

DIODORI
BIBLIOTHECA HISTORICA

EX RECENSIONE

LYDOVICI DINDORFII.

VOL. IV.

ANNOTATIONES INTERPRETVM

AD L. I.—V. ET L. XL.—XIV.

LIPSIAE

SVMP TIBVS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXVIII.

ANNOTATIONES INTERPRETVM

AD

DIODORI

BIBLIOTHECAM HISTORICAM.

VOL. I.

LIPSIÆ

SVMPTIBVS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXVIII

P R A E F A T I O.

Commentarios superiorum editorum quum in formam quam vellem redactos, id est falsis aut inutilibus rebus liberatos utiliterque compendifactos, reddere idoneis decaussis non liceret, id providi ut et principum editorum annotationes accuratius quam in Amstelodamensi editione repeterentur et novae quae accederent ne inutili mole librum augerent. Vnde fa-

ctum est ut Reiskii nonnisi selectas, aliorum autem qui operam in hoc scriptore explicando posuerunt vix unam et alteram asciscerem.

A N N O T A T I O N E S

IN

LIBRUM PRIMUM.

Pag. ed. Wess. I. v. I. *Προομιον τῆς ὀλης*] Rerum hi indices auctores habent Grammaticos, qui cum plura pauciorave capita ad arbitrium suum fecerint, nolui vulgatis ex Cod. Coisl. litem movere. Sex priora ex L. I. 42. reliqua ex L. II. I. ipsi Diodori verbis sunt descripta. WESS.

1. 11. *Παραδοξολογομένον*] In periochae cap. 6. post *παραδοξολογομένων* desideratur aliquid, quale fuerit *ἐκτίθεται δ' αἶμα*, vel *διηγείται δὲ καὶ*. RHOD. Deest *περιέχει*, e quo plerumque L. I. 42. unde haec excerpta, pendunt. WESS.

3. 3. *Πάντας ἀνθρώπων*] Nusquam *πάντας ἀνθρώπων* in Diodori scriptis inveni. *Πολλοὶ τῶν ἐκ τοῦ Περικλέως ἀνθρώπων* Thucydidis VIII. 92. 14. et *οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων* Polybii IX. 20. alius sunt modi. *Omnes Macedonum* tamen Livius XXXI. 45. et *cunctos hominum* Metamorph. IV. 630. Ovidius. WESS. V. ad vol. II. p. 532. 32. et Schaefer. Gloss. Liv. v. *omnis*.

3. 7. *Εἰσηγησάμενοι*] Ex duabus lectionibus *εἰσηγησάμενοι* et *ἡγησάμενοι*, illam in contextum recipere malui quam hanc, propter *νόμον εἰσηγησάσθαι*, quod est circa finem huius paginae, aliosque in quibus ita utitur hoc verbo locos, qui eius usus et apud alios scriptores invenitur. Sic et alii multis in locis certa quaedam cum ratione in contextum recepta fuit una lectio, in marginem altera. Observa autem, me non dicere omnibus, sed multis, mihi enim in plerisque satis aut otii aut iudicii ad delectum adhibendum non fuit. Alicubi etiam fortasse satis magna defuit animi attentio. STREPH. *Εἰσηγησάμενοι*] Hanc lectionem retinemus prae altera, quae in margine apposita est, sententiae minus idonea. Intelligit autem Hecataeum Milesium, Hellanicum Mitylenseum, Herodotum Halicarnassensem, Theopompum Chium, Ephorum Cumaeum, Durim Samium, Timaeum, Polybium. RHOD. Vide infra cap. 45. Mox Polybium, ut saepe, imitatur L. I. 35. WESS.

3. 11. *Διὰ τοῦτο*] Neque hic placet quod margo annotatum habet. RHOD.

3. 13. *Πολλῶν ἀνθρώπων*] In poeta est πολλῶν δ' ἀνθρώπων. WESS.

3. 23. *Κεκλεί συνεχῶς*] Sic fere Plutarchus T. II. p. 433. F. καὶ κεκλεί ἐν αὐτῇ τὰς τοιαύτας ἐν τῷ χρόνῳ παντὶ πολλὰς περιόδους. Et praeclare Noster XVIII. 59. *Τὸ ἐπιβάλλον* de iusta et competente portione frequens est. Ita V. 45. *τὸ ἐπιβάλλον ἐκάστῳ δικαίως ἀπονέμοισι*. Archytas in Stob. Serm. XXI. p. 269. καὶ διανεμῆ τὸ κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ καὶ τὸ ἐπιβάλλον. unde auctoritas Ms. Clar. ἐκάστῳ adstrueretur, nisi Philo Iud. intercederet L. ad Cai. p. 1013. C. de Augusto ὁ εἰρηγοφύλαξ, inquit, ὁ διανομεὺς τῶν ἐπιβαλλόντων ἐκάστῳ. Additur μέρος a S. Luca Evang. XV. 12. et Nostro IV. 37. XIV. 17. WESS.

4. 27. *ἐν λόγῳ*] Malim ἀνάλογον. cuique populo et homini accommodatum pro diversa sua ratione. REISK. Huic coniecturae speciem conciliat illud p. 3. 23. *κοινὴν ἀνάλογον*.

Ἰβιδ. Χρηματιστήριον] Hoc glossator per suum πραγματιστήριον explicare voluit, ut sit negotiatorium. [πραγματιστήριον, vox barbara, non glossatoris est, sed librarii γρηῆμα in πράγμα pro more corrumpentis.] Ego thesaurum interpretor, idque κατὰ μετανομίαν adiuncti pro subiecto, auctoritate Herodoti ex L. I. 14. et II. 121. fretus. Is enim in Clione Euterpeque Corinthiorum in templo Delphico sacellum et Rhampsiniti quoddam aedificium, recondendis donariis et pecuniis regis attributum, eo tropo thesaurum appellat. Quod si cui insolentius videatur, thesaurarium pro illo reponat, vel quod Latinius et minus ab usu communi remotum, aerarium. Tametsi alias hic interpretationes ac diversas dari posse, non me fugiat. Plurima insuper alia in tam grandi multisque in locis obscuro et difficili opere, cuius interpretatio maturitatem exoptatam consequi non potuit, insunt, quae δευτέρως ἡρασιδῶς requirunt: quas etiam, si vitam et ocium, caeteraque huc pertinentia Deus supererogarit, iam pridem mediator. RHOD. Aerarium Rhodomanni non displicet. Ita Dionysius exstruxisse fertur πρὸ αὐτῆς (νήσον) χρηματιστήρια καὶ στοῦς δυνάμενους ὄχλων ἐπιδέχονται πλῆθος L. XIV. 7. nisi tamen eo loco conclavia signentur, in quibus responsa civibus et civitatum legatis daturus erat. Posses et de oraculo accipere, quo modo Synmachus et Aquila I. Reg. VI. 19. καὶ χρηματιστήριον ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου ἔνδοθεν ἡτοίμασε, et vers. 5. ac Psalm. XXVII. 2. WESS.

4. 32. *Πρασσομένων*] Pro πρασσομένων, quod omnes habent codices, mallem παραδησομένων. STEPH. Pro τῶν πρασσομένων cum H. Stephano legendum παραδησομένων. Nota epistrophe admodum concinnam. RHOD. Thucyd. VIII. 64. σωφροσύνην λαβοῦσαι αἱ πόλεις καὶ ἄδειαν τῶν πρασσομένων ἐχού-

ρησαν ἐπὶ τὴν ἀντικρὺς ἐλευθερίαν. Diodorus infra II. p. 34. 68. ἐν μὲν τῷ λέγειν ὄντα δεινόν, ἐν δὲ τοῖς πραττομένοις νοχελῆ.

4. 37. *Ἱστορίας μάθησιν*] Codd. aliorum μίμησιν librarii ex superioribus effinxerunt. Τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας μάθησιν, sicuti et τὴν περιγεγενημένην ἐμπειρίαν, debet Polyb. I. 1. et 35. Adde infra XV. 39. WESS.

4. 45. *Διὰ τῆς δόξης ἀθανασίᾳ*] Repetit haec XV. 1. Durant in omne aevum egregia excellentium virorum facta, τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατισθῆσιν, quemadmodum cap. seq. ait. Agathiam huius loci quendam paene paraphrasin dedisse in proem. monuit Cl. T. Hemsterhusius in Luciani Somm. c. 12. WESS.

4. 51. *Ἐπ' ἀγαθῶ μνήμην*] Longe hoc praestat ceterorum Codd. scripturam. Polyb. II. 16. καὶ τὸ τῆς ἱστορίας ἴδιον ἀφείκε τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἐπ' ἀγαθῶ μνήμην. et VI. 37. κἄν τι κατὰ τὸν βίον αὐτοῖς ἄλλο συννεύσῃ τῆς ἐπ' ἀγαθῶ μνήμης ἄξιον. qui et habet Exc. Leg. CXL. p. 1342. et 1419. Plutarch. T. II. p. 520. E. ἀλλ' ἐμνήσθη ὁ δεινὸς τοῦ δεινὸς ἐπ' ἀγαθῶ. Etiam Noster I. 52. et ἐπὶ κατῶ μνημονεύεσθαι XIV. 1. WESS.

4. 59. *Φυλακῆν*] Melius conveniret φύλακα cum μάστορα et εὐεργέτην. STEPH. Φυλακῆν pro φύλακα ex similitudine syllabae praecedentis irrepsit. Anaphora enim atque ἰσοκλίω de industria uti voluit. RHOD. Non adsentior viris doctissimis. φυλακῆν idem atque illi volunt exprimit. Demosth. in Aristocrat. p. 403. τὴν ὡς ἀληθῶς δὲ δικαίαν καὶ βεβαίαν φυλακῆν τῆς πόλεως ἀποστερεῖν. Et in Timocrat. p. 448. τίς οὐκ μόνη φυλακῆ καὶ δικαία καὶ βεβαίως τῶν νόμων; quibus adde Schol. in Thucyd. IV. 31. Usus vero fabulae de Inferis tangit et Polyb. VI. 54. et Plato in Phaedone p. 113. WESS.

5. 65. *Τῆς φιλοσοφίας οἶον ἐ μητρόπολιν*] Ob praeccepta vitae regendae, quae, tanquam ex Metropoli copiae et coloniae, in omnes philosophiae moralis partes transeunt. Parili figura Chrysippus de Epicuri philosophia εἶναι τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ μητρόπολιν τὴν Ἀρχεστράτου μαστρολογία in Athenaei L. III. p. 104. et Geometriam ἀρχὴν καὶ μητρόπολιν ceterarum disciplinarum Philo dicebat apud Plutarch. VIII. Sympos. c. 2. Neque dissimilis elegantiae est illud Sophistae Bionis, quo avaritiam μητρόπολιν εἶλεγε πάσης κακίας εἶναι in Theonis Progymnas. c. 5. p. 72. et Nostri XXI. Eclog. 1. de iniustitia, διὸ καὶ μητρόπολις οἶσα τῶν ἀδικημάτων πολλὰς καὶ μεγάλας ἀπεργάζεται συμφορὰς. Adde XXV. Eclog. 1. et Philon. Iud. de Profug. p. 464. B. Προσῆτην τῆς ἀληθείας ἱστορίαν dant quoque Excerpt. Valesii p. 261. WESS.

5. 76. *Ἀντικαταλλάξασθαι*] Parum refert hoc malis an ἀνταλλάξασθαι. eadem enim potestate sunt; Dinarchus in Demosth. p. 90. μηδὲ τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἀντικαταλλάξασθαι τῶν τοῦ

κρινόμενον λόγων. Lycurgus in Leocrat. p. 159. καὶ τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικατάλλασσάσθαι. Euripides Helen. 1094. πλείον τε λευκῶν μελανὰς ἀνταλλάξομαι. Solent praeterea librarii haec verba permiscere, quemadmodum in Demosth. pro Coron. p. 163. WESS.

5. 82. Οἱ μὲν ἠρωϊκῶν] Vide IV. 1. WESS.

5. 90. Πρὸς λόγον δέναι] Idem censuit Dio Chrysost. Or. XVIII. p. 256. neque admodum dissentit Quinctilian. XII. I. O. c. 4. Vide eundem tamen X. 1. WESS.

5. 95. Προστέθεν] Pro προστέθεν legitur et προσταθέν. Ego vero mallem προχθέν. STEPH. Rectius προχθέν, ut H. Stephanus legit. Alias vertendum: quicquid denique ad dicendum fuerit propositum. Isocrates in exordio Panegyrici, οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν, ὥσθ' οἶοντ' εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν παλλασθῶς ἐξηγήσασθαι, καὶ τί τε μέγα ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγας προσθεῖναι etc. RHOD. Quod aliis est in Codd. προσταθέν, id natum videtur ex προχθέν. Nihil enim frequentius horum permutatione. Πραχθένενα et προσταθένενα in Lysiae Orat. XIII. 5. πρώτῃ et προτάτῃ in Dion. Chrys. Orat. XIV. p. 232. C. commutantur. plura ad L. III. 53. Itaque aut H. Stephani προχθέν rectum erit, aut προτέθεν, quo fere modo I. 58. et Strabo I. p. 65. A. cuius e verbis simile vitium eluit Is. Casaubonus. WESS.

5. 96. Ἄξιους λόγων] Egregios, excellentes omniumque sermone celebrandos. Plato Ion. 541. D. οὓς ἤδη ἡ πόλις ἐνδειξαμένους ὅτι ἄξιοι λόγων εἶσι, καὶ εἰς στρατηγίας καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρχὰς ἄγει. Lysias Orat. VIII. 4. εἰδὼς δὲ περὶ τὴν πόλιν ἄξιον λόγου γενημένον. Pausan. IV. 5. τὸν τε Ἀνδροκλέα καὶ τῶν περὶ αὐτὸν τοὺς λόγον μάλιστα ἄξιους ἀποκρίνονοι. Cui et alibi hoc genus placuit, ut IV. 13. VII. 24. IX. 9. WESS.

5. 97. Ὡς τοῖτους] Τοῖτω vel διὰ τοῖτων legendum arbitror. RHOD. Ego τοῖτο τὸ πρωτεῖον ex Vatic. I. praeoptavi. Πεποιημένους Cod. Clar. tametsi et XI. 39. atque alibi occurrat, non probo. Τὸ πρωτεῖον τῆς πονηρίας περιποιημένους invenies XII. 12. WESS.

5. 99. Ποιητικὴν τέχνην] Sequitur Agatharchidem de Mar. Rubr. p. 12. atque Eratosthenem, quem censuisse ποιητὴν πάντα ψαχυγοῖας στοιάζεσθαι ὁ διδασκαλίας tradit ac indignatur Strabo I. p. 13. B. et p. 28. B. De legibus plane ad Diodori sententiam Lycurg. in Leocrat. p. 161. οἱ μὲν γὰρ, inquit, τόμοι διὰ τὴν συντομίαν ὁ διδάσκουσιν, ἀλλ' ἐπιτάττουσιν. et Hippodamus in Stob. Serm. XII. p. 249. WESS.

6. 5. Ἀπαντα τὰλλα χοῆσιμα] Lego τὰ κατὰ καὶ χοῆσιμα. RHOD. Si quid mutandum, hinc eicerem, quod commode subintelligi potest, χοῆσιμα, quodque a Codd. quibusdam damnatur,

sed praestat in vulgato acquiescere. Ἐν γὰρ ἔργον ἰσοπλας καὶ τέλος, τὸ χοῆσιμον, ut bene Lucian. Scrib. Hist. c. 9. WESS.

6. 16. Καὶ τὸ δυνατὸν] Legendum suspicor κατὰ τὸ δυνατὸν, et versu sequenti ἐν τοῖτω τοῖς ἀναγνωσκουσιν. STEPH. Haud scio an utraque viri doctissimi suspicio sit iniusta. Potest enim τὸ δυνατὸν pendere ex praecedenti et facultatem partemque virilem indicare, ut εἰς τὸ δυνατὸν XI. 71. Alteram ordo insequentis orationis vehementer premit, qui mollior videri posset eraso τῷ ἐν, nisi et Polyb. VI. 13. κείσθαι ἐν συγλήτῳ ea diceret, quae in Senatus sunt potestate atque eius ex arbitrio pendunt. WESS.

6. 20. Ἀετατελεῖς πολέμους] Sic XVI. I. πόλεων ἢ βασιλέων αὐτοτελεῖς πόλεις. Hoc autem genus scriptores recenset et notat Dionys. T. II. p. 138. Vide infra IV. I. WESS.

6. 25. Ὅδ παρεξέτα] Hoc iustum est. Veterum enim plerique temporis accuratam rationem, tametsi longe praestet τὸ διηρημένον τοῖς χρόνοις τοῦ μηδὲ μνησσομένου τῶν ἐπαχθῆ χρόνους, non habuere. Melius Tinaei institutum, de quo V. I. WESS.

6. 28. Τὴν ὑπόστασιν τῆς ἐπιβολῆς] Egregie, ut solet, Is. Casaubonus de hac voce: Aliquando, inquit, non male interpretis subiectum tractationis, quod Philosopho dicitur ὑποκείμενον γένος. Diodorus Siculus libro primo: οἱ δὲ τὴν ὑπόστασιν τῆς ἐπιβολῆς ὁ συνεπέθεον μεσολαβήθέντες τὸν βίον ὑπὸ τῆς περὶ αὐτῆς, quidam argumentum, ad quod se accinxerunt, fato vitam ipsis intercipiente, non absolverunt. Clarius paullo post idem: ἐξέτα γὰρ ἐκ ταύτης ἑαυτὸν πρὸς τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν ἐπιτίμως λαμβάνων τὸ χοῆσιμον, hecbit unienique ad id subiectum, quod sibi proposuerit, quae ad rem facient, ex hoc meo opere sumere. Paullo aliter idem aliquanto post c. 28. de Peto, qui dāmo Aegyptius, Athenis et ius civitatis et regnam est consecutus: διακινῶν δ' αὐτὸν γεγονότος, τοὺς Ἀθηναίους μὴ δύνασθαι κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν ἀποδιδῆναι περὶ τῆς φράσεως ταύτης τὰς ἀληθεῖς αἰτίας. heic κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν, est secundum principia eius historiae, quam ipsi sequuntur, et pro vera habent. Philosophus diceret κατὰ τὰς ἰδίας ὑποθέσεις. nam hypotheseibus congruant necesse est, quae illis superstruuntur. Aliter accipit idem libro XV. 70. quum ita scribit: Θεβαῖοι κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν ὅλην τὴν Βοιωτίαν τὰ μὲν ἀρχαῖντες ἀντέλειαν, ὁ προσεδέχθησαν, Thebanum quum ex instituto suo totam Boetiam in unum concilium contribuissent, ad foederis societatem non sunt admissi. ὑπόστασις hoc loco est, suscepta semel ratio consilii, et propositum universum, ad quod singulas actiones referimus. Libro XVI. 32. duo haec pro eodem posuit Diodorus, τρεῖν τὴν ὑπόστασιν, et τρεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς προαίρεσιν. Polybius I. IV. id dicit ἀναρῶν τὴν πρόθεσιν.

ἦν εἴχε. *Eruditissimum virum, qui Diodorum Siculum Latine vertit, nusquam assecutum esse vim huius vocis palam est. Haetenus Casaubonus in Polybium p. 111. WESS.*

6. 33. *Διαδόχους ἢ τοὺς ἐπιγόνους*] Optime Rhodomannus *ad successores et posteros, et ante eum P. Leopardus XI. Emend. 9. Διάδοχοι Alexandri magni sunt successores. Strabo VII. p. 463. A. ὁ, τε Δραμιζαίτης κατὰ τοὺς διαδόχους ἦν τοῦ Ἀλεξάνδρου Γεῖων βασιλεὺς. Noster XVIII. 4. μεταλλάξαντος δὲ Ἀλεξάνδρου, τοῖς διαδόχοις ἔδοξε μὴ συντελεῖν τὰ βεβουλευμένα, et c. 42. Dicuntur et οἱ διαδεξάμενοι Polybio IX. 28. XVII. 3. et διαδεξάμενοι τὴν τούτου βασίλειαν Diodoro XVIII. 1. Horum vero posteri ἐπιγονοί. Strabo XV. p. 1069. B. εἰς πλείους τοὺς διαδεξαμένους καὶ τοὺς ἐπιγόνους τούτων μερισθεῖσα ἡ ἡγεμονία τῆς Ἀσίας διελύθη. Res gestas τῶν διαδόχων καὶ ἐπιγόνων diligenter exsecuti sunt Hieronymus Cardianus, Nymphis Heracleotes atque alii, de quibus Ger. Jo. Vossius L. I. Historic. Graec. c. 11. quo loco et usum horum vocabulorum erudite distinxit. Ἐπιγόνους τῶν ἐπὶ Θήβας describit Diodor. IV. 68. WESS.*

6. 40. *Καὶ πλείοσι καὶ διαφόροις*] Reīce καὶ πλείοσι, ut a librario insertum. Rhod. *Πραγματείας καὶ διαφόροις*] Parvi Rhodomanno et melioribus Mss. sustulique ineptas voces. WESS.

7. 51. *Τοῖς φιλαναγνωστοῦσιν*] Placuit hoc Diodoro: utitur eodem XVI. 1. *μεσολαβοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλαναγνωστοῦντων.* et XVIII. 1. *ἡ βιβλος αὐτῆ ποιήσει φανερὸν τὸ ὀρθὸν τοῖς φιλαναγνωστοῦσιν.* Rhodomannus, qui utrobique *studiosum lectorem* verterat, hoc loco praeteriit. WESS.

7. 56. *Ἐπιπροῆσαι καὶ τῶν*] Exprunge copulativam. Rhod.

7. 58. *Καὶ δυσέμικτος*] Hoc ociosum est glossema, quo aliquis τὸ *δυσκατάληπτος* explanare voluit. Quod autem statim attexitur τῶν *πεπραγμένων* rectius legi arbitror, quam marginale *πεπραγματεμένων*. Rhod. *Δυσκατάληπτος γίνεται τελείως ἢ τῶν*] Adsentior viro doctissimo. Hesychius *δυσέμικτος* interpretatur *δυσκατάληπτος*, et alterum alterius esse glossam ostendit. Plutarchus T. II. p. 65. E. *δυσπρόσδοκα καὶ δυσέμικτα* connectit, quae nostris paria non sunt. WESS.

7. 60. *Τὸ τῶν πράξεων εἰρόμενον ἔχουσαι*] Prudenter Dionys. T. II. p. 140. *χορὴ δὲ τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν εἰρομένην καὶ ἀπερίσπαστον εἶναι, ἄλλως τε ἐπειδὴν περὶ πολλῶν γίνεσθαι πραγμάτων καὶ δυσκαταμάθητων.* nam res imperfectae, quarum finis cum principis non cohaeret, cupidam studiosi lectoris intentionem interrumpunt. αἱ μὲν γὰρ ἡμιτελεῖς πράξεις, οὐκ ἔχουσαι συνεχῆς ταῖς ἀρχαῖς τὸ πέρας, μεσολαβοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλαναγνωστοῦντων Diodor. XVI. 1. WESS.

7. 64. *Τὸ συνεχῆς τοῦ διηρημένου*] Nihil indigemus scriptura marginis Coisl. et Clar. 2. tametsi eleganter Polybius III. 57.

οὐ διεξήμμενην οὐδ' ἐν παρίσσει ποιήσασθαι τὴν περὶ αὐτῶν μνήμην. et cap. seq. *ὀρθέον δέ τι πρὸς αὐτοὺς οὐκ ἐν παρίσσει καὶ διεξήμμενος.* Quod divisum et in partes sectum est, id τὸ διηρημένον, ut c. 2. WESS. Cum duorum librorum *διεξήμμενον* conferri potest illud Polybii Exc. Vat. p. 456. *διεξήμμενην τὴν ἐξήγησιν.*

7. 72. *Ἀπόπαι γενηθῶμεν*] Eodem studio incensus Theopompus, πολλῶν μὲν ἀπόπαις γεννημένος, πολλοῖς δὲ εἰς οὐλίαν ἑλθὼν ἀνδράσι τοῖς τότε πρωτεύουσι, animum ad res scribendas adpultit apud Dionys. T. II. p. 131. Neque aliud Polybii institutum, de quo ipse III. 59. Turpe enim neque in historico ferendum, si in locorum descriptione studiosos lectores fallat. Τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; bene Lucian. *Conscrib. Histor. c. 24. WESS.*

7. 73. *Οὐχ οἱ τυχόντες μόνον*] Defendi posset Cod. M. et aliorum scriptura eo more, quo ante ἀλλὰ haud raro τὸ μόνον negligitur; cuiusque exempla dabunt Isaeus Orat. de Apollod. Hered. p. 64. Dio Cassius LV. p. 641. A. Longinus c. 9. 15. aliique, quorum verba Davisius conduxit ad Ciceron. II. N. D. 64. Nihil tamen muto, quod vulgato potiores libri patrocinentur. WESS.

7. 75. *Πρὸς τὴν ἐπιβολὴν*] Nostra exemplaria non sine manifesto mendo habent hic *ἐπιβολὴν*. STEPH. Nihil frequentius est harum vocum permutatione. In Polybio V. 92. *leges de Arato, ὁ δὲ στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν συνέεις τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν*, haud dubie perperam. Lycurgus et Pyrrhias in Messeniam exercitum duxerant; quod eorum consilium et incoeptum Aratus intellexerat. Scripsit itaque *τὴν ἐπιβολὴν*, idque firmatur ex sequentibus: *disiecto enim eorum impetu et consilio, additur, Ἀρατος δὲ διανεσοῦσης τοῖς πολεμίοις τῆς ἐπιβολῆς.* Peccatum simili modo est in Aeliano XVII. H. A. 37. nam de aquila, quae serpentis, quam vi aperta invaserat, spirarum voluminibus praeter spem implicata proposito exciderat, οὐδὲ τῆς ἐπιβολῆς, inquit, *ἐγγρατῆς ἐγένετο.* Immo vero *ἐπιβολῆς*. Contra evenit infra XIII. 27. 92. XV. 92. WESS.

8. 81. *Διαιτέουσα τῇ δυνάμει*] Hoc Diodoro solenne. Vid. H. 42. 46. WESS.

8. 84. *Ἐξ Ἀγυργίου*] Mallem *Ἀγυργίου* vel potius *Ἀγυρίου* ex Plinio et Stephano. STEPH. Neque hoc, neque istud in margine adscriptum, recte se habet. Sed *Ἀγυρίου* legendum esse ut censeamus, Stephani Geographi et Plinii auctoritas nos movet. Praeterquam quod infra Agyrinaeorum urbis mentionem auctor fecit. Rhod. *Ἐξ Ἀγυρίου*] Sic scripsi optimos Codd. proxime secutus, ipsumque Diodorum, qui *πόλιν Ἀγυργιαίων* IV. 24. et *Ἀγυρίου* XIV. 9. XVI. 83. aliisque in locis appellat. Idem censet Ph. Cluverius II. Sic. Ant. p. 313. *Ἀγυργίου* tamen Is. Tzetzes ex hoc loco producit in Lycophr. 1017. WESS.

8. 84. Τὴν ἐπιμίξιαν τοῖς ἐν τῇ νήσῳ] Usu et familiaritate Romanorum. Vid. inf. l. 57. Iunguntur autem haec artissime, ut saepe substantivis casus sui verbi. Plato l. Leg. p. 633. C. καὶ ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἐαυτῶν διακονήσεις. Aristid. T. I. p. 147. ἢ τοῖς παλαιοῖς Ἑλλήσι διακονία. et Noster XI. 37. μά-
 ζη τοῖς Ἑλλήσι πρὸς τοῖς Πέρσας. De quo genere plura Cl. Dukerus in Thueyd. V. 46. VII. 50. Facilis vero iactura erit suspicionis H. Stephani, qua in castigationibus notarum suarum *deesse fortasse* Ῥωμαῖοις post νήσω arbitratur; id enim si addideris, agrestem quoque et inconcinnam orationem effeceris. WESS. F. Ursinus in sui libri margine correxerat τῶν ἐν τῇ νήσῳ, quo carere posse videmur. Caussam indicavi in adnotatione. IDEM in Add.
 8. 92. Ἡ δύναμις] Δύναμις Vat. ita inf. XIX. 1. WESS.
 8. 99. Τὰς τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιολογίας] Delevi et hic verbum inuifile et paullo ante supervacaneum μὲν, motus optimorum librorum auctoritate. pendet oratio ex praecedenti περιέχονσι. WESS.
 8. 3. Μέγρι τῆς ἀρχῆς τοῦ οὐστάντος πολέμου] Illust. Scaliger et Is. Vossius adscripserunt marginibus librorum suorum μέγρι τῆς τελευτῆς, arbitrati haud dubie annorum numeros, qui sequuntur, finem belli Gallici requirere. At Io. Georg. Herwarto Chronol. Novae c. 119. visus est Diodorus longa oratione descripsisse Caesaris expeditionem Britannicam ob L. V. 22. atque adeo hic μέγρι τῆς ἀρχῆς dedisse. Sed nihil Mss. mutant. Ratio etiam Herwarti uti specie blanditur, ita fieri potuit, ut in operis progressu Diodorus consilium, quod intenderat, repudiaret, et belli Gallici initio Historiarum libros terminaverit. Vid. D. Petavium XII. Doct. Temp. c. 40. WESS. ἀρχῆς respiciunt sequentia τούτου δ' αἱ πρόται πράξεις ἐπετελέσθησαν repetitque Photius de Diodoro scribens cod. LXX., ubi pergit ἐν δὲ ταῖς ὑπολοποιῖαις καὶ βιβλίοις αἰ λοιπαὶ τεργάνονσι πράξεις ἀναγεγραμμέναι μέγρις ὅτου Ῥωμαῖοις πρὸς Κελτοὺς ὁ πόλεμος συνεβράχη, καθ' ὃν ἠγοούμενος Γάιος Γούλιος Καῖσαρ ἐκράτησε μὲν τῶν ἀλείστων καὶ μαχθῶν παρὰ Κελτοῖς ἐθνῶν τῷ πολέμῳ, προεβίβασε δὲ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ῥώμης μέγρι τῶν Βοητανικῶν νήσων· ἐν οἷς καὶ ἡ ἱστορία τελευτᾷ. Credibilis autem duxerim Diodorum narranda, ut III. 38. V. 21. 22. promiserat, expeditione Caesaris Britannica, tanto illius temporis miraculo, fines hic positos egressum quam promissi terdati oblitum esse. Sic ille libris l. — VI. historiam non ultra bellum Troianum deductam pollicitus Aegyptiorum res ad Cambysen usque exponit.

8. 6. Προσαγορευθεὶς θεός] Dicam L. V. 21. WESS.

8. 9. Τάξεις καὶ] Haec manifeste supposititia sunt. Si παρατίξεις scriptum esset, tolerari forte posset. RHOV. Τούτου αἱ πρόται πράξεις] Abire iussi voces τάξεις καὶ unde malum pedem intulerant. Pari audacia grassati dederunt l. 53. ἐπιφανεστάτας καὶ μεγίστας τῶν πρὸ αὐτοῦ τάξεις ἐπιτελέσασθαι καὶ πράξεις,

invitis plerisque Mss. Quae tamen verba, si quae necessitas urgeret, scripturae Cod. Coisl. et Mutin. auctoritatem conciliare possent, uti et III. 52. 57. XII. 54. Quod autem H. Stephanus in castigationibus notarum suarum malle se ait χρόνον τῶν περιελημμένων, non χρόνον τούτων περιελημμένων, ut vulgo libri omnes, id si ita scripserit, minus probum erit. Puto voluisse, τῶν δὲ χρόνων τῶν περιελημμένων, quod sane elegantius. WESS.

9. 14. Αὐτὸ τὸ μηδὲν παράπηγμα παρεληφέναι] Mirum quam in his verbis explicandis, ait Salmasius, hallucinantur viri docti propter unius dictionis ignorantiam, quid significet nempe παράπηγμα. Interpretes Diodori firmamentum exponunt. Scaliger ad Eusebium quod alii ἐποχήν, Censorinus titulum vocat, id Diodoro dici παράπηγμα, hoc est terminum fixum et haerentem. Παράπηγμα, quemadmodum iam ante (p. 521.) docuimus, proprie est quidquid adfigitur. Hinc παραπήγματα tabulae dicebantur adfixae columnis, aut pilis, in quibus leges, aut alia publica monumenta incidebantur. Hinc ἀστρονομίης παραπήγματα, tabulae astronomicae, in quibus ortus et obitus signorum, et tempestatum vices per aliquot annorum spatia redeuntes describitae publice proponebantur ad populi usum. Ad hoc exemplum παράπηγμα ἱστορικῶν aut μυθικῶν dicitur, series historiarum vel fabularum secundum ordinem temporum digesta. Et hoc sensu plane accipiendum est in illis Diodori verbis. Singula epici Cycli poemata totidem erant τῆς μυθολογίας Ἑλληνικῆς παραπήγματα. Non dicit Diodorus nullum extitisse parapegma earum rerum, quae gestae referuntur ante Troica tempora, sed nullum πιστευόμενον. Multa quippe in eo intervallo fabulosa memorari, quae vix fidem admitterent. Haec Salmasius in Solin. p. 604. cui iunge Menagium in Diogen. IX. 48. WESS. Repetit haec Diodorus Exe. Vat. p. 143.

9. 16. Ἀπολούθως Ἀπολλοδώρῳ] Idem censuit Thueydides I. 12. Eratosthenes apud Clement. Alex. l. Stromat. p. 402. Vel-
 leius Patere. l. 2. et optimus quisque. WESS.

9. 18. Ἄσπι λεπτότα τῶν τριακοσίων] Bene pro rationibus Eratosthenis, cui primus annus Olymp. 1. est a Troia eversa ecceviii. Congruunt etiam quae leguntur XIV. 2. 3. et XIX. 1. Quare perperam Io. Tzetzes in quodam Scholio ad Μεθωμηνικά, vulgata ab H. Dodwello ad Dissert. V. de Cyclis p. 804. εἰς ὃν ὁ Διόδωρος ἱστορεῖ, inquit, γαίρεται ἡ Τροία πορθηθεῖσα πρὸ τετρακοσίων ἀτιωζαυδέα χρόνων τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. WESS.

9. 21. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Κέλτ.] Suo exemplari adscripserat Is. Vossius εἰς τὴν τελευτὴν, quod et nimium est et rem non expedit. Viam aliam ingressus est vir Amplissimus Io. Christoph. de Jordan in Chronologico adparatu ad Origines Sclavicas; cuius ego commentationem de Diodori Chronologia, benivole mihi transmissam, adnotationum auctario integram censui adnectendam [vol. II.

Append. p. XLVIII. s. ed. Lips.], ut quantum viro egregio Siculus scriptor debeat, adpareat omnibus. WESS. in Add. Vid. ad 8. 3.

9. 22. [Ἐπιτάφια καὶ τοιάζοντα] In his manifestum peccatum est. Anni DCCXXX dant Olympiades CLXXXII cum duobus integris annis. Primus Olymp. CLXXX ad quem historiam sese continuasse ait, est DCCXVII. ab initio Olympiadum. Quae contraria et sibi pugnancia quis ferat? Audi Scaligeri censuram. *Longe vero puerilius, inquit, hallucinatur Diodorus ipse. Scribit enim principium belli Gallici convenire anno 1. Olympiadis CLXXX. Ἡρώδου ἀρχοντος: quum consulatus Calpurnii Pisonis et Gabinii, quo bellum Gallicum motum, incidit in annum III. eiusdem Olympiadis. Pergit: ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος εἰς τὴν ἄρχὴν τοῦ Κελτικοῦ πολέμου, ἣν τελευτήν πεποιήμεθα τῆς ἱστορίας, ἐπιτάφια καὶ τοιάζοντα. Ait a prima Olympiade ad principium belli Gallici esse annos DCCXXX. quae sunt Olympiades absolutae CLXXXII, anni duo solidi. Ergo bellum Gallicum inivit anno III. Olympiadis CLXXX. qui tamen erat annus, quo Scipio et Iuba in Africa bellum cum Caesare infelicioiter gesserunt. Postremo adicit, ab exordio Ilii ad finem Bibliothecae suae intercedere annos CXCXXXVIII. de quibus si detrahantur CCCCIII, quot annos ipse Diodorus ait esse ab exordio Ilii ad primam Olympiadem, supererunt videm anni DCCXXX, ne quis forte a librario peccatum putet in priore numero. Itaque insignis est hallucinatio praestantissimi scriptoris, principium belli Gallici cum annis belli civilis confundentis. Sic ille in Euseb. Chron. CCLXXXVII. quibus consentit, Scaligero ceteroqui saepe infestior, D. Petavius IX. D. T. 55. In alia tamen omnia abiit Io. G. Herwartus Chronol. Novae c. 116. pertenditque, in annis Olympiadum quinquennio minus numerasse Diodorum ceterosque eius aevi Historicos, qui fastos Consulum Romanos fuere secuti; praeterea εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Κελτικοῦ πολέμου reliquisse Diodorum: hinc factum esse, ut finem sui operis coniecisset in annum DCCXXX. Olympiadicum, seu annum II. Olympiadis CLXXXII. qui revera incoepit anno ante Christum XLVII. seu U. C. Tab. Capitol. DCC. Verum ea in re sumit sibi fidenter vir doctissimus quinquennium in Olympiadum annis minus numeratum, quod in contentione versatur, et a vero longe recedit, uti docuit D. Petavius XII. D. T. 40. Mutat etiam vetantibus Mss. ἀρχὴν in ἀρχὴν ex caussa, uti vidimus, haud sane gravi: denique manet error, quo annus 1. Olymp. CLXXX. componitur cum anno DCCXXX. Olympiadio. Itaque aut transeundum est in Scaligeri Petaviique sententiam, aut remedio adhibito succurrendum famae Diodori. Fac scripsisse eum, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Κελτικοῦ πολέμου, ἣν τελευτήν πεποιήμεθα τῆς ἱστορίας, ψιζ, cuius rei in mentem Ismaëli Bullialdo venisse Fr. Dion. Camusatus huic loco adscripserat, hinc vitiata notarum scriptura venisse ψιζ, hoc est, ex annis*

DCCXVII. factos esse DCCXXX. auctos praeterea sequentes annorum numeros, qui profecto salvi ingruente hoc vitio esse non potuerunt, et evanescebat puerilis iste error. Nam ταύτων δ' αὖ πρώται πράξεις ἀπετέλεσαν Ὀλυμπιάδος τῆς ἐκατοστῆς καὶ ὀδοκοστῆς κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος, commode intellexeris de principio rerum gestarum Caesaris. Annus enim ille ex magna parte respondet anno U. C. DCXC. quo Caesar consulatum iniit, exorsusque ea est, quae bello Gallico absolvit. Ea quidem vis est, inquit, sed lenior et in numeris saepe necessaria; qua si utendum pernegaveris, haereat in hoc luto Diodorus. WESS.

9. 29. [Τὰς δὲ διασκευάζειν εἰσθότας] Librorum correctores et descriptores designat. *Διασκευάζουσαι* frequens est de fabulis, quas poetae, cum non stetitissent, impensiore cura emendabant et refingebant, uti egregie docuit Is. Casaubonus in Athenaei III. 28. Rarius de librariis, qui emendandis et corrigendis aliorum scriptis operam insumunt; quo tamen usu χαρακτηρῆδες διασκευασμένοι et libri διασκευασμένοι, qui emendati, et κατασκευάζειν πολυτελῶς ἐν χάριταις καλλίστοις, non semel Galeno in III. Epidem. Hippoc. p. 411. 412. 413. Haud iniuria vero eos dehortatur, ne inopportuna cura alieno operi molesti sint; aequissima enim lex est Pythagorae, ὅστις ὁ νόμος οὐκ εἶναι τοῖς βιβλίοις ἐπιποιεῖν· ἀλλὰ βούλεται μένειν αὐτὰ ἐπὶ τῆς πρώτης χειρὸς, ὅπως ποτὲ ἔσχε τέχνης ἢ τέχνης, in Synesii Dione p. 60. A. WESS.

9. 37. [Καταδείξαντες τιμὴν τὸ θεῖον] Non probat Diodorus scripturam Cod. Coisl. et Mut. nam καταδείξει τιμὴν τὸ ζῶον I. 88. et τιμὴν τε καταδείξει τὸ θεῖον II. 38. et III. 2. invenies. Haec vero exscripta Eusebius inseruit I. Praep. Evang. 7. WESS.

10. 44. [Ἐν τοῖς γνωρίζοις μέρεσι] Familiare esse hoc loquendi genus scriptori, ostendent I. 9. XIX. 1. WESS.

10. 49. [Παρὰ τοῖς ὀνομαστοτάτοις καὶ νομιμωτάτοις] Apud probatissimos, qui videlicet inter classicos sunt primarii. Quod vero antecedit τοῖς ὀνομαστοτάτοις, extraneum videtur. De mundi tum aeternitate tum ortu ac interitu, vide quae annotat Plutarchus II. de Placit. et Decret. Philosoph. c. 4. Sed quanto consultius audire Mosen Gen. I. 23. et Christum Dominum Lucae XXI. 33. ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται. Confer tamen cum Diodoro Iosephum I. Archacolog. c. 2. At contra mundi ortum et interitum Aristoteles disputat I. de Coelo cap. 10. usque ad finem et initio libri sequentis. RHOD. [παρὰ τοῖς νομιμωτάτοις] Adscripserat Camusatus, lectionem vulgatae editionis et Cod. Coisl. sibi meliorem videri, quod elegantior sit, et physicis ac historicis proprium tribuat titulum: νόμιμον γὰρ εἶναι τὸν φιλόσοφον, ὀνομαστον δὲ τὸν ἱστορικόν. Forsan tamen legendum, παρὰ τοῖς ὀνομαστοτάτοις τῶν ἱστορικῶν καὶ νομιμωτάτοις τῶν φυσιολόγων. Eunapium enim dixisse de Iamblichō, μετὰ ταύτους

ὀνομαστότατος ἐπιγίνεται φιλόσοφος Ἰάμβλικος. Mihi, quod pace eius dixerim, perlevis haec ratio videtur et fallax, quam et νόμιμοι τῶν συγγραφέων I. 29. et τοιμωτάτοι τῶν συγγραφέων V. 2. et οἱ τοιμωτάτοι τῶν ἱερέων Plutarchi T. II. p. 381. C. infringunt. Eicci itaque glossema, quod nec Eusebius nec Codd. plures probarunt. WESS.

10. 53. Οἱ δὲ γεννητὸν καὶ ἡθαρτὸν] Euseb. γεννητὸν καὶ ἡθαρτὸν. hoc perperam, non alterum. Nam de mundi origine eum disputant, si principia illi dent et creatum pertendant, γεννητὸν, si auferant et negent, ἡθαρτὸν dicere adsolent. Philo Ind. de Mando non corrump. p. 939. D. τριταὶ δὲ περὶ τοῦ ζῆτομένου γενέσθαι δοξαι, τῶν μὲν ἄδιον τὸν κόσμον φαιμένων, ἡθαρτὸν τε καὶ ἀνάκθρον, τῶν δὲ ἐξ ἐναντίας γεννητὸν τε καὶ ἡθαρτὸν. atque ita Ocellus c. I. Aristoteles Analyt. Prior. II. 22. p. 190. Plutarch. T. II. p. 886. D. ne plures advozem. Nec ausus tamen sum γεννητὸν, et paullo ante ἡθαρτὸν, quod apud Eusebium, recipere, quod sibi in horum usu non consent. Philo enim p. 946. εἰ δ' ἄδιον ἀνθρώπος, ἡθαρτὸς δὲ θεὸς καὶ ὁ κόσμος. Ocellus c. I. p. 514. διὰτι ἡθαρτὸς ὁ κόσμος καὶ ἡθαρτὸς. Diogen. VII. 141. et Atticus apud Euseb. XV. P. Ev. 6. In quibus τοῦ γεννητοῦ paullo quidem diversa a superiore notio est, rerum tamen genitarum initium indicat. Mox ὁμοίως ἐκείνῳ Franc. Vigerus quoque ad Eusebium. WESS.

10. 54. Ὅμοιος ἐκείνῳ] Intricata hic sententia est, quae facile extricabitur, si ἐκείνῳ legas, quemadmodum ille, id est, mundus. Rhod. ἐκείνῳ rectum est. consequenter illis sententiis vel hypotheseibus. nam ἡμοίος hic idem est atque ἀζολοῦθως, et ἐκείνα idem atque ἐκείνη ἢ ὑπόθεσις. Passim hic auctor, ut alii, plurali pronom. pro sing. utitur. v. p. 31. 26. τὸ γεγονός ἐν τοῖς τοῖς τῆς Ἰουδος ἐλάττωμα. RISK.

10. 63. Ἀνωρεοῦς οὐρα] Sursum impetu quodam tendens. Plutarchus T. II. p. 950. D. ἐλαφρόν καὶ κοῦρον καὶ ἀνωρεοῦς οὐδὲν ἐστὶ τῶν ψυχῶν. et p. 952. D. οὐ γὰρ ὡς βασιλεῖα πρὸς κοῦρον, καὶ καταθροῦς πρὸς ἀνωρεοῦς ἀντίκειται μόρον. ubi perversè vulgo ἀνωρεοῦς, quod longe aliud est. Res ipsa convenit sententiae Anaxagorae, de qua Diogen. II. 8. et Heraclides Pontic. Homer. Allegor. p. 488. WESS.

10. 66. Τῇ πάσῃ δίνῃ] Quid τὸ πάσῃ, si genuinum est, sibi velit, nondum perspicio, nisi τῇ τοῦ πυνθὸς δίνῃ, in circumrotatione univèrsi, forte scripserit, aut hac phrasi nova idem intelligat. Rhod. Accessero Rhodomanno, nisi si ea vocula hic summam et concitatissimam vertiginem, ut solet ad rem augendam subinde adliberi, et agnovisse videtur Fr. Vigerus, indicaverit. Fuit, cum πυνθιδίῃ, quod de vehementi impetu, πάσῃ τῇ δόμῃ, est apud Euripid. Troas. 792. Aratum Phaenom. 714. et

Apollon. Rhod. II. 761. 1065. non displiceret. Sed vetat usus, desideroque simile exemplum. WESS.

10. 66. Μετὰ τῆς τῶν ἡγῶν συγκρίσεως] Eusebio adscriptum est συγκρίσεως, quo modo τῆν τῶν στοιχείων συγκρίσιν αἰτίαν εἶναι τῆς γενέσεως Alciphr. III. Epist. 40. Et permutantur haec cognataeque voces, uti in Philon. de Somn. p. 568. A. ubi Ms. August. τὸ δὲ ἄλλαις συγκεκριμένον ἰδέαις pro vulgatis, multo obscurissimis, τὸ δὲ βλαχῶδες ἐστὶ, διασκευμένον ἰδέαις. Hic tamen bene habet, et concretionem commixtionemque innuit, uti mox et III. 47. et in Plutarchi T. II. p. 947. A. et συγκρίσιν καὶ βρασιὸς τῆς ἄλλης in Cornut. N. D. c. 3. WESS.

10. 67. καταστῆναι] III. 51. καθίστασθαι πρὸς τῆν γῆν.

10. 73. Ἀναζυμονόμενης] Apud Eusebium, ubi locus hic citatur, legitur ἀναζυομένης. STEPH. Si cum H. Stephano ἀναζυομένης legere malis, pro inflatam et quasi fermentatam, substituas servefactam. Rhod. Eusebii scriptura parum constans, consentit enim nostrae Cod. Montacutii, Diodoro nihil debet nocere. Mox ὅπερ ἐν τοῖς ἑλεσι καὶ τῶν δοῦσθαι ob meliorum Codd. consensum praecoptavi, suspensa ex superioribus sententia. Quae vero hic narrantur magna ex parte excerptis Tzetzes in Hesiodi Oper. v. 43. WESS.

11. 82. Ἀπὸ τοῦ περιέχοντος] Optimis scriptoribus ὁ περιέχων et τὸ περιέχον est aer, coelumque omnia ambiens et complectens. Ὁ περιέχων ἀπὸ Plut. T. II. p. 333. E. Vid. Polyb. I. 37. Strab. I. p. 14. B. Plut. T. II. p. 361 B. et Nostr. II. 48. III. 59. XVI. 81. WESS.

11. 85. Καὶ γανῆναι] Glossema hoc ex margine, ut alia quamplurima, in contextum irrepsit. Rhod. Ἀναγῆναι παντοδύπως τίτους] Assentior Rhodom. et Ism. Bullialdo, cui idem placuisse Camusatius adscripserat, deleoque καὶ γανῆναι, Eusebio et Mss. improbatum. WESS.

11. 88. Τὰ δὲ γεώδους ἀντεχόμενα] Non admodum his dissimilia reperies in Aristid. T. I. p. 8. et Diogen. II. 17. WESS.

11. 97. Μαθητῆς ὢν Ἀναξαγόρου] Vid. inf. c. 38. et Heraclid. Pontic. Homer. Allegor. p. 440. Euripides Μελαμπληγ Σοφίῃ docuit, in qua praeceptoris Anaxagorae opinionem de rerum ortu Menalippae, tanquam a matre acceptam, dedit exponendam, Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς παρὰ, Ὡς οὐρανὸς τε γαῖα τ' ἦν μαθητὴ μῆ, teste Dionysio, cuius verba Th. Canterus II. V. L. 15. Diodori auxilio constituit, Tom. II. p. 57. WESS.

11. 2. Ἀδρόση, πετεινὰ] Euseb. margini appictum est, Τὰ δένδρα, πτηνὰ, θῆρας, quod III. Grotius in Exc. Trag. p. 395. atque ex eo, uti solet, Barnes. adscivit. Vulgatum cur spernatur, causa nulla est. WESS.

11. 4. Καὶ περὶ μὲν τῆς πρώτης τοῦ ζωογονεῖν] Non bene

cohaerere πρώτης cum proxime sequentibus τοῦ ζωογονεῖν, nisi quid cum πρώτης iungatur, perspicuum est. Sed et haec verba, εἰ καὶ παραδόξον εἶναι τισὶ φαίνεται τὴν τότε ἐνέργειαν, mendo vacare non videntur. Praeterea quae sunt ab hoc loco usque ad τοὺς δὲ ἑξ ἄρχης, eadem fere dicuntur paulo post, videlicet in fine pag. seq. et initio eius quae illi proxima est. quod suspicionem auget. Denique Eusebius eam affert quam margini adscripsi lectionem, quae, ut vides, pro novem lineis unam duntaxat habet, certior tamen esse videtur. STEPH. Ut haec cum praecedentibus, quae margo usque ad παρελήφαμεν exhibet, aptius cohaereant, muta τοῦ in τὸ δὲ ζωογονεῖν. Verum, ut, quod res est, dicam, totus iste locus a τοῦ ζωογονεῖν usque ad τοὺς δὲ ἑξ ἄρχης, decem et sex versibus constans, a scolorum aliquo intrusus huic videtur. Id quod eorundem pene verborum repetitio infra cap. 10. arguit. Lege quae H. Steph. porro annotat. RHOD. Περὶ τῆς πρώτης τῶν ὄλων γενέσεως] Ita legendum esse censui. Cetera coloris minime sani et huic loco parum accommodata, Eusebii plurimumque Codd. auctoritate motus, sedem migrare iussi. Quae sequuntur, ea conformata diceret ad haec Critiae in Sexti Empir. IX. C. M. 54. ἦν χρόνος ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος καὶ θνητότης. WESS.

11. 10. Ἀλλήλοις βοηθεῖν] Sequor Euseb. et consentientes illi Mss. inportuna enim hic est particula. Πολεμουμένους Clar. 2. probari, nisi et alia mutes, non potest. WESS.

12. 19. Ὡς ἔνχε] Temere atque uti sors dabat. Lucian. Scrib. Histor. c. 47. τὰ δὲ πράγματα, οὐχ ὡς ἔνχε, συνακτέον. et infr. I. 14. XIX. 108. Μοχ διαλέκτους καὶ χαρμακτῆρας διαλέκτων, etsi haud plane damnum, recipere tamen, quod editum rei satis conveniat, non sustinui. WESS.

12. 24. Οὐκίσεως δὲ καὶ περὸς] Euseb. ἐρήσεως et ἐρημίων haud iniuria corrigi oportere Fr. Vigerus censuit. Non abit autem ab his Diodori Moschion, ἦν γὰρ ποτ' αἰῶν κείνος, ἦν, ἀπηρῖκα Θρησκῶν διαίτας εἶχον ἐμφορεῖς βροτοὶ, Ὀρειγενῆ σπῆλαια καὶ δυσήλους Φάραγγας ἐνταίοντες· οὐδέπω γὰρ ἦν Οὔτε στεγῆρος οἶκος, οὔτε λαίνοις Ἐρεῖται πέτραις ἀγρομένη πόλις. in Ecl. Phys. Io. Stobaei p. 18. ex Illust. H. Grotii emendatione. WESS.

12. 26. Συγκομιδὴν τῆς ἀγρίας τροφῆς] Usus modumque eius conportandi. Polyb. III. 100. ἔτι δὲ τῆς ὄρου ἀκμαζούσης πρὸς τὴν συγκομιδὴν. Lucian. I. H. V. 39. καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων. Plura infr. c. 15. Est enim de messe et vindemia frequens, quemadmodum et καρπῶν παράθεσιν ποιεῖσθαι, unde παράθεσις ac σίτων παράθεσις de frumento commeatuque ad usum reposito Polyb. III. 68. 102. et Exc. I. p. 1222. qua de re ad H. 38. WESS.

12. 36. Τὴν χρεῖαν αὐτῆν διδάσκαλον] Eadem Archytae placuit sententia in hoc apud Stob. Serm. XCIII. versu, χρεῖω

πάντ' ἐδίδαξε, τί δ' οὐ χρεῖω κεν ἀνέροισι; et Moschioni in eisdem Ecl. Phys. p. 18. εἴτ' οὖν ἀνάγκην, εἴτε τῇ μακρῇ τριβῇ, Αὐτῆν παρασχὼν τὴν φύσιν διδάσκαλον. i. e. Grotio interprete, seu vis necessitatis et longus simul Usus magistram sponte naturam dedit. Adde Dionys. L. Ant. Rom. p. 20. Quae vero sequuntur, iisdem repetita verbis invenies II. 38. WESS.

12. 41. Στοχάζόμενοι τῆς συμμετρίας] Frequens id Nostro, ut cap. 9. 41. Explicatur a Porphyrio II. Abst. 4. τοῦ συμμετρῶν καὶ οὐκείων τῇ ἐπιπέσει στοχάζόμενοι κατὰ δόξαν. Eusebius, qui superiora exscripserat I. P. E. 7. addit de suo: Τοσαῦτα μὲν ὁ δηλωθεὶς συγγραφεὺς, οὐδὲ μέγιστος δόξματος τοῦ Θεοῦ μετρηθεὶς ἐν τῇ κοσμογονίᾳ, συντελεχῆν δὲ τινι καὶ ἀπτόματον εἰσηγησάμενος τὴν τοῦ παντὸς διακόσμησην. Bene profecto; mundi enim originem tanquam casu et sine providentia factam persequitur; quae eadem opinio philosophorum plerisque se probaverat, ut ex Plutarchi Stromat. libris Eusebius demonstravit, et Plato X. Leg. p. 889. B. WESS.

12. 47. Ἐρεῖται τῶν γραμμάτων] Hoc ut amplecterer, res ipsa et quae sequuntur, facile a me inpetrarunt. Rerum inventio in eandem cum regibus aetatem incidere potuit, et haud dubie incidit. Literarum usus recens est, quidquid obloquatur Plinius VII. H. N. 57. multoque recentior historicorum opera. Recte Macrobi. II. Somn. Scipion. 10. Quis non hinc aestimet, inquit, mundum quandoque coepisse, nec longam retro eius aetatem? Cum abhinc ultra duo retro annorum millia de excellenti rerum gesturarum memoria ne Graeca quidem exstet historia. Nam supra Ninum, a quo Semiramis secundum quosdam creditur procreata, nihil praeclarum in libros relatum est. Si enim ab initio, imo ante initium fuit mundus, ut philosophi volunt: cur per innumerabilem seriem saeculorum non fuerat cultus, quo nunc utimur, inventus? non literarum usus, quo solo memoriae fulcitur aeternitas? Habes ἐρεῖται γραμμάτων cap. 16. 69. quam ἡλικιώτιδα dixit, sicuti Plutarchus T. II. p. 554. A. τιμωρίαν ἡλικιώτιν, et T. I. p. 160. E. τῶν πρόξεων καὶ τῶν βίων ἡλικιώτιδα ἰστορίαν. Solent quoque, ne qua hoc moretur, πράγματα et γράμματα exscriptorum negligentia permutari. Vid. Iulian. Garner. ad Basilii Epist. 117. et 226. p. 346. et Montfaucon. in Chrysost. Epist. 114. WESS.

12. 49. Καὶ τοῦτο συγχορήσαι] Ita solet, veluti cap. 38. εἰ δὲ τις καὶ συγχορήσαι χρόνος εἶναι πλεῖθος. et cap. 40. 78. et supra cap. 3. Quare et suo contentum esse iussi. WESS.

12. 51. Βίον ἤγουν] Has voculas ut a sententia prorsum alienas, removeto. RHOD.

13. 53. Ἐαυτοῦς ἀπτόχθονας λέγοντες] Solo innatos, ἐγενεῖς τῆς γῆρας. qua natalium gloria Athenienses sese venditabant. Isocrates Panegyry. p. 65. ἀλλ' οὕτω καλῶς καὶ γνησίως

γενόμεναι, ὡς τ' ἔξ ἧσπερ ἄρμεν, ταύτην ἔχοντες ἅπαντα τὸν χρόνον διατελοῦμεν, αὐτόχθονες ὄντες. Nec reticuit inanem hanc eorum iactantiam Cicero pro Flacco cap. 28. etsi nihil hac quidem parte inferiores illis videri vellent Indi, Aethiopes, Sycani, aliique. Vid. infr. II. 38. III. 2. V. 6. et Rittersh. in Opiriani II. Cyneg. 563. WESS.

13. 63. Ὅν ἀρχαιοτέρους αὐτοὺς ἠγοῦμενοι] Respiciunt haec fratres Tzetzae, Isaac. in Lycophr. 149. Ioan. Chiliad. XII. 260. WESS.

13. 67. Ἐτερογενῆ προῖξιν] Peregrinam et alius generis. Infr. XI. 20. ἡμεῖς δὲ ὠρονόμως διεκλιθεῖσθε περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑρώπων προγμάτων, μεταβιβάζομεν τὴν διήγησιν ἐπὶ τὰς ἑτερογενεῖς προῖξεις. Similiter XVI. 5. WESS.

13. 69. Ἀρχαῖαταί πυρατιρήσεις] Vide I. 69. et Ciceron. I. N. D. 1. cum nota Cl. Davisii. WESS. In antecedentibus Reiskius θεῶν τε γενέσεις αἱ πρώται ἐπινοεῖσθαι desiderabat: cuiusmodi sententiam qui expeteret mireris non ita maluisse haec constituere: κατὰ τὴν Ἀγύπτου θεῶν τε γενέσεις ἀρχαῖαταί ἐπινοεῖσθαι μυθολογοῦνται, αἱ τε τῶν ὑποκειμένων πυρατιρήσεις ἐδοξάσθαι λέγονται.

13. 73. Φασὶ τοῖνυν Ἀγύπτου] Exscripsit haec Euseb. II. P. E. 1. Stolidam autem hanc Aegyptiorum gloriationem memorant scriptores, quibus testimonium denuntiarunt veteres Critici ad Apollon. Rh. IV. 262. Aristides T. III. p. 593. et Clemens Alex. Protrept. p. 3. Nec admodum dissimilia sunt argumenta, quibus pro sua e terra origine pugnant Aethiopes III. 2. Athenienses in Platon. Menex. pag. 237. E. et Indi apud Pausan. VIII. 29. WESS.

13. 76. Πολύρονον ὄντα] Conf. inf. c. 40. WESS.

13. 77. Τὴν τοῦ καλάμου ῥίζαν] Credo designare τῶν ἐν τοῖς θεοῖς γενομένων τοῖς κλωνοῖς καὶ ῥίζαις, caules et radices palustris plantarum, quibus Aegyptios vesci adsuetos ait cap. 49. 80. Ceteroqui et in ea regione arundines, quas *sacchariferas* vocant, seriebantur atque edebantur crudae, de quibus Pros. Alpinus III. Rer. Aegypt. 9. De loto et faba Aegyptia infr. cap. 34. WESS.

13. 79. Τὸ καλούμενον κόρσιον] Mirum sane praeterque opinionem accidit discrimen, quod *lotum* inter et *corsium* instituitur: est enim ipsa loti radix rotundiore figura et amplitudine mali cotonei. Theophrast. IV. H. Pl. 10. ἡ δὲ ῥίζα τοῦ λότου καλεῖται μὲν ΚΟΡΣΙΟΝ. ἔστι δὲ στρογγύλη, τὸ μέγεθος ἡλίαν μῆλον χυδόνιον. Movit hoc Bodaeum a Stapel, ut *περσέιον* hic scriptum fuisse suspicaretur: quam arborem cum Noster cap. 34. *Περσῶν* aut *Περσῶν* appellet, praeterea Strabo XVII. p. 1178. D. in corsii descriptione multum a Theophrasto dissentiat, haud iniuria corrigendi hunc impetum deinceps compevit. In Hesychio reimpugnando opera illi felicior processit;

nam quae Grammaticus in Κορσίον scribit, modo Κορσῶν in locum τοῦ Κορσῶν substituas, huc pertinent. Vid. Bodaei Comment. p. 447. et Prosp. Alpini Diss. de Loto p. 83. et iuxta mecum agnosces de corgio nondum omnia ad liquidum esse perducta. WESS.

13. 82. Τεκμήριον περιῶνται θέσει] Quod schedae Coislin. et quae cum illis faciunt, addiderunt, natum est ex glossa, quam tanto cupidius inculcarunt, quoniam Diodoro haud prorsum displicuisse nosset. Sic c. 28. καὶ περιῶνται τῆς δικαιοσύνης ταύτης θέσειν ἀποδείξεις. et c. 96. V. 6. Utrumque coniunxit Lucian. sed alio ordine, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθένται. Scrib. Hist. c. 40. Atticus apud Euseb. XV. P. E. 5. τεκμήριον δὲ ποιοῦνται τῆς γνώμης τοῦ ἀνδρός. WESS.

13. 83. Τὴν ἐν τῇ Θηβαίδι χώραν] Hoc sequor: alterum claudicat. Clemens Alex. Protrept. p. 6. de Aegyptiis, οἱ καὶ πρώτην ταύτην ἀναμῆσαι τὴν γῆν Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπου ἀνευρόσσοιτες. Mures in Aegypto ex terra progigni, etsi Plutarchus T. II. p. 637. B. atque Aelianus II. H. A. 56. Nostro fere consentiant, nondum credimus. Conf. Voss. in Melam I. 9. 25. WESS.

13. 86. Διατετυπῶσθαι καὶ καρῆεν] Crediderim legendum *καρῆεν*. STEPH. καὶ καρῆεν] Quanquam H. Stephanus *καρῆεν* restituit, tamen pro spuris haec duo sunt habenda. Nam hystero-logiam ineptam obtrudunt, prior enim motio est natura, quam saltatio. RHOD.

14. 98. Ἀνούβρου κατὰ τὸ πλείστον] Recte addit posterius. Inferior enim Aegyptus magnam saepe coelestis aquae copiam accipit, cum superior exigentiam et rarius. Vid. Philon. Iud. I. Vit. M. p. 620. C. et Aristidem T. III. p. 567. et quos Ian. Broekhus. excitavit testes in Tibulli I. 8. 25. Vel sic tamen καὶ σπειροῦς καὶ λαμοῦς καὶ τοῖς ἐξ οὐρανοῦ κατακλυσμοῖς ἀνάλωτος ἡ χώρα, sicuti idem Aristid. p. 617. docet. Rationes autem, quibus hominum e terra fortunatam originem adstruunt, Philo diligenter examinavit de Mund. haud corrupt. p. 944. B. WESS.

14. 7. Κατὰ τὴν ἐπίκλυστον Ἀγύπτου] Pro ἐπίκλυστον reponendum videtur ἐπίκλυστον in margine, quod ad huius loci sensum magis facit. Alias *torridam* significaret. RHOD. Κατὰ τὴν ἐπίκλυστον Ἀγύπτου] Hoc vulgato, quod hinc ortum est, praetulit. Strabo I. p. 56. de Aegypto: καὶ γὰρ αὕτη στείη τέ ἐστι καὶ μακρὰ καὶ ἐπίκλυστος· τὰ δὲ ἐξ οὐρανοῦ ἐπικλυστοῦ ἐρημιά τε καὶ ἀνδρα. Nostro c. 36. ἐπιεκλυσμένη χώρα. Solet ἐπίκλυστον, et quae ex eo originem trahunt, de Nilo, Aegyptum aquis suis inundante, tritum atque usitatum esse. Philostratus VI. Vit. A. I. ὅς ἐκ καταδούτων ἀρχόμενος, ἦν ἐπιεκλύει, πῦσαν

Αἴγυπτον ἀπ' Αἰθιοπῶν ἔχει. ubi Olearii, *quam illuvie sua conficit*, nimium est. *Νελλον ἐπέκλυον* dat Aelianus II. H. A. 38. WESS.

14. 12. *Καὶ πρὸς αὐτῇ συμφορῇ τῆς γῆς*] Longe mollius hoc fluit, quam βόλω αὐτῇ συμφορῇ τῆς γῆς. Credo eiectam vocem ex superioribus esse repetitam, ubi recte κατὰ φύσιν τῆς βόλων. Non item in Achille Tat. III. p. 185. παντός δὲ βόλων χαλεπιώτερος βόλος Αἴγυπτιος. Vid. Bergl. ad Alciph. III. Ep. 34. WESS.

14. 14. *Τοὺς δ' οὖν κατ' Αἴγυπτον*] Habet Euseb. I. P. Ev. I. Lucianus de Dea Syr. c. 2. πρώτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἴγυπτιοι λέγονται Θεῶν τε ἐνοσίγῃ λαβεῖν, καὶ ἰσά εἰσασθαι, καὶ τεμένεα καὶ πανηγύριος ἀποδέξαι. Quae his Diodori gemina et simillima sunt. Adde Ammianum XXII. 16. quaeque illi H. Vales. adscripsit. WESS.

14. 21. *Τὸν μὲν Ὀσίριον πολυόφθαλμον*] Paulo distinctius Plutarch. T. II. p. 355. A. ἐμοὶ δὲ καὶ τὸννομα διεμενημένους πολυόφθαλμον, ὡς τοῦ μὲν ὈΣ τὸ πολὺ τοῦ δὲ ΙΡΙ τὸν ὀφθαλμὸν Αἴγυπτία γλώττιη φράζοντος. nam sic ea legenda sunt, quod non latuit viro Clariss. P. Ern. Jablonski in eruditis de terra Gosen Dissert. p. 80. qui et vocis originationem ex Coptorum sermone adfirmavit. WESS.

14. 24. *Καὶ τὸν ποιητὴν λέγειν*] Homerum Odysseae XII. v. 323. et alibi. Confer cum hoc loco, quae Plutarchus de Iside et Osiride proluxe disserit. Porro Deorum, quorum cum hic tum alibi mentionem facit Diodorus, historias, cum fabularum explicatione luculenta et pererudita, suppeditat Natalis Comes in libris Mythologiarum. Rhod.

14. 27. *Τὸν Ὀσίριον Διόνυσον*] Graecis Bacchus, qui Aegyptiorum sermone Osiris. Herodot. II. 144. Ὀσίριος δὲ ἐστὶ Διόνυσος κατ' Ἑλλάδα γλώσσῃν. quam eandem rem cum pluribus probasset Plutarch. T. II. p. 364. D. addit: ὅτι μὲν οὖν ὁ αὐτὸς ἐστὶ Διόνυσος, τίνα μᾶλλον ἢ σε γενόσκειν ὃ Κλέα δὴ προσήκων ἔστιν, ἀρχηγὸν μὲν οὖσαν ἐν Αἴγυπτῷ τῶν Θεῶν, τοῖς δὲ Ὀσιρικαῖς καθωσιωμένῃν ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρός; sic enim ea legi oportet; quod nec Xylandro, viro doctissimo, latuisse, Latina versio indicat. Alia, quamquam non probanda, dabit Ampl. Gis. Cuperi Harpocrat. p. 95. De Sirio, quod addunt, natum arbitror ex solis hoc titulo: quem Archilochus Σείριον, teste Hesychio appellavit. Schol. Oppian. III. Hal. 48. Σείριος οὐ μόνον ὁ ἥλιος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀστὴρ τοῦ κενός. Solem autem hi Theologi eundem ac Osirim censebant. De Eumolpo eiusque Bacchiæis Io. Alb. Fabricius I. B. G. 6. WESS.

15. 33. *Τῶν καὶ μιν καλέουσι*] Macrobi. I. Satur. 18. ex Orpheo adfert:

Τῆσαν ἀδελφὰ δῖον, ἀκνήτην πρὶν ἶόντα,
Ἐξανέγνω θεοῖσιν ὄραν κάλλιπτον ἰδέσθαι.
Ὅν δὴ εἶν καλέουσι Φώνητι τε καὶ Διόνυσον.

Eodem ex carmine videtur et hoc excerptum, longeque se melius habere ob praecedens *ἐξανέγνω*. De Phaneete vero, Orphico quodam Deo, nihil addam. Fecerunt abunde viri egregii P. Leopardus XII. Emend. 2. Th. Canterus I. Var. Lect. 26. et Rich. Bentleius Ep. ad Ioan. Millium p. 3. WESS.

15. 34. *Καὶ τὸ ἔναμμα*] Et hunc locum P. Leopard. V. Em. 12. illustravit. Vere Synesius Eneom. Calvit. p. 68. C. Βακχιζὸν γὰρ οὐδὲν οὕτως ὡς νεβροῖς. Unde Bacchus hinnuli pelle incinctus νεβρῶν δοραῖς καθυπτός Euripidi Hypsipyle apud Maerob. I. Sat. 18. et νεβροδοστέλος Orphico Hymn. p. 148. Et Bacchae omnes: καὶ γὰρ νεβροῖδας περικαθυπτόνται καὶ θύρσους φοροῦσι, inquit Plutarch. T. II. p. 364. E. Quare Tiresias in Euripid. Bacch. 176. θύρσους ἀνάπτειν καὶ νεβρῶν δορὰς ἔχειν edicit. Atque hi quidem sacerorum caussa: Strabo Brachmanum aliquos in agris agere ἐνημέρους νεβροῖδας prodidit XV. p. 1047. B. ubi Casaub. ἐνημέρους vel καθυπμένους legit; ego ἐνημέρους, ut Aristoph. Nub. 72. διαφθέραν ἐνημέρους. Philostr. Her. 15. δορὰς δὲ παρδάκτων ἐνήματο τοῖς ὄμοις. WESS.

15. 35. *περιήφθαι*] Quod libri quattuor praebent διήφθαι, in eo ne quis ἐνήφθαι quaerat cavet infra p. 147. 38. scriptum in quibusdam διέστησε pro περιέστησε et 210. 16. περιήφθους pro διαφθερούσους et 349. 38. περιήλθουεν pro διήλθουεν et 369. 98. δι' pro προί, denique II. 645. 64. περιβάλλον pro διαβάλλον.

15. 37. *Κέρατα δ' αὐτῇ περιθλάσιν*] Isim bubulis cornibus ornatam instructamque Aegyptii fingebant et pingebant: Aelian. X. H. A. 27. καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Ἴσιν Αἴγυπτιοι βούκερων καὶ πλάττουσι καὶ γράφουσι. quod accepisse videtur ab Herodoto II. 41. Mercurium vero Plutarch. T. II. 358. D. galeam, ex bubulo capite formatam, Isidi inposuisse refert, περιθλάσιν βούκερον αὐτῇ κρήνης. qua galea insignis est in fictili icuncula apud Io. Bapt. Casalium de Aegypt. Ritib. c. 21. quamque eo longe melius illustravit Gish. Cuperus Harpocr. p. 109. De hove Isidi sacro infr. I. 85. WESS.

15. 40. *Τούτους δὲ τοὺς θεοὺς ἐφίστανται*] Etsi Codd. aliqui in alia omnia eant, non dubito quin verum hoc sit: nam et mox καὶ παρθέρον ἐποστήσασθαι, et virginem eam arbitrari. et c. 6. καὶ ἄφθαρτον ὑποστήσασθαι τὸν κόσμον dixit. Quae sequuntur Euseb. inseruit III. P. Ev. 3. WESS.

15. 42. *Τριμερέων ὄραν*] Vid. I. 26. WESS.

15. 46. *Φύσιν συμβάλλεσθαι πλείστην*] Hic πλείστον lego. Sed nescio quid serupuli iniicit hyperbaton et enallage. Si scriptura omnino retinenda videatur, interpretatio haec efficitur: *Naturaeque plurimum ad generationem rerum omnium conferre hos Deos, alterum igneae et spiritualis (πνευματώδους), alteram humidae et siccae, utrumque simul aëriae*. Sed iudicium esto penes eruditiores. Rhod. *Συμβάλλεσθαι πλείστα*] Coniuravit Mss. in retinenda voce πλείστην. Ego tamen πλείστα propter

Euseb. scriptum. Cod. quo usus est Fr. Vigerus, et quia Diodorus atque optimus quisque ita solent, recepit sic enim brevi post, *καὶ πολλὰ συμβάλλεσθαι πᾶσιν εἰς γενέσιν.* et XI. 21. *συμβάλλετο δὲ αὐτῶν καὶ τὸ αὐτόματον πρὸς τὴν ἐπινοίαν μεγάλα.* II. 31. *πλείστα δὲ πρὸς τὰς γενέσεις τῶν ἀνθρώπων συμβάλλεσθαι τοῦτους τοὺς ἀστέρους ἀγαθὰ τε καὶ κακά.* quae his simillima id quoque, quod addi ad sensum oportet, indicant. Arius Didymus apud Euseb. XV. P. E. 15. *καὶ πλείστα συμβάλλεσθαι πρὸς τὴν τῶν ὄλων διοίκησιν.* Adde supra c. 2. WESS.

15. 52. *Τὰ δὲ τούτων μέρη]* Pendent haec, neque est in sequentibus verbum, quo referantur. Quod genus ἀνακαλούσθου haud infrequens. Iosephus XII. A. I. 3. 3. *τοὺς γὰρ Ἰουδαίους, ἐπ' Ἀπριόγον τοῦ μεγάλου βασιλεύοντος, ἐτιχεν αὐτοὺς πολλὰ ταλαιπωρήσαι.* Pausan. VIII. 33. *ἤσπον δὲ ἄλλην καλονομένην Ἰερών, τόνδε οὐκ ἦν χρόνον.* ubi doctissimus Kuhn. quem et vide in Aelian. II. V. H. 13. et Perizon. atque infr. II. 52. WESS.

15. 61. *Αἶα ποσσαγορέου]* Plutarch. T. II. p. 365. D. *Αἶα μὲν γὰρ Αἰγύπτια τὸ πνεῦμα καλοῦσι.* Sic quidem illi. Aliis aliud esse visus est: neque enim de Iove inter veteres conveniebat. Vid. Eustath. in Iliad. A. p. 20. WESS.

15. 67. *Πατὴρ ἀνδρῶν]* Iliad. VIII. v. 49. et plurimis alibi locis. RHOD.

16. 68. *Ἑραιοτὸν ὀνομάσαι]* Gentis Aegyptiae sermone Phthas erat. *Αἰγύπτια δὲ ὁμοίως προέξαντες, καὶ τὸ πῶς ἴδιον διαλέκτῳ ΘΘΑΣ καλέσαντες, ὃ ἐπιπροβέβηται Ἑραιοτὸς Homil. Clement. IX. 6.* ubi plura Coteler. WESS.

16. 73. *Ἀήμιτρον καλεῖν]* Nihil interest hoc malis an Ἀήμιτρον, quamquam Nostro ita saepius placeat. Opportune Philo Ind. Mund. Opif. p. 30. C. *μήτηρ δ' ὡς εἶκε καὶ ἡ γῆ, παρ' ὃ καὶ τοῖς πρώτοις ἔδοξεν αὐτὴν Ἀήμιτρον καλεῖν, τὸ μητρὸς καὶ γῆς ὄνομα συνδέειν.* Lucret. V. 818. *Quare etiam atque etiam maternum nomen adeptæ Terra tenet merito, quoniam genus ipsu creavit Humanum, atque animal prope certo tempore fudit Omne.* Vid. infr. III. 62. WESS.

16. 78. *Ὀνομάσαι — ὤκεανόν]* In codice uno est non ὤκεανόν, sed ὠκέλην. at p. 22. habes ὠκέλην. STEPH. *Ὀκεανόν δὲ μεθερμηνεύμενον]* Consule H. Stephani annotationem, qui Ὀκέλην legendum censet. RHOD. *Ὀκεάνην, ὃ μεθερμηνεύμενον]* Sic scripsi ex c. 19. et propter Clarom. utriusque et Florent. *Ὀκέλην*, quod sine controversia ex altero ortum, etsi leviter vitiatum. Forte Pherecydes sum Ὀγγρον inde extendit apud Clement. Alex. VI. Stromat. p. 741. et Origen. VI. in Cels. p. 664. A. A Pherecyde accepit Lycophron, studiosissimus tenebrarum sectator, Alexand. 241. WESS.

16. 82. *Ὀκεανόν τε θεῶν]* Iliad. XIV. v. 302. RHOD.

16. 83. *Νομίζουσιν Ὀκεανόν εἶναι]* Repetuntur haec

c. 19. et 96. Cuius opinionis occasionem arripuisse videntur ex Homero et veterum illis, quibus Ὀκεανός ingens fluvius fuit visus, sicuti docent Schol. in Euripid. Orest. 1377. Fr. autem Vigerus cur ad Euseb. suum hoc loco *πρὸς ὃν καὶ τὰς τῶν θεῶν γενέσεις* maluerit, urgens causa non erat. WESS.

16. 89. *Προσαγορέσθαι γασὶν Ἀθηναῖ]* Aegyptiis Νῆρ vel Νηῖθ, ut in Platon. Timaeo p. 21. appellabatur. Durant eius vocis vestigia in nomine celeberrimae reginae Nitocris, quam Eratosthenes Chron. Euseb. p. 21. *Ἀθηναῖν νικηθῶν* interpretabatur, et in *Πατερῶν*, Solonis in Aegypto familiari amico, apud Proclum in Tim. p. 31. De utroque in Remphah suo p. 74. Cl. Er. Iablonski. Mox ἀρθροῦ, Minervae satis conveniens, quippe ἀρθροῦ κόρη καὶ γάμων ἀνεῖτω, ob Codd. consensum verius censui: qua etiam de causa inportantem illud *σπινθῆρ*, quod inter *μεθολογῆσαι* et *ταβηρ γενέσθαι* locum occupaverat, deleti. Omnis enim haec oratio infinita est. WESS.

16. 95. *Τραυλίμα]* Alias nominis eius causas habet III. 70. V. 72. Haec inter alias produxit Tzetzes in Lycophr. 519. *ἢ οὐ ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῷ ἄλφ. Τοῖς γὰρ ὃ ἄλφ γεννάται καὶ μετατρέπεται, ἐστὶ. ἴσθαι, χεῖματι. τὸ γὰρ παλαιὸν τοιμοῦς ἦν ὃ χροῖτος.* quae quod hinc sumta videantur, adscripsi. WESS.

16. 97. *Καὶ γλανκῶσι]* Sollemnis illi apud Poetam aliosque titulus. *Ἀγυλία τῆς Ἀθηναῖς γλανκῶς* ἔχον τοὺς ἠρθάλμους in Valerian. fano Pausan. I. 14. vidit. Tu vero N. Heinsium ad Ovid. II. A. A. 659. et T. Hemsterh. in Lucian. D. D. VIII. p. 227. WESS.

16. 1. *Τὴν πρόσσην ἔχειν ἄγλανκον]* Repone ex Eusebio ἔγγλανκον pro ἄγλανκον. STEPH. *Ἐγγλανκον* legendum esse ipse contextus evincit. Etymologia sane erudita est Hōmici epitheti *γλανκῶσις*. RHOD. *Τὴν πρόσσην ἔχειν ἔγγλανκον]* Parvi viris egregiis et suum sibi habere iussi. Cornutus Nat. D. c. 20. haud dissimilia scripsit, *ἐνὶ δὲ γασὶ τοιαῦτα αὐτῆρ*, agit de caecis Minervae oculis, *πυρεμῶσθαι*, διὰ τὸ τὸν ὄρα γλανκὸν εἶναι. WESS. Cl. Sam. Clarke *γλανκὸν* mavult ad Homeri *Il. A. 206*. Mihi potior Eusebii auctoritas. Hesychium adde in *ἔγγλανκῶσι*. IDEM in Add.

16. 4. *Ἐν ἱερῶν ζῴων μορφῶσι]* Nugacissima eorum haec commenta fusius persequitur I. 86. WESS.

16. 7. *Εἰς Αἰγύπτου παραβαλόντι]* Sic I. 44. *καθ' ἣν ἡμεῖς παραβαλόμεν εἰς Αἰγύπτου.* II. I. *ὅσοι παραβαλόντες εἰς Αἰγύπτου.* et III. II. alibique. Fuisse Poetam in Aegypto signis quibusdam vincere conantur I. 97. Cautius profecto, quam qui regionis eius indigenam satis fidenter tradiderunt, reprehensi a L. Allatio Homer. Patr. c. 4. De Homeri vero his versibus longe prudentius sententiam dixit Plato II. Rep. p. 381. WESS.

17. 17. *Τετυχηότας τῆς ἀθανασίας*] Et haec digna Eusebio censuit, quae in II. P. E. I. adderet. Nihil autem intercessero sive tu *τετυχηότας* seu vulgatum probaveris. Solent ea pro librariorum arbitrio permutari: nam quod in Demosth. Midian. p. 361. *καὶ πατριῶδες τετυχηῶδες*, id aliis *τετυχῶδες* videbatur scribendum; quam eandem discordiam habebimus III. 9. Crebrius tamen *τετυχῶδες* et *τετυχῆναι* in hoc scriptore. Vid. I. 48. 57. IV. 16. V. 75. WESS.

17. 22. *Ἀμμωνὰ προσαγορευόμενον*] Aegyptiis Iupiter erat et dicebatur *Ἀμμων*. Herodot. II. 42. *Ἀμμωνὸν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέονσι τὸν Δία*. Idem sacras nobis literas diversis locis affirmare, abunde patefecit S. Bochartus I. Phal. I. WESS.

17. 26. *Πρώτον Ἡμιστον βασιλεύσαι*] Vulgatior ea fama fuit. *Φθῆς, ὃ ἐφημεύεται Ἡμιστος, ὃ τῷ ὀνόματι καὶ ὃ παρ' αὐτοῖς πρότος βασιλεύσας προσαγορεύεται* Homil. Clement. IX. 6. Huic, Nili filio, successorem et filium dat Solem Palaephatum in Chron. Paschal. p. 45. atque ex eo Suidas in *Ἰλλίος*. WESS.

17. 32. *Ἄει τῆς ὕλης ἐπιβάλλειν*] Omissum pronomen τι neminem morabitur, quippe sollemne. Infra V. 46. *καὶ τούτων οὐκ ἔστιν ἐξεργεῖν ἐκ τῆς νήσου*. Aristoteles V. Politic. 4. *οἱ δὲ ἐπέβαλον τῶν ἑρῶν χορημάτων*. Synes. Encom. Calvit. p. 72. D. *ὥστε ἂν τις τῶν πατρῶων παρακινή, ταχὺ πιεῖται τὸ κόνησον*. Polybium non addo: ex eo exempla congescit Iac. Gronovius I. 42. WESS.

17. 38. *Ἐκ δὲ τούτων γενέσθαι*] Ex Iove et Iunone, qui propterea Osiridis et Isidis parentes c. 15.: secus Aegyptiorum illi, quibus hi quinque Saturno et Rhea progeniti videbantur. Plutarchus T. II. p. 429. F. *καὶ τὴν Ῥέαν Αἰγύπτιοι μινθολογοῦσι πέντε θεοὺς τεκεῖν*. et distinctius p. 355. D. ubi quinque *ἐπαγομένους* fuisse ait τῶν θεῶν γενεθλούς, et eos hoc ordine editos, prima die Osirin, secunda Apollinem, tum Typhonem, quarta Isin, ultima Venerem, qui dissensus hac in Theologia frequens. WESS.

17. 47. *Παῦσαι τῆς ἀλλήλοφαγίας*] Probum videri posset τῆς ἀλλήλων σφαγῆς ob haec Isidis ad filium Horum de se maritoque, *οἷτοί το τῆς ἀλλήλοφονίας ἐπυρσαν ἄγριον*, in Eclog. Io. Stobaei Phys. p. 124. Ego tamen in vulgato acquiesco, rei ipsi percommodo. Philo Iud. de Exsecrat. p. 931. D. *τρέφονται ἐπ' ἀλλήλοφαγίας οὐ μόνον ἔθνων καὶ μηδὲν προσήκοντων, ἀλλὰ καὶ τῶν οἰκιοτάτων*. et Noster XXXIV. Eclog. 2. p. 529.

40. *ὥστε τῆς αὐτῶν ἀλλήλοφαγίας μηδ' ὕλας φείσασθαι*. Quae postrema, ut in dira fame, facta haud nego. sed primos homines sese ipsos vorasse, etsi satis eleganter Moschion in Stob. Ecl. Phys. p. 18. *Βορῶν δὲ σαρκόβρωτες ἀλλήλοκτόνους Πυρῶν αὐτοῖς δαΐτας*, nondum mihi persuadeo. WESS. *παῦσαι* Reiskius in *παῦσαι* mutabat, quod nexum membrorum non assequutus esset Diodoro non infrequentem. Sic enim ille XII. 4. p. 480. 4. *ὑπέλαμι-*

βανὲ τὸς Πύρρος καταπλήξεσθαι, βοηθεῖν μὲν μὴ δυναμένους, ἐγκυκλοπύοντας δὲ τὸς συμμάχους καταφρονηθῆσεσθαι. XIX. 34. p. 343. 81. *ἢ δὲ ἀπὲρ στέφανου μὲν μίσηται ὑπὸ τῶν οὐκ ἐκείνων γενναίων, νεκρομένη δὲ διαπρεπῶς ὡς πρὸς εἰς τὴν γάμον προσεπέμπετο ὑπὸ τῶν συγγενῶν*. Quare mihi quidem sana videntur quae sollicitant editores XVIII. 35. p. 284. 85. *ὁ Περδικίας εἰς πολλὴν ἀπορίαν ἐπέπιπτε, τῶν μὲν διαβεβηκότων οὐκ ἀξιωμαίων ὄντων, τῶν δ' ἐν τῷ πέρην μὴ δυναμένων βοηθεῖν τοῖς ἰδίαις, προσετίθετο εἰς τοῦτόντι πάλιν ἀπέναι πάντα*. Critique fortasse qui ne in his quidem V. 43. p. 365. 38. *ὑπὲρ ἄλλων ἐμπέτοι τε πολλὰ καὶ παντοδαπὰ πρὸς ἕνος ἀνηγμένα καὶ διαπεπελεγμένα παικίως ἤδεται τὴν πρόθεσιν ἐποιούν, Stephanii coniecturam ad πρός necessariam ducat*.

18. 51. *Τὸν δὲ Οσείριδος ἐπινοήσασθαι*] Osiridi repertae fruges tribuantur in Plutarchi T. II. p. 356. A. quarum partem sibi Isis vindicat Ecl. Io. Stobaei Phys. p. 124. Mox mihi visa est Codd. Reg. et M. scriptura melior. WESS.

18. 57. *Ἐξ ἀρχαίων*] Sic mox c. 21. et XIV. 45. *οἷς ἔξ ἀρχαίων ἐπιβουλεύουσι*. et XIII. 45. *οἱ δὲ Σελωόντιοι ἐκ πολλῶν ὄντες ἀπειροὶ πολιουργίας*. pro quibus Lucas A. A. XXIV. 10. *ἐκ πολλῶν ἐπὶ ὄντα σε χοιτὴν τῷ ἔθνῳ*. et Noster XIX. 22. *τῆς πόλεως γεννημένης ἐδαίμονος ἐκ πολλῶν χρόνων*. Fuisse autem in veteri more positum, ut Deos Deasque oblati frugibus venerarentur, docet Porphyrius IV. Abst. A. 22. WESS.

18. 58. *Θέντας τὸς ἀνθρώπους*] In versione ἀναθέντας expressi, quod ad ritus sacerorum magis quadret. Rhod. Nihil contra Codd. auctoritatem demuto: sive enim humi positos velis, seu, quod et ego malim, Isidi sacratos manipulos, res bene habebit; nam et *θεσθαι* de hoc genere haud invisitatum. Apollodorus I. Florileg. 3. p. 7. *Τίς θετο μαρμαίροντι βούχρια*; sicuti neque Latinorum *ponere*. Vid. Munker. Hygin. Fab. 3. et A. van Staveren Nepot. Pausan. I. De planetu in sacris Isidis nihil addo. Habet egregia Lactantius I. Div. Inst. 21. et Iac. Gronov. in Herodot. II. 61. WESS.

18. 62. *Καὶ τοῖς Ἰσείοις*] Hoc verius, recurritque I. 87. quamquam sollemnis paene horum permutatio, uti *Ἰσέον* et *Ἰσέλον* in Heliodori L. VII. p. 314. et 320. Atque haec est *πανήγυρις*, quam Tithorenses Isidis in honorem more Aegyptio bis quotannis, vere atque autumno, magno apparatu celebrabant, teste Pausan. X. 32. nec multum diversa ea videtur, cuius pompam pompaeque instrumenta describit Apuleius X. Metamorphi. p. 261. Graeci, ut multa alia, Cerealem pompam, et Calathum, sollemnis eius ferculum, spicis frugibusque refertum, monstrante Melampode apud Clement. Alex. Protrept. p. 12. et infr. I. 97. aut Danaidibus, ceu visum Herodoto I. 171. hinc acceperunt. Indidem et Hebraeos primitiarum sollemnia abstulisse, etsi omnis in hoc sit, difficultor

Io. Spencerus III. Leg. Hebr. 9. p. 894. omnibus persuadebit.

WESS.

18. 65. *Θεῖναι δὲ φασὶ καὶ νόμους*] Hinc ipsa de se et Osiride ad filium Horum, οὗτοι πρώτοι δέξαντες δικαστήριον, εὐνομίας τὰ σύμπαντα καὶ δικαιοσύνης ἐπέληθσαν: οὗτοι δεῖξις καὶ πίστει ἀρχήν τε καὶ γένεσιν καὶ τὸν μέγιστον θεὸν ὄρον εἰσηγάγοντο εἰς τὸν βίον, in Eclog. Phys. Io. Stobaei p. 124. Quae legum latarum et iuris inter homines constituti caussa fuit, cur deinceps *ἸΣΙΔΑΙΚΑΙΟΣΥΝΗ*, ut in lapide Reinesiano Clas. I. CXXXV. sacra sint facta. WESS.

18. 69. *Τὴν Ἀμήτραν θεομοφόρον*] Legitur et *Ἰσιν* pro *Ἀμήτραν*. Quamquam autem Cererem, non Isin, appellari *θεομοφόρον*, id est *legiferam* Virgilio, et *θεομοφόριον* non Isidis, sed Cereris dici sacra constat: referenda tamen est haec lectio *Ἰσιν* ad id quod paulo ante dixit, καὶ τὸν μὲν Ὀσίριον μεθεμμενεύμενον εἶναι *Διώνειον*, τὴν δὲ *Ἰσιν* ἔγγιστά πρὸς *Ἀμήτραν*. STEPH. *Τὴν Ἀμήτραν*] Hoc magis placuit quam *Ἰσιν*, quia Graecis usitatus. Vide L. Gyraldi Syntagma XIV. de Cerere in Historia Deorum. Rhod. Bene viri docti. Etsi eadem Isis ac Ceres, non illo tamen nomine antiquissimis Graecis culta cognitaque fuit. Diodorus quid voluerit, ipse significat V. 68. λέγονται δὲ τινες ὅτι καὶ νόμους εἰσηγάσαντο, καὶ οὓς ἀλλήλοις τὸ δικαίον δίδόναι συνεβιάσθησαν ἰσθρινοὶ, καὶ τὴν παραδοῦσαν αὐτοῖς θεῖαν ἀπὸ τούτων *ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΝ* προσεγγάμεσαν. Gruterus Thes. p. CCCIX. I. habet *ΜΕΓΑΛΗΝ ΘΕΑΝ ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΑ*. WESS.

18. 71. *Κτίσται δὲ φασὶ τοὺς περὶ τὸν Ὀσίριον*] Synesius I. Provid. p. 94. B. et II. p. 117. C. urbem hanc Osiridi priorem facit. Nostro adsentiuntur Stephan. *Δίωσπολις* et Schol. Iliad. I. 383. WESS.

18. 79. *Περὶ οὗ τὰ κατὰ μέρος*] Infra I. 45. WESS.

18. 80. *Ἰδρῶσθαι καὶ ἱερὸν*] Distinguunt *ἱερὸν* et *ναοῦς*, et posteriore sana, priore ipsum locum sive *τέμενος*, in quo aedificatum id templum, designant, uti IV. 85. Vide Cl. Duker. in Thureyd. IV. 90. Bene ergo personata Isis *τεμένη*, inquit, *προγόνοισ* θεῶν καὶ θνητῶν κατέλειψεν, in Eclog. Phys. Stob. p. 124. Tametsi autem magnae olim opes Aegyptiorum, putem hos *ναοῦς* *ζωνσοῦς* parvas fuisse aedificulas, sicuti I. 97. XX. 14. et Artemidor. IV. 33. Alia O. Borrichius, acd quae non placent, Hermet. c. 13. p. 61. WESS.

19. 90. *Χάλκογονεῖον εὐρεθέντων*] *Aeris aurique metalla*, ut II. 52. *μέταλλα χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ* I. 33. *χαλκογονεῖα μέταλλα* Dioscoridi V. 106. Hinc in haec metalla depressi, οἱ *εργαζόμενοι τὰ χαλκογονεῖα* V. 36. Confer III. 12. WESS.

19. 92. *Φιλοτίμως ἐξημερώσαι τὴν γορραν*] Sic II. 34. de Zarina *τῆς δὲ χώρας πολλὰν ἐξημερώσαι, καὶ πόλεις οὐκ ἄλλως*

κτίσται: illa enim magnam Scythiae partem ad mitiorem cultum traduxisse fertur. et c. 40. καὶ γαλοπονῶντες ἐξημερώσαι τὴν Ἰνδοῶν, interfectis feris, quae eam infestant. Herodotus I. 126. πῶντὴ τούτων σφί τὸν χρόνον ποσειπέ ἐξημερώσαι, silvescentem et spinis horrentem. Libanius T. II. p. 124. D. πρώτον μὲν χῆρον ἐξημερωμένον ἐπὶ Θράκης, πλείστον ὅσον ἡμέωσσε, τοὺς γεωργήσαντας παρασχών. Dicitur et Hercules, monstrorum domitor, ἐξημερώσαι γαῖαν Euripidi Herc. F. 20. et Alexander ἐξημερώσαι τὴν Ἀσίαν Plutarcho T. II. p. 328. D. WESS.

19. 95. *Φιλογεσοῦν τὸν Ὀσίριον*] Tibullus I. 8. 29.

Primus anatra manu solerti fecit Osiris,

Et tenerum ferro sollicitavit humum.

Primus incertae commisit semina terrae,

Pomaque non notis legit ab arboribus.

Hic docuit teneram palis adiungere vitem,

Hic viridem dura cedere falce comam.

ubi Ian. Broekhuus, Diolori haud oblitum, vide. WESS.

19. 96. *Τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐν Νύσῃ*] Haec parum respondent poetae versibus, qui sequuntur. Si Nysa prope Nilum, quomodo in Arabia felice? Prudentius *Νύσαν τῆς Ἀραβίας* III. 64. et τὴν κατ' *Ἀραβίαν Νύσαν* III. 65. appellat: at mox c. 19. κατ' *Αἴγυπτον* et IV. 2. μεταξὺ *Φωινίκης καὶ Νεδιδον* collocat, parum quoque commode. Herodot. II. 146. in Aethiopiam transfert. Adeo sibi constant fabulae. Vid. virum doctiss. in Marmor. Oxon. p. 102. *Νύσαν* autem et *Νύσαν* scribunt, sed si *Διώνος*, ut IV. 2. etiam censet, hinc dictus est, prior scriptura potior erit. Conf. Etymologum in *Διώνος*, et, si Arabicam vocis originem desideras, Ed. Pokok. Spec. Hist. Arab. p. 106. WESS.

19. 1. *Ἐν τοῖς ἕμνοις*] Hymnorum et hic et III. 65. IV. 2. Homerum facit parentem, ut Io. Alb. Fabric. II. B. G. 2. 4. commonefecit. Habet et Schol. Apollon Rhod. II. 1215. hos versus, sed levi cum discrimine, de quo III. 65. dicatur: quod eos autem Herodoro, cuius *Ἀργυραριζὰ* et libri *περὶ Ἡρακλείου* ex his Scholiis ac Stephano noti sunt, tribuit, eius ego culpae immunem puto: verba enim hominis sunt defecta, nec posteriora prioribus cohaerent: ut excidisse videatur poetae, cui versus debentur, nomen. WESS. Mox recte monet Rhodom. „*Pro ὅτε, ὅτι*“.

19. 6. *Πρώτον αἶνος γορρασθῆαι*] Atqui nullae erant in Aegypto vites, proptereaque incolae aut vino ex hordeo aut aliunde inportato utebantur, si fides Herodoto II. 77. et III. 6. Neque reges id ante Psammeticum bibebant, natum, uti ferebant, ex eorum sanguine, qui Deos olim pessimo ausu oppugnarunt, docente Plutarcho T. II. p. 355. B. Sed vitem regioni non plane defuisse indicant querelae Iudaeorum Numeror. XX. 5. ut de Strabone XVII. p. 1163. B. Plinio XIV. 7. et Athen. I. p. 33. habitum provinciae, quo sua erat aetate, spectantibus, ac de voce *εἰρηίς*, qua

Αιγυπτιαὶ δὲ οἶνος, testibus Eustathio et Tzetze in Lycophr. 579. taceam. *Συγκομιδὴ οἶνον*, qua de mox, est ipsa vindemia, uti *συγκομιδὴ καρπῶν* messis sive frugum in horrea collectio Basilio M. T. II. p. 48. C. et Nostro III. 63. XIX. 65. Conf. Cl. Wasse in Thucyd. III. 15. WESS.

19. 9. *Διαφόρῳ γύσει κεχορηγημένον*] Euseb. *κεχορηγημένον*. sed *κεχορηγημένον* usurpat et alibi Diodorus ut hic. STEPH. *Διαφόρῳ γύσει κεχορηγημένον*] Unice hoc verum: nec dissentit Euseb. H. P. E. I. Suam locutionem tuetur ipse IV. 68. ubi Daphne, Tiresiae filia, γύσει *Δαμμαστῆ* κεχορηγημένη. et c. 86. Daphnis γύσει *διαφόρῳ* κεχορηγημένος. iterum XV. 39. Epaminondas *φρονιτοῖς προτερήμασι* κεχορηγημένος. Accedunt Diodoro Aristot. VII. Polit. I. ὁ μετὰ ἀρετῆς κεχορηγημένος: quod iure praeferunt vulgato *κεχορηγημένῳ* viri docti; et Strabo III. p. 216. C. *τοσοῦτοῖς δὲ τῆς προειρημένῃς γίβους ἡγαθοῖς κεχορηγημένῃς*, ubi prave vulgo *κεχορηγημένους*. WESS.

19. 12. *Ὑπὸ γὰρ τοῦτον*] De Mercurio, qui Aegyptiis *Thot*, paria Plato Phileb. p. 18. B. C. et Phaedr. p. 274. C. D. Plutarch. T. II. p. 738. E. Cicero III. N. D. 21. ubi Davis. cui adde Io. Alb. Fabric. I. B. G. 12. WESS.

19. 18. *Καὶ παλαιστράς ἐδρετῆν*] Miscet Diodorus, monente Io. Marshamo Canon. Chron. p. 36. Mercurium Aegyptium et Graecum; hic palaestrae exercitationes invenit infr. V. 75. non ille: alioqui et Aegyptiae iuventuti consuetudo fuisset, palaestrae se dedere; quam illis aufert I. 81. Haud scio tamen an excusari poterit eo colore, quo uni Mercurio omnium artium origo adscribitur, quippe τῷ πατρὶ τῶν λόγων Aelian. X. H. A. 29. et λόγον δεσπότην καὶ ἐργάτη τέχνης ἀπάσης Galen. princ. Protrept. Adde O. Borrichii Hermet. c. 1. et 2. WESS.

20. 20. *Λύραν τε εἰρεῖν*] Pro *λύραν τε εἰρεῖν*, ἣν ποιῆσαι *τρίχορδον*, legitur etiam *λύραν τε νευρήν* ποιῆσαι *τρίχορδον*. sed mihi persuadeo hanc lectionem ex illa fuisse depravatam. STEPH. Alias *λύραν τε νευρήν* ποιῆσαι. Quod tamen repudiandum videtur. RHOD. Numerum chordarum veteris lyrae plerique ampliosem faciunt et *ἐπτάχορδον*. Homer. Hym. Merc. 51. Eratosth. Catast. 24. Lucian. D. D. VII. 4. atque alii. Lyram tamen *τρίχορδον* habent Etymol. *Ἀσιάτις* et Stephan. *Ἀσία*, numique Lilybaetanorum Tab. XCIV. Parutae, de quibus III. Ezech. Spanhem. in Callim. H. Del. 253. p. 467. et Io. Alb. Fabric. I. B. G. 12. Iam verum si esset, antiquissimo aevo lini usum loco chordarum in lyra obtinuisse, uti censent Critici in Iliad. Σ, 570. prorsus inepta foret eorum Codd. scriptura, qui *νευρήν* ostendunt. Verum longe diversa Aegyptii docent in Plutarchii T. II. p. 373. C. καὶ τὸν Ἐρημὴν μὴδολογοῦσαν, ἐξέλονται τῶν Τροχῶν τὰ νεύρα, χορδαῖς χορήσασθαι. Quare haud multum absrum ab ea lectione probanda. WESS.

20. 26. *Ἱερογραμματεῖς*] Pro hac lectione vel hic locus Luciani facit circa *Μακροβόλον* principium, καὶ γέννη δὲ ὅλα μακροβότα ἱστορεῖται διὰ τὴν δίκταν: ὡσπερ Ἀγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων, Ἰνδῶν δὲ οἱ καλούμενοι Βραχυμῆνες. Sed et ipse Diodorus in alio huius libri loco (I. 70.) scribit ὁ μὲν ἱερογραμματεῖς παρανεγίνωσκε τινὰς συμβουλίας καὶ πράξεις συμφερούσας ἐν τῶν ἱερῶν βιβλίῳ. Item in alio (I. 87.) διότιον καὶ τοὺς ἱερογραμματεῖς φορεῖν φοινικῶν ἡμάμι καὶ πτερόν ἱερακὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. STEPH. Aegyptiorum ἱερογραμματεῖς sive γραμματεῖς ἱεροὶ Aelian. XI. H. A. 10. notissimi sunt, eorumque numero Iannes et Iambres a Numenio inseruntur in Euseb. IX. P. E. 8. De Mercurio dubites, quem *γραμματεῖα* Saturni, qui Osiris aut pater aut avus, Sanchuniathon facit Euseb. I. P. E. 10. p. 36. Teneat tamen honoris hunc gradum τῶν ἱερογλυφικῶν conditor apud Clement. Alex. VI. Strom. p. 757. WESS.

20. 30. *Ὅσπερ εἰρηγετικὸν ὄντα*] Pro *εἰρηγετικὸν* invenitur etiam scriptum *ἐδρετικὸν*: quae lectio margini adscripta non fuit, quod ipse Diodorus tanquam digito eam quam sequi debeamus ostendat. Subiungit enim statim, διὰ τὸ μέγεθος τῆς εἰρηγετίας, et pag. seq. ὡς θεὸν ἀποδεχομένου αὐτὸν διὰ τὰς εἰρηγετίας. Sed et p. 12. legimus, τέλος δὲ τὸν Ὅσιριν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐπελθόντα, τὸν κοινὸν βίον τοῖς ἡμερωτάτοις καρποῖς εἰρηγετῆσαι. Nec vero Diodorus in hoc de quo nunc agitur loco exponere vult ut inveniret Osiris ad victum pertinentia, sed ut iam inventa docere totum orbem, atque ita de eo bene mereri, ac beneficentiae laudem adipisci in animo habuerit. STEPH. Assentior H. Stephano. Erat inter Osiris honoris titulos, ut *εἰρηγετῆς* audiret: Plut. T. II. p. 368. ὁ γὰρ Ὅσιρις ἀγαθοποιός. τὸ δ' ἕτερον ὄνομα τοῦ θεοῦ τὸ ΟΜΦΙΝ εἰρηγετῆν ὁ Ἐρμαῖος φησι δηλοῦν ἐρημευόμενον. Fuit ille quidem πρὸς πᾶν γοήσιμον εἰρηγετικός, uti de Baccho III. 70. Sed ea de re c. 14. et 15. Librariis, quod levi discrimine *εἰρηγετικός* et *εἰρετικός* distent, eas voces permutare solenne est, uti I. 25. WESS.

20. 36. *Τιμῶν ἀθανάτων τεύξεται*] Eadem haec IV. 1. Sunt *τιμῆ* ἀθάνατοι, quae Diis immortalibus tribuuntur. De Hespero III. 60. διὰ δὲ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ τὸ πάθος τὰ πλήθη ἐλεῆσαντα τιμὰς ἀθανάτους ἀπονείμει. et de Baccho Ariadnen consecrante IV. 62. διὰ τὴν φιλοστοργίαν ἀθανάτων καταξιώσαι τιμῶν. et mox de Iside c. 22. deque Atlante III. 56. Aliter Appian. Alex. II. B. C. 891. καὶ τιμὰς αὐτῷ τὰς πάλαι δεδομένας ἀθανάτους διαμενέειν: honores enim, Caesari decretos, perpetuos esse debere Antonius censet. Quam autem *διαίτην ἡμερον* paulo ante Diodorus vocavit, ea ἡμερος τροφή Athen. III. 2. quia frugibus inventis tandem glandibus vesci desierunt: atque hoc in-

itium τοῦ καθαρῆου sive ἀηλισμένου βίου, de qua egregie Is. Casaub. in Athen. XIV. 12. WESS.

20. 48. Καὶ θανατούμενον ἐκ ἀνδρείου] Non moveor Codd. Co. et Cl. 2. auctoritate, ut a vulgato recedam: Hercules enim ἐγένετο ὁμοίη τε σώματος πολλὸν προσέχων τῶν ἄλλων ἰσπανίων, καὶ ψυχῆς λιμνηρότητι περιβόητος IV. 10. Quare et eius acmilius Nicostratus τῆ τοῦ σώματος ὁμοίη διαφέρων ἐμμεῖτο τὸν Ἡρακλέα XIV. 44. et Coragus et Dioxirrus τῆ τοῦ σώματος ὁμοίη καὶ τῆ τῆς ἀλκῆς ὑπεροχῇ θανατούμενοι XVII. 100. Conf. XV. 69. WESS.

20. 50. Πρὸς Φοινίκην κεκλιμένων] Potius hoc visum ob τὸ πρὸς τοὺς πρὸς ὄριον κεκλιμένους I. 27. et τοὺς πρὸς ἐσπέραν κεκλιμένους V. 79. Sunt ἐπιμεληταὶ praefecti regionum et curatores, ἐπιμελησόμενοι τῆς γῆρας, ut cap. seq. Plura Ezech. Spanhem. Dis. IX. P. N. p. 714. WESS.

21. 54. Καὶ τὸν ἀδελφόν] Horus est Aegyptiorum, Aelian. X. H. A. 14. de Apolline, cui accipiter apud Aegyptios sacratum, καὶ τὸν μὲν θεὸν ὄρον καλοῦσι τῆ γωνῇ τῆ σφαιρίου. Vid. infra I. 25. WESS.

21. 60. Φυτὸν Ὀσίριδος] Eadem haec Plutarch. T. II. p. 365. D. WESS.

21. 65. Τὴν δάφνην προσάναγας] Tribuisse eeu auctori aut repertori. Sic III. 63. τὴν περὶ τὸν ὄρον ποιματεύων σμφώνως αὐτῷ προσάπτουσι. et V. 73. Ἄφρα δὲ προσάπτουσι τὴν τε τῶν ἑλαίων ἡμέωσων. Adde V. 73. De arboribus in tutela Dearum Phaedrus III. 17. WESS.

21. 68. Ἀνουβίη τε καὶ Μακεδόνα] Anubis Osiridis F. habet et Plutarch. T. II. p. 356. E. cum Nostro tamen dissentiens. Macedoni afus pater fuit, et Iupiter quidem ex Hesiodi et Steph. Μακεδονία, ex Aeliani vero X. H. A. 48. sententia Lycæon, Emathiae rex. Credo Aegyptios post Lagidarum imperium Macedonem sibi vindicasse. WESS.

21. 71. Περὶθεσθαι κνήρη] Galeam ex pelle canina, quae olim in frequenti cum esset usu κνήρη et κνήρη post deinde quamvis galeam signavit. Auctor Vit. Homer. p. 293. ἡ μὲν γὰρ περιμεγαλὴ κνήρηται κνήρη παρ' αὐτῶ, ἐπεὶ ἐκ δέσματος κνήρος γένεσθαι αὐτὴν ἔθος ἦν. quibus similia Eustachii in Homer. p. 421. Hinc Anubis latrator κνηροκόσμος Lucian. D. M. VII. 2. et infra I. 87. WESS.

21. 72. Ἀέκον προτομήν] Pellem lupi caput et rictum exhibentem. Ἀέκον στόματος τὸ χάσμα στένειν τὴν κεφαλὴν, ὡς περ ἀνδρὸς ὀπλίτου κούρος, quo caput magno suo malo texerat Dorcon in Longi Pastor. I. p. 19. De Chimaera Apollodor. II. 3. I. εἶχε δὲ προτομήν μὲν λέοντος. Ceteroquin expressae imagines umbilico tenus, ut προτομαὶ Καίσαρος Ioseph. XVIII. A. I. 3. I. Plura I. 96. WESS.

21. 78. Ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Χέμιον ἢ Χεμμῶ] Verba haec Χέμιον ἢ de more inclusa sunt notis (loquitur de sua editione.) ut quae in quibusdam tantum sint exemplaribus. Mallet tamen Χέμιον, ut et apud Herodotum (II. 91.) legitur, ἐστὶ καὶ Χέμιος καὶ μὲν μεγάλη νησοῦ τοῦ Θιβαίου, ἐγγὺς τῆς Νέας πόλιος. Apud eundem (II. 156.) vero est insulae nomen, quam et Χέμθιν ab Hecataeo dictam tradit Stephanus. A Valla autem Echemmis appellata fuit in interpretatione huius loci Herodoti, νῆσος ἢ Χέμιος καλεομένη. Coniunxit enim ἢ cum nomine Χέμιος tanquam eius primam syllabam, quum sit articulus. STEPH. Χέμιον] Hoc ut retineamus persuadet Herodoti auctoritas, quem etiam Stephanus in notatione huius urbis citat. Heliodorus insuper (II. Hist. Aeth. p. 89. et 93.) idem nomen usurpat. RUD. Ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Χεμμῶ] Hoc malui. Χέμιος typus et forma nominis est Graeca, Χεμμῶ Aegyptia, quam se sequi satis liquido indicat. Sic Κοπιῶ, quae Κοπιός ceteris, Plut. T. II. p. 356. D. Ἀσπιῶ, Κριῶ Euseb. in Esai. XXX. p. 475. B. Ἀκῶ T. I. Mon. Gr. Coteler. p. 404. Ἀκῶ Moscho Prat. Spirit. c. 73. Conf. Itin. Anton. p. 166. WESS.

21. 81. Μάρανα] Comitum et socium expeditionis Bacchi Maronem, ἐν τῶν μετὰ Διονύσου τὰς ἀρχαίας πεποιμένων, habet Athen. I. 25. Genus hominis dubium est. Diodorus Aegyptium facit, Homerus Odys. I. 297. Evanthis F., Euripides Cyclop. 145. Bacchi. Nam quod Gottf. Olearius ad Philostr. Heroic. p. 661. rogat, Bacchine itaque filius? Ita est; nam Evanthis, pater Maronis, Bacchi est ex Ariadne. Unde non Βάχρον, sed Βάχρον παῖς dicitur apud Euripidem: id equidem factum nollem. Ulysses non Bacchi nepotem, sed plane filium perhibet: καὶ μὲν Μάρον μοι πῶ μ' ἔδοξε, παῖς θεῶν. et mox ὁ Βάχρον παῖς. ubi ὁ Βάχρος ipse Bacchus est, sicuti vers. 9. 38. 155. Solet enim Βάχρος δεσπότης, Βάχρος θεός, et sine illis substantivis Βάχρος et Βάχρος dici, ut bene Kuster. in Comici Thesmophor. 997. De Triptolemo V. 68. WESS.

21. 88. Μέγρι τῆς εἰς οἶκον ἀνυζοκομῆς] Huiusmodi morem respicit Val. Flaccus I. 378.

Tectus et Eurytion servato colla capillo,

Quem pater Aonias reducem tondebit ad aras.

quos versus Diodori verbis illustrat Had. Turneb. XXII. Adv. 28. Usus isdem est Io. Spencer. III. Leg. Hebr. VI. p. 856. sed ut Aegyptiorum consuetudines ludacis impingat. Alius de coma superstitionior ritus describitur I. 83. WESS.

22. 89. Περὶ τὴν Αἰθιοπίαν] At Eusebius ita, ὄντι δὲ τῷ Πανὶ περὶ τὴν Ταφύσιον. STEPH. Unde Ταφύσιον Euseb. acceperit, haud temere finiverim. Id scio, prorsus hoc loco esse inceptam. Iter Osiridis secundum flumen in Aethiopiā describitur, a quo longissime Taphosiris aberat, unius diei itinere ab Alexandria in Africā versus posita, teste Procopio VI. Aedif. Iustin. I.

Praeterea nomen ab Osiridis tumulo est nacta, quem sane vivus vidensque haud invisit. Dixi plura in Anton. Itiner. p. 73. WESS.

22. 91. Φιλογέλωτά τε] Bacchum Osiridi et hac parte similem, φιλογέλωτα, et comites eius φιλογέλωτας Iulian. Caesar. et Dio Chrysost. Orat. XXXII. p. 379. C. appellant. Osiris autem non Musicae tantum studiosus sed et egregie peritus fuit, siquidem tubae, fistulae obliquae et πολυφθόγγου novum genus primum invenerit, quod ex Athenaeo, Polluce et Eustath. ostendit Ampl. Cuper. Harpocrat. p. 142. Commode vero Tibullus l. 8. 43.

Non tibi sunt tristes curae, nec vultus, Osiri:
Sed chorus et cantus et levis aptus amor. WESS.

22. 96. Ἀγ' οὐ καὶ Μουσικήτην] Nihil magis obvium hoc eius titulo. Vid. Strabon. X. p. 717. Plutarch. T. II. p. 743. C. Aristid. T. I. p. 4. et 51. Pausan. Attic. 7. Heliodor. II. p. 108. WESS.

22. 99. Οὐ γὰρ πολεμικὸν εἶναι] Consentit Plutarch. T. II. p. 356. A. WESS.

22. 5. Τοὺς φέρονες ἐσπραξομένους] Parum referet, simplexne an compositum eligas; utrumque de pecunia, quae exigitur, tritum. Prius habet XII. 28. κολάσας τοὺς αἰτίους, ἐπράξατο τοὺς Σαμῖνας τὰς γεγενημένας εἰς τὴν πολιορκίαν δαπάνας. et XIII. 40. καὶ χρήματα προξάμενοι τοὺς Κοζικηνοὺς. Posterius in Excerpt. Valesii p. 266. ἐτραπίεις εἰς αἰότητα καὶ πλεονεξίαν, εἰσπραπίετο τοὺς πολιτικοὺς χρήματα. WESS.

22. 6. Κατὰ τὴν τοῦ κινὸς τοῦ Σειρίου ἄστρου ἐπιτολήν] Solet κατὰ τὴν τοῦ κινὸς ἐπιτολήν XVII. 7. περὶ κινὸς ἐπιτολῆς XIX. 18. κατὰ τὴν τοῦ Σειρίου ἄστρου ἐπιτολήν IV. 84. tempus, quo canicula oritur, appellare: quod posterius cum Codd. Vat. et uterque Clar. probent, cur ego improbem? Non ignoro Oppiani III. Cyneg. 323. καὶ κύνη Σειρίου οἶδε, καὶ ἀντέλλοντα φοβεῖται. sed id huic dissimile. Recte Tibullus l. 8. 21.

Qualis et arentes cum findit Sirius agrös,
Fertilis aestiva Nilus abundet aqua. WESS.

22. 8. Ραγόντα κατακλίσει πολλὴν τῆς Αἰγύπτου] Haud male vertit Rhodoman. Fluctuum est fluviorumque, quando incitatio inpetu ingruunt et in aggeres arietant. Τοῦ μὲν κλύδωνος ἠγγνημένον ταχύτερον, ἐκινδύνειον ἀντάνοχα τὸ σάσση συγκλίσειναι XX. 75. Alciphron I. Epist. 1. τῶν κυμάτων τὰ μὲν — τὰ δὲ εἰσο ἀναδοῦντα ἐβώρητο. ubi Doctiss. Bergler. Diodori haud est oblitus. Nilus hoc si qua esset ingenio, sequebatur κατακλισμοῦ φορὰ, τοῦ ποταμοῦ ταῖς πλημύταις παραβήσαντος τὸ χῶμα, Philo Iud. de Somniis p. 1125. B. WESS.

22. 14. Τὸν μὲν ποταμὸν Αἰὸν] Agroetas XIII. Σενθιζῶν in Schol. Apollon. II. 1253. δαπανᾶσθαι φησὶ τὸ ἦμαρ Προμηθεὺς δόξαι ὑπὸ τοῦ αἰτοῦ, διὰ τὸ τὴν κραίστην τοῦ Προμηθεὺς χεῖραν τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον αἰτὸν φθεῖρειν

ἦμαρ δὲ παρὰ πολλοῖς, ὡσπερ καὶ οὐθαρ, τὴν εὐκαρπον λέγεσθαι γῆν. Ἡρακλέους δὲ ἐξορμεύσαντος διόρουσι τὸν ποταμὸν, τὸν τε αἰτὸν δόξαι ὑπὸ αὐτοῦ κεραιόσθαι καὶ τὸν Προμηθεὺς χεῖρσθαι τῶν δεσμῶν. Quae quod his gemina essent exscribere placuit. WESS.

22. 15. Μεγαλειβόλον ὄντα] Suidas μεγαλειβόλον esse ait τὸν μέγαν προγμάτων καταρχόμενον. Polybii verba, quibus utitur, id firmarent, nisi in Excerpt. p. 1406. esset μεγαλειβόλος; qua voce magna molientem indicant; cuiusmodi ingenio erat Antiochus, de quo ibi Polybius, et Hanno in Nostri Excerpt. Valesianis p. 273. ὁ Ἄντων μεγαλειβόλος ὢν καὶ δόξης ἀρεγόμενος. At μεγαλειβόλος, qui μέγαν ἐπιτελής est, atque in illis prospero successu utitur. Sunt enim γεωμετρίας ἐπιβόλοι Synes. Encom. Calvit. p. 71. C. et ἐπιβολώτατοι τέλης Orat. de Reg. p. 30. B. ἐπιβόλος κτήματος Themist. Orat. XXII. p. 266. D. τοῦτέον ἐπιβόλος γενόμενος Herodot. IX. 93. earum rerum conpotes. Unde ἀδελφίβολος Longin. Styl. subl. VIII. p. 47. et Nostri μεγαλειβόλος, quod, quoniam Herculi non tantum magna molienti, sed et feliciter absolventi bene convenit, hoc quidem loco, tametsi omni dubio haud exemptum, pristinam sedem tueri passus sum, non item II. 7. ubi plura. WESS.

22. 21. Ὅμοιον σζῆν Ὀκεάνη] Hoc propius a Graecorum Ὀκεανῶ recedens amplector. Vid. c. 12. Tzetzes haec ob oculos habuit in Lycophron. Alexand. 119. Τρίτων, inquiring, ὁ Νεῖλος, ὅτι τοῖς μετανομάσθη. Προτέρων γὰρ Ὀκεανὸς ἐκαλεῖτο, δευτέρων Αἰτὸς, ὅτι ὀξείως ἐπέχουσε· τρίτων Αἰγύπτου. τὸ δὲ Νεῖλος ῥέον ἐστὶ. Forte et hinc lux accendetur Amniani verbis XXII. 15. Nilus aestuans inundatione ditissima ad Cataractas, id est praeruptos scopulos, venit, e quibus praecipitans ruit potius quam fluit: unde Aetos olim accolus usu aurium fragore assiduo deminuto etc. Videtur enim obiter Aeti titulum tetigisse, et, unde Aetos olim et accolus etc. scripsisse. Sed hanc coniecturam, neque enim alio eam loco habuerim, doctiores considerent. WESS.

22. 23. Ὑστερον δ' Αἰγύπτου] De nominis origine haec vir egregius Iac. Perizonius Orig. Aegypt. c. 1. Diserte etiam Diodorus tradit, Nilum antea dictum fuisse Aegyptum. Vid. Marsham. Sec. X. p. 238. Iam vero Γῶν, Αἰγῶν et Αἰγύπτιος Graecis notat vulturem, fusci coloris avem. Inde ergo, interposita litera T, ut solet post Π, Αἰγύπτιος et Αἰγύπτιος de rege, et de fluvio, et de populo istius terrae, quia fusci et subnigri erant coloris, aequae ac vultures. Ne dubitemus de hac vocis significatione et origine, ipsi Graeci in Glossis Αἰγύπτου exponunt μέλαν, nigrum, et αἰγυπτῶσαι Eustath. ad Homer. Odyss. p. 1484. interpretatur ἐπιζυῶσαι, adurere. Vid. et Scaligeram ad Festum in voce Aegyptinos. Quae profecto magis

vero sunt similia, quam quae infra I. 51. de rege Aegyptio et a Charace apud Ethnographum in *Αἴγυπτος* prodita leguntur. WESS.

23. 26. *Στήσι δ' ἐν Αἴγυπτῳ*] Ex Poeta Odys. Ξ, 258. restitui, praecedente ex parte aliqua Coislin. Idem censuisse Rhodom. Latina eius indicant. Etymol. in *Αἴγυπτος* habet *Στήσις ἐν Αἴγυπτῳ ποταμῶς*, prave. WESS.

23. 28. *Κυλουμένην Θάλασσαν*] Ad ostium Canobicum, omnium Nilii primum, ex Aristot. I. Meteorol. I. 14. sententia, fuisse dicitur. Strabo XVII. p. 1152. B. a Thone, quo de Homer. Odys. A, 228. nomen accepisse Stephano et Eustath. p. 1493. persuasit. WESS.

23. 31. *Ἀπὸ τοῦ βασιλ. Νεῦκως*] De eo I. 63. WESS.

23. 38. *Παρὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν*] Oceanum Indicum, Arabiam Persidemque alluentem. Sic enim optimus quisque, ut singulari Dissert. elegantissimus Hadr. Relandus ostendit. Ego uno utar Aristotele, qui cum plura esse maria, quae non misceantur, dixisset II. Meteorol. I. ὡς ἢ μὲν, addit, *ἐρυθρὰ γαίνεται κατὰ μικρὸν κοινωνοῦσα πρὸς τὴν ἐξω σιηκῶν θάλατταν*. neque enim aliud esse potest ac Indicum, quod Oceano ultra Herculis columnas paulatim confundatur, quod et bene advertit Basiliius Homil. IV. in Hexaem. p. 36. E. ubi Philosophi verba aemulatur. Infra II. 11. et XIX. 10. sinus est Persicus; III. vero c. 18. Arabicus. WESS.

23. 40. *Ἐν αἷς καὶ Νύσαν*] De Baceho omnia eadem Strabo XV. 1008. B. 1038. C. Arrian. Indic. 5. et V. Exp. Alex. I. quo loco plane ad Diodori sententiam Acuphis, *κίττος γὰρ, οὐκ ἄλλη τῆς Ἰνδῶν γῆς φρόνιμος, πρὸ ἡμῶν γίνεται*. Conf. infr. II. 38. et Freinshem. in Curtii VIII. 10. 14. Utinque vero statuas de Osiridis hac in Indos expeditione, id certum mihi videtur, eultum eius multaque Aegyptiorum instituta inter Indos fuisse recepta. Docuit hoc vir egregius M. V. la Croze L. VI. Hist. Christ. Indor. p. 430. etc. neque dubitem de Nysa apud Indos urbe, cuius ne nunc quidem memoria genti excidit, uti videbis ex Theoph. S. Bayeri Histor. Regn. Bactr. p. 4. sed haec alias. WESS.

23. 47. *Ἀμφισβητῆσαι περὶ τοῦ θεοῦ*] Nihil multo, tametsi III. 63. *ἀμφισβητοῦσι τῆς τοῦ θεοῦ γενέσεως*. et XVIII. 44. *στρατιῶντας δ' ἔχοντες ἱκανοὺς ἀμφισβητῆσαι πραγμάτων* dixerit: praepositionem enim, ut saepe alii, addidit I. 66. WESS.

23. 53. *Αυκούργον τὸν βασιλέα*] Vid. III. 64. WESS.

23. 57. *Ἐπωνύμιον πόλεως*] Quae nomen ab eo accepit, quomodo de Alexandro c. 22. *ὁ κτίσας τὴν ἐπωνύμιον αὐτοῦ πόλιν*. et de Hercule Appian. II. B. Civil. p. 743. qui Ionium, Dyr-rachi filium, deiecit *εἰς πέλαγος, ἵνα ἐπωνύμιον αὐτοῦ γένοιτο*.

Aelian. V. H. A. I. Memnoni sacras aves *ὄρνιθας, τοὺς ἐπωνύμιον τοῦ Ἡρώους*, Aeschyl. VII. contra Theb. 138. *Κάδμων ἐπωνύμιον πόλιν* arcem Cadmeam appellat, et Plutarch. T. II. p. 357. E. de Pelusio et urbe et Heroe, *καὶ τὴν πόλιν ἐπωνύμιον αὐτοῦ γένεσθαι*. Ceteroqui et *ἐπωνύμιος* is est et dicitur, qui nomen dat atque inponit, ut vere Stanleius ad Aeschyl. et Hemsterh. in Lucian. D. Mar. IX. 1. Conf. infra IV. 74. et de Maronea, Thraciae urbe, Harpocrat. ac Stephan. WESS.

24. 64. *Τὸ ἐκ τῆς κριθῆς πόμα*] Aretaeo Cappadocae I. M. A. 9. *τὸ ἀπὸ τῶν κριθῶν πόμα*, Herodoto II. 77. *ὄρνιθας ἐκ κριθῶν πεποιημένος*, quo Aegyptii sitim exstinguiebant. Noster I. 34. et Theophrastus VI. Caus. Plant. 15. *xythum*, de quo suo loco, appellitant. Conf. IV. 2. ubi his gemina sunt. WESS.

24. 70. *Ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς μεταστάνα*] *Transgressum ad Deos*, quod de Augusto Velleius II. 75. Passim divinae sortis et naturae homines, ubi vita decesserant, *ἐξ ἀνθρώπων ἀγριασθῆναι*, ut de Hercule Lysias Orat. XXXI. 6. *γενέσθαι ἐξ ἀνθρώπων, εἶναι ἐξ ἀνθρώπων*, quorum illud Lysis Epist. ad Hipparchum de Pythagora, et Pausan. IV. 26. de Epaminonda, hoc de Soerete Diogen. II. 43. reddendum et Aristidi T. I. p. 60. ubi sine ἦν prave *ἐπειδὴ γὰρ ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλῆς, μεταστῆναι ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς*, aut etiam *ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἡρώσεως εἰς τὴν ἀθανάσιον*, uti III. 73. perhibentur. Unde horum e vita migratio *μετάστασις ἐξ ἀνθρώπων* III. 56. 61. 63. *ἐκ γῆς μετάστασις εἰς τὸν οὐρανὸν* V. 72. et *μετάστασιν ἐξ ἀνθρώπων ποιέσθαι* II. 39. Eleganter et verius Io. Chrysostom. Orat. in Babyl. T. II. p. 531. D. de martyribus, *θάνατος μεταστάσιν αὐτῶν ἔστι θάνατος, ἀλλὰ ζωῆς βελτίονος ἀρχὴ καὶ μετάστασις ἀπὸ τῶν ἑλαττόνων πρὸς τὰ βελτίω*. WESS.

24. 72. *ἐπιφανεστάτων θεῶν τιμῶν*] Lego cum Eusebio *ἐπιφανεστάτων ἐν θεοῖς τιμῶν*. Idem pro *τοῦτον* proxime sequente habet *τοῦτον*. item *περὶ αὐτοῦ αὐτὸ ἀνομιῶς*. STEPH. H. Stephanus *ἐν θεοῖς τιμῶν*. Mihi *θεῶν* prorsus ablegandum videtur. Nec quicquam [propterea sententiae decedit. Ex *τοῦτον* vero, quod proxime sequitur, ε̄ abiciendum. Rursum. Si quid mutandum, Rhodomanni partibus accesserim. Fortasse tamen praestiterit nihil hic de loco suo movere: haud male enim *τιμὰς τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν* eas dixeris, quae diis praesentissimis deferuntur; nam et inter eos censitus est Osiris, quorum *ἐπιφάνειαι* mortalibus prodessent, ut c. 23. indicatur. Atque ad hunc modum superbissimus Chosroës *ἐν θεοῖς μὲν ἀνθρώπος ἀγαθὸς καὶ αἰώνιος, ἐν δὲ ἀνθρώποις θεὸς ἐπιφανέστατος* in literis, quarum exemplar Theophylactus IV. H. Maur. 8. servavit. Mox *τοῦτον* recepi. WESS. *Καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐπιφανεστάτων τιμῶν*] Sic optime Codex Venetus omissa *θεῶν* voce. Itaque planissime adstipulor Rhodomanno vocabulum istud tollenti. IDEM in Add. Sed

vide c. 17. ἀπολαμβάνειν γὰρ τὸν Ὀσίριον ὅτι πᾶσας τῆς ἀγροῦ-
 τικῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ διατελεῖς ἡμέρας μεταλαβεῖν ποιήσας
 τιμὴν ἀθανάτων τεύχεται διὰ τὸ μέγας τῆς ἐνεργείας. ὅπερ δὴ
 καὶ γενέσθαι· οὐ μόνον γὰρ τοὺς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους τε-
 χόντας τῆς δουλείας ταύτης ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς μετὰ ταῦτα ἐπι-
 γενόμενους διὰ τὴν ἐν ταῖς εὐφροδαῖς τροφαῖς χρίματα τοὺς
 εἰρηγημένους ὡς ἐπιφανεστύτους θεοὺς τετιμημέναι.

24. 73. Καὶ πολλὰ] Hic ex Eusebio περὶ τούτου inseren-
 dum putat H. Steph. et paulo inferius post τῷ χρόνῳ, τότε mutat
 in ποτέ. Rhod.

24. 76. Τῷ χρόνῳ] Legendum puto παρεκλήροτων, τῷ
 χρόνῳ ποτέ συνέβη, id est, procedente tempore contigit tandem.
 STEPH.

24. 81. Ἐς ἕξ καὶ εἴκοσι μέρη] Plutarchus in XIV. partes
 Osiridis corpus dissectuisse, διελθὲν εἰς τεσσαρεσκαίδεκα μέρη καὶ
 διασπῆσαι, T. II. p. 358. A. et 368. A. in pluribus a nostro dis-
 sentiens, etsi haud male pro gentis superstitione, tradit. Vid. Ath.
 Kircher T. I. Oedip. p. 224. et Io. Fellum in Theophil. I. ad
 Autolye. 14. WESS.

24. 85. Μετελθεῖν τὸν γόνον] De ancipiti hoc bello, cui
 Osiris in terras redux interesse voluit, in Typhonem ac Titanas,
 nam hi caedis consilarii, suscepto plura I. 88. IV. 6. et Plut.
 T. II. p. 358. C. WESS.

24. 89. Ἀραβίου κόμης] Hoc verissimum. Duravit vico
 nomen in sera tempora, ut ex Itiner. Anton. p. 166. et Hieroclis
 Synecdemo p. 371. videbis. Plutarcho T. II. p. 976. B. Ἀ-
 ραβίου πόλις, sicuti et Stephano. Male vero Rhodom. in parte
 quadam Arabiae. Sita enim in ea fuit Thebaidis parte, quae
 trans Nilum in Arabiam et orientem vergit, Arabiaque dicitur III.
 12. et Ptolem. IV. Geogr. 5. et Heliod. III. p. 402. WESS.

24. 94. Πλὴν τῶν αἰδαίων] Sic infra IV. 6. et Plut. T. II.
 p. 358. A. Aliam vero tot Osiridis sepulcorum caussam dat Stra-
 bo XVII. p. 1176. WESS.

25. 98. Τέπος ἀνθρώποιδῃ] Τὰ δὲ τοῦ σώματος μέρη
 περιπλάσσαν εἰς ἀνθρώπων τέπος IV. 6. ubi τέπος est simula-
 crum, uti Iosepho ἀγάλματα καὶ τέποι μεμορφωμένοι XV. Ant.
 Iud. 9. 5. Euripidi χροσίων ζοίνων τέπος Troas. 1073. Dionī
 Chrysost. Ἀρίωνος τέπος Orat. XXXVII. p. 455. et S. Lucae A.
 A. VII. 43. WESS.

25. 5. Καθιερωσάμεν δὲ καὶ τῶν] Hoc copiosius exsequitur
 I. 83. WESS.

25. 10. Ἐς προσόδους δοῦναι] Ociosa haec sunt et e se-
 quentibus intelliguntur. Rhod. Τὸ τρίτον μέρος τ. γ. α. δοῦναι]
 Sicuti multitudo Aegyptia in tres partes ita et regio erat descri-
 pta; quarum tertia sacerdotibus, ut eius proxima se familiamque

alerent, cesserat apud Strabon. XVIII. p. 1135. Ἐξ δὲ τούτων
 τῶν προσόδων τὸς τε θυσίας ἀπίσας, τὸς κατ' Αἰγύπτου, συν-
 τελεῖσθαι, καὶ τοὺς ἐπιφρέτας τρέφουσι, καὶ ταῖς ἰδίαις χοίλαις
 χορηγοῦσι, inquit infra I. 73. quae etsi tueri videantur eieetas
 voces, acquiesco in Rhodomanni opinione. WESS.

25. 14. Τῷ λισσιλέῃ προκληθέντας] Perperam R. et M.
 προσεκληθέντας. Ipse suum defendit XVII. 83. καὶ ταῖς δοθη-
 σαιμέναις ἐπ' Ἀλεξάνδρου δουραῖς προκληθέντες οἱ μέγιστοι
 τῶν ἡγεμόνων. similis horum verborum permutatio apud Stra-
 bon. II. p. 182. B. WESS.

25. 21. Ἄνιν καὶ τὸν Μνεῖν] Usus his est Cl. Salmasius
 in Solin. p. 311. ut erroris Ammianum, qui XXII. 14. Apin Lu-
 nas saceratum tradit, coargueret, ipse errans. Non enim uni Osi-
 ridi, sed et Isidi, ut supra c. 11. significavit Diodorus, sacer
 fuit. Consentit Theodoret. Orat. III. ad Graec. p. 45. τῶν (τῆ
 σελήνῃ) δὲ τὸν Ἄνιν, τὸν βοῶν δὴ λέγω, Αἰγύπτιοι τρέφουσι·
 τὸν δὲ Μνεῖν τῷ ἡλίῳ. Cuius verba ex Codice Augustano ita,
 uti dedimus, sunt cum Sylburg. legenda. Conf. L. Pignorii
 Mens. Isiac. Expos. p. 38. et quae dixi in Hieroclis Synecd. p.
 730. WESS.

25. 24. Συνεργῆσαι μάλιστα] Codex unus habet πάντων
 pro μάλιστα. at potest esse μάλιστα sine πάντων, non contra.
 STEPH. Recte quidem Stephan. sed quid si μάλιστα πάντων fuerit?
 quod profecto Codd. ille dissensus videtur velle. WESS.

25. 27. Οὐόσαι μηθὲν ἀνδρὸς] Repetuntur iisdem paene
 verbis c. 27. WESS.

25. 37. Ἠὸς ταῖς καλουμέναις Φλαῖς] Seneca de Ritu et
 sacris Aegypt. apud Servium Aeneid. VI. 154. dicit, circa Sye-
 nem, extremam Aegypti partem, esse locum, quem Philas, id
 est amicas vocant; ideo, quod illic est placata Isis ab Aegy-
 ptis: quibus irascatur, quod membra mariti Osiridis non in-
 veniebatur, quem frater Typhon occiderat. Quae inventa postea
 cum sepelire vellet, elegit viciniae paludis tutissimum locum,
 quem transitu constat esse difficilem: limosa enim est et papy-
 ris referta et alta. Ultra hanc brevis insula est, inaccessa
 hominibus, unde ἄβατος appellata est. Quibus non dissimilia
 Plutarchum scripsisse arbitror, etsi vulgo eius libri alia omnia
 praefereant: quod enim editur T. II. p. 359. B. τὴν δὲ πρὸς πό-
 λιν Νισσιάνην ἄλλως μὲν ἄβατον, id fuisse credo, τὴν δὲ πρὸς
 Φλαῖς νησίδα, ἄλλως μὲν ἄβατον καὶ ἀπροσπλευστον εἶναι.
 Scio posse huic coniecturae quaedam obmoveri: verum in despe-
 ratas licet esse audaciori, et abesse non potest Philarum mentio
 ab eo loco, quo de Osiridis sepulero professus opera agitur. Dio-
 dori verba exceperit Tzetzes in Lycophr. Alex. 212. WESS.

26. 43. Ἐξήχοντα καὶ τριακοσίας γαῖς] Indices videntur
 fuisse dierum vertentis anni, eodemque spectasse cccclx sacerdo-

tes, qui Acanthiorum in urbe pertusum in dolium aquam ingerebant, de quibus I. 97. Postea accesserunt quinque *λαυρήμεναι*, in memoriam natalium Osiridis, Isis, Typhonis, Apollinis et Veneris, uti docuit supra c. 13. Conf. I. 50. Tumque adeo *Νεϊλος* Nilus literis suis solidum annum, qui solstitiali circumagitur orbe, indicare potuit: *τῶν γὰρ κατὰ τὸννομα στοιχείων εἰς ψήφους μεταλαμβάνομένων, πέντε καὶ ἑξήκοντα καὶ τριακόσιαι μονάδες, ὅσαι καὶ τοῦ ἔτους ἡμέραι, συναριθμοῦνται*, ut Heliodor. IX. p. 444. ait. WESS.

26. 47. *Ἰδὴν τοῖς ἰεροῦσι*] Hoc verum arbitror; quae Mss. quidam adstruunt, res ipsa monet intelligenda esse. Seneca IV. Q. N. 2. *Primum incrementum Nili circa insulam, quam modo retuli, Philas, nascitur. Exiguo ab hac spatio petra dividitur, ABATON Graeci vocant; nec illam ulli, nisi antistites calcant.* Formulam iurisiurandi, *μὰ τὸν ἐν Φιλίαις Ὅσιον* Tzetzes fuisse ait in Lycophr. Alexand. 212. WESS.

26. 53. *Εἰς ποταμὸν ῥιπήναι*] Vide III. 6. et Plat. T. II. p. 365. C. De Phalli Aegyptiorum figura Herodot. II. 48. quae, ut in Graeciam, itidem ad Indos, quorum in sacris frequens, transiit, ut bene M. V. La Croze L. VI. Hist. Christian. Indor. p. 430. WESS.

26. 57. *Τιμῶν καταδείξαι*] Eusebius, *τιμὰς καταδείξαι καὶ τελετὰς καὶ τὰς θυσίας τὰς τῷ θεῷ τούτῳ γινόμενας ἐν τιμῶσι ποιῆσαι.* Sed *τιμῶν καταδείξαι* suspectum esse non patitur locus isto p. 4. οἱ πρότεροι καταδείξαντες τιμῶν τὸ θεῖον. Item hic qui est in hac ipsa pagina, paulo superius, *καὶ τούτους σέβασθαι καταδειχθῆναι πᾶσιν ἀνθρώποις.* Ita enim hic legere malo quam *καταδειχθῆναι*. STEPH. Eusebius I. P. Evang. I. nostri verba liberiore stylo expressit. *Τιμῶν καταδείξαι* probum iustumque est. Vide sup. c. 6. WESS.

26. 60. *Τὰ περὶ τοὺς ὀργασμοὺς*] Eusebius non habet *καὶ τὰ ὄργια*: at in uno codicum nostrorum non habentur ista verba *τὰ περὶ τοὺς ὀργασμοὺς*. Certe tollenda sunt vel haec vel illa. nam coniuncta nihilo videntur tolerabiliora quam *μάκροτα* et *κάρδοπος*, quae irridet Aristophanes. STEPH. *Τὰ περὶ τοὺς ὀργασμοὺς*] Haec auctoris verba non esse *τὸ διόλον* evidenter ostendit; praeterquam quod ineptissimus est pleonasmus. Cuiusmodi *ταυτολογία* plures sexcentis in contextum auctoris sunt ingestae. RHOD. Bene sit Eusebio, qui sincera Diodori verba ad nos transmisit; quae ut probarem, et res ipsa et levis meliorum Codd. dissensus effecit. Habent *τοὺς περὶ τὴν Λίαντον ὀργασμοὺς* Plutarch. T. II. p. 364. E. et 611. D. *Αἰωνιακῶς ἑορτὰς καὶ τελετὰς* Diodor. III. 74. IV. 6. pluresque alii. Horum autem sacrorum Phallus praecipuum ferculum, et mystica in cista, de qua Clemens Alex. Protrept. p. 13. et 30. reconditum, et palam sollempni in pompa gestatum, accinentibus *τὸ φαλλικὸν* re-

ligiosis, ut in Aristoph. Acharnens. 259. Quae vulgo etsi fierent, parum probabantur erectioris animi civibus, quorum e numero Demosthen. in Canon. p. 690. *οὐταὶ γὰρ εἰσι, ἃς τελοῦντες ἀλλήλους τῷ ἰθὺς ἄλλοι, καὶ τοιαῦτα ποιοῦντες, ἃ πολλὴν ἀλαχθήν ἐστι καὶ λέγειν, μὴ ὅτι γε δὴ ποιεῖν, ἀνθρώπους μετόλοῦς.* WESS.

26. 67. *Ἰδέο τῶν μεγάλων*] Videntur certi nihil habuisse ad temporum seriem constituendam Aegyptiorum sacerdotes. Decem annorum millia cap. seq. a prima hominum origine numerant. At c. 26. a Solis regno XXIII annorum millia ad Alexandri in Asiam e Macedonia transitum, uti et hoc loco; qui numerus multo fiet auctior, si Dii et Heroes ad annos paulo minus XVIII mille, et homines per xv fere annorum millia in Olymp. usque CLXXX Aegypti provincias administrarint, ut ait c. 44. Et quamquam locus iste male sit sanus, leviq; opera refingi possit, ut ceteris bene consentiat, tamen dubia atque incerta manet haec Chronologia, uti verissime animadvertit Jac. Perizonius Orig. Aegypt. c. XI. WESS.

26. 70. *Φασὶ σχεδιάζειν*] Sic H. 15. *Κτηνοὺς δ' ὁ Κυλδὸς ἀποφαινόμενος τούτων σχεδιάζειν*, i. e. *nugari*, temere *effutire*. Polyb. XII. 2. *ἐπὲς ἂν Τιμοῦς κακῶς καὶ παρόργως ἰστορήσας, σχεδιάσει.* Paulo diversiore usu infra XIII. 31. ut dicitur. Conf. H. Vales. ad Harpoer. in Not. Maussaci p. 90. WESS.

26. 72. *Μεταλαμβάνοντα, τοῖς τε Κασαίσι*] Hoc placuit prae vulgato, haud sane conciano: non item Eusebii *θεῶν Ἑλληνῶν ὄργια σέβασθαι*, quod ipse Diodor. manifesto damnat, Bacchum θεῶν Ἑλλήνων νομιζόμενον a multitudine cupide receptum mox referens. Credo eam *παροργισθῆναι* culpae librariorum debere: quod genus *ἀνομασίαν* et *νομίσαν* permiscere adsuevit. Vid. Cl. Kuhn. in Pausan. II. 14. et inf. c. 25. et II. 30. WESS.

27. 78. *Γενέσεώς τε καὶ τελευτῆς*] Veriorem hanc scripturam Rhodomanni Latina exprinsunt; altera absurda est, et descripturam ex ingenio procusa, cui acceptum retulisset Eusebius in Maxim. p. 88. *Μεθριακὴν τελευτῆν*, et Iamblich. Vit. Pythag. seg. 151. *τελευτῆν, τὴν ἐν Ἐλευσίῃ γινόμενην*, nisi hoc Kuster. et multis ante annis Is. Casaubon. in Athen. I. 7. illud Th. Gataker. Miscellan. 21. p. 660. in integrum restituisset. WESS.

27. 81. *ὑπὸ τοῦ δήποτε*] Pro *ὅπὸ τοῦ δήποτε* duo exemplaria habent *ὅπὸ τοῦ Διὸς ποτε*. quae lectio prima fronte alicui aridire possit: quum tamen propius aspecta, falsa esse comperitur. Subiungit enim Diodorus Cadmum Osiridi goniforem ascripsisse Iovem, tum ut Osiria nobilitaret, tum ut criminationes a virgine ob victimum illi oblatum depelleret. Quae nequaquam subiungit, si illam ex Iove gravidam fuisse dixisset. Sequor igitur eam quam habemus lectionem, parva tantum cum mutatione:

videlicet ex ὑπὸ τοῦ δήποτε faciens ὑφ' ὀνομασθέντος, id est, a nescio quo, a quopiam, quicumque is fuerit. STEPH. et RHOD. Blanditur coniectura Stephani a veteri scriptura proxime recedens. Quod secutus sum, a Fr. Vigero haud improbatum, ea nihil inferius est, solo necentu a vulgato distans. ὑπὸ του idem ac ὑπὸ τινος, frequentique in usu est, ubi auctor rei incertus. Appian. IV. B. C. p. 968. τὸ γηγόμενον εἶναι σύμβολον ἐκ του θεῶν. et p. 1322. καὶ ὁ Μοῦσος ὑπὸ του δαιμόνιον βεβλάσθαι νομίζων. et p. 1049. ὑπὸ του θεῶν ἐκδιδόμενοι τοῖς πολεμίοις. Plane autem uti hic de Bacchi origine Euripid. Bacch. 27. Διόνυσον οὐκ ἔφρασκον ἐκῆναι Διός. Σεμῆλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ τινος, εἰς Ζηνὶ ἀναφέρειν τὴν ἀμυγδαλίαν λέχους, Κάδμου σοφίσματι. WESS.

27. 84. Εἰωθέναι] Fortasse pro εἰωθέναι legi debet οἰόντ' εἶναι. STEPH. Retinui quod scriptum fuit; tametsi H. Stephani correctio magis probatur. RHOD. Non sequor H. Stephan. Etsi enim pauci, vitales tamen septimo mense editi censentur. Ἔστι δὲ ἂ τούτων τῶν ἐπιτηδίων περιγινοῦνται ἐκ πολλῶν ὄλγα ait Hippocrates de Part. septimest. p. 255. Adde notissimos poetae Iliad. T. 117. de Eurystheo versus; quorum si recordatus fuisset Ariston Spartanus, haud sane negasset Demaratum, VII. mense natum, summ esse, ut bene Pausan. III. 7. p. 221. cum nota Kühnii. WESS.

27. 86. Κάδμου δὲ αἰσθόμενον] Rei gestae αἰσθόμενον τὸ γεγονός, postquam conperisset, quod acciderat, satis videtur convenire, simillimumque est Thucyd. IV. 44. αἰσθόμενοι τὰ γεγενημένα. Neque habet ἀσθόμενον τὸ γεγονός, asgre id, quod factum erat, ferentem, cur inprobes. Est quidem ἀσθόμεναι τὸ πρόματι in Aristophan. Acharn. 1529. sed ad hoc exemplum Homer. Iliad. E. 361. Ἄσθόμεναι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὕτως ἀνὴρ Τυδείδης. Videturque cultius paullo nec librario imputandum. Elige ergo. WESS. Fallitur, r. ad Eurip. Iph. T. v. 351.

27. 88. Χρυσώσασθαι τε τὸ βρέφος] Quid si καθιερώσασθαι? Haec profecto lectio alteri praeferenda videtur, ut interpretatio sit, infantem consecravit. RHOD. Χρυσώσασθαι τε τὸ βρέφος] Neque hic accedere Rhodom. possum. Quod dedi, exhibet Euseb. et Codd. plures, Diodoro IV. 48. probante, longaque abest a καθιερώσασθαι. Puto moris magnificentiaeque Aegyptiae fuisse, ut mortui eorumque conditoria auro inducerentur. De Mucennio certe Herodot. II. 128. mortua filia fabricasse ait ligneam et cavam bovem, καὶ ἐπειτα καταχρυσώσασθαι μιν ταύτην, ἕσω ἐν αὐτῇ θάψαι ταύτην. Nec multum differt Paneborum, gentis Afrus, institutum, quo regis mortui corpore contumelato, τὴν δὲ κεφαλὴν ἀποκόψαντες καὶ χρυσώσαντες, ἀνατιθέουσιν ἐν ἱερῷ in Excerpt. Nicol. Damasceni p. 526. WESS.

27. 91. Ὅσιόν τε καὶ τὸ γεγονός] Hoc τε καὶ τὸ γεγονός

gemma Diodori lectio, ut mihi quidem videtur, non admittit. Pleonasmus enim est, e superioribus, ut apparet, adscitus. RHOD.

27. 95. Ἐπὶ μελωδίᾳ καὶ τελεταῖς] His nihil dissentit, cum μέλιτος, inquit, ἐγένετο τῶν Ἑλλήνων ἐν τε ταῖς τελεταῖς, καὶ ταῖς θεολογίαις, καὶ ποιήμασι καὶ μελωδίαις de eodem, sacro et Deorum interprete, Orphico IV. 25. Qua fama cum floreret, ne miremur Bacchi arcana sacra Ὀρχικῆς τελεταῖς III. 64. ipsumque τὸν τὰς ἀγνοίας τελεταῖς καταδείξαντα Eurip. Rhes. 943. Demostheni I. in Aristogit. p. 483. appellari. vide et Philostr. Heroic. II. 19. WESS.

27. 4. Καὶ δόξαν ἐν τοῖς τοιοῦτοις προσέχοντας] Deleta voce καιροῖς, quae tenebris inopportuna orationem involverat, hoc amplexus sum. Magna erat Orphici auctoritas, certa quoque vulgo de eius in sacris peritia persuasio; haec factum ut de Bacchi origine pluribusque aliis cupide illi assenserint. Ὁ δὲ Ὀρχικὸς ἐπιγεβήκετο ἐπὶν νόμον τοῖς πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ μέγα ἤλθεν ἰσχύος, οἷα πιστευόμενος εὐρησέμεν τελεταῖς θεῶν καὶ ἔργων ἀνοσιῶν καθαγιασθῆς, νόσων τε ἰάματα καὶ τροπὰς μνηστῶν θεῶν. Pausan. IX. 30. p. 768. WESS.

27. 7. Ἐπειτα παραλαβόντων τῶν] Dubito an haec sint vitiosa. Movet suspicionem verbum ἐπαλῆσαι, Eusebio, schedisque vetustioribus haud spectum. Cogitarem, ἐπειτα παραλαβόντων τῶν μεθορησάντων καὶ ποιητῶν τὸ γένος ἐπαλῆσαι τὸ θεῖον, una, ut vides, detracta syllaba, quae natales ex sequenti articulo nancisci potuit, sententia vero percommoda. Deinde fabulatorum et poetarum nationem, postquam ea accepisset, theatra replese. Id si repudies, vide an hoc malis, Ἐπειτα π. τ. μεθορησάντων, καὶ ποιητῶν τὸ γένος ἐπαλῆσαι τὸ θεῖον, quae cum deinceps fabulatores accepissent, poetarum etiam familiam theatra implese. Ego, si quid mutandum, haud longe inde abeo; nec restitui tamen, quod vulgatum suos sibi patronos habere possit; certe si ποιητῶν τοῦ γένους legas, nemo erit, qui queri possit: numeri enim ea enallage frequens et elegans. Hesiod. VII. p. 315. ἐκβοησάντων δὲ πρὸς ταῦτα τοῦ δήμου, καὶ συγκυρῶν κατεπίθεσθαι διὰ τῶν ἐπείνων παραδηλούντων. cui simillimum in Gregorii Nazianzeni Orat. III. p. 87. B. Vid. infra XIV. 78. XV. 29. WESS. Vera videtur prima Wessel. correctio, praeferenda certe Toupianae (Emend. in Suid. vol. II. p. 310.) γεγονός. Supra I. 9. τὸ τῶν ἰστορησάντων γένος.

28. 13. Τὸ γένος Ἀληπτιῶν] Sacratissima et augustissima Aegyptii Herculem religione venerantur, utraque memoria, quae apud illos retro longissima est, ut carentem initio colunt: ipse creditur et gigantes interemisse, cum caelo propugnaret, quasi virtus Deorum, inquit Macrobi. I. Satur. 20. et assentitur Herodotus II. 43. et 145. WESS.

28. 21. Γενεῖς πρότερον τῶν Τρωϊκῶν] Una hominum ac-

tate ante bellum Troianum. Hercules enim viçit et occidit Laomedontem, patrem Priami, sub quo gestum id bellum, sociosque habuit expeditionis Thesea et Telamonem, quorum filii Demophoon et Ajax huic bello interfuerunt, sicuti monere haud neglexit Iac. Perizonius Orig. Aegypt. c. 11. Solet Diodorus γενεάν annis xxx aequare, uti II. 55. a quo spatio haud longe abest Herodot. II. 142. Conf. Plutarch. T. II. p. 415. E. WESS.

28. 25. *Ῥόπαλον καὶ λεοντήν*] Notissima haec Hercules et eorum, qui Herois facta et mores aemulabantur, insignia: quo de genere Nicostratus et Dioxippus infra XVI. 44. XVII. 100. praeterea Alexander et Imp. Commodus apud Athen. XII. p. 537. F. alique. Admodum debile tamen argumentum, quo Aegyptii pugnant, videtur: nam sero poetae Herculem illis armis, Stesichoro ceteris praecunte, instruxerunt, auctore Megaclide in eiusdem Athen. XII. I. p. 512. WESS.

28. 29. *Σεσωπιτηλοῖς χοῆσθαι*] Quod addunt Mss. ὄπλοις, id ad pleniorē sententiam requiritur: negligitur tamen saepe. Philo Iud. de Mundi Opif. p. 19. C. πρὸς ἑνὸς ἀνδρὸς ἄγεται, — οὔτε τι τῶν ἀμνηστέρων ἐπιφερομένων, διαφέραν δ' αὐτὸ μόνον ἔχοντος σκεπυστήριον. Rarius a nostro. vid. III. 33. 54. V. 18. XI. 7. WESS.

28. 32. *Ἀλκαῖον ἐν γενετῆς καλούμενον*] Ab ipsis natalibus, sicuti V. 32. XVII. 105. Athen. IV. p. 160. D. ὁ ἐκ γενετῆς σε ἢ μήτηρ κέκληκεν. Alcaei autem Alcmēnae filio verum et primum fuisse nomen ostendit et Sex. Empiricus IX. 36. quique ibi a Io. Alb. Fabricio ad testimonium dicendum sunt excitati. WESS.

28. 34. *Ἡ Μάτρει*] Puto fuisse ἐν τῇ τοῦ Ἡρακλέους ἐγκωμίων, quam Herculis a Matri scriptam laudationem memorat Athen. X. I. p. 412. A. Vid. infra IV. 10. WESS.

28. 39. *Καθαρὰν τὴν γῆν τῶν θηρίων ἐποίησε*] Hoc Euripidi est in Herc. 20. ἐξημερῶσαι τὴν γαῖαν, et nostro IV. 21. Propius a loquendi genere abest Liban. T. II. p. 133. A. οὐ πρότερον ὑπενόησαν πρὶν ἢ τὴν χώραν τῶν πολεμίων ἐκάθηραν, et Appian. II. B. C. p. 709. ὁ μὲν δὲ Πουπῆτιος ἀρετὴν τὴν θάλασσαν καθήρας ἀπὸ τῶν ληστῆριον. Nec dissimile, quamquam rarius, Iosephi XIV. A. I. 9. 2. ποθοῦσι γὰρ αὐτοῖς ἀπηλλάχθαι τοῦ ληστῆριον, τὴν χώραν ἐκαθάρευσε. WESS.

29. 47. *Ἐς τὴν ὑπερκειμένην*] Non ἐς sed ἧς legitur in uno codice: verum utrovis legas modo, plena esse non videtur sententia. Praeterea quod hic de Aegypto, alibi de Libya dicit pag. 18. ἢ ἔρημος καὶ θηριώδης τῆς Λιβύης. STEPH. *Ἐς τὴν ὑπερκειμένην*] Ego hoc verius existimo: sive enim de Troglodytica, seu Aethiopia, seu Libya accipias, verissimum est, eas regiones, qua Aegypto adhaerent, steriles et feris infestas esse. Vid. inf. c. 30. et Strab. XVII. p. 1174. Paulo ante ἀρχαιοτάτους χρόνους res ipsa videbatur requirere. WESS.

29. 54. *Μυθολογοῦντων τὴν Ἰῶ*] Lubenter legerim cum Eusebio *μυθολογοῦντων τὴν Ἰῶ τὴν εἰς* etc. STEPH. Sensus citra ullam mutationem planus est, si hoc modo reddas: *Dum Ionem in formam bovis conversam esse fabulantur.* Quamvis Eusebianam hic correctionem cum H. Stephano lubens sequar. Non multum vero interest sive *μεταποιηθεῖσαν* in loco suo permaneat, sive *μεταμορφωθεῖσαν* pro illo reponas. RHOD. *τὴν Ἰῶ, τὴν εἰς βοῦς τύπον*] Hoc placuit, etsi Eusebianum paullo lenius, propter Mss. auctoritatem. Quae vero Aegyptii de Ione adfirmant, a veritate haud abhorrere, et Istri, qui de *Colonis Aegyptiorum* commentatus est, testimonio apud Clement. Alex. I. Strom. p. 382. adfirmari posse videntur. Graecis de eius origine nihil liquido constitit, ut abunde Apollod. II. Biblioth. I. 3. indicat: et bovis tamen figura instructam in Aegyptum deduxerunt, Isidis cultu et nomine venerandam, Herodot. II. 41. Aeschyl. Prometh. 815. 852. Lucian. D. D. III. p. 208. Alia, sed quae haud probes, Ath. Kircher. Oedip. T. I. p. 92. WESS.

29. 57. *Οἱ δὲ Ἀήμετραν*] Ipsa de se, *Me primigenii*, inquit, *Phryges Pessimuntiam nominant Deum matrem; hinc Autachthones Attici Cecropiam Minervam; illinc fluctuantes Cyprii Paphiam Venerem; Cretes sagittiferi Dictynnam Dianam; Saeculi trilingues Stygiam Proserpinam; Eleusinii vetustam Deam Cererem; Iunonem alii, Bellonam alii, Hecatem isti, Rhamnusiā illi; et qui nascentis dei Solis inchoantibus radiis illustrantur Aethiopes, Ariique, priscaque doctrina pollentes Aegyptii, cerimonias me propriis percolentes, appellant vero nomine reginam Isidem* in Apuleii XI. Metamorph. p. 259. quibus etsi sibi rerum haec natura parens, uti censebatur, Dearum paene omnium nomina et potestatem vindicet, amplius tamen cognomen est ISIDIS MYRIONYMAE in Thesauri Grat. p. LXXXIII. 7. Vid. supra c. 11. et 14. et Gerh. Io. Vossium II. Idololat. c. 56. WESS.

29. 59. *Οἱ μὲν Σάραπιν*] Osiris idem qui Sol, eiusque adeo potestas variis nominibus multifariam a Theologis olim designata est, quo de idem Vossius in elaboratissimo opere II. 10. Recte ergo Martianus Capella II. p. 43. *Hinc Phoebum perhibent prodentem occulta futuri, Vel quia dissolvis nocturna admissa, et Isucum Te Serapim Nilus, Memphis veneratur Osirin. Dissona sacra Mithram, Ditēque ferumque Typhonem; Atys pulcher item, curri et puer alnus aratri. Ammon et arentis Libyes, ac Byblius Adon. Sic vario cunctus te nomine convocat orbis.* Praesertim cum Apollo ipse, modo tamen certa fides, consultus, quis esset, responderit, *Ἥλιος, Ὄρος, Ὅσιρις, Ἀνάξ, Διόνυσος, Απόλλων, Ὁρῶν καὶ καιρῶν ταμίης*, apud Euseb. III. P. E. 15. WESS.

29. 63. *Ἠλοῦπινα δινομαζόμενον*] Sequor scriptos libro

Similis error saepe commissus, ut recte Casaub. in Athen. V. 4. Sarapin vero non alium atque eum esse, quem Graeci Plutonem appellant, Archemachus et Heraclides testantur in Plut. T. II. p. 361. E. nec dissentit Aristid. T. I. p. 97. WESS.

29. 65. *Ἐμπειρίαν, καὶ τὸ σύνολον π. μ.*] Haec absque ulla sententiae iactura removeri possunt, cum nonnullam prae se *νοθεύματος* suspicionem ferant. Paulo autem post expungendum quoque *ἴδω* videtur. RHOD. *Ἐξεν ἔμπειρίαν, διὸ καὶ τυχοῦσαν*] Parvi viro doctissimo et scriptis libris; nec aliter citat Morellus in III. Sylv. Statii p. 338. Isis propter peritiam artis Medicae Romanis SALUTARIS, uti in Gruteri Thes. p. LXXXIII. 15. *Υγιειν* Epidauri, teste Pausania II. 27. dicebatur. Ipsa sibi artis salutiferae initia tribuit in Eclog. Io. Stobensis p. 125. et apud Ovidium, *Dea sum auxiliatrix, operumque Exorata fero*, IX. Metam. 698. Adde Tibullum I. 3. 27. cum nota Cl. Broekhusii. WESS.

29. 68. *Ἐπιδεικνυμένην τῆν τε ἰδῶν ἐπιφάνειαν*] *Ἐπιφάνειαν* praesentiae manifesta indicia demonstrantem. Appellat enim *ἐπιφάνειαν* numinis apparitionem, quoquo tandem modo Deus aliquis suae praesentiae signum dedisse crederetur: exemplorum abunde conduxerunt viri egregii Is. Casaubon. in Athen. XII. 11. et Exercit. II. in Baron. p. 137. et Ezech. Spanhem. Diss. VII. de Usu et Pr. Numis. p. 426. Ego Diodori, cui frequenti in usu, loca quaedam veluti per saturam dabo, III. 62. IV. 82. XI. 14. XIV. 69. Patres Christiani, praesente S. Paulo, ad utramque Christi in terris praesentiam commode transtulerunt, tum deinceps ad Martyres. *Παρ' ὧν θαύματος ἐλαύνοντα καὶ νόσου θεραπεύοντα: ὧν αἱ ἐπιφάνειαι καὶ ὧν αἱ προφῆσαι*, Gregor. Nazian. Orat. III. p. 77. A. WESS.

29. 74. *Κατὰ τοὺς ἕντους ἐρισταμένην*] Incubantibus, ut responsa operumque eius acciperent; quo genere superstitionis nihil olim crebrius. Lycophr. Alexandr. 1050.

Δοραῖς δὲ μέλων τῶν ἐπιφάνειαν
Χρῆσαι κατ' ἕνα πᾶσι τῆμεστῇ φάνιν.

Praecipue in Aegypto in Isidis aut Serapidis aede, ut apud Dion. Chrysost. Orat. XXXII. p. 364. C. et Strab. XVII. p. 1152. Atque haec est *ἐγκομιχσις ἐν τοῖς ἱεροῖς*, de qua uberius infra c. 53. WESS.

30. 82. *Τὸ τῆς ἀθανασίας φάρμακον*] Meminit ipsa *ἀθανασίας φαρμάκων* ex Hermetis libris in Eclog. Phys. Stobaei p. 117. quod fortasse diversi generis. Horum pariter ac Osirin a Titanibus artuatim, ut Firmicus loquitur, discissum perhibebant, quorsum τοῦ Ὄρου διαμελισμὸς apud Plut. T. II. p. 358. WESS.

30. 89. *Ἀπόλλωνι ὑπάρχειν*] De Deorum ultimo inter Aegyptiorum reges Horo, qui Graecis Apollo, paria Herodot. II. 144. *Apud eosdem Apollo, qui est sol, Horus vocatur, ex quo*

et horae XXIV. quibus dies et nox conficitur, nomen acceperunt, Macrob. I. Sat. 21. De eius vero beneficentia et auxilii miseris ferendi studio testatur Artemidorus, illum inter *σωτήρας*, Deos servatores, qui *ἀντίκα μάλα σώζονσι* praesentemque opem ferunt, transcribens II. 44. et haec icunculae veteris inscriptio:

ΜΕΓΑΛΟ ΔΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΠΟΚΡΑΤ
ΕΥΛΑΤΟΣ ΤΩΙ ΦΟΡΟΥΝΤΙ.

in quam plura Ampl. Cuper. Harpocrat. p. 156. WESS.

30. 95. *Δισυνορίων καὶ*] Vide supra c. 23. WESS.

30. 1. *Κατὰ τὴν τῆς σελήνης περιόδον*] Aegyptios olim Lunae senio annum determinasse, itaque aliquos et singula millia annorum apud eos vixisse prodi Plinio VII. H. N. 48. accredimus: paria enim tradunt Plutarch. T. I. p. 72. A. et ex Eudoxo Proclus in Timaeum p. 31. Suidas in *Ἠλιας*, atque alii. Nisi tamen erro, serius lunares hi anni adhibiti sunt, ut inmanem annorum numerum, quem regibus Diis, Semidiis atque hominibus annales contribuebant, expedirent. Inaudierant aliqua de longaeva regum suae gentis ante Noachicum diluvium et post illud aetate; quae sine his extricari commode non posse videbantur; quamquam ne sic quidem plana omnia. Conf. Cl. Iac. Perizonii Origin. Aegypt. c. 2. WESS.

30. 7. *Τέτταροι μῆσι*] Is. Vossius *τοιαῦτα* libro suo adscripserat, fortasse ob Censorinum, cui Hori annus trimestris: verum neuter audiendus. Vulgatum tuctur Plut. T. I. p. 72. B. Aegyptiis *τετράμηρον* *quadrimestrem* annum tribuens, et quae hic sequuntur. Singulae anni tempestates quatuor mensibus absolvebantur; quae cum tres olim haberentur, ver, aestas et hiems, earum quaelibet annus censebatur. Atque haec sunt *τομπερῆς ὥραι*, quarum superior meminit c. 11. 12. 16. et Aeschyl. Prometh. 454. Tacitus Mor. Germ. 26. et nunc observantur ab Abyssinis, de quibus Ioh. Ludolphus I. Hist. Aethiop. 5. WESS.

30. 10. *Ὁρος καλεῖσθαι*] Absque dubitatione pro masculino foemininum *ὄρος* restituo: cum istius nullum suppetat exemplum: huius vero significatio in promptu habeatur. Cum enim *ὄρα* unam de IV anni partibus creberrime designet, quid mirum, si partis nomine totum synecdochico tropo appelletur? RHOD. Non sequor virum doctissimum, cuius dista hoc quidem loco *ἄδρα αἰεῖναι*. Ecce enim tibi Censorin. Die Nat. 19. *sunt qui tradunt hunc annum trimestrem Horum instituisse, eoque ver, aestatem, autumnum, hyemem ὄρας, et annum ὄρον dici, et Graecos annales ὄρους, eorumque scriptores ὄραράτους*. Et ne de eius auctoritate dubites, Plutarch. T. II. p. 677. D. ubi Antipater *τοὺς μὲν ἐπιφαντοὺς ἀρχαῖοις ὄρους λέγεσθαι*. quibus eadem de re simillima in Athen. X. p. 423. F. ne dicam de Hesychio, Eustathio, ceterisque Grammaticorum, Homeri *ἐννέωρον ὄρασι* et *ἐννέωρον ἄλειψαν* explicantibus. Communode ergo

ἑρογραφία de annalibus, et ἑρογράφοι eorum conditores. Hesychius, ἑρογράφοι, ιστοριογράφοι, τὰ κατ' ἔτος πρᾶξιόνερα γράφοντες· ἑροὶ γὰρ οἱ ἐνιαυτοί. quo usu οἱ Ναξίων ἑρογράφοι Naxiorum annalium scriptores Plutarcho T. II. p. 869. A. WESS.

31. 16. Καὶ τυπτούμενους ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὀσίριον] *Quique ab ipso Osiride verberantur.* Rhodomanni enim sacrificii Osiridis haud placent. Οἱ περὶ τὸν Ὀσίριον ipse Osiris est, ut c. 15. 16. et mox οἱ περὶ τὸν Αἴα καὶ τὸν Ὀσίριον, et locis infinitis, quamquam non ignoro hoc genus aliquando latius porrigi, quo de Is. Casaub. in Diogen. Laert. III. 22. Typhon ceterique gigantes ab Osiride victi oppressique sunt, cuius in victoriae memoriam gigantes monstrosa specie in Aegyptiorum templis effingebantur et ab adstante Osiride verberabantur. Habet Herodot. II. 137. quaedam de Aegyptiorum Deo vapulante, sed dubia et quae ad luctum possunt referri. Conf. Ath. Kircher. Oedip. T. I. p. 220. WESS.

31. 24. Νομοθετήσαι] Pressius legem explicat Philo Ind. de Special. Leg. p. 780. A. de Aegyptiorum legislatore inter alia παρασχῶν ἀδειαν, inquit, ἀπίστας ἀδελφῶς ἀγεσθαι, τὰς τε ἰδίας τοῦ ἑτέρου τῶν γονέων, τούδε, ἢ τούδε, καὶ τὰς ἐξ ἡμεῶν, καὶ τὰς οὐ νεώτερας μόνον, ἀλλὰ καὶ νεωστέρους καὶ ἰσχυραίας. Permissa licentia ducendi sorores sive per alterum parentem sive per utrumque cognatas, maiores pariter ac minores aequalesve. Quam eorum consuetudinem cum ducta sorore Arsinoe probasset Ptolemaeorum secundus, ἔφηεν ἀδείην, dicebat Pausan. I. 7. Μακεδόνα οὐδαμῶς ποιών νομιζόμενα, Αἰγυπτίους μέντοι, ὧν ἔργα. Bene profecto. Macedonibus enim et Graecorum plerisque hae nuptiae erant nefariae, γάμοι ἀνόμοιοι Aristoph. Ran. 874. Mox λοιπὸν ἔδος τῶν ἀνθρώπων visum est iustum et paulo ante συμφορέσθαι. pendet enim oratio ex anterioribus. WESS.

31. 32. Καταδειχθῆναι] Non dubito, quin *zutatδειχθῆναι* scriptum fuerit, quod auctor tradendi seu docendi significatu non raro usurpat. Rhod.

31. 34. Κρατεῖον τὴν γυναῖκα τᾶνδρός] Gravius et iustus S. Paullus I. Timoth. II. 13. οὐδὲ ἀδελφῶν ἀνδρός de femina. Sed diversi Aegyptiorum mores, quibus ex pacto uxor marito imperabat, omnique virilia officia foris obibat, dum ille tanquam claudus sutor domi sedens fusumque tenens pensa traheret. Sophoc. Oedip. Colon. 332. ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄσπερες κατὰ στήθας θαζοῦσαν ἱστοροῦσιντες· αἱ δὲ σύννομοι τὰ ἔξω βίον τροφεῖα προσέβουον· ἀεὶ. Quibus gemina Nymphodorus a Schol. productus scribit. Conf. Io. Marsham. Can. Chronol. p. 68. WESS.

31. 36. Παιδαρχήσιν τῇ γαμομένη. Ὀδὲ ἀγνοῶ] Obtemperavi libris manu exaratis, et quae intempestivo inculcata erant, abesse iussi. Leguntur c. 22. unde a male officiosis, non

sine auctario, ut in Cod. Mutin. in hunc locum sunt infarta. WESS.

31. 39. Καὶ Νυσαίων] Saepe Νυσηῖος, Νυσαῖος, Νύσιος Bacchus, ut in Schol. Comici Ran. 218. et Ovid. IV. M. 13. WESS.

31. 42. Πάσης χώρας] Titulus hic nimis arrogans videtur. Ideo τῆς in margine pro πάσης amplector, ut et alterum, quod subsequitur, ὅσα ἐγὼ ἐνομοθέτησα. Rhod. Praestat πάσης τῆς χώρας. Itaque articulum adde. WESS. in Add.

31. 43. Ἐγὼ ἐνομοθέτησα] Vulgatum καὶ ὅσα ἐγὼ δήσω olim mihi defendi posse videbatur hoc Sophocleo Antig. 1100.

Αἰτίης τ' ἔδησα, καὶ παρὸν ἐκλύσομαι. et verbis Iosephi I. B. I. 5. 2. Plutarchi T. I. p. 161. et Aristidis T. I. p. 53. et 58. quae, quod usum illis Cl. Iac. Elsnerum in Matth. XVI. 19. cum maxime animadvertam, non exscribo. Sed vinculorum et ligationis cuiusdam in omnibus illis cum ratio habeatur, et haec legum praecepta innuant, a Mss. auctoritate recedere nunc quidem haud placet: nam Christi nostri ad Petrum, ὃ ἐὰν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, etsi aliqua ex parte conveniat, plane geminum non est. Quod praecessit πάσης τῆς χώρας ob ea, quae mox de Osiride adduntur, non moveo. WESS.

31. 46. Καρπὸν ἀνθρώποις] Conf. supra c. 14. WESS.

31. 48. Ἐν τῷ ἀστρῷ τῷ κυνί] Athan. Kircher. Oedip. T. II. Part. II. p. 258. Habet canicula duas stellas, unam in capite, quae Isis vocatur, Porphyrio teste, alteram in lingua, quae Sirius proprie et Canis nuncupatur. Unde Diodorus inter titulos Isisidis haec ponit, Ἐγὼ εἰμι ἢ ἐν τῷ ἀστρῷ τῷ κυνί ἐπιτέλλουσα. Bene, modo pro Porphyrio posuisset Eratosthenem: ille enim de Antro Nympharum, Σώθην, ἣν κυνὸς ἀστέρων Ἑλληνες φασί, habet. hic c. 33. Cataster. ἔχει δ' ἀστέρων ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς α', ὃς Ἴσις λέγεται. Ἐπὶ τῆς γλώττης α', ὃν καὶ Σείριον καλοῦσι. Neque dissentiunt Plut. T. II. p. 376. A. et Horapollon c. 3. Conf. Had. Iunii I. Animadv. 5. WESS.

32. 49. Βούβαστος] Sic et XVI. 49. 51. Herodoto Βούβαστις II. 137. Urbis vicinum lacum Aelian. XII. H. A. 29. situm Strabo XVII. p. 1158. B. describit. WESS.

32. 51. Κρόνος νεώτατος] Vide supra c. 13. Saturnus Deorum ante Osirim et Isidem natu minimus censebatur: eo enim aetate et regni auspiciis priores Agathodaemon, Sol, Vulcanus, ex gentis amalibus apud Euseb. Canon. p. 7. WESS.

32. 57. Σῶον σπέρματος] Hoc quid sibi velit divinare haud possum. Ideo tanquam peregrinum et inutile praeterivi. At nec marginalis lectio integra sanaque videtur. Rhod. Καὶ ἔβλαστον ἐκ κ. κ. ἐγγενοῦς ὡσὶν, σπέρμα συγγενῆς] Ego vero inscriptionis verba, uti oportuerat, levi unius litterae mutatione, refinxi. Dicit se prosemiatum ex pulcro generosoque ovo, et fuisse

semen diei cognatum; plane ut in Aristoph. Avibus 695. *Τίται πρόκτιστον ὑπερέμων Νδξ ἢ μελανόπτερος ὄδν· Ἐξ οὗ περιτελλομένης ὄραις ἔβλασταν Ἐγῶς ὁ ποσειδῶς, omnium primum parit ventosum furva Nox ovum, e quo temporibus exactis propullulavit Amor desiderabilis: sunt enim ea ex priscorum Theologia derivata. Aegyptiorum plures τὸν δημιουργὸν seu rerum principem caussam *Cneph*, eiusque ex ore prodixisse ovum, quod ruptum effuderit τὸν Φῶα sive *Vulcanum*, teste Porphyrio in Euseb. III. P. E. 11. p. 115. alii Osirim eodem ex ovo prognatum ferebant: quos Orpheus secutus, cuius *πρωτόγονον ὄδν* cum frangeretur, Phantem, qui non alius atque Osiris, uti dictum c. 11. exclusit, in Recognit. S. Clement. X. 18. et Homil. Clem. VI. 5. ac Damascio in Epist. ad Io. Mill. R. Bentlei p. 3. Iam cum Phante ex ovo prosiliente τὸ πᾶν ἐξ αὐτοῦ ἐλάμπε universaque radiis eius illustrarentur, neque alius in Theologia Orphica is sit, auctore Proclo, ac *Ἐγῶς* sive *Cupido*, satis utique apparet, cur Osiris hac in inscriptione sese *σπέρμα συγγενὲς ἡμέρας semen diei cognatum* profiteatur, et quorsum Aristophanicum illud referri oporteat. WESS.*

32. 60. *Ὡν ἐγὼ ἐδεργέτης*] Mallem *ἐδουρῆς*, nisi obstaret Isocratis Busris *τηλιούτων ἀγαθῶν ἐδεργέτης γεννημένος* in Laudat. p. 333. Intelligentur tamen leges, artes variae, vinum, fruges, earumque in horrea comportandarum modus; quorum omnium inventio Osiridi tribuitur cap. 14. 15. 16. WESS.

32. 66. *Καὶ κινδύνον ἐπιχειμένων*] Legibus, puto, ut Athenis, ubi scitum τὸν ἐξουσίαν τὰ μυστήρια *τεδνῶναι*, qua de lege Petitus Leg. Attic. p. 33. et persuasione vulgi, qua motus Herodotus cum his similia exponeret, *ἐστομα κελόθω* inquebat II. 171. Cum quibus autem quare conditions sacra et disciplinas occultiores communicare fuerint aduerti docet Clemens Alex. V. Strom. p. 670. WESS.

32. 71. *Εἰς Βαβυλῶνα*] Videntur his pugnare, quae II. 1. verum illic Ctesiam sequitur, hic Aegyptiorum traditiones. Nam quod Io. Marshamus Can. Chron. p. 110. hanc Beli coloniam non Babylonem sed in Babyloniam videri deductam adfirmat, id neque tenere potest, neque hic perscribitur, ut bene Iac. Perizon. Orig. Babyl. c. 5. De *ἀτελεῖα* sacerdotum, qua publicorum onerum immunes erant, c. 73. et Chaldaeorum II. 29. WESS.

32. 77. *Μιμνήμενος τοὺς παρ' Ἀργυαίοις*] His similia c. 83. Contra ea Aegyptios a Chaldaeis sideralem scientiam accepisse Ioseph. I. A. I. 8. 2. et Alexander Polyhist. in Euseb. IX. P. E. 17. auctores sunt. WESS.

33. 80. *Συναίησαι τὴν ἀρχαιοτάτην*] Repono hic *συναίησαι* per *τ*, et *οἰκίσαι* linea sequenti. STREIT. et RHOD. *Συναίησαι τὴν*] Parui viris egregia: postulat enim utrumque sermonis ge-

nium, et nihil crebrius eorum in scriptis libris permutatione. vid. IV. 27. XII. 32. XV. 66. WESS.

33. 81. *Τῶν Κόλζων ἔθνος*] Conf. infra c. 55. et Herodot. II. 104. De *Ἰαοθούτων* voce post deinceps dicetur. WESS.

33. 82. *Τὸ τῶν Ἰαοθούτων*] Margo *Ἰαοθούτων* habet. At quae gens hoc nomine veniat, indaget, quemcunque *πολεπομυμῶν* istud iuvat. Locus ei fuerit, si *Ἰαοθούτων* scribatur. Sed nos merito contextus lectionem retinemus. A Iudaeis autem ad Aegyptios aliosque circumcisionem derivatam esse, admonere forsitan conducit, sed confirmare opus non est. Legantur hac de re Biblia V. Gen. XVII. 25. Ioseph. I. Archaeol. c. 11. 13. 16. RHOD.

33. 83. *Ἐξ Ἀργύτων μεταγγεμένον*] Circumcidendi ritum ab Aegyptiis ad Hebraeos migrasse Herodot. II. 104. innuit, et diserte Strabo XVII. p. 1180. et Celsus apud Origen. I. 22. p. 339. profitentur; quos potissimum eius opinionis auctores habuisse Io. Marsham. Can. Chron. p. 74. et Io. Spencer. I. Rit. Heb. c. 4. p. 69. quis est qui ignoret? Conf. Huetium in Origen. Homil. V. in Ierem. p. 85. WESS.

33. 87. *Ἀποίκους εἶναι Σαίτων*] Eadem Theopompi fuit sententia et plurium aliorum, si fides Africano apud Euseb. X. P. E. XI. De Theopompo consentit Proclus in Timaeum p. 31. sed et contra ea censuisse Callisthenem et Phanodemum Atheniensium colonos fuisse Saitas, *πατέρας τῶν Σαίτων γενέσθαι* quin Atticam, Platonicum philosophum, adfirmasse, Theopompum obtrectandi studio et libidine veritatem corrupisse, suaque aetate Saitarum legatos Athenas venisse, ut vetera cognationis cum Atheniensibus iura renovarent. Quae Attici perlevis ratio valuit ea aetate apud plures, habitique Saitae Atheniensium sunt coloni, quare Apollonius Tyaneus Saitis Epist. 70. *Ἀθηναίων*, inquit, *ἀπόγονοι ἔστε*: qui cum statim adnectit, *καθάρτε ἐν Τιμαίω Ἠλάτων φησι*, id quidem difficulter persuadebit. Philosophus, uti recte ex Proclo Cl. Olearius, Atheniensium duntaxat amicos et cognatos facit; cuius tamen omnem orationis complexum si studiose scruteris, facile animadvertes, cum litem hanc secundum Saitas dedisse. vid. eius Timaeum p. 21. F. WESS.

33. 89. *Τὴν πόλιν Ἄστν καλεῖσθαι*] Debile hoc et plane plumbeum visum est Tan. Fabro in Lucian. Timon. princ. et ea quidem de enassa, quod antiquissimi Graecorum quamcunque urbem *Ἄστν* appellarent: ceteri et ego adsentirent, nisi ineptissimae Grammaticorum originationes vocabulum *Ἄστν* peregre in Graeciam venisse, et a primis Atheniensibus ad universos Graeciae incolas propagatum fuisse arguerent. De urbe seu pago Aegypti *Ἄστν* Steph. in *Ἄστν*. WESS.

33. 92. *Εἰς τρία ἡμέρη διακεμήσθη*] De Aegyptiorum republica locuples testis Isocrat. Laud. Busris. p. 328. et Nost. c. 73. 74. Atheniensium vero confusam ante multitudinem in tria

genera descripsit Theseus *πρῶτος ἀποκρίνας χωρίς ἐπατριδῶς καὶ γεωμήθους καὶ δημοιογῶς*, Plut. in Thes. p. II. C. a quo nihil admodum dissentit Plato in Timaeo p. 24. A. WESS.

33. 94. *Ὅτινες ἐπῆροον*] Facit Codd. quorundam scriptura, ut fuisse hic suspicor, *ὀτινες ἱεροποιοὶ ἐπῆροον, ἐν παιδείᾳ μάλιστα διατετριφότες*. Praeerant enim sacris Eupatridae, manseruntque in sera tempora Athenis *ἱεροποιοὶ*, ut ex Polluce VIII. 107. nemo ignorat. Munus, quod obibant, Ulpian. in Oratoris Midian. p. 352. ita designat, *ἱεροποίων δὲ καλοῦσι τὸν ἐλοπιέοντα τοὺς μάντις ὅτε θύουσι, μήπου τι κακοεργῶσιν ἐν ταῖς θυσίαις*, sed nimis arte: pertinebat ad eorum curam praeter varia sacrificia, ut sacra rite fierent, nihilque abesset, aut secus, atque oportebat, administraretur, sicuti monuit Des. Heraldus *Animadv. in Ius Att. et Rom. II. 3.* et ante eum auctor Lexioi Rhetor. in Montfalconii Biblioth. Coisl. p. 492. Neque huic tamen suspicioni multam tribuo, cum ipsi in diversa abeant Mss. qui paullo ante τὸ τῶν *Ἰσοδῶλων ἀνὰ μέσον Ἀρσῆβις*. Ubi si *Ἰσοδῶλων*, quod a vestigiis corruptae lectionis prope abest, resingas, ostendendum erit, Ituraeos iam olim circumcidendi morem probasse, quem tamen victos ab Aristobulo non longe a Diodori aetate recepisse demum ex Iosepho XIII. A. I. 11. 3. novimus. Verum ergo illic τῶν *Ἰουδαίων*, quod cum librariis eruditioribus haud lateret, pravam vocem in hunc locum inculcandam alii censuerunt. Mox *διατετριφότες* non movendum. Ioan. Chrysostom. τότε δὲ πολὺν χρόνον δημοσίως πρῶτα ἐνδιδιτρίφεις, ἴσως ἀν καὶ οὐλοὺν πολὺν προσετριφῆτο, Lib. ad Vida. Junior. T. I. p. 349. A. edit. Montfale. WESS.

33. 5. *Τὸν γὰρ Πέτην*] Exemplar unum *Αἰπέτην* habet, non *Πέτην*. Atqui Homerus in Boeotia v. 552. *νίδς Πετῆω Μενεσθέως*. Nam pro *Πέτης* dicitur etiam *Πετῆός*. Fortasse autem hinc natus error, quod scripsisset Diodorus *τὸν γὰρ δὴ Πέτην*. STERH.

33. 8. *Αἰφροῦς δ' αὐτοῦ γεγονότος*] Hic locus mihi videtur vel mutilus vel luxatus. Quis enim unquam audivit, aut quis scripsit, Peteon, Menesthei patrem fuisse *διφρῆ*, quarum naturarum hominem? Certe de Cecrope primo id omnes historici scripserunt, et nihil notius est in tota litteratura. At Peteo sive Peteus fuit Ornei filius, Erechthei nepos regis Athenarum, testibus Plutarcho in Theseo (p. 15. B.) Pausania in Atticis (Corinth. c. 25. p. 168.) Eustathio in Iliad. B. et aliis, de quo nullus scripsit eum fuisse *διφρῆ*. Adde quod inverso ordine hoc loco memoratur: nam post illum de Erechtheo multo antiquiore tractat. Ego procul dubio locum hunc mendosum esse vel luxatum credo. Sed sine ope manuscriptorum, quae mihi desunt, eum sanare aggredi non audeo. PALMER. A Palmerii sententia nihil admodum recedit Io. Marsham. Canon. Chronol. p.

III. *Tres*, inquit, memorat Diodorus, Peteon Menesthei patrem, Cecropem, et Erechtheum: desideratur Cecropis nomen. Locus enim mutilus est: sed res indicat: *Τὸν γὰρ Πέτην (Πετῆω) τὸν πατέρα Μενεσθέως τοῦ στρατεύσαντος εἰς Τροίαν * * (desunt nonnulla) * * γενερώς Αἰγύπτιον ὑπάρξαντα τοῦτ' ἐπὶ τὴν ἄστυν Αἰγύπτου πολιτείας τε καὶ βασιλείας. Αἰφροῦς δ' αὐτοῦ γεγονότος. Ἰστα ἐν αἰτίαις male coniuncta sunt. Peteus enim Ornei filius, Erechthei regis nepos, ab Aegeo Athenis pulsus, in Phocide consenuit. Cecrops autem et διφρῆς fuit, et rex Athenarum. Cui et ego adstipulor. Nam in re obvia et omnibus notissima Diodorum tam turpiter se dedisse, quod H. Scaligero ad Euseb. CCCCLXI. in mentem venit, impelli haud possum, ut credam. WESS.*

33. 9. *Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐπίστασιν*] Conf. sup. c. 3. WESS.

33. 11. *Αὐτὴν πολιτεῶν*] Non muto. *Αὐτὴν ὄρων* inf. III. 48. *δρεῖν ἐταιρειῶν* XV. 82. *δρεῖν γενναίων* XVI. 6. Nec hoc tantum genere, sed et *δογματικῶν δρεῖν* Plut. T. II. p. 802. A. *στρωμακέδων δρεῖν* Polyb. II. 25. Vid. Iac. Gronovium ad eius libri c. 44. et Duker. in Thucyd. IV. 8. Mox si *ἐνομισθη* praecovertis, non intercedam. Cecrops et dictus et consitus est *διφρῆς*. Eleganter Libanius T. I. p. 9. D. *ἐλάτιος ἄρα θεσσαρῶν καὶ ἘΝΟΜΙΣΘΗΣΑΝ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ὨΝΟΜΑΣΘΗΣΑΝ οἱ φίλοι*. WESS.

34. 14. *Τὸ γένος Αἰγύπτιον*] Dissentiant plerique rerum Atticarum scriptores. Poetae tamen Iliad. B. 548. et Herodoto VIII. 55. *γρηγενῆς terrigena*; quo titulo cum passim illi ornentur, quorum incertior origo, haud omnino absurde Aegyptii. Nam quae Grammatici ad eum Homeri versum et Etymol. in *Ἐρεχθῆος* garrunt, ea et turpia sunt et veri fidem excedunt. Conf. Io. Meursium II. Reg. Attic. c. 7. WESS.

34. 18. *Διὰ τὴν ἰδίαν τῆς χώρας*] Vide c. 10. et de Cereris apud Aegyptios mysteriis c. 14. WESS.

34. 31. *Ὀμολογεῖν δὲ καὶ τοὺς Ἀθηναίους*] De Cereris in Atticam rege Erechtheo adventu et mysteriorum ea tempestate initiis paria Philochorus in Euseb. Canon. p. 28. et marmor Parium, ad quod plura Io. Prideaux p. 182. et Marsham. p. 260. WESS.

34. 38. *Ἀπὸ τῶν κατ' Αἴγυπτον ἱερέων*] A sacerdotibus Aegyptiorum primi ordinis, quo de genere *Ἐδός*, *Ἐρογραμμάτης*, *Στολιστής* et *Προφήτα* in Clement. Alex. VI. Stromat. p. 758. His quodam modo similes Eumolpidae, e quibus Athenis *Ἐροφάντης* et *μυσητρῶν ἐπιμεληταὶ* atque alii, de quibus Io. Meurs. Elensin. c. 13. 14. WESS.

34. 39. *Τοὺς δὲ Κήρυκας*] Praestat et *Ceryces*. Inter enim antiquissimas gentes populi Atheniensium erat et gens *Κηρύκων Cerycum*, [qui neque caduceatores neque praecoones, sed sacro-

rum ministri, popis et victimariis similes, ut egregie Is. Casaub. in Athen. VI. 6. XIV. 23. ostendit. Atque his paene pares erant Aegyptiorum *Pastophori*, templorum aeditui, quemadmodum Clemens Alex. III. Paedag. 2. Horapollon I. 40. et Porphyry. IV. Abst. 8. indicant, a ferendis *παστοφείοις thalamis* sive Deorum aediculis id nominis sortiti. Nam *παστοφείους* eos facere et novum hoc vocabuli genus scriptoribus cum Nic. Cassino obtrudere, quis ferat? sed desino; plura de Pastophoris meditantis otium fecit Ampl. G. Cuperi Harpoc. p. 130. WESS.

34. 40. *Μόνους τῶν Ἑλλήνων ἑνέειν*] Isin Athenis, sed serius fuisse cultam ex lapide Reines. Clas. I. 135. atque aliunde novimus. Ergone sollemne illud *ἢ τὸ θεῶν per Cererem et Proserpinam* in Aristoph. Lysistr. eiusque Schol. 81. 148. respicit? Quod tamen Isidi proprium cum non sit, fortasse circa Alexandri et successorum aetatem per eius numen iureiurando adacti sunt. Huc refero et ad periuros quidem, quae Hesych. habet in *Ἰσις*. WESS.

34. 45. *Ἰθαίσιος ἀποικίας ἐπέειπαι*] Scripserat de Aegyptiorum Colonis regnante Ptolemaeo Euergete *later* apud Ethnographum in *Αἰγυπλὸς* et *Ἰθαιος* cuius commentarios, ut aliorum, temporum iniuria nobis invidit. WESS.

34. 50. *Μηδεμῆς ἀστολόγον*] Exemplar unum habet, *ὄχι ἐκρίναμεν γράφειν, ἀλλὰ τοσαῦθ' ἡμῶν εἰρησθαι μόνον, στοχαζόμενοι τῆς συμμετρίας*. *Περὶ δὲ τῆς γ.* Quae si cui placet lectio, restituenda fuerit, reponendo videlicet *εἰρησθαι* et *στοχαζόμενοι*, aut certe addendo infinitivum *δεῖν* vel *προσέχειν* ante *γράφειν*, qui *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ* repetatur ante *εἰρησθαι*. Potest tamen ferri *γράφειν* non praecedente infinitivo, at *εἰρησθαι* meo quidem iudicio non potest. Haec autem verba *στοχαζόμενοι τῆς συμμετρίας* antea posuit, cum alibi, tum p. 6. bis. STERN. Verior mihi videtur scriptura Cod. M. quicum R. et Cl. 2. paene consentiunt. Vulgatum tamen reliqui, ne cui calumniandi ansam praerberem. WESS.

35. 57. *Ὀχυρότητι δὲ φρονιῆ*] Provincia aditu difficilis, et annonae fecundae, Tacit. I. Hist. 11. Isocrati Laudat. Busir. p. 328. *ἀθανάτο τελεῖ τῷ Νεῖκῳ τετραχισμένῃ*. Quibus pleniora haec Iosephi II. B. I. XVI. 4. p. 190. *τετέλιχται δὲ πάντοθεν ἢ δυσβάτοις ἐρημίαις, ἢ θαλάσσαις ἀλιμέναις, ἢ ποταμοῖς, ἢ ἕλειν, munitur autem undique Aegyptus aut in via solitudine, aut mari inportuoso, aut fluvii, aut paludibus*. et IV. 10. 5. Quamobrem Nectanebos, cum Persae bellum minarentur, *ἐδάδατο μάλασι τῇ τῆς χώρας ὀχυρότητι, δυσπροσέτου οὐσης Αἰγύπτου* infr. XV. 42. et Augustus inter alia dominationis arcana, vetitis, nisi permissu, ingredi senatoribus aut equitibus Romanis iustitibus, eam seposuit II. Annual. 59. Taciti. WESS.

35. 65. *Ἀπὸ τῆς Τρωγλοδότιδος*] Non movero hoc, etsi alterum tritius, Nostroque haud spreum III. 33. *Σύβροναν τρωγλοδότιν* Galenus I. Antidot. p. 433. *Ἰσιν τρωγλοδότιν* Africanus in Geopon. VII. 30. habent. WESS.

35. 66. *Σταδίων πεντακισχίλων*] Haec omittenda non esse, calculus ostendit. Si enim 5500 per stadia 32 ad milliaria Germanica revoces, summa 171 milliarium et 28 stadiorum in quoto habetur. Alias 500 tantum stadia 18 milliaria et 24 stadia efficiunt. Quid ergo hic tantopere mirandum esset? RHOD. *Σταδίων πεντακισχίλων*] Adfirmant hos stadiorum numeros, quae infra c. 39. leguntur. WESS.

35. 72. *Βάραθρα*] Erant haec *Barathra* inter Pelusium et montem Casium, Polyb. V. 80.; quorum solum cum natura cavum et palustre esset, Nili effusionibus magis uliginosum et propterea adeuntibus difficile et formidolosum reddebatur, Strabo XVI. p. 1076. D. et XVII. p. 1154. D. Conf. infra XX. 74. WESS.

35. 74. *Τῷ δὲ μέλει*] Non dissentit Strabo XVI. p. 1107. qui tamen cum Serbonidem lacum cum Asphaltite confundat, demiror egregium eius interpretem pravam lectionem *βαθύτατον ἔχονσα ἕδωρ* Nostri verbis stabilivisse, paeneque colicium manu exaratorum *βαρύτατον ἕδιος* damnasse, quo tamen nihil eo loco verius, uti ex Galeno IV. simp. Medic. facult. p. 52., ubi de gravi lacus Asphaltitis aqua omnia eadem, clarissime liquet, et quod sequentia vehementer expostulant. Erat autem Serbonis inter Casium et Rhinocolura, propius tamen Ostracinen, Aristid. T. III. p. 591. WESS.

35. 81. *Τὸν δὲ τῆς λίμνης τόπον*] Hic *τόπον* restituo, quod loco suo *τόπος* (*locus*) iste in marginem emovit. RHOD. *Τὸν δὲ τῆς λίμνης τόπον*] Placet Rhodomanni iudicium. Ingestae autem arenae lacum paulatim exsiccarunt. Plinii aere *palus* erat *modica* V. H. N. 13.; nunc, sicuti testes oculati asseverant, multo minor. WESS.

35. 83. *Μετὰ στρατευμάτων*] Vide inf. XVI. 46. WESS.

35. 87. *Παραζροῦεται*] Frustratur et fallit. Sic *παροζροῦσθαι τὸν δῆμον* Aristot. IV. Polit. 12. *τὰς δόξας τῶν ἀκροωμένων παραζροῦσθαι* Isocrat. Panegy. extrem., et Proteus *παροζροῦσθαι* Dionys. T. II. p. 167. Vid. infra III. 63. IV. 9. XVI. 53. WESS.

36. 96. *Καὶ πελάγοντες*] Glossema hoc esse, quis vel paulum attendens non videt? RHOD.

36. 97. *Οὐδεμίαν ἀντίληψιν βοηθείας ἔχονσι*] Quod adprehendere, quare expedire se queant. Porphyry. in Eclog. Phys. Stobensis p. 129. *στρατηγῶν δ' ἀπόστασιν οὐδεμίαν ἔχειν πρὸς ἀντίληψιν*. Plut. T. I. p. 3. A. *ὅπως οὐδὲν μὴ παρέχοντες ἐκ τῶν τρηχῶν ἀντίληψιν τοῖς πολέμοις*. Paulo diversiore usu *ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων* Ioseph. XVIII. A. I. 6. 9. WESS.

36. 4. *Ἀλιμῶν θαλάττη προσκλιζομένη*] Iosephus de Aegypto ἐστὶ γὰρ, inquit, κατὰ τὴν γῆν δυοῦμβολος, καὶ τὰ πρὸς θαλάσσης ἄλιμνος, et tum τὸ καλούμενον Ἀλιμῶν πάλαιος πᾶν ἕσπερον ὄριον IV. B. I. 10. 5. et II. 16. 4. Mitto alia, quae illustrando Xenophonti Ephesio III. p. 53. erudite concerravit Cel. T. Hemsterh. Miscel. Observ. Vol. V. T. III. p. 69. WESS.

36. 9. *Ὅν ἐστὶν ἐνδοτὴ ἀσφαλῆ λιμένα*] Habuisse hanc oram portus Gazam, Raphiam, Casium et alios, sed omnes et difficillimi accessus et navium stationibus male fidos, Iosepho I. B. I. 21. 5. et Nostro XX. 75. credimus. WESS.

36. 11. *Ταινία παρ' ὄλην*] Dorsum est arenosum, fluctibus haud profundis mersum et propterea navigantibus insidiosum. Straboni I. p. 85. B. ταινία ἕγυλος. Conf. Miscel. Obs. Vol. V. T. III. p. 70. et quae ad Taeniam longam Itiner. Anton. p. 10. scripsi. Alioqui et ταινία litoris porrectum tractum, quo aut peninsula continentis cohaeret aut vicinae regiones disparantur, indicat, ut III. 49. WESS.

36. 15. *Ἐποικιλλόντων τῶν σκαφῶν*] Mallem navibus in brevibus impactis, ut Polyb. I. 51. ἢ πρὸς τὴν γῆν φερόμενον (σκάφος) ἐπώκειλλε. Noster XII. 62. ἢ μὲν τμησθε ἐπώκειλλεν. et distinctius XIII. 13. οὐκ ὄληται τῶν τρησίων ἐν τοῖς βράχεσιν ἐπώκειλλαν. Posset etiam Clar. I. ἐποικιλάντων, si quae necessitas urgeret, defendi ex XX. 88. Verum eo nunc non utimur. WESS.

36. 21. *Διοχρίων μὲν σταδίων*] Herodot. II. 6. maritimae huic orae stadiorum III millia cum 100 tribuit, sed et eam orditur a sinu Plinthiæ, atque ad paludem Serbonidem producit. Straboni est III millium et ccc, et quidem a Pelusio ad ostium Canobicum XVII. p. 1135., at p. 1140. stadiorum ccccc; quo spatio eum et Noster oram eam, quam Delta facit, c. 34. finiat, ego quidem non dubito, quin prior Strabonis locus ex posteriore et Diodoro sit corrigendus. Hic et quae extra Delta erat Aegyptus in summam additur. WESS.

36. 29. *Κατακεχωρισμένον*] Elegans verbi usus de rebus, quae memoriae mandantur et quibus locus in monumentis datur, ab Is. Casaub. in Strabon. I. p. 30. exemplis, Nostro etiam V. 5. XIII. 114. ad partes vocato, affirmatur. Adde ex Ioseph. XIV. A. I. 10. 20. τὴν τε ἐπιστολὴν καταχωρίσαμεν εἰς τὰ δημόσια ἡμῶν γράμματα. et Gemin. Elem. Astron. c. 14. ἀλλ' οἱ ἐκ τοῦ ὅς ἐπὶ πᾶν γινόμενον τὸ σύμφωνον λαμβάνοντες εἰς τὰ παραπήγματα καταχωρίσαν. Mendam, quod in Heronis Automat. p. 263. animadvertis, hinc et Athenaci de Machin. p. 8. verbis facile elues. WESS.

36. 30. *Πέλους τῶν τρισμυρίων*] III. Marsham. Canon. sui p. 420. secutus probabilem rationem ita scripserat: Mss. faciunt ne in coniectura posthaec positum censeatur. Sub Ptolemaeis in-

gens Aegyptus incrementum cepit, urbiumque et pagorum, cum Philadelphus regnaret, numerus xxx millia excessit. Hoc Theocritus clarissime significat Idyl. XVII. 82. De Catone in Stephani Διδασκαλίαις, quem haec Ptolemaeorum tempora respexisse arbitratur Marshamus, dubites. Ante enim inductam a Persis vastitatem tricies millia vicorum et triginta, hominum vero septuagies centena millia, quae mox Diodorus regioni ante Lagidarum imperium tribuit, Thebas, i. e. Aegyptum, ut bene Is. Vossius in Melam I. 9. 80. numerasse ac possedisse prodit. WESS. V. Heyn. Opusc. Acad. I. 225.

36. 33. *Ὅν ἐλάττους εἶναι τῶν τριακοσίων*] Hoc si dederit Diodorus, oportet hominum numerus per bella regum Aegypti civilia immanem in modum decreverit. At contra venit Ioseph. II. B. I. 16. 4. p. 190. in Aegyptiorum catalogum, Vespasianus principe, πεντηκοντα πρὸς ταῖς ἑπτακοσίαις μεριάδας ἀνθρώπων, ὄλην τῶν Ἀλεξάνδρειαν κατοικοῦντων, septuagies quinque centena hominum millia, non additis in summam Alexandrinis, qui Nostri aetate plures trecentis millibus erant, sicuti ait XVII. 52. referens. Sed haec eorum discordia evanesceat, si τριακοσίων vocem, ab H. Stephano in omnibus exemplaribus haud repertam, quam longissime hinc elimines. WESS.

37. 41. *Ἐξ τόπων ἀσφάλτων*] Sic de sua aetate Diodorus. et Claudian. de Nilo, 10. *Fluctibus ignotis nostrum procurrit in orbem Secreto de fonte cadens, qui semper inani Quaerendus rationis latet; nec contigit ulli Hoc vidisse caput.* Nobis ex Lusitanorum navigationibus et libris loca ea explorata cognitaque satis sunt. Vid. Hieron. Lobi Hist. Abyss. T. I. p. 133. et Ath. Kircheri Oedip. T. I. Syntag. I. 7. WESS.

37. 48. *Στάδια μάλιστα πως μέγε*] Strabo I. p. 56. plus decem millia stadiorum emetiri ait; sed flexuum Nili rationem habuisse non videtur. Adde L. eius XVII. p. 1134. WESS.

37. 49. *Σὺν αἷς ποιεῖται καμπάις. κατὰ δὲ τοῦς*] Quae vulgo inter haec inculcata legebantur de Meroë, ea omnia Codicum subnixus auctoritate eieci. Sunt enim ab hoc loco aliena, neque omni ex parte vera, sive ea de insulae ambitu, seu de fluvii spatio cum Poggio et margine Ms. R. acceperis. Leguntur cap. seq. WESS.

37. 52. *Τὸς παρακειμένους*] Participium hoc removeatur. Intelligit enim κατ' ἔξοχην Africam et Asiam. Quas duas orlis habitabilis continentes Nilus, Aegyptum percurrens, distorminat. RHOD.

37. 55. *Εἰσχεόμενον*] Marginale ἐσχεόμενον in contextum versio mea recipit. RHOD. *Εἰσχεόμενον*] Ego de hac scriptura nihil demuto. Aristid. T. III. p. 568. ὅπερ εἰς τὴν θάλασσαν εἰσχεόμενον ἀδῆλος ἀναλίσσεται. Heliodor. V. p. 229. καὶ καθάπερ διὰ στόμων εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον εἰσχεόμενον etc. Scio

ἐκτιμώμενον commodam dare sententiam, nec meliorem tamen vulgato. Omnis fluvius diverso adpectu ἐκτιμώμενος et εἰσχιμώμενος recte dicitur. WESS.

37. 58. Τῆ δ' ἑλάττω τούτων] Non deerunt, quibus ἑλάττω probabitur, a quorum opinione dissentit Diodorus, qui XVI. 86. de Philippo, ἔχων ἵππους οὐκ ἑλάττω τῶν διασχίλων. et XXIV. Eclog. I. fin. τῶν δὲ ἐλαχίστων οὐκ ἑλάττω τούτων. Simili prorsus modo S. Paullus I. Timoth. V. 9. γῆρα καταλεγέσθω μὴ ἑλάττω ἐπὶν ἐξήχοντα, in quibus omnibus adverbii formam et usum induit, sicuti ἑλάττω et πλείω c. 92. et XII. 98. WESS.

37. 66. Ἐρ' ἱκανὸν τόπον] Poggii ridicule vertentis, usque ad locum Efficacium nomine, errorem castigavit P. Leopard. V. Emendat. 13. WESS.

37. 71. Ἐν τοῖς καλουμένοις καταράκτις] Conf. Strab. XVII. p. 1172. WESS.

38. 74. Πέτρας] Loco huius non displicet in margine additum πρόνας, quod maior in hoc emphasis contineatur. Rupes enim exstantes seu prominentes ita nominantur, quae cum altius se attollunt, scopuli efficiuntur. RHOD. Vulgatum non damno; tametsi enim Galeni aetate plerique τὰς πέτρας praeferrant, uti memorat IX. simp. Medic. facult. p. 121. secus alii censebant, quos inter et Alciph. III. Epist. 59. Strabo πετρώδη ὄρηδὸν supercilium petrosum in cataractarum descriptione XVII. p. 1172. Aristid. T. III. p. 580. πέτρας μεγάλας habet. Neque tamen inelegans Clar. Codd. πρόνας, sed poetis frequentatius. Vid. Rittershus. in Oppian. III. Cyneg. 315. WESS.

38. 78. Ὁ μεσάζων] Id pro νηάζων retinendum puto. Intelligit enim illud 10 stadiorum in longitudine spatium, quod rupes ab initio Cataractarum ad finem usque in medio complectuntur. An vero in his angustiis, quas aquarum gurgites undique obtinent, et tam celeri fluminis prolapsu, insulare aliquid esse queat, lectori iudicandum relinquo. RHOD. Haud repugno, quo minus pristinam sedem recepta lectio tueatur: debilis tamen est Rhodomanni disputatio; passim enim videmus non longe a fluviorum cataractis insulare aliquid aggeri et paullatim concervari. Quod et circa Nili cataractas, de quibus auctor, usu venisse, locuples testis est Aristid. T. III. p. 577. ubi suis se oculis νῆσον τῶν καταρακτιῶν insulam cataractarum usurpasse ait. WESS.

38. 81. Κατὰ τοῦτο τὸ μέρος] Hoc etsi glossematis speciem habet, rationis tamen aliquid est, cur, ut genuinum, sessionem pristinam obtineat. RHOD. Servavit ed. Wess.: ipse tamen ut de omisso ab se loquitur in varietate scripturae.

38. 85. Πείρατος] Πείρατος in marg. nothum est. RHOD.

38. 88. Καταράκτι μὲν οὖν εἶσι] Persuasit Aethiops,

domi nobilis, Aristidi, inter Pselchin, quae in ipsis Aethiopiae finibus, et Meroen ad triginta sex numerari T. III. p. 581. WESS.

38. 92. Ὡς ἐρρημην] Προθεματικῶν hanc cur excludamus, nihil, meo iudicio, causae est. Nam et commode in memoriam revocat, quod paulo ante dixit, et repetitionem eorundem excusat. RHOD. Καὶ μὲν ἐνμυέθη] Ego vero Codd. priscos recutus delevi. Inserta ab eo sunt, cui scholion, superiori capiti inculcatum, debemus. WESS.

38. 95. Ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μερῶς] Ioseph. II. A. I. 10. 2. a sorore Meroë, et Strabo XVII. p. 1139. A. sed et esse ait, qui uxoris nomen urbi atque insulae regem indidisse ferant: quorum opinio eadem ac prior videri poterit, si illa et soror et coniux fuerit Cambysis apud Herodot. III. 31. De Cambysis matre olim magna fuit discordia, sed qui Meroën appellavit, neminem alium invenio. Vid. Athen. XIII. I. Polyæn. VIII. 29. WESS.

38. 97. Οὐραὶ παραλλήλων] Straboni θυρωειδῆς, eiusdemque longitudinis et latitudinis XVII. p. 1177. A.; nec dissentit Heliodor. X. p. 461. WESS.

38. 3. Ἄεθρον] Tu videris, an magis conveniat ἄπειρον in margine. Tametsi alterum istud ex illorum numero est, quae peculiariter hic auctor usurpat, et immensum, infinitum, ac similia ipsi significat. RHOD. Diodoro, ut bene Rhodomannus, ἄεθρον omne immane, et aut latissime patens aut excelsissime in aërem exurgens; sic II. 54. Arabia διελθῆνται πεδίους ἀμυμώδεσσιν, ἀεθροῖς τὸ μέγεθος i. e. immensae vastitatis. III. 44. ἄεθρον θῖνας ἀμμον. XVII. 49. ἄμμον μέγεθος ἀεθρον. Conf. Stanleium in Aeschyl. Pers. 820. et Hesych. in Ἀεθρῶν. WESS.

38. 6. Χαλκῶν] Aes enim cum auro plerumque invenitur coniunctum. An vero argentum et ferrum simul istic eruatur, ambigi potest. Ideo suspicione glossematis non caret haec parenthesis ἀργύρου καὶ αἰθῆρον καί. RHOD.

38. 7. Πολυτελέων] Hoc etiam non immixtum contextui, tamen subauditur. RHOD. Utramque viri docti animadversionem subvertit et pessum dat Strabo XVII. p. 1177. A. ἐστὶ δὲ, de Meroë loquitur, καὶ χαλκωροχηῖα, καὶ αἰθῆρονοχηῖα, καὶ χουσαῖα, καὶ κλιθῶν γένη πολυτελέων. Meminit et ebeni, sed priscis in editionibus; nam quae Amstelodami divulgata est, καὶ ὁ ἔβορος praefert. WESS. II. 16. de India ἔχει δὲ χουσσόν, ἄργυρον, αἰθῆρον, χαλκόν· πρὸς δὲ τούτοις κλιθῶν παντοίων καὶ πολυτελέων ἐν αὐτῇ ἐστὶ πλῆθος.

39. 12. Ἐπαντλουμένης] An satis apta sit haec metaphora, nondum liquet. Ideo suspectum est hoc participium. Quid si ἀπαντλουμένης, exhaustis lacunis, vel ἐκπονομένης, excavatas? Sed nihil temere mutandum. RHOD. Explicabit Strabo XVII. p. 1174. B. νῆσους δ' ὁ Νεῖλος καταπαρούμενας ἔχει παμπούλλας, τὰς μὲν κλυπομένης ὕλας ἐν ταῖς ἀναβάσει, τὰς δ' ἐκ μέ-

ρουσ. *Εποχρεύνται δὲ τοῖς κολλίαις τὰ λίαν ἔβατα.* Nilus plures insulas hinc inde sparsas complectitur, quarum alias excreverunt fluvii aqua totas obtegnunt, alias ex parte, quae vero fluctibus altius exstant cochliarum ope irrigantur. Τὰ ἔβατα proprie quae mari eminent Aeliano XIII. H. A. 20. et XV. 2., tum quae fluvio; quae si nilio conserenda sint, largiorem aquae copiam postulant, quod id limosa et humida terra gaudeat, ut docent Geoponic. II. 38. Iam γεωργεῖσθαι κέρχου si malueris, non intercedam; quamquam et vulgatum nihil habet incommodi. Strabo XII. p. 826. de Ponti ora maritima ex Casauboni emendatione, γεωργεῖται οὐ πολλά. WESS.

39. 13. *Καὶ κρυοκεφάλων*] Copulam, quae ex Rhodomaniana exsulabat, et nupero interpreti Diodori Gallico errandi occasio fuit, restitui. De Cynocephalis infra III. 35. WESS.

39. 19. *Τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ*] Bene hoc habet. Vide infra XV. 42. et praeter Strabon. XVII. p. 1136. D. Aehilem Tatium IV. p. 247. WESS.

39. 21. *Καλεῖται Πηλουσιαζὸν*] Ostiorum hunc ordinem probant Strabo XVII. p. 1153. Plinius V. H. N. 10. Ptolemaeus IV. Geogr. p. 116. alii aliter, de quibus Christ. Cellarius IV. G. A. p. 21. Quod autem Nostro *Φατιμῶν*, sive, ut Codd. edunt, *Φατινικῶν*, id Strabonὶ *Φατιμῶν*, Plinio *Phatmiticon*, seu, quod in scriptis invenit Cl. Salmasius in Solin. p. 339. *Phatmiticon*, Ptolemaeo *Παθημητικῶν*, veteri eius interpreti Ulmensis editionis *Patmiticon*. Unde *Φατιμῶν* hoc loco, aut certe *Φατινικῶν*, verius censeo: ad quam formam τὸ Νελὸν ἀπόμνη Φαγητικῶν in L. XX. 76. quod neque viro egregio H. Valesio in Ammian. XXII. 15. intuit, corrigendum. WESS.

39. 26. *Οὐδὲν κατεπέμψεν γράφειν*] Scholion occupavit Cod. Coislin., e quo propagatae sunt absurdae Mutin. et Reg. scripturae. Vulgata Diodori est, recurritque II. 22. III. 3. WESS.

39. 28. *Ὁλιγαῖς ἐγκαλοῖς διελκμμένη*] Multum hoc praestat Codd. quorundam lectionem. Ioseph. I. B. I. 20. 5. *τοῦτο δὲ πύργους διελκμται μεγίστοις.* Aristot. VII. Politic. 12. *τὰ δὲ τείχη διελκμθαι φυλακτικῶς καὶ πύργους κατὰ τόπους ἐγκαλοῦς.* quibus in verbis muniendi et distinguendi potestatem induit, ut saepe in his libris, sicuti I. 96. XII. 49. XIII. 14. XIV. 75. Strabo XII. p. 833. *ἀποτόμοις φάραγγι καὶ κορυμῶς διελκμμένη,* cui geminum germanum est in huius libri capite superiore. De urbibus autem utraque in ripa ostiorum Nili positae agitur et XV. 42. WESS.

39. 32. *Νεκρὸς ὁ Ψαμμητίχου*] Sic et Herodot. II. 158. At Aristoteles I. Meteorol. 14. pro Neco habet Sesostrin. Strabo et Sesostris et Psammethichi filii meminit XVII. p. 1157. A. Alibi autem animum occupatum habuit Aeg. Menagius, cum hoc ex loco

Darium Persam Isthmo Corinthiaco perfodiendo manus admovisse in Diogen. Laert. I. 99. probat. WESS.

39. 39. *Φιλοτέχνος*] Alienum videtur. Minus tamen ineptum, quam *καὶ πεντακοσίων*, quod post *ἐπτακοσίων* panio post interiectum venit. Rhon. *Φιλοτέχνων διάφραγμα*] Hoc probo propter *φιλοτέχνον ὄργανον* V. 37. et *εὔρεμα φιλοτέχνων* XVII. 44. Videtur autem illud *διάφραγμα* ex eorum genere fuisse, quibus in Belgii nostri oris aquarum cataractae ex usu clauduntur et aperiuntur. Nam quod Bernh. Montefalconius fossam hanc statim, postquam perfecta erat, a Ptolemaeo iterum obstructam hinc patere arbitratur Praefat. in Cosmam Indicopleusten c. 8. I. id secus est. WESS.

39. 43. *Ὀνομάζεται Πτολεμαῖος*] Aeliano XII. H. A. 29. *Πτολεμαῖων ποταμῶς*, eique Strabo quodam modo favet, reges Ptolemaeos Euripum hunc absolvisse memorans. Diodoro adsentitur Tzetzes Chitiad. VII. 457. Fossae initium erat ad Phaensam Arabiae, terminabatur ad Arsinoën sinus Arabici. Vid. Strabon. XVII. p. 1158. WESS.

40. 48. *Ἐπτακοσίων καὶ πεντακοσίων*] Haec verba *καὶ πεντακοσίων*, quae in tribus exemplaribus non sunt, ne hic quidem posita fuisse cuperem: nam pro *χίλια καὶ διακόσια* quis *ἐπτακόσια καὶ πεντακόσια* dicit? STEPH. *Ἐπτακοσίων καὶ πενήκοντα*] Recte H. Stephan. Ambitum insulae, quam Delta vocant, Strabo XVII. p. 1137. triam millium stadiorum facit, neque adeo longe a Diodori numeris recedit. WESS.

40. 52. *Ποταμὸς ἄριστος γὰρ οὖσα*] Plerique olim inferiorem Aegyptum Nili alluvionibus et aggesto limo natam censuere. *Ἀἴθρον τοῦ ποταμοῦ* propterea Herodoto II. 5. et Nilus Heliodoro IX. p. 444. *Ἀγύπτου τῆς μὲν ἄνω σωτήρ, τῆς κάτω δὲ καὶ κτήρ καὶ δημοκροῦς.* Quae uti elegantia se commendant, vereor ne ipso rerum usu et saeculorum tot decursu non confirmentur. Conf. infra III. 33. et Brodacum III. Miscell. 5. WESS.

40. 57. *Ἀπὸ τοῦ σχήματος κολλίας*] *Cochlium*, qua agros uberiore Nili aqua irrigabant, et cuius Strabo XVII. p. 1160. et 1174. meminit, Archimedes, in Aegypto cum esset, invenisse docetur infra V. 37. Describitur elegantissime a Philone Iud. de Confus. Ling. p. 325. D. et Vitruvio X. 11. WESS.

40. 61. *Καρπῶν καὶ κελῶν*] Vide c. 80. WESS.

40. 67. *Λωτὸς τε γὰρ φέρεται*] Niloticam lotum, elegantī dissertatione explicitam, in Nymphaearum classem retulit libro de plantis Aegypti p. 73. Prosp. Alpinus. Ex ea panem confieri, Theophrastus IV. Hist. plant. 10. et Plinius XXII. H. N. 21. consentiunt. Conf. Tzetz. Chil. VI. 714. WESS.

40. 69. *Τὸ, τε κισθόριον*] *Ciborium* videtur appellare ipsam plantam, quae fabam Aegyptiam fert: contra ea Strabo XVII. p. 1151. *καὶ ὁ κίβριος Ἀγύπτου, ἐξ οὗ τὸ κισθόριον.*

Et faba, inquit, *Aegyptia*, e qua ciborium, sive fabae eius granum. Diodoro paria facit Dioscorides III. 148. quod et monuit Cl. Salmasius in Solin. p. 679. Posset alioqui τὸ κιβόριον ipsum esse vasculum, quod loculis suis fabarum earum fructum continet, sed prius malim. De planta ipsa herbariae rei studiosis necdum bene convenit. Vid. Io. Vestingium Observat. in Prosp. Alpin. c. 33. et Io. Bodaeum a Stapel in Theophrasti IV. p. 445. WESS.

40. 71. Καὶ γήσεις πλεόντες] Glossatoris alicuius assumendum est. Rhon. Δένδρων γένη πλείω καὶ τοῦτων] Probo viri docti animadversionem. Scripsi praeterea ἔσται ob Codd. Coisl. et Reg.; vulgatum εὐὸν si quis tamen malit, tueri id poterit animadversione Is. Casauboni in Athen. VIII. 3. p. 367. WESS.

40. 72. Ηεροῦλου] Dioscorides I. 188. ηεροῦλου cum Theophrasto vocat. Quae lectio prae caeteris restituenda est. Rhon. Iterum accelo Rhodomanno. Tamen Aeliano semel atque iterum Ηεροῦλου XI. H. A. 11. et 40. Pausaniae Ηεροῦλου V. 14. Fam vero ex Aethiopia in Aegyptum transplantatam agnoscit Sostratus in Schol. Nicandri Theriac. 764.; alii ex Perside: Callimachus Perseum in Aegyptum transportasse et sibi cognominem fecisse in iisdem Nicandri Schol. ad Alexipharm. 100. tradit. Tu vide Cl. Salmasii Homonym. Hyles Iatric. c. 88. WESS.

40. 75. Τῶν δὲ συκαμίνων] Duplicem sycaminum Aegypto tribuit, quarum altera moris uber, vulgo μορέα et ἀνκόμορος, altera Aegyptia, cuius fructus, ficui persimiles, ipso ex caudice prorumpbant, Theophrast. I. H. Pl. 24. et IV. 2. ubi copiose, ut solet, Bod. a Stapel, et Prosp. Alpin. Plant. Aegypt. c. 6. Praeter fructus abundantem copiam et aliud commodum Sycaminus Aegypto praestabat; aggeres enim Niloticos radicibus suis colligans, ut pertinacius cohaerent, efficiebat; quamobrem et extra ordinem in eos animadvertebatur, qui arborem succiderent, in L. 10. D. de Extraord. Criminib. WESS.

Ibid. Τὸν τῶν μύρων καρπὸν] Haec verior lectio est, quam marginalis. Quod autem paulo inferius sequitur μυζάρια nihil sani habet. Rhon.

40. 79. Καλούμενα μυζάρια] Parum abest, quin huic voci dicam impingam. Graecis, qui seriore aetate scripserunt, hellarii quoddam genus notavit: id suadent exempla a Carolo du Fresne in Gloss. Append. producta; nam quod vir doctissimus ea de piscibus accepit, Imp. Antonini verbis, sed perperam intellectis, factum est: eius enim μυζάρια, ut egregie ostendit Gataker. in Imp. IV. 48. nuncus est, nec quiequam iuvat, etsi ita censuerit P. Leopard. XVI. Emend. 22. haec Diodori Muxaria. Ne prorsus tamen hinc extruderem, Hesychio debetur, qui in Μυζάρια habet μυζάρια, sive, ut Iunio visum, μυζάρια, ὡς σέκα βιβρωσάμενα. Videtur enim Grammaticus vocem ubi ubi invenisse. Itaque si genuina hoc loco fuerint, fructum arboris Μυζαε apud

Prosp. Alpinum de Plant. Aegypt. c. 40. notabunt; nec alium intelligit Cl. Salmasius in Solin. p. 931. WESS.

41. 83. Ὁ καλοῦσι ἕβδος] Sic praestat. Τὸ ἕβδος Strabo XVII. p. 1179. C. τὸ ἐν Αἰγύπτῳ καλούμενον ἕβδος Theophrastus VI. Causs. Plant. 15. et infra IV. 2. Adde Hadr. Iunii II. Animadv. 12. WESS.

41. 86. Προσαγορευόμενον δὲ Κίτι] Straboni κίτι XVII. p. 1179. C., ceteris κίτι, unde κίτιον Ἰλαίων Galeno V. simp. Medicam. facult. p. 82. Soli Gronovii Herodoto II. 94. Τήκι, quod schedae Mediceae, fidae quidem in multis, sed schedae tamen, a viro doctissimo impetrarunt, ut omnium auctoritati praeponebatur. De Diodori autem verbis nihil utique addidisset, si H. Stephani editionem in consilium mittere sustinisset. WESS.

41. 94. Τοῖς χηρείοις παραπλήσια] Haud aliter Herodot. H. 68. Aristot. V. H. A. 32. Plinius VIII. H. N. 25. verum ille XVII cubitorum longitudinem, iste xv, hic duodeviginti bestiae tribuit. Aelian. XVII. H. A. 6. crocodilum rege Psammeticho cubitorum xxv et Amaside palmorum quatuor supra xxxvi cubita, Prosp. autem Alpin. IV. Rer. Aegypt. 5. xxx cubitorum in Aegypto conspectum refert. WESS.

41. 96. Ὡς καὶ ἄνθρωπον] Mallem, vitam tam longo prorogat ac homo. Ζῶσιν οἱ πλείστοι καθάπερ ὁ μακρόβιος ἄνθρωπος, quo modo alibi de elephantis. Plutarchus T. II. p. 381. C. et Aelian. X. H. A. 21. crocodilos plerosque sexagenarios mori perhibent. De lingua quod additur, id caute accipiendum. Linguae usu caret prudenter Plinius: habet enim linguam, sed exiguam et immobilem. Herodotus, Diodorus, Plutarchus, Solinus, Ammianus, quique alii praeterea linguam crocodilo negant, ex vulgi rumore loquuti videntur, ut S. Bochartus V. Hierozoic. 16. p. 771. et O. Borrich. Herm. c. 10. egregie docuerunt. WESS.

41. 98. Αἶμα αὐτοῦ πᾶν σολιδατὸν ἐστίν] Aelian. X. H. A. 24. λεῖπαι μὲν γὰρ τε καὶ φολίαι πέφρακται, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις ὀπίσται. καὶ εἰκίσιον ὀστράκοις καρτέροις ἢ κόγχαις, quae crocodili tergum, squamis asperum et crustis quasi munitum eleganter depingunt; nec minus Arist. II. H. A. 10. Parum autem intererit, sive tu διαφέρον σκληρότητι seu διάφορον legas: utroque promiscue utitur: διαφέρονσα τῷ κἄλλει II. 4. at c. 16. διάφορος τῷ κἄλλει. WESS.

41. 1. Αἶο δὲ οἱ χαλιόδοντες] Plinius, unum superiore mobili maxilla inprimis morsum, alius terribilem, pectinatim stipante se dentium serie: quod paullo diversum: neque χαλιόδοντες sunt serrati, sive instar serrae divisi dentes, ut Plinio adscripsit Harduinus, sed exserti et prominentes, sicuti in elephantis et apris. Ioan. Dineon. in Scut. Hesiodi 303. χαλιόδοντα μὲν λέγεται, ἅσα ἔχουσι τοὺς ὀδόντας ἐξοστρηκότας τοῦ στόμα-

τος, οὗτον ἕλερος καὶ ὁ γοῖτος. Diodoro praeter Herodotum consentit Aristot. II. H. A. 10. WESS.

41. 4. Ἀδρὰ] Hoc, ut *εὐφρατικὸν* atque elegans, retinemus. Quod glossator per *μεγάλα* in margine explicare voluit. RHON.

41. 8. Ἰέλας σάρκας] Distinctius Herodot. II. 70. WESS.

41. 11. Πλήθος δ' αἰτῶν ἀνδραγῶν ἐστι] Philo Iud. παρ' οἷς μὲν γὰρ τιμᾶται, πληθέει μάστιγα. παρὰ δὲ τοῖς λιμναιομένοις οὐδ' ὄναρ γίνεται, in Euseb. VIII. P. E. 14. p. 398. C. Quare plures erant apud Ombitas, rariores in finibus Tentyritarum, quippe crocodilis infestorum, Aelian. X. H. A. 21.; unde et *immortale odium et nunquam sanabile vulnus* inter hos finitimos, de quo eleganter Iuvenal. Satir. XV. 33. WESS.

41. 19. Παρὰ πλείους ὢν μικρὸν ἀνὴρ] *Animal parvum est mustelae magnitudine atque figura, sed longe breviori corpore quam mustela visitur, et alio ampliori, caput parvum habet, rostrum nigrum, acutum, ore parvo, dentibus murinis constat, oculis parvis, admodum vivacibus, itidem visitur brevissimo collo, ventre crasso, pedibus parvis, unguibusque uncinatis, caudam vero habet longam, serpentis modo in tenuitatem abeuntem, colore cinereo fulvescente.* Sic Prosp. Alpin. IV. R. Aegypt. 9. cuius accurata animalis descriptio longe superat Nicandream Theriac. 195. neque verum est, quod poeta et Strabo XVII. p. 1166. et Aelian. VI. H. A. 38. de aspidum ovis, ab ichneumone frangi solitis, memorant: viviparum enim id serpentis genus est. Conf. infra c. 87. WESS.

42. 26. Καὶ δίχλος] Aristot. II. H. A. 7. *δίχλον* ἐστὶ *ἄσπερον* βουε. et ante eum Herodot. II. 71.; quorum opinionem Plinius VIII. H. N. 26. et Achilles Tat. IV. p. 223. adfirmant. Tamen Prosp. Alpinus omnes eos falsi arguit, et divisos quidem eius pedes, sed bifidos negat IV. R. Aegypt. c. 12. Contra eum et sententiae consortes veniunt Ezech. Spanhem. Dissert. IV. de Usu et Pr. Numis. p. 172. et Harduinus in VIII. 28. Plinii, ob Philippi Imp. nummum; sed is, nisi oculi fallant, bifidos et bovi similes pedes haud ostendit. WESS.

42. 28. Κέρον καὶ γωνῆρ] Sic et Herodot. II. 71. Verius Plinius, secutus Aristotelem, esse *rostrō resimo, cauda et dentibus aprorum avaricis*, prodit. Herodoti et Diodori errorem notavit S. Bochartus V. Hierozoic. 14. p. 757. WESS.

42. 32. *Τυμνάζομενον κατὰ βύθους*] Ill. Scaligeri et Vossii *ἐναζόμενον quiescens* colices vetusti spernunt et ipsa ratio. Suffocatur sub undis Hippopotamus, nisi per intervalla respiret, uti Philosophus scribit VIII. H. A. 2.; quo ergo modo poterit diem in imo fluvii fundo dormiens consumere? Ad haec *inter arundines celsus et nimia densitate squalentes bellua haec cubilia* ponit, progrediturque ex illis ad segetes depascendas, Ammian. XXII. 15.

Degit itaque interdum in Nilo per limum reptans, subinde emergens, seque exercens, ut marina illa *ταῖς συνεχέαι πληγαῖς γυμνάζομενα*, quae fluctibus se quodam modo exercent in Philon. Iud. de Opif. Mund. p. 13. D. Iam, quod Codd. Coislin. et Mutin. *τὰς μὲν ἡμέρας ποιεῖ* habent, id puto Scholion esse. Novi *ποαῖν χρόνον* ex S. Lucae Actis A. XV. 33. XVIII. 23. idque perperam a Ioan. Brodaeo in Lucillii Epigram. II. Antholog. 37. p. 235. sollicitari; sed cultius est vulgatum et Aristoteli probatum II. H. A. 10. WESS.

42. 36. *Τὰς γεωργίας τὰς κατ' Αἴγυπτον*] Rectius verteris cum Bocharto, *agris, qui sunt per Aegyptum*, V. Hierozoic. 15. p. 762. quo etiam loco de voracissima bestia abunde tibi satisfaciet. WESS.

42. 40. Καπέσσα] Vocabuli huius auctoritatem lectori studioso inquirendam relinquo. Mihi enim nihil occurrit haecenus. Utut vero se res habeat, instrumentum aliquod, verberando vel tundendo aut incidendo aptum, qualia sunt pistilla vel conti adunci et hamati, aut id genus caetera, significatur. Et perspicua est etymologia a *κόπτειν*, id est, *pulsando*. RHON. Habet *κοπίης malleolos* inter statuarii instrumenta Lucian. Somnii c. 13. qui hamis ferreis coniuncti duplici ictu nocere poterant. Posses alioqui *κοπίων* scribere et de venatoris aut lanii cultro accipere, ut XII. 24. et in Aelian. XIII. H. A. 6. verum eo, uti neque Vossii *ἐπισυδήγους*, voce novi commatis, nunc quidem non indigemus. WESS.

42. 41. Ἀγγὺς στυπίας] S. Bocharto, cui in mentem venerat *ἀργάνας* vel *σπάργας* corrigere V. Hieroz. 15. p. 762. haud possum assentiri. *Ἀγγὰ στυπίνυ* sunt capita sive principia stupeorum vinculorum, ut passim quarumcunque rerum, uti funium, trabium et aliarum. Plutarchus T. I. p. 777. E. Cato *καλώδιον ἐλάτω μικρὸν προσήρησεν, οὗ τῆ ἀγγῆ προσείζετο γέλλος ἐνμεγέθης*. Philo Iud. I. Vit. Mos. p. 638. D. *καὶ δοκίδος ἐκ μέσων ἀπαιωρήσαντες, ἧς τὰς ἀγγὺς διὰ νεοῖς, τῶ μὲν ἐνθεν, τῶ δὲ ἐνθεν ἐπιθέντες* etc. Atque ita Act. A. X. 16. WESS.

42. 44. *Τῶν δ' ἐντοσθίων*] Hoc malui. Veniunt eadem ab origine *τὰ ἐντόσθια intestina*, sive *τὰ ἐσώθεν τοῦ σώματος κείμενα*, uti Etymolog. explicat, et *ἐντοσθία Philosophi* IV. Part. Animal. 9. WESS.

42. 49. Πλήθος εἰς ταρχέλαρ] Vide Xenocratem de Alim. ex piscib. c. 36. et infra I. 52. WESS.

42. 52. *Ἀπὸ θερινῶν χρόνων*] Distinctius Plinius a Luna nova, quaecunque post solstitium est. Alii a Sirii ortu, e cuius etiam exorientis hilariore colore de futura aquae copia ominabantur, teste Hephaestione, de cuius verbis plura Cl. Salmas. in Solin. p. 302. etc. Conf. Is. Voss. de Nili Origin. c. 48. et supra c. 19. WESS.

42. 58. *Μηροῖς γόμῳσι*] Straboni XVII. p. 1136. B. *παροχόμενα*. quos aggeres aquam Niloticam commodissime dispensantes qui proterve rumpere extra ordinem plectebatur. Ulpian. L. 10. D. Extraord. Crimin. *In Aegypto qui chomata rumpit vel dissolvit (hi sunt aggeres, qui quidem solent aquam Niloticam continere) aequè plectitur extra ordinem et pro conditione sua etc.* Adde L. unie. C. Theodos. de Agger. Nili non Corrup. et quae ad eam erudite Gothofredus: id tamen prave quod *Cataractas* et *Catadupos* Ciceronis et Strabonis eodem atque hos aggeres censuerit. WESS.

43. 63. *Ἐπίγειν τὰ βοσκήματα*] Herodot. II. 14. *τότε σπέρας ἕκαστος τὴν ἐσπέρην ἀροῦσαν, ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν ὕς, τὴν ἐν αὐτῇ ἑκάστου ἑαυτοῦ ἕρποντα, ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν ὕς, τὴν ἐν αὐτῇ ἑκάστου ἑαυτοῦ ἕρποντα*. Quam versionem et Plutarch. IV. Sympos. 5. p. 670. A., eadem docentem, improbat Th. Gale. Sues enim inmissas in sementem haud dubie omne frumentum in ventres potius quam limum recondituras. Aliam propterea interpretationis viam ineundam ex Hesychii *Υς, ἄλειμα, βοῦς*. Hinc patere Herodotum vacas et iuvenas intellexisse, quae pedibus semen molli humo inculcarent atque obruerent. Sic ille; qui si recordatus esset eorum, quae Aelian. X. H. A. 16. de porcis in sementem conculeandam ab Aegyptiis compulsis ex Eudoxo refert, haud dubie una litura et Herodoto et Plutarcho satisfecisset: in Hesychio nihil quoque praesidii; corrupta enim eius verba, nisi erro, scribi debent, *ὕς, ἄλειμα, ὕς*, quo Seythas inungi solitos addit, et usi olim Graeci sunt ex Perside reduces in Xenophontis IV. Exp. Cyr. p. 257. WESS.

43. 66. *Κούροις ἀρότοις ἐπιμαρτυρίας*] Eleganter Columella II. R. R. 2. 25. *In Aegypto plerumque arboribus viduum solum frumentis seminatur: atque eiusmodi terram, pinguibus arenis putrem, veluti cinerem solutam, quamvis levissimo dente moveri satis est.* WESS.

43. 69. *Ὅλος γὰρ πᾶσα γεωργία*] Huc spectant quae apud Athen. V. 8. p. 203. C. et Herodot. II. 14. WESS.

43. 72. *Ἢ τε ἀπελόγητος*] Vide quae diximus c. 15. WESS.

43. 75. *Ἀνέντες μηλόβοτον*] *Pecoribus depascendam.* Strabo V. p. 326. A. *τὴν δὲ χώραν μηλόβοτον τοῖς περιοικοῦσι κατέλιπον.* et VII. p. 485. A. *μικρὰν δ' ἐποίησε Νασικῆς καὶ τὸ πεδῖον μηλόβοτον.* quibus in locis poenae genus est, quo hostium agri vastitate inducta pastioni pecudum duntaxat relinquiebantur, uti et infra XV. 63. Non item hoc loco et in Plutarchi T. H. p. 831. E. *Ἀναζαήθους δὲ τὴν χώραν κατέλιπε μηλόβοτον.* Vid. Menag. et Mer. Casaub. in Laert. II. 6. WESS.

43. 77. *Τὰ πρόβατα*] Articulus redundat. RHOD.

43. 86. *Τὸν ἴσον χρόνον ταπεινότεται*] Omnium optime haec illustrabit Herodotus, ex schedis Medicis ab eruditissimo

I. Gronovio correctus, H. 19. et post eum Plinius V. N. H. 9. WESS.

43. 90. *Τὰς Κυζιόσι νήσους*] Iterum ex Herodoto II. 97. Pulchre Seneca IV. Q. N. 2. *Illae facies pulcherrima est, cum iam se in agros Nilus ingessit. Latent campi, operataeque sunt valles; oppida insularum modo exstant. Nullum in mediterraneis nisi per navigia commercium est. Maiorque est laetitia gentibus, quo minus terrarum suarum vident.* Et Strabo XV. p. 1014. B. et XVII. p. 1137. B. Id quoque bene, quod collibus partim nativis, partim manu factis, villas atque oppida inponat. Sesostri enim in excelsas aggerum moles, quas captivorum manibus coacervaverat, eas civitates, quae humiliores sedem occupaverant, transmigrare iusserat I. 57. WESS.

44. 98. *Ἐἰς ἄνεσιν τρέπονται*] Festos eos dies, a Nilo *Νελοῦ* Heliodoro IX. p. 423. dietos, comissando, piscando, navigando hilares consumebant, Aelian. X. H. A. 43. WESS.

44. 2. *Νειλοσκοπίον*] Straboni XVII. p. 1171. D. et qui eum sequitur, Heliodoro IX. p. 443. *Νειλομέτριον.* Ad quod ego exemplum *Niloscopium* malim, quam *Nili speculam*: neque enim *speculam* recte dixeris eum puteum, cuius mensurae notis fluvii auctus deprehendebantur. Quid autem aliud *Nilometrium* sive *Niloscopium*? WESS.

44. 5. *Πόσους πήχεις ἢ δακτύλους*] Hoc probo. A cubitis, quibus fluvii incrementa metiebantur, et Nili auctus et instrumentum, quo ascendens aquas explorabant et mensurabant, serior aetas *πήχεις* appellavit: prioris usus index existit Himerius in Biblioth. Photii Cod. CCXLII. p. 1127. posterioris Socrates I. H. E. 18. et Sozomen. I. H. E. 8., de cuius utriusque verbis plura Steph. Le Moine T. II. Var. Sac. p. 324. Solitos autem Aegypti praefectos literis quaquam versum missis Nili incrementis copiam significare, liquido innuit Imp. Julian. Epist. 50. WESS.

44. 9. *Τὸ πλῆθος τῶν ἐσομένων καρπῶν*] *In duodecim enim fluvii augescens cubitis Aegyptus famem sentit, in tredecim etiamnum esurit: quatuordecim cubita hilaritatem adferunt: quindecim securitatem, sedecim delicias,* teste Plinio V. N. H. 9. Quae longo usu cum essent animadversa, poterant utique ex fluvii incrementis de frugum abundantia coniecturam facere. Vid. M. Frid. Wendelini Admiranda Nili c. 7. WESS.

44. 10. *Ἐξ πολλῶν χρόνων*] Nihil hic mutandum censeo, ut nec in proxime sequente nota. RHOD. Vid. sup. c. 14. WESS.

44. 18. *Ὅλος γὰρ ὑπὲρ τῆς ἀναβύσεως*] Omnem hanc Diodori de Nili fontibus et auctibus disputationem, nulla eius mentione facta, exscripsit et pro sua, paucissimis mutatis, usurpavit Theophylactus Simocata VII. Histor. Mauric. 17. WESS.

44. 29. *Ὁ πολυπράξιμον*] Etsi Herodoto subinde acerbus sit Diodorus, hic tamen titulus ob rerum plurimarum usum et

inquisitionem laudi eius cedit, uti et Ctesiae infra II. 32. Conf. D. Heinsium Lect. Theorit. c. 5. Nili originem et incrementa habes in Herodoti II. 19. etc. WESS.

44. 34. *Τῶν τόπων τῶν κατ' Αἴγυπτον*] De Thueydide hoc scriptum nollem. Quae de Inaro is et Atheniensibus commemorat I. 104. 109. omnia alia docent. WESS.

45. 41. *Ἄλλ' οὐδὲ μέχρι τῶν ὄρων*] Ipse Diodorus his plane adversa scribit I. 67. WESS.

45. 42. *Ἄξενά πάντα ἦν τὰ πρὸς τοὺς*] Iustum hoc et legitimum est. Sic XVII. 82. *Ἄξενά καὶ ἀπειρίσταν πάντα τὰ μέρη τῆς χώρας ἐπέσχευε*. WESS.

45. 45. *Πρώτον στρατεύσαντος*] Primus Ptolemaeus Philadelphus *Troglodyticen excussit*, ut Plinius ait, et in finibus Aethiopiae Ptolemaidem ad venatus elephantorum condidit, VI. II. N. 29. Elephantorum enim causa eam expeditionem ingressum esse filius Euergetes indicat in marmore Adulitano apud Cosmam Indicoplist. II. Cosmograph. p. 141. WESS.

45. 50. *Μέχρι τῶνδε τῶν ἱστοριογράφων*] Apposita margini lectio mihi potior videtur, quod et alibi ita loquatur, si bene memini. Retinendo alteram ex *τῶνδε* facerem *τῶνδε*, subaudiendo *χρόνον*. ut dicitur *ἔξ ὧν et ἀπ' ὧν*, subaudiendo *χρόνον*, potius quam *ἔξ ὧν et ἀπ' ὧν*, subaudiendo *χρόνων*. STEPH. Restituo cum H. Stephano *τοῦδε*, ut intelligatur *τῶν χρόνων*, vel *καιροῦ*. Itemque *ἀκούειν*, pro *ἀκοῆν*, ut sit enallage pro *ἀκούσαι*. Et aliquanto post, pro *εἰς πίστιν αὐτῶν*, lege cum eodem *εἰς πίστιν αὐτῶν*, ut referatur ad *προσδεόμενον*. RHOD. *Μέχρι τῶνδε τῶν ἱστοριῶν γραγομένων*] Sequor H. Stephani et codicum vetustorum iudicium. Contra Diodorum tamen venit Aristoteles in Biblioth. Photii Cod. CCXLIX. p. 1322. et Eratosthenes apud Proclum in Timaeum p. 37. WESS.

45. 51. *Οὐδ' ἀκοῆν ἀπερήγαστο*] Fortasse *ἀκούσαι* scripserat Diodorus, ut *ἐνομαζέται*. alioqui *ἀκούειν* vicinius est accusativo *ἀκοῆν*. STEPH. Nihil hic, tametsi Clar. 2. coniecturam Stephani iuvet, muto. Vulgatum cultius est et idem plane significat atque illud, quod eius in locum intraditur. Aristides T. III. p. 579. *si Herodotus unquam Elephantinen, ut ait, venisset, ἔσθ' ὅπως πρῶτον μὲν ἀκοῆν διεγείτο, περὶ ὧν εἶδεν; ferine potuit, ut ex auditu ea narraret, quae viderat ipse?* Simile est in Attica lege, quam Demosthen. II. cont. Stephan. p. 634. exscripsit, *ἀκοῆν εἶναι μαρτυρεῖν τεθνεώτος, licere de mortuo, id quod auditu acceperis, testari*. Pro quo *ἀκοῆν μαρτυρεῖν* nunc quidem legitur in Oratione Isaaci de Philoctem. Herod. p. 61., sed, uti oportet, in ea de Ciron. Herod. p. 70. et 72. WESS.

45. 54. *Ἀπὸ τοῦ περιόδιοντος*] Perstringit hanc opinionem Herodot. II. 21. et 23. WESS.

45. 56. *Υγιές οὐδὲν λέγοντες*] Frequens hoc de nugacibus mendacibusque. Demosthen. de Coron. p. 137. *οὐδ' οὕτως ὑγιές περὶ τούτων εἰρήσκειν*. et Legat. fals. p. 238. *αὐτοὶ δ' οὐδοτιοῦν ὑγιές γοῦναιτες*. Conf. Cl. Ti. Hemsterh. in Luciani D. Mort. XXVIII. 3. WESS.

45. 57. *Εἰς πίστιν αὐτῶν*] In omnibus nostris codicibus legitur *αὐτῶν*, sed omnibus fidem hic derogo, ac *τοῖσιν αὐτῶν*, ut sit sensus, *rationem afferentes ad probandum, quae ipsamet probatione indiget*. Sic autem saepe pronomem hoc usurpatur. Nec tamen ignoro *αὐτῶν* posse ab accusativo *πίστιν* regi: sed quid referet hic genitivus? STEPH. et RHOD. Non refragor viro doctissimo; posses alioqui delere, ut sane fecit Theophylactus. Retinui tamen illud *αὐτῶν*, quod Codd. scriptis haud improbaretur. WESS.

45. 59. *Προσαγορευόμενοι δὲ Μόλγιοι*] Habet *Κενάμολγος* III. 31. sed Aethiopas: *Μολύβας* Ptolemaeus IV. Geogr. 8. Utri horum cum *Molgiis* sen *Bolgiis* conveniant, an commune nihil habeant, haud temere dixerim. WESS.

45. 63. *Ἀπὸ καὶ πολυγωνιώτατον*] Conf. c. 40. WESS.

45. 66. *Τῆς ἐθροσιολογίας πολλὸν κεχωρισμένοι*] Ordinem verborum si spectes, non dissimile hoc Demadis orationis, quae illi tribuitur, principio, *ἔν δ' ἐνρίσχωμαι τῶν ἐγκεκλημένων κεχωρισμένους*. Sed nobis hic negotium facessit *ἐθροσιολογία*, quae parili modo scripta invenitur XII. 16. at XVII. 116. *ἐθροσιολογία*, sed invito Cod. Reg. et *ἐθροσιολογίαν* probante. Polybius tamen Excerpt. Legat. p. 1108. *τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐθροσιολογίαν* *mutuas verborum altercationes* habet, Philo vero Iud. Quod Om. Prob. Lib. p. 867. E. *ἀνελάντες ὄνν ἐποδῶν τὰς προσημασιτικὰς ἐθροσιολογίας*. ita enim Cod. Augustan., non, uti vulgo, *ἑλεθερίας*. In verbo eadem discordia, quam H. Stephanus intactam haud praeteriit ad Diogen. Laert. II. 134. Mihi exempli causa Porphyrii Commentarius extremus de Antro Nymphatis erit: *οὐ δὲ δὲ τὰς τοιαύτας ἐξηγήσεις βεβιασμένως ἠγγέσθαι, καὶ εἰρησιολογόντων πιθανότητας*. Optime enim Nostri verbis respondet, et plausibilem nugarum commenta complectitur. In tanto vero scripturae dissidio a scriptis libris non discedam, *ἐθροσιολογία* vero et analogiae similiorem arbitratus. WESS.

45. 70. *Ἀστύκων προσηγορεύεσσαν*] Nilus medius Aethiopas secat, cognominatus *Astapus*, quod illarum gentium lingua significat *aquam e tenebris profluentem*, V. II. N. 9. Plinius. Alii *Astapum* a Nilo distinguunt: de quibus Ch. Cellar. IV. Geogr. 8. p. 241. WESS.

45. 71. *Εἰς τὴν Ἑλληνῶν διάλεκτον*] Tautologiam esse suspicor, at tolerandam. RHOD. Posse haec sine damno abesse nemo, qui vel N. T. libros usu triverit, distitabitur. Nostri tamen est c. 11. huius libri, *μεθρομηγενομένων γὰρ τούτων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τῆς διαλέκτου τρόπον*. WESS.

45. 74. Ὁ πλεῖστον ἀπέχων] Articulus, hic in parenthesi conclusus, necessario requiritur. RHOD.

46. 77. Ἀνατίθειαι Ἀβύροι] Haec negabit Herodot. II. 32. longe ea in narratione Diodoro circumspicietur. WESS.

46. 87. Φησὶ τοὺς ἐτησίους] Schol. Apollonii Rhod. IV. 269. opinionem hanc Thaletis, sed minus dextre, exponit: melius Diogen. Laert. I. 37., elegantissime vero Philo lud., cui eadem sententia placuit, I. Vit. Mos. p. 620. A. WESS.

46. 93. Οἱ ποταμοὶ πάντες] Sequitur Herodot. II. 20. WESS.

46. 99. Ἐδοσιδῆς μαθητῆς] Conf. supra c. 7. et Vitruvium Praefat. L. VII. Euripidis versus sunt ex Archelao tragodia, legunturque auctiores in Anonymi Commentario de Nilo cum eiusdem argumenti aliis ex Helenae Euripid. principio et Aeschylō, nec mendis plane liberi, ut ex Is. Vossio in Melam I. 9. 27. videbis. Eosdem ex Helena excerpit Schol. Apollonii Rhod. IV. 269. et Aristid. T. III. p. 559. sed male habitos; quod cum de Aristide multis abhinc annis admonuerit doctissimus G. Iungermannus, haud iniuria mireris Cl. Iebbium intactos eos praetereuntem. WESS.

46. 6. Ἀδύνατον χιόνα πίπτειν] Lucan. X. 219. *Vana fides veterum, Nilo, quod crescat in arva, Aethiopum prodesse nives. Non Arctos in illis Montibus aut Boreas. Testis tibi sole perusti Ipse color populi, calidique vaporibus Austri.* Quae ad patris Senecae IV. Q. N. 2. verba exacta esse in confesso est; nec omni tamen ex parte vera: celsiora enim Aethiopiae loca, ut pleraque montium cacumina, frigent, nec deest illis nix neque grando, etsi rarior, uti docet Iob. Ludolf. I. H. Aethiop. c. 5. et ante eum Hieron. Lobus Histor. Abyssin. p. 141. WESS.

46. 14. Ὅντε νέφους ἰποσιτάσεις] Atqui Thessaliae fluvius est, *Quique nec humentes nebulas nec rore madentem Aëra, nec tenues ventos suspirat Anauros,* Lucan. VI. 369. et *in Aegypto minus odorati flores, quia nubilosus et roscidus aër est a Nilo flumine,* auctore Plinio XXI. N. H. 7., sed sibi V. 9. et plerisque omnibus veterum obloquente; quorum sententiam eo colore excusari posse, si vapores crassiores fluvio negentur, ostendit post Brodaeum III. Miscell. 30. M. F. Wendelin. Admirand. Nili c. 11. WESS.

46. 16. Ἡρόδοτος δὲ φησὶ] Lib. II. 25. WESS.

46. 19. Ὑγρασίαν ἐκ τοῦ Νείλου] Etiam haec verba ad explicandam auctoris sententiam necessario pertinent. Idcirco pro genuinis habenda. RHOD.

47. 26. Ὅν γὰρ ἐν τοῖς καίμοισι] Scite reponit H. Stephan. ἐν μὲν τοῖς κ. Sed post Νείλον, quod antecedit, comma substituendum, loco puncti. RHOD. Non assentior viris doctissimis. Id si Diodorus scripsisset, profecto Herodoti sententiam, qua fluvium aestate maiores auctus capere negat, perperam exposuisset.

Verte ergo mecum, neque enim aestate augeri, sed hieme ob dictam ante caussam minui. WESS.

47. 38. Τῶν γενομένων ὑμβῶων] Scholiastes, in margine ἑδάων apponens, etiam ipse σχεδιάζει, et ut solet impudenter nugatur. Quo numero etiam sequentia eius duo scholia censenda. RHOD.

47. 42. Τὸ δὲ πλεῖθος τῆς σωρευομένης χιόνος] Democriti opinionem pervertit Schol. Apollon. Rhod. IV. 269. Etesias ex ubere nivis sub septentrionem liquefactae copia nasci, indicat Aristoteles II. Meteorol. 5. et firmat Ulpian. in Demosth. Philip. I. p. 35. in Democriti sententiam de Nili origine aperte transgressus. De Etesias non longe abeunt nostrae aetatis philosophi. Conf. Cl. Pet. Musschenbroekii Physicam segm. 1752. WESS.

47. 57. Ὅντι τῶν ἐτησίων νεόντων] Herodotus saepe numero nondum spirantibus Etesias in arva Nilum adscendere ait II. 20., unde iusta conclusione conficiat, eos nonnunquam aequales esse fluvii incrementis. Prodrōmi saltem fluvii auctibus erant priores, Plinius II. N. H. 47., cui Cl. Salmas. in Solin. p. 304. iunge. WESS.

47. 65. Ἀγγίσται] Nihil fere dissentit Philosophus II. Meteorol. 6. neque A. Gellius II. N. A. 22. ex alia atque alia coeli parte Etesias spirare adseverans. Quare bene Hesychius, Ἀγγίσται, οἱ Ἐτήσιοι. WESS.

47. 68. Ἄλλ' οὐδὲ τὴν πλατινὴν ἔχει] Nunc citra dubium ea res est. Aethiopia enim excelsissimis montibus est distincta, sicuti ostendit Iob. Ludolf. I. H. Aeth. 6. Restat autem multum dubii in scriptura huius loci; cui enim bono ἐλέγεια illa? Ne dicam dolo, fuisse arbitror, διὰ τῆς ἐναγγελίας συγχωρομένην, ipsa evidentia comprobata, id quod res ipsa exoptulat. Video quidem cap. 40. καὶ γὰρ ἐὰν τις βιάζηται τὴν ἐλέγειαν. et ἢ τὴν ἐλέγειαν παρέξασθαι μαρτυροῦσαν. praeterea c. 41. ἄλλως τε καὶ τῆς ἐναγγελίας αὐτῆς μαρτυρομένης ἐπὶ τῶν etc. sed ea omnia mihi suspecta sunt, et in plerisque manu exarati codices ἐναγγελίας vocem malunt, quam satis constat haud raro ab altera loco et sede sua deiectam fuisse, sicuti in Strabone I. p. 45. A. et Philon. lud. de Cherub. p. 117. D. et Dionysio Halicarnas. T. II. p. 83., ubi plura doctissimus Sylburg. WESS.

48. 69. Ἐφορος δὲ καινοτάτην] Ingressus erat Ephorus, quemadmodum hoc loco Diodorus, longam de Nilo, eius fontibus et incrementi caussis, disputationem Lib. XI. Histor., confutaveratque aliorum ea de re opiniones, auctore Theone Progymnasm. c. 2. p. 16. Cuiusmodi dissertationis cum sine dubio pars sit illud de Nilo fragmentum, quod ex Anonymo scriptore excerptum primus H. Stephanus vulgavit, et Herodoto post praebitum a Iungermanno exemplum, iungi solet, haud iniusta fortasse suspicio erit, Ephoro deberi, et a Grammaticis propter eius elegan-

tiam descriptum servatumque esse: quae tamen coniectura tum demum iure facta videbitur, si quod aliunde illi robor et pondus accesserit. WESS.

48. 73. *Ἐπι δὲ κισσηρώδη*] Codicis Cl. 2. scriptura huius est *παρυδιόρωδης*. Aegyptus *κισσηρώδης* ob sili ingenium, quod pumicem quodammodo referebat, ut insula Thera ex eadem caussa *κισσηρώδης καὶ παρυδιόρος* in Schol. Pindari Pyth. IV. 11. WESS.

48. 80. *Ἐπι δὲ παρὰ τῶν εἰδότην*] Hoc quidem satis acerbe. Et tamen, nisi falsum tradidit Porphyrius, Aegyptii veteres censebant, τὸ ἕδωρ κάτωθεν ἀναβλυσταίνειν τῇ ἀναβάσει τοῦ Νείλου, aquam e terra in Nili incrementis scaturire, proptereaque Nilum ἰδρῶτα τῆς γῆς terrae sudorem recte dici in Comment. Procli in Timaeum p. 37., ubi et ea sententia rationibus, his Nostris non multum dissimilibus, infringitur. WESS.

48. 85. *Πλείον τῶν ἑξακισσίων*] Conf. supra c. 30. Mox πρὶν ἢ malui, quod et alias, scriptis addicentibus libris, non spernam. WESS.

48. 90. *Τοσοῦτο πλῆθος*] Relativum istud exaggeratorium loco movendum non esse arbitror. Respectum enim habet ad mirificam Nili exundationem, quae maiorem aquarum copiam deposcit, quam quae cavernis terrae continetur. RHOD.

48. 97. *Τὸ ψεῦδος τῆς τε ποταμογράφου γῆς*] Haec, prescius si urseris, non bene illis convenient, quae c. 34. professus est. Voluit, puto, aggestae huic terrae cavitates et meatus, in quibus aqua comprehensa lateret, negare. WESS.

48. 99. *Τῶν ἐν τούτοις ἐλέγχον*] Articulum hic ociosum esse, facile concesseris. RHOD.

48. 2. *Πολλὴν χώραν πεποιήκε*] Maeandri campum, *Μαιάνδρου πεδίον* Herodot. II. 10. ex aggesto limo natum, Strabo XII. p. 868. Pricuen, mari olim accubantem, continuis Maeandri alluvionibus in solo mediterraneo collocatam significat. WESS.

48. 4. *Ὁ Ἀχελῷος ποταμὸς*] Echinades cum insulas et fecisse et conditas paene continenti iunxisse docent Thucydides II. 102. Pausan. VIII. 24. p. 647. et Strabo X. p. 703. A. quem et de Cephiso vide IX. p. 624. B. Id vero quod de Maeandro, Acheloo et Cephiso hic proditur, omnibus esse fluvii commune res ipsa monet et ab eodem ostenditur L. I. p. 91. WESS.

48. 9. *Ὠλιγοροῦντα τῆς ἀληθείας*] Nihil Seneca dissentiens Ephorus, inquit, non religiosissimae fidei, saepe decipit, saepe decipitur VII. Q. N. 16. Quod utriusque iudicium confirmat G. Io. Vossius I. H. Graec. 7. WESS.

49. 15. *Ἀντιπεπονθὸς ταῖς ὥραις*] Bene Rhodoman. quae contraria habet anni tempora. Theophrastus de Lapid. p. 393. καὶ ἐξῆνος μὲν τούτῳ (τῷ λίθῳ) ὡσπερ ἀντιπεπονθὸς, et hic quidem lapis illi contrarium habet ingenium. Alio usu Pythago-

rei adhibebant, adfirmantes τὸ δίκαιον τὸ ἀντιπεπονθὸς ἄλλῳ εἶναι in Philosophi Ethic. Eadem. IV. 3. Iustum enim talione quadam absolvi, et aequissimum esse, ut ea patiaris, quae prior ipse fecisses. Ὁδὲ μέντοι ὡς οἱ Πυθαγόρειοι (τὸ ἀντιπεπονθὸς) ἔλεγον. ἐκείνοι μὲν γὰρ ὄντο δίκαιον εἶναι, ἢ ἐπολεμῆσέ τις, ταῦτα ἀντιπαθεῖν, in eiusdem Ethic. Maior. I. 34. p. 31. Hanc vero de Nili origine opinionem Eudoxus sacerdotum esse Aegyptiorum ait in Plutarchi IV. Plac. Phil. 1., Nicagorae vero Critici in Apollon. Rhod. IV. 269. Conf. O. Borrichium Hermet. c. 8. WESS.

49. 17. *Ἀπὸ καῦμα ὑόκητον*] Valuerat olim opinio regiones, zonae torridae subiectas, propter vehementem solis aestum incolas non pati: quam falsam esse nunc quidem vix quisquam dubitat. De Aethiopiae locorumque, per quae Nilus in Aegyptum evolvitur, temperato aëre Hieron. Lobus Histor. Abyssin. p. 85. WESS.

49. 23. *Τὸ πλεονάζον τῶν*] Haec procul dubio germana est lectio. Quae enim alias foret syntaxis? cum φέρεσθαι non ad χαμιῶνας, sed ad ὑδάτων τὸ πλεονάζον referatur. RHOD.

49. 26. *Παρελθεῖν*] Utraque lectio stare potest. Sed voluit Glossator forte ambiguitatem, quae est in παρελθεῖν, sup isto explicare. RHOD. Sic II. 14. παρελθεῖν εἰς Ἀμμωνίαν, γρηγομένη τῷ θεῷ: pluribusque aliis in locis, ut mutare temerarium sit. WESS.

49. 33. *Φανερόν καὶ πρόχειρον ἀντιδόχησιν*] Tametsi προφανές ἄπειρα illud recte dicatur, quod omnibus cognitum exploratumque est III. 2., arbitror tamen a librario venisse, quod codices M. et Coislin. prae se ferunt. Quod vero Diodorus ex rotundiore terrae figura philosophos conclusione quadam urget, et Nilum ex opposita zona progredi posse negat, id perperam ab eo institui atque a vero longissime recedere admonuerunt viri doctissimi Latin. Latinius Biblioth. suae p. 76. et M. Frid. Wendelin. Admirand. Nili c. 8. WESS.

49. 37. *Βιάζονται τὴν ἐνάργειαν*] Sequor schedas Coislinianas. Τὴν ἐνάργειαν βιάζεσθαι est vim illi facere et contra res evidentes quaesitis sermonibus venire, sive, ut cap. seq. καταμάχεσθαι τὴν ἀλήθειαν. Ad quem modum βιάζεσθαι θεῶν βούλησιν contra Dei voluntatem niti Ioseph. IV. A. I. 6. 5., et τὴν πάροδον βιάζεσθαι vi transitum aperire Zosim. V. 29. similiaque. WESS.

49. 46. *Εἰκὸς γὰρ εἶναι*] Theophylactus εἰκὸς γὰρ εἶναι καὶ ἐτέρους ἐκεῖ ποταμῶδες, sive coniectura ductus, seu quod id in eo esset libro, quem exscribebat, legit. Utcunq; decernas, sententiam Diodori melius Rhodomanno percepit. Verte ergo: vero enim simile esse, plures illis fluvios, sicuti et apud nos, inveniri. WESS.

49. 50. Πολύγονος οὐκ ἂν ἦν] *Fetifer potu Nilus dicitur Plinio VII. H. N. 3. et eius aqua ὕδωρ πολυγώνιατον καὶ γλυκίστατον* Theophrasto in Athen. II. 4. p. 41. Non addo, aquis eius fecundiores feminas fieri, et sobolem ovium caprarumque mirifice adaugeri. Vide Eustath. in Homer. p. 1499. et Stanleyum in Aeschyl. Supplic. 570. Quae sequuntur examinat M. Fr. Wendelin. Admirand. Nili c. 10. WESS. πολύγονος, quod analogia πολυγόνος scribi iubet, tam constanter tenent libri, ut facile assentiar Buttmanno Gr. II. p. 374. accentum illum tuenti. Video quidem πολυγόνον scribi in Geopon. XIV. 1. 3.: sed id Needhamus facile interpolavit, quum πολύγονον invenisset in ed. Basil., propagavit autem Nicolaus, ut alia eiusmodi ab Needhamo illata, veluti ibid. β. πῶρον pro πῶρον, quamvis nihil adiutus auctoritate MSS. suorum, quod mihi exemplar ab C. P. Gesnero ei commodatum Iustranti satis constitit.

50. 56. Οἰνοπίδης δὲ ὁ Χίος] Floruit Oenopides eadem paene aetate, qua Anaxagoras, cui et iungitur in Platonis Amator. p. 132., nactusque est magnum, postquam Aegyptum adierat inf. c. 98., ob peritiam rerum coelestium nomen, quod praeteritum non est a viris egregiis Aeg. Menagio in Diogen. IX. 37. et Iac. Perizonio ad Aelian. X. V. H. 7. WESS.

50. 60. Ἦσαντα τὸ ὕδωρ ψυχρόν] Recte Seneca rescribit, *Non calorem hieme sub terris esse maiorem. Aqua et specus et putei tepent, quia aëra rigentem extrinsecus non recipiunt. Ita non calorem habent, sed frigus excludunt. Ex eadem causa aestate refrigescunt: quia illo remotus seductusque aër calefactus non pervenit*, IV. Q. Natur. 2. WESS.

50. 64. Τῆς ἕγχαῆς οὐσίας] Mihi, ut simplicius, ita elegantius videtur ἕγχαῆς. RHOD. Non accedo viro doctissimo. Codex Cl. 2., quo et H. Stephanum olim usum fuisse mihi liquido constat, non infringet ceterorum et Theophylacti consensum. Ἐγχαῆς οὐσία aëque profecto humorem exprimere apta est ac ἕγχαῆς οὐσίας in cap. 7. WESS.

50. 70. Τὰς ἑτέρας ποιοῦμενοι] Nihil admodum intererit hoccine probes an Theophylacti ἑτέρας. Tamen Diodorus I. 34. προαίτιον τοῦ Νεῖλου τὴν ὕδωρ ποιοῦμενον. et de Pado Polyb. II. 16. ποιοῦμενος τὴν ὕδωρ ὡς ἐπὶ μεσημβρίαν. Mitto Strabonem IV. p. 284. B. XII. p. 852. A. WESS.

50. 76. Ἐν τοῖς κατὰ τὴν Αἰθιοπίας] Docet Strabo XVII. p. 1138. sub regibus Ptolemaeis id reapse fuisse cognitum atque exploratum Aegyptiis; Eratosthenes vero, non oportere ea de re quenquam in dubio esse, quandoquidem ad Nili fontes quidam adierint et largissimos imbres suis oculis usurparint: σαφῶς καὶ ἀφικόμενων τινῶν εἰς τὰς τοῦ Νεῖλου πηγὰς, καὶ τοὺς ὄμβρους τοὺς γινόμενους ἐσφαζότων, in Procli Comment. in Platon. Timaeum p. 37. Quod profecto iustius nunc oggeri dubitantibus

potest, cum Petrus Paisius, Hieronymus Lobus, et plures Lusitanorum eosdem Nili fontes et copiosissimos Aethiopiae et Iustrant et experti fuerint imbres. Conf. Ath. Kircheri Oedip. T. I. Syntagm. I. 7. et Iob. Ludolfi I. H. Aethiop. 8. WESS.

50. 83. Οὐ προσήκει] Cum obliqua oratione μιμητικῶς ἢ κατὰ προσωποποιεῖν verba Agatharchidis historici, nostro quoque iudicio gravissima, recitentur, προσήκειν scribendum existimo. RHOD. Ego restitui, uti oportebat, secutus Rhodomanni opinionem: nec aliud sua in versione Poggius expressit, ut suo in libro ita invenisse putes. WESS.

50. 89. Νιγετοὺς ἔξαιτορας] Notae sunt *Scythicae nives* ex Plinio VI. 17. Credo tamen ob oculos habuisse, quae circa Parnopamium, quem Caucasum aut Caucaso cohaerentem putabant, contingere narrat XVII. 82. Nives autem has ἔξαιτορας appellat solito sibi vocabulo, quo omnia ingentia et consueto multis partibus maiora designat, ut γάγον ἔξαιτορας IV. 13. ἕψος ἔξαιτορας XIII. 82. ἔξαιτορας βοῶν XIV. 74. etc. WESS.

51. 93. Ἀρχαῖον θέρους] Perperam haec exulant ex Coisluniano. Ἐπειὰ γὰρ ἡ Ἰνδῶν γῆ τὸ θέρους, aestate pluvias madet Indorum regio, sicuti Arrianus ait Indic. c. 6. ex Nearcho; e quo non dissimilia Strabo XV. p. 1013. C. et 1020. B.: sed qui fluvium Ὑδάσπην Hydaspem vocat, qua terminatione et Noster XVII. 96.; unde vitium hic esse suspicor. In Theophylacto certo egregiam exstat: nam eius περὶ τῶν ποταμῶν τῶν ὑδάτων ex melioribus his, sicuti bene Iungerman, nata sunt. WESS.

51. 7. Καὶ παντελῶς ἀσθενεῖς] En novum sarcinatoris centonem! RHOD. Non ausus sum delere, etsi viri cruditi iudicium haud omnino displicet. Ex grammatici interpretatione si in hanc sedem migraverint, oportet satis cito fuerint inculcata. Eadem enim in suo reperit Theophylactus. Iungit has voces, sed commodiore loco, Ioseph. IV. Ant. I. 6. 5. WESS.

51. 13. Τὴν πρώτην μερίδα περιγράφουμεν] Sine controversia hoc rectum est, tametsi παραγράφειν τοὺς χρόνους II. 31. et παραγράφουμεν τὴν βίβλον extremo eo libro, quomodo et hic Cod. Vat.; sunt enim in mendo, quod hoc in verbo longe frequentissimum est. Ne temere dixisse videar, paucis defungar exemplis. Ioseph. de Alexandra XV. Ant. I. 3. 4. καὶ πολλάκις μὲν ἤλθεν, inquit, παραγράφασθαι ἀποχειρίαι τὸν βίον. Immo vero περιγράφασθαι, quod in eo genere vitaeque violentiore exitu usitatum. Plutarchus, seu quis auctor libri de Flumin. p. 1153. βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψεν, Ιακωβὸν vitam finivit: pro quo p. 1158. C. perperam παρέγραψεν. Atque hoc primum. Alterum dabit Heliodorus, qui Sisimithrem inter alia Aethiopibus persuasisse refert, ut piis operarentur sacris, victimis humanis εἰς τὸν ἕξῃς ἀλῶνα παραγράφαντες, in perpetuum sublatis, X. Hist. Aethiop. p. 517. Atqui hoc περιγράφαντες indicat, quod

in abolendo delendoque usu teritur, ut bene Is. Casaubon. in Athen. IV. 27. p. 204. Recte ergo de pravis inpii Iuliani consiliis Io. Chrysostom. Orat. V. in Iud. p. 646. D. Tom. I. ἡμοῦ ἐπιζών ὁ μεμνῶς καὶ ἀνόητος τοῦ Χριστοῦ περιγράφει τὴν ἀπόφασιν, τὴν οὐκ ἐῴσαν ἀναστῆναι τὸν τῶν ἐκείνων. Perperam vero in Agatharchide de Rubro Mari p. 21. τοὺς δὲ περὶ Ἡγησίαν καὶ τὰ περὶ ἐκείνων παραγράφεται. Sed desino. Hoc quod prae manibus est satis adfirmabit Plutarch. T. H. p. 14. Α. βροχία δὲ προσθεῖς αὐτοῖς περιγράφω τὰς ὑποθήκας. his pauca si addidero, finem praeceptis imponam. et Euseb. VI. P. Evang. 10. p. 280. ἐνὸς δ' ἔτι μνησθεὶς περιγράφω τὸν λόγον. WESS.

51. 18. Τῆς πρώτης τῶν Διοδώρων] Summaria, quae ex Coislin. habes, etsi citra dubium industriae grammatici accepta sint ferenda, propter codicis eius auctoritatem, utque illis responderent, quae ante exscripta dedi, excerpanda fuerunt. Scriptor ipse huius libri capita multis partibus breviora signavit principio L. H. WESS.

52. 34. Τὰ συνεχῆ διέξιμεν] Futuri significatione et usu satis hoc frequens; nam et supra c. 9. περὶ πρώτων τῶν βαρβάρων διέξιμεν. et III. 76. διόπερ διέξιμεν ἐν κεφαλαίοις etc. Neque hoc tantum, sed et εἶμι in Euripid. Rhés. 450. et ἀπειμι in Aristophan. Pluto 70. cum Kusteri nota. WESS.

52. 42. Τοὺς κανλοὺς καὶ τὰς ῥίνας] Conf. supra c. 9. et 10. WESS.

52. 43. Καὶ μάλιστα προσενέχουσαι] Et praecipue comedisse, ut c. 8. καὶ προσφέρουσαι τῆς βοτάνης τὴν προσπνεύσασιν. Plutarch. VI. Sympos. 10. p. 684. F. ὥστε καὶ τὸν ἄρτον ἀναλον προσφέρουσαι. Vid. infra III. 18. V. 3. WESS.

52. 44. Ἄγρωστιν] Puto eam ἄγρωστιν intelligere, quam ἐδώδιμον edulem, et cuius radicem, dum mollis est, dulcem admodum perhibet Galenus V. Simp. Medic. Facult. p. 71. et ante eum Theophrastus VI. Caus. Plant. 16. Forsan et iniustum est discrimen inter πόον et ἄγρωστιν, quo illa quadrupedibus et foenisecio relinquitur: haec gramin medicum esse decernitur a Io. Bodaeo a Stapel in Theophrasti I. H. Plant. 10. Diodorus et hic, et III. 43. ἄγρωστιν sive gramen pecudum pastioni largitur. Adde, non aliud hoc videri atque Ἄχι Achi, quod esui hominibus pecudibusque in Aegypto erat, ab Alexandrinis interpretibus Genes. XLI. 2. Esai. XIX. 7. atque alibi adhibitum. WESS.

52. 50. Τῇ χειρὶ ταύτης λαμβάνοντας] Videtur mos ille perennasse ex veteri instituto, quo Aegyptii nec myrrha, nec casia neque thure sacra faciebant, sed herba virente, veluti quandam naturae fertilis lanuginem manibus complexi, ἀλλὰ χλόης, ὅλον εἶ τινα τῆς γονίμου φέσεως χροῦν ταῖς χειρῶν ἀράμενοι, Porphyrius II. Abstín. 5. Verbenas herbamque Sabi-

nam ex simili caussa in Italia prisco tempore in sacris et gestasse et adolevisse homines ostendit Nic. Loensis IX. Miscel. 7. WESS.

52. 51. Τὸν ἀνθρώπου] Haec propter sententiae perspicuitatem omittenda non videntur, ut nec ratio quae subicitur. RHOD.

52. 54. Ὑγρῶς μᾶλλον ἢ τῆς ξηρῶς] Querit Aristoteles, cum cetera animalia frequentius siceo quam humido victu utantur, cur homo humido magis quam siceo delectetur, ὁ δὲ ἀνθρώπος τὴν ὑγρὰν τροφὴν ἢ τὴν ξηρὰν προσάγειται, Problemat. Sect. X. 49. Quae mihi abunde probant Nostri haec verba. WESS.

52. 59. Καὶ ταῖς δοχαῖς ἐσθῆσι χρῆσθαι] De Locorum Ozolarum maioribus, quos indigenas, ἀτόξιδνας, ferebant, Pausanias σκέτην πρὸς τὸ ῥέος θηρίων δερμάτα ἐποιούντο ἀδύνητα. τὸ δασὺ τῶν δερμάτων ἐς τὸ ἐκτὸς ὑπὲρ εὐπροσειῶς τρέποντες, velabant corpus ad frigus defendendum ferarum recentibus coriis, pilo extorsum verso, quo vestitus plus decoris haberet, X. 38. Qui mos ab ipso generis humani conditore propagatus rudi aevo, etsi necdum plane evuluerit, multis placuit, Indis II. 38. Afris III. 49. et pluribus aliis. WESS.

52. 63. Ἐκ τῶν καλάμων] Heliodor. I. Aethiop. p. 64. Aegyptiorum tenuioribus καλύβας λεπτοῖς καλάμοις καὶ τούτοις ἐπέλοις διακλόζοντες, tuguria tenui arundine et palustri texta, tribuit. Silius Italic. XVII. 80. Castra levi calamo, cannaque intexta palustri, Qualia Maurus amat dispersa mapalia pastor. Sic enim recte legunt viri docti. WESS.

53. 67. Ἐκ τοῦ λωτοῦ ἄρτον] Conf. supra c. 34. WESS.

53. 70. Τὸν Ἐομῆν] De eo c. 16. et copiose Olaus Borrichius in Hermet. c. 1. 2. 3. etc. WESS.

53. 73. Τοῖς πλείοσι ἐδουροῦσιν] Non male hi sacerdotes: res enim ipsa et veteris aevi monumenta persuadent, primos regum et ob excellentem animi indolem et egregia in civis beneficia, artesque inventas et cultas, a volentibus esse creatos. Bene Philosophus, τοῦ πλήθους ἐδουρέται κατὰ τέχνας ἢ πόλεμον, ἢ διὰ τὸ συναγαγεῖν, ἢ ποιεῖν χάραν, ἐγένοντο βασιλεῖς ἐκόντων καὶ τοῖς παραλαμβάνονσι πότριοι III. Politic. 10. WESS.

53. 74. Εἴτε προσκαλουμένων] Rectius προσκαλουμένων, quod provocandi seu invitandi significationem habet, cum illud advocare sit. RHOD. Εἴτε προκαλουμένων] Restitui, quod sermonis usus postulabat; neque enim ferendum putavi, ut inter diversas veterum librorum scripturas immixtum lateret. Conf. et c. 21. et Basilium M. T. H. p. 146. B., ubi in vetustis schedis eandem Iulian. Garnerius scriptionis differentiam reperit. WESS.

53. 76. Ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀναγραφαῖς] Sacri hi commentarii, sive αἱ ἐν ταῖς ἱεραῖς βίβλοις ἀναγραφαί, ut cap. seq., quibus in Aegyptiorum rebus saepe testimonium denuntiat, duplicis generis, partim columnis, partim libris inscripti, erant. Dio Prusaicus

Orat. XI. p. 161. D. de sacerdote Aegyptio, ἔφη δὲ πᾶσαν τὴν πρότερον ἱστορίαν γεγραμμένην παρ' αὐτοῖς, τὴν μὲν, ἐν τοῖς ἱεροῖς, τὴν δὲ, ἐν στήλαις τισί, dicebat autem omnem prioris temporis historiam apud ipsos scriptam esse partim quidem in templis, partim in columnis quibusdam. Quibus Dionis nihil dissentit Aristides T. III. p. 609., nedum Noster XVI. 52. Wess.

53. 80. *Μαγίων καὶ δεκασιχθίων*] Vide supra cap. 26. Wess.

53. 81. *Βεβασιλευσθαι φασὶν ἀπὸ μυριάδος*] Exercuit hic locus industriam doctissimorum virorum Iac. Capelli et Iac. Perizonii, quorum ille in *Histor. Sacr. et Exot.* ad an. m. 1682. mentium subesse ratus pro *πεντασιχθίων* legere *πενταζοσίον* et exponere annos circiter novem millia quingentos instituit: sed temere, neque satis ex Graecorum loquendi more, haud iniuria propterea correptus a Perizonio: quamquam et iste, si verum amamus, haud felicius sese expedit. *Τὰ ἀπὸ μυριάδος ἔτη* sunt illi *anni excurrentes a decem millibus* Origin. Aegypt. c. 11.; quo pacto *anni* indicabuntur *a decem millibus excurrentes paullo minus quinque millibus*. Verum ea ratione coniunguntur, quae Diodorus disparata voluit. Regnatum autē ἀπὸ μυριάδος usque in Olympiadem CLXXX., signato liquidissime et numerandi principio et fine. Verte iam, *regnatum esse ab hominibus annis a decem millibus excurrentibus paullo minus quinque millibus*, et frustra quaeres terminum, unde numerandi principium. Non addam plura, ne quid acerbius in sententiam viri, optime olim de me meriti, excidat, idque agam potius, ut scriptoris opinio declaretur. Invant quodam modo manu exarati codices, quorum aliqui *βεβασιλευσθαι ἀπὸ Μοιρίδος* aut *Μορίδος*, *regnatum esse a Moeride annis paullo minus quinque millibus usque in Olympiadem CLXXX.* Hoc convenit Graeci sermonis consuetudini et illis, quae c. 26. scripserat: *οἱ δ' ἱερεῖς τῶν Αἰγυπτίων τὸν χρόνον ΑΠΟ τῆς ἡλίου βασιλείας συλλογίζονται ΜΕΧΡΙ τῆς Ἀλεξάνδρου διαβάσεως εἰς Ἀσίαν, φασὶν ὑπάρχειν ἑτῶν μάλιστα πῶς διασηχθίων καὶ τρισχιλίων*. Adde enim in summam annorum haec circiter quinque millia, quae a regibus hominibus regnando absumpta, xviii illis millibus, quae diis et semidiis tribuuntur, et ratio paene constabit. Est tamen, quod eam Codd. scripturam gravissime urget et plane infringit. Cur enim a rege Moeride annos, quos in Aegypti regno homines transegerunt, orditur? qui Mena, primo ex hominibus rege, duobus fere annorum millibus fuit posterior, sicuti cap. 45. 50. et 52. haud obscure significat; quique ne totis quidem nongentis Herodoti aetatem praecessit, quemadmodum ille ait II. 13. Et quamquam eius et Diodori rationes haud bene concibant, fieri non poterit, ut annorum circiter quinque millia a Moeride usque in Olymp. CLXXX. abierint. Quare, ne longum faciam, sic habeto: locum mihi

videri vitiosum, vixque illi succurri posse, nisi si aut deleas voces ἀπὸ μυριάδος, quibus sublatis et oratio et annorum numeri convenient; aut, quia violentius hoc, ἀπὸ Μηνῆ a rege Mena usque, qui primus hominum regum et cuius a regno anni illi decurrunt, scribas. Wess. Larcheri (chronolog. Herod. p. 49. 50.) de his et sequentibus coniecturas tacere praestat.

53. 85. *Ὁ νέος Αἰώνιος χρηματίζων*] Ptolemaeus Auletes est, quem Porphyrius in Excerpt. Scaligeri Eusebianis p. 226. eodem novi *Bacchi* titulo ornat, egregie explicito ab III. Ezech. Spanhem. Dissert. VII. de Usu et Praest. Num. p. 436. Patris stultitiam aemulata est Cleopatra, *εἰς πλεῖθος ἐξιοῦσα, σιολὴν ἱερὰν Ἰσιδος ἐλάμβανε καὶ ΝΕΑ ΙΣΙΣ ἐχρημάτισε, in publicum sacra Isidis veste ornata prodibat, Nova Isis appellata*, Plutarch. T. I. p. 941. Wess.

53. 88. *Αἰθίοπας τέσσαρας*] Herodotus Aethiopum in Aegypto reges multis partibus plures habet II. 100. Wess.

53. 92. *Πέντε πρὸς τοῖς ἑκατὸν καὶ τριᾶκοντα*] Nisi distinetes annos cxxxv, quibus Persae Aegyptiis imperarunt, et ea temporum intervalla, quibus eorum imperium detrectarunt Aegyptii, intellexeris, in his error erit. Cambyses Aegyptum bello aggressus est tertio Olymp. LXIII. anno, ut est c. 68.; et sequenti in ditionem suam redegit. Eandem Alexander altero Olymp. cxii. anno occupavit, inf. XVII. 49. suntque adeo inter Cambysis et Alexandri expeditiones Olympiades XLVIII cum duobus annis. Quare, si in summam additi sint anni defectionum Aegyptiacarum, erunt cxciv. Wess.

53. 95. *Τὴν εἰς τοὺς ἑξαχθίους θεοὺς ἀσβεῖαν*] Persae nulla olim simulacra, nulla templa, nullas aras dedicabant, alios, quibus id sollemne, stultitiae non solum accusabant, auctore Herodoto I. 130. sed et eorum imagines sacrasque aedes incendio debebant, quod illis vitio vertit Isocrates Panegy. p. 106. Praeter ceteras vero superstitioni Aegyptiae acerbissimas Herodot. III. 29. Aelian. VI. V. H. 8. et Noster c. 46. et XVI. 52. fuisse testantur. Wess.

53. 99. *Ἄνδρας μὲν ἑβδομήκοντα*] Iterum in alia omnia it Herodot. II. 100. et 142. Conf. infra c. 69. Wess.

54. 11. *Μηνῶν*] Consentiant plerique omnes veterum in primo hoc ex hominibus rege, quamquam parum in nomine eius concordet. Herodotus *Μηνᾶ* olim, nunc ex Iac. Gronovii cura *Μίνα* et *Μείνα* II. 4. et 99. etsi *Μηνᾶ* in eo quoque legitur Eusebius Chron. p. 14., vocat, a quo non longe abest Claromont. 2., nec Plutarchi T. II. p. 354. A. *περὶ Μείνιος τοῦ βασιλέως*. Ceteris *Μήνης* *Menes* aut *Μήνις*, sicuti Aelian. XI. H. A. cap. ult. De aetate hominis vera maior rixa est; sed quae huic loco parum convenit. Tu vide Iac. Perizon. Origin. Aegypt. c. 5. et Is. Newtoni Chronol. p. 258. Wess.

54. 14. Πολυτέλη βλον] Non displiceret πολυτέλειαν εἰς βλον, si pro εἰσηγήσασθαι εἰσαγωγέσθαι scriptum foret. RHOD. Nihil mutato. Sollemne hoc Nostro, ut V. 55. 66. 73. etc. Athenaeo Athenienses rerum optimarum primi auctores πάντων τῶν καλλίστων εἰσηγηταὶ τῶ τῶν ἀνθρώπων βλο I. XV. 13. p. 691. Et Moses in Homilia quadam, quae Io. Chrysostomo perperam tribuitur T. II. p. 793. Α. ὁ πρώτος εἰσηγητής τῶν συμφερόντων τῶ βλο. WESS.

54. 16. Τυέρμαχθον] Non displicet Γνεραχθῶ, licet on terminationem retinuerim. Regem vero hunc, ut et alios quosdam, Herodotus omisit; qui contra nonnullos habet, a Diodoro haud nominatos. RHOD. In regis huius nomine magna est discordia. Plutarcho T. II. p. 354. Τέρματις, Athenaeo X. A. p. 418. F. Νόχαβις, hic Γνεραχθῶ aut Τυέρμαχθος. quorum quodnam verius sit, quis praestabit? De Bocchoride infra c. 94. WESS.

54. 17. Τῶν ἐπιτηδείων ἐκλειπόντων] Rectius ἐκλειπόντων legeretur. STEPH.

54. 25. Τὴν κατάραν ἀναγράψαι] Eleganter Plutarchus T. II. p. 354. B. στήλιτέυσαι τὴν κατάραν columnas inscripsisse imprecationem: qua nota cum malos cives inurerent, hinc Demosthen. Philip. III. p. 70. ἐκόλαζον δ' οὐτω καὶ ἐτιμωροῦντο, οὐδ' ἀν' αἰσδοῦντο δωροδοκοῦντας, ὥστε καὶ στήλιτας ποιεῖν. Quod disertissimi oratoris, ut multa, imitatur Libanius T. I. p. 453. B. et T. II. p. 164. WESS.

54. 31. Καὶ τετραζοσίων] Si scholion in margine verum est, regibus singulis 20 tantum anni praecise tribuuntur. RHOD.

54. 33. Βουσίριδος] De rege Busiride incerta omnia. Strabo XVII. p. 1154. B. hoc nomine regem Aegypto imperasse negat; neque dissentit Diodor. c. 88. Et talia profecto sunt, quae de eo traduntur, ut certum in ordinem ne cogi quidem possint. Vide sup. c. 17. WESS.

54. 35. Διὸς πόλιν τὴν μεγάλην] Titulum haud iniuria addit; erat enim eadem in Thebaide prope Abydum Diospolis parva Straboni XVII. p. 1169. A. memorata. De magna conf. c. 15. WESS.

54. 37. Σταδίων ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα] Nobilissimae urbis amplitudinem non eodem omnes modo describunt. Strabo longitudinem eius in stadia LXXX extendit XVII. p. 1170. quam Cato in Ethnographi Διὸς πόλις stadiorum facit cccc, et Eustath. additis XX auget ad Dionysii Perieges. 248. quae profecto vero parum similia. Tu vide S. Bocharti IV. Phaleg. c. 27. WESS.

55. 43. Περὶ αὐτὴν εἰσορίας] Erunt fortasse, quibus ἐπερβολὴ τῆς εἰσορίας ob ea, quae sequuntur, probabitur; qui me adstipulatore non utentur: neque enim mercaturae locus hic commodus; quod peregrinis ante Homeri aetatem Aegypti aditus

esset interclusus. Fama opulentiae longe longeque didita poëtae ea scribendi occasionem praebuere. Ὑπερβολὴν εἰσορίας habent excerpta Valesii p. 362. WESS.

55. 47. Οὐδ' ὅσα Θήβας] Iliad. IX. 381. in responsione Achillis ad legatos Agamemnonis. Sed exemplaria, quotquot videre nobis licuit, ut Eustathii quoque Parecholae, ἀν' ἐλάχιστην habent; ut nota marginis prorsum ociosa sit. RHOD.

55. 53. Καθαπερὶ πολέων] Pari modo Cretam a poëta ἑκατόμπολιν dictam grammatici censebant, non quod centum urbes, sed multas ambitu suo complecteretur, οὐχ ὡρισμένως ἑκατὸν πόλεις ἔχουσαν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολλὰς, Scholiastes in Odys. T. 174. Adde Pompon. Melam I. 9. WESS.

55. 55. Ἐκπορέσθαι] Plus soni et emphasis habet, quam ἐξίέναι in margine. RHOD.

55. 58. Τὸ θεμέλιον δεικνύσθαι] Hoc adfirmat vetus Itinerarium, quod Antonini dicitur, quodque Hippouon mansionem ad eam fluvii ripam habet p. 166. et Ala Apriana, quam Hippouon locat Notit. Imp. Orient. p. 204. Quod autem paullo ante Θήβας τὰς κατὰ Λιβύην Thebas Libycas vocat, id factum propterea, quod urbs utramque fluvii ripam et Arabicam et Libycam occuparet, Strab. XVII. p. 1170. WESS.

55. 63. Καὶ κολοσσικῶν ἀνδραίων] Non moveor scriptura codicis Clar. 1. ut hinc quid demutem: habet sane κολοσσικῶν ἀνδραίων XI. 72. sed et εἰκόνα κολοσσικῆν II. 34. et signum colossicum xxxiv H. N. 8. Plinius. WESS.

55. 72. Περιττώως εἰρησμένον] Cum mollius hoc sonet, quam περιττώτερον, locum suum teneatur. Et paulo post λίθον suo in loco maneat, pro λιθείας, quod Favorino Camerti πολυτέλειαν quandam significat. Quam inepta igitur et ridicula hic foret tautologia? RHOD. Περιττώτερον εἰρησμένον] Diodoro hoc mollius visum; nam et cap. seq. περιττώτερον εἰρησμένον, ut hic, et III. 44. ἱερὸν περιττώτερον τιμώμενον habet: quamquam nec alterum plane spernit. WESS.

55. 75. Αἰθείας πολυτέλειαν] Et hoc ut reciperetur, tamenetsi λίθον πολυτέλειαν defendi possit cap. 64. vetustis libris dedi: nam vulgo quod consent λιθείαν et λιθίαν de pretiosis duntaxat dici posse lapillis, cum errorem Cl. Salmasius in Solin. p. 395. dudum redarguit. Strabo quidem certe vulgares lapides marmorumque crustas λιθίας nomine describit IX. p. 668. A. XII. p. 812. XIII. p. 879. C. nec alio usu Iosephus VIII. A. Iud. 2. 9. Solitos autem Aegyptios fuisse templa λίθοις τοῖς πολυτέλειαν lapidibus sumptuosius exstruere, testis Lucianus est Imagin. princip. WESS. Αἰθείας πολυτέλειαν Suidae hinc restituit Schweigh. ad Polyb. IV. 52. p. 86.

55. 80. Ἐν Περσείῳ] Tam notum ac nobile hoc est nomen, ut nulla Glossatoris explicatione indigeat, quae ex certo

individuo incertam nobis speciem facit; nisi unam tantum Persas urbem habuisse existimet. *RHOD.* Diodoro urbis haec scriptura tritissima, ut XVII. 70., ubi de regiae inmanibus divitiis, XIX. 21. Straboni XV. p. 1058. et Aeliano I. H. A. 59. *Περσουλολις*, quae differentia et in Latinis, quorum Curtius et Iustinus *Persepolis*, Plinius *Persaepolis* probant. Cave vero Persepolis et Susorum regias post Cambysis aetatem demum exstructas opineris: nam priorem Cyro suam originem debere Aelianus eo loco, quem citavi; posteriorem multo antiquiorem fuisse sequenti libro c. 22. a Nostro docetur. Quare *κατασκευάσαι* erit *instruxisse* et *magis exornasse*: sicuti *τὰς κινῶν κατασκευάσειν* XIII. 47. et *δύναμις κατασκευασμένη* XX. 61. et *κόλλος κατασκευασμένος πόλει*, *sinus accubantibus urbibus egregie ornatus* in Strabon. V. p. 379. C. WESS.

55. 81. *Τοσοῦτον δὲ πλῆθος χρημάτων*] Vulgatumne an Clarom. 2. *τοσοῦτο* eligas perinde erit. Utuntur utroque promiscue, quemadmodum IV. 55. XII. 50. et *τοιοῦτον* ac *τοσοῦτον* πλῆθος infra c. 52. Adde Ios. Barnes. in Euripid. Troad. 972. Opes autem horum Thebanorum, tametsi ingentem earum copiam Persae abstulerint, non fuisse contemnendas in aetatem usque Ptolemaei Philometoris Pausan. I. 9. ostendit. WESS.

56. 90. *Ἐπὶ πρὸς τοῖς τετρακόκοις*] Strabo *περὶ τετρακόκοις* non finito numero in suam aetatem durasse refert XVII. p. 1171. WESS.

56. 99. *Ὅν ἐστὶ καὶ Ἐκαταῖος*] Alius est, atque ille, cuius c. 37. meminerat: ille Milesius, Darii Hystaspidae aequalis, hic domo Abderita, cuius scripta, sicuti et hoc de rebus Aegyptiis, recenset G. Io. Vossius I. H. G. 10. WESS.

56. 2. *τὰς παλλακίδας τεθάγγθαι*] Iovis impuros amores etsi haec respicere videantur, credo puellas indicari, quae genere et forma praestantissimae Thebis Aegyptiis eius sacris operabantur, *Παλλάδες Pallades* quidem Graecis dictae, sed parum castae, floremque aetatis, donec naturali fluxu purgarentur, volentibus prostituere adsuetae apud Strabon. XVII. p. 1171. WESS.

56. 4. *Ὀσσημανδῶν*] Legitimam hanc esse terminationem nominativus *Ὀσσημανδῶν* infra ostendit. Iterum ergo lusum Glossatoris agnoscas. *RHOD.* Straboni si fides, Memnonem Aegyptii *Ismanden* vocabant XVII. p. 1167. D.; id quidem Diodoro haud constituisse colligas ex II. 22.; absurdum tamen non erit, modo Memnonis res gestae probentur; quae utrum et quatenus possint, non immerito quaerit Iac. Perizonius Origin. Aegypt. c. 17. WESS.

56. 8. *Υπερηϊσθαι δὲ ἀντὶ τῶν κινῶν Ἰάδια*] Non video quid aptius reponi possit pro *ὑπερηϊσθαι*, quam *ὑπερηϊσθαι*. STEPH. *Υπερηϊσθαι* substituendum censet H. Stephanus per duplicationem Atticam initialium thematis literarum: quod Grammatico-

rum calculo facile approbatur; nisi quis ambiguitatis vitandae causa auctorem communi dialecto uti maluisse arbitretur. Quod autem proximo versu sequitur, *ἀρχαῖον τρόπον*, cur in *ἀρχαῖο-τατον* mutetur, parum habet rationis. *RHOD.* *Υπερηϊσθαι Ἰάδια*] Hoc si mutandum est, tueri se non poterit Polybii III. 66. *τὰς δυνάμεις εἰς ἀσφαλῆς ἀπερηϊσθαι νομίζων*, neque c. 109. *πᾶσαν γὰρ ἀντὶς προθυμίαν εἰς ὑμᾶς ἀπερηϊσται*. par enim utriusque ratio. Sed neuter Atticorum in hoc verbo consuetudinem secutus est, ut nec Strabo XVII. p. 1165. C. *ἐξῆς ὄργην κειμένης, ἐπὶ μοναλίθων κινῶν ὑπερηϊσμένης*, nam *ὑπερηϊσμένης*, quod nunc legitur, ipse suum non agnosceret. WESS.

56. 12. *Ἐν κωνῶν καταπεποικλιμένην*] Non placet mihi *καταπεποικλιμένην* cum accusativo, praesertim cum ipsemet alibi dativo iungat. ut p. 42. *καὶ γριφαῖς διαφόροις πεποικλιμένην*. STEPH. Ego vero mutare non sustineo. Tametsi enim probata ab H. Stephano structura sit vulgatio, altera ex earum genere est, in quo sibi Graeci multa indulgent. Habet Dio Chrysost. *Ἰθὺν μινῶν ἄλλας ἔχοντα γληφᾶς, καὶ διαθέσεις γριφοῦ καὶ ἐλέφαντος, καὶ ἡλέκτρον καὶ ἐβένον καὶ παντοδαπῶν χρομῶν πεποικλιμένον* Orat. I. p. 16. C.; qui locus non plane quidem huic similis est, facit tamen ut citra codicum auctoritatem nihil moveam. WESS.

56. 16. *Ἐξ ἐνὸς λίθου Μέμνονος τοῦ Συηίτιον*] Celebratissimam Memnonis statuam designari opinatus Io. Marsham. Canon. Chronol. p. 427. in *τοῦ Συηίτιον* vocabulo adhaerescit, quod se capere negat, neque scire an patris sit nomen. Ego vero Memnonis hanc esse non putavero: nam Diodorus Osymanduae clarissime tribuit, et quae de Memnonis illa statua a Strabone XVII. p. 1170. C. et Pausania I. 42. narrantur, ea longe ab hac statuae descriptione abeunt. Aliud visum Rhodomanno, in cuius sententiam, tametsi suo eam calculo firmaverit diligentissimus Fr. Iunius Catalog. Architect. p. 120., quo minus concedam, impedit orationis structura, quae, si *Memnon* statuarius innucretur, in Graecis requireret *ἔργον Μέμνονος*, et dubia *Memnonis* eius memoria. Memnon enim, quem Cyro regi Hyginus Fab. cccxxiii. domum Ecbatanis condidisse refert, et multo recentior est, et fortasse ex eo Memnone natus, cuius Susis regia fuit celeberrima infr. II. 22. Quare cum nec Memnonis miracula illi statuae, neque Memnoni statuario suis hic sit locus, accessero Cl. Salmasio in Solin. p. 337. haec vitii coarguenti corrigentique *ἐξ ἐνὸς τοῦ πᾶντος λίθου τεμνομένου τοῦ Συηίτιον*, ex uno omnes lapide Syenite caesas; quam eius emendationem iuvant illi libri, in quibus *Συηίτιον* et *Συμηίτιον*, et Plinii lapis *Syenites*, ob ignei coloris guttas, quibus erat distinctus, a Graecis *Pyropocilos* vocatus XXXVI. N. H. 8. WESS.

57. 27. *Βασιλεὺς βασιλέων*] Frequens olim regum gen-

tiumque domitoribus titulus, quem Sesostris auxit βασιλεὺς βασιλέων καὶ δεσπότης δεσποτῶν infr. c. 55. vocatus. Aegyptiorum fastum aemulati sunt Persae atque alii orientis plagae principes, de quibus Ezech. Spanhem. Diss. VIII. de Praest. Numis. p. 364. WESS.

57. 31. Τρεῖς βασιλείαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς] Nollem tres reginas capiti huius statucae Rhodom. inposuisset. Recte Salmasius in Solin. p. 337. Βασιλείαι, inquit, apud Diodorum est στέμμα βασιλευσίν, Lib. I. Ἐγονσαν τρεῖς βασιλείαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς etc. Inapte vir doctissimus vertit, in capite tres reginae: ad verbum esset, tria regna; nam et regnum recentiores Latini pro corona regis usurparunt. Et hoc sensu uerpe occurrit apud Anastasium de Vitis Pontificum. A quo nihil dissentiens Amp. Gisb. Cuperus, ut eius ex literis ad Io. Clericum, quarum mihi copiam fecit vir Cl. Io. Iac. Wetstenius, intellexi, firmat rariorem vocis usum veteri lapide, praeter alia in scripto ITEM ORNAMENTA IN BASILIO UNIO ET MARGARITA N. VI. Quibus ego ex Plutarcho T. II. p. 358. adiungo, Horum perhiberi matri Isidi manus iniēcisse, καὶ ἀποσπάσαι τῆς κεφαλῆς τὸ βασιλευσίν, ἐκ capiti eius coronam detraxisse, et ex Porphyrio βασιλευσίν, κέρατα τράχηλι ἔγον, in Euseb. III. P. Evang. 12. WESS. Wesselingio assentitur Reiskius de coronis disputans Histor. Acad. Paris. vol. XI. p. 18.; βασιλευσίν sibi scribi voluit, cui parum persuasura erat Wesselingii annotatio, Elsnerus Schediasm. crit. p. 130. — 133.

57. 32. Καὶ θυγάτηρ καὶ γυνὴ καὶ μήτηρ βασιλέως] Explicat haec Ampl. G. Cuperus iisdem in literis ex eo more, quo qui plura olim regna sibi subiecerant, plura diademata sumebant, ut Artabanus Parthorum rex in Herodian. VI. 2. et Ptolemaeus apud Ioseph. XIII. A. I. 4. 7. Neque id profecto, tametsi non prorsus simile videtur, male. Eleganter de tyrannide Dio Chrysost. Orat. I. p. 16. C. πολλὰ μὲν στήπια, πολλὰ δὲ τιάρα καὶ διαδήματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. et Orat. IV. p. 63. A.; quae egregie illustrant magnificam Christi nostri in Apocalypsi XIX. 12. expictam descriptionem. WESS.

57. 36. Ἐν τοῖς Βάκτροις] In his vitii aliquid latere suspicabatur Cl. Iac. Perizon. Origin. Aegypt. c. 17. Bactra enim longius remota ab Aegypto esse, neque diu ea Aegyptiorum regibus videri subiecta: quod cum hic non affirmetur, et Strabo inscriptiones regum Aegypti memoret XVII. p. 1171. indices Aegyptiorum imperii in Bactrianam versus prolati, non subscribo viri eruditissimi sententiae. Paulo post ἐστρατεύσθαι recepi ob c. 18. principium. WESS.

57. 42. Τεῖχος ἐπὶ ποταμοῦ περιλήοντος] Fluvium, qui murum, sive castellum potius, circumfluebat, sine dubio esse Eulavum, de quo Plinius, Susianen ab Elymaide determinat

annis Eulaveus, circuit arcem Susorum VI. H. N. 27., arbitratur Io. Marsham. Canon. Chronol. p. 429. Mihi non ea confidentia. Malim vero de castello quam muro haec accipere, quod et rei series id postulat et vocis usus permittat. Vide ad Hieroclis Synecdemum p. 681. WESS.

57. 50. Ἀπὸ τῆς τοῦ λέοντος — ἐσήμεναι] Leo Aegyptiis roboris et fortitudinis figura erat. Ἀλκῆς μὲν καὶ ἀβύχης σύμβολον αὐτοῖς ὁ λέων, inquit Clemens Alex. V. Stromat. p. 671., quibus non admodum dissimilia habet Horapollon I. Hieroglyph. 18. Non addo frequentes, quibus sacrae nobis literae perfunguntur, translationes: fecit copiosissime S. Bochartus III. Hierozoic. 6. etc. WESS.

57. 54. Ταῖς ψυχαῖς ἄνδραροι] Manus atque illae partes, quibus viri censemur, solertiam et robur, et si abessent, contraria omnia occultiore gentis scriptura indicabant. Confer infra c. 55. et Artemidorum I. 44. et 47. WESS.

57. 57. Βουθυόλας τοῦ βασιλέως] Atqui bovem Aegyptiis immolare nefas erat. Ergone βουθυόλα hic sollempnius sacrificium, uti buthusia in Suctonii Neron. c. 12. et βουθυόλα Aristoph. Plut. 820? Vide tamen Herod. II. 41. WESS.

58. 59. Βουδὴν κατεσθενάσθαι] Maneat. Nam quod additur in margine, scholion est. RHOD.

58. 65. Ὡδείου τρόπου] Theatri erat instar, Athenis a Periclis aetate celeberrimum. De eo Scholiastes in Comici Vespas v. 1104. et Vitruvius V. Architect. 9. WESS.

58. 70. Τριάζοντα τὸν ἀριθμὸν] Tot in controversiis dari iudices solebant, deni ex civitatibus Heliopoli, Thebis et Memphi, sicuti infra c. 75. docet, ubi de summi iudicis ex pectore demissa veritatis imagine uberius. WESS.

58. 79. Γλυφαῖς ἐντυχεῖν εἶναι] Legitur pro ἐντυχεῖν etiam ἐντυχαῖς, quae corrupta lectio fortasse occulta retinet sinceræ vestigia, et ex ea per depravationem est facta. Videtur autem post γλυφαῖς expectandum adiectivum nomen, quod cum eo iungatur. STEPH. Γλυφαῖς ἐντυχεῖν] H. Stephanus adiectivum pro hoc restituendum putat. Sit igitur ἐντύχτοις, dum melius aut genuinum magis occurrat. RHOD. Malim, si ἐντύχος de re affabre facta in usu fuerit, uti censet Is. Casaubon. in Athen. XIV. 8. atque haud obscure significat Eustath. in Homer. p. 967. γλυφαῖς ἐντύχαις. Hesychii certe quidem ἐντύχης, ἐνεργῆς, olim fuit ἐντύχης. Hoc vero si tu nolis, per me licebit, ut Rhodmanni sententiae subscribas. Εἰντύχος κενὴ de egregie elaborata est in Iliad. Γ. 336.; apud Herodotum vero I. 119. εἰντύχα δὲ ποιησάμενος, εἶγεν ἔτοιμα, carnes probe paratas habuit in promptu: quae Suidas spectans εἰντύχια, inquit, παρὰ Ἡροδότῳ ἀπὸ τοῦ, ῥάδια, ἔτοιμα, εἰργασμένα, καλῶς κατασκευασμένα. posterius bene, illud male, ut nemo non videt. Iam χαράμασιν

ἐπηρδιμένον cum regem ait, elegans et floridius picturae genus innuit, sicuti et Pausan. VII. 26. p. 593. τῶν Λιονέσων ἐπὶ τινυβάρως τὸ ἀγαθὸν ἐστὶν ἐπηρδιμένον. unde vestes palmarum et floridiore colorum discrimine insignes ἄκρως ἐπηρδιμέναι Philoni Iud. de Merc. Meret. p. 861. E. Adde Io. G. Graevium in Lucian. Histor. Scrib. c. 13. WESS. Suspiciatur V. C. legendum γλυφαῖς εὐτόχοις (non εὐτόχοις, ut operae vitiose expresserunt,) si εὐτοχος, de Casauboni sententia, de re affabre facta dicatur, aut, ut Rhodomanno placuit, εὐτόχοις. Sed, si vel maxime damus, haec verba ita dici, tamen ea non videntur satis apta esse. Nam γλυφαῖ hoc loco sunt sculpturae, quibus simulacrum Regis, ita ut picturis, ornatum est. Iam, ipsum simulacrum affabre factum εὐτοχον dici posse, concedimus, ut apud Callimachum signum Palladis εὐτοχος ἔσται: sculpturam ipsam non credimus. Nobis aliquando venit in mentem, legendum ἐπιτοχοῦσαν εἶναι, quod commodum habet sensum: eo venientibus licet videre. Neque ratio haec abhorret a Diodori stilo. Nam similiter paulo post: ἐν ἀνάβυσσιν διεκδοῦσαν ὑπάρχειν ἐπὶ τοῦ μνήμειος κύβλου χρυσοῦν. Vides, quod hic est διεκδοῦσαν ὑπάρχειν, id supra esse ἐπιτοχοῦσαν εἶναι. Sic etiam Virgilius Aen. II. 713.: Est urbe egressis tumulus etc. Atque haec coniectura, quo magis cogitamus, eo certior nobis videtur, speramusque Viro Ccl. non displicituram: cuius eam iudicio libenter submittimus. CENSOR ed. Wessel. Act. Erud. Lips. a. 1747. p. 8.

58. 87. Ψυχῆς ἰατρείον] Quod de iusu et quiete Aristoteles VIII. Politic. 5. τῆς γὰρ διὰ τῶν λόγων λέγεις ἰατρεία τις ἐστὶ, medicinam quandam esse ait tristitiae, quae nascitur ex laboribus, id de illis et bibliotheca merito adfirmaveris: commode ergo ψυχῆς ἰατρείον medicina seu officina medici, nam medicatorium interpretis haud placet, in qua animus persanari possit. Verius tamen Io. Chrysostomus Homil. de non Evulgandis alior. Delict. T. III. p. 344. A. καὶ γὰρ ἰατρείον θαναστὴν τῆς ἐκκλησίας τὸ διδασκαλεῖον ἐστὶν, ἰατρείον οὐκ ὀνομασθέν, ἀλλὰ ψυχῶν, mirabilis enim quaedam medicorum officina Ecclesiae schola est: officina non corporum, sed animorum. Et qui Ioannis eius nomen mentitur Homiliae auctor in Natal. Ioan. T. X. p. 812. de S. Lucae Evangelio: ἠκούσατε γὰρ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, τοῦ ἀναξάρτου ἡμῶν σήμερον τὸ ψυχιατρικὸν ἰατρείον. WESS.

58. 90. Τοὺς κάτω παρόδους] Inferos intelligit, praesidis Osiridis, qui Graecorum Pluto supr. c. 25. assessores. Lysias Orat. XXXI. 3. τοὺς δὲ κάτω τὰ ὑπὸ τῶν ποταμῶν, ἱερῶν δὲ μὴ γενομένων τὰς ἀνω θεοῖς ἀσβεσθῆναι, ubi οἱ κάτω et οἱ ἀνω θεοὶ dii inferi et superi. Hinc et ἐνα τῶν κάτω mortuum Epist. 7. L. III. Aleiphron et τὰς κάτω ποταμῶν furias infernas Synesius Epist. XLIV. p. 184. A. WESS.

58. 92. Ὀμόστοιχον] Hoc in ὁμόστοιχον, exclusa tantum literula, mutandum videtur, ut sit in eodem pariete. Nam ὁμόστοιχον pro ὁμόστοιχον si retinetur, in eodem ordine significat. Rhod. Ὀμόστοιχον δὲ τῆ βιβλιοθήκῃ] Firmant Rhodomanni coniecturam scripti libri. Ὀμόστοιχον ὀδῶν praeter Isaacum Orat. de Philoctemon. Hered. p. 60. dabit ipse Diodorus in Excerpt. Vales. p. 397. WESS.

59. 97. Καθηρομένον ζώον] De illis c. 83. etc. WESS.

59. 99. Ὑπάρχειν κύβλου χρυσοῦν] Merito aureum hunc circulum et ceteras Aegyptiorum immanes opes stupet Olaus Borrhichius Hermet. c. 3. p. 66. Nollem tamen conclusione quadam addidisset: unde illud aurum Heroicis Aegyptiorum temporibus? dices, ex aurariis officinis, quas in Thebaide inventas tradit Diodorus viro Osiride et Hermete, profluxisse. Ceterum officinas aurarias id temporis agnoscit Diodorus ad fabricanda vasa et instrumenta, non fodinas, non χρυσορυχεῖν: unde autem in officinas transit, nisi ex ergasteriis Chemicis? Sumit enim sibi et citra dubium statuit, quod falsum est. Auri fodinas Thebaidis liquido memorat Diodor. I. 15.; quo loco cum officinas vertisset Rhodomann., errantem occasionem viro doctissimo praebuit. Habet praeterea c. 33. μέταλλα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου αὐρι ἀργεντικῆς fodinas in insula Meroë, Aegyptiorum imperio olim subdita; et hoc ipso capite, aurum et argentum, quod singulis annis ex omni Aegypto ex argenti et auri fodinis redibat, ἐκ τῶν ἀργυρέων καὶ χρυσοῦν μετᾶλλον. Quare, ut lenissime dicam, nimis calide superioribus O. Borrhichius adstruit, At de fodinis Aegyptiis id temporis altum apud omnes silentium. WESS.

59. 4. Καὶ τῶν ἐπισημασιῶν] Utrum imbres, an ventus, an graviore aëris mutationes essent futurae: has enim ἐπισημασιῶν significationes in fastis diligenter notabant, non ex certis artis praeceptis, sed usu quodam et quod saepe orientibus astris contingere solerent, ut docet Gemin. Isag. Astron. c. 14. qui propterea istas ἐπισημασιῶν c. 16. exsequitur, et singulari libro Ptolemaeus, quem Gemino additum D. Petavius vulgavit, antequae eos ambo Meton, ut docemur XII. 36. Alioqui ἐπισημασιῶν παρὰ τοῦ δαιμονίου sunt irati numinis praesentia argumenta XX. 102., de quo vocis usu alias. WESS.

59. 12. Ἀρχαιοτάτους ἀνθρώπων] Conf. supr. c. 10. WESS.

59. 14. Τὴν ἐπ' ἀκριβῆς ἀστρολογίαν] Strabo et philosophiae et astronomiae accuratiorem notitiam sacerdotibus Thebanis non negat XVII. p. 1171. C.; habitum autem purioris coeli locique in astrorum diligentiore observatione haud parum illis profuisse testis est Proclus in Timaeum Platon. p. 31. WESS.

59. 18. Τὰς γὰρ ἡμέρας οὐκ ἄγονσι etc.] Diligentissimus Camusatius adscripsit haec Ismael. Bullialdi: Haec verba τὰς γὰρ ἡμέρας οὐκ ἄγονσι mihi valde suspecta et removenda, ut ita

legatur: διατέταται. ἢ γὰρ ἄγασσι. ad lunam enim nullus unquam dies duxit: noctis enim mater diem non genuit. Quae ego viro doctissimo excidisse nellem. Equid enim in anno lunari frequentius quam ἄγειν ἡμέρας κατὰ σελήνην, dies ad lunae motum exigere atque observare? quod Atheniensibus suis lata lege Solonem edixisse Diogenes I. 59. refert. Explicat autem Geminus Element. Astronom. c. 6. τὸ δὲ κατὰ σελήνην ἄγειν τὰς ἡμέρας τοιαῦτόν ἐστι· τὸ ἀκολούθως τοῖς τῆς σελήνης προσισμοῖς τὰς προσσηρορίας τῶν ἡμερῶν γίνεσθαι, secundum lunam vero dies agere est tale, ut congruant cum lunae illuminationibus dierum appellationes. Cuius moris contrarium apud Thebanos valebat, quorum annus solstitiali orbe circumagebatur et solis erat; quare Strabo XVII. p. 1171. B. τοιαῦτόν δ' ἐστὶ τὸ τὰς ἡμέρας μὴ κατὰ σελήνην ἄγειν, ἀλλὰ κατὰ ἥλιον. WESS.

59. 20. Τέταρτον] Addo μέρος, vel scribe τεταρτημόριον, scilicet τῆς ἡμέρας. Hic quadrans in anno Aegyptiaco et Iuliano scrupulis nonnullis redundans, quot annorum intervallo in diem integrum exerescat, Astronomorum calculus demonstrat: unde ista tot dierum in Calendario non reformato anticipatio; cui medelam quandam Calendarii Gregoriani artifices adhibuere. Rhod. Emendatione Rhodomanni opus non erit, si μέρος subintelligas, quomodo τέταρτον ἡμέρας προστίθεσθαι de hac intercalatione Horapollon I. 5. Addebant autem in singulos annos quinque dies et quadrantem, sed tacita quadam intercalatione, ita ut rationibus solis eum quadrantem inputarent; neque enim quarto quoque anno olim intercalare solebant; ut bene ex Gemini Isagoge c. 6. D. Petavius III. Doct. Temp. c. 2. Atque hoc si in memoriam sibi redegisset Cl. Cornel. Pauw, ab his Diodori castigandis ad Horapol. p. 278. manum puto abstinnisset. WESS.

59. 22. Ἐμβολίμωνος δὲ μήνας etc.] Utrumque valebat in plerisque Graeciae civitatibus; quarum anno quoniam dies aliquot, ne cursui solis responderet, deficiebant, opus fuit mensibus intercalariis, utque menses alternis essent pleni et cavi, diebus, ut sic dicam, exemplilibus, ἔξαιρέσιμος, sicuti docet de Sicilia Cicero II. in Verr. c. 52., de ceteris Geminus Isag. c. 6. p. 23., et ex eo D. Petavius IV. Auctar. c. 10. et H. Dodwel. Dissert. I. Cycl. 14. WESS.

59. 27. Ἀδιάπτωτος] Sine errore. Ἐξὶς καὶ διάπτωσις γυλάττορα τὸ ἀδιάπτωτον, quae, ne erret, cavet, Plutarch. T. II. p. 1124. B. τὸ ὅπως ἐμμετρήσεως εἰσερχῆς καὶ ἀδιάπτωτος, modus capiendae mensurae facilis et certus Polyb. V. 98. Contra ἀμετρία καὶ διάπτωσις Plutarch. T. II. p. 1125. C. Βούλευμα διαπρωτικός quod vanum atque irritum est Pausan. IV. 23. De re ipsa O. Borrichius Hermet. c. 8. WESS.

Ibid. Ἀποτόνον ὄγδοος] Adscripsit Is. Vossius libri sui margini Diodorum a se ipso dissentire; auctorem enim esse c.

54. Busiridis posteriorum octavum itidem Busiridem fuisse cognominatum: quod verum quidem est, nec ulla tamen hic pugna, modo ex Busiridis II. gente octavum hunc Uchorea statuas. Utrum autem is eiusdem nominis patrem habuerit, in ea librorum discordia et veterum silentio, nam Achoreus Syncelli p. 96. alia ex familia est, haud temere dixerim. Id quidem certe constat, de Memphis origine Aegyptios in diversa ablisse: Herodotus Meni II. 99. Schol. Statii IV. Theb. 737. Epapho, sicuti et Euseb. Canon. p. 26. et Syncellus p. 152., quamquam paullo ante Api, Phoronei filio, p. 149. tribuerat, adscribunt. WESS.

60. 31. Ὅσον σχεζόμενος] Nilus scinditur infra Memphim xv passuum millibus, ut Plinius V. 9. sive tribus schoeniad, quorum singuli stadiorum xi, sive millium passuum v, quemadmodum Strabo XVII. p. 1160. C. Ipsi fluvii seissurae aduababat oppidum Cercasorum, de quo Herodot. II. 15. et 97. WESS.

60. 36. Τὴν δὲ ὀχυρότητα] Videtur legendum τὴν τε ὀχυρότητα, aut κατασκευασε, retinendo δὲ. STEPH. Τὴν τε ὀχυρότητα] Vera est H. Stephani coniectura, quam, quod passim voculae illae inter se commutentur in scriptis codicibus, recipendam censui. WESS.

60. 43. Ὄρη ἐλίνην μεγάλην] Meminit et Strabo lacuum circa Memphim XVII. p. 1161. B. Paulo post vulgatum ὄρον τὸ ζῶμα improbo: neque enim aggerem aqua inundabat, aggestum ut fluvium agris prohiberet. Rectius, modo parum adiuvetur, Vaticanus πλὴν ἢ, praeterquam ubi agger. Novi πλὴν ἢ Herodoti II. 111., sed huic loco id alienum. WESS.

60. 49. Τὰ τε βασίλειά ποιεῖσθαι] Hinc et Straboni Memphim τὸ βασίλειον τῶν Αἰγυπτίων Aegyptiorum regia XVII. p. 1160. C. et Plinio V. 9. quondam rex Aegypti regum. WESS.

60. 52. Τοῦ βασιλείου] Etsi τοῦ Μακεδόνα in margine Alexandrum commode ab aliis ὁμωνύμοις distinguit: tamen quod in contextu habetur, genuinum esse arbitror. Rhod. Ἀλέξανδρον τοῦ Μακεδόνα] Hoc Diodori causa malo: nam et c. 55. ἐπ' Ἀλέξανδρον τοῦ Μακεδόνα et II. 37. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν et saepe alias. WESS.

60. 56. Οἱ μὲν γὰρ βασιλείου etc.] Confer infra XVII. c. 52. WESS.

60. 59. Πρώτην ἢ δευτέραν ἀριθμεῖσθαι] Principem plerique locum reginae urbium Romae, secundum Alexandriae dabant. Dio Chrysostom. Orat. XXXII. p. 372. A. ἢ γὰρ πόλις ἑμῶν, inquit in corona Alexandrinorum, τὴν μεγάλην καὶ τὴν τῶν πλείστον ὄσον διαφέρει, καὶ περιφανῶς ἀποδείκνυται δευτέρα τῶν ἐπὶ τὸν ἥλιον, urbs enim vestra magnitudine et loco immensum quantum differt, et secundas obtinet partes inter unnes, quae sunt sub sole. Nec deerant tamen, qui Alexandriam Romae praeferebant, ut Noster significat XVII. 52. Quamque

venit Dicaearchus in Schol. Apollon. Rhod. IV. 272. quod ego tamen nomen Diodoro invitis Codd. obtrudere non sustineo. Io. Tzetzes Σεσώσιον *Sesosis* sua aetate hoc loco invenit, ut ipse indicat Chiliad. II. 84. Estque in regibus Aegypti haud insolens, ut διώνυμοι καὶ τριώνυμοι, duplici triplicique nomine insignes reperiantur, iusto Syncello p. 63. A., praecipueque in hoc *Sesostri*, qui et *Ramesses* et *Sethosis* vocatus fuit, Scaligero ad Euseb. num. DXXXIV. docente. WESS.

62. 35. Τάξεις ἐπιτελέσασθαι καὶ πράξεις] Omnino τάξεις exterminandum eum καὶ suo post ἐπιτελέσασθαι. Quid enim τάξεις? Sed paronomasia seu rhythmus puerilis Glossatori tantopere arrisit, Rhod. Ἐπιτελέσασθαι πράξεις] Recte Rhodomannus; similem maculam eluimus cap. 4. WESS.

62. 38. Οἱ δὲ τῆς ᾠδῆς ἐργασμάζοντες] Haud scio an ad ᾠδὴν cantorem ea pertineant, cui praeter Deorum hymnos regum etiam acta, ut recitarentur, curae erant apud Clement. Alex. VI. Stromat. p. 757. Alioqui referri oportet ad cantilenas, quibus veteri aevo rerum egregie gestarum memoriam perpetuare solebant, erudite explicitas a Iac. Perizon. Animad. H. c. 6. WESS.

62. 51. Καὶ πόνοις] Κακοπαθείαις in contextum recipi malim. Rhod. Καὶ κακοπαθείαις] Non intercedo. Sunt Diodoro κακοπαθείαι aerumnae gravesque labores, quibus rustici et viri militares exercentur cap. 36. II. 1. et 25. III. 64. etc. WESS.

62. 53. Ὑπήρξαν ἀθληταί] Usu periti. Solent Graeci omnes eos, qui multo usu confirmati in rebus gerendis excellent, ἀθλητὰς vocare. Ἔργων πολεμικῶν ἀθληταί XII. 75. ἀθληταί τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων XVIII. 9. ἀθληταί πολέμων Philon. Iud. I. Vit. Mos. p. 642. D. sunt rei militaris peritissimi. Ad quem modum ἀθληταί τῆς ἀληθινῆς λέξεως Dionys. Halicar. T. II. 173.; ἀθλητῆς τῶν κατὰ σοφίαν πραγμάτων Philostr. Heroic. II. 11. p. 685. ἀθληταί τῶν καλῶν ἔργων Demostheni in Aristogit. I. p. 495. Adde Is. Casaub. in Polyb. I. 6. WESS.

63. 58. Ἀραβίαν] V. Jablonski Opusc. II. p. 100.

63. 60. Τὸ γένος ἕπαι τὸ τῶν βαρβάρων] Nimum hoc est. Puto scriptum fuisse τῶν Ἀράβων, quorum gentem domuit, non omne barbaricum genus. Simili vitio XV. 20. βασιλεὺς βαρβάρων, qui sine controversia *Arabum* rex dicendus erat. WESS. Qui βαρβάρων defendat, utatur illis c. 20. p. 23. 53. de Osiride Ἀνακόρονον τὸν βασιλέα τῶν βαρβάρων ἀποκτείναι.

63. 61. Ἀδοίλωτον τὸν προτοῦ χρόνον] Nini, Assyriorum regis, aetate, necdum domiti fuere II. 1.; neque postea aut Assyriorum, aut Persarum, aut Macedonum, tametsi omnes illi Arabum libertati acerbi fuerint, ingum subiere II. 48. XIX. 97. De Arabia tamen a Sesostri in ditionem redacta et Strabo XVI. p. 1114. A. WESS.

63. 72. Καὶ τῆς ἐργασίης etc.] Tritissimum hoc de somniis, quae aut medicinae caussa, aut ut de futuris edocerentur, in templis captabantur. Ἐργασίησθαι ἑπὲρ ἐάντων καὶ ἐπὲρ τῶν ἄλλων saepe Strabo XIV. p. 961. A. XVI. p. 1104. B. XVII. p. 1152. C. unde μαρτυρῶν ἐργασίησθαι, quod illi iure restituit Is. Casaub. XI. p. 775. Rarius est hoc Aristidis T. I. p. 71. πύκτη τινὲ τῶν ἐφ' ἡμῶν ἐργασίησθαι προικεῖν λέγεται τὸν θεόν. Vid. Plutarch. T. II. p. 109. C. et supr. c. 25. WESS.

63. 74. Διότι ὁ πατὴρ δόξαι] Impeditior paullo haec structura videtur, similis tamen Polybianae II. 68. διότι τὸ μὲν μειράκιον ἡγεμόνος ἔργον ἀγαθοῦ ποιῆσαι συνθεασόμενον τὸν καιρόν. Conf. infra c. 65. WESS.

63. 78. Τοὺς συνηλικιώτας ἀθροῖσαι] Non damno συνηλικιώτας, quantumvis rarius obvius inque copiosissimis linguae Thesauris praeteritos; praeter enim Philoxeni Gloss. Συνηλικιώτης aequalis, Alciphron I. Epist. 12. ἕνωχος δὲ Πυργίλλου μετὰ τῶν συνηλικιωτῶν μισθουμένον τὸ σκυρδιον. WESS.

63. 80. Εἰς τὴν τῶν ὄλων ἐπίθεσιν] Usus est voce propria in summa re et imperio, quod τὴν τῶν ὄλων δυναστείαν paullo ante dixit. Quare et κίνδυνος περὶ τῶν ὄλων est periculum de summa re Appiano Mithrid. p. 326. et illud adire κινδυνεύειν περὶ τῶν ὄλων inf. XIII. 7. et διακοιθῆναι περὶ τῶν ὄλων eiusdem libri cap. 10. pro quo deinceps c. 111. κολνεσθαι περὶ τῶν ὄλων. Polybius paullo plenius περὶ τῶν ὄλων πραγμάτων I. 12. ubi Is. Casaubon. WESS.

63. 91. Πάντας δὲ ταῖς ὀμιλίαις etc.] Latius patet nec sola alloquia, sed et usum intimamque familiaritatem complectitur: qua cum Philippus, Alexandri pater, Graecorum multos a recto tramite transversos ageret, ταῖς ποιηταῖς ὀμιλίαις διέτριβε τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων, Noster ait, verbis, ad nobile Menandri dictum conformatis, XVI. 56. Plura Casaubon. in Theophrasti Charact. 3. p. 112. WESS.

64. 96. Ἐξ καὶ τριῶντα μέρη διελῶν] Thebais et Delta, singulae in denas, quaeque inter utramque erant posita, in XVI praefecturas erant descripta: atque haec antiquissima Aegypti divisio, Straboni XVII. p. 1135. D. non praeterita. Sorior aetas, ut sit, multa mutavit, pluribus Nomis, a Plinio V. 9. et Ptolemaeo IV. Geograph. 5. recensitis, ex regum arbitrio constitutis. Nomus ipse praefecturam indicat, seu urbem primae dignitatis et vicina illi oppida eum adiacente agro ac pagis, Eusebio in Esai. XIX. 3. et Eriphan. Haeres. XXIV. 1., testibus: qui vero illi praecerat νομάρχης, etiam sub Romanis, apud Strabon. ex certissima Paul. Leopardi et Is. Casaub. emendatione XVII. p. 1149., erat et dicebatur. Conf. infra c. 73. Nescio autem an accessurus sis Artapano, Mosi descriptionem hanc in XXXVI nomos tri-

luceni in Eusebii IX. P. E. 27.; mihi quidem certe commentum haud placet. WESS.

Ibid. Ἡ ζαλοῦσιν Αἰγύπτιοι νομοὶς] Quam hic vocem Aegyptiacam, p. 46. tradit esse Graecam. Eustathius Libycum vocabulum esse scribit. Plinius Lib. V. 9. *summa pars contermina Aethiopiae Thebais vocatur. Dividitur in praefecturas oppidorum, quas nomos vocant, duodecim.* Ego Graecam esse vocem vix mihi persuasero. STEPH.

64. 3. Ζεύγη δὲ πολεμιστήρια etc.] Ex curribus pugnare vetustissimi moris fuit; quo pugnae genere Homericus Heroes et Afrorum plures usi sunt, Polluce I. 141. indicet: Aegyptii quoque Exod. XIV. 7. 26. Currus erant nudi, ἄρματα ψιλῶν Arriano Tact. p. 10., nam τὰ δορυπηγῆρα sive falcati deinceps reperiunt, instructi viris duobus, uno propugnatore, altero auriga. Ἐχόντος τοῦ ἄρματος ἡνίοχον καὶ παραβλήτην inquit infra V. 29. Vid. Io. Scheffer. H. R. Vehic. 15. et Nostri V. 21. WESS.

64. 6. τοῖς πολεμίοις] Pro πολεμίοις verpono πολέμους. STEPH. Mendum, pro πολέμους, ut et H. Sc. notat. Rhoρ. Non subscribo virorum praestantium iudicio. Saepe enim τὰ πολέμια rem militarem exprimunt. Thucyd. I. 18. εἰ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια, res bellicas praecclare instruxerunt. et IV. 126. ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ἔμιν προσήκει τὰ πολέμια, vos enim in rebus bellicis strenuos esse decet. Ad quem priorem locum H. Steph. multo aliter atque hic instituit, diligentissimeque cavet, ne qui temere isti vocabulo dicam impingeret. Quare non omni culpa immunis est doctissimus Hutchinson, quod Xenophonti I. Exped. Cyr. p. 203. obtruserit τὰ πολεμικὰ λεγόμενος ἐν τοῖς ἀγίοις Περσῶν pro Codd. veterum τὰ πολέμια; quorum scripturam Aelian. IV. II. A. I. et Philostrat. Heroic. 15. p. 724. satis superque firmant. WESS.

64. 10. Κατεκληρονομήσασα τὴν ἀριστην τῆς γῆρας] Herodot. II. 109. finita expeditione et Asia sub imperium et ditionem redacta Sesostriim agros divisisse suis refert. Ego Diodoro accesserim, cuius narratio ambitioni regis et prudentiae, militum favorem ita colligentis, melius respondet. WESS.

64. 13. Ἐπὶ πρώτοις Αἰθίοπας] Non dissimilia de hoc rege Strabo XVI. p. 1114. A. et XVII. p. 1138. C. et Plinius VI. N. H. 29. WESS.

64. 17. Τὴν ἐρυθρὴν θάλασσαν] Vide cap. 19. WESS.

64. 26. Καὶ γὰρ τὸν Γόγγην] Eum Alexander militum contumacia prohibitus, ut reliquam Indiam domaret, transire haud potuit XVII. 94. WESS.

64. 30. Αἰγυπτίων τινὰς κατακλιθέντας etc.] Et a victo quidem Sesostri, si fides Valer. Flacco V. 420. ut prima Sesostris Intulerit rex bella Getis: ut clade suorum Territus hos Thebas patriumque reducat ad annem; Phasidis hos imponat

agris Colchosque vocari Imperet. Quam in Colehis acceptam cladem Plinius XXXIII. 3. haud praeteriit. Id vero parum recte, quod Colehorum gentem Diodor. paludi Maeotidi adfinem fecit, longius ab ea remotam. Vide S. Bochart. IV. Phal. 31. WESS.

64. 32. Ὅτι Αἰγυπτιακὸν ἔστι] Herodotum II. 104. sequitur, cui tu iunge Apollon. Rhod. IV. 275. et supr. c. 28. WESS. Adde qui hunc locum respicit Agathiam I. II. p. 55. C.

65. 44. Τοῖς ἱεροῖς λεγομένοις] Vid. infra c. 81. WESS.

Ibid. Ὅπλοις κατεστρέψατο] Herodot. II. 106. ὄμοιοι τοῖσιν ἑμοῖσι ἡμῆσι, quam scripturam hac longe deterio-rem censet Th. Galeus; haud scio an iniuria: columellarum enim inscriptiones huius fuisse persimiles cap. 103. docet; a quibus eum illa, quae in Ionia erat, paullo fuerit diversior, et ὄμοιοι humeri robur ac vires egregie ex Artemidori I. 42. sententia expungant, cur tandem mutemus? WESS.

65. 47. Ἐχουσαν αἰδοῖον] Eadem Africanus et Euseb. in Syncelli Chronogr. p. 59. et 60. ex Manethone. Mox κεριατέρον malui, quod τὰ κραιώτατα τῶν μερῶν eae sint corporis partes, sine quibus homini vita constare nequit, Philon. Ind. in Flacc. p. 974. D. Plutarcho T. II. p. 159. et Iamblichio Myster. Sect. III. 16. WESS.

65. 53. Ἥλιος αὐτὸς ἐπέγγαυεν] Euseb. ex Manethone de Sesostri, ὃς λέγεται γεγονέναι πήχων δ', παλαιούτων γ', δακτύλων β', quem corporis proceritate cubitos IV, palmos III, digitos II, aequasse ferunt, in Syncelli Chronogr. p. 60. Aliter Herodot. II. 106. WESS.

65. 56. Ἐν ἔτεσσιν ἐννέα] Consentiant African. et Euseb. apud Syncell. p. 59. WESS.

65. 60. Τῶν πρὸ αὐτοῦ καταγοσασμέος] Instum hoc est: non reges tantum, sed omnes, qui unquam cum imperio fuerunt, Sesostris multis partibus antecelluit c. 58. WESS.

65. 62. Καὶ σκόλοισι ἐπισημῆσι] Antiquissimum morem spolia hostium in templis dedicandi diligenter persequitur, Diodoro haud neglecto, Stanleius in Aeschyl. VII. cont. Theb. 284. Facit et huc Davidis exemplum, qui prostrati a se Goliathi gladium et scuta exercitui Hadad Eseris crepta consecravit I Samuel. XXI. 10. Ioseph. VII. Antiq. I. 5. 3.; quod imitatus Herodes M. circum templi Hierosolymitani muros σκόλα βαρβαρικά suspendit apud eundem Ioseph. XV. A. I. 11. 3. WESS.

65. 67. Παντοίας ἀσείκειας ἐμπλησθῆναι] De manibus accipio, quas Polybii II. 3. 22. III. 19. exemplo hac voce exprimere adsevit, ut III. 49. XI. 21. XII. 50. Nec aliter Plutarch. in Eumene T. I. p. 588. Εὐ μὴ καταπλησθέντες ἀσείκειας καὶ λαφύρων οἱ σὺν αὐτῷ etc. ut perperam ea falee adhibita secare ac corrigere Mos. Solanus instituerit. WESS.

65. 69. Ἀποστήσεις ἀπὸ τῶν πολεμικῶν] Praepositio, ut

ociosa, removeri potest, ac forte debet. RHOD. Potest profecto sine damno obesse, ut c. 80.: nec delevi tamen in eo Codd. dissensu ob XI. 27. ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἀπέστειλεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς στρατηγίας. WESS.

65. 75. Περιποιῶντα] ἐπιποιῶντα Vat. et Clar. 2. prave. Vid. V. 73. et sup. c. 1. WESS.

65. 76. Εἰς ἕκαστα ἀσφάλειαν etc.] Induxi, quam intempestive ingesserant librarii, interpretationem glossamque. Ἀσφάλεια μετὰ ὁμοτιμίας et securitatem et commoda, quae in sequentibus exsequitur, complectitur. WESS.

66. 83. Ἐκ τῆς Βαβυλωνίας] Melius Βαβυλωνίας. Hoc enim totam provinciam, Babylonii subiectam, una cum urbe denotat: nisi κατ'ἄρχην syacedochicam esse dixeris. RHOD.

66. 86. Καταλαβόμενος γορριον καρτερόν] In Heliopolite Nomo ad Bubasticum amnem. Strabo XVII. p. 1160. γορριον ἐρουινόν, castellum munitum, et a Babylonis, qui desciverant, conditum perhibet: qua in re Diodoro adsentitur; non item Iosephus, qui II. Ant. I. 15. 1. Cambysi urbis initia tribuit. Dixi plura ad Itiner. Anton. p. 169. WESS.

66. 91. Καὶ τὴν Τροίαν] Accubabat monti Troico fluvioque Nilo supra Memphim, Strabonis aetate pagus, sed conditus tamen a captivis, quos Menelaus excisa Troia abduxerat, XVII. p. 1162. Urbem Stephan. in Τροία agnoscit; lapides Troici montis Ptolem. IV. Geogr. 5. p. 121. WESS. Addi potest in seniora tempora durasse id nomen. Certe Patrum Apophthegmata, quae Cotelerius T. I. Monum. Graeco. inseruit, memorant p. 366. πέτραν τῆς Τροίης et p. 371. Τροίην, τὴν ἄνω Βασιλιῶνος κατέναντι Μέρμερος. IDEM in Add.

66. 94. Καταλαβεῖν τινὰ τόπον] Qui καταλαβεῖσθαι legendum censet, eius censurae libenter accedam. RHOD.

66. 99. Παραβαλόντων εἰς Αἴγυπτον] In omnibus nostris codicibus legitur παραλαβόντων, quum perspicuum sit legi debere παραβαλόντων, ut et reposui. Exempla multa ex praecedentibus afferre possem: sed uno contentus ero, quod est paulo ante, παραβαλεῖν εἰς Αἴγυπτον. Ita enim illic scriptum habent omnes, non παραλαβεῖν. STEPH. Παραβαλόντων] Sine controversia verum hoc, et Diodoro frequentatum, ut antea cap. 12. exemplis est confirmatum. Id deniq. omnes Stephani Codd. in alteram eam scripturam coniurasse, nec ullam tamen in meis, quorum Clar. 2. et Reg. certe quidem Stephan. usus fuit, scripturae discrepantiam notari. De Semiramide, Aegyptum occupante. II. 14. WESS.

66. 7. Τὰς πόλεις ταύτας] Vulgo quod legebatur τὰς πόλεις εἰς ταύτας, tueri se non poterit, nisi si ταῦτα scripseris. Quod ex Vaticano restitui, multis partibus melius videtur. WESS.

66. 9. Ὅπως κατὰ τὰς πληρώσεις] Vide supra c. 36. WESS.

66. 12. Ἀδώνγας] διώνγας Coisl., ut apud Herodot. II. 108. et Phrynich. Eclog. p. 38. WESS.

66. 13. Ἴνα τὰς συζαμιδάς etc.] Aliam caussam, ne longius a fluvio in mediterranea reiecti sitirent, adfert Herodot. II. 108., sed haec Diodori vero similior. WESS.

66. 15. Πᾶσι τοῖς τρόποις] Τόποις absque dubitatione lego; nec quid τῶποις sibi velit assequor. RHOD. Πᾶσι τοῖς τόποις] Habebant quidem fossae πανταλοὺς τῶπους, varia, ut sic dicam, divortia, apud Herodot. II. 108., eaque intelligenda forent, si vulgata scriptura bene haberet. Sed sequor Rhodom. WESS.

67. 18. Τὴν γὰρ προτοῦ χρόνον] Optimam et Diodoro saepe probatam non erat profecto cur lectionem mutarent: sic enim et c. 54. ἀδοκίωσαν τὸν προτοῦ χρόνον, et V. 69. τὸν προτοῦ χρόνον οὐκ οἶσας ἐπιμειλίαις περὶ αὐτούς. Utitur, ut alios nunc praeteream, et Polyb. I. 66., ex certa lac. Gronov. emendatione, Aegyptum vero, postquam interdicti coepta est tot fossis, equorum et currum agitationi minus fuisse habilem res ipsa et Herodot. II. 109. indicat. WESS.

67. 21. Δυσσεφοδειάτη γέγονεν] Utrum δυσσεφοδειάτη, quod ad scripturam propius accedit, an vero δυσσεφοδειάτη, quod concinarius est, reponendum sit, eruditus lector iudicet. RHOD. Δυσσεφοδειάτη] Amplector hoc, quantumvis ἀκρατέστερον, ἀνιστότερον, ἀφθονότερον, aliaque insolentiora a Grammaticis atque Athen. X. 6. c. veterum scriptis excerpta supersint. Cur enim ad παρακεκλινημένα, ubi consueta sunt in promptu, decurramus? WESS.

67. 25. Ἐπὶ σταδίους χίλιους καὶ πεντακοσίους] Dubitat de hac longitudine, et fossa Aegypti orientale hoc latus, non muro, fuisse munitum pertendit Io. Marsham. Can. Chronol. p. 395. Neutrum bene. De fossa nihil Diodorus, cuius τεχνίειν murum aut vallum requirit: in spatio accuratissime consentit Herodot. II. 7. WESS.

67. 30. Ἀνέθηκε τῷ θεῷ] Videtur deesse verbum, quod iungatur cum δέ, ut ἀνέθηκε inunctum est τῷ μὲν. STEPH. Controversiam huic loco ab H. Steph. motam, si paullo post δύο τε λιθίνους ὀβελίσκους scripseris, facili opera tolles. De Deo, qui Thebis praecipuo honore fuerit cultus, alia res est. Io. Marsham. Canon. Chronol. p. 374. Osirim esse arbitratur, idque pluribus aliis persuasit: ego vero Iovem, ὃν μάλιστα τιμῶσαν, quem Thebani inprimis venerantur, teste Strabon. XVII. p. 1171. C., a quo Diodor. c. 15. nihil discordat. WESS.

67. 31. Αὐτοῦ δὲ λιθίνους ὀβελίσκους] Subiungendum videtur κατεσκεύασεν, vel simile; ne suspensa maneat sententia. RHOD.

Ibid. Ἐκ τοῦ σκληροῦ λίθου] Inter lapides Aegyptios duritie excellebat Basaltes, ferrei et nigrescentis coloris, obeliscis et

statuis excidendis aptus, et Syenites, e quo reges quodam certamine obeliscos, Soli sacros, fecere apud Plinium XXXVI. II. N. 8. De utroque egregie Blas. Caryophilus de Marmor. Antiq. p. 106. et 116. WESS.

67. 33. *Καὶ τὸ πλῆθος τῶν προσόδων*] Firmantur haec mirifice a Tacit. II. Annal. 60.; eius enim Ramses siue Ramesses a Sesostride non est diversus, ut supra dictum. WESS.

67. 35. *Μορολίθους εἰκόνας*] Eadem Herodot. II. 110. WESS.

67. 37. *Πηγῶν*] *πηγῶν* Mut. Reg., quod Atticorum est apud Phrynich. Eclog. p. 40. WESS.

67. 40. *Ἐστιὼν αὐτῶν ὁ ἀδελφός*] Armais, quem peregre abiens totius regni procuratorem reliquerat, Graecorum Danaus, si fides Manethoni in Joseph. I. cont. Apion. 45. Facit enim is Troiano bello res Sesostri priores, sicuti cum Herodoto Diodorus; quos eiusdem opinionis auctores habuerunt viri literatissimi, tametsi de vera regis eius aetate parum concordēs, qui superioribus annis in hanc disputationem sunt ingressi, Nicol. Abramus VIII. Phari V. T. 10. Iac. Perizon. Origin. Aegypt. 16. et Camp. Vitringa ad Esai. XIX. p. 550. Nec desunt tamen alia omnia probantes, Io. Marsham. Can. Chronol. p. 376. Guil. Jameson Spiegl. Ant. Aegypt. 13., Sesostrim eundem ac Sisacum, Rhehabeami aequalem, arbitrati, et praeter ceteros Isaac. Newtonus Chronol. p. 233.; quorum quidem certe sententia si valeat, Aegyptiorum Graecorumque rationes conturbantur omnes, et ea congruentantur, quae disiectissima veteres prodidere. Sed ea latiorē campum requirunt, nec huius sunt loci. WESS.

67. 41. *ἀναπνευσάμενον* libri quattuor optimi nihilo deterius caeteris, qui *ἀναπνευόμενον*. Xenophon Cyropaed. VII. 5.

47. *τῶν δ' ἐπειδὴ καὶ ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπνεύεται, δοκεῖ μοι καὶ ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἀναπνεύσεις τινος ἀξίον τυχάνειν.*

67. 46. *Ὡς ἂν οἰνωμένοι*] Esi usus οἰνωμένοι et μεθύοντες ita distinguat, ut is adpotus, hic vino mersus habeatur, quem admodum in Laertii Diogen. VII. 118. et Platarchi Symp. III. 1. p. 645., non desunt loca, quae vino egregie depositum requirunt, ut hic et XVII. 72. Aristot. Probl. XXVIII. 4. WESS.

67. 49. *Διέξισσε διὰ τῆς γλοχῆς*] Duobus e sex filiis super ignem porrectis et extensis, ut illis tanquam ponte uteretur, Herodot. II. 107., quem rei ita gestae ordinem Diodorus aut neglexisse, aut ab Aegyptiis sacerdotibus haud accepisse videtur. WESS.

67. 54. *Δοκεῖ μεγαλοπρεπέστατον* etc.] Imo vero omnium superbissimum: unde et Plinio Sesostri tam *superbus*, ut *prodatur annis quibusque sorte singulos e subiectis iungere ad currum solitus*, sicque triumphare XXXIII. N. H. 3. A. quo tamen fastu se deinceps semovit, vertentis se rotae vicissitudine a captivorum uno de versatili rerum humanarum orbe admonitus

apud Theophylact. VI. Hist. Maurit. 11. et Io. Tzetzen Chiliad. III. 84. WESS.

68. 65. *Καὶ δὲ ἀρετὴν ἐπιφανιστάτους*] Hoc vulgato praetuli. Nimirum est δι' ἀνάγκης γῆς, quam universam Sesostri sub imperium et ditionem haud redegit. WESS.

68. 69. *Ἵπεροβηρέναι τὰς πράξεις*] Nihil intererit hoc sine malueris an Ἵπεροβηρέναι. Utrumque in eo genere, cum de praestantia agitur, frequens. Solon σοφία καὶ παιδεία πάντας τοὺς κατ' ἐαυτὸν Ἵπεροβηρέως est in Excerpt. Vales. p. 233., et Daedalus φῶσει δὲ πολὺ τοὺς ἄλλους πάντως Ἵπεροβηρέων IV. 78. De altero XV. 88. WESS.

68. 72. *Τόλη πρὸς τοὺς τριάνοντα* etc.] African. et Euseb. Sesostri ex Manethone annos XLVIII tribuunt in Syncello p. 59. 60., quibus ne plane adversus sit Diodorus, hos XXXIII regni annos a reditu ex Asiatica expeditione, etsi huic opinioni nullum hoc quidem loco sit fundamentum, Io. Marsham. Can. Chronol. p. 403. computat. WESS.

68. 82. *Ὁ μὲν ἄρχιερεὺς ἀντίπε*] Blandiri posset Cois. et Mutin. ἱερεὺς, quod Herodot. II. 110., sacerdoti Vulcani τῶ ἱεὶ τῶ Ἡραίου haec adscribat, nisi huius loci alia esset ratio, mentio sacerdotum, quae deinceps fit, hunc principe loco fuisse significat. Alioqui insolens non est, ut ἱερεὺς simpliciter dicatur, qui collegio sacerdotum est praepositus, sicuti exemplis firmavit Ezech. Spauhem. Diss. XII. de Usu et Pr. Numis. p. 423. WESS.

68. 85. *Ὅχι ὅπως ἡγανάκτησεν*] Pro ὄχι ὅπως repono ὄχι ὅπως, ut sit ὄχι ὅπως ἡγανάκτησεν, non solum non indignatus est, sed etiam contra etc. vel, tantum abest, ut indignatus sit, ut contra etc. Sic alibi post ὄχι ὅσον, sive ὄχι ὅσον (nam duplex est lectio) subiungit ἀλλὰ καὶ τὸναντίον p. 59. initio. At p. 23. in fine post ὄχι ὅπως subiungit ἀλλ' οὐδέ. Caeterum quod in hac eadem linea habetur (in uno tantum codice inventum) καὶ ἐδερνῶδες, per ineptam perissologiam videtur fuisse additum, nec dubito quin prius pro glossemate positum id fuerit, aut in margine aut inter lineas, deinde in contextum irrepperit. Sunt vero et alia hic eodem ex codice sumpta, de quibus idem plane suspicor. Steph. Qui medioeriter Graecae linguae intelligens est, ὅπως scribendum esse, primo intuitu animadvertit. Assumenta etiam quae sequuntur, καὶ ἐδερνῶδες, καὶ ἐναποκίρη, quin prorsum rescindenda sint, quis dubitet? Rhod. Ὅχι ὅπως ἡγανάκτησεν] Praeter Steph. et Rhodom. Scalliger et Is. Vossius ad oram quisque libri sui hoc probarunt, quibus haud assentiri nefas hac quidem in re est. Convenit egregie hoc Musonii, Socrates, iniquentis, ὄχι ὅπως ἡγανάκτησεν, ἀλλὰ καὶ ἐντυχῶν ἤξιον αὐτῶν in Stobaei Sermon. XIV. p. 170. et Nostri de regibus Aegypti, ὄχι ὅπως ἡγανάκτων ἀλλὰ τὸναντίον

τιον ἡγοῦντο, infra c. 71. et de Dionysio οὐχ ὅπως ἤλθει τοὺς ἀλλὰ πᾶν τούναντιον etc. XIV. 111. et XI. 46. XIII. 22. WESS.

68. 88. Καὶ ἐναπομείνη βίβλας τὸν ἴσον χρόνον] Sine his duobus verbis καὶ ἐναπομείνη (quae in omnibus exemplaribus non sunt) facilis esse videtur huius loci sententia. Nimirum haec: Rex autem tantum abest ut indignatus fuerit, ut contra illam loquendi libertatem amplexatus, daturum se operam dixerit, ne ulla in re inferior eo esset, si aequae longa illi vita contingeret. Sic autem interpretor ut si οὐχ ὅπως legeretur; de qua lectione vide proxime praecedentem annotationem. STEPH.

68. 89. Τὰς ἡλικιώτιδας πράξεις] Conf. supr. c. 9. WESS.

69. 92. Τὴν τοῦ πατρὸς προσσηγορίαν etc.] Herodoto Φερόν Phoron, voce appellativa et regem sua origine significante, dicitur: neque enim aliud videtur ac φαρα, Pharae sive Pharo, ut bene Camp. Vitringa in Esai. XIX. p. 549. Plinio Nuncoreus est XXXVI. N. H. 11. WESS.

69. 97. Ἐρεπλώθη γὰρ καὶ ἐκείνος] Quid repetitiuncula ista opus? cum de caecitate patris paullo ante dixerit. Ad sui generis ergo, id est, putida glossemata, remittendum. RHOD.

69. 98. Τὸ γὰρ ἔδειμα etc.] Quod ex Coisl. et Mutin. excerpti plenius est ad Herodoti sententiam compositum: suspectum tamen et propterea illis, quibus allubescet, relictum. WESS.

69. 2. Οὐδέμῃς ἐτέγγανε πολνωρίας] Non temere πολνωρίας in contextum recepi; sic enim cum alibi, tum p. 57. in fine, πάσης μὲν τιμῆς καὶ πολνωρίας ἀζωῶνται. STEPH. Recte Steph.; multo enim hoc elegantia ac vi praestat. Plutarch. T. II. p. 792. E. de patria, ut ait, non quidem a senectute immuni, nec sibi sufficiente, ἀλλ' αἰὲ πολνωρίας δεομένη καὶ βοηθείας, sed semper diligentī cura et auxilio indiga. Suidam adde in πολνώρησον, et infra XI. 85. Quod sequitur τῷ δεκάτῳ ἔτι, id Herodoto quodammodo contrarium, qui anno XI. II. 111.; sed non convenit omni ex parte inter eos, et potuit id discrimen nasci, quod fine anni X. rex oraculo sit monitus, proptereaque alii XI. alii X. anno id, quod evenit, tribuerint. WESS.

69. 4. Νέσθαι καὶ πλύνεσθαι] Resecato ut synonymiam longe ineptissimam: eodemque honore affice, quod sequitur, καὶ τὴν μαντείαν. RHOD.

69. 9. Αὐτὸ τὸ σύμπτωμα τοῦτο] Phrynichus Eclog. p. 40. temere vocem proseribit, Thucydidis et Demosthenis calculo probatam. Σύμπτωμα Hesychio est συνέστημα, id quod accidit, casus, ut cap. 57. διὰ σύμπτωμα τοιούτου, et c. 60. ἀπὸ τοῦ συμπτώματος τῶν οὐκ ἐπιτόμων. Id praetereundum non est, Herodoto auctore, vicum eum sive urbem potius, sic enim censet, Ἐρεπρὴν βῆλον, Rubram glebam, esse dictam, atque illi accedere

Ethnograph. in Ἐρεπρὴν βῆλος. WESS. Diodoro ἰερά βῆλος et κόμη sive vicus, ipsiusve an librarii culpa in dubio est. IDEM ad Herod. II. 111.

69. 14. Σηχοὶ τῶν διαδέξαμένων] Longe hic a Diodoro abit Herodotus, qui Sesostri filio successorem dat Proteum II. 112. Longius Manetho apud Syncell. p. 60. Unde animum suspicio subit, aut alios annales sacerdotes Aegyptios, quos noster auctores habet, secutos esse, aut patriae studio, ut eius res multo antiquissimas facerent, multa deinceps commentos. Mecum sentit vir egregius Camp. Vitringa in Esai. XIX. p. 542. WESS.

69. 16. Ἀμοσις] Si Ἀμοσις hic scripsisset Diodorus, certe ad eum Amasin veniens quem cum Herodoto successorem Apriae facit, secundum hoc nomine esse admonuisset: sed nec alii quoque silentio id praeterissent. Quid tamen pro Ἀμοσις reponendum sit, ne suspicari quidem possum: nisi forte Ἀμμωσις reponi debet, ut et p. 41. pro Ἀμοσιν aliam ex alio exemplari lectionem in margine tibi apposui Ἀμμωσιν. STEPH. Lege cum H. Steph. Ἀμοσις. Sed quid agit in quarto versu ἀλαζονικῶς; quod quinta, ut aiunt, rota in curru, vel asinus in unguento. RHOD. Ἀμοσις γενόμενος βασιλεὺς] Vera si essent, quae de regibus huius nominis commentatus est Gottf. Olearius in Philostrati V. Vit. Apollon. 42., nulla opus foret correctione: sed miscet ille Amasin, Apriae successorem, quo de Philostr., et Amosin, quo rege Israelitae creduntur ex Aegypto excessisse. Vel sic tamen contra Codd. voluntatem nihil muto: nam et Amosin sive Ammosin primum dynastiae XVIII. regem Iustin. Mart. Paraenes. p. 10. A. atque alii Amasin appellitant. WESS.

69. 22. Ἐπεὶ δὲ Ἀκτισάνης] Regis huius et occupatae eius ductu et auspiciis Aegypti praeter Strabon. XVI. p. 1102., etsi et is obiter atque aliud agens, nusquam alii, quantum quidem recorder, meminerunt. WESS.

69. 26. Ἀνθρωπίνως ἐλέγματος τὴν ἐντυχίαν] Utitur dictione, quae civilem animum et vicissitudinis rerum humanarum memoriam complectitur, saepeque adeo moderationem, qua omnia humana placate et moderate ferimus, indicat; ita Gelon τὴν ἐντυχίαν ἀνθρωπίνως ἔφερε XI. 26., contra Tantalus, rerum successu inflatior, τὴν ἐντυχίαν οὐ φέρων ἀνθρωπίνως IV. 76. saepe etiam clementiam, qua humaniter alios habemus, quod ἀνθρωπίνως χρῆσασθαι XI. 26. et ἀνθρωπίνως μεταχειρῆσθαι Dionii Cassio LVI. p. 683. C. Plura Des. Heraldus I. Animadv. in Ius Att. et Rom. c. 8. WESS.

70. 36. Πυροκοινοῦσαν] Strabo Lib. XVI. p. 1102. Πυροκόλονσαν vocat; quod ad etymologiam Graecam a πρῶτον magis quadrat. Stephanus tamen Πυροκοινοῦσαν scribit. Sic autem a φῖν et κείω seu κορὰ et ὄρος deduceretur. Quod Grammaticis disceptandum tradimus. Graecam enim compositionem esse

quis ambigat? RHOD. *Ῥινοκολούρα*] In urbis huius nomine variant scriptores, ut ad Itiner. Antonini p. 151. abunde est patefactum. Quod restituimus, tritius et sermonis analogiae convenientius est. Seneca, haud scio quo auctore, III. de Ir. 20. *rex Persarum totius populi nares recidit in Syria: inde Rhinocolura loci nomen est.* Diodoro, ut dictum ante, adsentitur Strabo. WESS.

70. 37. *Ὁδὸν μακρὰν τοῦ παρήκοντος ἀγιάλου*] Mallem a litore porrecto, seu quod praeter urbem longissime porrigitur. Dicuntur enim regiones, insulae, litora *παρήκειν*, quae pertinent et extenduntur, ut diligenter monuit Celeb. C. A. Duker. in Thucyd. IV. 36.; Pausan. I. 44. *παρήκει δὲ παρὰ τὴν Νισαίαν νῆσος ὁδὸν μεγάλη, ἀντὶ Νισαίαν ἰνσουλὰν ἡαυδὸν μαγνὰν πορρήκίται.* Et Noster infra II. 13. *τοῦτο δ' ἐστὶ πολλοὺς σταδίους παρήκον.* clariusque sup. c. 31. *ταῦτα παρ' ἄλλην σχεδὸν τὴν Αἰγυπτίαν παρήκει.* WESS.

70. 40. *Ἐπιὸς δὲ τοῦ τεύχους etc.*] His pugnarent, quae de torrente Aegypti in Esai. XXVII. et Amos. VI. Hieronymus memorat, urbem hanc alluente, modo certa forent; quod quidem ego non putem. *Torrentis Aegypti* ille *ἰσχυρὸν ἕρπ*, alius est, et a Nilo haud diversus. Tamen quae hic de Rhinocolura, ea fere de Ostracine, huic vicina, Ioseph. IV. B. Iud. 11. 14.; ut utraque pessimo fuerit situ. WESS.

70. 47. *Ἐκρημέντες εἰς χόρσαν*] Proprium hoc illis est, qui a civium commercio avulsi in ultimos fines seponuntur, ut Graeci, ab Alexandro *ἐν ταῖς ἰσχυραῖς τῆς βασιλείας ἐξεθρομμένοι* XVIII. 7., et Aegyptii, qui vitiligine infecti *ἐξεθρομμένοι εἰς τὴν Ἑλλάδα*, Eclog. Lib. XL. 1. WESS.

70. 54. *Φέρονται κατ' ἀγέλας*] Volare catervatim perhibentur, quare Delus Ortygia dicta, *παρ' ὃ τὰς ἀγέλας τῶν ζώων τοῦτων φερομένας ἐκ τοῦ πελάγους ἔλάνειν εἰς τὴν νῆσον*, quod greges coturnicium e mari in insulam devolare ibique considere soleant, in Athen. IX. 11. His autem Diodori diligenter viri doctissimi, qui eas aviculas, quibus Israelitae in desertis Arabiae vesciebantur, coturnices fuisse censent, ut adsolent, S. Bochartus Hierozoic. P. II. L. 15. p. 100. Io. Marsham. Canon. Chronol. p. 147. atque alii; a quibus ego, ut alias dicam, dissentio. WESS.

70. 59. *Μένδην*] Huius regis fit mentio a Diodoro non procul ab huius libri primi fine: ubi *Μάρον* genitivus habetur unico σ scriptus, in iis exemplaribus quae hic accusativum *Μάροον* duplici σ scriptum habent. In eo autem in quo hic *Μάρον* legitur, ibi non itidem *Μάρον*, sed *Βάρωος* legitur. Locus est hic, *τὸν δὲ Αἰδαλον λέγουσαν ἀπομνήσασθαι τὴν τοῦ λαβυρίθου πλοκήν, τοῦ διαμεινοντος μὲν μέγρι τοῦ νῦν, οἰκοδομηθέντος δὲ, ὡς μὲν τινες φασίν, ὑπὸ Μένδηντος, ὡς δ'*

ἔνοι λέγουσιν, ὑπὸ Βάρωος τοῦ βασιλέως, πολλὰς ἔπει πρῶτον τῆς Μίνω βασιλείας. Diligenter vero consideranda est quae habetur hoc loco scriptura, propter vicinitatem, quam hoc nomen habet cum eo quo Herodotus unum ex regibus Aegypti nominat. Is enim *Φέροννα* quendam appellat. Ac fieri potest ut eundem alii *Φέροννα*, alii *Βάροννα* nominarint. Sed quis fuerit et quo tempore regnaverit hic sive *Φέρον*, sive *Βάρον*, hac vero de re inter Herodotum et Diodorum nullo modo convenit. Ait enim Herodotus Sesostridi mortuo in regnum successisse filiam Pheronem, qui nullam expeditionem suscepit, cuique luminibus orbari contigerit. At Diodorus Sesostrim quidem regni successorem habuisse scribit suum filium, nullis rebus gestis nobilitatum, et luminibus orbatum, sed Sesostrim et ipsum nuncupatum. patri enim fuisse cognominem tradit. Verum quocumque sit appellandus rex hic nomine, (si modo eundem regem non eodem nomine ab omnibus appellari putandum est) constat Diodorum Varonem suum inter Sesostridis filium et Proteum una cum aliis interiere: quum Herodotus Sesostridis filium Pheronem nuncupet, cui Proteum successorem faciat. Iam vero hic alius mihi iniicitur scrupulus ex alio Diodori loco. Quum enim hunc eundem regem ab aliis *Μένδην*, ab aliis *Μάροον* nominatum scribat, in eo ipso quem modo citavi loco (est autem pag. 61. huius editionis) *Μένδην* sive *Μένδητα* alium a Maro sive Varone facit. Nam quum hic *Μένδην*, quem alii *Μάρον* vocant, labyrinthum construxisse tradat, cui similem Daedalus Minoi Cretensium regi fabricatus sit: illic scribit Daedalum imitatum esse labyrinthum aedificatum, ut quidam aiunt, a Mendete, ut autem alii dicunt, a Maro rege. Nisi forte aliquis, *ὡς μὲν τινες φασίν*, et *ὡς δ' ἔνοι λέγουσιν*, (id est, *ut quidam aiunt aliqui, ut vero nonnulli dicunt*) accipiat pro *ὡς μὲν τινες αὐτὸν ὀνομάζουσιν*, id est, *ut eum quidam nuncupant.* Sed quis unquam ita loquutus est? Ego certe potius Diodorum, quum non eosdem utrobique authores sequeretur, non eadem scripsisse, credibile esse existimo. STEPH. Nos *Μάρον* retinemus, cum de Pherone Herodoti atque hinc de Barone dubia sit H. Stephani coniectura: cuius notatio diligentissima consulatur. RHOD. Diodoro nihil certi constitit de labyrinthi auctore, ut haec et quae c. 89. et 97. leguntur, liquido ostendunt. De Mende sive Mendete non dissentit Strabo XVII. p. 1165., cuius nec *Inandes* sive *Maindes*, ut in Epitoma, non alius est, nisi *Marrēs* Aelian. VI. Hist. An. 7. et *Smares* Plinii XXXVI. 9. diversus ab hoc Marro seu Marno. Quam longe vero hinc abit Herodot. II. 148. et cum secutus Mela I. 9., qui XII regibus et Psammeticho imprimis, Plinius XXXVI. 13., qui Petesucco, African. et Euseb., qui Lachari Sesostris filio, labyrinthum tribuunt in Syncel. Chronogr. p. 60. E qua scriptorum discordia id iusta conclusione confeceris, plures regum diverso tempore huic operi

curam atque impensam insumpsisse, nec certo posse finiri, quis ceteris praeverit. WESS.

71. 69. Ὀμοίον τῷ κατ' Αἴγυπτον] Tametsi et Plinio hinc sumpsisse Daedalam exemplum eius labyrinthi, quem fecit in Creta, non est dubium, XXXVI. N. H. 13., incertissimis tamen suspicionibus motus Io. Marsham. p. 291. illi ac Diodoro obloquitur. WESS.

71. 70. Τὸν λεγόμενον Μινώταυρον] Conf. infr. IV. 79. WESS.

71. 71. Ἐραυλοθή τελείος] Cretici nulla vestigia suo tempore durare Plinius XXXVI. 13. indicat. Itaque alius est, qui nunc peregre in Cretam profectis ostendi solet, accurate descriptus in Itiner. Epist. 2. p. 26. a Pitt. Tournefort. WESS.

71. 74. Μέγρι τοῦ κατ' ἡμᾶς βίον] Immo in hanc usque aetatem, etsi non plane integer: rudera, quae supersunt, illustravit Paul. Lucas Itiner. Aegypt. V. p. 24., quem et viri docti Dissert. insertam T. III. Histor. Acad. Inscript. p. 368. adi. WESS.

71. 76. Τῶν ἀδόξων τις] Hoc malui; nam quae adduntur, certo sunt argumento, non plane indignum fuisse eo honore; quod vulgo recepta scriptura indicabat. WESS.

71. 77. Ἠγεθή καὶ προεβλήθη] Glossema hoc esse quis non videt? Qui desumitur ad regni gubernacula, is certe prius fuit electus prae aliis. Ordinem igitur hunc Glossator invertit, ut scilicet additamentum eius eo facilius animadverti posset. RHOD.

Ibid. Κέρνα] Praefero Κέρην, propter terminationem Graecam. RHOD. Κέρην] Convenit hoc nomen cum Sethose, primo dynastiae XIX. rege, qui ab Synello p. 160. in serie regum videtur Κήρος Certus dictus, haud dubie pro Κήτος. Appellatur autem Graecis Ἡρωεύς Proteus, quia primus fuerat post anarchiam aliquam rex, primus suae familiae, primus novae dynastiae. Sic fere Jac. Perizon. Origin. Aegypt. 15. WESS.

71. 81. Ὅτε μὲν εἰς ζῶον τόπος etc.] Homar. Odyss. A. 418. Quam hominis versatilem naturam ridet urbanissimus scurra Lucian. Dial. Marin. IV. 1. Mox Rhodom. emendat καὶ δένδρον, haud sane gravi causa. WESS.

71. 84. Ἐπιτερίαν ἐσχημέναι] Fabulam hanc alii aliter interpretantur, ut Heraclides in Allegor. Homer. p. 488. Synes. in Dion. p. 44. Lucian. Salt. c. 18. et Io. Tzetzes Chiliad. II. Hist. 41. WESS.

71. 89. Ἀόνητων προτομᾶς] Conf. infr. c. 96. WESS.

71. 96. Ὁ εἰς Ρέμεις] Herodoto II. 121. Rhapsinitus, quem Io. Marsham. componit cum Sesostris apud Manethonem filio Rhapsae, illique accepta refert, quae apud Tacit. II. Annal. 60. Canon. Chron. p. 416., satis profecto incommode. Melius congruit dynastiae XIX. rex secundus Rapses sive Rapsaces apud Syncellum p. 72. WESS.

72. 99. Ὄντε εἰς ἀναθήματα] Habet eius tamen denaria Herodot. II. 121. de inmanibus regis divitiis Diodoro consentiens. WESS.

72. 10. Πλήρ' ἐπὶ Νεῖλος] Dicnearchus in Schol. Apollon. Rhod. IV. 272. hunc inter et Sesonchosin, qui Sesostris, annos interserit bis mille quingentos, quod, si numeri bene habeant, veri fidem exsuperat, ut recte Jac. Perizon. Orig. Aegypt. 18.; id melius, quamquam non satis accurate, quod a Nileo ad Olymp. 1. annos ccccxxxiii computat: vixit enim ex utriusque sententia post bellum Troianum, a quo prima Olympias annis ccccviii abest. WESS.

72. 12. Τὸ προτὸν καλούμενον] Praxe Coislin. et Mutianec melius τὸν προτὸν in Addend. Rhodom. Τὸ προτὸν est antea, quomodo IV. 87. Siciliam τὸ προτὸν Χερσόνησον οὖσαν, et Lesbum, τὸ προτὸν καλούμενην Ἰασον V. 82. ait. Quod autem flumen ab hoc Nileo nomen sortitum perhibet, id parum illis respondet, quae de Nileo, Yuleani patre, Diogen. Praefat. seg. I. et de alio Philostratus Heroic. 3. 4. memorant. Verius illi, qui Nilum κατ' Ἐξοχίην dictum censent ex Hebraeorum ἡρ Nachal sive Neel, ut S. Rochartus Hieroz. P. II. V. 15. p. 764. WESS.

72. 13. Καὶ τὰ φρούρα dele. RHOD.

72. 16. Χέρμης ὁ Μεμφίτης] Proximum a Proteo Rampsinitum ponit Herodotus; cui Cheops, non multum a Chembas seu Chemnis nomine discrepans, successerit, et dehinc Chephren, II. 124. RHOD.

72. 18. Τοῖς ἐπὶ τοῖς ἐπιφανεστάτοις ἔργοις] Sic et II. XVIII. 4. Strabo ἐν τοῖς ἐπὶ θεάμασι XVII. p. 1161. C. et Philo Byzant., ad quem περὶ τῶν ἐπὶ θεάματων plura L. Alatius. WESS.

72. 20. Σταδίου ἑαυτὸν καὶ εἰκοσι] Collem eum, in quo pyramides, Strabo stadiis xi Memphi removet XVII. p. 1161. Plinius, sitae sunt, inquit, in parte Africae, monte saevo sterilique inter Memphi oppidum, et quod appellari diximus Delta, a Nileo minus quatuor millia passuum, a Memphi vii m. d., XXXVI. Nat. Hist. 12., qui numeri etsi Diodori stadia non aequent, clarissime tamen ostendunt, non alias has esse pyramides, atque eas, quae nunc in Aegyptum profectis miraculo sunt. Vid. Prosp. Alpin. I. Rer. Aegypt. c. 6. WESS.

72. 25. Πλεθρὸν πλείονων ἐπὶ] De pyramidis amplitudine scriptoribus haud bene convenit. Herodotus singula eius latera octo plethra sive 15000 pedes, Strabo stadio paullo amplius spatium, Plinius 150000000 pedes, P. Belon. I. Oper. Antiq. Praest. 4. passus cccxxv occupare prodit. Diodori vii plethra sive 1500 pedes Io. Gravius, qui spatium diligentissime dimensus est, ad verum propius accedere conperit Pyramidogr. p. 68. WESS.

72. 26. Συναγωγήν δ' ἐκ τοῦ etc.] Sic III. 40. ἄρχεται συναγωγήν λαμβάνειν ὁ κάλλος, estque frequentissimum in omnibus illis, quae in artum coeunt. Κλίμακες ἀπὸ συναγωγῆν λαμβάνουσι Apollodor. Pollorcet. p. 38. De Pyramo Strabo, ἐπιπέδων συνάγει τῶ Ταύρω; παράδοξον λαμβάνει τὴν συναγωγήν, XII. p. 810.; cuius et II. p. 177. A. VIII. p. 517. B. et Athenaeum de Machin. p. 4. vide. WESS.

72. 30. Χίλιον ἑτῶν] Conf. e. 44. WESS.

72. 35. Ἐκ τῆς Ἀραβίας] Habet lapicidinas Arabicas II. 48.; sed haec alius loci, quippe ea in Aegypti parte, quae ad sinum Arabicum vergit, Arabiaeque nomine nota fuit, apud Herodot. II. 8. 124. Strab. XVII. 1162. C. WESS.

73. 41. Αἰθίων ξειστοφυλάς καὶ λαζέβωος] Per curiositatem alienius καὶ λαζέβωος huc irrepsit, ut et sequentia καὶ μεθεβόδαι, itemque λήγοντες. Rhod. Ὅντι τῆς τῶν λίθων ξειστοφυλάς etc.] Negat Strabo XVII. p. 1162. ἐκ γὰρ τῆς λαζέβης σπογγίονες πρὸ τῶν πυραμίδων κένται, acervi quidam, inquit, lapillis dolando detritis, ante pyramides iacent; cui, quia se vidisse proflitetur, praed. Diodoro Is. Casaubon. ndsentitur. Ego de lapillis istis variatum fuisse sententiis opinor, et spectatorum aliquos veteris structurae reliquias, ceteros arenam esse censuisse. Facit cum Diodoro Plinius XXXVI. 12. Vestigia aedificationum nulla exstant, arena late pura circum, lentis similitudine, qualis in maiori parte Africae; neque invenit Strabonis illos lapillos Io. Gravius Pyramidogr. p. 119. WESS.

73. 45. Τερατολογεῖν ἐπὶ τούτων, ὡς ἐξ ἄλλων etc.] Hoc sequor, deletis librariorum, qui audacissime hoc in scriptore grassati sunt, commentis. Diceris Plinium haec Diodori excerptisse quaestionum, inquentem, summa est, quantum ratione in tantum altitudinem subiecta sint caementa: alii enim nitro ac sale adaggeratis cum crescente opere, ac peracto fluminis irrigatione dilutis; alii lateribus e luto factis, in privatas domos distributis. Paulo post ἐτηξεν, quod Scalig. et Vossio probabatur, inducto; quod additum erat, glossemate, restitui. WESS.

73. 47. Ἐτηξεν καὶ δέλωσεν] Lege ἐτηξεν et tolle sequentem copulam una cum verbo: extrinsecus enim haec advenisse, terminatio ἐν in ἐτηξεν arguit, cui ἀπὸ fuit proximum. Rhod.

73. 51. Τριχόντι μὲν γὰρ καὶ ἑξ etc.] Prope ab his numeris absunt haec Plinii, trecenta LXVI hominum millia annis etc. cum constraxisse produntur. Longius Herodot. II. 124. WESS.

73. 58. Χαβρύτι] Videtur idem esse ac Cephrenis nomen, ac tantum diverso pronuntiantium sono discrepare. Herodot. II. 127. Cheopis frater est. Recte vero Steph. et Rhodom. τὴν τοῦ προβασιλεύσαντος προαγοσιν maluerunt, quorum opinionem Mutin. codex firmat et scriptoris consuetudo, qua προβασιλεύσαντες,

qui ante aliquem regni curam administrarunt, ut extremo hoc capite et 94. WESS.

73. 60. Τὴν τοῦ βασιλεύσαντος] Aut τοῦ προβασιλεύσαντος, aut τοῦ πρὸ αὐτοῦ βασιλεύσαντος legendum puto. Steph. Praefigatur πρὸ, ut H. Stephan. monet, et mox ὡς ante λάχανα in εἰς mutetur. Rhod.

73. 63. Πενεὺς σταδίου etc.] Neque in huius amplitudine consentiunt: Plinius in singula latera centum fere pedibus altera minorem, Strabo priori aequalem facit; cui Io. Gravius Pyramidogr. p. 104., re diligenter explorata, accedit. WESS.

73. 65. Ὡς εἰς λάχανα καὶ σαρμάται] Hoc placet, etsi ὡς nonnunquam potestatem praepositionis εἰς induat. Poterat quidem sine orationis detrimento ea hinc abesse particula, verum saepe eiusmodi locum sermonis quadam elegantia occupat, ut egregie monuit T. Hemsterh. in Luciani D. Mort. XIII. 6. Recte autem σαρμάται, Plinii exemplo, raphanos vertunt. Erotian. σαρμάται λέγεται ἢ ἐπιμήκης ῥαφανίς, ἢν τινες μεθ' ἄλλης ἐσθιοντες καθαίρονται, καὶ καλεῖται σαρματισμός ὁ ταιούτος τῆς καθάρσεως τρόπος. Aegyptii raphanis vescabantur, eorumque succo alvum ciebant, quod σαρματίζει Aelian. V. H. An. 46.; quamobrem σαρμάτη de eiusmodi succo Herodot. II. 88. et Aristophan. Pac. 1253. et Aegyptii μελαινροσαρμάτος λεως Thesmothor. 864., ubi Scholia vide et Foessii Oeconomiam Hippocr. Σαρματή. WESS.

73. 70. Κατασκευασάντων τόπους] Haec verior opinio, probata Straboni XVII. p. 1161. Lucano VIII. 697. Servio in Aeneid. XI. 849. Falluntur enim, qui frumento asservando pyramides exstructas putarunt Stephanus et Erymologus; nam et ei rei aptae non sunt, et solum sive sandapila, in maiore residua, et regis corpus ab Arabibus, cum Calipha Almamon esset, inde erutum, et summa sepulturae, quam Aegyptii agebant, cura, sepulcra fuisse ostendunt: nec his obest Plinianum, factas videri, ne pecuniam reges successoribus aut aemulis insidiantibus praebent, aut ne plebs esset otiosa: illae enim rationes principi ac praecipuae, ut regibus tumuli loco essent, accesserunt. Plura Io. Gravius Pyramidograph. p. 44. WESS.

74. 74. Δι' ὀργῆς εἶχε] Conf. Herodot. II. 128. WESS.

74. 79. Ὅν τινες μὲν Χερίνον] Ex μὲν Χερίνον faciendum puto Μυχερίνον. μὲν certe nullo modo locum hic habet. Fuerit autem μὲν Χερίνον pro Μυχερίνον ita positum ut μὲν Μέμφιν pro Μομφερίν, de quo vide proxime sequentem annotationem. Ab Herodoto quidem certe Μυχερίνος vocatur hic rex, Cephrenis secundum eum successor; secundum Diodorum autem, vel Cephrenis vel Chabriae. nam Chemmidi aut Chembeti (quem Herodotus Cheepa nuncupat) successeritne Cephren frater, an Chabryis seu Chabryas filius, in ambiguo relinquit. Herodoti

verba sunt, βασιλεύσαι δὲ τὸν Χέοπα τοῦτον Αἰγύπτιοι λέγουσι πενήκοντα ἔτη. τελευτήσαντας δὲ τοῦτον, ἐκδέξασθαι τὴν βασιλείην τὸν ἀδελφεὸν αὐτοῦ Χεφρήνα. Ubi animadvertit Chemmidia sive Cheopis fratrem ab Herodoto et Diodoro nomine eodem appellari, nisi quod hic aspiratam χ in tenuem κ vertit. Ab hoc enim Χεφρήν, ab illo Χεφρήν dicitur. Falsum est igitur, quod quidam scripserunt, quem Herodotus Chephrenem nuncupet, eum a Diodoro Cephum vocari. STEPH. Restitue Μυχερίνον. RHOD. Ὅν τινες Μεχερίνον] Dedi scriptis Codd., ut hoc in integrum restitueretur. Videntur Mucherinum et Mecherinum levi soni discrimine appellasse: vulgatum certe quidem propius hinc quam a Stephani coniectura abest. WESS.

74. 84. Ἐπὶ πεντεκαίδεκα δόμοις] Ad xv lapidum ordinem sive compagem: Herodot. II. 127. ἐπιδοίμια δὲ τὸν πρότον δόμον λεῖον Αἰθιοπικὸν ποικίλον, cum primam compagem ex Aethiopico versicolore lapide struxisset: sic enim recte Iac. Gronov., quem vide in eiusdem I. 179. Rhodom. contignatio hic non quadrat. WESS.

74. 85. Ἐκ μέλανος λίθου] Minus distincte Plinius XXXVI. 12. tertia minor quidem, sed multo spectatior, Aethiopicis lapidibus assurgit. Neque enim tota ex eo lapide, sed eius τὸ ἥμισυ, ad medium usque Herodot. II. 134. et Strabo XVII. p. 1161., qui insuper addit, lapidem eum ex Aethiopiae montibus deferri, durum esse, et mortariis cavandis habilem: Plinio XXXVI. 7. Basaltis est, ferrei coloris et duritiae. Atque ita quidem paene his scriptoribus convenit, quos P. Belonius atque alii sequuntur: qui vero accuratior diligentia pyramidem hanc examinavit, candido lapide exstructam animadvertit, Io. Gravius Pyramidogr. p. 112. WESS.

74. 89. Ἐπιέγρουπται Μυκερίνος] Nomen id aëris temporumque iniuria plane defluxit; idem Gravius p. 113. WESS.

74. 93. Καὶ πόρον] Haec exauctorato. RHOD.

74. 96. Κατὰ δὲ τὰς χορηγισμοὺς etc.] Scholion καὶ τὰς μυστίας Rhodom. in fraudem induit, ut in Deorum responsa et oracula verteret, quibus nullus hic quidem locus, sicuti et ipse dein animadvertit. Χορηγισμὸν praeter alia rex iudexve dicitur, quum de iure civibus respondet: Appian. III. B. C. IV. p. 882. ἐπὶ τοῦ σφραττικῶν βήματος, ἔνθα ὁ Τρεβόνιος ἐχορηγισμῶν, ubi Trebonius ius reddere solebat. et χορηγισμῶν ipsa iurisdicentia infr. c. 70. iudicisque sententia, quam qui adulterant χορηγισμῶν ψευδεῖς χορηγισμῶν γράφοντες c. 78. De iudiciis autem hic agi et ea quae proxime consequuntur et Herodot. II. 129. indicant. WESS.

74. 99. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι τοιαῦτες] Illae in haec tempora haud durant, nisi si inter eas locum occupent, quae in Africae

desertis, sed longius a tribus superioribus disparatae, superant, de quibus Io. Gravius Pyramidogr. p. 13. et 115. WESS.

74. 6. Φιλοτεχνία τῶν ἐργασμένων] Diodori hoc est, cui φιλοτεχνία sollers quodvis artificium, ut cap. 61. ὡς πρὸς φιλοτεχνίαν δυναμικῶν. et 74. καὶ φιλοτεχνία τῆς φυσικῆς ἐνεργείας οὐκ ἀπολείπονται. et III. 37. φιλοτεχνία τε καὶ δόλος τὸ τῆ βίᾳ δυναμικῶν ἐργασμάτων. Vulgatum πολυτεχνία Grammatici commentum est. WESS.

75. 13. Οὐδὲ παρὰ τοῖς ἐγγυράσις] Bene Plinius, eum scriptores enumerasset, qui de pyramidibus egerant, inter omnes eos non constat a quibus factae sint, iustissimo casu oblitteratis tantae vanitatis auctoribus, XXXVI. 12. Atque hac veterum discordia prudentissime in rem suam usi sunt viri doctissimi, ut vincerent, Israelitas ad stupenda haec opera, eum gravissimis in Aegypto oneribus premerentur, manus paene invito admovisse, Nicol. Abramus VIII. Phari V. T. 14. Iac. Perizon. Orig. Aegypt. 21. WESS.

75. 16. Ἀμασίων — Ἀμασιν] Hic Ἀμασίων et Μίθρανα non invito recipimus. Amasi enim ultimo regum Aegyptiorum nec ab Herodoto nec a Diodoro pyramidis assignatur. Cumque hunc solum inter Aegypti reges illos Amasidis nomen habuisse, ratione bona H. Stephanus doceat, Ἀμασίων hic interim ex margine assumimus, dum certius quiddam offeratur. Quamquam nec in Ammossis supra adducti historia pyramidis mentio fiat. Porro an Maro hic idem sit, qui superior Marus vel Baro, aut etiam Phero, disquirendum restat. RHOD. Ἀρμαίν regem, sic enim scripti libri, non Amasin, in sphinge, quae prope pyramides, Plinius XXXVI. 12. conditum ait, estque Ἀρμαίς, Ἀρμαίος, Sesostris frater, ut ante dictum, ex Manethone apud Syncellum p. 155. Qui sequitur Amasis, eius ego nomen retineo, tum propter ea, quae ad cap. 60. disputavi, tum ob Lucanum IX. 155.

Non mihi pyramidum tumulis avulsus Amasis,

Atque alii reges Nilo torrente natabant?

Neque enim haec ad eum Amasin, qui Apriae successit, referri possunt, alibi sepultum apud Herodot. III. 10. De Inarone viris doctis non obloquar, quamquam fieri potuit, ut in tanta regum Aegyptiorum multitudine, hoc quis nomine insignis fuerit. Habemus alium infra XI. 71. WESS.

75. 17. Ἰνασίων] Recte, quod ad accentum, libri meliores, qui Ἰνδοσίων. Choeroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1197. εἰσὶ δὲ καὶ Πελοποννησιακὰ ὀνόματα καὶ Ἀργεῖα εἰς ὡς λέγονται, ἅτινα τὴν αὐτὴν κλίσην ἐπιδέχονται τοῖς εἰς ὡς Ἀττικοῖς· εἰ (I. οὐ) μέντοι προσηγορεύονται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ὡσαυτοὶ οὐδὲ ἐν ταῖς ἄλλαις πλάσεσιν. ἔστι γὰρ Ἰνασίων ὄνομα βασιλέως — καὶ Ἰστίων οὗτι τινὲς μὲν ὀνόνοσιν αὐτὰ, τινὲς δὲ περισπῶσιν.

75. 18. *Ῥωδῶπιδος τάγον*] Negat Herodotus II. 134. ipsoque opere et Rhodopidis aetate falsi coarguit: tamen Strabo XVII. p. 1161. et Plinius XXXVI. 12. pro vero putant: quam discordiam, duae si fuerint, sed diversae aetate, Rhodopides, quarum altera et vetustior ad reginae Aegypti fortunam escenderit, altera amatorem habuerit Charaxum, Sapphus fratrem, tolli fortasse posse, haud male in Aelian. XIII. V. H. 33. Iac. Perizon. censuit. WESS.

75. 22. *Μετὰ δὲ τοῖς προσημνύουσιν*] Mycerino Herodot. II. 136. successorem dat Asychin, qui nisi sit Tnephachthus Bocchoridis pater, de quo c. 45., ipse Bocchoris est. WESS.

75. 24. *Ἀγγιολῶν καὶ ῥορῆσαι* etc.] Suspicio voces καὶ ῥορῆσαι ex Grammatici interpretatione hanc sedem occupasse; id suadent scripti Codd. et Diodori consuetudo, qua *ἄγγιολα* est sollertia et animi insignis prudentia, ut I. 8. II. 38. XV. 33. Nec sustuli tamen, quod alii binas has voces distinguant, quos inter prinripe loco Aristoteles Ethic. Nicomach. VI. 9. 10. Bocchoridem inf. 94. σοφῶν καὶ πανουργῶν διαφέρουσα sapientia et versutia excelluisse ait, ubi plura. WESS.

75. 25. *Ἰλλοῖς δὲ ὄστερον* etc.] Male Aegyptii illi, qui Diodoro huius rei auctores fuerunt: Sabacon Bocchoridem victum cepit et vivum dein exussit. Vide Syncelli Chronogr. p. 74. et 184. WESS.

75. 29. *Προστίμων ἄραι τὸ μέγιστον*] Quod ex Matinensi Cod. restitui, coniectura assecuti fuerunt Ios. Scaliger et Is. Vossius. Simili peccato XI. 65. ubi πάλαι μὲν ἐσπεύδον ἄραι τὴν πόλιν, in Coisl. ἀρετὴν scripserunt. Sunt autem τὰ πρόστιμα τῶν νομίμων poenae legibus statutae, ut mox et cap. 92. XIII. 91.; quas inter maxima utique est capitalis, unde τὸν θάνατον πρόστιμον τελέουσι, aut θάνατος ἐστὶν πρόστιμον V. 34. XI. 8. etc. WESS.

75. 32. *Χόματα κατεσκεύαζεν*] Uberius et distinctius haec Herodot. II. 137. WESS.

75. 40. *Τὸν ἐν Θήβαις θεῶν*] Vid. supr. 57. WESS.

75. 41. *Μικροῦ καὶ ἐπιτοῦ*] Posterior Glossatoris est; qui adeo puer est et vere *νήπια εἰδώς*, ut contra auxeseos rhetoricae normam, inverso naturae ordine, a summis ad infima, ab emphaticis ad minus significantia gradum faciat. Sed pueris forte minus usitata et specialia per communia et generalia explicare in margine voluit: quae per librorum postea incuriam vel temeritatem in medium contextum translata fuerint. Quae animadvertis in caeteris id genus *πυροπλοκαῖς* ubique locum habeat. Rhod.

76. 43. *Μετὰ τῆς Σεραπίδος*] Bene de satellitibus Rhodom. accepit, ut infra XX. 11. 17. alioqui servitia indicat, unde Σεραπίδος ὄγκος Philon. Iud. I. Vit. M. p. 625. B. Herodot. V. 21. VII. 55. etc. WESS.

76. 48. *Ἀπῶν τὸν κέριον*] Rarum hoc apud alios de Deo simpliciter positum, sed V. et N. T. scriptoribus frequentissimum. Atque haud scio, an Io. Spencerus, cum in causas inquireret, cur Deus O. M. regis dominique titulos admiserit Dissert. de Theocrat. c. 5. p. 344. hoc, si in mundo illi fuisset, praeteriisset. WESS. Aliena haec ab hoc loco, ubi τὸν κέριον intelligendum τὸν τοῦ Ἰγν κέριον.

76. 52. *Ἀναχίας δὲ γενομένης*] Herodotus Anysin regem, Sabacone in Aethiopiam reverso, regnum reciperasse, tum Sethonem, Vulcani sacerdotem, regem fuisse, eo vero defuncto XII reges constitutos, et multo sane rectius tradit II. 140. 141. 147. WESS.

76. 57. *Ἐπ' εἴη πεντηκίδεκα*] Noli ita accipere, ac si finitis XV annis sepulcrum struere adgressi fuerint: falsum id foret. Regnarunt adlinitatibus iuncti communibus auspiciis sepulcrumque sibi excitarunt: sed cum XV fere annos regnando absumpserant, ut mox dicit, Aegyptus sub unius Psammetichi imperium et ditionem redacta est. WESS.

76. 64. *Ἐπαγέντων*] Hoc praefero ob Philon. Iud. migr. Abr. p. 390. E. et supr. c. 64. WESS.

76. 67. *Τὸν εἰς τὴν Μοίριδος*] Conf. supr. c. 52. WESS.

76. 68. *Τάγον ἐκ τῶν κυλλιστῶν*] Herodotus labyrinthum, ipsis pyramidibus excellentius opus, his auctoribus tribuit II. 148., eiusque vestigia legens Mela, ut supra c. 61. ostendimus. WESS.

76. 74. *Φάντας τισὶ διαγεγενημένη*] Hoc probo. καὶ ἔξομασι Scholion est ineptum: quid enim ad hunc locum *ramenta ἔξοματα*? Sunt *γάγαι* lacunarium, ad praesepe formam fabricatorum, genus, *φατνώματα* Polybio X. 24. Iosepho VIII. A. I. 3. 2. Retulit et huc Is. Casaubon. *γάγαις ἀργυρῶς* Turditanorum apud Strabon. III. p. 224., haud scio an iniuria: sed de illis ad V. 35. Vide interea Cl. Salmas. in Fl. Vopisci Aurelian. 46. et P. Horrei Miscellan. Critic. c. 19. WESS.

77. 86. *Φαμμήτιχος*] Etsi Herodoto, quamquam non constanter, sit *Φαμμήτιχος*, hoc praetuli ob scriptos Codd., et quod Mela, Plinius, Aelianus, cuius tamen manu exarati libri variant, Polyaeus et alii id probent. WESS.

77. 90. *Ἀνοικελῶς διατιθέμενος*] Proprie *διατίθεσθαι* merces est *venum exponere* atque ex consequenti ratione *vendere*: Herodot. I. 194. *ἐπεὶ καὶ διαθέντων τὸν φόρον*. Demosthen. c. Phaenip. p. 599. *καὶ τοῦτον τροπικῆς τιμῆς ἢ πρότερον διατίθενται*. Appian. V. B. C. p. 1079. *κολλῶσι μὲν ἐκ Περσῶν τὰ Ἰνδιὰ ἢ Ἀράβια, διατίθενται δ' ἐν τῇ Ρωμαίων*. Sed desino. Noli tamen negligere Schol. in Demosthen. Olynth. II. p. 14. et Is. Casaub. in Strabon. I. p. 17. WESS.

77. 94. Ἐπιτοὶ τῶν ἀρχαίων] Herodotum signat II. 151., qui rectius tamen ἐνδεκα φιάλας χρυσέας undecim aureas phialas sacerdotem attulisse ait. WESS.

77. 2. Ὑπιδόμενος οὖν] De suspitione, etsi negligentius vulgo habitum, hoc non infrequens est. Polyb. II. 7. τὴν κοινὴν περὶ Γαλατῶν φήμην ὑπιδόμενος communem de Gallis famam suspectans. Philo Iud. Quis Rer. D. Her. p. 527. C. ὁ δὲ ὑπιδόμενος οὐδέν. Et Ioseph. XIV. A. I. 11. 6. 13. 4. 15. 7. WESS. Scribendum ubique ὑπιδόμενος. Nam Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 167. 1. quod προκίδω finxit, hoc eius de σφῆλω verbo p. 171. et εἰ particula p. 144. praeceptis dignum est.

77. 4. Ἐν τοῖς ἔλεσι] Elearchiam ab his paludibus, de quibus ad Hieroclis Synecdem. p. 726. abunde, serior aetas appellavit. WESS.

77. 6. Ἐκ τε τῆς Ἀραβίας] Mallem cum Reg. et Coisl. Ἐκ τε τῆς Ἰωνίας καὶ Καρίας. Ionum enim et Carum, quos sibi adiunxerat Herodot. II. 152. meminit: forte tamen alios habuit auctores Diodorus. WESS.

77. 8. Μώμεμφιν] Quaedam exemplaria non Μώμεμφιν habent, sed μὲν Μέμφιν. cuiusmodi error ostensus est proxime praecedente annotatione. Itidem vero apud Herodotum lib. II. Μέμφις perperam positum pro Μώμεμφις. STERN. Polyacn. VII. Stratag. 3. Psammetichum de rege Tementhe prope Memphin victoriam reportasse tradit; quae diversa et hac posterior fuisse videtur. Momemphis non longe aberat a lacu Maria, sedibusque illis, in quas compulsus fuerat Psammetichus: saepe quoque a Memphi loco deiecta est in vetustis Codd., uti apud Herodot. II. 163. et 169., restituta tamen feliciter a Iac. Gronovio, quamquam observationis H. Stephani, paullo ante exscriptae, non recordato, ad Ethnogr. Μώμεμφις. WESS.

77. 13. Τῶ μὲν ἐν Μέμφει θεῷ] Hic omnes nostri codices habent προσπέλαιον, non προπέλαιον, quanvis antea in quodam p. 33. loco scriptum habeant προπέλαια, et p. 61. προπέλοι. Herodotus quoque tractans eandem historiam προπέλαιον vocat. Ex quo etiam patet hunc Memphiticum deum non alium esse quam Vulcanum: adeo ut quod pag. 61. dicit Diodorus πρόπαιον ἐν Μέμφει τοῦ Ἡραίου, idem esse putandum sit quod hic ait τῷ ἐν Μέμφει θεῷ προσπέλαιον. Templi autem Vulcani meminit antea Diodorus p. 13. et 16. τέμενος appellans: p. autem 33. ἱερὸν. STERN. et RHOD. Προπέλαιον] Resitui Diodoro, quod reliquerat. Herodot. paullo aliter II. 153. ἐποίησε τῷ Ἡραίῳ προσπέλαια ἐν Μέμφει, τὰ πρὸς νότον ἄνεμον τετραγώνη. WESS.

77. 17. Καὶ τοῖς καλουμένοις στρατοπέδοις] Accusandi casum, quem margo habet, praefendum existimavi, ut versio indicat. RHOD. Καὶ τὰ καλούμενα στρατοπέδα] Et haec suam

in sedem revocavi, Codd. veterum et Herodoti II. 154. auctoritate motus. WESS.

77. 21. Κατόικισεν εἰς Μέμφιν] Eadem Herodotus. Addit Polyacnus, a Caribus his partem civitatis Memphis Καρομεμφίται appellari VII. Stratag. 3. WESS.

77. 24. Στρατεύσαντος δ' εἰς Σοφίαν] Forte ea expeditione, qua Azotum obsidere ingressus est apud Herodot. II. 157.; quamquam is cap. 30. longe aliam huius discessionis causam adfert, non multum dissentiente Plutarch. T. II. p. 601. E. Nec Diodori tamen narratio a vero prorsus abludivit: Herodotus enim transfugas hos patrio sermone Ascham et Graece τοὺς ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς πωρισταμένους βασιλεῖ sive a sinistra regi adsistentes appellari auctor est; cuius appellationis ea videtur esse causa, quam Diodorus praefert. WESS.

78. 39. Τοῖς κοιτοῖς τὰς ἀσπίδας πατάξαντες] Ammian. XV. 8. cum hastis clypei feriuntur, irae documentum est et doloris. Quare de Macedonibus, quum ad eos parum grata Nearchus perorasset, nulli placebat oratio; itaque suo more hastis scuta quatientes obstrepere perseverabant in Curtii X. 6. cum Cellar. nota. Alioqui ut aut alacritatem suam aut hostibus formidinem ostentarent, hastis scuta quatere solebant, quod Aeliano VIII. H. A. 10. πρὸς τὰς ἀσπίδας τὰ δοράτια ἄραττιν, Arriano I. E. A. 6. τοῖς δόρασι δονᾶσαι πρὸς τὰς ἀσπίδας, ubi plura Iac. Gronov. WESS.

78. 46. Τῆς Αἰθιοπίας τὴν κρατίστην] Insulam supra Meroën Strabo XVII. p. 1134. B., Plinius VI. N. H. 30. et ante eum Herodot. II. 30. plura Aethiopiae loca insedissee adfirmat. WESS.

78. 52. Τοὺς ἐθειλονσίως ἀποδησοῦντας] Hoc praefero. S. Lucas Evang. XV. 13. καὶ ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν. Novi τοὺς ἐποδημήσαντας τῶν Ἑλλήνων ex Demosth. Midian. p. 378. et eius generis alios. Sed tum oportuerat ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, nisi enallagen praepositionis admittas, ut XIII. 12. XIX. 117. Multum quoque haud absum ab ἐθειλοντεῖ, quod in Codd. quibusdam, probando ob XVI. 42. XVIII. 53. WESS.

78. 56. Τὰ κατὰ τὴν ἄλλην etc.] Si Herodotum audis, sola olim Naueratis Aegypti emporium erat, ad quod peregre advenientes applicare debebant II. 179. WESS.

78. 60. Ἡ περὶ τὸν Βούσιριν] In Graecorum fabulis nihil eius crudelitate inmanius, quam Polycrates tamen, orator ineptus, in ipsa Busiridis Apologia haud parum adauxit, solitum καταθῆναι τοὺς ἀνθρώπους, homines devorare, perhibens, merito propterea notatus ab Isocrate in Busir. p. 325. Natas autem has esse fabulas inter Graecos, quod Aegyptii olim suam in regionem delatos aut non admitterent aut durius haberent, et Strabo

τετρακοσίων, καὶ τούτους ἔγγενεις, gubernasse Aegyptum plusquam CCCCLXX reges, eosque indigenas. Sic certe cum altero Diodori loco cap. 44. hic ipse sic satis congrueret. Sed tamen, quum tam incerta sit et dissona Aegyptiorum Chronologia, mutare nihil absque MStorum ope ausim, Origin. Aegypti. cap. 11. p. 206. WESS. Nulla hic repugnantia. Dixerat Diodorus l. c. 44. homines usque ad Ol. 180. Aegypto imperasse ἐτη βραχὴν λέγοντα τῶν πεντακισχίλων, quorum annorum 36 annos Aethiopes, 130 Persas, 276 Macedones regnum occupasse. Hoc autem loco quum Αἴγυπτον πλεῖστον τῶν ἑπτακοσίων καὶ τετρακισχίλων ἐπισημασθεὶς τοὺς πλείους ἔγγενεις dicit, tempus illud ex quo Macedones continuum imperium tenebant detraxit. Exinde enim indigenae reges, qui sub Persis Aethiopiisque imperium nonnumquam recuperaverant, penitus sunt aboliti. Infra c. 95. ἐν δὲ τοῖς ἕστερον χρόνοις πολλὰ τῶν καλῶς ἔχειν δοκοῦντων νομίμων φασὶ κινήθησθαι, Μακεδόνων ἐπικρατησάντων καὶ καταλυσάντων εἰς τέλος τὴν βασιλείαν τῶν ἔγχωριων.

80. 29. Καὶ συνεγράψαντο] In quibusdam tantum exemplaribus sunt haec verba καὶ συνεγράψαντο, ut apposita illis nota declarat. In nullo certe esse deberent, utpote supposititia. Nam quorsum Diodorus post ἐσχεδιάσασι verba illa subiunxisset? perinde est enim ac si dixisset ἐπέευσαντο καὶ συνεγράψαντο. Nam σχεδιάζειν, ut ab aliis, sic et ab eo accipitur interdum pro ψεύδεσθαι, mentiri, confingere, comminisci, verbi gratia, pag. 25. περὶ τριανῶς ὁ συγγραφεὺς σχεδιάζων εὐρίσκειται. ubi ὁ συγγραφεὺς est itidem Herodotus. Sic et in extrema pag. 13. τοὺς δὲ λέγοντας ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας γεγονέναι τὸν θεὸν ἐκ Σελήνης καὶ Διὸς, φασὶ σχεδιάζειν. Sed his in locis absolute ponitur et ἀμεταβάτως verbum σχεδιάζειν: at in loco de quo agitur accusativum habet. Fortasse autem haec verba e scholio manarunt, sed depravato; siquidem credibile est aliquem ἐσχεδιάσασι exposuisse, ψευδῶς συνεγράψαντο: quorum deinde verborum unum in contextum irrepserit, altero per incuriam omissō. STEPH. Ἐσχεδιάσασι καὶ συνεγράψαντο] Scholiastes per posterius explicare voluit prius; sed quam recte, iudicent illi, qui quo significatu auctor τὸ σχεδιάζειν usurpet, recte intellexerint. Mendi igitur huius labes eluatur. RHOD. Ἐσχεδιάσασι, ἐκνομίως etc.] Vid. supra c. 23. Haud praeter verum de hoc hominum genere Seneca, quidam incredibilium relatu commendationem parant, et lectorem aliud acturum, si per quotidianam duceretur, miraculo excitant: quidam creduli, quidam negligentes sunt, quibusdam mendacium obrepit, quibusdam placet. Illi non evitant, hi appetunt. Et hoc commune de tota natione, quae approbari opus suum, et fieri populare non putet posse, nisi illud mendacio adpersit. Q. Natur. VII. 16. WESS.

80. 32. Ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς] Conf. supra c. 44. WESS.

80. 36. Καὶ πάντα πράττονται etc.] Sic quidem Diodori aetate plerisque in regnis, et olim apud Persas, quorum αὐτοκρατίς βασιλεία καὶ ἀντιείδωτος in Plutarchi T. II. p. 826. F. Seeus olim inter Graecos, ubi reges ἐπὶ ἄριστοις γέγρασι certis honoribus et conditionibus constituebantur, ut est in Thucydide l. 13., nec omnia ex arbitrii voluntate poterant. Quamobrem et Demophon in Euripid. Heraclid. 424. Οὐ γὰρ τυραννὶς ὡς τε βασιλείαν ἔχει, ἀλλ' ἦν δίκαια δροῶ, δίκαια πέποιμαι. Non enim, inquit, tyrannidem ut barbarorum obtineo; sed iusta si fecero, iusta patiar; quod et reapse expertus est, causam eadē dicere eoactus in foro, quod Palladium, ἐπὶ παλλαδίῳ, vocant apud Pausan. l. 28. p. 69. Neque Athenis id tantum valebat, sed et Argivorum, quorum in Graecia antiquissimum regnum, moribus; quo spectant quae rex eius populi in Aeschylī Supplic. 383. et 404. ait, καὶ quae Pausan. II. 19. Immo βασιλεὺς praecipuo quodam usu rex est legitimus liberaeque civitatis, seu qui secundum patriae leges et constituitur et imperat, ut erudite docuit Iac. Perizon. in Aelian. II. V. H. 20. WESS.

80. 37. ἀλλ' ἦν ἅπαντα τεταγμένα etc.] Perstringit has leges et ab inpostoribus Aegyptiis Diodoro obrusas arbitratur Iac. Capellus Hist. Exot. A. M. 1931.; neque enim Chemem, Cephren et ceteros ingenii violentioris reges illis paruisse videri; esse praeterea vero parum similes. Contra quem tametsi aperte venire nolim, ea tamen, quae olim in Hispania a regibus et in Germania ab Imperatoribus sponte observata novimus, talia videntur, ut plerisque harum legum patrociniū parent. Tu vide Ioach. Frid. Felleri Monum. inedita p. 227. Sunt praeterea in his legibus, quae gentis superstitioni originem debent; eo certe pertinere videntur, quae de regis cum uxore consuetudine brevi post memorantur, et a Schol. Ptolemaei in Tetrabibl. p. 88. explicita sunt. WESS.

80. 41. ἀλλὰ τῶν ἐπιγενετώτων ἱερέων υἱοὶ] Mos etiam erat principibus Macedonum adultos liberos regibus tradere, ad munia haud multum servilibus ministeriis abhorrentia, Curtio VII. 6. teste; qui tamen mos a Philippo demum institutus est, si Aelian. XIV. V. H. 49. audimus. Id negligi haud oportet, Aegyptios sibi reges constituisse aut ex bellicosus, ἐκ τῶν μαχιμῶν, aut sacerdotibus; et illos quidem statim disciplinae sacerdotum se tradidisse, ut sacrorum et omnis philosophiae notitia inbuerentur, Plutarcho Isid. et Osir. T. II. p. 354. B. auctore: nefas enim principi erat sine sacrorum scientia regni gubernaculum tractare, περὶ μὲν Αἴγυπτου οὐδ' ἔστι βασιλεὺς χωρὶς ἱερατικῆς ἄρχης, Plato Politic. p. 290. D. WESS.

81. 50. Ἐκ τῶν νόμων] Rectius ἐν τοῖς νόμοις, quod in margine extensum fuit. RHOD. Non subscribo viri docti sententiae; paullo quidem planius alterum illud est, nec melius propterea.

Ἡ ἐκ τῶν νόμων τάλαιπωρία Aeliano XIII. V. H. 38. aerumnae sunt, quas ex legum praescriptis Spartani sustinebant. Τόξαις ἢ ἐκ τῶν νόμων ὀρισμένη legibus definita inf. c. 74. Τὸ ποιηθὲν ἐν Φαμητικῶν factum Psammetichi Herodot. II. 151.; quo modo saepe ille. Conf. Georg. Raphaelium in Ioan. III. 25. WESS.

81. 54. Χρηματίζειν καὶ πράττειν] Haud iniuria metuo, ne non καὶ πράττειν ex Scholio hanc sedem occuparit; iuvat suspicionem Cod. Reg., et scriptoris mos, quo χρηματίζειν de responsis rerumque actu usurpat, ut c. 69. XVII. 113. Athen. XII. p. 539. ἐφ' οὗ καθήμενος ἐχορημάτιζεν ὁ Ἀλέξανδρος. et p. 542. ἐν ᾧ χρηματίζειν ἴερον τὸν βασιλέα. Passus tamen sum, ut locum tueretur, ne calumniandi foret occasio. WESS. Καὶ πράττειν Ursinus ex Scholio venisse censet, meam suspicionem adfirmans. IDEM in Add.

81. 58. Πλησίον τοῦ ἱερέου] Marginalis nota offert duo ἱερέως et ἡγεμόνος, posterius eligo. Nec parum ad rem conferre arbitror, si ante περιεστῶτος τὸ μετὰ restituatur, ut populus solennes pontificis sui preces secutus voce sua intelligatur. RHOD. Πλησίον τοῦ βασιλέως] Sine controversia in editis vitium est: quod sequor e melioribus Codd. de promptum est. Diceres omnia haec ad οαντορεν τὸν ᾠδὸν pertinere, qui in sollemnī Aegyptiorum pompa duos gestabat libros, quorum alter ὕμνους τῶν θεῶν Deorum hymnos, alter ἐκλογοισιὸν βασιλικῶν βίον ordinem et rationem regiae vitae complectebatur, apud Clement. Alex. VI. Stromat. p. 757., nisi Diodori auctoritas summum sacerdotem postularet: praeerat is sacris et sacerdotum collegio, Herodot. II. 37., idemque erat ac Propheta, summae in Aegypto dignitatis. Vid. H. Vales. in Euseb. IV. H. E. 8. WESS.

81. 67. Μεταδοτικὸς τῶν αγαθῶν] In principe τὸ εὐποιητικὸν καὶ τὸ εὐμετάδοτον maxime commendabile est, quod propterea laudi sibi tribuit Imp. Antoninus I. 4. et 14.; nec minus in Christianis, in quibus, lautiore si conditione sint, S. Paullus eandem virtutem desiderat I. Timoth. VI. 18.; ubi Io. Pricaeus Diodori non quidem oblitus est, sed nimis anguste de *commeatu ventris* interpretatur. WESS.

81. 75. Τὴν τιμωρίαν ἀποσκήπτων] Valde quidem blanditur scriptura Codd. eorum, qui ἀξίων ἀποσκήπτω. nec muto tamen. Sacerdos poenam precibus in scelerum administros et doctores derivabat: haud multo aliter XIII. 102. τὴν δόξην ἀπέσκηπεν εἰς ἄνδρας οὐ τιμωρίας ἀλλ' ἐαυτῶν ἀξίους. et Dionys. VI. A. R. p. 383. εἰς αὐτοὺς μόνους ἀποσκήπτωτες τοὺς υἱοὺς τὴν δόξην. WESS.

81. 80. Τερροσκοπησαμένον μόσχῳ] Exterminandus ad corvos abortivus et putris ille vitulus. RHOD. Adsentiret viro doctissimo, si Codd. plerique omnes delerent; nunc, etsi suspectum,

servare malo. Aegyptii μόσχοις vitulis in sacris utebantur, eratque pars haud postrema scientiae sacerdotalis μοσχοσφραγιστική, de qua Herodot. II. 38. Μοσχοσφραγιστὰς, sive sacerdotes signandis certo ritu vitulis destinatos, habet Porphyr. IV. Abstin. c. 7., scripta quoque μοσχοσφραγιστικά, sic enim recte corrigit Io. Marsham. Canon. Chronol. p. 242. Clemens Alexandr. VI. Strom. p. 758. WESS.

82. 81. Ὁ μὲν ἱερογραμματεὺς] Conf. supr. c. 16. WESS.

82. 91. Κρέα μόσχει καὶ χηνῶν] Mirum videri possit κρέα χηνῶν inter ἀπλῆς τροφῆς hic a Diodoro censeri, quum pag. 53. inter πολυτελεσιτάτας enumeret: atque adeo Xenophon Cyrum iuniorē anseres semesos amicis e mensa sua solitum missitare memoriae prodiderit. Unde et prima fronte lectio altera ἀπαλαῖς, (quae tamen in uno duntaxat habetur exemplari) non immerito alieni magis placuerit. Sedenim si ἀπαλαῖς scribamus, quorum Diodorus λιότητι vult describere, iis contra τροφήν tribuere comperietur. Quomodo igitur ipsum sibi Diodorum constare dicemus? Respondebo quod mihi occurrit in praesentia, idque ἐπέχων. Existimo Diodorum hic, ubi anserinas carnes inter ἀπλῆς τροφῆς enumerat, loqui de anseribus ἀπλῶς (ut ita dicam) nutritis. ut quum numero τροφῶν πολυτελεσιτάτων adscribit, anseres altiles intelligere, id est χήνας σιτευτοὺς. Athenaeus lib. 9. c. 8. Θεόπομπος μὲν ἐστὶν Ἀθηναίων τῷ Λύκωνι εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενον πείρωσι τοὺς Αἰγυπτίους χήνας καὶ μόσχους σιτευτοὺς. Ac ne quis dubitet an adiectivum σιτευτοὺς tam cum χήνας quam cum μόσχους Athenaeus iungere voluerit, ipse ibidem aliorum auctorum περὶ χηνῶν σιτευτοῦ verba profert. Sed et Polyaeus lib. στρατηγημάτων quarto c. 3. 32. apparatus coenae pariter ac prandii regis Persarum describens, inter caetera ponit χήνες σιτευτοὶ τετρακόσιοι, τριγόνες τριακόσιοι, ὀρνίθια παντοδαπὰ μικρὰ ἑξακόσια. Apud eundem vero Athenaeum et χηνῶν fit mentio lib. 14. cap. ult. ibi enim haec Menippi Cynici verba citantur, καὶ ἐνθάδε περιεφέρετο περδίαυ ἄλλα καὶ χηνία ὀρνίθια, καὶ τροφή πλυκούντιον. Polyaeus autem νεοσσούς χηνῶν appellat. Nam post ea quae modo ex illo protuli verba subiungit, ἄρνες τριακόσιοι, νεοσοὶ χηνῶν ἑκατὸν, δορκάδες τριακοντὰ. Meminit autem Athenaeus et iecoris anserini, de quo et Plinius lib. 10. cap. 22. scribit. Ubi quod ait fertilibus in magnam amplitudinem crescere, verum esse comperi quum Venetiis agerem. Vidi enim ibi iecora saginatorum a Iudaeis anserum (hanc enim illi praecipue et callent et factitant ibi artem) tam ampla, ut quod unius anseris iecur esset, trium minimum esse videretur; id est, tria esse iecora in unum (si hoc fieri posset) conflata. Caeterum notandum est, ut in illo Athenaei qui prior citatus est loco μόσχοι καὶ χήνες σιτευτοὶ coniunguntur, ubi ab Aegyptiis dono missi dicuntur Agesilao, quum in Aegyptum advenisset: (missos autem fuisse ut

delicatos eihos veronimile est) ita hic a Diodoro *ζοφία μύσχα* et *κρέα χηρών* copulari (sed non *σιτευτόν*) et inter τροφάς *αλάς* numerari. Fit autem et in Evang. mentio vituli saginati Luc. XV. 23. *καὶ ἐδέξαντες τὸν μύσχον τὸν σιτευτόν.* et paulo post, *καὶ ἔδωκεν ὁ πατήρ σου τὸν μύσχον τὸν σιτευτόν.* STRAB. Nimis aestuare mihi videtur II. Steph.; neque enim pugnat simplicem aliquem esse victum et tamen pretiosum: quamquam pretio ingenti anseres in Aegypto venum ivisse nondum mihi liquet; nam quae infra cap. 84. id non requirunt. In sacris et communi victu anserum usus in hac gente erat frequens, vescabanturque sacerdotes *χηρών* καὶ *βοκῶν*, aequae ut reges, carne, Herodot. II. 37.; quare et multi illis alendis operam insumebant, a quibus et *Chenoboscia* sive *Chenoboscion* urbs eius regionis dicta in Anton. Itiner. p. 166., ubi plura dixi. WESS.

82. 92. *Οἶνον δὲ ταχέον τι μέτρον*] Regum plerique e sacerdotibus, ut supra indicatum, cooptabantur: horum autem *δίαυτα* λιτή καὶ ἀρελής. οἶνον γὰρ οἱ μὲν οὐδ' ὄλωσ, οἱ δὲ ὀλίγιστον ἐξέοντο, victus erat tenuis et simplex: vinum enim alii omnino non bibebant; alii parvissime, quae Chaeremonis in IV. Abstin. 6. Porphyrii verba. WESS.

82. 1. *Μηδὲ τιμωρήσασθαι*] Non plectere tantum hand poterant, sed et τὰς δικασίας ἐξόρκιζον, ὅτι κἄν σιωπῆς τι προσέτιξη κρῖναι τὸν μὴ δικαίων, οὐ χρονόσι, iudices iuristurandi religione obstringebant, ne, tametsi rex ipse iniqui quiddam imperaret, decernerent, Pintarch. T. II. p. 174. C. WESS.

82. 4. *Ἢ προσέκοπτον ταῖς ψυχαῖς*] Si qui liber δικαστικῆς aut χοιταῖς ederet, ego fidenter arriperem: solet enim casum tertium huic verbo ita connectere, ut eam rem notet, qua quis offenditur. Collegit exemplorum ex Diodoro abunde P. Leopard. V. Emend. 7.; quare paucis perfungar. Cap. 89. *προσκόπιοντας ταῖς εἰς τὰ προϊοημένα παρανομίαις, succensentes flagitiis in dicta animalia admissis.* III. 4. *Διόνυσον προσκόπιοντα ταῖς τοιαύταις περιστάσεσι.* IV. 63. *καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς κόπης προσκόπιοντα τῷ ἔθνι.* quae quod dixi satis firmant. Adde ex Polybio I. 31. *καὶ προσκόπιοντες τῇ βασιτεῖα τοῦ Μάρκου.* Nihil tamen, vetantibus Codd., decerno. WESS. Wesselingii non magis quam Dorvillii (ad Char. IV. 7.) et Schaeferi (Melet. p. 117.) coniectura τόχαις opus esse ostendunt illa XI. 31. *ἀνατραπέντες ταῖς ψυχαῖς.* IV. 11. *τῇ ψυχῇ ἀνεφορεῖν.* XIII. 70. *ταῖς ψυχαῖς οὐκ ἐνέδωκαν.* XVII. 21. *ταῖς ψυχαῖς ἐνδόντες.*

82. 10. *Κατισχομένους* etc.] Perperam haec e Reg. exulant. Vitia ea plerosque a recto tramite transversos auferunt, et victos gravissime premunt; quod est *κατισχῆν.* Strabo VII. p. 468. B. *τῶν δ' ἐκ θατέρου μέρους ἐπ' Ἠλλυριῶν μάλιστα κατισχομένων.* et Noster cap. 24. et 86. XV. 87. Philo Iud. de similis

generis hominibus eleganter ἐπ' ὀργῆς οὐα χαλεπῆς δεσποίνης ἐκθασθέντες de Spec. Leg. p. 771. E. WESS.

82. 14. *Εἰς τοὺς ἡγουμένους εἰνόταις*] Aegyptii reges suos uti Deos praesentes colebant; unde nihil profecto mirum, adeo de eorum incolunitate fuisse sollicitos. Conf. c. 90. WESS.

83. 22. *Ὅς ἔμενεν* etc.] Herodotum II. 124. vide. WESS.

83. 31. *Μαγνολὸν ἀπερὴραπτον περιεῖχε*] Ad verbum, non circumscriptum veritatis testimonium continebat. Sed quam facile restitueris ἀπερὴραπτον, non perperam scriptum, non supposititium, non adulterinum, aut fucatum. RHOD. Variantes antiquorum librorum scripturae faciunt, ut incertus haerem; habent enim singulae, quod laudes. *Ἀνεγίδεον τῆς αἰτίας et controversiae haud obnoxium si malueris, etsi Graeci sermonis Theauri te destituent, succurret Philo Iud. L. ad Cai. p. 1001. E. εὐόγη,* inquit, *ἐξ ἡγεμονίας δοθῆς φέται. ἡγεμονία δ' ἀπερὴραπτος καὶ ἀνεγίδεον, δοθῆ μόνη.* Sin ἀνάδεον, Suidas γνήσιον, ἀπαρκοπήσιον, καθυρόν explicans, auxilio erit. Neque pravum censetur ἀπερὴραπτον, si de infinito, ob ea quae cap. 41. disputavimus, acceperis. Tibi itaque, quamquam pronior in ἀνεγίδεον, optionem permitto. WESS.

83. 36. *Ἐφ' ἡμέρας ἐβδομηκοντα καὶ δύο*] Tot fere dies in apparandis funeribus et sollemni corporum conditura absumi solebant, Herodot. II. 86. WESS.

83. 37. *Καταπεπασμένοι δὲ τὰς κεφαλὰς*] Potest libri Mutin. scriptura defendi hoc Herodoteo II. 85. *κατ' ὃν ἐλάσαντο τὴν κεφαλὴν πηλῷ.* Nec sequor tamen; nam et infra c. 91., *οἱ μὲν σιγγενοῖς,* Diodorus ait, *καὶ φίλοι πάντες καταπεπασμένοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς.* et Iosephus II. B. I. 21. 3. *καταπεπασμένος δὲ τῆς κεφαλῆς κόπιν.* quo tamen loco Mss. et Suidas *καταπησμένοις*, quod et eodem libro c. 15. 4. in parili re Ioseph. adhibet. Solitos autem in luctu veteres caput multo pulvere deformare, nemo est qui ignoret. WESS. Quam Wesselingius reiecit scripturam, et hic et infra c. 91. praefert Valckenarius ad locum Herodoti, ut mirer eum non Longo quoque Past. I. p. 15. *Σχολιασματος καὶ πηλοῦ πέπαστο καὶ τὰς κβμας καὶ τὸ ἄλλο σῶμα,* restitutum ivisse ἀπέλαστο.

83. 38. *Ὁμοίως ἄνδρες* etc.] Non reges tantum, sed quosvis facto functos hoc habitu cognati lugebant, Herodotus II. 85. WESS.

83. 40. *Ἐν ἑνθμῷ* Cl. Co. M. R. Steph. m., satis bene, sicuti in Athen. XIV. 4. p. 622. WESS.

83. 43. *Τὴν ἀπὸ τοῦ πυροῦ*] Haec omni graviore in luctu Aegyptiis sollemnia erant: conf. c. 91. Qui quoque si in casto essent, vino paneque abstinebant, ut Chaeremon docet in Porphyr. IV. Abstin. 6. Quod autem in antiquis quibusdam schedis reperitur ἀπὸ τοῦ πυρός, coctum eibi genus indicat, neque reiectum esset, nisi has voces miscere librariis perpetua foret consuetudo:

exemplo sit hoc Libanii de Tisameno T. II. p. 451. *πράττει τὸ σὸν, ἐμοὶ δὲ, ἐφ' ὧν περ ἐτόλθην, μελήσει τοῦ πρῶτος*, quod ignis curam, si bene haberet, homini inpositam indicaret, sicuti censuit et loco adscripsit F. Morellus: atqui id dixit Tisamenus, cum ad Euphratem pergeret, quorsum *ἐπ' ὧν ἐστὶν, ut frumentum redimeret*, p. 443. D. missus erat; pravum ergo vulgatum, et in τοῦ πρῶτου convertendum. Wess. Conf. Heyn. Opusc. Acad. vol. I. p. 144.

83. 53. *Ἀρροατήριον τῶν ἐν τῷ βίῳ*] Si quis *κρητήριον* praeferendum putaverit, *recitationem* in *examinationem* seu *divinationem* mutet. RHOD. *Κρητήριον τῶν ἐν τῷ βίῳ*] Hoc praefero. Prius enim quam mortuus tumulo inferebatur, de toto vitae eius ordine iudicium instituebatur, permissa omnibus accusandi facultate. Conf. infra cap. 92. Wess.

84. 58. *Τόναυτιόν ἐθορόβουν*] Fremitu et clamore sibi displicere significabant: infra XIII. 28. *πολλοὶ σὺν τῶν καθημέρων ἐθορόβησαν*. Demosthen. Legat. Falsat. p. 223. de Atheniensibus καὶ θοροβούντων ἡμῶν καὶ οὐκ ἐθελόντων ἀποδεῖν. Paulo diversiore usu S. Lucas A. A. XVII. 5. et Dionys. IX. A. R. p. 624. Wess.

84. 59. *Ἀνεστέρθησαν ταφῆς*] Exempla dedit c. 64. Wess.

84. 68. *Ὁνομάζεται νομὸς*] Proclus in Timaeum p. 30. *ὁ μὲν οὖν νομὸς ἀπὸ τοῦ νεκρῆσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἔσχε τὴν ἐπινομήσαν. οὕτως γὰρ ἐκάλεον Ἀγύπτιοι τὰς διαιρέσεις, τὰς κατὰ τὰ μεγάλα τῆς Ἀγύπτου μέση*, quibus gemina Diodorus cap. 54.; unde prave illi loco adscripsit H. Stephan., vocem Aegyptiae originis illi visam: tantum enim Aegyptios suae regionis partes ita vocitare adseverat, quod et *περὶ τῶν μαζῶν*, qui sine controversia Graeciae nomen suum debent, paullo post proficitur. Ego cum Diodoro et Proclo facio, quibus etiam subscribunt viri egregii Is. Casaub. in Strabon. XVII. p. 1135. et P. Leopard. VII. Emend. 17. Wess.

84. 71. *Εἰς τρεῖς μέση*] Confer Strabon. XVII. p. 1136. B. Wess.

84. 73. *Εἰς θεοὺς ἐστέθειται*] Nullam ego huic lectioni controversiam moveo, sed veteres libri, qui magno consensu *ἐπιμέλειαν* praeferrunt. Erant hi sacerdotes praeter ceteros omnes pietatis in Deos studiosissimi, *θεοσεβῆτες περισσῶς μάλιστα πάντων ἀνθρώπων*, Herodot. II. 37.; eaque ex caussa assidui ad Deorum imagines aut eas gestabant, aut ordine concinno et decore collocabant. *Ἐφαινοῦντο δὲ αἰεὶ θεῶν ἢ ἀγαλμάτων ἐγγύς, ἤτοι φέροντες, ἢ προσηγούμενοι καὶ τάσσοντες μετὰ κόσμον τε καὶ σεμνότητος*, Chaeremon in Porphyr. IV. Abst. 6.; atque haec credo ea *ἐπιμέλεια* est, quam Mss. malunt, quamque his de sacerdotibus agens *τὴν περὶ τοῦ θεοῦ θεραπειάν* Isoerat. Busir. p. 332. appellat. Wess.

84. 82. *Συνδιατρέφουσι τῷ βασιλεῖ*] Vid. supra cap. 70. Wess.

84. 87. *Ὅσπερ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι*] Moribus quidem Graecis ita fuit receptum; nec illis tamen sacerdotia deerant, quae a parentibus ad liberos transibant, nec familiae, e quibus sacerorum praefecti cooptabantur, ut Athenis *Eumolpidae*, *Eupatridae*, supr. c. 28. 29., *Eteobutidae* in Aeschin. Fals. Legat. p. 47., Rhodi sacerdotes Neptuni infr. V. 58. Colophone Clarii Apollinis antistes apud Tacit. II. Annal. 54. Propius tamen ab Aegyptiorum consuetudine abest ignis illa multitudo *Ἱεροδούλων*, quae Comanis Capadoclis et Ponticis Dianae sacris operabatur in Strabon. XII. p. 809. et 836., ne de Levitis Iudaeorum quid addam. Wess.

84. 91. *Εἰσι δὲ αὐτοὶ πάντων ἀτελεῖς*] Multo uberius de sacerdotibus his, et vitae instituto, quod sectabantur, Herodotus II. 37. et ex Chaeremone Porphyrius IV. A. A. 6. etc. Wess.

85. 98. *Ὁὐ βασιλευσὶ τοῖς εἰσφοραῖς*] Non multum dissimile hoc Iosephi II. B. I. 14. 1. *οὐδὲ τὸ πᾶν ἔθνος ἐβόρει τοῖς εἰσφοραῖς*. nec eiusdem tamen elegantiae, qua nulla parte minus splendet hoc IV. B. I. 3. 3. *οἱ δὲ καὶ δίχα τῆς στάσεως ὑστερον ἐβόρειαν τὴν πόλιν*. nedum his inferius, quod in Libanii vita T. II. p. 64. C. *ἢ ἂν εὐθὺς ἐβόρειτο τὸ ἄστυ, καθάπερ καὶ ἐκλειπῶν τῶν ναυτιῶν*. Patet enim late hoc translationis genus. *τῇ συμφορῇ βεβηπιτισμένον* Heliodor. II. p. 63. cum ait, qui calamitatibus paene mersus atque obrutus iacet. Statius II. Silv. I. 209. *Quin tu iam vulnera sedas, Et tollis mersum luctu caput*. Tetigit Diodori quoque locum Cl. Salmas. in Solin. p. 709. Wess.

85. 99. *Οἱ μάχιμοι*] Vid. infr. XVI. 47. et Herodotum, cui nomen, quo gentis sermone noti erant, debemus II. 164. Wess.

85. 4. *Ἀτοπον γὰρ ἦν etc.*] Prudenter Aegyptii. Miles mercenarius pecuniae studio trahitur; quae si deficiat aut non repraesentetur, murmura, seditiones et defectiones consequuntur. Carthaginenses, qui undique militem aere conducebant, suo saepe malo id experti sunt; nonnunquam quoque Romani, quos bene propterea Livius XXV. 33. admonet, *id quidem cavendum semper*, inquit, *Romanis ducibus erit, exemplaque haec vere pro documentis habenda, ne ita externis credant auxiliis, ut non plus sui roboris suarumque proprie virium in castris habeant*. Vid. infr. V. 11. et quae in Conringium pro Aegyptiis O. Borrichius Hermet. c. 8. disputat. Wess.

85. 6. *Τὸ δὲ μέγιστον etc.*] Accedebat et aliud commodum; suo enim miles contentus ab alieno manus abstinebat, secus atque in Graecia. De utrisque Isocrates, *οἱ μὲν* (Graeci milites) *ἀπαντες σιροαιδιῶτι καταστάντες, βίη τὰ ἄλλων λαμβάνειν ἀξιοῦσι* ἐκείνοι δὲ (Aegyptiorum viri militares) *οὕτως οἰκοῦσιν, ὥσπερ χορὴ τοὺς μήτε τῶν ἰδίων ἀμελοῦντας, μήτε τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπι-*

βουλεύοντες, Laudat. Busir. p. 329. Quod autem paullo post haec H. Stephanus *κατασκευάσειν* corrigit, id ego reiectaneum non arbitror. WESS.

85. 9. *Ὅμως δ' οὐτοί*] Rectius forte *ὁμῶς* vel *ὁμοίως*. Ruon.

85. 13. *Ἀνέλκτοι ταῖς πόλεμας*] Verum fortasse antiquissima id fuit aetate; non Diodori et Strabonis, qui *οὐκ εἶναι πολέμιστος*, non admodum bellicosos perhibet et exemplis firmat XVII. p. 1175. A. WESS.

85. 14. *Συντάγματα τριῶν*] Herodot. II. 163. praeter sacerdotes et bellatores genera subulcorum, bubulcorum, institutorum, interpretum et gubernatorum navalium in Aegypto habet. Plato vero sacerdotibus et pugnatoribus artifices, pastores, venatores, et agricolas adiungit in Timaeo p. 24., quorum bubulcos, subulcos et venatores nomine pastorum, institutores, interpretes et navium gubernatores uno artificum titulo Diodorus videtur complexus, sicuti Isocrat. Busirid. p. 328. solo *τεχνιῶν* vocabulo omnes, qui nec sacerdotes nec milites in Aegypto erant, descripsit. WESS.

85. 19. *Συντραφεμένοι ταῖς γεωργικαῖς ἐπιμελείαις*] Sic II. 29. *εἰθὲς ἐκ παιδῶν συντραφεμένοι τοῖς μινθηρασι*. et cap. 60. *ἐκβληθῆναι ὡς κακώτονος καὶ πανηροῖς ἐθισμοῖς συντραφεμένους*. quod genus in illis tritissimum est, qui longo usu atque a prima iuventute aut cuidam disciplinae, aut vitae instituto, aut vitis adhaeserunt. Lucian. Nigrin. 12. *οἱ φιλοσοφία καὶ πέντε σύντροφοί εἰσι*. et Merced. cond. 23. *καὶ ἅτε δὲ μὴ ἐκ παιδῶν τῆ δουλείᾳ συντραφεῖς*. atque ita ille saepissime. Id opportunum huic loco, quod Glaucus uxori perscribit in Alciphron. I. 3. se, damnato navigandi et piscandi studio id saltem effecturum, ut liberis eveniat, *γεωργία συντραφεῖν καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεῦ βίαν ἀσπάζεσθαι*, in agriculture educari et securam metuque carentem vitam amplecti. WESS.

85. 24. *Καρπῶν συγκομιδῆς*] Conf. supr. c. 8. WESS.

85. 29. *Ἐν βίᾳ κτηνοτροφῶν*] Erit fortasse, qui *κτηνοτροφῶντες* probaverit, uteturque Philon. Iud. I. V. M. p. 610. D. *κτηνοτροφῶσαν Ἀραβες καὶ νέμονται τὰ θρέμματα οὐκ ἄνδρες μόνον, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες*. cui non suffragor: id enim Diodorus si voluisset, haud sane *ἐν βίᾳ* scripsisset. WESS.

85. 38. *Ὅν γὰρ ἐπαύουσι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν*] In sterquilino ova obruebant, si fides Aristoteli VI. H. A. 2.; atque eo pertinet Imp. Hadriani dictum in Saturnino Fl. Vopisci c. 9. *Nihil illis opto, nisi ut suis pullis alantur, quos quemadmodum fecundant, pudet dicere*. Sed modum excludendorum ovorum, quem in Aegypto sectantur, multo diligentius persecutus est P. Lucas IV. Itiner. Aegypt. p. 279. WESS.

86. 42. *Καὶ πρὸς τὸ καθήκον* etc.] His plane similia Isocrates Laud. Busir. p. 330. Mox glossam *καὶ τεχνίται*, obsecutus Mss., induxi. *Ἀγμουργούς* autem exemplo Platonis in Timaeo p. 24. et supr. c. 24. vocavit, quos paullo ante *τεχνίτας*. WESS.

86. 46. *Ἐκ τῶν νόμων ὀρισμένης*] Sesostris leges has rogavit, multitudinemque in diversa genera descripsit, quod praeter Aristotelem VII. Polit. 10. Dicaearchus in Schol. Apollon. Rhod. IV. 273. tradidit; habet et Plato II. Leg. p. 656. E., quae Aegyptiorum has leges spectant. WESS.

86. 48. *Μὴτ' ἄλλο μηδὲν ἐπιπέδῃεν*] Bene profecto. *Ἐν γὰρ ἕῳ ἐπὶ ἐπὶ ἐργῶν ἕμισι ἀποτελεῖται*, ut ait Philosophus II. Politic. 9., qui et addit, legislatorem oportere id diligenter studere, ne uni diversi generis artes exercendae imponantur. WESS.

86. 54. *Πλείστοι δ' ἐν ταῖς δημοκρατοιμέναις*] Praecipue Athenis, cuius urbis cives ex Solonis legibus ea libertate gaudebant, quae communi republicae haud raro acerba et pernicioosa erat: vid. Aristotel. II. Polit. 10. Id tamen pro Aegyptiorum moribus haud male, quod lege lata vetuerint, ne plures artes ab uno eodemque exercerentur, sicuti Demosth. in Timocrat. p. 465. eiusque Scholiastes Ulpianus innuunt. WESS.

86. 74. *Δύναμις δὲ ἐκάστης προέκεινον*] Deficientem vocem ex M. et Co. revocavi; quae, xxx indices cum fuerint et singulae harum civitatum parem eorum numerum ad consensum ablegarint, abesse non debuit. WESS.

86. 76. *Παρὰ Αὐξεδαιμονίοις γερόντων*] Vid. inf. XVII. 104. WESS.

86. 78. *Τούτων μὲν ἀρχιδικαστὴν καθίστατο*] Non bene his consentit atque concinit Aelian. XIV. V. H. 34., cui iudices veteri aevo apud Aegyptios sacerdotes, eorumque princeps, qui natu maximus: *ἦν δὲ τούτων ἄρχων ὁ πρεσβύτατος, καὶ ἐδίκαζεν ἅπαντας*. De iudicibus sacerdotibus certe quidem Diodorus non obloquetur, a republica eiusque cura et opifices et milites et ceteros, qui inter sacerdotes non censebantur, removens: secus est in iudicii praefecto et praeside, nisi si lectus semper is sit, qui ceteris aetate praestabat. WESS.

87. 83. *Ἐκ χρυσῆς ἀλάσως ἡρτημένον ζῴδιον*] Distinctius paullo describitur haec imago c. 48. diciturque *ἀλάστω ἐπιμένονσα τοὺς ὀφθαλμούς*. Aelianus *ἐκ σαπφείρου λίθου* fuisse ait: unde colligas, veritatis hanc icunculam humana fuisse specie, sed clausis oculis, ex sapphiro gemma et aliis pretiosis lapidibus consortam. Qua enim iudicii praeses inter Aegyptios insigniretur, conveniebat quodammodo et congruebat cum Iudaeorum pontificis, qui *pectorali iaris*, quod vocant, in quo *Urim* et *Thummim*, *δήλωσις καὶ ἀλήθεια*, ut verterunt Alexandrini interpretes, sollemnibus diebus conspicuus erat: nam *Thummim* ad formam huius imaginis fuisse effictam, sumpto ex Aegypto more etsi

vehementer pertendat post Io. Marsham. Canon. Chron. p. 316. Io. Spencer. Dissert. de Urim et Thum. c. 4. p. 1337., nondum adduci possum, ut credam: diserepabant certe in hand paucis, quae diligenter explanata atque exposita dedit H. Witsius III. Aegypt. II. WESS.

87. 3. Πολλά τοῖς δικαίοις ἐπισκοπήσειν] Locutio in hac sententia scriptorum consensu quasi propria est. Antiphanes in Serm. XVI. Stobaei ἐπισκοπεῖ γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν, quod Ill. Grotius vertebat, cupiendi aviditas vin sapiendi obnubilat. Isoerates Orat. de Pace p. 235. τὸ γὰρ πρὸς χάριν ἤθδεν, ἐπισκοπεῖ τῷ καθορῆν ὑμῶς τὸ βέλτιστον. quae enim dicuntur, ut vos oblectent, ea vobis tenebras offundunt, ne, quod utilissimum est, perspiciat. Polyb. III. 31. ὥστε καὶ λίαν ἐν πολλοῖς τῆν ἀληθειαν ἐπισκοπεῖσθαι, qui et paulo diversiore figura IX. 32. Gregorius Nazianz. Orat. III. p. 81. A. τοῦ δὲ ἢ πονηρία τοῖς λογισμοῖς ἐπισκόπησε. WESS.

87. 4. Τὴν τῆς ἐποικιστικῆς γοητείας] In simili re λόγων γοητεία apud Dionysium XI. A. R. p. 707.; a quibus verborum et actionis praestigiis sophistas γόητας et artem γοητείας appellatam L. Cresollius I. Th. Rhet. 13. ostendit. WESS.

87. 7. Τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν τῷ κρίνειν] Rhodom. vertit reos conflictantes in iudicio, secutus Graecorum consuetudinem, qua ἀγωνιζόμενοι aut oratores, qui aliorum causam agunt, aut rei, qui causam dicunt, uti in Demosth. pro Coron. p. 132., in Midian. p. 319. Androt. p. 382. Macart. p. 600.; cui versioni et sententiae verborum ordo validissime pugnat, qui iudices τοὺς δικαστὰς, quod Ill. Scaliger et Is. Vossius suo quisque libro adscripsit, requirit, inprimis τὸ συνεκφέρσθαι τῆ δυνάμει τῶν λεγόντων. Neque enim id est dicentis facultate elabi, uti idem Rhodom. censuit, sed auferri, abripi, quemadmodum συνεκφερόμενοι τοῖς θυμοῖς XVII. 70., quos ira aufert et a recto tramite transversos agit, et συνεκφερόμενοι τοῖς ἀποπίπτουσιν ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀρετὴν σκοποῦ, qui cum illis abripiuntur, qui exciderunt virtutis scopo, in Hieroclis Comment. in Aur. Carm. p. 50. Quare si improbes τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν τῷ κρίνειν et iudices dici posse neges, quod mihi quidem certe nondum liquet, recipi oportebit τοὺς ἐπαινομένους, qui laudem in iudicando consecuti sunt, e Codd. Co. et Mut. WESS. Ἐπαινομένους est interpretatio vulgati. ἀγωνιζόμενοι ἐν τῷ κρίνειν sunt homines in rebus iudicandis exercitati et periti: de quo hoc minus dubitare debebat V. C. cum ipse ostenderit in his notis (I p. 63. 53.) ἀθλητὰς Graecis dici, qui in quocunque genere exercitati et periti sint. CENSOR ed. Wessel. Act. Erud. a. 1747. p. 9. Qui magis e re sua comparasset ἀγωνιστῆς.

87. 13. Τοὺς εὐφρεῖς τῶν βραδυνῶν πλεονεκτῆσειν] Ingenii praestantiam εὐφρεῖαν infr. c. 97., et versatili ingenio

praeditos εὐφρεῖς appellant. Ζῶον εὐφρὲς ob ingenium, quo animalibus ceteris praestat, homo supr. c. 8. Adde Platon. Phaedr. p. 270. Lucian. Saltat. 74. et Luc. Holsten. in Vit. Pythag. Porphyrii c. I. WESS.

87. 22. Ὅσοι παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις etc.] Aegyptiorum has leges diligenti, nec semper tamen felici, opera explicuit Io. Nicolaus de Synedr. Aegypt. c. 7. etc. WESS.

87. 27. Θεοὺς τε ἀσεβοῦντων] Aut nove aut corrupte hic legitur in omnibus nostris codicibus θεοὺς τε ἀσεβοῦντων pro εἰς θεοὺς τε vel περὶ θεοὺς τε ἀσεβοῦντων. Sic alicubi παρενομεῖν habetur apud hunc scriptorem cum accusativo sine praepositione. STEPH. Praeposit. περὶ vel εἰς ipse quoque praemittendam arbitror. RHOD. Non male viri doctissimi: poterit tamen Diodorus se tueri exemplo Aeschyli Eumenid. 270. Ὅρμαι δ' ἐκεῖ τίς ἢ θεὸν, ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν, ἢ τοκέας φίλους. est enim persimile. Recte vero Aegyptii: iusurandum enim aliud nihil est, quam Dei in re ambigua ad testimonium invitatio: Deum autem nisi veri causa testari, flagitiorum ultimum est. Ὅρκος γὰρ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ μαρτυρία θεοῦ περὶ πράγματος ἀμφισβητούμενον. θεὸν δὲ μὴ ἐπ' ἀληθεία καλεῖν πάντων ἀνοσιώτατον, Philo Ind. de Leg. Special. p. 770. C. WESS.

88. 30. Μὴ ὄσουαι δυνατὸς ὦν] Nullum crimen patitur is, qui non prohibet, cum prohibere non potest, ait Paullus L. 109. de Reg. Iur. Contra ea, qui non defendit, nec obsistit, si potest, iniuriae, tum est in vitio, quam si parentes, aut amicos, aut patriam deserat, Cicero I. Offic. 7. Atque hinc legibus municipalibus multifariam constitutum novimus, ut illatum a praetereuntibus alteri damnum furtumve factum a vicinis sarciretur, de quibus Radulf. Forner. V. Rer. Quotid. 28. et Ever. Otto II. Tut. Viar. 10. p. 554. WESS.

88. 37. Ὁ τοῖς συκοφαντηθεῖσιν ἐτέτακτο] Calumniantes etiam ex constitutione Imp. Honorii et Theodosii L. ult. C. de Calumn. ad vindictam poscit similitudo supplicii, atque inprimis ex lege Divina Deuteron. XIX. 16. WESS.

88. 39. Ἀπογράφεισθαι πρὸς τοὺς ἄρχοντας] Amasi lex haec debetur, si fides Herodoto II. 177., quae et apud Sardos, Lucanos et alios, de quibus ad Aelian. IV. H. V. 1. Iac. Perizon., viguit. Delevi autem voces inutiles πόρων καὶ τρόπων, obsecutus vetustis Codd. WESS.

88. 40. Πόρων καὶ τρόπων] Haec, ut superflua et subditiua, eradi facile patior; tametsi in versione praetermissa non fuere. RHOD.

88. 43. Ὑπὸ Σόλωνος] Sic et Herodotus. Rectius tamen Draconi adscribunt Lysias in Diogen. I. 55. et Plut. Solon. T. I. p. 87. Solon enim poenam, quae capitalis fuerat, lenivit substi-

tuta infamia, ut Io. Marsham. Can. Chronol. p. 640. et ante eum S. Petitus Leg. Attic. p. 424. admonuerunt. WESS.

88. 47. *Μή ταῖς διαφοραῖς τῆς τύχης etc.*] Bellissime haec concinit ac convenit legi Divinae Exod. XXI. 20., in quam bene quoque Philo Iud. Leg. Special. p. 798. D. *θέραιοντες*, inquit, *τύχη μὲν ἐλάττονι κέρηται, φέσεις δὲ τῆς αὐτῆς μεταποιῶνται τοῖς δεσπόταις· τῷ δὲ θεῷ νόμῳ κατὰ τῶν διαζῶν ἔστιν, οὐ τὸ τύχης, ἀλλὰ τὸ τῆς φύσεως ἐναρμόνιον.* WESS.

88. 50. *Μηδὲν ὄλος ἐξαιμαστάνειν*] Hoc placitum est propter veterum Codd. auctoritatem. Sic e. 78. *ἵνα τὸ μέγιστον τῶν κακῶν ἐπιση πάντας κρῖναι τῆν ἀσκήνην.* WESS.

88. 53. *Περὶ ἀληθότατος τὸν νεκρῶν*] Verum si est, uti profecto est, hoc Euripidis Supplic. 1120. *τί γὰρ ἐν μέλαν τοῦδ' ἐν θναυτοῖς Πάθος ἐξείροις, ἢ τέκνα θναυτῶν εὐδαίεσθαι*, ecquae gravior poena parentibus potuit irrogari? Parum certe abest a Mezentii scelere, quo *Mortua quin etiam iungebat corpora vivis Componens manibusque manus atque oribus ora, Tormenti genus! et sanie taboque fluentis Complexu in misero longa sio morte necabat.* Virg. Aeneid. VIII. 485. WESS.

88. 60. *Κυλάρους ὀδῶν etc.*] Barbaricam supplicii genus, cui non multum dissimile in Theodoro V. H. E. 39. Spinis autem inpositos adurebant, ut illis compunctos non tam igne quam fumo enecarent, quoque duntius et miserius mori se sentirent, sicuti Aegyptii illi Iudaeos in Philon. Iud. in Flacc. 975. A.; neque enim adsentior viro docto, *virgus sanguineas* huc referenti, quibus parricidas, antequam culeo insuebantur, obiurgatos L. 9. de Leg. Pomp. docet. WESS.

88. 63. *Τὸ βυλῶς τὸ ἔην ἀγαυεῖσθαι*] Graviter et ex vero Cicero pro Rosc. Amerin. c. 22. *Portentum atque monstrum certissimum est esse aliquem humana specie et figura, qui tantum immanitate bestius vicerit, ut, propter quos hanc suavissimam lucem adspexerit, eos indignissime luce privarit.* WESS.

88. 65. *Τὰς ἐγκύους μὴ θανατοῦσθαι*] Laudat Aegyptiam hanc legem Plutarch. T. H. p. 552., qua pro sua nisi sunt Athenienses, Romani atque alii, de quibus viri docti ad Aelian. V. H. V. 18. et Aeg. Menag. Amoenit. Iur. c. 21. WESS.

88. 68. *Τὸ μηδὲν ἀδικῆσαι etc.*] Probe hoc; neque enim apud Aegyptios delicta parentum liberi luebant, uti Isocrat. Laudat. Busir. p. 332. inquit, cui P. Fabrum III. Semestr. 8. p. 103. adiunge. WESS.

89. 78. *Φονικῶν*] Repone *φονικῶν*. RHOD. *Φονικῶν νόμων*] Bene Rhodom.; Demosthen. in Aristocrat. p. 410. *καὶ ἄλλοι, ἵσους ἐκ τῶν φονικῶν νόμων παρεγραψάμεν* et p. 406. *ἐκ τῶν φονικῶν νόμων τῶν ἐξ Ἀρείου πάγον.* et saepe

alias. Itaque illud, etsi Mss. sileant, restitui. Vid. inf. XVIII. 33. XIX. 71. WESS.

89. 83. *Ἀλλὰ τὴν ἐσχάτην ἀτιμίαν*] Idem valebat Athenis apud Andocid. de Myster. p. 10. et Lacedaemone, sed haud paullo tamen asperius, in Plut. Agesil. T. I. p. 612. E. WESS.

89. 92. *Ἐαίμενοςδαι τὴν γλῶτταν*] Ut ea parte mutilarentur, qua peccarant; quod genus poenae simili in casu saepe frequentatum fuisse ostendit Guiliel. Forner. III. Select. 27., alioqui proditoribus aut manus praecidebantur et ultima infligebatur poena. WESS.

89. 93. *Νόμισμα παρακρίπτοντιον etc.*] Ne longum faciam, dubitari non debet, quin haec scriptura multis partibus vulgata sit melior. *Παρακρίπτεν* in adulterandis numis et sumptis inde figuris Philoni Iud. trifissimum est; nam et vulgi nimiam potestatem esse ait ὅς τὸ παράσημον καὶ παρακρημμένον ἐν νομισμασι, de Confus. Ling. p. 335. E., et τὸ δόκιμον αἰδῶς νόμισμα παρακρίπτεν de Leg. Special. 804. D., *παρακρίπτεν ὡς καὶ νόμισμα δόκιμον τῆν ἀσκήνην* de Vit. Contempl. p. 895. D., *παρακρίπτεν τὸ τῆς ἐγγενείας νόμισμα* de Exsecrat. p. 934. E., quibus plura, quae mihi in mundo sunt, non addo. Par ratio est verbi *παρακρίπτεν*, quod de ponderibus, mensuris, et illis omnibus, quae frange aut fuso adhibito mutantur, non minus elegans videtur; Synesio certe Or. de Regn. p. 17. A. *τὰ πρόσσωπα τέγγη παραποιήσαντες* illi sunt, qui vulgum artificio quodam infucarunt, et Porphyrio Herodotus, scripta Heecataei Milesii compilans et leviter mutatis pro suis utens, *βραχία παραποιήσας* in Euseb. X. P. E. 2. p. 466. B. Basilio M. praeterea *σφραγίς παραποιηθεῖσα* sigillum sculptura adulteratum Homil. in Divit. T. II. p. 61. A. Restat *παρακρίπτεν*, cuius etsi mihi exemplum desit, nemo, qui sermonis Graeci genium perspectum exploratumque habet, usum improbabit. De poena, quae falsariis his erat statuta, nihil adiungam: habent plura viri egregii Cuiac. VII. Obs. 16. et P. Faber III. Semestr. 9. WESS.

89. 94. *Παραγραφόντιον*] Minus generale est τὸ παραγραφόντιον, in margine assignatum. RHOD. *Παραγραφόντιον* in margine rectius sigilla falsantes, adulterantes. IDEM Indice v. *παραγράφειν*.

89. 4. *Βιασπόμενον γυναικα ἕλεθέρων*] Noli eum viro docto de sola virgine intelligere; quae de criminis atrocitate adduntur et *τέκνων σπέρσσει*, quaeque optime conveniunt Imp. Leonis Novell. xxxii., ea marito iunctam quoque postulant. Iam quod lege haec erat sancitum, id et alias *Accidit, ut cuidam testes caudamque salacem Demeterent ferro* in Horatii I. Sat. 2. 45. WESS.

90. 10. *Τῆς δὲ γυναικὸς τὴν ὄνα κολοβοῦσθαι*] Idem in utriusque sexus adulteris placitum esse principibus post Iustinia-

num docet P. Faber III. Semestr. 19. p. 292. Difficiliter vero ea, quae Diodor. de feminis Aegyptiis prodit, cum illis concinent, quae de iisdem Sextus Empir. III. Hypotyp. Pyrrhon. p. 177. WESS.

90. 15. Ὅμοσαντας ἀποδέσθαι τοῦ δαυέλων] Contraria omnia Plato sua in republica, ne quam periculo fenestram patefaceret, observari iubet XII. Leg. p. 949. A.; qui metus in Aegypto fortasse non ita gravis, praesertim si sanctior inibi iurisiurandi fuerit religio, quod Isocrates adfirmat Laud. Bus. p. 332. WESS.

90. 27. Τὸ κεφάλαιον πλεῖον ἢ διπλάσιον] Usuras supra duplum nec deberi, nec exigi posse et solutas repeti, Romae quoque iuris erat ex L. 26. D. de Condict. Indeb.; quo de Cuiacius V. Obser. 38. et Sirmond. in Sidon. IV. Ep. 24. WESS.

90. 29. Τὸ σῶμα ὑπάσχειν ἀγώγιμον] Hoc quidem satis humane. De nexu debitorum Hebraei, Athenienses ante Solonem, Romani etiam post Decemviros in alia omnia abierunt, quamquam horum legem, verbis asperam, interpretando multi acerbiorem fecerunt, dextre confutati ab Ampl. Corn. van Binkershoek I. Obser. c. 1. WESS.

90. 32. Ἐν διορατῆς λαβόντων] Conf. inf. IV. 48. WESS.

90. 39. Ὅν ἀνόμισσε σισιγόθειω] Atticorum consuetudine lenius erat vocabulum, re ipsa χειρῶν ἀποκοιή, seu tabulae novae. Rem explicat Plut. in Solon. T. I. p. 86. D. atque ex eo S. Petitus L. Att. p. 412. et Io. Marsham. Can. Chron. p. 648. WESS.

90. 43. Οἵτινες ὄπλα μὲν etc.] Athenis ne quis arma pignori opponeret, vetitum fuisse, Schol. Aristophan. in Plut. 45 I. significat; neque Romae licebat servos aratores, aut boves aratorios, aut instrumentum aratorum pignoris causa de possessionibus abstrahere L. 7. C. Quae res pignori oblig. Adde leges Moaisicas Exod. XXII. 26. Deuteron. XXIV. 6. WESS.

90. 48. Ἐχειν ταύτην τὴν ἐργασίαν] Hoc lucri et quaestus genus. Lycurg. in Leocrat. p. 154. ὡς ἐμπορος ἐξέπλεουσε, καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἐργασίαν ἀπεδέμησεν εἰς Ῥόδον. qua potestate et ille et alii saepe tenent. Vid. infr. XI. 56. WESS.

91. 53. Καθ' ἣν ἀπέβαλε] Legendum videtur ἀπέβαλον. nisi forte suo more a numero uno ad alterum transire voluit. STEPH. Citra dubitationem legendum est ἀπέβαλον. RHOD.

91. 57. Ἀποστήσαι τῆς κλοπῆς] A. Gellius ex libro Aristonis iureconsulti furta omnia apud veteres Aegyptios fuisse licita et impunita scribit XI. N. A. c. 18.; cui opinioni in hac lege nullum est fundamentum: certa tantummodo conditione, in quam ceteri consenserant, ex singulari dominii iure, de quo Io. Seldenus VI. Iur. N. et Gent. 2. permittuntur: alioqui furta in Ae-

gypto fuisse illicita, facile ex Rampsiniti rebus et ingeniosissimo fure apud Herodot. II. 121. colligas. WESS.

91. 59. Γαμοῦσαν ἱερεῖς μίαν] Similes aliarum gentium consuetudines Hieronym. de Monogam. ad Gerontiam et Ez. Spanh. in Callimach. p. 566. exsequitur. Hebraeorum pontificem unam eamque virginem sibi iunxisse ex Levit. XXI. 13. Philo Iud. de Monarch. p. 826. D. pertendit. Quod vero additur de ceteris Aegyptiis, id Herodotus negat, singulas uxores illis iungens II. 92. WESS.

91. 61. Τὰ γεννώμενα πάντα τρέφουσι] Mos idem, et meritissimo, genti Hebraeae. Tacit. V. Histor. 5. Augendae tamen, de Iudaeis agit, multitudinē consulitur: nam et necare quemquam ex agnatis nefas. Philo, cui inhumanum hoc exponendorum infantium flagitium, χειροφθές ἀσέβημα propter frequentem in ipsa Aegypto, sua aetate, usum, de patrio ritu et more liberorum omnium alendorum egregie disputat de Leg. Special. p. 794. WESS.

91. 69. Ἐναντίας τοῖς Ἕλλησι] Graecis, sicuti Theophrastus auctor est III. Hist. Plant. 6., σχεδὸν ὅσα κυλοῦσιν ἄρξενα τῶν ὁμογενῶν ἀκαρπία. Nec dissentit Plinius, Aegyptiorum tamen hunc morem non praetermittens, Fit haec differentia et ex sexu; in iisque mares non ferunt. Aliqui hoc permutantes, mares esse quae ferant, tradunt XVI. H. N. 26. WESS.

91. 72. Ἐκ τῆς βύβλου πωθμένα] Medullas Rhodom., ego inum papyri thyrsum malim: sic ἀμαίλον πωθμένα Strabo II. p. 125. et XI. p. 785. C., πωθμένα τοῦ φοίνικος Plutarch. T. II. p. 166. A. et πωθμένα τοῦ πυροῦ Theophrast. II. H. Pl. 3. vitis, palmae culmīque triticeī partem infimam vocant. Mandi vero in Aegypto eam papyri particulam, quae radici paene cohaeret, ex Herodot. II. 92. novimus, et Melchiore Guilandino, qui se id saepe vidisse asseverat in Comment. de Papyr. p. 80. WESS.

91. 74. Καὶ τῶν καλῶν τῶν ἐλείων] Arundinem, τὸν κάλαμον τὸν ἐν τοῖς ἐλεσι, qui et suavitate et alimenti copia praestabat, Theophrasto VI. Causs. Plant. 16. indice. Vide supr. c. 10. et quae de his Aegyptiorum plantis copiose et cum cura disputavit O. Borrichius Hermet. c. 4. WESS.

91. 75. Ἀντιοδέτων etc.] Phrynichus, Moeris, Suidas et Thomas Magister vocem damnant, substituta ἀντιοδέτων. quorum decretum Lysias in Dionysii T. II. p. 90. Aelian. VII. V. H. 13. et X. H. A. 24. Longus II. Pastor. p. 67. Lucian. in Icaromenip. et Asin. et Noster etiam III. 34. repudiant. WESS.

91. 80. Πολυανθρωπία διαφέρει] Conf. supr. c. 31. WESS.

91. 83. Τὰ τε ἱερά καλούμενα] Literarum Aegyptiarum tria potissimum erant genera, τὰ ἐπιστολογραφικά, ἱερατικὰ et ἱερογλυφικά, quorum priora δημῶδη erant et dicebantur, quod omnes e vulgo ea edocerentur, reliqua, quae uno ἱερώων nomine

continentur, soli sacerdotes liberis tradebant: haec Clemens Alex. V. Stromat. p. 657. Porphyr. Vit. Pyth. p. 15. et Diodor. III. 4. ubi plura. Wess.

91. 84. Γεωμετρίαν δὲ καὶ τὴν ἀριθμητικὴν] Utrumque statim cum ipsis literis iuventutem studiosae docebant, Platone VII. Leg. p. 819. A. auctore: Arithmeticeam in primis, quam cum in Aegypto accuratius esset edoctus, κατὰ τὸ Αἰγυπτιακὸν ἀριθμῶν ex gentis eius placitis σύστημα τῶν μονάδων unitatum collectionem definiit Thales apud Iamblich. in Nicomach. Arithmet. p. 11. Quare et Moses utramque puer admodum, si verum assecutus est Philo Iud. I. Vit. Mos. p. 606. A. inibit. Wess.

91. 87. Ταύτας δ' οὐ φάδιον etc.] Hanc eandem Geometriam originem Hero in Geometria sua, cuius partem excerpserunt Benedictini Analect. Graec. p. 311., Servius Eclog. Virgil. III. 41., Iamblich. Vit. Pythag. c. 29. et plures alii profitentur. Wess.

91. 94. Παρατηρήσεως τῶν ἀστρῶν] Confer supr. c. 50. Wess.

92. 96. Ἐξ ἐτῶν ἀπίστων τῷ πλῆθει] Si Platonem Epinomid. p. 987. A. audis, γήνην μνηστὴν καὶ ἀπειρῶν decem millium annorum, (confer II. Leg. p. 656. E.) et pacis infinito tempore, in sideribus observandis assidui fuere; quae in re gentis, a qua haud pauca acceperat, ambitioni multum delisse videtur. Habuisse tamen astrorum observationes, multis ante Diodorum aetatibus diligentissime collectas, negari non potest. Vide Proclum in Plat. Timaeum p. 31. et 45. Wess.

92. 99. Καὶ στηριμοὺς] Στηριμοὺς appellant quasdam astrorum quasi consistiones, ut Gelliano verbo dicam, cum ea nec progredi, nec recedere videntur. Basilium M. Homil. I. in Hexaëmer. p. 5. A. καὶ ἐπαναφορὰς ἀστρῶν, καὶ στηριμοὺς, καὶ ἀποκλίσεις δι' ἀκριβείας τηροῦντες. Conf. Arati Schol. Phaen. 460. Wess.

92. 1. Τῶν ζώων γενέσεις] Sectabantur hoc genus Astrologiae Aegyptii diligentissime, Herodoto II. 82. et Galeno III. Dier. Decret. p. 447. et Porphyrio in Eclog. Eth. Stobasi p. 203. auctoribus, opinati ex astrorum vi et lunae tactu vitae valetudinisque habitum pendere. Quare et medicinam Astrologiae et utriusque τὴν τελεστικὴν, seu mysticam quandam sacerorum et initiandi rationem, iungebant, si fides Scholiastae Ptolem. in Tetrabibl. p. 15. et xxxvi Decanos totidem corporis humani partibus praeficiebant apud Origen. VIII. C. Cels. 58. p. 785., inque legendis herbis multa superstitione ex Hermetis quodam libro utebantur. Atque hanc medicinae eorum partem amplexus est Pamphilus Alexandrinus, qui herbarum imagines et vires κατὰ στοιχείον, sive ordine alphabetico, digessit, docente ex Galeno V. simpl. Medic. Fac. p. 68. Lambecio H. Bib. Vindob. p. 535. Non equidem ignoro, multa L. Kusterum ad Suidae Πάμφιλος Lambecio rescripsisse,

interque alia, Galenum nec de herbarum iconibus nec de ordine alphabetico ullam mentionem fecisse: quod equidem factum nollem: nam et ιδέας τῶν βοτανῶν illi tribuit Galenus, et ita describit, ut imagines esse debeant, et praeterea se κατὰ στοιχείον suum opus concinnasse, uti olim Pamphilus. Οὕτω δὲ, inquit, καὶ Πάμφιλος ἐποίησατο τὴν περὶ τῶν βοτανῶν πραγμασίαν. quod et ipso herbarum ordine, quem probaverat, firmatur: primo enim loco Ἀβρότονον, tum ἄγρον, ἄγροσπιν, ἄγροσσαν, ἀδιαντον posuerat. Verum hoc obiter; nunc ad institutum. Wess.

92. 7. Καὶ κομήτων ἀστέρων ἐπιτάλας] An et hinc, ut alia, Pythagoreorum illi acceperunt, qui cometen τῶν οὐκ ἀεὶ φαινόμενων, διὰ τινος δὲ ὁρισμένου χρόνου περιοδικῶς ἀνατελλόντων ex earum stellarum numero perhibebant, quae non semper videntur, sed stato tempore certaue revolutione oriuntur apud Plutarchum III. Placit. Philosoph. T. II. p. 893. B. Ut ut id fuerit, oportet in siderali scientia nostrae aetatis astronomos longe praeterierint, quibus adeo felicibus necdum esse licuit, ut crinitarum stellarum ortus et reditus liquida ratione finirent. Wess.

92. 10. Τοὺς ἐν Βαβυλῶνι Χαλδαίους] Conf. supr. cap. 28. et II. 29. Wess.

92. 17. Καὶ μουσικὴν μαρθάνειν] De musica districte obloquitur Plato II. Leg. p. 656. et 657., Isidis quaedam poemata, certis modis cantari solita, Aegyptiis tribuens. Iam cum inter sacrorum ministros fuerit ᾠδός, qui sollempni in pompa σύμβολον τῆς μουσικῆς gestabat apud Clement. Alex. VI. Stromat. p. 757., et Herodot. II. 79. cantilenae eorum meminerit, haud profecto male inter artes, quas Moses in Aegypto edoctus est, Philo Iud. I. Vit. Mos. p. 606. A. μουσικὴν σύμψασαν omnem musicam, quae et instrumentis et assa voce peragitur, enumerat. Wess.

92. 20. Ἀλλὰ ῥάμην ὀλιγοχρόνον] His paria disputat Galenus eo libro, quo ad Thrasybulum inquirat, utrum musica an gymnastica ad valetudinem plus conferat, p. 300. Quod autem brevi post M. et Co. τῶν ἀζονόντων ψυχῶν ἐλάσσιν, etsi blandiri possit, ex Grammatici Scholio venisse suspicor. Wess.

92. 25. Κλυσμοὺς καὶ νηστείας] Hoc sequor; nam vulgo quod κλυσμοὺς additur καὶ ποτίμοις τισὶ καθαρητοῖς, id librario deberi, vetusti Codd. resque ipsa indicant. Probabant Aegyptii medicinam οὐ διακεκινδονεμένους φαρμάκοις χρῶμένην, quaeque periculosa medicamenta vitabat, apud Isoerat. Laud. Busir. p. 330. hinc vomitu et elysteribus praecipue purgabantur, ut hic Diodor. et ante eum Herodot. II. 77., tum etiam Diogenes Laert. III. 6. admonent: neque ad ea tamen citius, quam per leges licebat, decurrebant, secus suo periculo faciebant ex veteri constitutione in Aristot. III. Polit. 11. Quae mox sequuntur καθ' ἐλάσιν ἡμέραν etc., ea Conringio melius accepisse videtur O. Borrichius Hermet. c. 6. p. 160. Wess.

92. 31. Καὶ τὰς ἐπὶ τῆς etc.] Ἐπὶ suppositivum videtur. Rihon. *Ἀπὸ τῆς χώρας* malebat Ursinus. Ego Clarom. auctoritate praepositionem induxi. WESS. in Add.

93. 36. Τοῖς ἐκ τῆς ἰεραῆς βιβλίου νόμοις] Sex libros, qui ad medicinam Aegyptiorum pertinerent, habet Clemens Alex. VI. Strom. p. 758. *περὶ τῆς τοῦ σώματος κατασκευῆς, περὶ νόσων, περὶ ὀφθαλμῶν, περὶ φαρμάκων, περὶ ὀφθαλμῶν, περὶ γυναικῶν.* qui mone volumine fuerint comprehensi, an alium intellexerit Diodorus, non habeo dicere. WESS.

93. 40. Οὐράτιον κρίαν ὑπομένονσι] Non licuisse Aegyptiis in artium, quas profitebantur, studio quicquam *καιοτομῶν* et Plato II. Leg. p. 56. D. indicat; acerbior tamen haec lex. Alioqui ut medico imputari eventus mortalitatis non debet, ita quod per imperitiam commisit imputari ei debere recte sciscit Ulpian. L. 6. §. 7. D. de Offic. Praes. nam, ut Persius V. 97.

Ne liceat facere id, quod quis vitabit agendo,

Publica lex hominum, naturaque continet hoc fas,

Ut teneat vetitos inscitia debilis actus.

Diluit helleborum certo conspescere puncto

Nesciis examen. Vetat hoc natura medendi. WESS.

93. 48. Τὰς ἰχθυόνας καὶ νεφελίνας] Quid hoc sit, non in Graeciae antiquitate, sed barbarie Scythica, inquiratur. Rihon. *Ἰχθυόνας καὶ χύνας*] Barbaram et serioris Graecitatis vocem, qua Scholiastes *ἰχθυόνας* explicerat, induxi. *Νεφελίνας* et *νεφελίνας* mustelas, feles, mures marinos vocitant. Suidas in *Ἀσζαλαβιάτης*, *Ἔστι δὲ, ἰνquit, ζῴδιον ἰσικὸς σαύρα, ἐν τοῖς τοῖσιν τῶν οἰκημάτων ἀνέροπον. ἢ καὶ ὁ παντικὸς, καὶ ἡ κοινῶς λεγομένη νυμφίτιζα.* ubi et doctissimus L. Kusterus haec Diodori tetigit, et Graeco-barbaram vocem delendam esse monuit. Adde Du Cange Glossar. *Νυμφίτιζα*, et de ichneumone supr. c. 35. WESS.

93. 57. Ξυρῆσαντες γὰρ τὰς τρίχας] Paulo distinctius Herodot. II. 65. Nec solis is mos Aegyptiis; nam et alibi terrarum ex morbis pristinae sanitati restituti caput tondebant. *Ἐξ μεγάλης νόσου σιδόντες ξυρῶνται οἱ ἄνθρωποι,* inquit Artemidor. II. 23. WESS.

93. 60. Οἱ δὲ τοῖς μὲν ἰεραῖς etc.] Haec cura erat eorum, quos *ἰερακοβοσκοῦς* a pastu earum avium vocabant, de quorum studio in accipitribus alendis plura Aelian. VII. H. A. 9. WESS.

93. 64. Καὶ ποπιύζοντες] Non male Schol. Cod. R. καὶ διὰ κολακείας τινὸς προσκαλούμενοι. Solet in equis ceterisque animalibus, cum alliciuntur aut placantur, esse frequens. Plutarch. VII. Sympos. T. II. p. 713. B. *σιγμοῖς δὲ καὶ ποπινομοῖς ἀμελέσον τὰ θρόγματα ἐγείρονσι καὶ κατενύζονσι.* quo loco cur Xylander *συριμοῖς* malit, non perspicio. *Σιγμοῦ* ex sono fictum est vocabulum, eademque in re tritum Plutarcho: nam et de Socrat.

Gen. p. 593. B. de equis *εἰθὺς ἀπὸ σιγμοῦ τοῦ τυχόντος, ἢ ποπινομῶ τὸ προσκατιόμενον αἰσθανόμενοι αἰτ,* et VIII. Sympos. 3. p. 722. A. *σῖζειν καὶ ποπιεῖν.* et dein τὸν σιγμοῦ σιγμοῦν habet, vocemque egregie firmat. Hinc *ποπιύζειν* transit ad blanditias verborum, quibus homines conciliantur. Aeschin. Socrat. Dial. III. 12. *τίς γὰρ ἂν εἰδαμονήσει πρὸς ὄχλον ζῶν, εἰ ποπινοσθεῖ καὶ κροτηθεῖ δῆμον παύριον, ἐκβαλλόμενον, συριτόμενον.* sic posteriora lego ex Stobaeo: sunt enim translata de histrionibus; qui stare cum non possunt, eiiciuntur et exhibantur. Et *ποπινομοῦς* Plutarchus T. II. p. 545. C. *οὐ γὰρ ἐστὶ δῆμαγογοῦτος οὐδὲ κρόταν οὐδὲ ποπινομῶν αἰτοῦτος.* WESS.

Ibid. Τῶν ἰχθυῶν κατατένοντες] Omissum τινὰς, quod Atticis reliquisque frequens. Ioseph. I. B. I. 13. 5. Diogen. II. 133. S. Luc. A. A. XXI. 16. et infr. XI. 53. Vide supr. c. 13. Atque haud scio, an defectum hunc sarcire librarius M. suo *ὡμῶς* sive *ὁμῶς* voluerit: quo tamen sine damno carebimus. WESS. Recte hanc vocem ab melioribus libris addi ostendit c. 84. *τοῖς δ' ὡμοσάοις πολλὰ τῶν ὀφθαλμῶν θηγεύοντες παραβάλλονσι.*

93. 69. Ἐπαισχύνονται] Iubent scripti Codd. hoc et γνώμενοι suum in locum recipi. *Γίνεσθαι εἰς* et *περὶ* saepe idem est ac re aliqua distineri, illique intentum esse. Vide XI. 8. XIII. 107. XIV. 26. WESS.

94. 73. Ὑπὸ τῶν ἀπάντων] Requirit rei ordo *ἀπαντίωντων*, ab illis, qui obviam veniunt: in vulgato, quod scripturae quodam compendio hinc natum arbitror, non acquiescisse librariorum, Codd. discordia testificatur. Quae sequuntur, Eusebius excerptis II. Praep. Evan. p. 50. D. WESS.

94. 76. Εἰς τὰς ταρχείας] Sacris animalibus eundem paene honorem deferebant, quem hominibus fato suo functis; quare et suos sibi *ταρχεντήρας* habebant, quos Aelian. X. H. Animal. 20. *τοὺς ταῖς ταρχείαις τῶν ζῴων ἐφρατώτας καὶ δεινὸς τήνδε τὴν σοφίαν* appellat. De *κεδρα*, sive oleo cedrino c. 91. WESS.

94. 79. Ἐν ἰεραῖς θήκαις] Vid. Herodot. II. 67. Superant in nostram usque aetatem aves Aegyptiorum more modoque conditae; cuiusmodi se vidisse et in Galliam asportari curasse P. Lucas IV. Itin. Aegypt. p. 347., et multis ante eum annis Io. Graevius Pyramidogr. p. 48., memorat. WESS.

94. 80. Θανάτω περιπίπτει] Videtur his decesse *ἕζων* δ' οὐ quod si excidisse neges, ad pleniorum sensum requiri non negabis, ubi Herodot. II. 65. in consilium adhibueris. Adde Cicero. V. Disp. Tuscul. 27. WESS.

94. 87. Τὸ τετελετηκός] Malim τοῦτο τετελετηκός. STEPH.

94. 92. Ὀπίω προσηγορέετο φῖλος] Ptolemaeus Auletes socius atque amicus P. R. consulē Iulio Caesare appellatus est. Sueton. Caes. 54. *In primo consulatu societates et regna pretio*

dedit; ut qui uni Ptolemaeo prope vi. millia talentorum suo Pompeiique nomine abstulerit. Quare, quod hic gestum narratur, contigit anno I. Olymp. CLXXX. quo Aegyptum Diodorus se invisisse ait c. 44. WESS.

94. 99. *Ἀπὸ τῆς Ῥώμης φόβος*] Metus populi Romani, quem τὸν ἀπὸ Ῥωμαίων φόβον in Excerpt. Vales. p. 337., sicuti eorundem p. 382. metum, quem Carthaginenses ostentabant, τὸν ἀπὸ Καρχηδόνας φόβον appellat. Conf. infr. IV. 47. WESS.

94. 11. *Ξυρῶνται ὄλον τὸ σώμα*] Et caput et reliquas eius partes, secus atque in fele mortua, quando sola duntaxat supercilia radebant, Herodot. II. 66. Adde Synesii Encom. Calv. p. 70. D. WESS. *Οἱ κατ' οἶκον* sine ἄντες scribi iubet, nec male, Ursinus. IDEM in Add.

94. 13. *Ἐὰν οἶνος ἢ σῖτος etc.*] Non multum hinc discrepat lex Mosaica Levit. XI. 32. etc. WESS.

95. 17. *Ἀντιμένιοι τοὺς αἰλουροὺς*] Concinne Anaxandrides Aegypto militum conductori in Athen. VII. 13. p. 300. A. σὺ μὲν τὸν αἰλουρον, inquit, κακὸν ἔχοντ' ἦν ἰδῆς Κλάει· ἐγὼ δ' ἤδιστ' ἀποκτείνω δέρω. quae egregie gentis superstitionem illustrant. Jam quae mox consequuntur ea Euseb. II. Pr. Ev. p. 50. excerptit. WESS.

95. 21. *Ἐν Μένδητι*] Hanc verissimam esse lectionem, Stephanus cum Strabone docet. RHOD. Bene Rhodom. De eodem hircio Plut. T. II. p. 380. E. οἶον ἐστὶν Ἴρις καὶ ἰέραξ καὶ κρυοκέφαλος, αὐτὸς δ' Ἄπις· οὐτιμὴ γὰρ τὸν ἐν Μένδητι τράγον καλοῦσι· quo loco id mihi per sane mirum accidit, hircum eum *Ἀπὶν* dici. Atqui Μένδης Aegyptiorum sermone Pan et hircus, unde nomen et urbi id nomen apud Herodot. II. 42. 46., non Apis, quippe hos sacer. Itaque aut excidit huic loco καὶ Μένδης, aut scripsit δ' *Θουῶις*, quo nomine Aegyptii idem animal designabant, teste Hieronymo in Esai. XLVI. WESS.

95. 23. *Ἐν τῇ Λεόντων πόλει*] Sic malunt scripti Codd.; alterum auctoritate Strabonis et Ptolemaei se tueri potest. Vide ad Hieroclem Syneudem. p. 728. Non longe autem Mendetem et Leonum hanc urbem disiunctas fuisse ex Strab. XVII. p. 1154. videbis. WESS.

95. 29. *Ἐψῶντες ἐν γάλακτι*] Mallem ἔψοντες, quod mox in R. et Cl. 2., aut certe ἐψοῦντες, ut cap. 80., quod paullo quidem rarius, nec insolens tamen, uti Eustath. in Homer. p. 1482. docebit. Habet ἔψῶντες Etymolog. in Ἐλιστος, sed improbatum a viro, in his literis plurimum callente, F. Sylburgio. WESS.

95. 33. *Μεγάλην εἰσφέρονται σπονδῆν*] Omne studium conferunt: quod genus frequens admodum. Basil. M. T. II. p. 181. D. τὸ γὰρ πᾶσαν σπονδῆν εἰσφέρεισθαι, ὅπως etc. atque ita supr. c. 83. οἱ δ' ὄχλοι πᾶσαν εἰσφέροντὸ σπονδῆν et XIV. 108. XV. 34. WESS.

95. 40. *Ῥομοῦλον θηλείας*] De Apidis apud Memphis commodis, sunt illi, inquit Aelian. XI. H. A. 10. p. 648., καὶ θηλείων βοῶν ὄρατων οἰκοί, οἰονεὶ θάλαμοι, ὅτε ἐθελαι καὶ ἦν ἐροῦ θηλὸς ἀναβαίνειν. Aliter Plinius VIII. N. H. c. 46. et ex eo Ammian. XXII. 14. WESS.

95. 43. *Ποιοῦσι μὲν ἴσα τοῖς στεφανομένοις*] Erit fortasse, cui πενδοῦσι Codd. M. Co. non displicebit; nec caussa tamen gravis est. Ἴσα saepe eum locum capessit, qui τῷ ἴσως debebatur, ut c. 89. ἐνομοθετήθη τιμῶν ἴσα θεοῖς. Oppian. Halieut. II. 326. Ἴσα γ' ἀριστῆι προμαχῶ στρατοῦ etc. Pausan. II. 2. p. 116. ἢ Ἡεθία γὰρ τὸ δένδρον ἐκείνο ἴσα θεῶ σέβειν. Conf. Exc. Vales. p. 246. WESS.

95. 53. *Εἰς τὰς ταφὰς αὐτῶν*] Hoc rerum series postulat, non τροφὰς; quare et confidenter mutavi, tantoque magis, quod commutare librariis haec vocabula moris sit. Narrat Plut. Isid. et Osir. T. II. p. 359. D. omnes Aegyptios ad funeranda animalia, quae sacra censebantur, sumptus contulisse, praeter Thebanos, nullum Deum mortalem arbitratos. Graeca, ut meudum etiam, adscribo: εἰς δὲ τὰς τροφὰς τῶν τιμαμένων ζώων, τοὺς μὲν ἄλλους συντεταγμένα τελεῖν, μόνους μὴ διδόναι τοὺς θηβαῖδα κατοικοῦντας, ὡς θνητῶν θεῶν οὐδένα νομιζοντας. Vertit interpres, cum autem ad alenda animalia etc., ac si τροφὰς legisset, aut scribi oportere decrevisset. Tu mecum ταφὰς praecopta, quod res ipsa et quae Plutarchus prioribus adstruit, requirunt manifesto. WESS.

95. 59. *Παρόσημα τὸ παραπλήσια*] Haec numero XXIX fuisse Aeliano Aegyptii persuaserunt XI. H. A. 10., atque hinc puto factum, ut inter scriptores de Apidis ingenuis notis haud bene conveniat. Vide viros doctos in Strabon. XVII. p. 1160. et Ammian. XXII. 14. p. 360. Id tantummodo addam, Schol. Ptolemaei in Tetrabibl. p. 2. auctorem esse, caudam eius bovis cum luna augeri et miui solitam. WESS.

96. 62. *Εἰς Νεῖλον πόλιν*] Promiscue Νεῖλοπολιν et Νεῖλον πόλιν appellant, sitam in insula Heracleotica: Ptolemaeus IV. 5. prius, posterius Euseb. VI. H. E. 42. probat, quod post L. Holsten. in Steph. Νεῖλος monere haud neglexit Ch. Cellar. IV. Geogr. I. p. 63. Illud autem οἷς ἐστὶν ἐπιμελές respicit τοὺς γραμματεῖς ἱεροῦ καὶ προσήτας, horum enim ea cura apud Aelian. XI. H. A. 10., et elegans est. Herodot. II. 150. ἐπιμελές γὰρ δὴ μοι ἦν. Conf. Ezech. Spanhem. Diss. IX. de Usu et Praest. Num. p. 714. WESS.

96. 63. *Εἰς θάλαμην γαῖν*] Hanc Suetonius (Caesar. 52.) navem thalamegum, terminatione ad foemininum non inflexa, vocat. Seneca (VII. Benef. 20.) vero Graecum nomen quodam modo interpretatus, id genus naves cubiculatas appellat. Nos utrumque interpretatione hac complecti volumus. Discrimen inter τέ-

μενος, σηκός, ναός hoc est. *Τέμενος* agrum Deo consecratum, et quasi resectum a caeteris, significat. *Ναός* in genere templum est: *σηκός* autem locus in templo, ubi statuæ Deorum collocantur, quasi *σηκός* ab ἴσημι. RHOD.

96. 68. *Ἀναστροφήμενα]* *Ἀναστροφή* eorum esse, qui vestem consulto consilio adducunt, Is. Casaub. in Sueton. Aug. 82. et Theoph. Charact. II. admonuit. Honestè philosophus Teles de Lacaena, quae filiis eum dedecore ex proelio fugientibus, πού φησιν αἱ καταγεύοντες, ἢ δέουο καταδυσόμενοι ὄθεν ἐξεδύετε; ἀναστροφήμη καὶ δελζάσα αὐτοῖς, in Stobaei Serm. CVI. p. 576. Adde Diogen. II. 116., nec auscultata tamen Aeg. Menagio. WESS.

96. 72. *Εἰς τοῦτον ἢ ψυχὴ αὐτοῦ μετέστι]* Profitebantur Aegyptii Apin esse εἰδωλον τῆς ἐκείνου ψυχῆς sive animae Osiridis simulacrum in Plut. Isid. et Os. T. II. p. 359. B. et 362. D., rati animam eius per quandam μετεμνήχων in bovem, quoties novus appareret, transfundi. Vide Io. Marsham. Can. Chron. p. 60. WESS.

96. 76. *Τὰ μέλη συναγαγοῦσαν]* Conf. supr. c. 21. Mox βύσσινον non muto. Ioan. Apocalyp. XVIII. 16. ἢ πόλις ἢ μεγάλη ἢ περιβεβλημένη βύσσινον. WESS.

96. 78. *Ὀνομασθῆναι Βούσιον]* Diceret haec excerpisse Stephanum in Βούσιον, qui nominis causas exponens, ἐκεῖ λέγεται θάνατον τὸν Ὀσίριον Ἰοῖς, ἐμβολοῦσα εἰς ἑκλήνην βοῦν, ὥστε Βουβόσιον εἶναι τὴν πόλιν. Sic lego: neque enim Nostri locus patitur, ut de emendatione, quae in Stephano felicissime S. Bocharto Hieroz. P. I. Lib. II. 34. p. 345. cessit, vel tantillum addubites. Sita urbs erat medio in Delta, Herodot. II. 59. teste, nobilitata tumulo, qui Osiridis reliquias complectebatur, si verum accepit Eudoxus in Plut. Isid. et Osir. p. 359. D. Conf. inf. c. 88. WESS.

96. 85. *Ὁ προειρηκμεν]* Vide cap. 21. WESS.

96. 87. *Τῆς ἀρχαίας ἀπλότητος etc.]* Priscae stolidaeque, quo modo saepe Aristophanes atque alii. Παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαῖα Nubib. 817.; hinc ἄνοια καὶ τροπὸν ἀρχαϊότητος Aleiph. III. Epist. 64., et ἀρχαίους ἀποδέξαι Aelian. I. H. A. 25. Vid. Ezech. Spanhem. in Comici Plut. 323. Recte vero Plut. Isid. et Osir. p. 379. E. de eorum opinione, qui Deos, metu perculsos, in animalium corporibus se abdidisse nugabantur, πᾶσαν, inquit, ἐπερπέναι τερατεῖαν καὶ μυθολογίαν. Haec autem omnia Euseb. II. Pr. Ev. p. 49. exscripsit. WESS.

96. 91. *Ὀμοιωθῆναι τισὶ τῶν ζώων]* Fabulam explicat Ovid. V. M. 327., *Duxque gregis, dixit, sit Iuppiter: unde recurvis Nunc quoque formatus Libys est cum cornibus Ammon. Delius in corvo; proles Semeleia capro. Fele soror Phoebi, nivea Saturnia vacca, Pisce Venus latuit, Cyllenius ibidos alis.*

A quo in paucis abit Lucian. Sacrif. c. 14., concinit autem Hygin. II. Poet. Astron. 28., modo *Dianam aeluro simulatam* cum viris doctissimis Flavio et Munkero probes. Praeivit in hoc genere Graecis Latinisque Pindarus, qui ἐν προσοδίοις Deos finxit, cum a Typhone premerentur, οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις, Porphy. III. Abst. 16. WESS.

96. 96. *Πολυτελῶς ζῶντα etc.]* Tueri se potuerat ἐπιμελῶς, nisi contra id starent scripti Codd., quorum singularis in πολυτελῶς consensus firmatur c. 84. Conf. XIV. 13. WESS. Utroque coniuncto Eichstadius edidit τρέγειν μὲν ἐπιμελῶς ζῶντα, θάπτειν δὲ πολυτελῶς τελευτήσαντα. Quam coniecturam subvertit Gemistus I. II. c. 9. scribens περιλοτενημένης ἐπιμελῶς, ubi πολυτελῶς est in libris. Vnde intelligitur hic quoque interpretis esse ἐπιμελῶς, Diodori autem unum πολυτελῶς. Neque vero tali additamento opus est illi θάπτειν, quo τρέγειν sane carere non potuit. Nutriendorum enim animalium non more, nam et aliae gentes bestias nutriunt, sed studio excellunt Aegyptii: sepultura vero non sumptuosa tantum sed omnis omnino aliis gentibus inusitata est.

97. 3. *Ἐπὶ σαννίων φορεῖν]* *Saunium* pili genus barbaricum erat. Hesych. *Σαννίον, ἀκόντιον βαρβαρικόν.* quare et Lusitanos V. 35. Persasque XIV. 27. XVII. 20. eo instruxit, ac Galli *σαννιάζονσι τοὺς ἐναντίους* V. 29. Strabo quoque Persis et Indis attribuit XV. p. 1044. cum Casaub. nota. Moris, quo de Diodor., auctorem perhibent Osirin, cum nobilem eam expeditionem, superius c. 18. descriptam, ingrederetur, Plut. Is. et Osir. p. 379. F. WESS.

97. 11. *Τρέγειν δ' αἰτίαν etc.]* Tertiam hanc animalium apud Aegyptios cultus causam tetigit et Cicero I. N. D. 36. *ipsi, inquit, qui irridentur, Aegyptii nullam beluam, nisi ob aliquam utilitatem, quam ex ea caperent, consecraverunt, quique ibi a Cl. Davis. sunt excitati.* WESS.

97. 14. *Ἐργάτις τίθειν]* Bovis, arietis, hircique cultum, etsi perridiculum, excusari quodam modo posse, ταῦτα μὲν ἴσως, ait, *ἔχει τινὰ λόγον ἡμερώτατα γῆς καὶ ὠφελιμώτατα βίῃ ἀποτήρ ὁ βοῦς, ἀλλὰ καὶ ἀνατίμειν εἰς τὰς σπορὰς δυνατώτατος. ὁ κριὸς τῶν σκεπασμάτων τὸ κάλλιστον ἐσθῆτα παρέχει,* Philo Iud. Decal. p. 755. C., satis concinne ad mentem opinionemque Aegyptiorum. WESS.

97. 20. *Κυνὸς ἐζόντα κεράλην]* Virgilii VIII. Aen. 698. *latrator Anabis in Aegypto κυνὶ τὸ εἶδος ἀπεικάζεται* canino capite fingebatur, Plut. Is. et Osir. p. 368. E., idque ob custodiendi asservandique studium, quo canem aequiparabat; quam formae huius causam ita exsequitur Proclus in Platon. Polit. p. 417. *καὶ ἐοικασιν ἄρα διὰ ταῦτα καὶ οἱ τὰ θεία σοφοὶ ταύτην κατι-*

δόντες τῶν κυνῶν τὴν ιδιότητα τὴν φυλακτικὴν, τοῖς φρονητικοῖς αὐτοῖς οὐκέτι θεοῖς ὑπολαμβάνειν, καὶ ΚΥΝΟΠΡΟΣΩΠION αὐτὸν ἐν τοῖς εἰδεῖσι ποιεῖν ὡς τὸν ΑΝΟΥΒΙΝ Αἰγύπτιοι, τὸν τοῦ Ὀσίριδος ΦΡΟΥΡON. Quae sequuntur de canibus, qui Isidi, Osirin laceratum investiganti, duces se praehuerint, ea et Aelian. X. H. A. 45. iisdem paene verbis explicat; id tamen male, nisi si vitium eius orationem occuparit, quod Osiridem Isidis filium facit. WESS.

97. 25. Τοῖς Ἰσείοις προπορεύεσθαι τοὺς κύνας] Conf. supr. c. 14. In Isidis sollemni pompa non canes tantum, sed et canino capite insignes aliqui procedebant; quo habitu Volusius, a Triumviris proscriptus, felicissime se periculis expedivit et ad Pompeium in Siciliam tramisit: Appian. IV. B. C. A. p. 990. ἤτησε (Isiacum, quo amico utebatur) τὴν στολὴν καὶ τὰς ὀφείδας ἐνέδου τὰς παδίους καὶ τὴν τοῦ ΚΥΝΟΣ ΚΕΦΑΛΗΝ ἐπέθετο, καὶ διήλθεν οὕτως ὁρμῶν αὐτῷ σχήματι εἰς Πομπήϊον. Quam quidem personam qui gestabant, Anubidem exhibebant, ut in ea sollemnitate, de qua Apuleius XI. Metam. p. 262., nec mora, cum Dei, dignati pedibus humanis incedere, prodeunt; hic horrendum attollens canis cervices arduas Anubis, ille superum comiteator et inferum: neque enim dubium mihi est, quin Madaurensis philosophus ita scripserit; et favent Anubidi praeter Beroaldi editionem Mss. Florent. et Bertin. WESS.

97. 29. Θανάσιμα δακνούσας etc.] Morsum earum certa et cita mors sequebatur: Philo. Iud. I. V. M. p. 619. A. ὡν τὰ δήγματα πέφυκεν ἀνπεροθέτως ἀναιρεῖν. Notaque in vulgus sunt, quae reginae Cleopatrae et ancillis evenerunt, quaeque Galen. Theriac. ad Pison. p. 460. se Alexandriae vidisse memorat. WESS.

97. 30. Τὸν δὲ ἰχθυόοντα] Vide cap. 35. Mox καταληφθέντα probavi; omnia enim ichneumon, quae nancisci potest, crocodili ova conterit. Conf. Aelian. X. H. A. 47. WESS.

97. 35. Ἄβατον ἂν γενέσθαι τὸν ποταμὸν] Sic de fundo maris Aelian. IX. H. A. 35. ἢ καὶ τοῦτοις μὲν ἄβατέ ἐστι. De insidiis, quas ichneumon aspidibus et crocodilo tendit, Strabo XVII. p. 1166. WESS.

98. 43. Τῶν δ' ὀφείων τὴν μὲν ἴβιν] Cicero I. N. D. 36. Velut ibes, quae maximam vim serpentium conficiunt, cum sint aves excelsae, eruribus rigidis, corneo proceroque rostro; avertunt pestem ab Aegypto, cum volucris anguis ex vastitate Libyae vento Africa invecas interficiunt atque consumunt. Dum erant generum, aliae ciconiarum in morem variae, aliae nigrae: διὰ τὴν χροίαν. ἢ μὲν πελαγοώδης, ἢ δὲ ὄλη μέλαινα, Strabo ait XVII. p. 1179. B., cui iungendus, qui Herodoteam descriptionem taxavit, Theon Progymn. c. 11. p. 122. Serpentes autem conficere praeter eos, quos Ciceroni adscripsit Davis., et

plura de benefica hac ave habent Aelian. X. H. A. 29. Plutarch. Isid. et Os. p. 381. C. et Euseb. IX. Pr. Ev. p. 432. WESS.

98. 46. Καὶ τὰ μικρὰ τῶν δακτύων] Diceret haec Aelian. X. H. A. 14. ob oculos habuisse, ὀφείων τε, αἰτ, καὶ δακτύων θηρόων ὁ αὐτός ἐστιν ἐχθιστός· οὐκ ἂν γὰρ αὐτὸν διακρίνοι οὔτε ὄφεις, οὔτε σκορπίος. Vim fatidicam, quam avi tribuebant alii, mire illi auxerunt, qui mortuam divinatricem et futurorum scientissimam asseverabant in Porphy. IV. A. A. 9. p. 154. WESS.

98. 52. Φοινικοῦν ῥάμμα] Nisi superiora officerent, φοινικοῦν ῥάμμας blandiri posset: solebant enim eiusmodi rostro et homines, ῥάμμασι τῶν ἱερέων αἰτ Synes. Calv. Encom. p. 73. A. et templorum vestibula ornari, Porphy. IV. A. A. 9. Hinc vero lucem accipit Clem. Alex. VI. Strom. p. 757. cum de scriba sacrorum, ὁ ἱερογραμματεὺς προέροχεται, ἔχων πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. liquet enim accipitris fuisse pennam. WESS.

98. 56. Αὐτὸ τὸ βασιλικὸν εἶναι] De cygno et aquila Synesius Dion. p. 54., βασιλεῖοι τε εἰσὶν ἐκείνοι καὶ διατάνται παρὰ τὸ τοῦ Αἰῶς σήματα: neque enim assentiri possum G. Io. Vossio IX. Theol. Gent. 14. non aquilam, sed accipitrem fuisse censente, qui laxius accepta voce aquila vocetur: distinguit enim manifeste utramque avem Diodorus. Conf. Serv. IX. Aeneid. 564. WESS.

98. 59. Τὸν Πηλοπύον] Vid. inf. III. 6. et Lucian. Dea Syr. c. 16. WESS.

98. 64. Οὐκ Αἰγυπτίους μόνον etc.] Diximus supr. c. 22. WESS.

98. 66. Παρὰ τὸν ἱερωσύναν πατρικῶς ἱερωσύναν] Plato eiusmodi sacerdotia, quae a parentibus ad liberos transeunt, πατρικῶς ἱερωσύναν appellat VI. Leg. p. 759. B. Ex eo autem genere Aegyptiorum fuisse sacra docuit supr. c. 73. Adde Ez. Spanhem. in Callimachi Hymn. in Pallad. 43. WESS.

98. 71. Ἐντεταμέναν] Veram esse hanc lectionem ostendit idem verbum infra in historia Priapi III. 6. bis eodem sensu repetitum: quamvis marginalis etiam lectio admitti queat. Rhod. Recte Rhodom. ἀγαλμα ἐξορδιῶζον τῷ αἰδαίῳ Plut. Is. et Osir. p. 371. F. Plura doctissimus Kuhn. in Pausan. VI. 26. p. 518. et Langbaen. ad Longin. 4. p. 30. Mox concinnius visum est παραπλησίας. WESS.

99. 82. Τισούτων τῷ χροίματι etc.] Consentit Plut. Isid. et Os. p. 363. A. Αἰγύπτιοι δὲ ἀρῶδον γερονῆναι τὸν Τυφῶνα νομίζοντες, καὶ τῶν βοῶν τοὺς ἀρῶδους καθιερόουσι, οὕτως ἀκριβῆ ποιούμενοι τὴν παρατήρησιν, ὥστε μὴ μίαν ἐξ τῶν μελαίων ἢ λευκῶν, ἀδύτων ἡγεῖσθαι. Aegyptii, quia Typhonem colore rufo fuisse censent, boum quoque non nisi rufos immolant; tamque accuratam adhibent observationem, ut si vel polum habeat album aut nigrum, mactari non posse arbitrentur. Quae boum ruforum descriptio cum egregie congruat ac concinat

constitutioni Mosaicæ de *iuvencia prorsus rufa* מִצְוַת הַבָּקָר נִרְמָה אֶת הַבָּקָר הַרְמָה Numer. XIX. 2., recte viri docti boves hos Aegyptios et iunicem Hebraicam inter se compararunt et contenderunt: quamquam Iudaeos Aegyptiorum aemulatione vaccam hoc colore immolasse, tametsi in hanc partem Io. Spencerus II. Leg. Hebr. XV. p. 557. inclinēt, impelli, ut credam, necdum possum: differunt certe quidem in multis, de quibus haud male II. Aegypt. 8. Herm. Witsius, sed in Plutarcho coarguendo nimius. WESS.

99. 86. *Φασι θύεσθαι*] Negat quidem Herodot. II. 45. Aegyptios victimas humanas immolasse: sed contra eum veniunt cum Diodoro Porphy. II. A. A. 55., qui Amosin homines mactandi morem, Heliopoli olim probatum, sustulisse refert. Plut. Isid. et Osir. p. 380. D. teste Manethone, vivos homines, qui Typhonii, forte ob colorem, dicebantur, combustos asseverat: verba adscribam, ut emendem: *καὶ γὰρ ἐν Ἐληθνίας πόλει ζώντας ἀνθρώπους κατεπέμψασαν, ὡς Μανέθων ἰστοροῦμε, Τυφώντιος καλοῦντες*: sic lego: *Ἰδιθνας πόλι, uti editur, nihili est, inreque optimo Abr. Ortelio displicuit. Habuit Aegyptus Lucinae oppidum Ἐληθνίας πόλι, supr. c. 12. signatura, at distinctius a Strabone XVII. p. 1171. D. et Porphyrio in III. Pr. Evang. 12. Eusebii. WESS.*

99. 88. *Ὀλγὸς ἐδρίσκεσθαι πυθόνας*] Crine ruher Aegyptiis olim *δυσάντηρον θέαμα* erat, nec nisi ingratis hoc hominum genere utebantur, Plut. Is. et Osir. p. 364. B. Nunc, ut mobile hominum est ingenium, aliud obtinet: operam enim plerique omnes dant, ut capillos rufo colore inficiant, Prosp. Alpino II. R. Aegypt. 10. auctore. WESS.

99. 90. *Ὅτ τοῦ βασιλέως etc.*] Conf. Strabon. XVII. p. 1154. B. et supra c. 67. et 85. WESS.

99. 95. *Ταῖς ἐπιμύθιας ζωογορεῖν*] Idem docet Aristoteles VIII. II. A. 28., praetereaque lupos Aegyptios ceteris longe esse minores: duplo Europaeis minores Prosp. Alpin. IV. R. Aegypt. 9. ait. WESS.

99. 2. *Αἰὼν τῆν ὄψιν ὁμοιοθέντα*] Hinc explanatur oraculum, quo Aegyptiis, a Typhone oppressis, rerum conversio promittitur, *ὅταν ὄρω τῷ παιδί γνώμη γένηται, συμμαζίαν ἐλέσθαι πρὸ τοῦ λόντος λόκου ὃ δὲ λόκος ὄσις ἐστίν, ἰσθὸς λόκος ἐστίν, ὃν οὐχ ὄσιον ἐξυγορεῖν, οὐδὲ ἐν μύθῳ σχήματι, cum Horus filius lupum potius, quam leonem belli socium sibi adsciverit. Quis vero lupo ille sit, arcani sermonis est, quem ne in fabulae quidem specie fas est in vulgus efferre, apud Synes. I. Provid. p. 115. Osiridem enim indicat, filio opem contra Typhonem laturum. Dion. Petavius, si horum Diodori recordatus esset, facile ex oraculi eius tenebris se expedivisset. WESS.*

99. 7. *Αὐτὸ καὶ τὸν τε γαῶν ἐκείνον*] Nisi haec interpretatione iuves, aut ἐκείνον elimines, non satis commoda videbuntur:

neque enim Elephantine, contra Syenem in ultimis Aegypti finibus posita, in Nomo Lycopolitano fuit. Vult, puto, Nomen in memoriam Aethiopum ultra Elephantinam a lupis compulsorum nomen accepisse inque Luporum urbe, *Αἰών πόλι*, quae in Thebaidis, si Memphi ad superiora pergeres, principio, lupos coli coepit. Vid. Strab. XVII. p. 1167. B. et ad Anton. Itiner. p. 158. WESS.

99. 13. *Τὰ δεινότατα διατιθέντας*] Sic supr. c. 83. *τῶν ὄχλων τὸν πρᾶξαντα δεινότατα διατιθέντων*. quae verbi potestas in vexationibus afflictionibusque domicilium quoddam tenet. Ioseph. XX. A. I. 1. I. de Tholomaeo, latronum principe, *διατεθεικὸς μέγιστα κατὰ τὴν Ἰουμαίαν καὶ τοὺς Ἀραβίας*. et cap. 11. 2. *τίνα τε Πέρσαι καὶ Μακεδόνες διατεθείκασιν ἡμᾶς* ubi ego quidem malim cum Cod. Busb. *δεινὰ διατεθείκασιν*. Plutarchus de Exsul. T. II. p. 606. B. *οὕτως ἐγὼ διατίθημι τοὺς κακῶς με ποιούντας* quibus, plura si desideres, adde ex Nostris XIII. 112. XIV. 27. XX. 52., et quae viri doctissimi Steph. Bergler. in Alciiphron. II. Ep. 1. p. 20. et T. Hemsterh. in Nigrin. Luciani c. 38. summa diligentia conduxerunt. De crocodili autem cultu supr. c. 35. et Aelian. X. H. A. 21. WESS.

99. 16. *τοὺς λεγούσας τοὺς τε ἀπὸ τῆς Ἀραβίας καὶ Αἰθίοης*] Eusebium qui te omittit sequutus est Wesselingius. Quod, nisi gravior accedat auctoritas, non imiter. Ita p. 175. 12. *ἢ τε Σεμράμιδος γένεσις καὶ ἀΐεσις*. p. 233. 30. *σπλύνοντα τὰ τε νεκρὰ τῶν ἐθνῶν καὶ πόλεων*. p. 48. 73. *δαμάδας τε μεγάλας καὶ διηνεκεῖς ἔχειν*. p. 65. 73. *κτενοσκεύασαν ἔργα τε μεγάλα καὶ θανμαστά ταῖς ἐπινοίαις καὶ ταῖς χορηγίαις*, ubi non delectam te, etsi *ἔργα μεγάλα καὶ θανμαστά* sic est p. 37. 34. Porro p. 23. 44. *ἐν ἐκείνῳ μόνῳ τῷ τόπῳ τῶν τε κατὰ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν ὁμορον γῶσαν*. Quibus non dissimilia sunt p. 60. 98. *τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν τε προσόδων τῶν βασιλικῶν καὶ διοικήσοντες ἅπαντα τὰ κατὰ τὰς ἰδίας μερίδας*. p. 366. 86. *διάφορα ταῖς τε προσόφταις καὶ ταῖς ἀλκαῖς θανμαστά*. p. 385. 40. *μεταδοῦναι τῆς τε δωρεᾶς καὶ τὰ περὶ τὴν λογασίαν τοῦ σπόρου διδάξαι*. p. 24. 66. *συναποζουίσει δαῖρά τε πανταχόθεν τὰ κράτιστα καὶ διὰ τὸ μέγεθος τῶν εἰρηγορεῖν συμμετρημένην λαβεῖν παρὰ πᾶσι τὴν ἀθανασίαν*. Haec si omnia non sunt librariis imputanda, ne in illis quidem p. 175. 55. *Σεμράμιν δὲ τῷ τε μεγέθει τῶν ἐπιβολῶν καὶ πρᾶξεων διανομομένην*, p. 372. 6. *ἐπὶ ἕτησιν τε τῆς γυναικὸς καὶ τῆς θνητοῦς*, continuo sequendus erit liber unus vel alter qui particulam aut omittit aut transponit.

100. 22. *Προσαγορευόμενον Μηνῶν*] Conf. supr. 45.; qui rex cum ex hominibus Aegypto primus praefuerit, et Moeris aliquot eo aetatibus sit posterior, fortasse is hic intelligitur, quem cap. 61. *Mendem* vocat, labyrinthi conditorem. Scio quid viri egregii Holsten. et Berkel. ad Stephani *Κροκοδείλων πόλις* tenta-

rint; neque conatum improbo: sunt enim eius verba his Diodori paene gemina; quem nisi auctorem habuerit, posses ex corruptis eius ὁ Μαν* ὑπὸ τῶν ἰδίων etc. facili opera εἶναι ὁ Μένδης aut Πλόρος effingere. *Menan* enim ab hippopotamo interfectum raptumque, African. et Euseb. tradunt in Syncelli Chronogr. p. 54. WESS.

100. 27. Ὁνομάσαντα Κροκοδείλων] Non dubium est, quin vulgato multis hoc partibus praestet. Herodotus II. 148. ὄλεγον ὑπὲρ τῆς λίμνης τῆς Μολρίας, κατὰ Κροκοδείλων καλεομένην πόλιν. Aelian. VI. H. A. 7. περὶ τὴν λίμνην τὴν καλομένην Μέριδος, ὅπου Κροκοδείλων πόλις. Nec aliter Strabo, Ptolem. Stephan. atque alii. Neque morari quemquam debet absentia vocis πόλιν, quae paene sollemnis in Aegyptiorum urbibus; sic ἡ Ἀζύων apud Suidam, ἡ Κύνων, ἡ Αἰτών, unde deinceps ἡ Λυγῶν, Κυνῶν, Αὐτῶν formatae sunt. Vid. ad Itin. Anton. p. 153. et 160. WESS.

100. 32. Λαβύρινθον οἰκοδομήσαι] Dixi supr. c. 61. WESS.

100. 35. Οὕτως ἐάντοὺς ἀδικίαι] Quod vulgo legebatur οὕτως αὐτοὺς τεδείξαι, id ad hanc formam, morem Mss. gerens, immutavi, neque iniuria, ut opinor: nam et οὕτως τινὲναι de cultu, quo adfecta animalia, insolens. Non quidem ignoro Libanii illud T. L. p. 90. D. παντὶ δ' ὕστερ μάλιστα τίθεται, *navigandi quisquis studium magni facit; sed alius id modi et formae est; neque convenit Demosth. in Aristocrat. p. 426., αὐτίθηναι ἐν ἀδικήματος μέρει.* Et hoc si Diodorus voluisset, αὐτίθηναι, ut τὰ τιμώμενα ζῶα statim intelligerentur, dedisset. Quae his adstruit, argumento sunt, spectare consuetudinem, quam sponte sua Aegyptii susceperant, et iustum esse, quod secutus sum WESS.

100. 37. Τινὺς μὲν γὰρ φαζῶν etc.] Aegyptiis *Porrum* et saepe nefas violare et frangere morsu olim fuisse, ex Iuven. XV. 9., nemo est, qui nesciat. Adde Herod. II. 37. Plut. Isid. et Osir. p. 353. E. Plin. XIX. N. H. 6. WESS.

100. 47. Αἰετέσθαι μὲν τὴν χώραν etc.] Adfert eandem cultus animalium caussam Plut. Isid. et Osir. p. 380. A.; nec negligendam consuit Artapan. in Euseb. IX. Pr. Ev. p. 432., quamquam Mosi satis absurde adscribens. Paulo ante βασιλέων τινῶν διαφέροντι iustius visum: τῶνδε τῶν δεινῶν τινῶν καὶ πανούργων βασιλέων Plut. eo, quo dixi, loco. WESS.

100. 53. Πάντας γὰρ τοὺς πλησιοχώρους etc.] *Summus utrinque Inde furor vulgo, quod numina vicinorum Odit uterque locus, cum solos credat habendos Esse Deos, quos ipse colit,* de Ombitis et Tentyritis Iuven. XV. 35. et Aelian. X. H. A. 21., quibus similia admiserunt Oxyrynchitae et Lycopolitae in Plutarchi Isid. et Osir. p. 380. B. Atque hinc, uti multa alia, venit ad Christianos, ut ob diversas de religione sententias non mutuis tantum odiis, detestabili exemplo, se lacerarent, sed et quovis modo sibi incommodarent. Cuius facinoris Ariani Aegyptii

primum cum exemplum praebuissent, mox, contagio quasi, pestis eadem ad ceteros pervasit, ut bene M. V. la Croze I. Hist. Christian. Indor. p. 5. WESS.

100. 58. Ἀλλήλους κατασθίεν] Conf. supra c. 14. WESS.

101. 68. Τιμῶν τυχεῖν ἰσοθέων] Sollemne hoc de consecratis et hominibus et animalibus. Castor et Pollux intra templa recepti τιμῆς ἰσοθέους ἔσθον inquit Plut. in Thes. p. 16. A., et de Alca Polyb. X. 10. δοκεῖ δ' οὕτως εὐχετῆς γινόμενος τῶν ἀγγρελῶν μετάλλων, ἰσοθέων τετυχεῖναι τιμῶν. Habet et Artapanus in Euseb. X. Pr. Evang. p. 432. C. Mosem enim ὑπὸ τῶν ἱερέων ἰσοθέων τιμῆς καταξιοθέτητα προσυγορευθῆναι Ἐρμίην asseverat, et Gregor. Nazianz. Orat. III. p. 106. A. et saepe Diodor. Vid. IV. 1. WESS.

101. 78. Τοὺς ἐαυτῶν βασιλεῖς etc.] Vide supra cap. 72. WESS.

101. 80. Οὐκ ἄνευ δαίμονιον τινὸς προνοίας] Pausaniae quae divinitus et ex providentiae ordine contingunt pari elegantia οὐκ ἄνευ θεοῦ cadere dicuntur IV. 29. VII. 8. X. 14. et Appian. V. B. C. p. 1154. *πειθόμενος οὐκ ἄνευ θεοῦ δις οὕτω θέρους πταίσαι τοὺς πολεμίους.* WESS.

101. 83. Περί μὲν οὖν τῶν ἀμειβομένων etc.] Haecenus causas animalium cultus, ut vulgo dabantur, recensuit; e quibus id liquido cognoscimus, non ea Aegyptios fuisse stultitia, ut in animum inducerent, animalia ea Deos esse: putabant, imagines esse rerum divinarum, et in illis sese bonitatis et potentiae divinae argumenta venerari debere. Olim enim τῶν ἀγαλακτίων οὐκ εἰς νόμος, οὐδὲ εἰς τρόπος, οὐδὲ τέχνη μίτα, οὐδὲ ἕλη μίτα. Graecorum erat numen auro, argento, ceterisque, quae terra pretiosa fert, et forma humana colere; cum in Aegypto alia omnia probarentur, cultusque varii generis animalibus deferretur, ut Maximus Tyr. Dissert. 38. p. 222. observat. Male hand dubie utrique, neque adeo tamen absurdi posteriores, ut quidem Graeci opinabantur: nam et tantum ex animalibus utilitatis percipiebant, unde ea dona Deorum immortalium esse colligerent; et praeterea in iis esse quaedam miranda, quibus adumbrarent potentiam divinam, longeque manifestius exprimerent, quam tabulis ac statuis suis possent Graecique Romanique pictores ac statuarii, uti Ger. Io. Vossius IX. Theol. Gent. 14. commentatur; cui iunge Dissertat. Albatis Banerii in Comment. Acad. Inscript. T. IV. p. 116. et Thom. Galaeum in Iamblich. Myst. Aegypt. V. 8. p. 265. WESS.

101. 90. Καταπισάμενοι] Morem tangit Lucian. de Luctu c. 12., καὶ ἐσθῆς, inquiring, καταθήγγνται, καὶ κόνις ἐπὶ τῆ κεφαλῇ πάσσειται. et nos c. 72. WESS.

101. 94. Οὕτε ἐσθῆτας λιμπρῶς περιβάλλονται] Atrati mortuos lugebant: quare ἐσθῆς λιμπρῶ candida est, ut ἱμάτιον

λαμπρόν XX. 7., et Theophrast. Charact. 21. cum Casaub. nota, et S. Lucæ A. A. X. 30. Ceteroqui λαμπρόν subiinde de cocco et purpura, monente Cl. Salmas. in Tertull. Pall. p. 182. WESS.

101. 95. Τρεῖς ὑπόχρουσι τάξεις] Sic et Herodot. II. 86. WESS.

101. 2. Οὐτοὶ δὲ γραφὴν ἐλάστον etc.] Haud scio an picturam intelligat, qua singula expressa erant: Herodotus quidem certe id voluit, δεικνύουσι τοῖσι κομίεουσι (τὸν νεκρὸν) παραδείγματα νεκρῶν ξίλινα, τῇ γραφῇ μεμιμημένα. WESS.

102. 10. Παρασχίστης] Ex re ipsa hoc nomen videtur sortitus, quod et Polyb. XIII. 4. usurpavit, sed longe alia sententia. De lapide Aethiopico, cuius et apud Herodotum hoc in negotio mentio, Blas. Caryophilus Dissert. de Marmor. Antiq. p. 108. WESS.

102. 14. Τὸ μῦθος εἰς ἐκείνον τρεάντων] Sic et in Graecia atque alibi moris erat, ut male ominata a se inprecationibus quibusdam in alterius caput averterent: unde ἐς κεφαλὴν σοι in Aristoph. Plut. 526. cum L. Kusteri et Des. Heraldii Animadv. in XI. Martial. 50. Demosth. de Coron. p. 187. ἂ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέφειαν εἰς κεφαλὴν. et Leg. Fals. p. 228., sed paullo diversiore modo. Philo. Iud. de Exsecrat. p. 937. D. τρέφει γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἀρὰς ἐπὶ τοῖς μεινυνοηκότων ἐχθρούς: sic enim legi ea oportet. In Aegypto, ut huc redeam, sollemne et id erat, ut victimae capiti dira omnia inprecarentur, malaque a se in illud omnia derivarent, Herodot. II. 39. Paulo ante λίθοις βαλλόντων, etsi alterum non omnino pravum, praeoptavi. WESS.

102. 17. Οἱ ταριχεύται δὲ καλοῦμενοι] Quoddam quasi domicilium in corporum apud Aegyptios conditione tenet τὸ ταριχεύειν. Unde νεκρὸς ἐν θήκῃ τεταριχευμένος in Exc. Vales. p. 249., et ἡ τῶν νεκρῶν ταριχεύα XX. 99. et Strab. XVII. p. 1145. A.; indidem et ταριχεύται, sive νεκρῶν ταριχευτήρες ἀπληεῖς, ut in Maneth. Apoteles. IV. 267., de quibus concinne satisque culte VI. 460.

Ἦτοι γὰρ νέκρας μαλερῆ πνέοντας ἐπ' ὕδαρ
Γωστέρως ἀμπύξαντες, ἰδ' ἔγκυτι πινί' ἀφύσαντες,

Χοίανσι κέδρον κτανανγίος ἐνδοθι πίση.

Ostendit enim illis versibus morem modumque, quem in corporibus condiendis sectabantur. WESS.

102. 24. Οἶνον φοινικίω] Meminit et Herodot. II. 85., cuius scripturam φοινικίω exprimere librarius Cod. M. voluisse videtur. Philostrato hoc vini genus οἶνος ἀπὸ τῶν φοινίκων II. Vit. Apoll. 6. WESS.

102. 26. Κεδρία καὶ τισιν ἄλλοις] Galen. VII. Simpl. Medic. Fac. p. 89. κεδρέων, nisi vitium sit, ter quaterque vocat, vinque illi siccandi et mortuorum sine labe corpora servandi attribuit: ἡ μέντοι κεδρία ξηραίνει τε καὶ ἄσηπτα διαφυλάττει τὰ τεθνεώτα σώματα. quod et prodidit Dioscorid. I. 105., praeter-

eaque νεκρῶν ζοὴν mortui vitam a quibusdam nuncupatam: forte Aegyptios designans, quorum cadavera, oleo hoc perfricta, diutissime perennabant. Addebant pollinctores sive ταριχεύται et bitumen, inf. XX. 99., et Strab. XVI. p. 1109. A.; quod cum aliis aromatum generibus in secto eiuscemodi corporis capite reperisse se auctor est Io. Gravius Pyramidogr. p. 49. WESS.

102. 27. Ηλιούς τῶν τριάνων] Haecine an Clarom. Cod. scriptura verior sit, decernere certo non possum; XL dies in mortuorum corporibus condiendis fuisse absumptos, Genes. I. 3. legimus. Herodot. II. 86. LXX quidem dierum meminit; sed qui omne luctus tempus videntur complecti. Mox πολυχρόνιον τήρησιν ex vestigiis Codd. Co. et M. capiteque 83. ubi eadem dictio, et θεγαπέουσαντες restituere placitum est. WESS.

102. 33. Τὴν πρόσουιν ἀπαράλλακτον εἶναι] Prorus similem: sic de struthocamelis II. 50. ἀπαράλλάκτους κατὰ τὸν τύπον καὶ τὸ χροῖμα τοῖς τῶν καμήλων. quod vocabulum in Stoicorum disciplina frequentissimi erat usus: docebant enim statim rerum conversionibus redituros, qui persimiles essent illis, quos prior rerum conditio habuerat: ἀπαράλλάκτους ἴσασθαι κατὰ περίοδον τοῖς ἀπὸ τῶν προτέρων περιόδων πάντας: ἵνα μὴ Σωκράτης πάλιν γένηται, ἀλλ' ἀπαράλλακτός τις τῷ Σωκράτει, γαιήσων ἀπαράλλακτον τὴν Σαρδέην, καὶ κατηγορηθησάμενος ἀπὸ ἀπαράλλακτων Ἀντίου καὶ Μελίτω, ut Origen. IV. C. Cels. c. 68. p. 555. ait; quem et Lib. V. 20. p. 592. et Plut. T. II. p. 1077. C. consule. WESS.

102. 37. Κατ' ὄψιν ὁρῶσι τοὺς etc.] Sext. Empir. III. Pyrrhon. Hypotypos. 24. p. 184. Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἐντὸς ἐξελάοντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκρούς) καὶ σὺν ἐαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Nimirum τὸ πολυαρὲς τῆς ταριχεύσεως, sive conditurae durabilitas, sicuti Luciano Necyomant. c. 15. dicitur, effiebat, ut in aedibus sine damno haberi maiorum corpora possent: quam obrem sollemnibus diebus convivio inferebantur, atque in lectulis et sellis, ἐπὶ κλιῶν καὶ σκιμποδίων, quemadmodum Io. Damascen. Orat. I. Imagin. p. 714. refert, collocabantur, ut συμποτιῶν καὶ συνδέστιων loco essent, quod se vidisse idem Lucianus in libro de Luctu c. 21. prodidit: atque huc spectat Silius XIII. 475.

— — — Aegyptia tellus

Claudis odorato post funus stantia saxo

Corpora, et a mensis exsanguem haud separat umbram.

quo quidem loco saxum odoratum non temere damnum, quandoquidem constat, saepe cellulis, in lapide excavatis, corpora, et recta quidem, fuisse recondita. Vide Prosp. Alpin. I. Rer. Aegypt. 7. Mox, si per libros liceret, καθάπερ συμβεβηκότων mallet. WESS.

102. 46. Καὶ διαβεβαιούνται] Hyperbaton est, si λέγοντες ad τοῦνομι referas. Alioquin talis interpretatio exsistit: *et nomen mortui paludem traiectionem asseverant*. At quae haec nominis traiectio? Levi autem transpositione naturalis ordo restitueretur, si verba sic collocares: καὶ λέγοντες τοῦνομι τοῦ τετελευτηκότος, ὅτι τὴν λίμνην διαβαίνειν μέλλει, διαβεβαιούνται. At iudicium penes lectorem esto. RHOD. Cum λέγοντες τοῦνομι τοῦ τετελευτηκότος apte confert Strothius Livii l. 32. *Legatus ubi ad fines eorum venit unde res repetuntur, Audi Iuppiter, inquit, audite fines, cuiuscunque gentis sunt nominat, audi at fas*. Ibidemque, *Bellum ita indicit, Audi Iuppiter et tu Iuno — ego vos testor populum illum, quicumque est nominat, iniustum esse*.

103. 47. Τὴν λίμνην τοῦ νομοῦ τοῦ τετελευτηκότος] Hoc si probes, uti probandum ego censeo, nulla traiectione opus erit. Aegyptii in Nomos erant descripti, quorum singulae erant paludes, a mortuis tramittendae: quare funere indieto, addebatur quo in Nomos palus esset. Nam tota Aegypto unam duntaxat fuisse paludem, ad quam fato functi deportarentur, verum esse non potest, et res pro se ipsa loquitur. WESS.

103. 48. Πλείω τῶν τετραράζοντα] Rarior aliis hic usus vocis πλείω, Nostro tritissimus, qui passim adverbii potestate instruxit. Vide modo XIV. 20. XVII. 115. XX. 63. et H. Stephan. ad XIII. 94. De iudicium in hemicyclo consensu supr. c. 48. WESS. De πλείω et similibus sic dictis licebat multo plura exempla apponi: nam frequens librariis hic soloecismus, ipsis scriptoribus non imputandus.

103. 52. Ἐφέστηκε δὲ ταύτῃ προρεῖς] Rectum si hoc loco προρεῖς, oportet idem sit ac πορθμεῖς, quod in Co. et M.; cap. enim 96. Charontem Aegyptiorum πορθμεῖα Graecis, sive portitorem esse ait: qui titulus cum inferorum illi nautae, uti in Lucian. D. Mor. IV. 1., paene sit perpetuus, non refragabor, si cui potior videatur: praesertim quod navis suae gubernator esset Charon et propterea proreta, de quo Io. Scheffer. IV. Mil. Nav. c. 6., et infr. XIV. 43., excellentior. WESS.

103. 53. Ὁρφέα τὸ παλαιὸν εἰς etc.] Defendi posset auctore Plutarcho, quod ex Coisl. et Clarom. schedis erutum dedi, τὸν παλαιὸν sic enim ille in VII. Sap. Conviv. T. II. p. 159. C. ὡς περ Ὁρφέα τὸν παλαιὸν ἱστοροῦσαι nisi Diodoro τὸ παλαιὸν idem foret, atque olim, apud seculum prius, ut cap. 95. et IV. 12. V. 47. etc. WESS.

103. 57. Μικρὸν ὕστερον ἀναγράφομεν] Infra cap. 96. WESS.

103. 60. Ὁ νόμος ἕξοσίων δίδωσιν] Omnia eadem in regum funeribus cap. 72. WESS.

103. 65. Μεγάλους περιπίπτει προστίμοις] Cur περιπίπτει sperneretur, caussa non erat. Sic II. 55. τιμοσίων περιπίπτει ταῖς μεγίσταις supr. c. 77. Θανάτω περιπίπτει ἢ ἀνωκαίδν. c. 83. πάντως Θανάτω περιπίπτει, et frequentissime συμφροαῖς περιπίπτειν, etsi id paullo diversius. Isocrat. Areopag. p. 212. κακῶς διοικήσαντας ταῖς μεγίσταις ἑρημίας περιπίπτειν. WESS.

103. 69. Ὡσπερ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν] Isocrat. Land. Busir. p. 328. Dionys. Halicarnas. T. II. p. 39. Theon Progymn. c. 8. hoc de Graecorum more plura. WESS.

103. 74. Παρακαλοῦσι τοὺς κάτω θεοὺς] Nec genere tantum proximi, sed et defuncti nomine pollinetorum unus Deos solenni formula rogabat, cuius partem, quod argumentum laudationis, de qua Diodor. complectatur, exscribere operae erit ex Porphyrt. IV. A. A. 10. Ὁ δέσποτα ἦμιε καὶ θεοὶ πάντες, οἱ τὴν ζωὴν τοῖς ἀνθρώποις δόντες, προσδέξασθέ με καὶ παράδοτε τοῖς αἰδοῖς θεοῖς σέβουζον· ἐγὼ γὰρ τοὺς θεοὺς, οὓς οἱ γοναῖς μοι παρέδειξαν, εὐσεβῶν διετέλων τοὺς τε τὸ σῶμα μου γενήσαντας ἐτίμων ἀεὶ τῶν τε ἄλλων ἀνθρώπων οὐτε ἀπέκτεινα, οὔτε παρακαταθήζην ἀπεστέρησα, οὔτε ἕλλο οὐδὲν ἀνήκεστον διεπραξάμην. De diis inferis κάτω θεοῖς conf. c. 49. WESS.

103. 79. Ἐν ταῖς ἀποδεδειγμέναις θήκαις] Recte Rhodom. in designatis ad hoc conditoriis. Quaevis enim ad certos usus accommodata et destinata ἀποδεδειγμένα appellitant, uti βιβλία ἀποδεδειγμένα I. Maccab. XIV. 33. θαλάμους ἀποδεδειγμένους Sext. Empiric. I. in Grammat. 13. p. 280., quem elegantiosem vocis usum erudite, ut solet, T. Hemsterh. ad Xenophont. IV. Ephes. p. 59. explanavit Vol. VI. Miscell. p. 301. WESS.

103. 80. Τάφων κτίσεις] Melius κτίσεις. Si quis tamen retinendum censuerit κτίσεις, ita vertat: *qui propria sepulcra non habet exstructa*. RHOD.

103. 81. Πρὸς τὸν ἀσφαλέστατον τῶν τοίχων] Non aliter Herodot. II. 86. Paullo ante κτίσεις ob scriptos libros et ipsam rem, quodque voces eas librarii confundere soleant, restitui. Vide Gisb. Cuper. III. Obs. 9. et Scherpezel. in Strabon. XIII. p. 881. WESS.

104. 90. Εἰς τὴν αἰώνιον οἶκον] Dixi supr. c. 51., et in caussam inquisivi eius eurae, quam diligentissimam mortuis impendebant. Id vero praeterire nefas est, fortasse nec alibi proditum, censuisse Aegyptios, redituros aliquando se in vitam, et propterea tanto opere conservandis corporibus studuisse: cuius rei auctorem do Augustinum Serm. CXX. de Diversis: *Aegyptii vero soli, inquit, credunt resurrectionem, quia diligenter curant cadavera mortuorum; morem enim habent siccare corpora et quasi aenea reddere, Gabbaras ea vocantes*. Quem virum etsi

merito magni faciam, parum abest, quin suspicer, magis conclusione quadam id collegisse ex diligenti corporum conditura, quam certa tradendum fide accepisse. Veteres quidem certe scriptores hac parte ab eo dissentiunt. Immo Io. Cassianus Collat. XV. 3. *morem condiendorum corporum Aegyptiis Nili fluminis invexisse albeum asseverat; ut quoniam universa illius latitudo terrae instar immensi pelagi, non parvo anni tempore solita aquarum eruptione contegitur, ita nulla tunc cuiquam humandi copia humani corporis tribuatur, nisi post transvectionem decursam, corpora mortuorum, pigmentis condita redolentibus, in editioribus cellulis recondantur.* Quae ratio ut movere Aegyptios potuit, ita praecipua non fuisse videtur. WESS.

104. 91. *Αἰδῶναι εἰς ὑποθήκην δαυείλου*] Huc pertinent Teletis philosophi verba in Stobaei Serm. 38. p. 234. *αἱ δὲ σκελετώσαντες ἕνδον ἔχουσιν ὡς καλὸν τι, καὶ ἐνέχουρα τοῖς νεκροῖς λαμβάνουσι* hi vero desiccata cadavera seu quippiam pulcorum domi asservant, et pignoris loco mortuos accipiunt: tametsi enim Aegyptios nominatim haud designet, eorum tamen praecipua haec consuetudo: Lucian. de Luctu c. 21. similia prodidit, et praeter ceteros Herodot. II. 136.; e quo Asyche rege morem hunc in usum venisse, sancitumque, ne sepulcro inferretur, qui patris aes alienum expungere et corpus redimere recusaret, novimus: qua in re humanitati melius consultum fuisse Romae, I. 38. D. *de Religios.* et 6. C. *de Sepulero viol.* liquido testantur. WESS.

104. 1. *Καὶ ποιηταῖς διαβεβλημένοις*] Qui male audiunt: sic XIX. 7. *πολλοὶ δ' ὄν, καὶ τῶν μηδ' ὄντων διαβεβλημένων, ἀνηροῦντο.* Plato Criton. p. 44. D. *εἴν τις ἐν αὐτοῖς διαβεβλημένος ἤ.* Ceteroqui *διαβάλλεσθαι* significat *ἀπεχθάνεσθαι* odisse, uti in eiusdem Phaedon. p. 67. E. Dion. Chrysost. Orat. LXXIV. p. 642. B. et Strabon. XVII. p. 1142. A. cum Casaub. nota. Male vero audisse poetas ac propterea famosos fuisse, cum paullo asperius videretur dictum, maluerunt Codd. Co. et M. auctores, eiectionis poëtis, locum *φήμαις* relinquere: neque enim aliam lectionis eius causam exputare possum. WESS.

104. 4. *ὑπὸ τῶν φαύλων χλευαζόμενοι*] Multo concinnius et expeditius libri Mutin. *χλευαζόμενα* videri posset ob *ταῦτα*, quae praecesserant: neque valde obsesset numerus multitudinis in verbo, quod proxime consequitur: saepe enim Grammaticorum decretum scriptores aspernantur, Nosterque ipse XV. 48. *ἐγένοντο πάθη τοιαῦτα.* Strabo V. p. 330. C. *δορὴν ἐγκυλοῦνται τὰ Ἀπένινα ὄρη.* Heliodor. IV. p. 174. *ἃ δὲ τοῖς Ἀθηναίων ἰσραηλικοῖς καλουμένοις ὁμοίονται.* quae exempla nunc abunde erunt; plura fortasse ad V. 8. Vel sic tamen passus sum, ut sedem, quam vulgata occuparat scriptura, tueretur, respiceretque Graecos, quos taxat. WESS.

105. 19. *Ἐπὶ τε τῶν θεῶν*] Vide cap. 44. WESS.

105. 20. *Ἀγράπτοις νόμοις χολήσασθαι*] Hic oppositum τὸ *ἔγγραφοις* restituendum esse sententia evincebat. Sed id ipsum locus hic a Iustino Martyre non procul ab initio protrepticus p. 8. ed. Commelinianae citatus demonstrat, ubi ante *βιοῶν* copulativa habetur. Cur vero pro *Μνεῶν Μωῦσῶν* ponat, cuius tamen infra inter aliarum gentium legislatores mentionem facit, vir exquisitae diligentiae plurimaeque lectionis, Fr. Sylburgius, in Commentario Notarum in Iustinum M. lectori studioso planum facit. Ego utrum *βιοῶν* Diodori vel *καὶ βιοῶν* in *κατὰ βίον* mutandum sit, ductis considerandum permitto. RHOD. *Ἐγγράπτοις νόμοις χολήσασθαι*] Sincerum hoc esse, etsi Graeci sermonis Thesauri taceant, et scripti libri et aliorum exempla confirmant. *Ἐγγραπτον* enim quod scripto consignatum est, saepe Polybio, veluti III. 24. *πρὸς οὗς εἰρήνη μὲν ἐστὶν ἔγγρατος Ῥωμαίοις* cum quibus foedere scripto iuncti sint Romani. et c. 29. *καὶ μὴν ἐν ταῖς περὶ Σικελίας συνθήκαις ἦν ἔγγραπτον.* tum IX. 29. *ἁπλὴν ἐστὶ τὸ τὰς ἔγγραπτος νόμους βεβαιώσασθαι* *res est leges pactorum scriptas servare.* Quae optimi scriptoris vocem abunde asserunt, at omnium clarissime Strabo VI. p. 397. D. cum de Loerensibus *πρῶτοι δὲ, inquit, νόμοις ἔγγραπτοις χολήσασθαι πεπιστευμένοι εἰσι.* WESS.

105. 21. *Καὶ βιοῶν τὸν Μνεῶν*] Copulam, ut sententia melius constaret, addidi ex Iustini Mart. Protrep. p. 10. D., qui pro *Mneue* cum Mosen legit, aut in vitiosos incidit libros, cuiusmodi hoc loco Clar. 1., aut malis artibus usus est, quod et illi exprobravit Ger. Langhaenius in Longin. *περὶ Ὑψους* c. 9. p. 61.; potuisset certe quidem, modo sequentia in consilium adhibuisset, ab hac labe sibi cavere. Mneues, primus Aegyptiorum legislator, qui sit, non temere finivero: Aelianus, citra controversiam si esset scriptura L. XI. H. A. 10., eius patrocinium profiteretur: sed dubito. De *Mena*, modo Poggins ingenii coniecturam non sit amplexus, nihil obloquerer: eum enim leges scripsisse, et Heroibus regibus successisse, antea c. 45. vidimus. WESS.

105. 22. *Τὸν Ἐρμῆν etc.*] Hunc Aegyptiis leges et literas tradidisse Cicer. N. D. III. 22. et quos praeter Io. Alb. Fabric. VI. Bibl. Gr. 12. p. 127. O. Borrich. Hermet. c. 1. conduxit, Nosterque c. 16. auctores sunt. Solitos autem veteri aeo legum latere ad Deos ea referre, quorum ipsi architecti erant, simili disputatione Strabo XVI. p. 1105. exsequitur. WESS.

105. 26. *Τὸν μὲν παρὰ Διὸς etc.*] De utroque eadem Plato I. de LL. p. 632. D. et infra V. 79. *Μοχ φοιτήσαντα* Codd. Clarom., si *παρὰ Δία* et *Ἀπόλλωνα* esset, non aspernarer. Lycurgum enim *φοιτῶντα ὡς τὸν θεὸν τὸν ἐν Δελφοῖς* Strabo X. p. 739. Minoem vero *φοιτῶντα πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς συνοσίαν* Plato I.

de LL. princip. leges accepisse aiunt: neque fortasse reiectaneum videbitur, si ελληρέναι παρὰ Διὸς etc. artissime iunxeris. WESS.

105. 30. Παρὰ τοῖς Ἀριμανοῖς] Utra verior sit scriptura, haec an Ἀριανοῖς, non decerno: de Zathrauste enim omnia mihi obscura sunt, nec scio qui genus et unde domo fuerit. Nam Zoroasterem, Zoroadum, Zaradam, qui Persis legum et religionis auctor, eundem ac Zathraustem videri non possum doctissimo P. D. Huetio Demonst. Evang. Propos. IV. c. 5. p. 152. assentiri. Arimaspos et Arianos alias habebimus XVII. 81. WESS.

105. 32. Ἐταῖς, τοῖς ἀπαθανατίζουσι] Nisi fucum fecerint vetustiores schedae, hoc profecto Diodor. voluit. Getarum aliqui ἀθανατίζοντες et ἀπαθανατίζοντες dicebantur, atque apud hos Zamolxis praecipua gloria florebat. Plato Charmid. p. 156. D. ἔμαθον δ' αὐτὴν ἐγὼ ἐκὲν ἐπι στροντιάς παρὰ τινος τῶν Θρακῶν, τῶν Ζαμόλξειδος λατρῶν, οἱ λέγονται καὶ ἀπαθανατίζειν. cuius verba aemulatur Lucian. Seyth. I. οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὄν ἀπαθανατίζειν καὶ πλείπειν παρὰ Ζαμόλξειν etc., nollemque adeo ἀθανατίζειν in eo doctissimus Gesner. probasset: utrumque enim ea in re iustum est; nam Olearius ἀθανατίζειν in numerum inusitatorum transcribens ad Philostr. VIII. Vit. Ap. 7. p. 337. audiendus non est. Id dubium est, cur Getae ἀπαθανατίζοντες sint vocati: si Cl. Iac. Gronov. sequeris, non poterit commodius exprimi neque alio sensu titulus accipi, quam pro immortalibus consecrantes, in Arrian. Exp. Al. I. 3. p. 8.; quam potestatem uti verbo adstruam infra H. 20., ita vereor, ne cum Getis datur non admodum opportuna sit. Quae Herodot. IV. 94. de iisdem prodidit, id postulare videntur, ut ex opinione, quam de animae immortalitate susceperant, ita sint appellati: qua vi citra dubium est in his Iosephi XVIII. A. I. 1. 5. de Essenis, ἀθανατίζουσι δὲ τὰς ψυχάς. Mecum sentit L. Kuster. in Ζάμολξιδος Suidae. WESS.

105. 34 Τὸν Ἰαῶ ἐπικυλούμενον θεόν] Vetus haec nominis Ἰαῶ pronuntiatio. Θεὸν ἑπατον Ἰαῶ Macrob. I. Satur. 18. et Ἰαχὸν Ἰαῶ Hesychius habet in Ὀξείας quibus adde, quae viri docti ad Clement. Alex. V. Stromat. p. 666. in unum conduxerunt: neque enim consilium est, in eam nunc ingredi controversiam. Id monendum restat, Iustin. Mart. neglecta voce Ἰαῶ legisse Μωσῆν τὸν καλούμενον θεόν. quod consultone an vitio libri factum sit, non habeo dicere: Cyrillum profecto excusare nequeo, qui cum eadem haec ex Iustino, Diodorum enim haud inspexit, exscriberet L. I. c. Iulian. p. 15. D., ea, quae Iustin. probe distinxerat, ita, ut Iulianum fortius urgeret, connectenda censuit, χρησασθαι τὰ πλήρη καὶ βιοῦν ἄνδρα καὶ τῆ ψυχῆ μέγαν καὶ τῷ βίῳ κινώτατον τῶν μνημονοεομένων παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆν, τὸν καλούμενον θεόν. quae si fraus non est, amissimus vera rerum vocabula. Vide et P. D. Huetium De-

monst. Evang. Prop. IV. 2. p. 104. Iam quod calumniam spectat, qua Mosen Dei Iao numini leges suas acceptas retulisse, ut multitudinem dicto audientiore redderet, Diodor. et Strabo XVI. p. 1106. sparserunt, ea toties et accuratissime a viris egregiis est infracta et confutata, ut otium mihi sit. Vide Io. Alb. Fabricii VI. Bibl. Gr. 12. p. 130. WESS.

105. 40. Σασόχη] Iustini contextus Σαυχην habet, additumque in parenthesi Sasochim. RHOD. et PALM. Σασόχη] Convenit regis huius nomen cum Asyche Herodoti II. 136., qui et leges quasdam rogavit: sed obest actas, quae Sesooi sive Sesostride plurimis annis est posterior. WESS.

105. 46. Σεσάωσι τὸν βασιλέα etc.] Vid. supr. c. 53.; et de legibus, ab eo latis, Dicaearchum in Schol. Apollon. Rhod. IV. 272. et Nymphodorum apud Schol. Sophoclis Oedip. Colon. 328. WESS.

106. 51. Βόζχορι σοφόν τινα] Sapientiae et versatilis ingenii cultum eidem tribuit c. 45. et 65.; ceteri scriptores hanc laudem non prorsus illi auferunt, sed aut φέσει χαλεπὸν natura asperum, ut Plutarch. T. II. p. 529. E., aut habitum quidem δίκαίου τε ἐν ταῖς κρίσεσι καὶ πρὸς τὸ θεῖον τῆν ψυχὴν κεκοσμημένον, in iudiciis iustum et animo in Deum pio, verum ex falsi pravique tenace rumore, κατὰ κλέος ψευδὲς καὶ φήμην οὐδὲν λέγονσαν ἔργις, quemadmodum Aelian. XI. H. A. 11. produnt: quae fama fortasse differri coepta est, tum quod in Mnevim, sacrum bovem, visus esset iniquior, tum quod ad rem attentior. De legibus eius supra c. 79. et Io. Marsham. Can. Chron. p. 482. WESS.

106. 61. Περὶ τοῦ νομίσματος] Haec, refutata Poggii versione, P. Leopardus VII. Emend. 17. diligenter examinavit. Legem Amasis de civium artiumque, unde alerentur, professione supra Diodor. memoravit c. 77. et Herodot. II. 177. WESS.

106. 66. Οὐκ ὄντι γένους βασιλιζοῦ] Conf. supra cap. 68. WESS.

106. 67. Περὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα] Thomas Mag. Ὀλυμπιακὸν Atticorum esse ait, Ὀλυμπιακὸν commune et in ceterorum usu. Diodor. modo Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα III. 74. IV. 14., variantibus tamen Mss., modo Ὀλυμπιακὴν πανήγυριν, Ὀλυμπιακὸν λόγον XIV. 109. XV. 78. appellat; quod sequar: neque enim Atticos, de quorum more L. Kuster. in Aristoph. Plut. 583., aemulari solet. De Eleis haud dissimilia Herodot. II. 160., sed Psammi tribuens. WESS.

106. 75. Εἰς ἐπιστολὴν γράψαι] Inseto accusativo τέλος inter εἰς et ἐπιστολὴν, puto locum hunc restitutum iri: ut sit εἰς τέλος pro τὸ τελευταῖον, id est tandem. pro quo tamen saepius dicitur τέλος sine εἰς. Potest etiam εἰς τέλος hic verti postea tandem, quia praecessit τὸ μὲν πρῶτον. Hesiodus dixit εἰς τε-

λεπτήν itidem pro tandem: Plató πρὸς τὸ τέλος. Steph. Com-
mode monet H. Steph. inter praepositionem et nomen τέλος inse-
rendum esse, id est, ad extremum. Rhod.

106. 77. *Ανιηθῆναι αντίτως*] Habet *αντίτως* hanc
vim, ut id, quod subito accidit, indicet; ita *αντίτως ἀποθα-
νείν* Plut. Bruto T. I. p. 1009. B. et *αντίτως ἀποστρέφειν καὶ
ἀλύτως* in eiusdem Demosth. p. 860. B.; haud tamen scio an
αντίτως, quod saepe ab altero possessione defectum ostendit L.
Kuster. in Aristoph. Plut. 257., reliquerit, acremque et inten-
tum dolorem indicarit: cui suspicioni favet Herodoti III. 43. *ἴνα
μὴ — αὐτὸς ἀλλήσσει τὴν ψυχὴν*, et rei eventus; neque enim
actutum ea incommoda Polycrati acciderunt, sed interposita non
brevis temporis mora, Amasidaeque dudum fati functo, eodem
Herodot. III. 125. teste: quae si cui Diodori verbis contraria
videbuntur, non intercedam, ut in vulgata acquiescat. Iam quod
viri doctissimi Steph. et Rhodom. supra commentantur, haud
plane improbo; quamquam lenior mihi medicina videtur, si *αἰς*,
ex praecedentis vocis clausula natum, plane eliminetur. Wess.

106. 86. *Ὀμιλῆσαι τοῖς ἱερεῦσι*] Darius in Aegyptio,
Oxyandri satrapae crudelitatem exosos, et ob eam causam def-
icientes, exercitum duxerat: quo tempore cum in Apin pius esset
visus, eorum et favorem collegit, et cum sacerdotibus familiariter
egit, Polyacn. VII. Stratag. 10. 7. et supr. c. 58. Wess.

107. 91. *Θεὸν προσάγορευθῆναι*] Atqui reges suos Aegy-
ptii non aliter ac si Dii reapse essent; adorabant, supr. cap. 90.,
et in numis Ptolemaeus *ΘΕΟΣ ΦΙΛΑΟΜΗΤΩΡ* vivus videns-
que appellatur: quare nisi haec de Dei titulo, a veteribus Aegy-
ptiis, ante Macedonum imperium, uni Dario delato intellexeris,
fallet observatio, uti visum quoque Ezech. Spanhem. Dissert. VII.
de Usu et Praest. Numism. p. 421. Wess.

107. 93. *Νομιμώτατα βασιλεύσασαι*] Hoc movendum non
conseo: sic enim et c. 22. et 27. etc. Wess.

107. 98. *Κινηθῆναι*] Verius *μετακινηθῆναι*. Simplicii tam-
en utitur libro XI. in narratione de Iudaeis. Rhod. Aequè
adpositum *κινηθῆναι* atque alterum illud. *Κινεῖν νόμους, ἐπι-
τηδέματα, πάτρια, πάτριον ἔθος*, saepe ea in re obvia sunt.
Vid. infr. XX. 111. et Synes. Encom. Calv. p. 72. D. Plut.
Lycurg. T. I. p. 42. B. Wess.

107. 1. *Τούτων δ' ἡμῶν διεκκριημένων*] Eusebius haec
exscripsit et X. Pr. Evang. 8. inseruit. Wess.

107. 8. *Ἐτι δὲ Σόλων* etc.] Praeter hos veteris Graeciae
eruditissimos viros in Aegyptum scientiae causa profectos me-
morat Theodorus Meliteniotes Prooem. in Astronom. c. 12. Phe-
recydem Syrium, Thaletem Milesium et Anaxagoram Clazome-
nium, cuius rei auctores quos habuerit, non addit. De Thalete
satis id quidem exploratum est; de Pherecyde et Anaxagora

non item, ut ex Clement. Alexand. I. Stromat. p. 352. videbis.
Wess.

107. 12. *Τῶν δὲ τόπων ἢ κατασκευασμάτων* etc.] Rho-
dom. haec obscurius vertit; clarius Fr. Vigerus, *partim loca, par-
tim opera quaedam, ipsorum cognominibus insignia*. Cum enim in
Aegypto et per diu versati fuerint et nonnulla industriae suae mo-
numenta reliquerint, facile loca quaedam et opera, ipsorum cogno-
mentis illustria, ostendi potuerunt. Strabo haec firmat XVII. p.
1159. *ἐκεῖ οὖν, Heliopoli, ἐδείκνυντο οἱ τε τῶν ἱερέων οἴκοι,
καὶ Ἰδάλωνος καὶ Ἐνδόξου διατριβαί*. Wess.

107. 17. *Καὶ τὰ περὶ τὴν ἑαυτοῦ πλάνην*] In his vitium
inesse suspicor, nec liquido, etsi multa mihi in mentem venerint,
elui qui possit, perspicio. Fr. Viger. malle se ad Euseb. ait *τὴν
αὐτοῦ πλάνην*, idque esse *τὴν ὑπ' αὐτοῦ πεποιημένην*. quod
aeque mihi obscurum. Id video mihi ex illis, quae consequuntur
animadvertisse, Orphea in Graeciam intulisse et Bacchi orgia et
Cereris initia et inferorum fabulas; si itaque esset *τὰ περὶ τὴν
Ἀθήνητος πλάνην*, cetera haud male congruerent; ex illius enim
erroribus Eleusinia mysteria originem acceperunt; quapropter et
personatus Orpheus praeter alia se cecinisse ait Argonaut. vers. 26.

Ἀθήνητος τε πλάνην καὶ Φερσεφόνης μέγα πένθος.
Quod tamen nomen cum longius a vestigiis scripturae veteris re-
cedat, magis ut considerandi copia esset, quam ut pro vero pu-
taretur, adposui. Wess.

107. 19. *Ὀσίριδος τελετήν*] Antea haec tetigimus cap. 14.
22. 23. etc. Wess.

107. 22. *Ἐν ἕδον τιμωρίας*] Fortasse haec aut argumen-
tum aut eius operis pars, quod *Ἐἰς ἕδον κατάβασιν* inscriptum
Orphea attribuerunt, de quo plura And. Christ. Eschenbach. Epi-
gen. p. 187. Wess.

107. 25. *Ψυχοπομπὴν Ἐρμῆν*] Mercurii hunc et similes
ex inposito umbrarum deducendarum munere titulos explanavit
T. Hemsterh. in Lucian. Contempl. c. 1.; habet eundem Plut. T.
II. p. 566. B. et Eustath. in Homer. p. 1951.; alioqui ex causa
non dissimili *ψυχοπομποὶ* praestigiatōres illi, qui defunctorum
animas ciebant, ut in Synes. de Insomn. p. 148. C. et eius Schol.
Nicephoro p. 412. sicuti et *ψυχαγωγοὶ* Euripidi Alcest. 1128.
Pausan. III. 18. Maximo Tyr. Dissert. XXVI. p. 151. Bene ergo
Phrynichus in Biblioth. Coislin. p. 469. *οἱ δ' ἀρχαῖοι (ψυχα-
γωγούς) τοὺς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων γοητείαις τισὶν ἀγο-
τας, τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τοῦ Αἰσχύλου τὸ δράμα Ψυχαγω-
γός*. Sic enim ea distingui oportuerat. Wess.

108. 28. *Τὴν τοῦ Κερβέρον προτομήν*] Pravam Eusebii
περιτομήν recte exposuit diligentissimus Paull. Leopard. V. Emend.
8. similiaque Diodori loca congescit, quae non exscribo. *Προτο-
μαὶς μόσχων* auctor I. Reg. 10. 19. ex Alexandrinorum versione,

θηρίων προτομῆς Plut. Isid. p. 380. A. *κάπρον χροῖσαν, εἰς προτομὴν ἀνδρώπου ἡσκημένον* scriptor de Flumin. inter eiusdem Plut. opera T. II. p. 1161. E. dabit. Vide et supra c. 18. WESS.

108. 30. *Θεῖναι κατὰ τὴν πόλιν*] Initio lib. XXIV. de Ulysse. RHOD.

108. 33. *Ἀνδρῶν μνηστῆρων*] Amplector hanc schedarum Coisl. scripturam, in poëtae editis carminibus obviam: alteram quidem Euseb. probavit, cuius iudicium veriorum haud facit, praesertim poëta et alibi Odys. X. 369. Ψ. 363. consentiente. WESS.

108. 39. *ᾠκεῶν καλεῖν*] Puto *ᾠκεῶν* propter cap. 12. et 19. scripsisse. De prato inferorum amoenissime consito Lucian. Necoym. c. 11. et ibid. Cl. T. Hemsterh. WESS.

108. 48. *Τὰς τῶν Αἰγυπτίων ταφάς* etc.] Haud longe ab urbe Memphi Aegyptiorum plures fuisse conumalatos, condita accuratissime cadavera, quae magno illie numero eruuntur, confirmant. Vid. Prosp. Alpin. I. Rer. Aegypt. 7. et Paul. Lucam IV. Itin. Aegypt. p. 346. WESS.

108. 54. *Βάριν καλεῖσθαι*] Aegyptium navis nomen esse, tametsi Grammatici in alia abeunt, abunde declarat Herodot. II. 96. et Aeschyl. Supplic. 880. *Αἰγυπτίαν γὰρ βάριν οἷχ ἕπερ-δορῆ.* Quamobrem in gentis eius rebus gestis frequens vocabuli usus, ut in Plut. Isid. T. II. p. 358. A. Synes. I. Provid. p. 96. A. Propert. III. 9. 44.; quod etsi de aliis navibus usurpetur, quoddam quasi domicilium in cymba, qua Acherusiam paludem mortui tramittebant, tenuit, sicuti cap. 92. et eo in epigrammate, quo Diogenes Charonti III. Anthol. 33. p. 420.

*Δεῖται μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βολθεταὶ ἀκροθέσσα
Βάρις ἀποσθιμένων, τὸν γὰρ Αἰογένην.* WESS.

108. 55. *Τὸ ἐπιβαθρον νόμισμα*] Naulum, quod portitori pro conscensa navī persolvitur, *μισθὸς ὑπὲρ τοῦ ἐπιβῆναι τῆς νεῶς*, Apollon. Rhod. I. 421. *Ἦν τοι τῆσδ' ἐπιβαθρα γέρον προτεθείμεθα νηὸς Πρωτόστην.* — Paulo diversiore usu Plut. T. II. p. 727. F. de Ciconia, quae infesta hominibus animalia necando, *ἐπιβαθρὸν τι γῆς δίδωσι*, mercedem quandam loci, quem occupavit, praestat. Vid. P. Leopard. X. Emendat. 25. Diodori verba a perversa Poggii versione vindicantem, et de obolo, unone an pluribus, T. Hemsterh. in Lucian. D. Mort. XXII. 1., qui plura illic accuratissime, nec prave hoc loco τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα. WESS.

108. 56. *Καλουμένω Χάρωνι*] Grammaticorum originationes, quas haud sane lepidas Charonti impingunt, ut cum Diodoro sentiam, faciunt: accedit in nostram aetatem pereunans Aegyptiis persuasio et plurimae de portitore hoc fabellae, de quibus P. Lucas V. Itin. Aegypt. p. 22. WESS.

108. 58. *Σκοτίας Ἐκείτης ἱερὸν*] Hoc fanum in Aegypto reperire haud memini, sed Veneris *Σκοτίας* in Hesych. *Σκοτία.* Haud dubie tamen ea est, quae Orpheo Argonaut. 972., *αἰολόμοσφος, τρισσοκέφαλος, ἀσπὸν τέρας ὄντι δαητόν, Ταρταρόποις Ἐκείτη;* quaeque pars haud postrema inferorum, quorsum et ea spectant, quae sequuntur, varie, ut in fabulis, exponi solita. Conf. Aeschin. Soerat. D. III. 19. WESS.

108. 64. *Ἀκανθῶν πόλις*] Mallem *Ἀκάνθω πόλις*, vel *Ἀκανθῶν πόλις*, secundum alios: quin etiam secundum ipsum Diodorum, cum alibi, tum p. 320., *τὴν Ἀκανθῶν πόλιν.* STEPH. Lege cum H. Steph. *Ἀκανθῶν.* RHOD. Non accedo viris doctissimis. A spinis, quarum ibi locus, ut *κυνῶν πόλις* a canibus et a lupis *λύκων πόλις*, primum *Ἀκανθῶν πόλις*, quod Ptolemaeo IV. Geogr. 5. p. 120., addicente Ms. Coisl., Cl. Salmas. ad Solin. p. 376. restituit, deinde *Ἀκανθος* dici coepta est. Aberat Memphi in Libyam versus stadiis cxx aut cl., si quid tribuendum discordantibus Diodori libris, aut cccxx, si Stephano in *Ἀκανθος*: qua dubia in re equidem nihil constituo. WESS.

109. 66. *Πῖθον τετραγώνον*] Notissima est Danaidum ἡ *περὶ τὸν τετραγώνον πῖθον διὰ κοσκίνου λατρεία*, sicuti dicitur Porphy. III. A. A. c. ult. p. 140.; nec raro tamen illi dolio accidit, ut *τετραγώνον* vocetur, veluti in Cod. Coisl. et Basil. M. T. II. p. 181. C., correcto tamen a Iuliano Garnerio, et Phrynico in Biblioth. Coisl. p. 469. De sacerdotibus cccclx vide cap. 22.; potuisset autem commode, cum *εἰς ὄν* praemisisset, praeterire *εἰς αἰθῶν*, quae, nisi pleonasmō quodam, ut XVII. 35. et XVIII. 9. scripta velis, supervacanea erunt. WESS.

109. 69. *Περὶ τὸν ὄνον*] *Ὄκνον* etiam legi posset, et fortasse melius. Vide proverbium *Ὄκνος funem contorqueus*. STEPH. Lege cum H. Steph. *Ὄκνον*. De quo Pausanias in Phocicis. RHOD. Asini in ea fabula post *Ὄκνον σχοινοστρόφον* partes haud postremae, ut vel ex Propertio IV. 3. 21. notum:

*Dignior obliquo funem qui torqueat Ὄκνο,
Aeternusque tuam pascat, aselle, famem.*

et Pausan. X. 29. Aegyptiorum tamen alia fuisse ratio videtur; neque enim asinus, quod plexum erat, consumebat, sed tortum funiculum eorum in sollemnitate alii dissolvebant; quare et ego *Ὄκνον* praefeream. Adde P. Leopard. IX. Emend. II. WESS.

109. 72. *Μελέμποδα — ἐξ Αἰγύπτου* etc.] His gemina Clemens Alex. Protrept. p. 12., et Nicephor. in Synes. p. 421., qui tamen difficulter tenebit, fuisse eum *Αἰγύπτιον ἱερογραμματέα καὶ ἱερογράφην*, WESS.

109. 78. *Ὀικουμένηθεντος ὑπὸ Μένδητος*] Vide supra c. 61. et de Daedali statuis IV. 78. WESS.

109. 84. *Τὸ κάλλιστον πρόπυλον*] Plut. Isid. p. 363. F.

ἐν τῷ προπύλῳ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνῶν. Diodoro tamen tritius est προπύλαιον, ut cap. 67. WESS.

109. 91. Τῆς δ' Ὀμήρου παρονομασίας] Conf. supra c. 12. et Ptolemaeum Hephaest. in Biblioth. Photii p. 486. WESS.

109. 93. Ἐλένης φαρυμακείαν] Odysseae IV. v. 221. RHOD.

109. 94. Καζῶν] Nihil adimit sententiae, etiamsi omittatur. RHOD.

109. 96. Πολυδάμνης τῆς Θῶνος] Reddo Thonis uxori suum nomen ex Euseb. et Iustin. M., qui et haec excerpserit Protrept. p. 26. et Clar. 2. cuius Πολύμνης ex scribendi compendio natum videtur. Nec aliter poeta Odysseae. A. 228. Aelian. IX. H. A. 21. Philostr. VII. V. A. 22. p. 302. WESS.

109. 99. Μόνας τὰς Διοσπολίτιαν] Sic oportuerat. Ex Διοσπολίς sicut Διοσπολίτης, unde ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ nomen; neque enim mihi dubium quin prave Goltzius excerpserit ΔΙΠΟΛΙΤΩΝ. Neperthes autem fueritne opium, quod vocant, an blandi inter pocula sermones, ut Plut. T. II. p. 614. C. visum, an aliud, post anxiam virorum doctorum, et praeter ceteros Pet. La Scine et P. Petiti, disquisitionem, in ambiguo est. WESS.

109. 2. Τὰς Θήβας etc.] Vide supra cap. 45. WESS.

109. 3. Καὶ πεδίον χοροῦ etc.] Homerus Venerem Iliad. F. 64. χοροῦ cum appellasset, quaesivere tituli eius causam Grammatici; quorum alii a formae pulcritudine, suffragante Diodoro IV. 26., alii a campo quodam, aureo dicto, in quo ea templum habuerit et praecipuo honore sit culta, derivarunt: in his Aegyptii nomen sunt professi, et, eos fortasse secuta, Histiaea Grammatica, ut scholiorum auctor ad Iliad. F. 64. et Eustath. p. 384. docuerunt. WESS.

110. 4. Ὀνομαζομένην Μώμεριν] Bene sit Eusebio, qui iustum urbis nomen servavit; quod et confidenter Diodoro restitui: cur enim is Memphim, toties totiesque memoratam, τὴν ὀνομαζομένην appellasset? notior ea est, ut bene Fr. Viger., quam ut illam προσθήκη desideret: quin ipse huc ducit cap. 66. ubi Psammetichum adversarios superasse tradit, περὶ πόλιν τὴν ὀνομαζομένην Μώμεριν, firmatque egregie Strabo XVII. p. 1155. B., Venerem a Monemphitis diligenter cultam referens. WESS.

110. 6. Περὶ τῆς συνονομασίας etc.] De hac Iliad. E. 346., de itinere in Aethiopiam Iovis Iliad. A. 424. WESS.

110. 14. Πολλὰ τῶν ἐξ Αἰγύπτου etc.] Solonis tralatas ex Aegypto leges supr. c. 77. et 79. indicavit. De Lycurgo adsentiuntur Isocrat. Laud. Busir. p. 329., Strabo X. p. 738. D. et Plutarch. Lycurg. T. I. p. 41. F.; de Platone vero Diogen. III. 6. et quos illi adscripsit Aeg. Menag. WESS.

110. 16. Τὰ κατὰ τὸν ἱερὸν λόγον] Eius argumentum Dii resque divinae, unde et περὶ θεῶν inscribatur; quem tamen

auctor libri non ab Aegyptiis, sed in Thraciae monte Libethris, Aglaophamo initia tralente, se accepisse profitetur apud Iamblich. Vit. Pythag. c. 28. p. 123. ubi L. Kuster. vide et Io. Alb. Fabr. I. Biblioth. Graec. 19. 2. WESS.

110. 18. Ψυχῆς μεταβολὴν μαθεῖν] Conf. Herodot. II. 123. Iamblich. Vit. Pyth. c. 4. p. 15. et L. Holsten. in Porphyr. Vit. Pyth. p. 9. WESS.

110. 19. Καὶ Δημόκριτον etc.] Ipse de se, ut dubitare nefas sit, profitetur apud Clement. Alexandr. I. Strom. p. 357.; cui adde Diogen. IX. 35. cum Menagii nota. WESS.

110. 21. Τὸν τε Οἰρονίδην] De eo c. 41. WESS.

110. 25. Καὶ τὸν Εὐδόξον] Eudoxus Platoni in Aegyptum abeunti comitem se addidit, Strabon. XVII. p. 1159. auctore, Chrysippo vero medico, si Diogen. VIII. 87. sequaris: qui scientiarum et astronomiae cupidine in hoc iter coniectum perhibent, solus Philostr. I. Vit. Apoll. 3. habendi et opum amore. WESS.

110. 30. Τηλεκλέα καὶ Θεόδωρον] Pausan. VIII. 14. p. 629. et X. 38. p. 896. Theodorum Teleclis filium facit; Diodoro accedit Diogen. II. 103. Bene ergo Athenagor. Legat. pro Christ. c. 14. ὁ δὲ Πύθιος, ἴσθρον Θεόδωρον καὶ Τηλεκλέους. quem optimi scriptoris locum memini cum mendii suspectum haberem; sed non insolens veteribus, ut inter se dissentiant, quod de Telecle et Theodoro admonere non neglexerunt Paul. Leopard. X. Emend. 25. et Menag. in Laert. Mox ἱστορεῖσθαι iustius censui: pendet enim oratio. WESS.

110. 41. Καθάπερ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν] Rudi et aevo et arte fortasse id verum fuit: non item labentibus annis; quando Graeci ea parte aut superarunt aut certe veteres Aegyptios aequipararunt. Vide quae diligenter disputavit Ill. Pict. Vet. 2. Francis. Iunius. WESS.

110. 43. Τὸ τηρικαῦτα] Articulus reiiciatur. RHOD. Noli Rhodom. praecepto obedire: vetat Diodorus XI. 56. τὸ τηρικαῦτα ὁ βασιλεὺς παρήγγειλε. et c. 83. eiusdem libri τὸ τηρικαῦτα ἀπογνοὺς τὰ κατὰ τὴν Θεταύλιαν. et supr. c. 77. etc. WESS.

111. 53. Κατὰ τὴν ὀροφήν etc.] Quid si κορυφήν? et pro ζῶον, θεοῦ. Nam de Apollinis effigie mentio supra inchoata, nunc concluditur. RHOD. Κατὰ τὴν κορυφήν] Mihi tam certa prior visa est Rhodomanni coniectura, ut eam receperim; praesertim cum Pogg. eam vocem legisse videatur, et κατὰ τὴν ὀροφήν sententiae non conveniat. De altera amplio: durior enim est, tametsi Graeculis sollemne fuerit, Deorum simulacra θεοῦ appellare, teste Plut. Isid. p. 379. C. Forte ex ζῶον vocabulo, sed contractius scripto, quod nunc legitur, natales suos accepit. WESS. Ζῶον statuam dici nunc nemo nescit: vide, si tanti, Schweigh. ad Athen. vol. VII. p. 289. Atque ita capiendum ζῶδια supra p. 56. 9. De Teleclis et Theodori artificio dixit praeter alios

Schneiderus ad Vitruv. p. 161., probans, uti par erat, certissimam Rhodomanni emendationem. Cui qui leniorem, ut sibi videbatur, opposuit Winkelmannus hist. art. p. 97. κατὰ τὴν ὁσφίν, Lessingio iure ineptam visam, ubi ὁσφίν et ὄσοφίν permutata repererit nescio: inter κοροφήν et ὄσοφίν fluctuat scriptura Plutarchi Vita Periclis p. 160. τῇ δ' ἐρέσει περιελανές καὶ κίταρες ἐκ μιᾶς κοροφῆς πεποιημένον, ubi Vulcob. ὄσοφῆς: ne Hesychium commemorem v. ἐγκοροάδες, cui ὄσοφῆ pro κοροφῆ restituit Schneiderus Supplem. lex. Gr. v. κοροάς.

111. 57. Τὰ δὲ σκέλη διαβεβηκότα] Atqui τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν Αἰγύπτιοι τὸ πόδε ζευγνύοντες καὶ ὡσπερ ἐνοῦντες ἰστυῶν, Deorum simulacra Aegyptii iunctis pedibus et quasi unitis ponunt, apud Heliodor. III. p. 148., et Memnonis signum utroque pede coniuncto συμβεβηκός τὸ πόδε ἄνω, ut ferebat ratio artis statuariae circa Daedali tempora, in Aegypti finibus, Philostr. VI. Vit. Apoll. 4. indiae: superant praeterea gentis staturae, quarum pedes cohaerent, et manus lateri adglutinatae conspiciuntur. Quapropter aut haec de senioris aevi Aegyptiorum statuariis accipienda sunt, aut nimia sibi, ut gens erat gloriosa, attribuerunt. Σκέλη autem διαβεβηκότα sunt divaricata diductaque, sicuti II. 9. Iovis signum ἐστῆδος καὶ διαβεβηκός: et Apollo διαβεβηκός τοῖς ποσίν, ὡσπερ θεῶν Dissert. XXVI. p. 153. Maxim. Tyr.: ἀνδροάντες διαβεβηκότες μὲν εὖ καὶ καλῶς Orat. XXXVII. p. 457. B. Dion. Chrysost. Vide et infra IV. 78. Wess.

111. 59. Κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ etc.] Bene scripti Codd.: vulgatum manifesto claudicabat. Similia invenies II. c. 60. III. 74. IV. 87. etc. Wess.

111. 62. Ἀσοροίους παραθέντα] Unde ea venerint, utrum ex correctione scriptoris, an Grammatici ingenio, quae Co. et M. his adstruunt, non facile dixero: nos quidem certe sine damno illis carebimus. Wess.

ANNOTATIONES

IN

LIBRUM SECUNDUM.

112. 17. Καὶ τῆς κατ' αὐτοὺς] Rectum hoc esse ex II. 23. videbis. Wess.

112. 21. Περὶ τῶν Χαλδαίων] Haec, secutus sched. Coislin., hunc locum occupare iussi; prave enim primum de regibus Medis, tum Chaldaeis summarium erat. Vide II. 29. et 32. Wess.

113. 21. Τὸ παλαιὸν τοίνυν etc.] Usus his est Georg. Syncellus Chronographiae suae p. 166. A. Euseb. Can. Chron. p. 29. et alter Georgius, cui Gemisto cognomen, qui omnia de Assyriis et Medis usque in c. 35., Epitomae suae, quam manu scriptam habeo, de Assyriorum et Medorum imperio inseruit. Wess.

113. 30. Συμμαχίαν ἐποίησατο] Paulo cultius ob praecedens ουστησάμενος hoc visum est: ceteroqui ab utriusque usu Diodor. non abhorret. De Psammético supr. I. 67. πρὸς Ἀθηναίους συμμαχίαν ἐποίησατο. Vid. IV. 62. XII. 65. Wess.

113. 31. Πρὸς Ἀσιαίων τὸν βασιλέα τῆς Ἀραβίας] Steph. Morinus Dissert. de Paradiso p. 18. eundem hunc esse ait ac Chavilam, Nimrodi fratrem; nam ἡν Arabibus egregium administratorem significare, idque Graecos per Ἀσιαίων bellicosum exposuisse: quae, ut lenissime dicam, nauci non sunt; perperam etiam Nimrodum et Ninum confundunt, et Ariaei nomen ex media Graecia arcessunt, quod in Arabum sermone, si id agerem, suos natales habere potuisse, levi opera ostenderem. Verum hoc genus non sector, dubium nimis et fallax. Wess.

113. 33. Ἔστι θῆνος κλειεῖθρον] Paria his scribit XIX. 95. sed et multo accuratius de Arabum cisternis. Adde Is. Vossium in Pomp. Melam III. 8. 32. Wess.

114. 45. Βαβυλὼν οὐκ ἦν ἐκτισμένη] Ctesias, quem Diodorus auctorem habet, Babylonem opus Semiramidis fecit, multisque aliis eam opinionem probavit; sed praeter rei veritatem, quod iam olim Berosus Graccis, Ctesiam secutis, exprobravit in Ioseph. I. c. Apion. 20.; verum haec alias. Wess.

114. 49. Τὸν δὲ βασιλεὺς ἀπέκτεινε] Nabonnabus fuit, si catalogo regum Babylonis ex Africano certa fides in Syncelli Chronogr. p. 9. 92. A. quem quidem a multis sperni scio, sed Ctesiae admiratoribus. WESS.

114. 59. Τῷ σφετέρῳ στρατοπέδῳ] Σφετέρον idem hic est atque ἴδιον, quem usum etsi Grammatici damnant, saepe et solutae et ligatae orationis scriptores probant: exempla dabant Is. Casaub. in Athen. IX. 4. et Ezech. Spanh. in Callim. Hymn. in Del. 233. Addo ex III. 64. ubi Bacchus διαπλέουσας πρὸς τὸ σφετέρῳ στρατοπέδον, et XIV. 22. Cyrus εἰς τάξεις κατέστησε τὸ σφετέρῳ στρατοπέδον. Polyb. de Ariarathē τὴν πρῶζας, δόνατ' ἂν παραιτήσασθαι τὴν σφετέρῳ ἀγνοίαν Excerpt. Legat. XXXV. p. 1165. et CIV. p. 1293. WESS.

114. 67. Ὡς ἐπίπαι etc.] Mallet, plerumque enim rerum successus etc.; neque enim semper et ubique verum est: bene Dio Cass. in Suidae Ὡς ἐπίπαι. Πέρυζε γὰρ καὶ ἄλλως ὡς πλῆθει τὸ μὲν εὐτυχῶν θρασύνεσθαι, τὸ δὲ κακοπραγῶν μετριάζειν, nam et plerumque res prosperae homines insolentes, adversas autem moderatos efficiunt. Atque ita ὡς ἐπίπαι infra XIX. 48. Theophrasto IX. H. P. 22. et I. Causs. Pl. 9; Epicteto Enchirid. 27. cum nota Meibom. WESS.

115. 81. Τὴν τε Καρίαν] Cariam a Nino subactam negat R. Reineccius in Tract. de Orig. et Imperio Carum: ubi Lelegibus primum Cariae regum attribuit. RHOD.

115. 85. Καδοσίαν] Hoc reposuimus, una extrita litera, quo modo XV. 8. XVI. 6. Καδοσίαν tamen Polyb. V. 44. et 79. WESS.

115. 86. Ἀραγῶν] Ἀράγγι gens Persidis Straboni et Stephano. Ἀραγῶν itaque scribendum. Idem vero auctor Daos ad Borysthenem collocat, quos tamen e Persia ut et Germanos in Europam transisse, verisimillima hominum doctissimorum, inter quos non ultimas tenet Reineccius ille polyhistor, coniectura est. Nam Daos, qui a Dacis nihil differunt, cum Germanis inter Persicas gentes Herodotus lib. I. 125. recenset. De his aliisque Persiae populis Strabo lib. XV. legatur. RHOD. Ἀραγῶν] Invisis libris ita scripsi: solet regionem Ἀραγῶν, incolas Ἀραγῶν appellare inf. XVII. 78. XVIII. 3. WESS.

115. 87. Καὶ Πόρων] Mutatum est e Χοραμναίων, ut Stephanus e Ctesia annotat. RHOD. Καὶ Χοραμναίων] Nolui a scriptis libris dissentire, praesertim cum ipsi veteres in gentis scriptura discordent. Ctesias in Persie. Biblioth. Photii p. 110. Cyrus, inquit, filium Tanyoxarceon dominum constituit καὶ Χοραμναίων καὶ Παρθίων καὶ Καρμανίων. Stephan. ex Ctesia Χοραμναίους habet. WESS.

115. 88. Ἐπι δὲ Βορκανίων] Habitabant in Hyrcaniae finibus, ἔθνος τοῖς Ὑρκανοῖς ὄνομα, inquit Stephan., sed Βαρ-

κάνους appellans; nec aliter Ctesias in Excerpt. Photii p. 110. WESS.

115. 89. Κασπίαι πύλαι] Duae erant Caspiae gentes, altera occidentalior nec longe a cognomine mari, altera Parthis vicina, cuius Κασπίαι πύλαι, teste Dionys. Perieg. 1039. et Strabon. XI. p. 796. et Epitom. p. 1276. C. WESS.

115. 93. Ὀσῆς δυσσεβόλον] Nihil intererit, hocce an Gemisti δυσσεβόλον elegeris: Spartanorum regionem δυσσεβόλον XV. 63. et Bactrianam δυσσεβόλον XVII. 74. habebis: at Aegyptum δυσσεβόλον I. 57.; quo modo et Aristotel. VII. Polit. 5. Polyb. III. 49. etc. WESS.

115. 97. Εἰς τὴν Συρίαν] Melior videri posset Ἀσουρία Gemisti et Coisl. nisi usu quodam valuisset, ut Syriae nomen longissime protenderetur. Δοκεῖ δὲ τὸ τῶν Σύρων ὄνομα διατείναι ἀπὸ μὲν τῆς Βαβυλωνίας μέχρι τοῦ Ἰσσηκοῦ κόλπου, inquit Strabo princ. lib. XVII., insuper addens, historicos ὅταν φῶσι Μήδους μὲν ὑπὸ Περσῶν καταλυθῆναι, Σύρους δὲ ὑπὸ Μηδίων, nullos alios Syros intelligere, quam eos, qui Babylone et Nini regiam constituerunt. WESS.

115. 6. Εἰς τὴν οἰκίαν] Restitue οἰκίαν, scilicet χώραν seu πιασίδα, phrasin auctori familiarem. RHOD. Εἰς τὴν οἰκίαν] Sic II. 46. ἀνακάμψασαν δὲ μετὰ πολλῶν λαφύρων εἰς τὴν οἰκίαν. et c. 47. μόλις εἰς τὴν οἰκίαν σώζονται. Paulo aliter Appian. Mithridat. p. 313. οὗς πάντας Μιθριδάτης ἀπέκλωσεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπέναι. WESS. Εἰς τὴν οἰκίαν scribi oportere monuit et Ursinus. IDEM in Add.

115. 7. Παρασκευῆς πάντων τῶν ἐπιτηδείων] Et hoc refinxit, obsecutus scriptis libris. Ἐπιτήδεια ea complectuntur, quae ad victum quaeque tanto operi necessaria erant, ut I. 45. WESS.

115. 8. Ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν] Ad Euphratem, secutus Ctesiam, eandem locat c. 7. sed turpi errore; adposita enim ad Tigrim fuit: Herodot. I. 193. εἰς τὸν Τίγρον, πρὸ ἂν Νίνος πόλις οἰκείται. et II. 150. ut de Strabone, Plinio et Ptolemaeo taceam: nam quod N. Fuller. III. Miscell. 6., eos omnes erroris arguens, urbem ad Lycum amnem transtulit, id iniuria fieri, alias ad Simson. Chron. A. M. 3187. patefecit. Non quidem ignoro quid de Hierapoli vetere Nino Ammian. XIV. 8. et de Nino prope Zeugma Philostrate. I. Vit. Apol. 19. memorarint; quae incertae cum sint fidei, ut lenissime dicam, Ctesiae et Diodoro, praesertim quod uterque de Nino, Nini regis amplissima urbe, agat, auxilium nihil ferunt; nedum quae Th. Pinedo ad Stephani Νίνος commentatur: Adiabenen enim Tigriū inter et Euphratem locant; quam ultra Tigrim fuisse positam in Assyria nemo dubitare poterit. WESS.

115. 14. Τηλικαίτην γὰρ πόλιν] Atqui Babylonis ambitus stadiorum fuit cccclxxx, omnique adeo ex parte par Nino, si

Herodotus I. 178. verum tradidit; de quo quidem certe vehementer dubito: Straboni Ninus πολλὰ μείζων ἐστὶ τῆς Βαβυλωνος XVI. p. 1071. C., quippe quæ stadiorum duntaxat σσελxxxv ambitum fuit complexa, uti ibidem docet, et Diodor. infra c. 7. WESS.

116. 22. Ἐκέλευεν ἀφ' ἑαυτοῦ Νίνον] In sacris nostris *Ninive*, et Ptolem. VIII. Geogr. p. 240. *Ninos* ἢ καὶ *Niveis* quod nomen si conflatum sit, uti S. Bocharto IV. Phaleg. 20. placitum est, ex כִּי נִינִי *Nin-nave*, id est, *Nini habitatione*, oportet per prolepsin quandam a Mose sit usurpatum Genes. X. 11. WESS.

116. 30. Οὐκ ἔποθεν λίμνη] Prope Ascalonem profundum eiusmodi lacum difficile invenies: quare Claris. II. Relandus III. Palaest. p. 592., Sirbonidem lacum, de quo nos I. 30., non alium atque hunc esse censet; cuius profecto coniectura multo est plausibilior Io. Tzetzæ commento, quo Chiliad. IX. 509. hanc de Derceto et Semiramide fabulam ex Diodoro excerpens, in *Moeridem*, Aegypti lacum, Dercetum sese abiicisse iperhibet. Conf. Ger. Io. Vossium I. Idolol. 23. Perinde vero erit sive tu ἔποθεν an ἔπωθεν probaveris; neque enim in vocis scriptura concors consensus est, ut Steph. Bergler. in Alciph. I. Ep. 1. docet. WESS.

116. 32. Τέμενος θεᾶς ἐπιφανοῦς] *Illustris*, quod in versione Rhodom., non exhaurit vim vocabuli. Tu de Dea manifesta et praesens auxilium ferente si acceperis, Diodoro satisfacies. Conf. III. 40. et ad I. 25. praeterea quoque de Derceto, quae *Λεοκητώ* Eratosth. Catasteris. c. 38. multa Salmas. in Solin. p. 405. et N. Heins. in Ovid. IV. Metamorph. 45. congerentes. WESS.

116. 33. Τὸ μὲν πρόσωπον ἔχει γυναικὸς etc.] Cum his consentanea est Luciani, qui se eam in Phoenice vidisse asseverat, descriptio Lib. de Dea Syr. c. 14. *Λεοκητώ* δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθεοδόμην, θεῆμα ξένον ἡμισέη μὲν, γυνή τὸ δὲ ὄνομα ἐκ μητρὸς ἐς ἄκρον πόδας, ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. Fecit enim credula superstitio, ut Derceto

— turpiter atrum

Desinat in piscem mulier formosa superne. WESS.

116. 35. Οἱ λογιώτατοι τῶν ἑλλήνων] Non tam *dissentissimos*, quam quidem doctissimos et patriæ antiquitatis egregie peritos *λογιωτάτων* vocabulo designat: sunt enim *λόγιοι* saepe numero οἱ τὰ κατὰ τὰς πατρίδας διγγομένοι, ut est in Schol. Pindari Nemeon. Od. I. 52.; unde οἱ *λογιωτάτοι* τῶν ἀρχαίων συγγραφέων Polyb. VI. 43. sunt eruditissimi, sicuti bene Casaub., et *λογιωτάτοι* τῶν Ἰουδαίων Ioseph. XVII. A. I. 6. 2. *λογιωτάτοι* τῶν ἱερῶν Aegyptiorum Plut. T. I. p. 92. E. et οἱ παρ' Ἑλλήσι *λόγιοι* Philon. Iud. V. M. I. p. 603. A. οἱ τῶν

Ἰουδῶν λόγιοι Aelian. XVI. H. A. c. 20. Quae exempla si abunde non videbuntur, addi in eumulum poterunt, quae Iac. Gronov. in Herodoti II. 3. concervavit. WESS.

116. 42. Ἐν οἷς πολλοῦ ἀλήθους περισσεῶν etc.] Parenthesin hanc pro sua Diodorus non agnoscit: nam idem iisdem prope verbis mox infra dicitur. Facessat igitur suppositus iste foetus ad obscuros generis sui auctores. Rhod. Assentior viro doctissimo, nec sustuli tamen, ne contra omnes scriptos codices venisse videar. Unus Io. Tzetz. Chiliad. IX. 506., incertum coniectura an libro suo motus, neglectui habuit. WESS.

116. 47. Τιμῶν τοὺς ἰχθύς ὡς θεοὺς] Lucian. Dea Syr. c. 14. *ἰχθύας* ζῴημα ἱρὰν νομίζουσι, καὶ οὐκ ὀκνεῖ ἰχθύων ψαύουσι quicum Menander consentit in Porphyr. IV. A. A. 15. Athen. VIII. 8. cum Casaub. animadversione, alique plures, etsi causam superstitionis aliunde derivent, ut Hygin. II. Poët. Astron. 30. WESS.

116. 53. Καὶ τοὺς νομεῖς λιπόντας] Non placet mihi participium *λιπόντας*. Puto scripsisse *ἀπόντας*, quod ab illo proxime abest; longius enim recedit Gemisti *ἀποκλινομένων*. Afuisse vero pastores ea, quae sequuntur, liquido adfirmant. WESS. Ursinus ἴσως adscripserat *ἀπόντας*, de cuius ego consensu mihi gratulor. IDEM in Add.

117. 67. Παρινομασμένον ἀπὸ τῶν περισσεῶν] Hesychnius *Σεμίραμις*, *περισσεῶν* ὄνομα Ἑλληνιστὶ quod eius Grammatici sicut et Diodori hoc suspectum quodammodo Ios. fuit Scaligero in Chron. Euseb. 151. XXXIII., ingenue fasso, sibi non satis liquere, quid hoc nomen significet. Melius S. Bochartus, qui ex vocibus Arabicis *سرا* *sera*, *montanus* et *كمام* *hemam*, *columba*, conflatum arbitratur, primoque Semiramim gentis eius sermone *Serimamim*, a Graecis vero, barbarum vocabulum suo more emollientibus, Semiramim appellari coeptam esse II. Chan. II. p. 740. Alia vir egregius Ger. Io. Vossius I. Idololat. c. 23. WESS.

117. 68. Ὡς θεὸς τιμῶντες] Conf. infra c. 20. WESS.

117. 72. Τῷ κάλλι τὰς παρθένους διαφερόσης] Notabilis haec constructio Rhodom. visa est in Indice, forte propter Zarinam *τόλμη* πολλὰ διαφέρουσαν τῶν ἄλλων γυναικῶν infr. c. 34. similiaque eius generis alia. At illa nihil haec est deterior: nam et Gelon, Dinomenis filius, ἀρετῇ καὶ στρατηγίᾳ πολλὰ τοὺς ἄλλους διενέγκας memoratur XI. 67. et Timaeus Agathoclem δειλίᾳ φησὶ διενηροχένην ἅπαντας ἀνθρώπους, Exc. Vales. p. 261. Neque uni ea placuit Diodoro. Dio Chrysost. enim Orat. XXXI. p. 339. D. οὗτος ἐδόκει νόμῳ διακεχεῖν τοὺς κατ' ἑαυτῶν. et quod bellum Polyb. I. 88. πολλὸν τι τῶν ἄλλων ἀνότητε καὶ παρρησία διενηροχότα, id manu exaratus liber, quo usus est Io. Henr. Boecler., πολλὸν τι τοὺς ἄλλους etc. appellat.

Voi. I.

11

Posset etiam Dionys. Halicar. T. II. p. 148. verba, ὃ περὶ τοὺς ἄλλους διήγγεζεν facili medicina refingere ὅπερ τοὺς ἄλλους διήγγεζεν, nisi ipse p. 133., quod nec Sylburg. latuit, ὃ πρὸς τοὺς ἄλλους, id enim praestat, et quid in hoc genere explendum sit, patefacit. WESS.

117. 75. Μενώνης] Haud scio an Ὀνήης verum homini nomen fuerit: suadent quidem certe scripti libri et hic et cap. seq. praetereaque barbarica vocabuli forma. WESS. Ὀνήης confirmat Anonymus de mulieribus bello claris in Bibliothek der alten Litt. u. Kunst VI. p. 10., qui γαμηθεῖσα δὲ Ὀνήην, ad quae v. Heeren.

117. 79. Ἀσύναι εἰς γάμον ἔνομον] Ultimam vocem concors omnium Codd. consensus flagitat; Semiramidem Onnes sive Menones non concubinam, sed iustae uxoris loco sibi petit. Γάμος ἔνομος nuptiae sunt legitimae, ut ἔνομος πολιτεία Aeschin. princ. Orat. in Timarch., et ἔνομος πατήρ in Suidae Γάμος. WESS.

117. 91. Κατὰ τὴν πρότερον στρατείαν ἀποτετευχῶς ἦν] Tametsi color addi posset scripturae Coisl. et Mutin. ex XII. 33. XIII. 6., acquiesco in vulgata. Illud autem ἀποτετευχῶς ἦν Nostro atque aliis perquam familiare est, uti Πέροισι ἦσαν ἀπεσταλκότες XII. 28. et c. 19. Charondas νεομοθετηῶς ἦν. Arrian. IV. Exp. Alex. 30. p. 195. ὅτε οἱ Ἰνδοὶ ἀποπεφνεγότες εἴεν. et paullo post ἦν ἐξωκοδομηγότες ἦσαν. Dionys. Halicar. I. A. R. p. 66. εἰπέ δὲ ἀμφὶ τὰ δεκτωκαίδεκα ἔτη γεγονότες ἦσαν. Sophocles Philoct. 435. ἤ οὗτος τεθνηγὼς ἦν. Placuit et Latinis. Plaut. Asinar. III. 3. 30. Quia oculi tibi sunt lacrimantes, eo rogavi. Cato R. R. princ. minimeque male cogitantes sunt, qui eo in studio occupati sunt. WESS.

117. 95. Πεζῶν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα etc.] Haec fabularum quam veri similia videntur, tametsi Nini et imperii ab eo conditi initia ad seriora temporum, quam quidem vulgo fit, intervalla demittas. Dionys. Petavius IX. D. Temp. 14. Ctesiae et Diodori quaecumque patrocinium professus quid fieri potuerit, non quid reapse factum sit, docuit. WESS.

117. 98. Τοῖς ἀντόθεν ἀκούουσι] Fortasse qui primum audiunt melius erit. Dionys. Halicarn. T. II. p. 71. καὶ ἡδὴ μὲν ἀντόθεν εὐτηγόντι, σφοδρὸς δὲ, ἐξετισθεῖς. Sic quoque supra I. 37. WESS.

117. 4. Μετὰ ὀγδοήκοντα μυριάδων] Sequitur Ctesiam, qui totidem millia Dario dedit in Excerpt. Photii p. 115.; Herodot. IV. 8., quem Justin. II. 5. et P. Orosius II. 8. auctorem habent, septingenta millia. WESS.

118. 4. Τοῖς ἀναριθμήτοις πλ.] Conf. infra XI. 3. WESS. Ibid. Τὰς χθῆς καὶ πρῶην] Exulantem operarum culpa copulam, quae fraudi Iac. Gronov. fuit ad Herodot. II. 53., restitui suam in sedem. Χθῆς μὲν οὖν καὶ πρῶην Demosth. Orat. de

Coron. p. 161. et ἐχθῆς καὶ πρῶην de Legat. Fals. p. 256., atque ita infra XIV. 67. WESS.

118. 8. Πεζῶν μὲν δώδεκα μυριάδας] Vide infra XIV. 67. WESS.

118. 10. Ὡν ἔνιαι τριήρεις καὶ πεντήρεις] Puto verum esse τετρήρεις Cod. Clarom. I., quod et alii libri, sed levi macula obsiti, firmant. Quadrirèmes egregie respondent magnificentiae Dionysii et studio, quo in rem nauticam ferebatur. Obstat quidem coniecturae videntur verba I. XIV. 41. πρὸς δὲ τοῖσι, ναὺς τε τριήρεις καὶ πεντήρεις, οὐδέτιο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους σκάρους πεντηροικοῦ νεωπηγημένον. et cap. seq. ἡρόατο (Dionysius) ναπηγησθαι τε τριήρεις καὶ σκάρη (lege πεντηροικὰ σκάρη) πρῶτος ταύτην τὴν κατασκευὴν τῶν νεῶν ἐπινοήσας. Sed et ea ad hanc modum instauranda esse, haud ambigo: moveor et particula τε voci τριήρεις utrobique parum commode praeposita, et imprimis addita ratione: neque enim Dionysius trirēmem primus invenit, sed diu ante eum natum Corinthii, ut ibidem addit Diodor. sed haec alias. WESS.

118. 12. Πρὸ τῶν Ἀννιβιακῶν καιρῶν] Alii dicere solent Ἀννιβιακῶν, non Ἀννιβιακῶν. STEPH. Ἀννιβιακῶν καιρῶν] Citra controversiam iustum id verumque est. Ἀννίβας enim dat Ἀννιβιακῶν, non Ἀννιβιακῶν. Vide H. Steph. in Appian. Annib. p. 541. WESS.

118. 15. Τῶν ἑκατὸν μυριάδων] Conf. Eclog. 3. Lib. XXV. et Polyb. II. 24. WESS.

118. 18. Ἐκ τῆς νῦν περὶ τὰς πόλεις etc.] Bella, seditioes atque aliae id genus calamitates magnam Diodori aetate vastitatem effecerant, numerusque hominum immanem in modum per Romanum orbem decreverat; quam iacturam praeter ceteras Graecia passa adeo erat, ut Plutarchi aetate difficulter tria gravis armaturae millia in bellum praestaret. Digna sunt optimi scriptoris verba, quae ex Lib. de Orac. Defect. T. II. p. 415. F. addantur. Τῆς ζωῆς, αἱ, ὀλιγοδουλίας, ἦν αἱ πρότεροι στάσεις καὶ αἱ πόλεμοι περὶ πᾶσαν ἡμεῶν τε τὴν οἰκουμένην ἀπειρησάντο, πλείστον μέρος ἢ Ἑλλάς μετέσχευε, καὶ μάλιστα ἂν νῦν ὅλη πύρραχοι τοισκίλους ὀπλίτας, ὅσους ἢ Μεγαρέων μία ἐξέτεμνεν εἰς Πλαταιάς. Bene ergo Diodor. animadvertit, ex suae aetatis solitudine et hominum infrequentia conclusione iusta colligi non posse, falsa omnia esse, quae de ingenti veteris acvi militum numero prodita sunt: nec ea tamen vincere possunt, de Nini exercitu Ctesiam nihil esse cmentitum. WESS.

118. 22. Ἀσκόλων τῶν τόπων] Nihil hinc demuto: quae Codd. aliqui et Gemist., ea scholion redolent. Ἀσκόλος saepe quidem morosi ingenii homo est, uti δάσπροπος καὶ δύσκολος δεσπότης Philon. Iud. de Somn. p. 566. D. et δύσκολος καὶ δύστροπος ἀνθρωπος Demosth. Philip. II. p. 47., sed facilis

inde transitus ad loca difficilia et iniqua indicanda. *Πελθρον δυσκολίαν* habet XVIII 35. *δυστραπέλειαν ἐν τοῖς καταγείοις* V. 15. *τοπικὴν δυστραπέλειαν* XVII. 82. WESS.

118. 26. *Ἐκαλεῖτο μὲν Βάκτρα*] Nomen illi venisse videtur a vicino fluvio: nunc *Balchum* appellant, ut bene Iac. Golius in *Alferg.* p. 175. et Theoph. Sigefr. Bayer. *Hist. Regn. Bactrian.* c. 6. WESS.

118. 28. *Ὀξυάρτης*] *Oxyartes* Bactrianus, *Roxanes* pater, in gestis Darii et Alexandri rebus celeberrimae famae apud *Arrian.* IV. *Exp. Alex.* c. 19. et *infra* XVIII 3. hoc nomen ea in gente haud insolens fuisse ostendit. Id demiror, *Oxyartem* omnibus aliis esse *Zoroasterem*; cuius rei caussam magnum et memorabile huius apud Graecos nomen fuisse arbitror. Nam *Ctesiam* Bactrianorum regem *Zoroasterem* appellasse et Graecis Latinisque probasse, adduci non possum ut censeam. *Arnobius* quidem I. *Adv. Gent.* p. 39. significare videtur, *Bactriani* *Zoroasteris* in primo historiarum res gestas exposuisse *Cnidium* scriptorem: nec certa tamen eius fides; cum verba misere sint adfecta et variis modis doctissimorum hominum cura et explicita et tentata. De *Zoroastere*, quo nomine plures fuere insignes, H. *Vales.* in *Ammian.* XXIII. 6. et *Io. Alb. Fabric.* I. *Bibl. Gr.* 36. WESS. V. *Mai.* ad *Euseb.* p. 41.

118. 33. *Ἀποβεβλημένοι εἰς τὸ πέδιον*] *Is.* *Vossius* verbo *ἀποβεβλημένοι*, quod editos occupat libros, offensus orae codicis sui adscripserat *εἰσβεβλημένοι*; bene quidem ad *Diodori* sententiam, nec eo tamen praestantius, quod, distinctione mutata, secutus sum. WESS.

119. 46. *Ἢ δὲ — καιρὸν ἔλαβε*] Prae vulgato hoc placitum est, et propterea receptum. WESS.

119. 47. *Καὶ τοῖς ἄλλοις κεκορηγημένη*] *Vid.* I. 15. WESS.

119. 55. *Καὶ νεανικῇ*] Intellego de stola, qua iuvenes amiciuntur; muliebrem enim *Semiramis* virilem fecit, ut bene *Octav. Ferrar.* *Anal. R. Vest.* c. 24.; quamquam fortasse non deerunt, qui magnam validamque malint, ut *πνεῦμα νεανικὸν* *Plut.* T. II. p. 569. A. et *πληγὰς νεανικὰς* *Longi* I. *Pastor.* p. 31.; praesertim quod stola Medica, quae ab illa *Semiramidis* nomine tantum distat, fuerit talaris, proptereaque et si quid corpori deesset, occultarit, et eos, qui gestarent, quam pulcherrimos et maximos exhibuerit. *Xenophon* VIII. *Cyropaed.* p. 163. *Ἀντὴ (στολὴ Μηδίων) αὐτῷ συγκορνύται ἐδόκει εἰ τις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι, καὶ καλλίστους καὶ μεγίστους ἐπιδεικνύσαι τοὺς φοροῦντας.* WESS.

119. 58. *Μετὰ ταῦθ' ὁμοίως Πέρσας*] *Persae* *Medorum* habitum et mores sunt aemulati, *Cyro* exemplum praehente. *Vid.* *Strabon.* XI. p. 797. C. et B. *Brisson.* *Regn. Pers.* I. 56. WESS.

119. 67. *Κατέλαβε τὸ μέρος τῆς ἀκροπόλεως*] Ob occupatam ea arte arcem *Semiramis* *κρείττων τοῦ Βακτρῶν Ζοροάστρου* in *Theon. Progymn.* c. 9. pag. 112.; huc enim ea referri oportere arbitror. WESS.

119. 76. *Συνοικεῖν τὴν ἰδίαν θυγατέρα*] Sine dubio *συνοικεῖν* scripsit; id enim est nuptui collocare, non alterum: *infra* IV. 10. ὁ βασιλεὺς Κρέων τὴν θυγατέρα Μεγάρων συνόικισεν αὐτῷ. et c. 30. τὴν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα συνόικισεν Ἰολάω plura ad eiusdem libri c. 27. *Io.* autem *Tzetzes* videtur *Sosannam* praetulisse ex eius feminae historia, quae vulgo *Danielis* raticinio adnecti solet: forte tamen utrumque eiusdem originis nomen est. WESS.

119. 83. *Εἰς βασιλικὸν ἦλθε πρόσχημα*] *Decus* maiestatemque regiam, ut in *Strabon.* XI. p. 798. A. et *δόξα καὶ τοῦρονια καὶ τὸ πρόσχημα* τῆς *Ἐπαμινώνδου στρατηγίας* in *Pelopida* *Plut.* p. 293. F. Hinc ἐπὶ *προσχηματὸς τινος ὄσα* quae aliquo loco esse incipit *Demosth.* in *Neaer.* p. 732. Eleganter vero *πρόσχημα* de urbe, quae inter ceteras cultu et dignitate excellit. *Herodot.* V. 28. τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα de *Mileto*, etsi male interpret. *Sophocli. Elect.* 683. *Aristid.* T. I. p. 170. et 293. *Plut.* T. II. p. 794. B. WESS.

120. 95. *Κατεσκαμμένης ὑπὸ Μήδων*] *Vid.* *infra* c. 28. WESS.

120. 97. *Ὅσα φέσει μεγαλειβόλος*] Sic praestat, quantumvis φέσει *μεγαλειβόλος καὶ τολμηρὰ* eadem *Semiramis* c. 20.; haeret enim illud eodem in luto. *Μεγαλειβόλος* qui in magnis rebus prospero successu utitur, ut I. 19. abunde declaratum; *μεγαλειβόλος* qui magna molitur, quo ingenio *Semiramis* excelluit. *Vid.* V. 48. XIII. 68. et XVIII. 7. cum *Steph.* nota. WESS.

120. 99. *Πόλιν κτίειν ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ*] *Babylonem* *Semiramide*, secus ac censuit *Ctesias*, multis annis priorem esse, atque a *Belo* conditam, plerique veterum agnovere. *Ammian.* XXIII. 6. *Babylon*, cuius moenia bitumine *Semiramis* struxit; arcem enim antiquissimus rex condidit *Belus*. *Curtius* V. 1. *Semiramis* eam (*Babylonem*) condiderat, vel, ut plerique credidero, *Belus*, cuius regia ostenditur. Atque hi sufficiunt: alios dabit *Iac. Perizon.* *Orig.* *Babylon.* c. 7., merito eorum patrocinium professus. WESS.

120. 5. *Σταδίων τριακοσίων ἐξήκοντα*] *Herodot.* I. 178. stad. CCCCLXXX, et eum secutus *Philostrat.* I. *Vit. Apoll.* 25., ubi doctissimus *Olear.* discordes veterum opiniones utcumque in ordinem redigere conatur. Adde *Barn. Brisson.* I. *R. Pers.* 82. et *Io. Tzetz.* *Chiliad.* IX. 570. WESS.

120. 11. *Τριακοσίων ἐξήκοντα καὶ πέντε*] *Genitivum* *ποδῶν* legit *Latinus* interpret ante *τριακοσίων*, aut certe putavit

legendum; quae tamen sequuntur, videntur *stadion* poscere, ac tunc fuerit revera *ἕως ἀπίστον τοῖς ἀκούουσιν*, sicuti modo dixit. Ut sit, genitivum hic desiderari nemo negaverit. *ΣΤΕΡΗ*. Hic post *ἀνέγνωσαν* intericiendae videntur quaedam voces, ut fuerint *γενῆσαι τὸν περίβολον τριακῶσι*. Quae stadia si in milliaria Teutonica per triginta et duo redegeris, XI mill. cum XIII stadiis prodibunt. Herodotus tamen I. 178. CCCLXXX stadiis ambitum includit: quae Plinius VI. 26. in LX M. P. per CXXV, quot passus stadio continentur, resolvit; quo pacto XV milliaria Germanica efficiuntur. Strabo XVI. p. 1072. moenia Babylonis CCCLXXXV stadia complexa fuisse tradit: quae XII mill. Teutonica stadiumque unum constituunt. *ῬΗΘ*. *Τριακῶσιν — καὶ πέντε σταδίων*] Sic oportet; vocem quam addidi praeter scriptos Codd. agnoscit Io. Tzetzes, haec Diodori Chiliad. IX. 572. exscribens. Cave vero Stephan. sequaris, ac de murorum altitudine accipias. Ambitum urbis stadiorum CCCLXV, quot dies annum absolvunt, Citarachus, de quo rerum Alexandri scriptore Io. Gerh. Voss, I. H. Gr. 10., fuisse tradiderat; nam quod Iac. Capellus vocem *πέντε* inducit, id equidem factum nollem: vetant scripti libri, Tzetzes, et ea, quae Diodorus addit. WESS. Admovit et huic loco manus Iul. Caes. Bulengerus in Eclog. ad Arnobium p. 239., quem si adhiberis, negabis., credo, Diodori librum, cum ea commentaretur, ab illo fuisse inspectum. *IDEM* in Add.

120. 14. *Ἵπις δὲ πλινθῶν — ἐνδοσαμένη*] Et huic locum dedi: *murus enim laterculo coctili erat instructus*, ut Curtii verbis V. 1. dicam; non item *τῷ ἐνδοσαμένη*, quod ex recepta voce scribentium errore natum suspicor: prorsus uti in Ioseph. I. B. I. 26. 2., *καὶ ταῖς κατὰ τοῦ πατρὸς μέμψεσιν ἐνδοσαμένους ἀμφοτέρους*, et c. 29. 2. *καὶ τὸν ἀδελφὸν — ἐνδοσαμένη φορμῶναις*, quibus locis meliores Mss. *ἐνδοσαμένοι*, et rectius, si quid ego in his video; solent enim id verbi haud raro usurpare, eum quomocumque in societatem alium illigant et quasi implicent, Ioseph. XX. A. I. 4. 1. *καὶ ἵσχοις τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐνδοσαμένοι πλάτν*. Polyb. X. 31. *τοὺς Ἰβηροὺς εἰς τὴν ὑπὸν φίλων καὶ πῆντιν ἐνεδήσατο*. Unde *ταῖς ἀρχαῖαις φήμαις ἀκριβῆ ἐνδεδεμένος*, qui antiquitus traditis opinionibus quasi constrictus tenetur in eiusdem Polyb. XII. 1. sed hoc obiter. WESS.

120. 17. *Πηχῶν πεντήκοντα*] Ingens inter hos et Ctesiam discrimen Io. Tzet. Chiliad. IX. 590., tolli posse censuit, si per bella et terrae tremorem de muro multum detritum concedas; quod quidem commentum haud placet. Aliter instituit Cl. Salmasius in Solin. p. 871. Puto eos, quibus *πήχεις πεντήκοντα* arripere, Ctesiae *ὄργυιας*, ut veri fidem excedentibus, fuisse offensos, et propterea cubitos praecoptasse: quod et Gottfr. Olear. in Philostr. I. V. Apol. 25. in mentem venit. WESS.

120. 23. *Ἐλεσι περιγευμένης*] Conf. Herodot. I. 183. et Arrian. VII. Exp. Alex. 20. WESS.

121. 26. *τὴν ὀχρρότητα*] Articulus redundat. *ῬΗΘ*.

121. 27. *Ὀδὸς — διαλεθρῶς*] *Aedificia non sunt admata maris; sed fere spatium unius iugeris absunt* inquit V. 1. Curtius, cum Diodoro haec quidem in re parum consentaneus. WESS.

121. 34. *Γέφυραν — κτισσέμεναι*] *Pons lapideus, flumini inpositus, iungit urbem: hic quoque inter mirabilia Orientis opera numeratus est; quippe Euphrates altum limum vehit, quo penitus ad fundamenta iacienda egesto, vix sufficiens operi firmum reperiunt solum*, idem Curtius, cui iunge Herodotum I. 186. pontis huius structuram Nitocri attribuentem. Mox *καθίσασα τοὺς κίονας* significantissimum est, nec quicquam concedit eorum librorum auctoritati, quibus *καθίσασα* placuit. WESS. Iul. Caes. Bulengerus Eclog. p. 248. *καττόνοσα τοὺς κίονας* habet, et mox *τόρμαις*: neutro, ne quid inclementius dicam, indigemus. *IDEM* in Add.

121. 37. *Τόρμοις σιδηροῖς διελέμβανε*] Hesychio *Τόρμος, ἢ πλήρη τοῦ τροχοῦ, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐμβάλλεται*. quae modiolii significatio ab hoc loco aliena est. Apollodorus Poliorcet. p. 34. *τόρμους καὶ περόνας* clavos et fibulas, in trabem firmissime destitutas, ne scalae loco moveantur, appellat: Hero vero Belopocie. p. 126. *τόρμους* eminentias parastatarum catapultae, quae Vitruvio X. Architect. 15. *cardines*, ut ad Heron. ostendit Bernardin. Baldus. Quae quidem exempla satis adfirmant, architectis vocabuli usum fuisse varium, fierique potuisse, ut ad retinacula ferrea, quibus saxa colligantur, transiret. Si cui tamen *χορμοὶ* Clar. 2. probentur, tum a contis, quos Euripid. Helen. 1617. *χορμοὺς ναυτικοῦς*, aut a truncis, *ξύλων χορμοῖς* Arrian. I. B. Civ. p. 699. et Strabon. XV. p. 1065. C., dicendum erit, repetitum hunc esse significatum; quod mihi tamen difficulter persuadeo: mallem quidem certe, si *τόρμοι* sint reiectanci, eum Reg. et Vatic. *τόρμος* ob Suidae haec verba: *Τόρμος, ξύλον στρογγύλον. ἢ τὸ τρήμα, καὶ τὸ ἐπιμένον εἰς αὐτό*. WESS.

121. 45. *Καὶ κωνιατίναις δοξοῖς*] Cypressorum laetissimus in hac vicinia proventus, ut ex Strabon. XVI. p. 1076. et Arrian. VII. Exp. Alex. c. 19. ostendit S. Bochart. I. Phaleg. 4. Mox *καὶ κλάδοις* induxi, obsecutus Codd. vetustis, et arboris naturae: palma enim, quae in Babylonia uberrima, Strab. XVI. p. 1073. D., recto caudice in altum se submittit, foliis comarum in modum superbiens. Theophrastus II. H. Plant. 8. *ἴσα δὲ ὁ φοῖνιξ, ὡς μὲν ἀπλῶς εἰπεῖν, μοισστέλεγγος καὶ μονασυῆς*. eui gemina praeter alios Prosp. Alpin. I. Plant. Aegypt. c. 7. WESS.

121. 49. *Κρηπίδα πολυτελεῆ*] Conf. infr. XIV. 7. WESS.

121. 60. *Ἡρώτιον περίβολον τῆς αὐλῆς*] Vocem postremam cum articulo abiicito. *ῬΗΘ*.

121. 63. *Διευτύωτο θηρία*] Pro *διευτύωτο* scribendum *διευτύωτο θηρία*. RHOD. *Διευτύωτο*] Hoc malui ob scriptos Codd. Solent alioqui, spretis Grammaticae regulis, multa veteres hoc in genere sibi indulgere, ut Eustath. in Homer. p. 759. et Is. Casaub. ad Athen. II. 15. docuerunt. Tale est *παρασχεύωτο* Heliodori II. p. 124. *συνέλετο* Pausaniae IX. 37. p. 785. *κατεχώνντο* Ioseph. IV. B. I. 1. 4. *κατακερρέμωτο* infr. XVIII. 26. *συγκεχώρητο* Libanii T. II. p. 125. E. *πεπλήρωτο* Ioseph. IV. B. I. 1. 2. et *κεκάρωτο* I. 30. 5. *μεμέριστο* Arriani Mithrid. p. 403. *πέπρακτο* III. Bell. Civ. p. 858. *γεγένητο* V. B. C. p. 1120. et 1137. *κεκομητο* Arrian. V. Exp. A. 12. et *κεκόσμητο* c. 20. Sed desino; longum enim foret omnia persequi. Vid. Iungerman. in Longi Pastor. p. 214. Duker. ad Thucydid. p. 474. WESS.

122. 71. *Σταδίων τριακοσίων*] Id est ccc stadiorum. Qui quaeso fieri potest, ut castellum, cuius extremus murus sexaginta tantum stadia in circuitu habens, ccc stadia suo ambitu complectatur? Necessario igitur mutandum est *τριακοσίων* in *τριακόσια*. RHOD. Lege *τριακόσια*, ut ex praecedentibus patet: non enim interior circuitus potuit esse maior exterioribus. PALM. *Σταδίων είκοσι*] Etsi viris doctissimis patrocinio veniat sua cum versione Poggius, satius duxi scriptos libros sequi: fieri enim potest, ut Poggius, coniectura ductus, xxx stadia expresserit. *Είκοσι στάδια* quin optime conveniant, dubium nullum est. WESS.

122. 79. *Ἄφ' ἵππων παράδωλον ἀκοντίζουσα*] In hac scriptura cupide acquiesco. Hippocrat. de Aer. Aq. et Loc. p. 291. *ταυτέων αἱ γυναῖκες ἰππάζονται τε καὶ τοξέουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων* et Diodor. ipse V. 33. *ἐπειδὴν ἀπὸ τῶν ἵππων ἀγωνισάμενοι νικήσωσι*. atque hinc *ἀριπποτοξόται* sagittarii, qui equis recti pugnant XIX. 30., quamquam et ibi eadem quae hoc loco scribendi varietas, et *ἀφ' ἵππων μάχη* Herodot. I. 79. quo loco vir clarissimus Iac. Gronovius nimium mihi schedis Medic. tribuisse semper visus est. De venatrice et leones pardalesque necante Semiramide Aelian. XII. V. H. 39. WESS.

122. 88. *Ὅν καλοῦσι Βαβυλώνιοι Βήλον*] Sic cap. seq. *ἔργον Αἰῶς, ὃν καλοῦσι Βαβυλώνιοι Βήλον*. Deflexum est ex Hebraeorum *בבל*, quo titulo pleraeque per orientem gentes, non enim unis id proprium fuit Babylonis, Deum appellarunt, ut pluribus declaravit Celeb. Iacob. Perizon. Orig. Babylon. c. 5. et 7. WESS.

122. 93. *Λέξαιμεν τὴν τετραγόνον*] Huc spectant, quae Philostr. I. Vit. Apollon. 25.; sed qui *γυναῖκα Μήδειαν* auctorem perhibet; haud scio an aliam ac Semiramidem intelligens: pugnat quidem pro Semiramide Gottfr. Olearius, sed eam e Medis fuisse haud probans. Forsan ea est, de qua Herodot. I. 185., aut certe de qua Berossus in Ioseph. X. A. I. 11. I. WESS.

122. 4. *Χωρὶς τῆς καμψείας ψαλίδος*] *Forsicem incurvatam* interpretis non bene intelligo. *Ψαλὶς fornix* seu *arcuatum opus* est. Strabo XVI. p. 1073. A. *ἔξ ὀππῆς πλίνθου — καὶ αἱ ψαλίδες καὶ τὰ καμυρόματα*. et XVII. p. 1167. C. *ὥστε καταβαίνειν εἰς αὐτὴν κατὰ καμψείων ψαλίδων διὰ μονολίθων ἀκροβαλλόντων τῷ μεγέθει*. sic enim distracta voce *κατακαμψείων* locus iste legendus et vertendus: *ut ad fontem descendant ex arcuato opere per cochleas ex uno lapide ingentis molis setas*. Ioseph. XV. A. I. 9. 6. *ψαλίδες δὲ ἐνεπεποιήντο συνεχεῖς, καταργαὶ τοῖς ναυτίλοις*. Philo Belopoeic. p. 80. *τινὰ δὲ καθάπερ ἐν Ῥόδῳ εἰς ψαλίδας συγχεύμενα* etc. WESS.

122. 5. *Ἐν ἡμέραις δὲ ἑπτὰ*] Non potui contra consensum plerorumque omnium Codd., exiguum hunc dierum numerum probantium; qui quidem si de cuniculo (*διάρρηγι*) solo, ut videtur, accipiatur, nihil habebit quod fidem exsuperet; alter dierum CCLX, ubi feminae studium consideres et operarum multitudinem, nimius est. WESS.

123. 8. *Ἀνασθαι τὴν Σεμίραμιν ἐκ τῶν πέτρων* etc.] Idem, puto, voluit Philostrat. I. Vit. Apoll. 25., qui fluvium in paludes derivatum cum descripsisset, *ξηρόν τε ἤδη τὸν ποταμὸν*, inquit, *ᾧσσιται, σηραγγὰ ἐσκαζομένη κοίτην, ἣν εἰς τὸ βασίλειον, τὰ παρὰ ταῖς ὄχθαις, ὥσπερ ἐκ γῆς ἀναφαίνοντο, τὴν iam exsiccato fluminis alveo terram egressit cavernamque fecit, qua in arces, utraque in ripa positas, tanquam ex terra emergeret et se conspiciendam praeberet*. Cl. Olearius aliter instituit, sed minus, ut arbitrator, dextre. WESS.

123. 15. *Τῷ κατασκευάσματος — κατάπιπτονότος*] Herodoti aetate adhuc durabat, ut significat II. 181.; Persae vero destruxerunt, nec potuit Alexander, etsi vellet, instaurare. Vide Arrian. VII. Ex. A. 17. et Io. Freinsh. in Curtii V. 1. 24. WESS.

123. 18. *Καὶ τοὺς Χαλδαίους* etc.] Conf. infra c. 29. WESS.

123. 21. *Ἐξ ἀσφάλτου καὶ πλίνθου*] Non vana suspicio est, Babylonicam turrim, cuius structae occasione Noachidae quaquaversum per orbis terrae plagas spargi sunt coepti, bitumine et coctili latere altissime eductam, ab hoc templo non nisi nomine discrepasse: locus, situs, altitudo et cetera bene congruunt; Belo consecrata quod est, id factum deinceps, cum Babylonii urbis suae conditorem Deorum in numerum referrent; multa hanc in rem disputavit S. Bochart. I. Phal. 9. et 13., quem consule. WESS.

123. 25. *Καὶ διαβεβηχός*] Vide I. 98. WESS.

123. 26. *Ταλάντων Βαβυλωνίων*] Talentum Babylonicum aequabat LXX minas Euboicas sive Atticas, ut ex Herodoto III. 126. et Pollac. IX. Onomast. 86. cognovimus; qua quidem in re ab utroque dissentit Aelian. I. V. H. 22., Babylonicum minas LXXII tribuens; sed eo loco parum sanus, sicuti docuit Wilebord. Snellius de Re Numar. p. 41. WESS.

123. 29. *Λέοντες δύο, καὶ πλησίον ὄρεις*] Inter animalia Deum matri serpentes et leones prae ceteris placuere; quare

Et iuncti currum dominae subiere leones

in ara marmorea apud Boissard. T. III. Antiq. p. 47. Caussam eius rei disquirat Imp. Iulianus Orat. V. p. 167. et Servius ad Aeneid. III. 113. WESS.

123. 35. *Τρόπεζα χρυσή*] Auream hanc mensam, in haud paucis alioqui a Diodoro dissentiens, non praeterit Herodot. II. 181. WESS.

123. 43. *Οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς*] Praeter ceteros Darius et Xerxes. Vid. Herodot. II. 183. Strabon. XVI. p. 1073. Arrian. VII. Exp. AL 17. WESS.

123. 46. *Καὶ γὰρ αὐτῆς τῆς Βαβυλῶνος etc.*] Bene Strabo XVI. p. 1073. C. postquam de Alexandri in urbem et Beli templum studia exsecutus erat, τῶν δ' ὕστερον οὐδείς, inquit, ἐφρόντισε. ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ ἀλιγωρήθη, καὶ κατήρειψαν τῆς πόλεως τὰ μὲν οἱ Πέρσαι, τὰ δ' ὁ χρόνος, καὶ ἡ τῶν Μακεδόνων ἀλιγωρία περὶ τοιαῦτα. καὶ μάλιστα ἐπειδὴ τὴν Σελευκίαν — ἐπέχρισεν Σέλευκος ὁ Νικάτωρ. complectitur enim egregie caussas urbis, maximae olim et florentissimae, in ruinas abeuntis: adde summam Himeri, Phraatis Parthorum regis satrapae, acerbitatem, qua τῆς Βαβυλῶνος τὴν ἀγορὰν καὶ τινὰ τῶν ἱερῶν ἐνέσκηψε, καὶ τὸ κράτιστον τῆς πόλεως διέσκηψε, forum eius urbis et fana quaedam igni corruptit, et pulcherrima quaeque eius loca evertit, ut Noster ait in Excerpt. Vales. p. 377. Quibus omnibus factum paulatim est, ut de Babylone, quod eleganter olim de Arcadiae Megalopoli comicus, adfirmare Strabo potuerit,

Ἐρημιά μεγάλη ἐστὶν ἡ Μεγάλη πόλις.

Nugae ergo nugacissimae sunt, quae in Philostrat. I. Vit. Apollon. 27. de Babylone, Apollonii Tyanensis aetate, culta satis et florente: sed haec uberius et magna cum cura declaravit Camp. Vitranga in Esai. XIII. p. 420. WESS.

124. 51. *Σύρον βασιλείος*] Plinius lib. XIX. 4. *Κύρον* legit. Riton. Cyprus ille Plinii admodum mihi suspectus est; nec video, qui regi, Babyloniorum domitori et tot rebus distracto, horti pensiles convenient. Melius Curtius V. 1. 35. *Syriae regem, Babylone regnantem, hoc opus esse molitum, memoriae proditum est, amore coniugis victum: quae desiderio nemorum silvarumque in campestribus locis, virum compulit anocentem naturae genere huius operis imitari.* Qui quidem Syriae, sive Assyriae, vid. supr. c. 2., rex non alius est ac Nabuchodonosor, quemadmodum ex Berosi apud Ioseph. X. A. I. 11. 1. et I. c. Apion. 19. fragmento constat. WESS.

Ibid. Γυναικὸς πύλακις] Loccenii errorem, *Pallacam* vero nomine feminam eam fuisse censentis, ex merito castigavit

Io. Freinshem. ad Curtii V. 1. 35. *Γυνή* additur per appositionem, ut saepe. Demosth. Leg. Falsat. p. 260. *οὐδὲ ἐλεῖν ἐμῆς οὐτὲ τὴν μητέρα δαῖν, τὴν Τιμάρχου, γραῦν γυναῖκα, οὐτὲ παιδία.* Euripid. Troas. 490.

Δούλη γυνή γραῦς εἰς δόμους ἀφ' ἑσθίου.

Atque ita *ἀνδραπίος* in his Longi IV. Pastor. p. 178. καὶ ἀνδραπίους γεωργούς συνήλωσε πληγαῖς. et in Latinis *rete iaculum, ancile scutum, ventus turbo*, et plura de hoc genere, a Frid. Taubman. conducta in Plant. Asin. I. 1. p. 82. Iam quod Gemistus non Persicam, sed e Medis foeminam fuisse ait, id ego ex Berosi apud Iosephum verbis depromptum arbitror. WESS.

124. 56. *Εἰς τέταρα πλέθρα*] Nihil dissentit Strabo XVI. p. 1073. WESS.

124. 60. *Ῥιζοδύμητο σύριγγες*] Praeter alia σύριγγες sunt cavernae. Ammian. XVII. 7. *Aut in cavernis minutis terrarum, quas Graece syringas appellamus.* Unde σύριγγες *Αἰγύπτια καὶ Κρητικοὶ λαβύρινθοι* in Aelian. VI. H. A. 43., pro quibus prave σύριγγες I. XVI. 15.; atque ea vocis significatione Rhodom. adductum puto, ut *fornices* verteret; quam tamen in Indice deseruit, *σύριγγες*, inquit, *fornices reddidi: forte columnas, fistularum instar rotundas, quae fornices sustinerent, intelligit; incertum an Strabonis his motus, συνέχεται φιλιδώμασι καμαρωτοῖς, ἐπὶ πετιῶν ἰδρωμένοις κυβοειδῶν. αἱ δὲ πετιοὶ κοῖλοι, πλήρεις γῆς.* Videntur enim eius κοῖλοι πετιοὶ non alii ac σύριγγες: utriusque certe sustinent pensilem hortum. Obstant tamen quae sequuntur plura, et in primis αἱ σύριγγες τὰ φῶτα δεχόμεναι, quae πολλὰς καὶ παντοδαπὰς εἶδον διαίτας βουσιλικὰς. haec enim fornices requirunt, et columnis nullo modo conveniunt. WESS.

124. 64. *Τὴν ἀνοσιάνην*] *Τὴν ἀνοσιάνην* Gemistus, non male, ut in Strab. XVI. p. 1073. A. WESS.

124. 74. *Ἐπεδέχτο μολιβῆος στέγας*] Ut *μόλιβος* et *μόλιβος* pro *μόλιβδος* et *μόλιβδος* usurpatur, *Πιαδ. XI. 236.*, ita etiam *μολιβῆος* *μολιβῆος* pro *μολιβδῆος* *μολιβδῆος* invenitur; sed in carmine, ubi necessitas metri sic cogit, ut citato Homeri loco, usitatus, quam in oratione pedestri. Videtur autem desse hic aut subintelligi praepositio *κατὰ*. Hic descriptionem horticorum Semiramidis, ex Gallico in Latinum obiter conversam, ut quidem H. Stephanus icona illorum in postrema Herodoti sui editione illustrandam curavit, apponemus interim, dum lector typum ipsum contueatur: *In uno latere civitatis erant horti suspensi, fere coniuncti fluvio Euphrati; qui numerabantur inter septem miracula mundi. Situs eorum erat figurae quadratae, quadringentorum pedum, per quemlibet angulum, quibus corresponderent secundus et tertius. Intus erant quatuor atria vel areae, quadringentorum pedum longitudinis, et centum latitudinis, ita ut una supra aliam emineret. Prima elevabatur a terra duodecim*

cubitos cum dimidio. Secunda, viginti cubitos. Tertia, triginta septem cubitos cum dimidio. Quarta, proxima Euphrati, quinquaginta cubitos. Illic extrahatur aqua ab Euphrate certis quibusdam machinis, ad irrigandos hortos. Tota haec structura sustinebatur fornicibus latericiis, sibi cohaerentibus lato interstitio secundum proportionem arrearum; quorum quilibet habebat duodecim pedes diametri: distabat itaque unus ab altero fornicibus pedes viginti duos; et hoc quidem tam pro formatione intermedia, quam pro commoditate mansiuncularum quarundam, ibi exstructarum. Superiora harum tabernarum, primo erant instrata magnis lapidibus, longitudinis sedecim pedum, et quatuor latitudinis. Deinde totum illud erat coopertum multis arundinibus. Tertio, omnes illae arundines erant oblectae magnis laminis plumbeis, quae defenderent fornices ab humiditate terrae. Tandem erat super omnia haec, optima terra, excolta exquisitis floribus et plantis etc. RHOD. Ex superioribus si repetas ad explendam sententiam τὸ ὄρασμα, sine ullo defectu decurret oratio, neque opus erit, ut κατὰ addas. De voce μόλιβος et μόλιβος Rhodom. accedit Eustathius: Moeris vero, Μόλιβδος, Ἀττικῶς μόλιβος, Ἑλληνικῶς, et bene profecto; nam quod ex coniectura ediderunt, Μόλιβος, Ἀττικῶς μόλιβδος, Ἑλληνικῶς, id quidem probari non poterit. Liquido Eustath. in Homer. p. 1340. ἐπεὶ καὶ Ἰωνες ὀνομάζουσι Ἀττικῶς μόλιβδον λέγουσιν. Hinc venit μόλιβος de lamina plumbea Basilii M. T. II. p. 145. E., χροῖα μόλιβου προσεικνύει Aelian. XV. H. A. 28., et, quae magis huic loco opportuna, βάρος μόλιβου et λίτῃ μόλιβῆ Heronis Spital. p. 192. et Automat. p. 245. WESS.

124. 79. Κατὰ τὸ μέγεθος] Distinctius, modo ex vero, Curtius V. 1. 34. Adeoque validas arbores sustinent, ut stipites earum octo cubitorum spatium crassitudine aequent, in L. pedum altitudinem emineant, et frugiferae sint, ut si terra sua alerentur. WESS.

125. 83. Πρὸς τὰς ἐπαντήσεις ὄργανα] Hoc placuit ob scriptorum Codd. auctoritatem. Vid. supra l. 33. Intelligit autem cochleas, quibus aquam e fluvio in paradysum derivabant, ut apud Strabonem XVII. p. 1073. WESS.

125. 88. Πρὸς τὸν Τίγριν] Et Τίγριν et Τίγρητα flumen appellari nemo nescit. Herodoto I. 189. Τίγρις, at VI. 20. Τίγρης. quae varietas et in aliis monente Eustath. in Dionys. Perieg. vers. 976. Sequor prius. WESS.

125. 95. Διακίτους καὶ πεντακοσίους] Strabo XI. p. 792. B. διέχουσι δὲ ἀλλήλων αἱ πηγαὶ τοῦ τε Ἐφράτου καὶ τοῦ Τίγριδος περὶ διακίτους καὶ πεντακοσίους σταδίους. quae his cum sint simillima, cupide id, quod Coislin. et Mut. schedae praeferebant, arripui. Ne quid tamen dissimulem, Eustath. stadiorum εἰς τοῦ πατριόκινου προτίθεται ad Dionys. Perieg. vers. 976. τὰς δὲ

δύο τούτων ποταμῶν, inquit, πηγὰς διέχου ἀλλήλων φασι περὶ μὴ σταδίου. quae cum ex Strabone sint sumpta, ut ordo et verba pro se ipsa loquuntur, indidem instauranda puto. Atque haec si viri docti considerassent, nullam profecto litem duobus millibus et quingentis stadiis, quae Curtius V. 1. 13. Euphratem et Tigrim disiungere memorat, movissent. WESS.

125. 96. Ἀπὸ Μηδίας καὶ Παρατακηνῆς] Est in his manifestum peccatum, cuius culpam viri doctissimi Christoph. Cellarius et Io. Clericus in scriptorem Diodorum, Franc. vero Camusatius in quadam ad I. Wasse epistola in librariorum conferunt: qui quidem Abbas cum in Coisl. reperisset παρ' Ἐτακίνης scribi oportere censuit διὰ Μηδίας παρὰ Σατακηνῆς, quod illa regio, ad orientem Babylonis posita, ferme ea loca attingat, e quibus iuncti fluere incipiunt Tigris et Euphrates; estque sane non longum iter Babylon in Sittacenen, neque remota ea provincia a Tigride fluvio, ut infr. XVII. 65. et a Strabone XV. p. 1064. B. docemur. Nec prosunt tamen Diodoro viri eius conatus; imo vero errorem adaugent, Sittacenen Mediae paene connectentes: mitto sine causa mutatam scripturam, et Paraetacenen, paullo ante Mediae coniunctam, et Euphrati Tigridique non obscure adpositam, hoc se loco facile tueri: nec iuvat suppetias qui ferre iubetur, Curtius V. 1. 14. iidem, Euphrates et Tigris, quum Mediae et Gordianorum terras secure coeperunt, paulatim in artius coeunt: haeret enim eodem in luto, a Diodoro in fraudem inductus. Mediam et Paraetacenen Euphrates et Tigris nunquam radunt, nedum sectis utriusque terris in Mesopotamiam influunt. Bene ergo Christoph. Cellar. ad Curtii ea verba et Io. Cleric. Art. Critic. P. III. sect. 3. c. 2., Diodori hunc errorem notarunt. WESS.

125. 1. Εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἐξερέχονται θάλασσαν] Aliter Strabo, vel, ut quidam volunt, Strato XI. p. 799. qui Euphratem cum Tigri, infra Babylonem ad aras Herculis eum ingresso, in mare Persicum exonerari, docet. Περσικὴν ergo scribendum erat. Idem tamen Herodotus etiam affirmat l. 189.; quod nescio an non per catachresin synecdochicam excusari queat, ut ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα etiam τὴν Περσικὴν comprehendat. Etsi enim inter utrumque mare Arabia felix ducentorum circiter miliarium spacio interiaceret; veteres tamen totum illud pelagus, quod Persiam, Arabiam et Africam alluit, rubrum mare, non quidem a colore, qui a caeteris maribus nihil differt, sed quacunque alia de causa appellasse, coniectamus. RHOD. Optime corrigendi inpetum conpescuit Rhodom.; Persicum enim sinum saepe ἐρυθρὰν θάλασσαν optimus quisque appellavit. Strabo XI. p. 801. B. εἰς δὲ τὴν ἐρυθρὰν ἢ, τὴν Ἐφράτην καὶ ὁ Τίγρις. et infra XIX. 100. Diodorus. Plures conduxerunt in unum Gisb. Cuper., qui et Rhodom. taxavit, IV. Obs. 18. et H. Reland. Diss. II. 6. WESS.

125. 2. Ἐχόντες καὶ διαπορευόμενοι] Prioris participii cum sua copula nullus hic usus apparet. RHOD.

125. 5. Πρὸς τὴν τῆς Βαβυλώνος] Prae vulgato hoc sese mihi probavit; spectant enim haec urbem, non regionem, illi adiacentem. Simile vitium paullo post elui. Iustini I. 2. haec *Babyloniam condidit*, non ignoro; nec moveor tamen. WESS.

125. 8. Ἰλήθει ζευγῶν ὄρειων] Etsi asinus non minimo pondere *vehicula trahat* in Columellae VII. R. R. I., aptiores tamen curri et oneribus devehendis censebantur et crebrius iungebantur muli, ut vel exemplo eius, cui aetate et viribus defecto publice Athenienses alimenta decreverunt apud Plut. de Solert. Anim. T. II. p. 970. A., constat. Quare dubium mihi non est, quin iustum id sit, quod restitui. Ὅρειά ζεύγη de mulorum paribus Plato Iusid. p. 208. B. Isaens de Philoctemon. Hered. p. 59. Aeschin. Legat. fals. p. 42., quae Xenoph. VII. Exp. Cyr. p. 320. ἡμιονεζὰ ζεύγη, illis, uti hic et XVII. 69., βοεικὰ ζεύγη addens, vocat, invitis Grammaticis. Vid. Thom. Magist. Ὅρειον ζεύγος. WESS.

126. 14. Τοῖς ἐπὶ — ἔργοις] Conf. supra I. 63. WESS.

126. 17. Πλήθος — γεννημένης ἀσφάλτου] Fontem, ex quo Babylonii bituminis ingentem vim hauriebant, Eratosthenes et Posidonius in Strabon. XVI. p. 1078. B. C., Vitruvius, cui *Limne Asphaltitis*, VIII. Architect. 3. et Theodoret. Quaest. 58. in Genes. describunt. WESS.

126. 26. Προσβάλλει γὰρ ἀτμὸν] De odore et sapore, qui rebus inest, προσβάλλει et προσβάλλειν multo tritissimum esse, loca, ab Is. Casaub. in Strab. XV. p. 1050. congesta, liquido firmant, et infra H. 19. Scripsi autem βαρὸν ob veteres Codd., tamen etsi vulgatum non plane improbem; habet Dioscorides I. 99. ἀσφάλτου εἴτοιον τῇ ὁσμῇ καὶ βαρεῖαν. WESS.

126. 27. Ζῶον ἕπαν ἀποθνήσκει] Xiphilin. in Traiano p. 255. καὶ τὰ στόμιον ἐδέσαστο, ἐξ οὗ πνεῦμα δεινὸν ἀναδίδεται, ὥστε πᾶν μὲν ἐπιχειρῶν ζῶον, πᾶν δὲ πετεινὸν, ἀποθνήσκειν, εἰ καὶ ἐφ' ὅποσον οὖν ἀσφαλτοῦ τὸ αὐτοῦ. Ostium quoque id lustravit, unde tam gravis halitus surgit, ut omnia terrestria et volatilia animantia, quae vel brevissimo tempore olfecerint, enecet. Adde Tzet. ad Lycophron. 704., sed qui, secus ac Dio et Xiphilin., in Adiabene prope Ninum fuisse perhibet. WESS.

126. 31. Ἐδθὺς δὲ διωδεῖ] Vera si est Phrynichi p. 24. observatio, pravum vulgatum est: ἐδθὺ μὲν γὰρ κόπων ἐστίν, ἐδθὺς δὲ χρόνου. Bene ergo IV. 36. Nessus ἐδθὺς ἀποθνήσκειν. at prave IV. 44. XI. 73. XVIII. 20. et in Luciani Hermot. c. 74. et Amorib. c. 8. Dubium quidem certe non est, quin perperam in Aelian. I. H. A. 2. legatur ἐδθὺς τοῦ κύριον τοῖς ἐρωστίας ἕγειν, pro ἐδθὺ, ut II. 44. V. 7. VII. 7. eiusdem Aeliani, et ἐδθὺ Ἐφέσου Platon. Theag. p. 129. Conf. Kuhn. in Pausan. VIII. 12. et Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. XXVII. I. WESS.

126. 37. Ἀντέχει μὲν τῆς ἐξβύσεως] Summo studio exire connititur. Lysias Orat. XXXII. 2. ὥστε ἄξιον τὰν μὲν πόλεμον καταθέσθαι, — τῆς σωτηρίας ἀντέχεισθαι. Plato Alcib. II. p. 146. δεῖ ταύτης τῆς ταπεινότητος ἀντέχεισθαι. quo modo saepissime Diodorus inf. c. 24. XI. 71. XIV. 4. 97. etc. Fontem lacumque non dissimilis ingenii habet ex Ctesia Histor. Mirab. c. 161. et 165. Antigonus Caryst. WESS.

126. 46. Τὸ καλούμενον Βαγίστανον] Optime Codd. Stephani Byzant. scripti: Βαγίστανα, πόλις τῆς Μηδίας καὶ ὄρος Βαγίστανον. τὸ ἐθνικὸν Βαγίστανος. absque illis enim fuisset, Mediae hic mons et verum eius nomen in obscuro mansissent. Βαγιστάνη, sic enim scribendum arbitror infr. XVII. 110., regio urbi montique adiacens, firmat postrema Stephani, quae Abr. Berkelio suspecta dubiaque erant. WESS.

127. 52. Ἀποτοιμάδας ἔχει πέτρας] Sic IV. 80. πέτρας οὖσης ἀποτοιμάδας εἰς ἕνος ἐξαστον. et III. 20. ἐπεχούσης πέτρας ἕψηλης καὶ πικτικρόθεν ἀποτόμων. Paullo post παραστήσασα edito verius meliusque censui. Poggium vero, qui διορθώσεως legerat et cetera prave verterat, coarguit P. Leopard. I. Emend. 4. WESS.

127. 56. Σύνιοις γράμμασι] Assyrias intelligit, quae et Σύρια γράμματα XIX. 23.; Ἀσσύρια Philon. I. Vit. M. p. 606. B. Maxim. Tyr. Dissert. XXXIX. p. 222. Synesio Insomn. p. 132. A. et personato Themistocli Epist. 20., formamque et figuram habuerunt, proxime ab hodiernis Hebraeis recedentem, si fides Iudaeis ipsis, qui genus hoc טרישׁא דבב, scripturam Assyriam vocitant Gemar. Sanhedr. II. 13. WESS.

127. 60. Πρὸς Χαύονα] Ctesias I. Persic. apud Steph. Χαύων. Ἡ δὲ Σιμίραμις ἐντεῦθεν ἐξελάτνει, αὐτῇ τε καὶ ἡ στρατιὰ, καὶ ἀφικνεῖται εἰς Χαύονα τῆς Μηδίας. Semiramis vero hinc profecta, ipsa atque exercitus in Chauona Mediae pervenit. Quae quidem Ctesiae id, quod amplexus sum, mirifice firmant, et Diodorum presse eius vestigia legisse docent. Ab urbe autem vicina regio *Χαυονίτις*, quae, si Zagrus mons idem atque Zarcacus sit, ut mihi quidem placet, reddenda videtur Polyb. V. 54. Scio Is. Casaub. ad Strab. XVI. p. 1070. et Salmas. in Solin. 488. Χαλωνίτιν maluisse, et eam regionem ad Zagrum usque pertinuisse, sed in Assyria: quae vero Polybius eo loco, ea interiore in Media, ubi Chauonitis, administrata fuerunt. WESS.

127. 63. Ἐν μέσῳ τῆν πέτρων] Hoc verius. Paradiso enim montem inclusit; nec solet Diodorus aliter, ut c. 7. et XIV. 80. 117. WESS.

127. 74. Πρὸς ὄρος τὸ Ζαγκάτον] Straboni XI. p. 793. Polyb. V. 44. et 54. Ptolemaco VI. 2. p. 170. Zagrus est longissime protensus et Mediam ab Assyria disternans. WESS.

127. 82. *Παρωγενόμενη δ' εἰς Ἐκβάτανα*] Herodotum I. 98. si audis, falsa haec sunt: Deioeces enim Medis persuasit hanc urbem ut conderent. Sed quid si urbem is instaurari ac diligentius muniri iusserit? ita quidem certe censuit auctor historiae, cuius Iuditha praecipuum argumentum, c. 1. 2. Urbs erat ampla ambituque extimi muri, plures enim erant, Athenarum, ut Herodotus refert, aequabat ferme magnitudinem; quae c. stad. cum confecerit, teste Dione Chrysost. Or. VI. p. 87. C., haud profecto male de Ecbatanis infra XVII. 110. Interior murus regiam incingebat, superbam orientis spoliis, eiusque *tecta fulgebant eboris nive*, agnoscis Apuleii c. 6. de Mund. verba, *argenti luce, flammis ex auro vel electri claritate*. Coeli habitus in hac vicinia erat frigidior, unde mos regibus Persarum, aetatem in ea urbis regia absumere. *Θρονοὶ ἐνταῦθα αἱ βασιλεῖς. ψυχρὰ γὰρ ἡ Μηδία. τὸ δὲ χειμάδιον ἐστὶν αὐταῖς ἐν Σελευκείᾳ*, Strabo XI. p. 794. A. ait, sed qui sibi plane contrarius est, modo ne locus sit defectus, quod etiam atque etiam suspicor, cum p. 795. B. καὶ ἦν τὰ Ἐκβάτανα χειμάδιον τοῖς Πέρσῃσι. Conf. B. Brisson. R. Pers. I. 69. WESS.

127. 90. *Ὁ καλεῖται μὲν Ὀρόντης*] Mediae hunc montem haud neglexerunt Ptolem. VI. 2. p. 170. et Ammian. XXIII. 6. Opportune vero Polyb. X. 24. de Ecbatanis, *κεῖται μὲν οὖν ὑπὸ τὴν παρωσίαν τὴν παρὰ τὸν Ὀρόντην, ἀπέχιστος οὖσα, σῖτα ἐστὶν ἐν ὀρειᾷ, ἧς ἡ ἀκρὸς οὖσα, σῖτα ἐστὶν ἐν ὀρειᾷ, ἧς ἡ ἀκρὸς οὖσα, σῖτα ἐστὶν ἐν ὀρειᾷ*, ita enim optime vertit Is. Casaub., et, quod vulgo in Polybio legitur *Ὀρον*, ad eum modum instaurandum significavit. Minus commode Ammian. *et Ecbatana, sub Iasonio monte in terris Syro-Mediorum*, nisi si inter utrumque montem, propius tamen Orontem, fuerint. WESS.

128. 3. *Καὶ τὰς ἀποδόχους πέτρας*] Vocem ultimam e Mss. addidi, probante Diodoro III. 15. Polyb. V. 59. Philon. Ind. I. Vit. Mos. p. 632. C. WESS.

128. 5. *Πόλις ἐν τοῖς ἀναστήμασι* etc.] Strabon. XII. p. 811. C. vide et inscriptionem, quam cippo eius insculptam habet Polyacn. VIII. Strat. 26. WESS.

128. 13. *Παρήλθεν εἰς Ἀμμωνία*] Tuetur hoc Diodor. XVIII. 3. et 28., nec tamen reiectaneum *εἰς Ἀμμωνίαν*, quod et habet XVII. 49. WESS.

128. 18. *Ἀπὸ δὲ τούτων γενομένη*] Saepè Diodor., Plutarch., Herodot., Iosephus hoc genere utuntur, sicuti exempla, a P. Leopardo VII. Emend. I. coacervata, docent. Addo ex Polybio, ut illi subveniam I. 7. *ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τούτων ἐγένοντο, cum vero his essent perfuncti*. et c. 24., *ἀπὸ δὲ τούτων γενομένοι*. haec bene. non item III. 100. *γενομένος δ' ἐπὶ τούτων*. quod oportuerat *ἀπὸ τούτων*, praeferebantur schedae, quibus usus est

Bocclerus. Idem vitium occupavit Aelian. XVII. H. A. 5., qui tamen recte XII. 34. XIII. 19. WESS.

128. 20. *Αἰνιγὴν τειρόμενον*] Habet ex Ctesia, sicuti et Antigonus Caryst. Hist. Mirab. c. 160. Ovid. XV. M. 319.

*Cui non audita est obscenae Salmacis undae?
Aethiopesque lacus? quos si quis faucibus hausit,
Aut furit, aut mirum patitur gravitate soporem.*

Adde Plinium XXXI. N. H. I. cum nota Harduini. WESS.

128. 31. *Πολλὴν ἔλην*] *Ἐλεον* seu *ἕλεον* reponendum esse contextus sequens arguit. Rhoδ. *Περιοχέσαντες πολλὴν ἕλεον*] Diodor. ita scripsisse, dubitari haud potest: repetit eadem III. 9., consentitque Strabo XVII. p. 1178. B. Animadvertit et mendum, quod libros editos insederat, Thom. Gataker. in Anton. IV. p. 133. WESS.

128. 34. *Ἀποκρινόμενος τούτων σχεδιάζειν*] Confer I. 23. Vereor autem vehementer, ne iusto iniquior Ctesias sit historiae parenti Herodoto; neque enim is III. 24. nudis corporibus vitrum circumfundi scribit, sed posteaquam mortuum arefecerint gypsoque obdlexerint, tum demum cippum e vitro cavum ei circumdare: *εἵτα δὲ οἱ περιστάσι στήλην ἐξ ἕλεον πεποιημένην κοίλην*. quae profecto multum distant. WESS.

129. 41. *Τεδόντος ἐπὶ τὸν τάφον*] *Στήλην* cum paullo ante dixerit, hoc praetuli; praesertim quod *τόπος* nimis laxum esset: quod tamen sepulchrum in ipsis aedibus fuisse censendum est ob III. 9. et Strabon. XVII. p. 1178. B. WESS.

129. 45. *Τὴν δὲ ἕλεον πᾶσιν ἐξαρκεῖν*] Ex his verbis colligitur, *ἕλεον* et nostrate vitrum non idem esse. Vitrum apud Europaeos non nascitur, sed multo labore coquitur ex herbarum et lapidum cineribus. Herodotus, quem hoc loco citat Diodorus, illud vitrum fossile esse ait his verbis lib. III. 24. de Aethiopico vitro, *ἡ δὲ σφι πολλὴ καὶ ἐνεργὸς ὁρύσσεται*, id est, *id autem copiosum et facile laboratu effoditur*. De crystallo an intelligendum sit, dubito, quod non videtur eius natura ferre, ut in calidissimis regionibus nascatur; ad quod tamen responderi potest, in calidissimis etiam regionibus, si sint montes altissimi, nivem et gelu ibi durare. Sed crystallum non est facile laboratu, *ἐνεργόν*, nam multo cum labore in vasa formatur, nec, ut audio, fundi potest sine eius pernicie. Fuit proculdubio metallica quaedam species, quam ignorare me fateor. Stibium certe, quod et Antimonium dicitur, videtur esse quaedam vitri species. Videant de ea re, qui metallicam exercent. PALM. De *electro* sive succino, vitri instar pellucido, suspicatus est Th. Gataker. in Anton. IV. p. 133.; mihi in mentem venerat *sal fossilis*, qui ingenti copia provenit in quibusdam Aethiopiae partibus, et ex nativis montibus secatur; quique mollis primo est, candentisque coloris, in lucem autem prolatus durescit, atque ab imperitis pro vitro cen-

seri potuit. Conf. Iob. Ludolf. I. Hist. Aethiop. 7. Haud tamen scio, an operam sit perditurus, qui multum in his laborem posuerit: Ctesiae fides nota omnibus; Herodotus, quae de Aethiopibus memoriae mandavit, pleraque omnia ex auditione, saepe numero fallace fictique tenae, accepit. WESS.

129. 50. *Μικρόν ὄσιον ἀναγράφωμεν*] Lib. III. 5. etc. WESS.

129. 59. *Σταυροβάτης*] Loco propter Tzetzen hoc non movco; eius enim *Ταυροβάτης* ex *Σταυροβάτης*, quod in Clar. 2. legitur c. 19., natum est, idque ex vulgato, ut *καλάβριον, καλαύριον, Έβρος, Έβρος* in Orat. Himerii apud Io. Alb. Fabric. V. Bibl. Graec. c. 38. p. 427., quod non animadversum fraudi fuit doctissimo Io. H. Maio Biblioth. Uffenbachian. p. 638. WESS.

129. 62. *Τοῖς εἰς τὸν — καταπληκτικοῖς*] Spernere hoc polui; praeit ipse c. 17. *ἐδόκησεν ἰππικίας τοῖς εἰς τὸν πόλεμον καταπληκτικοῖς λαμπροῖς*. WESS.

129. 63. *Ἡ γὰρ Ἰνδικὴ γῶρα* etc.] Vide infr. cap. 35. 36. etc. WESS.

129. 73. *Προέχουσι τῶν ἐν τῇ Αἰθίῃ γινομένων*] Livius XXXVII. 39. *Nam praeterquam quod multitudinem regionum elephantorum sustinere non videbantur posse; ne pari quidem numero Indicis Afri resistunt; sive quia magnitudine, longe enim illi praestant, sive robore animorum vincuntur.* quibus gemina Polyb. V. 84. atque alii in Exercit. II. c. 5. de Elephant. Gish. Cuperi. WESS.

129. 78. *Τὸν πρὸς Ἰνδοῦς ἔξευχεῖν πόλεμον*] Indica haec Semiramidis expeditio, ut pleraque huius feminae, ipsis veteribus suspecta fuit. Strabo XV. p. 1007. haud multum illi tribuit, neque admodum Megasthenes, quem auctorem Strabo habet. Arrianus animo quidem agitasse id bellum, sed in ipso apparatu mortem eius consilia disiecissee, Indicor. c. 5. adfirmat. WESS.

129. 81. *Δικειλευσμένη τοῖς ἐπάροχαις*] Habet Suidas in *Σεμίραμις* mandata, quae regina Dercetaeo dederit de copiis cogendis et ceteris, quae bello usui forent; quae quidem mandata cum bene respondeant his Diodori, ex Ctesia deprompta suspicor. WESS.

130. 86. *Μετὰ τρίτον ἔτος*] Tertio abhinc anno, *εἰς τρίτον ἔτος*, ut in Suida et cap. seq., quod genus frequentissimum. Iosepho I. B. I. 13. 1. *μετὰ δὲ δύο ἔτη* idem est quod *δευτέρω ἔτη* XIV. A. I. 13. 3., et *μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας* I. B. I. 16. 2., quod *εἰς τεσσαρακοστὴν ἡμέραν* XIV. A. I. 15. 4. Vid. Aldrich. ad penult. locum et XIV. A. I. 15. 4. et Georg. Raphael. Observ. Xenoph. ad Matth. XXVI. 63. WESS.

130. 90. *Πλοῖα διαίρετά*] Navium hoc genus *πλοῖα διάλυτα* Straboni XVI. p. 1076. B. Curtius VIII. 10. 3. *Iussitque Alexander ad flumen Indum procedere et navigia facere, quis in*

ulteriora transportari posset exercitus. Illi quia plura flumina superanda erant, sic iunxere naves, ut solutae plaustris veli possent, rursusque coniungi. quae Strabonis et Curtii loca Io. Scheffer. I. Milit. Nav. 4., ubi navium solutilium formam exsequitur, non lateerunt. Mox malle *περὶ τοῦτους τοῖς* etc. WESS.

130. 2. *Βοῶν μελάνων*] Ut videlicet color pellium speciem elephantorum prae se ferret. Rhod. *Βοῶν μελάνων τριάζοντα μυριάδας*] Suidas, *βύρνας δὲ βοῶν ὁμοειρητῶν εἰς τριάζοντα μυριάδας*. De colore eadem ac Diodorus Chiliad. XIII. 928. Tzetzes, et recte; elephantum enim, quos exprimere voluit, plerique omnes nigerrimi sunt, *χρῶμα μελάνος καταχρῶος καὶ δι' ὄλου τοῦ σκῆματος*, ut Aretaeus II. de Causs. Morb. Diut. c. 13. ait. WESS.

130. 12. *Μήτε τῶν ἔσωθεν τεγγιῶν*] Postremam vocem non dubito, quin Grammatici nimis officiosae diligentiae debeamus. Equidem induxissem, si vel unus Codex addixisset. WESS.

130. 16. *Αἱ τε ναῦς*] Districte Phrynich. p. 28. hoc ut solocem damnat: *αἱ νῆες ἐρεῖς, οὐχ αἱ ναῦς, σόλοικον γάρ.* Lenius paullo Moeris, *νῆες, ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικῶς. ναῦς, Ἑλληνικῶς* quae nullo suo merito suspecta visa sunt Illust. Spanhem. in Aristoph. Ran. 49. Id enim dicit, Atticis primo casu *αἱ νῆες*, ceteris *ναῦς* dici. Videntur quoque librarii Coislin. et Mutin., ut Atticorum consuetudini haec congruerent, *νῆες* praeoptasse; quos et ego sequerer, ni Diodor. aliud vellet: nam *αἱ ναῦς* XIII. 13. *μακροὶ ναῦς* XVII. 97. *κατηρτισμέναι ναῦς* XIX. 62. neque soli haec forma, etsi et *νῆες* haud raro occurrant, placuit. Philo Iud. enim de Cherub. p. 114. *αἱ ναῦς καταβροσιν*. Pausan. VI. 3. p. 460. *αἱ ναῦς αἱ Ἀττικαί*. Aelian. X. H. A. 17. XIII. 28. XIV. 26. XV. 5. etc. WESS.

130. 20. *Ἰππικῶν δὲ πενήκοντα*] In Suida, *ἰππικῶν δὲ ἑκατὸν μυριάδας*. Itaque incertus sum, quem numerum sequar, retineoque adeo vulgatum. WESS.

130. 22. *Ἐπὶ τὸν δὲ ἴσον* etc.] Haec cum voce praecedenti potuerant abesse; sed ut obscurum vitaret, videtur ea addidisse. Mox *ἴσοι* haud dubie iustum est. Suidas, *ὄρεπληγῶσαν δὲ ἑκατῶν μυριάδας δέμα. ἀνδρῶν ἐπὶ καμῆλων μαχομένων τὸ ἴσον πλῆθος*. De camelis autem, quos olim in aciem varii, et imprimis per orientis plagas, duxerunt, plura Stewich. in Veget. III. R. M. 23. WESS.

130. 23. *Τὸν ἀριθμὸν ἴσον*] Lege *ἴσοι*. Rhod.

131. 29. *Τοῦ μὴ φοβέσθαι τὴν ἀγριότητα* etc.] Horrent elephantos stridoremque eorum et odorem difficulter ferunt equi. Livius XXX. 18. *ad quorum (elephantorum) stridorem odoremque et aspectum territi equi, vacuum equestre auxilium fecerunt.* et XLIV. 5. *qui, ubi ad invia venerant, deiectis rectoribus, cum horrendo stridore pavorem ingentem equis maxime incutiebant.*

vide Africani Cestos c. 24. p. 298. et Io. Freinshem. in Curtii VIII. 14. 23. WESS.

131. 30. Περσεὺς ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς] Non praeferit hoc eius stratagemata Polyae. IV. 20. WESS.

131. 40. Πλοῖα ποτάμια] Puto naves ex uno arundinis trunco cavatas innuere, quae μοιόζυλα Hippocrati de Acre, Ag. Loc. p. 290. Polyb. III. 42. Heliodoro vero I. p. 57. τὰ λιμναῖα ἀνάφη, ἀπὸ μόνου ξύλου καὶ πρέμνου παγίος ἐνὸς ἀγροικότερον κοιλαινόμενα. cuius et L. IX. p. 460. vide. WESS.

131. 42. Ὅν τὸ πάχος οὐκ ἔν — περιλάβοι] Conf. infra XVII. 90. et Strabon. XV. p. 1037. C. WESS.

131. 50. Καὶ πολλαπλασιάσας τοὺς προῖπάγοντας] Quae ex Ctesia de Indorum rege, cum is bellum movet, exseripsit Aelian. XVII. H. A. 29., elephantorum hunc numerum immanem fuisse indicant. WESS.

131. 53. Τὴν ἐπὶ τῶν θωρακίων κατασκευὴν] An loricator et turribus instructos fuisse significat? utroque enim genere armabantur, tum ne quid damni belluae sagittis telisque inferretur, tum ut ex turribus tela in hostes vibrarentur: μάχονται γὰρ ἐπισκευασμένοι πρόγονος inquit Philostrat. II. Vit Apollon. 12. et τὸ θηρίον πέφρακται μὲν καὶ σιδήρῳ παρασώμενον εἰς μάχην Heliodor. IX. p. 437. Portasse tamen turres duntaxat innuit τῶν θωρακίων vocabulo; cuius suspicionis auctorem do Aelianum XIII. H. A. 9., qui de elephanto Indorum bellatore, ὃ δὲ στρατιώτης ἔλεφας ἐπὶ τοῦ καλούμενου ΘΩΡΑΚΙΟΥ, ἢ καὶ τῆς Αἰα τοῦ πρώτου γυμνοῦ καὶ ἑλευθέρου πολεμιστὰς μὲν τρεῖς παρ' ἐκάτερου βάλλοντας καὶ τὸν τρίτον καταβνυ γέθει. neque enim commode loriciam eo loco intellexeris. WESS.

131. 69. Τῶν παρεμβεβληκότων] Legitimum hoc est, et de illis, qui castra metati sunt, Diodoro probatum XIII. 87. καὶ ταύτη παρεμβάλεν. et II. 13. καὶ πᾶσαν στρατιῶν παρεμβεβληκῶν ἐν τῷ πεδίῳ. Idem et Alexandrinis interpretibus frequens Exod. XVIII. 5. Numer. I. 50., I. Samuel. IV. I. etc. WESS.

132. 74. Ἐπαρθεῖσα τῆ νίκη τὰς ἐν τῷ ποταμῷ etc.] Copulam, quae orationem conturbabat, secutus veteres Codd. sustuli. Hoc vero tempore, modo res fidem capiat, accidisse suspicor, quod de Semiramide Suidas prodidit in Σμύρῳ, et L. Kustero pravum adeo visum est, ut aliis illustrandum et emendandum reliquerit: verba sunt: ἢ αὐτὴ ἐκνεύσασα τὸν ποταμὸν Ἰνδόν, καὶ τῆς ἐντὸς κοίτης κτίσασα παλάτιον καὶ θρωμάτων ἐγχορήγων ἡσαυλωμένον, ἀδιδις ἀπέλευσεν εἰς τὴν κοίτην. quae mihi, praefiscine dixerim, obscuri nihil admodum habere videntur, modo futile vocabulum ἐγχορήγων immutes, ac ἐγχώστων levi discrimine esse inbeas. Sententia erit: Semiramidem Indum flumen alio derivasse, conditisque intra eius alveum palatium et in aggeres aggestos bitumino inpositis, idem in suum alveum immisisse.

Κοίτη de fluminis alveo Procop. V. Aedif. Iust. 5. WESS. De lapidibus ἐγχορήγῳ Ducang. Gloss. Lat. v. Encores citat Reiskius, qui infelice tractat locum Suidae, transposito uno τῆς post ἐντὸς sanandum.

132. 81. Κατὰ τοὺν χωροῦντων πραγμάτων] Haud referet hocce probaveris an προχωροῦντων; quod tametsi in prospero rerum successu magis obvium, uti προχωροῦντων τῶν κατορθωμάτων Ioseph. I. B. I. 2. 7., et κατὰ τοὺν τοῖς Αἰτωλοῖς τῶν πραγμάτων προεχωρημάτων Polyb. IV. 36. et infra XI. 16. XIV. 18. XVIII. 20., non deest alteri patrocinium in Dionys. Halicar. T. H. p. 130., ubi de Thueydide τῶν δὲ κατὰ τοὺν κωροηκότων καθάπαξ οὐ μέμνηται. WESS.

132. 92. Ἀπαντες διηπόρου τὸ πάθην etc.] Lego διηποροῦντο πάθην etc. ut sit διαπορεῖσθαι pro διαπορεῖν. STERH. et RHOD.

132. 3. Ὡς ἤγγισαν ἀλλήλοις τὰ στρατόπεδα] Negligit Grammaticorum decreta, ut saepe alii. Vid. I. 93. Malui vero Codd. Coisl. et Mut. sequi, quod ita fere soleant. Iacob. IV. 8. ἐγγίζουσι τῷ θεῷ, καὶ ἐγγεί μῖν. Vid. infra XIV. 23. WESS.

132. 12. Οἱ τῶν Ἰνδῶν ἵπποι — προσήχοντο] Nisi ingratum quodam modo esset ἵπποι προσάπτερον, ut plures Codd., id amplecterer: videtur enim plus impetus habere, sicuti in Dionys. IX. A. R. p. 564., προσικνεόντες οἱ τολμηρότατοι. similique Nostri XIII. 112. Et sunt Inderum equi ingenio ferociore, si vera de illis prodidit Aelian. XIII. H. A. 9. WESS.

132. 17. Ὡς ἐνέγγαρον] Ut casus ferebat, quomodo ὡς ἐννε I. 14. Haud tamen scio an ὡς ἐνέγγαρον scriptorum librorum potius sit, indicetque eos, sicuti erant armati, ab equis, frena recusantibus, fuisse ablatos. Solent simili in re ὡς εἶχε et ὡς εἶχον frequentissime terere. Herodot. I. 24. de Arione ἀνιπάλων ἐς τὴν θάλασσαν ἐωυτὸν, ὡς εἶχε, σὺν τῇ σκευῇ πύσῃ; quae Dio Chrysost. aemulatur Orat. XXXVII. p. 455. C. Sophocles Antigone vers. 1221. εἶθ' ὃ δόμοσος Αὐτῷ χαλωθεῖς, ὡσπερ εἶχ', ἐπενταθεῖς Ἥραισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος. Appian. III. B. C. p. 938. ὃ μὲν δὴ Λέπιδος, ὡς εἶχεν, ἐκ τῆς εἰνῆς ἄζωστος εἰς αὐτὸν ἐξέθουρε. quae si tibi non suffecerint exempla, confer Cel. Duker. in Thueyd. III. 30. WESS.

133. 21. Ὁ βασιλεὺς οὐ καταπληγεῖς] Sic scripsit Dioscorus: perculsum non fuisse suorum fuga Stabrobatem, impressio, quam strenue fecit, satis arguit. WESS.

133. 26. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ τῶν ἄλλων etc.] Rhodom. haec Semiramidis elephantos spectare ratus, verterat: id licet factitii elephantos etiam in exercitu Semiramidis facerent, verorum tamen impetum ad exiguum tempus sustinuerunt. Sed factitiorum in his quidem mentio nulla. Stabrobatae reliqui elephantum, cum ipse in hostem esset invecus, itidem urgere reginae copias coeperunt;

quorum illae incursum cum non sustinerent, in fugam abierunt. Bene ergo Ms. Mutin. ἢ μετὰ τῆς Σεμ. δύναμις βραχύν ἐπέστη χρόνον. WESS.

133. 32. Τῶν δὲ τοῖς ἰσχυροῦσιν ἀνασχίζομένων] Diodoro sollemne est, ut ebur dentes esse putet, I. 55. XVII. 88. Alii res ambigua videtur; unde Aelian. VII. H. A. 2. διὰ τὸ κάλλος τῶν ὀδόντων ἢ κεράτων μέγεθος Afrorum regum elephantos venari et occidere constituisse ait. Pausan. pro cornibus etiam atque etiam pugnat V. 12. Tu vide Pet. Petium in Arctaeum II. de Causs. morb. Dicitur. c. 13. p. 213. edit. Boerh. WESS.

133. 34. Πλήθος νεκρῶν σορευομένων] Non de nihilo est consensus Codd. in voce σωρευομένων. Forte numeri enallagen probarunt, qua Thucydides V. 60. 80. τὸ μὲν οὖν στρατόπεδον οὕτως ἐν αἰκίᾳ ἔχοντες τὸν ἄγρον, et S. Lucas Evang. II. 13. πλήθος στρατιῶν οὐραίων, αἰνοῦντων τὸν θεόν, et Ioseph. I. A. I. 19. 1. τὰ δὲ πλήθος αὐτῶν ἀριθμῶν κρείττον ἔσται, μέζονσιν νόμοις καταλιμπάνοντες. quae Iosephi a Cel. Cocceio tentata nollem: sequitur enim, ut optimus quisque, hoc genus et I. B. I. 4. 7. et c. 7. 1. passimque aliis in locis. Ego vero vulgatam Diodori scripturam hic retineo, opinatus prioris vocis inflexionem huius mutandae occasionem delisse. WESS.

133. 42. Ταχέως ἀρίπνευσε] Celeriter equo vecta aufugit; qua potestate et infra XIII. 112. XIV. 8. XVII. 59. XVIII. 12. Parthen. Erotie. c. 24. ἀρίπνευσεν εἰς τὰς Σορμικοῦσας. Conf. Is. Casaub. in Strabon. VII. p. 450. WESS.

133. 48. Διωγμὸς ἐγένετο βίαιος] Non videtur prorsus reiectaneum ὄριστος, quod Hesychie haud aliud est atque ὄριστος, ὄριστος. His enim utuntur in conferta multitudine, sese urgente et trudente, uti Polyb. IV. 58. Nec sequor tamen ob haec Xenophonis III. Cyropaed. p. 69. ἐνθα δὲ καὶ ἰσχυρὸν διωγμὸς ἦν καὶ ἀνδρῶν, καὶ φόβος ἐξ ἀμφοτέρων. WESS.

133. 60. Αἰὲς σημασιῶν αἰτῶν γεγονυῖων] Suspicor scripsisse Diodoram Αἰὲς σημασιῶν, quorsum et ducunt Clar. et Mut. et ceteri Codd., qui γενομένων praefereunt, aut Διοσημειῶν, ut ora Vatie.; quibus vocabulis terrae motum, tonitru, gravem et subitam tempestatem, procellasum imbrem et id genus prodigia describere adsueverunt. Appian. Annibal. p. 593. καὶ γιγνομένων ἐν Ρώμῃ σημασιῶν ἐκ Αἰὲς προβερῶν. Pintarch. T. II. p. 300. B. περὶ τὰς Ἐλενθίους ἰδαίαι καὶ βρονταῖς καὶ Διοσημειῶν ἄλλαις κατεσχεθῆναι. Conf. Kuhn. in Pausan. III. 5. p. 216. Langbaen. in Longin. 15. p. 214. et infra V. 40. WESS.

134. 64. Ἄπο μέγῃ τῆς δυνάμεως] Longe graviores Semiramis eladem passa est, si μετὰ εἰκοσὶν ἀνθρώπων viginti duntaxat viris stipata aufugerit, ut Strabo XV. p. 1007. A. et 1051. C. memoriae prodidit. WESS.

134. 66. Καὶ τὸ παρ' Ἀμμωνος λόγιον] De eo c. 14. Recepti autem παρ' Ἀμμωνος, sermonis genio consentiente. WESS.

134. 70. Εἰς θεοὺς — μεταστραφέντη] Ficta haec sunt, ut feminae decus adaugeretur. Filius Ninyas, seu ambitionem sive petitum conenbitum indignatus, eam sustulit apud Iustin. I. 2. et Agathiam Scholastic. II. p. 62. A. Loquendi autem hoc genus explicuimus abunde I. 20. WESS.

134. 71. Φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περισσοτέρην] Parisententia Lucianus de Dea Syr. c. 14. τὸ Σεμυρίμιος τέλος ἐς περισσοτέραν ἀπέβηκε, et Athenagoras Leg. pro Christian. c. 26. εἰς περισσοτέραν μετέβηκεν ἢ γυνή, ὃ μᾶθος παρὰ Κτησίμ. indidem columbarum Syros inter et Assyrios cultum derivantes, de quo quidem plura post diligentem operam I. Nic. Ioensis VI. Miscell. 22. et Ger. Io. Vossii I. Idolol. c. 23. commentari supervacaneum arbitror. Id potius agam, ut, quod promittere memini, vim potestatemque verbi ἀπαθανάττειν paullo uberius declarem. Dicit Diodorus Assyrios ἀπαθανάττειν τὴν Σεμυρίμην immortalem eam fecisse seu immortalium in numeram transcripsisse; ad quem modum Philo. Ind. Leg. Cai. p. 1005. A. εἰ γὰρ ἀθανάττεινοι, inquit, αἱ ἀστυαὶ, πάντως ἡ θεοῖσι κατὰ. cui propterea ἀπαθανάττεισθαι illi omnes perhibentur, qui quovis modo immortalitatem consequantur, veluti de Mund. Opific. p. 17. A. ubi de philosophiae culta, ἢ ὅ ἡ κατὰ θεοῦ ὡς ἀνθρώπων ἀπαθανάττεισθαι. et III. Vit. Mos. p. 696. B. ἐπειδὴ τὴν ἐνθένδε ἀποικίαν ἐμύλλειν εἰς οὐρανὸν στέλλεσθαι, καὶ τὸν θεῖον ἀποικίων βίον, ἀπαθανάττεισθαι. Non addo ex libro, quo Deter. potiori insidiari docet p. 175. Et neque ex eo de Cherub. p. 341.; longum enim foret singula excerpere. Simile tamen, nec negligendum, ἀπαθανάττειν τὰς παρουσίας earum usum perpetuum et quodam modo aeternum reddere Synesii Encom. Calv. p. 86. A. et ἀπαθανάττειν τὰς τιμὰς Porphyrii II. A. A. 5. WESS.

134. 78. Αἶο πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα] Haud aliter Syncellus Chronograph. p. 96., et editus Iustin. I. 2., nam scripti eius Codd., quos inter Franequerani duo, aut xxx aut xxxii annos praefereunt. WESS. Anonymus citatus supra p. 117. 75. sic: ἐτελεύτησεν ἔτη βιόσασα ξ̄, βασιλεύσασα ἔτη μβ̄; unde defendas scripturam βιόσασα μὲν ἔτη ἐξήκοντα, quam non habuit Georgius Syncellus.

134. 79. Ἀθήναιος δὲ καὶ τινες τῶν etc.] Seleuciensem Athenaeum, Peripateticum philosophum Strabonisque aequalem, Io. Alb. Fabricius IV. B. Gr. 20. p. 631. eundem esse suspicatur. Mihi dubium est: neque enim Geographus XIV. p. 987. hoc eum de genere quidquam in literas retulisse significat; et suae aetatis hominem Diodorus si memorasset, aliquo saltem titulo eum distinxisset; laudem tamen vir egregius meretur, sed coercionem N

Abramus, qui VI. Phar. V. T. 15. turpi errore Athenaeum Nau-
cratidem, cuius Deipnosophistarum libros lectitamus, hunc esse
et Diodoro propterea multis annis priorem asseverat. Inter ce-
teros autem, qui de Semiramide ea prodiderunt, haud postremus
est Dinon, Persicorum locuples auctor, in Aelian. VII. V. H. 1.
WESS.

134. 85. Πένθ' ἡμέρας παραγοῆσαι] Sic et Aelianus ex
Dinone. Plutarchus T. II. p. 753. D. unius diei imperium impe-
trasse, nescio quo auctore, tradidit; quae discordia in rebus Se-
miramidis, multo omnium incertissimis, haud insolens. WESS.

134. 93. Μεγαλειπόλον οὐσαν] Hoc praestare ante osten-
dimus c. 7. WESS.

134. 1. Οὐδαμοῦ ζηλώσας] Recipiendum e margine οὐδα-
μοῦς. Quem enim locum hic locale habeat apud eum, qui gynae-
ceum vix unquam egressus memoratur, Athen. L. XII. 7. RHOH.

135. 3. Τῶν περὶ αὐτὸν ἐννοήτων] Postremam vocem per-
peram et sine caussa neglexit Clarom. I. Ctesias, quem Diodorus
apertissime aemulatur, in Athen. XII. 7. et Cephalion apud Syn-
cell. p. 167. servandam ostendunt. Iam quod paullo post sequi-
tur χοῆσθαι ταῖς ἡδοναῖς ἀνεπιμακρότως, haud scio an pra-
vum sit. Illumne haud teete voluptatibus perfrui dixeris, qui in
regia abditus nullius in conspectum prodit? uti de Ninia Diodo-
rus. Equidem, sedulo ut dicam, e vestigiis Coislini libri ἀνεπιμα-
κρότως, sine ullo impedimento, scriptum olim fuisse conicio.
WESS.

135. 14. Ἀπέλθεν εἰς τὰς πατρίδας] Violentius est Mutin.
ἀπέλθοντες, et hoc multis partibus posterius: sic supr. c. 3. τὸν
Ἀράβων βασιλέα — ἀπέλυσεν εἰς τὴν οὐρανόν. et XIII. 96. καὶ
Ἀλέξανδρον ἀπέλυσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. XVI. 52. τοὺς δὲ συστρα-
τευσαμένους — ἀπέλυσεν εἰς τὰς πατρίδας. Cuius generis plura
si desideres, Th. Gataker. in Anton. XI. 3. ut adeas auctor sum.
WESS.

135. 22. Εἰς τὴν ἰδίαν ἑκάστος χωρίζεται πατρίδα] Pru-
dentissimum hoc et quale a principibus, gulae ac ventri deditis,
vix exspectassos. Longis enim spatiis discreti exercitus, quod
saluberrimum ad continentendam militarem fidem, nec vitium nec vi-
ribus miscentur, ut fere Tacitus I. Hist. 9. Contra ea plures unis
aestivis si contineantur, ipse numerus fiduciam ad res novandas
addit, ut eiusdem libri c. 51. et Annal. I. 31.; cui rei si praefecti,
imperium rapere cupientis, ambitio accesserit, civili bello
decernenda res est: quod post Augusti excessum Romanos princi-
pes suo saepe malo expertos esse, quis tandem est qui nesciat?
WESS.

135. 34. Haῖς παρὰ πατρὸς διαδεχόμενος] Sic et Cepha-
lion in Syncelli Chronograph. p. 167.; a quo et Ctesia dissen-
tiunt Bion et Alexander Polyhist., Semiramidis posteros usque ad

Belleum, Derectadae filium, Assyrii regni gubernacula tenuisse,
tum Belitarum, obscurissime natum, mira quadam ratione impe-
rium occupasse atque ad seros nepotes tramisisse memorantes
in Agathiae Scholastici II. p. 63. et Syncello p. 359. Adeo in
Nini successorumque gestis rebus veteres scriptores discordant!
WESS.

135. 35. Ἐπὶ γενεᾷς τριάκοντα] Euseb. et secutus illum
Syncellus, corruptos enim eius numeros ad hanc formam esse
iustaurandos recte animadvertit Iac. Goar. et diu ante eum Iac.
Bongars. ad Trogi Prolog. L. I., γενεᾷς τριάκοντα πέντε in
Diodoro invenerunt; contra utrumque veniunt scripti Codd. miro
consensu, quinque additas generationes sive actates et hic et
c. 28. praefracte refutantes. Vel sic tamen locum illis haud ne-
gassem, si mihi liquido apparuisset, Ctesiam, quem Diodorus
auctorem habet, totidem ad Sardanapalum usque numerasse. Cep-
halion quidem certe de Ctesia id inficiari videtur in Syncelli
Chronograph. p. 167. Constat praeterea sibi Diodorus, trigesimi-
mum a primo imperii conditore Nino Sardanapalum, quo de cap.
seq., perhibens. WESS.

135. 38. Ἐπὶ δ' ἐξήκοντα] Recte haec desunt Euseb. et
Syncello, neque leguntur infra c. 28.; ut prorsus probabile sit,
ab aliquo esse addita: neque enim, D. Petavii IX. D. T. 13.
verba sunt, satis apta est series orationis πάλιν τῶν χιλιῶν καὶ
τριακοσίων, ἔτι δ' ἐξήκοντα. Quis enim non videt, ab imperita
manu esse hanc appendicem, eius, qui excurrentem numerum
importune concepit, aut ad oram adnotavit: unde postea in con-
textum a librariis inculcatus est? Adde Ctesiam annis mille et
trecentis Assyriorum imperium terminasse in Iustin. I. 2. Atque
haec tametsi voces illas eliminandas maximopere suadeant, indu-
cere tamen atque eiicere nolui, tum quod mordicus eas teneant
scripti libri, tum praeterea ob Agathiam, qui ex Diodoro Cte-
siam, uti ait, secuto, L. II. p. 63. D. Ἐξ τε καὶ τριακοσίων ἤδη
πρὸς τοῖς χιλίοις καὶ ὀλίγω πλείωνων ἔτων παροργηζόντων, ex
quo Ninus summam rerum obtinuerat, imperium Assyriis ablatum
perhibet: neque enim dubium est, quin eius ἔξ e Nostri ἐξήκοντα,
sed scribae peccato, sit progenitum. Adde Syncellum Chronogr.
p. 359., ubi Agathiam, quod doctissim. Goarem haud animadver-
tisse miror, exscribit. WESS.

136. 42. Οὐ κατεπέμψεν γράφειν] Lego οὐδὲν κατεπέμψεν,
ut alibi ipse loquitur et ut mos est aliis loqui. STEPH. et RHOH.
Accedo viris doctissimis. Sic I. 33. περὶ ὧν οὐδὲν κατεπέμψεν
γράφειν. et III. 3., suffragante sermonis genio: plenum enim fo-
ret πρόβλημα οὐδὲν κατεπέμψεν, quod Lucian. de scrib. Histor. c.
52. addidit. WESS.

136. 47. Ὅς ἦν εἰκοστὸς ἀπὸ Νινύου] Ἠλκοστὸς καὶ ἕκτος
Euseb. non audeo recipere: si enim superiora bene se habeant,

trecenti anni, qui ad Sardanapali imperiique interitum supersunt, nimii sunt quatuor regibus. Africano, cuius auctior catalogus, Teutamus regum Assyriorum xxxvii. est apud Syncell. p. 151., Cephaliōni vero xxxii. a Belo in eiusdem Chronograph. p. 168.; qui numeri menda si careant, melioresque sint Eusebianis Chron. p. 30., ubi *Ταύτατος ἑβδομος καὶ εἰκοστός*, uti quidem suspicor: nam xxiii duntaxat regum Assyriorum nomina ex Ctesia cognita esse Cephaliōni adfirmaverat; Diodori scripturam haud parum iuvare poterunt. WESS.

136. 53. *Τὸν δὲ Τεύταμον μυθίους* etc.] Troianos Assyriorum opibus nixos fidentius in bellum cum Graecis esse ingressos et Plato III. de Lb. p. 685. C. significat. Iam quod Claris. Schurzfleischius in Notit. Biblioth. Vinar. p. 184. Teutamum cum Tithono confudisse Diodorum videri censet, id properanti excidisse arbitror. WESS.

136. 62. *Κληθέντα ἀπ' ἐκείνου Μειμόνεα*] Regiae Suserum id fuisse cognomen Herodot. V. 53. Strabo XV. p. 1058. C. Aelian. V. H. A. I. et XIII. 18. Pausan. IV. 31. p. 356. consentiunt. WESS.

136. 64. *Λεωφόρον ὄδδον*] Viam hanc, per mansiones descriptam, Pausaniae aetate Phryges peregre advententibus ostentabant, L. X. 31. p. 875. Poggium vero *viam leophoram* verentem leni brachio castigavit L. Cael. Rhodiginus XIII. Lect. Antiq. 19. WESS.

136. 66. *Λέγοντες ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις γεγονέναι*] Aethiopyum, Aegypti adfinium, caussae patrocinatur Philostrat. VI. Vit. Apol. 4. et Heroic. III. 4.; Susis atque ex Media venisse Pausan. X. 31. et eius vestigia premens Suidas prodidit in *Μέμνων* alia Diodor. infra IV. 77.; qua scriptorum discordia in eam adducor opinionem, ut Memnonis ad Troiam expeditionem non admodum certam opiner, a Graecis post Homerum, ut multa, pigmentis fuceque exornatam: nec temere tamen negavero, fuisse veteri aevo principem hoc nomine, qui ex Aegypto profectus victoricia per Asiam arma circumtulit, et plurima nominis sui reliquerit monumenta. Vid. supr. I. 47. WESS.

136. 72. *Ἦνδ Θετταλῶν Ἰνεδρευθέντα*] Pindarus, primus eorum, quorum nobis nunc copia, fabulam luculentis versibus celebravit Od. VI. Nemeonic. et VI. Pyth., post dein Quintus Calaber II. 540. Homerus enim Odys. A. 521. Memnonis quidem commemorat, de insidiis et nece nihil. Conf. Io. Marsham. Canon. Chronol. p. 431. WESS.

136. 78. *Τριακοστός μὲν ὢν ἀπὸ Νίνου*] *Καὶ πλείστος* ex Eusebio addendum arbitratur III. Scaliger ad illius Chron. p. 254., cui contra concordem veterum Codd. consensum et Diodori ipsius, xxx γενεαῖς seu regum aetatibus, uti supra ostendit,

sum, imperium Assyriorum circumscribentis, sententiam adstipulari non possum. WESS.

136. 83. *Καὶ τὸ μαλακώτατα τῶν ἐρίων* etc.] Aemulator Ctesiam, sicuti et Plutarch. T. II. p. 326. F., et Nic. Damascen. Excerpt. Vales. p. 426. quod ex eius apud Athen. XII. 7. verbis clarissime adparet. Recte vero hominis et animi effeminati argumentum ex Ianae tractatione sumit: *ὡς γὰρ ἐπὶ τὸ πλῆθος εὐτελεῖς ἐνθροπίσσοι καὶ τὸ τῶν κατακότων καὶ γυννίδων φύλον, ὡς τὴν ἐρίων ἐργασίαν κατατρέχεται ἕλῳ θηλύτητος*, eleganter Hierocles in Stobaei Serm. LXXXIII. p. 491. Max digittum non verterim, sive tu *ἐταιρῶν* an *ἐταιρῶν* praeposueris: illud tamen, ne contra scriptos libros venirem, suam in sedem restitui. WESS.

137. 85. *Ψιμνθίους* Vatic. solum verum est. Vide quae egregie disputavit Ti. Hemsterhusius ad Aristophan. Plut. p. 394. WESS.

137. 99. *Ἦνδ τινος Ἑλληγος*] Choerilus vertit et numeris adstrinxit, Athen. XII. 7. auctore; quod eius epigramma variis modis expresserunt, ut usus et instituti ratio ferebat. Equidem Diodoro tres versus, qui vulgo aberant, quosque meliores Codd. et Io. Tzetzes haud praeterierunt, negare nolui. Habent eisdem Strabo XIV. p. 989. Athen. VIII. 3. p. 336. Schol. in Aristoph. Aves vers. 1022., illustraruntque Is. Casaub. in Athen. p. 367. et Desid. Herald. ad Martial. VIII. 69. WESS.

137. 4. *Ταῦτ' ἔχω*] Epitaphium hoc Sardanapali ab Athenaeo lib. Deipnosophist. VIII. 3. plenius recitatur, ubi pro *λείπται λένεται* habetur *Ῥιον*.

137. 9. *Τὴν ἡγεμονίαν ἄρδην ἀνέτρεψε*] Male Euseb. et Syncellus. Nihil vulgato tritius cum de urbe, imperio, ceterisque, quae pessumdantur atque evertuntur, sermo instituitur. Plato I. Lb. p. 640. E. *μεθύων καθερηγῆτης καὶ πᾶς παντὸς ἄρχων, ἀνατρέπει πάντα*. Herodot. VIII. 62. *ἂν δὲ μή, ἀνατρέψει τὴν Ἑλλάδα*. Aeschin. in Ctesiphont. p. 76. *τὸν δὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετραφύτα, τοῦτον εἴσατε* etc. Vide infra XIII. 75. WESS.

137. 17. *Ἦνδ μὲν Βέλεστος*] Videtur haec vocis productio nescio quid barbaricum prae se ferre. Ego scriptis libris, Agathiae II. p. 63., Syncello Chronogr. p. 205. et Io. Tactzae Chiliad. III. 426. obsecutus sum. WESS.

137. 20. *Προέλεγε — ἀδιαπτότως*] Vide I. 50. et II. 31. WESS.

137. 29. *Ἦνδ πῶς ἅπαντας παρελύμβανε*] Summo studio atque ambitione. Polybins VIII. 16., *Ἀχιλῆος δὲ προσεδεῖμενος ἔκτενως καὶ φιλοσοφῶνως τὸν Βῶλιν*. Herodot. Vit. Homer. c. 7. *ὁ δὲ Μέντωρ ἐνοσήμεσον αὐτὸν ἔκτενως*. cui simile c. 26., et Nostri *ἐκτενέστατα* in Ursini Eclog. 5. WESS.

138. 32. *Αὐτὸς τινὲ τῶν εὐνούχων*] Nomen hominis ex Ctesia adscriptis Athen. XII. 7. Adde Aristotelem, qui rem fabulae similem censet, et Ctesiam, quamquam nomine non addito, perstringit V. Polit. 10. WESS.

138. 41. *Τὸν τῶν βαρβάρων*] Quis vero ille *Barbarorum* rex? Nonne Sardanapalus ipse *Barbarorum*, ut quidem Graeci omnes alios vocitarunt populos, monarcha fuit? Sed facilis expeditio. Expunge prius β et posterius ο, inque huius locum β transfer, et certae gentis nomen prodibit. RHOD. *Τὸν τῶν Ἀράβων*] Rhodom. coniecturam vetustae schedae adfirmant. Similem mendam indicavimus I. 53. WESS.

138. 46. *Ἐπὶ ἑλευθερία*] Ea condicione, ut liberi suique iuris essent. *Ἐπὶ* enim pactis significandis est apta, ut bene Is. Casaubon. in Strabon. X. p. 708. Aristotel. III. Polit. II. de regni forma, quae olim certis praemiis et honoribus erat definita, αὐτῆ δ' ἦν ἐόντων μὲν, ἐπὶ τισὶ δ' ὠρισμένοις. Hinc frequens illud ἐπὶ μέρει τῆς γῆρας, ut partem regionis accipias, et ἐπὶ μέρει τῆς πόλεως apud Strabon. XII. p. 818. A. et XIV. p. 983. Appian. II. B. Civil. p. 742., pro quo prave ἐπὶ μέρει τῆς βασιλείας Apollodor. I. Biblioth. 9. 12. ἐπὶ ἀναδασμῶ τῆς γῆς Pausan. II. 13., ἐπὶ τούτοις Lucian. I. H. V. 19. WESS.

138. 60. *Σαρδανάπαλος — εὐθὺς ἐξήγαγεν*] Mira profecto metamorphosis; qui omnem inter concubinas et effeminatos catamitorum greges vitam exegerat, repente omnium fortissimus et vigilantissimus imperator est. Saepe quidem *victis redit in praecordia virtus*; raro feminae, ne dum quavis meretricula corruptiori. Verius Hellanicus in Schol. ad Comici Aves v. 1022. et Callisthenes apud Suidam *Σαρδανάπαλος* duo fuisse perhibent Sardanapalos, quorum alter *δραστήριος καὶ γενναῖος, fortis et strenuus*, alter *effeminatus ac mollis μαλακὸς* fuerit; qui quidem a Ctesia et sequacibus confusi has turbas dederunt. WESS.

138. 63. *Ἐλείφθησαν*] Perperam pro *ἐλείφθησαν*. Quod librarii mendum etiam alibi recurrit. RHOD. *Ἐλείφθησαν οἱ τὴν ἀπόστασιν ποιησάμενοι*] Scholiastae Vat. huic, quod restitui, glossa congruit, non alteri. Librariis autem perpetuum est et sollemne haec verba permiscere, ut infra XI. 68. 76. XIV. 65. XV. 80. et Dion. Chrysost. Orat. XXVIII. p. 291. C., quod diligentiam Is. Casaub. haud fugit, et Polyb. V. 12. οἷς κατὰ προαίρεσιν ἐκείσιν οἱ ληφθέντες, ac Excerpt. Leg. 23. p. 1134. εἰ ληφθεὶς μαχόμενος; ubi priore loco *ληφθέντες*, uti Lib. I. 27., posteriore *ληφθεὶς* oportuerat. Discrimen, etsi haud obscurum, indicant haec Iosephi I. B. I. 6. 2. *Ἀριστόβουλος ἐν τῇ πρώτῃ συμβολῇ ΑΠΘΘΕΙΣ εἰς Ἱεροσόλυμα συνελάνθηται, κίον ἐφθῆ καὶ πύλιος ΑΗΘΘΕΙΣ, εἰ μὴ* etc., et Nostri II. I., quae, tanti si est, vide. WESS.

138. 76. *Τῶν ἀποστατών*] *Ἀποστατών* si malueris, non intercedam: sic brevi post et cap. seq.; quamquam ad sententiam nihil intererit, et permutantur haec exscriptorum arbitrio. WESS.

139. 86. *Παρακαλέσας ἐνδεχομένως*] Quantum fieri potuit; ut XIX. 18. *καλπερ ἐνδεχομένως ἄπαντα πρόξας*. et c. 83., unde *ἐνδεχομένη παρασκευὴ* paullo ante, et *ἐνδεχομένη ἐπιμέλεια* III. 45. XVII. 2. atque hoc Archytæ in Stob. Serm. I. p. 14. *καλῶς ἀγωνιζόμενος ἐκ τῶν ἐνδεχομένων* cui non dissimile supra I. 54. *καὶ πάντας ἐκ τῶν ἐνδεχομένων ἐψηγέται*. WESS.

139. 88. *Παρεμβολῆς καὶ τῶν ἀποστατών*] Si una cum castris etiam defectores in potestatem accepit, cur ad montana illos usque insectatur? *καὶ* itaque removendum. RHOD. *Παρεμβολῆς τῶν ἀποστατών*] Sustuli hinc ineptam copulam, quam nec Gemistus habet, nec ferre oratio potest. Atque hoc bene Rhodom., illud prave, quod *μέγροι τῶν ὄρων τῆς Βαβυλωνίας* ad *Babyloniae usque montes* verterit: debuerat *usque ad Babyloniae fines*, ut quisque videt et res ipsa ostendit. Castra erant in montanis, quibus occupatis, fugientes in ultimos usque fines insecutus est. Verum eo sumus ingenio homines, ut haud raro ad ea, quae omnium facillima, offendamus. WESS.

139. 98. *Τοῖς ἀπληκτικῶσι τὸ πρόγραμμα*] Dixerat *ἀπληκτικῶσι* *περὶ τῆς νίκης*. Sed hoc frequentius, ut apud Polyb. II. 54. IV. 69. et infra XIX. 36. 49., neglectum autem Latinis addidi. WESS.

139. 5. *Μετακληθέντων οὖν πάλιν ἁπάντων*] Frustrantur operam, qui mutant: suum enim agnoscit Diodorus XVI. 10. XX. 44. WESS.

139. 13. *Πρὸς τὴν ἑλευθερίαν ἀσμένως ὑπαζουσάντων*] Et haec male divisa temporibus nec similia vero. *Vulgus sequitur fortunam, ut semper, et odit damnatos*, quanto magis tertio praelio attritos, et proculcatos? Nam praemia, quae ostentabantur, ea profecto ampliora a victore rege sperari poterant; ne dicam de periculo, cui se manifesto obiciebant, aliter si res caderet. Sed haec extrinsecus, non tamen intempestive videor hoc loco monuisse. WESS.

139. 19. *Τοῖς στρατιώταις διαδοῦναι*] Visum hoc est significantius et liberalius. Sic Osiris de se I. 27. *διωδὸς πᾶσιν, ὃν ἐγὼ ἐκείνητος ἐγενόμην*. Athen. IV. 1. *τοῖς κατόπιν διεδίδου πᾶσιν*. Sic enim recte restituit vir magnus. WESS.

140. 34. *Ἀποκλεισθέντας τῆς — ἐνανόδου*] Sic fere XIII. 50. XX. 62. estque historicis ceterisque frequentissimum. Pausan. IX. I. p. 713. *ἐς τοὺς ἀγροὺς ἀποκλεισμένοι τῶν πύλων ἦσαν*. Liban. Basilic. T. II. p. 147. C. *τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀποκλειστέσθαι*. Polyb. XV. I. *πύσης εἰκὸς ἡμῶς ἐλλείδος ἀποκλεισθεσθαι*. Conf. Celeb. T. Hemsterh. ad Lucian. Iud. Vocal. c. 9. WESS.

140. 45. Πρὸς Κότταν τὸν ἑπαρχόν] *Cotta*, nobilis Bastarna, apud Livium XI. 57., *Cotys*, rex Thraciae, eiusdem originis, cuius hic *Cotta*, nomina videntur sortiti. Rem ipsam exsequitur Ctesias in Athen. XII. 7., sed misere corruptus: τὸς γὰρ τρεῖς υἱοὺς, inquit de Sardanapalo, καὶ δύο θυγατέρας, ὁρῶν τὰ πᾶντα κακοῦμενα, προπεπόμερι εἰς Νίνον, πρὸς τὸν ἐπὶ βασιλείᾳ, δούς αὐτοῖς τρισχλίω χρυσίου τάλαντα. neque enim ambigi potest, quin voces εἰς Νίνον alienum locum occupent. Sardanapalus ipse Nini agebat, ab hostibus undique obsessus; emiserat ex urbe liberos utriusque sexus, et quidem, ut ex Diodoro apparet, in *Paphlagoniam*: qui cum Ctesiam in his rebus auctorem habeat, non vereor, ne Athenaeus aut eius exscriptores in illis excerptis non peccarint. *Paphlagonia* quidem certe, non *Ninus*, memorari oportuerat. WESS.

140. 47. Βιβλιαγράφους ἀποστειλάς] Grammaticis hoc rectius videtur, sicuti et βιβλιαγράφος. Conf. Phrynich. Eclog. p. 14.: a quorum Diodorus decreto non dissidet XI. 21. 28. 35. XIII. 54. XIV. 101. etc. neque Polyb. IV. 22. WESS.

140. 53. Ταῖς ἐπιπέσιν ἀντείχε] Videntur usu distare ἀντέχεσθαι τῶν ἐπιπέσων, quod usurpavit c. 24., et ἀντέχειν ταῖς ἐπιπέσιν. et illud quidem non aliud esse ac *spei*, quam conceperas, *inhærere*, hoc spe nixum obsidionem atque alia incommoda forti animo tolerare. Firmant exempla; uti XX. 70. ὅσοι δὲ τὰς πόλεις διακατέχοντες ἀντείχον ταῖς παρ' Ἀγαθοκλέους ἐλασίαι et Eclog. Ursini 8. ἡ ἀνγλίτος ὑπολαβοῦσα τοὺς Αἰτωλοὺς ἀντέχειν ταῖς κατὰ τὸν Ἀντίοχον ἐπιπέσιν. quae quoque fecerunt, ut id, quod secutus sum, legitimum arbitrarer. WESS.

140. 59. Χελῶναι χωστρίδες] *Testudines ad congestionem fossarum* Vitruvio X. 22.; quarum frequens mentio inter Graecos. Vide XX. 93. et Eclog. L. XXIV. ubi prave χελῶναι καὶ χωστρίδες, sicuti et in Suidae χελῶναι. Polyb. IX. 34., Philon. Belopoeic. p. 97. et 99. et Iust. Lips. Poliore. I. 8. Illas autem, sicuti ballistas, eo tempore, quo Ninus perhibetur obsidione pressa, necdum fuisse in militarem usum introductas, satis exploratum est: sero in Graecia et circa Dionysii, Syracusanorum tyranni, aetatem hoc machinarum genus usurpari coeptum est. Conf. infr. XIV. 41. WESS.

140. 62. Προνενομημένον τοῦ βασιλέως] Diodorum id reliquisse, res pro se ipsa loquitur: neque enim, nisi ante necessarium copiam provida cura conportaverat, undique inclusus ea curare potuit. WESS.

140. 67. Ὀμβρῶν ἑαυδαίων καταρραγόντων] Diceret *μεγάλων* plerorumque Codd. interpretamentum esse Grammatici, nisi et XII. 72. XIX. 45. ὄμβρων μεγάλων καταρραγόντων. Quare id si malueris, amplectere. Solent alioqui variandae orationis causa non idem semper sectari: λάβρον ἴδωρ ἐκ νεφῶν

καταρραγόμενον dabit Basil. M. Homil. in Gordium T. II. p. 147. C. ἑαυδαίων ἴδωρ Philostrat. VI. Vit. Apoll. 26. WESS.

141. 77. Εἰς τὸν ἐν μέσῃ τῇ πύρᾳ — οἶκον] Uberius pyram hanc describit Ctesias in Athen. XII. 7. p. 529. B. WESS.

141. 82. Ἐνδύσαντες τὴν βασιλικὴν στολήν] Eadem est ac Semiramidis illa, de qua c. 6.; quamquam regia haud paullo pretiosior, auro lapillisque distincta, uti monuit B. Brissonius I. Reg. Pers. 56. etc. WESS.

141. 91. Καὶ τῶν ἄλλων βασιλείων] Cui bono adiectivum ἄλλων hic inseratur, non perspicio: si abesset, aut pronomen eius locum occuparet, lenius oratio decurreret; ego quidem certe non revocarem. Io. Tzetzes haec Chiliad. III. 430. excerpens satis negligenter, nisi si vitiosa illic sint plura, rem administravit: facit enim ex Euphrate Nilum, ex Arbace *Arsavem*, nec cetera recte digerit. WESS.

141. 3. Παραστησάμενος, μετὰ τῆς σπαδοῦ etc.] Ita si distinguas, nulla causa erit, cur σπονδῆς vocabulum, cuius et praesentiam quae consequuntur, non ferent, ex Coisl. et Mutin. adsciscendum autumes. Vide supr. I. 95. WESS.

141. 6. Ἐπ' αὐτοφόρῳ] Legatur αὐτοφόρῳ. RHOD. Μηνυθείσης — πρόξενος αὐτοφόρου] Festinanti Rhodom. sollemnis formula ἐπ' αὐτοφόρῳ fraudi fuit. Id bene, quod in vulgato πρόξενος αὐτοφόρου vitium animadvertit, etiam invitis Codd., sicuti factum, corrigendum. Αὐτοφόρος fur manifestus est et consequenti ratione, qui aliquo in scelere deprehenditur; unde δίκη κατὰ αὐτοφόρων in oratione Octaviani Caesaris ad Antonium, etsi prave vulgo αὐτοφόρων, sicuti hoc loco, apud Appian. III. B. Civil. p. 869. de actione in percussores Caesaris, et πολάζειν τοὺς αὐτοφόρους Thucydid. VI. 38.; praeterea que πρόξεις αὐτοφόρος, quae manifesto tenetur, et μοιχῆται αὐτοφόροι in Philon. Iud. De Leg. special. p. 785. A. Conf. infr. XX. 44. WESS.

141. 16. Ἀλλὰ καὶ δόξαν] Omissum in priore membro μόνον, ut in his Hipparchi οὐδὲ γὰρ θέμις ἀνθρώπων ἕντα τῶν ἀλλοτρίων συμπτώματα εἶσορα νομίζειν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια κάδεα, in Io. Stobaei Serm. CVI. p. 574.; plura ad I. 4. WESS.

142. 20. Κατὰ κόμας διψήσει] In urbium eversionibus, cum cives dissociantur et in vicis compelluntur, nihil hoc crebrius. Isocrat. Orat. ad Philipp. p. 132. de Lacedaemoniis, καὶ βουλομένων λυμνησθαι τὴν Βοιωτίαν καὶ διοικίσαι τὰς πόλεις. Quare, Phocensibus a Philippo fractis, in Graeciae concilio constitutum cum esset τὰς πόλεις τῶν Φωκίων κατακόψαι καὶ εἰς κόμας μετοικίσει infra XVI. 61., saepe illi διοικισμένοι Libanio Apolog. Demosth. T. I. p. 462. A. et διοικισμένοι κατὰ κόμας Demostheni Legat. Fals. p. 216. Transit hinc verbum prono de- cursu ad quodvis discidium indicandum. Philo Iud. De Rer. Div

Hered. p. 517. C. *ἦν ἡ τις ἐπεχέροσε τὴν ἐκ φύσεως ἀρετὴν Σάδραν αὐτοῦ διοικεῖν, si qui insitam sibi virtutem, cuius Sara quaedam figura, a se se iungere conetur.* et p. 519. A. *φύσις δ' ἔμφαντιν, ἀλλοτριότητα ἐμποιοῦν, διοικεῖ.* quae pluraque huius Iudaei, amat enim id verbi, si in numero habuisset Th. Gataker. I. Miscell. 3. p. 186. nullam, puto, litem movisset his Synesii *διώκειν ὁ θεὸς τοὺς βίους* Epist. LVII. p. 198. C. Sed hoc ὁδοῦ πύρερον. WESS.

142. 21. *Εἰς ἰδαρος κατέσκαπεν*] Strabo ineunte L. XVI. *ἢ μὲν οὖν Νίνος πόλις ἰστανισθῆ παραγοῖμα μετὰ τὴν τῶν Σόρων κατέλυσεν.* Unde iusta conclusione conficitur, eius et Diodori aetate urbem eo nomine non fuisse, aut, si existerit, parvam et neglectam. Tamen Tacitus XII. Ann. 13. Ptolem. VI. Geogr. I. et Ammianus XXIII. 6. Ninum, suo tempore superstitem memorant, forsan ex ruinis in oppidum paullatim adultam atque excitatam. Utcunque autem fuerit, videtur enim coniecturae quodammodo obesse Lucianus, et quae ad eum disputavit I. Palmer. Exercitat. p. 552., id quidem certe apparet, Ctesianam Nini eversae atque excisae narrationem continere sacris nobis libris, qui longo post tempore opibus et dignitate florentem describunt, haud posse, quod et diligenter Nic. Abram. VI. Phar. V. T. 15. admonuit. WESS.

142. 26. *Ἐπὶ δὲ πλεῖστον τῶν γιλλων καὶ τριακοσίων*] Ctesiae vestigia cum premit Diodorus, isque ciroccis annis Assyriorum imperium circumscripsit, hoc spernere nolui; tantoque minus, ne sibi ipse contrarius sit atque illis pugnet, quae c. 21. tradiderat. WESS.

142. 28. *Τῶν — καλουμένων Χαλδαίων*] Chaldaei, non ex artis, sed ex gentis vocabulo nominati vere Cicero I. N. D. 1.; ineoluere enim olim ea Mesopotamiae loca, quae Armeniam spectant, deinceps in Babyloniam transducti, sicuti erudita disputatione confecerunt viri doctissimi Iac. Perizon. Orig. Babyl. c. 6. et Camp. Vitringa in Esai. XIII. p. 413.; cum vero sacrorum essent administri, nam Belesys *τῶν ἱερέων ἐπισημότατος, οὗς Βαβυλώνιοι καλοῦσι Χαλδαίους* supra c. 24., et astrorum scientiam, quaeque ex illorum positura singulis eventura praedicit, studiosissime pariter ac supersticiosissime sectarentur, nomen, quod gentis erat, sectae atque artis esse coepit: quo usu utraque in lingua, quin et in Daniel. II. I. nihil cognitius. Vid. A. Gellium I. 9. XIV. 1. et Ger. Io. Vossium II. Idololat. c. 47. WESS.

142. 32. *Τῇ μὲν διαιρέσει — ἔχουσι τάξιν*] In tanta veterum Codd. discordia hoc multis partibus melius censui. Chaldaei enim in reipublicae Babyloniae descriptione eum locum tenebant, quem in Aegyptia sacerdotes, sacris et coelestium considerationi,

prorsus ut illi, unice mancipati; quod ipsum de illis praedicaverat I. 28. WESS.

142. 37. *Τῶν μὲν καθαρῶν, τῶν δὲ θυσίας etc.*] In more omnibus erat praestigiatoribus indoctam multitudinem eiusmodi officiiis circumscribere: quare *γοητείας ἅμα τοῖς ἐπιποδαῖς et περιόπται καὶ μαργανίας* illis Galen. Simpl. Medic. Facult. VI. p. 68. et *μαργανίας, τὰς ἐπιποδᾶς, τὰ περιόπται, τὰς φαρμακείας* Io. Chrysost. Orat. VIII. in Iud. T. II. p. 681. C. contriunt: praeter ceteros vero Chaldaeis sive Gonethiliacis, iactitantibus, posse fati ordinem et malorum imminentium pericula sacrificiis atque incantationibus sese mutare et avertere; quod Nemesio Nat. Homin. p. 262. *τρέπεται τὴν εἰμαρμένην εὐχαῖς καὶ θυσίας*, Hierocli Provid. et Fato p. 240. *ἐπιποδαῖς καὶ θυσίας τὴν γένεσιν παρατρέπεται*. Iam quae Chaldaeis hoc loco adscribuntur incantationes, auguria, somniorum explicationes, extispicia, ea disciplinae eorum partem haud postremam fecisse S. Daniel c. 1. et 2. significat, uberiusque exsequitur Th. Stanley Part. XII. Hist. Philosoph. Sect. I. 12. et II. 23. WESS.

142. 42. *Τὰ περὶ τὴν ἱεροσκοπίαν*] Hinc verborum hic est concursus; sequi debuerat, *καὶ ἀκριβῶς*. Alioqui praestaret *οὐκ ἀσέπως δὲ ποιούμενοι*. Vidit et hoc Rhodom. in notarum suarum correctionibus. WESS.

142. 47. *Καὶ παῖς παρὰ πατρός διαδέχεται*] Pares erant hac parte Aegyptiis, gloriantibus Chaldaeos suae gentis esse colonos atque ex Aegypto scientiae principia asportasse, supra I. 81. WESS.

142. 51. *Συντρεφόμενοι τοῖς μαθήμασι*] Dixi ad L. I. 74. Paene autem suspicor, recte e Codd. quibusdam exulare voces *εἰς τὴν ἀστρολογίαν*, atque huc translata esse ex c. 32.; tametsi enim Chaldaeorum doctrinae is fundus esset, non omnes tamen in eam incumbabant, alia atque alia vanissimae artis praeccepta sectati, sicuti ante ostendit. WESS.

143. 54. *Παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ πολὺς*] Nolui contra concordem scriptorum librorum consensum niti, aut Diodoro, suum quod esset, negare. *Ὁ πολὺς, οἱ πολλοὶ*, saepe de vulgo, ut L. 21. WESS.

143. 58. *Ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀποδίντες*] De Platone Aelian. II. Var. H. 30. *καὶ ἀπεδύνατο ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν*, sic enim Codd. vetusti Sluisk. et Medic., ubi elegans dicendi genus, a palaestra translatum, diligenter, nec Diodori oblitus, explicuit Iac. Perizonius. WESS.

143. 61. *Τοιγαροῦν οἱ μὲν βάρβαροι διαμένοντες etc.*] Nisi id velit, Chaldaeos suae quemque sectae principii constanter inhaesisse neque quidquam innovasse, Strabonem adversarium habebit, liquidissime adfirmantem L. XVI. p. 1074. B.

Chaldaeorum Astronomicorum genera plura esse pluresque sectas, iidem de rebus aliter atque aliter statuentes. WESS.

143. 67. *Ἐνωθεὺς γενομένης*] Pro *Ἐνωθεὺς* in uno exemplari scriptum est *ἐν γῆρι*, de qua scriptura viderint alii. Ego pro *Ἐνωθεὺς* locum habere posse existimo *ἐν αἰθήρα*. STEPH. Quid si *μετεώρους*, *suspensos*, h. e. in dubio relictos, legatur? RHOD. H. Stephani *ἐν αἰθήρα*, nam Rhodom. *μετεώρους*, longius a vestigiis corruptae vocis deflectentes, non probō, haud omnino displicet: recte enim philosophos, nunc has, nunc illas in partes pronos, illis equiparaveris, qui oscillis iactantur: qua translatione *αἰωρούμενον πλήθος* eam multitudinem Appian. II. Bel. Civil. p. 714. appellat, quae in dubio vexatur, et *κεναῖς αἰωρούμενους δόξαις*, quos vanae opiniones agitant et efferunt, Philo Iud. De Temul. p. 245. C. et *ἐπ' αἰθήρας φερομένην κενὴν δόξαν*, De Somn. p. 1116. C. Ne tamen penitus ea in coniectura acquiescam, Codd. faciunt Coislin. et Mutin., quorum *ἐν ἀνωραία* propius adest ab *ἀνωρόραία* quam *αἰθήρα*. Quare si *ἀνωρόραίων* de reciprocatione sicuti *καλιθέροιων* habuerint Graeci, id non damnaverim; cuius cum mihi exemplum desit, nihil temere finio, rem integram doctioribus relinquens. WESS.

143. 71. *Ἐναντία δοξάζουσας*] Probant hoc scripti libri, nec respuit Diodorus, cui familiare, sicut et aliis, adiectiva neutra adverbiorum loco usurpare. Vid. Ezech. Spanhem. in Aristoph. Plut. 46. WESS.

143. 72. *Κόσμον φύσιν αἰδίων*] Sic et Psellus in Oracul. Chaldaic. p. 118.; quae tamen oracula non arbitror veras veterum Chaldaeorum opiniones complecti; ea certe habent, quae astrologiam, auguria, incantationes et victimas apertissime damnant. Vid. p. 62. edit. Opsopoei. WESS.

143. 78. *Τῶν δ' ἀστέρων πολυχρονίους παρατηρήσεις*] Conf. c. 31. et Sext. Empiric. V. Adv. Astrolog. p. 338. et A. Gellium XIV. I. WESS.

143. 85. *Κρόνον νομιζόμενον*] Haud dubie *ονομαζόμενον* auctor scripserat. Mox dele *καὶ μέγιστα*. RHOD.

Ibid. *Ἐπιφανέστατον δὲ καὶ πλείστα*] Quo iure *Sol*, quem errantium numero excludit, hunc locum occupet, eiqum non perspicio. Saltem *Lunam* addidisset, quae ex Chaldaeorum opinione cum sole inter errantes principatum tenebat: *τῶν γὰρ ἐπιπέδη ἡγεσθαι τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην οἴονται* Sext. Empir. V. Adv. Astrol. p. 343. de illis ait: atque hinc Porphyrio Isag. in Ptolem. Apotelesm. p. 181. *Sol κράτιστος βασιλεὺς ἐν τοῖς μετεώροις*, *Luna* vero *ισχυροτάτη βασίλισσα ἐν τῷ κόσμῳ τῶν οὐρανίων*. Immo vero ea si adesset, necdum bene se res haberet. Verborum series praecipuum aliquid de Saturni sidere et a Graecorum rationibus discedens praeferre videtur; quod fortasse, oratione parum mutata, conviciendo assequemur: *Ἴδτε δὲ τὴν γῆν —*

*Κρόνον ὀνομαζόμενον, ἐπιφανέστατον τε καὶ πλείστα καὶ μέγιστα προσημεινόντα καλοῦσιν Βήλον. Praeter ceteros autem eam, qui Graecis Cronus, omnium clarissimum et plurima praecipuaque portendentem, appellant Belum. Ita primum aliquid Chaldaeis et a Graecorum opinionibus dissentiens habemus, et optime consequuntur, τὸν δὲ ἄλλους τέσσαρας ὁμοίως τοῖς παρ' ἡμῶν etc. Iam vero Saturnum Saturnique stellam vocasse eos Belum, testem de Theophilum III. ad Autolye. c. 30. et Servium in Aeneid. I. 646. 734. Scio Diodorum supra c. 8. et 9. tradidisse, Iovem Babylonios nuncupasse *Belum*; cuius vocabuli potestas late cum pateret, potuit idem nomen in re Astrologica utique et Saturno indi; quod et recte animadvertit Th. Stancius, vitii hunc locum, negata tamen medela, accusans P. XIII. Hist. Philos. S. II. 37. Quod si tamen nimia videatur ultimae vocis mutatio, vide an *Ἕλιν* lenius sit: sic enim et Saturnum appellabant. Damascius in Bibl. Photii p. 1050. *Φοίνικες καὶ Σύροι τὸν Κρόνον Ἡλ καὶ Βήλ καὶ Βολάδην ἐπονομαζόνσι*. WESS.*

144. 92. *Τὰ μέλλοντα γίνεσθαι δεικνύουσι*] Multo haec plenius Sext. Empiric. V. Adv. Astrolog. p. 338. etc. WESS.

144. 4. *Οὗς προσυγορεύουσι βουλαῖους θεοὺς*] Erat et hoc nomen in Aegyptiorum disciplina, sed ratione diversa. Illi XII Zodiaci signa eo titulo ornabant. *Τὰ μὲν δώδεκα ζώδια θεοὺς βουλαῖους προσηγύρευσαν. τοὺς δὲ κληρήτας, ἑσβδοκίμους* Schol. Apollon. Rhod. IV. 262. WESS.

144. 5. *ὑπὲρ γῆν τόπους*] Reponatur *ὕπερ*, ut sensus, e sequentibus elucens, postulat. RHOD. Iul. Caes. Bulengerus et haec attigit in Eclog. ad Arnob. p. 383., *ὕπερ γῆν* refingens. Maluissem Rhodomanno transcripsisset, cui debetur. WESS. in Add.

144. 6. *Τοὺς δὲ ἡμῶν ἐπὶ τὴν γῆν*] Hoc malui ob scriptos libros; quae sequuntur, utrosque spectant, et qui supra terram, quibus infra eam loca lustrant: sunt enim *Decani*, ut vocantur, *φύλακες καὶ ἐπίσκοποι ἀγριεῖς τοῦ παντός*. Vide Th. Galeum in Iamblich. p. 304. WESS.

144. 11. *Τῶν θεῶν δὲ κροῖους εἶναι φασὶ*] Iamblichus de Myst. p. 160. *τοὺς λεγομένους κραταιούς καὶ ἡγεμόνας* appellat, ubi opportune Th. Galeus, *Diodorus Siculus*, inquit, *apud Chaldaeos post Λεξανόες θεοὺς esse ait τῶν θεῶν κροῖους δώδεκα τῶν ἡγεμόνων. Ibi interpret inapte, Deos principes, pro Deorum principes vertit. Addit Diodorus, horum principum ἐκάστῳ μῆνα ἔνα καὶ τῶν δώδεκα ζώδιων ἐν ἀπονέμουσι. Haec omnia descripta habes in Calendario Farnesiano apud Gruterum p. CXXXVII; ibi enim duodecim signa cum suis tutelis comparent. Haecenus ille; ego vero versionem, ut alias, correxi. WESS.*

144. 23. *Ἀγαθὰ τε καὶ κακὰ*] Censebantur planetarum alii *benefici ἀγαθοποιοὶ*, alii *κακοποιοὶ malefici*, quidam *κοινὸι communes*, de quibus Sext. Empiric. V. Adv. Astrolog. p. 343. et Scholiast. in Ptolem. Tetrabibl. p. 17. multa de eorum viribus memorans. WESS.

144. 25. *Ἄλλοις τε καὶ βασιλεῦσι*] Tollatur *καὶ*. Nam copula in altero membro sequens distributionem *διχόνομον* absolvit. STEPH. et RHOD. *Ἄλλοις τε βασιλεῦσιν*] Adstipulor viris doctissimis; importuna enim hic copulae praesentia est. Quae vero Chaldaei Alexandro, Seleuco et Antigono praedixerunt, eorum partem infra XVII. 112. et XIX. 55. describit. WESS.

144. 28. *Σελήνη τῆ Νικαίῳ*] Placet Coislui. scriptura, quam numi et vetusti lapides in Spanhem. Dissert. VII. de Usu et Praest. Num. p. 413. adfirmant. WESS.

144. 32. *Ὅστε τοὺς πικροθέτας θανάτων*] Admiranda profecto haec Chaldaeorum divinatio, si ex astris non varias tantum tempestates, sed et mortis tempus, ceteraque, quae hominibus, quaeque rebus publicis accidunt, praedixerint; meritoque adeo Theophrastus *θανατοσιωτάτην εἶναι φησι τὴν τῶν Χαλδαίων περὶ ταῦτα θεωρίαν, τὰ τε ἄλλα προλέγονσαν, καὶ τοὺς βίους, καὶ τοὺς θανάτους, καὶ οὐ τὰ κοινὰ μόνον, ὅσον χιμῶνας καὶ εἰδίας — πάντα δ' οὖν αὐτοὺς καὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ κοινὰ προγινώσκων ἀπὸ τῶν οὐρανίων*, apud Proclum IV. in Platon. Timaeum p. 285. Vide tamen A. Gellium XIV. N. A. I. et Ciceron. II. Divinat. 42. WESS.

145. 40. *Διὰ τὴν βουζύτητα*] Si Chaldaei Lunam terra multis partibus maiorem et graviolem aut Soli aequalem censuissent, quod Stoicis quibusdam et Parmenidi in mentem venisse Plutarch. II. Placit. Philosoph. 26. scribit, fortasse haud reiectaneum foret *διὰ τὴν βαρύτητα*. Sed id mihi non liquet. WESS.

145. 43. *Ὅτι τὸ φῶς ἀλλότριον ἔχει*] Abiit itaque a Chaldaeis suis Berosus, nativa Lunam luce candere opinatus, sive *pilam esse ex dimidia parte candentem, reliqua habere caeruleo colore*, quae Vitruvii verba IX. 4.; quam eius sententiam multis infregit Ger. Io. Vossius II. Idololat. 20. WESS.

145. 48. *Παραγράφειν τοὺς χρόνους*] *Περιογράφειν* oportuerat, ut dixi supr. I. 41. Si vero Chaldaei Solis defectiones nec praedicere nec certum earum tempus finire sustinuerint, multum certe auferunt ab ea artis perfectione, quae inter Graecos floruit: neque adeo iniuria Illust. Scaliger Praefat. in Manilium asseveravit, *Chaldaeos ὀλοσχερῆ tantum, non etiam ἀκριβῆ Astronomiae notitiam habuisse*. Vide tamen Th. Stanleium Part. XIII. Hist. Philosoph. Sect. II. 17. et Henr. Dodwelli Append. ad Dissert. Cyprian. c. 24. etc. WESS. Imperitiam Chaldaeorum in re Astronomica iam olim perstrinxit vir eruditione et natalium splendore insignis Ioan. Picius, Mirandulae Comes, L. XI. 2. in Astrolog. IDEM in Add.

145. 50. *Καὶ πιθανὸς ἀποδείξεις εὐποροῦσαι*] Sic XIV. 98. *χορημάτων πλῆθος πολλῶν εὐπορήσας*. Haud scio tamen an *εὐπορεῖν ἀποδείξεις* sit eas urgere: quomodo Plutarch. VII. Sympos. I. p. 698. B. *τὸντι γὰρ Ἐρωσιστρατος δοθῆναι πρὸς αὐτὸν γυμνάσας*. Quod autem illi de terrae figura, idem de Sole et Luna Heraclitus, *σφαροειδῆς τοῖς σχήμασι εἶναι* adfirmans in eiusdem Plut. II. Plac. Phil. 29. WESS.

145. 60. *Ἐπιὼν γὰρ ἐπὶ καὶ τετρακόσια* etc.] Iamblichus *ἐπὶ καὶ εἴκοσι μυριάδας* in Procli Comment. in Timaeum p. 31.; sed bene Noster, a quo proxime abest Cicero I. Divinat. 19., cccclxx millia annorum Babyloniorum observationibus, ex ipsorum narratione, tribuens, ubi plura Davis., et imprimis Iac. Perizon., varium Myriadum Chaldaicarum numerum egregie explicans et confutans, Orig. Babyl. c. 2. WESS.

145. 73. *Ἐπὶ πεντακόσια — τῆς Ἀσίας ἡξαρτίας*] Vid. Herodot. I. 95., qui distinctius *τῆς ἡνω Ἀσίας ἐπ' ἔκτα εἴκοσι καὶ πεντακόσια*. WESS.

145. 75. *Τὸν ἀμφισβητήσαντα*] Muta *ο* in *α*, Aoristi primi flexione. RHOD.

146. 78. *ὑπὸ πολλῶν ἐτών*] Praepositio supervacanea est. RHOD.

146. 79. *Ὄνομα Κνωζόρη*] Vel lapsus est memoria Diodorus, vel suo tempore Herodoti textus aliter legebatur; nam hodie Deioceas apud Herodotum legitur. PALM. *Ὄνομα Κνωζόρη*] Puto memoriae vitio in hunc errorem sese inluisse Diodorum; qui Herodotum si consulisset, et *πολλὰς γενεάς*, quibus rex non fuerit, qui Assyrii gloriam imperii dubiam faceret, et *τοὺς πλησιοχώρους*, quos primus Medorum rex in suam ditionem redegerit, missos fecisset, aliaque melius digessisset. Confer Herodot. I. 95. 100. et quae in Diodorum disputavit Doctissimus Fretus in Comment. Acad. Inscription. T. VII. p. 564. WESS.

146. 88. *Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς* etc.] Neque hoc in Herodoto ita perscriptum reperies: Diodorus conclusione quadam ex regum Medorum annis et Cyri principio, quod ipse in Olympiad. LV. annum primum coniecit, teste Africano in Euseb. X. Praep. Evang. c. 10., id confecisse videtur. WESS.

146. 90. *Κτησίας δὲ ὁ Κνίδιος τοῖς μὲν χρόνοις ἀπῆρθε* etc.] In vulgatis *τοῖς κατ' Ἡρόδοτον μὲν χρόνοις — κατὰ τὴν Κόρου στρατείαν* et ingratum et vitiosum quid timuit: compelluntur enim idem in tempus Herodoti actas et Cyri minoris expeditio, quae spatio disiunctissima sunt. Herodotus belli Peloponnesiaci principium vivendo attigit, ut Dionysius T. II. p. 139. et Pamphila in A. Gellii XV. 23. docent; ab eo ad inchoatam Cyri expeditionem sunt anni plus xxx. Praeterea repetuntur *κατ' Ἡρόδοτον*, quae paullo ante posuerat, addunturque *κατὰ τὴν Κόρου στρατείαν*, qua praepositionis iterata geminatione nihil

insuavius: neque hoc tamen vehementer urgerem, cetera si convenirent et congruerent. Doctissima Rhodom., vitium credo suspicatus, verterat, *Herodoto recentior*. quod et ego, si *μεθ' Ἡρόδοτον* legeretur, non prorsus improbarem. Novi Cl. Salmas. in *Solin.* p. 871. propterea insultasse Rhodomanno; nec demonstravit tamen Ctesiam Herodoto aequalem fuisse, quem Photius *Cod. LXXII.* p. 107. *καίτερον εἶναι Ἡρόδοτον* discrete ait. Equidem non inficias ivero, fieri potuisse, ut sene Herodoto Ctesias nasceretur; nego tamen, quod vulgata Diodori verba innuntiat, Herodotum eo tempore cum Ctesia vixisse, quo Cyrus expeditionem in fratrem Artaxerxem ingressus est; id enim nemo alius memoriae prodidit. Deleo itaque, obsecutus scriptis libris, verba *καθ' Ἡρόδοτον*, intempestive e praecedentibus in hunc locum inculcata. WESS. Vindicias vulgatae scripturae nuperrime paravit vir egregius Io. Georg. Walther in erudita Prolusione Historica, quam eius humanitati debeo. Addamus verba ex *Secl. 12. Diodorus Siculus καθ' Ἡρόδοτον*, inquit, *μὲν γρόνοις ἐπὶ ἤρξαι*. quod tam falsum non est, ac Iosephus Scaliger putavit, neque vertendum, ut Rhodomannus fecit, Ctesias Herodoto recentior. Constat enim undevigesimo belli Peloponnesii anno res gestas in literas retulisse, ut Marshamus ostendit. Duodecim post annis contigit proelium Cyri iunioris cum fratre Artaxerxae Mirmone, in quo captus est Ctesias, atque ob artis medicae scientiam Artaxerxi amicus factus. Quibus datis, quis Ctesiam non putet Herodoti, etsi senis, temporibus vixisse? Quae quidem ego pulere disputata agnosco, nec muto tamen sententiam. IDEM in *Add.*

146. 93. *Αὐὰ τὴν βασιλείαν ἐπιστήμη]* Vide Strabon. XIV. p. 969. et Plutarch. in Artaxerxe p. 1017. WESS.

146. 95. *Ἐκ τῶν βασιλικῶν διαδέσων]* Hieronym. in Zachar. V. 1. volumen — Hebraice Megella dicitur, et ab Aquila et Theodotione versum est διαδέσα. Meminit autem harum membranarum et Agathias II. p. 66. A. *ὡς καὶ ἐν ταῖς βασιλικαῖς διαδέσων ἀναγεγραμμένα*. et multis ante eum natum saeculis Esdras VI. 2. atque auctor Historiae reginae Estherae II. 22. VI. 1. X. 2. confirmantque, quod hic traditur, publica auctoritate Chronica Persica scribi solere. Conf. Ger. Io. Vossium *Art. Histor.* c. 32. WESS.

146. 98. *Καὶ συνταξάμενον]* *Καὶ συνταξάμενος* correxerat Ill. Scaliger, sed sine gravi causa. WESS.

146. 3. *Μαυδαύην]* Hoc praetuli ob scriptos libros, Euseb. Canon. p. 37., Syncellum *Chronograph.* p. 197., qui tamen ambo viginti duntaxat annos illi imputant. WESS. Meliorum librorum scripturam *Μαυδαύην*, a qua proxime abest Genisti *Μαυδαύην*, confirmat Eusebius p. 46. Mai.

146. 5. *Ἀγυῖαν]* Sic Euseb., Syncell., qui annos illi dant xxx, scriptique *Codd.* plerique omnes. Mox et *Ἀγυῖαν*

malui, quo modo in sequentibus Diodorus ipse appellat, et Nicol. Damascenus *Excerpt. Vales.* p. 426.; Euseb. vero et Syncell. in regum Medorum indice Arbianen et Artacum praetereunt. WESS.

146. 9. *Παροσίδη τὸν Πέσσον]* Genuinum hominis nomen *Παροσίδης*, uti in Gemisto, erat; atque ita Suidae in *Σφοδρού*, et Nic. Damasceno, etsi non admodum constanter, dicitur. WESS.

146. 13. *Ἐν τινι κρίσει λυπηθέντα]* Lis erat Parsondae cum Nanaro, Babyloniorum regulo, ob insignitam iniuriam, qua Babylone adfectus erat: rex captus arbiter, et a Metrapherne eunucho, quem Nanarus ingenti pretio sibi conciliarat, expugnatus, litem dederat secundum Nanarum. Parsondas, vindicta de eunucho et Nanaro sumpta, ab Artaco descivit, et bellum, quod hic describitur, movit. Discimus haec ex Nicol. Damascen., qui de Parsondae iniuria et lite diligenter, *Excerpt. Vales.* p. 426. — 437. WESS.

146. 15. *Παθ' οἷς ἦν ἐπιδοκίμενος]* Reducito ex margine *ἐπιδοκίμενος*, haud dubie *γνήσιον*. Rhod.

147. 21. *Πρὸς ταῖς εἰς τὴν χώραν εἰσβολαῖς]* Sermonis genius id requirit: atque ita e. 2. *εἰς ἦν εἰσὶν εἰσβολαὶ σιναὶ παντελῶς*. Herodot. II. 75. *εἰσβολὴ ἐξ οὐρείων σιναίων ἐς πεδίων μέγα*. et sine fine alii. Mox *στρατεύσαντος* simili ex causa praetuli. WESS.

147. 31. *Παρατησάμενον τὸν διαδεχόμενον]* Etsi hoc non prorsus improbem: simile enim Aristophan. *Equit.* v. 37. *Ἐν δ' αὐταῖς παρατησώμεθα* videtur tamen *παραστησάμενον* *Codd.* aliorum haud inconcinnum, ut Parsondes successorem, in medium productum et lateri adpositum, diris illigasse, si pacem cum Medis coleret, significetur. WESS.

147. 40. *Ἀστυβάραν]* Rectum hoc esse, sequentia indicant et Nic. Damascen. *Excerpt. Vales.* p. 438.; Syncellus et Eusebius hunc et decessorem eius inter Medos reges non agnoscent; habet autem Alexander Polyhistor, a Nabuchodonosoro belli socium contra Hierosolymitanos adscitum memorans in Eusebii IX. *Praep. Evang.* c. 39. WESS.

147. 44. *Ἐπ' ἔτη πλεῖω]* De belli, quod rescire potui, diuturnitate nihil alii narraverunt; neque adeo decernere possum, quid tribui oporteat illis libris, qui *ἐπ' ἔτη δύο* praefereunt. Brevi post *καθ' ἀμοιρίους* perplectet. WESS.

147. 46. *Ἐπὶ τοῖσδε συνθέσθαι]* *His legibus*. Thucydid. VIII. 18. *ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποίησαντο*. ubi plura Clariss. Duker.; vide et supra e. 24. Pax autem Sacas inter et Medos coit, postquam Stryangaeus, Astibarac gener, Zarinam victam et equo deiectam, captus ipse amore, dimiserat, ut ex Dionysio Halicarn. et Io. Tzetze ostendit H. Vales. ad Nic. Damascen. p. 438. WESS.

147. 52. Ὀνομα Ζαρίαν] Nic. Damascen. *Zarinæam* appellat, feminaequè magnum animum, castos mores, ceterasque virtutes meritis laudibus praedicat. Ctesias longa oratione eius res gestas, Stryangaei amorem, violentumque ob repulsum interitum descripserat; quae pleraque omnia a Diodoro neglecta, memorabili diligentia in ordinem redigere singulari dissertatione adnixus est L. Boivinius in Comment. Acad. Inscript. T. III. p. 83. WESS. V. Anonymus de mulieribus bello claris in Biblioth. d. alt. Litt. u. Kunst VI. p. 11. s. et ad illum Heerenius, qui Diodoro Ζαρίαν restituebat, quo ducere videtur Veneti Ζαρίαν.

147. 53. Γυναικας ἀλλήμονες ἔχει] Tali ingenio fuit Sparethra Sacarum regina, Cyri aetate, de qua Ctesias in Photii Biblioth. Cod. LXXII. p. 107. et Theon Progymn. c. 9. p. 112., sed ex Ctesia adiuvandus; tali Tomyris, Sauromatides apud Platon. VII. de LL. p. 804. E., Albanorum et Hiberorum feminae in Appian. Mithridat. p. 401., tali Amazones, de quibus c. 45.; non omnes quidem e Sacis, sed aut vicinae aut eiusdem originis. WESS.

148. 59. Τῆς δὲ χώρας πολλὴν ἐξημερῶσαι] Vide I. 15. WESS.

148. 69. Τιμὰς ἡρωϊκὰς ἀπονέμει] Multum intererat inter honores Heroicos et illos, qui diis deferebantur: his victimae mactabantur, qua in re perpetuus usus verbi θύειν, illis scrobes effodiebantur, et ἐναγίσματα sive inferiae dabantur. Plutarchus T. II. p. 857. D. ταῦτα δὲ ὡς φθαρτοῖς καὶ ἠώσαν ἐναγίσταν δαῖν ὀφείτω, ἀλλὰ μὴ θύειν ὡς θεοῖς. Atque hoc honore urbium conditores, et qui de publica re bene meriti erant, plerumque ornabantur, ut IV. I. 24. 30. V. 65. Confer Desid. Herold. in Martiak. X. 61. et infra IV. 40. WESS.

148. 73. Ἀστυάδαν τὸν εἶδον διαδέξασθαι] Astyagem, *Aspadam* sive *Apandam* nominari, neminem ante Diodorum dixisse, affirmat Io. Marsham. Can. Chron. p. 528.; quod unde acceperit, equidem iuxta cum illis scio, qui ignorant. Secutus est Diodorus Ctesiam, atque ex eo nobis annumeravit Medorum reges, vix alibi obvios. Cur itaque negabimus indidem et hoc nomen prompsisse? Nam Photii silentium si valeat, eradendi plerique Medorum erant reges, ab eodem, cum Ctesiam exciperet, neglecti. Astyagem autem, ne id praeteream, Ἀστυάδαν Ctesias nuncupavit, Photio Cod. LXXII. p. 107. teste. WESS.

148. 80. Ἐν μέρει διέξιμεν Infra XIX. 63. ἐν μέρει πάλιν τὰ κατὰ τὴν Εὐρώπην διέξιμεν, et c. 43. huius libri, περὶ δὲ τῶν Σανδίων ἐν μέρει διέξιμεν, i. e. suo ordine, deinceps, ut bene monuit G. Budaens Comment. L. Gr. p. 772. pluribusque illustravit Iac. Gronovius ad Arrian. III. Exp. Alex. c. 26. p. 142. WESS.

148. 81. Ἡ τοίνυν Ἰνδιὰ τετραπλευρὸς ὄσσει] Putet aliquis mendam esse in hac sententia; nec est tamen. Nominativus, usitata Graecis structura, absolute ponitur. Quod ad Indiam attinet, eius quatuor laterum, quod ad orientem vergit etc. mare ambit. Sic XI. 60. πλείους ὄσων — πρὸς τὴν Καρίαν, τῶν παραθαλασσιῶν πόλεων ὄσων ἦσαν — ἀπωσιζόμενοι, ταύτας συνέβη ἀποστῆραι. Heliodor. IV. p. 162. οἱ μὲν δὲ θεαταί, μετώρος ἄπυς ἐπὶ τὸ μέλλον. Cuius generis ex Aeliano multa collegerunt docti commentatores ad II. Var. Hist. 11. et in Herodotum II. 66. clariss. Iac. Gronovius. WESS.

148. 83. Τῆς δὲ πρὸς τὰς ἄρκτους] Syntaxis τὴν pro τῆς exigit. RHOD.

148. 87. Μέγιστος ὦν σχεδὸν τῶν ἀπάντων] Sequitur Ctesiam, qui fluvium multo amplissimum facit in Photii Cod. LXXIII. p. 144.; Strabo vero XV. p. 1027. et Arrian. Indic. c. 4. Gangem Indo longe maiorem perhibent. WESS.

148. 88. Μέγιστος τῆς ὅλης Ἰνδικῆς ἐπάργει] Videntur et haec eodem e fonte manasse. Ctesias enim Indiam reliquae Asiae magnitudine aequalem adfirmaverat, auctore Arriano Indic. c. 3.; quo loco et in Strabon. XV. p. 1010. regionis longitudo et latitudo ex Eratosthene et Megasthene haud paullo contractior describitur. WESS.

148. 94. Ἀσπίδος ὄντας τοὺς γνόμενος] Haec quae sequantur explicabit Arrian. Indic. c. 25. et Lucanus III. 250.

Tunc furor extremos movit Romanus Orilus
Carmanosque duces, quorum iam flexus in Austrum
Aether, non totum mergi tamen adspicit Arcton.
Lucet et exigua velox ibi nocte Bootes.

et quae pro Lucano in Ioseph. Scaligerum disputavit Iac. Palmerius Apolog. p. 925. WESS.

149. 7. Πολὸν πρόχει τῶν κατὰ τὴν Αἰθίαν] Diximus supra c. 16. Potuisset autem his adstruere ea omnia, quae de elephantis commentatur c. 42. Habent enim illic locum parum commodum, neque adeo iniusta Abbatis Terrassonis suspicio esset, hinc ea migrasse istam in sedem, nisi similem paene locum Strabo et Arrianus elephantis Indicis dedissent. WESS.

149. 12. Πολυκαρπία γέρονσα — κατασκευάζει] Saepè quidem participium γέρονσα et γέρονσα talem locum sermonis quadam elegantia occupat, unde illibato sensu abesse posse videatur: veluti in his Plutarchi de Liber. Educand. p. 5. D. ἐπειδὴ τῶν μὲν ἐχόντων πολλὰς ἀφίλετο, fortuna, τοῖς δ' ὄσα ἐπίστασι γέρονσα προσήνεγκε. et Iosephi XVIII. A. I. 6. 9. ὃ παῖ, — σοὶ γέρον ἐγγειοῦσα τὴν Ρωμαίων ἡγεμονίαν. Sive enim inter vertendum negligas, seu ultro, sua sponte esse velis, ut saepe oportere Cl. T. Hemsterh. ad D. Mort. VI. 3. Luciani egregie

docuit, parum profecto referet. Hic tamen quod amplexus sum, multo videtur opportunius. WESS.

149. 26. Τὸ προσηγορευόμενον βόσπορον] Strabo semel iterumque βόσπορον, frumenti quoddam genus, tritico minus atque inter annes nasceus, ex Onesicrito appellat XV. p. 1012. A. 1015. A., et forte melius, uti visum quoque Is. Casanbono. WESS.

149. 28. Ἐδωδῖμος καρπός] Aut ἔχουσι deest, aut ei simile verbum. STEPH. Ἐδωδῖμος καρπός φέρεται] Rhodum. coniecerat ἔχει deesse; haud male ad sensum. Quod dedi, melius est, scriptorumque librorum iudicio nititur. WESS.

149. 32. Αὐτῶν γὰρ ὄμβρων ἐν αὐτῇ γινόμενων] Demiror neminem advertisse vitium, quod hunc locum occuparat; cum tamen sequentia haud obscure id ostenderent. Firmant Codd. veterum scripturam haec Strabonis XV. p. 1012. A. ἐν ὄν τοῖς τοῖς ὄμβροις (ἴσχυρός) λίαν σκίρτα καὶ κέρρος. πρὸς τοῖς αἰσθητοῖς ὄντα, βόσπορον τοῖς χειμερινοῖς δὲ καιροῖς πρὸς, κριθῖαι, ὄσπρια καὶ ἄλλοι καρποὶ ἐδωδῖμοι. sunt enim his gemella. Adde p. 1016. A., ubi ex Eratosthene et Megasthene non dissimilia memorat. Scripsi autem brevi post τὸ βόσπορον, quoniam ita uterque et Diodorus et Strabo solent. WESS.

149. 38. Πάντων δὲ τελεσφορομένων] Μη̄ ante participium inseratur. RHOD.

149. 45. Κατ' ἐνιαυτὸν — γίνεσθαι] Haec Scholion redolent, a librario, ut superiora illustraret, nimis officiose additum: constat quidem certe et congruit oratio, si hinc elimines. Quae sequuntur, omni ex parte non videntur integra: ipsa verborum series pro se id loquitur, et haec Strabonis eadem de re XV. p. 1016. A. τοὺς τε ἑσθίνους καρποὺς γεννᾶσθαι πολλοὺς, καὶ τὰς ἄλλας τῶν φρυτῶν καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων καλάμων, γλυκεῖας καὶ γύσαι καὶ ἐψήσαι, χλιαρομένον τὸ ἕδατος τοῖς ἡλίοις, τοῦ τ' ἐπιπλοῦτος ἐκ Αἰῶς καὶ τοῦ ποταμίου. Conveniunt enim ita, ut eodem ex fonte hausta putes. Accedunt veteres libri, pauca ad sententiam adstruentes. Fuit certe cum opinarer, posse, inducto Grammatici interpretamento, omnia ad hunc modum refingi: καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὄμβρων — γινόμενων γεννᾶ τε τούτων διαφλεῖται, χλιαροῦν πιπτόντων ὑδάτων ἐκ τοῦ περιέχοντος αἰῆρος, καὶ τὰς ἐν τοῖς ἄεσι ὕδρας ἔροντος etc., ut dicat, regionis eius campos dulci annuum et imbrum copia madidos, eorum fructuum et radicum, de quibus egerat, uberem abundantiam proferre, depluentibus tepidatis aquis et aestu palustres radices percoquente. Nunc nihil admodum decerno, relictisque, quae mihi in mentem venerant, rem integram ad consilium eruditiorum refero. WESS.

150. 52. Γεωργῶν ἱερῶν — ἐωμέων] Repetuntur haec c. 40. WESS.

150. 58. Ὅντε δένδροτομοῦσαν] Similis humanitas Timothei, qui οὐκ ἐπέτρεπε οὔτε οἰκίαν, οὔτε ἐπαυλὴν καθαιρεῖν, οὐ μὴν οὐδὲ ἡμερον δένδρον ἐκκόπτειν, in Polyeni III. Stratag. 10. 5.; cui consentanea lex divina Deuter. XX. 19. Vide H. Grotium III. Iur. Belli ac Pac. 12. 1. WESS.

150. 65. Τὸ πλάτος γενόμενος σταδίων τριάκοντα] Addit L. XVII. 93. duo stadia, quam XXXII stadiorum latitudinem eadem fluvio tribuit Plutarch. Alexand. p. 699. E. Alii haud paullo ampliorem perhibent in Strabon. XV. p. 1027. C. Arrian. Indic. c. 4. et Aelium. XII. H. A. 41. WESS.

150. 68. Τὸ ἔθνος τὸ τῶν Γανγαριδῶν] Sic saepe XVII. 93., quamquam editio Basileensis Γαγγαριδῶν, ad morem modernumque Latinorum, qui *Gangaridas*, tanquam a Gange, appellare plerumque solent. *Γαγγαριδῶν*, uti Co. et Mutin., habet Dionysius Perieges. v. 1144. Vide Cl. Salmas. in Salin. 698. WESS.

150. 73. Τὸς Γανγαριδῶν οὐκ ἐπολέμησε] Videbitur fortasse hoc insolentius: sed et ita Iosephus II. B. I. 10. 4. πολέμησεν δὲ ἐμῆς ὁ πέμπτος ἐμὲ, οὐκ ἐγὼ. Appianus IV. B. C. p. 1065. καὶ ὅσους ἐπολέμησαν, ἐξ συμμάχων αὐτοῦς ἔπεισαν. Plura ad IV. 63. WESS.

150. 76. Τετραμισογίλους ἐλέφαντας] Eadem haec habet L. XVII. 93. atque inde Curtius IX. 2. WESS.

150. 83. Ὑπασιν καὶ Ὑδάσπην καὶ Ἀκεσίνον] Priorem Ὑπασιν XVII. 93. vocat, *Hypasin* Plinius VI. 17. et Curtius XI. 1., quod nomen latere videtur in vitiosa Coisi. et Mutin. scriptura, Ὑπασιν Strabo XV. p. 1025.; ut variatum eo in nomine fuisse videatur. Alterum Ὑδάσπην, quomodo Mutin. et Reg., I. 41., sed melius XVII. 96. *Hydaspem*. Tertium *Acesinem* Ἀκεσίνην eiusdem libri c. 95., sicuti plerique omnes veterum: quare et hic corrigendam arbitror. WESS.

150. 85. Ποιεῖ κατάρρητον μηχανισμὸν καὶ καρποῖς] Novi γῆν ἐνδοσόν τε καὶ κατάρρητον Aeliani X. H. A. 37. et κήπους καταρρητόντος Euripidis Elect. v. 777.: sed hoc singulare est, et affluentem copiam, quod G. Budaeo visum, indicat; qua translatione Plentus Epidie. I. 2. 18. *Quem quidem ego hominem irrigatum pluviae pistori dabo*. WESS.

150. 90. Τὴν τε Σαρδῶν καὶ Βαυτρικανῶν etc.] Conf. Strabon. XV. p. 1021. Cl. Ptolemaeum VII. Geograph. 1. et Agathemer. II. 6. WESS.

151. 95. Ὀρομαζόμενον Σάλλαν] Sic et Arrian. Indic. c. 6. Strabo *Silium* XV. p. 1029. vocans, quae de eo traduntur, Democrito et Aristoteli, viris prudentissimis, fabulis similia fuisse visa recte addit. Corruptum fontis et fluminis nomen est in Antigono Carystio Hist. Mirab. c. 161.; nam Io. Meursii medicina, ut magnam partem praestabilis est, ita locum haud persanat. Tu lege, τὴν δὲ ἐν τοῖς Ἰνδοκαῖς κρήνην Σάλλαν etc. una duntaxat adiuncta

litera: atque haud scio, an *stagnum Siden in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur*, apud Plinium XXXI. H. N. 2. ex Ctesia, permutatis literis *A* et *I*, hinc natum sit. WESS.

151. 2. *Ἐθνη πολλὰ καὶ παντοδαπὰ*] Vide Megasthenem in Arriani Indic. c. 7. WESS.

151. 7. *Ἐσθῆσι δὲ ταῖς δοραῖς τῶν ζώων*] Dixi ad I. 43., quibus adde Strabon. XV. p. 1047. B. WESS.

151. 10. *Τῆς χορείας αὐτῆς ὑψηλομένης etc.*] Eadem haec verbis prorsus similibus I. 8. executus est. WESS.

151. 17. *Διόνυσον ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέρων τόπων*] Indorum alii in Philostrati II. Vit. Apollon. 9. Bacchum advenam ex Assyria fuisse, alii suae regionis indigenam, Graeci Thebis ortum Indos domuisse perhibent; praecipue poëtae, fabulas vetustiores novis coloribus instrumentes, de quibus Strabo XV. p. 1008. Videtur tamen prisca aevi Heros, et multarum Asiae regionum victor, obscurioribus his fabularum involucris tectus. WESS.

151. 26. *Ὀνομάζεσθαι δὲ τὸν τόπον τοῦτον Μηρόν*] Respicit haec Diodori Etymologus in *Διόνυσος*. *Merum* autem montis in India nomen fuisse, agnoscunt Indi Tamuli, veteri e fama memorantes, Heroem taurinis cornibus in urbe *Nisadabura*, haud longe a *Meru* monte natum, de quibus Strabo XV. p. 1008. Videtur tamen prisca aevi Heros, et multarum Asiae regionum victor, obscurioribus his fabularum involucris tectus. WESS.

151. 30. *Τῆς παραθέσεως τῶν καρπῶν ἐπιμεληθέντι*] Docuisse Bacchum arandi serendique modum Indos, Arrian. Indic. c. 7. et plures alii auctores sunt. Putem tamen non adeo de serendis ac plantandis fructibus, quo modo *καυάθειν τῶν καρπῶν* explicuit Rhodoman., hoc loco agi, quam conservandis et in horrea congerendis; id enim quae proxime consequuntur, videntur postulare. Sequor propterea scriptos Codd., ipsamque Diodorum, qui *τὰς τῶν ἡμερῶν καρπῶν παραθέσεις fructuum recendendorum modum* HL. 56. et *fructus in futurum congestos habere, ἔχειν παραθέσεις σίτων* XIX. 41. *eosque in necessarios usus conportare παραθέσει τῶν καρπῶν ποιεῖσθαι εἰς τὰς ἐνδείας* exprimere consuevit. Vid. supra I. 8. WESS.

152. 41. *Τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις κερῶσθαι*] Ridet haec Lucian. D. Deor. XVIII. 1., tamen tympanorum iste et cymbalorum strepitus Indici moris est, sicuti Strabo XV. p. 1008. et 1017. C. et Theoph. Sig. Bayerus Hist. R. Bactr. p. 3. ostendunt: quamquam hic difficulter persuadebit *τυμπάνου* vocem ex India in Graecum sermonem migrasse. WESS.

152. 43. *Γῆρα τελευτῆσαι*] Longe diversa de Baccho Indi in Arriani Indic. c. 8. WESS.

152. 51. *Τὸ, τε ῥόπαλον καὶ τὴν λιοπῆν*] Eadem Megasthenes de Herculis armatura ex Indorum traditionibus in Ar-

riani Indic. c. 8. Vid. supr. I. 24. Appellabant autem Herculem suo sermone *Sandem*, ut Nonnus XXXIV. Dionysiac. v. 196. significat, et uberius declaratum est ad Hierocl. Synecdem. p. 710. WESS.

152. 58. *Εἰς ἄπαντας τοὺς τόπους ἀποδείξει βασιλέας*] Defendi hoc posse scio: vixi tamen aliquid huic loco adhaesisse, vetustarum dissensus schedarum admonet. Puto Diodorum scripsisse, *ἀπαντας ἀποδείξει βασιλέας*, generisque enallagen illam scripturae variantem discordiam peperisse; qua nihil tamen frequentius. Ioannes Epist. I. 5. 21. *τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων*. et Epist. II. 1. 4. Liban. T. II. p. 31. C. *Ὁρῶ συναφοιτητῶν τε ἔθνη, τοὺς μὲν ἐν ὄρχαῖς φανέντας, τοὺς δὲ διαχωμένους ἀρμύχους*. Non addo Homericum *φίλι τέκνον*, ne in re obvia, et saepe explicita, nimius videar. WESS.

152. 59. *Μίαν δὲ θυγατέρα φέρωνται*] Nomen illi erat *Pandaeae*, de qua et patris amoribus absurda multa apud Arrian. Indic. c. 9. Indi nugantur. WESS.

152. 62. *Παλιβοθρα*] Sita erat ad confluentes Erannoboae et Gangis aquas in Praesiorum regione, teste Arriano, cui *Παλιβοθρα*, Indicor. c. 10.; longitudine stad. LXXX, latitudine xv, figura quadrangula, apud Strabon. XV. p. 1028. A. Vocis originationem ex Indorum sermone exposuit Th. Sig. Bayer. Histor. Regn. Bactr. p. 36. WESS.

152. 65. *Ἵδασι πληρομένους*] *Τάφροις* femininum est: ideo *πληρομένους* scribendum. Rhod. *Ποταμίοις ὕδασι πληρομένην*] Vulgo quod legebatur, id bene Rhodom. corrigendum censuit. Ego Coislin. sequor, et ad urbem refero, quam fluvialis aqua interluebat; nec intercedo tamen, si qui Rhodom. partes sectari velint. Fossam, urbi additam *φυλακῆς τε γάρην καὶ ὑποδοχῆς τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἀπορροῶν* habet etiam Strabo XV. p. 1028. et Arrian. Indic. c. 10. WESS.

152. 66. *Τὴν ἐξ ἀνθρώπων μετὰστασιν ποιησόμενον*] Vide supr. I. 19. WESS.

152. 77. *Ἐλευθέρους δ' ἐπαύχοντας τὴν ἰσότητα τιμῶν*] Hoc praefero ob scriptos Codd. Arrian. Indic. c. 10. *πάντας Ἰνδοὺς εἶναι ἔλευθέρους, οὐδέ τινα δοῦλον εἶναι Ἰνδόν*. Simile Essenorum in Palaestina institutum erat, de quibus Philo Ind. Quod Om. Prob. Lib. p. 877. B. *δοῦλός τε παρ' αὐτοῖς*, inquit, οὐδὲ εἰς ἐστίν, ἀλλ' ἔλευθεροὶ πάντες ἀνθρώπων ὄντες ἀλλήλοις, κατὰ τὴν ἀνάγκην τε τῶν δεσποτῶν, οἱ μόνον ὡς ἀδικῶν, οὐσότητα λυμαινομένων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀσεβῶν, θεσμὸν φύσεως ἀναιρούντων. ubi opinor praestaturum, si *ἰσότητα λυμαινομένων* legeris. Vide eundem de Vit. Contempl. p. 900. B. WESS.

152. 81. *Εὐήθειες γὰρ εἶναι*] Repone *εὐήθεις*. Rhod.

153. 83. *Εἰς ἐπὶ μέση διήρηται*] Gemina his Strabo XV. p. 1029. ex Megasthene et Arrian. Indicor. c. 11., prodiderunt

de Indorum institutis. Prorsus autem probabile est, hanc reipublicae eorum descriptionem ex Aegypto, ubi eadem consuetudo valebat, testibus Herodoto II. 163. et Diodoro I. 73., cum multis aliis, de quibus M. V. La Croze *Histor. Indor. L. VI. p. 433.*, venisse. WESS.

153. 95. *Ἐπὶ τὴν μεγάλην σύνοδον*] Sic et Strabo. Videntur sollemni eo conventu de communi reipublicae deliberasse, philosophosque adhibuisse in consilium, ut quidquid observassent de fructibus, republica, animalibus, id illi in medium conferrent. Vide Porphyr. IV. A. A. 17. de his philosophis. WESS.

153. 3. *Ἀγεται τιμωρίαν*] *Ἀγεται* significantius est, at plus soni habet *ἀναδέχεται*. RHOD. *Ἄλλην οὐδεμίαν ἀναδέχεται τιμωρίαν*] Ego compositum ob vetustos Codd. et sermonis usum malui. Philo Iud. De Cherub. p. 121. C. *νομισθεὶς δὲ ἀλλότριον εἶναι, Σισύφειον τιμωρίαν ἀναδέχεται*. Herodian. V. p. 565. *δεινότες, εἰ ἠτηθέειν, τὴν ἐφ' οἷς ἴδρασιν τιμωρίαν ἀναδέχασθαι*. Illa autem silentii poena non statim philosophis irrogabatur, sed tertia ubi vice inter divinandum aberrassent, Strabone et Arriano auctoribus; qua poena, iusta profecto, si omnes praestigiatos et plani plecterentur, bene utique humano cum genere ageretur. WESS.

153. 16. *Χωρὶς δὲ τῆς μισθώσεως τελευτήν* etc.] Quartam fructuum partem mercedis loco regi dedisse Strabo XV. p. 1030. A. scribit; quod vero mihi similis videtur. Mox *εἰς τὸ βασιλικὸν τελευτᾶν* praecoptavi; non quod ineptum esset vulgatum: sic enim et Plato Theag. p. 121. D. *χρημῶν τελευτᾶν τινὶ τῶν σοφιστῶν*. et Noster XIII. 59. *φθὸν τελευτᾶν τοῖς Κωρχηδοῖσι*. sed ne tot librorum iudicio refragarer. WESS.

153. 20. *Σκηπέτη δὲ βίῳ χρῶνται*] Iustum hoc legitimumque diceres. Strabo de hisdem, *πλάνητι καὶ σκηπέτη νεμόμενοι βίῳ*. Tamen *Ἄβρες οἱ Σκηπέται* Polluc. Onomast. I. 74. et *σκηπέτης βίος* infr. c. 54. Porro, quod additur in Reg. *καθὼς οἱ Κομανοὶ*, id equidem unde venerit, nescio: respicit quidem certe *Comanos* Plinii VI. N. H. 16. eosque egregie iuvat. WESS.

Ibid. *Κυνηγετοῦντες καθαράν ποιῶσι τὴν γάρον*] Quod quibusdam in libris additur *ζωροῦντες*, id a librariis propter aves, quarum mentio sequitur, adiunctum arbitror. Vid. I. 24. WESS.

154. 28. *Ἀλλὰ καὶ σιτομετρίαν ἐκ τοῦ βασιλικῷ λαμβάνουσι*] Nisi de illis acceperis, qui arma regi fabricabantur, falsa dixerit. Distinctius Strabo XV. p. 1033. *τοῖς δ' ὀπλοποιῶσι καὶ ναπηγοῖς μισθοὶ καὶ τροφαὶ παρὰ τοῦ βασιλέως ἐκκενται μόνῳ γὰρ ἐργάζονται*. Nec dissentit Arrian. Indic. c. 12. WESS.

154. 31. *Ἀνέσει καὶ παιδίῳ πλείστην χρῶμενον*] Non multo dissimilia de militaribus his viris Strabo, levi tamen mendo obsitus, quod obiter eluemus. *Οἷς*, ait XV. p. 1033. C. *τὸν ἄλλον*

χρόνον ἐν σχολῇ καὶ τόποις ὁ βίος ἐστίν, ἐκ τοῦ βασιλικῷ διατομένοις. Quae Latina hunc in modum fecerunt: *qui reliquum tempus otiosi agunt, in locis ab rege constitutis, ubi et victus eis praebetur*. Nimis profecto liberaliter: nihil enim Graeca de locis a rege constitutis. Tu lege *τόποις*, et convivia intellige, ad quae sumptus illis ex aerario regio suppeditabantur. Per autem familiarem librariorum nationi harum vocum permutationem esse, Cf. Salmasius ad Achill. Tat. V. p. 339., Gilb. Gaulmin. in Eustathium de Ismen. Amorib. X. p. 402. et August. Bryan. ad Plutarchi Themist. T. I. p. 249. edit. Londin. exemplis declararunt, neque ullam adeo dubitandi hac quidem de correctione materiam reliquerunt. WESS.

154. 34. *Τὸ τῶν ἐφόρων*] Arriano *ἐπίσκοποι* Indic. c. 12., at Straboni, sicuti et Diodoro, *ἐφοροὶ*. quod utrumque eandem in sententiam recidit. WESS.

154. 43. *Καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐκ τοῦτων ἔχοναι*] Hic sequi debuerant, quae post *παρέβασιν* de elephantis leguntur, *εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους* etc. usque *ταῖς ἀμαρτάνουσι προσφέρονται*. quae quidem ego non dubitem exscribentium sordida ex hoc loco eam in sedem immigrasse, parum profecto accommodam. Huc si revocentur, bene omnia procedent, nec quae de elephantis addit, minus opportuna videbuntur, simili loco collocata ab Arriano Indic. c. 13. WESS.

154. 45. *Οὐκ ἐστὶ δὲ γαμεῖν ἐξ ἄλλου γένους*] Si *γένους* ex libris Coisl. et Mutin. malueris, suffragabitur Strabo XV. p. 1033. D. *οὐκ ἐστὶ δ' αὐτὲ γαμεῖν ἐξ ἄλλου γένους, οὐτ' ἐπιτηδεύματα οὐτ' ἐργασίαν μεταλαμβάνειν ἄλλην ἐξ ἄλλης, οὐδὲ πλείους μεταχειρίζεσθαι τὸν αὐτῶν*. Sed id perleve est et paene arbitrarium. Illud quidem certe ex Strabone adparet, in his quae consequuntur, *ἢ πλείους προαιρέσεις* scribi oportere, aut, cuius in mentem doctissimo Rhodom. venit, *δύο προαιρέσεις*, uti fere Arrian. c. 12. WESS.

Ibid. *Ἡ προαιρέσεις ἢ τέχνας*] Post disiunctivam inserendum videtur *δύο*, ac sequens *ἢ* in *καὶ* forte mutandum. RHOD.

154. 52. *Κόνοισι δὲ τοὺς μὲν ἐλαχίστους* etc.] Strabo iisdem verbis exsequitur XV. p. 1031. B.; ut dubium esse non possit, eodem ex Megasthenis fonte utrumque hausisse. Aristoteles biennio uterum ferre V. Hist. Anim. 14. adfirmat, quo respexisse arbitror Aelian. IV. H. A. 31. Paulo ante *τετραπόσι ζωῶσι* oportuerat, quod neque Rhodomanno latuit. WESS.

154. 57. *Ἐτη διακόσια*] Ad trecentos annos elephantum vitam prorogat Philosophus VIII. Hist. Animal. 9. quem Plinius VIII. H. N. 10. sequitur. Longe vero senioreni dabit Philostrat. II. Vit. Apoll. 12. et Aelian. IX. H. A. 58.; unde suo merito *ἀμετροσίτων* Manetho I. 53. elephantos nuncupat. WESS.

154. 61. *Καὶ τελευτήσαντας θάπτονται*] Multo hoc rotundius. Strabo XV. p. 1034. *τὰ χορήματα τῶν ἀποθανόντων, νοσοῦντων τε ἐπιμελοῦνται, καὶ ἀποθανόντας θάπτονται*. Induxi praeterea supervacaneas voces τοῦ ἔξου, quae ante χορήματα vulgo sedem occupant, Mss. secutus. WESS.

155. 72. *Παρὰ τὸν Ἀράξην ποταμὸν*] Hanc sedem et Scythia tribuit Herodot. I. 201.; sed dubium est, quis ille Araxes? Mediae quidem illi flavius est, e Maticis progressus, et proxime Issedones decurrens, Istroque de magnitudine decertans: quae tamen in Mediae Araxem haud bene conveniunt, nec Issedonibus adfinem, neque ea amplitudine. Quare Th. Sig. Bayerus probabilis coniectura Volgam, *Rus, Ros, Ras, Aras* olim nuncupatum, esse contendit in Dissert. de Orig. Scythar. T. I. Commentar. Academ. Petropolit. p. 395.; eum enim Scythae accolerunt, Issedonibus vicini, atque illis sedibus egressi Cimmericos, de quibus Herodotus, invaserunt, eorumque regiones occuparunt. WESS.

155. 81. *Τὰ κατώτερα, ἐχιδνης*] *Μιζοπάροθενόν τινα Ἐχιδναν διγυῖα* Herodot. IV. 8. appellat, in ceteris a Diodoro plurimum dissentiens; Herculem enim illi dat amatorem, cui filios Agathyrsum, Gelonum et Scytham pepererit: quam eius opinionem Stephanus in *Ἀγάθηροι*, atque alibi sequitur. WESS.

155. 84. *Σκίδας προσαγορεύουσι*] De gentis nomine Grammaticorum nugae sunt plures. *Καλιόθαι δὲ λέγονται Σκίδαι, ἢ παρὰ τὰ σκίτη, ἢ περιβέβληνται· ἢ παρὰ τὸ σκίδεσθαι, ἦτοι ὀργίσεσθαι*, inquit Eustath. in Perieges. v. 728. Dionysii. Promptior nominis causa erat, si a rege et gentis conditore, ut hic, repeteretur: et tamen Herodotus IV. 6. Graecis nominis eius originem tribuit; qui cum admirabilem eorum in sagittando artem et industriam cernerent, sagittariosque ab iis *Scythas* dici audirent, id cognominis toti genti contribuere; cuius vocabuli usus in Scythicae originis dialectis in nostram usque aetatem frequentatur. Conf. T. S. Bayerum de Scythar. Orig. p. 379. WESS.

155. 89. *Τὸς μὲν Πάλους*] *Palos*, Scythicam gentem, nusquam legere memini, neque etiam *Napas*: fortasse tamen *Pali* latent in Plinii VI. N. H. 7. *Spaleis*, et *Napae* in eiusdem *Napaeis*, atque ab his *Νάπαις, κόμη Σαυθίας*, de qua Ethnographus, nomen sortita est. WESS.

155. 94. *Μέχρι τοῦ καὶ Ἀήνατον Νείλου*] Scytharum in Aegyptum usque excursum Iustin. II. 3. alium Herodot. I. 105. memorant; uter intelligendus sit, non decerno. WESS.

155. 5. *Τὴν μὲν ἐκ τῶν Ἀσσυρίων*] Ipsa pro se oratio loquitur, verum hoc esse. Scythae coloniam deduxerunt, non Assyrii; bene ergo *ἐκ τῶν Ἀσσυρίων*. Quam vero coloniam in animo habuerit, coniectando fortasse assequemur. Pontum inter et Paphlagoniam *Assyrii*, quos alii *Syros* aut *Leucosyros* nuncupant, incolere, testibus Apollon. Rhod. II. 966. Dionys. Perieges. v.

772. et Strabone XII. p. 819. Syrorum aut Assyriorum esse propagationem, nomen argumento est; deducti itaque patrii e sedibus in eos sunt agros; et a Scythia quidem, si verum Noster dicit: neque enim eam Scytharum coloniam, quae in Cappadociae ora ad Thermidonta coesedit, de qua Iustin. II. 4., intellexit, quippe ex ipsis Scytharum finibus emissam. WESS.

155. 8. *Σαυρομάτας ἀνομοθῆναι*] Ad Tanain et Macotin Sauromatas locat et Herodot. IV. 57. et Mela I. 19.; qui si e Media fuerint deducti, sedem eo tempore mutasse videntur, quo Scythae, Cyaxare victo, Medis imperarunt, eodem I. 106. auctore. Verum haec dubia admodum sunt atque incerta: quae vero de Sauromatarum in Scythiae agros excursionibus adduntur, ea Strabo non infringit L. VII. p. 468. WESS.

156. 14. *Ἐν τοῖσι γὰρ τοῖς ἔθνεσι γυναικίζονται*] *Αἱ γυναῖκες*, quas Codd. vetusti addunt, ex superioribus commodissime intelliguntur. De Sacarum Scytharumque mulierum virili animo vide c. 34. et Hippocrat. Acr. Aq. et Loc. p. 291. WESS.

156. 23. *Καὶ τὸν Κύρον — ἀνεσταύρωσε*] Qui praeter nostrum in cruce fuisse sublatus a victrice regina Cyrum memorarit, neminem reperio; quae res mira esse non debet in ea scriptoribus stroge et incredibili discordia de Cyri regis exitu. Vide Io. And. Bosium ad Corn. Nepot. Reg. I. T. Hemsterh. in Lucian. Contempl. c. 13. et quae disputavi in Simsonii Chronic. A. M. 3475. p. 673. WESS.

156. 26. *Πολλὴν χώραν ὄμορον καταδραμεῖν*] Non ignoro de incursionibus *ἐπιδραμεῖν* Herodiano frequentem in usu esse; sequor tamen Cod. Mutin., cui optimus quisque adstipulatur. Sic c. 48. *καὶ πολλὴν τῆς ὄμορον χώρας κατατρέχοντες ληστεύουσιν*. et XI. 64. *κατέχερον τὴν Λακωνικὴν*. Strabo XII. p. 854. C. *καὶ κατέχερον τὴν ἄλλοιρίαν*. Ioseph. I. B. I. 17. 5. *Ἡρώδης δὲ τὴν πολεμίαν καταδραμεῖν, πέντε μὲν πόλεις καταστρέφεται* etc. Conf. D. Hoeschel. ad Photii Biblioth. p. 72. WESS. Vid. Dorvill. ad Charit. VI. 8.

156. 31. *Ἐθνος κρατούντος γυναικοκρατούμενον*] Legendum *κατοικούντος*, quod ex sequenti composito librarii oscitantia ita depravavit. Ruon. Non deerit fortasse, ut diversa hominum sunt studia, cui vulgatum se probabit; et possunt ad eius defensionem plura dici: ego tamen viro doctissimo adsentior. Quoniam autem inter Scythas deinceps haud defuerunt, qui muliebri imperio parebant, inde, ut proprium genti, de Sauromati Plinius VI. N. H. 7. *Primo Sauromatas Gynaecocratumeni, unde Amazonum regna*, et ante eum Mela I. 19. WESS.

156. 39. *Καὶ τῆς τύχης ἐφοοῦσης*] Quidquid prospere eedit, in eo *ἐφοοῦσαι* frequens esse solet: unde *ἐφοοῦσαν ἐπιβόλην* XI. 69. et *ἐφοοῦσαν κακίαν* in Plutarchi T. II. p. 548. D. non tantum invenies, sed et *πράγματα ἐφοοῦντα* in Polyb. IV.

48. VIII. 23., atque *ἑροοῦντας κατὰ τὸν βίον* apud Plut. de Audiend. Poët. p. 35. C. Bene ergo Phrynichus in Biblioth. Coislin. p. 466. *Βίον ἑρῶια, ἢ εὐδαιμονία καὶ ἐντυχία. παρὰ τὸ καλῶς εἶναι τὸν βίον.* Contra ea *διςροοῦν* adversam experiri fortunam, de quo M. Meibom. in Epictet. p. 13. WESS.

156. 40. *Θυγατέρα μὲν Ἄρεος — προσαγορεύσαι*] Iustin. II. 4. paullo aliter, *duae his*, inquit, *reginae fuerunt, Marpesia et Lampedo.* — *et ne successibus deesset auctoritas, genitas se Marte praedicabant.* Alii omnes *Marte* satas prodidere, ut Lysias Orat. XXXI. 2. *Ἀμαζόνες γὰρ Ἄρεος μὲν τὸ παλαιὸν ἦσαν θυγατέρες, οἰκοῦσαι δὲ παρὰ Θερμώδοντα ποταμὸν.* qui dissensus, ut in fabulis, longe familiarissimus est. Porro quae sequuntur de imperio, quod in mares inhibuerunt, ea sine viris, ut plures voluerunt, haud egisse commonstrant. Vide P. Petitem de Amazonib. c. 4. WESS.

156. 45. *Τοὺς μὲν ἄρσενας ἐπήρουν*] Ut prius membrum cum posteriori apte cohaereat, lubenter ita scripserim, *πρηοῦν τὰ τε σκλήη καὶ τοὺς βραχίλους, ἀρρήσιους κατασκευάζοντες* etc. Scio tamen posse servari *ἐπήρουν* et *κατασκευάζοντες*, modo pro *ἐπιζυγεῖν* legatur *ἐπέκαιον*. Sed omnia malo in infinitivo modo, quod eo et in proxime praecedenti oratione usus fuerit. Est praeterea *θηλυτέρων* legendum, non *θηλυτέρον*. STEPH. *Τοὺς μὲν ἄρσενας ἐπήρουν*] Hic nihil ambigens *πρηοῦν* lego, et proximum *κατασκευάζοντες* in *κατασκευάζειν* muto, sed ante *ἀρρήσιους* *ὥστε* inserto. Hoc ut fiat et praecedentes infinitivi et sequentes persuadent. RHOD. H. Stephani suspicioni satisfacit *ἐπέκαιον* Codd. M. et Co.; nec expedit tamen cetera: quorsum enim referes *κατασκευάζοντες* eo genere et numero? Verum, credo, pervidit Rhodom., cui propterea adsentior. Summam autem et fidem excedentem Amazonum in mares liberos crudelitatem tetigit et Hippocrates, sed de rei veritate haud iniuria dubitans, Lib. de Articul. p. 820. his verbis: *μυθολογοῦσι δὲ τινες, ὅτι αἱ Ἀμαζόνιδες τὸ ἄρσεν γένος τὸ ἐωπτόν, αὐτὰ κὰ νήπιον ἔδν, ἔξαρθεοῦσαν. αἱ μὲν, κατὰ γούνατα, αἱ δὲ, κατὰ τὰ ἰσχία, ὡς διδόν χωλὰ γίνονται, καὶ μὴ ἐπιβουλεύουσι τὸ ἄρσεν γένος τῷ θήλει. χειρῶνάξιν ἄρα τούτοιαι χροῶνται ὀνόσα ἢ σκετὴς ἔργα, ἢ χαλκείης, ἢ ἄλλοι τι ἑδραῖον ἔργον. εἰ μὲν οὖν ἀληθὲα ταῦτα ἐστί, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα.* quae prudentissimi senis, etsi conpluscula, hunc in locum addenda censui, quod Diodoro paria facerent lucemque inspergerent. WESS.

156. 50. *Τὸ ἔθνος τῶν Ἀμαζόνων ταύτης τεχῆν τῆς προσηγορίας*] Nominis Amazonum haec origo et caussa multis est placita; quamquam Graecorum in huius vocabuli natalibus fluctuationem mirifice produnt haec Schol. Aeschyl. Prometh. v. 722. *λέγονται δὲ Ἀμαζόνες ἢ ὅτι μαζῶις ἢ ἄρσιους οὐκ ἔχοντο, ἢ ὅτι ἔκαιον τοὺς μαζῶις, ἢ ὅτι αὐδ' ὄλωσ ἔχον μαζῶις, ἢ ὅτι μαζῶν*

οὐκ ἐθῆλαρον etc.; talia enim qui commentantur, rem sibi non liquere vel inviti fatentur: sed eo erant ingenio; in vocibus peregrinis omnia sibi, necubi caecitate viderentur, permittent. Ego ex Scythia, unde feminae, repetendum arbitror, convenitque egregie, sicuti diligentissime Franc. Foris Otrokoksi Origin. Hungar. P. II. c. 14. ostendit, *Am' Amazon*, qui in Hungariae finibus *viraginem robustamque mulierem* cum maxime designant. WESS.

157. 54. *Τὸ νόμα Θεμισκυρίας*] Quae urbem subiectosque Themiscyrios campos illustrant, pleraque conduxit P. Petitus in Dissert. de Amazon. c. 28. Adde Aeschylum Prometh. v. 722.

— *Ἐνθ' Ἀμαζόνων στρουτὸν*
Ἦξας στρογγύρον, αἱ Θεμισκυρίαν ποτε
Κατοικῶσαν ἀμφὶ Θερμώδοντα.
et quae infr. IV. 16. WESS.

157. 60. *Ἡρωϊκῶς τελευτήσαι*] Hoc et *Ἡρωϊκῶς κατασφάσαι τὸν βίον* Diodoro familiare admodum est in eorum morte, qui strenuae pugnantiae ocnubuerunt, ut inferius hoc cap. et IV. 28. XII. 3. 29. 74. XV. 79. WESS. *Τὸν βίον* addunt libri tres optimi: id non solet addere Diodorus: sed habent Polybius II. 28. 10. Strabo I. p. 156. B. Libanius vol. I. p. 61. R., alii, neglectumque est similiter ab deterioribus libris infra post *κατασφάσαι*.

157. 67. *Ἀφῆλιδι — Ταυροπόλει*] Colebatur in Tauris, gente Scythica; unde furto ablatam imaginem Iphigenia cum Graecis communicavit, rixae materia, pluribus eam in illis et Asia sibi vindicantibus, praebita, de qua Pausan. III. 16. p. 249. Vid. Euripid. Iphig. Taur. v. 88. et 1457. ac de victimis humanis, quas illi maetabant, infr. IV. 45. WESS.

157. 82. *Ἄλλον λαβεῖν παρ' Ἐρραθῆος*] Uberius haec de re L. IV. 16. WESS.

157. 90. *Ὥστε μηδ' ὄνομα τοῦ γένους — ἀπολείπειν*] Noli ita accipere, ac si mox ab expeditione Herculis ea clades Amazonibus esset inflicta: fractae quidem ab eo Heroë sunt; nec deletae tamen, ut earum in Atticam excursio, et Penthesilea, Troiam profecta, indicant. Post deinceps vero, viribus magis atque magis attritis, paullatim a vicinis sunt debellatae atque exstinctae. Quae si P. Petitus considerasset, Diodoro nullam inpegisset dicam Dissert. de Amazon. c. 43.; nam quod urget ex L. IV. 55., id Africae Amazones praecipue spectat. WESS.

Ibid. Ἀμαζόνιδων] *Ἀμαζόνων* Clar. 2., sine gravi caussa. Vid. Apollon. Rhod. II. 374. et Hippocrat. *περὶ ἄρθρων* p. 820. WESS.

158. 94. *Φόνον δ' ἐμφύλιον ἐπιτελεσαμένην*] Inter venandum sororem Hippolyten invita interfecerat, si fidem meretur Quintus Calab. I. 24. WESS.

158. 99. *Ἐπ' Ἀχιλλῆος ἀναιρεθείσαν*] Eundem vide Quintum I. 593.; quicum haud bene congruunt, quae Eu-

stath. in Homer. p. 1696. et Servius Aeneid. I. 495. prodiderunt. WESS.

158. 4. *Μέθους ἐγόνται πελασμένους* etc.] Habet Amazonum Scythicarum historia, me quidem arbitro, veri admixtas partes, sed commentitiis fabellis mire obfuscatas. Cui enim persuaseris, dextram sibi omnes mammam praecidisse, ut expeditius arcum tenderent? rempublicam, in qua nulli mares, formasse? inmani matres in liberos melioris sexus crudelitate fuisse grassatas, expeditionesque in terras, longissime distitas, suscepisse? Aufer haec et pauca alia, haud utique insolitum erit, feminae arma si tractent. Habet ad hunc modum plura Strabo XI. p. 770., quae, tametsi omnia non probo, prudenter sunt disputata. WESS.

158. 10. *Ἐκαταῖος*] Hecataeus, domo Abderites, *περὶ τῶν Ὑπερβορέων* commentarios reliquerat in Schol. Apollon. Rhod. II. 677.; quos et Aelian. designat XI. H. A. I. *ἀνθρώπων Ὑπερβορέων γένος*, inquit, *καὶ τιμὰς Ἀπόλλωνος ἐκείθι ἄδουσι μὲν καὶ ποιῆται, ὑμνοῦσι δὲ καὶ συγγραφεῖς. ἐν δὲ τοῖς καὶ Ἐκαταῖος οὐ Μιλήσιος, ἀλλ' ὁ Ἀβδηρίτης.* et Plinius VI. N. H. 17. WESS.

Ibid. *Ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆς Κελτικῆς τόποις*] Doctissimus interpres *contra Galliam* vertit, ac si Hibernia aut Britannia esset: quam eius versionem Diodorus affirmat L. V. 32.; Galliam tamen *τῆς Κελτικῆς* voce non posse hoc loco indicari, quae de Aretis, quibus insula fuerit subiecta, deque Borea adduntur, siquid commostrarant. Veteres, necdum exploratis Germaniae, quaeque ad septemtrionem vergunt, locis, uno *Celtarum* nomine omnes eos describebant, qui agros arabant a Gallia Scythiam usque extensos, Ephoro in Strabon. I. p. 59. et ceteris, quos antestatus est Philip. Cluver. I. Ger. A. c. 2., auctoribus. *Κελτικῆ* ergo, ab Hecataeo memorata, maritimam et in septemtrionem porrectam Germaniae regionem indicat; cui cum quodammodo obiecta sit *Saemnia* seu *Uplandia*, venit in mentem eruditissimo O. Rudbeckio Atlant. suae p. 371. insulam hanc, Hyperboreorum sedem, non aliam atque eam arbitrari: quam rem etsi studiosissime agat, et Diodorus illi suffragari videatur, haud iniuria vereor, ne non patriae suae studio nimium dederit: ea certe, quae de Arimaspiis, Hyperboreorum vicinis, deque Issedonibus ab Herodoto IV. 13. 33. Pausan. I. 31. Mela III. 4. Plinio IV. N. H. 12. prodita novimus, vix permittent, ut in ultimo Europae septemtrione Hyperboreos quaesitum eamus. WESS.

158. 14. *Ἀπὸ τοῦ παρθένου κείθαι τῆς βορέων νηός*] Haec vulgatissima nominis causa, a poetis inventa, atque, ut fit, ab eorum interpretibus fabulosius explicata. Doctissimus Rudbeckius Atlant. p. 366. a Suenonum gente nomen accessit: regnasse enim inter eos veteri aeo regem *Boream* seu *Boream*, a quo *Oferborne*, i. e. celsissima stirpe geniti, sint dicti: Graecos, moris sui tenaces, *Hyperboreos* *Ὑπερβορέους* inde extruxisse; quod

eius viri commentum, excogitatum solertissime, praeter blandientem veri speciem nihil admodum habet, cur adoptes. Equidem illis accessero, qui apud Strabon. I. p. 107. *Ὑπερβορέους τοὺς βασινοῦσι τοὺς καὶ λέγουσιν, Hyperboreos* dictos arbitrantur, quod maxime in septemtrionem vergant; opinorque id nominis primitus adhaesisse Graecorum colonis, qui litus Ponti septemtrionale accolebant: atque ea in re consentientem habeo Th. Sig. Bayer. Chronol. Seyth. p. 345. T. III. Comment. Academ. Petropolit. Alia si desideres, Iac. Perizon. ad Aelian. II. H. V. 26. consule. WESS.

158. 16. *Ἐξέρειν*] *ἔρειν* Coisl. nulla urgente causa. Vid. I. 34. XVI. 84. WESS.

158. 17. *Τὸν Ἀπόλλω μάλιστα — πρὸ αὐτοῖς τιμᾶσθαι*] Tertium hunc Apollinem Iove tertio et Latona natum ex Hyperboreis Delphos venisse ferebant in Ciceron. III. N. D. 23.; colebant eum Hyperborei festis, dapibus, lactis omnia et asinorum hecatombis, de quibus Pindar. Od. X. Pythionic., et uberius Ezech. Spanhem. in Callimachi Hym. Del. v. 281. WESS.

158. 23. *Καὶ ναὸν ἀξιόλογον*] Est et eius templi mentio in his Aeliani XI. H. A. I. *εἰτα κατέσθην εἰς τὸν τοῦ νεῶ περιβολὸν, μέγιστόν τε καὶ τὸ κάλλος ὀραϊστάτων ὄντα*, nimirum olores, qui eo devolabant, ut una cum citharistis suo cantu Apollinem celebrarent; quae serio si scripserit Hecataeus, hunc enim Aelianus auctorem habet, Graecorum credulitati egregie illusit. WESS.

158. 25. *Μὲν ὑπάγειν* non habet Venetus, neque absurde. Videbuntur enim, si seriem orationis consideres, supervacanea. WESS.

158. 30. *Πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ Ἀχαιοὺς*] Frugum primitias Hyperborei Arimaspiis, illi Issedonibus, hi Scythis, tibiis, fistulis citharisque accipientibus, tradebant, donec ab aliis atque aliis acceptae in Graeciam atque Athenas pervenirent, inde vero in Delum, Pausan. I. 31.; quae amicitiae Hyperboreos inter et Athenienses praecipua causa: Delis et alia fuit, de qua Herodot. IV. 33. Conf. Spanhem. in Callim. Hym. Del. v. 283. WESS.

159. 35. *Ἀβαρὶν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατανήσαντα τὸν παλαιὸν*] Venisse hominem in Graeciam magno veterum consensu affirmatur: tempus ipsum, scriptoribus in diversa tendentibus, necdum certo finitum. Equidem haud eos male instituisse credo, qui, Pindarum in Harpocrat. *Ἀβαρις* secuti, Croeso aequalem fecerunt: abest enim ab illo rege, victo Olymp. LIX. Persarum armis, non multis annis Pindarus, natus Olymp. LXV., potuitque adeo de Abari, suae praene aetatis homine, certiora cognoscere. Euseb. Chron. p. 148. et Syncell. Chronogr. p. 239. eadem sunt sententia, nec longe inde abest H. Vales. in Harpocrat. p. 83. et Rich. Bentleius Dissert. de Phalar. Epist. p. 48. Vide tamen et Pet. Bayle Lexic. Critic. *Abaris*. WESS.

159. 39. *Καὶ τινὰς ἕξοχὰς γεώδεις ἔχουσιν*] In Luna eminentias, rupibus similes, animadvertenterunt superioris et nostrae

aetatis Astronomi, suspicatioque sunt veteres in Plutarcho de Fac. in orbe Lun. p. 935. C.; at haec de Luna, Hyperboreis adeo vicina, ut eminentiae illae terrestres liquido conspiciantur, eiusdem sunt generis, cuius Epicureorum fabula de sole, cum stridore in Oceanum se immergente, qui ab Hispanis exaudiri possit, apud Cleomedem II. p. 199. et Strabon. III. p. 202. WESS.

159. 43. Μέγαν ἐνιαυτὸν ἀνομιάζεσθαι] Nihil hinc demutto: quod Codd. quidam praeferunt, sumptum arbitrator ex L. XII. 36. ἐν δὲ τοῖς εἰρημένοις ἔτεσι τὰ ἄστρον τὴν ἀποκατάστασιν ποιεῖται καὶ καθάπερ ἐνιαυτὸν τινος μέγαν τὸν ἀνομιάζεσθαι λαμβάνει. διὰ καὶ τινες Μέγανος ἐνιαυτὸν ἀνομιάζουσι. hinc enim pronum erat Metonis adsciscere atque hanc in orationem inculcare nomen. WESS.

159. 49. Ἀπομόνοος ὄντας Βορέαν] Boreae, ut compar conubium foret, Hecataeus uxorem dedit Chionem: hoc semine orti Boreadae tres, singuli vi cubitos alti, Apollini erant sacri. Ἴεροὶ εἶσι τῶδε τῶ δαίμονι Βορέαν καὶ Χιώνος υἱέες τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, ἀδελφοὶ τὴν φύσιν, ἐξισπίχους τὸ μέγεθος, Aelian. inquit XI. H. A. I. WESS.

159. 53. Ἀραβίαν] Ἀράβες et Ἀράβια Coisl., de qua scriptura Eustath. in Dionys. v. 925. WESS.

159. 56. Οὗς ἀνομιάζουσι Ναβαταίους] Conf. infra III. 42. et quae H. Relandus I. Palaest. 17. WESS.

159. 61. Ἐκκείρα φρέατα] Cisternas has diligentius exsequitur L. XIX. 94. WESS.

159. 69. Μόλις εἰς τὴν ἀκαίαν ἀσίζονται] Si μόλις ex Cois. et Mut. malueris, erit μετὰ πόρον, ut Grammatici explicant, sicuti alterum βραδέως. Sed levi haec discrimine distant, et a librariis frequentissime permutantur. Lege Cl. T. Hemsterlaus, ad Luciani Iudic. Vocal. c. 4. WESS.

160. 73. Τὴν ἐλευθερίαν διαφιλῆτοντες ἀσίζοντο] Usus hic est, ut βασιλείαν ἀσίζοντο Epist. ad Hebr. XII. 28. explicaret, fac. Elsnerus. Solet Noster ea, quae firma stabilitaque permanent, hoc vocabulo describere, veluti III. 46. de Sabaeis, οὗτοι τὴν εὐδαιμονίαν ἀσίζοντο ἔχον. et de Sardis, ex oraculo perpetua libertate usis, V. 15. συνέβη τὸν ζορημαῖον — οὐτονομίαν τοῖς ἐγγυροῖς ἀσίζοντο φιλάσαι quare et induciae, quae sartae et tectae, uti convenerat, manent, σπονδαὶ ἀσίζοντο I. XII. 29. WESS.

160. 79. Πέτρα καθ' ὑπερβολὴν ἀγροῦ] Haud aliter Strabo XVI. p. 1125. et inferius Diodor. XIX. 97. Huic autem petrae cum urbs esset inposita, eodem et illa nomine appellata Arabumque metropolis est habita apud Hieroclem Synecdem p. 724. WESS.

160. 81. Λίμνη τε μεγάλη etc.] Descriptionem hanc lacus

Asphaltitae iisdem verbis repetit L. XIX. 98.; tu de eo H. Relandus I. Palaestin. c. 38. adi. WESS.

160. 83. Τὸ μὲν μέγεθος σταδίων ὡς πεντακισθίων] Iosephus IV. B. I. 8. 4. dat illi longitudinem stad. DLXXX et latitudinem ci., quem ego sequendum arbitrator. Porro ad sententiam nihil intererit, sive tu mox ἐμβυλλόντων seu ἐκβυλλόντων receperis; utrumque de fluviis, in mare aut lacum sese evolventibus, rectum est, ut superius c. 13., ubi eadem in Codd. varietas. Fluvios autem magnos, qui in lacum influunt, atque a Galeno IV. Simp. Med. Facult. p. 53. designantur, Iordanem atque Arnonem esse, supervacaneum est, ut moneatur. WESS.

160. 91. Ἐφ' ᾧ δὲ συνήθως etc.] Haud scio utrum praepositio hic redundet, an vero alia, ut ἀφ' vel ἐξ substitui debeat. Rhod. Ἐφ' ᾧ δὲ συνήθως etc.] Posset sine ulla iactura praepositio hinc eliminari; nec eicio tamen, quia ipse mordicus eam tenet L. XIX. 98., sed ἐφ' ᾧ scribens, quod, causam rei innuens, uti Photius Epist. 152. ostendit, probat. Iosephus IV. B. I. 8. 4. bituminis glebas τὰ, τε σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος τῶν οὐκ ἀκεφάλους παραληθῆσας perhibens, haec egregie illustrat, vicissimque haud leve patrocinium reperit contra eius conatus, qui τρωπέους ἀκεφάλους, pellibus taurinis, capite truncatis, suae orationi satis intempestive ingerebat. WESS.

160. 2. Ἐπειδὴν ἀναρροῆσαι συμβῆ] Ἀναρροῆσθηναι, ut XIX. 98. videtur commodius: alioqui ex superioribus arcescendum erit λίμνης vocabulum, ne ἀναρροῆσαι fulero destitutum eorruat. WESS.

160. 4. Ἀγαθὴ δ' ἐστὶ φοινικώφεντος] Hoc amplector, ipsi Diodoro XIX. 98. probatum, positumque ad exemplum Homericum ἀγαθὴ κορυροτόφος Odyss. I. 27. Palmas autem laetissime provenire prope Hierichuntem festem habemus Ioseph. IV. B. I. 8. 3., neque aliis deesse Arabiae locis, in lacum versus porrectis, Theophrast. II. H. Plant. 8. et Auctor gestorum S. Stephani Sabaitae c. 11. et ult., quae T. III. Act. Sanct. Mens. Inl. ab Antwerpensibus inserta sunt Iesuitis, condocerunt. WESS.

160. 7. Ἐν ἀλλῶνι τινὶ τὸ καλούμενον βάλσαμον] Intellegit ἀλλῶνι τῆς Ἰεριχοῦντος, quam vallem haud male exprinxit Iustin. XXXVI. 3. Erat ad eam oppidum Engadi, unde balsamum Engadenum. Galen. I. de Antidot. p. 427. διὰ δὲ τὸν τόπον, ἐν ᾧ γεννᾶται πλεῖστον καὶ κάλλιστον (opobalsamum) ἔτερον ὄνομα δευτέρον ἔχον, τὸ Ἐγγαδηνὸν γὰρ ὀνομάζεται, καίτιον ὃν τῶν ἐν ἄλλοις χωρίοις τῆς Παλαιστίνης γινόμενον. Sic ea lege: nam τὸ Σιγαδινόν, quod libri ostendunt, nauci est et pravum vocabulum. Id bene, quod et aliis Palaestinae in locis gigni addit: circa enim Scythopolin aetate Aristidis T. III. p. 595. nascebatur. Iam Diodorus quod subiungit, nusquam id alibi terrarum reperiri, id vero ut omnibus persuadetur, difficulter tenebit. Videtur enim

Arabiae stirps esse indigena, cuius et regionis Sabaeis Strabo XVII. p. 1124. et Pausan. IX. 29. Nosterque ipse inferius III. 45. tribuunt, ac diu ante eos Agatharchides de Rubr. Mar. p. 61.: immo Iosephus Sabaeorum reginae, quae ad Salomonem iuvisit, plantam acceptam refert L. VIII. A. I. 6. 6. Verum haec de controversia Prosp. Alpin. I. Plant. Aegypt. c. 14. et Io. Veslingius in Opobalsami Vindic. p. 242. plura. WESS.

161. 16. Καὶ σχοῖνον] Reddo scriptori vocem suam, e qua aut dictantis aut excipientis error σχῖνον fecit, quem ad modum et L. V. 41. Σχοῖνος ἀρωματῖς Strabon. XVI. p. 1095. B. in Arabia laetissime germinabat; quare iuncum aromaticum σχοῖνον τὴν ἐξ Ἀραβίας Galen. I. de Antidot. p. 434. et Dioscorid. I. 16. praecipue praedicant. De Calamo odorato idem I. 17. WESS.

161. 18. Ὅσμαις ποικίλαις διελεγκται] Et hoc suam in sedem revocavi. Significat Arabiam refertam et quasi interstinctam esse illis odoribus, ut cap. 52. V. 14. et in Platonis Phaedon. p. 110. B. WESS. Διελεγκται etiam Rhodom. in Add.

161. 19. Τὸν προσφιλέστατον — λιβαριώδη] Vide V. 41. WESS.

161. 25. Καὶ κριβάνιον ἐπιόζειν ἐκκαύματα] Phrynichus et Thomas M. κριβάνιον tuentur, ad vocis veriverbium et originem provocantes, quam tamen diversam Schol. Aristoph. Acharn. v. 86. edit. Ἐκκαύματα sūnt cremia, arida sarmenta, quae igni admota flammam cito concipiunt. Theophrastus libro de Igne p. 436. ἤκλον φῶς — τῇ λεπτότητι διαδοόμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα. pro quo saepius ipse atque alii ἐπέκκαυμα. quomodo Plutarch. T. II. p. 787. οὗτος ἔστι καὶ δόξης καὶ φλογός, οὐ χαλεπὴ σωτηρία καὶ τήρησις, ἀλλὰ μικρὸν ἐπέκκαυμάτων δεομένη. et Ioseph. XVII. A. I. 10. 6. sed significatione tralata, ut in Aelian. Epist. 15. Plutarcho T. II. p. 117. A. 610. C. WESS.

161. 27. Μικρὸν δείγματι ἐπιόζοντα] Δείγμα est exemplar, specimen, quod rerum venalium solet proponi et circumferri; unde forum Athenis, εἰς ἃ τὰ δείγματα ἐκουλίζετο, dicebatur δείγμα, sicuti et Rhodi infra XIX. 45., et δείγματος χάριν, quorum exiguum specimen praebetur, de quo Is. Casaub. in Athen. I. 22. et VI. 4. et Cl. Salmas. Observat. ad Ius Att. et Rom. c. 17. p. 383. WESS.

161. 30. Τερέβινθος ἄπλωτος] Ἄπλωτος, ut infra non semel, poeticum est, infinitum, immensum, copiosissimum significans. Ἀγύριον vero, quod sequitur, quid sit, Physicis et Botanologis explicandum remitto. Qui nos etiam docebant, utrum Agyratum, vel etiam Ageratum, non adeo ignotum, sit retinendum, an vero Gyraton vel Boraton pro authentico habendum. Rhod. Parum abest, quin suspicer in hac Rhodom. nota quaedam defecere; voluit, puto, ἄπλωτον esse poetarum, non alterum, quo Polybium, Apollodorum, Plutarchum, pluresque alios usos fuisse no-

vimus. Prius poeticum videri, docebit Pindar. O. I. Pythionic. v. 40. et quae ibi Critici: confundi vero atque alterius locum occupare inferius L. IV. 21. WESS.

161. 33. Καὶ τὸ καλούμενον Βόρατον] Ita correxi, obscurandans Cl. Salmasio in Solin. p. 670. sic legendum decernenti ex libris: herbam enim Sabinam, hoc est βραδὸν, vocatam etiam Βόρατον tradere Dioscoridem. Id quidem ego in Dioscoride non reperio, qui L. I. 104. βραδὸς, ἐνὶ βραδῶρον καλοῦται, prave fortasse, et, uti vir eruditissimus censuit, emendandum; nec muto tamen sententiam, quia Lexicon Botanicum in Append. Gossar. Graec. Med. p. 41. Βοράτην seu βόρατον, κέδρος μεγάλη καὶ ἀγρία κατάκωσος cui consentiunt Glossae Nicomedis Iatrosophiatae apud Salmasium. Recte ergo Symmachus, cuius rei commodum me admonet I. I. Wetstenius, exponit Psalm. CIII. 17. Hebraeum עֲרֵבֶיב, βόρατον, et Aquila Cantic. I. 17. עֲרֵבֶיב, βορατῖναι, vocis originem liquido ostendentes. WESS.

161. 37. Δῖον] Lege δῖον. Rhod.

161. 42. Τὸ διατηζόμενον — ἀρόρει etc.] Quae inpedita ante erant, nunc credo bene habent. Articulum duntaxat loco movi, in ceteris Coisluniani Cod. vestigiis inhaerens; cuius tamen et Mut. ἀρορίας, etsi illis auxilio Hesychius esse possit, non recipio. WESS.

Ibid. Σιδηρεῖν] Forte σιδηρεῖν. Rhod.

161. 46. Ἄπυρος χρυσός] Aurum hoc accuratius describit, τὸν αὐτοφῶν, inquam, καὶ καλούμενον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἄπυρον κατὰ δὲ τὸ μέγεθος ἐλάχιστος μὲν ἐρύσσεται παραλήσιος πρῶτον, μέγιστος δὲ οὐ πολὺ λεπτομένους βυσσικίου κερῶον. Sponte sua natum, quod ab eventu apyrum nominatur; cuius minimum frustum nucleo par est, maximum nucis regia haud multo inferius L. III. 44. Quod, quoniam rarius olim per Graeciam, versipellis Iupiter induit, in puellae sinus influxurus. Euripid. Danse v. 30.

Σαυῶς δὲ πείθειν οὐκ ἔχων, εἰς μηχανὴν
Τοιαύτῃ ἐχρόσηθ', ὡς ἄπυρος χρυσός γεγώς,
Ποσειδῶν εἰδὼς τοῦτο κτήμι τοῖς βροτοῖς,
Αἰὶ στέγους ἔείσειεν ἐν χερσὶν κόρης.

ubi I. Barnes. caussam nominis exponens, et rude atque ignis expers esse negans, audiendus non est. Re vera enim non in Arabia tantum, sed ipsa in Hungaria reperitur eiusmodi aurum, nec levis ponderis, atque ita politum, ac si fusum et artificis manu exasciatum foret, ut exemplis bene multis in Auraria Romano-Dacica c. 2. declaravit Samuel Koeslerus. Reliqui autem auri ex ramentis excoquendi modum et morem Georg. Agricola L. IX. Rei Metall. p. 314. et 318. ostendit. WESS.

162. 56. Ἡ προσορίζουσα τῇ Σερβίᾳ] Illustrat haec S. Bachartus P. I. Hieroz. III. 1. p. 722. Conf. inferius III. 43. WESS.

162. 60. *Βαβυλώνιοι τήρεις*] De his nihil praeceperim legere memini; multo certe cognitiores sunt Hyrcanae et Indicae; quamquam de illis haud pauca quoque veteres, quae rerum usus falsi arguit, docente Is. Vossio in Melae L. III. 5. WESS.

162. 62. *Μέγιστα γηρῶν καὶ κραιπνῶν*] Mendum nimis enorme. Quid enim Struthocamelo cum ansere? cum a Strutho, *passere*, nominis et naturae dimidium referat. *Στρουθοῶν* ergo restituendum, vel *γηρῶν* in *κραίπων* convertendum est, ad quod proxime alludit vox adulterina. RHOD. Posterioriorem doctissimi viri coniecturam probavit Iob. Ludolfus Comment. in Hist. Aethiop. p. 161.: priorem ego praeferrem, si Poggium a scripto libro nihil abiisse liqueret, vertentem, qui ex struthione cameloque constant, unde et nomen trahunt: est enim, ut Oppian. III. Cynegetic. v. 483. ait

Αμφιδόμος, μέγα θάσμα, μετὰ στρουθοῖο κραιπνός. WESS.

162. 64. *Νεογονεῖ*] Pro *νεογονεῖ* scribo *νεογενεῖ*. RHOD. *Νεογενεῖ* Clar. 2. recte. Vid. Polluc. II. 8. V. 16. WESS.

162. 66. *Ἀπαράλλάξιως κατὰ τὸν τύπον* etc.] Hesychius, *ἀπαράλλάξιω, ὁμοίω, κατὰ μηδὲν παραλλάσσονται*. Vide I. 91. WESS.

162. 73. *Κατὰ τῆς γῆς ὀκείως ἀεροβυτεῖ*] Ad verbum, *alte*, vel *sublimi gressu incedit*. Sed longe *εμφατικώτερον* et meo iudicio verius *ἀεροβυτεῖ*, *aerios quasi gressus facit*. RHOD. Posset Rhodom. coniecturae robur conciliare Oppianus III. Cyneget. v. 490. de Struthocamelis,

Ἄερος ὑψηλοῦσι ἐπιπλέονσι κελείδοις,
sive aëris sublimibus viis eas quasi innatare canens, nisi Diodorus intercederet, snum *ἀεροβυτεῖν* explicans III. 27. *μικρὸν ἄεροισ ποσὶ τῆς γῆς ἐμφράειν*, *summis pedibus terram obiter stringere*. Quod et haec Aeliani II. H. A. 27. adfirmant, *ἢ στρουθοῦς ἢ μεγάλη λαοῖσις μὲν τοῖς πτεροῖς ἐπιέρωται, ἀρδῆται δὲ καὶ εἰς βαθὴν ἀέρα μετωρισθῆναι φέσιν ὅα ἔχει θεῖ δὲ ὀμισσι*. WESS.

162. 74. *Τοὺς ὑποκίπτοντας — ἀποσφενδονῶν*] Iubent scripti Codd. haec in integrum restitui, ipso suffragante scriptore L. III. 27. et Aeliano, qui L. IV. H. A. 37. *εἰ δὲ ἀλλοιοῦνται, Struthocamelus, τοὺς παρακίπτοντας λίθους εἰς τοῦτον σφενδονῶν τοῖς ποσὶ* quem Phile sequitur c. IV. 10. WESS.

162. 77. *Περίπτεται* marg. Steph. alique optime. Conf. XI. 7. XII. 62. et supra I. 92. WESS.

162. 80. *Μηδ' αὐτὸ βλέπεισθαι διαλαμβάνον*] Vulgatissima ea fama fait; quare Oppianus cum de scinena, quae occultato capite sese prorsus videri non posse opinatur, Halicut. IV. 621. dixisset,

— *Καὶ δ' ἄρα δέχεται ὄσον*

Φράσσεται μεγάλην δὲ κατασφραγισσα καὶ ὄσσε
Ἐλαται ὄχ' ὄρωσσα λαθεῖν ὄρωστος ἐφορμῆν.

mox de struthocamelo, simili stultitia caput obnubente, vers. 630. subnectit:

Τοῖα δὲ καὶ Αἰθῶς πτεροῦν βοτῶν ἀγκυλόδερον

Νήπια κραιπνῶν. —

Vide Conr. Rittersh., haec Diodori et Claudiani II. in Eutrop. 314. eadem de ave non negligentem:

— *Oblita fugae, stat lumine clauso*

Ridendum revoluta caput, creditque latere

Quem non ipsa videt. — WESS.

163. 90. *Τῶ μὲν γὰρ μεγέθει μικρότερον* etc.] Camelopardalin longe melius describunt Oppian. III. Cyneget. 468. Philostorg. II. H. E. 11. et Prosp. Alpin. IV. Rer. Aegypt. c. 10.; e quorum consensu magnum in his errorem, animadversum quoque ab Antonio Constantio Epistola ad Galeottam Manfredum, inesse adparet: est enim Camelo par et collo longissimo. Habebit tamen aliquid excusationis, si cum Iob. Ludolfo dixeris, veteres hoc animal oratione sua exprinxisse, non ex iusta sua magnitudine, sed parvum forte et pullum, quod adulta animalia difficulter transferantur: itaque eos ad aspectu externo contentos, de actate nihil inquisivisse, in Comment. ad Hist. Aethiop. p. 149. Adde Ang. Politiani Observ. c. 3. WESS.

163. 95. *Τὴν οὐρανὸν μικρὸν ἔχουσι*] Nisi *μικρὸν* scripseris, et hic peccatum est. Recte Oppian. III. Cyneget. 480.

Ὀδοῖ δ' αὐτ' ἐλέγχε, θοαῖς ἔτε δοξαλιδέουσι.

nam *ἐλέγχε* ibi qui legunt, a vero longissime absunt, docente S. Bocharto P. I. Hierozoic. III. 21. p. 906. WESS.

163. 96. *Τραγέλαφοι καὶ βοῦβαλοι*] Iungunt haec Alexandrini quoque interpretes Denteron. XIV. 5. Dubitarunt tamen veterum plures fueritne in rerum natura *τραγέλαφος* seu *hircocervus*? Sed iniuria: vidit enim Lutetiae Parisiorum *tragelaphum*, *cornua plane cervina gerentem*, *mentumque promissa hirtum barba et villosos armos*, *velocissimi in primo cursu impetus, sed cito deficientis*, Cl. Salmasius in Sofin. p. 162.; vidit alium Edm. Chishull. Antiq. Asiat. p. 72. ut merito eius animalis patrociniū professi sint S. Bochart. P. II. Hieroz. VI. 1. et Ezech. Spanhem. Diss. IV. de Usu Numism. p. 200. WESS.

163. 3. *Καλὸν ζῷον φέσιν γεννῶν*] Habet in hanc rem notabilia Aelian. X. H. A. 13. WESS.

163. 7. *Ἐξηλλαγμένον τοῖς τε μεγέθει*] De illis copiose L. III. 35. WESS.

163. 15. *Τοὺς γὰρ κοινοτάλλους λίθους ἔχει* etc.] Non male haec dici Io. Iac. Scheuchzerus, de Crystallo origine et natura egregie disputans, profitetur Itin. Alpin. IV. p. 253. et ante eum Io. de Laet I. de Gem. et Lapid. c. 15. Verum aliud est, quod haud levem hie molestiam creat. Plinius XXXVII. N. H. 2. non alibi Crystallos reperiri ait, quam ubi maxime hibernae ni-

ves rigent, glaciemque esse certum est: qua quidem in re adversarios habet haud paucos; liquet tamen optimas in illis locis nasci, quae frigore horrent; praeterea de Crystallis ea Dioscorus praedicat, quae earum ingenio non bene congruunt, cuiusmodi sunt, ἀσπίτιος διαμένειν, et pluribus a natura coloribus imbuti. Quae omnia cum animadvertisset Cl. Salmasius, quid se, inquit, χρυσιόλλους λίθους de omnibus gemmis in modum vitri translucidis usurpavit, quas generatim ex humore perspicuum et vi caloris divini coactis formari dicit, variis autem coloribus imbuti, hoc est, ποικιλόχρους βαφῆναι ἀναθυμιάσει ἀερίου αἵματος. Id per species deinde explicat, ut in Smaragdis, Beryllis, Chrysolithis, et Carbunculis. Τὰς γὰρ σμαράγδους, inquit, καὶ τὰ βερύλλια διὰ τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν βαφῆν καὶ ἀσχηματίζονται. Ergo et Smaragdi et Berylli, ceterique, qui ibi nominantur, κρυστάλλοι λίθοι, id est, translucidi, sed varie colorati ac tincti, prout variis insciantur solis exhalationibus. Τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν βαφῆν vocat a divinis tincturam, non a sulphure, ut vulgo vertunt, in Solin. p. 145. Quae ego solenter disputata maximam partem improbo: namque et Strabo XV. p. 1045. Α. χρυσιόλλων πιντοίων nomine gemmas lapidesque Indiae pretiosos, ut idem Salmas. p. 769. ostendit, complectitur, et Aelian. XV. H. A. 8. Indiae gemmam κρυστάλλον ἀρκετόν appellat. Id male, quod Rhodom. redarguit, qui ἀπὸ τῶν θεῶν a sulphure verterat: quae enim adduntur, διὰ τὴν βαφῆν καὶ ἀσχηματίζονται, quorumque partem vir doctissimus neglexit, iure optimo fecisse monstrant. WESS.

163. 22. Ὑπὸ κρυστάλλου ἀναθυμιάσεως ἢ ἄλλου θερμότητι] Plinius XXXVII. H. N. 9. de Chrysolithis: Sunt in hoc genere carniae, sunt vitreis similes, veluti croco resurgentes. Confer Anselm. Bostium H. Lap. et Gemm. c. 65. WESS.

164. 23. Ἐὐλὸν θερμότητος] Substituendum e margine θερμότητι. Riton.

164. 24. Τοῦς ὀνομαζομένους ψευδοχρυσούς etc.] Ψευδοχρυσός est aurum arte ementium, cui nullus hic quidem locus. Omnino ψευδοχρυσολίθους, quod et Salmasio in mentem venit ad Solin. p. 769., reliquerat, aut certe λίθους subintelligi voluerat, vitreos designans, qui a veris visu discerni non possunt, quosque tactus apprehendit tepidior in vitris, ut Plinius ait XXXVII. 9. Vitro enim tincto olim, ut nunc, gemmae adlterabantur, atque id βαπτόμενος κρυστάλλος. Adde Io. de Laet I. de Gemm. et Lapid. 13. Mox quas ἀποτελεῖν recte coniecit Rhodomannus, idque invitis Codd. probavi. WESS.

164. 27. Τῇ πρὸς τὴν ἀποτέλει] Quas auctorem scripsisse nihil ambigo. Quae enim alias constructio? quae sententia? Cum disputatione hac confer, quae Aristoteles L. V. 6. περὶ Ζώων γενέσε. de coloribus animalium scribit. Riton.

164. 35. Καὶ δυσσεμνέτους — χρύσεος] Quas vix oratione explices, δυσσεμνέτους λέγειν, ut loquitur auctor Epist. ad Hebraeos. V. 11. Artemidor. III. Onirocrit. 67. τοῦτον οὖν τὸν τρόπον καὶ οἱ ὄνειροι μεμιγμένοι εἰκότως εἰσι ποικίλοι καὶ τοῖς πολλοῖς δυσσεμνέτοι. WESS.

164. 39. Ποικίλιαν ἔβαψεν] Coniectura hoc fuerat assecutus, ut ex versione et notarum addendis adparet, Rhodom. Nunc citra dubium res est. WESS.

164. 46. Τὰ μὲν γὰρ χρώματα τὸ ἥως ἀπεργάζεσθαι] Multo haec distinctius et accuratius explicuerunt nostrae aetatis philosophi, praeterea alios Cl. Pet. Musschenbroek Physic. §. 11. 24. etc. WESS.

164. 52. Ἡ Παγία Ἀγδος] Quid hoc? An non λίθος etiam vulgo Gracorum est notissimus? Ἀγδος tamen apud Favorinum Camertem quid sit indagare poteris, ὡς ἐν ἐτοιμοτάτω. Cui tamen nihil omnino hic loci conceditur. Rhom. Vidi quendam virum doctum, qui contendeat legendum Παγία λίθος. Ego tamen credo se bene habere vulgatam lectionem. Est enim in Paro insula mons Ἀγδος nomine, unde excidebatur candidissimum illud marmor, quod Ἀγδίνων et Παγίων dicebatur, et ipsum marmor Ἀγδων etiam dictum fuisse a montis nomine suadet Anaereon, qui Ἀγδίων τρύχλιον pro candido posuit. Philostratus etiam in Iconum prooemio Ἀγδίνων et Παγίων λίθων pro eodem posuit. Ergo si quid mutandum, pro Ἀγδος legendum Ἀγδος. Talia dubia parit Isotacismus. PALM. Ἡ Παγία Ἀγδος] Occupavit haec Salmas. in Solin. p. 394. ubi et Plinio XXXVI. 8. Lygdinos in Paro repertos amplitudine, qui lances craterasque excedunt, antea ex Arabia tantum advehi solitos, egregie restituit, probante, sed Salmasium auctorem dissimulante, Harduino, et lapides Arabicos candidissimos nitidissimosque, quibus Parium Lygdum cedere Noster ait, Lygdinos a Plinio et Arriano nuncupatos esse docet. Quare et ego, cum candidam Lygdon et nitentem Lygdon Martial. VI. 13. et 22. et ἄλλα νεμῶν Ἀγδίων pro candidissimis poeta Antholog. VI. 4. Servius etiam Aen. I. 597., etsi Panerat. Masvicio editio aliud sectetur, Parium et Lygdinum lapidem eundem dixerit, non veritus sum Dioscoro, quod olim ipse probaverat, reddere. Tu plura de Lygdino lapide si desideres, consule eruditum Blasii Caryophili de Marmor. Antiq. Commentarium p. 48. et Cl. Olear. ad Philostrat. Icon. p. 763. WESS.

165. 60. Πλειστής θερμότητος κεραιωνηζός] Vid. I. 7. WESS.

165. 65. Αἱ δὲ τῆς Συρίας ἐσχηματίζονται ψιττακοῦς] Psittacos in Syria nasci, rem esse paradoxam, sed et plane falsam, S. Bochartus P. II. Hieroz. II. 30. p. 342. asseverat; locumque adeo hunc de mendo sibi esse suspectum, nec succurrere tamen quid sit reponendum; cui adsentiri non possum. Syria hoc loco Assy-

ria est, quae saepe id sibi nomen usurpavit apud veteres, uti ad huius libri c. 3. admonitum est: in Assyriae finibus erat urbs *Sittace* sive *Psittace*, unde adiacenti regioni Sittacenes et Psittacenes cognomen; quod unde tandem abstulit, nisi ab avibus, quas *Sittacos* et *Psittacos* appellitare consueverunt? Stat a meis partibus contra virum doctissimum P. D. Huetius Comment. De Navigat. Salom. c. VII. 6. WESS.

165. 67. *Καὶ πικρὸς συγκροσῆς*] Non deerunt fortasse, qui *συγκροσῆς* praeferebant; quorum ego suspicionem inprobo. Vid. I. 7. WESS.

165. 71. *Πρὸς ἀνατολὰς κεκλιμένης*] Dedi scriptis libris, etsi alterum pro inepto non putem, ut hoc pristinam in sedem immigraret. *Τόπος πρὸς ἄρκτον κεκλιμένος* I. 27. *πρὸς δυσμὰς μέση κεκλιμένα* inferius c. 54. huius libri, et *τοὺς πρὸς ἐσπέραν κεκλιμένους* V. 79. ipse Diodorus habet; ut supervacaneum sit, alios ad opem ferendam arcessere. WESS.

165. 75. *Ἀρχμηροὺς καὶ μικροὺς*] *Μικροὺς* in contextum recipiendum esse, relatio infra mihi fere persuadet, ubi *γλυκύνθητα* ad *πικροὺς*, *μέγθος* ad *ἀρχμηροὺς* respectum habere videatur; nisi tamen *τὸ χροῖος τῷ ἀρχμηροὺς* oppositum. Rhod. Sermo si esset de Aegyptiis palmis, quarum circa Delta fructum Strabo XVII. p. 1173. C. *οὐκ ἐβρωτόν* sive edulem esse negat, fortasse a vulgata scriptura abire: nunc nihil muto. Vult credo idem, quod Plinius XIII. H. N. c. 4. his verbis: *In totum arentes Thebaidis atque Arabiae, macroque corpore exiles, et assiduo vapore torrentes, crustam verius, quam cutem obducunt.* WESS.

165. 76. *Καρυωτοὶ προσαναγενόμενοι*] *Caryotae* maxime celebrabantur, et cibo quidem, sed et succo uberrimae, provehebantque in Syria Palaestina proxime Hierichuntem: nobilitas earum, Plinius ait, in *Iudaea*, nec in tota, sed *Hierichunte maxime*. Atque hunc terrae eius tractum Diodorus respicit, sicuti et Theophrastus II. H. Plant. 4. *τῆς Σαβίας δὲ τῆς Κολλῆς, ἣν Ἰουδαίῳ πλείστην τεχνόνοσι ἔχοντες, ἐν τρισὶ μόνις τόποις ἀμμώδεσιν εἶναι τοὺς δυναμένους θησαυροφθεσθαι.* Plura de *Caryotis* III. Ezech. Spanhem. VI. Dissert. de usu Numism. p. 350. WESS.

165. 78. *Τούτων δὲ πολλῶ μέγθος* etc.] De Arabicis omnibus id verum non est, neque etiam de Babyloniis. Regiae quae dicebantur atque *ἐν μόνῳ τῷ Βαβυλῶν κήρῳ*, sic enim optime Theophrasti verba Salmas. in Solin. p. 928. constituit, sive uno in horto Bagoae Babylone nascebantur, clarissimae omnium erant et amplissimae. WESS.

165. 82. *Ἄμα καὶ τὴν ἄρην τέρεσθαι*] Plutarchus VIII. Sympos. c. 4. Syriae Aegyptique palmam ὅψι τε *Φαμάτων* καὶ *γλυκύνθητι τροχημάτων πάντων ἥδιστον* esse simili senten-

tia ait, neque longe hinc distant, quae Moses de arbore, cuius esus primis hominibus prohibitus fuit, Genes. III. 6. *γὰρ τὸ εὖρεθὲν καὶ τὸ κηρὸν ἐστὶν ἡ δένδρον καλὸν τὸ ἐσθλὸν εἰς βρώσιν, καὶ ἀρεστὸν τοῖς ἀγγελοῖς ἰδεῖν*, ut Alexandrini interpretes vertunt; quae cum adeo congruant ac convenient, non absurda fortasse suspicio erit, fatalem eam arborem, e cuius comeso fructu mali omnis contagio humanum genus infecit, palmam fuisse: paradisi situs, et plura, quae mihi in mundo sunt, coniecturae robur conciliarent, si in re adeo a nostra aetate remota, et nunquam certo definienda, verba perdere vellem. Id obiter admonendum, *παραγρηῆσαι* Diodorum ad visum et gustum, qui recreat atque exhiberat, saepe transferre, ut superius c. 10. et III. 50. WESS.

165. 85. *Ψάλην πανταχόθεν*] Rhodom., vertentem *glabrum*, non laudo; neque enim eiusmodi palmae stipes. Plinius XIII. H. N. 4. *Reliquae teretes atque procerae, densis gradatisque corticum pollicibus, ut orbibus faciles se ad scandendum orientis populis praesbeant, vitilem sibi arborique indutis circum-* Sic recte Harduinus; qui ampliolem meruisset laudem, si praeceptum loci emendati partem lac. Palmerio Exercitat. p. 573. acceptam retulisset. *Pollices* autem Plinius vocat, protuberantes ex cortice eminentias, quae, virgis vel amputatis vel decidentibus natae, arboris truncum undique incingunt: quare *ψάλη* *πανταχόθεν*, quod recto stipite surgat et foliis virgisque nudo. WESS.

165. 86. *Ἀροόχομα δ' ὄντα*] Explicat Plinius, palmarum *coma* omnis in *caerulea*, et Eustath. *ἐν ἄρῳ ἄνω κομῶντες.* In Dionys. Perieges. 1010.

— — — Ἐρτα τε πολλοὶ

Ἀροόχομοι *φολιζες* *ἐπιρηγέες* *περὶ* *ἄσπετον* et fragmentum Orphicorum in Plutarchi VIII. Sympos. 4. *Ζῶον δ' ἴσον ἀροόχομοισι φολιζῶν ἔνεστι.* WESS.

165. 87. *Τοὺς ῥάδιζας ἔχει περιεχμένους*] Haud scio, an coniectura ductus Cl. Salmasius in Solin. p. 934. haec citans legerit *τοὺς σπῆδίζας*. Mihi quidem certe liquet, nihil hic esse innovandum. *Ῥάδιζες* sunt virgae ex palmae summo vertice prominentes, *ῥάδιδοι* Theophrasto II. Hist. Plant. 4.; quo rarioris vocabuli usu Nicander Alexiph. v. 57. *ῥέον ῥάδιζα πολυκνήμιον* virgam, ramulum, *ῥάδιδον*, ut Scholiastes, *polycnemii*, et vers. 331. *ῥάδιζα ζαχοφλοῖοιο κορβῆς*, ramusculum *conyzae* male olentis dixit. WESS.

165. 91. *Σχηματισμὸν ἀποτελεῖ λαμπάδος ἀπαιθροσμένης*] Vertit doctus interpres, *ardentis formam lampadis ostentant. Atqui si sponte sua lampas ardere sinatur, in rectum surgentem mittet flammam, nec instar efficiet palmae comas suas in alterum latus nutulundas inclinantis. Ἀυτῆς ἀπαιθροσμένης fax est, sive lampas, quam ventus percellit, aut flatus hominis eventilat, ita ut flammam eius in alteram partem compulset.*

Hesychius: αἰθνοσομένη, ὑπαιζομένη. Αἰθνοσέν, ἀνασείαν. Σοφοκλῆς Σίωνα. Hactenus Salmas. in Solin. p. 939., neque iniuria. Habet ἀπαιθνοσέν Etymolog. etsi diversiore sententia; ἀναθνοσέν Euripid. Troas. v. 344. de Vulcano funestam facem ventilante,

Ἄνθρ περὶ γὰρ τῆρδ' ἀπαιθνοσέν φλόγα.
Simplex vero αἰθνοσέν latet in his Orphei Argou. v. 899.

Ἀνθρ ἐπὶ σταδμοῖσιν πλῶν τηλοπὶς ἀνασέν
Ἰστανὲν αἰθνοσέν πρὸς σέλας. —
Paullo ante Codd. meliores secutus ἐφ' ἐν malui. WESS.

166. 97. Σιγήτην βίον ἡρημένων] Vide supra c. 40. Porro ἡρηματοτροφόντες ἡγέλας μεγάλας, suffragante sermone genio, amplexus sum. WESS.

166. 3. Ἀερίοις τὸ μέγεθος] Dixi de Diodori hoc idiotismo L. I. 33. WESS.

166. 5. Πρὸς τὰς ἀπὸ τῶν ἕρπον σιμασίας etc.] Sic solebant in locis desertis et arenosis. Curtius VII. 4. 28. *Itaque qui transeunt campos, navigantium modo noctu sidera observant, ad quorum cursum iter dirigunt, cum Freinshem. nota. Eustath. in Homer. p. 1535. ὅτι δὲ οὐχ οἱ πορτοποροῦντες μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ περὶ βυδίζοντες, πρὸς ἄστρου τοῦτο ἐπίσταν, δηροὶ καὶ Σοφοκλῆς. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ πηρομία τὸ ἄστρῳ σιμασιόσθαι ὄδον ἤγον μακρὰν ὄδον βυδίζεν καὶ ἐρημῆν.* in quibus quod de Sophocle ait, reperies in poetæ eius Oedip. Tyran. v. 805. Proverbium dabit Liban. T. I. p. 347. ubi Timon, postquam urbi valedixerat, in agro et solitaria vita acquiescens, τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ βῆμα, καὶ τοὺς ἐταυροὶ δοροβῶντας, ἄστρῳ, τοῦτο δὲ τὸ τοῦ λόγου, τὸ λοιπὸν τεκμαιρόμενος. et Aelian. VII. H. A. 48. de Androcle, qui in Libyæ interiora fugiens, τὰς μὲν πόλεις ἀπέληπτανε καὶ τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, ἄστρῳ αὐτὸς ἐσημασιόσθαι. Quae exempla id quidem certe ostendunt, de illis usurpari, qui longissime recedunt, et ea in loca se abdunt, unde, nisi ex astris coniectura sumpta, de urbium aliarumque rerum statu vix quidquam assequantur. Prave ergo mutant haec Aeliani II. H. A. 7. τοὺς δὲ ἡμίονους καὶ τὸ δειπνον τὸ ἐξ αὐτῶν σημασιόσθαι τὸ ἐπιείθεον, τὸ τοῦ λόγου τοῦτο, ἄστρῳ. id enim significat, basiliscum a mulis eorumque epulo, quantum plurimum potest, sese seiungere, et secretissimas specus captare. Adde Schol. Aeschyl. Suppl. v. 398. et D. Erasmi Adag. p. 126. WESS.

166. 8. Καὶ παντοδαπῶν ἐμπορῶν] Ammian. XIV. 8. *Huic (Syriae Palaestinae) Arabia est conserta, ex alio latere Nabataeis contigua: optima varietate commerciorum, castrisque oppleta validis et castellis.* Quibus adstrue ex Nostri III. 43. WESS.

166. 20. Τὰς μεγάλας — οὐρὰς ἐχόντων] Describuntur ab Herodoto III. 113. pluribusque aliis in S. Bocharti P. I. Hierozoic. II. 45. WESS.

166. 24. Αἶν τῶτο διήλων ὀνομαζομένων] Τέλει sunt tubera. Hesychius, Τέλει, τὰ τῶν ἀγροφύτων ἐπὶ τῶν ἄμων τελοῦσται; quae quia bina in camelorum horum dorso, διτελοῖ dicuntur, et parili ex causa διτελοῖται, auctori Geoponicor. XVI. 22.; quam vocem qui Diodoro inculcare sustinuerunt, operam profecto frustrati sunt, recteque adeo reprehensi ab eruditissimo S. Bocharto P. I. Hieroz. II. 4. p. 87. Quae vero hic de camelis Arabicis, ea Plinius et Aristoteles de Bactrianis, sicuti idem animadvertit; Diodoro tamen accedunt et recentiores scriptores, qui Arabiam adierunt, et veteres nūmi, de quibus Ezech. Spanhem. Dissert. IV. de Numis. usu p. 185. WESS.

167. 29. Αἶ δὲ ἀνάκωλοι καὶ λαγαοὶ etc.] De horum vera sententia non convenit Salmasio et Bocharto: ille ad Solin. p. 693. ἀνακόλων καὶ λαγαῶν explicat, quibus longa crura ac substricta corpora: ἀνακόλων tunicas esse breves, quae crura non tegunt, sed crurum tenuis demissae ea relinquunt aperta, ita ut iis induti videantur ἀνάκωλοι hic P. II. Hieroz. II. 4. p. 88. breves et constitutione graciles vertit; cui et ego adstipulor; tum quod ἀνάκωλοι χιτωνίστοι in Plat. T. II. p. 261. F. sint tunicae perbreves, et χιτῶν ἀνάκωλος γυναικείος, quae vix ultra genua descendit in Etymologi Ἐπιγονατίς tum ob Schol. Vat. et Reg. has partes amplexum; tum etiam quod dromades cameli ceteris revera sint breviores, nec cruribus nitantur ita longis. Vide Leonem Africanum et Prosp. Alpin. IV. Rer. Aegypt. c. 7. WESS.

167. 30. Καὶ διατείνουσι πλείστον ὄδον μέγας] Distinctius de camelis dromadibus inferius L. XIX. 37. Quae sequuntur, Diodorum ita reliquisse autumo, καὶ μάλιστα διὰ τῆς ἀνδροῦ — συντελεγεμένης ὁδοπορίας. qua in coniectura duces habeo Codd. vetustos. WESS.

167. 33. Τοξότας ἄγονται δύο] Livius XXXVII. 40. *Ante hunc — — et cameli, quos appellant dromadas: his insidebant Arabes sagittarii gladios habentes tenues, longos quaternae cubita, ut ex tantu altitudine contingere hostem possent.* Quibus consentit Appian. Bell. Syr. p. 173., Plinius VII. H. N. 18., ut imprudentiam excusare non possit Prosp. Alpinus IV. R. Aegypt. c. 7. contra Plinium stans et dromadum in bello usum negans. WESS.

167. 37. Ἀλλὰ πολλὰ] Ἀλλ' οὐν rectius. Rhod.

167. 43. Ταυβοῦλος ἦν ἐκ παιδῶν παιδείαν ἐξηλωμένος] Fabulator fuit egregius, animumque ad ea scribenda appulit, quae mira et prodigiosa in Oceani insulis reperiebantur, quaeque commenticia esse nulli non adparebat, ut lectores his fabellis exhilararet: γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασόμενος, οὐκ ἀπειρητὴ
Vol. I. 15

δ' ἄλλως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν, de eo Lucianus ait I. Ver. Hist. c. 3. Quare Diodoro paene succenseo, huiusmodi nugis historias suas distinguenti et ornanti. Iambuli et Io. Tzetzes conuincunt Chiliad. VII. 727., sed quae ex eius scriptis profert, ea omnia Diodoro debet. WESS.

167. 45. Ἐδοκεν ἑαυτὸν εἶναι τὴν ἐπιποσίαν] Perplacuit hoc genus Diodoro. Sic XVI. 5. μετὰ δὲ ταῦτα δοῦς ἑαυτὸν εἰς βίον εἰρημίζον. et XVII. 108. de Harpalo, δοῦς δ' ἑαυτὸν εἰς τρυφήν. XVIII. 47. δόντες δ' ἑαυτοὺς εἰς ληστείας καὶ καταδρομὰς, etc. quae omnia sectam atque institutum, quod erant ingressi, solerter exprimunt. WESS.

167. 52. Εἰς καθαρὸν τῆς ζωῆς] Hanc in rem quae faciunt, copiose disputavit Cl. Lamb. Bos in I. ad Corinth. IV. 13. WESS.

167. 55. Τῆς γενεῆς ἀριθμονομένης τριακοσιταετούς] Plutarch. de Orac. Defectu p. 415. E. T. II. εἴη τριάκοντα ποιῶσαι τὴν γενεὴν καθ' Ἡρακλίτου. ἐν ᾧ χρόνῳ γεννώντα παρέχει τὸν ἐξ αὐτοῦ γεννημένον ὁ γεννήσας. Quae Heracliti, dissentiens tamen, eleganter exponit Censorin. Die Natal. c. 17. Quare qui annos triginta seculum putarunt, multum videntur errasse. Hoc enim tempus γενεὴν vocari Heraclitus auctor est, quia orbis aetatis in eo sit spatium; orbem autem vocant aetatis, dum natura humana a sementi ad sementem revertitur. Vide cetera, atque in primis ea, quae Henr. Lindembrog. de diverso usu τῆς γενεῆς ad ea commentatus est. WESS.

167. 70. Καὶ λυμῶνας ὄλον τοῦ ἔθνους] Parili modo προσότην καὶ λυμῶνα τῆς ὅλης Ἑλλάδος, cui salutis olim auctor fuerat, Themistoclem, calumniis circumuentum, appellant I. XI. 56. iure vero meliore adulatorum et parasitorum τῆς νεότητος ἀνατροπῆς καὶ λυμῶνας in Plutarchi lib. de Educ. Liber. p. 5. B.; quae tamen exempla vocis auctoritatem, ut bonae notae sit, non addent, si Thomae M. decretum valeat, asseuerantis, λοιμοὶ καὶ φθόροι τῆς πόλεως οὐ λυμῶν, ἀλλὰ φθοραῖς. Malus ergo sermonis Graeci Atticique auctor Sophocles Aiac. v. 575., nec melior Euripides Hippol. v. 1068. et eius ordinis alii; quod ne Thomas quidem velit, huiusmodi in animadversionibus parum saepe providus. WESS.

168. 74. Καταστρέψαι τοὺς ἀνευνομένους] Sic corrigendum esse, non latuit doctissimo Rhodom. Notum est victimas infulis coronari solitas, quod Graecis καταστρέφειν. Diodorus Excerpt. Vales. p. 317. τοὺς τε γὰρ τοῖς εἰδεσι καλλίστους — καταστρέψας ἔδωκε τοῖς θεοῖς. ubi simili errore καταστρέψας scripserant, sed quem dexterrime animadversum H. Vales. sustulit. WESS.

168. 77. Νῆσῳ, στρουγγύλῃ μὲν ὑπαρχοῖσιν etc.] In insulam Taprobancem, quae nunc Zeilan, non male haec quadrant,

cui et Onesicritus eandem quinque millium stadior. amplitudinem tribuit in Strabon. XV. p. 1012. C., dissentientibus tamen aliis, sed caussa parum iusta, sicuti egregia disputatione Is. Vossius in Melam III. 7. confecit atque ostendit. S. Bochartus, ut Taprobancem et insulam Zeilan eandem esse obtineret, multa hinc sumpsit, et cum illis comparavit, quae de insula Zeilan a recentioribus fuerunt prodita, L. I. Canan. c. 46., in quae tamen addita nollem, quae fabulatori Iambulo citra dubium debentur. WESS.

168. 86. Ἀγωγαῖς] Ἀγωγαῖς C. M. non omnino prave. Vid. infr. IV. 30. WESS.

168. 88. Καὶ κατὰ τὸ μέγεθος ὑπεράγειν τοὺς τέσσαρας πήχεις] Mart. Capella de Taprobanae indigenis L. VI. p. 224. Homines ibi corpore grandiores ultra hominum mensuram, rutilis comis, caeruleis oculis, truciore soni. Quibus gemina Solini Polyb. c. 53. et Plinii VI. 22. WESS.

168. 94. Τὸ τοῖς δακτύλοις περιλήφθῃν ἐκτρέψαι] Vide utrum ἐκτρέψαι praestet; quod de igne, qui extunditur, et illis, quae vi adhibita exteruntur atque eiciuntur, haud insolitum. Synes. I. de Provid. p. 108. ὅλοις γὰρ ἐκτριβήσεσθαι τὸ Σκυθικὸν ἐκ τῆς ζωῆς, prorsus enim regione extrudendos Scythas. Posses etiam ἐκτρέψαι, cuius in mentem venit Cl. I. I. Wetstenio, legere. WESS.

168. 2. Καὶ τὰ μὲν ἀνοῆς τμήματα etc.] Nullam his controversiam moueo, tametsi Codd. scripti velint; neque enim discernere, auriumne latiora foramina, an narium, his hominibus nugator Iambulus dederit: optio itaque tua est. WESS.

168. 6. Ἀπειχον — αὐτοὺς ἔχειν τὴν γλώττιαν] Respicit haec Io. Tzetzes Chiliad. VII. 729. Ego vero vehementer vereor, ne ad Indorum θαυμασιωτοῦς, de quibus Aelian. VIII. H. V. 7., haec referri non possint, uti factum ab eruditissimo S. Bocharto: sunt enim fictae fabulae, quae duplici de lingua duplicique sermone huius insulae civium ex Iambulo Diodorus exscripsit. WESS.

168. 14. Περιστάσασιν οἰκείως] Nihil profecto caussae erat, ut copulam his insererent scripti quidam libri: est enim genus hoc Diodoro tritissimum; nam et XV. 93. οἰκείως τοῖς τόποις. et XVI. 18. οἰκείως τοῖς παρῶσι καιροῖς. et XVII. 33. οἰκείως τοῖς ὑποκειμένοις τόποις. quibus abusus in locis quod accommodum appositumque est indicat. Vide et I. XI. 30. WESS.

169. 21. Ὁ ποιητὴς γῆρῃν] Odyss. II. 120. WESS.

169. 27. Κατὰ συγγενείας καὶ συστήματα] In pagis, qui per insulam ad CI. erant sparsi, Aelian. XVI. H. A. 17. WESS.

169. 34. Τοῖς λευκοῖς ὄρεσιν] Transfero in contextum ὄρεσιν. Ervi autem descriptionem repete e Dioscoride L. II. c. 319. Rhod. Τοῖς λευκοῖς ὄρεσιν] Hoc bene. Iambulus insulam si lustrasset, de eius ingenio, fertilitate, arborumque varii generibus plura nobis annumerasset; quae meliore fide a Pto-

Iemaco VII. Geogr. 4. et Hier. Osorio IV. de Reb. Emmanuel. p. 129. atque aliis perscripta novimus. WESS.

169. 39. *Τὰς μὲν θεοῦν etc.*] Vide inferius c. 59. Quod autem ἐνθέρως Codd. quidam in ἐχόντων commutant, id praeter scriptoris voluntatem fieri et orationis series et loci similes I. 18. III. 31. etc. commonstrabunt. WESS.

169. 46. *Ὅν ἕκαστον τετραζῶς μετασχηματίζεσθαι*] Adstrui his et acutissime iungi oportuerat, *γράφοντι δὲ τοὺς στίχους* — *καταγράφοντες εἰς ὄρθον*, quae paullo post consequuntur, et turpi flagitio hinc avulsa sunt: neque enim quisquam dubitaverit, quin Diodorus uno tenore ea exsecutus sit, quae gentis huius literas et scribendi morem declarant. WESS.

169. 48. *Ἄγχι τῶν πενήχοντι καὶ ἐκῆτον etc.*] Non multo contractius eorum aevum ex Solini est sententia Polyh. c. 53. *Quibus immatura mors est, in annos centum aevum trahunt: aliis omnibus annosa aetas, et extenta paene ultra humanam fragilitatem.* Sed qui nihil de mutilatis aut illa miri ingenii herba inaudivisse videtur, alioqui, hominem bene si novi, non praeteriturus. WESS.

169. 51. *Κατὰ τινα νόμον ἀπότομον*] Cuius decreta aspera et districta. Sic I. 76. *τὸ τῶν νόμων ἀπότομον.* et V. 62. *τὸ ἀπότομον τοῦ παιθός.* XII. 16. *ἀποτομία τῶν νόμων.* Heliodor. X. p. 438. *ὄξυν καὶ ἀπότομον θάνατον* dixit, sed sententia paullo diversa. WESS.

169. 53. *Ἄλλ' ἀνωθεν κάτω καταγράφοντες*] Κιονηδὼν aut etiam περηγηδὼν κατὰ βῆθος hoc scripturae genus, quo Indorum Sinenses atque alii in nostra tempora utuntur, vocant Grammatici apud Io. Alb. Fabric. I. Bibl. Gr. c. 27. WESS.

169. 54. *Εἰς ὄρθων*] Ut lectionem marginis lubens admiserim, ita hanc exclusam nolim. Vide autem, quae in dictione ὄρθων diligenter annotat Favorinus. RHOD.

169. 58. *Καὶ ἀπόνως*] Tam marginale προσηγῶς adblanditur ut istius in locum succedat: quod tamen fervore in competitoris ambitu non destituitur. RHOD. *Καὶ προσηγῶς πρὸς ἕναρον κατενεχθεῖς*] Parvi scriptis Codd. et viro doctissimo. Hesyeh. προσηγῶς, ἰδέως. quo modo infr. V. 44. *μυθολογοῦσι Οἰθαρόν* — *προσηγῶς ἐνδιατρίβειν τοῦτω τῷ τόπῳ*, h. e. *eum animi quadam iocunditate.* unde τροφαὶ προσηγῆς I. 87. III. 24. *μελωδία* et *εὐοδία προσηγεσάτη* III. 69., quae voluptatem conciliant. *Ἀπόνως βιοτεῖν*, ἀπόνως διατρέγεσθαι *citra laborem vivere et nutrirī* habebis III. 24. WESS.

170. 60. *Γυναικας δὲ μὴ χαμῶν etc.*] Adeo haec concidunt ac conveniunt Platonis republicae et legibus, ut inde sumpta arbitreris. Vide modo L. V. de Republ. p. 457. C. 464. D. WESS.

170. 69. *Τῷ σχήματι στρογγύλη*] Hoc malui. Io. Tzetzes Chiliad. VII. 728. hinc hausit *ἐνσφαιρα ζῶα*. WESS.

170. 81. *Ἦ ὁμοιον ἐπεῖν*] Pro verbo hoc reficere ὀτιοῦν non dubitamus. RHOD. Mihi non eadem confidentia. Vulgata sententiam dat satis commodam, *si manus aut simile membrum etc.* Quod si tamen mutandum aliquid autumes, poteris ex Cl. 2., extrita voce ὁμοιον, refingere *χειρὴ ἢ ποῦς τέχνη*. Verum id nimium erit. WESS.

170. 83. *Ἄσα μὴ νεφίσις τόποις etc.*] Novi qui νεφίσις mallet, ut *καίρια τῶν μορίων* in Theophylacti Epist. 74. et *τῶν καιρίων ἀκριστεργῆσαι* Gregor. Nazianz. Orat. IV. p. 112. A.; quod tametsi pravum non iudicem, hunc tamen in locum non restituerim. *Κεῖνοι τόποι* sunt vitales et sine quibus vita homini non durat. Sic infra XVII. 102. *σηπεδῶν ἐκείνοτε τοῖς νεφίσις τόποις τοῦ σώματος, καὶ δεινοὺς θανάτους ἀπειργάζετο.* atque hinc *τὰ νεφίσις μέρη τοῦ σώματος τῷ τοῦ νεφίσις αἰδέου παρὰβάλλειν* de capite et iugulo, quae Dionysius tonsoris novaculae exponere periculosum censebat L. XX. 64., et Iudaei Alexandrini, plagis horribilem in modum contusi, *τὰ νεφίσις μέρη τοῦ σώματος καὶ μάλιστα τὴν κεφαλὴν ἄγχι θανάτων κατενεγμένοι* in Philon. Iud. Leg. ad Cai. p. 1010. B.; quae si abunde tibi necdum videantur, confer in eum adscripta I. 54. WESS.

170. 91. *Ὅντε τοῖς ἄλλοις τῆς ψυχῆς λήμασιν ἀξιώλογα*] Sic oportuerat. *Λήμα* lucrum et captura est, *λήμα* animi robur et praesentia. Euripid. Rhes. 498.

— — *Ἔστι δ' αἰμωλῶτατον Κρότημ' Ὀδυσσεύς, λήμα τ' ἀρκούντως θροσῆς.* et Heraclid. v. 703.

Λήμα μὲν ἄνω στήθωνσι χόρος
Τὸ σὸν, ἀλλ' ἤβη.

Accidit autem saepe, ut a priore sede sua exturbaretur. Dionys. T. II. p. 175. *ἐν τοῦτοις οὐ μέμφομαι τὸν ἄνδρα τοῦ λήματος*, quo loco *λήματος* praestare, non fugit diligentissimum Sylburg. Appian. II. B. C. p. 721. de Cicerone, in Catilinam ceterosque coniuratos magno animo insurgente, *ὁ δ' ἐς τὸ ἔργον ἐκεῖνο γενναϊοτάτω λήματι κεκορημένος etc.* immo vero *λήματι*. Quod cum Philostrato asseruerit Lamb. Bos Animadv. c. 10. et sermonis indoles adfirmet, demiror contra Cl. Graevium stetisse Iac. Gronov., et Herodoto suo hoc auxilium negasse L. VII. 99. WESS.

170. 93. *Ὁ πρεσβύτερος ἀεὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔχει*] Haud paullo haec ab illis diversa sunt, quae Plinius VI. H. N. 22. de gentis rege literis tradidit. WESS.

170. 95. *Ὁ πρότος τελέσας — καὶ ἀπαλλάξῃ*] Series verborum postulat aut *τελέσῃ* — *καὶ ἀπαλλάξῃ*, ut in Cl. 2., aut *τελέσας* — *ἀπαλλάξῃ*, quod Coislin. praefert, et ego sequor. WESS.

170. 1. *Καὶ πολλὰ καθόλου μὴ φαίνεσθαι*] Sustuli incommodas voces *τῶν καθ' ἡμᾶς*, quas oratio ipsa et veteres libri

damnant. Cl. Salmasius aliam ingressus est viam; eum Plinius, Solinus et Mart. Capella nec septemtriones in Taprobane conspici, nec Vergilias adparere tradant, conicit Diodor. *καὶ πόλον τὸν καθ' ἡμᾶς* scripsisse: quod quidem ego haud arbitror. Id si voluisset, et ursas coelestes praeteriisset, nec repetisset *καθ' ἡμᾶς*. Quae sequuntur de VII insulis, non admodum opportuna sunt, nec omnino vera: sunt circa Taprobanam insulae plures, sed parvae, ut Cosmas Indicopleustes L. XI. Topograph. p. 336. et diu ante eum Ptolem. VII. Geogr. 4. docuerunt. Habet India quidem alias, magnas et copiosas, sed Taprobana longe remotas, quas Iambulus fortasse, fama cognitas, in opus suum addidit, et Taprobanae propius admovit. WESS.

171. 5. *Ὁὐκ ἀναίδην χρῶνται*] Lege *ἀνίδην*, effuse. Rhod. Confundi haec solent. Demosthen. de Coron. p. 134. *τῆς δὲ πομπείας ταύτης τῆς ἀναίδην οὕτως γεγενημένης*. ubi Ulpian. *Ἀναίδην, εἴν μὲν διὰ τῆς διαδόχου γράφεται, τῆς ἀνασχέντου λέγει. ἂν δὲ διὰ τοῦ ε, ὅπερ καὶ βέλτιον, τῆς πολλῆς, ἐκ τῆς ἀνάσσεως, ἀθροῦς τε καὶ σφοδρᾶς*. Recte ergo vir doctus. Simile vitium est in Exe. Vales. p. 393. *Ἰχθυῶν τε καὶ τῶν ἄλλων χρῆστων τὰ πρωτεύοντα*. — *ἀναίδην ἀγγλόχοντο*. Cum enim Romanos luxuriosae atque effusissime obsoniis studuisse dicat, *ἀνίδην* reliquisse liquido adparet. Vide et Iac. Perizon. ad Aelian. I. V. H. 4. WESS.

171. 11. *Τὸ περιέχον πάντα καὶ ἥλιον*] Explicavit haec S. Bochartus I. Canan. c. ult.; Plinius VII. N. H. 22. *Herculeum in insula coli praecipue adfirmat*. WESS.

171. 12. *Ἰχθύων παντοδαπῶν πλήθος ἀλιεύοντες*] Aelian. XVI. H. A. 18. *περὶ γε μὴν τὰς τῶν ἰχθύων καὶ τὰς τῶν κητῶν ὄγκους τίθεται τῆν σποδῆν, τῆν γὰρ τοὶ θάλατταν, τῆν περιχομένην τὸν τῆς νῆσον κύκλον, ἀμαζόν τι πλήθος καὶ ἰχθύων καὶ κητῶν ἐκτρέφειν φασί*. Sic lego; non ut in editis *περιχομένην*, quod alterius locum saepe occupasse, alias ostendam. Paullo post *γίνεται* Cod. Mutin., etsi hoc genus vocabula multitudinis numerum adsciscere posse non negem, mollius visum est. Iam quod de vitibus addit, per Solinum si steterit, falsum erit. *Vites*, inquit, *nesciunt, pomis abundant*, Polyhist. c. 53. WESS.

171. 17. *Τοῖς μεγέθει διαφέροντες* etc.] Puto legendum *ἔχουσι*, vel (*ἔχειν* retinendo) *διαφέροντας* et *ἀδικούντας*. STEPH. Nominativi manere possunt, si *λέγονται* subaudiatur, aut *ἔχειν* in *ἔχουσι* convertatur. Rhod.

171. 20. *Ἐχόντων ἐν τῷ μέσῳ χρῶν*] Gossipium haec, quamquam minus vere, describunt: neque enim id ex calamo, sed frutice; nedum ex eius medulla, verum fructu provenit, monente S. Bocharto L. I. Canan. c. 46. WESS.

171. 23. *Πορφυρᾶ*] Post hanc vocem decesse aliquid certum est. Defectum vero hunc explebis, si post *πορφυρᾶ* inter-

pungas, et tē post *ζώων* in δὲ mutato inseras *φῆρει*. Nisi *πορφυρᾶ* in *πορφέροι*, cum annexa δὲ, me tamen haud astipulante, mutandum iudices. Rhod.

Ibid. *Ζῶων τε παρῆλλαμμένους φῆσεις* etc.] Haec et superiora pessime inter se apta atque connexa esse, quis tandem non animadvertit? Equidem doctissimi Rhodom. conatum laudo, neque eo tamen rem confectam locumve persanatum arbitror. Videor enim mihi observasse, in huius insulae, rerum eius naturalium, incalorum et eorum institutorum, religionis ac morum descriptione pleraque ita commixta ac *ὑστερον πρότερον* collocata esse, ut scopae dissolutae videri possint. Quare vehementer vereor, ne et haec multis partibus sint defecta, aut certe loco suo mota. WESS.

171. 34. *Ἐν τε ταῖς ἑορταῖς καὶ ταῖς εἰχαῖς* etc.] Legendum suspicor *καὶ ταῖς εἰχαῖς* in convivii; quae et festis diebus aptissime iunguntur, et morem spectant veterum, quo sollempnibus diebus Deorum aliorumque laudes recitabant. Conf. Iac. Perizon. Animadv. Histor. c. 4. In precibus, *ἐν ταῖς εἰχαῖς*, id observari, num quid singulare est? WESS.

172. 43. *Ἀνάλογον*] Disiunge, ut sit *ἀνὰ λόγον*. Rhod.

172. 52. *Ἐκπεσεῖν δὲ κατὰ τὴν Ἰνδιαν εἰς ἄμμους*] Incidisse navi fracta, eictosque esse. S. Lucas A. A. XXVII. 26. *εἰς νῆσον δὲ τινα δει ἡμᾶς ἐκπεσεῖν*. et supr. Noster I. 31. *λαυθάουσαν ἑαυτοῖς ἐκπίπτοντες οἱ μὲν εἰς θάλασσαν καὶ λιμνάζοντας τόπους*. et V. 34. XIII. 13. *Ἄμμους* ex Mutin. rectum iustumque videtur. WESS.

172. 56. *Εἰς πόλιν Πολύβοθρά*] Eadem est, ac *Palibothra* c. 39. sed melius illic scripta. WESS.

172. 66. *Παραγράφουμεν*] Vide num legendum sit *περιγράφουμεν*. Rhod. Indice v. *παραγράφουμεν*. *Αὐτοῦ περιγράφουμεν τῆνδε τὴν βιβλίον*] Hoc cur sperni non debeat, abunde ad L. I. 41. me patefecisse arbitror. WESS.

ANNOTATIONES

IN

LIBRUM TERTIUM.

174. 18. Καὶ τὸ τελευταῖον περὶ τῶν Ὑπερβορείων] Nisi dixeris in brevi hac rerum libri superioris complexione ordinis habitam esse rationem nullam, equidem non video qui excusari haec possint: tantum enim abest, ut postremo loco de Hyperboreis sermonem instituerit, ut moribus Indorum explicitis, primum Seythis, tum Amazonibus, tertium Hyperboreis, quartum Arabibus, postremum vero locum insulae, a Iambulo descriptae, quam doctissimus Rhodoman. Latinis de suo adiunxit, dederit. Posterit quidem certe verborum aliqua traiectione ordo instaurari; sed id consilium multis fortasse nimis calidum videbitur. WESS.

174. 26. Σχεδὸν παρὰ πᾶσι συμφωνεῖται] Tenor orationis συμφωνεῖσθαι requirit, et tum προφανὲς ἐπάσχειν, quod suo suffragio Coislin. liber firmat. WESS.

174. 31. Πρῶτον ἐνεργεῖν φύσεις ἐμψύχους] Simillimam de hominum animaliumque prima in Aegypto origine disputationem exsecutus est I. 8. Convenit autem huic Stephanus in *Αἰθιοπία*, de Aethiopia esse qui referant tradens, eam primam omnium coagmentatam esse, eiusque incolae ante omnes alios Deos coluisse et legibus usos fuisse. *Τὴν Αἰθιοπίαν γὰρ πρώτην φασὶ παρῆναι. πρῶτοι καὶ θεοὺς εἰμύσαν καὶ νόμοις ἐχρήσαντο.* WESS.

175. 40. Κατὰ τὴν Ἰλιάδα] Lib. I. v. 424. Historicam huius loci explicationem et allegoricam apud Eustathium invenies. RHOD.

175. 43. Ἐνδοχίαν] Ἐνδοχίαν Co. Cl. M. Pogg. male: vulgata explicat Homericum, *δαίτα*, prorsus ut brevium Scholiorum auctor. WESS.

175. 44. Παρ' αὐτοῖς τοῖς Αἰθίοσι] Legendum παρὰ τοῖς Αἰθ. RHOD.

175. 52. Ἐπιβολῆς] Ἐπιβουλῆς Co. Cl. I. frequenti peccato. Vid. ad I. 4. WESS.

175. 54. Καὶ αὐτὸν τοῖς ὄλοις κινδυνεύσαι] Κίνδυνος περὶ τῶν ὄλων Appiano Mithrid. p. 326. et κινδυνεύειν περὶ τῶν ὄλων infr. XIII. 7. est periculum summae rerum adire. Quare qui plane infringuntur, *ἠτιᾶσθαι τοῖς ὄλοις* Demosth. Philip. III. p. 72. et τοῖς ὄλοις συντριβῆναι Nostro XI. 91., quique in periculum et exercitus et vitae imperii que amittendi veniunt, *κινδυνεύσαι τοῖς ὄλοις*, *παρὰβάλλεσθαι τοῖς ὄλοις* Polybio III. 94. perhibentur. Quo etiam loco res Cambysis fuisse, cum in Aethiopas moveret, Herodotus III. 25. ostendit. WESS.

175. 56. Ἐπὶ βροχῇ τῆς Αἰθιοπίας προελθοῦσαν] Vide II. 16. et Suidam *Σεμίραμις*, qui nescio quem auctorem secutus in ultima Aethiopiae penetrasse significat. WESS.

175. 60. Τοὺς ὑπὲρ Αἰγύπτου] Postulant hoc libri omnes, et Herodot. VII. 69., neque improbarem Clar. I. et Ven. *κατατολιῆσαι*, si τῶν Αἰθιοπῶν, τῶν etc. legeretur. Solet enim in illis haud esse infrequens, qui alios adgrediuntur et pugnam audent. Polyb. III. 103. *παρωρομήθη πρὸς τὸ παρὰβάλλεσθαι καὶ κατατολιῆν τῶν πολεμίων.* Greg. Nazianz. Orat. III. p. 68. D. de Iuliano *τῆς ἀπορίας ἔδωκεν ἂν δέχην ἐν ὄροις Ῥωμαίων, ὧν κακῶς κατετόλησε.* Ad quem modum *κατατολιῆν τῶν κινδύνων* qui fidenti animo mari sese committunt, Io. Chrysost. Homil. de Gloria T. III. p. 140. B., *κινδύνων κατατολιῆν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς* pericula fidenter adire pro virtute T. V. p. 51. C. et *παρὰ θένος κατατολιῆσασα ὄψεως ἀσθένων*, quae in marium conspectum venire sustinet, Basilio M. Orat. in Gordium T. II. p. 147. A. WESS.

175. 64. Οὐ χόραν ἀλλὰ θάλατταν γεγονέναι] Respicit haec Tzetzes ad Lycophron. v. 119. Inferiorem autem Aegyptum olim mare fuisse, agnoscit Aristoteles I. Meteorol. c. 14. *καὶ πᾶσα τοῦ παλαιοῦ πρόσχωσις οὐσα τοῦ Νείλου.* Conf. superius I. 34. dicta. WESS.

175. 74. Τὰ πλείεστα τῶν νομίμων etc.] Ex institutorum, legum morumque similitudine haud prave profecto conficitur diversarum gentium origo: iureque adeo Aethiopes, quique eorum caussam nuper egit Cl. Fourmontius in Comment. Acad. Inscript. T. VII. p. 504. ea omnia urgent. Quod si tamen Aegyptiis respondendi locus esset, dubium non est, quin fisdem rationibus pugnant, et Aethiopas suos esse colonos pertenderent: manebit ergo lis sub indice, donec aliunde, utri antiquitate praesent, probabitur; quod Aegyptiis fortasse in facili erit. WESS.

175. 76. Βασίλεις θεοὺς νομίζαν] Vide I. 90. 92. WESS.

176. 81. Τὰ μὲν δημῶδη προσαγορευόμενα] Dixi ad I. 81. WESS.

176. 89. Ὅμοίως ἔξερρημένους] Toto itaque corpore rasis ut ne cilia quidem supersint. Synesius Encom. Calvit. p. 70. D. *ἴδη δὲ ἐγὼ κατενόησα καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεραπεντὰς του*

θείου, μηδὲ τῶν ἐπιβλεψαμένων ἀνεχομένων τριγῶν. Stolas autem luteas inducebantur, unde Isiacorum gregem *lunigerum gregemque calveum* coniungit Iuvenal. Satir. VI. 332. Adde Herodotum II. 36. WESS.

176. 91. Χρησθαι πλοῖς μαζοῖς etc.] Huius fere formae Persarum, Parthorum Armeniorumque pilei et tiaræ in numis conspiciuntur apud Ezech. Spanhem. Dissert. VIII. de Usu et Praest. Numism. p. 471. Sicuti vero in Aethiopia regium capitis insigne aspides spirarum voluminibus innectebant, ita et in Aegypto moris erat. Aelian. VI. H. A. 38. καὶ τοὺς βασιλεῖς ἀκρόν τῶν Αἰγυπτίων ἐπὶ τῶν διαδημάτων φορεῖν πεποικιλμένους ἀσπίδας, τῆς ἀρχῆς ἀντιπομένους τὸ ἀνίστην ἐκ τοῦ ζῶον μορφής τοῦ προειρημένοι. quæ ritus eius explicatio ab ea ratione, quam Diodorus adfert, nihil admodum discrepat. WESS.

176. 99. Πῶς Ἀιγυπτίους καλομένων ἱερογλυφικῶν] Habet Heliodor. IV. Aethiop. p. 174. τινῶν γράμμασιν Αἰθιοπικοῖς, οὐ δημοτικοῖς, ἀλλὰ βασιλικοῖς ἐστιγμένῃν, ἃ δὲ τοῖς Αἰγυπτίων ἱεροτικοῖς καλομένοις ὁμοιωσένται. unde colligas ex eius quidem opinione duplex etiam Aethiopicis, quod Diodor. videtur negare, literarum fuisse genus. Quod utcumque fuerit, id certissimum est, hieroglyphicas Aegyptiorum literas animalium, membrorum humani corporis, instrumentorum fabrilium similiarumque rerum fuisse figuras; inscripti obelisci pluraque Aegyptiorum, quæ hanc in aetatem durant, monumenta liquido testantur. Quare culte satis Philo Iud. I. Vit. Mos. p. 606. A. hoc genus eruditionis τὴν διὰ συμβόλων φιλοσοφίαν, ἣν ἐν τοῖς λεγομένοις ἱεροῖς γράμμασιν ἐπιδείκνυνται, appellat. Hanc quoque originem multiplices Sinensium characteres habuere: primitus enim figurae erant, rem significandam ipso adspectu exhibentes, testibus Nic. Trigautio I. Exped. Sinic. c. 5. et Mart. Martinio I. Hist. Sinic. p. 22. WESS.

176. 10. Ὁ μὲν οὖν ἱεραὶς αὐτοῖς σημαίνει etc.] Vide Clem. Alex. V. Stromat. p. 670. et Horapollin. I. Hieroglyph. 6. WESS.

176. 14. Ὁ δὲ χρυσοδείλος σημαντικὸς — κακίας] Ἀναιδείας Clemens ait; quod eodem redit, ut ex Horapoll. I. 67. videbis. Contra tamen hæc venire videtur Damascius in vita Isidori apud Photium Biblioth. p. 1047., asseverans hippopotamum ἀδεικίας ἐν τοῖς ἱερογλυφικοῖς γράμμασι esse argumentum, iustitiæ vero crocodilum. ὁ Σοῦχος δίκαιος. ὄνομα δὲ χρυσοδείλου ὁ Σοῦχος, οὐ γὰρ ἀδικεῖ ζῶον οὐδέν. Sed videtur tantum; certum enim genus eius animalis, cicur et lenis ingenii, de quo Aelian. VIII. H. A. 4., innuere creditur. WESS.

176. 15. Ὁ δὲ ὀφθαλμὸς, δίκης τηρητής] Oculi atque aures Dei symbolum erant, ὅτι πάντα θεὸς ὄψα καὶ ἀκούει, Clemens Alexand.; erant et Solis atque Osiridis; Macrobi. I. Satir. 21. *Osirin Aegyptii, ut Solem esso asserant, quoties*

hieroglyphicis literis suis exprimere volunt, insculpunt sceptrum, inque eo speciem oculi exprimunt et hoc signo Osirin monstrant. Atque hæc exempli causa. Rem enim omnem post Horapollinis diligentem operam summa cum cura exsecutus est Io. Pier. Valerianus in Hieroglyphicis suis. WESS.

177. 30. Ὁ θεὸς κομῶζων κατὰ τινα συνήθειαν] Aegyptii et hæc moris sunt; apud quos ἐν ταῖς καλομέναις κομῶσιαις Deorum aureæ imagines circumgestabantur, Clemente Alex. Strom. V. p. 671. auctore. Maxime vero rex cum esset constituendus; aderat enim praesens numen, ὡς συμφοροντίζον περὶ τὴν αἴρεσιν τοῦ βασιλέως, aderant κομῶσται, dei administri, ceterique sacerdotum et prophetarum, ut docet Synesius I. Provident. p. 94. D. e quibus id videor posse conficere, κομῶσιαις illas fuisse sollempnitates, quibus Aegyptiorum dī magna cum pompa circumferabantur comessabundi quasi; κομῶσιαις fuisse eos, qui ferculis impositos gestarent, eumque illis comessarentur; quod ipsum et in mentem venit Dionys. Petavio ad Synes. Encom. Calvit. p. 73. A.; quamquam rectius is instituisset, si Synesii verba καὶ ἴστιν αὐτοῖς κομῶσθῆρα τὰ κιβώτια κρύπτοντα non adeo explicare ex Aegyptiorum κομῶσιαις, quam emendare ingressus esset. Mihi quidem dubium non est, quin κομῶσθῆρα τὰ κιβώτια κρύπτοντα scripserit: id postulant, quæ de occultis Aegyptiorum sacris commentatur: id ipsae sacrae cistæ, quæ operculis, et hæc κομῶσθῆρα, studiose occludebantur. Vide Alex. Xaver. Panelium de Cistophor. c. 3. WESS.

177. 32. Ἐὐθὺς δέ] Hoc praestat. Vide II. 12. WESS.

177. 34. Διῶτη τε χορῆται τῆ τεταγμένη etc.] Et hæc Aegyptia, ut L. I. 70. docuit. WESS.

177. 45. Καθάπερ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν] Apud hos olim patratæ caedis crimen anni exilio luebatur, Euripid. Hippol. v. 35.

Ἐπεὶ δὲ Θεσπύς Κεχροσάταν ἤπε γθόνα,
Μίσημα φένγων αἵματος Παλλαντιδῶν,
Καὶ τήνδε σὺν δάμασσι κωστολεῖ γθόνα
Ἐνανσίαν ἐδῆμον ἀνέσας φρήν.

ad quæ Scholiastes: νόμος ἦν, τοὺς ἐμφύλιον καὶ συγγενικὸν φόνον ποιήσαντας ἐξουσία φρήν ζημιούσθαι τὸ μίσσημα. Mansit hinc Athenis, ut, qui alium casu fortuito necasset, annum exilium ultro subiret, et tum rediret, ubi occisi cognatos quomodo-cunque placasset, Demosth. in Aristocrat. p. 414. et Criticis ad Euripid. Orest. v. 511. testibus. WESS.

177. 57. Μερίστη καὶ κρυσιπῆτην τάζιν ἔχοντες] Strabo XVII. p. 1178. B. ἐν δὲ τῇ Μερόῃ κρυσιπῆτην τάζιν ἐκείχον οἱ ἱερεῖς τὸ παλαιόν. quibus addit, misso nuntio solitos fuisse regi mortem imperare, eumque morem durasse, donec rex quidam, armata manu in lucum irruens, ubi aureum sacellum erat, sacerdotes interficeret et consuetudinem aboleret: quæ clarissime osten-

dunt eodem, e quo Diodorus, fonte Strabonem hausisse atque hortulos suos rigasse. WESS.

177. 63. *Συνηθεία συντεθραμμένη*] Sic ποτηροῖς ἐθισμοῖς συντεθραμμένοι, qui malos mores longo usu inbiberunt, supra II. 60. Conf. I. 74. WESS.

178. 71. *Καταφρονῆσαι τοῦ πόνου*] Legendum censeo τοῦ προστάματος, ut paullo ante καὶ δεῖν τὸ προστάμα τῶν ἀθανάτων ὑπὸ θνητῆς φέσεως μηδαμῶς παροραθῆναι. Similem mendam e Strabone IV. p. 285. B. sustulit Is. Casaubon., nec magis aliud in vetustis schedis obvium, quam πόνου et προστάματος, προτιουμένων et προστατιουμένων confusio. Vid. II. 7. et inf. c. 33. WESS.

178. 80. *Ἐπὶ ὃ βασιλεὺς μέρος τι τοῦ etc.*] Eadem iterum Strabo XVII. p. 1178. B. WESS.

178. 87. *Τὴν βεβαίαν φιλίαν*] Videntur librarii Codd. Co. et M. βέβαιον praeferentes, noluisse ab eorum opinione dissentire, qui βέβαιον ἐπὶ θηλυκοῦ ζοῦντιον esse decernunt, uti Thomas M.; quorum praeceptum spernimus, obsecanti scriptoribus auctoritatis locupletioris, ut Demosth., qui Olynth. II. p. 13. *δύναμιν βεβαίαν.* et in Aristocrat. p. 403. *φυλακὴν βεβαίαν,* Isoeratis Archidam. p. 196., ubi *εἰρήνην βεβαίαν,* Aristophan., qui Lysist. v. 1016. *φιλίαν βεβαίαν* dicere non dubitarunt. Quae exempla si pluribus cumulare velis, consule Cl. Duker. in Thucyd. III. 43. WESS.

178. 92. *Κατὰ τῶν φιλῶν*] Mallem scripsisset κατὰ τοῦ βασιλέως. eum enim omnia haec potissimum spectant. Bene Strabo, *ἐκ δὲ τούτου φυλακὴ τοῦ βασιλέως ἐστὶ πλείστη παρ' αὐτῶν.* WESS.

178. 95. *Τοῖς τὴν μητρόπολιν αὐτῶν οἰκοῦσαι*] Urbem Meroën, πόλιν ὁμώνυμον τῇ νήσῳ, ut Strabo XVII. p. 1177. A.; Heliodorus X. p. 460. *ἡ γὰρ δὴ Μερόη μητρόπολις οὖσα τῶν Αἰθίοπων, τὰ μὲν ἄλλα ἐστὶ νῆσος etc.* Vide superius I. 33. WESS.

178. 1. *Τὴν ὁμοροσὶν τῆς Ἀραβίας*] Eam credo intelligit, quae ultra Nilum flumen in sinum Arabicum vergit, de qua I. 21. WESS.

178. 4. *Τοῖς τριχώμασιν οὐλοῖ*] Ineptiunt qui mutare sustinent. Sunt Aethiopes eius tractus *μέλανες καὶ οὐλότριχες* Strab. XV. p. 1012. B. 1019. A. WESS.

179. 16. *Τόξοις τετραπήχεσιν*] Postremam vocem neglexerat interpres. Agatharchides de Rubr. Mari p. 13. *ζοῶνται — τοῖς μὲν τόξοις μεγάλοις.* Distinctius Strabo XVII. p. 1177. C. *ζοῶνται δὲ καὶ τόξοις Αἰθίοπιες τετραπήχεσι ξυλίοις.* WESS.

179. 17. *Τῷ ποδὶ προσβαίνοντες*] Pede in arcum, ut maiore eum robore tendant, inposito. Agatharchid. de Rubr. Mar. p. 40. *ὃ μὲν εἰς κατέχει τόξον τῷ ποδὶ προσβεβηκώς.* Atque ita

et Strabo XVI. p. 1117. etsi nunc prave ibi *προβεβηκῶτων τοῖς ποσὶ.* Nec aliter puto accipi debent Xenophontis verba IV. Exped. Cyr. p. 253. *εἰλον δὲ τὰς νεύρας, ὅποτε τοξείουεν, πρὸς τὸ κάτω τοῦ τόξου τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προσβαίνοντες,* seu potius, ut hic, *προσβαίνοντες.* quoties sagittas missuri erant, adducebant, sinistro pede in imam arcus partem inposito. Utebantur enim barbari illi arcubus ternum fere cubitorum; quos ut intenderent, humi collocabant, pedeque admoto sinistro, nervum summis viribus adducebant. Quo modo et expedita res erit, et Xenophontis locus ab intempestivis criticorum conatibus immunis. WESS.

179. 18. *Καθοπλίζουσι δὲ καὶ τὰς γυναῖκας*] Eadem haec, sicuti et quae sequuntur, Strabo XVII. p. 1177. C. WESS.

179. 30. *Μὴ γενόντων ἔρια*] Dinon Aethiopiae oves lana esse inopes, sed camelorum pilis hirtas, *πρόβατα ἔριον μὲν ψιλὰ, κριχὰς δὲ καμῆλων ἔχοντα,* prodidit in Aelian. XVII. H. A. 10., quod si cui ad credendum difficile acciderit, Strabon. sequatur, qui Aethiopiae *προβάτων αἰγοτριχόντων,* ovium, caprarum in morem hirsutarum, meminit: cuiusmodi in Corsica genus musmonum, caprino villo, quam pecoris velleri propius, apud Plinium VIII. H. N. 49. WESS.

179. 32. *Ἀνατέλλει περὶ τὰς λίμνας*] Eustath. in Iliad. E. p. 607. *ἀνατέλλειν ἐκ γῆς* gravius et elegantius esse quam *φύεσθαι* affirmans, dictioni maiestatem quandam conciliat; quam Diodorus hoc loco sectatus non videtur, neque Theophrastus IV. Caus. Plant. 6. p. 303. *φανερὸν εἶδος εἶναι τὸ φύλλον ἀνατέλλον τῆς αἴρας* inquiens. WESS.

179. 38. *Τοξείας ἐνηθληκότες*] Sic I. 54. *ἐνηθληκότες τοῖς πολεμίοις,* qui longo usu rei militaris peritiam sibi pepererunt. et XVII. 9. *ἐνηθληκότες τοῖς πολεμίοις κινδύνοις.* Prae-positionem addit XVI. 44. *πλήθος ἐν γυμνασίοις καὶ πόνοις ἐνηθληκός.* WESS.

179. 48. *Τὴν τε γὰρ Ἴσιν etc.*] Vera haec sunt de incolis Meroës. *Οἱ δὲ ἐν Μερόη καὶ Ἡρακλέα καὶ Πάρα καὶ Ἴσιν σέβονται πρὸς ἄλλω τινὶ βαρβαρικῷ,* Strab. XVII. p. 1178.; quem autem ille barbaricum Deum vocat, eum Noster Iovem interpretatur. WESS.

179. 50. *Ἐνηγογεῖσθαι*] Hoc retinendum: fit enim relatio ad tempus, quo aetatem inter homines egerunt. RHOD.

179. 51. *Καθόλου θεοὺς οὐ νομίζουσιν εἶναι*] Aegre mihi persuadeo, gentes olim aut nunc esse, quarum obbrutescens ingenium eo devenerit, ut divinum numen de rerum natura prorsus sustulerit. Placet egregie hoc Artemidori I. Onirocrit. 9. commune, esse omnibus hominibus *θεοὺς σέβειν καὶ τιμᾶν. οὐδὲν γὰρ ἔθνος ἀθροῦπιον ἄθεον.* Hic quae narrantur, Atlantios spectant, de quibus vide apud Herodotum IV. 184. WESS.

179. 57. Οἱ δὲ περιχέαντες ἕλον] Dixi ad L. II. 15. WESS.

180. 61. Ὁρμον μέγιστον ἠγοῦνται] Hunc Meroës incolarum morem, eorum enim esse Strabo XVII. p. 1178. significat, probabant et Nasamones apud Herodot. IV. 172. barbarorumque alii. WESS.

180. 63. Οἱ μὲν τοῖς ἐπικρατεσιῶσι] Notavit Herodot. III. 20. civium maximum et robore praestantissimum regem ab Aethiopicis constitui; hunc sequitur Aristotel. IV. Polit. 4.; Bion vero in Aethiopicis apud Athen. XIII. 2. p. 566. pulcherrimum legi, τὸν κάλλιστον ἐκ πάντων καὶ μαχημώτατον ait Nicol. Damascen. Excerpt. Vales. p. 518. WESS.

180. 65. Ὡς μόνους ἄριστα — — φροντισῶντας] Nisi accusativos hos absolute positos agnoscas, scribendum erit ὡς μόνους — — φροντισῶσι ex schedis Clar. 2.; quod etsi haud paullo planiorem facit orationis ordinem, non damno tamen alterum: est enim id genus optimo cuivis receptum. Aratus Phaenom. v. 332.

— — Οὐκ ἔτι κείνον ἅμ' ἡλίω ἀνιόντα,

Ὀνταλιὰ ψεύδονται, ἀγαθέα φυλλώσασσι.

ubi Critici veteres, τὸ δὲ, οὐκ ἔτι κείνον τὸν Σελήιον, Ἑλληνομίμης ἔστιν, ἀπὸ τοῦ, οὐκ ἔτι ἐκείνου ἀνιόντος ἅμ' ἡλίω. Alia exempla ex Pausania dedit Sylburg. in Praefat. p. 930., ex Arriano L. V. Exp. Alex. p. 222. Iac. Grouov. et Kuhn. ad Aelian. II. V. H. 13. Porro non absurdum Aethiopicum illud institutum, quo optimis omnium pastoribus regni habenas tradebant; siquidem ποιμενική, quae Philonis Iud. I. Vit. Mos. p. 611. E. verba, μέλει καὶ προηγήνασμα βασιλείας μέλλοντι τῆς ἡμερωτάτης τῶν ἀνθρώπων ἐπιστατεῖν ἀγέλης. WESS.

180. 77. Αὐτὸ καὶ περιμάχητος ὁ τόπος] Qui tanto studio petitur, ut eius possessionem certaminibus Afri Aethiopicis et vicissim praeripere conentur. Iosephus de diademate XVII. A. I. 8. 4. δέξασθαι τὸ περιμάχητον τῆς ἐνθὲνδε τιμῆς, Demades Athenae τὸ περιμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστῃ. Orat. p. 180.; Strabo XIII. p. 910. C. de Thebes campo, ὃ διὰ τὴν ἀρετὴν περιμάχητον γενέσθαι φασί. Vide et infra XII. 68. WESS.

180. 84. Γεύσονται τοὺς θρόνους] Hoc retineo; est enim Nili ripa mire iuncosa; unde et Nicander Theriac. v. 200. Αἰγύπτιο παρὰ θρυβέντας ἕλωνος. Post pauca vero, inducta σκηναίων voce, quam Reg. improbat, scriptum fuisse autumo, ὄντες νομάδες καὶ τὸ σύνολον τῶ συμφύροισι etc., quo modo lenius multo decurret oratio. WESS.

180. 97. Ἐπιθέρται τοῖς ἑλέφασιν] Describunt hoc draconum et elephantorum certamen, nec eodem tamen modo, Philo Iud. De Mundo non corrumpendo p. 961. A. et Aelian. VI. H. A. 21., consentiuntque aevi recentioris scriptores in Comment. Iob. Ludolfi Histor. Aethiop. p. 148. Confer et infra c. 37. WESS.

181. 3. Ἀπολειπόμενοι δ' ἀπορήματος] Initio ἐπιπορήματος substitueram, ut esset, facultate destituti. Sed aptius et rectius nunc videtur legi ἐπιχειρήματος. Sequens etiam δὲ in γὰρ transmuto. Ita enim causa illa, cuius hic implicite fit mentio, explicatur. Ritus. Longe commodius est ἐπιχειρήματος, quod et a Diodoro venisse suspicor: vulgatum quidem certe ut bonum sit, nullis machinis inpetrari poterit. WESS.

181. 8. Ταῖς τὸ μῆκος ἀνηγοῦσας] Oportuerat ταῖς εἰς τὸ μῆκος, quod nec Rhodom. fugit. Tamen e. 15. de ultimo sinus Arabici recessu, ὅς εἰς τὴν μεσόγειον ἀνήκων ἄπιστον διάστημα. Ut putes consulto cum praepositionem subaudiendam neglexisse. WESS.

181. 18. Ἀγαθάρχιδης μὲν γὰρ ὁ Κνίδιος] Fuit Heraclidis Lembi *anagnostes* sive lector, teste Photio; quem cum sub Ptolemaeo sexto vixisse referat Suidas, haud sane male Agatharchidem Io. Ger. Vossius I. Histor. Graec. 20. illi Ptolemaeo aequallem fecit; neque tamen eo rege libros de Asiae Rubrique maris rebus memorabilibus vulgasse videtur: scripsit eos regis Aegyptii tutor cum esset et actatis provecetae, πρεσβύτερος ἂν καὶ πολλῶν ἔμπειρος γεγονώς πραγματιῶν, sicuti ait p. 14. edit. Hudson.; quae quia in lectorem non conveniunt, neque traditum nobis liquido est, cuius Ptolemaei tutorem egerit, tempus scripti et publicati operis in obscuris merito censetur. H. Dodwellus ut has tenebras discuteret, regem, qui in Agatharchidis fuit tutela, Ptolemaicum esse censuit Alexandrum Dissert. de Aetate Agatharch. p. 70., editumque librum anno U. C. Varroniano DCCXLIX. vel DCL.; quo eodem tempore Artemidorus Ephesius, quippe Olymp. CLXIX., uti Marcianus Heraeota docuit, florens, Geographiam suam in vulgus emisit: quod tamen ego in animum inducere non possum. Videor enim animadvertisse ex Strabone, et ostendam opportuniore loco, Artemidorum Agatharchidis scriinia compilasse, et de Troglodytis Arabieque sinu accolis omnia iisdem paene verbis esse exsecutum; unde conclusione quadam conficio, non unius, quae viri doctissimi sententia, anni, sed plurium intervallum inter utriusque publicata scripta intercessisse: tantoque magis quod eadem in Aegyptio et Ptolemaeorum gratia uterque egerit, nec fieri potuisse videntur, ut intra unius anni spatium Artemidorus tantum opus absolverit. Forte itaque Ptolemaeus, cuius tutelam Agatharchides administravit, is est, quem *Soterem* Porphyrius, *Physonem* II. alii adpellant; quo modo et iustam temporis intercedentem Agatharchidem inter et Artemidorum habebimus, et illis satisfiet, quae de Agatharchide prodita novimus. Sed haec alias uberius. WESS.

Ibid. Μὲν γὰρ] Si ita, non μέντοι, scripsit Diodorus, γὰρ illud referendum est ad περὶ δὲ τῶν συγγραμμάτων ἡμῶν διοριστέον.

181. 24. *Παρεβάλομεν εἰς Ἀθήνας*] Tametsi de illis, qui in forum se conferunt, ἐπιβάλλειν εἰς τὴν ἀγορὰν usu tritissimum sit, probatumque Lyeurgo in Leocrat. p. 148., Libanio T. I. p. 794. B., Io. Chrysostomo T. III. p. 52. B., Themistio Orat. XXIII. p. 293. D. atque aliis, non recipio ἐπιβάλομεν Coislina.; vulgatum enim Diodorus pro suo agnoscit. Vide I. 12. WESS.

181. 35. *Περὶ γὰρ τὰς ἐσχαιὰς etc.*] Omnia haec debet Agatharchidi de Rub. Mari p. 23. WESS.

181. 37. *Συναγομένον πολλοῦ*] Πολλοῦ post συναγομένου eradatur. RHOD.

181. 39. *Διαρῦς*] Διαρῦς Coisl. male. Vide V. 22. et Theophrast. de Lapid. p. 400. WESS. V. Lobeck. ad Phryn. p. 497.

181. 40. *Περιοιτιζόμενος φύσεις*] Mirifice delectatur atque in huius vocis usu acquiescit Diodorus. Sic enim animalia vix alibi visa ζῶων ἀθεωρητῶν φύσεις L. III. 36., quo etiam modo παντοδαπὰς ζῶων φύσεις Dio Chrysostom. Orat. V. p. 83. A., et φύσιν πετεινῶν, ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων S. Iacobus Epist. III. 7. et varia herbarum genera παντοίας βοτανῶν φύσεις IV. 46., lapillosque splendentes φύσεις περιοιτιζόμενος III. 69., sicuti et hoc loco, adpellat. WESS.

181. 43. *Οἱ γὰρ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου etc.*] Primi fortasse gravissimae huius poenae auctores sunt: transit dein inhumana consuetudo ad alios, praecipueque Romanos, quibus damnatione in metalla et opus metalli nihil frequentius. Vide P. Fabrum H. Semestr. c. 5. et Blas. Caryophil. de Marm. Antiq. p. 158. WESS.

182. 52. *Πάντες δὲ πέδας δεδεμένοι*] Galeno propterea πεδήται L. IX. Simpl. Medic. Facult. p. 129.; sed haec minima pars aerumnarum, quas aurileguli incredibiles perpetiebantur. Enumerant eas Democritus in Epist. Hippocrat. ad Damagetum p. 1282., Lucretius VI. 803. Io. Chrysostom. in Matth. T. VII. p. 559. Nimirum luxus, habendique studium, crudelitate quadam admixtum.

*Quaerere sub terris aurum, furtoque latentem
Naturam eruere omnem, orbemque invertere praedae
Imperat, et glebas inter deprendere gazam,
Invitamque novo tandem producere coelo.*

ut bene Manlius V. 524. WESS.

182. 56. *Φυλακὰὶ γὰρ ἐκ στρατιωτῶν etc.*] Accedebat coeli solique siccitas, quae tanta illis erat in oris, ut ea conclusi fugam ingredi non auderent. Prodidit hoc de damnatis, qui iisdem in Arabiae atque Aethiopiae finibus lapideinam Porphyritin exercebant, Aristides T. III. p. 587. *Ἐργάζονται δ' αὐτῶν ὡσπερ καὶ τὰς ἄλλας δῆμον κατάδικου. ἀλλὰ τοῦτους γε, ὡς ἦσαν, οὐδεὶς φρουρεῖ οὐτὼ σφόδρα ὑδατὸς ἐστὶν ἄπορος, ὅψ' οὐκ ἐπὶ καὶ ἡρή-*

μώτας ἀλλὰ φύσιν τοῦ καθήσεσθαι ζῶντας, ἢ δὲ παθεῖν ἂν τις φέρον ἄλλῳ, μένουσιν οἱ μένοντες τῶν μετᾶλλων. WESS.

182. 60. *Προὶ πολλῶν καθέναντες*] Agatharchides: τὰ μὲν ἀπότομα καὶ τελείως σκληρὰν ἔχοντα φύσιν, ἐπιρήσαντες ἄλλῃ, καὶ γὰρ τὰ πρὸ πρὸ ποιήσαντες, οὕτως αὐτοῖς προσάγονται τὴν πείραν etc. quae eadem aurilegulis et metallariis serioris aevi studiosissime observari, dum venas sectantur et emoliantur, docet Georg. Agricola L. V. de Re Metall. p. 79. WESS.

182. 63. *Μυριάδες ἀκλῆροῦντων ἀνθρώπων*] Dicuntur ἀκλῆροῦν, qui gravi atque adversa fortuna premuntur. Eleganter Teles in Serm. CVI. Io. Stobaei p. 577. ἀπογέροντι ὁ φίλος. καὶ γὰρ γέροντι οὐ δὲ ὅτι μὲν ἀπογέροντι, ΑΚΛΗΡΕΙΝ οἶσι, ὅτι δὲ ἐγένετο, οὐκ ΕΥΚΛΗΡΕΙΝ. Unde ἠκλῆρηκότες, quos mala fortuna, Polybio I. 7. et inferius Nostro XIII. 47. 58., ἀκλῆρηματα calamitates et ἀκλῆρηαι XIII. 31. XVII. 71. Bene iterum Teles in Sermone Stobaei XXXVIII. p. 232. patriam invenire scelestam et ingratham, in quam multa contuleris, πῶς οὐκ ΑΚΛΗΡΗΜΑ; inquit, καὶ πῶς ἂν εἴη τοῦτο ΑΚΛΗΡΗΜΑ, ἀλλ' οὐκ ἦδη εἶπεν ΕΥΚΛΗΡΗΜΑ, τὸ γινῶναι νόλου τις, πρότερον μὴ εἰδῶτα. WESS.

182. 68. *Τυλίαι σιδηραῖς — κόπτοιαι*] Haec et superiora iisdem fere verbis explicat atque exsequitur Agatharchides de Rubro Mar. p. 23. Malleos autem, quorum in re metallica usus, summa cum cura descripsit Georg. Agricola VI. de R. M. p. 108. WESS.

182. 73. *Καὶ σκολιότητας*] Scholion hoc est. RHOD.

Ibid. Ἀγχιονος — πεπονηματευμένους περιφέρουσι] Erunt fortasse, quibus potior videbitur Reg. et Vatic. scriptura; quorum gravate ego opinioni accessero: satis enim commodum id est, quod amplector, idemque exprimit atque haec Agatharchidis, οὐτοι μὲν οὐκ ἄγχιονος προσδεδεμένους τοῖς μετώποις ἔχοντες λατομοῦσιν. WESS.

182. 77. *Θραύσματα*] Θραύματα Co. M. Vat. Cl. 2. quae scripturae varietas et in Agatharch. p. 24.; vide infra XVII. 20. WESS.

182. 83. *Οἱ δὲ ὑπερ ἔτη τριάκοντα*] Agatharchid. οἱ γὰρ ἐντὸς τῶν τριάκοντα. quae si Photius recte excerpserit, aut sua aetate aliter ea Diodorus legit, aut lapsus est. WESS.

183. 89. *Πρὸς τὴν κόπην ἀλήθουσαι*] Doctissimo Rhodom. dubia huius loci sententia fuit: hic κόπην sive κόπην, neque enim eius scriptura constat, *contusionis ictum*: neutrum, ut arbitror, bene: molunt enim senes feminaeque lapillos, auri ramenta complexos; neque adeo ictαὶ aut *paviculae* hic locus est commodus. Fac vero molas fuisse trusatiles, earumque manubriis binos aut ternos adstitisse, ut manuum impulsu eas versarent et lapillos commole-

rent, tum κόπη erit ipsum illud manubrium, ut κόπη ἢ τοῦ ξίφους λαβὴ καὶ ἐργασίδιον apud Hesychium, rectissimeque a Nostro παρασιάντες — πρὸς τὴν κόπην, et ab Agatharchide καὶ παρασιάνται τρεῖς ἐκτερωθεν πρὸς τὴν μίαν κόπην, οὕτως ἔκασμέναι etc. ἀλήθουσιν dicentur viri mulieresque, qui molarum manubriis adpositi eas rotant et continua versatione lapillos subigunt. Atque hoc mihi verius videbitur, donec aliunde meliora edocear. Porro in Agatharchide quae sequuntur, recte ex Diodoro corrigunt viri docti: ἀλήθουσι δὲ ἕως ἐπὶ τὸν σεμιδάλεως τρόπον ἀχθῆ τὸ παραδοθέν μέτρον. quod enim auri effossum est, tunditur, lavatur, uritur, molitur ut farina, docente Plinio XXXIII. 4. WESS.

183. 99. Τελευτήσωσιν ἐν ταῖς ἀνάγκαις] Sunt ἀνάγκαι acrumnae, miseriae, tormenta, quibus aurileguli subterraneis in carceribus misere divexabantur. Iosephus XVI. A. I. 8. 1. βασανιζόμενοι δὲ μᾶλλον καὶ ἐν ταῖς ἀνάγκαις ὄντες, et post pauca sect. 4. εἰς τις τῶν νεωτέρων, ὡς ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἐγένετο. quibus locis tormenta, quorum molestiis verum ex illis exprimebatur, de quibus quaestio habebatur, indicat: et clarius L. XVII. 4. 2. ἀνάγκαις τε καὶ βασάνων σφοδρότητι ταῦτα ἔλεγον. Inde ἀναγκαῖον carceris locus, in quo de servis aliisque quaestio instituebatur, et carcer ipse Xenophonti L. V. Rer. Graec. p. 443. Vide Cl. Salmas. haec ad Solin. p. 764. illustrantem, et κακούμενοι, incertum memoriae vitio an coniectura, legentem, quam sine urgente causa, et infr. IV. 44. WESS.

183. 7. Καταθῆναι κατὰ τὴν τῆς σανίδος ἐγκλίσιν] Agatharchides τὸ μὲν γεῶδες ἐπιχόμενον συναποθῆναι κατὰ τὴν ἐπίνοιαν τοῦ σανιδώματος, quae postrema in mendo cum sint, Cl. Salmasius κατὰ τὴν ἐπίνοιαν τοῦ σανιδώματος per laevorem tabulae ad unguem rasae et complanatae rescribi ad Solin. p. 777. oportere censuit: a cuius ego opinione non dissiderem, si τὸ εὐπινές et εὐπίνειά laevorem magis quam nitorem atque elegantiam exprimeret, quod secus esse, exempla, ab ipso ad eundem Solin. p. 589. producta, evincunt. Diodorus legisse videtur κατὰ τὴν ἐπίνειαν τοῦ σανιδώματος, quod iustum arbitror, etsi simile exemplum mihi desit. Πέτραι ἐπινενεχνύαι sunt declives: hinc ἐπίνειαι, uti ἐκνευαί, progenita declivitatē indicat, sive ἐγκλίσιν, ut Diodorus ait. Ceterum auri diversas lavandi rationes accurata oratione perscriptas si desideres, cumulate tibi satisfaciēt Georg. Agricola L. VIII. de Re Metall. p. 256. etc. WESS. Non opus est ut Agath. e Diodoro corrigatur. ἢ τοῦ α. ἐπίνοιαι est ingenium vel ratio tabulati, ἢ περὶ τὸ α. ἐπίνοιαι hominum solers inventum in struenda illa machina. REISK.

183. 17. Μολίβδον βῶλον] Melius βῶλον. RHOD. Μολίβδον βῶλον] Hoc malo. Agatharchid. καὶ μίξαντες κατὰ λόγον τοῦ πλήθους μολίβδον βῶλον καὶ χόνδρους ἁλῶν, καὶ κασιπέ-

ρον βραχὺ καὶ κρῖθινον πέτρων e quibus et id adparet, non sine iusta ratione καὶ κρῖθινον Co. et Cl. 1. me praeferre. WESS.

183. 23. Ὀλίγη ἀποσίαις γενημένης] Debet rariorem huius vocabuli usum Agatharchidi, ἀποσίαιαν ἀπὸ τοῦ ψήγματος ramenti intertrimentum, seu quod in decoctione deperit, appellanti, sicuti et elegantissimum epiphonema, quod mox consequitur. WESS.

184. 37. Καὶ Κεδρωσίαις] Hoc praefero. Placuit enim Diodoro XVII. 104. XVIII. 3. Agatharchidi p. 27. et Alexandro Polyhistori apud Stephanum Γεδρωσία, frustra codici minus diligenter scripto id inputantem. Is. Tzetzes hunc Diodori locum signat in Lycophron. v. 817. WESS.

184. 49. Καὶ στενοὶ παντελῶς ἀλλῶνες] Agatharchid. p. 28. αἱ καὶ κοιλιάδες βραδείας ἔχουσι καὶ φάραγγες ἀνωμάλους καὶ στεγροὺς ἀλλῶνας καὶ σκολιὰς ἐκτροπὰς, ubi στενοὺς ἀλλῶνας oportuerat, uti hoc loco. WESS.

184. 52. Τὰς ἐκτροπὰς καὶ διεξόδους συγκεχώρασι] Sine controversia verum est, quod Codd. auctoritatem secutus restitui. Ἐκτροπαὶ sunt anfractus aquarumque divergia, ut paullo ante et in Agatharchide; simili ratione ἐκτροπαί, ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, ὅπου τίς ἐκτροπήναι δύναται, in Schol. ad Aristophan. Ran. v. 113. et infra c. 26. WESS.

184. 58. Συναποκομίλλαι — πλήθος ἰχθύων] Paria de Ichthyophagis Arrian. Indico. c. 29., morem tamen piscium capiendorum paullo diversiorem describens. WESS.

184. 67. Καθάπερ ἀπ' ἐνὸς κελύσματος] Uno velut iussu. Thucydides II. 92. καὶ ἀπὸ ἐνὸς κελύσματος ἐμβοήσαντες, ἐπ' αὐτοὺς ὄμνησαν. Sophron apud Athen. III. c. 10. p. 87. κόγχαι ὡςπερ αἱ εἰς ἐνὸς κελύσματος κελύσαντι, conchae signo veluti dato, aut uno ex iussu, hiant. quae Diodorice loca non fugerunt diligentiam accuratissimi Steph. Bergler. in L. I. Epist. 22. Alciphronis. ἀπ' ἐνὸς παραγγέλλματος infra XIII. 45. WESS.

185. 76. Μόραιναι] Σύνθαιναι M., quo modo Agatharchid. p. 28. et Aristot. V. H. A. 10., sed nihil interest. WESS.

185. 80. Ταῖς ἀποθῶξι πέτραις ἐπιτέμοντες] Mallem hoc quidem loco lapidum fragmentis, quae ad incidendum aptissima erant, praecipue saxi Aethiopicum, de quo Herodot. II. 86. Conf. supr. II. 14. Praetuli praeterea ἀρμολομένην, ut naturam respiciat. WESS.

185. 93. Ἐπί τινας λεωπετρίαις] Sic praestat. Agatharchid. p. 92. τὴν δὲ σάρκα τῶν ἰχθύων εἰς λεωπετρίαις συναγαγόντες πατοῦσαν ἐκτενῶς. Habent praeter Suidam Alexandrini interpretes λεωπετρίαις Ezech. XXIV. 7. 8. XXVI. 4. 14.; ut audiendi non sint, qui in Agatharchide λεωπέτραν ex Hesychio maluerunt. WESS.

185. 1. *Ἦς — ἑθρανθεϊσας καθίσαντες κατενοχοῦνται*] Blandiri posset Reg. Cod. *καθεσθέντες*, quo de viri docti ad Luciani I. Ver. Hist. 23., nisi Agatharchides vetaret, ὧν, inquit, ἑθρασίαν λαβουσῶν, καθίσαντες ἐνοχοῦνται, ipseque Diodor. I. 92. καὶ καθισάντων ἐπὶ τινος ἡμιζυκλίου, plurimique alii. Τὸ γὰρ καθίσω οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ἑτερον ποῦ καθίσαν, ἀλλὰ καὶ ἐμμαντὸν, ut Thomas M. ait, et nemo ignorat. De Ichthyophagis autem his persimilia scribit Strabo XVI. p. 1118. C. Wess.

185. 3. *Ἀνεκλείπτως γὰρ καὶ etc.*] Placet marginalis correctio *ἀνεκλείπτως γὰρ ἐτοιμοῖς*, penū *citra defectum parata*. Rhod. Mihi quoque placet: nec opus tamen, ut cetera hinc auferas; nedum ut τῶν ἔργων scribas: est quidem ea frequentior structura, sed elliptica, uti docuit in Myst. Ellips. p. 88. L. Bos.; Τὸ πέμπτον μέρος μεταλαβεῖν τῶν ψήφων saepe apud Oratores Atticos, uti Demosthen. in Midian. p. 330., καιρὸν δὲ μεταλαβεῖν in S. Lucae A. A. XXIV. 25., quamquam ibi plures Codd. λαβῶν, et forte verius: sic Noster I. 60. καιρὸν λαβόντες, et καιρὸν εἶδετον λαβόντες IV. 65. Wess.

185. 5. *Τὸ τῆς Δημητρου ἔργον μετεληφότες*] Nota syntaxis insolentiam: nisi τῶν τῆς Δ. ἔργων scriptum fuerit. Rhod.

185. 11. *Ὡς ἐπίσκοπονται*] Doctissimus Rhodom. ὡς ἐπίσκοπονται in Notarum suarum Addendis corrigi. Mihi potior videtur Clar. 2. scriptura, modo paullum adiuvetur, ὥστε ἐπίσκοπεσθαι τινος τετραμναίου. Sic enim saepissime solet. Τηλικούτους τὸ μέγεθος, ὥστε — ἀναλίσκειν inf. c. 37. Wess.

185. 12. *Τὰ μὲν γὰρ κήτη συντρέβουσι*] Forte κελύκη. Aut testae seu crustae significatione κήτη dixit. Rhod. Τὰ μὲν γὰρ κήτη συντρέβουσι] Verum hoc esse, scripti Codd. adfirmant. Κήτη vocat testudinum crustas, ut Agatharchid. p. 35. de Chelionophagis, τοῖς δὲ κήτησι χρῶνται εἰς τὰς σκηνώσεις; quae Diodorus aemulatur c. 20. τοῖς δὲ κήτησιν οὐσι σκαροειδέτι χρῶνται — καὶ πρὸς τὰς σκηνώσεις. Sic enim ea legi oportere alias ostendam. Solent autem librarii, quod levi discrimine voces distent, eas permiscere. Ita fecerunt κήτης μέγα in Luciani I. V. H. 31., ubi κήτης debuissent, Solano optime animadvertente, relinquente tamen c. 38. ἀντήχει δὲ τὸ κήτης, ὥσπερ τὰ σπήλαια, prava sententia; quam iustam habebis, si κήτης repereris. Contra ea peccarunt in Heliodor. IX. p. 445. τὸν γοῦν ποταμὸν τοῦτον, εἴτε καὶ ὄμῃς θέν, καὶ κήτης ἦσαν τὸ ποτάμιον, ἢ Αἰθιοπίων δέου παραπέμπουσι etc., reliquerat enim κήτης ἦσαν, i. e. crocodilos, hippopotamos, eiusdemque generis alia animalia, quibus Aegyptii divinum honoris cultum deferebant. Wess.

185. 18. *Εἰ δὲ ἡ — τροφή σπανίζει*] Recipi posset ex Vatic. σπανίζει, si quae urgens esset necessitas. Vulgatum satis est legitimum obviumque XIII. 17. προσπλέοντας ἡρώτων, εἰ δὲ τῆς γῆς εἰς Ἀθήνας πλεῖσαι νομίζουσιν. Philostrate. IV. Vit.

Ap. 8. εἰ γὰρ ὁ μὲν ἀπὸ δημογωγίας θανατωθήσεται. Lucianus in Asino c. 4. εἰ μὴ τις ὑπακούσει αὐτῇ. Mox ἐπὶ τὸν σαρδὸν ex schedis Mss. et sermonis genio restitui. Wess.

186. 22. *Τοῖς ὀδοῖσι κατεργάζονται*] Sic c. 24. πάντα δὲ κλάδον ἔγγυλον τοῖς ὀδοῖσι κατεργάζονται. et sine dentium addito vocabulo c. 21. ἀναγκάζονται κατεργάσασθαι — — τῶν ἀργύλων ὀστέων χόνδρους: quod expressit ex his Agatharchid. p. 35. ἐκ τῶν ὀστέων τοῖς τε χόνδρους — — κατεργάζονται. Hinc hominis os et venter τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικὸν καὶ δεκτικὸν, quod cibum conficiant et recipiant, Aristoteli IV. Politic. c. 4. Wess.

186. 31. *Ἐπιμύσονται ταῖς γυναῖξιν etc.*] Photius ex Agatharchide ita excerpit: πρὸς ταῖς θήραις γίνονται καὶ πρὸς εἰδάς ἀνάσθροις, καὶ πρὸς ταῖς σινοναῖαις, ταῖς παιδίας χάριν γηομέναις: quae sententiam longe aliam prae se ferunt. Wess. Nisi et ibi scribendum est παιδοποιίας.

186. 38. *Ταῖς ἀγέλαις τῶν βοῶν*] Non hac tantum parte lubus similes erant, sed et inter bibendum: quadrupedes enim, manibus pedibusque nixi, boum instar aquam bibebant. ἀπερειαίμενοι τὰς χεῖρας εἰς τὴν γῆν καὶ θέντες τὸ γόνατα βοηδὸν πίνουσαν, Agatharchid. ait p. 30.; quae horum barbarorum ignavia non absimilis est eorum militum, de quibus auctor Histor. Iudic. VII. 6. Wess.

186. 47. *Ταῖς ποτίστραις ἐγγίσωσι*] Habet ποτίστρας τῶν νομίδων eadem in re Agatharchides. Strabo explicabit L. VIII. p. 545. D. τὴν δὲ κρήνην, πίνουσαν εἰσάσαι, οἷον λίστραν, ὑπὲρ ἐστὶ ποτίστραν. unde aquae scaturiginem, ad quam greges potum pergunt, notare adparet. Wess.

186. 62. *Εἰς τὴν ἔρημον — ἐκτεταπισμένοι*] Sepositi et quasi relegati. Polybius I. 74. ποιόνται τὴν ἀρηγήν ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ τρεῖς ἐκπολλόντες αὐτοὺς, in loca remota contententes. Diodor. XX. 40. καὶ γυκτὰς ἐπιγενομένης μακρὸν ἑαυτοὺς ἐξετόπιον. unde μακρὸν ἐκπολλόμενοι qui a patria longissime sese sejunxerunt III. 70. Wess.

186. 66. *Ὀὺχ οἶον — ἀλλ' οὐδ' ἔννοιαν ἔχουσι*] Male Mutinenses schedae: saltem οὺχ ὅπως, quo de L. 58., dedissent. Οὺχ οἶον — — ἀλλὰ Diodor. libenter usurpat, ut inf. c. 34. XVII. 36. XX. 60. Haec autem ex Agatharchide sumpsit, οὺχ οἶον, aiente, ποτὶν ἐπιζητοῦσιν, ἀλλ' οὐδὲ ἔννοιαν ἔχουσι τοῦ γένους. Wess.

187. 77. *Ὁ φιλοτιμηθὲς περὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων*] Primus Ptolemaeus Philadelphus huic venatui fuit intentus, sicut Agatharchid. princ. Excerpt. de Mari Rubr. tradidit. Secutus id exemplum est filius Euergetes: unde et ipse in Marmore Adulitano se cum elephantis Troglodyticis et Aethiopicis expeditionem in Asiam suscepisse ait, οὗς ὁ τε πατὴρ αὐτοῦ καὶ αὐτὸς πρώτος ἐκ τῶν

χωρῶν τοῦτων ἐθήρευσαν, in Topograph. Cosmas Indicopl. L. II. p. 141. WESS.

187. 82. Ἐξήταξε τὰ κατὰ etc.] Ultimam in se muta, ab ἐξετάω, examino, exploro. RHOD. Ἐξήτασε τὰ κατὰ τὴν παραλίαν] Citra dubium ita scripserat. Io. Chrysostom. T. V. p. 51. E. καὶ τῇ φιλαρχίᾳ μεθῶν, οὐκ ἐξήτασεν ἀκριβῶς, et post pauca, οὐδὲν ἐξετάσας ἀκριβῶς. In aliam partem peccatum est apud Appian. Hannibal. p. 554. καὶ ἐκάστης ἡμέρας ἐξήτασε. dederat enim ipse ἐξέτασσε, ut p. 560. ἐξετάσσει συνεχῶς ἐξ μάχην. WESS.

187. 91. Οὐδ' ἔβον, οὔτε πληγὰς ὑπομένοντες ἠορᾶζοντο] Io. Tzetzes Chiljad. VI. 742. haec in oculis habuit. WESS.

187. 95. ἔλεον] Hoc verum est, quamvis ab ἔλεος stet etiam optimus liber Coisl. At ea forma non nisi infimae aetati concedenda videtur. Nam Isocrati quidem Callimach. p. 379. B. ἔλεος recte arbitrator exemisse Bekkerum censura ed. Coraes p. 287. nec minori iure Polybio l. 88. 2. Librarii vel grammatici hoc vitium saepe inferunt, ut Antiphonti p. 114. Aeliano H. A. 3. 1. Aristot. Rhet. II. 8. inser., coll. §. 12. 16.

187. 97. Βλέποντες μὲν ἀτενῶς etc.] Agatharchides, quem exscripsit, in his vitiosus est: βλέπονσι μὲν οὔτε ἀτενῶς εἰς τὸ γινόμενον, καὶ τὰς κεφαλὰς πικρῶς διωκόμενοι. quae bene habebunt, si cum H. Steph. οὔτοι ἀτενῶς, et πικρῶς scripseris. WESS.

187. 6. Ἡ συνναστροφή γίνεται μετ' εὐρήνης] Conversatio, familiaritas. Auctor Sapient. Salom. VIII. 16. οὐ γὰρ ἔχει πικρίας ἡ συνναστροφή αὐτῆς. Atque ita ἀναστροφή non solis N. T. scriptoribus, sed pluribus aliis, uti Diatribe mea de Iudaeor. Archontib. c. 2. ostendit. WESS.

187. 18. Τοῖς ἴανοις παραπλησίαν ἔχοντι τὴν θεομασίαν] Ἴανος alias est μαγειρεῖον, κάμινος, alias φανός, λαμπτήρ. Hic furnum notat, sicuti in his Simonidis apud Aelian. XVI. H. A. 23.

Ὅτε πρὸς ἴανον ἀσβόλην ἀλευμένη
"Τουτ'.

Hinc panis ἰανίτης in furno coctus apud Hippocratem et Galenum; qui quo discrimine a κλιβαντήτῃ distiterit, solertissime explicat Hier. Mercurial. I. Var. Lect. 12. WESS.

188. 29. Ἐλάται φέρονται πάνυ πολλαί] Pravam est ἐλάται. abietum enim folia angustiora sunt, quam quae continuam umbram possint facere: verum autem ἐλάται. Agatharchid. p. 32. οἱ δὲ τὰς τῶν ἐλαίων κορυφὰς ἀλλήλαις συνάπτοντες, εἴτα χροῶνται σκηνώμασι. neque dissentit Strabo XVI. p. 1119. A.; ut merito viri egregii Is. Casaub. ad eum Strabonis locum et S. Bochartus. P. II. Hierozoic. L. II. 5. p. 30. Diodori verba ex utroque corrigere instituerint. Mox rectius videtur κασταναῖζο καρόν, quomodo Agatharchides et supr. II. 50. WESS.

188. 33. Τῷ κασταίνῳ] Lege καστινῳ. RHOD.

188. 42. Σισώρευται τοῦ μνίου φόβος] Tradunt mutuas operas Agatharchides et Diodorus: quod enim ille scribit p. 33. ἄμμον φόβος ὑπάλειος ἐκ τοῦ πικρῶς αἰῶνος, ὅμοι παραπλησίως, σισώρευται, id refingi hinc debet μνίου φόβος. In his, quae sequuntur, ὄντος ὑπὸ τῆς συνεχῶς τοῦ καίματος πληγῆς πεπληγμένος, vicissim succurret Agatharchides: mihi enim dubium non est, quin levi vitio, sed sententiam turbante, sint obsita. Haud equidem damno πληγῆν καίματος, cum plagam odorum dixerit Lucretius, et sacer vates Psalm. CXXI. 6. רכזי אב עשתי עטר הָמָוּס ה' הָלוֹס אבּ פִּלְשָׁי, sive, ut Alexandr. Interpretes, οὐ συγκάουσι σε. nec recte tamen adfirmari autumo, aestus fervorisque, ut ita dicam, percussu algarum acervos condensari et conspissari. Fieri id solet continua fluctuum impulsione, ὑπὸ τῆς συνεχῶς τοῦ καίματος πληγῆς, quo modo scripsisse Diodorum censeo. Agatharchides, ὄντος ὑπὸ τοῦ προσβάλλοντος αἰεὶ καίματος σκληρῶς πεπληγμένος etc. WESS.

188. 45. Συμπεπληγμένη ἄμμω] Συμπεπληγμένην ex margine in locum suum revertatur. RHOD.

188. 46. Τὸν μὲν κατὰ κορυφὴν τόπον εἴωσι στέγην] Posses, si quae necessitas urgeret, ex Agatharchide εἴωσι στέγην. Ego vero non mutō. Prave mox Coisl. πρὸς ἀλλήλους συντεταγμένους, quemadmodum et infr. c. 44., ubi fortasse plura. WESS.

188. 55. Ὅταν δ' ἡ πλημμυρὶς ἐπέλθῃ etc.] De hoc sepulchrae genere eadem ex Artemidoro refert Strabo XVI. p. 1119. A. WESS.

189. 71. Ὑπολείπεται λέγειν ἀντόθονας ὑπάρχειν] Non improbo ὑπολείπεται, neque pro reiectanea habeo Codd. Mut. et Coisl. scripturam ob Philon. Iud. De Victim. p. 854. E. Valde vero laudo atque amplector ἀρχὴν — ἐσχηκίας: quod orationis tenor requirit. Consecutio ipsa perquam infirma et debilis est. Sint saxa praerupta et confragosa, quibus incinctae vales, mare altum ac tempestuosum, careantque incolae omni navium usu; proptereaue abotigines earum vallium indigenae? Quid si fractis navibus eam in oram sint eieci, aut celsissimas rupes emensi in convalles se demiserint? Ipse Diodorus non multum videtur fuisse conclusioni, proptereaue censuram illi adstruxisse, sane notabilem. Habet clausulam, narrationique inponit eandem Agatharchides p. 34. τοῦτων δὲ ἡγεσιώτων, λοιπὸν εἰπεῖν ὡς αὐθηγερεῖς εἴωσι, λῆμην τοῦ πρώτου σπέρματος οὐ λαβόντες, ἀεὶ δὲ ὑπάρχοντες. Paullo tamen diversa sententia, sed hinc, quoniam in Photio scriptura haud constat, fortasse adiuvanda. WESS.

189. 84. Οὐτ' ἄγριον ἔχουσαι] Scripti libri hoc probant. Agatharch. κορυφὸν οὐδένα γεννῶσαι πρὸς τὸν βίον οὔτε ἡμερον οὔτε ἄγριον. WESS.

189. 92. *Μετέωροι τοῖς σκίτεσι*] Hic divinandum est, num *κίτιοι* potius scripserit, eodem significato, quo supra p. 107. Rhod. *Μετέωροι τοῖς κίτεσι*] Cl. Salmasii in Solin. p. 837. ita corrigitur suspicionem egregie firmant schedae Mutinenses. Vitium natum est ex utriusque vocis vicinia, quae et in Lycophron. v. 73. pro *ῥαπτῶ κίτε* peperit *σκίτε*, et in Aristophan. Pace v. 1223. ex *ῥόρακος κίτε* fecit *σκίτε* maximo versus damno, quod L. Kusterus in poetæ eius Plut. v. 514. optime sarsit. *Κίτη* vero testas esse concharum et testudinum diximus supra c. 16. WESS.

189. 94. *Τῶν ἐλαχίστων ἀλιάδων οὐκ ἐλάττους*] Joseph. H. B. I. 21. 8. *κενὰς τὰς ἀλιάδας μετέωρους γαλέναι ἐξέλευσε*. et sect. 9. *καὶ τοὺς μὲν ἀναλαβὼν μὴ τῶν ἀλιάδων*. Sic quoque L. III. B. I. 10. 9. Quamvis autem a piscatoribus nomen acceperint, et pleraeque parvae essent, non deerant satis capaces, cuiusmodi apud Athen. V. p. 208. F. memoratur, observataque est a doctissimo Steph. Berglero ad Alciphron. I. Epist. 12. Porro post pauca quod sequitur *ἡρέμια προσήζονται*, id Codd. concordia postulabat. WESS.

189. 3. *Ἐχὼν μῆρινθον μακρὸν καὶ δήσας τῆς οὐραῖς*] Ultima, quae ab editis aberant, auctoribus Manuscriptorum schedis suam in sedem restitui: sunt enim ad sensum quodammodo necessaria. Suspicor etiam scriptum olim fuisse *ἔχων μέριμθα μακρὸν*, qua voce pro funiculo utitur poeta Odys. K. 23.

Νῆτ δ' ἐν γλαυροῦ κατέδα μέριμθι φαεινῆ.

Id vident veteres Codd. et Agatharchides, *ταύτας*, inquit, *κατ' ἐκείνο καιρὸν οἱ ἐπιχόριοι ἐγγὴ καὶ σπονδῆ καὶ μεριμθίας εἰς τὴν χέρον ἐκβυλλάντες* etc.: quae tamen ab exscriptore mutata si non sint, formam voci impingunt multo rarissimam, Hesychie, modo sana eius omnia sint, ex parte probatam, *Μέριμθα, μέριμθον, σπασίον, λεπτὸν σχοινίον*. WESS.

189. 7. *Τοῖς δὲ κίτεσι — χροῖνται*] Et hoc correxi. Strabo XVI. p. 1119. A. *οἱ δὲ χελωνογάοι τοῖς ἀστρούκωσι αὐτῶν σκεπάζονται μεγάλοις οὐραῖς, ὥστε καὶ πλεῖστα ἐν αὐτοῖς*. et opportunius Agatharchid. *τοῖς δὲ κίτεσι χροῖνται πρὸς τὰς ἀστρούκωσις, οἷοι καλύβας ἐν ὑψηλοῖς τόποις πρηναῖς καθίσταντες καὶ πρὸς τοὺς διώκοντας καὶ ὑδρίας ἔνεκα χροῖνται αὐτοῖς*. Sic enim eius verba constituenda et legenda esse, magnam partem vidit Cl. Salmas. in Solin. p. 837. De testudinibus, et tectorum usu, quem earum testae praebent, plura Aelian. XVI. H. A. 17. et XVII. 4. WESS.

190. 10. *Τὴν φέσαν δεδοῦσθαι μὴ χροῖται* etc.] Legebatur ante *τὴν φέσαν δεδοῦσθαι μὴ γὰρ χροῖται* etc., oratione perpetua dissecta. Hoc nitet, optimique libri auctoritate stabilitur. WESS.

190. 17. *Κακῶς ἀπαλλάττονται ὑπὸ τῆς ἐνδείας*] Diodorus pro suo hoc agnoscat. Sic XVII. 90. *οἱ Μακεδόνες δεινῶς ὑπὸ τῶν δηγμάτων ἀπαλλάττοντες*. et XX. 23. *κακῶς δ' ἀπαλλάττων ὑπὸ τοῦ τραύματος*, quibus locis incommoda, quae partim ex morsu serpentum, partim ex vulnere nata premebant, indicat. Inest enim verbo saepe ea vis, quae agendi degendique notionem complectitur: quo usu XIII. 64. *οἱ δ' ἐκ τῆς σιτοδείας κακῶς ἀπαλλάττων*, qui in annonae penuria agebant, et in Excerpt. Vales. p. 297. *οἱ στρατιῶται κακῶς ἀπήλαττων ἐν ταῖς ἀπορίαις*, quibus simile Luciani de Merced. Cond. c. 23. *καὶ δὲ αὐτὸ ἐν τῇ δουλειᾷ πονήσας ἀπαλλάττειν*. neque enim accedendum puto H. Stephano, in alia Thesauri T. I. p. 349. abeunti. WESS.

190. 18. *Καθ' ὃν δὴ χρόνον ἀναγκ. καταργάσασθαι*] Sic oportuit: de verbo *καταργάσασθαι* et comedendi, seu dentibus commolendi, usu supr. c. 16. WESS.

190. 21. *Τὰ γένη τοσαῦτ' εἰσι καὶ — χροῖνται*] Iterum Grammaticorum decreta spernit, ut optimus quisque solet. Vid. supra I. 93. et II. 36. ubi *συμβάλλονται δὲ — καὶ τὰ νόμια* etc. WESS.

190. 30. *Τῆ μὲν πλοκῆ τερσώδεις*] Nihil hinc demuto. Theophrastus VI. H. P. 7. plantas *πολυσχιδίαις καὶ ταρσώδεις* vocat, quarum radices fissae et eratum in morem implicatae sunt. Haud vero scio, an mox praestiterit ex Reg. et Vat. *στροφῆς δ' ἔχουσαι*, ut cardinibus instructas has fores dicat, atque in illis versari solitas, quo modo *οἱ στροφῆς τῶν θυρῶν* in Heron. Spiritu. p. 191.; ego quidem certe *κνήσεις ἐλλέτους* non abiecero: quae commode facilem motum in utramque partem designant, ut *ἐλλέτως δοῦναι libere donare* in fragmento Teletis apud Stobaeum Serm. XCV. p. 523. WESS.

190. 39. *Σωρὸς ἰχθύων ἐπιαιρόντων ὄρεν ἐστι*] Reforma in *ἀσπαιρόντων*, quod piscibus in sartagine palpitantibus tribuit Athenaeus Lib. III. *οἱ τάρχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντο καὶ ἡσπαιρον*. Rhod. *Σωρὸς ἰχθύων ἀσπαιρόντων*] Laudo Rhodom., cuius coniecturam adfirmat Cod. Mutin.: idem enim erit sive eius *σπαιρόντων* seu *ἀσπαιρόντων* receperis: utrumque de piscibus ceterisque omnibus, quae sub mortis articulum palpitant et vehementius subsiliunt, recte dici, testis Eustath. est in Homer. p. 974. Aelianus de piscibus paludis Paconum XVII. H. A. 30. *ὄσπερον εἰ παραβόλοι τις ἀσπαιρόντας τοῖς βουσί, οἷδε ἐμφοροῦνται αὐτῶν μάλα ἀσμένως*. WESS.

190. 41. *Πρὸς τοῦτοις*] Πρὸς ταῦτα M. Co. sine iusta causa. Vid. supr. II. 29. WESS.

191. 46. *Ῥαβδωτὰς δὲ θύρας — ἐπιστήσαντες*] Recte explicuit Schol. Vaticanus. Alioqui *ραβδωτὰ* ea sunt, quae virgis

quibusdam distinguuntur, ut *δαβδωτὰ δοστρευ* apud Aristotel. IV. H. A. 4. et *δαβδωτοὶ σάγοι* inf. V. 30. WESS.

191. 56. *Παρά τὸν Ἄσαν*] Immo vero *παρὰ τὸν Ἀσταβάρην*, qui fluvius Meroen alluit, ut Agatharchides, aut *παρὰ τὸν Ἀστάκον*, qui eandem radit in Strabon. XVI. p. 1116.; quod fluvii nomen Poggins suo in codice reperisse videtur, vertens, *ἰακτα fluvium, quem Astaram vocant.* Apud Aelian. XVII. H. A. 40. *περὶ τὸν Ἐστάμενον ποταμὸν*, adacque perperam. Mox post *πλησιαχώρον* deficere *ἐλῶν* ex Strabone et Agatharchide bene Rhodom. animadvertit. WESS.

191. 61. *Ἀναπλάσαντες χειροπληθιαίους ὄγκους*] Expostulabant hoc scripti Codd., qui quoque *λίθους χειροπληθιαίους* inf. c. 28. probant, sicuti thuris massas *ὄγκου χειροπληθιαίους* Theophrast. IX. H. P. 4. Vulgatum habet Agatharchides, a Nostro aliqua ex parte dissidens, *ἀνέπλασαν ἐκ μαγίδος, εἰ καὶ οὐ χειροπληθεῖς, ὄγκους.* ubi *μαγίδα* ipsam massam, quam subigendo levem et viscosam reddiderant, appellat. Galenus Gloss. Hippocrat. *Μαγίδα, τὸ, τε οἶον μάγμα καὶ φέρονμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαγδαλίαν.* WESS.

191. 74. *Μηδεμῖας γενομένης γημερίας*] Nihil de hac ventorum tranquillitate Agatharchides, Strabo, Aelianus. neque video, cui bono ab his locis abesse feratur; movet praeterea vitii suspicionem Codd. dissensus, quorum *μηδεμῖας μῆρας* si amplexeris, muscas, quae leones infestent, ut solent, et praecipue *κνωμῆται*, apud Philon. Iud. I. Vit. Mos. p. 622., his in locis nullas esse negabit, sed eorum vicem fungi culices. WESS.

191. 79. *ὑπὸ τοῦ δήμιατος κακουργομένου*] Sic oportuit aut *δημοῦ*. Agatharchid. p. 37. *οὐχ οὕτως ὑπὸ τοῦ δήμιου δηλούμενοι, καίπερ ὄντος ἐπαχθοῦς, ὡς τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς ἦσαν ἀλλόφρονον ἀδυνατοῦντες φέρειν.* Vidit correxitque hanc mendam S. Bochartus P. II. Hierozoic. L. V. 18. p. 792., qui tamen cum addit, videri Diodorum pro *δηλούμενοι* legisse *δειλούμενοι* in Agatharchide ob *καταπεπληγμένους*, non audiendus est: Nostri enim *κακουργομένου* Agatharchidis τῷ *δηλούμενοι* convenit, non alterum. WESS.

191. 83. *ὑπὸ τὴν θερείαν*] Infra L. XIX. 58. *ἐν ταύτῃ τῇ θερείᾳ ἀποπλευσεῖσθαι* etc. et c. 79. Strabo vero IV. p. 316. B. *πάντας δ' ἐπῆυσε τῶν ἀνέδην καταδρομῶν* — — *θερεῖα μῆ.* WESS.

191. 86. *Σχιζομένης καὶ φρομένης*] Mallem *φρομένης* καὶ *σχιζομένης*, quod et Rhodom. in mentem venisse ex Notar. Addend. animadverto: crescendo enim in plures ramos spargitur, quod in fruticibus et arboribus *σχιζεσθαι* Theophrasto IV. H. Plant. c. 2. *ἡνδο πολυσχιδῆς*, quarum rami radicesve late sparsi L. VI. H. P. 7. WESS.

191. 88. *Παραπλήσιον ταῖς γενομέναις βοτάναις*] *Bunia-des*, naporum genus, id nominis sunt sortitae, quod in tumulam ac veluti globum collectae sint. Vid. Dioscorid. II. 136. et Cl. Salmas. Hyl. Intric. c. 31. WESS.

192. 99. *Ἐπειδὴν τοῖς ποσὶν ἐφάλλονται*] Vera lectio est *ποσὶ σφάλλονται*. Rhod. *Ἐπειδὴν τοῖς ποσὶ σφάλλονται*] Sine controversia ita scripsit, proptereaque, tametsi Codd. nihil iuvent, id in integrum restitui. Agatharchides, *καὶ τὸ σφάλεν ἀνωθεν σῶμα, διὰ τὴν ἰσχυρότητα, οὐ βαρείας τρυγάνει τῆς πληγῆς.* Nata ea videtur menda ex vicinia literarum E et S, quae et paullo ante c. 22. ex *σπαιρόντων* fecerat *ἐπιαιρόντων*. WESS.

192. 2. *Πέτροσαν ἐκόπως ταῖς κοιλίαις*] Potuerat vulgatum se tueri, nisi contra id venissent schedae omnes. Adfert ex Aristophane *ἐκόπως* Pollux IX. 162., usurpaturque infra V. 32. WESS.

192. 4. *Καναῖς Co. M. Cl. 2.* optime; sic Agatharch. p. 38. et supra II. 58. WESS.

192. 12. *Ἰνύγονοι καλούμενοι*] Cum, quid hoc sit, non intelligam, ex natura ipsius rei *ἐλλήγονοι* vel *ἐλόγονοι* substituo, dum aliud reperitur emendatius. *Θηροφῶνοι* tamen iidem non inescite nominentur. Rhod. *Τῶν Αἰθιοπίων ἐπέχουσιν οἱ καλούμενοι κνηγοῖ*] Non leni medicina, sed sectione hic fuit opus. *Ἰνύγονοι* nulli usquam fuerunt, natique sunt ex prava scriptura, cuius in Vatic. reliquiae. Quod amplexus sum, firmatur auctoritate Codd. veterum et Agatharchidis, qui diserte *μετὰ τοὺς προειρημένους, Ἠλυφάγος, εἰσὶν οἱ παρὰ τοῖς ἔγχωρίαις ἰόμενοι κνηγέται.* Strabo XVI. p. 1116. B. *κνηγῶν* aut *κνηγετῶν* nomen praeteriit, neque enim latere videntur in *γυμνητῶν ἀνθρώπων κατοικία*, quam hic, pariter ac Plinius VI. N. H. 30., locat et idem vitae institutum seetatum esse, quod *κνηγοῖ* hi, adfirmat. Poggins tamen simili peccato obsitum habuit librum, e quo vertit, *reliquam circa regionem Aethiopes tenent, qui Gymnotae dicuntur.* Atque haec ut vero mihi proxima videntur, ita nullus intercedam, si qui aliam ingressus viam ex vitiosis Vatic. Strabone et Pogg. scribere instituat *τῶν Αἰθιοπίων ἐπέχουσιν γυμνητῶν οἱ καλούμενοι* etc. WESS.

192. 26. *Χρόμενοι ἔβλοισ πεπρωκτωμένοις*] Strabo *πεπρωκτωμένοις* *δίοτοις*, levi discrimine: potuerunt enim et sudibus praecustis et sagittis pugnare. Vid. Eclog. II. Lib. XXXIV. p. 528. 4. WESS.

192. 33. *Ἐπιτίθεισιν ἐπὶ πῦρ ἀπυλὸν*] Haud aliter scripsit. Coria multo igni si imponas, duritiam induunt, neque esui sunt: ignis lentus et languidus, ut remolliantur, aptissimus. Agatharchid. *βρέξαντες τὰς βύσσας καὶ ἐπ' ἀνθρακίων ζούγγην ἐπιβαλόντες* de iisdem ait. Iungit autem *πῦρ ἀπυλὸν καὶ πρῶτον* coquus Philemonis in Athenaei VII. p. 288. E. eademque translatio-

ne πῦρ μαλακὸν Galenus de Ptisana p. 490. et τέφραν μαλακὴν PhiloBelopoeic. p. 89. de languido igne cinereque dixerunt. WESS.

192. 36. Γυμνάζουσαι ἐπὶ σκοπὸν βάλαντα] De simili Balearium instituto L. V. 18. WESS.

192. 41. Ἐλεφαντομάχοι κρηγοί] Ἐλεφαντομάχοι dicuntur Agatharchidi et Straboni XVI. p. 1117. A., et verius, ut arbitrator. Philostratus VI. Vit. Apoll. 25. de iisdem ἔθεν ἐπιόντοισι εἶσι τῆς ἐλεφάντων βρώσεως. WESS.

193. 50. Ἄμα τῷ παραλλάττειν τὸν τόπον] Dum locum praeterit, ut XVII. 112. αὐτὸς παραλλάττει τὴν Βαβυλωνίαν. et XIX. 84. παραλλάσσοντος δὲ αὐτὸν Γάζαν. Nec tantum de terrestri itinere, sed et navibus L. V. 43. WESS.

193. 56. Διὰ τῆς ἀριστερῆς χειρὸς ἀσπίζων τὸ ἴδιον σῶμα] Haec caudam elephanti complexus, ne pronus ipse rueret, curabat. Agatharchid. p. 40. οὕτω δὲ ἐκτενῶς τῇ μὲν (πληγῆς) κατακέραντες, τῇ δὲ τῆς οὐρᾶς κρατούντες, ὡς ἄθλον προκειμένου τῆς ἠγῆς etc. Quomodo et haec Diodori intelligenda. WESS.

193. 71. Ποίησι παραλάντον τὸ ζῶον] Hocceine an πάρετον malueris, ad sententiam perinde erit. Est enim πάρετος, Hesychie auctore, παραλελυμένος. Unde πάρετοι τὰ μέλια, qui ceteris παραλυτικοί, Aetaeo Cappad. II. Causs. Morb. Diurnum. 4., et Nostro τὰ σώματα παρεμμένοι XIV. 105., quorum vires plane sunt defectae, et παρεμμένος τό, τε σῶμα καὶ τὴν ἠγῆν Plut. Consol. Apoll. T. II. p. 102. A. contra παραλελυμένα γόνατα auctori Epist. ad Hebr. c. XII. 12., παραλελυμένη βίσις Heliodoro VII. p. 314., διέξια παραλυμένοι Ioseph. III. B. I. 8. 6., quae aut senio, aut morbo, aut labore fessae concidunt. Conf. infra XX. 73. WESS.

193. 73. Τέμνοντες τὰς σάρκας ἐκ τῶν ὀπισθεν μερῶν] Male haec distinctione interposita seiungebantur. Agatharch. καὶ τοῦ θηρίου ἑνὸς ἐκ παρατέμνοντες ἐκ τῶν ὀπισθίων τὰς σάρκας, ἐνωχόνται. WESS.

193. 80. Καθίεναι] Melius συγκαθίεναι. RHOD. Οὐ δύναται τοῖς γόνασι — συγκαθίεναι] Hoc et ego amplector. Id vero male, quod elephantem negat genu posse inniti, atque ubi in terram curruerit, iterum surgere: qui error illi cum veterum multis communis est, docente S. Bocharto P. II. Hieroz. II. 26. p. 261. WESS.

193. 87. Ὅταν οὖν ἐπιτόχωσι τοιοῦτω δένδρῳ] Praestiterit περιτόχωσι τοιοῦτω δένδρῳ, uti L. IV. 47., aut, nimium si id fuerit, ἐπιτόχωσι τοιοῦτου δένδρου, quomodo I. 37. Alterutrum quidem certe sermonis indoles postulat. WESS.

194. 99. Σκηροποιεῖνται περὶ τὸν τόπον] Posses Latina facere, compromittat allegias. Ioseph. VI. B. I. 5. 3. ἐξῆς εἰς τὴν ἑσπέρην, ἐν ᾗ σκηροποιεῖσθαι πάντας ἔθος τῷ θεῷ. quae Rufinus ad hunc modum: cum ad festum diem venisset, quo at-

tegijs in honorem Dei componere ab omnibus mos est. Atque hoc se male adscripserat F. Camusatus; haud quidem male, uti, si non recorderis poetae Satirici, *Dirae Maurorum allegias*, ex Angel. Politiani Miscel. c. 9. cognosces: nec necessario tamen: quod si enim Appiani Bell. Hispan. p. 520. καὶ τοῖς μὲν ταφροῦσιν ἐτέτακτο, τοῖς δὲ τεχνίταις, τοῖς δὲ σκηροποιεῖν, vertere institueres, his vero mandatum erat, ut allegias struerent, vereor ne peritis risum deberes. WESS.

194. 1. Τὸ πεπρωκὸς ἀναλώσῃσι] Videtur Agatharch. patrocinium τοῦ ἀναδίσσονται profiteri his verbis, πρὸς τὴν ἐαυτοῦ χρεῖαν ἕκαστος τὰ μέλη διαιοῦσιν, ad suum quisque usum membra distributa auferunt. Vel sic tamen id repudio, natum paullatim ex eo, quod sequor: quae enim de tentoriis fixis longioreque mora praemittit, non divisionem tantum interfecti animalis, sed comesi consumptionem manifeste requirunt. WESS.

194. 3. Προσαγορευόμενοι σιμοί] Straboni XVI. p. 1117. C. Σιμοί, quod magnus Is. Casaubon. ex Agatharch. et Diodoro merito corrigendum censuit. *Simi* quidem et *sili* haud magno discrimine distant, ut egregie docuit Tib. Hemsterhus. in Polluc. IX. 148., sed Geographum in gentis nomine acutius quiddam sectari voluisse non arbitrator. WESS.

194. 6. Τῆς συνδέτον τέτυχε προσηγορίας] Struthocamelum signari non dubium est, de qua II. 50.; Strabo tamen distinguit et ab ea diversam facit, incertum qua re motus. WESS.

194. 8. Καὶ μαζρόν] Μικρόν legendum coniugio, respectu nimirum reliqui corporis. RHOD. In coniuciendo verus vates fuit Rhodoman.; habet avis parvum caput, peperitque hoc vitium vocum vicinia, ut supra II. 51. et saepe alias. Oppianus III. 494.

— — Ὑψι δ' αἰετοί

Βαίην μὲν κεφαλὴν, πολλὴν δὲ ταυτόριχα δειρῆν. WESS.

194. 16. Καθάσει τις νύξ ἰστιοδρομοῦσα] Aelian. XIV. H. A. c. 7. τὰς πτέρυγας ἀπλώσασα, ὡς ἰστία, δρόμῳ συντόνω φερομένη. Sic enim recte legi oportere viri docti arbitrantur; iuvat ipse Aelian. VIII. 10. cum de elephantis τὰ ὄτα ἐπιπεταννύντες, inquit, ὡς ἰστία, δίκην τῶν στρουθῶν τῶν μεγάλων. Claudianus II. in Eutrop. v. 312.

Inque modum veli sinuatis flumine pennis

Pulverulenta volat. —

Mox orationis tenor ἀποσφενδοῦσιν, de quo II. 50., postulat. WESS. Idem reponit Rhodom. in Add.

194. 19. Ταχὺ συναδρονῶσιν] Forte συνίζουσῶν, considerantibus, demissis. Accommodatius erit συναδρονουσῶν, vel simplex ἀδρονουσῶν, una seu pariter debilitatis. RHOD.

194. 28. Χρώμενοι τοῖς τῶν ἄρτων κέραισι] Sic recte schedae Vindobonenses, quarum pauca excerpta et δειγματος χάριν singulari benevolentia Illustrissimi Comitis Uhlfeldii, Im-

peratoris ad Belgii nostri Ordines cum plena potestate Legati, impetravi, descripta Equitis Garellii, Bibliothecae praefecti, manu; in cuius humanissimi et de literis optime meriti morte, quae cum maxime mihi Vindobona renuntiatur, meliores artes et literae haud levem iacturam fecerunt. Eadem enim Agatharchides et Strabo; quamquam hic, dubiam enim illius verba sententiam habent, *orygum* cornibus *Simos* armat. Quid si vero utriusque hoc armorum genere pugnarint? nulla tum profecto caussa erit Diodorum erroris coarguendi, uti factum a S. Bocharto P. I. Hieroz. III. 27. p. 969. Lenius certe Diod. exceptit P. Leopard. L. VIII. Emendat. c. 18. eius et Strabonis et Agatharchidis verba inter sese componens. De *Orygum* cornibus plura Is. Casaub. in Lampridii Commod. c. 13. et [qui de vitio apud Diodorum monuerat] D. Hoeschel. ad Horapollin. I. 49. WESS.

195. 37. *Ξέρροι καὶ λίβες*] Agatharchid. ἐπὶ τὴν ἐλαρὴν ἰσημερίαν, ὅτε λίβες πῦρ αὐτοῖς καὶ ξέρροι πνέουσι, παμμεγέθων ἀκριδῶν πλῆθος ἀμύθητον ἐκ τῆς ἀνατορῆτος μετὰ τῶν ἀνέμων παραγίνεται γῆς. quae quo modo sint refingenda, non est ut dicam: quisque compositis Diodori genuina animadvertet. Strabo XVI. p. 1118. A. Ζῶσι δ' ἀπὸ ἀκριδῶν, ἀς οἱ ἐλαρῶν λίβες καὶ ξέρροι πνέοντες μεγάλοι, συνελκάνουσι εἰς τοὺς τόπους τούτους. cuius ego verba, ut, quod ante monere memini, adpareret, adscripsi: Videri nimirum Artemidorum, quem in his sequitur, ex Agatharchide pleraque verbo tenus descripsisse. Locustis autem hos homines et plures olim victitasse, omnes, qui aliquem veterum scriptorum usum habent, non nesciunt: in Aethiopia quidem certe et Arabia incredibili sunt multitudine. Ut prorsus vero simile evadat, aves, quas מִיָּשׁ Moses adpellat, quibusque Israelitae in Arabiae desertis vescebantur, ex illarum fuisse genere: melius utique in eas congruunt, quae divinus scriptor Exod. XVI. 14. Numer. XI. 31., quam quidem in coturnices. Vid. Iob. Ludolfum Comment. in Histor. Aethiop. p. 176. WESS.

195. 46. *Τὰ νέφη τῶν ἀκριδῶν*] Utrouque in sermone de conferta locustarum multitudine hoc satis elegans et frequens. Livius XLII. 2. *Promptum omne, velut nubibus locustarum, coopertum esse.* Aelian. III. H. A. 12. *μειοῦντι δὲ κατὰ πολὺ τὰ τῶν ἀκριδῶν νέφη.* Porphyrius I. A. A. 25. *ἄλλω δὲ σικατῶ πεινῶντι κατὰ τὴν Λιβύην ἐπέπεσε νέφος ἀκριδῶν.* Ad quem modum παρῶν νέφος ἢ κολοιῶν Dio Chrysost. Orat. XXXII. p. 387. et, quem accumulatur, poeta Iliad. P. vers. 755., βαρβάρων νέφος Liban. T. II. p. 238. B. atque alii alia, de quibus Lamb. Bos Exercit. in Hebr. XII. 1. et Th. Gataker. Miscell. Postum. c. 2. p. 416. Mox, tamen si Codd. aliqui in diversa abeant, τῶν οὐκ ἔσονται non sprevero. Synes. II. Provid. p. 121. A., sententia tamen discrepante, τοὺς ἐρημῶν τι καταλαβόντας ἔτιφον ὡσπερ σφήκας. WESS.

195. 56. *Ἀσηπιον καὶ πολυχρόνιον*] Binas priores voces Grammatici interpretamento deberi autumo: in quam sententiam et rei natura et auctoritate optimorum librorum adducor. Nolum tamen obelo eas configere, ne in mutando nimius videar. WESS.

195. 63. *Οὐχ ὑπερβαλλόντων ἔτη τεσσαράκοντα*] Eadem Agatharchides et Strabo. Plinius VI. H. N. 30. *Pars quaedam Aethiopum locustis tantum vivit, fumo et sale duratis in annua alimenta: ii quadragesimum annum vitae non excedunt,* eodem, puto, ex fonte. WESS.

195. 71. *Μετρίως ὀδαξῶσαι φιλοτιμεῖται*] Hippocrati atque ad eius exemplum Aretaeo, Dioscoridi, Galeno, ἀδάξασθαι et ὀδαξῶσαι de pruriente morsiuncula tritum satis est: haec forma rarior, et vulgo neglectior. Aelianus VII. H. A. 35. de scolopendra, quam si quis contigerit, pruritu mordetur: *εἰ δὲ αὐτῆς προσάψεται ἀνθρώπου σῶρος, ὀδαξάται τε καὶ κνησιῶ.* Hinc in veteri Lexico Biblioth. Coisl. p. 237. *ὀδαξισμός, κνησιός,* et in Aelian. I. H. A. 38. VII. 48. IX. 48. pro quo ὀδαξισμός V. 14. et Plut. VI. Sympos. 10. p. 685. E. atque alias. WESS.

196. 74. *Εἰς τὴν ἐπιφανείαν ἐκπιπτόντων*] Simile Philon. Iud. I. Vit. Mos. p. 618. de culicibus, Aegyptios infestantibus: *ὅδ γὰρ μόνον τὴν ἐπιφανείαν λυμάλνεται κνησιμούς ἐμποιοῦν ἀηδέες καὶ βλαβερωτάτους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἐντὸς βιάζεται.* et Iosephi I. B. I. 33. 5. *πρωετός μὲν γὰρ ἦν ὁ λάβρος, κνησιμός δὲ ἀφύρητος τῆς ἐπιφανείας ὄλης.* utrobique enim extimam cutem designat. WESS.

196. 83. *Εἴτε διὰ τὴν ἰδιότητα τῆς τροφῆς etc.*] Narrationi de Acridophagis parilem Agatharchides Colophonem inposuit, neque adeo uni gentis victui miserabilem exitum contribuere sustinuit. Locustis tamen, quibus alebantur, has calamitates deberi, perpendit Hieron. Mercurialis, cui paene adstipulatur Iob. Ludolfus Comment. Hist. Aethiop. p. 183. WESS.

196. 90. *Ἐκ τινος ἐπομβρίας — πλῆθος φαλαγγίων etc.*] Meminit huius regionis et caussae, ob quam deserta relicta est, Aelian. XVII. H. A. 40. *ἀσχοπιούς δὲ ἐπιπολάσαι πλῆθος ἄμαχον, καὶ φαλαγγίων τινὰ ἐπιφοιτήσαι φορὰν. φαλαγγίων δὲ, ἃ καλοῦσι τετραγνάδα. τεκεῖν δ' ἄρα τὰ κακά φασιν ὄμβρον πονηρίας.* quae Agatharchidis verbis tam accurate respondent, ut dubium nullum sit, quin ex eodem cum Diodoro fonte hauserit; sumsit et inde Artemidorus, e quo Strabo XVI. p. 1118. B. et Plinius VIII. H. N. 29. *citra Cynamalgos Aethiopas late deserta regio est, a scorpiionibus et solipugis gente sublata.* Eius enim solipugae sunt τὰ φαλάγγια, docente Cl. Salmas. in Solin. p. 71. WESS.

196. 1. *Περὶ γὰρ τὴν Ἰταλίαν μῶν πλῆθος*] Cosanis id maximo suo malo usu venit. Rutilius I. Itin. vers. 285.

*Cernimus antiquas nullo custode ruinas,
Et desolutae moenia foeda Cosae.
Ridiculum cladis pudet inter seria caussam
Promere, sed risum dissimulare piget,
Dicuntur oves, quondam migrare coacti
Muribus infestos deseruisse lares.*

Vidit et hoc S. Bochart. P. I. Hieroz. III. 34. et ante eum Is. Casaub. in Strabon. III. p. 251. Wess.

196. 3. Κατὰ δὲ τὴν Μηδίαν ἐπιπολάσαντες στρουθοὶ] Hinc atque ex Agatharchide corrigenda haec sunt Aeliani XVII. H. A. 41. τῆ Μηδικῆ δὲ ἐπιφοιτῆσαντες τῆ φροῦ ἐξήλασαν καὶ ἐκείνοι τὸς κενωκοῦντας, διαφθείροντες τὰ σπέρματι καὶ ἀφινύζοντες αὐτά. Defit illis nomen animalis, quod Mediae incolis eius cladis auctor. Scribe ergo τῆ Μηδικῆ δὲ στρουθοὶ ἐπιφοιτῆσαντες etc. Wess.

196. 5. Τοὺς δὲ καλονόμενους Ἀνταριάτους βάρβαροι etc.] Iterum Aelianus, βάρβαροι δὲ ἡμιτελεῖς πολλοὶ πεπόντες ἐξ ἀέρος Ἀνταριάτας Ἰνδῶν μετώξισαν εἰς χώρον ἕτερον. quibus Indiae Antariatas, gentem sine controversia Illyricam, transcribit, modo sana sint, quod persuaderi magno Casaubono in Strabon. VII. p. 489. hand potuit, vox Ἰνδῶν, inquenti, vel in aliam mutanda, vel omnino reiicienda est. Et merito; videtur aut inepti Grammatici esse glossa, cuiusmodi hic in Reg. Codicis, aut ἐκ τῶν ἰδίων nata. Potuisset quidem certe honori suo melius consulere Th. Pinedo, si ad Stephani Ἀνταριάτας a redarguendo Casaubono abstinuisset. Constat enim Antariatas ex Illyrico ranarum incredibili multitudine divexatos exisse et alias quaesivisse sedes. Iustinus XV. 2. et Heraclides Lembus in Athen. VIII. p. 383. A., quos antestatus est eruditissimus Barbeyracius in eleganti veterum Patrum et Foederum Histor. P. I. p. 254. Casaubonum defendens, id memoriae prodiderunt. Docet etiam Appian. Illyr. p. 1196. ἐπιγενέσθαι δὲ τοῖς ὑποστρέψασιν, Antariatis, ἄπειρον βατράχων πληθός, οἱ διασαπέντες τὰ τόματα διέφθειραν. hinc, pestilentia ingruente, patriam deseruisse: dissidens tamen a Iustino in temporis intervallo, quo ea calamitate pressi fuerunt. Vide infra L. XX. 19. Wess.

196. 12. Ἐκ τῆς Στυμφαλίδος] De his IV. 13. Wess.

197. 20. Καλοῦμενοι Κυνάμνοι] Agatharchidi, ex quo haec desumpsit Diodorus, Κυναμοίγοι nuncupantur Eclog. c. 29. Rhod. Cynamolgos cum Poggius verterit, parum ab illis recipiendis absum: ego quidem non dubito, quin gentis verum id nomen sit; quod et Strabo XVI. p. 1116. C. Plinius VIII. H. N. 29. Aelian. XVI. H. A. 31. retinuerunt, et vitae genus, quo insignes erant, requirit: carne enim boum deficiente τὰς τῶν κυνῶν θηλείας ἀμέλγοντες τῷ γάλακτι τρέφονται, femellas canum mul-

gentes earum lacte nutriebantur, docente Agatharchide et Aeliano. Wess.

197. 24. Ἀπὸ γὰρ τῶν πρώτων τροπῶν θερυνῶν] In Agatharchidis Excerptis legitur ἀπὸ τροπῶν χειμερινῶν εἰς μέσον χειμῶνος, admodum absurde. Rectius Aelianus, ἀπὸ τῶν θερυνῶν τροπῶν εἰς μεσοῦντα χειμῶνα ἐπιφοιτῶσαι αὐτοῖς ἀγέλαι βοῶν. quae cum ex Ctesia sumpta esse profiteatur, clarum est Agatharchidem popularis sui scripta diligentissime versasse et multa inde pro suis usurpasse. Wess.

197. 32. Συνιδεῖν Steph. m. R. V. C. M. satis bene. Vide II. 10. Wess.

197. 36. Ἄ δὲ εἰς ἄλλας συντιθέντες ἀποθησαυρίζουσι] Negat id Ctesias apud Aelianum; reliquam enim boum carnem canibus dividi; τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς κύνιν, inquit, ἀποκρίνουσι. neque dissentire videtur Agatharchides: cur enim ad extremum canum lacte victitarent, si carnis, sale conditae, copia haud deesset? Mox ex scriptis Codd. πολλὰ δὲ καὶ τῶν ἄλλων ζώων probandum censui. Wess.

197. 38. Κροσφαγίας] Praestaret κροσφαγίας. Wess. Idem reponi iusserat Rhodomannus in Add.

197. 42. Περὶ μὲν Αἰθιοπίων ἀναγεγράφμεν] Supr. c. 2. etc. Wess.

197. 45. Βίον ἔχοντες — — νομαδικῶν] Eadem Strabo XVI. p. 1121. B. Nostro tempore Troglodytarum sedem tenent Beklenses, idem vitae institutum sectantes, docente Iobo Ludolfo Comment. Hist. Aethiop. p. 145. Wess.

197. 49. Τετυγμένον ἀριθιὸν προβάτων] Unius ovis multam adultero irrogari Agatharch. et Strabo aiunt: τῷ φθείραντι πρόβατον ἡ ζημία ἐστὶ. Wess.

197. 55. Περὶ τῆς τῆς χώρας νομῆς] Inepta est et inusitata bonis auctoribus eiusdem articuli in eodem casu repetitio continua. Ideo scripturam marginis περὶ τῆς χώρας οἱ νομαῖς germanam esse duco. Rhod. Περὶ τῆς χώρας οἱ νομαῖς] Hoc etsi commodius visum est, mallem καὶ περὶ τῆς νομῆς πρὸς ἄλλ. διαμάχονται. Pugnae enim illis pascuus ager materia erat. Strabo, πολεμοῦσι δὲ περὶ τῆς νομῆς, cui Agatharch. consentit, eadem memorans de patris matrisque nomine, bovi vaccaeque, aut arietis atque ovi imposito. Wess.

198. 68. Τοῖς αὐτοῖς τόποις ἐνδιαιτῶσιν] Legebatur τοιοῦτοις, quod, cum sententiam conturbaret, secutus Codd. meliores sedem migrare iussi. Wess. Idem coniecerat Rhod. in Add.

198. 71. Οἱ Τρωγλοδοῦται — — περιτέμνονται] Durat Aethiopicibus, quantumvis Christianis, vetus consuetudo, quam more magis regionis sanitatisque causa observant, quam religionis quodam cultu, ut gentis rex Claudius in professione sua apud Iob. Ludolf. I. III. H. Aeth. c. 1. docet. Wess.

198. 73. Ὀνομαζομένων κολοβῶν] Distinctus Straboni κολοβοὶ τῆς Βαλάνου, l. XVI. p. 1116. C.; Ptolemaeo IV. Geogr. 8. κολβοί, sed prave: melius Cod. Coislin. κολοβοί. WESS.

198. 77. Μεγαβαρεῖς] Οἱ δὲ Μεγάβαροι Αἰθίοπες τοῖς ῥοπαλοῖς καὶ τύλους προσηθίζουσι σιδηροῦς, sic Strabo p. 1122. A. In Ptolemaeo Μεγάβαροι, sive, ut scriptus liber et Latina versio, Ulmae anno CIΩCΩCICXXXVI. publicata, Μεγάβαροι, perpetuam, uti arbitror. Vide Plinium VI. N. H. 30. WESS.

198. 79. Ταρταῖς δὲ — ἐξηλλαγμέναις ἐπιχωριάζουσι] Diodorum ita reliquisse vehementer dubito: mallet quidem certe ταρταῖ — ἐξηλλαγμέναι ἐπιχωριάζουσι. sic nihil ab usu sermonis dissidit, quo ea dicuntur ἐπιχωριάζειν, quae in more sunt posita. Τὸ πρῶγμα ἤδη ἐπιχωριάζει Dionys. Halic., ἐπιχωριάζον χοροὶ καὶ θυλῖα τῶν ἄπαντα χρόνον Plutarch. de rebus, choreis, conviviiis, quae frequentantur atque in usu sunt. Morem autem hunc sepeliendi, ut cetera, ex Agatharchide p. 46. excersit. WESS.

198. 90. Τοῖς λίθοις βάλλοισι] Habet in continua rerum successione τὸ ἀεὶ gratiam quandam et Venerem, ut paullo ante τῆς ἐπιχωριότητος ἀεὶ νομῆς, et οἱ ἀεὶ βασίλειοντες infra XX. 24. οἱ ἀεὶ ὕπνατοι, qui alius post alium regno consulatuque funguntur: hic vero locum haud sane opportunum; quare et eo, addicentibus libris, deieci. WESS.

198. 92. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ] Hoc Atticum et Aristophanem in Plut. 244. cum nota Ezech. Spanhem., et Diodoro III. 40. tritum; ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ Alciphron. III. Epist. 56., Plutarch. de Profect. Virt. T. II. p. 75. C. ex Xylandri correctione: ἐν ἀκαρεῖ Philo Iud. I. Vit. Mos. p. 630. C. Lucian. Scyth. c. 8. Basilium M. Homil. in Famem T. II. p. 67. D., ἐν ἀκαρεῖ Philo Iud. de Ioseph. p. 546. WESS.

198. 96. Προβαλλόμενοι μὲν εἰς τὸ μέσον] Mallem in medium se inferentes, ut olim Sabinae, ausae se inter tela volantia inferre ex transverso inpetu facto, dirimere infestas acies, dirimere iras apud Livium I. 13. WESS.

198. 1. Βοὸς οὐραῖ τῶν ἀγένη περισφίξαντες] Iustum hoc est et ex Agatharchide sumptum, qui quidem p. 47. περιθέντες βοὸς οὐρανὸν περὶ τὸν ἀγένη τῶν ἀστῶν, καὶ τὸν ὅπισθεν τοῦ τροχίλου δεσμὸν εὐ μάλα περισφίξαντες, ἀπολύουσι τοῦ βίου. WESS.

199. 6. Ἐξάγειν ἐκ τοῦ ζῆν] Ioseph. XIV. A. I. 13. 10. de Phasaelo, Herodis M. fratre, πέτρα προσρήξας τὴν κεφαλὴν ἐξήγαγεν ἑαυτὸν τοῦ ζῆν. Alioqui negligi voces τοῦ ζῆν adsolent. Strabo XII. p. 861. A. νόσος δ' ἐξήγαγεν αὐτὸν δέξια. Appian. IV. B. Civil. p. 1068. οἱ δ' αὐτοὺς ἐξήγαγον ὁμοίως τοῖς στρατηγῶσι. Singulare est hoc Plutarchi de Stoicis, sui caedem aliis omni conatu adprobantibus, καὶ πολλοὺς μὲν ἐξάγουσι τῶν σαφῶν, ὡς ἄμεινον εὐδαιμονοῦντας Adv. Stoic. T. II. p. 1063. C. WESS.

199. 20. ὄπον] Huic ὄπον compares ὄπον — ὄπον sic positum ut posuit Strabo I. III. p. 429. C. ὄπον μὲν γὰρ περιτροχήλια σιδηρὰ φορεῖν αὐτὰς — ὄπον δὲ τυμπάνιον περιχεῖσθαι.

198. 21. Στέγοντος τοῦ χρυσάλλου διαβάσεις στρατοπέδων] Eleganter Ovidius III. Trist. X. 525.

Nudaque consistunt formam servantia testae

Vina, nec hausta meri, sed data frustra bibunt:

Quid loquor, ut vincti concresecant frigore rivi,

Deque lacu fragiles effodiantur aquae?

Ipse, papyrifero qui non angustior amne,

Miscetur vasto multa per ora freto,

Coeruleos ventis laticeo duranti Ister

Congelat, et tectis in mare serpit aquis:

Quaque rates ierant, pedibus nunc itur; et undas

Frigore concretas ungula pulsat equi.

Cui non dissimilia Strabo VII. p. 474. WESS.

198. 35. Οὐδὲ σνροῦν ἀλλήλους δύνανται] Haec difficulter fidem capiunt. Vide Strabon. XVII. p. 1185. B. Haud vero scio an mox κατὰ δὲ τὸν πότον praestet? WESS.

198. 44. Ταχέως ἔγεται χωρίς πυρὸς] Sulpicius Severus Dialog. I. 7. de Aegypti desertis, *ibi vidi*, inquit, *quod vos Galli forte non creditis, ollam cum oleribus, quae nobis in coenam praeparabantur, sine igne fervere. Tanta vis solis est, ut quibuslibet coquis etiam ad Gallorum pulmenta sufficiat; satis ad haec Diodori firmanda opportune.* WESS.

198. 49. Ἀπορρῆς ἔχει τι φέρον] Sic praestat. Agatharchides οὐτως ἔχει τι φέρον μέγα πῦσα συνήθεια. Ovidius I. Ex Ponto III. 35.

Nescio qua natale solum dulcedine captos

Ducit, et immemores non sinit esse sui.

Quid melius Roma? Scythico quid frigore peius?

Huc tamen ex illa barbarus urbe fugit. WESS.

199. 51. Ἐκ τῶν ἀστέρων καταπαδείας] Exterendum est σ cum τ, ut ἀέρον restituatur. De aëris enim qualitate hic sermo est, non de stellarum temperatura et effectis. Ne addam, quod auctorum nemo de stellis hac phrasi unquam locutus sit. RHOD.

200. 58. Τεταρταῖοι κατωτέρωσιν] Rhodum atque Alexandriam intervallum stadiorum IV M. aut, ut Eratosthenes, IIICICCCCL, disiungit in Strabon. I. p. 45. B. et II. p. 187. D.; unius autem diei et noctis cursu cum vulgo absolvent mille stadia, Ptolemaeo I. Geogr. c. 9. teste, potuerunt utique Rhodo profecti quadridui spatio Alexandriam tenere. WESS.

200. 59. Κατὰ τὸν Νεῖλον πλέοντες] Ἐναντῖα τῷ δεξιῷ τι πλέοντες ἀπὸ τὸν ποταμὸν bene Agatharchides. Ἄνωκεπέλει κατὰ τὸν Νεῖλον eodem sensu Lucian. Toxar. c. 27.; ceteroqui

κατὰ ποταμῶν πλεῖν est quomodocumque in eo navigare II. 28., aut etiam prono anni, quem in modum κατὰ ἄνεμον καὶ ῥοὴν νήχεσθαι Plut. T. II. p. 979. C. et ἀσχετὸν τάξει κατὰ ῥοὴν ἢ καὶς ἐφέρετο Long. II. Pastor. p. 58. et ὁδὸς πᾶσα ἐπιποτάμως κατὰ ῥοὴν συγκαταῖοσσι τῷ ὕδατι Gregor. Nyssen. Epist. III. p. 363. in Collect. Monum. L. A. Zacagnii. Unde et de rebus prosperissime fluentibus καὶν ἅπαντα τὰ ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρονται πρῶτα Io. Chrysostom. de Uxor. quales ducendae T. III. p. 227. WESS. Ἄνδ' tamen malebat Valckenarius ad Herod. III. 13. citans p. 272. 55. 300. 90. Frustra.

200. 61. Μὴ πλεῖον εἰκοσι καὶ τεσσαράρων] Miror tolerari huc usque potuisse ineptissimum τὸ πενήχοντα, satis utique a Diodoro proscriptum et damnatum. Agatharchides eundem dierum numerum posuerat, etsi prave nunc eius in Excerptis p. 48. εἰκοσι καὶ πέντε. WESS.

200. 70. Ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὀνόματι] Plane ad hunc modum Pausan. IX. 21. εἶδον δὲ καὶ ταύρους τοὺς τε Αἰθιοπικὰς, οἷς ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ὀνομάζουσι ὀνόματι, ὅτι σφίσι ἐπ' ἄκρα τῆ ἰνὴ ἐν ἐκείνῳ κέρως. et Aelian. XVII. H. A. 14. Sumpsit autem hanc animalis descriptionem ex Agatharchide, qui fortasse Graecorum primus eam depinxit, p. 49.

200. 73. Τὴν δὲ χροὴν πύξουδῃ] Artemidorum, qui ex Agatharchide idem prodiderat, confutavit Strabo L. XVI. p. 1120.; colore enim non buxum, sed elephantum referre; quod et Dio Cassius L. LI. p. 526. significat. WESS.

200. 81. Ὅταν δὲ ὁ ἐλέφας etc.] Confer Oppian. II. Cyneget. vers. 554 etc. quaeque illi adscripsit C. Rittershus., et Cosmam Indicopleust. L. XI. Topograph. p. 334. WESS.

200. 88. Ἐπὶ πλεῖον καὶ διδασκαλίαν μετ' ἐπιδύχονται] Hoc nimium videtur. Ἐπὶ πλεῖον egregie eas edoceri posse artes innuit: quomodo Tantalus φίλος ἐγένετο τῶν θεῶν ἐπὶ πλεῖον, qui diis percarus fuisse perhibetur, infr. IV. 76. et Daedalum Minos φίλον ἐπὶ πλεῖον adscivit c. 79. eiusdem libri. Atqui in simiis falsum id esse novimus. Prudentius Agatharchides διδασκαλίαν τε μεθ' ὀδεντικῆς, inquit, ἐπὶ ποσὸν ἕπτονται. WESS.

200. 92. Ἀγριώτατα δὲ ταῦτα τὰ ζῷα] Inficiatur hoc Aelian. IV. H. A. 46. et VI. 10., qui forte diversum genus Cynocephalorum in animo habuit: sunt enim plura, inter quae multo etiam ferocissimi reperiuntur, docente Prosp. Alpino Rer. L. IV. Aegypt. c. 11. WESS.

201. 96. Ὁ δὲ λεγόμενος κῆπος] Praeter Agatharchidem eandem nominis causam Pythagoras dedit in Aeliani XVII. H. A. 8., sed absurdam, monente Cl. Salmasio in Solin. p. 276., et ridiculam. Peregrinum animal est, atque ea in gente nomen inpetrauit, ubi natales habet. Hebraeis ערבה vel ערבה simiae sunt: quod vocabulum τῷ κῆπῳ simile et eiusdem videtur originis, meritoque

adeo ab eruditissimo S. Bocharto cum eo comparatum et compositum est P. I. Hierozoic. III. 31., ubi plura de Cepo. WESS.

201. 3. Μείζον ἐστὶ τῶν ἡμέρων ταύρων] Dubites utra verior sit scriptura. Strabo XVI. p. 1121. μέγιστα τοὺς παρ' ἡμῶν ὑπερβεβημένοι. Aelian. XVII. H. A. 45. καὶ εἰσι μὲν τὸ μέγεθος τοὺς παρὰ τοῖς Ἕλλησι διαλασίων, uterque τῶν ἡμερίων, Strabo in Artemidoro, Aelianus in Agatharchide, eum enim hoc capite accumulatur, reperisse videtur: tamen ἡμέρων nunc Excerpta Agatharchidis tenent et meliores Diodori Codices, neque eius mutandi caussa iusta est, Plinius VIII. 21. sed atrocissimos habet tauros silvestres, maiores agrestibus, velocitate ante omnes, colore fulcos, oculis coeruleis, pilo in contrarium verso, rictu ad aures deliscente, iuxta cornua mobilia: ubi agrestes sunt, qui rure atque in agris versantur, neque alii ac ἡμεροὶ Agatharchidis, docente Salmasio ad Solin. p. 711. WESS.

201. 9. Κατὰ δὲ τὰς μάχας ἴσθησι ἀνοσίοις] Retinuit Agatharchidis verba. Aelianus XVII. H. A. 54. τὰ κέρια δὲ τὸν μὲν ἄλλον χοῖνον ζυθοῖσιν, ὡς καὶ τὰ ὄπα, ἐν δὲ ταῖς μάχαις ἐκείνουσιν αὐτὰ, καὶ ἀναστήσαντες ἰσχυροῦς. ἐνταῦθα μάλιστα. Sic lego: nam σπείρουσιν αὐτὰ, quod editos occupavit, nihili est. Mox τὴν δὲ τῆς τοιχοῦς ἐκαστοῦ ἔχει etc. pilum contra ac cetera animalia in caput versum habet, sive, ut Plinius, pilo in contrarium verso, rectius verteris. WESS.

201. 18. Τὸ δ' εἰς ὄργισμα πρῶτον] Feras omnes venantur; isti non aliter, quam foveis capti, feritate semper intereunt, inquit Plinius. Aelianus, οἱ δὲ ὅταν ἐμπέσωσιν, ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἀποπνίχονται qui et iisdem verbis Troglodytarum de hoc animali opinionem exsequitur, quibus Agatharchides et Diodorus: et bene. Error est in Bavarico Photii Codice, quo Crocuttae tanquam ex Ctesia haec tribuuntur. Vido D. Hoëschel. ad Photii Biblioth. p. 25. WESS.

201. 26. Κροκόττας μεμιγμένην ἔχει φύσιν] Plinius VIII. H. N. 31. Crocotta Aethiopia generat, velut ex cane lupoque conceptos, omnia dentibus frangentes, protinusque devorata conficientes ventre. Species hyaenae Crocotta est, quam alii ex cane et lupo, alii ex hyaena et laena gigni prodiderunt. Conf. Salmas. in Solin. p. 239. WESS.

201. 28. Τοῖς δὲ ὀδοῦσι πάντων ἐπεράγει] Non decrunt, qui πάντας praecoptabunt. Ioseph. XV. A. I. 7. 6. κἀλλία δὲ σώματος — αὐτὴν ἐπεράγειν. ubi sane caussa non erat, cur ἐπεράγειν praeferreretur. Noster infr. c. 44. τῆ ἐχρηστίᾳ πολὺ τοὺς ἄλλους ἐπεράγων. neque ego dissentirem, nisi L. IV. 87. Orionem ῥώμη πολὺ τῶν μνημονομεμένων ἡρώων ἐπεράγοντα dixisset. WESS.

201. 29. Πάντων γὰρ ὄστων μέγεθος συνταίβει] Facile adducor, ut πᾶν initio scriptum fuisse opiner. Sed nihil muto. In

tertio hinc versu pro *παραδοξολογουμένων, παραδοξολογούντων* legendum arbitror. Rhod.

201. 32. *Μιμῆσθαι τὴν τῶν ἀνθρώπων διάλεκτον*] Recte hoc Agatharchidis exemplo explosit. Aelian. VII. H. A. 22. *εἴτα μέντοι μιμῆται τὰς φωνὰς καὶ φθέγγεται (εἰ καὶ μωθῶδες τὸ εἰρημένον) ἀνθρωπίνῃ γοῶν φωνῇ, καὶ καλεῖ τὸ ὄνομα, ὃ ἤκουσε.* Mitto alios, quos undique similia nugantes conduxit S. Bochartus P. I. Hieroz. III. 11. p. 835. Wess.

201. 36. *Ἐξατὸν γὰρ πηχῶν τὸ μῆκος*] Et haec iustissima censura. De draconibus veterum recentiorumque plerique prodigiosa plurima narraverant, feceruntque adeo, ut quae pro veris haberi poterant, plerumque fictis fabulis similia videantur. Conf. S. Bochartum P. II. Hieroz. III. 14. p. 431. et Io. Iac. Scheuchzer. Itin. Alpin. V. p. 377. etc. Wess.

202. 45. *Περὶ τῶν μεγίστων θηρίων ὄφρων*] Si scripti Codices addixissent, postremam vocem longe hinc sustulissem: *θηρία* serpentes esse superiora abunde indicant; ne dicam de cultiore vocis usu, quo ea animalia frequentissime exprimit, quae morsu aut virulento ictu pestem hominibus inferunt: nota res est, et scriptorum exemplis a P. Petitio ad Aretaeum I. de Curat. Morb. Diurn. c. 4. p. 122. comprobata. Wess.

202. 49. *Ὁ γὰρ δευτέρος Πτολεμαῖος etc.*] Insigne eius in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium fuit: inbecillo enim corpore cum esset, semper novae alicuius oblectationis materiam quaerebat. *Διαφερόντως δ' ὁ φιλάделφος ἐπικληθεὶς φιλοσοφῶν, καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος, διαγορῆς ἀεὶ τινος καὶ τέρας ζῴων καινοτέρως* Strabo XVII. p. 1138. B. Hinc non elephantorum tantum venatui primus Lagidarum incubuit, ἀλλὰ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων, sicuti ex Agatharchide supra ostendimus, pluresque aluit, qui rariora quaevis, undique collecta, in Aegyptum inferrent. Vid. Aelian. III. H. A. 34., Strabon. XVI. p. 1115. Wess.

202. 54. *Ἐλέφαντας — περιποιήσαστο*] Confer supra c. 18. Wess.

202. 58. *Ἐχόντων παραβαλλέσθαι ταῖς ψυχαῖς*] *Vitam periculis obicere.* Polybius Excerpt. Legat. p. 1250. *καὶ παραβάλλονται μὲν τῇ ψυχῇ.* pro quo Musonius in Serm. Io. Stob. XXIX. p. 202. *καὶ τὴν ζωὴν παραβάλλονται τὴν ἑαυτῶν,* et Ioseph. III. B. I. 8. 7. *πιστεύων τῷ κηδεμόνι θεῶ τὴν σωτηρίαν παραβάλλεται.* Libanius vero T. II. p. 134. B. *ἀντόμοιοι τὰ σώματα παραβάλλόμενοι.* Adde infr. XX. 65. Wess.

202. 64. *Τριάζοντι πηχῶν*] Hoc an *τριαζοντάπηχων* malueris, ciccum, quod Plautus ait, non interdum. Haud vero scio, unde Io. Tzetzes Chiliad. III. 902. *τριαζονταπεντάπηχων* acceperit: nostri quidem codices cum Agatharchide p. 53. et Strabone XVI. p. 1121. B. ab eo dissentiant omnes. Wess.

202. 74. *Ἐχόντες ἐξηρατημένα πάντα*] Loci sententiam interpres assecutus est, non item scripturam, quam *revocavi*, veriorum. *Ναῦς καλῶς ἐξηρατημένας* habebis L. XII. 31. de egregie instructis et paratis, et XIII. 45. etc. Wess.

202. 79. *Ψόφρον ἐξάισιον κατασκευάζοντα*] Oportuerat *κατασκευάζων*, ob *ζῶον*, quod praemiserat: verum ea generis enallage, qua *πρὸς τὸ σημαίνουμένων* adiectivum refertur, nihil quicquam utroque in sermone frequentius. Vid. D. Hoeschel. in Photii Biblioth. p. 4. Wess.

202. 83. *Ἐπιβαλλὼν τοὺς βόθρους ἐπὶ τῆς οὐρῆς*] Nihil veritus sum hoc restituere: postulat sermonis genius; satisque receptum librariis voces eas confundere. Defangar uno exemplo. Dionysius, inquit L. XIV. 103. *ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν στρατευόμενος μετὰ πλείστης δυνάμεως ὄρησεν ἐπὶ Σαρακωνσῶν.* Imo vero ἀπὸ Συρ., ut quisque videt. Plura alias. Wess.

203. 92. *Ὁ μὴν ἀπέγνωσαν τὴν θήραν*] Io. Tzetzes Chiliad. III. 896. etc. haec excerpit. Wess.

203. 97. *Περαγεῶν πλόκαμον*] Si Theophrasti, scriptoris *Ἀτικωλάτου*, standum est auctoritati, *πλόκαμον* pro vitili opere neutrum est. Is enim libro IV. c. 11., de Butomo foemella tractans, eam *χρήσιμον* πρὸς τὰ πλόκαμα dicit. Recte igitur in margine annotatur *περαγεῶς* et pro *εμπερῆ* *εμπερῆς*: nam masculinum longe aliud significat, *cirrum* videlicet seu *cincinnum* ac nodum erimum implexorum. Rhod. *Κατεσκευάσαν — περιφερῆς πλόκαμον*] Sequor Rhodomanni et meliorum librorum iudicium. *τὸ πλόκαμον* aliud nihil est ac *πλέγμα*, quod usui variis in rebus esse cum possit, multimodis adhibetur. Venatoribus, sicuti hoc loco, a Xenophonte de Venat. p. 781. tribuitur, et a Iul. Polluce V. 33. Id vero praetereundum non est, *πλόκαμον* Codd. praeferre Coisl. et Clar. I. ubique, nec aliter in Platon. Timaeo p. 52. E. Stephano tamen mutante, et Polluc. VII. 172. X. 129. legi. Vid. Iungerman. ad Pollucis V. 33. et T. Fabrum in Anacreont. Od. VI. 6. Wess.

203. 9. *Πρὸς δὲ τοῦτοις σαλπικτῆς*] Tametsi in Glossis legatur *σαλπικτῆς* et *σαλπικτῆς*, et in Appian. Bel. Hispan. p. 527. *σαλπικτῶν τε ἰστορητότων*, hoc tamen malui: tum quod Appianus alias *σαλπικτῆς* probet, tum quod ceteri passim, et Noster imprimis in ea scriptura acquiescat, ut XIII. 45. XVI. 85. XVII. 33. Wess.

203. 17. *Ἦγον κατέλλεγον τὸ ζῶον*] Non fugit me Noster *καταπληξίμενος τοῦς Ἀθηναίους* XII. 67., neque movere tamen, ut nihil mutem. Vicinia eiusdem verbi et contraria potestate instructi aliud a me inpetravit. Bene Synesius Orat. de Regn. p. 10. C. *φίλους μὲν, πάντων δὲ ἀπὸν ἀγαθῶς, ἐκαλήτιων, τοὺς δὲ ἐχθροὺς τε καὶ πονηροὺς καταπλήτιων.* Wess.

203. 30. Ἐξελκύναντες δὲ τὸν πλόκαμον] Scribe τὸ, et statim post μετέωρον. RUOB.

204. 38. Τὸν ἀπὸ τῶν ὀδόντων] Fortasse scripsit Diodorus τὸ ἀπὸ τῶν ὀδόντων. STEPH. Τοῦ θηρίου τὸν ἀπὸ τῶν ὀδόντων τιθασόν] Aliena sunt τὸν ἀπὸ τῶν ὀδόντων, ideoque exterminanda. RUOB.

204. 53. Βοῦς τε καὶ ταύρους] Hoc fortasse nimium, sicuti et quod in vita S. Hilarionis Hieronym. *Draco*, inquit, *mirae magnitudinis, quos gentili sermone Boas vocant, ab eo quod tam grandes sint, ut boves glutire soleant, omnem late vastabat provinciam.* Tu vide Strabon. XV. p. 1022. B. XVI. p. 1122. et Job. Ludolf. Hist. Aeth. I. 13. WESS.

204. 58. Ἐναντίαν ποιεῖν τοῖς λεοάντων ἄμμοισι] Aelianus in elephantum oculos, ut eos eruant, dracones iungit L. VI. H. A. 22. ὁ δὲ δράκων ἐπιηδὼ τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ἐξορῆται. Quod discrimen in pugna draconum et elephantorum haud insolens. Ipse Diodorus eam haud paullo aliter descripsit c. 10. WESS.

204. 66. Παρὰ Co. M. quod praestat: ceteri περὶ, sollemni peccato, quo de Casaub. in Athen. I. 7. WESS.

204. 69. Ἐκ τῶν ἐν Ἀλεξ. βασιλικῶν ἐπισημαίων] Id in paucis verum esse poterit: maior pars ex Agatharchide descripta est. WESS.

205. 77. Τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν — — προβιβάζουσ] Eadem de Caesare Iulio I. 4. WESS.

205. 81. Ἐράβιος κόλπος ἀνεστομῶται εἰς τὸν Ὠκεανόν] Laxato ore se infundit. Philo de Vit. Contempl. p. 892. E. de Maria prope Alexandriam stagno, ἐκ τῆς λίμνης ἀνεστομωμένης εἰς τὴν θάλατταν. Nimirum ἀναστομῶσθαι stagna fontesque dicuntur, cum patente ostio profluunt largiter. Strabo VIII. p. 596. B. τούτων δὲ λιμνοχόρων, ἔσθ' ὅτι ἐπεργέσθαι τὸ ὕδωρ εἰς τὰ πέδρα πάλιν δ' ἀναστομωμένων, ἄθρον ἐκ τῶν πεδίων ἐκποδὸν ἐμβάλλειν. et de petra, quae Mose percussente uberem aquam Israelitis praebuit, Philo Iud. I. Vit. Mos. p. 635. C. ἀναστομωθεῖσα τῇ βίβη τῆς ποσῆς, κρονηδὸν ἐκχεῖται. Quare haud prave Macrobius VII. Saturn. 13. Latina fecit haec Plutarchi I. Sympos. 9. p. 627. C. καὶ γὰρ αὐτὴ τοῦς πόρους ἀναστομῶσα καὶ ἀνάφρουσα κατασφίσει τὸν ὄμιον. Salus enim funderet et aperire solet meatus: ideo magis elicere debuit abluenda. WESS.

205. 85. Περὶ ἐκκαδεκα σταδίων] Vereor vehementer ut sani hi numeri sint: magno enim consensu veteres angustias sinus Arabici, quae circa Diren promontorium cognominemque urbem sunt, stadiorum LX faciunt, Strabo XVI. p. 1114. Arrian. Peripl. Mar. Erythr. p. 155. Agathemer. I. 3., quae fere aequant Plinii VII mill. D passus, ut fidem Codd. vetustiorum secutus recte correxit Hardinius, L. VI. N. H. 29. WESS.

205. 87. Νεὸς διαγωγὸν ἡμεροῦσιον] Deest verbum ἔχει aut aliquod huiusmodi. STEPH. et RUOB. Id si adesset verbum, oratio paullo quidem plenior videretur, nec melior tamen: pendet accusativus διαγωγὸν ex proxima περὶ, sicuti bene advertit vir doctissimus in T. III. Vol. V. p. 94. Miscell. Observ. Quis autem portus ille *Panormus* et mons *Tyrcaeus* in hac sinus Arabici ora, tacentibus veteribus, finire non ausim: hoc quidem certe constat, *Μακαρίαν* scripserit Diodorum, quo nomine insulam hoc in sinu habet Ptolemaeus IV. Geogr. 8. WESS.

205. 91. Συναγωγὴν ἔχει] Vid. supr. I. 63. WESS.

205. 99. Τὸ δεξιὸν μέρος, ὃ τὴν παραλίαν etc.] Legebatur τὸ δεξιὸν μέρος τῶν Τρογλοδυτῶν. τὴν παραλίαν τῶν Τρογλοδυτῶν ἔθνη κέμεται, quae quidem scopae dissolutae. Ego compositis inter se vetustis schedis suum Diodoro restitui. Dextrum sinus Arabici atque in Aegyptum versus inclinans latus Troglodytas tenuisse, docet et Strabo XVI. p. 1114. C. WESS.

205. 2. Ἀπὸ πόλεως τοῖνυν Ἀραβίας] Sita erat haud longe ab Heroam urbe, *condita sororis nomine in sinu Charandra a Ptolemaeo Philadelpho*, auctore Plinio VI. N. H. 29. Ab ea vero Agatharchides p. 53. orae sinus Arabici dextrae descriptionem orditur; nec admodum dissidet Strabo XVI. p. 1114. C. WESS.

205. 4. Πικρὸς ἀλμυροῖδος ἔχοντα γεῦσιν] Hae sinus *amaros picros limnas* suo olim confluvio effliciebant, sed quos Ptolemaeus amnis, ex Nilo, uti supr. I. 33. dictum, derivatus, deinceps mutavit, suis influens aquis: id olim docuerat uberius Agatharchides, nume vero tenuiter in Photii Excerptis; constat tamen abunde ex Strabone XVII. p. 1156. C.; ubi Casaubon. de *lacu amaro* ex Nostri L. XVII. 49. quaedam notantem, sequi non possum: nihil enim illi cum his lacubus, modo saporem demas, commune est. WESS.

205. 8. Ἐπώνυμος Ἀφροδίτης] Hoc recentius nomen, prius *Μυρὸς ὕμνος*, sive *Muris statio*. Agatharchides p. 54. ὃς πρότερον μὲν Μυρὸς ἐκαλεῖτο ὕμνος, ἔπειτα δὲ Ἀφροδίτης ἀνομώσθη. Nec valuit tamen Veneris hic titulus antiquius cognomen obliterare, quod praeter Plinium, Arrianus, Ptolemaeus atque alii probarunt. WESS.

205. 10. Ἰδιήρεις εἰσὶν ἐλαιῶν καὶ σόων] Ficorum in his insulis proventus nusquam mentio est. Agatharchid. ὃν αἱ μὲν ἐλαίαι περιένονται, de illis ait: Strabo vero L. XVI. p. 1114. insularum δύο μὲν ἐλαίαις κατασπίους, μίαν δ' ἔττον κατασπίων, *Μελεαγρίδων μεστῆν* asseverat; unde haud iniuria suspicari mihi video, reliquisse Diodorum *πλήρεις εἰσὶν ἐλαιῶν καὶ σόωνιοι*, ut Codd. praestantiorum quidam praeferunt. WESS.

205. 15. Ἦς κατὰ τὸν ἀγένη — — διακομίζουσι] Posset pro vulgata, si cui libitum esset contra Codd. auctoritatem pu-

gnare, quadam cum specie disputari: mihi longe ea mens est; quod enim dedi, nihil habet incommodi, et cum respicit antiquorum morem, quo per Isthmi iugum naves ex uno in aliud, aut compendii caussa, in idem mare, trahebant, quod *δασυλξεν* et *επερισυλξεν τὰς ναῦς* Graecis esse, memini pluribus L. I. Obsev. c. 28. ostendere. WESS.

205. 17. *Νῆσος πελαγία*] Vid. infr. IV. 79. WESS.

205. 19. *Καλουμένη δὲ ὀφιοῦδος*] Sic Agatharchides et Strabo; quos deceptos esse cum Diodoro ab Hellenistis mercatoribus pertendit Salmas. in Solin. p. 763.; *Ophas* enim dictam esse insulam: quod cum audirent nomen, putasse *ἀπὸ τῶν ὀφίων* id cognominis esse nactam, atque *Ophas* explicuisse *ὀφιοῦδη*, fabulaeque adeo de serpentibus, insulam infestantibus, auctores esse. Itaque *Kotem paz* כֹּתֶם פַּז Hebraeorum lapidem esse *Topazium* sive *Pazium*, ex insula *Paz* aut *Ophas* erutum: quae acute inventa et sollerter disputata vereor, ut tueri se satis possint. Agatharchides, quem Artemidorus, e quo Strabo, et Diodorus auctorem habent, de re suae actatis loquitur, insulamque sub regibus Alexandrinis, quorum ipse tempore scribebat, serpentum peste liberatam prodit. Lapis praeterea fuisse non videtur, quod sacrae literae כֹּתֶם פַּז appellitant, sed aurum purius; unde מֶרְצָה וְהַיָּם I. Reg. X. 18. et כֹּתֶם אֲרָז Daniel. X. 5., quod de auro sine controversia usurpatur: aurum vero ex hac insula effossum fuisse, scriptores tacent. Id tamen bene vir summus, quod insulae lapidique nomen *ἀπὸ τοῦ τοπάξεν*, quod Plinius L. XXXVII. 8. significare videtur, venisse negat. Graecorum est *τοπάξεν*, multoque remotissimum a Troglodytarum sermone. WESS.

206. 26. *Ὅτιον ἐστὶ λίθος διαφανόμενος*] *Topazium* ita Io. Tzetz. Chl. VIII. 969. describit:

Τὸ δὲ Πάξιον ἐστὶ λίθος τῶν προσηχομένων,

Ὅχι λαμπρὸς, οὐ διαγῆς, ὡς οἱ λοιποὶ τῶν λίθων.

Quae vera si fuerint, erroris absolvi Agatharchides, Noster, Strabo, Plinius atque alii haud poterunt; verum ipse in errorem se Tzetzes induit. Vide Io. de Laet, veriora docentem, L. I. Gem. et Lapid. c. 11. et, quem is exscripsit manifesto, Cl. Salmas. in Solin. p. 169. WESS.

206. 35. *Ἀπὸ τοῦ βασίλειος φόβου*] Vide supr. I. 83. WESS.

206. 42. *Διὰ τὸ πνίγος*] Agatharch. *διὰ τὸ πνίγος οὐ γίνεται σύνδηλος*. Est *πνίγος* intensior aestus, cuius vehementia quasi praefocatur. Arrian. Cyneg. c. 14. de canibus, quae aetate ad venandum educuntur, καὶ τὸ πολὺ διαπνίγονται, εἰ πνίγος εἴη. Iulian. Imp. Orat. V. p. 169. B. arborem opacam καὶ σκιάων παρασχῆν ἐν πνίγει aptam ait. Hinc ἀπὸ πνιγώδης Straboni XVII. p. 1143. A. Plut. T. II. p. 649. E. gravis et paene praefocans. WESS.

206. 47. *Προτιθέσει σημεῖον χάριν ἄγγος*] Facit Codd. concordia, ut hoc malim. Agatharch. ὁ δὲ συνιδὼν φάλαξ τεληκοῦτον περιέθρηκεν ἄγγος, σημεῖον χάριν, ἤλιον etc. WESS.

206. 55. *Προσαγορευθέντος Σωτήρος*] Prius citra controversiam rectum est; de posteriore dubites ob Strabonem XVI. p. 1115. B. εἶθ' ὁ τῆς Σωτήρος λιμῆν. tantoque magis, quod libri veteres sibi non constant, *σωτήρος* praeferebant. Enimvero Strabonem secutus essem, si vel unus Codd. auxilio accurrisset; nunc, quoniam Ptolemaeo L. IV. 7. θεῶν σωτήρων λιμῆν, sic enim ex Palat. et Coislin. schedis scribendum, audit, in vulgata acquiescam. Videtur portus et Castori et Polluci, οὗς πάντες σωτήρος ὀνομάζονται Strab. V. p. 355. A. consecratus, et illarum unī Dearum, quae ΣΩΤΗΡΙΑΙ habitae et dictae sunt, quarumque plures recensuit Ezech. Spanhem. Diss. VII. de usu et praest. Num. p. 419. WESS.

206. 64. *Ὁὐ πλέον τριῶν ὀργυῶν*] Agatharchid. μήτε πλέον δειν ὀργυῶν. ut alteruter in vitio sit, et forte quidem Diodorus: alteri enim consentit Strabo XVI. p. 1115. B. WESS.

207. 67. *Διὰ τὸ πλῆθος — μύλων καὶ φάκου*] Ab hac algae copia, quam iisdem ferme verbis Agatharch. et Strabo exsequuntur, sinui Arabico apud Hebraeorum gentem nomen venit ηῖς σι, quasi dicas *algosum mare*: falluntur enim qui a *παργυρο*, quae quidem prope Nilum provenit, non vero sinum hunc, reputant. Vid. Theophrast. L. IV. H. Plant. c. 8. in omnibus tamen Agatharchidi ac Diodoro hand consentaneum. WESS.

207. 72. *Βαθύπροσοι καθέστῳσαι*] Fortasse rectius *βαθύπλευροι*. Rhod. Si quid hic mutandum, *βαθύπλοοι* praeoptarem. Naves *βαθύπλοοι*, quae altius depressae fluctus secant, ut *ἀροῦπλοοι*, quae in summo innatant. WESS.

207. 81. *Ὁὐδ' οὕτω δὲ τῆς τροφῆς τηγνόντες*] In his vitii aliquid inest: quod nec Rhodom. latuit, corrigenti οἱ δ' οὕτε τῆς τροφῆς, sed infelicitur. Poggius, incertum an coniecturam secutus, vertebat: *nec tamen propterea periculum devitant*; bene quidem ad loci sententiam; quae constabit, si *ὑποστροφῆς*, quomodo Ismaël. Bullialdum coniectasse Abbas Camusatus margini adscripserat, aut *ἀποστροφῆς* legeris; posterius equidem malim, quod illi in salute et perugio locus sit percommodus. Ioseph. II. B. I. 11. 6. ἀθῆς δὲ ὡς ἀποστροφῆ σωτήριος οὐ κατεμάχεται. et XIX. A. I. 1. 16. ἀποστροφῆς τῶ ὑβόλλονται αὐτοῦς οὐσίας etc. hinc *πίσης ἀποστροφῆς εἰρηόμενος*, cui perugium salusque intercluduntur, Philostrate. VIII. Vit. Apoll. c. 13. et *ἀποστροφῆ καὶ κατατροφῆ* iunguntur a Plut. T. II. p. 491. E. Atque haec vero proxima arbitror, donec meliores libri aliud decernant. WESS.

207. 92. *Ὁὐ παντελῶς — εἰς τέλος*] Alterutrum videtur supervacuum. Diodoro quidem certe *εἰς τέλος* saepe idem est ac *παντελῶς*, ut XI. 38. XII. 28. XVII. 76. Quod vero

praecedat ἀδύρονται πρὸς ζωφὴν ἐρημίαν, id surdo narasse fabulas indicat, sive solitudini nihil respondenti, et πρὸς ζωφὴν σιωπὴν, ut in Heraclide Allegor. Homer. p. 481.; ζωφὴν γαίαν Homer. Iliad. 22. 54. ζωφὸν πέτρων Moschion in Stobaei Serm. CXXIV. p. 620. de muta et ἀνασθήτω mediac per muta silentia noctis Metamorph. VII. 184. Ovidius simili translatione dixerunt. Wess.

207. 1. Τῆς ἐλαίδος ἐξαλείφοντες] Inducta atque adeo extincta omni spe. Τοὺς ὑπερχοροῦντας τοῦ βίου ἐξαλείφειν apud Platon. VI. de LL. p. 785. Propius adest hoc Euripidis, quo infelix Hippolytus in cognomine Tragoedia vers. 1240. equos compellabat, ne se perderent:

Σεῖς, ὦ γέναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμένοι,
Μὴ μὲ ἐξαλείψετε. Wess.

207. 5. Τῆς τοῦ βίου καταστροφῆς τυχάνουσι] Aut fame, aut si diuturnam famis tabem non perferunt, ense confecti, aut spontaneo impulsu in aequor praecipitati: ἢ λιμῶ, ἢ τοῦ λιμοῦ τὸ μαζοχρόνον αὐ φέροντες, ἕτεροι, ἢ αὐτῆς θαλάσσης σφῆς αὐτοὺς ἐπιδύπτοντες, Agatharchid. p. 56. Wess.

208. 16. Ἐγενήθη τοῦ κάλιου ξηρὸς πᾶς ὁ ὕψος] Aper- tum est describi hic ingens proligium, quo

Pervia divisi patuerunt caerulea ponti,

In geminum revoluta latus, nudatuque tellus

Cognatis spoliatur aquis,

cum Israelitae ex Aegypto egressi sinus Arabici vada siccis paene pedibus transmitterent apud Mosem Exod. XIV. 21.; cuius miraculi aecolae barbari memoriam, quod res stupenda esset, studiose servarant et posteris reliquerunt. Vidit Ill. H. Grotius et rem animadvertit ad Exod. XIV. 22. et S. Bochart. IV. Phaleg. 29. Wess.

208. 19. Ἐπελδοῦσαν ἕξάσιον πλήμην] Iustum hoc est; nam πλημύραν in glossis esse putandum Schol. Vat. abunde significat, et inf. XVII. 106., ubi πλήμης itidem explicuerunt πλημύρας. Ceterum πλήμην ποταμοῦ Dionys. Halicarnas. I. Ant. Rom. p. 65. Hexych. vero in πλημυρῆς eandem et πλήμην dixit, vitiose, ut quidem ego censeo. Suidas πλήμη, ἢ πλημύρα τῆς θαλάσσης ubi cur πλήμη L. Kustero potior sit visa, nondum exploratum habeo. Wess.

208. 23. Προσηγήσαμεν] Dixit aliqua, sed tenuiter, c. 17.; neque enim illie Ptolemaidis aut promontorii Taurorum ulla mentio. Iterum autem presse inhaeret vestigiis Agatharchidis, qui uberius haec fuerat persecutus. Adde Strabon. XVI. p. 1115. C., ubi caussam exponit, cur montibus his Taurorum inditum sit cognomen. Wess.

208. 28. Ἄχρι πρὸς ὥραν δευτέραν] Agatharchid. καὶ τὰς σκιάς βάλ्लυ τέως δεῦν ὡρῶν εἰς τὸν ἀντικείμενον τόπον τῆς ἄρκτου. quibus umbras in meridiem intra duas diei horas iaci

videtur indicare; nec alia mens Diodoro, eum in his rebus secuto: quod tamen falsum cum sit, maluit Rhodomannus utrique versione sua succurrere, et usque ad alterum vertentis anni tempus Latine reddere: quomodo necdum ab errore immunes erunt. Illis enim, qui haec loca incolunt, sub solstitium mero meridie umbrae consumuntur, reliquis ad austrum cadunt, cum ceteris anni temporibus in septentrionem porrigantur. Bene Plinius VI. 29. de Ptolemaide a Philadelpho condita ad venatus elephantorum, qua de et auctor noster, in qua, inquit, quadraginta quinque diebus ante solstitium, totidemque postea, hora sexta consumuntur umbrae, et in meridiem reliquis horis cadunt, ceteris diebus in septentrionem. Adde Is. Voss. in Melae III. 8. Wess.

208. 29. Ψεβίων] Agatharchides c. 43. Psebaeos nominat. Rhod.

208. 37. Ὀρνέων ἴδια γένη] Fortasse ex avium ea copia uni harum insularum nomen venit, quam ὀρνέων νῆσον Ptolem. IV. Geogr. 8. vocat et in hac vicinia locat. Wess.

208. 41. Ἀκουσίως αὐτῶν ταῖς λογίαις περιπέση] Eadem Agatharchidis, sed quem male interpretantur: οὐ μέντοιγε διαπεριώρηεν οὐδέεις, πλὴν τῶν περιπεπωκότων ἀκουσίως ταῖς λογίαις, nautas tamen haud vexant, nisi si qui etc.; debuerant, nemo tamen perit, nisi etc. quae verbi vis rarior multis saepe fraudi fuit. Philo lud. de Nom. Mutat. p. 1091. E. ἐν ᾧ (πολέμῳ) τῶν διαγωνισαμένων διεκώνησεν οὐδέεις, ἀλλ' ἀπρωτος καὶ σῶος ἐκινῆθη. Vertunt: in quo dimicantium nemo discors fuit, sed salvus et incolamus rediit: absurde; disparatum, quod in oratione est, expositulat, in quo dimicantium nemo desideratus est. Atque hunc in modum Alexandrini interpretes I. Samuël. XXX. 19. Numer. XXXI. 49. Ezech. XXXVII. 11. Iudith. X. 13., ut optime advertit H. Grotius in Exod. XXIV. 11. Wess.

208. 42. Τὴν τῆς θαλάττης ἄρσιν] Credo deesse praepositionem dedisseque auctorem τὴν ἐκ τῆς θαλάττης: ἄρσις enim τῆς θαλάττης, et ἄρσις τῶν κυμάτων, fluctus marini sunt, altius evecti. Recte Agatharchid. ὅταν ἐκ τῆς θαλάττης τὰ πρόσωπα ἀνασφίγῃσιν. Wess.

209. 46. Ἀς ὀνομάζουσι Ψεβαίαις] Hoc mire placitum est. E montibus Psebaeis, de quibus ante, haec promontoria in sinum procurrebant. Forsan et hinc nomen accepit insula Ψεβῶ, quam in sinu Arabico Aristoteles, seu quis alius auctor libri de Mundo, collocat, et Apuleio restituit Cl. Salm. in Solin. p. 782. Wess.

209. 49. Ὀνομάζεται Ποσειδείου] Perinde erit hoc aut Ποσειδίου malis: prius Strabo VIII. p. 534., posterius XVI. p. 1122. C. et Pausan. VII. 27. probant. Vid. Sylburg. in Pausan. H. 26. p. 171. Orditur autem orae Arabicae descriptionem ab intimo maris recessu, paulloque supra sinum Aclaviticum, prorsus ut Strabo XVI. p. 1122. Wess.

209. 55. *Ὀνομάζεται μὲν φοινικῶν*] Nobilis huius palmeti frequens est mentio, quamquam non omnes eodem modo describunt. Theophrastus II. H. P. 8. p. 34. partem facit convalis palmiferae, quae a Syriae finibus in sinum usque Arabicum pertinet; quod verum esse haud puto. Procopius I. Bel. Pers. 19. Saracenos in eo incoluisse cum Nonnosus apud Phot. Cod. III. prodit: Cosmas vero Indicopleustes Topograph. L. V. p. 195. Israclitas, sinum Arabicum emensos, ad Phoeniconem in Arabiae continentem escendisse, auctor est; haud profecto absurde: neque enim longe hinc afuerunt *Elim*, ubi et fontes plures pluresque palmae, plane ut hoc in loco, Exod. XV. 27.; ut prorsus mihi persuadeam, Phoeniconem hunc ab eo diversum haud fuisse. WESS. De nobili Phoenicone insignis est locus in Actis Sinaitarum Monachorum, ab Ammonio descriptis, et in Lectis Martyrum Triumphis a Franc. Combefisio vulgatis, p. 96. et 97. Ea vide: nam verba excerptare non vacat. IDEM in Add. Rectius *Φοινικῶνα* quam *φοινικῶνα* scribi et *Phoeniconem* quam *palmetum* dici monuit Reines. Var. Lect. p. 148.

209. 57. *Ἀπόλαυσιν καὶ τροφήν*] V. Wesseling. ad XI. 25.

209. 67. *Ἐπιγραφὴν ἔχων ἀρχαίοις γράμμασιν*] Arabes videntur arae et inscriptionis auctores; nisi si de Hebraeis suspicari quis velit, quod quidem ego vix ausim. Saracenos loci eius religione fuisse tactos aliunde novimus. Conf. Strabon. XVI. p. 1122. D. WESS.

209. 69. *Μακάριοι δ' εἶσιν*] Mihi ad sensum magis quadrat *μακροί*, longae seu procerae staturae homines. RHOD. Mihi vero non satis cognitum atque exploratum est, quid horum scripserit Diodorus: haec si spectent, ut Strabo velle videtur, marem feminamque sacerdotes, pronior in *μακρόβιοι* forem, quod Lucian. de Macrob. c. 4. Arabum sacerorum et fabularum interpretes, *τοὺς ἐξηγητὰς τῶν μύθων*, inter eos referat, qui vitam longissime extenderunt. Verum in re dubia nihil finio. Id quidem certe mihi constat, Cl. Salmas. in Solin. p. 346. his Diodori geminisque Strabonis parum dextre fuisse usum, ut vinceret, Palmeti incolae fuisse *Σκηρίτας*: neque enim idem est, ut ille censuit, *καλυβτοποιεῖσθαι ἐπὶ τῶν δένδρων*, sive *κοτίας ἐπὶ τῶν δένδρων ἔχειν*, et *ἀζυγονποιεῖσθαι*. hoc est tentoria figere, illud cubilia sibi in arboribus construere: quae quantum distent, quis non animadvertit? WESS.

209. 73. *Φωκῶν γῆσος ὀνομαζομένη*] Eadem Strabo. At Agatharchides p. 57. *τόπος, ὃν προσεγγόρευσαν Νήσσαν, ὑπὸ τῆς τοῦ Ἰάδων πολυπληθείας*, quasi ab *unatum* copia nomen esset. Equidem Agatharchidis haec esse, induci, ut credam, neodum possum: prohibent Diodorus atque Artemidorus, e quo sua Strabo. Photio potius, vitiosum codicem secuto, ea tribuero. Nam, ne alium locum signari putes, eadem omnia, quae Phocorum insulae

Diodorus et Strabo contribuunt, *Nessae* illi in Excerptis Agatharchidis dantur. WESS.

209. 77. *Παλαιστίνην τῆς Ἀραβίας*] Palaestina, proprie definiendo, Syriae regio est ultima Aegyptum versus. Hic igitur eam partem intelligere videtur, quae Arabiam Petraeam proxime attingit, vel septemtrionem versus, ut est Peraea, seu Trans-Jordania: vel ad occidentem, ubi Idumaea, una de Palaestinae partibus, quas Galilaeam, Samariam, Iudaeam, Idumaeam et Peraeam Vadianus et alii quidam faciunt. Inspice terrae S. tabulam accuratissime a Tilemano Stella descriptam. RHOD. *Πένρον καὶ τὴν Παλαιστίνην τῆς Ἀραβίας*] Secta sub Principibus Christianis Palaestina in tres provincias: earum tertia varias Arabiae urbes, ipsaque Petram, complexa est, ut ex Procopio V. de Fabric. Iustiniani c. 8. ad Hieroclis Synecd. p. 724. ostendi. Tum *Παλαιστίνην τῆς Ἀραβίας* dici haud iniuria potuit. Diodoro vero aetate omnia alia valebant, disiunctissimaeque regiones erant Arabia et Palaestina. Quare scriptum olim hic fuisse *Πένρον τῆς Ἀραβίας καὶ τὴν Παλαιστίνην* nullus dubito: cuius coniecturae fautores et consortes habeo Agatharchidem, Strabonem et Cl. Salmas. in Solin. p. 346. WESS.

209. 80. *Γεθραῖοι καὶ Μινναῖοι*] A *Gerra*, *Γέθρα* τῆς Ἀραβίας, Nicander Alexiphar. vers. 107. thus *Γεθραῖον ἕβανον*, et vers. 244. incolae *Γεθραῖος νομάδας* adpellat. Nomen, quod ab exilio habent, quippe *Χαλδαίων φυγάδες* Babylone profecti, ut Strabo XVI. p. 1110. C. docet, proxime adest ab Hebraeorum *גרימ* *Gerim*, et Chaldaeorum *גראי* *Geraia*, monente S. Bocharto IV. Phale. 8. *Μινναῖοι*, illorum vicini, passim *Μινναῖοι* dicuntur; Dionysio tamen Perieges. vers. 959.

Μινναῖοι τε, Σάβαιο τε, καὶ ἀρχαῖοι Κλεταβηνοί. neque enim vero respondet, omnes, quotquot gentis meminere, *Μινναῖος* scripsisse, praeter Dionysium, ut satis confidenter Abr. Berkel. ad Stephani *Μινναῖος*. multo minus, a Minoë, Cretae rege, nomen et originem traxisse, ut Plin. VI. 26. Natum id genti cognomen est ex Hebraeorum *מנימ* *Meunim*, quo titulo signantur 2. Chron. XXVI. 7. vertunturque *Μινναῖοι* ab Alexandrinis. Advertit hoc Thom. Pinedo ad Steph. locum, paullo ante indicatum, sed qui opinionis eius auctorem laudare debuerat S. Bochart. II. Phal. c. 22. WESS.

210. 82. *Μαρανίτις, μετὰ δὲ ταῦτα Γουρινδαίτις*] Straboni *Μαρανίτις*, quomodo et infra scribendum, et *Γουρινδαίτις*, I. XVI. p. 1122. D. Priores a *Marane* urbe Plinii VI. 28. nomen inpetrauerunt, neque adeo audiendus est Cl. Salmas., qui *Φουρινδαίτις* in Strabone malebat ad Solin. p. 346. WESS.

210. 84. *Συντελονομένης πανηγύρεως*] Commeminit Nonnosus in Photii Cod. III. sollemnitatis, quam Saraceni Phoeniconem incolentes bis quotannis obibant: sed ea fortasse alia est,

atque explicanda ex Arabum ritibus, ante Muhamedem observari solitis, de quibus Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 311. WESS.

210. 89. *Τὸ ποτὸν* rectissime omnes; quomodo Cebes p. 10. Lucian. I. V. H. 23. passimque alii. Vid. Eustath. in Homer. p. 137. WESS.

210. 1. *Κόλπος Αἰωνίτης*] Sic ex vestigiis variantis scripturae in vetustis Codd. refinxi, et Agatharchide, cui *κόλπος Αἰωνίτης*, sicuti aecolae *ΑΙΛΑΝΤΑΙ* Ptolemaeo L. VI. p. 177., suffragante Cl. Salmasio in Solin. p. 346. Sinui aecuebat urbs *Aela* ἄλια sive *Aelath* ἄλια, unde verius nomen eius foret *Αἰωνίτης* aut *Ἐλωνίτης*, ut Strabo. Discreparunt autem mire in eius et sono et scriptura. Plinius VI. 28. *Sinus intinus, in quo Leantiae, qui nomen ei dedere. Regia eorum Agra, et in sinu Lucana, vel, ut alii, Aelana.* Nam et ipsum sinum nostri *Aelaniticum* scripsere, alii *Aelenaticum*, Artemidorus *Aleniticum*, Iuba *Laeanicum*. Sed inmerito: duravit urbi nomen in seram aetatem. Hieronym. De Loc. Sacr. *Sedet ibi legio Romana cognomento decima: olim quidem Ailath a veteribus dicebatur, nunc vero adpellatur Aila.* A quo nihil dissidet Notit. Imp. Orient. p. 217. cum G. Panciroli nota. WESS.

210. 4. *Τὸν τε λαὸν ἀμύθητον ἔχοντες*] Vid. L. XIX. 94. WESS.

210. 11. *Τῶν ἐν τῷ Πόντῳ Ταύρων*] Tauros, Scythicam gentem, peregre advenientes ad Dianae aram immolare olim aduetos fuisse Euripid. Iphig. Taur. vers. 39. atque alii prodiderunt. Hic tangitur inhumana eorum crudelitas, qua piraticam execrantes in captos grassabantur: quod eorum institutum memorat Strabo VII. p. 474., sectabanturque Nabataei, uti docuit Noster II. 48. WESS.

210. 12. *ὑπὸ τετραγυκίων σακῶν*] Amputandum τε. Rhod. *ὑπὸ τετραγυκίων σακῶν*] Rem refert Strabo XVI. p. 1123. A., sed nihil de navium amplitudine et genere. Equidem Rhodom. *τετραγυκίων*, addicentibus Codd., cupide recipio. Quadriremes si voluisset, *τετραγυκίων* oportuerat. Vid. supra II. 5. WESS.

210. 16. *Ἀγνωστὴν καὶ μηδικὴν*] Eadem Agatharchides, qui p. 58. *Βυθημανίων* in agris haec provenire memorat; quos quidem *Bythemanenses*, detracta priore syllaba, S. Bochart. P. II. Hieroz. III. 10. p. 825. *Themanitas*, *Θημανίων*, cum facit, haud scio, an sequendus sit: *ΘΕΜΟΙ* sive *ΘΑΙΜΟΙ* Ptolemaei VI. p. 177. non alii videntur. WESS.

211. 25. *Ἀπὸ τὸν τῆν φύσιν ὡς ἐπίπαν* etc.] Haud dissimilem observationem adstruit summæ Sabaeorum felicitati infr. c. 46. WESS.

211. 32. *Ἀυσεξέτητον ἔχει τὸ στόμα*] Strabo *δυσεξέτητον* *στόμα* illi tribuit L. XVI. p. 1123. B., quod idem plane.

Ἀυσεξέτητον, quod in Co. et M., habebis L. XVI. 32., *δυσεξέτητον* vero infr. c. 50., sed usu diverso. WESS.

211. 33. *Ἀλιτενοῦς γὰρ πέτρας τὸν ἕσπλον διαλαμβανούσης*] Praestaret, *humilis enim scopulus* etc. *Ἀλιτενοῦς* enim *πέτρα* quae eiusdem paene cum mari altitudinis, ut *ἄλιτενης ἄγρα* promontorium humile Strabon. VIII. p. 517. B., *ἕσπλον ἄλιτενης* eiusdem L. XIII. 9. 890. A. litus depressum. Longus H. Pastor. p. 55. *πετραλοῦς ἰχθύς ἀλιτενοῦς ἐκ πέτρας ἀλιτενοῦς*, i. e. *ex petra, paululum e mari prominente.* Immo *θάλασσα ἄλιτενης* mare non admodum profundum, et propterea magnarum navium haud capax, Appiano H. B. Civil. p. 787. *σκάφος εἰσέλεις ἐκ αὐτὸν ἐπέμπετο, ὡς τῆς θάλασσης οὐσης ἀλιτενοῦς καὶ μεγάλης ναυσὶν οὐκ εὐχεροῦς.* Conf. infr. IV. 18. et P. Victor. in Cicer. XIV. ad Attic. 13. atque Is. Casaubon. ad Strabon. VII. p. 473., vim potestatemque vocabuli egregie declarantes. WESS.

211. 39. *Κυζομενεῖς ὀνομαζόμενοι*] Agatharchides *Βυθομανεῖς*, a quo *Βυζομενεῖς* in margine non multum abluat. Rhod. *Βυζομενεῖς*] Male Rhodomannus. Agatharchidi dicuntur *Βαυροζομανεῖς* p. 58., a quo gentis titulo cum haud multum absint *Βαυροζομενεῖς* veterum Codd., eos recipiendos censui. Fortasse tamen utrumque vitiosum est; atque haud scio, an Ptolemaei VI. Geogr. p. 178. *Θυασιαμανεῖς*, Thamadenorum vicini, sint. WESS.

211. 42. *Τῇ προειρημένῃ παραλίᾳ*] Sic lego. *Νῆσοι παραλίαι* non bene quadrant, et consentit Agatharchides. WESS.

211. 45. *Ἐξαι λήθνας ὑποστάθμης*] Mallem *ἔξαι*. Id vero quod subsidit, quodque in imo consistit, *ὑποστάθμην* vocant. Plato Phaedon. p. 109. C. de terra, quae infra aetherem locum habet, *οὗ δὲ ὑποστάθμην ταῦτα εἶναι.* et Stoici in Diogen. VII. 157. adfirmant *ὑποστάθμην* δὲ πάντων τῆν γῆν, *μέσση ἀπάντων αἰῶνα.* Inde pro sedimento, faece. Glossae, *ὑποστάθμη, Fax.* Imo vero *faex.* De aedium autem fundamentis, at hic, legere non memini, nec improbo tamen. Vid. Th. Gataker. ad Antonini Imp. L. IX. 36. WESS.

211. 48. *Καταπεπληρωσθαι*] *Καταπεπληρωσθαι* Co. M. ex glossa, ut arbitror. Vid. cap. seq. et Agatharchid. p. 54. WESS.

211. 52. *Ὁὐ χηλή*] Ausus sum, refragantibus libris, ita scribere: *ἄλη* sive *silva* nihili hoc quidem loco est: *χηλή* omnium optissima. Sic autem appellant pilas, seu moles in mare procurrentes, et portum a ventis defendentes, ut optime explicat Is. Casaub. ad Strabon. III. p. 230.; atque ita hoc cap. *χηλήν ἐξασσαν* portui tribuit Diodorus, et Plutarch. in Solon. p. 83. A. Athenienses ait prope Salamina in anchoris stetisse *κατὰ χηλήν τινα πρὸς τὴν Ἐύβοιαν ἀποβλέπονσαν.* Ne vero nimio videar in voce mutanda audacior, en tibi Agatharchidis, quae auctor aemulatus est, verba: *οὐ γὰρ ἐστὶν οὐ ληλήν εἶσομος, οὐ σῆλος ἐπ'*

ἀγκύρας, οὐ κόλπος ἐπισκεπής, οὐ χηλῆς ἐντόπιμα. ubi Doctiss. Io. Hudson. mecum sentit. Wess.

211. 58. Συντετριμμένων δ' αὐτῶν εἰς ἀλλήλας] Iustum hoc est, non vulgatum συντετριμμένων, quod mire verterat Rhodom., inter se attritu hient, quasi poetarum Symplegades essent. Plato Phaedon p. 111. D. τοῦτους πάντας ἐπὶ γῆν εἰς ἀλλήλους συντετριῆσθαι πολλαχῆ. Basilius M. Homil. IV. in Hexaëmer. p. 36. E. συντετριῆται πρὸς ἀλλήλους. et Noster supr. c. 19. ἀλλήλας πρὸς ἀλλήλους συντετριμμένους, quo loco Coislin., qui verum hic servavit, simili peccato συντετριμμένους. quae eadem varietas in τετριμμένος et τετριμμένος, ut monitum ad L. I. 97., librariis frequentatur. Wess.

212. 62. Ἀρατιόμενον] Προσαρατιόμενον M. non male. Simillimum dabit Aleiphron. L. I. Ep. 1. p. 5. Wess.

212. 64. Κόκλωμα σπασμὸν ποιεῖ] Καὶ inserto planior erit sententia Rhod. Adstipuler viro doctissimo, insuperque opinor, opportunius esse κόκλωμα Regii libri: fluctus enim cum absorbentur, in orbem rotatim flexuosi esse solent. Wess.

212. 68. Οἱ καλούμενοι Θαμονδῆνοι] Θαμονδῆνοι Ἀραβες Agatharchidi, prorsus ut in Coislin., sed prave. Urbs Arabiae, in Nabataeorum finibus, erat Thamuda, hinc Θαμονδῆνος eius civis Stephano in Θαμονδῆ et Ptolemaeo L. VI. p. 178. Plinioque VI. N. H. 28. Itaque fidere noli coniecturae V. C. Iac. Gronovii ad Stephani Θαμονδῆ. Wess.

212. 70. Ταῖς καλονόμεναις Ἐχινάαι] Contra Oeniadas et Acheloum flumen eundem ad modum Echinas insulae sunt positae apud Thucydid. extremo L. II. Forte autem verius paullo ante fuerit νήσων σποράδων ex Codd. melioribus: sic enim et Strabo XVI. p. 1123. ἐστὶ δ' ἐστὶ κόλπος νήσους ἔχων σποράδας, de eodem hoc sinu. Wess.

212. 73. Μετὰ δὲ ταύτας ὁρᾶται χερσόνησος] Sic praestat. Ὑφορᾶται aliud est, et suspicionem complectitur L. XIII. 96. Porro λιμὴν εἰς αὐτὴν positum est loco ἐν αὐτῇ, ut οἱ εἰς τὴν Ἀσίαν Ἕλληνας Strabon. XV. p. 1069. εἰς τὸ προτανεῖον ἐπιτέτο Heliodori I. p. 18. καθήμενος ἐς τὸ ἱερὸν Philostrati V. Vit. Apoll. 42. ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἔξελεξάμην Euripid. Supplic. v. 340. Vid. infra XIV. 117. et Doctiss. I. Fr. Reitz. in Luciani Asin. c. 1. Portus autem Straboni XVI. p. 1123. Χαρομόθας, levi discrimine soni. Wess.

212. 81. Ναυσι δυσχλίαις ἀκλυστον λιμένα παρεχόμενος] Inter portus commoda haud postremum est, si tutam a fluctibus et tempestatibus stationem navibus praebeat. Dio Chrysostom. Orat. LXXIV. p. 643. B. καίτοι λιμένας μὲν εἴροισι τινεσὶ ἀν' ἀκλύστους, οἷς ἐπίσταν πιστεύουσιν τινεσὶ ἀσφαλῶς ὀρμεῖν, ἤλικον ἂν ποτε ἀρῶν τὸ πνεῦμα. quae quidem Dionis et haec egregie illustrent, et praestabile vicissim auxilium inde mutuuntur. Visa enim sunt.

etsi nullo suo merito, mendo obsita H. Valesio L. II. Emend. 26.; quod portuum duo fuerint genera, quorum alii κλειστοί, qui catena ferrea claudi poterant, alii ἀκλειστοί, aperti. Hoc liberali manu damus viro egregio: nec admittimus tamen, ut λιμένας ἀκλειστούς propterea scripserit Dio; quos portus eius oratio ferre nullo potest modo. Ἀκλειστοί sive ἀπὸ τῶν ἀκλειστοῦς et ventorum furoribus expositi et esse poterant et saepenumero erant; his prudens gubernator, venti vehementiores si consurgerent, navim non crederet. contra ἀκλειστοί immancm tempestatibus et tutam stationem, quod orator vult, praestabant, marique iactatis per erant commodi. Wess.

212. 86. Προσαρσασομένη δὲ Κώθων] Cothon origine sua portum manu et arte factum notat; atque eiusmodi Carthaginī erat, egregie descriptus ab Appiano Punic. p. 129. et S. Bocharto I. Canaan. 24. Videtur autem Diodorus Carthaginis Cothonem uberius declarasse L. XXXII., sicuti reliquiae eius innuunt libri. Wess.

212. 93. Εἰς περὶ ὄρη μαστῶν] Simili translatione πέτροι μαστοειδῆς L. XVII. 75. Μαστῶς saepe collis est clementer assurgens et mammam quodam modo referens. Polyb. I. 56. de loco quodam praerupto Panormum inter et Erycem, ἔχει δ' ἐν αὐτῷ καὶ μαστῶν. Hinc Battus Cyrenem, quae in monte acclivi erat posita, ἐπὶ λόφον μαστοειδῆς, ut ait Hierocles, dicitur condidisse ἐν ἀργυρόντι μαστῶ Πindari Pyth. Od. IV. 14., et Eresus, colli ad mare vergenti inposita apud Strabon. XIII. p. 918. C., Arcestrato Ἐρέσου περιπέμνον μαστῶς in Athen. L. III. 28. p. 111. Opportune vero Synesius de colle, qui e porrecto monte instar alius montis ad mammae formam excellebat, περὶ τὸν ὄρθον, inquit, ὅς ἐπὶ τοῦ διατείνοντος ὄρους, ἕρος ἐστὶν ἄλλο, καθάπερ μαστῶς ἀνιστάμενος, L. I. Provid. p. 94. D. Wess.

212. 1. Κατελιγμένους omnes haud scio an male. διελιγμένους Diodoro atque aliis haec in re tritius est. Wess.

212. 4. Οἱ καλούμενοι Δέβαι] Agatharchidi Δεδβαί; Nostro adstipulatur Strabo XVI. p. 1123. D., et bene. Nomen Debae ab auro habent, quod Arabibus دهب Deheb, monuitque S. Bochart. II. Phal. 27. Montem Chabinum, Dehis his adfinem, alibi invenire non memini. Wess.

213. 11. Λορμάδων καμήλων] Vide L. XIX. 36. Wess.

213. 13. Ἀποφύρεσθαι] Ἀποφύρεσθαι scriptum videtur Rhod. Ego vulgatum ἀποφύρεσθαι non temere damnavero. Vult, credo, tantam auri ramentorum copiam circa ostia conspici, ut limus rutilans auferri possit. Favet tamen Rhodomanni coniecturae quodam modo Agatharchides, ὥστε τὴν ἕβαν, τὴν πρὸς ταῖς ἐξβολαῖς συνηγμένην, πύρρον ἀποστῆβεν p. 59. inquit. Wess.

213. 21. *Ἀλιείων καὶ Κασανδῶν*] *Ἀλιείων καὶ Κασανδῶν* Agatharchidi, a ceteris vero Geographis neglecti, nisi si *Κασανδῶν* idem sint ac *Casandres* sive *Casandes*, ut censuit S. Bochart. II. Phal. 19., de *Alitaeis* insuper ea disputans, quae fidem difficulter capient. WESS.

213. 23. *Νιφετοὶ γίνονται καὶ χειμῶνες ἐνταῖροι*] Nives aestate in Arabia? mihi commentum non placet. Agatharchides, *ἀπ' ἧς ἕτερος καὶ χειμῶνες γίνονται καὶ θέρους ἐνταῖροι* quod fuisse puto, *ἀπ' ἧς ἕτερος καὶ χειμῶνος γίνονται* etc. unde *pluviae irrorant et hiemo et aestate temperatae*; ad quam quoque formam, addita *ἕτερος* voce, Diodori verba facile instaurari possent, modo liceret. WESS.

213. 27. *Αὐτὴ τῶν τῶν λαῶν ἀπειρίαν*] Multis partibus hoc vulgato praestat, et secutus est Poggius; nusquam enim *Alitaeos* et *Casandas* piscatui unice invigilare aut Diodor. aut Agatharchides prodiderunt; quin hic *ὡ πῦμα*, inquit, *τεγγένει θηραπέλεις, τῶν ἄλλων ἀπειριότερον ὄντων*, ubi parili modo *τῶν λαῶν* refingendum est, non *ἀλιείων*, ut S. Bocharto in mentem venerat II. Phal. 27.; haec enim voces a librariis saepe confunduntur, uti inf. c. 73. WESS.

213. 31. *Ἄντρον*] Dixi supr. II. 50., quibus Strabon. XVI. p. 1127. D. et Agatharch. p. 60. adde. WESS.

213. 37. *Ἐπίσης ἀλλήττονται*] Deserit hic ducem suum Agatharchidem, qui *τὸν μὲν γὰρ χαλκὸν πρὸς τὸν χρυσὸν τοῖς σταδίων ἀλλήττονται, τὸν δὲ σίδηρον πρὸς διπλοῦν χρυσόν, αὐρὴν οὖν τριπλῆν, σίδηρον αὐρὴν διπλοῦν*. Forte res illi fide maior, uti est, visa fuit. Conf. S. Bochartum eo, quem dixi, loco. WESS.

213. 39. *Ὀνομαζόμενοι Κάρβαι*] Haud aliter Agatharch., ut verum gentis hoc esse cognomen, dubitari non possit. Ceteri, nisi si *Cerban* sint Plinii VI. 28., praetereunt. WESS.

213. 47. *Τὸ καλούμενον βάλσαμον*] Vide L. II. 48. et Strabon. XVI. p. 1124. Agatharchidis verba, ut hic Diodorus, sollertissime aemulantem. WESS.

214. 59. *Καὶ γὰρ τοὺς παραπλέοντας* etc.] Memoravit etiam Herodot. III. 113. Lucianus II. Ver. Hist. 5. *καὶ θάναμυστή τις αἴθρα περιέπνευσεν ἡμῶς, ἥδεῖα καὶ ἐνώδης, ὅταν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος ἀπόζειν τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας*. WESS.

214. 62. *Ἄνεμος ἀπόγειος*] Straboni XV. p. 1015. C. hi venti *ἀπόγαιοι* et I. p. 92. B. *ἀπόγαια πνεύματα*. Dionysio I. II. p. 132. *αἴθρα ἀπόγειος*, Aristoteli, si tamen is libri auctor, de Mundo c. 4. *οἱ μὲν ἐκ νεοτιομένης γῆς πνέοντες, ἀπόγαιοι λέγονται, qui facti e telluris halitu constant, terrigenae nuncupantur*, ut vertit Apuleius, satis obscure. WESS.

214. 70. *Προσπίπτει τοῖς πλέουσι*] Vulgatum mendosum quid tinnire, multis si probem, diffidere videbor lectoris acumini. Tenor orationis hoc desiderat et prono nunc alveo decurrit. WESS.

214. 74. *Ἐν ἑτερογενέσιν ἀγγείοις*] Causa nulla est, ut hinc quidquam demutetur. Aromata, ut alio possent asportari, vasis indebantur, quae, si eorum ingenio non responderent, haud parum de naturali fragrantia auferebant. Conf. Galen. I. de Antidot. p. 433. WESS.

214. 86. *Ἀγγεῖα ποιοῦνται παντελῶς ἀνίατα*] Praeter Agatharchidem et Strabonem meminuit eorum Pausan. IX. 28., in eo tamen cum iis parum consentaneus, quod veneni expertes esse perhibet. WESS.

214. 91. *Καὶ τῆς συγκαίσεως τῶν ὄσμων*] Illustrat haec et cum Strabonis atque Agatharchidis verbis diligentissime componit Cl. Salmas. in Solin. p. 383., id quoque recte monens, *τράγον πόγων* non esse herbam, de qua Dioscorides II. 173., sed yeram hirei barbam: ea enim graveolentissima, *δυσωμοκάνη* Herodoto III. 113. WESS.

215. 99. *Ἦν καλοῦσα Σάβα*] Praefero marginis *Σάβας* et infra pro *Σαβαίς*, *Σάβας*, ubi glossa *Σάβας* habet, amplector. Rnon. *Ἦν καλοῦσα Σάβας*] Scripti Codd. hanc scripturam expostulant. Stephanus *Σάβας, πόλις μεγάλη, πλησίον τῆς ἐρυθρῆς θαλάσσης*. Tamen *ἡ Σάβα* Philostorgio, et *τὰ Σάβα* Theophrasto. Vid. S. Bochartum II. Phal. 26. WESS.

215. 1. *Βασιλεὺς δ' ἐκ γένους ἔχει τοὺς διαδεχομένους*] Diodorus *Sabaeorum* vicidaria circumlustrans et graphice pingens, subnectit, *βασιλεὺς δ' ἐκ γένους ἔχει* etc. Vertitur, reges successione gentili imperant. Non male, nec tamen per omnia bene: maior enim vis et emphasis residet penes τοὺς διαδεχομένους, qui repraesentant et exprimunt titulum *Tobbaorum*, circumdari solitum regibus *Sabaorum* e gente *lectanidaea oriundis*. *Tobba* enim *ἡ διάδοχος, διαδεχόμενος*, successorem, designat *Arabice*, a *themate* *ἡ*, secutus est, successit. Iam vero disertim testantur *Philologi Arabum*, *Tobbaorum* appellatione insignitos tantum fuisse antiquos illos et praepotentes reges, qui *Hadramaut*, *Saba* et *Himiar* perpetua serie possederunt. Haecenus eleganter atque acute *Celeb*. Alb. Schultens *Orat. I. de Ling. Arab. Origin.* p. 25. WESS.

215. 4. *Ὅτι ἔστιν — ἐξελθεῖν ἐκ τῶν βασιλείων*] Consentiant Agatharchides, Strabo, egregie ab *Is. Casaub.* restitutus, et *Persicorum* scriptor *Heraclides Cumaeus* in *Athen. L. XII. 3. p. 517.*, qui quidem turpi vitio cum sit obsitus, verba hominis addenda censeo, ut menda liberentur: *διατρέχει τε γὰρ αἰ, rex regionis thuriferæ, ἐκ τοῖς βασιλείαις, ἐκ τῶν καὶ διατρέχει τὸν βίον διάγων, καὶ πρῶτα οὐδὲ ἐν πρῶτῳ, οὐδὲ*

πολλοῖς πλησιάζει. his deinceps subnectit, regem iudices constituere, quos si quis non recte iudicasse putet, cum fenestram in suprema palatii parte, ἐν τῷ ὑψηλοτάτῳ τῶν βασιλείων, catena revinctam, prehensa catena attrahere, ut regem, inibi agentem, conveniat: quae omnia abunde arguunt, balnearum mentionem in superioribus plane esse absurdam et incongruentem. Scribe ergo ἐν τοῖς βασιλείοις, ut et hac parte cum Agatharchide, Strabone et Diodoro bene illi conveniat. WESS.

215. 7. Τῶν πλησιοχώρων Ἀράβων] Hic, sicuti saepe alias, βαρβάρων vocabulum de possessione sua Ἀράβων gentem deiecerat. Vid. II. 24. WESS.

215. 15. Καὶ μάλιστα ἐν Σάβαις] Nodum nectit illud ἐν Συγγαίς, ubi regia ipsis sedes, mulletque Cl. Rhodomannus ἐν Σάβαις sed Συγγαί vel Συγγαί exhibere videntur סבא סבא Sangao Iemauensium celebratissimam metropolim, Damasco magnitudine et magnificentia parem, Uzal veteri nomine dictam, a primo conditore Iectani filio, cuius filius traditur Sangao, qui alteri isti appellationi ansam dederit. Sic pro vulgata disputat eadem in Orat. Celeb. A. Schultens; cui quidem hac in parte adsentiri non possum: auctor enim Sabas, gentis metropolim, in cuius regia perpetuo commorari Sabaeorum principes dixerat, disertim signat; nec aliud libri veteres mira concordia sectantur; ut plane mihi dubium sit, unde H. Steph. Συγγαί accepit. WESS.

215. 19. Κίωνων τε καὶ ἀνδρών] Diu me huc illuc distraxerant haec duae λέξεις, speciosae quidem intuitu, sed re ipsa ἔπονλοι, donec in mentem venit, num forte sincera lectio esset οἰκίων τε καὶ ναῶν. quae cum expeditissimam habeant sententiam, cur non retineantur, in praesentia nihil causae videmus. RHOD. Κίωνων τε ἀνδρῶν περὶ στήλα] Nimius est Rhodomanni conatus. Quod dedi ex optimis Vindobonensibus schedis, longe longaeque praestat. Agatharchid. Κίωνίς τε πολλοὺς υἰοῖς (φησι) κατεσκευάσθαι ἐπιγυρόσους τε καὶ ἀγγυροῦς. WESS.

215. 22. Χρυσαῖς φιάλαις λιθοκολλήτοις] Phialae, quibus lacunaria et fores erant ornata, ornamentum quoddam genus, phialas referens, hoc quidem loco indicant: qua ego vocem potestate instructam reperire haud memini, nisi in Agatharchide p. 65., unde haec sumpta. WESS.

215. 30. Ἐρμαιοῖον ἡγουμένων] Vid. inf. V. 26. WESS.

215. 34. Πόλις ἀτιμίστους] Codd. consensui negari haud potuit ita ut scriberetur: beata quoque insularum conditio munitas urbes non admodum requirit. WESS.

216. 38. Εἰς Ποτάνας] Quis non animadvertit ἐκ Ποτάνης legendum esse? cum terminus ad quem, ut Aristotelici loquuntur, praecesserit. Terminum igitur a quo sequi, si non contextus ipse, tamen naturae ordo flagitat. RHOD. Εἰς Ποτάνας] Coniurarunt ad mendam hanc propagandam amauenses, quibus

invitis coniecturae Rhodom. locum dedissem, est enim hac quidem parte certissima, nisi vulnus aliud subesset. Potanam, ad Indum flumen urbem, qui memoret, nemo est. Pattala Alexander munit, et ναυστάθμῳ καὶ νεοσολοῖς instruxit: quae nisi eadem sint ac Nostri Potanae, dicendum est, id cognominis fuisse portui sive navium stationi, cuius fundamenta idem rex non longe Pattalis posuit in Arriani VI. 20.; quod enim Freinshem. opinatur ad Curtii IX. 10. Xyleneopolim, qua de Plinius VI. 23. eandem videri atque Agatharchidis et Diodori urbem, id teneri nullo potest modo. Illorum urbs ad Indum, Plinii vero, iuxta quod flumen, aut ubi fuerit explanatum haud erat; taceo ingens utriusque nominis discrimen. WESS.

216. 47. Μαμακτεριώνα] De mensibus Atticis cum Romanis dextre comparandis, consule Iosephum Scaligerum, virum illustrem doctorumque nostri seculi phoenicem, in admirando opere de Emendatione Temporum. RHOD. Usus hoc loco Illust. est Scaliger I. Emend. Temp. p. 22. ut vinceret, Atticos menses, quod negare sustinuerat Theod. Gaza de Mensib. c. 6., Maemacterionem et Posideonem continua serie sese excepsisse; neque male, ut deinceps adparebit. Contra Scaligerum venit, summus illius adversarius, D. Petavius in Animadvers. ad Haeres. II. Epiphani p. 137. et I. D. T. 13., Gazae patrociniū professus. Scaligeri vero partes tueri ingressus est Cl. Salmas. in Solin. p. 222., acriterque ex Diodoro et Agatharchide urgere Petavium coepit; neque inipune tamen; hic enim Dissert. ad Auctarium operis de D. T. L. VI. 6. haud pauca, nec sine quadam verborum atrocitate, reposuit, mire aestuans, ut telum, hinc sumptum, eius e manibus extorqueat. Enimvero si haec in contentione, sicuti in civili Solonis legibus, medium et neutris in partibus agere haud liceat, a Scaligero et Salmasio stetero. Auctoris enim et Agatharchidis verba continuos menses Maemacterionem et Posideonem manifesto requirunt: Harpocration praeterea hunc ἔκτον sextum Atheniensium mensem, illum πέμπτον quintum perhibet; cuius auctoritatem etsi infringere conetur D. Petavius, operam perdit: occurrunt enim auxilio vetusti lapides, Athenis eruti a Sponio Itin. T. II. p. 376. et Georg. Whelero L. II. p. 482. Maemacterionem et Posideonem eo ordine locantes, quem Scaliger probaverat. WESS.

216. 50. Ἐκ τοῦ καὶ ὀλίγον πλωζομένοις] Agatharchides ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς τῶν μηνῶν κατὰ λόγον. quae Diodorus cum imitetur, venit in mentem Cl. Salmasio ad Solin. p. 222., scripsisse eum, τοὺς ἐξῆς τῶν μηνῶν κατὰ λόγον πλωζομένοις, me, vocem postreman si demas, non usquequaque consentiente. Mutatio enim nimia est, et Diodoro suum aufert. Ἐκ τοῦ καὶ ὀλίγον indicat sensum (vid. XIV. 96. XV. 44) similique progressionem secutis mensibus stellas eas nautis haud conspici. Quae sequebantur in vulgatis scabiosa, ea, compositis inter sese vetustis mem-

branis, utcumque reflexi; auctor ei rei fuit idem Agatharchides, qui p. 66. τῶν δ' ἄλλων ἀστέρων, οἱ μὲν πλάνητες, ἀόρατοι πρὸς δὲ ταῖς ὄψεσι μείζονες. αἱ δὲ οὐδὲ κατὰ τοὺς ἰφαιώτους καιροὺς τὰς ὄψεις ποιοῦμενοι καὶ τὰς ἐπιτολάς. Gemina enim nostris esse, quis tandem dubitaverit? WESS.

216. 55. Προαποστέλλειν τὸ φῶς] Distinctius Agatharchides φῶς ἀνήμιον, lucem absque sole, sive auroram. WESS.

216. 61. Καὶ τῷ τῆς μὴ ζωοειδῆ φανέσθαι] Erratum τὸ ἥμιον vix notatu dignum. Sed quod tertio versu sequitur ζωοειδῆ plus animadversionis requirit. Cur enim sol hic ζωοειδῆς vocatur, cum umbrae opaci corporis, quod lucido corpore minus sit, hoc epitheton tribuatur? De quo Physici et Astronomi. Mendum igitur hic manifestum est, quod auctoris nostri magister Agatharchides emendat, eum in Paraplo maris rubri c. 51. σχῆμα δισχοειδῆς ponat. Iure itaque optimo δισχοειδῆ restitimus, nisi quis κυκλοειδῆ scriptum fuisse contendat. RHOD. Mendosus locus: quis enim unquam putavit, solem oculis nostris apparere cono similem? Rescribe ex Agatharchide δισχοειδῆ, et sic lege, καὶ τῷ τῆς μὴ δισχοειδῆ. PALMER. Vitiosum esse locum dubio vacat. Ex coniecturis Rhodom., nam Iac. Palmerii opera post eius curas hoc quidem loco supervacanea est, posterior praecipue placet; videtur enim Poggius κυκλοειδῆ legisse, et parum id distat a vulgato. Neutri tamen praerogativam dedi, quoniam in ambiguo manet, quid auctor ipso receperit. WESS.

216. 69. Ἐναντία γίνεσθαι συμπτόματι περὶ αὐτῶν] Ita oportuit. Agatharchid. εἰς δὲ τὴν ἐσπέραν ἐναντίον τὸ ΠΕΡΙ τὸν ἥμιον πάθος ἰσχυρῆσαι. WESS.

216. 70. Τοῖς ὄψεσι κεναῖς ἀκτίσι φασίλειν] Repone τοῖς ὄψεσιν ἐν ταῖς ἀκτίσι. et paullo post οὐκ ἔστιον ὄψων, non ἔστιονον. RHOD. Τοῖς ὄψεσι κεναῖς ἀκτίσι φασίλειν] Visum hoc est praestabilius et rei convenientius. Mendam peperit soni similitudo, quae quoque κενολογίαν et κενολογίαν in Plat. T. II. p. 1068. D. et 1069. C. κενοδοξίαν et κενοδοξίαν Lucian. I. Ver. Hist. 4. κενοφανίαν et κενοφανίαν I. Timoth. VI. 20. confudit. De ἔστιον, quod sum in sedem recepi, Rhodomanno non obloquor. WESS.

217. 74. Ζέφυροι καὶ Αἴβες etc.] Huc pertinent quae Philosophus disputat II. Meteorol. c. 5. WESS.

217. 89. Οἱ δ' Ἀφροῖσαι τὰ πρὸς τὴν ὄψιν] Ita mallem. Uberius de his gentibus Herodot. IV. 171. etc. Stephano autem Ἀφροῖσαι, Ptolemaeo IV. 5. Ἀφροῖσαι, sive, ut scribi debet ex Coislin., Ἀφροῖσαι. Nonno XIII. Dionys. v. 375.

— Οἱ παρὰ Κίρκης ἕδωρ

Ἰτακῶν ἀζαλῆς παραβάδεια πέζαν ἀροῦσας

Ἀρχήται Βύκαλῆς τε συνήλυδες.

sed prave. Scripserat ipse Ἀφροῖσαι Κίβαλῆς τε, sic enim Hero-

dotus appellat, utrosque eo, quem adscripsi loco, coniungens. WESS.

217. 90. Τὴν μεταξὺ ταινίαν] Littoris porrectum tractum. Strabo de Achillis drama sive cursu VII. p. 473.] ἔστι γὰρ ταινία τις, ὅσον χιλίων σταδίων μῆκος ἐπὶ τὴν ζω. Plura ad L. I. 31. WESS.

217. 92. Νέμονται τοὺς τόπους τοὺς περὶ τὴν Σύρτιν] Ptolemaeo propterea Μάσαι οἱ Σύρτιναι L. IV. Geogr. c. 3.; sic enim distractis vocibus scripserat, non Μάσαι, ut bene advertit Cl. Salmas., qui et plura de illis, in Solin. p. 271. WESS.

217. 97. Τὰ γένη ταῦτα βασιλείας ἔχει] Res ipsa, et quae consequuntur, regum, non regni mentionem postulabant: hoc itaque placitum est, sicuti brevi post βασιλείας ὑπακοῶν, eliminata ἐπὶ voce. WESS.

217. 99. Βασιλείας ἐνός] Posterius abiiciendum et tertio inde versu vide an pro τὸν αὐτῶν τόπον legendum sit αὐτῶν. RHOD.

217. 4. Ἀνακόπτει πρὸς τὸν αὐτῶν τόπον] Ego retineo: indicat redisse eum in locum, unde venerant. Plat. in Demetr. p. 913. E. ἀπογυῖντες ἐκείνην τὴν ὁδὸν, αὐδῆς ἀνεχώρησαν εἰς τὸν αὐτῶν τόπον. WESS.

217. 7. Δοραῖς ἀγῶν σκεπάζουσι τὰ σώματα] Haec omnium optime explicabit Hippocrates de Morb. Sacro p. 302. ἐγὰρ δὲ δοραῖς, Ἀφροῖν τῶν τὴν μεσογειον ἀκείνων, οὐδένα ὑγαινεύειν, οὐκ ἐν ἀγῶσι δέμασι κατακείνεται, καὶ χρεῖσι ἀγῶσι χρῶνται. ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ἢ, τι μὴ αἰεὶ εἶναι ἔστιν. Vescabantur itaque capris et earum pellibus corpus pedesque contra aëris incommoda muniebant: neque viri tantum sed et feminae. Hesychius, Ἀγῶς, ἦν αἱ Ἀφροῖσαι φέρονται δορῶν, quae Grammatici cur Maussacus ad Harpocratonis Ἀγῶς mutaret, ipsique Herodoto IV. 189. vim faceret, causa profecto nulla erat. Dio Chrysost. Orat. V. p. 86. B. visam esse ait sedere mulierem διαφροῶν ἐπιβεβλημένην ἕωθεν, ὥσπερ αἱ Ἀφροῖσαι. De Heroinis Africae Apollon. Rhod. IV. 1348.

Σιλόφειν ἀγῶσι ἐξωσμένα ἐξ ὑπάτοις

Ἀφροῖς, ἀμφὶ τε νῶτα καὶ ἔξω. — WESS.

217. 9. Πύργοι δὲ πλεῖστον τῶν ἑδάτων] Frequens inde turrium per Africae provincias apud Geographos memoria. Vide quae adscripta sunt Itin. Anton. p. 35. WESS.

218. 20. Προτερεῖν ἐν ταῖς ἐκκηνησίαις] Praepositio hinc si longissime abesset, eam non revocarem: neque enim ita solet. Conf. infr. c. 52. et L. XVI. 34. etc. WESS.

218. 27. Πολλοὺς φέρονται καρποὺς] Hanc soli eius ubertatem saepe praedicat Pindarus, cui παραφόρος Isthm. IV. καρποφόρος Pyth. IV. πολύμηλος καὶ πολυκαρποστέτη Pyth. IX., et

ad eius exemplum Callimach. Hym. Apoll. v. 94. cum Ezech. Spanhem. nota, et Arrian. Indic. c. 43. WESS.

218. 28. Πολλὴν ἀμπέλον] Vide Cel. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 322. WESS. in Add.

218. 30. Ἡ δ' ὑπὲρ τὸ νότιον μέρος ὑπερτείνουσα] Dignus est qui cum hac descriptione contendatur Luciani locus Dipsad. c. 1., ubi gemina germana reperiuntur. WESS.

218. 31. Καθ' ἦν τὸ νότιον γίνεσθαι] Pro τὸ νότιον in posteriore loco posito aliquid reponendum est, quicquid sit. STEPH. Καθ' ἦν τὸ νότιον] Pro hoc quid restituendum sit, nulla assequi coniectura possum. RHOD. Καθ' ἦν τὸ νότιον γίνεσθαι συμβέβηκεν] Legit Isaac. Vossius καθ' ἦν τὸν ὄρον etc. addens, vulgo in hoc loco legitur καθ' ἦν τὸ νότιον γίνεσθαι συμβέβηκεν, quod viros doctos valde exercuit. Sed, ut opinor, nemo nisi fungus de veritate emendationis nostrae dubitabit. Ὅπως pro ipso silphio passim accipitur, ad Melae L. I. 8. 20. Equidem, tametsi fungus haberi nolim, non possum viro doctissimo penitus adsentiri. Coniectura sine dubio elegans est et speciosa. Fugit silphium terram cultam, τὴν ἐργαζομένην, ut apud Theophrastum VI. Hist. Pl. 3. legitur; sed provenire in locis, quae coeli solique vastitas urget, ea, quae de eo produntur a Theophrasto, Plinio XIX. 3. Arrian. Indic. c. ult., disertim inficiantur: porro si australis haec Africae pars sit ἀκριβοῦς ἀκαρίας, πεδινὴ ἀπασα, οὐ γλῶσσιν, οὐ πῶαν, οὐ φυτόν, οὐχ ὕδωρ ἔχουσα, ut Lucian. Dipsad. c. 1. sive, ut Noster οὐ μὴν οὔτε φυτόν, οὔτ' ἄλλο τῶν δυναμένων ψυχαγωγῆσαι τὴν ὄρασιν, post pauca ait, quis tandem ea in regione silphio locus? Itaque τὸν ὄρον nondum recipio, nec νότιον, quod ut aliqua verborum esset sententia edi iussi, admodum probo. Habent sane Arabum medici nitrum Africanum, forte ἀφροδιτικόν nomine in fraudem inducti, quae Cl. Salmas. sententia De Hyl. Iatr. c. 121.; apud alios quidem certe obscura eius laus et memoria. Mox ἀφορος ἄσα malle ex vestigiis Clarom. Codd.; Lucianus l. c. καὶ ξηρὰ καὶ ἀφορος οὔσα. Vid. infr. XVI. 84. et quae ibi H. Stephan. WESS.

218. 43. Ὅς προσαγορεύοντι κεράστις] Plinius Cerastas inter eas recenset serpentes, quae colorem eius terrae habent, in qua occultantur, L. VIII. 23. et Noster XX. 43.: a cornibus, quibus armatae atque unde illis nomen, Sexto Empir. I. Adv. Grammat. p. 263. κεράστις κερασφόρος, ubi Io. Alb. Fabric. imaginem eius, binis cornibus instructam, ex Biblioth. Vindobon. L. VI. p. 294. Lambecii repraesentat: nec deerant tamen, quibus quatuor cornua: Nicander Theriac. 260.

Ἄλλοτε μὲν παύροισι, τότε ἐν τοιοῖσι κεράστις. WESS.

218. 52. Τὴν ἐπέκεινα τῆς Σύρτης] Quae ultra Syrtis est. S. Lucas A. A. VII. 44. καὶ μενοικίω ὑμῶς ἐπέκεινα Περβιλῶνος, Aelian. III. H. A. 35. ἐπέκεινα τῶν Κορυδαλέων δήμων.

Hinc spe atque expectatione maiora προσδοκίας πάσης ἐπέκεινα Liban. T. II. p. 923. B. et ἐλπίδος ἐπέκεινα Heliodor. IX. p. 417. WESS.

219. 60. Καὶ παλμώδεις] Ipse explicat post pauca, καὶ παλμῶδες ποιοῦντες. Hippocrati I. Prorhet. p. 69. οἱ παλμώδεις δι' ὅλον, qui toto corpore palpitant. WESS.

219. 68. Ἀβληχρῶδες καὶ ζωφῶδες] Nihil interest priusne retineas an βληχρῶδες, quomodo I. 27., malis. Posterius Codd. maior concordia requirit. Ἄνεμοι ζωφῶι sunt surdi, et debiles, eum, ut Theocritus eleganter Idyll. II. 36. σιγῆ μὲν πάντος, σιγῶντι δ' ἄηται. Ita mutum mare in Milit. III. 1. 70. Plauti, et κῆμα μέλαν, ζωφόν τε καὶ ὑβρομον Apollon. Rhod. IV. 153. ex Homeri imitatione, cui et ζωφόν κῆμα, ζωφόν βέλος, de quibus Eustathius in Homer. p. 852. et Theon in Diosem. v. 190. Arati. Philo Iud. de Exsecrat. p. 932. E. ὡς μηδὲν ἀφ' ἑθῆναι τῶν βλημάτων ζωφόν, ita ut nullum hostile telum inutile intercidat. WESS.

219. 70. Διὰ τὸ μήτε νάπας etc.] Sitne hoc usquequaque verum dubitari potest. Vid. Strabon. XVII. p. 1192. WESS.

219. 75. Καὶ σπυρτώσεις εἰσπνοῶν] Reducendum e margine πνευμάτων. RHOD.

219. 78. Τυπομένων ἰδεῶν] Sequor scriptos Codd. Ἰδεῶν quamvis figuram notare posse, notum est. Quod enim Thomas Magister animadvertit, ὡς οὐδεὶς τῶν δοκιμοτάτων ἰδεῶν ἐπὶ ἀνθρώπων λέγει, ἀλλὰ εἶδος καὶ ὄραν, id falsissimum esse Aristophan. Plut. v. 559. Demosthen. Legat. Falsat. p. 249. Isocrat. Laud. Helen. p. 318. Philostrat. Heroic. 10. p. 715. ostendunt: Diodorum enim ἰδεῶς ἀνθρώπων supr. I. 12. dicentem inter δοκιμοτάτους fortasse non transcribet. WESS.

219. 84. Βαρὴν ὄντα] Βαρένοντα Co. vid. supr. II. 12. WESS.

219. 89. Τὰ μέντοι ζῶα — αἷτια τῆς μεταβολῆς etc.] Simile quiddam in ignibus, quos fatuos sive errantes adpellare solent, usu venire novimus: ultro fugiunt, cum progredieris; sequuntur, ubi in contraria perrexeris; cuius motus non alia atque ea causa est, quam auctor adfert, docente viro Clarissimo et collegii vinculo mihi iunctissimo P. Musschenbroek Physic. sect. 1687. WESS.

219. 90. Προσιόντων αὐτῶν pro προσιόντα αὐτὰ schema est Diodoro nostro frequentatum. Sic p. 490. 21. τῆς γυναικὸς κωλυθείσης — ἔγγιμι, pro ἡ γυνὴ κωλυθείσα, et ibi not. Wesselingi. Sic p. 261. 57. Προμηθεὺς παραδόντος pro Προμηθεὺ παραδόντα. T. II. p. 491. 82. 500. 44. 501. 30. 547. 92. 552. I. 603. 95. REISK.

220. 1. Περιθρόβεσθαι] Lege περιθρίβεσθαι. RHOD. Credo verum pervidisse Rhodom. Posses alioqui περιθρόβεσθαι, sese frangere, aut περιθρύπτεσθαι. Sed neutrum quod quidem

recorder, usquam sese mihi obtulit. Wess. Similia ἐγκοῦβεσθαι I. 80. et ἀπακρόβουσι quorundam librorum III. 25., de quibus Lobeckius ad Phryn. p. 317., modo nihil horum librariis debeatur.

220. 7. Περὶ τὸν Θεμιστόδωτον] Vid. supr. II. 45. Wess.

220. 15. Περὶ τὸν Θεμιστόδωτον ποταμὸν ἤμακρινόν] Delevi γυναικῶν vocabulum, quod ex glossa post ποταμὸν ingestum erat. Quae sequuntur πρὸ ταύτων τῶν χρόνων ante haec tempora ambigue verterat vir doctissimus: Troiana intelliguntur. Wess.

220. 24. Ἀκολούθως Διονύσιω τῷ συντεταγμένῳ etc.] Fuit domo Milesius, scripsitque κίχλον ἱστορικὸν Lib. VII. teste Suida et Schol. Apollon. Rhod. III. 20. In eo autem operē veterum fabulas diligentissime fuerat executus, omniaque exposuerat, quae Bacchum, Amazonas, Argonautas, Troianum bellum et eius generis alia spectant, additis fabulorum et poetarum carminibus, docente Nostro infr. c. 65. porro Amazonum Afrarum res gestas et victorias L. II. inseruerat. Schol. Apollon. II. 967. Διονύσιος δὲ ἐν δευτέρῳ κατὰ Διόδωρον αὐτὰς ἠγῆκεν αἰσῶν etc. Wess.

220. 29. Ἐφ' ὃ λέγεται τὸν Περσὶα στρατῶσιν] Notissima eius in Gorgonas expeditio, sed Homero et ignota et recentior. Hesych. Γοργῶ. Τὰ περὶ τὴν Ἀνάνην καὶ τὸν Περσὶα καὶ τὰς Γοργῶνας Ὀμηρὸς οὐκ οἶδε. Hesiodo originem debet fabula, quam insecuti poetae magis excultam dederunt. Vid. Dissert. de periplo Hann. Dodwelli c. 3. Wess.

220. 40. Διαπορεῖν τὰ κατὰ τὸν πόλεμον] Rhodom. διαπορεῖν non aliud hoc esse loco ac διακονεῖν administrant ait in Indice; quod quidem ego non puto. Item enim est atque exercere sese, et bellicis rebus studiose operam dare. Sic Philo. Ind. de Joseph. p. 559. C. τοὺς ἀρετῆς ἀθλοὺς κατὰ πῦσιν ἡλικίαν διαπορήσαντα, eum dicit, qui omni vita virtutis certaminibus sese exercuit: atque inde διαπορεῖν τοὺς παῖδας ἐν γυμνασίοις supr. I. 53., et διακονημένοι exercitati XVI. 17. et saepe alias. Wess.

220. 47. Ὑπὸ τῶν συνοικουσῶν πραττομένοις] Lege προσπαιττομένοις seu ἐπιπαιττομένοις. Rhod. Ὑπὸ τῶν συνοικουσῶν προσπαιττομένοις] Quod coniectura adsecentus erat Rhodom., id firmant scripti libri: natus error videtur ex scribendi compendio, quod e προσπαιττομένοις infr. XIX. 92. extudit πραττομένοις. Contra vero τῶν προσπαιττομένων ἐπιπαιττομένης ex πραγμάτων L. XVI. 41.; quod genus et in superioribus illustrare exemplis memini. Wess.

221. 49. Φρονηματισθέντες ἐπιδέσθαι] Φρονηματισθῆναι dicuntur, qui maiores spiritus sumunt. Aristotel. II. Polit. 10. τῆς ναυαρχίας γὰρ ἐν τοῖς Μηδικοῖς ὁ δῆμος αἰτίας γενόμενος,

ἐφρονηματισθῆναι, i. e. magnos spiritus habere coepit. et VIII. 6. καὶ μετὰ τὰ Μηδικὰ φρονηματισθέντες ἐκ τῶν ἰσθμῶν de iisdem Atheniensibus. Hinc πεφρονηματισμένοι L. VI. 7. eidem Philosopho qui magnifice de se viribusque sentiant, et Polybio II. 3. Nostroque IV. 24. XII. 67. XVI. 90., sive ἐπὶ φρονήματος γεγονότες ut Appian. in Excerpt. Ursin. p. 356. et L. I. Bel. Civil. p. 665. Porro ἐπιδέσθαι Coisl. si malueris, satis quidem facies Thomae M. decreto in Μέλλω, sed fallaci, et Diodoro aliisque parum, ut Cl. L. Bos monuit, probato. Wess.

221. 54. Ἐπιζυγεῖσθαι αὐτοῦ τοὺς μαστοὺς] Diximus hac de re L. II. 45. Wess.

221. 61. Ἐσπέρον προσαγορευθεῖσαν] Hesperidum insulas, Hesperios Aethiopas, promontorium, cui Ἐσπέρον κέρας nomen est, hac in vicinia Mela III. 9. 10. Plinius VI. 31. Ptolem. IV. 9. et Hesperios Libyas prope Atlantem Maxim. Tyr. Dissert. XXXVIII. p. 225. memorant: atque haec commenti occasio, quod quo commodius deprehendi posset, Tritonem flumen, et paludem, quam facit, ex finibus provinciae Tripolitanae levi opera in ultimam Mauritaniam propter Atlantem montem traduxere. De Tritone meliora Pausan. IX. 33. et Ptolem. IV. 3. Wess.

221. 66. Ὁ μέγιστον μὲν ἐπάσχειν τῶν etc.] Altissimum hunc montem multimodis describunt Herodot. IV. 184. Mela III. 10. Maxim. Tyr. Dissert. XXXVIII. p. 225. Proclus in Timaeum p. 56. Recte vero καὶ προπεπωκὸς εἰς ὠκεανόν. Sollemne enim est in montibus et promontoriis, quae in altum longissime procurunt, ut in Strab. II. p. 168. A. 186. C. 192. D. etc. Wess.

221. 78. Ὀνομαζομένης Μήρης] Meminit eius Nonnus Dionys. XIII. 369.

Ταυτομένης ναύοντες ἰδέθλιαι γέλονα Μήρης,
καὶ Αἰὼς Ἀσπίστω μεσημβριόντιος ἐναύλους
Μαντιπόλου κροθέντος. —

Vid. Bocharti Chan. I. 24. et Trilleri Observat. c. 5. Wess. in Add.

221. 82. Καὶ σαρδίον] Sardis doctissimi Rhodom. non probo: verius Sardios aut Sardas dedisset. Vid. Cl. Salmas. in Solin. p. 128. Wess.

221. 90. Τοὺς Ἀιλιαντελοὺς] Videntur haec conformata ex Platonis Critia p. 115., similibusque Platoniorum de Atlantide insula incolis tabellis apud Proclum in Tim. p. 55. Wess.

221. 94. Τοῖς παρ' Ἑλλήσι μυθολόγοις] Hoc requirunt Codd. meliores, nec dissimile est H. 30. Aget de fabulis illis c. 56. Wess.

222. 97. Ζηκουμένης παρ' αὐταῖς περιπέτειον] Atqui longe maior peditum est quam equitum numerus, quem in expeditionem duxit. Ergone scripserat πέλων μὲν διαζήτων, ἰππέων δὲ τρισμυριάτων; addita profecto ratio eiusmodi quid postulat. Wess.

222. 6. Τὴν Κέρην καλουμένην κατοικοῦντας] Verum hoc insulae nomen. Polybius in extrema Mauritania contra montem Atlantem a terra stadia viti abesse prodidit Cernen, auctore Plinio VI. 31. Habet eandem Dionys. Perieges. v. 218. ubi Eustath. ταύτην δὲ τὴν Κέρην, inquit, οἱ μὲν νηὸν φασιν ἐν τῷ ἄκρῳ, οἱ δὲ τοῦτο οὐ δέχονται, insuper addens, de situ eius parum inter sese veteres consentire: quod profecto haud mirandum, cum fabulosa pleraque omnia sint, quae de ea in literas fuere relata, ut Strabo I. p. 82. iam olim animadvertit, et pluribus exsequuntur Is. Voss. in Melae II. 7. et H. Dodwell. Diss. de Periopl. Hannon. c. 6. 7., quamquam in plerisque discordes. WESS. Κέρην ad sui libri marginem correxit etiam Is. Vossius. IDEM in Add.

222. 8. Τῷ φόβῳ] Co. Cl. 2. optime. Vid. inf. c. 59. XII. 76. XIII. 14. WESS.

222. 10. Καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἠβηδὸν ἀποσφάζει] Omnes puberes. Appian. Bell. Hisp. p. 479. Lucullus ἐπεσφύμει κτείνειν Κάρναλους ἁπαντας ἠβηδόν. et Hannibal. p. 454. τὴν Ζακάνδουλον πόλιν ἠβηδὸν διέσφειρε. quo modo saepissime Noster. Vid. XII. 72. 76. 80. XIII. 30.; aut τοὺς ἠβῶντας ἀποσφάζει ut XIII. 104. Conf. Lamb. Bos Animadv. c. 6. Quae vero de Cerceanae post pauca Rhodom., ea ἀδύτητα ἀμείνω. WESS.

222. 12. Τῆς δὲ περὶ τοὺς Κερναίους etc.] Pro Κερναίους legendum Κερκηνάους. Rhod.

222. 17. Πάλλιν — ὁμῶνρον ἐαυτῆς κτίσει] Hanc Myrinam unus, quod quidem rescire potui, Agathias Scholasticus Praefat. L. I. p. 5. obiter memorat; de patria enim sua, Μύρινα δὲ, inquit, οὐ τὸ Θούριον πόλισμα, οὐδὲ ἐῖ τις ἔτιρα κατὰ τὴν Εὐρώπην τυχὸν ἢ Ἀσβέρην τῆδε κέκληται τῷ ὀνόματι. et fortasse ex hoc Diodori loco; legit enim hos libros diligenter. WESS.

222. 25. Γοργόνων, οὐσῶν πλησιοχώρων] Gorgades insulae, Gorgonum quondam domus dicuntur Plinio VI. 31. Alii Cernen ipsis incolendam dedere, quos inter fuisse videtur Palaephatus Incredib. Histor. c. 32. Φόρον ἦν ἀνὴρ Κυρηναῖος: οἱ δὲ Κυρηναῖοι κατὰ γένος μὲν εἰσιν Αἰθιοπες. οἰκοῦσι δὲ νῆσον τὴν Κερνήνην ἔξω οὐσῶν τῶν Ἡρακλειῶν στῆλων. Sic quidem nunc legitur; quod tametsi tueri conatur H. Dodwell. Diss. de Periopl. Hann. c. 6. nunquam tamen tenebit, Cyrenen a Palaephato insulam, eamque ultra Herculis columnas, fuisse habitam: Cyrene enim Graecorum colonis frequentata, nemini non per Graeciam erat cognita, nec potuit adeo in sedem, longissime dissociatam, transferri, nedum eius incolae ex Aethiopico genere arcessi: taceo κατὰ Καρχηδῶνα insulam hanc Gorgonum a Palaephato collocari, quod ipsum de Cerne in Plinii VI. 31. Corn. Nepos affirmat, ex adverso maxime, inquiens, Carthaginis. Itaque Phorcyn Κερναῖος, οἱ δὲ Κερναῖοι et νῆσον τὴν Κέρην in Palaephato fuisse suspicor. Mox ἐγάμυλλον ἔθνος gens est in contentione par atque

aemula, uti L. XV. 71. XVI. 86. Gorgonum autem populus non modo Atlantidas equiparabat, sed insidiis adpetebat; quod egregie exprimit Co. et M. ἐγεδρον: adhiberi enim saepe solet, sicuti et ἐγεδρεῖν de insidiis Plut. T. II. p. 87. B. ἐγεδρεῖν σου τοῖς πράγμασιν ἐργηγορὸς ὁ ἐγδρός αἰ. unde ἐγεδρός τῆς σωκείας, qui illi insidiatur inf. IV. 51. et quae And. Dounacus Praelect. in Demosthen. p. 132. Quare suum illi locum reddidi. WESS.

223. 41. Ἀνταῖς περιχθέντος] Ἀντὰς Co. M. male. Vid. XX. 53. 87. WESS.

223. 42. Θάψασαν — ἐν τρισὶ πυραῖς] Sepulturae ignium, uti Minutius Felix aiebat, tradidit. Θάψειν combustionem corporis commodissime indicat. Appian. Hannib. p. 577. Hannibal, inquit Gracolum ἔθαψεν, καὶ τὰ ὄσῳ Ῥωμαῖοις ἐπέμψεν rogo impositum combussit et reliquias Romanis misit. Philostrate. Heroic. XI. p. 721. ὡς οὐχ ὄσῳ πυρὶ θάψασθαι, οἱ ἑαυτοὺς ἀποκτείναντες, nefas esse eos igni, qui sibi manus intulissent, sepelire. Quod posterius fuisse putarem in Epigram. CLXXII. Greg. Nazianz. in Anecd. Muratorii p. 158.

Ἀίσσομαι, ἦν γε θάνω, ποταμῷ δέμας, ἢ κένεσον
Ῥήματα, ἢ περὶ θάψατε παντοφάγω.

non, uti editum, δάψατε, nisi poetam videretur imitatus Iliad. ψ, 182.

— — — Ἐπορα δ' οὔτι

Ἀίσσο Πριαμίδην περὶ θάψαμεν, ἀλλὰ κένεσον.

Plura hoc de genere collegit Gisb. Cuper. I. Obser. 7. WESS.

223. 46. Ὑπὸ Πελοείως τοῦ Αἰῶς] Fabulam fuse exponunt Critici in Apollon. Rhod. IV. 1515., et Lucianus D. Marin. XIV. Ovid. Metamorph. IV. 771. WESS.

223. 51. Ἔθετο τὴν ἐπὶ τῆς Αἰβύης στήλην] Vid. L. IV. 18. WESS.

223. 64. Ἐλευθεροκλιτικὸς καλεῖσθαι] Homines erant feri atque acres, qui ne regibus quidem unquam paruerunt, ut Cicero XV. Ep. 4. et V. Attic. Ep. 20. docet: atque haec caussa nominis. Sedes prope Amanum montem, urbemque praecipuam habebant Pindenissum. WESS.

223. 67. Αἰὰ Φοργίας τῆς μεγάλης ἐπὶ θάλατταν] Descendit e Tauro ad mare Aegaeum Myrina, quorsum commodissimum per Phrygiam maiorem iter est. Mare magnum θάλατταν μεγάλην, Oceanum vocant. Cicero Somn. Scip. c. 6. terra parva quaedam insula est, circumfusa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis. Stephan. in Ὀξεανός. προσαναγορεύονσι ἐξείνον — οἱ τὴν Αἰῶν οἰκῶντες μεγάλην θάλατταν. Videor itaque haud iniuria restituisse, quod scripti libri dabant. Porro παραθαλάττιον ζῶσαν si brevi post malueris, non admodum refragabor: nec gravis tamen mutandi caussa est. Vide Cl. Duker. in Thueyd. III. 91. WESS.

223. 68. Τὴν ἐπιθαλάττιον] Melius παραθαλάττιον. RHOD.
 223. 73. Κίμην] Hanc et Acolidis Myrinam Amazonibus
 nomen atque originem dehuisse, vulgi fama erat, ut Strabo XI.
 p. 771. A. XII. p. 827. B. et Stephanus atque alii in Dissert. P.
 Petiti de Amazon. c. 33. ostendunt. De Pitane et Pricne non eadem
 omnibus opinio: nam quod Ninam urbibus, quae Amazones
 auctores habuerunt, idem Petitus c. 35. annumerat, ea in re de-
 ceptus est a Poggii versione. WESS.

223. 78. Ὀμώνυμον τῇ — ἀδελφῇ] His vehementer pu-
 gnare Abr. Berkelius ea censet ad Steph. Μυτιλήνη, quae inf.
 L. V. 82. de Mitylene Macarei filia, unde urbi nomen venerit,
 perscripta leguntur: et sunt profecto contraria; nec opus tamen
 ut ea inter se conciliemus aut interpretatione leniamus. Diodo-
 rus enim non quid ipse arbitretur, sed ab aliis in literas relatum
 animadverterit, his libris inseruit: quae caussa, cur de urbium
 originibus, Deorumque natalibus saepe contraria et pugnancia com-
 plectantur. Perinde autem erit, sive Μυτιλήνη an Μυτιλήνη
 probaveris: utrumque veteribus in usu fuit, quamquam hoc nuni
 malunt. Vid. Is. Voss. in Melae L. II. 7. WESS.

224. 87. Τὸ προτοῦ] Τὸ τοῦ προτοῦ Vat. prave. Vid. I.
 63. WESS.

Ibid. Ὑπὸ τῶν κατοικοῦντων ἐν αὐτῇ ποτὲ Θραυῶν] Haec
 verior nominis caussa, quam et L. V. 17. praeter alias adfert. Stra-
 bo VIII. p. 532. C. et X. p. 702. A. vetustissimos Graecorum
 σάμους appellasse τὰ ἕψη, loca celsiora, atque hinc insulae
 venisse nomen Σαμί prodit; haud quidem id male: si scisset ta-
 men Samin et Same in Persica et aliis veteris Scythici sermonis
 dialectis non aliud esse ac terram, haud dubie assensus fuisset Th.
 Sigef. Bayero, affirmanti insulam, quod Thraciam esset sedes et
 terra, ita dietam videri in Memor. Scythie. T. III. Comment. Pe-
 tro-Polit. p. 369. WESS.

224. 92. Τοὺς ὀνομαζομένους Κορύβαντας] Non alii vi-
 dentur fuisse ac Magni Διὸς, μεγάλοι θεοί, Cabiri, Dioscuri. Or-
 pheus Hymn. XXXVII. in Curetas

Κορυβῆτες, Κορύβαντες, ἠνάκτορες, ἐδδύνατοι τε
 Ἐν Σαμοθράκη ἠνάκτες, ὁμοῦ Ζητὸς κήροι αὐτοί.
 Ἥνοιαι ἄναοι, πηγοτρόφοι, ἀεροειδείς,
 Ὅτι καὶ οὐράνιοι Αἰδύμοι κλέεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ.

quam tamen natalium et dignitatis gloriam labentibus annis interver-
 terunt, sibi que vulgi superstitione sumpserunt Tynlaridae fratres,
 sicut egregie docuit T. Hemsterh. in Lucian. D. D. XXVI. Iam
 quod additur, inter ipsa mysteria initiatis ἐν ἀπορρήτῳ tradi, quo
 Corybantes patre sint procreati, id secus atque oportuerat, accepit
 Thom. Galeus ad Apollodori I. 3. 4. Vid. et infr. L. V. 49.
 WESS.

224. 98. Μετὰ στρατιᾷς τῆς συνεπιστάσεως] Praestat
 συνεπιστάσεως, qui pariter cum Mopso e Thracia armis Lycurgi
 fuerant eieci, eiusque regionis possessione excederant. De Mopso
 autem hoc ac Sipylo res obscura est: alios dabit Strabo extremo
 Lib. IX. WESS.

224. 20. Ἐν οἷς περιεσῶγει τὴν Ἥραν λέγονσαν] Iliad. Ξ,
 200.; quos quidem versus Aegyptii L. I. 12. usurpabant, ut sua
 in regione ad Nilum flumen Deorum natales constituerent: philo-
 sophero vero, ne poeta ignorasse videretur, aquam esse rerum om-
 nium primordium, τῶν ὅλων κοσμογόνον στοιχεῖον, ut ait He-
 racleides Allegor. Homer. p. 439. Adeo quisque pro instituto suo
 poetam in partes vocabat. WESS.

224. 27. Καὶ παραθέσεις] Citra flagitium negligi hand-
 quaquam id potest. Cultissime Antipater in Stobaci Serm. LXV.
 p. 417. αἱ μὲν ἄλλοι φιλῶν — εὐκτασι ταῖς τῶν ὁσπητίων —
 κατὰ τὰς παραθέσεις μῆξεσιν, αἱ δὲ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ταῖς
 δι' ὅλων κρύπτειν. ubi genus hoc non intellexit interpres. Vide
 II. 38. WESS.

225. 41. Μεταγωγῆν δ' αὐτοῦ τὴν προσήγοριαν] Sic
 scripserat: non enim ipse Uranus coelo suum nomen, sed post
 eius mortem homines, de quibus bene fuerat meritus, indiderunt.
 Κόσμος pro Coelo inf. c. 61. Philo Ind. De mundo non Cor-
 rump. p. 939. B. λέγεται τοῦτον ὁ κόσμος — μόνος οὐρανός.
 εἰς δὲ ἀπιδὼν Ἀναξάγορας πρὸς τὸν πνθανόμενον, — ἀπειρί-
 νατο, τοῦ τὸν κόσμον θεάσασθαι. Ita mundus pro coelo Virgil.
 I. Georg. 5.

— Vos, o clarissima mundi

Lumina, labentem coelo quae ducitis annum!

ubi vide Taubman. Αὐτοῦ, quod Mss. auctoritate scriptori asse-
 ruimus, Rhodomanno verius quoque visum fuisse, ea, quae Notis
 suis deinceps adstruxit, affirmavit. WESS.

225. 46. Οὐρανὸν δὲ μυθολογοῦσι γενέσθαι] De Atlanti-
 darum religione et republica longe alia Plato in Critia p. 113.
 Haec autem Eusebius maximam partem excerpit L. I. Praep.
 Evang. 2. p. 57. WESS.

225. 48. Ἐκ Τιταλας] Vid. infra V. 66. WESS.

225. 55. Τὴν τε καλουμένην Βασιλειαν] Aristophanes
 σωματοποιεῖ τὴν Βασιλειαν ὡς γυναικα in Avib. v. 1535. sed
 ridiculi caussa: notant tamen Critici ex Euphronio Iovis filiam
 fuisse Βασιλειαν, ut adeo in fabulis, nam et Cratinus eius com-
 meminit, olim haud obscura fuerit. WESS.

225. 56. Ὑπὸ ἐνίων Πανδώραν μετονομασθεῖσαν] Ex-
 plicat Philo Ind. De Mund. non Corrup. p. 944. D. παρ' ὃ μοι
 δοκοῦσιν οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ποιηταὶ Πανδώραν αὐτὴν ὀνομάσαι,
 πάντα θεωρομένην. quibus gemina commentatur Lib. De Mund.
 Opif. p. 30. D. Hesych. Πανδώρα, ἡ γῆ, ὅτι, τὰ πρὸς τὸ ζῆν
 Vol. I. 19

πάντα δωρεῖται, ἅφ' οὗ καὶ ζεῖδωρος καὶ ἀρησιδώρα. ubi nollem ultimae voci vim fecisset eruditissimus Gronov.; optimi enim coloris est, ut praeter Schol. in Comici Aves v. 972., unde haec Hesychius depromsit, Pausan. I. 30. p. 77. et Alciphron L. I. Epist. 3., cum eleganti Steph. Bergleri nota, docent. WESS.

225. 63. *Αὐδῆξασθαι τὴν βασιλείαν*] Visum hoc est commodius et cultius. *Basileam* successisse non erat, cur adderetur: tenor orationis id pro se loquitur. Genus loquendi probat Diodor. II. 33. 34. et infr. c. 61. saepeque alias. WESS.

226. 74. *Εἰς τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν*] Ergo et Eridanus in Atlantidarum finibus? An voluit imperium eorum usque in Europam atque Etruriam fuisse propagatum, ut Plato in Timaeo p. 25. A. De fluvio uberius inf. V. 23. WESS.

226. 78. *Σύγκοπον γενέσθαι*] Viribus defectam corruisse: est enim *σύνκοπη κατάπτωσης ὀξεία τῆς δυνάμεως praeceps virium omnium collapsus*, explicante Galeno XII. Method. Medic. p. 167., adeoque amplius et gravius est τῷ *λειποθυμῆσαι*. WESS.

226. 85. *Σελήνην δὲ τὴν μήνην*] Vetus *Lunae* nomen in Graecia erat *μήνη*, quod ex Phoenicum *𐤎𐤍* formatum, Deam *Lunam*, uti *Μῆν Λυμν* significabat, docente, et Diodori laud obliato, Camp. Vitrina in Esai. LXV. 11. p. 903. WESS.

226. 86. *Ανεροθ. δὲ τοῖς ὄχλοις τὸν τε ὄνειρον*] Addidi binas voces, quas et oratio et insignis Codd. concordia negligi vetabant. Solchant autem ea, quae per quietem viderant, expergefacti, si dira essent soli narrare, si laeta aliis. Vid. Sophocl. Elect. 425. Aristoph. Ran. 1379. et utrobique Criticos veteres. WESS.

226. 92. *Τῶ δὲ διὰ τῶν τυμπ. — πρόσφω ἐνθεάζουσαν*] Proprium hoc magnae matri eiusque cultoribus. Lucian. Alexand. c. 13. *σεῖον ἄμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῆ μητρὶ ἀγέροντες καὶ ἐνθεάζοντες*. Lymphati enim discurrebant, ut Medea *ἐνθεάζουσα* inf. IV. 52. eamque ad rem haud parum conferre tympanorum et cymbalorum circumstrepentes soni putabantur. Philostrat. Epist. XIV. *οἱ τελοῦμενοι τῆ Περὶ μαίνονται, πληγέντες τὰ ὄπια κτύποις ὀργάνων*. quibus non multum dissimilia Dionysius T. II. p. 177. Alioqui vatibus, Deo plenis, et futura canentibus tribuitur, sicuti IV. 69. ubi fortasse plura. Paulo autem ante *λελυμένην τὰς τρίβους* si volueris ex Eusebio, auxilio esse poterunt Codd. vetustā, id c. 59. probantes. WESS.

226. 3. *Καὶ ταῖς διὰ τῶν τυμπ. — ἀπομιμομένους*] Explicabunt haec, ex optimis Vindobon. schedis, ne claudicare pergerent, correctā, praestantes Diogenis Tragicī versus in Athen. IV. p. 636. A. et Apollon. Rhod. I. 1139. WESS.

226. 8. *Βασιλέα Φρυγίας καὶ Ἀνδίας Μήνονα*] Eustath. in Homer. p. 368. *Μήνορες λέγονται ἀπὸ τινος Μήνονος ἢ Μάλωνος, τραπέντος μὲν τοῦ ἁ εἰς ἧ, τοῦ δὲ ἰ μένοντος ἀνεκφωνήτου*.

qui quidem Maeon regioni rex imperavit. Claudian. II. in Eutrop. 244.

— — — *Sed quid non longa valebit
Permutare dies? dicti post Maeona regem
Maeones.*

Dindymē, quam tori consortem adsevit, a monte Dindymo prope Cyzium, in quo matris Dindymenes fanum, nomen accepit, nisi si contra evenisse velint, quod paene suspicor. Vid. Schol. Apollon. Rhod. I. 985. WESS.

226. 10. *Τὸ προσπαγορευόμενον Κόβελον*] Plerisque mons τὰ *Κύβηλα*. Strabo XII. p. 852. A. ἀπὸ τῶν *Κυβέλων ἢ Κυβέλη*. Hesychius: *Κύβηλα, ὄρη Φρυγίας*. quibus gemina Schol. Comici in Aves v. 877. *Cybelum* Virg. Aen. III. 110.

*Hinc mater cultrix Cybeli, Corybantiaque aera
Idaeumque nemus.*

ubi Servius, *cultrix*, inquit, *Cybeli*, id est, montis Phrygiae, in quo colitur, a quo *Cybele* dicta. WESS.

227. 19. *Πολυκάλαμον σόργου πρώτην ἐπινοήσαι*] Alii Panos inventum esse aiunt. Virgil. Ecl. II. 32.

*Pan primus calamos cera coniungere plures
Instituit.*

Describitur autem multo elegantissime ab Achille Tatio IV. p. 475. et Tibullo II. 5. 31.

*Fistula, cui semper decrescit arundinis ordo;
Nam calamus cera iungitur usque minor.*

ubi vide Ian. Broekhus. Porro quae sequuntur de remediis morborum, quae Cybele invenerit, ea haud iniuria *medicam* *λατρὸν* adpellari Diogeni Tragicō in Athen. XIV. 9. p. 636. A. ostendunt. WESS.

227. 26. *Ὅρειαν μητέρα*] Hunc eius titulum declarat Cornut. De nat. Deor. c. 6. et Ger. Io. Voss. II. Idolol. c. 54. WESS.

227. 31. *Μετενεγκεῖν ἐπὶ τοὺς αἰλοὺς τὴν ὄλην ἄρμονίαν*] Non deerant, qui Marsyae auctori *σόργου καὶ αἰλοὺς*, quin et *σόργου πολυκάλαμον* tribuerent, ut Metrodorus et Euphorion in Athen. V. p. 184. A. cum animalversione Salmas. ad Solin. p. 584. crebrior tamen fama vigeat, Hyagnidem, Marsyae, ut ferebant, patrem, primum tibias invenisse, artemque illis canendi alios docuisse, apud Plut. de Music. p. 1133. E. et in Marmore Pario Epoch. 10. Marsyae vero dabant τὸ *μητροῶν αἰλήμια*, sive eos tibiarum modus, quorum usus erat in sacris magnae Matris, teste Pausan. X. p. 873. Sed haec, ut in rebus antiquissimis, non omnia expedita, sed et scribentium diversis opinionibus paene pugnantia reperias. Vid. Ezech. Spanh. ad Callim. Hym. Dian. 245. et T. Hemsterh. in Lucian. D. D. XII. 1. WESS.

227. 34. *Ἐλικίης* Vind. Co. quod malo. Vide sup. II. 5. WESS.

227. 36. Ὑστερον δὲ κληθέντα Πάπια] Erat cum non spernendum arbitraret Coisl. Πάπια, cuius in Rheae sacris non exigna olim dignitas. Πάπιαδος γὰρ ὁ Πάπ τῆς Ρέας, ut Critici notant ad Pindari Od. III. Pythionic, quin ipsi Pindaro, sicut iidem monent, Μαρτὸς μεγάλας ὀπαδῶς, magnas matris peccator: quae forte caussa, cur eundem μεγάλως θεοῦ ἐνία παντοδαπῶν alio in carmine dixerit apud Aristotel. Rhetor. II. 24. p. 111. Nunc nihil muto. Πάπιας Bithynorum sermone Iovem atque Attin indicabat. Eustath. in Hom. p. 565. ἐνιωῦθα δὲ χορησίον καὶ τὸ τοῦ Ἀθηνῶν ἐπιόντος ἐν Βιθυνιακοῖς, ὅτι ἀνάγχις εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὄρων Βιθυνοὶ ἐξέλιον ΠΑΠΑΙΑΝ τὸν Αἴα, καὶ Ἀττιν τὸν αὐτόν· ὁμοίως καὶ Ἡρόδοτος τὸ, καλεῖται Ζεὺς ἐπὶ Σαυθῶν ἀρθότατα Παπῆος. ἔξ ὧν συνέγεται θεῶν εἶναι τινὰ λέξιν τὸ ΠΑΠΙΑΣ καὶ Πάπιας καὶ τὰ τοιαῦτα. Bene. Herodoti locus, quem signat, legitur L. IV. 59. WESS.

227. 41. Καὶ τὸν Ἀττιν ἀνέλκοντος] Multo aliter de fati Attidis Imp. Iulian. Orat. V. p. 165., aliter Nicandri Schol. Alexiph. v. 8., qui Adonidis fabulam cum huius exitu permiscet: quod non est mirandum, quando Deum matrem et Venus, Attidis et Adonidis sacra per Phrygiam et Lydiam saepe pro iisdem habebantur, docente Proclo Diadocho in Ptolem. Tetrab. p. 79. WESS.

227. 45. Ταύτην ὀλοκάζουσαν] Ob Attin interemptum: ὀλοκάζουσα ἐπὶ τῷ Ἀττιν, quo modo Lucian. Dial. D. XII. 1., cui iunge Clement. Alex. Protrept. p. 20. et Strabon. X. p. 720. WESS.

227. 52. Ἐν Ἐπιῆν εὐρεῖν] Vid. L. I. 16. WESS.

227. 55. Καὶ τῶν Νυσάλων] Est ex Stephani Νυσαιέως, quod in antiquorum numis et Diodoro frequens; nec reiectaneum tamen prorsus Νυσάλων, de quo ad L. I. 27. Musae autem iudices sedent in hac lite apud Lucian. D. D. XVI. 2. et Liban., quos antestatus est Cl. P. Burman. in Ovidii VI. Met. v. 400. WESS.

227. 56. Πρῶτον κίθαρίσαι ψιλήν] Est ψιλή κίθαρίς, cum solo nudoque citharae cantu psallitur; quod genus musicae qui exercent, illi ψιλοὶ κίθαρισταὶ Athenaeo XIV. 9. p. 637. F. Psilocitharistae in Domit. c. 4. Sueton., ubi Casaub. hunc Diodori locum haud praeteriit. Apollo sola itaque cithara primam insonuit, post dein vocem congruentem illi adiunxit, ut solent citharoedi. Vid. Plat. Ion. p. 533. B. WESS.

228. 68. Ἄβο τέχνης ἅμα πρὸς μίαν συγκολνεσθαι] Nempe tibiaram certamen cum arte gemina vocis et fidium: nec adeo tamen iudicium iniquitas Marsyae, quam Apollinis, eum capistro os et buccas substringentem praese contententis, ira nocuit. Οἶμι, Plutarch. ait VII. Sympos. p. 713. D., καὶ τὸν Μαρσάριον ἐκεῖνον ὑπὸ τοῦ θεοῦ κολασθῆναι, ὅτι φορβεία καὶ ἀλοῖς ἐπιστομίας εἰσὶν ἐτόλμησε ψιλῶ μέρει διαγωνίζεσθαι πρὸς ᾧδῆν καὶ κίθάραν. quo de loco plura Cl. Salmas. ad Solin. p. 585. WESS.

228. 72. Ἐξουσίαν ταύτην — δίδουσαι τῆς κολπῆς] Nisi erro, scripsit τῆς χορησίας. mentio κολπῆς, cum agatur de usu oris in fidium tibiaeque cantu, non est opportuna admodum. Porro τὴν ἰδίαν τέχνην paullo post praecoptavi, sententia orationis ad stipulante. WESS.

228. 78. Ἐαδῆραι ζῶντα τὸν ἠτηθέντα] Vide Cel. I. Perizon. in Aelian. XIII. V. H. 21. et L. Beger. Thes. Brandenb. T. III. p. 196. WESS.

228. 79. Βαθῶς ἐπὶ τοῖς — ἐνέγκαντα] Huic simile est XIV. 61. τῶν δὲ Σικελιωτῶν οἱ πλείστοι χαλεπῶς γέροντες ἐπὶ τῷ μὴ βοῦκεσθαι, et c. 99. Aspendii χαλεπῶς ἐνεγκόντες ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασι. Isaacus princ. Orat. de Ciron. Heredit. ἐπὶ τοῖς τοιαύτοις ἀνάγκη ἐπὶ χαλεπῶς γέρον. Contra Demosthen. in Theocrin. p. 723. ἵνα μὴ δοκῆτε αὐτὸν πρόως ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις γέρον. et in Timocrat. p. 474. Posses et neglecta praepositione, ut Xenophon. III. Hellen. p. 388. Lysander βαθῶς γέρον τῆς ἀτυχίας et L. V. p. 429.; quod genus cum Ioseph. amplectatur XVII. A. I. 10. 3. et XVIII. 7. 10., mihi quidem dubium non est, quin scripserit, uti Codd. scripti edunt, ἢ δεινῶς γέροντος τοῦ νεανίσκου τῷ ψηφίσματι τοῦ θανεῖν L. XVIII. A. I. 3. 4. WESS.

228. 80. Ἐκρήξαι τὰς χορδὰς] Confer inf. L. V. 75. WESS.

228. 82. Μοῦσας ἀνευρεῖν τὴν μέσην] De his Musicae intervallis copiose Aristoxenus II. Harmon. p. 49. Cl. Ptolemaeus II. Harmon. c. 10. et Philosophus Probl. XIX. 3. etc. WESS.

228. 83. Θάμνην] Θάμνηρον Co. M. Pogg. Vid. infr. c. 67. WESS.

228. 93. Πρὸς ᾧ θρηνοῦντας] Veris initio, cum sol aequinoctialem circumulum ingreditur, teste Schol. Nicandri Alexiph. v. 8. et praeter ceteros Iuliano Orat. V. p. 168. C. WESS.

228. 96. Τὸ παλαιὸν βωμοὺς ἰδουσαμένης] Haec mihi sana non videntur: sermo est de Phrygiis, qui olim aras Cybelae statuerint, dein templum illi Pessinunte erexerint; quare rectius Euseb. βωμοὺς ἰδουσαμένης. Ἐν Πισινούντι habebis et Eclog. 2. Lib. XXXVI, sed Πισινούντι aut Πισανούντι, ut Pogg. legisse videtur, praestat. Vid. ad Hierocl. Synecd. p. 697. et Tzet. in Lycophon. v. 355. WESS.

228. 1. Μῆδον τοῦ βασιλέως] Rectius Μῆδον. Inter antiquos enim Phrygiae reges nobilissimus est Midas, tot praestantiss. auctorum monumentis celebratus; φιλοχρησάτων eius exaggerat Ovid. L. XI. Metamorph. Memorabile est ad eum Sileni responsum apud Plutarch. in Consol. ad Apoll. p. 115. D. Vide proverbium, Auriculas αἰνὶ Μίδα habet, item, Μίδα λοεπλετιάρ. Κηοῦ. Μῆδον τοῦ βασιλέως] Ita Poggius legit, ratam certamque faciens Rhodom. coniecturam. Midas Deum Matris mysteria multitudini, ut religionis huius fraude sibi obstrictam et obedientem haberet, studiosissime tradidit, docente Clemente Alex. Protrept. p. 12. Iustinus

XI. 7. *Post hunc, Gordium, filius Mida regnavit, qui ab Orpheo sacrorum sollemnibus Phrygiam religionibus implevit, quibus tutior omni vita, quam armis fuit.* Plura de callidissimi hominis artibus Simson. Chron. A. M. 3308. et Iac. Perizon. in Aelian. III. V. II. 18. WESS.

229. 12. *Καὶ τὸν σφαιρικὸν λόγον — ἔξεργεῖν*] Hercules, ab Atlante eductus, cum Graecis τὸν σφαιρικὸν λόγον primus communicavit, infr. L. IV. 27., fueruntque adeo uterque rei astrologicae diligentissime intenti, ut praeter Is. Tzetz. in Lycophron. v. 879. Herodorus docet in Clement. Alex. I. Strom. p. 360. Et quamquam haud multum a fabulis absunt, quae de sphaera Atlantii memorabant, agnoscente H. Dodwello Dissert. III. Cycl. c. 1., quaeri haud sine caussa potest, haecine sphaerae fabricam, an sphaericam coeli rationem et formam, cuius Atlas inventor fuerit, potissimum spectent? Posterius ut pro vero censatur, vehementer Cl. Salmas. in Solin. p. 578. urget. Mihi prius placet: namque et Plinius II. N. H. 8. Atlanti auctori *sphaeram* tribuit, et Diodorus, non hoc tantum loco, sed et infr. IV. 27. τὴν τῶν ἄστρων σφαιρῶν cum accuratissime confectam possedisse perhibet. WESS.

229. 19. *Ἑσπερον*] De eo Is. Tzetzes in Lycophron. v. 879. Noster autem infra IV. 27. Hesperum, non filium Atlantis, sed fratrem, ut fabulae saepe sibi sunt contrariae, facit. WESS.

229. 29. *Ἀστειοσπῆ*] Arato *Στεροσπῆ* dicitur Phaenom. v. 263. Nonno Dionys. III. 330., qui *Meropen* prave *Πρόρη* vocat, Apollodoro III. Bibl. c. 10. I. Facit cum Diodoro poeta in Schol. Pindar. Nemeon. Od. II. et Hygin. Fab. LXXXIV. cum Munckeri nota, estque idem nomen: nam *Στεροσπῆ* καὶ *Ἀστειοσπῆ* καὶ *Ἀστειοσπῆ* ταυτὸ ἐστὶ, ut bene Diaconus in Aspidem Hesiodi. WESS.

229. 30. *Ἐδνεστάτοις ἤρωσι καὶ θεοῖς*] Illustrat haec Ovidius IV. Fast. 171., Schol. Germanici Arat. v. 243., quemque is excerpit, Eratosthen. Cataster. 23. WESS.

229. 43. *Ἐλλήθην δὲ Ἀτλαντίδες καὶ Νύμφαι*] Articulum, qui fraudi fuit Rhodom., vertenti, *Atlantidam* nomen etiam *Nymphis* attributum fuit, hinc sustuli. Contra enim evenit; *Nympharum* nomen, quod commune id feminarum ea in gente nomen esset, *Atlantides* inpetrarunt. WESS.

230. 53. *Ἄξυ παῖδας γενῆσαι*] De Curetum origine, numero, gestisque rebus dubia et incerta omnia: quos decem hoc loco et Iovis filios, eos novem atque aut Idaeorum Dactylorum posteros aut terrigenas perhiberi ait L. V. 65. Ennius quodam modo suffragatur Diodoro, cum apud Lactantium I. Instit. II. Iupiter, inquit, aetate pessum acta, in Creta vitam commutavit, et ad Deos abiit, cumque Curetes filii sui curaverunt, decoraveruntque eum, et sepulcrum eius est in oppido Gnoso — inque sepulcro eius est inscriptum antiquis literis Graecis ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΥ, i. e. Latine, Iupiter Saturni F. Adde Ciceron. III. N. D. 21. WESS.

230. 54. *Προσαγορεῦσαι καὶ τὴν νῆσον — Ἰδαίαν*] Hoc Cretae nomen non praeteriit Stephan. in *Κρήτη*, neque Io. Meurs. I. Cret. 3. Vid. mox c. 71. Cretensium vero fabulas de Iove exsequitur infr. L. V. 70. WESS.

230. 63. *Κατέχειν τὰς ἀκροπόλεις*] *Διακατέχειν* etiam infra usurpat. RHOD. *Διακατέχειν* St. m. C. M. Cl. V. bene. Vid. infr. XV. 82. WESS.

230. 66. *Κρόνια προσαγορεύεσθαι*] Huiusmodi in Elide *Κρόνιον* inf. XV. 77. et in Sicilia *Cronium* eiusdem libri c. 16. et *Κρόνιος ὄχθος* Dionys. Halicarnas. L. I. A. R. p. 27. in Italia. WESS.

230. 74. *Τοῦ Κρόνον μετὰ τῶν Τιτάνων*] Paulo diversiore modo infra c. 72. WESS.

230. 81. *Ἐξεργεῖται δὲ τῶν ὀχθῶν*] Eusebii τῶν ἀγαθῶν blandiri posset, si vestigia Diodori diligentius legisset. Credo eius esse interpretamentum, multa, dum haec excerpit, mutantis et negligentis. Vide infra c. 72. WESS.

230. 82. *Ζῆρυ, διὰ τὸ — τοῦ καλῶς ζῆν*] Eustath. vide in Homer. 436. et Cornutum de Nat. Deor. c. 2. et Recognit. S. Clement. I. X. 33. WESS.

230. 86. *Εἰς τὸν αἰῶνα*] Cur hoc mutarent, caussae nihil erat: sic cap. 56. et 73. πρὸς τὸν αἰῶνα. Lycurgus in Leocrat. p. 155. de Troia, a Graecis eversa, τὸν αἰῶνα ἀόικητός ἐστι et Ioseph. I. B. I. 21. 10., quem vide cum Spanhem. nota. WESS.

230. 89. *Ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς*] L. I. 23. WESS.

231. 98. *Οἱ δὲ τρεῖς γεγονέναι παραδεδώκασιν*] Imo et quinque, uti Cicero III. N. D. 23. WESS.

231. 10. *Διμήτωρα δὲ Διώνυσον — ὀνομάσθαι*] Hos inter Orpheus Hym. XLIX. 1.

Κλῦθι μάκαρ Αἰὸς νῆ' ἐπλήθει Βάκχε διμῆτωρ.

et Alexis in Athen. II. 2. p. 37. B.

Ὁ γὰρ διμῆτωρ Βρόμιος αὐὸ χαίρει συνὼν

Ἀνδράσι ποτηροῖς.

quos auctores habere potuit Ovidius IV. Met. 12.

— — *Bacchumque vocant, Bromiumque Lyaeumque*

Ignigenamque, satumque iterum, solumque BIMATREM.

Ut vero Diodorus ad vini ingenium Bacchi fabulam, secutus sacerorum interpretes, transfert, haud aliter Cornutus, in quibusdam tamen diversus, Nat. Deor. c. 30. WESS.

231. 15. *Νομῆεσθαι*] *Ὀνομάζεσθαι* Co. M. frequenti peccato. Vid. I. 23. WESS.

231. 17. *Ἐξ Αἰὸς καὶ Ἀήμητρος — διασπασθῆναι*] Iovis et Proserpinae filium a Titanibus dilaceratum plures tradunt. Clemens X. Recognit. c. 20. *Dehinc Persephonae, quae ei ex Cere fuerat suscepta, Iupiter miscetur: ex qua Dionysum genuit, qui a Titanis disceptus est.* Hygin. Fab. CIV. *Liber ex Proserpina, quem Titanes carperunt:* ubi plura Doctissim. Muncker. neque

ab his dissidet auctor infra L. V. 75. Tamen non longe hinc abit Cornutus c. 30. p. 220. *μυθολογείται δ' ὅτι διασπασθεὶς ἐπὶ τὰ ν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Πέρας.* Vide mox c. 64. WESS.

231. 29. *Ἐπεὶν τὸν οἶνον*] Eius moris caussam et rationem declarat Palladius in Octobr. Tit. XIV., et Geoponic. auctor L. VII. 4. WESS.

231. 36. *Ἀήμητραν γῆν μητέρα προσαγορεύσθαι*] Ueberius explicuit L. I. 12. WESS.

231. 39. *Περὶ ὧν οὐ θέμις τοῖς ἀμνήτοις ἱστορεῖν*] Supra omnia diligentissime cavebant, ne sacrorum arcana τοῖς ἀμνήτοις, hoc est profanis et religionis imprudentibus innotescerent: nam et infr. V. 48. *ὧν οὐ θέμις ἀκούσαι πλὴν τῶν μεμνημένων.* et Lucian. Saltat. c. 15. *τὰ μὲν ὄρνια σιωπῶν ἄξων τῶν ἀμνήτων ἕνεκα.* quomodo et alii scriptores, cum in eorum mentionem incidissent, negant sibi fas esse, ea loqui quae sciant, ut exemplis bene multis, haud etiam neglecto Diodoro, Is. Casaub. Exercit. in Baron. XVI. 43. p. 394. condocfecit. Bacchus ipse, cum Pentheus orgiorum rationem mysticam scire desideraret,

Ἄδρητ' ἀβακχεύτοιον εἰδέναι βροτῶν
respondet in Euripid. Bacch. v. 472. WESS.

231. 42. *Θυώνην ὑπὸ τῶν ἑσχαίων etc.*] Thyonae nomen Semele impetravit, postquam Dearum in numerum consecrata transit, docente auctore L. IV. 25. Pindarus Pythionic. Od. III. 176.

— *Ἄτιος λευκολένης γέ Ζεὺς πατήρ*
Ἴκλυθεν ἐς λέγος ἱμερῶν Θυώνη.
quo loco Critici veteres, aut ἀπὸ τοῦ θύειν, quod est *inpatu ferri*, aut ἀπὸ τῆς θυήλης, ut mox Diodor., dictam censent, sicuti Σεμέλην, quod vinum membra facit vacillantia, ἀπὸ τοῦ σείειν τὰ μέλη. a quorum instituta originatione non multum absunt Schol. in Apoll. Rhod. I. 636. WESS.

232. 49. *Πάλιν ἀναφρέτων*] Nisi spectatissima fides esset Codd. Coisl. et Mutin., ἀναφρέτως retinuissem: neque enim insolitum optimis scriptoribus est, ut accusativos absolute ponant; quo de genere Cel. Tib. Hemsterh. in Lucian. Halcyon. c. 8. et nos supr. c. 9. WESS.

232. 60. *Τὰ κατὰ τὰς οἰνοποιίας*] Vulgato hoc melius: sic L. V. 75. Bacchus ἐδρετής τῆς ἀμύλων — ἐτι δ' οἰνοποιίας discitque a patre Oenopion τὴν οἰνοποιίαν c. 79. Porro ξόλινοι καρποί, quorum colligendorum modum ac rationem docuisse dicitur, omnes illi sunt, qui ex arboribus decerpuntur, quique Hebraeis *גפן* καρποὶ τοῦ ξύλου, sive, quemadmodum Lucian. I. Ver. H. 39. *καρποὶ ἐκ δένδρων*, ut bene Is. Casaub., horum Diodori non oblitus, in Strabon. XV. p. 1016. Plato in Critia p. 115. B. *ἐτι δὲ τὸν ἡμέρον καρπὸν, (ἔφερε) τὸν τε ξηρὸν — καὶ τὸν ὕσος ξόλινος.* WESS.

232. 73. *Ἀργαῶν ὀνομασθῆναι*] De eo L. IV. 5. WESS.

232. 74. *Καὶ καταπόνονα λέγονται*] Eodem titulo ornatur L. IV. 5.; estque in Pausan. V. 19. p. 426. Bacchus *γένεια ἔχων*, et in Naxiorum numo, et achate, quem L. Begerus T. I. Thes. Brand. p. 15. et 432. exhibuit. WESS.

232. 84. *Καὶ προσσηγορίας πόλειον*] De his Th. Sig. Bayerus in Hist. Regn. Bactriani p. 4. WESS.

232. 88. *Ἐκ Αἰὸς καὶ Περσεφόνης*] Primus hic Dionysorum Ciceroni III. N. D. 23. *e Iove et Proserpina natus*, ubi Davis., virum doctissimum, consulit, et Nostrum L. IV. 4. WESS.

233. 97. *Παράσημον δ' αὐτῷ ποιῆσαι κέρατα*] De Graecorum statuariis Plut. Isid. et Osir. p. 364. E. *διὸ καὶ ταυρομόρφον Αἰώνιον ποιοῦσιν ἀγάλματα πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων.* Quare et Bacchus *ταυρόκερος* Euphorioni in Schol. Arat. Phaen. v. 173., *ταυρόκερος θεός* Euripidi Bacch. v. 100., Sophocli apud Strabon. XV. p. 1008. *βοῦκερος*, Orphico Hymn. XLIV. *ταυρομέτωπος*, Ovidio Epist. XV. 24. *Accedant capiti cornua, Bacchus eris.* Immo non deerant, qui ταῦρον adpellarent; cuius rei praeter alias hanc caussam dat Plut. in Quaest. Graec. p. 299. B. *ὅτι καὶ ἄροτρον καὶ σπύρον πολλοὶ τὸν θεὸν ἀρχηγὸν γεγονέναι νομίζουσι.* quae ab his nostri scriptoris non abludunt. WESS.

233. 3. *Ταῖς Βοιωτίας*] *Τῆς Βοιωτίας* Co. uti supra I. 23. WESS.

233. 7. *Ἐμοιωθῆναι μὲν τι τῶν etc.*] Beroae, Semeles nutrici, apud Ovid. III. M. v. 278., fabulam elegantissimis versibus explicantem. WESS.

233. 11. *Κατὰ τὴν πρὸς τὴν Ἡραν συμπεριφορὰν*] Consuetudinem complectitur *συμπεριφορὰ* quaecumque, sive ea in convivii, seu congressu familiari, seu amoribus instituitur. De convivii elegantissime explicuit Is. Casaub. in Athen. IV. 26., occurritque inferius L. XVIII. 42. Usum familiarem indicat in Exc. Polyb. p. 1455. *καὶ τῆς συμπεριφορᾶς ἐπὶ πολλὴ προκοπτοῦσης, cum familiaritas indies cresceret;* et p. 1457. *πάντα δ' ἦν αὐτῷ δευτέρα τῆς ἐκείνου συμπεριφορᾶς.* quamobrem *κοινωνίας καὶ συμπεριφορᾶς* coniungit Plut. T. II. p. 981. B. Ad amorem hic transfertur, sicuti *ἀδρονικαὶ συμπεριφοραὶ* Ecl. I. L. XXXII. p. 897. et de Alexandro, petenti Thalestri sese dante, XVII. 77. *καὶ προσδεξάμενος τὴν ἐντεῦξιν αὐτῆς, καὶ συμπερινεχθεὶς ἡμέρας τρεῖς καὶ δεκά.* Fortasse etiam apud Plutarch. Coniug. Praecept. p. 141., ubi uxor *ἄπτεται μάλιστα τοῦ ἀνδρός ὁμιλίᾳ τε καὶ ἡθεὶ καὶ συμπεριφορᾶ, nisi si eam ingenii facilitatem significet, qua sese mariti moribus accommodat, ut in Arrian. Dissert. Epict. I. III. 14.; quae tamen potestas vix locum capiet in eiusdem Plut. Sympos. VII. 8. p. 712. C. ἢ χρόνος τις ἐπιμετρήσῃ τῷ ἔρωτι, συμπεριφορὰν αἰδοῦς ἔχων φίλῳ ἄνθρωπον.*

Atque haec de voce, nullo suo merito neglectiore, paulo uberius dicta sufficiant. WESS.

233. 16. *Εἰς τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν ἐγκρήναι*] Non deerunt, quibus *ἐρῶναι* potius videbitur, quod auctor ipse ita maluerit V. 52. et Apollodor. III. 4. 3. Aristid. T. I. p. 52. Orpheus Hymn. XLVII. atque alii; quibus ego calculum non addo, uti nec Euripid. Bacch. v. 96. *κατὰ μηρῶν δὲ καλῆρας Χρονόσιον συνειροῖδε Περσόναις κρόπτον ἀφ' Ἡρας*. Ipsam in femur insuti fabulam ex Phoenicum sermone diligenter atque erudite explicat Io. Cleric. in Theogon. Hesiodi v. 940. WESS.

233. 19. *Εἰς Νύσαν τῆς Ἀραβίας*] Vide supr. I. 15. WESS.

234. 40. *Καὶ τὰ μυστήρια φθορᾶς ἔνεκα τῶν etc.*] Sic Pentheus in Euripidis Bacch. v. 223. Addidi autem *ἐπ' αὐτοῦ* e scriptis Codd., ne a suo more dissentire auctor videretur. WESS.

234. 44. *Γυναικῶν χειρὶ ζῶντας διαμελλόντα*] *Pentheum*, de cuius miserabili exitu idem Eurip. Bacch. v. 1130. et Ovid. III. M. 724. WESS.

234. 48. *Ἀόχως τῷ κειτῷ κεκαλυμμένας*] De Bacchi in re bellica artibus Polytaen. I. Strateg. I. 1. *δόρατα ἢ κισσῶ πεπικασμένα. ὁ θύρσος εἶχεν ἀγκυρῆν* quae hastilia an thyrsos auctor *λόγχως τεθροσωμένας* adpellat IV. 4. Paulo diversiore modo Lucian. Bacch. c. 1. WESS.

234. 53. *Μύρσανον — παρ' Ἰνδοῖς*] Non alius esse videtur ac Morrheus, de cuius et Deriadae in Bacchum expeditionibus plurima Nonnus Dionys. I. XXIX. et seq. WESS.

234. 62. *Ὅς ἐκαλεῖτο Θάρον*] Hoc non audeo movere, etsi frequentioris usus sit *Χάρον*: necdum enim inveni, qui alterutro cognomine Oeagri patrem vocaverit. Mox *τούτων* praestabit. WESS.

234. 65. *Ἀόχρα τούτων*] Lege *τούτων*. RHOD.

234. 67. *Ἐν τῷ καλονμένῳ Νύσῳ*] Videtur prope Nysam Thraciae, cuius Stephanus in *Θεσιδίω* et *Νύσῳ* commemorat, fuisse. Vide Iac. Gronov. ad posteriorem Stephani urbem. De poena Lyeurgi in diversa ab Apollodor. III. 5. et Sophocl. Antig. v. 945. WESS.

234. 78. *Πολλὰ μεταθεῖναι τῶν ἐν τοῖς ὄργλοις*] Dixi supr. I. 23. WESS.

234. 81. *Ὡς ἔστι καὶ Ἀντίμαχος*] Fortasse eo in poemate, cui *Thebaidos* nomen fecerat, praeter quam *Thebaidem* plura alia Colophonius hic Antimachus scripsit, diligenter recensita a L. Kustero in Suidae *Ἀντίμαχος*. WESS.

235. 87. *Διαγενημένου τοῦ σύμπαντος χρόνου*] Sic Longus Pastor. II. p. 41. *διαγενομένων ἡμερῶν*. et III. p. 92. *ὄσο διαγενομένων ἡμερῶν*. Hero Automat. p. 265. *χρόνον δὲ ἰαντοῦ διαγενομένου*. De sacris Bacchi Trietericis Conr. Rittershus. in Oppiani Cyn. I. 24. WESS.

235. 89. *Μεθολογοῦσι δ' αὐτὸν καὶ λαφύρων etc.*] Reperuntur haec L. IV. 3. WESS.

235. 95. *Ἠλεῖοι καὶ Νάξιοι*] De Naxiis certa res est ex L. V. 50.; neque dubito de Eleis, etsi nunc quidem non succurrat, qui praeter Diodorum hoc tradiderit: cultui enim Bacchi erant deditissimi, iactitantes, quotannis eum, cum festum *τῶν θύλων* diem obirent, sacris illis interesse et manifesta praesentiae argumenta praebere, in Pausan. VI. 26.; quo et hymni spectant, quibus, ut *βαῖν ποδὶ* adveniat, feminae rogant apud Plut. Quaest. Graec. p. 299. B. WESS.

235. 96. *Οἱ τὰς Ἐλευθερίας οἰκοῦντες*] Boeotiae hanc ad ipsam Cithaeronis pedem urbem Bacchus in monumentum relditae libertatis condidit inf. IV. 2.; qua in re consentientem non habet Stephan., qui *Ἐλευθήρα* Apollinis filium, unde et *Ἐλευθήραι* urbs ipsa in Schol. Comici ad Acharn. v. 242. oppidi auctorem perhibet. Incolae Bacchum praecipuo cultu venerabantur, *Ἐλευθερία*, de quo P. Leopard. XI. Emend. 19., propterea etiam Athenis, nam et haec sacra eius receperant, dictum apud Pausan. I. 38. p. 93. et T. Hemsterh. in Lucian. D. Mort. XXVII. 2. WESS.

235. 98. *Καὶ Τήνῳ μὲν — παρ' ἑαυτοῖς etc.*] De Andriis simile quiddam reperio in Pausan. VI. 26. Teios autem Bacchum sibi vindicasse gentis numi, eius dei simulacro plerumque insignes, (vid. Thesaur. Friderician. p. 454.) testantur, et imprimis legatio ad Aetolos variasque Cretae civitates missa, qua obtestabantur, ut ipsorum urbem Aetoli et regionem sacram esse concederent et propter Bacchum inspoliatam, *ΤΑΝ ΤΕ ΠΟΛΙΝ ΑΥΤῶΝ ΚΑΙ ΤΑΝ ΧΩΡΑΝ ΕΠΙΧΩΡΗΣΩΝΤΙ ΙΕΡΑΝ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΣΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ*, in Antiq. Asiat. Edm. Chishul. p. 104. etc. WESS.

235. 1. *Ἀπομάτην*] *Ἀπομάτος* V. C. M. non male: nec necessario tamen. Vid. Lucam A. A. 12. 10. et Pausan. VI. 26. WESS.

235. 12. *Οἱ μὲν γὰρ Ἀρακίῳ σέ etc.*] Emenda *Ἀρακίῳ* σ', οἱ δ', et quod sequitur, *φασὶν, οἱ δ' ἐν, φασὶ οἱ δ' ἐν*. RHOD. Idem Rhodom. censuerunt, ne diphthongus consona sequente corripere, Cl. Geor. Arnaldus Animadv. Critic. c. 6., et *Vanni Criticae* eruditus auctor p. 385.; immo Ios. Barnes. fragmentis Homeri haud aliter inseruit, a quorum ego iudicio etsi non dissentiam, nihil tamen contra libros mutare tutius visum est. *Dracanium* urbs et promontorium erat Icariae insulae apud Strabon. XIV. p. 947. A., celebre natalibus Bacchi. Theocrit. Idyl. XXVI. 33.

Χαίρου μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Ἀρακίῳ τιθεῖντι

Ζεὺς ὑπαιτος μεγάλην ἐπιγονίδα θήξαιτο λίσσας.

Stephano *Ἀρακίον*, iure an iniuria erudite disputavit T. Hemsterh. ad Lucian. D. D. IX. 2. Porro quem tertio addunt versum optimi Codd.

Κουαμένην Σεμέλην τεκέειν Αἰὶ τερπικραῖῳ,

eum ego genuinum censeo: nihil quidem certe habet, cur spernatur. WESS.

235. 18. Ἔστι δέ τις Νύση ἑπυτων] Hoc praeter scriptos libros auctor ipse probavit I. 15. IV. 2.; Schol. vero Apoll. Rhod. II. 1215. Ἔστι δέ τις Νύση ἑπυτων κέρας etc., quod sicuti et ἑπυτων verissimum Io. Alb. Fabric., viro doctissimo, II. Bibl. Gr. 2. 4. visum est: mihi alia omnia placent: contra enim viri praestantissimi opinionem conspirarunt Diodori libri summo consensu; nec quidquam inest scripturae Schol. Apollon., cur praeponi debeat; κέρας enim non est; quod tametsi de celsioribus tumulis dici posse, ὑψηλοτάτος πέτρα Aristoph. Nub. v. 597. et colles in finibus Megarensium, quibus κεράτων nomen infr. L. XIII. 65. patefaciant, rarius tamen in montibus describendis teritur, forteque in hunc versum immigravit ex Apollon. Rh. IV. 280. ubi ἑπυτων κέρας ἄνευνοτο, sententia prorsus diversa. Stat et a meis partibus Io. Iensius II. Lect. Lucian. p. 184. WESS.

236. 32. Καὶ Διονύσιος τῷ συνταξάμενο] De eo supr. e. 52. Max μυθολογίας M. C. V. uti sup. I. 3. WESS.

236. 39. Ἐπι δὲ Κάδμου κομισάντος] Rhodom. vertentem, et quod Cadmus literas, e Phoenicia allatas, primus ad Graecorum enuntiationem transtulerit, merito redarguit I. Perizon. in Aelian. III. V. H. 32.; transcripsit enim ea versione in solidum Cadmo, quod Lino debebatur. Eum autem de Lino disputantem vide et T. Hemsterh. in Lucian. Iudic. Vocal. c. 5. WESS.

236. 43. Τὰ γράμματα Φοινίκια κληθένται] Firmat hanc scripturam Hesych. Φοινίκια, Ἄνδα καὶ Ἴονες τὰ γράμματα, auctorque ipse I. V. 74., sicuti Φοινίκια Plut. IX. Sympos. 3. p. 738. E. et Scholia in Dionysium Mss., quae διὸ καὶ Φοινίκια λέγεται τὰ γράμματα οἱ δὲ οὗτοι Φοινίκων ἔστιν εἰρηαίς etc. neque auxilium negabant, id si rogent τὰ Φοινικία, Herod. V. 58. et Enseb. X. Praep. Evang. c. 5.; ea vero cognomina, a regione, unde venerant, repetita, literis diutissime perseverasse in Graecia atque Asia, argumento sunt Teiorum Dirae in Antiq. Asiat. cum animadversione Edm. Chishul. p. 101. WESS.

236. 45. Ἰδίᾳ δὲ τῶν Πελασγῶν πρώτων etc.] Hoc praestat ob praecedens zovῆ. Habent autem haud parum haec difficultatis, distraxeruntque in partes viros eruditione praestantes Iac. Palmer. I. Graec. Ant. c. 9. et Amplis. Bouhier. Dissert. de Prisc. Graec. et Lat. Lit. c. 17. Pelasgi enim Cadmo multis annis sunt priores, literasque usurparunt diu ante eius adventum: porro Deucalionis aevu, cum aquae magnam Graeciae partem inundarent, varia quidem scripta pariter ac homines absorpta sunt, infr. V. 77., literas servarunt Pelasgi, teste Eustath. in Iliad. B. p. 358.; ad hoc insolens admodum est, ut res inventa non ab auctore nomen nanciscatur, sed ab illis, qui primi ea usi fuerunt: denique fieri vix potuit, ut post Cadmi in Boeotiam adventum literae a Pe-

lasgis, ea regione et vicinia magnam partem a Deucalione et eius posteris iam tum deiectis, appellarentur. Itaque aut falsus est Diodorus, et, quem sequitur, Dionysius, quae viri Amplissimi opinio, aut ex superioribus imprudenter hic inculcatum est τὸ μετατεθεῖσθαι quod quidem si hinc emigraret, et gloriam antiquissimarum literarum Pelasgis relinqueret, et his nos difficultatibus expediret WESS.

236. 49. Θάμνον] Θαμνον Co. semper. neque male. Vid. Plat. X. Republ. p. 620. A. et Suidam. WESS.

236. 52. Ἐπειθ' ὑπὸ τοῦ Λίνου πληγαῖς] Neque haec satis sunt plana atque expedita. Linus, quem Hercules citharae ictu obruncavit, Orphei eius, qui cum Argonautis in Colchidem profectus abiit, frater fuit, Apollodoro II. 4. 9. auctore. Hic vero Linus, qui Pelasgiis literis quaedam scripsisse perhibetur, Hercule Thebano multis annis prior est, et Cadmo aequalis, ut hinc atque ex Pausan. IX. 29. colligas; nam quod Orphei dicitur magister, id enimvero incommodi nihil habet; cum plures eo nomine fuerint et aetate diversa; quod et Amplis. Bouhier. Dissert. de Prisc. Gr. et Lat. Lit. c. 20. advertit. Itaque eiusdem nominis homines, sed aetatis diversissimae, incertum a Diodoro an Dionysio confusi commixtique sunt. Graviore peccato, sed quod comica iocandi licentia excusat, Alexis in Lino fabula Herculi praecipientem facit Linum, ut ex librorum acervo sibi, quos vellet, legeret, Ὅρφεός ἐστιν, inquit, Ἡσίοδος, τραγωδία, Χοίριλλος, Ὀμηρος, Ἐπίχαμος, συγγράμματα Παντοδαπέ.

qui plerique omnes Lino multis seculis sunt posteriores, apud Athen. IV. 18. p. 164. C. WESS.

236. 54. Κεχρορημένον] Κεχρορημένον St. m. R. male. Vid. supr. I. 15. WESS.

236. 59. Καὶ τὸν Ὀμηρον τούτοις προσμαρτυρεῖν] Iliad. B. 595. et 600. e quo sumpsere ceteri, Apollodor. I. 3. 3. Plut. de Music. p. 1132. A., atque alii in Io. Alb. Fabric. I. Bibl. Gr. 35. 4. WESS.

236. 66. Ὅταν τὰς πράξεις αὐτοῦ διεξίωμεν] Lib. IV. 25. WESS.

236. 67. Λίνον — Πελασγικοῖς γράμμοισι etc.] Hae solae in Graecia literae erant Lini aetate, antequam Cadmus novas ex Phoenice asportaverat; quas cum statim non probaret, contentione orta Cadmi fraudibus interemptus occubuit, Zenobio Centur. IV. 45. indice. Iam quod additur de Bacchi gestis rebus, a Lino in literas relatis, ea res satis est dubia. Pausan. IX. 29. Linum hunc aut nihil scripsisse, aut, si quae scripserit, ad posteritatis memoriam non pervenisse, Diogenes vero Praefat. c. 4. de mundi origine, Solis Lunaeque cursu versus reliquisse affirmat; qui dissensus in rebus adeo antiquis saepe frequentatur. WESS.

237. 71. Προναπίδην τὸν Ὀμήρου διδάσκαλον] Tatianus Orat. ad Graec. c. 62. Προναπίδην Ἀθηναίων memorat, quem meritissimo Wilh. Worth. eundem atque hunc esse censuit. Firmat suspicionem Theodosius in Schol. ad Dionysium Thracem, Προναπίδην τὸν Ἀθηναίων Προναπίδην Ἀθηναίensem modum scribendi, quo nunc utimur, in communem usum, cum antea βουτροφιδὸν literas pingere, introduxisse referens in Io. Alb. Fabric. I. Bibl. Gr. 27. WESS.

237. 73. Θυμοίτην τὸν Θυμοίτον] Habet Virg. Aen. II. 32. Thymoetem Troianum ex Homeri Iliad. I. 146.; de quo quidem nihil huiusmodi perscriptum reperi. WESS.

237. 76. Χώραν τῆς οἰκουμένης] Peregrina et superflua esse τῆς οἰκουμένης, praecedens genitivus (τῆς Αἰθιοπίας) arguit. Irrepsit autem per incuriam librarii ex sine commatis antecedentis. RHOD.

237. 79. Νυσαίων M. V. R. C. bene. Vid. sup. c. 59. WESS.

237. 86. Τῶν Κεραυνίων καλουμένων ὄρων] Cum his Africae Ceraunius contendit Is. Vossius haud iniuria, saltus Ceraunius, quos Mela III. 8. eadem in regione memorat. Mox Ἀμαθείων, sicuti et in sequentibus, praestaret. Sic enim ipse IV. 35. atque alii passim. WESS.

237. 92. Ἐσπέρον κέρας προσωγορευθῆναι] Mela III. 9. Ipsae terrae promontorio, cui Ἐσπέρον κέρας nomen est, finiuntur. Quae eius verba iure me veterum Codd. scripturam probasse, abunde ostendunt, praetereaque Plin. VI. 31. Ptolem. IV. 9. WESS.

237. 3. Μακρὰν ἀπ' ἐκείνων τῶν τόπων ἀπηρημένην] De temporum locorumque intervallo disiunctis satis hoc cultum. Sic L. XVII. 36. αἷς τὰ προσήκοντα μακρὰν ἀπηρηνητο. et XX. 35. μακρὰν ἀπηρημένης τῆς Ῥωμαίων δυνάμεως. Aristoteles VI. Polit. 4. de agro, ab urbe longius disparato, ὥστε τὴν χώραν πάλιν τῆς πόλεως ἀπηρηνησθαι. Dionysius T. II. p. 177. οἱ τοσοῦτον ἀπηρηνημένοι τοῖς χρόνοις, qui tanto temporis intervallo ab illis absumus. Quod et reddi oportuit Polybio L. XII. 8., ubi prave nunc legitur τοῖς καιροῖς σὺ μακρὰν ἀπηρηνησθαι. id enim longe diversum. WESS.

237. 8. Καὶ κήποις ἔδασιν ἀρδευομένην διαφύλαξι] Nolui a scriptis Codd. hoc enixe probantibus, dissentire. Si qui tamen ἀρδευομένης iustius opinabuntur, fruantur suo iudicio. WESS.

238. 12. Ἐν ᾧ τῷ βιοῦντας] Facile adducor, ut κατωκοῦντας scriptum fuisse concedam. RHOD.

238. 16. Διὰ τὴν συνάγκειαν] Propter convallem, arboribus opacam: σύνδενδρος enim τόπος Suidae συνάγκεια, Nostroque δένδρων συνάγκεια infr. IV. 86., συνάγκεια δένδρων ὑψηλῶν V. 43. et σκιζομένη συνάγκεια superius c. 24. WESS.

238. 25. Τὰς μὲν θαλαττίας πορφύρας etc.] Vestes θαλασσίως πορφύρας πεποικιλμένας habet L. XVII. 70.; et

πορφύριδα θαλαττίαν Polyb. in Excerpt. p. 1473.; ποικίλην ἀπὸ θαλασσίως βίψιος τοῦ κόχλον Perictione in Florileg. Stobaei Tit. LXXXIII. p. 487. Puto purpuram Tyriam, et murice, non herbis, infectam indicari: neque enim ea videtur, quae Athen. XII. 3. p. 525. D. θαλασσοειδής, ne dum quae pelagia Plinio, qua de Cl. Salmas. in Tertull. Pall. p. 187. Porro quin post pauca scripserit ἄλλαις φύσεσι περιλαμπούμεναις, mihi quidem dubium non est: pendent enim ex verbis τὴν χροὴν ἐχούσας παραπλήσιον, et solet φύσεις περιλαμπούμενας adpellare res egregie resplendentes, uti in c. II. huius libri animadversum est. WESS.

238. 32. Ἐν δὲ τοῖς ἐννοσεύειν] Hoc sermonis genius et scriptoris consuetudo postulant: ita enim II. 4. πλήθος περιστερῶν ἐννοσεύοντος, ubi simili peccato Codd. aliqui ἐννοσεύοντος. et V. 43. ὄρνιθων πλήθος ἐννοσεύεται, quod plane idem. Scio Herodoti I. 159. νεοσενμένα ὄρνιθων γένεια ἐν τῷ νηῶ, sed et id vitiosum esse visum et addita litera augendum Aemil. Porto non me praeterit. WESS.

238. 50. Παραδοῦναι τρέφειν Νύση] Nysam Bacchi nutricem Plinius V. 18. Servius in Virgil. Eclog. VI. 15. Hygin. Fab. CLXXXII. eum Munckeri nota non neglexerunt: Aristaei filiam Bacecho nutricem dat Apollon. Rhod. IV. 1132. sed Macrin nomine, quae in Euboea insula eum sinu exceptum foverit atque educarit. WESS.

238. 56. Δι' ὃν καὶ Τριτωνίδα προσωγορευθῆναι] Fabulam hanc Afri Graecis approbarunt, Pausania I. 14. et Criticis ad Apollon. Rhod. I. 109. doctentibus. Indidem venit in Graeciam Aegis, si fides Herodoto IV. 189.; de qua tamen sicuti et originatione Tritonidis et Tritogeniae non admodum inter sese conspirant, ut Is. Tzetz. Lycophron. v. 519. et Eustath. in Homer. p. 602. abunde testantur. Conf. inf. V. 72. WESS.

239. 64. Γηγενές γὰρ ὑπάρχον] Describit Euripid. Ion. v. 989. De Phrygia Catacecaumena, et nominis caussa, longe meliora Strabo XIII. p. 931. C. Ego vero ἐπὶ θαλαττίαν, quam Rhodom. proseribit, non damno. Habebis simili loco positam c. 73. WESS.

239. 70. Ἐπὶ θαλαττίαν] His contextus absque incommodo carere potest. RHOD.

239. 74. Εἰς τοὺς περὶ τὰ Κεραύνια δρυμοὺς κατασκήψαι] Rhodom. bene. Frequens est de tonitru et fulmine, uti monet Schol. in Eurip. Med. v. 94. Sic XVI. 81. ἀστραπαὶ τε καὶ βρονταὶ μετὰ μεγάλων πνευμάτων κατέσκηπτον. et XVII. 94.; nec minus de vehementi vento: Philo Iud. I. Vit. Mos. p. 629. D. νότος εἰδὺς ἔρξατο κατασκηπτεῖν βιαιότατος. Atque hinc mala, quae fulminis tempestatisque in modum incessunt atque invadunt, κακὰ κατασκήπαντα eidem Leg. ad Cai. p. 1018. D. et p. 1030. B. WESS.

239. 80. Φορεῖν τῷ στῆθει] Servius in Aeneid. VIII. 435. *Aegis proprie est munimentum pectoris aereum, habens in medio Gorgonis caput: quod munimentum si in pectore numinis fuerit, Aegis vocatur; si in pectore hominis, sicuti in antiquis imperatorum statuus videmus, lorica dicitur.* Recte proin Euripid. Ion. 995.

Ταύτης Ἀθάνας δέρος ἐπὶ στέροισι ἔχει
Ἦν Αἰγίδ' ὀνομάζουσι, Παλλάδος στολήν.

ubi sine caussa aestuat Ios. Barnes. WESS.

239. 93. Τῶν δ' ὠραίων τὰ δυνάμενα ξηραίνεσθαι] Minus commode doctissimus interpres *uvae maturas* verterat: melius Hesych. *ὠραίων, τῶν πεπαιγμένων, καὶ ὠραίων τῶν καρπῶν.* Sunt enim maturi fructus. II. Galen. Alim. Facul. p. 319. *ὠραν ἔτους ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ μεσοῦντι τὴν τοῦ καιροῦ ἐπιτολήν γίνεσθαι συμβαίνει χρόνος δ' ἐστὶν οὗτος ἡμερῶν τεσσαράκοντα. κατὰ τοῦτον οὖν τὸν χρόνον ἀπαντες εἰσὶν οἱ ὠραῖοι καλούμενοι καρποὶ, τινὲς μὲν ἤδη παρακαμάζοντες, ἔτι δὲ ἀρχόμενοι, τινὲς δὲ ἀκαμάζοντες, ἢ μετὰ τὴν ἀκαμίην, ἢ πρὸ αὐτῆς* quae viri sollertissimi exscribere placuit, ut adparetur quam longe a vero abierit M. Meibom., τὰ ὠραῖα *immaturos esse fructus* pertendendo in Diogen. II. 32. Eleganter Plutarch. De Ser. Num. Viud. p. 549. multos sceleribus se immergere ait, *ὡς τῆς ἀδικίας τὸν μὲν καρπὸν εἰθὺς ὠραῖον καὶ προὔπιον ἀποδιδούσης etc.* Porro τὰς κατὰ τρόπον φτελέας, quae, sicuti convenit atque oportet, instituuntur, suffragantibus scriptis Codd. probavi: ad quem modum *νενομία κατὰ τρόπον γενομένη* in Isocrat. Panathen. p. 356. et supr. l. 64. 70. WESS.

240. 11. Ὀνομάσαι Κορήτην] Vide l. V. 64. WESS.

240. 19. Περὶ ὧν προειρήκαμεν] Superius c. 53. etc. Mox aut eliminandum tollendumque est adiectivum πολλήν, quod et Co. praeteriit, aut certe στρατιῶν scribendum: ego prius malo. Vid. II. 39. WESS.

240. 33. Ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἄμμωνα τόπους] Paulo ante τόπους Ἄμμωνίους adpellavit, qui sedem praebuisse videntur τοῖς Ἄμμωνίοις, Iovis Hammonis vicinis, de quibus L. XVII. 50. WESS.

240. 43. Ἐξορίσαι στρατεύειν] Scripsisse credo στρατεύειν. Sic l. 22. Ἐξορίσαι πάντας μηδὲν δηλώσειν. Apollodor. III. 9. 9. Ἐξορίσαι τοὺς μηχανήσας βοηθήσειν. Polyb. VI. 19. Ἐξορίζουσαν, ἢ μὴν πεδυσσάσασιν καὶ παρήσειν etc. WESS.

240. 45. Ὑποσπίνδων ὀνομασθέντων] Qui pactis induciis dimituntur, *ὑπόσπινδοι.* quo modo Lysander τοὺς Ἀθηναίους ὑποσπίνδους ἀφῆκεν L. XIII. 106. Hinc frequentissime νεκροὺς ὑποσπίνδους ἀποδοῦναι victores, et νεκροὺς ὑποσπίνδους ἀπολαμβάνειν victi perhibentur, cum caesos fide publica induciisque factis dant ac recipiunt terrae mandandos, ut copiose ostendit Desid. Herald. I. Advers. 9., eumque in haud paucis secutus Kirch-

man. Append. de Funerib. c. 4. Quid autem intersit *σπονδῶν* inter et *ἐσθῆτων* videbis ex Andocide Orat. de Pace ad Laced. p. 24. WESS.

240. 53. Τῶν Νυσσῶν] Stephanus gentilia a Nysa haec format, *Νυσσῆς, Νυσσῆς, Νυσσῆς et Νυσσῆος*, utraque lectio bona est et utramvis pro authentica habeto. Ruon.

241. 55. Οὐ τὸ γένος ὕδην ἢ ἐπὶ αἰνίων ἀγροεῖσθαι] Nec latuit tamen Graeculis, quorum Theopompus *Νύμφης παῖδα* in Aelian. III. V. H. 18., Nonnus Dionys. XXIX. 261. Terrae filium facit. Paternum Satyrorum genus quidam ad Deucealionem, alii ad Centauros retulere, de quibus Is. Casaub. de Satyr. Poes. l. I. 2. WESS.

241. 57. Ἐξαντος κατὰ τὴν ὕδην οὐρανὸν] Silenum multi ex Satyrorum genere perhibebant, illis praeter grandaevitatem cetera similem. *Ideo Sileni νεφέντες passim dicti poetis: et diserte Nonnus extremo l. XIX.*

— Οὐ νέμεσις δὲ

Σείλην κομῶντι βοορκαίσοι μετώποις

Ταυροῖν νεφέντων ἔχει ποταμῆδα μόσχη.

attributa et infra umbilicum figura caprina: quam ob causam δακύννητοι poetis nominantur, et λάνιοι et λαγχεντες et δασύτριχες, idem Casaub., quem et vide de Sileni cauda p. 68. Lucianus Baccho c. 2. cauda Bacchi hunc nutritorem haud instruxit, rariusque conspicitur in veterum numis et gemmis. WESS.

241. 63. Ζάβητρα] Urbem hanc felicioris invenient: mihi densae hic tenebrae, nec possum adeo verum eius nomen constituere. WESS.

241. 64. Τὴν ὀνομαζομένην ζάμπην] Monstrum hoc, cuius collo centum connexa ferocissimorum animalium erant capita,

— ἀμφὶ δὲ δασὴν

Ἦνθις πενήχοντα νεφῆτα πακίδια θηρῶν,

fulmine prostratum necat Iupiter, Afrosque haec peste liberat,

— ὑπεμῶν Ζεὺς

Κόμπην ἐπιζύστρον ἀπλησίσι νεφῆσι,

in Nonni XVIII. Dionys. v. 237., ubi graphice multisque figuris exornatur. WESS.

241. 70. Πρασάριν πρὸς τοὺς Τίτῆρας] Tametsi *πρασάριν* tritissimum sit de exercitu in hostem versus se movente, ut XI. 30. XV. 41. XVI. 42., hoc non damnavero. WESS.

241. 81. Τὰ πατριῶν βασίλεια] Bene ex Grammaticorum decreto. Thomas Magister *πατριῶν, τὰ ἐκ πατρίων εἰς νῆας χορηγία, καὶ πατριῶν γίλοι.* Non item *πατριῶν γίλοι* inf. XI. 66. nec *ἔργος πατριῶν* XIV. 13., quo tamen modo Plato Lach. p. 180. E. et Demosthen. Legat. Fals. p. 248., pluresque alii, Grammaticis multo locupletiores. Vide Io. Georg. Graev. in Scholastic. Lucian. p. 737. WESS.

241. 1. Θεὸν νομισθήσεσθαι] Blandiri posset *νομισθήσεσθαι* veterum Codd., nisi τῶν νομισθέντων θεῶν paullo post meminisset, et de Baccho Θεὸν νομισθῆναι H. 38. dixisset. Librariis haec verba permiscere moris esse perpetui, dictum alias est. Vid. I. 28. WESS.

241. 2. Τό, τε γρησθήριον ἰδρύσασθαι] Danaei Aegyptii curae templum Ammonis et eius structura tribuitur L. XVII. 50. WESS.

242. 4. Παρόσημον ἐσχηκότος αὐτοῦ τὸ κέρας] Parili modo Isis propter βοῦκαυρον κέρας bubulis cornibus instructa perhibebatur apud Plut. Isid. et Osir. p. 258. D. Corniger autem Ammon nemini ignotus est, et numis inscriptus et scriptorum diversis locis celebratus. Numos dabit Ezech. Spanhem. de Usu et Praest. numism. Diss. VI. p. 296, cetera Raderus in L. IV. 7. 23. Curtii. WESS.

242. 10. Γεγονῆτα κερατῶν] Dixi superius c. 64. WESS.

242. 20. Ὀλύμπιον προσωροειθῆναι] Longe aliam tituli eius causam adferunt Etymolog. Ὀλυμπία et Eustath. in Homer. p. 27. WESS.

242. 23. Καὶ τὴν παράθεισιν τοῦ τεύχων] Vide I. 15. WESS.

242. 25. Καθάπερ πρὸς πόλεμον] Hoc, vitio scribentis in πόλεμον conversum, sicuti et in Hesychii Ἐξεπολέμωσε, longe praestat, quamvis Pericles ἀντιτάτετο τῷ λοιμῷ καὶ τῷ πόλεμῳ in Maximi Tyr. Dissert. XII. p. 241.; id enim aliud est generis. Baccho, exereitu varias orbis partes obeunt, ob beneficium et liberale ingenium nemo ut hosti armata manu occurrebat neque adversabatur, quod ἀντιτάτεσθαι. unde ὁ θεὸς ἀντιτάσσειται τοῖς ὑπερηφάνοις, quorum superbos spiritus comprimit, in I. S. Petri V. 5., et ἀντιτάτεσθαι ἡδονῇ καὶ πόρῳ Epistol. XII. Diogenis, quae inter Graecanic. p. 341., ἀντιτάτεσθαι ἐπιθυμίας Polyb. Excerpt. Vales. p. 153. voluptatibus et cupiditatibus tanquam acie directa sese opponere. Adde I. 24. 48. et H. 38. WESS.

242. 30. Μεγάλαις τιμαῖς] Hoc e sequente versu huc translatum est. Rectissime autem legetur δωρεαῖς. Rhod. Accedo Rhodom. coniecturae: mox ipse auctor neminem neque Graecum nec barbarum fuisse ἄμισρον τῆς τούτων δωρεῆς καὶ χάριτος addit, suspicionem confirmans. Alioqui τιμαὶ καὶ χάριτες opportune illis tribuuntur, qui bene de se meritis et honores et gratiam rependunt, infr. IV. 85. WESS.

242. 38. Τὸ ἐκ τῶν κρητῶν νόμισμα] Conf. supra I. 20. WESS.

242. 43. Προσβεβηθηκότος δὲ καὶ τοῦ Διὸς etc.] Sic scripserat, uti Dionysius I. A. R. p. 37. καὶ προσβεβηθηκότων αὐτοῖς Ἀγαθῶν ἀπάντων. Vulgatum ex scripturae compendio ortum arbitror, quod et L. XIV. 116. ex ἐπιβουλήσας ἐπὶ τὸν τόπον intempestive fecit ἐπιβουήσας. WESS.

243. 49. Καὶ πάντας ἀνέλκιν τοὺς Τριῶνας] Vide L. V. 66. WESS.

243. 57. Ἐξ Ἰούς τῆς Ἰνδῶν Αἰὲ γενόμενον] Cicero III. N. D. 23. inter quinque Dionysos nec Amaltheae Ammonisque filium, neque hunc memorat. Est autem idem atque Eraphus, de quo Aeschyl. Prometh. v. 850. et Apollodor. II. 1. 4. WESS.

243. 65. Στρατιώτιδας δ' ἐπιλέξασθαι γυναῖκας] Veterum Codd. haec scriptura est, quam res ipsa conprobat. Bacchus enim sibi militiae socias adseivit feminas, quod verbo significatur. Dionys. II. A. R. p. 86. τριακοσίτους ἄνδρας ἐκ τῶν ἐπιφανιστάτων οἰκῶν τοὺς ἐδοξομενεσιῶτους τοῖς σώμασιν ἐπιλέξασθαι. et Noster infr. XIV. 5. 12.; posses alioqui vulgatum περιλέξασθαι Ievi opera mutare in παραλέξασθαι, ut visum fuit Rhodom. in Indice: qua mutatione res eodem recideret. Vitium natum est ex vocum simili paene figura, quae et in Dionysio XI. A. R. p. 734. ex ἀπεδέξατο exstruxit ἐπέλεξατο, ut monuit diligentissimus Sylburg. WESS.

243. 67. Καὶ τελετὰς ἕς μὲν μεταθῆναι] Expectasses fortasse, καὶ τελετῶν ἕς μὲν etc. Sed alterum aequè commodum et praestans. Thucyd. I. 89. τοῦ τε γὰρ περιβόλον βραχέα εἰσῆκει, καὶ οἰκίαι, αἱ μὲν πολλὰ ἐπιπτώσασαν, ὀλίγη δὲ περιούσαν. ubi recte Scholiastes, ἀντὶ τοῦ οἰκίῶν. Ὀμηρος, οἱ δὲ διὰ ἀπόπειλου. Qui quidem Homeri versus Odys. III. 73. eundem vocum ordinem complectitur, egregieque illustrat Nostri verba I. II. 48. οἱ δὲ τούτους ἐπιδιδύκοντες, — οἱ μὲν ἀπόλλυνται, — οἱ δὲ etc. Conf. L. Kuster. in Plut. v. 55. Aristophanis. WESS.

243. 69. Ἐύρετων] Ἐύρετων R. familiari librariis errore. Vid. I. 17. WESS.

243. 73. Ἐξ Ἡρακλέους] Idem et Dioscuris evenit, quorum antiquissimorum gloriam Ledaee illi, Castor et Pollux, favente multitudinis superstitione, paulatim sibi totam vindicarunt. Conf. infra IV. 44. et quae admirabili eruditione ad Lucian. D. D. XXVI. I. commentatus est T. Hemsterhusius. WESS.

Ibid. Ἀνοῖν γὰρ ὄντων τῶν προγενεστέων] Uti haud absurdum est ὄντων, ita nec hoc reiectaneum: quod enim de Homero proficitur Eustath. p. 47. ἰστίον, ὅτι ἔδος Ὀμήρῳ ἀδυσσεύειν ἐν τοῖς δεικτοῖς καὶ τοῖς πληθυντικοῖς καὶ ποτὲ μὲν πληθύνειν τὰ δεικτὰ, ποτὲ δὲ δνάσων τὸ πληθος, idem de aliis diei potest. Vid. L. IV. 44. XV. 82. et viri doctissimi Sam. Clarke animadversiones in Homeri Iliad. A. 566. WESS.

243. 75. Γεγονῆται παρ' Ἀργυατίοις] De eo L. I. 19. WESS.

243. 77. Τὸν δὲ δεξιῶν ἐκ Κρήτης] Cicero Hercules tertius est ex Idaeis digitis, cui inferias adferunt, L. III. N. D. 16. quem quidem Noster iisdem accenset L. V. 64., γόητα fuisse prodens, ut proin falsa sit Codd. eorum scriptura, qui γενναῖον praeferunt. HERCULEM CRETENSEM exhibet Postumi numus in Ansel. Banduri T. I. Numism. Imperat. p. 287.

De certamine autem Olympico, ab Hercule Cretensi statuto, dicam alias. WESS.

243. 79. Ὀλυμπιακὸν Co. M. Conf. Kuster. in Aristoph. Plut. v. 585. WESS.

243. 86. Κληρονομήσαι τὰς τῶν ἀρχαιότερων πράξεις] Similem animadversionem instituit L. V. 76. WESS.

243. 92. Οὐδαμῶς πρόπειν φασὶ etc.] Haud profecto absurdum Libyes illi. Vera si ea sint, quae de Titanibus, a Iove et Baccho profligatis, prodita in vulgus sunt, fieri nullo poterit modo, ut Bacchus, Cadmi nepos, idem atque ille sit, qui Iovi eo bello suppetias tulit. Apollodorum consule L. III. 1. et fabulatores haec flocci facere advertes. WESS.

244. 96. Τὴν πρόθεσιν τετελειωμένους] Forte praestiterit τετελειωμένους, ut extremo Lib. II. : quod quidem certe verum est in περιγράφομεν, quo modo L. XVI. 96. ταύτην μὲν τὴν βίβλον αὐτοῦ περιγράφομεν. quo de abunde disputatum est in L. I. 41. WESS.

ANNOTATIONES
IN
LIBRUM QUARTUM.

245. 1. Περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν etc.] Haec retineo, tametsi plurimum Codd. auctoritas aliud postulet: sunt enim auctoris nostri ex L. IV. 1. WESS.

245. 11. Περὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους] Sic oportuit: vulgo quod legebatur, nimis ineptum erat. WESS.

245. 13. Τῶν ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβας] Aeschyli ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβας et auctor L. IV. 66. satis hoc tuentur. WESS.

246. 7. Ἡ δὲ τῶν χρόνων ἀπαγγελία] Prave id mutant. Ἀπαγγελία phrasin, narrationemque complectitur ambitu suo. Dio Chrysostom. propterea Orat. XVIII. p. 256. C. Herodoto τὸ γλυκὸν τῆς ἀπαγγελίας, etsi vitiose ἀπαγγελίας libri praeferaunt, Theopomπο ἱστορικὸν τι περὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν λόγων, Ephoro τὸ ἀνεμῆναν τῆς ἀπαγγελίας, Xenophonti vero εἶδος τῆς ἀπαγγελίας προσήγες contribuit: male ergo in Plut. T. II. p. 45. A. Plato laudasse dicitur Lysiae τὴν ἐπιγγελίαν, atque in Iosepho τὸ τῆς ἀπαγγελίας γόλλος L. XIV. A. I. 1. 1. et Prooem. Bel. Iud. segm. 5. τὴν ἀπαγγελίαν ἐναγγῆ contra Codd. auctoritatem retinuerunt. Vid. infr. IV. 85. WESS.

246. 19. Ἐφορος μὲν οὖν ὁ Κρυόσιος etc.] De Ephoro eadem, sed distinctius, L. XVI. 77. WESS.

246. 23. Ὅμοιος δὲ τῷ Κωλλισθένης καὶ Θεόπομπτος] Callisthenes Ἑλληνικὰ sua exorsus ab Antalcidae pace perduxit ad eum annum, quo Delphicum templum a Philomelo Phocensi captum et expilatum est, docente Nostro L. XIV. 117. Theopompos vero τὰ λοιπὰ τοῦ Ἡελοποννησιακοῦ πολέμου et τὰ Φάλλια πεπραγμένα pluribus libris descripsit, de quibus Dionys. T. II. p. 131. et Diodor. XVI. 4. Uterque fabulosas antiquissimorum Graecorum res nusquam dedita opera exsecutus est: quamquam Callisthenes, Cicerone auctore L. V. Epist. 12. ad Laecium, bellum Troianum contexere haud neglexerit. Perperam ergo Iosephus auctoris verba intellexit, ac si Theopompum et Callisthenem ab Heraclidarum reditu Historias scribere ingressos fuisse indicent, de Regn. Lacedaem. c. 6. WESS.

247. 32. Τοὺς δὲ ἡρωϊκὰς θυσίας ἐπέησαν] Puto τι-

μαίς ἐπισησαν Diodorum scripsisse, quamvis in Polyb. L. VIII. 9. καὶ γὰρ ἑσθλὰς αὐτῶ καὶ τιμὰς ἠρωϊκὰς ἐνηργήσαντο reperitur. Neque enim aliter solet. Vid. IV. 24. V. 65. XI. 38. XIII. 35. Ἰσὸθεοὶ τιμαὶ occurrunt I. 97. III. 57. IV. 49. et Lycurg. Orat. in Leocrat. p. 159., Plut. T. I. p. 16. A., Appian. II. B. Civil. p. 848. Distant autem, quod Heroibus inferias mittere solebant atque ἐντέλειαν καὶ ἐναγέλιον, ut apud Thucydid. V. 11. et Philost. Heroic. c. XIX. 14. 15.: unde ἐντομα victimarum, illis mactari solitae, et ἐναγέλιον apud Apollon. Rhod. I. 587. cum Criticorum veterum nota, et Maxim. Tyr. Dissert. XXVI. p. 151. Diis vero coelestibus θύειν, quod in altari, victimarum capite coelum versus erecto, fiebat, testibus schol. in Homeri Iliad. I. 459., ne nunc addam de templis, signis, ceterisque, de quibus Porphyr. Antr. Nymph. p. 115. edit. Barnes. Discrimen egregie signavit Plutarch. T. II. p. 255. et p. 857. D., Nosterque ipse L. IV. 40., quibus adstrue Is. Casanb. notata in Sueton. Caesar. c. 88. WESS.

247. 47. Μεγίστους ἐδωκεν χάριτας καταδέσθαι] De collocatis beneficiis usurpant: sic χάρις βουλιμῆνος καταδέσθαι L. XV. 91. cui simillimum Antiphontis O. de Caed. Herod. p. 136. καὶ τῇ πόλει τῇ ἡμετέρῃ χάριν καταδέσθαι, et S. Lucæ A. A. XXIV. 27. δέξασθαι χάριτας καταδέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις. Opportune ad hunc locum Gregor. Nazianz. Orat. III. p. 86. B. ἐξαγίη δὲ παραδόντα οὕτως ἀνάνυσθαι καὶ μεγίστην ἐδωκεν χάριτα καταδέσθαι. WESS.

247. 52. Ἴδὸν παρ' Ἑλλήσι Διόνυσον] Dixit uberius L. I. 17. WESS.

247. 56. Τοὺς Ἰνδοὺς τὸν θεὸν τοῦτον etc.] Vide L. II. 38. Mox τὰ σίνα gravi causa Rhodom. delet. Diodoro alia mens. Vid. III. 31. 32. 34. etc. WESS.

247. 60. Τὰ περὶ τούτων εἰρηκότες] Deleatur τὰ. Et in proximo versa reponatur παρὰ τοῖς Ἑλλήσι. Rhod.

247. 70. Ἀμοιῖαν τὴν Ἀρροδιάης] Eandem illi matrem et Martem patrem dat Apollodor. III. 4. 2. At aliter illi, de quibus L. V. 48. Diodorus. Haec autem exscripsit Euseb. II. P. E. 2. WESS.

247. 72. Πολύδαρον] Πολυδάροην Cl. prave. V. Apoll. III. 4. 2. WESS.

247. 76. Ταῖς πρὸς τὴν Ἡραν ἀμπεριφορῆς] Vocis usum abunde declaravi L. III. 63. WESS.

248. 82. Παραδοῦναι τῷ Ἰουῆ] Fabulae ordinem diversiore modo disponunt Apollodor. III. 4. 3. et Ovid. III. M. 310. De Nysae antro supr. I. 15. et Dionysi nomine Rittersh. in Oppian. I. Cyn. v. 27. WESS.

248. 99. Οὐ πολὺ δὲ λειπόμενον τῆς — εὐωδίας] Eandem odoris incunditatem illi tribuit L. I. 34. III. 73. Non item Iulianus epigrammate εἰς τὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆς Anthol. L. I. c. 59.

Κέρας νέκταρ ὕδατος, σὺ δὲ, κράνον ἢ ὅα σε Κέρας

Τῇ πενή βοτάνων κεύθα ἀπ' ἀστράγων;

sed is aut narium taedio laborasse, aut in graveolentissimam incidisse videtur cerevisiam. Ζέθος Co. aliique. Vid. I. 34. WESS.

248. 7. Ἦν Ἐλευθεροῦς προσαγορευῆσαι] Dixi ad L. III. 65. WESS.

248. 17. Βακχεῖά τε γυναικῶν] Non alia sunt ac Διονύσια, perperamque a Io. Meurs. et Io. Ionstono distinguuntur, docente Ezech. Spanhem. in Aristoph. Ran. v. 360. WESS.

248. 19. Ἐβαλοῦσαι] Ἔβου, εἶοὶ clamitantibus. Βακχεῶν γὰρ ἐπιβουλεύματα ἐστὶ τὸ εἶοι, ut Harpocration ait. Unde Alexandri milites, cum evantes et bacchantes discurrerent, dicuntur ἀνεβῆσαι τὸν θεὸν καὶ βακχεῶσαι Arrian. V. 2. p. 198., ubi Iac. Gronov., vir doctissimus, usum vocabuli explanat, his quoque Diodori in partes vocatis, et εὐασίως apud Strabon. X. p. 721. A.; quod nihil aliud ac βούην εἶοι, σαβοῖ, ut de Aeschine Demosth. Orat. pro Coron. p. 183., eodem Strabon. X. p. 723. A. indicante. WESS.

249. 29. Φασὶν ἐπὶ τῶν δείνων etc.] Si haec sana sunt et eo ordine, quo ea scripserat Diodorus, multum me fallit opinio. Interpretationem apponam, ut facilius iudices, lector: αἰὲν in ipsa coena, quando merum omnibus datur, dici solere boni generis; quando vero post coenam datur vinum aqua temperatum, inelamari solere Iovis hospitatoris. Haec luxata et ὑστερον πρότερον posita, ut evincam, primum ratione certabo. Quis credit in coenae initio, dum sitis ardet, dari solitum merum, quod sitim non extinguit, imo accendit: post coenam vero exempta siti dari vinum aqua temperatum, quando sola voluptas ad bibendum incitat? imo e contrario, initio coenae et ea durante dabatur procul dubio vinum aqua mixtum, ut sitis extingueretur: post coenam vero, aut in eius fine, siti profligata, tunc dari debebat merum suo gustu eccellente incitans ad bibendum. Aristophanis Scholiastes in duobus locis de hoc more loquitur, scilicet in Equitibus v. 85. ubi ait, αἰσθημένης τῆς τραπέζης, sublata mensa, dari solitum boni generis calicem. Ad Vespas vero v. 999. ait ἔθος δὲ ἦν, ὅποτε μέλλοι ἢ τραπέζην αἰρεῖσθαι, ἀγαθοῦ δαιμονος ἐπιβουλεύειν, ὡς Θεόπομπος, nos erat, cum mensa mox tollenda foret, boni generis calicem sorbere, ut ait Theopompus. Haec cum Diodori textu, ut nunc legitur, pugnant: et posito Diodorum scripsisse, ut nunc legitur, Theopompi auctoritas multum praevalere deberet, ubi de Graecorum more agitur. Sed iure suspicor codices Diodori hoc loco mendosos esse, et pro μετὰ legendum esse κατὰ, facili mutatione. Id me omnino suadet Hesyehii locus, qui sic habet: Ἀγαθοδαμωνιστῆται, οἱ δὲ λεγομενοὶντες. Ratio huius significatus Theopompo egregie concordat; nempe qui parum valebant in potando, saepe inelamabant ἀγαθοῦ δαιμονος κύλικα, cedo boni generis calicem, et ideo vocabantur ἀγαθοδαμωνιστῆται, quoniam post hunc calicem datum finiebatur comptatio. His rationibus et auctoritatibus ductus, si mei arbitrii res foret, ita le-

gerem hunc Diodori locum: *πρὸν ἐπὶ τῷ δείπνῳ, ὅταν ἄκρατος οἶνος δίδεται πῶσιν, ἐπιλέγειν, ἀγαθὸν δαίμονος, ὅταν δὲ καὶ τὸ δείπνον δίδεται κεκραμένον ὕδατι, Αἰὼς Σωτήρος ἐπιφανεῖν*, id est, *aiunt post coenam quando merum omnibus datur, dici solitum bonigeni, quando vero durante coena datur vinum, aqua temperatum, dici solitum Iovis sospitatoris*. PALM. Doctissimi Palmerii coniecturam respuit satis evidenter ipse Diodori narrationis, quem adtexit, *ἐπιλογος. Αἰτ, veteres inter coenandum (ita puto intelligenda τὰ ἐπὶ τῶν δείπνων, non ut Palmerius videtur intellexisse, initio coenae.) sibi invicem propinasse vinum meracum, idque poculum appellasse ἀγαθοῦ δαίμονος. finita vero coena, discessuris iamiam concivis, propinatum fuisse dilutum, vocatum Αἰὼς Σωτήρος. Iam sequitur quasi αἰτιολογία istius rei: cur scilicet post meracum denique biberint dilutum: τὸ μωιῶδες καὶ ἢ τῶν φρενῶν παρὰ τῆς, quae accidisset per meracum, temperetur demile et διορθῶται diluto; quare illud poculum dixerint Αἰὼς Σωτήρος, quod quasi eos defenderet a periculo, quod ceteroquin ipsis discedentibus, et multo meraco calentibus, posset evenire. Haec ultima Diodori verba in suis Exercitationibus describere unxit Palmerius; nec forte ea consideravit: quod si fecisset, haud dubie Diodorum ὑπέστησαν προτέρον non postulasset. Hactenus doctissimus Io. Iensius in Epistola ad L. G. Graevium p. 401, plura superioribus adstruens defendendo Diodoro, quae quia copiosiora, non exscribo. Id addo, contra Palmerium Graecos plerisque omnes venire, inter postrema pocula, quae mensa sublata circumibant, Αἰὼς Σωτήρος κρατῆρα referentes. Sic Aeschylus et Sophocles, a scholiasta Pindari in princip. Od. VII. Isthmionie, testimonium dicere iussi. Sic Nicostratus et Xenarchus apud Athen. XV. 14. p. 693. : e quorum quidem fragmentis adparet, sumpto ἀγαθοῦ δαίμονος poculo mensam auferri fuisse solitam, nec desuisse tamen conpotationem, nisi addito prius τοῦ Αἰὼς Σωτήρος. Dabatur, cum πρόποσις ἀγαθοῦ δαίμονος instituebatur, ὀλίγον τι, parum vini meraci, ut solo gustu vim eius, μόνον τῇ γένεσι τῆν ἰσχυρὴν αὐτοῦ, combibones experirentur, ut Theophrastus apud Athen. l. c. ait. Hinc ἀγαθοδαίμονισται Hesychie οἱ ὀλιγοποτοῦντες, non autem ex caussa, quam vir eruditus commentus est. Sed longum ne faciam, accipe haec eiusdem Athenaei, quae suspicionem Palmerii plane iugulant, ex eodem l. XV. 5. p. 675. D. *Αἰὲ τοῦθ' οἱ Ἕλληες τῷ μὲν παρὰ δείπνον ἀκράτω προσδιδόμενω τὸν ἀγαθὸν ἐπιφανοῦσι δαίμονα, τμηστικὸς τὸν εὐράνια δαίμονα. ἢν δὲ αὐτός ὁ Διώνυσος τῷ δὲ μετὰ δείπνον κεκραμένῳ ποτῶν προσδιδόμενω ποτηρίῳ Αἰὰ Σωτήρα ἐπιλέγουσι.* quae, quia auctoris nostri verbis accuratissime respondent, vertere nihil necesse fuerit. WESS. Illa ipsa Athenaei verba etsi parum commendare videantur librorum meliorum scripturam *προεπιλέγειν* pro *πῶσιν, ἐπιλέγειν*, ea tamen est verissima. XVII. 24.*

μάλιστα δ' ἐπιλέγει τὰς Ἑλληνίδας πόλεις ποτῶν αἰτίας αὐτονομῶν καὶ ἀγορολογητῶν, προσεπιλέγων δὲ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερωστικῆς ἔνεκα τὸν πρὸς Ἡρώας πόλεμον ἐπιφανοῦται.

249. 31. *Μετὰ τὸν δείπνον*] Expunge, in articulo. Quis enim δείπνον masculino genere usurpavit? Rhod.

249. 45. *Τὸν ἐπὶ τῶν Σαβάζιον ὀνομαζόμενον*] Fuit et inter Bacchi titulos *Sabazii* cognomen. Vide Io. Davis. in Ciceron. III. N. D. 23. et quae scripta a me sunt ad Hieroclis Synecdem. p. 633. Hunc tamen Iovis et Proserpinae filium *Zagreum* vero nomine fuisse perhibent Schol. Pindari ad initium Od. VII. Isthmion. et Is. Tzetzes in Lycophron. v. 355. Nonnus VI. Dionys. v. 164. de Proserpina:

— — *Αἰθέρων δὲ δρακοντίων ἕμεναιων*

Ζαγρέα γενναμένη κερὸν βοῶρος.

nimirum Iupiter, ut erat versipellis, draconis sumpta specie Proserpinae illuserat; unde de illo et Baccho poeta:

— — — — — *ταῦρος*

Πατήρ δράκοντος καὶ πατήρ ταύρων δράκων

apud Clementem Alex. Protrept. p. 14. WESS.

249. 50. *Ἀφ' οὗ δὴ καὶ κρατῆρα* etc.] Vide L. III. 64. WESS.

249. 52. *Τὸ σώματι γενέσθαι τριγυρόν*] Haec Diodorum descripsisse ex Philochoro dubitandum non censet Scaliger in Chron. Eusebii 1003X., modo alterius verba cum illius dictis contenduntur. Philochori haec sunt apud Euseb. p. 29. Chron. *χορήγετα θηλένοσφος διὰ τε ἄλλας αἰτίας καὶ διὰ τὸν μεσοθῆλον στρατόν. ὡλίκε γὰρ σὺν τοῖς ἀρῶσι καὶ τὰς θηλέας.* Vertit Hieronym. neglectis paucis, *pingitur Liber muliebri et delicato corpore propter mulieres in suo exercitu militantes: nam pariter ad arma viris feminas alligabat.* Equidem rerum quandam convenientiam in his agnosco, nec talem tamen, ut Philochorum exscriptum arbitrer. WESS.

250. 62. *Ἐσηχητῆρ καὶ διδάσκαλον γινόμενον τῶν καλλιῶτων* etc.] Silenus, Bacchi hunc praeceptorem, veteres divinae humanaeque sapientiae rerumque gravissimarum scientia praeditum plerique perhibent, disserentemque introducunt de rebus ex interiore philosophia naturalibus et moralibus: ostendunt hoc post Is. Casaub. I. Poës. Sat. c. 2. viri doctissimi Ioach. Kuhn. et Iac. Perizon. in Aelian. III. V. H. 18. WESS.

250. 68. *Ἐσθήσειν*] *Ἐσθήσειν* Co. M. haud male. Vil. S. Luc. Evang. XXIV. 4., nec necessarium tamen. WESS.

Ibid. Ἐσθήσειν ἀνδραῖς χορήσειν] Mollitiae et effeminati animi vestes pictae et floribus quasi sparsae olim argumentum erant: Sybaritis propterea et Cumaeis, luxu perditis, ἀνδραὶ χιτῶνες tribuantur in Athen. XII. 5. et 6.: tribuantur et aliis, de quibus Hadr. Iunius I. Animadv. c. 13.; quo ingenio Bacchus cum esset,

haud absurde, etsi maximo suo malo, Pentheus in Ovid. III. M. 555. de eo,

*Quem neque bella iuvant, nec tela, nec usus equorum:
Sed madidus myrrha crinis, mollesque coronae,
Purpuraque et pictis intextum vestibus aurum.*

Ducis Bacchi exemplum probabant, ut sit, comites, quorum vestes floridae, αἱ τοῖς ἀνδραῖν εὐκρίναι ἐσθῆτες, apud Clement. Alex. II. Paedag. c. 10. p. 253. pluribus illustrantur ab Ezech. Spanhem. in Probat. Notar. ad Iuliani Caesar. p. 127. WESS.

250. 72. Καὶ μεταφύρον ὀνομάζονται] Sic praestat. Luciano D. D. XVIII. 1. propterea μεταφύρον τὴν κόμην ἀναδεδεμένους, Libanio T. I. p. 351. D. διδάσκει τανύτας καὶ τοῖς στεφάνοις τὰς κόμας, et Sophocli Oed. Tyran. v. 218. atque auctori Epigrammatis L. I. Florileg. C. 38. χρυσομίτης. WESS.

250. 74. Διμήτορα — — προσαγορευθήναι] Dixi L. III. 62. WESS.

250. 83. Κατὰ δὲ τὰς τῶν φίλων ἀναναστασοῦς] Vaticani ἀναναστασοῦς si malueris, Polybius, Toles, Arrianus, atque alii, quos Diatrib. de Iudaeor. Archont. c. 2. excitavi, auxilio esse poterunt. Diodorus tamen compositum praecipit L. III. 20. WESS.

250. 95. Βαχχίων] Eusebius Βαχχίων, nulla urgente causa: inter enim Bacchi titulos et hic sollemnis, ut in Pausan. II. 2. et 7., variante tamen vocis tono. Vide ad L. I. 81. WESS.

250. 98. Καὶ προγενῆ — ὀνομάσαι] Orpheo Hymn. XLIV. προγενῆτος, quippe ὑπὸ χειρὸς τοῦ καὶ βροτῆος γενόμενος, ut Dio Chrysostom. ait Orat. XXVII. p. 286. C. Iulianus Epigrammate in Zythum L. I. Florileg. 59.

Τῷ οὐ γὰρ καλεῖν Διμήτορα, οὐ Διώνυσον,

Προγενῆ μᾶλλον καὶ Βροτῆον, οὐ Βοθύιον.

quos quidem Iuliani versus non praeteriit accuratissimus Is. Casaubon. in Strabonis XIII. p. 932. B. προγενῆ τὸν Διώνυσον memorantis. WESS.

250. 99. Θυγαῖον δ' αὐτὸν ὀνομάσθηται] Sic triumphare appellatum, quod cum imperatore milites redeuntes clamitant per urbem in Capitolium eunti, in triumpho, in. Idque a Θυγαῖον, Graeca Liberi patris cognomento, potest dictum esse. Haec Togatorum doctissimus Varro L. V. L. L. p. 58. ubi in Coniect. Diodori haud oblitus est III. Scaliger. WESS. Dionysius p. 222. Schaef. Ταυτε θυγαῖον.

251. 7. Καταπόθωνα] In omnibus nostris exemplaribus scriptum est κατὰ πόθωνα duobus verbis: ego unum faciens ex duobus scripsi καταπόθωνα, ut illa ipsa exemplaria habent in loco, qui est supra in fine paginae 137. et principio 138. STEPH. Ego vero in Codd. excerptis, quibus utor, nihil huiusmodi reperio. De Baccho barbato III. 64. et Is. Casaub. I. Sat. Poes. c. 2. p. 59. WESS.

251. 9. Δραῶν καὶ τανυεῶν] Bacchus ὠκυῶς θεὸς Aristoph. Ran. v. 397. cum nota Ezech. Spanhem. WESS.

251. 12. Καὶ Σατύρους — περιγέσθαι] Paria de Aegyptiorum Osiride superius L. I. 18. De Musis autem, Bacchi comitibus, Strabo X. p. 717. C. WESS.

251. 24. Σινάδος συνήσανται τῶν — τεχνιτῶν] Ultima neglexerat doctissimus interpres. Οἱ περὶ τὸν Διώνυσον τεχνίται, sive Λυονναῖοι τεχνίται, in Aetolorum Decreta inter monumenta Asiae Edm. Chishul p. 106. sunt artifices scenici in Ciceron. Orat. pro Archia c. 5. et Sueton. Caesar. c. 84. Plutarch. T. II. p. 87. Γ. καὶ μὴν τοὺς περὶ τὸν Διώνυσον τεχνίτας ὁρῶμεν ἐκλεκμένους καὶ ἀποδύοντες, καὶ οὐκ ἀκριβῶς πολλὰς ἀγωνιζόμενος ἐν τοῖς θεατροῖς ἐγ' ἑαυτῶν. et scenicos artifices videmus saepe remissos ac languidos, nec accurate, soli cum in theatris sunt, certantes. Eundem in modum Polybius Excerpt. p. 1416. Artemidor. I. 19. Horum variis in locis Synodi seu conventus erant, veluti Lebedi apud Strabon. XIV. p. 952. ἐπιπύδα τῶν περὶ τὸν Διώνυσον τεχνιτῶν ἢ σύνοδος καὶ κατοικία τῶν ἐν Ἰωνίᾳ μέγιστοι Ἑλλησπόντιον, ἐν ἧ' ἀπὸ γένους τε καὶ ἀγῶνες καὶ ἔτος συντελοῦνται τῷ Διονύσιῳ. Antea, ut ibidem addit, Tei, tum Ephesi, unde in Myonesum ab Attalo, Pergamenorum rege, fuerant traducti, frequentes egerant: atqui hi sunt Attalistas, quorum psephisma publicavit idem Chishul atque explicavit Antiq. Asiatic. p. 140. Similem etiam Synodum Romae labentibus annis instituisse videntur, cuius SYNHODI ARCHIEREI, PRIMI SACERDOTIS SYNHODI meminere vetusti lapides, de quibus Cl. Salmas. in Spartiani Hadrian c. 14. et Octav. Falconer. ad Inscript. Athlet. p. 2303. edit. Gronov. WESS.

251. 32. Υἱὸν εἶναι Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης] Plaeuerunt hi eius natales Lampsacenis, praecipuis flagitiosi numinis cultoribus, teste Pausan. IX. p. 771. et Criticis veteribus in Apollon. Rhod. I. 932. Aliis Bacchi Nymphaeque Chiones filius habebatur, ut Schol. Theocrit. ad Idyl. I. 21. indicat: aliis e Titanibus aut Idaeis Daetylis unus, de quibus Lucian. de Saltat. c. 21. WESS.

251. 35. Τοὺς παλαιὸς μινθωδῶς etc.] Hoc non temere sprevero, tametsi Euseb. cum illis faciat, qui μινθωδῶς praeferrunt. Verum autem esse, quod hic affirmatur, vel illud Iuvenalis, vitreo bibit ille Priapo, probaverit. Plura si desideres, satis fortasse tibi faciet L. Begerus Thesaur. Brandenb. T. I. p. 261. etc. WESS.

251. 44. Μόνον δὲ τὸ αἰδοῖον εἰς τὸν ποταμὸν ἄρπαι] Uberius haec explicuit L. I. 22. WESS.

252. 54. Τίνας δὲ Τύζωνα] Sic oportuit. Etymologus, Τύζων, Τύζωνος, δαίμων ἐστὶ περὶ τὴν Ἀφροδίτην. Hesychius, Τύζων, εἶμι τὸν Ἐραῖον, ἄλλοι δὲ τὸν περὶ τὴν Ἀφροδίτην. ita enim scripserat, quod nec Io. Meursii diligentiam L. II. Athen.

Attic. c. 14. fugit. *Typhon* e novitiis Atticorum diis erat, quem Mercurium alii, alii Priapum aut Veneris assecram perhibebant. *Typhon* diversi fuit ingenii, sed qui et locum eius invasit in Clement. Alexandr. Protrept. p. 80., eodem Meursio egregie animadvertente. WESS.

252. 56. Ὀπωροφύλακα τῶν ἀμπελώνων] Unde Stephan. ἀμπελών decompserit, iuxta cum ignarissimis scio: possumus quidem certe eo carere. Φυλάκισσαν ἐν ἀμπελώσιν Cantic. Salom. I. 6. et Ὀπωροφύλακον ἐν σικυροῖσι Esai. I. 8. non dissimili sententia Alexandrini interpretes. Ipsa Priapus in Antistii Epigrammate ἀροσφύλαξ ποικιλιάνοις ἐν ἀροσφύσιν, et in alio Luciani ἑρῶν κληματαῖδων φύλαξ L. IV. Florileg. p. 477. WESS.

252. 58. Ἐπὶ δὲ πρὸς τοὺς θυμαίνοντας etc.] Huiusmodi, puto, erat, quod προσθυσάνιον ἐν σικυροῖσι, ὃδὲν φιλῶσον Epistol. Ieremiae V. 70. appellat, quodque egregie interpretatur scholiastes, προσθυσάνιον, inquit, καὶ κεράμην Εὐκλήρων οἱ λόγιοι καλοῦσιν, αὐτὰ ἰσχυροὶ οἱ ἀροσφύλακες πρὸς φόβον ὄρον, ἧ καὶ ἀνθρώπων ταῦτα δὲ καὶ μομφὴν καλοῦνται. Quo quidem scholio nihil aptius magis est ad illustrandum Hesychii κεράμην. WESS.

252. 65. Τυχὴν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων — προσσηγούσης] Ipse Hermaphroditus ea propter in Ovidii IV. M. 384. ad Mercurium et Venerem:

— Nato date munera vestro,
Et pater et genitrix, amborum nomen habenti.

Vile et v. 288. et Lucian. D. D. XV. 2. et Manethon. I. 127. WESS.

252. 72. Ἀποφαίνονται τέρατα ἐπάμχαν] Plinius VII. N. H. 3. Gigantur et utriusque sexus, quos Hermaphroditus vocamus, olim Androgynos vocatos, et in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis. Qui mala portendere eum vulgi superstitione censebantur, ea ut avestruncarentur, aut in proximum mare demergebantur, aut vivi exurebantur: posterioris generis exempla dabit auctor Geog. I. L. XXXII., prioris Scheffer. ad Jul. Obsequent. de Prodig. c. 81. WESS.

252. 80. Ἄλλοι δὲ τῶν ποιητῶν] In his et Minnermus, de quo Pausan. IX. 29. p. 766. Μιννεμος δὲ — φησὶν ἐν τῷ προοίμιῳ θυγατρὸς Ἐρμῆνος τοὺς ἀρχαιολόγους Μουσας, τούτων δὲ ἄλλας νεότητος εἶναι Αἰδὸς παῖδας. De numero Musarum similis discordia: Plutarch. VIII. Sympos. 14. in confesso esse ait, veteres tres tantum novisse Musas: Hesiodumque earum numerum auxisse. Ciceronem III. N. D. 21., et quae illi adscripsit Io. Davis. vide. WESS.

252. 86. Ταῦτα λέγει] Ταῦτα redundat. Versus autem Homericus Hymn. in Apollinem sic legitur numero 189., Μοῦσαι μὲν Ἔ' ἄμμι πᾶσαι ἀμειβομένην etc. RHOD.

252. 88. Ἡσίοδος δὲ] In Theogonia versu 77. RHOD.

253. 99. Πρωθόνους τε αὐτὰς οἱ ἀλείστοι — μινθολογῶσι] Vix tamen ulla in novenario earum numero reperitur, e qua non aliquis furtivis amoribus conceptus legatur: quorum haud paucos nobis annumerat Eustath. in Homer. p. 830., plures Tzet. ad Hesiod. Op. et D. princip., sed in plerisque vitiosus. WESS. Conf. Schol. Vat. Eur. Rhesi v. 346.

253. 3. Ἀπὸ τοῦ μῦθου τοὺς ἀνθρώπους] Placuit ea originatio Etymologo, estque multo probabilior eorum commento, qui apud Plut. T. II. p. 480. E. et Synes. in Dion. p. 42. C. ex ὁμοῦ ὄσας conflatum earum nomen opinabantur. Ego cum Platone in Cratyl. p. 406. A. fecero, ἀπὸ τοῦ μῦθου καὶ τῆς ὑπὸ τῆς ἀλ' investigando derivante; a qua sententia non abluant Cornut. Nat. Deor. c. 14. et Helladius in Photii Cod. CCLXXIX. p. 1582. Vide Frid. Syllburg. Animadv. in Clenardi Grammatic. p. 529. WESS.

253. 10. Ἀπὸ τοῦ θάλλειν ἐπὶ πολλοὺς γόνους] Ita vulgo legebatur, abrupta et defecta sententia. Ego Codd. vetustos secutus explevi. Nomina autem haec Musarum multimodis explicari posse ex Plutarcho VIII. Sympos. 14. et Cornuto N. D. c. 14. videbis. WESS.

253. 18. Ἀπαθανατιζόμενος τῇ δόξῃ] Carminibus aeternae famae traditos; quo modo Eupolis dicitur ἀπαθανατίζει τοὺς ἄνδρας Longino de Styl. Sublim. c. 16. p. 122. et Hippon cultissime ἀπαθανατίζει τὸν θάνατον τὸν ἐπιτοῦ Clement. Alex. Protrept. p. 48. Nec minus venuste, etsi usu diversiore, Philosphus Ethic. X. 7. γὰρ δὲ οὐ, inquit, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους φρονεῖν, ἀνθρώπων ὄντα, οὐδὲ θνητὰ τὸν θνητὸν, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται ἀπαθανατίζειν, i. e. immortalitatem meditari atque aeterna moliri. Sed vide ad Lib. I. 1. et II. 20. WESS.

253. 24. Μεταβιβάζομεν] Recipe μεταβιβάζομεν, quo modo alias in transitione loquitur. RHOD. Simile vitium supra II. 48. WESS.

253. 33. Καὶ τὸν λόγον ἐξισῶσαι τοῖς τηλιζούτοις] Una, sed maxima difficultas, quod haec aequare dicendo, arduum. Sic Plin. L. VIII. Ep. 4. Sallustius vero Catilin. 3. imprimis arduum videtur res gestas scribere: primum quod factis dicta sunt exaequanda. Atque haec perpetuae historicorum querelae; estque profecto non omnium ἰσότητος τῶν ἔργων ὁ λόγος, ut Pericles apud Thucyd. II. 42. ait. Libanius ea propter T. II. p. 102. prorsus ad Diodori mentem, πολλὰ γὰρ δὲ μοι δοκῶ καλεῖσθαι εἶναι τὴν ἐφημερίαν ταῖς τῶν βασιλέων ἀρεταῖς ἐξισῶσαι. WESS.

254. 45. Ἐκ τῆς ἀσθενείας τῶν νῦν ἀνθρώπων] Nostri temporis hominum; qui οἱ νῦν Straboni I. p. 67. A., οἱ νῦν ἄρ-

Ἰσοποιοί Plutarcho T. II. p. 478. C. et Homero saepissime *Ὀἶοι τῶν βροτοῖ ἐσσι*. WESS.

254. 52. *Καὶ ταῖς ἐπισημασίαις συναρῶμεν etc.*] Significationibus, acclamatione, plausu, ut bene interpret. Polyb. VI. 4. εἰδὸς μὲν τῶν τοιούτων ἐπὶ τοῦ ἀλγέθους ἐπισημασίαις τεγγίανειν εὐνοίῃς, non est dubitandum, quin hunc acclamationibus prosequatur faustis multitudo. Eratosthen. Catasterism. c. 28. de sagittario ex Sositheo, ἀρμίστορι ταῖς Μούσαις, καὶ ἄζοβοντι αὐτῶν, ἐπισημασίαις ἐπιπέσαι χρότον ποιῶντα. Sic lego: non ut vulgo ἐπὶ σημασίαις, probante Schol. Germanici et vertente: qui inter Musas saepius connotatus plausu cantus earum distinguebat. Pro quibus Noster XVII. 106. *μεγάλῳ τῷ γεγονὸς ἐπισημαίνεσθαι*. Polyb. I. 32. *μετὰ χρόνῳ ἐπισημαίνεσθαι*. Cicero I. Attic. 16. *In quo et ludis et gladiatoribus mirandas ἐπισημασίαις sine ulla pastoricia fistula auferebamur*. Vide ibi Victorium et infra XI. 26. WESS.

254. 55. *Ἐξημεροῦσαι*] *Ἡμεροῦσαι* Co. M. compositum auctor mavult. Vid. I. 15. WESS.

254. 60. *Τὴν πατροπαράδοτον ἐπίβειαν διαφελάττειν*] Simili usu *πατροπαράδοτον ἐνοῖαν* XV. 74. XVII. 2. et *πατροπαράδοτον ἡγεμονίαν* XVII. 4. dixit; quorum plerumque locorum non fugerunt diligentiam eruditissimorum virorum L. Bos et Io. Alberti, *ἀναστροφὴν πατροπαράδοτον* S. Petri Epist. I. cap. 1. 18. explicantium. WESS.

254. 65. *Ἡλεκτροῦνα*] *Ἡλεκτροῦνα* omnes. Vid. infr. c. 61. WESS.

254. 66. *Τὴν Ἡλόσος Ἐρηνίδα*] Matrem Alcmenes non Eurydicea, ut Scholion perperam indicat, sed Lysidicea, Pelopis ac Hippodamiae filiam, nominat Plutarchus, auctor gravissimus et fide dignus, quem merito sequimur. Tametsi quidam Anaxo, filiam Alcaci, matrem Alcmenes assignent: quod negocium hic nobis minime facesset, quibus haud dubium est, quin *Ἐρηνίδα* pro *Ἀνοδία* a librario, aliud tum cogitante, sed tamen ultimas duas syllabas ex nomine *Ἀνοδοῦν* quod paulo antecedit in memoria adhuc retinente, suppositum sit. Atque haec finis ratio fuerit. Quod ad principium, ex *Ἀνο* in *Ἐρην* facillimam esse mutationem, nemo non videt RHOD. *Τὴν Ἡλόσος Ἐρηνίδα*] Sic relinxi, obsecutus vetustis Codd.; quod primum quidem est, nec longe tamen remotum a *Ἀνοδία*, quam matrem Alcmenes dat Plutarch. in Thes. p. 4. A. Apollodoro II. Biblioth. 4. 5. breviumque scholiorum auctori Iliad. ε. 323. Anaxo, Alcaci filia, Alcmenes mater dicitur. Vid. et Pausan. VIII. 14. WESS.

254. 71. *Περὶ αὐτῶν ἀρετῶν*] *Τὴν ἀρετὴν αὐτῶν*. ut L. II. 46. *διαβεβοημένης — τῆς περὶ αὐτὰς ἀρετῆς*. WESS.

254. 74. *Τριπλάσιον τὴν νύκτι ποιῆσαι*] Hinc Herculem Lycophron v. 33. *τριπλάσιον λέοντα* vocat, monentibus Schol. Homeri Iliad. ε. 323. Tzetze et Io. Meursio: nimirum oportebat ex hoc Iovis et Alcmenes congressu proeminari magnam aliquam et multis certaminibus insignem Deum, *μέγαν καὶ πολυάθλιον θεόν*, qui quidem una nocte ut absolveretur, fieri non poterat: *τοῦτον ἐν μῆ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἄδύνατον*, ut urbanissimus scurra Lucian. D. D. X. I. iocatur, Aristide T. I. p. 56., sed serio, quae hominis superstitio, adstipulante. WESS.

255. 87. *Κατ' τὴν ἐκείνην*] Ordinem apostrophus ostendit κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. RHOD.

255. 89. *Συνοχὸν ἔχουσαν Ἠλέθριαν*] Poetam vide Iliad. T. 118. Apollodor. II. 4. 5. et Pausan. IX. 11. WESS.

255. 1. *Πεδίον Ἡράκλειον*] Thebani locum peregre adventibus ostendebant, in quo Iuno Herculi infanti mammam praebuerat apud Pausan. IX. 25.; alii rem in coelo gestam fabulantur, circuliue lactei originem inde derivant, ut Eratosthen. Catasterism. cap. ult. WESS.

255. 13. *Ὁ δὲ πᾶς οὐ καταπληγείς*] Sequor Euseb. et illi concordēs Codd.; augent additae voces, ut statim cap. 10., seriem rei gestae, de qua Apollodor. II. 4. 8. WESS.

255. 15. *Διῶπερ Ἀργεῖοι, κνθόμενοι τὸ γενόμενον etc.*] Apollinis responso Herculis hoc nomen, cum prius Alcaeus esset, Eustath. in Homer. p. 989. et Is. Tetz. ad Lycophron. v. 662., etsi in sententia et scriptura oraculi discordes, contribuunt. Vide superius I. 24. WESS.

255. 27. *Ἐργίῳ τῷ βασιλῆϊ τῶν Μινυῶν*] Orchomeniorum rex erat Erginus, qui captis Thebis gravique tributo pressis, odii, non nisi Orchomeniorum exitio, de quo L. XV. 79. terminandi, civitatibus his materiam dedit. Belli initium et causas exponit Pausan. IX. 37. et Apollodor. II. 3. 11. WESS.

255. 29. *Τῶν δεδολωμένων ὑπεροχῆν*] Forte *δουλειομένων* scriptum fuit, vel quod verosimilius *δεδολωκίτων*. Tum sic vertendum erit, *eminentia illorum, qui iugo verrili Thebanos oppresserant, nequaquam etc.* Ego ne quid temere mutarem, *τῶν δουλειομένων*, quamvis minime placeat, interim legi. RHOD. Non mendii suspicione caret. Thomas Magist. *Δουλοῦμαι τὸν δεῖνα ἄτιμοι, οὐ δουλοῦ*. cuius decretum ex omni parte verum etsi non sit, saepe tamen ea forma adhibetur. Euripid. Supplicib. v. 492. — *καὶ τὸν ἴσσορα δουλοῦμεθ' ἄνδρες ἄνδρα καὶ πῦλιν πόλιν*. Aristides T. II. p. 21. *πάντα δουλοῦνται καὶ κατέχει ῥαδίως*. Imo ne quid dubii supersit, auctor ipse inferius c. 28. *διὰ τὸ*, inquit, *Θησεῖα δεδολωσθαι τὴν ἡγεμόνα τῶν Ἀμαζόνων*, suum egregie vindicans. WESS.

256. 32. *Ἐπαρτιομένης*] *Ἐσπρατιο*. Co. M. ut L. I. 18. sed vide Pausan. VII. 12. WESS.

Ibid. *Ἀπονεύουσι τὰς ἑσπέραις*] Naribus auribusque praecisis. *Ἀπονεύειν αὐτῶν τὰ ὄτια καὶ τὰς οὐίας καὶ διὰ σχολίων τὰς χεῖρας δῖος ἐκ τῶν τραγῳδιῶν* Apollodorus ait: qua e crudelitate Herculi nomen venit *Ἐνοχολούσιος* apud Pausan. IX. 25. p. 758. WESS.

256. 39. *Ὁδὸν γὰρ ἦν εἰσαὶν κατὰ τὴν πόλιν* etc.] Par olim conditio Israelitarum principio regni Saulis, I. Samuel. XIII. 22. Erat enim hoc e veterum inventis ad domitos in officio continendos, ne quo ferro, nisi ad agrum colendum, uterentur: quare et Postumius Ligures *ita exarmavit, ut vix reliquerit ferrum, quo terra coleretur*, in Flori L. II. 3. cum nota Freinshem. WESS.

256. 46. *Ἀπὸν τε τὸν Ἑργίον ἀνέλε*] Sic in Marmore Inscript. Don. I. 98. et Apollodor.; Scholiastes Theocriti Idyl. XVI. 105. Herculem de Orehoeniis et eorum rege *Ἐργίῳ* commissa pugna victoriam reportasse refert; satis quidem recte, modo *Ἐργίῳ* refinxeris: Pausanias enim L. IX. 37. Erginum post acceptam eladem in plures annos superasse adfirmat. WESS.

256. 64. *Τούτων δὲ προχθέντων*] Opinor scriptum olim fuisse *προσπροχθέντων*, atque ex scribendi compendio, ut saepe, alterum progeantum. Iovis atque Apollinis mandata, quorum meminerat, id persuadent. Vid. ad L. I. 2. WESS.

256. 66. *Οὐδ' αὖτις ἄξιον ἔχονε δέην τῆς ἰδίας ἀρετῆς*] Laudem illi Codd. meruissent, qui *ἄξιον* neglexerunt, si ineptum, et nihili, hoc quidem loco, verbum, *δέην* praetermissent: quod cum pertinacissime defendant omnes, rectius erit *ἄξιον ἔχονεν εἶναι τῆς* etc., ut bene advertit Cl. Io. Iensius in Epist. ad Io. Georg. Graevium, p. 407. WESS. Wesselingio favet MS. Vind., Iensio Diodorus supra p. 90. 24. *ἄξιον ἔχονεν εἶναι*. 142. 17. *ζωνόντων ἄξιον εἶναι*.

256. 74. *Τούτους ὡς πολεμίους κατετόξευσε*] De horum numero et mortis genere magna veteres inter lis est, diligenter exposita a criticis ad Pindari Isthmionic. Od. IV.; Is. Tzetz. in Lycophron. 38. *καὶ τοὺς τέσσαρας παῖδας αὐτοῦ τοξότους ἀνέλεν, Ὀνίτην, Θηρίμαχον, Δημοκόωντα καὶ Κροστιάδην, ὃ δὲ Πύδαρος ἀπὸ τοῦ λέγει παῖδας* — *ἕτεροι δὲ καὶ δύο νῆος Ἰριχλέους τοῦ ἀδελφοῦ*. Ex quorum posteriorum numero Nicol. est Damascenus in Excerpt. Vales. p. 441.; cum Tzetz. vero consentit Schol. Iaciani D. D. XIII. 2., in *Δημοκόωντος* nomine adaeque vitiosus, ut Cel. T. Hamsterh. ostendit. WESS.

Ibid. *Μόλις*] *Μόλις* C. M. frequenti libroriorum more. Conf. II. 48. WESS.

257. 82. *Ἄθλον τὸν ἐν Νεμ.* V. aliique, nec absurde. Vide II. 46. WESS.

257. 83. *Ἀτρωτος δὲ ὦν σιδήρῳ*] *Leonem Nemaeeum, quem Iana nutrierat, in antro Amphitretio Atratium necavit*. Sic lego in Hygin. Fab. XXX.; nam *Amphriso*, ut in editis, ineptum est.

Leo in monte *Treto*, quod perforatus esset ex re ipsa dicto, cubile posuerat: hinc antrum eius *amphitretum*. Habet montem *Τρητόν* prope Nemeam Pausan. II. 15., et Leonis originem lunarem Aelian. XII. H. A. 7. insuperque ex Achille in Commentariis Arateis Politian. Miscell. c. 17. WESS.

257. 94. *Ἄλλαν τὸ ἴδιον σῶμα περιλαβὼν*] Aliis fortasse se probabit *περιβαλὼν*, quos non sequor, tametsi nihil vulgatus horum commutatione in vetustioribus schedis, ut L. XI. 30. videbitur. Obstat et vocis forma et quod praecessit *περιδέμενος*. WESS.

257. 96. *Ἦς ἔξ ἐνὸς σώματος ἑκατὸν ἀχέρες*] Totidem capita illi affinxit Ovid. IX. Met. 70.

*Fulneribus foecunda suis erat illa: nec ullum
De centum numero caput est impune recisum,
Quin gemino cervix herede valentior esset.*

Novem duntaxat Gregor. Nazianz. Orat. III. p. 92. C. Septem alii, de quibus ad Ovidium Nobilissim. Heinsius et in Hygin. Fab. XXX. Muncker. WESS.

257. 4. *Λαμπάδι καιομένη ἐπικατεῖν*] Nicandrum Ther. v. 688. et Apollodor. II. Bibl. 4. 2. adi. WESS.

257. 8. *Ἐρυμάνθιον* Co. quod praestat ex Ethnographi praeepto. WESS.

257. 9. *Ἐν πεδίῳ τῆς Ἀρκαδίας*] Quod Mutin. schedae offerunt singulare est, et ea dignitate, ut paene verum, modo *Λαμπάδα* scribatur, esse iudicem. Aper Erymanthius in monte, unde illi nomen, incubabat: pars Erymanthi erat *Lampea*; *εἴη δ' αἶν τοῦ ὄρους τοῦ Ἐρυμάνθιον μοῖρα ἢ Λαμπάδα* Pausan. ait L. VIII. 24. Immo eo in montis clivo, cui *Lampea* titulus, aper cubilia habebat. De eo enim Apollon. Rhod. I. 126.

— — — *Ὅς ὃ' ἐνὶ βήσσῃς*

Φέρεβeto Λαμπείης, Ἐρυμάνθιον ἀμύεγα τῆρος.

Bene ergo *ἐν τῇ Λαμπάδα τῆς Ἀρκαδίας*. Vulgatum, quod scholion huius esse arbitror, sua in sede relinqui, ne nimium unis schedis tribuisse viderer. WESS.

257. 16. *Ὡς τὸ ἄθλον*] *Τὸν* haud dubie legendum. RHOD. Rhodom. sequitur Ammonium, qui *ἄθλος καὶ ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἄθλον δηλοῦν, οὐδετέρως δὲ τὸ ἄθλον*. quod discrimen etsi recentiores Graeci fere observent, vetustissimis negligebatur: Homerus certe quidem *ἄθλον* sive *ἄθλον* pro certamine posuit Odys. T. 584. Ω. 85.; fecit et Pindar. Olympion. Od. I. 5. atque alii: unde *Herculis athla* in princip. Fab. XXX. Hygini. Noster *τὸν ἄθλον* mavult: quare et hic et cap. 25. ac c. 41. corrigendum censo. Vid. Eustath. in Hom. p. 1879. WESS.

257. 17. *Ταμεισάμενος ἀκριβῶς τὴν συμμετριάν*] Dicuntur milites *ταμεισάμενοι*, cum non omnes suas vires primo impetu effundunt, sed eas, ut Seneca ait, *dispensant*. Dio Chryso-

stom. Orat. XI. p. 177. de Hectore cum Achille congresso, ἄτε οὐδὲν οὐ ταμεισόμενος ἐν τῷ ἀγῶνι. ubi Is. Casaub. vocis usum eleganter, sicuti et ad Sueton. Caes. c. 32., explicuit. Hoc qui negligunt, illis Ioseph. IV. B. l. 1. 6. τῆς ὀσμῆς τὸ ἀταμεινόν tribuit. WESS.

258. 20. Εἰς χαλκοῦν πύθον] Aut bis se meticulosus homo illud in dolium abdidit, aut discedit Noster ab Apollodoro, qui Nemeo allato leone illum in id vas demergit, L. II. Biblioth. 4. 1. WESS.

258. 37. Πρὸς τοὺς ἀπὸ μὲν μητρὸς θεοῦς] De Centaurorum origine copiosius infra cap. 72. WESS.

258. 42. Ἐτέροι δὲ βομφόρους πέλεκεις] Hesiodus Herc. Scut. v. 190. armat eos ἔγχεσιν ἢ δ' ἐλάταις hastis atque abietibus. Nostri βομφόροι πέλεκεις secures sunt earum ex genere, quibus victimas caedebant: quare in poetae Odys. Γ. 442.

— Πέλεκον δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης

Ὅξεν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο, βοῶν ἐπιπέπων.

et βομφόρος victimarius Pausan. I. 24. p. 57. et βομφόρος Apoll. Rh. II. 91. ὁ τοὺς θνομένους βοῦς τῷ πέλεκει τράπων, sicuti explicant Critici veteres. WESS.

258. 46. Ἐρηρισμένω] Ἐρηρισμένω Co. M. Vide l. 47. WESS.

258. 52. Ἀργείος καὶ Αἰγύλιος] Apollodorus Ἀργίον καὶ Ἀργίον Centauros cum Hercule committit: haud scio an hinc adiuvandus, an contra Diodorus. Variant in horum nominibus vetusti scriptores, alios atque alios commemorantes. Ὀρεῖον eiusque cum Hercule certamen non praeteriit Pausan. III. 18. p. 256. Tu Hesiod. Sent. Herc. v. 185. vide. WESS.

259. 66. Φολὸν γὰρ ὀνομαζόμενον] Satis itaque inproprie Centauros Oppian. II. Cyneg. v. 5. adpellat

Ἀμφίποδος Φολὸς ἀνεμώδεις ἄγρια φῶλα

Θηρομυγῆ.

et Statius III. Theb. v. 604. Pholoës habitatores opacae. Id excusari difficile poterit, quod montem eum ex media Arcadia in Thessaliam transferat Lutatius eum in poetae versum Achilleid. I. 238. WESS.

259. 72. Τὴν χουπόκερον — ἔλαφον] Cornutam hanc cervam plerique perhibuerunt, et tametsi eos redarguat Aristoteles de Poës. c. 25., tuetur Aelian. VII. H. A. 39. scholiastesque Pindari in Od. III. Olympion. et praeter ceteros Ezech. Spanhem. in Callimachi H. in Dian. v. 102. WESS.

259. 75. Τῆς κατὰ τὸ σῶμα ὀσμῆς] Τοῦ σώματος Co. M. vulgatum Diodori est, ut l. 65. saepeque alias, et statim iterum. WESS.

259. 76. Διὰ τῆς στείβιας χειρώσασθαι] Praestat στιβίας. Στειβεῖν enim, vel potius στιβεῖν, venatorum canumque est, cum per saltus camposque feras vestigando quaerunt. Nicol. Damascen. Exc. Vales. p. 449. τὸν δὲ ἐν κνηγεσίαις θη-

ρῶν ἀναγκάζων καὶ στιβεῖν ἐν ὄρεσιν. Sic lego: neque enim στιβεῖον ibi opportunum. Noster L. V. 3. τοὺς κνηγεῖν εἰωθότας κύνες μὴ δύνασθαι στιβεῖν. unde in fragmento Sostrati στιβεῖται κύνες apud Stobensem Ioan. Serm. LXII. p. 403. sunt canes vestigatores, sive odorisequi, sicuti dicuntur poetae, quem ego Livium Andronicum nunquam putavero, in Grammat. Mar. Victorini l. 1. p. 2512. WESS. Στιβίας reponit Rhod. in Add.

259. 85. Χειρώσασθαι τὰ ζῶα] Nihil necesse mihi videtur, ut hinc quidquam demutetur. De avium multitudine consentit Apollodor. II. 4. 6. sed ab editoribus male habitus, εἰς ταύτην, paludem Stymphalidem, ὄρνεις συνέφυγον πλωίδες etc. Scripti libri ἄπλετοι, quod arripi oportuerat, immensam multitudinem distincte explicans, sicuti in Polybio III. 100. ἄπλετον πλῆθος, et Plutarcho T. II. p. 420. B. ἄπλετοι ἐτῶν περίοδοι. Quod enim nunc legitur πλωίδες nimis est poeticum, atque ex Apollon. Rhodio translatum. WESS.

259. 87. Κατασκευάσας χαλκῆν πλατάγην] Etymolog. πλατάγη, κρόναλον ἐστὶ χαλκοῦν, tono voci ex Herodiani sententia adscripto. Apollon. Rhod. II. 1057.

Ἄλλ' ὄγε χαλκῆν πλατάγην ἐνὶ χειρὶ τινύσων

Δούπει ἐπὶ σκοπίης περιμήκεος.

ubi Critici veteres plura. WESS.

259. 92. Τὴν ἀλλὴν τοῦ Ἀγγείου] Hoc malo: sic et c. 33.; Ἀγγείον poetae est, quamquam nec solutae orationis scriptoribus plane insolens, uti admonere haud neglexit Syllburg. in Pausan. V. 1. p. 377. WESS.

259. 97. Τὸν Πηνειὸν καλ. ποταμὸν] Peneum Thessaliae fluvium esse pueris fere notum est. Sed qua naturae conversione certe miranda in Peloponnesum migravit? Hoc populus librarium curat scilicet. Restituamus ergo quasi postfluminio τὸν Ἀλφειὸν, nativum Elidis in Arcadia Peloponnesi annem. Haec Rhodom. quae deinceps deleri iussit: Nam, inquit, et Peloponnesus fluvium habet Peneum, qui primariam Elidis urbem perfluit, ut Strabo annotat l. VIII. et Gerbelius in eruditiss. Graeciae descriptione: ὁμωνυμίας causas sunt variae populorum Graeciae obmigrationes. RHEON. Τὸν Πηνειὸν καλούμενον ποταμὸν] Hunc fluvium ad Augiae stabulum repurgandum ab Hercule derivatum Pausanias L. V. 1. p. 377. non Πηνειὸν, sed Μινυῖον vocat. Est tamen etiam Peneus in Eleorum regione, teste Strabone lib. VIII. p. 519. B., ubi eum ter nominat. Ideo nihil mutandum: credo eundem esse Peneum Diodori et Strabonis et Minycium Pausaniae. Scilicet Πηνειὸς Μινυῖος dictus est forte ad differentiam Thessalici Penei. Nam Minyae in iis partibus etiam habitavere, ut nos docet Strabo eodem libro VIII. p. 533. B. Non potest autem intelligi de Anigro, qui etiam Minycius dictus est, qui per arenas fluens et gravis odoris aquas volvit, non est commodus educationi boum, et qui non

poterat deduci ad Elidem, ubi regnabat Augias, multo terrarum spatio et ipso Alpheo intercedente. Vel igitur apud Pausaniam legere oportet Πηρειῶν pro Μινυήτων, quod non puto, eo quod Anigrus etiam Μινυήτιος dicebatur, vel Peneius et Minyeius idem et unus fluvius fuit, quod credo. Sed hanc quaestionem fuse tractamus in nostra Graecia Antiqua. PALM. Rhodomanni coniecturam probant schedae Coisl. et Mutin., estque ad hanc rem *Alpheus* satis opportunus: nec minus tamen commodus *Peneus*. Apollodorus II. 4. 5. de stabuli Augiae purgatione ab Hercule inchoata, καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν καὶ τὸν Πηρειὸν σπένεγγος ῥέοντα παροχετεύσας, ἐπήγαγεν. Eum itaque aliorum ne derivemus. In Pausania vero, mei si res arbitrii foret, libens legerem, καὶ τοῦτο ἐξεργάσατο ἐκτρέψας τοῦ Πηρειῶν τὸ ρέοντα ἐς τὴν κόπρον. tum quod Apollodorus, Diodorus, Ptolemaeus et Strabo hoc nomine flumen adpellent, tum praeterea quod simili paene peccato ex Peneo Μινυήτων librarii fecerint in Strabon. VIII. p. 519. B., reprehensi a Xylandro suo merito. WESS.

260. 6. Ἐπ' αὐτῷ ναυστοληθεῖς] Hoc malui, ut ambiguum vitaretur. Hercules tauro vectus mare, quod Cretam et Peloponnesum distinguit, transmisit. Servium in Aeneid. VIII. 294. et inf. c. 61. vide. WESS.

260. 9. Κάλλιστον τῶν τόπων πρὸς τηλικαύτην etc.] Philostratus idem docet, loci amoenitatem et comoda describens L. VIII. Vitae Apollon. c. 18. WESS.

260. 12. Στεφανίτην δ' αὐτὸν κατεσκεύασεν] Certamina, ὃν τὰ ἄλλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας ἐκάλεσαν, Pollax III. 153. ait: quo modo saepe alii, Lyeurg. in Leocrat. p. 154., Demosthen. in Leptin. p. 308., Aristid. T. III. p. 421., Diogen. Laert. III. 88., qui τοὺς ἀπὸ τῶν στεφανιτῶν ἀγῶνων in Graecia ἐγένεσι sive nobiles esse habitos addit. Hinc diversi erant ἀγῶνες θεματικοί, cuiusmodi ἀμφοδίτης in Pindari Schol. ad Olymp. Od. VIII. et δωρίτης atque ἀργυρότης Plutarch. T. II. p. 820. E. et χορηματίτης in Schol. ad Pindari O. IX. Olymp. Porro quod adnectitur, Herculem sine ulla mercede de humano genere bene fuisse meritum, id ex Artemidoro II. 42. optime illustravit Olear. in Philostrat. VIII. Vit. Apoll. c. 7. p. 341. WESS.

260. 15. Μηδενὸς τολμήσαντος — συγχριθῆναι] Cum nemo auderet, ne Hercules sine adversario victor abiret, Iupiter pugilis personam induit, et cum eo in arenam descendit. Huc respicit Lycophron. Alexand. v. 41, et Is. Tzetz. WESS.

260. 19. Καταγωνίασθαι — καταπονήσαι] Ex duobus his infinitivis καταγωνίασθαι et καταπονήσαι alteruter abundat. STEPH. Καταγωνίασθαι in margine Scholii vicem antea obtinuit, ut τὸ καταπονήσαι explicaret: sed postea a librario in contextum qua cura quaque incuria translatum fuit. RHOD. Cum Rhodom. facit P. Faber I. Agonist. c. 31., neque ego dissentio. WESS.

260. 28. Ἀθηναῖ μὲν πέπλον] Apollodor. II. 3. 11. ἔλαβε Hercules παρ' Ἑρμοῦ μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ Ἡρακλείτου θώρακα χρυσοῦν, παρὰ δὲ Ἀθηνας πέπλον. ὁ πέπλον μὲν γὰρ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νημέας: proorsus, si clavam exequias, ut Diodorus. Nollem itaque Apollodoro adscripsisset Th. Galaeus, lege πέπλον vel παλτόν. Inepte Herculi pepulum dat interpretes: id enim nimis calidum. Minerva Herculi pepulum dono dedit πρὸς εἰρηναίην ἀπόλαυσιν καὶ τέρεσιν, ut pacis tempore sese eo reficeret atque oblectaret; thoracem vero Vulcanus, ut eo munitus in proelia descenderet, ut auctor explicat. WESS.

260. 36. Τὰ μικρὰ μυστήρια συνεστήσατο] Parva haec mysteria Herculis caussa fuisse instituta agnoscit Schol. Aristophan. Plut. v. 846. et Is. Tzetz. in Lycophron. v. 1327. In illis purgatus lustratusque fuit, et multa edoctus, quae deinceps in maioribus suis ipse oculis usurparet. Elegantissime propterea de somno Plut. T. II. p. 107. E. τὸν ἕπνον εἶναι τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια. προμύησις γὰρ ὅστις ἐστὶ τοῦ θανάτου ὁ ἕπνος. Post deum Hercules ad inferos Cerberi caussa descensusurus maioribus mysteriis Eleusine initiatus est, ut praeter Apollodor. II. 5. 12. et Plut. Thes. p. 16. A. Diodor. docet c. 25.; nam τὰ ἐν Ἐλευσίῃ μυστήρια sunt maiora; minora quippe ἐν Ἀθήναις, loco prope Athenas, ut ex Ethnographo atque aliunde notum, tradebantur. Atque haec Io. Meursii caussa, percepta ab Hercule mysteria Eleusin. c. 5. confundentis, monenda fuerunt. WESS.

260. 38. Πρώτη μὲν ἐμύθη γυναικὶ θνητῇ Νιόβῃ] De Niobe eadem Apollodor. II. 1. 1., cuius posteriorum Inachi longam seriem considerare si volueris et stemma digerere, verum esse reperies, decimam et sextam a Niobe, Phoronei filia, censendam esse Alenenam, Herculis matrem. WESS.

261. 52. Ἴνα τῇ ταύτης τιμῇ ὁ ἀγαθὸς κοσμηθεῖς] Si non scripserit Diodorus ἵνα τῇ ταύτης προσσηγορίας (sive ἐπωνυμίας) τιμῇ, non video, quo illud ταύτης referri queat. At vero si προσσηγορίας, vel simile non excidit, forte legendum ταύτη. Haec Doctissim. Io. Iensius in Epist. ad Graev. p. 408.; cuius ego quidem conatum etsi non improbo, considerandum tamen propono, possitne praevocabulum ταύτης pendere ex voce ὀνομασίας, quae verbo, quod praecessit, inest. Homericum quidem certe Iliad. η. 9.

Πάτροκλον κλαίωμεν. ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων, si ὁ γὰρ ad κλαυθμοῦ vocabulum, ut volunt, pertineat, simillimum erit. Mox αἰτιὸν R. Cl. I. semper, quomodo I. 19. WESS.

261. 58. Παραδόντας τὸ πῦρ τοῖς ἀνθρώποις] Haec de re distinctius L. V. 67. WESS.

261. 61. Τὸν μὲν αἰτὸν κατετόξευσε] Ipse Prometheus in cognomine Luciani Dial. c. 20. ἤδη τις ἐκ Θεβῶν ἀρίζεται, inquit Mercurio, σὸς φίλος — κατατοξείσων — τὸν αἰτὸν. Vido superius L. I. 19. WESS.

261. 70. Τὸν ἴδιον κύριον Διομήδη] Sine detrimento ἴδιον omitti potest. Sequens autem παραλαβε in παρέβαλε ut mutetur, sensus efflagitat. Rhod.

261. 74. Ἱερὰς ἐποίησεν Ἥρας] Ut vagae et sine custode essent, Iunoni consecratae, ἀφεται τῇ Ἥρα, quemadmodum in Arrian. VII. Exp. Alex. c. 20., de quo veterum more plura Is. Casaub. in Sueton. Caesar. c. 81. et auctor c. 18. Porro quod de harum prosapia, in Alexandri usque aetatem perennante, adnectitur, id verum esse Apollodor. II. 4. 8. infitiatur. Iam τὰς ἵππους quod dixerit, id neminem morabitur, moris, de quo Schol. in Euripid. Phoenis. v. 3., modo meminerit. WESS.

261. 77. Τὸ χρυσάμαλλον δέρας] Hocine an δέρας ma-lueris, perinde erit. Apollonio Rhod. nunc δέρας, modo δέρας dicitur, ut II. 1228. III. 88. IV. 1318. etc., Apollodoro τὸ χρυσάμαλλον δέρας I. 9. 16. et Liban. T. I. p. 273. C.; atque hoc monuisse sufficiat: recurret eadem rursus varietas in sequentibus. De Iasonis expeditione c. 41. WESS.

261. 84. Πηλείων Θεμισκλέους πόλεως] Conf. supr. II. 46. WESS.

261. 86. Ἀμαζόνων] Ἀμαζονίδων Vat. Reg. Vid. supr. II. 46. WESS.

262. 91. Πρώτη — αὐτῷ συνάψασα μάχην Ἀελλα] Enumerat nobilissimas Amazonum, τὰς μάλιστα διαφροσύνας, quae cum Hercule in certamen descenderint, Stephanus in Θιβάλῃ, sed longe aliis nominibus insignes. WESS.

262. 95. Καίρια πληγὴ περιπεσοῦσα] Haud omnino re-iectaneum est optimarum schedarum καίρια πληγῇ, quo usus auctor est L. XVIII. 31. Vulgatum tamen habet XI. 69. XIII. 13. WESS.

262. 99. Ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσιν] Dedi concordia Codd. consensui, ut hic et brevi post ita scriberetur, neque invito, ut arbitror, Diodoro, quippe c. 20. ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσι ταῖς ἀλκαῖς διαφροσύνας memorante. Alioqui πολεμικὸν ἔργον de rebus bellicis L. XIII. 87., et ἔργον de proelio haud sane inconditum esse solet. Vid. Appian. Hannibal. p. 568. et II. B. C. p. 716. WESS.

262. 5. Ἄλλ' ἐανταῖς συνασπίζουσαι] Parmae obiectu in-vicem se defendentes, ut feminae illae, quae sumptis clypeis συ-ψαίζον τοῖς ἴδιοις ἀνδράσι L. XVII. 84. pro quo παρασπίζων Appian. III. B. C. p. 927. WESS.

262. 8. Ὀμοῦσα παρθένος εἶναι] Longe rectius παρθένος οὐσα διαμένειν. Rhod.

262. 11; Μελανίππη] Iustino II. 4. Menalippe. Nostri Melanippe praestat, probante plurimum exemplis Munkero in Hygin. Fab. XXX. et CLXXXVI. WESS.

262. 16. Ἀντιόπην μὲν ἔδοσθήσατο Θησεῖ] In diversa

discedunt veteres. Philochorus adsentitur Nostro in Plut. Thes. p. 12. A.; alii Hippolyten Theseo datam perhibent, ut Plutarchus monuit et auctor c. 28., qua de lite plura Bernart. in Statii XII. Theb. v. 543. De Melanippe similis discordia; interfectam tradit vetus poeta in Schol. Pindar. Od. III. Nemeon., liberatam autem, accepta Hippolytes zona, ab Hercule, Apollon. Rhod. II. 968.

— — — Ἀσπιάδα Μελανίππη
Ἥρας Ἡρακλῆς ἐλοχῆσατο, καὶ οἱ ἵπποινα
Ἰππολότη ζωστήρα παναίολον ἐγγυάλισεν
Ἀμφὶ κασιγνήτης.

Iam Apollodorum si audis, Hippolyten Hercules obtruncatam spo-lia it, ablato baltheo, L. II. 4. 9. Adeo Amazonum in rebus sibi non constant. WESS.

262. 26. Ὅτι Χρυσάωρ, ὁ λαβὼν ἀπὸ τοῦ πλοῦτον etc.] Pater erat Geryonis, id nomen ab aureo gladio, χρυσὸν ἄωρ ἔχων H. psych. explicat, sortitus. Vid. infr. V. 17. Simili ex caussa Apollo χρυσάωρ Pindaro extrema Od. VIII. Pythion. et Apoll. Rhod. III. 1282. WESS.

262. 29. Ταῖς ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσιν etc.] Repone τοῖς pro ταῖς, cum nusquam alio quam ad ἀνδραγαθίμια prior articulus referatur. Nisi ἀνδραγαθίμια forte auctor scripserit. Rhod.

263. 37. Σφάρα γὰρ ἐφηνῶς ἡ νῆσος αὐτῇ καῖται] Verum hoc esse situs indicat. Opportune Aristoteles II. Polit. c. 8. δοκεῖ δ' ἡ νῆσος, Creta, καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν τὴν Ἑλ-ληνικὴν πεφηνῆναι καὶ κείσθαι καλῶς. πάση γὰρ ἐπίκειται τῇ θάλασσῃ, σχεδὸν τῶν Ἑλλήνων ἰδρυμένων περὶ τὴν θάλασσαν πάντων. insula autem videtur ad imperium Graecorum obtinendum nata pulcherrimeque posita: ad omne enim mare vergit, cunctis fere Graecis mare accolentibus etc. WESS.

263. 43. Οὐδὲν ἔτι τῶν ἀγρίων ζώων ὑπῆρχεν ἐν τῇ νήσῳ] Propterea ἄθηρος Plutarcho T. II. p. 86. B. et Greg. Nazianz. Carm. XIII. 49., cuius utriusque et plurimum aliorum, eandem rem affirmantium, verba non fugerunt accuratam Io. Meursii diligen-tiam L. II. Cret. c. 8. Nec desunt tamen insulae serpentes, si ipsis Cretensibus fides, e quorum ore id se accepisse memorat Io. Bro-daeus III. Miscellan. c. 11. WESS.

263. 49. Τοὺς — καταπαλαισθέντας ξένους ἀποκτείναντα] De Antaeo alia Aegyptii L. I. 21. Thebani Herculis virtutem et Antaei immanem crudelitatem Pindarus cultissime descripsit Od. VII. extrema Isthmion. καὶ τοὶ κατ' Ἀγρῶν δόμοις Θιβῶν ἀπὸ Καδμείων μοσχῶν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκματος προσπαλάσ-σων ἤλθ' ἀνήρ, τὰν προσφόρον Λιβῶν Κρονίοις ὄφρυ ξένον Ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέποντα στέθοι. Uberius Philostratus II. Icon. 21., atque ex eo P. Fab. I. Agon. 13. WESS.

263. 56. *Πολλὴν δὲ ἑλισφόρον*] Vulgatum, auctoritate opus si esset, Aeschilo Pers. v. 885. et Strabone patronis L. XII. p. 855. A. tueri se potuerat. Ego quod scripti Codd. probabant, restituendum censui. WESS.

263. 59. *Τοὺς παρνομοῦντας ἀνθρώπους — ἀποκτείνας*] Ob hanc causam Hercules *καθαροῦς ἀνομίας καὶ ἀδικίας, εἰσ-
γωγεὺς δὲ δικαιοσύνης καὶ ὁσιότητος* in Arrian. Epictet. III. 26. p. 354. quibus gemina commentatur Aristides T. I. p. 57. WESS.

263. 68. *Ἀναίλε Βούσιον*] Busiris, modo unquam fuerit, Hercule Thebano multis aetatibus prior est, ut dudum docuit Isocrat. Laud. Busir. p. 334. et Theo Progymn. c. 6. Vide supra L. I. 88. WESS.

263. 71. *Ἐκατόμυλον*] Polybio I. 73. *Ἐκατοντάμυλος τῆς Αἰβύης*. Noster suum probat in Excerpt. Vales. p. 273., in-
superque docet Carthaginenses ductu atque auspiciis Hannonis urbem suo imperio subdidisse. WESS.

263. 78. *Τὸν πρὸς Γαδέροις ὠκεανὸν*] Sic oportuit. *Τὰ Γάδειρα* ipse adpellat L. V. 20. et L. XXV. 11. WESS.

264. 84. *Τὰς διονομασμένας τῶν βοῶν ἀγέλας*] Adeo frequens τοῦ διονομασθῆναι de rebus in utramque partem celebribus in his libris usus est, ut mirer H. Steph. Thes. T. II. p. 1326. uno, eoque ipsi parum certo, exemplo potuisse defungi. Vid. mox c. 21. et 22. 29. XII. 84. XIV. 67. Neque auctoris idiotismus est: usurparunt et Strabo XIII. p. 916. A., ubi sine causa adhaerescit Xylander; recurrit enim eodem libro p. 928. C.; et Dionysius T. II. p. 138. Par causa est τοῦ διονώμιον, cum pro illustri ponitur, quod Stephan. ut probaret, difficulter a se impetravit ad Appiani Iberic. p. 470., licet illi sit ea potestate tristissimum in Hannib. p. 533. et L. IV. B. C. p. 996. et p. 1049. WESS.

264. 88. *Ἐν δωρεῇ*] *Ἐν δωρεαῖς* Co. M. ut supra I. 79. WESS.

264. 97. *Ἐπ' αὐτῷ*] Ad ὠκεανὸν refer et vide Apollodor. II. 4. 10. et Strabon. III. p. 260. WESS.

264. 2. *Ὅπως ἀλιτενοῦς — γενομένου*] Neglexerat interpres, forsitan eradendum opinatus; cui, tametsi eam opinionem suffragio suo Reg. et Vat. firmant, non adstipulor. Plura III. 44. WESS.

264. 7. *Τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ*] Paulo superius ἢ ἐντὸς θαλάττα, sive, uti Auctor de Mundo c. 3., ἢ ἔσω θαλάττα. quo utroque modo mediterraneum mare designare solent. Strabo II. p. 182. C. de eo mari ἢ ἐντὸς καὶ καθ' ἡμᾶς λεγομένη θαλάττα. Romanis nostrum mare, veluti Sallustio Iugurth. c. 17. 18. et Apuleio de Mund. c. 3. Alioqui ἢ καθ' ἡμᾶς θαλάττα mare nobis est vicinum, unde et mediterraneo apud Graecos is titulus venit: τὴν θαλάτταν τὴν καθ' ἡμᾶς mare Aegyptium in Orat. ad Alexandr.

p. 372. A., et τὴν θαλάτταν τὴν καθ' αὐτὴν, quod Tarsum paene alluit, in Tarsic. II. p. 415. D. Dio Chrysost. adpellat. Verum de hoc genere opportuniore loco. WESS.

264. 16. *Περὶ τὸν Μινυεῖον ῥεῖθρον*] Haud scio, an non scribendum sit τὸ περὶ τὴν Μινύαν ῥεῖθρον. Minyam enim Thessaliae urbem facit Stephanus. Μινύειον autem (quem Homerus Iliad. XI. v. 721. Μινυῖον vocat) Strabo lib. VIII. p. 533. in descriptione Elidis, Messeniae fluvium vocat, a Minyis e Thessalia eo profectis. Unde fieri potest, ut huius quoque nominis fluvius in Thessalia exstiterit. Ego cum haec verterem, *χῶρον* vel *ἀγρὸν* subintelligi existimabam. Licet inter possessiva Μινυεῖον mihi nondum sit deprehensum. RHOD. Hic locus firmat meam in superiore nota coniecturam. Nam fluvius, de quo hoc loco sermo fit, non potest alius esse, quam Cephissus, qui per Orchomeniorum Minyeiorum fines finens, in Copaidem lacum se exonerat, et a hiatu quodam terrae ibi absorbebatur. Pausanias in Boeoticis c. 38. p. 787. ait Thebanos asserere Herculem obstructo illo subterraneo meatu Cephissum in Orchomeniorum fines immisisse, ut eos ulcisceretur. Cephissus est igitur procul dubio quem vocat Diodorus hoc loco Minyeium, Μινυῖον ῥεῖθρον, eo quod per fines Orchomeniorum fluebat, qui ab omnibus Minyae cognomine perpetuo appellabantur: eodem modo Peneus per Minyeiorum in Elide et Triphylia habitantium fines fluebat. Minyeius dictus est, ut et Anigrus, et Minyeius est cognomen magis quam nomen, et pluribus fluvii conveniebat. PALM. Miror viros doctissimos ad haec offensus; praesertim cum margini a Stephano adscripta a vero proxime abessent. *Orchomenus*, *Minyeus antea dictus* Boeotiae, non Thessaliae, ut prave Plin. IV. N. H. 8., urbs erat, Μινυεῖος Theocrito Idyl. XIV. 104. Strab. VIII. p. 534. A. Pausan. VIII. p. 784. atque aliis adpellata. Sub eius moenibus fontes habet fluvius *Melas*, qui ab ipsis paene fontibus navium capax, mox in stagna et lacus diffunditur, auctore Plut. in Pelop. p. 286. et Syll. p. 465. C. Atque hoc videtur esse flumen τὸ περὶ τὸν Μινυῖον Ὀρχομενὸν ῥεῖθρον. Id vero si nolis, Cephissus erit, cuius meatus Hercules cum obstruxisset, ut late per Orchomeniorum agros stagnaret, effecit apud Pausan. VIII. 38. Vide et Hieroclis Synecl. p. 644. et inprimis Is. Vossium ad Melae II. 3. 50., loci huius primum instauratorem. WESS.

265. 28. *Ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν στρατείαν ἕλης Ἀλεξίαν*] Optima conclusione hinc conficiunt viri egregii Franc. Fabricius ad Oros. L. VI. 11. et Is. Casaubon. in L. IV. p. 291. Strabonis, prave *Alexiam* eam urbem passim scribi. WESS.

265. 37. *Θεῶν προσαγορευθέντος*] Solent Graeci τὸν ἀποθεωθέντα, hoc est *Divum*, semper *θεὸν* nuncupare. Strabo IV. p. 267. *ὅστις δὲ καὶ ὁ θεὸς Καῖσαρ ἐν τοῖς ἐπομνήμασιν εἰρη-
ζειν.* et Noster L. V. 21. De Alesia a Caesare subacta ipse diligenter

L. VII. B. G. 68. Situm describit Hadr. Vales. Notit. Gall. p. 11. WESS.

265. 41. Ὀδοποιήσῃ τὴν τραχύντη τῆς ὁδοῦ] Ammian. L. XV. 10. *Et licet haec, quam diximus, via media sit et conpendiaria, magisque celebris, tamen etiam aliae multo antea temporibus sunt constructae diversis. Primam Thebaeus Hercules ad Geryonem extinguendum, ut relatum est, et Tauriscum lenius gradiens, prope Maritimas composuit Alpes, hisque Graiarum indidit nomen.* Sic enim postrema recte constituisse Henr. Vales. opinor. *Graiarum Alpium* nomen ab Herculis expeditione repetunt Corn. Nepos Hannib. c. 3. Plin. III. N. H. 17., etsi Livius L. V. 34. neque id sine caussa, fabulis iter hoc transcribat. WESS.

265. 55. Φέροι καρποὺς πρὸς βίαν ἄλλοιους] Blandiri posset πρὸς βίαν ex Clarom. 2., nisi auctor ipse L. V. 39. ingenium soli Ligustici descripsisset asperum, inuite, quodque, nisi vi quadam coactum, frugibus ferendis parum se accommodet. Eadem Strabonis sententia L. V. p. 334. Genus loquendi firmabit Sophocles Oedip. Colon. γ. 838. 1180. WESS.

265. 65. Παράδοξον καὶ καθ' ἡμᾶς etc.] Pro καὶ lego τοῖς, et sequens γερῆσαι amando. RHOD. Ego vero retineo utrumque. Significat sua quoque aetate id contigisse, quod Aristoteles et Posidonius et forte plures de sui temporis Ligurum feminis memoriae prodiderant. De Posidonio testis Strabo est L. III. p. 290. B., ubi Is. Casaub. haud obscure Diodorum taxat, nulla Posidonii mentione facta, ea exscribentem. Sed dissimile exemplum est, ut Strabonem conferenti patebit, et vir magnus deinceps animadvertit; nec excusari tamen prorsus bona fides auctoris potest, uti alias videbimus. De Aegyptiis mulieribus non dissimilia tradit Aelian. VII. H. A. 12. Mox ἐν οἷς, sive ἐν αἷς potius, hoc enim genus voci indere solet L. II. 49., commodius visum fuit. WESS.

266. 82. Ἐπὶ Ῥωμῆλον τοῦ Ἄρεος] Initia urbis originemque Romuli pluribus exsecutus erat L. VII., quod ex egregio fragmento apud Syncellum Chronograph. p. 194. superstite cognitum exploratumque habemus. WESS.

266. 86. Κάκιος καὶ Ηνώγιος] Ex lib. I. Dionysii Halicarnassensis p. 26. edit. Rob. Stephan. Ποτίτιος restituo. Pro quo Ποτίτιος forte, ut alibi x pro τ in propriis habetur, Diodorus scripsit. Horum familiae ut extinctae fuerint, lege apud Livium IX. 29. et Alexandrum Genialium dierum lib. II. c. 14. RHOD. Factum ego vero Diodoro vehementer velim, ut tamen opera, a Rhodolom. sedulo impensa, recte procedat, vereor. Poggium quidem Potitium et Pinarium et statim Potitiorum in Palatio cochleas vertit, quod, si e scripto suo libro hausisset, Rhodomanni partes haud parum adiuvaret. Verum contra eum veniunt libri omnes, etiam Clarom., ceteroqui Florentino,

quo usum suspicor Poggium, consentientes: obest praeterea Caci cochlea, seu scalae Caci, quas Romae fuisse ostendam. Quare suspicor furacissimum Caecum, ut olim Herculeum, ita et Diodorum in fraudem induisse. Legerat Caecum abductis in antrum bubus Herculeum circumscribere fuisse admissum: cuius memoria cum altius haereret, non sine errore pro Potitio Caecum sive Caecium posuit. WESS.

266. 90. Τὸ τῶν Πινάριον — γένος διαμένει] Livius sua aetate fuisse significat L. I. 7.; Cicero durasse in sua tempora Orat. Pro Dom. c. 52., Claudius autem Mamertinus Panegyry. Maxim. Aug. c. 1. hodieque, inquit, testatur Herculis ara maxima, et Herculei sacri custos familia Pinaria: haud scio an satis ex vero. WESS.

266. 92. Τοῦ δὲ Κάλιον ἐν τῷ παλατίῳ κατέβασις ἐστίν] Haec liquidissimo arguunt, venisse ab auctore Κάκιον, non ut voluere, Ποτίτιον. Scalae enim Caci eo fuere loco. Solinus Polyhist. c. 1. *Romam condidit Romulus. — dictaque est primum Roma quadrata, quod ad aequilibrium foret posita. Ea incipit a Silva, quae est in area Apollinis, et ad supercilium SCALARUM CACI habet terminum, ubi tugurium fuit Faustuli.* Falluntur, qui in Aventino eas scalas quaesivere, iure reprehensi a Fam. Nardino VI. Rom. Vet. c. 12., oblito tamen huius loci, quo illarum situs monti Palatino manifestissime vindicatur. WESS.

266. 97. Ἐξδεκατέθειν Ἡρακλεῖ τὴν οὐσίαν] Lege quae haec de re annotat Alexander lib. III. Genial. Dier. Causas huius decimationis recenset Plutarchus in Problem. Quaest. Rom. XVIII. Vide Proverbium *Heroule dextro*. RHOD.

266. 7. Κατέθειναι τῷ θεῷ πᾶσαν τὴν δεκάτην] Non L. Lucullus solum, sed et Sulla, de quo Plutarch. T. I. p. 474. A. ἀποθύων δὲ τῆς οὐσίας ἀνάσης τῷ Ἡρακλεῖ δεκάτην, ἐστίασις ἐποιεῖτο τῷ δήμῳ πολυτελεῖς, et Crassus, omnium ditissimus, quo de idem T. I. p. 543. C. ἀποθύσας μὲν τῷ Ἡρακλεῖ δεκάτην καὶ τὸν δήμον ἐστίασας, τοεῖς μὲν ἐκάστην Ῥωμαίων σιτηρέσιον ἐκ τῶν αὐτοῦ παρασχόν. quae ultima, tametsi immensae Licinii Crassi fuerint opes, nimia sunt et in τρεῖς μῆρας cum interprete convertenda. Plura de *Heroulanea parte*, sive decimis, Ph. Beroaldus App. Adnotat. c. 11. Idem autem esse videtur κατέθειναι, ἀποθύειν δεκάτην atque ἐξδεκατέθειν τὰς οὐσίας, ut paulo superius Noster dixit, δεκατέθειν τοῖς θεοῖς XI. 3. δεκάτην καθιερόν ibid. c. 65. δεκάτην ἐξελέσθαι, δεκάτην ἀποστῆλαι, quae omnia in his libris saepe obvia sunt. WESS.

266. 9. Παρὰ τὸν Τίβεριν ἱερὸν ἀξιόλογον] Fuisse creditur *Herculis Victoris* in foro Boario, quo nomine et aliud erat ad portam trigeminam in Maerobii Satur. III. 6. A priori non multum distabat *Ara Maxima*, ad quam δεκατέθεισις χορημάτων συνεχῶς κατ' εἰχῶς suo tempore in Herculis honorem fieri Diony-

sus I. A. R. p. 33. docet. Templum et ara describuntur a Bart. Marliano III. Topogr. Rom. 15. WESS.

267. 11. *Θούλας*] *Ὀούλας* M. quod frequens peccatum. Vide L. Kuster. in Aristoph. Equit. v. 103. WESS.

267. 19. *Ὁ τόπος Οἰεσοῦσιος*] Rectius *Οἰεσοῦσιος Vesuvius* foret, ut apud Strabon. V. p. 378., qui quoque docet, et aliunde id satis constat, loca ea quondam arsisse, eiusque incendii multa argumenta durare. Porro *Phlegraeos campos* in hac vicinia fuisse, Polyb. III. 91. et Strabo consentiunt, quamquam aliam tituli causam adferentes, quemadmodum in huius L. V. p. 373. Is. Casaub. docuit. WESS.

267. 21. *Τὸν δ' ὄν Γίγαντας*] Vide inferius L. V. 71. et Apollodorum L. I. 6. 2. WESS.

267. 28. *Αὐτὴν ὑπερβολὴν τοῦ κατὰ τὸ σῆμα μεγέθους*] Imo vero quod obscuris parentibus essent nati, cuius loci hominem *fraterculum Gigantis* adpellat Iuvenal. IV. 98., ut bene explicuit Angel. Politian. Miscell. c. 18. Conf. Stanleium in Aesch. Prometh. v. 351. WESS.

267. 33. *Περὶ τὴν Ἄσορον — λίμνην*] Eadem fere de Iacu Averno Strabo V. p. 374. ubi Casaub. et Dio Cassius L. XLVIII. p. 443. Lycophron. v. 704. cum nota Potteri. WESS.

267. 34. *Ὀνομαζομένην*] Pro hoc participio *ὀνομαζομένην* lego *ρομιζομένην*. STEPH. et RHOD.

267. 35. *Μεταξὺ Μισσηρῶν καὶ Λικαιαρχείων*] Dio Cassius *μεταξὺ Μισσηρῶν καὶ Πετιόλων*, quod idem. Urbem autem *Λικαιαρχίαν* Strabo V. p. 375. Pausan. IV. 35. p. 371. Iosephus. Vit. suae c. 3., at *Λικιαρχίαν* L. XVIII. A. I. 6. 3. *Λικιαρχίαν* Stephanus adpellat. Iam quod H. Stephan. paullo ante *ρομιζομένην* legit, id hand iniuria fieri suspicor. Vid. I. 32. WESS.

267. 38. *Φαίνεται τῇ γούμ κνάνεον*] Legendum *κνάνεος*, nisi forte credibile sit eum dixisse *ἐχουσα ἕδωρ καθυρότατον, φαίνεται κνάνεον*, pro *ἕδωρ ὃ ἔχει, καθυρότατον ὄν, φαίνεται κνάνεον*. STEPH. et RHOD. *κνάνεον* bene habet. *ἐχουσα* est enallage nominat. pro genit. dictum. *nam quum habeat ille lacus aquam purissimam, apparet ea aqua caerulea*. v. Wesseling. ad p. 148. 80. REISK.

267. 40. *Γεγνήσθαι νενομαρτέϊον πρὸς αὐτῇ*] Huc referebant τὰ περὶ τὴν νεκρίαν τὴν Ὀμηρικὴν, Ulyssesque aiebant ad inferos descendisse: quam fabulam secutus poeta Aen. VI. 137. *Facilis descensus Averno* etc., admonente Servio, deque Aenea, ad inferos se penetrante, plura commentus est. *Νενομαρτέϊον*, pro quo *νενομαρτίον* Pausan. L. IX. p. 769., olim et hic fuisse Strabo V. p. 374. A. prodidit. WESS.

267. 43. *Ἐχθῶσαι*] Potius *ἐχθῶσαι*. RHOD. *Τὸν μὲν ἔχουσαν ἐχθῶσαι*] Sine controversia hoc verum est. Strabo V. p. 375. C. Herculem ait aggerem *διαχῶσαι*, τὰς βοῦς ὑλάνοντα τὰς

Γηρόνον. quare Lycophron v. 697. viam eam *λέοντος ἄτραπὸς βοῶν χωστῆς Leonis*, i. e. Herculis, *vias boum aggestas* adpellat. Vide Ph. Cluverii L. IV. I. A. p. 1122. WESS.

268. 51. *Τὰς κεφαλὰς καὶ τοὺς πόδας ἀνατιθέναι τῇ Ἀρτέμιδι*] Veterem venatorum morem, cuius vestigia nunc passim perennant, exponit Schol. Aristoph. Plut. 944. *ἔθος ἦν τοὺς θηρῶντιὰς τινα ἄγρην, μέρος τι τοῦ θηρομήνου, κεφαλῆν, ἢ πόδα προσηλοῦν πασσάλῳ ἐπὶ τινος δένδρου πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος*. Nosterque Lib. IV. 83. V. 29. Symmachus V. Epist. 68. *honori*, inquit, *numinum datur, cornua sacrare cervorum, et aprugnos dentes liminibus adfigere*. Plura si velis, Ezech. Spanhem. in Callim. Hym. Dian. p. 205. adi. WESS.

268. 55. *Τὴν κεφαλῆν — ἐαντῷ ἀνατίθησι*] Multo hoc significantius et superum contemptoris ingenio congruentius: neque enim Dianam ob neglectos ferae pedes tantum irae, etsi non nunquam *ἀρρόχολον*, concipere decebat. Videtur venator ea fuisse sententia, qua ille apud poetam,

*Dextra mihi Deus et telum quod missile libro,
Nunc adsint: coveo praedonis corpore raptis
Indutum spoliis ipsum te, Lause, trophaeum
Aeneae.* —

Aeneid. X. 773. Id vero opportune, quod hinc explicent diras, quibus Ibin v. 507. confixit Ovidius,

*Isque vel exanimis faciat tibi vulnus: ut illi,
Ora super fixi quem cecidere suis.*

Sed quod *Thoantem* hunc venatorem vetus adpelleat interpres, id, unde acceperit, divinare non possum: quamquam illud quidem certe mihi adparet, cum Latina Poggii versione fuisse usum, dum haec commentaretur: *In Andragathia regione venator quidam nomine Thoas, insolenter locutus in Dianam, capite inmanis apri, quod in pinu suspenderat, cadente est interemptus*. Regionem enim *Andragathiam* facili opera Poggius nobis extruxit, deceptusque *ἀνδραγαθίας* vocabulo Abr. Ortelium in fraudem induit, ut summ in Thesaur. adderet, *Andragathiam in Bruttis, Posidoniatarum regionem* ex Diodoro. Mox ineptam Grammatici glossam eo relegavi, unde malum pedem intulerat. WESS. Eandem fabulam sive ex Diodoro sive aliunde narrat Libanius vol. I. p. 235. R.

268. 67. *Ἐύχασθαι τοῖς θεοῖς ἀρανεῖς γενέσθαι τοῖς ἐνοχλοῦντις αὐτῶν*] Si αὐτῷ malueris ex Reg. et Coisl. auxilio occurrerit Lysias Orat. V. 14. *ἐν γούν ἐπίσταται, μὴ ἐνοχλοῦν τοῖς ἠδικοῦμένοις*. et Iuencus in Stobaei Florileg. Tit. CXX. p. 610. *ἐπαύθαι μὲν γὰρ ἐνοχλεῖ τοῖς ἀνθρώποις, οὐ βροχὴς πάρος*. Sed hoc leve et paene arbitrarium est. Id Diodoro privum, quod cicadas occisione occisas refert, et ex agri Loerensis vicinia ita exterminatas, ut generis eius nullae reliquiae durarent. Ceteri

auctores sunt, cicadas in Rhegno silere omnes, ultra flumen Alecem, quod utramque regionem disiungit, in Locrensi vocales esse et canere. Sic Pausan. VI. 6. p. 466., Aelian. V. H. A. 8., quodam tamen cum discrimine, et Strabo VI. p. 399., ubi Is. Casaub. intactum non praeteriit Diodorum. Wess.

268. 75. *Ὀπίος τοῦ διαστήματος σταδίων τριῶν καὶ δέκα*] Haud longe hinc abest Plinianum III. H. N. 8. Sicilia quondam agro Bruttio cohaerens, mox interfuso mari avulsa, xxi M. in longitudinem freto, in latitudinem autem πῖσ passus iuxta columnam Rheginam. Alii contractius faciunt freti spatium, ut dictum est uberius ad Itin. Anton. p. 491. Porro ut Hercules adprehenso tauri cornu fretum tranisit, ita Daphnis δύο βούων δύο κεράτων ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος mare emensus ad continentem adnata in Longi Pastoral. l. p. 33.: quod exemplum etsi Heracleum natandi modum illustret, non is tamen omnibus se probare potuit. Aliud Pausanias III. 16. p. 248. his, sed corruptissimis, verbis seatur: ταύτας γὰρ (τάς βούας) τότε ἤλαυνεν Ἡρακλῆς, διανηζαμένως δὲ ἐπὶ Σικελίαν, κατὰ τὸν Ἐλεον τὸν κῆρον ἀνεροίσαν ἐπιδιέβη. Spectat scyphum, quo maria Heracleum transvectum fabulantur apud Macrob. V. Saturn. c. 5. Id pulcre vidit vir doctissimus Ioach. Kuhnus: quod vero prava corrigat, κατὰ τὸν Ἡλῶν σκύφον, solis scypho, nimium est. Equidem κατὰ τὴν Ἐλεῖαν τῷ σκύφῳ, mei si res arbitrii foret, praeferebam: ut indicet Pausanias, ad urbem Eleam sive Veliam scyphum ingressum esse Heroem atque inde in Siciliam traiecisse. Velia non longe ab insula distat: et si longius abesset, qui scypho maria potuit transgredi, fretum hoc sine discrimine superaret. Wess.

268. 77. *Βουλόμενος ἐγκυκλιῶθῆναι πῶσαν Σικελίαν*] Sic mox τότε δ' ὁ Ἡρακλῆς ἐγκυκλοῦμενος τὴν Σικελίαν. et cap. 24. αὐτὸς δὲ κυκλωθεὶς τὸν Ἀδριακόν. quo usu Synesius Catast. p. 303. B. κυκλώσομαι τὸ θνασιαστήριον, altare circumibo, ex Psalmo XXV. 6. Alioqui ἐγκυκλιῶθῆναι non aliud saepe esse solet ac incingere. Strabo V. p. 330. C. ὅσῃ ἐγκυκλοῦνται τὰ Ἀπέννινα ὄρη. et p. 333. B. ὁ ἐγκυκλοῦμενος τὰ Ἐλη. Huc tamen pertinebant, si mendo careant, Plutarchi T. II. p. 50. D. οἱ ἀμφὶ πλοσίαν τράπεζαν ἐγκυκλοῦμενοι. Wess.

268. 80. *Νύμφας ἀνείναι θεοῦ λουτρά*] Ibycus Vulcani beneficio, Minervae vero Pisander calidas has aquas acceptas refert, quamquam aliud tempus respiciens, in Schol. ad Aristoph. Nub. v. 1047. Zenobius Centur. VI. 29. ἡ Ἀθηναίω τῷ Ἡρακλεῖ ἀνῆκε πολλοῦ θεοῦ λουτρά πρὸς ἀνάπαικτον τῶν πόνων. Diodoro accedit Pindarus extrema Od. XII. Olympion. θεοῦ λουτρῶν λουτρά adpellans et Hesych. in Ἡρακλεία λουτρά. Factum vero inde est, ut lavacra omnium optima ab Hercule nomen inpetrarint. Λουτρῶν τὰ ἡδίστα, Ἡρακλεία ἐπωνυμίαν ἔχοντά ἐστι Aristides T. I. p. 64. Wess.

268. 82. *Τὰ μὲν Ἡμεράτα*] Lego Ἡμεράτα et pro Ἐγεσταία, Ἀγεσταία. Vid. Strabon. lib. VI. in descriptione Siciliae. Rhoδ. *Τὰ μὲν Ἡμεράτα*] Priorem viri doctissimi coniecturam suae suffragio firmat liber Coislin., estque circa omne dubium certissima: ut mirum non sit, in ea probanda conspirasse Is. Casaub. in Strab. VI. p. 421. Ph. Cluver. II. Sicil. Antiq. p. 285. et Cl. Salmas. in Solin. p. 79. Altera non necessaria videri posset, quod Ἐγεσταίαν et Ἐγεσταίον Stephan. exemplo Thucydidis (vid. Sylburg. in Dionys. I. A. R. p. 42.) produxerit, nisi si Noster Ἀγεσταίον maluisset L. XII. 83. XIII. 6. et Ἀγεσταίαν XIV. 48. Quibus tamen in locis scripti libri Ἐγεσταίον et Ἐγεσταίαν cum praecoptent, ut contra Codd. consensum obnitatur, induci non possum. Wess.

268. 87. *Ἀφροδίτης καὶ Βουτῆ τοῦ τότε βασιλεύοντος*] Venerem et Neptunum illi parentes dant Apollodor. II. 5. 10. et Tzetzes in Lycophron. v. 866.; Diodoro adstipulatur Servius V. Aeneid. v. 412. Rectius autem fore arbitror τὸν ποιεῖ βασιλεύοντος. Eryx ea tempestate regno praecerat, non Butas. Wess.

269. 99. *Ἰσπριεύς ὁ Λακεδαιμόνιος*] Anaxandridae regis Spartanorum filius, Cleomenis frater, quem sibi in regni successione praelatum cum aegrius ferret, ductis in Siciliam circa Olympiad. LXXVIII. colonis, Minoam instauravit, et novo Heracleae nomine donatam posteris tradidit. Herodotus V. 46. et Pausan. III. 16. huic rei auctores sunt. Wess.

269. 7. *Ἐν τοῖς οὐκεῖς χρόνοις ἀναγράφωμεν*] Huius promissi oblitus est, nisi si illis in libris memorarit, qui magno rei literariae damno intereiderunt. Ph. Cluverius vigesimo postquam instaurata esset anno, sub tempus expeditionis Xerxis in Graeciam, ab Hamilcare, Siciliam ingenti cō cō navium et trecentorum millium exercitu invadente, deletam opinatur L. I. Sicil. Ant. p. 218. Mihi non liquet. Diodorus quidem certe ea in expeditione tam diligenter versatur, ut Heracleae stragem, si Hamilcarei deberetur, neglecturus non videatur. Wess.

269. 12. *Τὸν καλλιστερόντα τῶν ταύρων καθάρσιος*] Videtur taurus ab eo maectatus et in Cyanen demersus; quem morem post deinceps sollemnem habuerunt Syracusani, ut est L. V. 4. Ceteroqui καθάρσιος de victimis, quae arae impositae igne consumuntur apud Herodot. IV. 35. unde καθάρσιος ἐπὶ πρὸς Aelian. XIII. H. A. 21. et καθάρσιος τὰ ἱερῶν πάντα igne penitus absumere in Pausan. IX. p. 717. Vide inferius V. 32. et Jac. Perizon. ad III. V. H. I. Aeliani. Wess. Ceterum ΑΕΥΚΑΣΙΠΣ, de quo mox 20. conspicitur in Syracusanorum numis apud Parutam Tab. CXLIV. ad quam vide Cl. Havercampi commentaria p. 859. IDEM in Add.

269. 21. *Καὶ Γαργαίων* etc.] Ph. Cluver. I. Sicil. A. p. 30. Καργαίων citat ex coniectura, uti suspicor. Si Codd. stat et valet auctoritas, Γαργαίων praecoptandum. Ego vero in his nihil finio: neque enim constitutum habeo, sintne omnia haec nomina

Graecae originis. Rhodom. in Notarum Addend. *Πεδιοκράτηρ* corrigi. WESS.

269. 27. *Περὶ τῆν πόλιν τῶν Ἀγρονύλων*] Patria Diodori est, cui hanc gratiam rependit, ut eius sacra repetitasque ex ultima antiquitate fabulas copiosius declaret. Vide L. I. 4. WESS.

270. 43. *Ἡρώϊ Γηρόνῃ*] Geryonis oraculum iuxta Patavium, quod Tiberius, Illyricum petens, adierit, memorat Sueton. Tib. c. 14. De hoc nihil legere memini. WESS.

270. 49. *Κόμος ἰερῶς Ἰολάω τρέφουσι*] De veterum superstitione, pro bona corporis valetudine crimem deo sacrum pascentium, nihil addo. Dixerunt abunde alii, Hadr. Iunius de Com. c. 4. Is. Casaub. in Theophrasti Charact. c. 21. Hendr. Lindembrog. ad Censorin. D. N. c. 1. Stanleius Aeschyl. Choeph. v. 7. WESS.

270. 51. *Τὸν θεὸν θεῶν κατασκευάσασι*] Vulgatae usque huc controversiam scripturae non esse motam, demiror, nihil quippe et prorsus inconcinnae. Haec pro se ipsa loquitur, et facile adsensum impetrat. Aelian. XII. H. A. I. *καὶ λέγουσιν θεῶν εἶναι τὸν θεόν.* Ipse Deus O. M. in Epist. ad Hebr. VIII. 12. *ἵνα ἴσομαι ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν.* WESS.

270. 54. *Ἄλλ' οὗτοι μὲν etc.*] Videndum est quid pro οὗτοι debeat hic reponi. STEPH. H. Stephan. aliquid deesse opinatur. Sed integra erit sententia, si *ἄλλα μὲν* substituas. Propius tamen ad mendose exarata accedit *ἄλλ' ἦτοι μὲν.* RHOD. *Ἄλλ' οὗτοι μὲν — ἀπακαθίστασθαί φασι*] Si anaecoluthon, aut nominandi casum pro quarto, de quo genere Critici veteres ad Pindari Od. VII. Pythion. v. 6., positum agnosceres, salva fortasse res foret. Verum aliud scripti libri dant, quod amplecti oportere iudico. Non suam Diodorus, sed popularium hanc esse opinionem, significat. WESS.

270. 59. *Τὰς ἀπαντήσεις καὶ θυσίας τῷ θεῷ παρέστησαν*] Patet, verbum *παρέστησαν* unice sibi postulare vocem *θυσίας*, neque commode illi connecti posse *ἀπαντήσεις*; quod loquendi genus, quo duobus pluribusve nominibus additur verbum, quod ad eorum unum tantum potest referri, optimo cuivis excidit utroque in sermone. Thucyd. I. 17. de tyrannis, *προσορῶμενοι, ἐς τὸ τὸ σῶμα, καὶ ἐς τὸ τὸν ἴδιον οἶκον ἀΐξεν.* Hic enim *ἀΐξεν* duntaxat respicit οἶκον. cetera aliunde pendent, ut bene Scholiastes. Demosthen. II. in Aphob. p. 518. *ταύτων δ' ὀδυρόμενα μῦθ' (γεγραμμένοι ἐν τῇ διαθήκῃ) καὶ τὴν ἀπὸ τῆν ἐμῶν, καὶ τὴν οὐρανῶν οἰκείν.* Ubi par ratio obtinet. *Οὐρανῶν οὐρανῶν* bene cogmentantur; non item reliqua. Columella VI. R. R. 32. *quae cum expleta sunt, ut cicatricem et pilam ducant, maxime proderit fuligo.* Florus IV. 12. 37. *aliis os, aliis manus amputabant.* Virgil. Aeneid. IV. 375.

Amissam classem, socios a morte reduxi.

Aeneid. X. 71.

Tyrrhenamve fidem, aut gentis agitare quietas?

Vid. Servium Aeneid. VIII. 260. WESS.

270. 67. *Αυλίνιον μὲν κλέπτοντα τῶν βοῶν*] De Lacinio ab Hercule obtruncato Servius Aen. III. 552. Crotonem, unde urbi nomen, habent scholia in Theocriti Idyl. IV. 32. WESS.

271. 79. *Μετέλαχε τῶν ἐν Ἐλεῦσινι μυστηρίων*] Vide superius c. 14. WESS.

271. 80. *Μουσάου τοῦ Ὀρχέως υἱοῦ*] Pater Musaei controversus est, atque aliis Eumolpus perhibetur; quos quidem egregie tueretur epigramma in Schol. ad Comici Ran. v. 1065. et Diogene I. 3., si eiusdem esset aetatis. Aliis Antiphemus, ut Androtioni in Schol. Soph. Oedip. Col. v. 1046. Discipulum Orphei qui ferant, non desunt; quo sensu accipiendum putat Io. Alb. Fabricius I. Biblioth. Graec. 16. 3., cum a Platone, Diodoro, Iustino Martyre et aliis Orphei filius appellatur. Ego vero viro praestantissimo cupidissime largior, praeceptores discipulis *υἱῶν καὶ τέκνων* blandiora vocabula indidisse; quem tamen morem in historiarum conditoribus haud temere recipio. WESS.

271. 85. *Ποίημα συνέταξε θανμαζόμενον*] Quodnam designet, non affirmavero: Hymnosne, an Theologica, an de quo Euripides Alcestid. v. 967.

— οὐδέ τι φάρμακον

Ὀρχήσασαι ἐν σάνισι, τὰς

Ὀρχεῖα κατέγραψε

Γῆρας. —

Plura enim illi tribuebantur, incertae pleraque fidei, de quibus Celeb. Io. A. Fabric. I. Bibl. Gr. 18. WESS.

271. 91. *Μέγιστος ἐγένετο — ἐν τε ταῖς τελεταῖς*] Diximus supra L. I. 23. WESS.

271. 99. *Παρουλησίως τῷ Διονύσῳ*] Commeminit Bacchici descensus ad inferos, ut matrem superiorum in numerum transcriberet, Plutarch. T. II. p. 566. A.; et ne locum, unde in auras emergerat, ignorarem, Troezenii in Dianae Sospitae templo, quod in urbis foro excitaverant, peregre advenientibus ostentabant in Pausan. II. 31. Quod matrem autem, diis insertam, *Θουώνην* (vid. superius III. 62.) adpellavit, id in consecratione, ut nomen mutarent, sollemne erat, docente Ezech. Spanhem. in Caesar. Iuliani p. 12. WESS.

271. 8. *Μετὰ Πιρθῶν*] Pirithoum, aeternis constrictum vinculis, diro mulcandum supplicio inferis, Theseo Herculem liberatorem ad superos comitante, relinquit c. 65., Criticis in Apollon. Rh. I. 102. haud invitis. WESS.

271. 17. *Τινὲς δὲ λέγουσι ποίημα προβάτων etc.*] In his nomen sumum profitetur Agroetas in Schol. Apollon. Rhod. IV.

1397., Pherecydi, ut ibidem explicatur, prior placuit opinio. De aurea Homeri Venere eleganter Aelian. IV. H. A. 2., et tiffissime omnium urbanissimus Lucian. D. Mort. IX. 3. WESS.

272. 21. *Λέγουσαν, ὅτι — τετευχέναι*] Novum videri possit λέγουσαν ὅτι τετευχέναι, et tollenda potius particula ὅτι. Sed ita loquitur cum alibi, tum p. 167. *μυθολογοῦσαν ὅτι εἰπεῖν.* et p. 192. *μυθολογήσαι διότι υπάσχειν.* et p. 306. *ἔγρασαν ὅτι δέξαι.* Ibidem vero ὅτι est *παρέλκον* et in alia sermionis forma. STEPH. Loquuntur et alii ita. Strabo XV. p. 1064. A. de Indis ὅτι προσόμοιους οὐκ ἔχειν. Philostratus VIII. Vit. Apoll. 7. p. 333. *καὶ οὐτὶα ἀθάνατος ὢν, ὡς μήδ' ὅτι Εὐφορβὸν εἶναι κλησθαι.* S. Lucas A. A. XXXVII. 10. *θεωρῶ, ὅτι — — μέλλειν ἐκείσθαι τὸν πλοῦν,* ubi ex Polybio et Arriano plura doctissimus Raphaelius. Sine causa ergo Berkelius haec Stephani in *Αυφωγέεια* mendii manifesta censuit, *φασὶ γάρ, ὅτι ἐκεῖ παραγενομένη Ἀγῆα τεκεῖν τὸν Ἀπόλλωνα.* WESS.

272. 33. *Ἐσπερον καὶ Ἀτλαντα*] Conf. supra L. III. 60. WESS.

272. 38. *Τὰ πρόβατα μῆλα καλοῦντας*] Vide Schol. Sophocl. Aiac. v. 608. et in Theocrit. Idyl. IV. 10. Eustath. in Homer. p. 1383. et Ezech. Spanhem. in Callimachi H. Apoll. v. 51. WESS.

272. 40. *Ἐσπερίδα*] *Ἐσπερίδα* Reg. vid. infr. c. 57. WESS.

Ibid. Συνοικῆσαι τῷ ἀδελφῷ] *Non dubium potest esse, quin scripserit Diodorus συνοικῆσαι. Quis namque ignorat, συνοικεῖν esse in matrimonio cum aliquo vivere, συνοικεῖν in matrimonio dare, quod voluit haec Diodorus. Sic supra c. 10. βασιλεὺς Κρίων, θυγατέρας τὴν ἀρετὴν τοῦ νεανίσκου τὴν τε θυγατέρα Μεγάρων συνήκισεν αὐτῷ, nuptui collocavit. Eandem Megarum ipse Hercules, ut refert Noster infra c. 30., dedit in matrimonium Iolao, τελέσας τοὺς ἀδελφούς τὴν μὲν ἑαυτοῦ θυγατέρα Μεγάρων συνήκισεν Ἰολάω. Sic c. 33. in fine ὁ Τεύθρας ἡταις ἐν ἀθήναις, τὴν θυγατέρα Ἀγυπὴν συνήκισεν τῷ Τηλέφῳ, et in eiusdem c. principio Hippolyte dicta erat συνοικιζομένη Ἀζυνι. Res haec nimis nota est, quam ut aliunde ulterius eam confirmare pergam ac ineptus fiam. Bene haec Cl. Io. Iensius in Epist. ad Graevium p. 408., cuius coniecturae, si vel contra eam venissent scripti libri, fidenter locum dedissem: nihil enim horum permutatione frequentius. Vid. L. XII. 32. et Pausan. VIII. 4. p. 606., et καὶ συνήκισεν ἑρασθέντι τῷ Τεύθραντι lege, non, uti editur, συνήκισεν.* WESS.

272. 51. *Ἀνταῖον μὲν ἀνελεῖν*] Vide supra c. 17. WESS.

272. 56. *Βασιλέα τῶν Αἰθιοπίων*] In Arabia Emathionem ab Hercule occisum Apollodorus II. 5. 11. adfirmat. Sed vide eiusdem L. III. 11. 4. WESS.

273. 68. *Τὴν τῶν ἑστρων σφαῖραν φιλ.*] Dictum ante ea de re est L. III. 60. WESS.

273. 73. *Ἀντιπομένον τῶν ἀνθρ. τὸ γένος*] Ex γερονός corruptum hoc esse divino. RHOD.

273. 80. *Λεονιλῶσθαι*] *Καταδεουλιῶσθαι* Co. M., ut Demosthen. de Chersones. p. 64. et Noster L. V. 15. Vide supra c. 10. WESS.

273. 81. *Ὡς ἔνιοι γράφουσι*] Conf. c. 16. WESS.

273. 84. *Τὸν Κιμῆριον Βόσπορον*] Sic debuerant, si recordati fuissent Aeschyli Prometh. v. 731.

*Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπὶ νηῶς
Κεκλήσεται. —*

Atque infra XII. 31. XIV. 93. XX. 22. WESS.

273. 87. *Ὅπου νῦν ἐστὶ τὸ Ἀμαζονεῖον*] Stephanus *Ἀμαζόνειον*, sic enim ipse et Plutarch. et Suidas, *τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐνθα Θησεὺς τῶν Ἀμαζόνων ἐκοιμήσατο.* Immo ipsa in urbe fuit, teste Plut. Thes. p. 12. F. Aeschylus Amazonum castra in Areopago locat Eumen. v. 688. Conf. Maussac. in *Ἀμαζόνειον* Harpocrat. et Io. Meurs. Thes. c. 20. WESS.

273. 94. *Ἄς μὲν κατέκοψαν*] Plutarchus conditionibus bellum fuisse positum in Thes. p. 13. significat, prudenter addens, *καὶ θυγατρὸν αὐκ ἔστι ἐπὶ πρῶτοις οὐτω παλαιῶς πλοῦσθαι τὴν ἰστορίαν.* Nostro praeter alios adstipulatur Lysias Orat. Funeb. c. 2. WESS.

273. 2. *Ἐπανόμεν*] Supra ἐπάνομεν. RHOD.

273. 11. *Θέσις γὰρ ἀνὴρ ἦν*] Infra, videlicet p. 171. et 205. et alibi, genitivus est *Θεσίον*, non ab hoc nominativo *Θέσις*, sed a *Θεσίαν*. STEPH. et RHOD. *Θέσις γὰρ ἀνὴρ ἦν* etc.] Hoc nomine usus est Pausan. IX. 26. *οἱ δὲ Θεσίον φασὶν ἐξ Ἀθηναίων ἐλθόντα τὸ ὄνομα τῇ πόλει δοῦναι γεγονέναι δὲ ἀπὸ Ἐρεχθίδος αὐτῶν.* Loquitur de Thespiis, earumque conditore, prorsus ut Noster. Tamen puellarum patrem non Thespium sed Thestium c. 28. p. 763. fuisse perhibet; qua in re consentaneos habet Athen. XIII. 1. Greg. Nazianz. Orat., III. p. 81., et his priorrem Apollodor. III. 3. 9., ut monere haud neglexit diligentissimus Sylburgius. *Thespium* vocant Tzetzes Chiliad. II. 121., Hygin. Fab. CLXII. ubi plura Muncker. WESS.

274. 20. *Πατὴρ νῦν πενήχοντα*] Omnes partu mares ediderunt, geminos tamen maior minorque natu, Pausan. IX. 28. et Apollod. II. 7. 8. Bene Greg. Nazianz. Orat. III. p. 108. B. *καὶ ταῖς πενήχοντα Θεσίον θυγατρῶν ἐναθλιῶν Ἡρακλῆς, ἐν μὲν νηκί ὁ Τροίσερος, καὶ τρισυαυδέκατον ἄθλον τοῦτον ἐπιτέλειας, οὐκ οἶδ' ὅπως τοῖς ἄλλοις γε οὐ συναριθμοῦμενον* etc. WESS.

274. 22. *Εἰς Σαρδῶνα*] Sic mox semel iterumque et L. XIV. 63., at rectius *εἰς Σαρδῶνα* II. 35. et XV. 24., uti Polyb.

24. Appian. Hannib. p. 550. Strabo V. p. 342. B. et optimus quisque. Ego Mss. sequar. WESS.

274. 24. Καὶ ἀστρατευσμένον] Praeteritum sensus postulat, ἀστρατευσμένον. RHOD.

274. 26. Ἀπό μὲν κατέμειναν ἐν ταῖς Θήβαις] Paulo aliter Apollodor. II. 7. 6. Hercules πέμψας πρὸς Θέσπιον, ἐπὶ μὲν κατέμειναν ἔλεγε παῖδας, τρεῖς δὲ εἰς Θήβας ἀποστέλλειν, τοὺς δὲ λοιποὺς τεσσαράκοντα πέμψειν εἰς Σαρδὰ τὴν νῆσον. Sic enim recte MSS., quod et sagaci coniectura adsecutus erat Kuhn. in Pausan. VII. 2. Ergone hic τῶν — παίδων τρεῖς μὲν etc. scribendum, ut Apollodoro consentiat? quod profecto pronum foret, si hunc ducem unice sectaretur. Porro, cum δημοσάρχους eorum posteros, qui Thespiis conederant, adpellatos ait, id magistratum fuisse nomen inuit. Habet eundem titulum, etsi alia in re, Sophocles Oedip. Col. v. 448.

Ἐάν γὰρ ἡμεῖς, ὦ ξένοι, θείητέ μου
Σὺν ταῖσι ταῖς Σειναῖσι ΔΗΜΟΥΧΟΙΣ θεαῖς
Ἄκλῃν ποιῆσθαι. —

Eumenides enim Oedipus intelligit, Coloni civiumque praesides. Propius absunt γὰρ τῷδε Δαμοῖχοι, i. e. Theseus et qui cum eo Atticae regionis gubernatores erant, eiusdem Fab. v. 1080. WESS.

274. 35. Ἰόλαιον] Ἐτυμολογώτερον est Ἰολαῖον, quod Favorini Lexicon approbare videtur, ubi pro Ἰολαῖον Ἰόλλειον mendose scriptum est. RHOD. Ἦν — καλεῖσθαι Ἰολαῖον] Visum est hoc praestare, modo arcessatur ad sententiam ex anterioribus φασίν. Ἰολαῖον satis tuebuntur Ἰολαῖοι infra L. V. 15.; alteri, si qui pertinacius defendere velint, suffragabitur Pausan. X. 17. p. 837. ἔστι δ' ὄν, inquit, καὶ κατ' ἐμὲ ἐτι χιόρα τε Ἰολαῖα ἐν τῇ Σαρδοῖ etc. Mihi tamen meliorum Codd. potior videtur auctoritas. WESS.

274. 43. Μεταστήσας] Redde contextui suum καταστήσας. RHOD.

274. 44. Λαίδαλον ἐκ τῆς Σικελίας] Prudentius Diodorus, quam quidem illi, qui ab Aristaeo in Sardiniam deductum tradebant, merito reprehensi a Pausan. X. 17. Opera vero Iolai auspiciis per insulam condita, et ad Graecorum quidem morem ac modum, tetigit etiam Aristotel. Mirabil. p. 727. ed. Duvall. WESS.

274. 50. Ὀνόμασε δὲ καὶ τοὺς λαοὺς Ἰολαῖους] Puto scripsisse Ἰολαῖους, ut L. V. 15.; in cuius nominis origine Diodoro accedunt Strabo V. p. 344. A. et Pausanias: mirum vero, Latinos Livium, Melam, Plinium eos *Ilienses* nuncupare; quos etsi corruptos, atque ex Diodoro et Strabone corrigendos confidentissime decreverit Salmas. in Solin. p. 70., vereor, ut omnium adsensum impetret. Pausanias, qui Iolaenses in Sardinia campos non praeteriit, *Iliensium* commemorat, Ἰλιεῖς μὲν ὄνομα καὶ ἐς ἐμὲ ἐτι ἔχουσι inquit L. X. p. 838., ac Troia arcessens, quem-

admodum et Silius XII. 362., ubi Salmasio iure optimo obloquitur Clariss. Drakenburgius. Equidem in hac Graecorum Latinorumque discordia non temere dissenserō cum Ph. Cluverio Sard. Antiq. p. 484., fabulis omnia, quae de Iliensibus, Troia profugis, et Iolaensibus profita sunt, transcribente, natis ex *Iolaensium* sive *Iliensium* in Sardinia indigenarum nomine; quod cum Poenorum sermone *altos* sive *montanos* indiect, sagacissime S. Bochartus *nomen*, ait, *vel Iliensium vel Iolaensium factum ex Poeno ἄλτος, Παιῶ, quasi altos dixeris, i. e. montanos, quia, Poenis insulam invadentibus, in celsa loca se contulerant, quod et Pausanias et Strabo et Diodorus disertis verbis asserunt*, L. I. de Phoenic. Colon. c. 31. p. 575. WESS.

275. 57. Καθάπερ οἱ Πέρσαι τὴν Κῆρον] Conf. Herodot. III. 89. Pausan. VIII. 43. p. 690. WESS.

275. 71. Τὸ δ' ἀποτέλεσμα τούτων ἀκολ.] Id vero negant Strabo ceterique scriptorum, qui Sardorum res tetigerunt. Poeni Romanique insulam imperio suo subiecerunt, victisque imperarunt; quod cum Is. Casaubon. exploratissimum haberet, temperare non potuit, quin Diodor. perstringeret in Strabon. V. p. 344. Fortasse tamen id tantum voluit Noster hoc loco et L. V. 15., Iolaenses illos, in insulae montana refugientes, in antris secure miseram degisse vitam, reliquis victorum imperio parentibus. WESS.

275. 79. Τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν — ποιούμενοι] Etiam si vulgatum per erat commodum, hoc postulat Codd. concursus auctoritas. Callieratides ex Pythagorae sectatoribus in Io. Stobaei Serm. LXXXIII. p. 485. ἃ δ' ὑπερβύλλοισα κόσμον ἔλευθέριον καὶ διεξαγωγὴν, καταρχὰ ἕβριος καὶ ὀλέθρου ἰζοῦται τοῖς ἀνθρώποις: ubi caussa non erat, cur *διεξαγωγὴν* mallent. WESS.

275. 86. Εἰρημένους] Πορευθέντες Co. R. solita permutatione, ut supra I. 53. et in Epist. ad Hebraeos X. 15. WESS.

275. 87. Μεγάραν συνήκισεν Ἰολαῖο] Plutarchus mira sedulitate Hercules, ait, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν Ἰολαῖο συνήκισεν ἑκαυδεκάετη τότε ὄντι τρία καὶ τριάκοντα ἐτη τότε γεννημένην, Amator. T. II. p. 754. E. Euripides, Seneca, Lucianus et Hyginus Herculi furenti Megaram occidentam tradiderunt. Vid. T. Hemsterh. in Lucian. D. D. XIII. 2. WESS.

275. 1. Μὴ παν νεμόμενοι τυχάνουσι] Consentit Sophocles Trachin. v. 274.

Ὡς ἔπειτ' αἰθρῆς Ἰγυτος Τυωνθίαν
Πρὸς κλειτὴν, ἵππους νομάδας ἔξιγνοσκοπῶν.
Τὸν ἄλλοσ' ἀπτόν ἕμμα, θατέου δὲ νοῦν
Ἔχοντ' ἀπ' ἕκρας ἤκε προγάδους πλακός.

Apollodorus ab utroque in multis recedit L. II. 6. 2., quod in hoc genere, ut dictum alias est, nihil mirum. WESS.

276. 5. Παιζάλευεν αὐτὸν καθάραι τὸν φόνον] Homicidas velut consecratos atque inquinatos olim aversabantur omnes; quare ex amicis aliquem supplices adhibent, ut lustratione instituta purgarentur. Hercules non Neleum tantum sed et Hippocoontis familiam Spartae, quorsum καθαρσίαν εἵνεκα venerat, ut sese Iphiti caede contaminatum abluerent ac lustrarent, rogatur, Pausan. III. 15. p. 241. auctore. Tangunt autem atque illustrant hunc morem Ism. Bulliald. in Theon. Mathem. p. 216. et H. Vales. in Damasceni Excerpt. p. 441. et Stanleius in Aeschylī Eumen. v. 579. Τοῦ φόνου Reg. non male. Vide tamen Apollodor. I. 6. 2. WESS.

276. 18. Τῶν ποτε Μαιόνων, ἣν δὲ Αὐδῶν] Ita Stephanus gentem nominat: qui Μήρονες ποῆτις Ionum dialecto vocantur, Rhod. Τῶν τότε Μαιόνων] Sic scripsisse auctorem, quae sequuntur certo confirmant. Strabo XIII. p. 877. C. Αὐδοὶ οἱ τότε Μήρονες. et eo multis annis prior Herodotus I. 7., ἀπὸ τευ ὁ δῆμος Αἰδίου ἐκλήθη ὁ πᾶς οὗτος, πρότερον Μήρον καλούμενος. quae quoque illorum Codd. scripturae, quibus Μήρωνων vox probatur, auxilio esse poterunt. WESS.

276. 22. Τοὺς ὀνομαζομένους Κέρωντας] Notae horum fraudes et strophae vel ex Κερωνταῖον et Κερωντων ἀγορά, de quibus Zenob. I. 5. IV. 50. Harpocration in Κέρωντα, Eustath. in Homer. p. 1864. atque alii. WESS.

276. 25. Σὺλέα δὲ τοῖς παριόντας ξένους etc.] Eadem Apollodorus, cuius verba in controversiam cum venerint, adscribenda sunt: Σὺλέα δὲ, αἶτ, ἐν Αἰλίδι τοῖς παριόντας ξένους σκάπτειν ἀναγκάζοντα — ἀπέκτεινε. Mentio enim Aulidis doctissimum Th. Galeum offendit, opinatum venisse ab Apollodoro Σὺλέα δὲ τὸν Αἰδίον, uti in Tzetzae Chil. II. 332. Sed quid si in Lydia regio fuerit, cui nomen Aulidis? Αἰλαὶ quidem certe fuerunt in hac vicinia prope Aphrodisiadem, memoratae a Damascio in Vit. Isidori apud Phot. Cod. CCXLII. p. 1050.: poteritque adeo ἐν Αἰλαῖς tantisper refingi, dum Aulis aliunde eruat, medicina leniore. WESS.

276. 28. Αεηκαλοῦντων] Tertium λ pro τ typographicum est erratum. Verbum a λεία et ελάω compositum praedas agere significat. Rhod. Ἰώνων δὲ λεηλατοῦντων etc.] Ἰώνην Lydiae urbem Stephanus et eives eius Ἰωνίους memorat in Ἰων. Videtur eiusdem memoria fuisse in Doniana inscriptione Classe I. 98., sed quae nunc ea parte lacera est et defecta. WESS.

276. 34. Αἰμὸν ἐγέννησε] Ovidius ratum hoc habet: sic enim Deianira Epist. IX. 53.

Una, recens crimen, praefertur adultera nobis,

Unde ego sum Lydo facta noverca Lamō.

Palaephato tamen Incredibil. c. 45. Laomedes, Agelaus Apollodoro II. 7. 8. Herculis et Omphales filius adpellatur. WESS.

276. 36. Υἱὸς Κλεόλαος] Facit vicinia nominum Κλεολάου et Κλεοδαίου, ut in dubio haeream, utro horum nuncupatus sit Herculis hic filius. Cleodaeum Herculis nepotem praeter Pausan. III. 15. p. 246. alii plures memorant in Syllburgii nota: et eum tamen Κλεόλαον Apollodor. II. 8. 2. vocat. Tua itaque, utrum malis, optio est. Ego interea tamen in vulgato acquiescam: tum Apollodori caussa, Κλεολάου cognomen huic inponentis L. II. 7. 8., tum quod nihil in eo nomine insolens sit, Cleolansque Clitoriensis in Pausan. VIII. 27. reperiatur. Illud paene addere neglexeram, Herodotum I. 7. et Hellanicum in Stephani Ἀζέλη in omnia alia discedere. WESS.

277. 42. Μικρὸν ὑστερον διέξιμεν] Inferius c. 43. WESS.

277. 46. Ὅχιω Μιτ. ὀπιω, ὡς quoque Vind. et Co. prave. Vid. Apollodor. II. 6. 4. WESS.

277. 49. Ἄλλ' οἶον τότε] Iliad. V. 638. ubi tamen exemplaria, etiam Romanum cum pareccholis seu paraphrasi Eustathii, οἶον τινα habent. Rhod. Ἄλλ' οἶον τινα] Sequor schedas Coislin, hoc probantes non hic tantum, sed et c. 50.; quo loco cum Ἐξ οἴης plerique omnes praeferrant, idque in editis Homeri legatur, nolui scriptis libris refragari. WESS.

277. 56. Τὸν Ἀμφιαρόου υἱὸν Οἰκλέα] Lege τὸν Ἀντιφάτου. nam Oicles fuit Amphiarai quidem pater, Antiphati vero filius, et aliter non quadraret ad rationem temporis historia. Nam prius illud Ilii exitium Hercule duce factum multis annis praecessit expeditionem septem ducum ad Thebas, ubi Amphiaras vigebat: ideo male convenit eius filio, ut cum Hercule Troiam potuisset excindere. Tum Amphiaras duos tantum filios habuit, Alemaeonem et Amphilochem, ut ait Homerus Odys. O. 248. et omnes antiqui. Ideo lege meo periculo Ἀντιφάτου. PALM. Nisi si alius hic sit Oicles, quod difficulter mihi persuadeo, vera est viri doctissimi divinatio. Stemma hominis ita recensent Critici in Pindari Nem. Od. IV. Μελέμποδος Ἀντιφάτης, ὃν Οἰκλής, ὃν Ἀμφιαρόου. neque aliter Poeta Odys. O. 244. et auctor ipse c. 70. WESS.

277. 68. Καὶ πολλοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ κατασφάζας] De conflictu, si qui in eo cadant, tritum hoc. Polybius XI. 2. ἐν χειρῶν νόμῳ κατέσφραξε τὸν βίον. et c. 17. ἐν χειρῶν νόμῳ διέσφραξε τὸν τέραννον. Noster saepissime L. XIX. 43. XX. 56. et 67. WESS.

277. 71. Τοὺς ἵππους] Τὰς Co. M. ut cap. 50. WESS.

277. 81. Εἰς Ὀλεον προσδιξιμένον] Hoc personale seu proprium viri esse vix crediderim. Nam et insolentior est syntaxis, ac fere poetica, et dubium an Olenus quispiam nominatus fuerit. Ex Homeri autem Iliad. II. 639. et Strabone l. VIII. p. 594. Olenum Achaiae et Actoliae urbem fuisse, notius est quam ut hic inculcetur. Quid igitur faciendum? Commodissima equidem ratio foret, si divisim legeretur πρὸς Δεξιμένον, ut hospitis Her-

culei nomen hic expressum acciperetur, nisi idem, quod Poggio in suo *Ephicano* accidit, nobis quoque eventurum vereremur. Tunc autem versio talis esset: *Re infecta Olenum ad Dexamenum regreditur*. Quod si *εις* motum ad personam hic significare contendas, hoc modo interpretandum est: *Ad Olenum, qui antea illum susceperat, (τὸν προσδεξάμενον) reversus est*. Nostra interim versio, *ad Olenum regressus, a N. quodam hospitio excipitur*, medium quasi tenet. RHOD. Lege confidenter *πρὸς Δεξάμενον*. Dexamenus fuit Oleni rex, qui Herculem excepit hospitio. Pausanias in Eliacis I. 3. et Achaicis c. 19. Hyginus c. 31. Apollodorus II. 5. 6. PALM. *Εἰς Ὀλέον πρὸς Δεξάμενον*] Vera est viri doctissimi et salutaris medicina, sed sera, iam olim eam Diodoro fecerat excellenti eruditione vir P. Leopardus III. Emend. c. 5., cuius si recordatus fuisset aut Muncker., haud pauca eorum, quae Hygino Fab. XXXI. adscripsit, in solidum illi haud dubie transcripsisset: aut Kuhnius, non hercle tulisset aequo animo in Pausan. VIII. 18. *τις ὁ δεξάμενος ἐν Ὀλέῳ βασιλεὺς*. Fabulam hanc Timocles ἐν *Κενταύρω* ἢ *Δεξάμενον* declarasse videtur, citatus ab Athenaeo L. VI. 9., ubi vertentem Dalecampium, in *Centauro aut Labro*, castigavit Is. Casaubonus. WESS.

278. 82. *Ἰππολύτης συνοικισμένης Ἀζάνι*] Forte *Ἀζάνι* ex Coisl. et Mut. praestiterit, quo nomine inter Arcadis liberos fuisse perhibetur, unde *Azaniae*, Arcadiae parti, cognomen venerit, dissentiente tamen Schol. Apollon. Rhod. II. 53., a Pausania VIII. 4. et criticis in Euripid. *Orest.* v. 1646. De puellae nomine res quoque dubia; Apollodorum si audis L. II. 5. 5. Mnesimache fuit; Hyginum si sequaris Fab. XXXI., Deianira. Praeterea *Eurytion* alius est, atque ille apud Poetam *Odys.* γ. 295., ubi in scholiis Bacchylides huius commemorat. WESS.

278. 90. *Τῆς Ἀρκαδίας ἐν Φερεῶ*] Vide Pausan. VIII. 14. diligenter oper., quae Hercules Pheneatarum in commodum eo tempore absolverit, describentem. WESS.

278. 93. *Ἐργυτον τὸν Ἀδύλον*] Vel est hic locus mendosus, vel est Diodori *μνημονιζὸν σφάλμα*. Nam Eurytus non fuit Augeae filius, sed ex fratre Actore nepos ex Molionibus unus, quos Hercules insidiis exceptos in Cleonis occidit, ut docet Apollodorus II. 7. 2. Pausanias in Argolicis c. 15. Repono igitur *τὸν Ἀυτορος*, vel, si mavis, *τὸν Ἀδύλον ἀνεψιόν*. PALM. *Ἐργυτον τὸν Ἀδύλον*] In his sine dubio error est, in quo tollendo cum scripti libri operam frustrentur, facile patior Diodoro inputari. De caede Molionidarum Pindarus *Olymp. Od.* X. 35. et Pausan. II. 25. *Ἀδύλον* Co. semper. Vid. supr. c. 13. WESS.

278. 96. *Ἐρήνευσεν Ἀδύλον*] Negat Pausan. V. 3., non item Apollodor. II. 7. 2. WESS.

278. 3. *Οἰωνὸν δὲ τὸν Ἀικυμνίον*] Id puero nomen fuisse firmabunt haec Pausaniae III. 15. *Οἰωνὸς ἑλικίαν μὲν μειράκιον,*

ἀνεπίος δὲ Ἡρακλεῖ. Αἰκυμνίον γὰρ παῖς ἔν, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Αἰκυμνήης etc. restituendum ergo fuit. WESS.

278. 8. *Τυνδάρεω*] *Τυνδάρεον* Co. M. satis recte. Vide Pausan. I. 33. et II. 18. ubi vulgatum, cum nota Sylburg. WESS.

278. 9. *Καὶ τὴν βασιλείαν Τυνδαρέω*] Postremam vocem auctori, ad sensum necessariam, reddidi. Desit eadem in veteri marmore, sed lacero et exolescentibus literis mire corrupto, Class. I. 98. Donii. *ΣΠΛΑΤΑΝ ΤΕ ΛΑΒΩΝ ΔΟΡΥΑΛΩΤΟΝ ΤΟΝ ΗΠΟΚΟΩΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ ΦΩΝΕΥΣΑΣ Τυνδάρεων ΣΥΝ ΚΑΣΤΟΡΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ ΦΕΥΓΟΝΤΑ ΚΑΤΑΓΑΓΕ ΚΑΙ ΕΛΩΚΕ ΛΑΚΕΑΙΜΟΝΑ ΤΟΥΤΩ*. Sic fuisse puto. Adde Pausan. II. 18. p. 151. WESS.

278. 13. *Ἰρικλος*] *Ἰρικλῆς* Pausaniae VIII. 14., qui et eum in pugna cum Eleis et Molionidis letali vulnere percussus discessisse tradit. Plutarchus in nominis scriptura Pausaniae, in praelii loco et tempore Diodoro adstipulatur extremo Libro de Fraterno Amor. p. 492. T. II. Puto utroque modo dixisse, ut *Πάτροκλον, Ἐπέοκλον*, qui aliis *Πατροκλῆς, Ἐπειοκλῆς*, apud Eustath. in *Iliad.* p. 112. WESS. Mox verissime libri duo optimi *Κηφέες καὶ Κηφέως νίολ*, quod Poggius quoque expresserat et firmat Apollodorus II. 7. 3.

278. 18. *Παρὰ Ἀλέω*] *Παριλέω* Cl. *παρὰ Λεῶ* Euseb. II. Praep. Evang. p. 56. Conf. P. Leopard. II. Emend. c. 16. WESS.

278. 25. *Καὶ προσέειπε καταποντίσαι*] Hecataeus Augem una cum filio arcae parentis iussu inclusam et in mare abiectam tradiderat, teste Pausan. VIII. 4.; id secutus est in *Auge* sua Euripides apud Strabon. XIII. p. 915. Nostri ordinem rei gestae praeter alios confirmant Tegeatae in Pausan. VIII. 48. et Alcidas Orat. in Palamed. p. 185. WESS.

279. 27. *Κατὰ τὸ Παρθένιον ὄρος*] Conf. Callim. H. Del. v. 70. quaeque ad eum commentatus est Ill. Ezech. Spanhem. Mox *ἐπὶ τινι χροίαν ἀναγκαίαν* idem est ac Epicteti in Florileg. Io. Stobaei Tit. CXX. p. 610. *τὶ τῶν ἀναγκαίων ποιεῖν*. WESS.

279. 39. *Κορύθον τοῦ βασιλέως*] Eadem Apollodor. III. 9. 1. Forsan ab eo Tegeatarum quidam *Κορυθεῖς* apud Pausan. VIII. 45. sunt appellati. WESS.

279. 48. *Ἄσαις ὡν ἀγγέλων*] Addere alii solent *παίδων* vocem. Demosthen. Orat. advers. Spud. p. 590. *ἄπαιδος δ' ἐκείνου τελευτήσαντος ἀγγέλων παίδων*. Andocid. de Myster. p. 15. Damascen. Excerpt. 486. Paulo aliter Herodotus I. 109. *καὶ ἄσαις ἔρσηνος γόνου*. Mallem hic priores imitatus esset Diodorus, sicuti bene c. 41. WESS.

279. 62. *Μόνης δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἀλγύρασην*] Homerum *Iliad.* I. 530. etc. cultissime haec describentem vide. WESS.

279. 68. *Πολλὰς τῶν ἀρίστων etc.*] Hoc malo, uti c. 32. *αὐτὸς μὲν μετὰ τῶν ἀρίστων προήγεν ἐπὶ τὴν πόλιν*. Apollodoro-

rus hac ipsa de re I. 8. 2. τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας ἐξέλεσε. Infra c. 42. et 44. aliud valet. WESS.

279. 72. Ἀταλάντης τῆς Σχοινέως] De Atalanta, fueritno Iasii an Schoenei filia, veteribus non convenire, notissima res est. Ezech. Spanhem. ad Callim. H. Dian. v. 216. tanta diligentia eam scriptorum discordiam exsecutus est, ut aliis otium fecerit. WESS.

280. 75. Συγκληροῦντες ἡγνάζησαν] Scholion recte et erudite συγκληροῦντες, quamvis Favorinus inter synonyma τοῦ κληροῦν etiam κληροῦντες recenset. RHOD. Συγκληροῦντες ἡγνάζησαν] Iniquum censui contra tot Codd. venire velle: alioqui κληροῦντες eius est dignitatis, ut fideiussore Favorino non egeat. Usurpant Noster III. 44. IV. 86. Strabo XV. p. 1037. A., Aelian. I. H. A. 8., Diogen. Laert. II. 72., Pausan. V. 7. p. 390., συγκληροῦντες in Ms. Oxonien. Incredib. c. 14. Palaephatus, ἐκκληροῦντες Lycophron. Alex. v. 1025., κληροῦντες Manetho I. IV. 337. etc. De data autem Atalantae apri pelle Nostro consentit Accius Meleagro, Remanet gloria apud me, exuvias dignavi Atalantae dare, in Non. Marcello p. 470. et p. 499. cuius exuvias et coronam huic muneravit virgini. quorum haec a Thestii filii, illa ab ipso Meleagro videntur prolata. WESS.

280. 78. Ἀταλάντην] Ἀταλάντη Co. M. Vid. supr. III. 43. WESS.

280. 85. Ἐπὶ τῇ τῶν ὀμμάτων ἀναρῶσει] Denuo scriptorum librorum potior est auctoritas. Notum omnibus Sophocleum Antig. v. 523. Ὀμματος ἐκ μίας τε καὶ ταύτου πυτρός neque in obscuro Aeschyl. VII. O. Theb. v. 357. Ἀργαῖοι δὲ διαδομῶν ὀμμάτων. et nobile illud ex eadem Fabula v. 687. Ἄνδρῶν δ' ὀμμάτων θάνατος ἄδ' αὐτοκτόνος, Ὄν ἐστι γῆρας τοῦδε τοῦ μῦθου. WESS.

280. 90. Ὅτι τότε τελευτήσῃ Μελέαγρος] Sic oportuerat, aut τότε τελευτήσῃ Μελέαγρον, τὸν υἱὸν etc., ut nemo nescit. Apollodorus, cuius verba nemulatur auctor, L. I. 8. 2. τότε τελευτήσῃ Μελέαγρος, ὅταν ὁ καίμενος ἐπὶ τῆς ἰσχίους διὰ δὲ καταζυῆ, Accius Meleagro, Eam vitae finem ac fati interuacuationem fore Meleagro, ubi torris esset interfectus flammis, apud Nonium c. 1. p. 15. Conf. Schol. in Iliad. I. 544. Iam, quod Ἀθιδίαν Meleagri matrem adpellat, id bene habet; malleque adeo a doctissimo Io. Christ. Wolfio id nominis ita restitutum fuisse Theophilo II. ad Antolyc. c. 7. 8., quam Ἀθιδίαν propugnatum. WESS.

280. 2. Καὶ παρακλεῖσθαι ταύτην ἀφαιῖσαι] Nihil erat profecto, cur hinc abiret Reg. Cod. Isocrates Evagor. prope finem, καὶ γὰρ ἐξείνοι παρακλεῖσθαι τῶν δρομέων ἢ τοῖς ἀνοκλειμμένοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τῆς νίκης ἀγωνιζομένοις. et Noster c. seq., qua adhortandi incitandique potestate vix quidquam tritius. De ipsa re Apollodor., etsi in omnibus Nostro non consentaneus,

I. 8. 4. Ἐπιόνοον τὸν πατέρα πείναι πρὸς Οἰνέα, πρὸς τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐπιειλάμενον ἀποστεῖλαι, sive potius, ἀποκτεῖναι. Sic enim scripsisse eum suspicor; namque ἀποστεῖλαι absolute ita positum incongruens est et sermoni et rei, de qua agitur. WESS.

280. 14. Ὀμματοῦ τοῦ ποταμοῦ ταύρω] Conf. Sophocl. Trachin. v. 10. 514. et Strabon. L. X. p. 703. WESS.

281. 24. Οἰνεί τινός ἀμαλκιστίαν] Forte haec respexit Etymolog. in Ἀμάλθεια scribens: Εἰσι δ' οἱ φασὶ παραπελάσθαι τὸ ὄνομα. εἶναι γὰρ αὐτῆν ἀμαλκιστίαν πρὸς τὸ μὴ μάλασσασθαι καὶ ταπεινοῦσθαι. Aliud sectatus est votus scriptor in Stob. Serm. LIV. p. 369. ex Socratis opinione tradens, Amaltheae cornu εἶναι σύμβολον, ἂν μὴ τις ἢ μάλθων, ἀλλὰ ἐργάτης, πάντα ἔξω τάρατά. κατὰ μὲν τὴν Ἀμάλθειαν, τοῦ μὴ μάλθωνος ταπεινοῦσθαι. κατὰ δὲ τὸ κέρας τοῦ βοῦς ἐργατικωτάτον ἦντος, τὸν ἐργάτην ἐσημαλγεῖσθαι. symbolum esse eius, qui cum minime mollis, sed operi assiduo intentus sit, bona omnia consequitur. Amaltheam hominem haudquaquam segnem, cornu bovis, animalis laboriosissimi, rusticum operis studiosum indicare. Ad dit deinceps, διὰ καὶ ἔχοντες αὐτὸ εἰσάγονται δ, τε ἀγαθὸς δαίμων καὶ ἡ ἀγαθὴ τέχνη. quod verissimum esse ostendunt veteres numi et Dio Chrysostom. Orat. LXIV. p. 591. D. WESS.

281. 28. Φυλάντα τὸν βασιλέα τῶν Θεσπροτῶν] Phylanta adpellat Apollodor. II. 7. 8. et, qui cum exscripsit, auctor Argum. in Sophocl. Trachinias, nisi si utrobique peccatum sit, quod suspicor. Noster sponsorem dabit Homer. Iliad. O, 530. De Ephyra Thesprotorum abunde I. Palmer. II. Gr. Antiq. c. 5. WESS.

281. 31. Ἡσὸς Οἰνεί] Ἡσωνεῖ Euseb. II. P. Ev. p. 56., sed quem bene hinc correxit Viger. et ante eum P. Leopard. II. Emend. 9. WESS.

281. 32. Ἐπὶ τὸν ποταμὸν τοῦ Ἀργιέλου] Nomen infelicis pueri controversum est: qui tamen Eurynomium vocarit, neminem praeter Diodorum reperio. Eurynomus dicitur Herodoro in Athen. IX. cap. ult. et Apollodor. II. 7. 6., et forte verius. Adde Criticos veteres in Apollon. Rhod. I. 1212. WESS.

281. 39. Νέσσον] Νέσσον Co., ut in vetustis Strabon. Edd. L. XII. p. 692. WESS.

Ibid. Μισθὸς διαβιβάζοντα τὸν ποταμὸν] Conf. Hygin. Fab. XXXIV. cum Muncker. animadversionibus. WESS.

281. 56. Ἐχον — συστρατεύοντες τῶν Ἀρκάδων] Vid. supr. c. 34. et Apollodor. II. 7. 7., ubi et Melienses Arcadibus iunguntur; et Herodot. VIII. 73. WESS.

281. 60. Τὸν τε βασιλέα τῶν Ἀρκάδων ἀνείλε] Idem docebatur in marmore Doniano Clas. I. 98., nunc temporum iniuria mirifice lacero. Aliunde tamen novimus, Herculem ex Phylantis filia Midea tulisse Antiochum. Docet id Pausan. X. 10. et I. 5., ubi ἐκ Μίδας recte mutant viri docti. Μίδαν τὴν Φιλαντος

Schol. Sophocl. Trachin. v. 464. adpellat, adaeque perperam. De Phylante diligenter Th. Reinesius, ut solet, Epist. XXIV. ad Rupert. p. 88. WESS.

282. 65. *Γληρέα καὶ Ὀδίτην*] Prius verissimum est: *Γληρὸς* enim sive *Γληρὸς* dicebatur. Schol. Sophocl. Trachin. v. 53. *ἦσαν γὰρ ἀπὸ τῆς*, Deianirae, *παῖδες ἐξ Ἡρακλέους Ὑλλος, Κτήσιππος, Γληρὸς, Ὀδίτης*. Sic refingo corruptum *Ὀλίτης*, secutus T. Hemsterhusii iudicium; qui tamen *Hodites* aliis *Onytes* aut *Oneites* audit. Vide viri doctissimi notas in Luciani D. D. XIII. 2. et Cl. Th. Galeae ad Apollodor. II. 7. 8. WESS.

282. 67. *Ἐπισην πόλιν Κάροστον*] *Styra*, vicinum Carysto oppidum, Dryopibus dedit Pausan. IV. 34. p. 366. Nimirum *Dryopes* ab Hercule Apollini fuerunt consecrati, ut perhibent, et quaquaversum dispersi. Ipsa in Delo Poeta hoc genus habet Aeneid. IV. 146. WESS.

282. 72. *Ῥιζισσαν*] Verius est *Ῥιζισσαν*, quae quidem verba passim commutari, nota res est. WESS. in Add.

282. 73. *Ἀσίνην, Ἐριμόνην, ἔτι δ' Ἡϊόνα*] Harum *Hermionem*, de qua ad Synecdem Hierocl. p. 647., et *Asinen* Dryopibus contulit Herodot. VIII. 73., posteriorem quoque Pausan. IV. 34. et Strabo VIII. p. 573., *Eionas*, sic Homerum imitatus Iliad. B. 68. vocat, *Asinacis* vicinas, haud praeteriens. Conf. Iac. Gronov. ad Stephani *Ἡϊόν*. WESS.

282. 75. *Ὅν ἐβασίλευεν Αἰγυμῖος*] Retineo *Αἰγυμῖος*, nam p. 182. idem recurrit, RHOD. *Ὅν ἐβασίλευεν Αἰγυμῖος*] Vere Rhodoman. Regi nomen fuisse *Αἰγυμῖον* Pindarus, Apollodoros, Pansanias atque alii, quos diligenti opera conductos explicuit Henr. Valesius L. I. Emend. c. 32. et, cuius curae eos Valesii libros debemus, P. Burmannus, Franc. F., auctores sunt. Incoluisse autem Dorienses *Hestiaecolim*, regionem ad Ossam atque Olympum, docebunt Herodot. I. 56. et Harpocrat. in *Τετραρχία*. WESS.

282. 77. *Κορωνὸς ὁ Καυκίος*] Vulgo quod legebatur *ὁ Φορωνέος*, id gradu possessioneque deiecti. Coronus patre Caeneo natus est, proptereaque *Κορωνὸς ὁ Καυκίος* Apollodor. I. 8. 17. et *Κορωνὸς Καυκείης* Apollon. Rh. I. 57. et Homero Iliad. B. 746. dictus; quo de plura ne addam, facit diligentia Clariss. P. Burmanni in Catalogo Argonaut. WESS.

282. 80. *Ἐπὶ τῷ μέρει*] Conf. I. II. 24. WESS.

282. 89. *Φιλῶντες τοῖς ἀπ' ἐαυτοῦ*] Repetiverunt eam partem Doridis Heraclidae, et Aegimio concedente incoluerunt, ut docetur c. 60. Huc referre soleo *τεθμοὺς Αἰγυμῖον*, de quibus Pindar. Pythion. Od. I. 122.

— Ἐέλονται δὲ Παμφύλιον

Καὶ μὲν Ἡρακλεϊδῶν ἐχθροὶ

Ὀχθῆαις ὅπῃ Ταυγέτον ναύοντες, ἀ-

Ἐὶ μὲν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγυμῖον

Ἰωρῆς. —

statuta intelligens, quibus edixerat, ut Doriensibus permixti Heraclidae tertiam semper regionis partem sibi praecipuam haberent. *Τὸ ἐπιβάλλον μέρος* attigimus L. I. 1. WESS.

282. 90. *ὑπὸ Κύνων τοῦ Ἄρεος*] Duplici et ancipiti certamine cum Cycno depugnavit, prioreque victus, posteriore victor Hercules discessit, Pindaro Olympion. Od. X. 19. et Stesichoro, a Criticis in Scholiis exscripto, auctoribus. WESS.

282. 91. *Ἐξ δὲ τῆς Ἰώνων πορευόμενος*] Apollodor. II. 7. 7. *Ἰώνα* vocat. Nostri, sive *Ἰώνων* seu *Ἰώνης*, ut schedae Mutin., legeris, nihil habere, cur illo posterius censeatur, Stephanus in *Ἰών* cum Berkel. nota demonstrabit. WESS.

282. 93. *Ὀρμενίῳ τῷ βασιλεῖ συνέμιξεν*] Aut *Ὀρμενίον*, cuius in mentem venit Ed. Simsonio ad A. M. 2787., aut *Ὀρμενίον* legi oportet. *Amyntor* enim est, quem Ormenio imperasse, Strabo IX. p. 670. disertim docet. Male ergo in Apollodoro I. 7. 7. legitur: *ὡς δὲ εἰς Ὀρχομενὸν ἦκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἶα διόχεσθαι*. quod pravum esse, ipsa itineris, quod Heros ingressus erat, ratio ostendit. Itone Trachinem pergebat, quorsum Orchomeno transiens pervenire non potuit: ne dicam Ormenii regem fuisse Amyntorem, non Orchomeni. Scribe itaque *ὡς εἰς Ὀρμενίον ἦκεν*. Error natus est correctoris Grammatici nimia sedulitate, quae et hoc loco in Mut. et Coisl. Mss. *Ὀρχομενίῳ* extruxit. WESS.

282. 97. *Τῆν δὲ Ἀστυδάμειαν ἀγυμῶτον λαβὼν*] Ctesippi matrem Astydamiā, Amyntoris filiam, Apollodor. II. 7. 8. non neglexit, Pindaro Olymp. Od. VII. 43. non suffragante, sed Tlepolemi genitricem perhibente, notato tanten ea propter a Schol. Homer. Iliad. B. 658. WESS.

282. 3. *Μολίονα καὶ Πέτιον*] In utroque nomine vitii aliquid inhaerere suspicor. Hesiodum in scholiis ad Sophocl. Trachin. v. 269. de Euryti stirpe canentem audi:

Τοῦ δ' υἱὸς ἐγένοντο Ἀγῆων τε Κλέτιος τε,

Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἢ δ' Ἰγίτος ὕψος Ἄρεος.

ei et Aristoerates, a Schol. sententiam dicere iussus, adsentitur, Euryti filios *Τοξέα, Κλέτιον, Ἀγῆωνα* commemorans; neque de *Clytio* in diversa abit Apollon. Rhod. I. 87. Quare *Πέτιον* in *Κλέτιον* converte, quod prope faciendum esse, Cl. P. Burman. in Argonaut. Catalogo recte decrevit. De *Molione* idem arbitrabor, tametsi manus *Ἀγῆωνα* inter et *Μολίονα* discrimen intercedat, donec Eurytus eum pro suo agnoscat. WESS.

283. 5. *Ἀκρωτήριον — Κηραῖον*] Nullo praeter Sophoclem fideiussore hoc indiget Trachin. v. 243. 763. 1002. WESS.

283. 8. *Χιτῶνα καὶ ἱμάτιον*] Rhodom. vertit *indusium et tunicam*, me non probante. *Χιτῶν* tunica est, et *ἱμάτιον* vestis, quae illi inficitur, sive pallium; pro tunica hac ipsa in fabula ἐρδντιῖρα πέλαον Sophocl. Trachin. v. 684. Vid. infr. XI. 26. et praeter Salmas. in Tertull. Pall. p. 397. Oct. Ferrar. III. R. Vest. c. 1. WESS.

283. 20. *Τὸν μὲν διακονήσαντα Ἀλγῶν*] Hoc cur despicerem, nihil erat. Conf. Sophocl. Trachin. v. 790. et Apollodor. II. 7. 7. et loco τὸν Κήρικα refinge τὸν Ἀλγῶν. WESS.

283. 27. *Ἀγγόρη τὸν βίον κατέστρεψεν*] Si fides Nutrici, festi oculatae, ipsa se gladio traiecit in Sophocl. Trach. v. 940. Hyllus idem matris mortis genus patri exponit in Senecae Here. Oct. v. 1457. A nostri tamen partibus contra utrumque stat Apollodor. II. 7. 7., et, qui cum exscripsisse videtur, Zenobius I. 33. WESS.

283. 30. *Ἡρώαν εἰμελέθη*] Sollemne hoc rogo nomen, quo Hercules deflagavit, quod et ipsi in Oeta monte pertinacissime adhaesit. Livius XXXVI. 30. *Herculique sacrificium fecit in eo loco, quem Pyram, quod ibi mortale corpus eius dei sit crematum, appellant.* Praeivit Graecis ea in re Hercules, cum ad Philocteten in cognomine Sophocl. fabula v. 1427. *Τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πύραν ἐμὴν Κόρυζε.* — Plura solita sibi sedulitate Tib. Hemsterh. in Luciani Tim. c. 12. WESS.

283. 36. *Μόνος Φιλοκτήτης ἐπέσθη*] Conf. Muncker. Hygin. Fab. XXXVI. et de ossilegio, *δοτολογία*, Desid. Herald. I. Advers. c. 7. WESS.

283. 43. *Μεθίστασθαι*] *Μεθεστῆσθαι*. Parenthetica autem εἰς θεοὺς glossema sapiunt. Pro ἀγιασμοῦς in proximo versu reponē ἀγιασμοῦς. Rhod. *Εἰς θεοὺς μεθεστῆσθαι*] Possunt profecto sine damno abesse, quae viro doctissimo displicuerunt. Ad eum modum Pausan. I. 32. p. 79. *ἐπεὶ δὲ ἀπεκθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους, ἐλθῆται etc.* Philostrat. VIII. Vit. Apoll. c. 27. *ὡς μετ' οὐ πολὺ μεταστρησομένου ἀνθρώπων.* cuius ego verbis praepositionem deesse arbitror, haud negligendam. Diodoro tamen et Apollodoro II. 8. I. III. 10. 2. editum se probavit, uti ad L. I. 20. ostendi. Quod vero ἀγιασμοῦς recipit, id factum laudo, tametsi, moi si res arbitrii foret, ἐναγιασμοῦς praeoptarem. Habet enim id vocabuli, et ἐνάγιασμα atque ἐναγιαζειν scdem quandam in Heroum sacris, cum inferiae illis mittuntur, ut hic Herculi: nam de consecratione, qua de interpres, nihil omnino. Sic in Strabon. XIII. p. 891. A. B. Pausan. VII. 16. 17. Philostrat. Heroic. VIII. 3. Nostro XVII. 17. Opportune Herodotus II. 44. de utroque Hercule, altero Olympio, altero Heroe, *καὶ τῶ μὲν ὡς ἀθανάτω, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπιωνυμίην, θύουσι. τῷ δ' ἐτέρῳ, ὡς ἡρώϊ, ἐναγιαζοσι.* quae nec D. Heraldum fugerunt Animadv. in Martial. X. 61. Ptolem. Hephaestion L. III. p. 313. ed. Gal. de Ropalo, Her-

culis filio, *καὶ ὡς ἡρώϊ τῷ πατρὶ ἐνήρησε, καὶ ὡς θεῷ θύουσιεν.* Sed haec uberius princ. huius libri declaravimus. WESS.

284. 47. *Ταύρον καὶ κόπρον καὶ κριὸν θύσας*] Haud dissimilis erat victima, quae Athenis *Τραιτῆς*, cum *ἐν καὶ τρέφον καὶ κριὸν*, ut in Aristoph. Plut. v. 820., aut cum *θυσίαν κόπρον, κριῶν, ταύρων*, sicuti apud Hesych. in *Τραιτῆν* et Eustath. in Homer. p. 1676., mactarent. Conveniant quoque Romanorum *suovitaurilia*, de quibus Varro II. R. R. I. et Festus, et, qui hoc sacri genus sollerti cura consideravit, Ph. Ruben. I. Elect. c. 11. Porro quod subnectit, Athenienses Herculi Deo primos omnium sacra fecisse, id religiosissima civitas non adgressa est, nisi monitore Apolline, qui, ut Hercules inter homines agere desiit, εὐθὺς ἐξηγεῖτο νεὸς μὲν Ἡρακλέους ἰδρῆσθαι καὶ θύειν ὡς θεῷ, auctore Aristide T. I. p. 60.; quamquam Marathonii, modo locuples eorum propria in causa sit testimonium, popularibus primum talis cultus exemplum praeberunt, *γάμενοι πρώτοις Ἑλλήνων σφῆσιν Ἡρακλῆα θεὸν νομισθῆναι* in Pausan. I. 32.; quod utrum tamen concessuri sint, si captis arbitris res ageretur, Sicyonii, vehementer dubito. Sed vide eundem Pausan. II. 10. WESS.

284. 60. *Τὴν Ἡρῶν ἀναβάσασιν ἐπὶ τὴν κλῆρον etc.*] Adoptionis hunc ritum, etsi nollem huc advocatam Pharaonis filiam ex Philon. I. Vit. Mos. p. 605. C., dispar enim exemplum, diligenter explicuit Cl. Ever. Otto Iurispud. Symbol. Exercit. III. 4. Addo, propter eam Lycophroni Innonem dici Herculis *δευτέρου τεκοῦσαν, secundam genitricem*, Alex. v. 89., eiusque tituli causam hanc dare Is. Tzetzen, *ὅτι αὐτὸν διὰ τοῦ κόπρον ἤγεγεν, ὡς τίκτουσα καὶ τεκνοποιουμένη.* quae his Diodori egregie congruunt. Idem valebat in *δευτεροπότμῳ*, sive eo, qui bello captus postliminio redibat et quadam *καλιγγερεσία* patriae reddebatur, ὁ δευτερον διὰ γυναικίον κόπρον διαδύς, ὡς ἴδος ἦν παρὰ Ἀθηναίους ἐκ δευτέρου γενῆσθαι, quae Hesychii verba in *δευτεροπότμος*. quibus iunge Plut. Quaest. Rom. p. 265. A. Iam auctor quod assermat, perennasse inter barbaros eum adoptandi morem, id, tametsi non satis adpareat, quos intellexerit, abunde testantur senioris aetatis exempla. De Balduino, ab Elesseno principe adoptato, haec Guibertus Abbas III. Histor. Hierosol. c. 13. *Adoptionis autem talis pro gentis consuetudine dicitur fuisse modus. Intra lineam interulam, quam nos vocamus camisiam, nudam intrare eum fecit, et sibi adstrinxit: et haec omnia osculo libata firmavit; idem et mulier postmodum fecit.* Plura ex medi aevi Graecia si desideres, cumulate tibi satisfacient Du Cangius in Iainvill. Dissert. XXI. XXII. et Ever. Otto, viri doctissimi. WESS.

284. 67. *Κατὰ τὴν νεκρίαν*] Scribe *Νεκρίαν*. Locus est Odyss. L. XI. v. 601. Rhod. *Κατὰ τὴν νεκρίαν*] De titulo hoc partis Odyss. A. multa Langbaen. in Longin. c. IX. p. 52., de

simulacro autem *Herculis*, εἰδώλω, *Lucian*. *D. Mort.* XVI. cum eruditis observationibus *Tib. Hemsterh. Wess.*

284. 70. Καταλεγόμενον ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τοὺς etc.] *Dif- fidere* lectoris prudentiae viderer, si operose probarem, veram esse hanc scripturam: quod enim continuo consequitur, ἀδύνατον γὰρ ἦν τοῦτο καταλεγεθῆναι, ad eam stabilendam abunde est. *Wess.*

284. 79. Διελθεῖν περὶ αὐτῶν] *Duas* postremas voces ne- glexissent alii: *Diodoro* hoc pleonasmī genus perplacet. *Vide XII. 56. et L. I. 97. et S. Lucam A. A. VII. 21. Wess.*

285. 85. Καὶ τὸ παράβολον τῶν ἄθλων] *Miranda* certa- mina non aequiparant amplitudinem et potestatem τοῦ παραβό- λου, sed παραδόξον, quod in *Cod. Coislin. Periculosa* sunt et audacia, ut mox παράβολοι στρατεύει, et παράβολοι πράξεις *XV. 31. XIX. 4., et παράβολα ἔργα Polyb. XVII. 34. Ioseph. VI. A. Iud. 10. 2. Wess.*

285. 97. Δέρας] *Δέρας* Co., ut saepe *Apollon. Rhod. II. 1228. IV. 1318. Wess.*

285. 1. Ἄξενον προσυγορεύεσθαι] *Conf. Schol. Apollon. Rh. II. 550. et Cl. Salmas. in Solin. p. 203. Wess.*

285. 3. Καὶ τὸ ἄθλον δυσέκριτον] *Scriptum* fuit τὸν, ut supra p. 153. et aliquanto post p. 171. πρὸς τε τὸν ἄθλον. quod sphalmia typographicum ex compendio scriptionis ortum videtur. *Rhod. Vid. supr. c. 12. Wess.*

285. 12. Πρὸς τε τὸ ἄθλον καὶ τῆς etc.] *Primo* ad aspectu ad illa, πρὸς τε τὸ ἄθλον καὶ τῆς, adhaesi, fateor, et putavi vel in sine excidisse καινότητα, aut simile, vel legendum καὶ τὴν κ. τ. ν. ἐπιβολήν. at deprehendi postea locum satis sanum et sincerum esse, atque ita intelligendum: Ubi spectatores inusita- tae huius fabricae admiratione percellerentur, et fama per Grae- ciam esset vulgata praeterquam gloriosi certaminis (quod hac ex- peditione susceperetur) etiam novae huius navis structurae, mul- tos ex principibus iuventutis studuisse expeditionis huius fieri par- ticipes. *Ut voluerit scilicet Diodorus, praeter famam illius ἄθλου, vel maxime novae huius machinae navalis famam fuisse diditam. Videri quoque posset pro τὸ ἄθλον legendum τὸν ἄθλον, si certamen sit intelligendum, ut vertit quoque Rhodomannus, quod nempe aurei velleris gratia esset subeundum. Nisi potius recte sit excusum τὸ ἄθλον, intelligaturque ipsum vellus au- reum, quod quasi splendidum esset futurum istius expeditionis laborumque exhaustiendorum praemium. Haecenus doctissimus Io. Iensius in Epist. ad I. G. Graevium p. 409., incertus animi, quid potissimum amplectatur. Mihi Rhodom. Latina non displicent, modo, uti ille censuit, τὸν ἄθλον legatur, et propositum certamen notet. Movit has turbas mutata constructio, cuius in utriusque lin- guae scriptoribus exempla haud rara videri, patefecit vir Celeb. Iac. Gronov. ad Arriani L. VII. Exp. Alex. c. 6. Quare de Latinis illis,*

praeterquam gloriosi certaminis, nihil admodum addam: bona si forent, scripsisset auctor πρὸς τε τὸ ἄθλον, ut *Pausan. IV. 8. p. 298.* Nam ἐπιβολὴ κατὰ τὴν ναυπηγίαν *Diodori* studiosum non offendet, haud ignarum idem illi esse atque ἐπιβολὴν τῆς ναυ- πηγίας, quemadmodum *I. 65. IV. 13. etc. Wess.*

285. 21. Καὶ τὴν Σχοινέως Ἀταλάντην] *Mallet* Noster cum *Apollodoro I. 8. 16.* domi *Atalantam* reliquissent, nec tot iu- venibus comitem et unam parum provide addidissent. Longe me- lius decori rationem habuit *Apollon. Rhod. I. 771. Wess.*

285. 23. Ἄργῳ προσυγορευθῆναι] *Tu* vide *S. Bochart. H. Phal. II. p. 739. Wess.*

286. 29. Ἐλθεῖν σφῶν αὐτῶν στρατηγὸν Ἡρακλέα] *Dis- sentit* praeter alios *Apollon. Rh. I. 345.* Puto *Diodorum* vestigiis *Dionysii Milesii*, quo de *L. III. 66.,* inhaesisse, *Herculi Argonau- tarum principatum* contribuentis in *Apollodoro I. 8. 19. Wess.*

286. 30. Ἀνδρείαν] *Ἀνδρείαν* *Cois. Vid. Schol. Demosth. Orat. de Cherson. p. 63. Wess.*

286. 33. Τῆς Τρωάδος πρὸς Σύγειον] *Val. Flaccum II. 445.* cultissimis versibus haec describentem consule: nam *Argo- nauticorum* scriptores *Orpheus* et *Apollonius* diversa sectantur. *Wess.*

286. 38. Κῆτος ἀνεῖναι ἐκ τοῦ πέλλεγους] *Fabulam* respicit *Poeta Iliad. Y. 145.,* ubi *Critici* veteres plura. *Wess.*

286. 48. Ἐκπεσόντος ὄν χρησμοῦ] *Sortium* olim in divi- nationibus frequens erat usus: εἰδῶσιν δὲ διὰ κλήρων μαντεύ- εσθαι τὸ πρῶν, *Schol. ait in Pindari Od. IV. Pythion.;* quae cum iactae aut in urnis concussae exirent, dicebantur ἐκπίπτειν, *Latini excidere.* Mansit hinc in oraculis, tametsi voce ederentur. *Sic infra c. 48. μετὰ δὲ ταῦτα — Αἰήτη χρησμοῦν ἐκπεσεῖν. et L. XIX. 2. ἔξέπεσε χρησμός ὅτι μεγάλων ἀνεχημάτων αἰτίως ἔσται.* *Diogen. Laert. I. 32. ἐκπίπτει χρησμός, δόνναι τῷ σοφισ- τῆτι.* *Aelian. III. II. V. 45. Φίλιππῳ quasi χρησμήριον ἐκπεσεῖν.* *Ubi* dictionis hoc genus *Latinorum* exemplis ita confirmavit *Cel- lac. Perizon.* ut plura addere supervacuum sit. *Wess.*

286. 51. Ἐπανέθεῖν εἰς Ἡσιόνην] *Hoc* scriptorum est *Codd.;* verteris haud male ex *Hygino F. LXXXIX. Hesionae sors* erit. *Alii* simili in re aliud probant. *S. Lucas A. A. E. 26. καὶ ἐπεὶ ὁ κλήρος ἐπὶ Μυθῆων.* *Plato X. R. P. p. 617. E. ῥῆμα ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους. τὸν δὲ πρῶτον πεσόντα ἔλαστον ἀναφέεσθαι.* *Euripid. Troas. v. 291. Ἄ δυστυχεστάτω προσέ- πεσε κλήρω.* *Sed* desino. *Tu* vide non absimile huic exemplum in *Hygini II. Astron. Poët. c. 40. Wess.*

286. 59. Διαφθερεῖν *Mut.,* quod sequor. *Vide L. III. 54. Wess.*

286. 60. Δύσειν ἐπαγγ. τ. ἀνικήτους ἴππους] *Erant* ex ea stirpe, ἧς *Τρωὶ* περ ἐνόσπη *Ζεὺς Διῶχ', υἱὸς ποινήν Γυνμή-*

δεος, ut Homerus canit Iliad. E, 265., cui, si equorum studio tenearis, iunge Criticorum scholia in Orest. Euripidis v. 1392. WESS.

287. 76. Ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραζῖ τὰς ὑπὲρ τῆς] *Maris et terrae tempestatumque potentes Samothracae dii sive Cabiri vulgi quadam persuasione censebantur. Orpheus Hymn. XXXVII. 4. Οἵτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύ- νους θνητῶν ἀπερῶνκε πόντοπλανήτων. Quare mari iactati eorum opem implorabant, uti Orpheus, cum altera vice Argonautae tempestatibus conflictarentur, infr. c. 49.; cumque sacris Samothracis initiati e periculis praesenti deorum ope eripi perhiberentur, idem sociis auctor est, ut illis se sacris inbuendos tradant Argonautic. v. 465. Vide infr. L. V. 49. et Tob. Guthberlethum Myster. Cabir. c. 10. WESS.*

287. 83. Εὐχὰς μὲν τιθεσθαι τοῖς Σαμοθραζῖ etc.] *Cabiri diu provinciae huius possessionem tenuere, nec nisi aegre eius se honoris fructu privari passi sunt a Tyndaridis fratribus, quorum simul alba nautis Stella refulsit, Defluit saxis agitated humor; Concidunt venti, fugiuntque nubes, Et minax, sic Di volvere, ponto Unda recumbit, apud Horat. I. Od. 12. 27. Quam rem, obscuram ante et intricatam admodum, Tib. Hemsterh. in Luciani D. D. XXVI. ita declaravit, ut palmam omnibus praeripuisse videatur. WESS.*

287. 88. Ἐπὶ τιμωρίᾳ διορνητομένοις] *Auctoritas Hesychii nos movet, ut διορνητομένοις legamus. Is enim διορῆσαι pro ἔξορῆσαι usurpari annotat. Et sequentia ita corrigo, καὶ μάλιστα πληγὰς συνεχεῖς λαβοῦσι. RHOD. Ἐπὶ τιμωρίᾳ διορνητομένοις] Nimmus est Rhodom. conatus; quod dedi sua auctoritate stabilium Codd. scripti, et haec Schol. Sophocl. in Antigone. v. 1095. Idaea τυφλώσασα τοὺς τῆς Κλειοπίτρας παῖδας ἐν τάφῳ καθεῖσεν. Defossi ergo a noverca et sepulcro inclusi Phinidae fuerunt; de quorum numero et diversis apud veteres nominibus plura si desideres, P. Leopardus VII. Emend. c. 24. cumulate tibi satisfaciet. WESS.*

287. 95. Ἰδαίον τὴν Λαοδάμον] *Sic praestat. Vid. Apollodor. III. 14. 3. Schol. Apollon. II. 179. Αἰών appellat, sed vitio exscriptorum: melius II. 140. Mox οἱ πρόγονοι sunt privigni, in quos novercarum solet esse odium. Isaeus Orat. pro Euphiletō apud Dionys. T. II. p. 110. εἰώθασιν δὲ ποῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν, διαφύρεσθαι ἀλλήλους αἱ τε μητρικαὶ καὶ οἱ πρόγονοι, quod forte expressit ex Euripid. Ion. v. 1329. προγόνους δάμαρτες δυναμενεῖς αἰέ ποτε. Adde Philon. Iud. de Nobil. p. 909. D. et Manethon. v. 205. WESS.*

287. 1. Ἐν ταῖς ἀνάγκαις ὄντας] *In tormentis. Plutarch. de Garrul. T. II. p. 505. D. ἐκφιαζόμενον τὸ σῆμα ταῖς ἀνάγκαις de Zenone philosopho dirum in modum torto; et Noster de*

eodem Excerpt. Vales. p. 250. μετὰ δὲ ταῦτα σπεύδων ἀπολυθῆναι ποτε τῆς ἀνάγκης. Plura ad L. III. 13. WESS.

287. 6. Μηδένα γὰρ πατέρου λαβεῖν παρ' υἱῶν etc.] *Pater, Seneca ait L. I. Clement. c. 14., nisi magnae et multae iniuriae patientiam evicerint, nisi plus est quod timet, quam quod damnat, non accedit ad decretorium stylum. et post pauca: tarde sibi pater membra sua abscondat; etiam cum abscederit, reponeere cupiat, et in abscondendo gemat, cunctatus multum diuque. quae philosophi cum his Phineci componere haud oblitus est II. Grotius II. I. Bel. et Pac. 24. 2. WESS.*

287. 10. Ἀδελφὸς δὲ ὄντας Κλειοπίτρας] *Conf. Apollon. Rh. II. 238. WESS.*

288. 17. Ἀτῶν τε τὸν Φινέα — ἀνελκῶν] *Sequitur Diodorus Dionysium Milesium, quem vide in Schol. Apollon. II. 207. WESS.*

288. 28. Τυφλώσῃναι φασὶ τοὺς Φινείδας] *Hos inter Apollodor. III. 14. 3. et Sophocles Antigone. 1090. De Phineo Hesiodus in Schol. Apoll. Rhod. II. 181. Orpheus Argon. v. 674. atque alii. Mox πρὸς ὑδρεῖαν Poggius ridicule verterat ad hydram, merito propterea notatus a P. Leopardo VII. Emend. 24. WESS.*

288. 38. Συστρατεῦσαι τοῖς ἀριστέουσιν] *Tacent Orpheus v. 678. Apoll. Rhod. II. 530. V. Flaccus IV. 630. WESS.*

288. 43. Οὖν Ἀρτέμιδι Ταυροπόλῳ τοὺς κατακλιόντας] *Ipsa Iphigenia apud Euripid. in cognomine fabula v. 39. barbarum sacrificii morem exponit, et Noster L. II. 46. Praeterque Orpheum Argon. v. 1073. Ovidius II. ex Pont. Ep. 2. 57.*

Sacrificii genus est, sic instituere priores,

Advena virgineo caesus ut ense cadat. WESS.

288. 51. Τοῦτων δὲ τὸν μὲν Αἰήτην βασιλεύσαι etc.] *Haec accuratissime respondent excerptis ex L. I. Argonautic. Dionysii Milesii in Schol. Apollon. Rhod. III. 200. 242.; ut non iniuria suspicer, Diodorum, sicuti superiore libro in Arabiae Aethiopiaeque rebus Agatharchidem, ita in Argonautarum expeditione describenda hunc ducem sibi elegisse. WESS.*

288. 58. Τὸ καλούμενον ἀκόντιον] *Ortum fabulae Aconiti narravere, e spumis Cerberis canis, extrahente ab inferis Hercule, ideoque apud Heracleam Ponticam, ubi monstratur is ad inferos aditus, gigni, sic Plinius XXVII. N. H. 2. et ante eum Ovidius VII. M. 407. Hecaten vero aconitum et ceteras venenatas herbas reperisse, ac Medeam docuisse, canit Apollon. III. 529.*

Τὴν ἑαύτην περιλάλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι Φάσμαξ', ὅσ' ἡπειρὸς τε φέει καὶ γήγιτον ὕδωρ.
et Statius IX. Th. 734. Ἀκόντιον Clar. Simili vitio in Hesychio ἀκόντιον. WESS.

289. 66. Ἐπὶ δ' υἱὸν Αἰγυαλέα] *Apsyrum alii vocant, aut*

aut *δέρος* hac in re usurpare: non ea mens Pindaro, cui Od. IV. Pythion. *δέρμα κοῦδ βαδύμυλλον* et *δέρμα λαμπρόν*. WESS.

291. 67. *Ἀπέχον ἐβδομήκοντα σταδίων*] Orpheus Argon. v. 892. abesse ait *Ἐννέ' ἐπ' ὄργυιων*, quod qui de novem ulnis accipiunt, longissime errant. *Ὀργυιὰ* spatium, quod expansa brachia absolvunt, seu sex circiter pedes indicat: quo tamen modo ubi propius admoventur lucus: melius instituit Apollonius Rhod. III. 1270. De Sybari Colchorum urbe haec L. IV. Can. c. 31. Bochartus: *Et veteris regiae Colchorum Σύβαρις Sybaris nomen compositum videtur ex ignoto Συ et Βάρις*. Ita Graeci effereunt *Hebraicum* בִּירָא Byra, quod pro regia occurrit aliquoties in *Esdrae, Danielis et Estherae libris*. Sic *Daniel. VIII. 2. ἐν Σούσοις τῆ Βάβυλῳ*. Quae, ut lenissime dicam, ex eorum sunt genere, quibus ad sensum si recuses, nihil praeter novitatis gratiam relinquatur. WESS.

291. 79. *Περὶ σπειραμένον τὸ δέσμα*] De serpentibus, quae spiris suis aliquid innectunt, supr. III. 3. 36. Lucian. Conscr. Hist. c. 29. *καὶ ἄλλους, περὶ σπειραθέντων (δρακόντων) ἀποπνεύηται* quod sine dubio longe praestabilius, quam *περὶ σπειραθέντων*, ut olim edebatur. Pausan. X. 33. *δράκοντι δὲ ἰσχυρόν ἀνέχει τὴν φροντῶν, ἰσπειρωμένον τὸ ἄγγεον*. WESS.

291. 86. *Ἰγνιὸν τὸν Ἐφρουσθέως ἀδελφόν*] Scripserat *Ἰγνιὸν τὸν Ἐφρ. ἀδελφόν*. quae non animadversa menda viris doctissimis fraudi fuit, ut et in genere Herois dubii haererent, et *Iphin* a solo Val. Flacco I. 441. VII. 423. Argonautis insertum opinarentur. Meae correctionis fidem praestabit Dionys. Milesius in Schol. Apollon. Rh. IV. 223. *Ἰονόσιος δὲ ὁ Μιλήσιος φησὶν, ὅτι καταλαβὼν τὴν ναῦν ὁ Αἰήτης, παραταξάμενος τῶν ἀριστέων, Ἰγνιὸν ἀντίλον Ἐφρουσθέως ἀδελφόν*. Et post pauca, *οἱ δὲ ἀριστέες ἠγωνίζοντο ἀγωνίζοντες. οἱ δὲ περὶ Αἰήτην ἵππευον. ἔνθα δὲ καὶ Ἰγνιὸν τελευτήσαι, τὸν Σθενέλιον μὲν τῶν, Ἐφρουσθέως δὲ ἀδελφόν*. Cetera mitto: haec coniecturam adfirmant, et suspicionem, in quam ingressus sum, de Dionysio in Argonauticis Diodori duce, ratam habent. WESS.

291. 87. *Ἐπειτα τοῖς ἄλλοις — περὶ σπειραθέντας*] Facit auctoris consuetudo, ut hoc verum legitimumque decernam. Vide eius L. III. 55. XX. 53. 87. WESS.

291. 94. *Λαίονην*] Laerten Arcesii Apollodor. I. 8. 16. Argonautis comitem adiunxit, nec praeteriit hominem CL. P. Burman., etsi Diodori oblitus, et quis omnium recordatur? in Argonaut. Catalogo. WESS.

291. 1. *Καθάπερ καὶ πρότερον*] Conf. supr. c. 44. WESS.

291. 4. *Προσιπεῖν μὲν Ἡρακλέϊ etc.*] Glaucum, e mari emergentem, Herculi que atque aliis futura canentem, Argonautis ostendit Apollon. Rh. I. 1310., sed in Colchos, certamine necdum absoluto, ituris. WESS.

292. 16. *Βασιλεύοντος τότε τῆς γῆρος Βύζαντος*] Numis Byzantium inscriptus BYZANTIS urbis conditorem, quae propterea *Βύζαντος* ἄστυ Oppiano V. Halient. v. 521., indicat. Genus Herois et res gestas post Rittershusium operose exponit Ansel. Bandurius L. I. Antiq. Constantinop. p. 451. Id ad hunc locum adpositum atque opportunum est, Dionysium Miles. auctorem esse, Byzantii Iasonis et Medaeae nuptias fuisse sociatas, in Schol. Apollon. Rh. IV. 1154. WESS.

292. 20. *Τὸν ἐν καὶ τὴν τιμώμενον*] *Hieron*, τὸ καλοῦμενον *Ἱερὸν* L. XIX. 73. intelligit. Polyb. IV. 39. *ἀπὸ δὲ τοῦ Ἱόντων, τὸ καλοῦμενον Ἱερὸν. ἐφ' οὗ τόπον φασὶ κατὰ τὴν ἐκ Κόλχων ἀνακομιδὴν, Ἰάσονα θύσαι πρῶτον τοῖς δώδεκα θεοῖς, ὃ καίτοι μὲν ἐπὶ τῆς Ἀσίας, ἀπέχει δὲ τῆς Εὐρώπης καὶ δώδεκα στάδια. Ὡς φαίνεται, Iasonem e Colchis revertentem primum omnium XII Diis sacrificasse: est autem ille locus in Asia situs; abest ab Europa duodecim fere stadia*. Scriptorum alii a Phryxa in Colchos pergente dedicatum Argonautis exemplo fuisse, ut ibi sacris operarentur, asseverant in Schol. Apollon. Rh. II. 534. et Demosth. in Leptin. p. 284., nec alia mens Dionysio Byzantio in Bospori Anaplo. Vid. diligentissimum P. Gyllium III. de Bosp. Thr. c. 5. WESS.

292. 24. *Τοῖς τε ἵππους καὶ τὴν Ἡσιώην etc.*] Eandem rem copiose descripsit c. 32. WESS.

292. 42. *Ἡρακλέα πάντων ἄριστον διαγωνίσασθαι*] Dissentit Apollodor. II. 6. 4. quem, si lubet, vide. WESS.

292. 52. *Ὀμηρον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσι*] Hoc Diodori est. Vid. L. XII. 40. Pausan. III. 2. p. 207. *ἠρξάντο δὲ καὶ Ὀμηρος — ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσι*. Scripsi praeterea in primo Homeri versu *Ἄλλ' αἶδ' ἰνα ex causa c. 32. exposita*. WESS.

293. 59. *Καὶ τ. μεγ. θ. τὰς εὐχ. ἀποδόντας πάλιν, ἀναθεῖναι*] Sic erant distinguenda: non enim bis phialas, uti vulgata indicabant, diis Samothracibus consecrarunt Argonautae; sed altera vice periculis exsoluti vota reddiderunt. De titulo *μεγάλων θεῶν* nota omnia sunt ex Tob. Guthberl. de Myster. Deor. Cabir. c. I. 3. etc. WESS.

293. 67. *Τὸν ἐφ' ἑδρονος τῆς βασιλείας — ἀνελεῖν*] Ex palaestra sumptum esse vocabulum quis est qui ignoret? *Ἐφ' ἑδρονος tertiaris* dicitur, qui duobus in certamen commissis et victo altero, cum victore congregitur, explicante Schol. in Aiac. Sophocl. v. 613. Philo Iud. Leg. Cai. p. 996. C. de Caio Tiberium fratrem pessum dante, *τοῦτον μὲν δὴ καθάπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐφ' ἑδρον ὑπολαβὼν εἶναι, καταπαλαίει*. Hinc qui ex insidiis consurgunt aut malis artibus alios regno evertere conantur *ἐφ' ἑδρονος τῆς βασιλείας* hic et L. XI. 49. Eleganter Philo Iud. De Ioseph. p. 545. A. *ἔγχετο δ' ἀβέβαιον, διὰ τὰς ἐφ' ἑδρονος ἀσθενείας*. cuius loci vim non percepit interpres, uti nec *πάλιν ἑφ' ἑδρον* L. I.

Vit. Mos. p. 652. E. et γεμῶνα ἔφεδρον Leg. Cai. p. 1019. C. Conf. Ezech. Spanhem. in Ioseph. XVI. A. I. 3. 3. WESS.

293. 67. Ἀδελφὸν Πρόμαχον etc.] Meminit pueri Apollodor. I. 8. 27., sed pessime a criticis habitus. Verba haec sunt: ἢ δὲ Ἰάσωνος μητρη ἐπαρυσσμένη Πελία, νήπιον ἀπολιποῦσα παῖδα, ὡς πρὸς πόλεμον πρόμαχον, ἐαυτὴν ἀνίστησι. ubi ὡς πρὸς πόλεμον, ut pulcre perspexit Th. Galaeus, nihil sunt, et ab eo intempestive addita, qui πρόμαχον defensorem et propugnato-rem esse posse, sicuti in Aeschyl. VII. C. Theb. v. 425. 487., non nescius, parum animalvertebat nomen pueri proprium esse, scribique Πρόμαχον oportere. Adde Tzet. in Lycophron. 175. et de tauri sanguine infr. XI. 58. WESS.

293. 70. Ἀμφιμέδην δὲ τὴν μητέρα μέλλονσαν ἀναστρέφει] Apollonius Argonautic. I. 258. Iasonis matrem Ἀμφιμέδην vocat: alii aliter. PALM. Vide Schol. Apollon. I. 45. et Cl. P. Burman. Catal. Argonaut. in Iasone. WESS.

293. 85. Οὓς μὲν γὰρ — — τινὸς δὲ etc.] Posses ex Mutin. τοὺς μὲν γὰρ, si quae necessitas urgeret. Infr. XVIII. 70. τοὺς μὲν αἶς τάξεις κατέδρομιον, οὓς δὲ. XIX. 64. τοὺς μὲν πεσεῖν, οὓς δὲ ἐσιγρηθῆναι. Sed hoc in genere multa mutare solent. Vid. III. 73. IV. 28. XI. 61. et Raphel. Annot. ex Polyb. in S. Paulli et Roman. XIV. 2. WESS.

293. 90. Πεντήκοντα καὶ τρισὶν ἀνδράσι] Constat numerus, LIV nomina dederant c. 42., e quibus Iphis strenne pugnans occubuerat in Colchis c. 45. WESS.

294. 4. Πρὸς τὴν ὑπερκειμένην τῆς θαλάττης σκοπὴν] Non recte Rhodom. de specula, ac si ea in regia fuisset. Mari imminabat; neque enim verum est Is. Vossii ad Melae II. 3. 35. decretum, ὑπερκεῖσθαι semper accipi de locis remotis mari: imminabat inquam mari, atque ex ea observaturi erant Argonautae signa, quae e regia data Medea erat. Vid. c. 53. Videtur autem saxum aut excelsior tumulus fuisse, ut plerumque solēbant. Xenophon. VI. Cyr. Instit. p. 131. ἴσως βουλόμενοι λαβεῖν τὴν σκοπὴν. ἡμεῖς ἐσμὲν μία δεκάς οἱ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σκοπῇ, καὶ ὁ Κέρως ἐκέλευσε — ἐλάσαντας ὑπὸ τὴν σκοπὴν etc. De sumi autem interdiu et noctu ignis signo copiose Stanleus in Aeschyl. Agam. v. 1. et Freinsheim. in Curt. V. 2. 7. WESS.

294. 8. Τρίψας δυνάμεισι τισὶ χοῖσισσαν] Medicamentis quibusdam, ut mox διὰ τινῶν δυνάμεων, et XVII. 103. XIX. 33. Hippocrates de Medic. p. 24. φάρμακα καὶ δυνάμεις ἄπλα. WESS.

294. 16. Ἐπ' ἀγαθῷ δαίμονι] Non multum videtur diversum esse a formula ἐπ' ἀγαθῷ τῆς παιδείας L. XIII. 38. Δαίμων fortuna est, uti in Aeschyl. Pers. v. 947. et eorum locis, quae L. Kuster. conduxit in Aristophan. Plut. v. 6. WESS.

294. 19. Συνθεαζούσας] Συνθεαζούσας RHOD. Doctissimi Rhodom. coniecturam scripti Codd. si conprobarent, nihil dissentire: iam cum θεάζειν atque ἐνθεάζειν dixerint, in vocabulo, nusquam mihi nisi in Diodoro reperto, nil temere movero. Videntur cives ἐνδοσοῖσσαι ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἀργεῖδος, ut L. V. 49., atque adeo Dianatici fuisse, quorum furorem et habitum, in omnem terrorem compositum, egregie depinxit Maxim. Taurin. Serm. XXXII. Anecd. Murator. T. IV. p. 100. WESS.

294. 25. Ταὶ δρυκόντων ὀνομένην τὴν Ἀρτέμιον] Cererem eiusmodi currui poëtae et numi Erythraeorum ac Nicaensium inponunt in Ezech. Spanhem. Diss. IV. de Usu et Praest. Num. p. 211., verum illi cum Diana communia multa erant, observante Servio in Georgic. I. 5. Virgili. Mox ἀφελούσας, Steph. et Rhodom. secutus iudicium orationisque seriem, recipiendum censui. WESS.

294. 29. Τὸ γῆρας ἀφελόντα] Haud dubie ἀφελούσων. STEPH. et RHOD.

294. 39. Ἀποκλείσασθαι] Lege ἀποκλείσασθαι. RHOD. Ἀποκλείσασθαι etc.] Et hoc restitui, Codd. addicentibus. In Hesychii Ἀποκρυσάμενοι, ἀποκρυσάμενοι, ἐπιπλυνάμενοι. Ἀποκλείσασθαι, ἀποκαθαίρεσθαι aliud mendae genus. Si sani coloris sit ἀποκρυσάμενοι, neque ex ἀποκρυσάμενοι, aut ἀποκρυσάμενοι natales acceperit, ut suspicor, legi quidem certe oportet ἀποκρυσάμενοι, ἀποπλυνάμενοι. Aliud est in Luciani Philopseud. c. 37. ubi ἀλλὰ δεῖσαι ἡμῖν ἐκκλεισθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαρτηλονμένην, pro ἐπιπλυνθῆναι. WESS.

295. 47. Τὴν δὲ ἐνεργημάτων ἐπέε τ. ἀνθ. γ. φανέντων] Vulgatum, quod hoc quidem loco tueri se non poterat, sede sua everti. Ἐνεργημα rem factam optime exprimit, quamquam Christiani alia id potestate instruxerunt: vocant enim maligni spiritus adficientem atque adficientem hominum corpora vim ἐνεργημα. Prudentius Apoth. v. 400.

Audiat insanum bacchantis energima monstri.

atque huc referre solent S. Barnabae Epist. c. 19. verba: τὰ συμβαίνοντά σοι ἐνεργήματα, ὡς ἀγαθὰ πρόσδεξαι. nescio an male: possunt de rebus, quae unicuique Christianorum eveniunt, et aequo animo ferendae sunt, intelligi. In sequentibus μεγάλῃς ἀποδοχῆς ἀξιοῦντος cur maluerim, et ea declarabunt, quae L. I. 69. adscripsi, et μεγάλῃς ἀποδοχῆς ἀξιοῦμενος I. 52. μεγάλῃς ἀποδοχῆς καταξίωσαι II. 60. IV. 55. etc. WESS.

295. 50. Κατὰ μόνος ἐντυχεῖν τὸν πατέρα ταῖς θυγ.] Haec duo τὸν πατέρα repudiantor, ut paulo inferius καὶ ἐνθάδε. RHOD. Κατὰ μόνος ἐντυχοῦσαν etc.] Tametsi voces illas, sicuti vir doctissimus edixit, eliminari, nondum oratio constabit: Peliae enim eadem res bis inponitur, monentisque Medae ratio nulla est. Quare fretus Coislin. et Mutin. libris Diodori verba in hanc formam reflexi. WESS.

295. 61. Ἐν λέβητι καθενῆσαι τὸ σῶμα τοῦ Πέλλου] Conf. Ovid. VII. M. v. 328. Apollodor. I. 8. 27. Pausan. VIII. 11. WESS.

295. 68. Καὶ διὰ τινῶν φουμάκων παρακρουσαμένη] Τὰς ἄριπς αὐτῶν, ut Proteus, varius induens formas, παρακρουόμενος τὰς ἀνθρώπων ἄριπς in Dionys. T. II. p. 167. Vid. supr. I. 30. et Hygin. F. XXIV. WESS.

295. 74. Μόνην δ' Ἀλκυστιν — ἀποστέθει] Non absolvit Alcestin Palaephatus, sed paternae caedis ream profugisse Pheras ad Admetum, supplicemque sedisse ad focum, cum frater Acastus insequeretur. Ἀλκυστις, inquit Hist. Incred. c. 41. καταφέρει εἰς Φέρας πρὸς Ἀδμητον, τὸν ἀνεμίον αὐτῆς. καὶ καθίζομένη ἐπὶ τῆς ἐστίας οὐκ ἐβούλετο Ἀδμητος Ἀλάστον ἐξοτον ἔξαιτομένῳ δοῦναι. Sic lego: καθίζομενος enim primum est et peius vertitur, domo se sua tenens. Puto Alcestin secleris sive erroris societate fuisse exemptam, quod mirus eius in maritum amor passim cantaretur. Vid. Nostrum Excerpt. Vales. p. 222. WESS.

295. 77. Ἐὐχὰς ποιήσασθαι τῇ Σελήνῃ] Solebat praeter ceteros ad magorum ceremonias advocari et Luna noctium consociari, sicuti in Apolog. p. 295. Apuleius profitetur: aderant quoque faces: quare

— — — Ardentiaque ossa

E mediis rapit illa rogis, ipsamque, parentes

Quam tenere, facem.

in Lucani VI. 534. WESS.

295. 87. Εἰς τὰ βασίλεια καταστῆσαι καὶ τοὺς etc.] Explevi orationem, huiuscam ante, ex Coisl. et Mut. schedis. Καταστῆσαι veniendi potestate Diodoro maxime frequentatur. Infr. o. 62. Ἀνδρόγεως εἰς τὰς Ἀθήνας κατήντησε. et c. 85. οἱ μὲν γὰρ καταστῆσαντες εἰς τὴν νῆσον ἔπαυον. Palaephatus. Incred. Hist. c. 15. εἰς ὄρος καταστῆσαντες. Adde S. Lucanum A. A. XVI. I. XVIII. 19. XXI. 7. WESS.

296. 95. Ἐκείσαντα τὰ πάθη] Lege κατελέσαντα, et infra pro ἐαυτὸν φροντ. ἐαυτοῦ φροντίδα. Rhod. Κατελέσαντα] Adstipulor viro doctissimo et scriptis libris. Argivi κατελεσάντες τὰς τέχας τῶν ἀληθοῦντων sunt L. XIV. 6. obvii, cuius etiam c. 112. vide. WESS.

296. 99. Ἐπισημαζόμενον ἐπιτυχῶς — προσερχέσθαι] Sermonis tenor satis hoc comprobat. Ἐπιτυχῶς προσερχέσθαι de blanda lenique tractatione habes I. 55. III. 64. XII. 76., quibus contraria πικρῶς προσερχέσθαι XIII. 21., ὁμῶς καὶ βίαιως XVI. 5., ὀλιγόρως καὶ περὶ ὀλίγου Lysias Orat. VIII. 4. ὑπερήφρωνος καὶ χαλεπῶς Plut. Thes. p. 6. E. WESS.

296. 6. Ἄξιός ἐστίον] Videtur ἐαυτὸν in αὐτῶν aut αὐτῶν esse mutandum. Sed malim ἄξιός αὐτῶν, id est, pro earum digni-

tate. STEPH. Ἀξιόσαι αὐτὸν φροντίδα ποιήσασθαι] Posses levi opera cum Rhodomanno ἄξιός ἐαυτοῦ, aut αὐτῶν cum Stephano. Ego tamen scriptos Codd. duces praefero. Indicant Iasonem voluisse et aequum censuisse, ut regis virginibus cura impenderetur. Vid. Lycurg. in Leocrat. p. 149. et infra L. XVII. 69. WESS.

296. 10. Ἀδμήτῳ τῷ Φέροςτος Θετταλῶ] Hoc quidem certe constat ex Euripid. Alcest. v. 83. et 435. et Nostrum Excerpt. Vales. p. 222. De reliquis dubia admodum res est. Pausanias VIII. 11. nomina Peliadum nusquam sibi in poetarum scriptis lecta fuisse profitetur: Miconem autem pictorem earum imaginibus Asteropeiam et Antinoen inscripsisse. Unde iusta conclusione Th. Galaeus mihi confecisse videtur, ea puellarum nomina ex Pausan. in Apollodori I. 8. 27. ingesta fuisse, quod et verborum ordo confirmat abunde. Is. Tzetz. in Lycophron. v. 175. et eo prior Hygin. Fab. XXIV. annumerant nobis praeter Alcestin tres quatuorve Peliae filias, quas inter tamen nec Amphinome neque Evadne. Praeterea floruit haec quidem tempestate Andraemon, Oxyli pater, cuius si Leonteus fuerit frater, patre editus est Coronos, modo tamen idem sit Leonteus; at is Andraemon uxorem duxit Gorgen Oenei filiam, notissimam ex Apollod. I. 8. 1. et Pausan. X. 38. Porro Evadnae celebres olim fuisse duae: altera Iami mater, Capanei uxor altera, memoratae a Schol. Pindari Olymp. Od. VI. 46. Posteriorem librarii Vat. et Reg. quin designent, mihi dubium non est: latet enim in corruptiore scriptura Καναεὶ τῷ Κεφάλῳ. Nec sic tamen res expeditur. Capanei Evadne filia fuit Iphidis, teste Euripid. Suppl. v. 985., Iphias propterea semel iterumque Ovidio appellata. Capaneus ipse patre natus est Hipponoo in Apollodori III. 6. 3. Iam Cephalus filium genuisse, cui aut Canae, aut Ceneo, aut Oeneo nomen fuerit, nusquam traditur. Novi virum eruditissimum ad Marmora Oxon. p. 138. adscripsisse: Oeneum alterum Cephalum filium avo Deioneo in Phocidis regno successisse, et Evadnen Peliae filiam duxisse, idque tradere Diodorum. Sed cum infida Poggii versione in fraudem inductum, res est exploratissima. Equidem suspicatus eram, cum primum haec sub stilli acumen venerant, scripsisse Diodorum, Ἐβάνην Κηλεὶ τῷ Κεφάλῳ. Vidit enim ex se natum Cephalus Celcum, auctore Eustath. in Homer. p. 307.; quod penitus consideratum nunc displicet: namque is Cephalus non Phocensibus, nedum Phylacae, ut Coisl. et Mut., quippe a fratre eius conditae, sed Cephalleniae imperavit. Hoc amplius, Celeus pater fuit Arcesii, cuius filius Laertes inter Argonautas haud incelebre nomen. Ergone Cephalus hic Phocensium rex longe alius est, ac Deionei filius, infelicis Procridis caede famosus? Ego ab ea opinione haud procul absom, censeoque Diodorum, ut multa alia, ex Dionysio Milesio haec nobis esse admensum. Viderint tamen peritiores. WESS.

296. 15. Καὶ καθιστάσαι τὴν Ἀργὸν τῷ θεῷ] Saepe navigatione finita id veteres fuisse solitos, docebit Procopius L. IV. B. Goth. c. 22. Argo tamen illustrius accepit decus, astris a Minerva inserta apud Eratosth. c. 35. WESS.

296. 20. Φασὶ τὸν Ἡρακλέα συμβαλέσθαι τοῖς etc.] Citius contigit, si ea vera, quae c. 14. perscripta leguntur. Sed is dissensus de ludorum origine neminem morabitur, cum ipsis vetustioribus res ea multo fuerit incertissima, ut notum ex Pausania V. 7. Vero autem non absimile est, institutos esse, ut Graeciae iuventus sese exerceret, et ad nutum auxilium, si eo opus foret, parata esset: quae quoque caussa instituti concilii Amphictyonici apud Dionysium IV. A. R. p. 229. WESS.

296. 30. Τὴν παρὰ τὸν Ἀλφειὸν] Series orationis et Mss. hoc requirunt. Posses alioqui doctissimum Iensium sequi, qui Epist. ad Graev. p. 410. lego τῆς τῶν Ἡλείων γῆρας, τῆς παρὰ τὸν Ἀλφειὸν. Eleorum regionis, quae erat iuxta Alpheum. Nempe locus in Elea regione Alpheo amni vicinus ad id electus est; propterea sequitur, διὸ καὶ τὴν παραποταμίαν καθιστάσαντα τῷ μερίσῳ τῶν θεῶν etc. Eleorum autem ad Alpheum regio totius Graeciae consensu, sive Hercules ei rei auctor fuerit, sive eius posteris, immunis et sacrosancta censebatur, nefarii vero et scelesti, qui aut arma in eam inferrent, aut bello vexatae non succurrerent, Strabone VIII. p. 548. C. auctore. Vid. infr. L. XIV. 17. WESS.

297. 34. Καὶ θεωροὺς ἀποστάλαι τοὺς ταῖς πόλεσι etc.] Legatis, qui ad sacra certamina mittebantur, quique eorum sollemnitate alius nuntiabant, proprium θεωρῶν nomen. Etymologus, Ἀρχιδέωρος, ὁ ἡγούμενος τῶν θεωρῶν. Θεωροὶ δὲ εἰσὶν οἱ τὴν θεωρίαν φέροντες τοῖς θεοῖς εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας καὶ ὑπὲρ τῶν πατριῶν θεόντες: quo usu, quod H. Vales. ad Harpocrat. hand latuit, ἀρχιδέωρος εἰς Ἰσθμίων καὶ Ὀλυμπιάε Audocides Orat. de Myst. p. 17. et Orat. in Alcibiad. p. 32.; Dinarchus in Demosth. p. 100.; Lysias Or. XX. c. 2. Prorsus autem, ut hoc loco, Polybius de Antiocho Epiphane apud Athen. V. 5. ἐξέταμνε προσβίβης καὶ ΘΕΩΡΟΥΣ εἰς τὰς πόλεις, καταγγελοῦντας τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπὸ αὐτοῦ ἐπὶ Δωρῆας, ubi vide Casaubon. et Duker. in Thucyd. V. 16. WESS.

297. 38. Ὀλυμπιακῆς Reg. Vide I. 95. WESS.

297. 44. Στρατόπεδον τε κράτιστον στρατῶσθαι καὶ πᾶσαν etc.] Etsi dubitari non possit, res non unius Herculis, sed plurium, a Graecis in unum quoddam historiae corpus fuisse congestas, vero perquam adfuit, Herculem Thebanum egregii ducis et bellatoris officia obiisse, exercituque instructo magnum sibi nomen atque auctoritatem parasse: quod et prudentissimus scriptor Dionysius I. A. R. p. 33. agnoscit, et fabulae veterum, modo

addita a poetis ornamenta auferas, confirmant. Vide supr. I. 23. et G. Io. Vossium I. Idolol. c. 12. WESS.

297. 51. Ὑπὲρ Ἰάσονος] Περὶ Ἰάσονος Reg. Vid. supr. I. 89. WESS.

297. 53. Καὶ συμβιάσαντα δεκαετῆ χρόνον] Consentanea Diodoro commentatur Apollodorus, καὶ δεκα μὲν ἐτη διετέλουν ἐντρυχόντες, inquit L. 8. 28., liberos tamen utriusque Mermorum et Pheretem nuncupans, quemadmodum et Pausan. II. 3. atque Hygin. F. XXV. cum Munckeri nota. Conf. Schol. in Eurip. Med. 273. WESS.

297. 62. Τὸν Ἰάσωνα Γλυκῆς ἐρασθέντα τῆς Κρόντος] Creontis hanc filiam Creusam Clitodemus in Schol. Eurip. Med. v. 19. et Schol. ad Ovidii Ibin v. 605. vero nomine fuisse perhibet: cuius dissensus causam quaerit Iac. Palmer. Exercit. p. 370. WESS.

297. 68. Ἀλλὰ καὶ τοῖς τέκνοις σπεύδοντι συγγενῆ τὸν etc.] Hunc colorem Iason nuptiis dat, ut Medeam placet, in Euripidis Med. v. 593. WESS.

298. 77. Ρῖζιόν τι προσθήσαν] Describitur a Nicandro Alexiphar. v. 249., ubi Critici veteres Naphtham fuisse malunt, non dissentiente, uti et Muncker. monuit, Plut. in Alexand. p. 686. A. WESS.

298. 83. Δῶρα κοίβου τῆ νύμφῃ φασὶ. κεραιμένα] Euripid. Med. v. 947. et 1186. elegantissimis versibus insidiosa dona et infelicem novae nuptiae succurrentisque patris exitum depingit. WESS.

298. 89. Ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ προσεθεῖν αὐτὴν ὀργῆς] Non erat, ut hoc pro reiectaneo censeretur. Euripid. Troas. 972. Οὐκ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ. Lysias Orat. II. I. οὐκ ἂν ποτ' αὐτὸν εἰς τοσοῦτον τόλμης ἤγησάμην ἀγκισθῆσαι. et Orat. XI. 22. εἰς τοσοῦτον ὑπεροψίας ἐλθόντες. Themist. Orat. III. p. 348. εἰς τοσοῦτον ἐκλειάς προσήλθεν. Demosth. I. in Aphob. p. 506. εἰς τοσοῦτον ἀδουλοκερδείας ἤλθεν. quae cum dicendi genus satis constabulant, desino. WESS.

298. 91. Τὸν μετὰ τῆς νύμφης etc.] Considera num rectius τὸν ἀπὸ τῆς RHOD. Offendo ad ἐπεὶ ἐξέφυγε τὸν μετὰ τῆς νύμφης κίνδυνον. Nympha haec est Glaucē, quam novissime duxerat Iason: ab ea mature poterat Medea κίνδυνον. Immo inceptis nobis nuptiis iam imperata Medeae fuerat abstinentia συμβιάσεως καὶ ὁμιλίας cum Iasonē: quod illa periculum, et alia, quae forte sibi impenderent, interemis Glaucē et Creonte, nunc effugerat. Putem autem vel post vocabulum νύμφης locatum fuisse ὄνον, ut sit, ubi effugit periculum post sponsae caedem: vel Diodorum scripsisse παρὰ, vel potius ἀπὸ τῆς νύμφης κίνδυνον, periculum, quod Medeae a Glaucē partim evenerat, partim esset eventurum. Non latet tibi, eruditissime Graeci, non

raro Graecos construere substantivum cum praepositione, vel suppresso verbo aliquo, vel pro simplici genitico. Sic eadem pagina Diodorus de Thessalo Medae filio, quasi τὸν Θεσσαλὸν μὲν τὸν διαφρονῶντα τὸν ἀπὸ τῆς μητρὸς φόνον. Sic supra ex Diodoro nostro habuimus τὸν ἀπὸ Λιῶς υἱόν. Haec Cl. Iensius in Epist. ad Graev. p. 411., qui si animadvertisset, Iasonem commune sibi cum sponsa periculum effugisse, sincera haec non in crustasset. Medea apud animum constituerat Iasonem pariter cum Glauce interimere: ὃν ποτ' ἐγὼ νέμωμαι τ' εἰσομαι αὐτοῖς μελάθροις διακναιόμενος ipsa ait in Eurip. Med. v. 163.; Glauce illaetabili incendio deslagrante Iason periculum vitavit; quare irata et furibunda mulier filiis trucidatis in maximam eum calamitatem detrudere molitur. WESS.

298. 95. Ἐν τῷ τῆς Ἡρας τέμενος θάψαι] Sumsit ex Euripid. v. 1378.

— Ἐπιείσφις τῆδ' ἐγὼ θάψω χειρ,

Θέρουθ' ἐς Ἡρας τέμενος Ἀχαιῶν θεῶν.

qui Iunonem Ἀχαιῶν nuncupat, ut Critici veteres notant, παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἰδοῦσθαι. Prave ergo Apostolus I. 82. Κορινθίων Ἡρα Ἀσκραία θρόνων. Melius Suidas in Αἰξ. ubi L. Kuster. simili menda Hesychium liberat. WESS.

298. 97. Τοῦτον μεσίτην γεγονότι τῶν ὁμολογιῶν] Hercules nuptiarum fuerat conciliator, receperatque Medae, Iasonem eius in amore fore assiduum: hinc μεσίτης τῶν ὁμολογιῶν, κρηνησάκιον μέδιον atque interpres. Longe angustiore sententia de Christo nostro auctor Epist. ad Hebr. III. 1. κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν. quippe Deum inter et homines sequestre, atque assensus, quem mandatis eius praebemus, internuntio ac sacerdote: quo referre soleo summi Iudaeorum pontificis apud Philon. De Somn. p. 598. A. titulum, ὁ μὲν δὴ μέγας ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας, qui vulgo perperam distractus circumfertur. WESS.

298. 2. Ἐξ τοῦ ζῆν ἑαυτὸν μεταστήσαι] Non ita Euripides, fragmento putrescentis navis Argus, Ἀργεὺς κόρα σὲν λειψάνω πεπληγμένος, in caput in tacto perisse significans Med. v. 1387. Cum Diodoro sentit Neophron. in Schol. ad eum poetae versum. Vid. Nic. Loensem L. IV. Epiph. Miscell. c. 18. WESS.

298. 5. Ἀποστειλάντων αὐτῶν Πυθῶδε] Malim Delphos, ut L. XV. 8. 49. Apollon. Rh. I. 209. et Herodot. I. 54. cum L. Bos animadversione Obs. Critic. c. 2. Miserunt autem sciscitatum Phoebi oracula, quod pestilentia ipsorum liberi occiderent ob caedem, qua Medae filios lapidibus coopertos obtruncarant ipsi, si fides Pausaniae II. 3. p. 118. et Philostrato Her. XIX. 14. p. 740. hisque antiquiori Apollodor. I. 8. 28. Noster enim atque Euripides in alia omnia abeunt; quamquam non defuerunt, qui poetam acceptis quinque talentis scelus id in Medeam derivasse

traderent, ut Parmeniscus in Schol. ad Med. v. 9. et Aelian. V. V. H. 21. Utunque id fuit, neque enim conperta res, Corinthii Medae liberos publice deinceps inferiis ceterisque piamentis placarunt, μίσοβαρβάρους, quippe hybridas, appellantes, quod Schol. Pindar. Od. XIII. 76. Olympion. et in Med. Euripidis v. 273. uberius docent. WESS.

299. 15. Ἀφ' ἑαυτοῦ προσυγορεύσαι Θετταλοῦς] Diceres Strabonem his consentire, Θετταλοῦς τοῦς ἀπὸ Ἰάσονος καὶ Μηδείας memorantem L. XI. p. 804. A. Ceteri gentis et regionis nomen aut a Thessalo Haemonis filio, aut Thessalo Phidippi patre Heraclida repetere adsolent. Οἱ δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῦ τοῦ Φειδίππου πατρὸς, τοῦ Ἡρακλείδου, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κληθήσονται, veteres Grammatici aiunt in Apollon. Rh. III. 1089. Quare in corrupto et mutilo Strabonis loco extremi L. IX. τοῦς δὲ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Θεσσαλονίδος, ἀπογόνους Ἀντίφρονος καὶ Φειδίππου υἱῶν Θετταλοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ τοῦ ἑαυτῶν προγόνου τὴν χώραν ἑνομήσασαι ex egregia Iusti Lipsii ad Vell. Patere. I. 1. correctione citra dubium legendum est. WESS.

299. 19. Περὶ ὧν ἐν οἰκιστέροις μνησθησόμεθα καιροῖς] Stetit haud dubie promissis. Sed periit, ut multa, hic eius labor, neque adeo finire licet, quo libro ea fuerit executus. WESS.

299. 21. Ἀπεκτονότα] Ἀπεκτονότα Co. Vid. Steph. Thes. T. II. p. 472. WESS.

299. 23. Ἀργοῦσαν — βοήθειαν] Restituatur ἀπογνοῦσαν. Rhod. Ἀπογνοῦσαν τὴν — — βοήθειαν] Parui scriptis libris et Rhodom., quicum consentit Io. Iensius haec notans: Rhodomannus vertit, desperata in praesens eius ope. Recte: ita enim mens Diodori postulat: quare sine ulla haesitatione legam ἀπογνοῦσαν, desperantem, Epist. ad Io. Georg. Graev. p. 413. Genus loquendi auctori frequens adeo est, ut exempla conducere necesse non sit. WESS.

299. 27. Ἐφ' Ἰππότου τοῦ Κρόντος ἔξαυτουμένην] Haec puto in animo erant Euripid., cum Medae Aegeum compellanti ea, quae succedunt, tribueret in cognomine Fabula v. 748.

Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκείμυσιν

Οὐκ ἂν πλῆθιο, τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ.

Prospiciebat enim, non defore, qui post admissum Corinthi scelus noxae se dedi peterent. De Hippote Creontis filio scholiastes ad eandem Tragoed. v. 20. WESS.

299. 31. Ἐγκληθείσαν ἐπὶ φαρμακείῃ] Uberius haec Plutarchus Thes. p. 5. D. WESS.

299. 38. Καὶ τοῦς ἄλλους ἀφ' ἑαυτοῦ etc.] Scripserat τοῦς λαοῦς, populos, ut bene Rhodom., mendam inter vertendum, sicuti conicio, animadvertens. Vitium peperit vocum in contractiore scriptura similitudo, idque semel atque iterum in superio-

ribus eluimus. Vid. III. 43. 45. 72. Ceterum quae mox adduntur de Medo Aegei filio et Aeeta in regnum restituto, ea non improbat Apollodor. I. 8. 28. eumque secutus Tzetzes in Lycophron. v. 175. WESS.

300. 58. Ἀνακλείσαντας γὰρ αὐτοὺς διὰ τοῦ Τιναΐδος] Absurdam hanc opinionem personatus Orpheus sequitur, Argonautas Maeotidem intrasse ac longis erroribus actos in Oceanum devenisse canens Argonaut. v. 1054.; neque alia inbutus fuit Seymus, si eius sententiam bona fide expresserunt Critici ad Apollon. Rhod. IV. 284. WESS.

300. 60. Καὶ τόπον] Lego τὸν τόπον pro τόπον. Steph. H. Steph. τὸν τόπον legit. Tum vertendum, *ναυίμω ποδο quodam protracta*. Rhod. Καὶ κατὰ τόπον τινὰ τὴν ναῦν διελεύσαντας] Sic praestat. Τόπος et τὸς saepe quidem a librorum natione confunduntur, cuius culpa hic adfines non sunt. Posses alioqui neglecta praepositione locum tueri his Zosimi I. V. c. 29. Argonautae μηχαναῖς ἐπιθέοντες τὴν Ἀργώ, καὶ τετρακοσίων σταδίων ὁδὸν ἄχρι Φαλακίσης ἐκύνοντες. Sed quod dedi, potius videtur. Διέλκειν de navi, cum per Isthmi iugum trahitur, elegans esse, nemo ignorat: mitto ergo acerbissimum impurissimumque Aristophan. in Thesmophor. v. 655. iocum. Tu vide tamen Suidam in Ἰσθμὸς et Is. Casaub. in Strab. VIII. p. 583. WESS.

300. 67. Σεβομένους — τοὺς Διοσκουρούς] Tacitus Mor. Germ. c. 44. apud Naharvalos, nationem Lygiorum, antiquae religionis lucum esse, in quo Castor et Pollux, ut Romani numinis barbarici cultum interpretabantur, praecipuo honore colantur, auctor est: sed ea et fabulosa sunt, et commode hic referri haud possunt, sicuti diligenti cura demonstravit Ph. Cluverius L. I. Germ. Antiq. c. 30. Adde Apollon. IV. 651. WESS.

300. 76. Ἀργῶν ἀπὸ τῆς νεῶς προσαγορεύσαι] Meminit portus Apollonius IV. 658.

Ἐν δὲ λιμῶν Ἀργῶος ἐπωνυμίην πεφάσιται] pluresque alii, laudati a P. Leopardo XIII. Emend. c. 3. WESS.

300. 80. Ἀμιένη Τελαμῶνα] A Telamone, Argonautarum uno. Cluver. II. Ital. Antiq. p. 477. et Itiner. Anton. p. 500. vide. WESS.

300. 81. Αἰήτην, τὸν νῦν Καίτην προσαγορευόμενον] Studiosissimo veterum fabularum tenebrarumque Lycophroni Ἀργῶς τε κλεινὸν ὄμιον, Αἰήτην μέγαν propterea appellare Alexand. v. 1274. libuit. Tzetzae, Αἰήτης λιμῶν ἐν Ἰαλλίᾳ, ἔνθα φασὶν ὀρμισθῆναι τὴν Ἀργώ, cuius in mentem si venisset hic locus, plura, loquacem hominem bene si novi, nobis admensus fuisset. Origo ipsa a vero abhorret, recteque adeo Strabo fecit, quod nullam eius rationem habuerit; quamquam nec ea, quam dat L. V. p. 356., magno Casaubono se probare potuit. WESS.

300. 86. Δωρήσασθαι χαλκοῦν τρίποδα] Plenius de tripode Herodotus IV. 179. et Lycophron. v. 887., qui a Medea Tritoni datum canit, Apollon. Rhod. IV. 1549. Pindar. Pythion. Od. IV. WESS.

300. 88. Παρὰ τοῖς Ἐδεσπερίταις] Vulgatum Ἐσπερίταις tametsi firmetur eo loco, quem L. XVIII. 20. videbimus, hoc praecoptavi. Pausan. IV. 26. p. 342. τὸ πλείστον δὲ αὐτῶν ἐς τὴν Αἰθίαν ἀφίκετο, καὶ Αἰθίης ἐς Ἐδεσπερίτας. οἱ γὰρ Ἐδεσπερίται πόλεω κατωθέντες ἐπὶ βασιλέων etc. Ubi doctissimus Kuhnus rectissime Sylburgii suspensionem deseruit. Urbs Ἐσπερίδες et Ἐδεσπερίδες, ut ex Ptolemaeo et Stephano notum, postea Bero-nice, de qua in Diatrib. de Iud. Archont. c. 3. plura, dici coepta est. WESS.

300. 90. Ἀπὸ τὸν Ἰστρον πλείσαντας] Sic Apollonius et ante eum Timagetus, ut Critici docent ad Poetae L. IV. Argon. v. 259. et 284.; qui tamen cum adfirmant praeter Timagetum ante Apollonii aetatem neminem ea fuisse opinione, vereor ut fidem mereantur: fuit enim communis veterum is error, Strabone teste I. p. 98. WESS.

300. 91. Διὰ τῆς ἀντιπροσώπου φύσεως] Hic φύσεως ab auctore positum esse, quis neget? Quid enim φύσεως hic esset? Intelligit ergo alium fluminis alveum, seu profluxum, in fontibus ipsis occurrentem, cuius ducta in Adriaticum mare sint devecti. Rhod. Διὰ τῆς ἀντιπροσώπου φύσεως] Scripti libri et res ipsa ita cum malint, vulgatum possessione eur non deficiam? Puto hanc Diodori mentem fuisse: Argonautas adverso flumine ad Istri fontes pervenisse, inde vero alveo, in diversa tendente, in Adriaticum mare delatos esse: flumina enim ἀντιπρόσωπον ea sunt, quae in contrariam partem decurrunt, ut L. XVIII. 5. ποταμοὶ τὰς ὁδοὺς ἔχοντες ἀντιπροσώπους, quorum alii in Euxinum, alii in Caspium aut Oceanum mare devolvuntur. WESS.

301. 97. Ἐρόδη τὰς πηγὰς ἔχων ὁ ποταμὸς etc.] Ister videlicet, unde Istris sive Histris cognomen venit: quod non animadversum fraudi summo viro fuit ad Strabon. VII. p. 443. Meminit Istri, Istriae amnis, Mela II. 4.; quod flumen idemne sit ac Quieto, ut nostrae aetatis Geographi vocant, an Timavus non convenit inter eruditos. Stabat pro Quieto Cluver. cum res Germanorum illustraret L. I. G. A. c. 30., in rebus vero Italicis Timavum maluit L. I. I. A. c. 21. p. 208. Ego vero difficulter mihi persuadeo, Melam tam turpi errore Istrum et Timavum, quos distincte nominat, voluisse confundere. WESS.

301. 6. Καὶ τῶν ἐτέρων ἀνδρωθέντων] Sic I. 53. καὶ πάντες ἀνδρωθέντες ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν μὲν τοῖς σώμασι. Et quum omnes adolevisset etc. qua potestate satis id verbum teritur. Anton. Liberal. c. 13. ὁ δὲ παῖς ἐπεὶ τόμισα ἠνδρωθή, ἀπὸ ἐξέ-νετο γενναῖος. Apollodor. II. 4. 2. καὶ ἠνδρωμένου Περσέως.

et 7. 7. τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι. Euripid. Herc. Fur. v. 42. μήποθ' οἶδ' ἠνδρωμένοι. Rarius hoc Iosephi est, neque in Lexicis obvium, συνήρρωστο δ' αἰπῶν ταῖς ἡλικίαις ἢ διάθραις de Herodis filiis, quibus cum ipsa aetate odium in matris inimicos creverat, L. I. 23. I. Belli Iud. Aliud indicat in Vales. Excerpt. Dionis p. 626. cum de Vestalibus virginibus, stuprum passis, ὅτι τρεῖς ἅμα ἠνδρώθησαν. quo usu medicorum principi frequentari Oeconom. Foessii docebit. WESS.

301. 10. Διὸ Κῆρυ μὲν τῷ βασιλεῖ προηγόρευσε etc.] Verba, quibus metu percussus Ceyx Heraclidas, ut Trachine discederent, apud Hecataeum compellabat, servavit Longinus de Stil. Subl. c. 27. p. 156., a Tollio et Zach. Pearce imprimis egregie illustrata. Exactos dein plerisque Graeciae urbibus fuisse Euripid. Heraclid. v. 19. 50. 145. etc. significat. WESS.

301. 20. Τὴν ξυμφωνίαν αὐτοῖς] Παρ' αὐτοῖς C. M. V. Cl. I. sine gravi caussa. Vid. XIX. I. XX. 31. 58. WESS.

301. 22. Εἰς Τριπόρυνθον] Non aliter scribit Stephan. in Τριπόρυνθον, Diodorum citans, quem nostrum esse, cave credas, prave tamen. Vero nomine Τριπόρυνθος dicebatur, uti ipse in Τετραπόλις, et, quem sequitur, Strabo IX. p. 588. A. et p. 611. B. praefert. Vidit et hoc Io. Meursius Lib. de Pop. Attic. et cum Holstenio ad Steph. Pinedo. Atticae vero Tetrapolin profugos Heraclidas incoluisse Euripid. in cognomine Tragoedia v. 82. testatur: in cuius beneficii memoriam cum labentibus annis Lacedaemonii Atticam armis incursarent, sola Tetrapoli abstinerunt, sicuti L. XII. 54. videbimus. WESS.

302. 34. Ὑπὸ Ὑλλῶν τοῦ Ἡρακλέους ἀνηρέθη] Ab Iolao captum et interfectum Euripides Heraclid. v. 859. Strabo VIII. p. 579., et quos ibi laudavit Is. Casaubon., adfirmant. Isocrates capti, et cum supplex victoribus fuisset, interfecti Eurysthei meminit Panathen. p. 407. τοσοῦτον γὰρ ἔδειξε γράψας κόριος γενέσθαι τῶν ἰκετῶν, ὅστε ἠτιηθεῖς μάχη καὶ ζοροηθεῖς ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, αὐτὸς ἰκετὸς γενόμενος τούτων, οὗς ἔξαιτήσαν ἦλθε τὸν βίον ἐτελεύτησε. quibus in verbis me vehementer offendit participium γράψας neque enim literis res acta, sed armis; mallet, si liceret, πρῶτος κόριος γενέσθαι, cum impense studuissem, ut eos suam in potestatem redigeret. Nam προσδοκίμας, quod hoc ipso in negotio usurpat Panegy. p. 76., et lenius est et longius a ductibus vocabuli recedit. Utcumque ceciderit; coniecturae enim nihil admodum tribuo: cum Diodoro paria facit Apollodor. II. 8. I., filios Eurysthei nominatim annumerans. WESS.

302. 45. Ὑλλος — εἰς μονομαχίαν προεκαλέσαστο] Frequentis olim usus inter dissidentes reges singularia erant certamina, longe profecto honestiora et magis e re civium, quam quae vulgo levi saepe ex caussa inter privatos sumuntur. Exempla principum, ut popularium sanguini parceretur, inter se congregien-

tium non addo: sunt enim in his libris haud rara, et ab incomparabili Is. Casaub. ad Athen. IV. 13. diligenter collecta. WESS.

302. 49. Μὴ κατεῖναι — ἐντὸς ἐτῶν πενήκοντα] Verius dixisset ἐντὸς ἐτῶν εκατόν, ut Herodot. IX. 26. et Schol. Thucyd. I. 12. Centum enim circiter anni post hanc cladem exierunt, antequam in Peloponnesum Heraclidae redirent. Vid. supr. I. 5. et viros egregios Dion. Petav. IX. D. T. 32. et Barbeyrac. Hist. Foed. et Pactor. I. T. p. 11., deque Echemo Tegeatarum rege Pausan. I. 41. VIII. 5. WESS.

302. 65. Παρ' Αἰγύπτου τὸν Διόρου etc.] Conf. supr. c. 37. et Strabon. IX. p. 654. B. WESS.

302. 69. Τὸν Ἠλεκτρονός] Retine scripturam marginalem Ἠλεκτρονός. Hoc enim Hesiodus in principio Aspidos suae utitur. Licymnium vero Electrionis et Mideae filium esse, ex Apollodoro Reineccius, diligentissimus nostrae aetatis Genealogus, in familiis regum Mycenaeorum ostendit. Ad quem in caeteris etiam Genealogiis recte cognoscendis lector dimissus esto. RHOD. Τὸν Ἠλεκτρονός] Sic malim, quamquam supr. c. 9. constanter Mss. Ἠλεκτρονία, nec aliter in Apollodoro II. 4. 6. Melius Pausan. II. 22. et 25. De Licymnii caede Pindar. Od. VII. Olympion. v. 49. et Schol. Homer. Iliad. B, 663. WESS.

302. 71. Οἱ ὑπὸ Τριόρα τοῦ Φόρβαντος] Pausan. eodem modo L. IV. 1. et infr. Noster V. 77. Alioqui saepe vitiosum Τριόραe nomen in libris circumfertur, sicuti et Phorbantis Exemplis si indigeas, succurrent P. Leopard. IV. Emend. IX. Muncker. in Hygin. Fab. CXLV. et Astronom. II. 14. WESS.

302. 74. Τρεῖς καταστήσαι πόλεις etc.] De illis L. V. 77. XIII. 75. WESS.

303. 75. Ἰήλυσον] Ἠλυσὸν Co. Ἡλυσὸν Vind. perperam. Vid. Wasse in Thucyd. VIII. 44. WESS.

303. 84. Καὶ τὰ μυθολογούμενα σύμβολα ἀνηρημένος] Haec et quae succedunt pessime a quibusdam libris absunt: intelliguntur ensis et crepidae, quas Aegeus ὑπὸ πέτρῳ θεῖναι γνωρίσματα εἶναι τῷ παιδὶ perhibetur in Pausan. I. 27. p. 66. et Plutarch. Thes. p. 2. C. WESS.

303. 89. Ὀνομαζόμενον Κορινήτην] Peripheten, Vulcani filium, ὃς ἀπὸ τῆς Κορίνθης, ἣν ἐφόρει, Κορινήτης ἐπικαλεῖτο Apollod. III. 15. 1. et Pausan. II. 1. Nihil autem intererit, sive tu mox ὅπερ an ἦ τις ἦν legeris. WESS.

303. 92. Τὸν ἐν Ἰσθμῷ κατοικοῦντα Σίνην] Origo vocis ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι et Euripid. Hippol. v. 977. atque Ovidii lb. vs. 409. Ut Sīnis et Sciron et de Polyphemone natus, hoc requirunt: neque dissidet Apollod. III. 15. 2. nec Pausan. I. 37. Σίνης tamen Plutarcho Thes. p. 4. Aristoteli III. Rhetor. p. 123. cum Syllburg. nota, atque aliis. WESS.

303. 97. Τὴν ἐν Κορινθίῳ — ἔν] Si huic agri Corinthiaci loco nomen a Cromo, Neptuni filio apud Pausan. venerit, potior scriptura Cod. Clar. 1. foret: sed nec sibi in vocis origine nec scriptura veteres constant, quemadmodum Sylburg. ad Pausan. II. 1. et Io. Meurs. Thes. c. 6. monuerunt. Κορινθίων L. XII. 65. recurrit. Scripsi autem τρίτον δέ, secutus Mss. et Rhodom., qui verisimilius, inquit, τρίτον δέ, ut absolute, quomodo superiora πρώτον μὲν, δεύτερον δέ. WESS.

303. 100. Σείρανα] Σείρανα Co. ut Xenoph. II. Memor. p. 581. Isoer. Laud. Helen. p. 309. WESS.

303. 1. Σκιρώνιδας πέτρας] Scopuli longissime per agrum Megaricum porrecti Oneos moites et rupem Moluridem contingebant, latrociniiis, quod praeter eos in Atticam iter esset, opportuni atque infames seriore etiam tempore, uti Alciphron. L. III. Ep. 70. testatur. Describuntur a Strab. VIII. p. 582. C. IX. p. 602. C. De Scirone quae Megarensium fuerit opinio, ex Plut. Thes. p. 4. E. cognosces. WESS.

303. 2. Ἀποτίπειν ἑαυτὸν] Aut reponendum ἑαυτοῦς, aut dicendum eum post παριόντας subiecisse ἑαυτὸν, tanquam post ἕκαστον τῶν παριόντων. ΣΤΕΡΗ. Ἐαυτὸν] Pro αὐτὸν, non autem ἑαυτοῦς, quod respectus hic fiat ad Scironem ipsum, qui pedibus ad abluendum peregrinis, qui iter illac facerent, in praecipiti quodam loco porrectis, in mare illos deturbabat, ut Plutarchus in vita Theseci refert. RHOD. Foret profecto commodius ἑαυτοῦς, nec multo tamen libris vetantibus; praesertim cum scriptori huic per sit familiare a multitudinis numero ad singularem transilire: ut mox διαπαλαιόντα τοῖς παριοῦσι, καὶ τὸν ἥτηθέντα etc. et haec ad Scironem ipsum, ut optime Rhodom., pertineant. Plut. Thes. p. 4. E. ὡς δ' ἐνοι λέγουσιν, ἕβρη καὶ τρογῆ προτίοντα τῷ πόδε τοῖς ξένοις, καὶ κελύοντα νίπτειν, εἶτα λακίζοντα καὶ ἀπωθόντα νίπτοντας εἰς τὴν θάλασσαν. Iam de Chelone quod subnectitur, testudinem indicat, quae ad scopulos adnatans deiectos in mare devorabat. Pausan. I. 44. p. 108. χελώνη δὲ ἐπιενήχεται ταῖς πέτραις, τοὺς ἐσβληθέντας ἀσπάζειν. Schol. Eurip. Hippol. v. 979. ὅς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, οὗ μέρμητι Καλλιμαχος. οὗτος ἠνάγκασε τοὺς παριόντας νίπτειν τοὺς πόδας, καὶ λακτιζομένους ἐπ' αὐτοῦ βῶμμα ἐποίησθαι τῆς χελώνης. WESS.

303. 6. Περὶ τὴν Ἐλευσίνα Κερκίονα] Io. Meurs. Thes. c. 7. consule. WESS.

303. 9. Ἐν τῷ λεγομένῳ Κορινθίῳ] Liquidam literam in pagis huius nomithe geminat quoque Stephan.; Κορινθαίος aliis placet, e quo numero Strabo IX. p. 605. Athen. IX. p. 390. A. Aelian. III. H. A. 35. Ammonius in Κόρινθος. Corydalum vero Procrustes incoluerit, an propius Eleusinem propter Cephissum amnem, non convenit Diodoro cum Pansan. I. 38. p. 92. et Plutarcho Thes. p. 5. B., quamquam nec illi plane inter se consentanei

Ceterum Procrustae ex re ipsa natum titulum simili fere modo explicat Hygin. Fab. XXXVIII. WESS.

304. 16. Τὸν ἐν Μαγαθῶνι ταῖρον] Vide supr. c. 13. et Io. Meursii Thes. c. 10. WESS.

304. 22. Προσαναδραμόντας τοῖς χρόνοις] Ita quidem constanter exaratum habetur. Sed haud scio an non melius sit προαναδραμ. ut prius ad superiora tempora recurramus. RHOD. Non debuerat vir doctissimus huic loquendi generi controversiam movere, quippe eleganti et Nostro in frequenti usu. Infr. c. 69. περὶ δὲ τῶν Αἰολίων τοῦτων ἀναγκαῖον, προαναδραμόντας τοῖς χρόνοις — ἐκδέσθαι. et c. 75. ἀναγκαῖον δὲ τοῖς χρόνοις προαναδραμόντας — διελθεῖν. et XVI. 1. XVIII. 19. Habet ex Polybiana imitatione: Polyb. enim I. 12. ἐάν πῶν προανατρέξωμεν τοῖς χρόνοις περὶ τῶν ἐπιφανιστάτων πολιτευμάτων. et c. 5. κἂν δέη τοῖς χρόνοις βραχὺ προαναδραμόντας — ποιήσασθαι τὴν ἀνάμνησιν. nam utrobique ita legendum et scripti Codd. et Is. Casaub. ac Boecler. docuerunt. Alioqui ἀναδραμῆν τοῖς χρόνοις simili in re usurpat, sicuti L. II. 14. et 57., a quo nec Diodorus abstinnit L. XI. 67. WESS.

304. 24. Τέταμος ὁ Λάβρον] Haud scio, an scriptura Codd. Clarom. potior sit: Τέταμος quidem certe L. V. 81. adpellatur, fuitque eo nomine Τέταμος Argyraspidum dux, in rebus Eumenis haud obscurus, L. XVIII. 59. et Plut. Eumen. p. 590. F., et Τέταμος Biantis Prienaei pater apud Laert. Diog. I. 82.; nec longe abit Τενταμίας Larissaeorum rex. Apollodor. II. 4. 3. De Aeolensibus et Pelagis Cretae incolis dicetur alias. Vide interea Io. Meursii Cretam L. I. 4. WESS.

304. 27. Ἐγέννησεν Ἀστερίον] Asterium, quem et Ἀστερίονα adpellat, sicuti Κρήτης ἄσπερον στρατηλάτην Lycophron. v. 1301., Europam uxorem habuisse consentit Apollod. III. 1. 2. WESS.

304. 35. Τοῖς Κορησὶν ἐνομοθέτησε] Vulgatissima opinio est, Minoem Cretensibus leges dictasse; venit tamen in partes Rhadamanthus apud Platon. principio L. I. de Leg.: qui, si Ephoro fides in Strabon. X. p. 730. B., Minoe multis annis fuit prior, illique legum ferendarum exemplum, quod imitaretur, praebuit. WESS.

304. 39. Οἶτος πρῶτος Ἑλλήνων — ἐθαλασσοκράτησε] Repetuntur eadem L. V. 54. et 79. Oenomaus apud Euseb. V. Praep. Evang. c. 19. ἐθαλασσοκράτει τότε ὁ Μίνως καὶ μέγα ἐδύνετο, καὶ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς αὐτὸν ἐθεράπευε. Apollodor. III. 1. 3. θαλασσοκρατήσας δὲ πρῶτος πεισῶν τῶν γήσιον σχεδὸν ἐπῆρσεν. Sic lego; nec addo, ut Th. Galaeum coarguam, Diodorum parum considerate perstringentem, plura, quoniam excellentissima eruditione Is. Casaub. maris imperium, quo Minos plurimum valuit, et plures post eum Graecorum, exposuit ad Polybii L. I. p. 27. WESS.

304. 42. Καὶ Κατρέα] Pausaniae VIII. 53. p. 707. Κατρέα δὲ φασιν εἶναι Μίνω hoc egregie firmat, nec minus scripti Codd., in Apollod. III. 1. 2., 2. 1. Κατρέα offerentes. Ipse Diodorus L. V. 59. non aliud postulat. WESS.

304. 45. Παναθηναίων συντελουμένων] Dicebantur Ἀθήναια, quibus postea Παναθηναίων nomen factum, cum Theseus omnes agri Attici incolas in unum civitatis ius redegisset, ut testatur Pausan. VIII. 2. Adsentitur tamen Nostro Apollodor. III. 14. 7. Conf. Scaliger, in Euseb. Chron. DCCLXXXIX. et Io. Meursii Panathen. c. 3. WESS.

304. 49. Μήπως] Μηποῖς Co. M. Forte rectius. Vid. Eurip. Herc. Fur. v. 42. WESS.

304. 53. Περὶ Οἰνόην τῆς Ἀττικῆς] Duplex erat Oenoe in Attica regione, altera ad Eleutheras, ad Marathonem altera. Harpocration Οἰνόη, ἣ μὲν δῆμος τῆς Ἱπποδοσιοντίδος, πρὸς Ἐλευθέροις, ἣ δὲ τῆς Διαντίδος, πρὸς Μαραθῶνι. Prior hic designari videtur, quae in ipsis Boeotiae finibus Thebas ex agro Attico profecturis transitum dabat. De ea Thucydides II. 18. cum nota doctissimi Wasse. WESS.

304. 59. Ἀττικὴν καὶ τὴν] Tres has voces non legit Cl. I., signatus etiam asterisco a Steph., sine caussa tamen. Vid. ad Anton. Itiner. p. 526. WESS.

305. 65. Ὁ μὲν Διαικὸς ἐπέτελεσε τὰς εὐχὰς] Iovi Ἑλληνώ sive Πανελληνίῳ victimas obtulit, inpetravitque, ut largior imber in Graecos deplueret, apud Pausan. II. 29. p. 179. et Schol. Pindari Od. V. 19. Nemeon. Apollodor. III. 11. 6., sed qui in caussa et origine eius sterilitatis longissime a Diodoro recedit. Porro quod praecessit, καὶ κελεύειν ὑπὲρ αὐτῶν εὐχὰς ποιήσασθαι, cultum est. Aeschin. Legat. male gest. p. 45. πρέσβεις πρὸς ὑμᾶς ἦλθον ἐκ Φωκίων, βοηθεῖν αὐτοῖς κελεύοντες. Lysias Orat. I. c. 8. ἐκέλευον συνδιπνεῖν. Habet his similibusque locis rogandi quandam potestatem. WESS.

305. 69. Εἰθ' ὃ μὲν θεὸς ἔχρησεν] Oraculum Oenomaus, qui eius caussa Apollinem, ut meruit, perstrinxit, in Eusebii L. V. Evang. Praep. c. 19. servavit. WESS.

305. 73. Αἰ ἐτῶν ἐννέα] Visum hoc fuit legitimum ob haec Plut. Thes. p. 6. D. Legati Atheniensium ἐποίησαντο συνθήκας, ὥστε πέμπειν δι' ἐννέα ἐτῶν δασμῶν ἡθελόντος ἐπὶ καὶ παρθένους τοσαύτας, quem annorum numerum mox iterum recipi, damnata Simsonii Chron. A. M. 2775. δι' ἐτῶν β' corrigentis coniectura, quippe fulero, ut dictum alias, defecta. WESS.

305. 76. Ὁ Μίνως πολέμων ἐπαύσατο τὰς Ἀθήνας] Athenas oppugnare desiit: ea enim vis verbo cum quartum adsciscit casum. Pausan. VIII. 46. Ἀνγούστος Ἀντώνιον πολέμων, ὕβελτο ἀδgressus Antonium, quod a peritissimo Sylburg. sollicitatum nollem. Apollodor. III. 14. 8. ἐπολέμησε στόλῳ, Minos, τὰς

Ἀθήνας. Palaephat. Hist. Incred. c. 16. ἀνὴρ Κνώσιος, ὀνόματι Ταῦρος, ἐπολέμηε τὴν Τυρῶν γῆραν. Ita lego ex Ms. Oxoniensi: in vulgata enim manifestum peccatum. Alciphron III. Ep. 22. de vulpibus, uvas infestantibus, ἐπεὶ γὰρ ἐπολέμουν τὰς σταφυλάς. Ex Diodoro similia si desideres, vide V. 46. XIII. 43. 84. XIV. 37. XV. 19. XVI. 41. etc. WESS.

305. 83. Καθάπερ καὶ πρότερον ποιεῖν εἰώθεισαν] Mittebantur pueri puellaeque in certissimam perniciem, proptereaque navis omnia luctus argumenta praeferebat: διὸ καὶ μέλαινα ἰστὶον ἔχουσαν, ὡς ἐπὶ σκυροῦ προδήλω, τὴν ναῦν ἔκειπον, Plutarch. Thes. p. 7. D. ait: fuisse autem in more, ut navis, quae mortuum veheret, velis, nigro colore infectis, armaretur, testis Philostratus est Heroic. VIII. 3. WESS.

305. 94. Ἀφελόμενον τοῦ Θησέως τὴν παρθένον] Haec fabula consultum egregie Herois honori est; ceteroqui non decerant, qui perfide Ariadnam, cui salutem debebat, descruisse praedicarent in Plut. Thes. p. 8. E. Vid. infra V. 72. et Schol. Apollon. Rh. III. 996. WESS.

306. 4. Ἀναβάντα γὰρ εἰς τὴν ἀκρόπολιν] Locum arcis, unde praecipit abiit Aegeus, distinctius signavit Pausan. I. 22. p. 52. WESS.

306. 10. Τοῖς δῆμοις ὄντας μικροῦς — μεταγαγεῖν εἰς τὰς Ἀθήνας] Prudentissimum Thesei hoc consilium Thucyd. II. 15. Isoerat. Helen. Laud. p. 312. et Plut. Thes. p. 10. E. eosque secuti Io. Meurs. Thes. c. 17. et Io. Marsham. Can. Chron. p. 297. uberius exponunt. WESS.

306. 12. Διὰ τὸ βάρος τῆς πόλεως] Propter opes, potentiam atque amplitudinem: quae omnia τὸ βάρος suo ambitu complectitur. βάρος καὶ ἀξίωμα τῆς πόλεως Athenis Atticis tribuitur L. XVI. 8., et Byzantium πόλις βάρος ἔχουσα XIII. 66. Ad quem modum βάρος τοῦ οἴκου de familia locuplete et potente Plut. T. II. p. 749. E., Olynthus πόλις βαρεῖα inf. XVI. 8., Agrigentum βαρυντή πόλις Polyb. I. 17., Panormum βαρυντή πόλις τῆς τῶν Καρχηδονίων ἐπαρχίας c. 38. eiusdem Lib. I. et saepe alias. Conf. L. III. 13. et 60. Polybii. WESS.

306. 18. Καὶ ποιησάμενος — συμμαζίαν] De Deucalione Minois longe diversa Plut. Thes. p. 8. D. WESS.

306. 22. Πὰρὰ τοῖς Αἰθρας ἀδελφοῖς] Vulgatae litem non fuisse motam, vehementer demiror: quae enim haec Aethra soror, Hippolytine an Thesei? Imo vero Aethra Thesei mater est, in cuius paternis aedibus apud maiores avunculos Hippolytus educatus fuit. Pausan. I. 22. Theseus Ἰππόλυτον πέμπει παρὰ Παιδεία τραφεσόμενον. Auctor Argum. in Eurip. Hippol. οὐ, Troezen, συνέβη τὸν Ἰππόλυτον παρὰ Παιδεί τρέφεσθαι. quare iuvenis infelix elegantissime Euripidis cognomine in Fab. versu 10.

— Ἀμύζονος τόκος

Ἰππόλυτος, ἄγρου Πυθίως παιδείματα.

Iustum itaque et optimaē monetāe merito censetur, quod amplexus sum. WESS.

306. 26. Ἰδρύσατο ἱερὸν Ἀφροδίτης παρὰ τὴν ἀκρόπολιν] Dicebatur Ἀφροδίτης ἐφ' Ἰππολύτου, teste Euripide Hippol. v. 32. et eius commentatore, quem Cl. P. Burman. illustrat Diss. Iov. Fulg. e. 8. p. 178. WESS.

306. 34. Φαίδρα μὲν φασθθεῖσα τὸν ἔξαισμον] Tragico cothurno magis aptam et congruentem scenam instruxit Eurip. Hippol. v. 856. 885., necem iuvenis v. 1235. illis coloribus depingens, ut curru excussum, habenis implicatum raptatumque misere videre putes. WESS.

306. 42. Παρὰ τοῖς Τροίην. ἔνθεν ἰσοθέων etc.] Vid. Euripid. Hippol. v. 1424. et Pausan. II. 32. WESS.

306. 43. Καταστασιασθεῖς καὶ γενῶν] A Menestheo, ut notum ex Plut. Thes. p. 15. B. et Philostr. Heroic. XIX. 3. Quod autem ibi miratur doctissimus Olearius a Io. Meursio Thes. c. 30. praeteritum fuisse Deidamiam, Thesei filiam, id ab eo scribi potuisse profecto demirabere, si Philostratum inspexeris ipse. WESS.

306. 45. Τὰ τε ὅσα μετήνευαν καὶ τιμαῖς etc.] Circa annum Olymp. LXVII. quartum, cum Seyron Cimon Miltiadis occupasset, Pausan. I. 17. et Plut. Thes. p. 17. auctoribus: quibus Io. Meurs. Thes. c. 31. et S. Petium L. Attic. p. 12. adde, et Θεσίων satis illustratum opinaberis. WESS.

307. 58. Δεκαετῆ μὲν τὴν ἡλικίαν] Duris Samius ἐπιμαρτυρεῖ, cum a Theseo raperetur, fuisse tradidit, Tzetze in Lycophron. v. 143. indice; quod vero non admodum simile. Theseus quinquagesimum aetatis annum eo tempore attigerat, et spe prolis puellam id aetatis raperet? Ceteri, a Meursio Thes. c. 26. laudati, ἄωρον et necdum nubilem fuisse perhibent. WESS.

307. 70. Εἰς Ἀφιδναν] Conf. Isocrat. Laud. Helen. p. 305. Strabon. IX. p. 607. B. 609. cui Ἀφιδνα, sicuti et Homeri interpreti Iliad. I. 144., minus recte, si ab Aphidno id nomen sit. WESS.

307. 72. Φύλαξας τῆς παρθένου] Honestior hic titulus optime convenit Aethrae, Aphidno ceterisque amicorum, quorum curae puellam asservandam commisit apud Plut. Thes. p. 15. B. WESS.

307. 80. Διὰ τὴν Ἡρακλέους χάριν ἀπολυθῆναι] Vide supr. c. 26., et de omni hac fabula Pausan. I. 17., eius originem, atque, ita ut dicam, cubilia recte vestigantem. WESS.

307. 88. Τὴν μετὲρ Θεσίου Αἰθραν] Id fieri potuit: minus convenit, quae de Aethra Troiam cum Helena profecta, nec, nisi urbe eversa, Athenas reduce apud veteres fabula est. Vid. Schol. Iliad. I. 144. Demosth., si tamen is Orationis auctor, Laud. Funeb. p. 746. et Plut. Thes. p. 16. B. WESS.

307. 95. Τὸν γὰρ ἐξ αὐτοῦ τεκνωθέντα] Aemulatur haec Euripidis Phoenis. v. 18.

Μὴ σπείδῃς τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίη.

Εἰ γὰρ τεκνώσεις παιδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φῦς,

Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.

Indidem v. 25. sumta quoque putem, quae de Oedipi nomine sequuntur. WESS.

308. 5. Τὴν καθ' ἑαυτὸν ὑποβολὴν] Diodori hoc esse, ut multis probem, nihil necesse videtur. Res ipsa, et quae statim succedunt, pro me pugnant. Ὑποβάλλεσθαι feminarium est, quae liberos maritis supponunt, et ex se peperisse adfirmant, quos aliunde acceptos alunt, ut in Pausan. IV. 9. p. 302.: ὑποβολὴ actus ipse: unde Athenis ὑποβολῆς γραφὴ actionis erat genus, εἰ τις ἐγκολοῖται τινὶ ὡς ὑποβολμαῖος εἶη, decente Grammatico in Bibl. Coislina. p. 493. Oedipum vero Corinthi in contentione quadam supposititium per contumeliam fuisse dictum, testis ipse in Sophocli. Oed. Tyr. v. 790.

Ἄγῃο γὰρ ἐν δαίμοσι μ' ὑπερπλησθεῖς μέθης,

Καλεῖ παρ' οἴῳ πλειστός ὡς εἶην πατρί.

et apertius Apollodorus III. 5. 7. τελευθῆς δὲ ὁ παῖς, Oedipus, καὶ διαφέρων τῶν ἡλικίων γόμφη, διὰ τὸ θῆνον ὀνειδίζεται ὑποβλητός. Quod in editis erat, originem librariis debet, solito sibi more ἐπιβολὴν, ἐπιβολὴν et ὑποβολὴν confundentibus. Vid. supr. I. 4. WESS.

308. 7. Κατὰ δὲ τὴν Φωκίδα] Iterum ex Eurip. Phoenis. v. 37. WESS.

308. 11. Σφίγγα, δῆμορρον θηρόν] Nec protrita neque tralatitia sunt, quae de Sphinge eruditissimus S. Bochart. I. Phal. c. 16. p. 433. disputavit. WESS.

308. 26. Γενῆσαι δὲ μὲν υἱός, Ἐτεοκλέα etc.] Ex Eurip. Phoenis. v. 55., ubi vetus interpres ex Pherecyde longe diversa: alia quoque Pausan. IX. 4. p. 741. Quae mox de Oedipode, ne domo prodiret, a filiis prohibito, addantur, congruunt eiusdem Fabulae v. 64. WESS.

308. 33. Πρεσβυτέρον δ' ἦντος Ἐτεοκλέους] Sophocli Oed. Colon. v. 1290. Eteocles γῆσαι νεότερος natu minimus est. Diodorus ducem suum Euripid. sequitur Phoenis. v. 71. WESS.

308. 39. Τοῖς ἀνεψιῶς ἀνεβόντα] In hac parte veteris historiae turbae sunt ingentes. Apollodor. I. 8. 5. esse ait, qui Aleathoum patrum interfecisse memorent: alios tradere, Melanis patrum iugulasse filios, quos inter neque Aleathous nec Lycopeus tamen: Pherecydem docere, contrucidasse Tydeum fratrem Oleonium. Atque hunc forte auctorem habuit Statius I. Theb. v. 402. et II. 113. fraterno sanguine pollutum canens, quamquam de Menalippo, fratre eius, accipit Lutatius, sibi parum constans et de Toxeo, eiusdem, ut ait, fratre, similia notans Theb. I. 282.

Magis haec Scholiastae Homeri Iliad. E, 119. miscerent et turbarent, *Τυδεὺς γὰρ ἀνελὼν Ἀγκισπέα καὶ Ἀλάδουον, ἑαυτοῦ παῖδας, ἔφηνεν*, nisi ipse se corrigeret, et fratres patruales, Agrii filios, ab eo interemptos adderet: vel sic tamen opinor, Criticum eum priorum commentaria parum considerate excerpssisse, Alcahoumque et Lycopseum Tydei filios fecisse, qui patruales erant; id a me inpetrant haec Eustath. p. 971. *οὗτος Ἀγκισπέα καὶ Ἀλάδουον ἀνεψιὸς ἐπιβουλεύοντας τῷ πατρὶ Ὀλνεί ἀπέκτεινεν ἐν ἄγρῳ, καὶ σὺν αὐτοῖς ἕξων τὸν πατράδελφον Μέλαναι* quae doctissimi praesulis id quoque ostendunt, cum Diodoro interpretes Homeri fecisse. WESS.

309. 42. *Κατὰ τι λόγιον συνοικίσαι*] Verba oraculi si requiras, dabunt veteres Critici ad Euripid. Phoenis. γ. 416. WESS.

309. 50. *Ἐνταῦθα γασὶ τὸν μὲν Τυδέα ἐνεδροεθέντα etc.*] *In his verbis facile est deprehensu, nomen Τυδέα perperam pro Πολυνέκην positum. Utique Polyneices fuit, non Tydeus, (qui proditor exstiterat) insidiis Eteoclis tentatus; at mirifice servatus, caesis quinquaginta illis, qui in insidiis ab Eteocle fuerant locati. Polyneices, inquam, fuit, quem insidiis circumvenire gestiebat Eteocles, ne regno forte pelleretur ab illo reduce. Satis id clarum puto, si totius narrationis περίοδος recte consideretur. Haec Cl. Io. Iensius Epist. ad Graev. p. 413., sed quae ἄλλοιτα ἀμείνω. Ego illis nihil reponam, nisi haec Apollodori III. 6. 5. πέμπουσι Τυδέα προερόντα Ἐτεοκλέη τὴν βασιλείαν παραχωρεῖν Πολυνέκῃ, καθὰ συνέθετο* et post pauca: *οἱ δὲ πενήκοντα ἄνδρας ὀπλίσαντες ἀπύοντα ἐνίδροεσαν αὐτόν.* WESS.

309. 56. *Παρθενοπαῖον τὸν Ἀταλάντης τῆς Σχοτρίως*] Diodoro adstipulatur Apollodor. III. 9. 2.; Iasi filiam Parthenopaei matrem Schol. Eurip. Phoenis. γ. 152. facit, cumque eo alii. Vide Bernart. ad Statii Theb. IV. 248. WESS.

309. 62. *Ὅν Ἀφροδίτην μυθολογοῦσαν Ἀρμονία δωρήσασθαι*] *Diu in dubio fuit animus, retineretne Ἀθηναῖαν an reciperet Ἀφροδίτην* nam Barthii coniectura *ὄν τὴν Ἀττην*, quam ad Statii Theb. II. 269. proiecit, et ratione caret et tanto viro indigna est. Tandem Venus vicit, tum quod auctor ipse c. 68. illi acceptum referat dirum id monile, et Grammatici veteres consentiant: quorum Pindari interpretes ad extremam Od. III. Pythion. τῷ δὲ Κάδμῳ γαμοῦντι τὴν Ἀρμονίαν ἢ Ἀφροδίτην χειροῦν ὄρμον ἐδώρησαν. Statii vero Theb. II. 266. *a Vulcano Veneri fabricatum deinde Harmonies fuisse.* Habet tamen et Minerva in Diodoro patronum, ut L. V. c. 49. videbitur: quae discordia fortasse nata est, quod Venus monile, Minerva peplum Harmoniae dederit, utraque vero deinceps ab aliis coniuncta commixtaque sint: id colligo ex Schol. Eurip. Phoenis. γ. 71., ubi de utroque munere, Harmoniae dato, *ὄν τὸν μὲν ὄρμον Ἀφροδίτην,*

τὸν δὲ χιτῶνα Ἀθηναῖα ἐχαρίσατο. Sic enim ea legi oportere, nemo, qui attentius locum inspexerit, inficiabitur. WESS.

309. 65. *Στασιάζοντος περὶ τῆς βασιλείας*] Caussam et originem contentionis eius declarant Pindarus Od. IX. 30. Nemeanic. et Apollodor. III. 6. 2. WESS.

309. 73. *Ἀλκμαίων*] Vaticani libri *Ἀλκμεόν* in *Ἀλκμείων* mutatum recipiendum duxi. Duae enim huius nominis formae sunt, *Ἀλκμαίονος* et *Ἀλκμείονος*, ut *Ἀκταίονος* et *Ἀκτέωνος*, quod infra c. 81. s. ab me restitutum. Ac falluntur qui recte scripta *Ἀλκμαιωνίς* *Ἀλκμαιωνίδαι* tanquam vitiosa corrigunt Bentleius Epist. ad Mill. p. 19., Fiorillo ad Herod. p. 90., editores quidam Pausaniae II. 18. 9., Strabonis I. X. p. 695. A., Schol. Aristoph. Nub. γ. 64. Neque Apollodori II. 4. 4. τῷ δ' *Ἀκταίονος* πρότωι γάγον, aut τῷ aut *Ἀκταίονος* idonea quis auctoritate poetae tribuerit, quem credo potius forma *Ἀκταῖος* usum esse, οἵτοι δ' *Ἀκταίων* πρότωι γάγον, quae etiam paullo ante ab emendatore expulsa est. Ita dicitur *Ἀστέριος* et *Ἀστερίων*, *Ἰάσιος* et *Ἰασίων*, *Ἀνκος* et *Ἀνκων*. Choerobosco autem (Bekkeri Anecd. p. 1313.) unum *Ἀκταίονος* probanti periit nuper locus Euripidis Bacch. γ. 377., ubi duo vel tres libri recte *Ἀκτέωνος*.

309. 82. *Αὐτὸ τῆς κλίμακος ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβαλῶν*] Fulmine percussus in praecipitum ruit, ut elegantissime audacissimi hominis casum describit Euripid. Phoenis. γ. 1180. Fabulae originem Fl. Vegetius IV. R. M. 21. ostendit, sed qui, inquit, *scalaris nituntur, frequenter periculum sustinent, exemplo Capanei, a quo primum scalarum oppugnatio perhibetur inventa: qui tanta vi occisus est a Thebanis, ut extinctus fulmine diceretur.* WESS.

310. 85. *Ἄφαντος ἐγένετο*] Non moveor auctoritate Clar. I., ut hoc sede sua evertam. De Hespero L. III. 60. *ὅπῃ πνευμάτων συναρπαγέντια μεγάλων ἄφαντος γενέσθαι.* Similiter de Aristaeo IV. 84. *περὶ δὲ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Ἄφαν — ἄφαντος γενέσθαι.* Pindarus Od. I. 72. Olymp. raptum Ganymedem compellans *ὡς δ' ἄφαντος ἐπέλες etc.* quae exempla eos cum describant, qui hominum conspectui eripiuntur, satis utique adparet, quid velint S. Lucae Ev. XXIV. 31. *καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν.* WESS.

310. 88. *Τὴν ἀναλασιν τῶν νεκρῶν οὐ συνεχώρησαν*] Id quidem satis nefarium et communibus hominum moribus contrarium erat, uti egregie III. H. Grotius II. I. B. et P. 19. condofecit. WESS.

310. 93. *Πάντας τοὺς — ἔθαψαν*] Pactone an bello ius sepeliendi a Thebanis sit obtentum, scriptoribus non convenit. Bellum gloriae civitatis magis congruens Attici scriptores Eurip. Suppl. γ. 591. Isocrates Paneg. p. 75. Apollodor. III. 7. 1. eos-

que secutus Pausan. I. 39. elegerunt; pacto rem transactam affirmat Plut. Thes. p. 14. A. WESS.

310. 96. Ἐπίγονοι ὀνομασθέντες] Sollemne hoc VII. duem filiis cognomen fuit: Apollodor. III. 7. 2. μετὰ δὲ ἑτῆ δέκα οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες, κληθέντες ΕΠΙΓΟΝΟΙ etc. Conf. Pindar. Od. VIII. 61. Pythion. Strabon. VII. p. 501. C. IX. p. 632. B. Pausan. IX. 9. X. 10. p. 822. et infr. L. XIX. 53. WESS.

310. 99. Πολυμῆν τὴν προειρημένην πόλιν] Vid. supr. c. 62. WESS.

310. 11. Τὸν δὲ πέπλον παρὰ τοῦ νιῶ τοῦ Πολυμῆνους] Hoc verius, quam Apollod. III. 7. 2. λαβοῦσα παρὰ Θεοσάνδρου τοῦ Πολυμῆνους τὸν ὄρηον καὶ τὸν πέπλον. fatale enim monile Eriphyle a Polyneice acceperat δῶρον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ, ut Pausan. IX. 41. scribit, et c. 67. Noster. WESS.

310. 19. Συνετριβήσαν ταῖς ἑλίσιον] Infr. XVI. 60. οἱ δὲ Φωκεῖς συνετριβήσαντες ταῖς ἑλίσιον. Spes fractior apud Ciceron., et alia de hoc genere, eo loci considerabuntur. WESS.

311. 25. Τίλωσσαιῶν] Sequor schedas Mutin. Harpocrat. Τίλωσσαιῶν, Δημοσθένης καὶ Ἀισχίνου (p. 230. 232.) ὄρος ἐστὶ μικρὸν ἀπέχον τῆς λίμνης τῆς Καππαδοκίας. Demosthenem sectatur Aristides T. II. p. 255. At Strabo montem Τίλωσσαιῶν, fontemque ex eius pede ebullientem Τίλωσσαιῶν vocat IX. p. 630. B., Τίλωσσαιῶν Apollod. III. 7. 3. fontem; Τίλωσσαιῶν montem infr. XIX. 54. Diodorus; Τίλωσσαιῶν et Τίλωσσαιῶν Paus. IX. 33. cum Sylburg. nota. WESS.

311. 28. Ἀκροθίνιον τῷ Θεῷ] Schol. Apollon. I. 308. ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἀκροθίνιον ἀνετέθη Μαντιῶ ἢ Τειρεσίῳ θυγάτηρ εἰς Αἰδαοὺς πεμφθεῖσα. Sic enim plerique omnes adpellant, Apollod. III. 7. 4., Pausan. VII. 3. IX. 33. Vid. ad priorem locum doctissimum Kuhnium et Barthium in Statii Theb. IV. 464. WESS.

311. 33. Τὸν ποιητὴν Ὀμηρον] Homeri nomen manifestum hic esse glossema, quod putidum faciat sermonem, contendit ad Stat. Theb. IV. 464. repetitque idem decretum ad Theb. VII. 701. doctissimus Barthius, ut id nomen auferat Nostri L. XVIII. 1. Mihi omnia alia placeant. Tametsi enim saepe ὁ ποιητῆς nuncupetur, non uni is haesit titulus, videturque temerarium contra scriptos Codd. Ὀμηρον vocabulum ubique auferre. Habuimus τὸν ποιητὴν Ὀμηρον I. 69. et Ὀμηρον τὸν ποιητὴν c. 96. et infr. c. 77. ποιητῆς Ὀμηρος Palaeph. p. 66. Lucian. Astrol. c. 22. Diogenian. apud Euseb. VI. Praep. Evang. c. 8. p. 262. atque aliis. Conf. tamen Hoeschel. ad Photium p. 981. WESS.

311. 37. Τὸ γὰρ ἐνθεῶν κατὰ γλώσσαν διάρχην σιβυλλῶν] Posterius haud multum discrepat a σιβυλλῶν, quod

explicant veteres Critici ad Aristoph. Equit. v. 61., estque furentis Sibyllae, cui,

— — Non vultus, non color unus,

Non comae mansere comae; sed pectus anhelum,

Et rabie fera corda tument:

ut de furibunda vate Virgil. Aen. VI. 47. Eadem vis inest τῷ ἐνθεῶν; eorum quippe, qui deo, ut videri volebant, pleni, futura canunt. Herodot. I. 63. de Acarnane ariolo, ὁ μὲν δὲ οἱ ἐνθεῶν χοῦ τὰδε. Apollodorus II. 8. 3. ἐφῶν γὰρ αὐτοῖς μάντις χρησμοὺς λέγων καὶ ἐνθεῶν. Lucian. Alexand. c. 13. ὡσπερ οἱ τῆ μητρὶ ἀγέροντες καὶ ἐνθεῶντες. hoc genus enim, prorsus ut ibi Alexander, quater flexibile caput, quemadmodum Maecenas ait apud Atilium Fortunatian. p. 2677., sive ἀσθμαίνεν καὶ περιδινεῖν τὴν κεφαλὴν in Dion. Chrysost. Orat. I. p. 12. A., solebat. Iam κατὰ γλώσσαν quod inquit, idem erit, sive tu cum Rhodom. malueris quadam Graecorum dialecto, sive Io. Alb. Fabric. I. Bibl. Gr. IV. 5. secutus, veteri aut insolentiore vocabulo. Saepe enim γλώσσα de vocibus, uni genti propriis. Aristotel. Poëtic. c. 21. λέγω δὲ κύριον μὲν, ὃ χρῶνται ἕκαστοι. γλωτταν δὲ, ὃ ἕτεροι. et τὸ γὰρ κύριον Κυροῖας μὲν κύριον, ἡμῖν δὲ γλωττα. qua de vocabuli potestate plura ne addam, facit egregia Iac. Ph. Maussaci in Dissert. Critic. ad Harpocrat. p. 389. et Th. Gatak. in Imp. Antonini L. IV. 33. diligentia. WESS.

311. 42. Ταρσεῖας μὲν ἐτελεύτησεν] Conf. Pausan. VII. 3. IX. 19. WESS.

311. 48. Θήβας] Ἀθήνας Mut. qui lapsus proclivis. Vid. Scalig. in Euseb. Chron. n. DCCCX. WESS.

311. 51. Καὶ Κτυνῶ καὶ Εἰβόλῳ] Dores nunquam Euboeam habitavere, et est mendum. Lege καὶ ἐν Βοιω. Dorienium tetrapolis quatuor urbibus celebris erat, Erineo, Pindo, Boeo et Cytinio. Vide Thueydidem L. I. 107. Scyrium Chium versu 593. Strabonem L. IX. p. 654. A. Plinium L. IV. 7. Aristidem Leucetrica II. p. 147. Stephanum et alios. Fuit autem facilis lapsus ex ἐν Βοιω in Εἰβόλῳ. PALM. Καὶ Κτυνῶ καὶ Βοιω] Verterat Rhod. vulgatum Erineumque et Cytinium Boeotiae Euboeaeque partem inhabitaverunt: unde Barthius ad Theb. IV. 753. Statii, καὶ Κτυνῶ τῆς Βοιωτίας. — Ita enim verba recte legit et interpretatur Laurentius Rhodomannus. Erineum enim Dorica civitas in Boeotia sita fuit, sub ipsum montem Musicum collocata. Stephanus, Ἐρινεὸς πόλις Δωριέων ὑπὸ τὸν Παρνασσόν. Cytinium autem cum Erineo vicina eidem monti oppida agnoscit Strabo L. X. Nimis profecto calide. Quod coniectura adsecutus erat sagacissimus Palmerius et scripti libri probant, id verissimum est. Contigit enim fato quodam, ut in urbium harum nominibus impune grassaretur librariorum natio. Exemplo sit Connon Narrat. XXVII. Ἀῶρος δ' ὁ δεύτερος inquit — ἐπὸ τὸν

Προσανόν τὸ ὄρος κτελεῖ πόλεις Βοιῶν, Κτίμιον, Ἐριεὼν, ἔξ ὧν Δωριεῖς. Longe vero flagitiosius rem suam administrarunt infr. L. XI. 79. *Κυντίμιον καὶ Ἐορβιον καὶ Ἐριεαδὸν* nobis extruentes; id vero alias eradicabimus. Tu vide Is. Casaub. in Strabon. IX. p. 654. A. X. p. 729. A. et Ti. Hemsterh. ad Plut. Aristophan. p. 117. WESS.

311. 55. *Προσαναδραμόντιος τοῖς χρόνοις*] Haud scio an non legendum sit *προσαναδραμόντιος, regressos ad superiora tempora.* RHOD. Indice v. *προσαναδο.* Conf. supr. c. 62. WESS.

311. 61. *Τούτου δὲ Ἄρηθι θυγάτηρ γενομένη Βοιωτὸν* etc.] Habet Arnen Aeoli filiam Pausan. IX. 40. p. 793., e qua et Neptuno Boeotum furtivis amoribus satum produit Schol. in Iliad. B, 494. Eustath. in Dionys. Perieg. v. 426. et praeter ceteros Euphorion apud Stephan. *Βοιωτία.* Ceteri, Euripide in cognomine Fabula praecunte, Melanippae, quam Neptunus compresserat, Boeotum dant filium, unde nomen Boeotiae, Strabo VI. p. 406. C. et Diodorus ipse XIX. 53. WESS.

311. 64. *Μεταποντίω ξένω*] Straboni *Μεταποντος*, urbis eodem in Italia nomine conditor, et Hygino F. CLXXXVI., sed dissentienti in multis. WESS.

312. 69. *Υἱοποιήσατο*] *Υἱοὺς ἐποίησατο* Co. M. V. satis eleganter. Vulgatum habes c. 40. WESS.

312. 78. *Ὀνομαζομένην ἀπ' αὐτοῦ*] Credo ὅπ' αὐτοῦ olim fuisse: neque enim ex suo nomine Liparam appellavit. Vid. infr. L. V. 7. WESS.

312. 80. *Καὶ τεκνωθεῖς ἐπ' αὐτοῦ*] *Et ab eo in filii locum adscitus*, quae verbi eius potestas rarior confirmatur *τεκνώσεως* vocabulo, de *adoptione* posito c. 40.; altera, qua *τεκνώσει* parentes, liberi *τεκνωθῆναι*, cum gignuntur, perhibentur, multo omnium in hoc scriptore tritissima est. Habent et Lycophron. v. 963. et Plutarch. Thes. p. 3. B. aliique. WESS.

312. 83. *Βοιωτοῦ δὲ Ἴωνος γενόμενος*] Alia omnia Pausan. IX. 1. cui Itonus Amphictyonis, Itoni filius Boeotus; quod stemma non inprobat Schol. in Iliad. B, 495. Necdum vero constitutum habeo, sitne *Hippalcimus* ex optimis schedis *Hippodamus* nuncupandus? Non enim hominem bene novi, nisi forte *Hippalcimus* sit, quem inter Argonautas recensent, sed cuius parentes alii apud Hygin. Fab. XIV. Habet inter eosdem Argonautas Apollod. I. 9. 16. *Πηνέλεων Ἰππάλκμον, Ἀήτιον Ἀλέκτορος.* qui nostri erunt, modo *Ἰππάλκμιον* et *Ἀλεκτρονός* reflexeris. Posteriori Homerus Iliad. P, 602. expostulat, negandumque Diodoro haud foret, si Codd. addicerent. Itoni nepotes, ad Troiam profectos, Poeta eo, quem primum signavi, loco memorat: quorum *Clonius* ex Grammaticorum apud Eustath. p. 264. decreto *Κλονίος* scribendus erit. Vid. et Muncker. in Hygin. F. XCVII. WESS.

312. 93. *Υἱὸς ἦν τοῦ Ἑλλήνος Αἰόλου*] Salmonea non Hellenis, sed Aeoli filium esse ex Apollodori L. I. 7. 3. Strab. VIII. p. 547. Eustath. Parecholis in Odys. XI. p. 1681. constat. Scribe igitur *υἱὸς Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος.* RHOD. *Υἱὸς Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος*] Restitui, quod auctor ipse dederat: atque id si plurium auctoritate constabilitum videre aves, confer T. Hemsterh. in Luciani Haleyon. c. 1. WESS.

312. 96. *Σαλμωνίαν*] Strabonem VIII. p. 545. B. secuti Stephanus et Eustath. in Homer. p. 1682. *Salmonea* vocant. WESS.

312. 99. *Τὴν ὀνομαζομένην Σιδηρῶ*] Hoc iustum et Scalligeri coniectura munitum est. Sophocles in Rhetor. II. p. 110. Aristotelis,

Σαρῶς Σιδηρῶ καὶ φοροῦσαι τοῦνομα.

Latet id nomen, ut alias monui, in his Apollodori I. 9. 8. *καὶ τὴν μητροῖαν ὑπέκτεινον*, Pelias et Neleus, *σιδηρῶ*, et Tzetze in Lycophron. v. 174. *καὶ τὴν ἐκείνης μητροῖαν κτείνουσι σιδηρῶ*, *καίπερ φηγοῦσαν ἐν τῷ τῆς Ἥρας τιμέναι.* Scripserat enim uterque *Σιδηρῶ*. WESS.

313. 4. *Μαγείς, ἐγέννησε*] Interpone ὁ *Προσειδῶν*. Id enim ex Homeri Odys. XI. 240. satis certum est. RHOD. Mancus est hic locus, et post *μαγείς* deest nomen patris Peliae. Supple ex omnibus auctoribus antiquis *μαγείς Προσειδῶν*. Fuit enim Neptunus Peliae et Nelei pater ex Tyro Salmonei filia secundum fabulam: at secundum veritatem Cretheus, eius Tyrus avunculus, apud quem educabatur. PALM.

313. 10. *Παραλαβὼν δὲ Μελάμποδα*] Et rursus hic locus hiat. Lege *παραλαβὼν δὲ Νηλεὺς Μελάμποδα* ex historia seu fabula. Nam et Bias filiam Nelei duxit uxorem, Pero vocitatum. PALM. *Παραλαβὼν δὲ Νηλεὺς Μελάμποδα*] Optime coniecisse Palmerium schedae Coislin. commonstrant, et res ipsa. Neleum enim haec spectare, non Peliam, ea, quae succedunt, clare docent. De matre autem Melampodis non convenit Diodoro et Apollodoro, cui *Idomene*, Abantis F., L. II. 2. 2. WESS.

313. 19. *Υἱῶμας δὲ Ἰφιάνειραν τὴν Μεγαπένθους*] Diligentissimus Simson. ad A. M. 2694. deesse hic vocabulum scribendumque *τὴν Μεγαπένθους ἀδελφῆν* arbitratur: Proeti enim filiam, Megapenthis sororem, matrimonio sibi Melampodem iunxisse. Quod posterioris certissimum si foret, ellipsi fortasse succurri posset Diodoro, rariore quidem, nec inusitata tamen. *Τιμοκράτης ὁ Μητροδώρου* dicitur Alciphroni L. II. Ep. 2. qui eius frater fuit, teste Diogene X. 23.; *Ἰκάριος Ἀλφαιῶν* S. Lucae A. A. 1. 13. eiusdem frater. Verum ea non utor. Apollodorus Proeti filiam *Iphianassam* Melampodi uxorem dat, furore ab eodem liberatam, L. II. 2. 2. Dissentit ergo et in feminae nomine et in tempore, quo res gesta. Noster Anaxagorae aetate, qui Proeti nepos, aut, ut Pausanias II. 18., pronepos fuit, mulieres Argivas a

Baccho in furorem actas adfirmat: estque adeo verosimilius Anaxagorae sororem, quam aviam, Melampolem duxisse. Nihil itaque mutò. Conf. Ccl. Iac. Perizon. in Aeliani III. V. H. 42. WESS.

313. 20. *Ἐπι δὲ Βίαρτα*] Haec mendosa sunt, ut saepe accidit in nominibus propriis. Lege *Ἐπι δὲ Ἀβίαρτα* ex Apollonio I. 142. Apollodoro etiam L. I. 9. 13. et Pausania in Atticis c. 43. PALM.

313. 23. *Ῥαϊονήστρας τῆς Θεσπίου*] Lege *Θεσπίου* ex Apollodoro I. 7. 10., Hygino cap. 70. et 250. PALM. Utraque viri sollertissimi coniectura cum vero ita concordat, ut, nisi scripti libri contra venirent, singulas recepissem: nacta etiam posterior est laudatores Muncker. in Hygin. Fab. LXX. et Iac. Perizon. ad eiusdem Fab. XIV. Habet tamen in Thespio patronos Diodorus Criticos veteres in Apollon. I. 149., Ledam et Althaeam *Θεσπίου* filias nuncupantes, quas Thestio patre progenitas et Hypermnestrae sorores fuisse. ex Apollod. I. 7. 10. et Hygino Fab. XIV. satis constat. Sed et illi vitii immunes non videntur. WESS.

313. 27. *Εἰς Μεσαήρην, πόλιν ἔκτισε Πέλον*] Adstipulatur Diodorus eorum sententiae, qui Pylum Messeniacum prope Coryphasium patriam Nestori adsignant, aliis in diversa discedentibus. Conf. Strab. VIII. p. 523. A. et 529. A. Pausan. IV. c. ult. et Schol. in Pindari Od. VI. 35. Pyth. WESS.

313. 29. *Χλωρίν τὴν Ἀμφίονος τοῦ Θηβαίου*] Melius legeretur *Χλωρίν τοῦ Ἀμφίονος τοῦ Θηβαίου*. Sed hoc est contra Homerum, qui *Odyss. A.* 282. eam Chlorin Amphionis quidem filiam facit, sed non Thebani, verum Orchomenii Iasidae, quem sequuntur Strabo et Pausanias. Ergo pro *Θηβαίου* scribe *Ἰασίου*. PALM. Hic virum doctissimum non sequor. Strabo quidem illi favet, Orchomeniam Chloridis originem his designans L. VIII. p. 534. sed corruptioribus verbis: *ἔχει δ' ἡ ἐπιπόρτης καὶ ἄλλας ἀφορμὰς. εἴτ' ἀπὸ τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς Νέστορος μητρὸς ἑλθόντων ἔξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυέου ἑλθόντων Μινύων, οἱ τῶν Ἀργοναυτῶν ἀπόγονοι ἔσσι, ἐκ Ἀθύων μὲν εἰς Ἀνακταλιώνα ἐξέπεσον*. Apertum est alterum *ἑλθόντων* esse supervacaneum, quod et ab Eustath. in Homer. p. 800. lectum non est et ex edit. Basil. exulat: ut non immerito id delendum censuerit Palmer. Exercitat. p. 306., locum refingens in hunc modum, *τῆς Νέστορος μητρὸς, ἢ ἔξ Ὀρχομενοῦ*. Idem et ego probarem, si loco sententia auxilio huius emendationis constaret, quod secus esse perspicuum videtur: nam et Orchomenia Chloridis origo ita Straboni aufertur, et Minyae, Argonautarum posteri, et Orchomeno et ex insula Lemno Laecadaemonem deducuntur, vetante Geographo et ex sola Lemno eos arcessente. Vide ergo, opportuniusne sit et lenius, postremum *ἑλθόντων* si pravam et in *εἴτ' ἀπὸ τῶν* convertendum decernatur. Mihi quidem certe id unice placet: quod operosius ne nunc confirmem, res per se satis liquida et Chloris impediunt. De ea sic Pausan. IX. 36. *Νηλεὺς — γυναικὰ ἔσχεν*

Ὀρχομενοῦ Ἄσπιον Ἀμφίονος τοῦ Πυθαίου. Sed vitiosè. Recte Sylburg. secutus Hartungum *Χλωρίν*, et Palmer. Exercit. p. 431. *Ἰασίου* emendant. Quare si Straboni et Pausaniae Poetaeque Homero auscultandum, iustissima foret Palmerii, Diodorum adiuvantis, correctio. Obstant tamen veterum aliqui, Homerum deserentes. Ipse Pausanias, qui Chloridi avum Iasium dedit, Niobe et Amphiothe Thebano natam significat L. V. 16. *ὅτι Χλωρίς νικήσειεν Ἀμφίονος θυγάτηρ μόνη λευθεῖσα* (lege *λευθεῖσα*) *τοῦ οἴκου*. Et clarius Apollodorus III. 5. 6. Qui si errarunt, non unus utique Diodorus erroris arguendus erat a Th. Galaeo ad Apollod. I. 9. 9. Iam si Chloridis liberorum nomina et numerum scire desideres, confer Schol. in Apollon. Rhod. I. 156. WESS.

313. 22. *Ὀϊκίτης*] *Ὀϊκίτης* St. m. aliique frequenti peccato librariarum, de quo Sylburg. ad Pausan. VI. 17. p. 494. WESS.

313. 25. *Βασιλείας μετέσχον* St. m. aliique, quod rectum. Vid. Herodot. IX. 33. WESS.

313. 36. *Ποταμῶν ἐπιώνυμοι*] *Qui fluvii nomina fecerunt*. Sic *παῖδες ποταμῶν ἐπιώνυμοι* c. 74. et *ἑρῶν παρὰ τοῖς Ἰουλιήταις ἐπιώνυμον Ἀφροδίτης Κτησίλλης* in Antonino Liber. c. 1. Quod genus uberius alias explicui. Adde T. Hemsterhus. in Luciani D. Mar. IX. 1. WESS.

314. 39. *Σιλβήν*] *Σιλβήν* Pogg. St. m. et Cl. prave, ut Schol. Apollon. I. 42. docent. WESS.

314. 45. *Ἀπὸ Ἀσπίδου Ἀσπίδαι*] Vide Stephan. Byzantinum in *Ἀσπίδη*, qui Periphantem Lapithae patrem fuisse perhibet. WESS.

314. 49. *Τῆς ἐν Ἠλίδι βασιλείας μετέδωκεν*] Phorbas labentibus annis inde in Rhodum concessit infr. V. 58. Filius Actor eiusque posteri regni in Elide consortes sunt apud Pausan. V. 1. p. 377. WESS.

314. 54. *Ἀρτίων — ἐγέννησεν Ἐξίονα*] Pater Ixionis multimodis describitur. Schol. Pindari Pythion. O. II. 40. *τὸν δὲ Ἐξίονα, οἱ μὲν Ἀρτίωνος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος. Θεογεωγράφος δὲ, Πηλεῖωνος ἔποι δὲ, Ἄρεος οἱ δὲ Πλεγῶν* quae bona si fuerint, vitium est in his Schol. Apollon. III. 62. *Πλεγῶν δὲ υἱὸς Ἐξίον, ὡς καὶ Εὐριπίδης. Πλεγῶν υἱὸς δὲσποτὶ Ἐξίον*. (praeterit id poetae fragmentum Barnes.) *Θεογεωγράφος δὲ, Αἰτῶνος*. Scribi enim debuerat *Πηλεῖωνος*, nisi forte olim fuerit, *Θεογεωγράφος δὲ, Πηλεῖωνος. Αἰσχύλος Ἀρτίωνος*, quod suspicor. WESS.

314. 55. *ὑποσχόμενος ἔδνα πολλὰ δῶσαι Ἡσιονεῖ*] Non minor discordia in nomine patris Diae reperitur: neque ullus tamen est, qui *Hesioneum* aut *Isioneum* nominarit. Scripserat Diodorus *Ἡσιονεῖ* et *Ἡσιονεῖος*, quomodo Schol. Apollonii III. 62. et Tractatus Chil. IX. 273. Vidit hoc Thom. Muncker., quem consule ad Hygin. F. CIV. p. 227. et viros doctos in Lucian. D. D. VI. 1. De donis autem, quae proci olim sponsis earumque parentibus

congeriebant, Gish. Cuper. I. Observ. c. 20. et Iac. Perizon. Dissert. Triad. p. 112. WESS.

314. 59. Τὸς ἵππους ἀντὶ τούτων ἠνεχέρωσε] *ἠνεχέρωσεν* legendum videtur. Utrum vero τὸς an τοὺς ἵππους legas, quid refert? RHOD. *ἠνεχέρωσεν*] Conf. Ezech. Spanh. in Aristoph. Plut. v. 451. WESS.

314. 63. Μηδὲνα δύνασθαι καθάραι τὸν φόρον] Haud male βούλεσθαι Mut. et Clar.; Schol. Apollon. III. 62. καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἀγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων. πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινε. Hinc explicandus Aeschyl. Eumen. v. 721.

Ἡ καὶ πατὴρ τι σφάλεται βουλευμάτων,

Πρωτοκτόνοισι προστροπιᾷς Ἴξίονος;

Adde vers. 444. et Schol. Pind. O. II. 40. Pythion. WESS.

314. 72. Τὸς δὲ Κενταύρους etc.] Fabulam elegantissimis versibus exponit Pindarus Pyth. O. II. 82. et eius interpretes Graeci cum Palaephato H. I. c. I. WESS.

315. 83. Ἴπποδάμειαν τοῦ Βούτου] Lege τὴν Βούτον. Auctor brevium Scholiorum ad Homerum Iiad. A. 263. Genus ab eo Buto fuit inelytum Athenis Βουτάδαι. PALM. Laudo Palmer., Butae filiam scholiastes Hippodamiam, quae Plut. Thes. p. 14. C. Deidamia non sine quodam errore, manifesto perhibet: quamquam alio loco Odys. Φ, 295. patre *Adrasto*, seu potius *Atrace*, ut Barnes. corrigit, natam adfirmat: eum vide et Thom. Muncker. Hygin. F. XXXIII. WESS.

315. 90. Στρατευσάντων ἐπὶ τοὺς Λαπ., καὶ πολλοὺς ἀνελόντων] Locus mancus est, et deest aliquid post ἀνελόντων. Nam Centauri, non Lapithae, Pholoën aufugerunt. Videtur tale quid deesse: τέλος δὲ μεγάλη μάχη νικηθέντων ὑπὸ Λαπιθῶν τοὺς ὑπολειφθέντας etc. PALM. Recte animadvertit vir doctissimus mancam hiare orationem. Audi Schol. Pindari Pyth. O. II. 82. πολλῶν δὲ ἀναιρεθέντων ἐκ τῶν Κενταύρων, οἱ περιλειφθέντες εἰς τὴν Φλόην (Φολόην) ἀπέφυγον. Caesi ergo Centauri sunt, et fugere in Pholoën versus adacti. Medicina tamen, quam loco facit, nimia merito censetur. Vide leniusne multo futurum sit, ὧν πολλοὺς αὐτῶν ἀνελόντων, qui, Lapithae, cum plures eorum obtinuasent, quos fortuna etc. Sed hoc divinare et longe incertissimum est. Loci sententia constat, non scriptura. WESS.

315. 92. Τινὸς δὲ εἰς Μάλειον ἐπεσόντας etc.] Hoc praestat ob ea, quae praecedunt et proxime consequuntur. Schol. Homeri Iiad. A. 263. ὅθεν οἱ Λαπίθαι νοστήσαν μαχεσάμενοι, διώκονσιν αὐτοὺς εἰς Μάλειον (lege Μάλειον) ὄρος τῆς Πελοποννήσου. WESS.

315. 99. Καὶ Κορωνίδος] Eusebii *Φορωνίδος* pravum est, atque a P. Leopard. II. Emend. c. 9. proscriptum. Diodorus infr. L. V. 75., etsi alii aliam Aesculapio matrem tribuant apud Pau-

san. II. 26. et Schol. Pindari O. III. 14. Pythion. Meibomium vide in Hippocrat. Iusurand. c. 5. WESS.

315. 8. Ὡς τῆς ἐπιοχίας αὐτοῦ ταπεινουμένης] Haec vulgus: Pindarus ob turpe lucri studium fulmine percussus canit O. III. Pyth. v. 97. WESS.

315. 15. Θητεύσαι παρ' ἀνθρώπων] Eusebium παρ' Ἀδμήτω eruditissimus P. Leopardus II. Emend. c. 9. melius censet; cui fabula favet, ipseque Diodor. in Excerpt. Vales. p. 222. ὥστε τὸν Ἰσόλλωνα προσκόψαντα Αἰά, δοθῆναι θητεύειν παρὰ τὸν Ἀδμήτον, seu, quod verius arbitror, παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ. Nec sequor tamen. Vetat concursus Codd. consensus, et Apollo apud Euripid. Alceest. v. 5.

Ὁδ' δὲ χολώθεις τέκτονες δῖον πρὸς

Κεῖνω Κύνλωπις, καὶ με θητεύειν πατὴρ

Θηγῆ παρ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἕπον' ἠνάγκασεν.

Eius enim παρ' ἀνδρὶ θηγῆ nostri παρ' ἀνθρώπῳ simillimum est. Eusebius suum illud ex notissima fabula sumpsisse videtur. WESS.

315. 18. Ἐπὶ Τροίαν νοστορατεῖσαι] Conf. Homer. Iiad. B, 732. et A, 832. Corn. Celsus princip. L. I. Huius deinde duo filii Podalirius et Machaon, bello Troiano Agamemnonem secuti, non mediocrem opem commilitonibus suis attulerunt. Quos tamen Homerus non in pestilentia, neque in variis generibus morborum aliquid attulisse auxiliū, sed vulneribus tantummodo ferro et medicamentis mederi solitos esse proposuit. Optime. Vid. Io. Rhodium in Scribonii Largi Prooem. p. 19. etc. WESS.

315. 23. Ἀτελεῖς δ' αὐτοὺς ἀρεῖναι] Id quidem ex Homero nisi consecutione quadam haud confeceris. Miror autem doctissimum Christ. Cellarium Dissert. de Antiq. Medic. c. 3. ad medicorum dignitatem stabiendam hoc Diodori loco usum non fuisse. WESS.

316 34. Ἐγῆμε Μεθώπην τὴν Αἰδωνος] Pindarus Olymp. VI. et eius Scholiastae Ladonis filiam Μετώπην vocant, et aiunt quidem nupsisse Asopo, sed ei, qui prope Thebas fluit. PALM. Ἐγῆμε Μενώπην τὴν Αἰδωνος] Non tantum ad O. VI. Olymp. sed et ad princ. Od. I. Isthmion. Pindari interpretes Graeci Ladonis filiam Μετώπην vocitant, quibus eum egregie consentiat Apollodor. III. 11. 6. p. 212. nihil motus Th. Galaei, prave auctorem suum corrigentis, dissensu, *Metopae* suum nomen et locum restitui, Codd. addicentibus. WESS.

316 36. Θυγατέρες δὲ δώδεκα] Filiorum alterum Πελάγοντα Apollodorus nuncupans filias Asopo dat xx; cui de filiabus non obloquar: habuit enim plures XII, ut Harpina in cap. seq. et Oeroë apud Herodot. IX. 50. testabuntur. Filii nomen Πελάγον an Πελισγός fuerit, non dixerō. Stephan. quidem Byzantini in Πηλεγονία eo nomine Heroem memorat, sed is Πηλεγών

est Poetae *Iliad.* *Φ*, 152. longe alio patre satus. De eo Eustath. p. 1228. WESS.

316. 43. *Ἀπηνέχθη πρὸς τοῦτον τὸν τόπον, οὗ νῦν etc.]* Eadem de Sinope et Syro eius filio Schol. Apollon. Rh. II. 949. et Plut. Lucullo p. 507. WESS.

316. 47. *Τὴν ἐπ' ἐκείνης Κέρκυραν ὀνομασθεῖσαν]* Apollonius IV. 567.

*Ἐνθα Ποσειδάων Ἀσωπίδα νάσσατο κόρην
Ἐῦκομον Κέρκυραν, ἐκὰς Ὠλιοντίδος αἰῆς,
Ἀρπάζας ἢ ἔρωτι μελανομένην δέ μιν ἄνδρες
Ναυτιλοὶ etc.*

prorsus a Diodoro, quicum stant Eustath. in Homer. p. 1521. et Critici in Apollon. IV. 982., dissentiens, ac Coreyram Nigram designans. *Κέρκυραν*, ut Vat. et Coisl. insulam quoque vocant Pausan. II. 5. V. 22. Aelian. V. H. A. 56. Conon Narr. III. Eustath. in Dionys. Perieg. v. 494. atque alii. WESS.

316. 54. *Κεχρῆα ἐγέννησεν]* *Κυρῆα* adpellant Apollodor. III. 11. 7. Pausan. I. 26. Strabo IX. p. 603. Plutarch. Thes. p. 5. A. et Solon. 83., ubi *Κυρῆα* tamen, Stephan. in *Κυρῆος*. fortasse rectius, nisi si in Herois nomine scribendo variariunt. Tzetzes certe in Lycophron. v. 175. p. 24. *Κεχρῆα* vocitat. Vide P. Burman. in Catalogo Argon. uti de Aeneao, et de serpente, quem obtruncavit, S. Bochartum I. Phal. c. 21. WESS.

316. 63. *Ἐξ ἄλλης δὲ μητρὸς γεννημένον]* *Psamathe* in Pindari O. V. 23. Nemeon. Caedem autem Phoci Peleus perpetravit consulto, ut pellicis potentiam gravatae matri gratificaretur, si vera produntur a Pausania II. 29. p. 179.; negat enim, sicuti auctor noster, Apollonius I. 92.

*— ὅτε Φῶζον ἀδελφεὸν ἐξενόριζαν
Ἀφροδίτη. Τελαμῶν μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νῆσφ.
Πηλεὺς δὲ Φθίῃ ἐν δώματα ναῖε λιασθεῖς.*

Quo poetae loco, ut obiter id adlam, malim cum Pindari Scholiaste l. c. *Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐπιβόλακι ναῖε λιασθεῖς*. multo enim id concinnius. WESS.

316. 67. *Ἀπαιδος ὄντος τοῦ Ἀκτορος]* Sed quomodo sine liberis dicit fuisse eum Actora, qui Menoetii pater fuit, ex quo Patroclus? Solvit dubium Pindari Scholiastes ad Olymp. IX. Ait enim Aeginam post natum Aeacum nupsisse Actori, ex quo habuit Menoetium, qui Opuntem condidit, relicta Thessalia. Sine liberis igitur erat Actor, eo quod a Menoetio derelictus fuerat, et ideo uxoris nepotem adoptasse Peleum. PALM. Ea si proposuissent Critici veteres ad Pindarum, quae conclusione quadam ex eorum verbis confecti Palmerius, salva res foret: sed nihil illi de Peleo ab Actore adscito. Praeterea ad Eurytionem, quem ex Pherecyde *Eurytum* Tzetzes nuncupat in Lycophron. v. 175., Actoris filium, Peleus Phthiam venit, eiusque filia ducta regni consors est factus,

apud Apollodor. III. 12. 1. Quare, cum in alia omnia abeant ceteri scriptores, aut error hic Diodori est, aut alios ille duces habuit, ut saepe. WESS.

317. 73. *Ἐπιβόλα τὴν Ἀλιάδου]* Pindarus Aiantem *παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐπιβόλας* adpellans Isthmion. O. VI. 67. feminae nomen satis tuetur. Aliis *Περίβοια*, de quibus P. Leopardus III. Emend. c. 10. WESS.

317. 80. *Ἀρπίνη — μινεῖς]* *Ἀρπιννα* Pausaniae V. 22. VI. 21. p. 507., Stephano *Ἀρπιννα* et Schol. Pindari ad extremam Od. XIII. Olymp.; quod puellae nomen multimodis depravatum in veterum commentariis diligenti opera instauravit idem Leopard. VIII. Emend. 16. WESS.

317. 91. *ὑπεστήθουτο δὲ ἐπιποδάριαν]* Menda enormis ac severe castiganda. Perpetuum igitur relegator, eiusque sedem postliminio sibi vendicet *ἐπιποδαρία*, quod per illud corrigere voluit librarius. Rhod. *ὑπεστήθουτο δὲ ἐπιποδαρία]* Iure optimo succenset librariis, mendae turpissimae auctoribus, Rhodemannus; illi quod in mentem venerat, Codd. scripti adfirmant. lam de curricula, quod Oenomans filiae proci constituit, principio ita Schol. Apollon. Rhod. I. 752. *προέκειτο δὲ αὐτοῖς Κλάδειας ποταμὸς ἀγερῆρα, Ἰσθμὸς δὲ τὸ τέμα.* quod eodem redit. *Cladeus* Elidis est fluvius apud Pausan. V. 7. Pisae proximus. WESS.

317. 2. *Πολλὰς ἀήρει]* XIII, ut Pindarus Od. I. 127. canit, ubi Critici veteres singulorum nomina recensent, corrupta, ut sit in propriis, ex magna parte, sed facile refingenda ex Pausania VI. 21. p. 508. WESS.

317. 8. *Ἀντὸν ἐν τοῦ ἔην μετέστησε]* Excussus curru *Ipsa suo melius sanguine tinxit humum*. Sic Ovidius *Ibid.* v. 370. et eruditissimi interpretes Apollon. Rhod. I. 752. WESS.

318. 18. *Περὶ τὴν νῦν ὀνομάζου. Παφλαγονίαν]* Haec caussa est, cur Pelopem Paphlagonibus regem imponat Apollonius II. 358., ubi Schol. admonent, ab aliis Lydam perhiberi, quos inter vel praecipuus Pindar. Olymp. Od. I. 39. WESS.

318. 21. *Τὴν ἐπτοχίαν οὐ φέρων ἀνθρώπων]* Vide ad L. I. 60. adscripta. WESS.

318. 29. *Μέγα φροντισμένη]* Intempestive gloriantium solet esse, quorum *μεγαλαυχίας καὶ φρονήματα* Plutarch. de Educand. Liber. principio et *αὐχμηρία καὶ φρονήματα* Philo Iud. H. Allegor. p. 97. A. A. memorant. Hinc qui maiores spiritus sumunt, Plutarcho feruntur *οἰδεῖν καὶ φρονάτεσθαι* T. II. p. 814. B. Philoni de Profug. p. 454. E. *μακρὰ βῆναι καὶ φρονάτεσθαι*, et p. 466. A. *τὸν αὐχένα ἐπαίρειν καὶ φρονάτεσθαι*, ut equi adsolent. Mittam alia eiusdem, frequens enim in hoc genere est, ubi ex L. I. Vit. Mas. p. 648. E. addidero, *φρονάτεσθαι ὡς ἐπὶ σείνῳ πρόγματι* impurum eum adpellari, qui scortum suum in tabernaculum abduxerat, omni multitudine conspiciente. WESS.

318. 30. *Ἐντεκνοτέρων* Vat. quod probo. Vid. Barnes. Eurip. Hecub. v. 581. WESS.

318. 38. Ὑπὸ Ὑλλου τοῦ Τρωῶς] Repone *Ἴλου*. Cuius nomen et genus ex Homero *Iliad.* XX. v. 215., item 232. satis notum ac nobile est. RHOD. Ὑπὸ τοῦ Ἴλου τοῦ Τρωῶς] Certissimae Rhodom. coniecturae auctoritatem conciliant scripti libri. Eiusdem in mentem venerat Cl. Io. Iensio, scribenti Epist. ad Io. Georg. Graev. p. 413. *Utroque loco certissime legendum Ἴλου. nam Ὑλλος Herculis, non Trois, filius fuit; de quo iam egerat fuse Diodorus capitibus 59. et 60. Plus autem est, cuius genus et maiores narrat auctor in sequentibus, (et recte ibi Ἴλος, non Ὑλλος, excusum est) a cuius nomine Πίυμ sit dictum. Τρωῶς ἐγένοντο τρεῖς υἱοί, Ἴλος, Ἀσδάρακος, Γυννήδης etc. Qui quidem cum haec commentaretur, Rhodomanni notas inspicere non videtur dignatus. WESS.*

318. 43. Καὶ τοὺς λαοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ Τέτρους etc.] Nisi proxime praecedentia *νίδος ὧν Σκαμάνδρον* etc. parenthesi includas, καὶ hoc loco vim pronomini relatiivi habebit, ut saepe. Xenophon I. Hellen. p. 349. *ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυ μοι τούτων, καὶ ἐπεμψαν αἱ στρατηγοὶ εἰς τὴν βασιλὴν καὶ εἰς τὸν δῆμον.* de quo genere plura Cl. Duker. in Thucyd. VIII. 73. Quae vero mox *Batea*, Tenei filia, ea Lycophroni v. 1308. *Arisbe*; ubi Io. Meurs. inspicit. WESS.

318. 50. Ποιητὴς Ὀμηρος φησὶ] *Iliad.* Y, 220. De Dardano pluribus infr. V. 48. WESS.

319. 60. Καὶ διατείνας ἕως Αἰθιοπίας] Sic fere I. XII. 70. *τινὲς δὲ πρὸς τὴν θάλατταν διέτειναν, quidam fuga ad mare properarunt.* Paulo aliter L. XIX. 80. *διέτεινε γὰρ ἐξ ἡμέρας ἀπὸ Μαλλοῦ σταδίων εἴκοσι καὶ τέσσαρας.* Memumem quae spectant, exposuit supr. II. 22. WESS.

319. 66. Κάκων ἐγέννησεν] Stemma si distinctius declaratum desideres, succurret Dionys. Halicarnas. I. A. R. p. 50. WESS.

319. 68. Ὑπὸ τῶν θεῶν ἀνηράγη] Sequitur poetam *Iliad.* Y, 234., recentiores aliter, a Iove raptum fingentes turpis amoris caussa, ut Schol. in Apoll. Rh. III. 115. admonuit. Conf. T. Hemsterh. in Luciani D. D. IV. 2. WESS.

319. 73. Εἰς τῶν Ἐρεθιδῶν ὀνομαζόμενος] Praestare videtur ὀνομαζόμενον scribi. Dissert certe ab hoc loco illud I. I. e. 38. *Θαλῆς εἰς τῶν ἐπὶ σαφῶν ὀνομαζόμενος*, ubi itidem ὀνομαζόμενον reponerat Reiskius, non memor eorum quae de Solone sunt Exc. de Virt. et Vit. p. 551. 45. *διὸ καὶ τούτοις ὀμιλῶν καὶ συνδιατρίβων ὀνομάσθη μὲν εἰς (τῶν) ἐπὶ σαφῶν.*

319. 74. Ἦν γὰρ νίδος Μητίωνος] Obsecutus sum scriptis Codd. et Platoni in Ione p. 533. A., cui *Δαίδαλος ὁ Μητίωνος.* Nec aliter, puto, censuit Pherecydes, etsi nunc prave in Schol.

Sophocel. Oed. Colon. v. 468. *Μητίων δὲ τῷ Ἐρεθίδῳ καὶ Ἰρινόῃ γίγνεται Δαίδαλος* scriptum legitur. Alii patrem illi Eupalamum, avum Metionem contribuent, ut Apollodor. III. 14. 8. atque illi, quos diligenter in unum conduxit Franc. Iunius in Catalog. Architect. p. 63., ubi hunc Diodori de Daedalo locum erudite explicat. WESS.

319. 75. Τοῦ Ἀθηναίων] Hoc glossatoris est. RHOD.

319. 76. Τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἐπεμψῶν] Intactam reliquissem vulgatam ob haec Excerpt. Vales. p. 233. de Solone, *σεφία — πάντας τοὺς κατ' ἐναντιὸν ὑπερβεβηκώς*, nisi alterum Mss. praecoptarent. Demosth. Orat. I. in Aristogit. p. 494. *τι σοφῆτον ἐπεσῆριε πάντας ἀνθρώπους πανηρία.* Pausanias, cui frequens admodum, VIII. 26. *ἀθλητὰς — ὑπεσῆριε τῆ δόξῃ Ἀθηναίων.* Atque ad hunc modum infr. XI. 71. XVI. 84. etc. WESS.

319. 85. Καὶ περιπατεῖν] Absurdam hanc vulgi persuasionem saepe respicit Plato, uti in Euthyphrone p. 11. C. 15. B. Bene Themistius Orat. XXVI. p. 316. *Δαίδαλος δὲ ἐπειδὴ πρῶτος διήγαγε τὸ πῦρ τῶν ἀγαλμάτων, ἐμπνοῦ δημιουργεῖν ἐνομίσθη.* quae fabulae originem ut commode explicent, verissima tamen arbitror haec Pausaniae II. 4. p. 121. *Δαίδαλος δὲ ὁπόσα εἰργάσατο, ἀποπώτερα μὲν ἔστιν ἐς ὄψιν, ἐπιπρότερον δὲ ὅμως τὶ καὶ ἔσθρον τούτοις. Daedali quidem opera ad aspectu absurdiora videntur, attamen divinum aliquid in illis emicat.* neque enim fieri potuisse videtur, ut brevissimo incremento ars ea summum attingeret. WESS.

319. 88. Διαβεβηκῶτα τὰ σκέλη] Dixi superius I. I. 98., quibus addere operae pretium fuerit, quae Illust. Scaliger Chron. Euseb. DCCXXXVII. eruditissima adscripsit. WESS.

319. 96. Ἰὸς Τάλως] Pausaniae I. 21. et 26. *Κάλως* est, unde Simsonio Chron. A. M. 2773. ita et hic scribendum esse in mentem venit. Mihi aliud placet. Accedunt Diodoro praeter Apollodor. III. 14. 9. Schol. Euripid. Orest. v. 1648. Lucianus Revivise. c. 42. eiusque interpretes Graecus. Sepultus est *Talus* Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de *Calo* Pausan. I. 21.; quem si eundem ac *Talum* esse recordatus fuisset vir eruditissimus, ad eum Luciani locum fieri non poterat, ut adhaeresceret. WESS.

319. 98. Τὸν τε κεραμευτικὸν τροχόν] Figuli rotam Ephorus ab Anacharside inventam tradiderat, reprehensus propterea a Strabone L. VII. p. 464. B. Ephorum tamen Diogenes Laert. sequitur I. 105. ubi Menag. videndus. De serra reperta Ovidius V. Metam. v. 244.

Ille etiam medio spinas in pisce natatas

Traxit in exemplum: ferroque incidit acuto

Perpetuos dentes, et serrae reperit usum. WESS.

320. 12. Ἐνεθνησθή τὴν κατασκευὴν] Mallem addidisset ὁ Τάλλως. quod ad sententiam plane necessarium videtur. WESS.

320. 16. Ἀπ' ἐκείνου Δαιδαλίδας προσομοεθῆναι] Tribus erat Cecropidis pagus, teste Stephano. Schol. Sophoc. Oed. Colon. v. 468. ex Pherecyde, Μητινῆ (Μητίωνι) τῷ Ἐρεχθίδος καὶ Ἰριωθῆ γίνεται Δαιδαλός, ἀπ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνηων. Adde Io. Meursium de Pop. Attic. quem scholiastae haec verba non fugerunt. WESS.

320. 26. Γενομένον δὲ τότε ταύρον κάλλι διαφ.] Ordinem fabulae aliter digerunt Apollodor. III. 1. 3. et Hygin. F. XL. WESS.

320. 32. Καὶ τὰ μὲν ἀνώτερα μέρη τοῦ σώματος etc.] *Minotaurum capite bubulo, parte inferiore humana*, describit Hyginus. Numi vero Gelensium et Tauromenitanorum in Sicilia, Neapolitanorum, et plurium aliorum per magnam Graeciam, eundem corpore taurino, capite humano insignem exhibent: quem inter numos atque hos auctores dissensum tetigit ad Catullum p. 205. Is. Vossius, uberiusque exsecutus est Ezech. Spanhem. Dissert. V. de Us. et Praest. Num. p. 284. WESS. V. Ignarra palaestra Neap. p. 234.

320. 38. Ἐπὶ τὰ κούρους καὶ κόρας ἐπὶ] Καὶ κόρας Co. R. V. Mut., quod ferri poterat, si κόρας addidissent, ut supr. c. 62. WESS.

Ibid. Περὶ ὧν προσηγήμεν] Superius c. 62. WESS.

320. 44. Πρὸς τινα νῆσον πελάγαν] *Ad insulam procul a continente inque alto mari.* Supr. II. 39. παρακομισθέντι δὲ τοῦς τόπους τοῦτους κέττι νῆσος πελάγια μὲν τῷ διασημίτι. Cleobulus Epist. ad Solonem in Diogen. Laert. I. 93. de Rhodo, καὶ ἡ νῆσος πελάγια, i. e. alto pelago circumfusa. Strabo insularum, quae Italiae adiacent, alias dicit esse προσγέλιος, sive exiguo freto a continente disiunctas, alias πελάγιας, L. II. p. 184. Ad quem modum insula Osteodes et Melite πελάγια infr. V. 11. et 12. et νῆσοι πελάγια, quarum praecipua Panchaea, in Nostri fragmento apud Euseb. L. II. Praep. Evang. p. 60., etsi prave nunc editur πλάγια. Habet de vocabuli hac potestate plura Is. Casaubonus in Strabon. I. p. 53. B. WESS.

320. 46. Ἀπ' οὗ καὶ τὸ πέλαγος Ἰκάριον etc.] Confer Pausan. IX. 11. et Servium Aeneid. VI. 14. WESS.

321. 60. Καὶ διὰ κηροῦ θανμασιῶς ἠσκημένως] Fabulam cultissimis versibus proponit Ovidius II. Art. v. 43. et VIII. Metam. v. 198. WESS.

321. 66. Παρὰ τὴν θάλασσαν πετώμενον] Longe usitatus est πετώμενος, quam πετώμενος, ut bene Cl. T. Hemsterhus. in D. Mar. XV. 3. Luciani, ubi ἔρωτες περιπετώμενοι. Nec refugit tamen Theophrastus Lib. de Sign. Vent. p. 420. ἐρώδιον ἀπὸ θάλασσης πετώμενον, neque πετωμένους ipsa in hac fabula Palae-phatus Hist. Incred. c. 13. adhibere. Περιπετώμενον ὄρνιν dabit

Clemens Alex. Protrept. p. 53., ἄγγελον πετώμενον S. Ioannes Apocal. VIII. 13. XIV. 6., et ὄρεα πετώμενα c. XIX. 17., sed discrepantibus libris manu exaratis. WESS.

321. 73. Κατεσκεύασε δ' ἐν τῇ νῆσῳ ταύτη τιτὰ τῶν ἔργων] Haec Ephorus L. VII. et Philistus L. I. uberius fuerant exsecuti, Theone Progym. c. 2. p. 16. auctore. Forte Diodorus, solito sibi more, alterutrum in his describendis ducem habuit. WESS.

321. 75. Ἐποίησε τὴν ὀνομαζομένην κολυμβήθραν] Meminit huius piscinae Vibius Sequester, sed obscurius. *Alachis Megarensium*, inquit, *cuius fontem Daedalus dilatavit, agrumque reddidit et regionem, quam idem fluvius devastat.* Alabonem enim intellexisse res ipsa ostendit, et scripti libri, quorum alii *Alebin*, alii, ut is, quem a Cl. D'Orvillio utendum accepi, *Alaebim* praefereunt. Durant piscinae quaedam in haec tempora vestigia, teste Ph. Cluverio L. I. Sicil. Antiq. c. 11. p. 133. WESS.

321. 78. Κατὰ τὴν νῦν Ἀκριγαντίνην ἐν τῷ Καμικῷ καλ.] *Camicum Agrigentinum castellum* habet Diodor. L. XXIII. 9.; quare *Agrigentina nunc in Camico vocatur*, ut Rhodom. vertit, tolerari non potest. Camicus enim et Agrigentum diversa sunt oppida. Rectius Cluver., in *Agrigentino*, qui nunc vocatur, ad *Camicum agro*. *Ἐν Καμικῷ ad Camicum flumen*, ut ἐν Σαλαμίνι ad insulam Salaminem Lucian. Amor. c. 52. et Polyæn. I. 30. 3., ἐν Μυκάλῃ iuxta Mycalen Aristides T. III. p. 354. et Aelian. II. V. H. 25., ubi Cel. lac. Perizon. et nos infra L. XVII. 36. Porro quam urbem hic vocat, petrae inpositam atque omnium munitissimam, ea Agrigentinum arx est, natura olim atque operibus egregie munita, Polybio VIII. 21. indice. Vidit et hoc Ph. Cluver. L. I. S. A. p. 207., arcem eam *Omphacoen* nuncupatam, sed incertissima coniectura, praeterea contendens. WESS.

321. 92. Κατὰ δὲ τὸν Ἐρικὰ πέτρας οὐσῆς ἀποτ.] Vide infra c. 85. et Ph. Cluver. I. Sic. Antiq. p. 244. WESS.

322. 97. Χρυσῶν τε κηρίων τῇ Ἀφροδίτῃ etc.] Ph. Cluverius κηρίων et mox κηρῶν coniectura ductus corrigit, in eam impulsus his Pomponii Sabini ad Virg. Aen. V. 759. verbis: *Daedalus — arietem aureum, qui vivere credebatur, Veneri et Eryci consecravit.* Sed is locuples et testis et emendationis auctor non erit, secutus Poggii Latina, ut vel *Eryx et Venus*, loco *Veneris Erycinae* positi, testantur. Plus ponderis est in scriptis libris, Coisl. et Mutin., quibus et ego suffragarer, si mihi de *arietis aurea* res paullo esset liquidior. Id dum eveniat, acquiescam in vulgata, non minus egregium artis Daedaleae specimen exhibente. WESS.

322. 3. Θαλαττοκρατῶν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους] Supr. c. 62. WESS.

322. 10. Ἐξήτει τὸν Δαίδαλον εἰς τιμωρίαν] Si qui manu exaratus liber obtulisset ἐξήτει τὸν Δαίδαλον, dedi sibi novae Daedalus expostulavit, non ego repudiassem. Pausan. VII. 4. ipso hoc in negotio, ὅτι ἔξαιτοῦντος (τὸν Δαίδαλον) Μίνω, μὴ πρόοιτο αὐτὸν ὁ Κόκυλος. Nunc nihil demuto, praesertim cum simillimum sit hoc Pausan. I. 32. ἐπεὶ δὲ ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους, ἐξήτει τοὺς παῖδας Εὐρωσθεὺς etc. Perculis enim is liberos sibi dedi postulavit, ut Minos Daedalus. WESS. Rectum omnino est ἐξήτει, quod saepe ab isto possessione eversum est; sic in Vatic. codice L. XI. 56. ἐξήτων αὐτὸν πρὸς τιμωρίαν. ubi alii omnes ἐξήτων. Adde ἔξαιτέιν in hoc genere vulgatissimum esse, veluti L. XI. 57. p. 447. et XVII. 15. Iure itaque vir Clariss. Iac. Gronovius istam emendandam viam ingressus ad Arrian. Ἀναβ. I. p. 22., quam et tenendam arbitror in Pausan. I. 32. ἐξήτει τοὺς παῖδας, non ἐξήτει. Polyaei par causa L. VIII. 55. p. 810. quod enim nunc occurrit, οἱ μὲν κατέργον ὁ δὲ Σάτυρος ἐξήτει, manifesto scribentium errore ex ἐξήτει progenitum est. IDEM in Add.

322. 13. Παρακατασχὼν πλεῖον χρόνον ἐν τῷ θεριῷ] Ovidius Ibin diris defigens v. 291.

Vel tua maturet, sicut Minoia fata,

Per caput infusae fervidus humor aquae.

a quo non dissident veteres Critici in Pindari O. IV. 95. Nemean. WESS.

322. 21. Κατὰ τὸν ἀνεωγμένον ἐποίησαν Ἀφροδίτης τεῶν] Satis olim frequentatum fuisse, ut templis mortuorum reliquiae abderentur, erudita disputatione constabilivit Clemens Alexand. Protrept. p. 39. ipsa proin templa τέρους, sicuti et Athenagoras Apolog. c. 25., adpellans: quem quidem titulum pagani postea iure quodam in Christianos retorserunt, eorumdem basilicas τέρους sepulcra, ob Martyrum ossa in eas illata, vocitantes, sicuti Iulianus, Libanius atque Eunapius, de quibus H. Vales. in Ammian. XXII. 11. WESS.

322. 27. Θήρωνος δυναστεύοντος τῶν Ἀζωργατίνων] Scripsit illi Pindarus Oden V. Olympion., agiturque copiosius de eodem infr. L. XI. 53. WESS.

322. 33. Ἦν ἀπὸ τοῦ βασιλ. αὐτῶν Μίνωαν ἀνόμασαν] Tacentibus Codd. Poggio facem praefrente, ita refinxit: nec aliter auctor paullo ante, καὶ κατέργε τῆς Ἀζωργατίνης εἰς τὴν ἀπ' ἐκείνου Μίνωαν καλουμένην et L. XVI. 9. κατέπλενε τῆς Ἀζωργατίνης εἰς τὴν ὀνομαζομένην Μίνωαν. Adde c. 23. huius libri. WESS.

323. 36. Ἦν ἀπὸ τῆς — ὀνόμασαν Ἐγγιον] Urbem ita appellare solet, ut L. XVI. 73., Ἐγγιον Plutarchus, Stephanus atque alii. Illustratur a Ph. Cluverio II. S. A. p. 366., qui Fazellum dum miratur, haec ex Diodori L. V. citantem et Ochryram

urbem per Siciliam quaerentem, Poggii versionem, qua usus ille est, cognitam habuisse non videtur. WESS.

323. 37. Μηρίων τοῦ Κρητός] Conveniunt haec Plutarchi verbis in Marcel. p. 309. B. Ipse Meriones in Cretam deinde rediit, si ea vera sunt, quae infr. L. V. 80. perscripta sunt. WESS.

323. 43. Καὶ κατασκευάσαντες ἱερὸν τῶν Μητέρων etc.] Plutarchus servata Enguinorum dialecto Μαιέρας nomine vocat l. c. πόλις ἐστὶ τῆς Σικελίας, inquiens, Ἐγγιον, οὐ μεγάλη, ἀρχαία δὲ πύρρον, καὶ διὰ θεῶν ἐπιγάρμιον ἐνδοξος, ἃς καλοῦσι Μαιέρας. Cicero IV. in Verr. c. 44. Matris magnae fanum apud Enguinos est: forsitan deceptus matris vocabulo; quod de Diodoro, domo Siculo, et in insulae sacris describendis sollertissimo, ut suspicer, induci non possum, nedum de Plutarcho, ipsi haec in re consentaneo. Potest ad eas referri inscriptio Syracusana ΝΙΚΗ ΜΑΙΕΡΩΝ, quam perperam ad Deum matrem transtulit Geor. Gualterius in Tab. Antig. Sicil. p. 383. edit. Havercampi, et alia Sponii Miscell. Erud. Antig. LXXXVIII.

ΑΡΗΙ ΜΗΤΡΑΣΙ ΚΑΙ ΔΙΟΣΚΟΠΟΙΣ.

Non item DEAE MATRES, quarum in lapidibus per Germaniam, Galliam, Hispaniam et Britanniam erutis frequens est mentio. Illae Germanorum vicinarumque gentium in fatidicas feminas superstitione Dearum in numerum transierunt, docente Io. Georg. Keyssler. Antig. Septemtrion. p. 377. WESS.

323. 56. Οὐρανὸν εἰσανέβησαν etc.] Inter hunc versum et proxime sequentem apud Aratum interiecti habentur duo isti: Δικτῶ ἐν εὐώδει, ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίῳ Ἄντρον ἐγκατέθετο καὶ ἔτοσρον εἰς ἐνιαυτόν. STEPH. In Phaenom. v. 30. sed omissi sunt versus duo Δικτῶ ἐν εὐώδει etc. Quos versio nostra simul complectitur, ut sensus integer citati loci habeatur. RHOD. Duo Aratei versus librarii inobservantia excidisse videntur, qui Δικτῶ ἐν εὐώδει scribere cum deberet, oculos in Δικταῖοι Κορήντες festinus coniecit, transiitque adeo interpositos, quo errore nihil proclivius. Recte vero Diodorus Κρήτηθεν κείναι γε Διδς etc. legit: turbat enim orationem κείναι δὲ, quod in Arato nunc editur, meritoque mutandum censuit praestantissimus Georg. Arnaldus Lect. Graec. L. II. c. 1. p. 136. WESS.

323. 64. Πυθόχορηστοι χορημοὶ προσέταξαν] Optime haec sese habent: χορημὸν πυθόχορηστον probat ipse L. XVI. 93., πυθόχορηστα μαντείματα Aeschyl. Choephor. v. 900., πυθόχορηστον μαντείας Demaratus in Stobaei Titul. XXXIX. p. 228.; λόγιον πυθόχορηστον Plutarch. Thes. p. 12. D., atque ad eum modum θεόχορηστα λόγια de lege Mosaica Philo Iud. Leg. Cai. p. 1022. D. Alioqui omnia πυθόχορηστα sunt, quae ex tripode a Pythia iubentur et pronuntiantur. Quem in modum πυθόχορηστοὶ θεοίαν, quam vates Apollo iniunxerat offerendam Plutarch. T. II. p. 628. F. et

p. 163. B. *πυθόροστον τῆς ἀποικίας ἡγεμόνα*, cui oraculum coloniae deducendae auctor fuerat, dixit. Rarius est hoc Aeschylī Choeph. v. 940. de Oreste exule, Apollinis praecepto ad matris caedem impulso, ὁ πυθόροστος φησὶς. WESS.

323. 66. *Καὶ τὰς πόλεις ἐδθρησίειν*] Discordia est de verbi huius vera scriptura. Thomam Magistrum si audis, ἐδθενεῖν κάλλιον ἢ ἐδθρηεῖν. Si Ill. Spanhem. Dissert. XIII. Us. et Praest. Num. p. 536., unice verum est ἐδθρηεῖν. Habent saepe numi veteres EYΘHNIAN, uti ἐδθρηεῖν τῶν πόλεων Ioseph. IV. B. l. 2. 1., et ἐδθρηεῖν καὶ ἐδετηρεῖν Philo Iud. de Ioseph. p. 542. A. B., passimque alibi, amat enim haec vocabula. Βουκόλιον ἐδθρηεῖν in Florileg. Stab. T. LXV. p. 417. Antipater, ζῶα ἐδθρηεῖν Dio Chrysost. Orat. I. p. 15. A. ut alios praeteream. *Ἐδθενεῖν* tamen in Aeschylī Eumen. v. 911. 947.; in Demosthene modo ἐδθρηεῖν, modo ἐδθρηεῖσθαι, ut Orat. pro Coron. p. 187. et de Legat. male gesta p. 249. reperies: ubi cum scripti libri dissentiant, non est, ut Thomae decreto moveamur, aut ab hac scriptura discedamus. Reg. *ἐδθενεῖσθαι*, Vat. *ἐδθενεῖσθαι*, quo modo in Synesii Epist. 94. sub finem olim ἐδθενεῖται, nunc in Petavii ed. ἐδθενεῖται τε καὶ πιαίνεται legitur. WESS.

323. 70. *Ἱστοριῶν γραφομένων*] *Ἱστοριογραφουμένων* Steph. ora et R. *Ἱστοριογραφουμένων* Co. M. Cl. 2. vulgatum supra L. I. 37. habuimus. WESS.

323. 74. *Ἀγρονομίων*] *Ἀγρονομίων* Co. M. Vid. supr. I. 5. WESS.

324. 77. *Κατασκευάσαντες ἀμόξας τετρακύνδλους*] Confer infr. L. XX. 25. et Io. Scheffer. L. H. Rei Vehicul. c. 9. WESS.

324. 82. *Ἐχόν αὖ θεαὶ βοῦς μὲν ἱερὰς etc.*] Post μὲν sequi debere δὲ, non τε, notissimum est. Si tamen reponitur hic δὲ, fuerit et in aliis multis huius voluminis locis eadem ratione reponendum. ΣΤΕΡΗ. Μὲν, quod antecedit, hic δὲ relativum suum necessario postulat. RHOD.

324. 86. *Τῆς Ὑμέως θυγατρὸς τοῦ Πηγεῖοῦ*] Haec iusta verborum distinctio: Edd. *θυγατρὸς τοῦ Πηγεῖοῦ* arctissime connectentes, Penei filiam faciebant; qua etsi olim plures opinione fuerint, testibus Criticis in Apollon. Rh. II. 502., non tamen Diodorus, quem vide supr. c. 71. WESS.

324. 88. *Περὶ τὸ Πήλιον τροφουμένης*] Pindarum O. IX. 6. Pythion. et Hesiodum, cuius versus Pindari interpretes exscripserunt, sequitur. Apollon. I. c. ad amnem Peneum oves pascentem proponit. Sed exiguo locorum intervallo distant. WESS.

324. 91. *Κατὰ τοὺς ὄστ. χρόνους τινὰ κίσαντα πόλιν etc.*] Battus est, de quo Callimach. H. Apoll. v. 65. cum nota Ezech. Spanhemii. WESS.

324. 94. *Ἀρισταίων*] *Ἀριστία* Co. Conf. Hemsterhus. in Luciani D. Mort. XI. 1. WESS.

324. 96. *Καλεῖν ἀπὸν Νόμιον, Ἀρισταίων, Ἀγορεῖ*] Ex Pindaro O. IX. 115. Pythion. Apollon. Rh. II. 509.

Ἐνθα δ' Ἀρισταίων Φοβῶ τέκεν ὄν καλέουσιν Ἀγορεῖ καὶ Νόμιον πολυλήτοι Λιμονίης.

Nonnus V. Dionys. v. 215.

Πρῶτος Ἀρισταῖος, Νόμιος καὶ ἐπιώνμος Ἀγορεῖς.

Sollerter autem ab Aristaeo inventa describuntur ab Oppiano IV. Cynaget. v. 267.

— — — *Πρῶτος ἐκεῖνος*

Κροπὸς ἡγαῖδος λιμοῦς ἔτραγεν ἐλαῖης.

Καὶ ταμίῳ πρῶτος γάλα πήξατο, καὶ ποτὶ σίμβλον

Ἐκ δοῦδος ἀείρας ἀγαρὰς ἐνέκλεισε μελισσας.

Quae quidem auctorem Siculum cum illustrarent, illi adstruere visum fuit. WESS.

324. 5. *Ἀκταίωνα* Reg. ut apud Euripid. Bacch. v. 337. vulgatum *Ἀκταίωνα* tuetur Callimach. Lav. Pall. v. 109. WESS.

324. 9. *Ἀκρωτηρίων*] *Ἀκρωτηρίων* M. ut infra L. V. 29. WESS.

Ἰβὶδ. Προηγεῖτο τὸν γάμον κατεργάσασθαι] Quaecum tandem? Fallor, aut iustum est, quod schedae optima offerunt. Ipsi Dianae vim inferre cogitabat; id indicant, quae mox succedunt, *τοῖς ἀλυσκομένοις πρὸς τὴν ἀζοινάνητον τοῖς γάμοις κατελέγητο, πρὸς τὸ συντέλεσαι τὴν ἰδίαν ἐπιθυμίαν, captis ferarum carnibus in Deam a nuptiis abhorrentem, ut satis suae libidini faceret, abuti voluit.* quo de hominis scelere tacent alii, diversas irarum Dianae causas proponentes in Ez. Spanhem. nota ad Callimach. Lav. Pallad. v. 113. Itaque per me tibi integrum est, eane Diodoro reddenda iterum, an subintelligenda arbitraris. Ego vero ἀπεφῆναιτο, tametsi manu exarati Codd. nihil iuvent, postliminio suam in sedem reduco. WESS.

324. 11. *Πρωτεύειν — ἀπεφῆναιτο*] *Ἀπεφῆναιτο*, Actaeon scilicet. Significationem vero *τοῦ πρωτερεύειν* hic πρωτεύειν habet. RHOD.

324. 14. *Κυελέροχο*] Quae viri doctissimi Is. Casaub. in Athen. II. 15. Ios. Barnes. ad Helen. Euripid. v. 639. adscripserunt, vulgatum tueri possunt. Ego tamen scriptum librum sequor. WESS.

325. 23. *Τὴν εἰς Κέω νῆσον μετάβασιν*] Cl. Salmasius Graecos ἐν Κῶ etiam de insula Cea dixisse hinc probat in Solin. p. 101.; Aristaeum enim post mortem Actaeonis Ceam insulam tenuisse consentire auctores, non Co: quod verissimum. De nomine insulae aliud ut opiner, Codd. et constans Graecorum consuetudo faciunt. Apollon. Rh. II. 521.

— — *Ἄπειν δ' ὄγε πατρὸς ἐφρατῆ*

Φθίν' ἐν δὲ Κέω κατενόησεντο λαὸν ἀγέρας

Παρόσιον. —

Id itaque amplector. Incolae *Κῶοι* in Schol. Apollon. II. 500. et 528., sed hinc adiuvandi. Prave ergo praestantissimus Rhodom. WESS.

325. 24. *Παρά τοῖς Κεῖοις*] *Κῶοις*. RHOD.

325. 27. *Γενομένης δὲ τῆς θυσίας κατὰ τὴν etc.*] Mansit incolis mos, ut sub ortum caniculae sacris operarentur, coniecturamque caperent, pestilensne futurus sit annus. Apollon. II. 528.

— — *Κῆω δ' ἔτι νῦν ἱερῆς*

Ἀντολέων προπάροιδε κινὸς ἕξονοι θυγιάς.

Cicero I. Divin. c. 57. *Etenim Ceos accepimus ortum caniculae diligenter quotannis solere servare, coniecturamque capere, ut scribit Ponticus Heraclides, salubrisne, an pestilens annus futurus sit.* Ibi Davisius, praetereaque Nonnus V. Dionys. v. 270. WESS.

325. 37. *ὑπὸ τῆς μητ. νόμης τὴν ἀναγωγὴν ποιησάμενον*] Vertitur, classe a matre *Nymphā* instructus, vereor ut bene. *Ἀναγωγὴ* nautarum est, cum oram solvunt, sive ἢ ἐπὶ *θάλασσαν τῶν ναυτιλλομένων ὁρίῃ*, uti explicat Schol. in Ptolemaei *Tetrabibl.* p. 15. *Ἀναγωγὴν ποιῆσθαι* iidem perhibetur, quum portu egressi alto se committunt. Diodor. Excerpt. Ursini p. 329. *καὶ κείθεν ἐπὶ Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποίησαντο, ἰνδὲ, ex Cypro, in Syriam versus navem solverunt.* Itaque non ὑπὸ τῆς μητρὸς, sed ὑπὸ τῆς μ. legitimum est, reddique Latine debet, a matre *Nymphā* solvens in *Sardiniam* transmisit. Quod Aristaei in eam insulam iter praeter *Servium* in *Virgilio* Georg. I. 14. tetigit quoque *Pausan.* X. 17. et ante eos natos personatus *Aristoteles* *Admirand.* p. 727. ed. Du Val. WESS.

325. 42. *Χάρμον καὶ Καλλικαριον*] *Sermonis* analogia hanc posterioris nominis scripturam adfirmat. *Aristaeus* ex proventu pulchrorum fructuum nomen formavit. *Τόπος καλλιιδενδρότατος καὶ καλλικαριότατος* est in *Polybii* L. V. 19. WESS.

325. 57. *Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Ἀρισταίου etc.*] *Aptius* *κάνταῦθα* quam καὶ ταῦτα legeretur. *STEPH.* Nihil admodum refragabor, si qui *Stephanum* sequi malint. Simile tamen hoc *Eunapii* in *Vit. Aedesii* p. 45. καὶ ταῦτα ἔτιτε *Σωπάτρον δέγγη* ὁ πάντα εὐδαίμων *Ἀβλάβιος*, atque ita *Sopatros* poenas felix alioqui *Ablabius* dedit. Posses minore etiam molimine, καὶ ταῦτη, si quid hic mutandum videatur. WESS.

326. 60. *Καὶ Βουτᾶ, βασιλέως τινὸς ἐγχωρίου*] De *Buta*, quem *Argonauticorum* scriptores domo *Atheniensem* perhibent, omnia occuparunt viri doctissimi *Ph. Cluverius* *Sicil. Antiq.* L. II. 1. p. 239. et *P. Burman.* *Catal. Argonaut.* WESS.

326. 62. *Ἀπὸ non est in Co. Cl. 1. quos sequi poteris.* *Diodorus* suum agnoscit supr. c. 76. WESS.

326. 65. *Κεμένην ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ τόπου*] Contende cum his *Polybianam* montis descriptionem L. I. 55. WESS.

326. 70. *Διόπερ — Ἐρονίην ὀνομασθήναι*] Id verius. Satis enim incommodum hoc quidem loco ὀνομάσαι. *Apollonio* IV. 917. sollemni poetis προλήψει *Venus* θεὰ Ἐρονκος μεδέουσα. WESS.

326. 76. *Οὐδέποτε διέλιπε τιμώμενον, ἀλλὰ etc.*] *Strabonis* aetate secus erat. *Νυνὶ δ' ὥσπερ ἀντὶ ἢ κατοικία*, inquit L. VI. p. 418. B., *λέκτανδρῆ καὶ τὸ ἱερὸν, καὶ τῶν ἱερῶν σωματῶν ἐκλέκοιτε τὸ πλῆθος.* Nunc ut oppidum id, *Eryx, virorum, ita templum quoque sacerdotum laborat penuria, multitudine servorum sacerdotum sublata.* Templi immensas opes enarrant *Aelian.* de *Animal.* X. 50. et *Pausan.* VIII. 24. p. 646. *Paullo* ante τῶν ἐξ αἰῶνος bene *Cl. Wetsten.*, ut *Dionysius* I. A. R. p. 3. μόνη τῶν ἐκ τοῦ παντὸς αἰῶνος. WESS.

326. 83. *Μετὰ δὲ ταῦτα Καρχηδόνιοι*] Non omnes tamen; siquidem *Hamilear* *Veneris* templum expilavit, pecunia inter milites suos divisa, etsi non impune, si fides *Aeliano* I. c. WESS.

326. 89. *Ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπιτυχεῖς ὄντες*] *Adscripserat* *H. Stephanus*, ut *Camusatus* notat, *margini* *Clar.* 2. *ἐπιτυχεῖς ὄντες* eo dici modo, quo *περιαλγῆς ὄντες* sunt οἱ *περιαλγῆσαντες*, quod verum est. *Rex* *εἰρηγικός καὶ ἐπιτυχῆς* *Artaxerxes* ob pacis studium et prosperum, quo usus fuerat, rerum successum infr. L. XV. 93. *Augustus*, cui omnia bene cesserant, *ἐπιτυχῆς ἐς πάντα ὧν* *Appiano* L. I. B. C. p. 604. et *Claudius Marcellus*, militia felix imperator, *ἐπιτυχῆς τὰ πολεμικὰ ὧν* eidem de *Bell. Hispan.* p. 475. Hoc rarum, cum de militibus hostium telis expositis, et qui sine errore petuntur, τοῖς δὲ *πολεμίοις ἐβλήτοι καὶ ἐπιτυχῆς πανταχόθεν ὄντες* idem *Appian.* *Syriac.* p. 175. WESS.

326. 95. *Τὸ σκνθρωπὸν τῆς ἐξουσίας ἀποθήμενοι*] *Remotis* potestatis insignibus, fascibus, securibus, lictoribus. Sic solebant, quoties magistratus quasi ad amicos agere volebant. *Morem* illustrat *I. Lipsius* in *Taciti Ann.* II. 53. Haud vero satis scio, an mox *γυναικῶν ὁμιλία* amplius et familiarius aliquid, quam sunt colloquia, innuat. *Multitudo* *ἱεροδόλων γυναικῶν*, quae corpore illic quæstum faciebant, id paene suadet, patiturque vocis usus. *Apud* *Philon.* *Iud.* I. *Vit. Mos.* p. 648. C. *rex* *Moabitum* *ἐπιτρέπει ταῖς γυναιξὶ τὰς ὁμιλίας πρὸς οὓς ἂν ἐθέλωσι ποικίσθαι.* Satis ille quidem impudenter, sed ad hunc locum oportune. WESS.

326. 2. *Χρυσοφορεῖν — — τῇ Ἀφροδίτῃ*] *Diodoro*, quantum recorder, *χρυσοφορεῖν* nunquam notat *aurum* alteri conferre, sed *auro* ornatu conspicendum se praebere. Infr. L. V. 46. *χρυσοφοροῦσι δ' ὁμοίως ταῖς γυναιξὶ, πλὴν τῶν ἐνωτιῶν.* et XIII. 82. *τὴν ἐσθῆτα μαλακὴν φοροῦντες καθ' ὑπερβολὴν, καὶ χρυσοφοροῦντες.* Quare nisi id velit, eas civitates festis *Erycinae* *Veneris* diebus aureo cultu in *Deae* honorem conspicuas atque in-

signes fuisse, *χρῆσοφορεῖν* similem τοῦ *δωροφορεῖν* potestatem induet. WESS.

327. 4. Τὴν περὶ τῆς θεᾶς ἑπαγγελίαν] Ἀπαγγελίαν lege, et in proximo versu Ἡραῖα pro Ἡρα. RHOD. Ἀπαγγελίαν Vat. optime. Vide supr. c. I. WESS.

327. 7. Ἡραῖα γὰρ ὄρη κατὰ τὴν Σικελίαν ἐστίν] Vibius Sequester *Hereum*, seu *Heraeum* potius, adpellat, *Chrysas*, inquit, *Syracensis ex Heraeo monte*, errans tamen in fluvii cursu, ut alias dicemus. Montes Heraeos longo tractu per Siciliae mediterranea fuisse porrectos, ostendit Ph. Cluverius L. II. Sicil. Antiq. c. 7. p. 326. WESS.

327. 10. Γλυκύντητι τῶν ἑδάτων διαφόρους] Nisi scripti libri alium verborum ordinem hoc loco et brevi post praescripsissent, in vulgatis acquievissem. WESS.

327. 22. Ἐρμοῦ μὲν καὶ Νέμης υἱὸν] His non dissimilia ad poetae Eclog. V. 20. Servius commentatur. Nil mirum ergo, si Mercurius Daphni amoris ignibus misere contabescentem primus consolatum adeat in Theocriti Idyl. I. 77., quippe pater. Scholiastes aliud divinatur, quod non probo. WESS.

327. 28. Ἐξεροεῖν τὸ βοσκολικὸν παίγνιον] Aelian. X. Hist. Var. c. 18. cum Daphnis visu esset ab irata Nympha orbatus, tum demum τὰ βοσκολικὰ μέλη cani fuisse coepta adfirmat, fuisseque eorum argumentum sive ὑπόθεσιν, τὸ πάθος τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς. Vide Iul. Scaliger. L. I. Poetic. c. 4. et Daniel. Heinsium Lect. Theocrit. c. 4. WESS.

327. 34. Μίαν τῶν Νυμφῶν ἐρασθεῖσαν] *Echenais* vocabatur, ut ex Timaeo, quem fortasse in his duces Diodorus sequitur, Parthenius Erotic. c. 29. docet: nam quae de *Xenea* Scholiastes in Theocriti Idyl. I. 65., ea nata sunt, sicuti pulvere animadvertit Heinsius, ex prave accepto Idyl. VII. versu 73. *Nomiam* tamen nominat Servius in Virgilio Eclog. VIII. 69. WESS.

327. 45. Ζάγκλον τῷ τότε βασιλεύοντι τῆς τότε etc.] Sunt apud Stephan. Byzantinum, qui urbis nomen ἀπὸ Ζάγκλον τοῦ γηγενοῦς derivent, fabulosa sectati: prudentiores a loci situ Siciliaeque voce Ζάγκλη sive Ζάγκλον, *falcem* notante, repetunt; atque hos princeps inter Thucydides VI. 4. ὄνομα δὲ τὸ μὲν πρῶτον Ζάγκλη ἦν ὑπὸ τῶν Σικελῶν κληθεῖσα, ὅτι ὄρεπανοειδὲς τὸ χωρίον τὴν ἰδέαν ἐστὶ, τὸ δὲ ὄρεπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. haec autem urbs primo quidem a Siculis *Zancla* vocata fuit, quod locus ille speciem falcis praeferat: *Zanclon* autem Siculi *falcem* appellant. ibi Hudson. et Duker. viri clariss. plura. WESS.

327. 47. Τὴν ὀνομαζομένην Ἀττήν] Describitur a Ph. Cluverio L. I. Sicil. Ant. c. 6. p. 84. WESS.

328. 54. Καὶ τὸν τόπον ἀπὸ τοῦτου Ἐγγιον ὀνομασθήναι] Plinius III. N. H. 8. Sicilia quondam *Brutio* agro cohaerens, mox

interfuso mari avulsa xv M. in longitudinem freto, in latitudinem autem M. D. passuum iuxta columnam Rheginam. Ab hoc dehiscendi argumento Rhesium Graeci nomen dedere oppido. De terrae motu, quo insula faucibus Italiae sit direpta, Aeschylus in Strabon. VI. p. 396. A.; quae veterum opiniones cum sola coniectura nitantur, multo similis vero est, Siciliam a primis rerum initiis fuisse insulam. Egregie haec de re post Marianum Valguarneram disputat Philip. Cluver. L. I. Sic. A. c. I. WESS.

328. 62. Πελοριάδα] Πελοριάδα Mut. Co. Conf. Ph. Cluver. I. Sicil. Antiq. p. 80. WESS.

Ibid. Τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος κατασκευάσαι] Invenio in Apollodori I. 4. 3. Ἡγιστότερον ὑπὸ γῆν οἶκον, sive *Vulcani opera sub terra structam domum*, quam Orion Neptuno consecraverit: quae hucine pertineat, non habeo dicere. WESS.

328. 68. Ἐν τῇ Νεκυίᾳ] Versu 569. Ulyssae XI. Sequentes autem versus eodem libro v. 308. reperies. RHOD.

328. 73. Ἐμφανῆζον καὶ προσθέμενος] Series orationis hoc exposulabat. Aloi filii nonnunquam *Ἀλωῖδαι*, frequentissime *Ἀλωῖδαι* dicuntur. Vid. Longin. de Sublimi dictione p. 48. Philostratum Heroic. c. 1. p. 671. Atticum apud Euseb. XV. Praep. Evang. c. 4. p. 795. Synesium de Insomn. p. 154., et quae Luciani Contempl. c. 3. adscripsit Clarissim. T. Hemsterhus. *Υἱὰς Ἀλωῖδης*, uti Noster, Apollon. Rhod. I. 482., quod tamen ligatae quam solutae orationi convenientius. Nihil itaque indigemus correctione Rhodom., qua *Ἀλωῖδας* hoc loco refingi in Addend. iussit. WESS.

328. 78. Μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα] Poetae ἀγακλυτὰ quae celebria sunt, ἔνδοξα, ἄγαν διαβεβημένα, ut Hesych. interpretatur. Idomeneus inde ἀγακλυτὸς Iliad. Z. 436.; poteritque adeo ἀγακλυτὸν Ὀρίωνα ipsius poetae, qui volet, auctoritate tueri. Ego vestigia meliorum Codd., quibus Homeri editiones consentaneae sunt, premere pergo. WESS.

328. 80. Αὐτοῦ παραγράφομεν τήνδε τὴν βίβλον] Iustus esse παραγράφομεν ostensum supr. I. 42. fuit. WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

LIBRUM QUINTUM.

329. 7. Καὶ Γαύλου] Γαύδον, quod Clarom. 2. praefert, est in Strabone variis locis. Nec recte tamen, ut infr. L. V. 12. ostendetur. WESS.

329. 8. Σαρδόνος R. V. recte. Vid. supr. IV. 29. WESS.

329. 27. Καὶ τῶν εἰς Χίον καὶ Σύμον etc.] Sic melius, ut L. V. 82. 83. indicabunt. In vulgato ἢ τῶν Ῥοδίων ἀποικία colonia est in insulam Rhodum deducta, ut ἢ τῶν Αἰγυπτίων ἀποικία, quae ex Aethiopia in Aegyptum fuerat missa, supr. L. III. 3., quod genus alias illustrabimus. WESS.

330. inser. Ἡ καὶ Νησιωτικῇ] Tametsi manu scriptorum Codd. nullus haec edat, ego addenda censui. Moveor Diodori exemplo, qui diserte c. 2. καὶ ταύτην τὴν βίβλον ἐπιγράφοντες ΝΗΣΙΩΤΙΚΗΝ, ἀκολούθως τῇ γραφῇ περὶ πρώτης τῆς Σικελίας ἐροῦμεν, hunc librum cum insularem inscripserim, ut titulo satisfiat, de Sicilia primo dicemus. WESS.

330. 14. Τίμαιος μὲν οὖν μέγιστην πρόνοιαν πεποιημένος] Hae in parte laudem Timaeus abstulit, ostentare solitus τὴν ἐν τοῖς χρόνοις καὶ ταῖς ἐναυγραφαῖς ἐπίφρασιν τῆς ἀκριβείας καὶ τὴν περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιμέλειαν, studium ac diligentiam in accurata temporum notatione, ut Polybius Excerpt. Vales. p. 1394. ait, uberiusque in sequentibus declarat; quam tamen hominis laudem mire foedavit incredibilis quaedam maledicendi et alios coarguendi libido, ob quam ἀλλοτριῶν ἐλεγκτικώτατος ἀμαρτημάτων Longino de Sublimi Dict. c. 4. p. 28., Istro vero apud Athenaeum L. VI. p. 272. Ἐπιτίμιος dici coeptus est. Hinc habet Diodorus et Strabo XIV. p. 949., ubi vulgatum Ἐπιτίμιος magnus Casaubon. haud iniuria corrigat. Confer infr. L. XIII. 90. WESS.

330. 19. Ὁ μόνον κατὰ τὴν λέξιν etc.] Cultae dictionis Venerem, ἡδονὴν ἐν τῷ φράσαι, Duris Samius aufert Ephoro, eo hoc in genere, teste Photio Biblioth. Cod. CLXXVI. p. 394., multo inferior. Nec videtur tamen eleganti orationis vi praecipuos Graecorum Ephorus aequiparasse, siquidem excellenti vir iudicio

Dio Chrysostom. Orat. XVIII. p. 258. C. τὸ ἕπτιον καὶ ἀνεμῆρον τῆς ἀπαγγελίας supinum eius ac remissum dictionis genus fuisse adfirmat. Monuit et hoc Gerh. Io. Vossius L. I. Hist. Graec. c. 7., cui adde Nostrum infr. L. XVI. 77. et I. 39. WESS.

331. 26. Pro γραφῇ repono ἐπιγραφή, STEPH. in Add.

331. 29. Ἀπὸ τῶν σχήματος Τοῖνακία] Illustrantur omnia haec a Ph. Cluverio L. I. Sicil. Antiq. c. 2. WESS.

331. 35. Πελωριάδος] Πελωρίδας Cl. Vid. supr. IV. 87. WESS.

331. 38. Σταδίων χιλίων ἑκατὸν ἑξήκοντα] Nunc numerus stadiorum IV M. CCCLX., cui vulgati libri XX detraxerant, egregie constat. Ipse insulae ambitus in veterum scriptis mire differt, his amplior, aliis contractior, quo de Cl. Salmas. in Solin. p. 95., et omnium accuratissime Ph. Cluverius L. Sicil. A. c. 3. p. 53. WESS.

331. 40. Φήμης — παραδεδομένης τοῖς ἐγγύοις] Hoc, aut ἐγγύοις praestat. Infr. c. 46. τῆς φήμης ταύτης τοῖς ἐγγύοις παραδεδομένης ἀελ. Cicero IV. Verr. c. 48. Vetus haec opinio est, quae constat ex antiquissimis Graecorum literis atque monumentis, insulam Siciliam totam esse Cereri et Liberae consecratam. Hoc cum ceterae gentes sic arbitrantur, tum ipsis Siculis tam persuasum est, ut animis eorum insitum atque innatum esse videatur. WESS.

331. 44. Ὑπὸ Διὸς ἀνακαλύπτρα τῇ νύμφῃ δεδούθαι] Mallem ἀνακαλυπτήριον. Plutarch. Timoleon. p. 239. D. εἶναι γὰρ ἱερὸν τῆς Κόρης τὴν Σικελίαν. ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ τὴν ἀνακαλύπτρα αὐτῆσι μυθολογοῦσι γενέσθαι, καὶ τὴν νῆσον ἐν τοῖς γάμοις ἀνακαλυπτήριον αὐτῇ δοθῆναι. Appellat ἀνακαλυπτήρια tertium a nuptiis diem, quo nova nupta amoto flammeo propinquis in conspectum veniebat, atque illa etiam dona, quae tum recens nuptae dabantur; quod cum uberius Ger. Langhaenius ad Longinum de Sublimi Dict. c. 4. p. 35. et Ezech. Spanhem. in Callimachi H. Dian. v. 74. declaraverint, verbum non amplius addam. Oportet tamen, mire Iupiter complexus Proserpinam sit, qui universam illi Siciliam (deparem enim nimis facit Schol. Pind. Od. XIV. 14. Olymp., asseverans τὴν Ἀρκάδα τῇ Περσεφόνῃ εἰς τὰ ἀνακαλυπτήρια ὑπὸ Διὸς δοθῆναι, poetaeque suo obloquitur Od. I. 17. Nemeon.) Thebasque insuper ἀνακαλυπτήριον, quod Euphorion in schol. Euripid. Phoeniss. v. 687. prodidit, praetereaque Cyzicum dotis nomine, ἐπιγραφῶν apud Appian. Mithrid. p. 371., contulerit. WESS. Tusor ἀνακαλυπτρα. nam sic quoque δέδακτρον, μήντρον et similia dicuntur. REISK.

331. 46. Οἱ νομιμώτατοι τῶν συγγραφέων] Vid. supr. L. 6. WESS.

331. 52. Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα] Odyss. I. 109., quem versum, obiter ut id addam, frequentissime adhibent

de ea rerum abundantia, quae nullo labore parta sponte sua nascitur, Lucianus de Merc. Cond. c. 3. Phalarid. II. 8. Philostratus Imagin. c. 9. p. 775., ubi prave ἀνήρωτα, Basiliius M. T. II. p. 68. D. WESS.

331. 55. Ἐν τε γὰρ τῷ Ἀσυνίῳ] Omnium hic ager uberissimus erat, et caput rei frumentariae, ut Cicero ait III. Verr. 18., sedesque olim Cyclopum et Laestrygonum, de quibus Homerus l. c. Confer Ph. Cluver. L. I. S. A. c. 10. p. 129. et Ezech. Spanhem. ad Callimachi H. Dian. v. 56. WESS.

331. 73. Τὸς — κίνας μὴ δύνασθαι σταβεῖν] Aristoteles Admirand. p. 723. cum de liliis ceterisque floribus, quibus campus hic vestitus, dixisset, ἂ τὴν σύνεγγυς χώραν, addit, ἐωδίας κίτροι, ὡσεὶ τοὺς κνηγειοῦντας, τῶν κονίων κροτουμένων ὑπὸ τῆς ὀδοῦς, ἐξαδυνατῶν τοὺς λαγῶς ἰγγεῖν. hunc sequitur Diodorus, ut saepe alias. WESS.

Ibid. Σταβεῖν] Σταβεῖν Cl. 2. Conf. supr. IV. 12. WESS.

332. 75. Ἔστι δὲ ὁ προσηγορευμένος λιμὼν ἄνωθεν μὲν etc.] Diceret haec e Cicero L. IV. Verr. c. 48. deponita et versa, Et raptam esse Liberam, quam eandem Proserpinam vocant, ex Eumenem nemore: qui locus, quod in media est insula situs, UMBILICUS Siciliae nominatur, et post pauca: Eana autem — est loco praecelso atque edito, quo in summo est aequala agri planities et aquae perennes, tota vero ab omni aditu circumcisa atque dirempta est, quam circa lacus lucisque sunt plurimi, et laetissimi flores omni tempore anni, locus ut ipse raptum illum virginis, quem iam a pueris accepimus, declarare videatur. Etenim propter est spelunca quaedam, conversa ad Aquilonem, infinita altitudine, qua Ditem patrem ferunt repente cum curru exstitisse, abreptamque ex eo loco virginem secum asportasse etc. quae summi Oratoris verba, conpluscita licet, negligenda non sunt visa. Alia post diligentem Ph. Cluverii operam collegit Ezech. Spanhem. in Callim. H. Cerer. 15. WESS.

332. 76. Ἐνδρος] Ἐνδρος R. Cl. 2. non male. Cicero huic agro aquas perennes tribuit. WESS.

332. 82. Δὲ οὐ μολογοῦσι τὸν Πλούτωνα etc.] Solinus c. 3. Quem propter (Eumenem campum) est demersum foramen, qua Ditem patrem ad raptus Liberam exeuntem fama est lucem hausturam: quae ex Diodoro ad verbum expressa Cl. Salmas. Exercit. p. 77. affirmat: mihi Ciceronianis videntur propiora. Mox δὲ ὄλον τοῦ ἐμωτοῦ παρμυμένοι θάλλοντα Ph. Cluverius L. II. Sic. Antiq. p. 316. concinnius arbitratur; Diodorum quippe, ut Agyrinensem, non fama, sed experientia haec explorata habuisse: cui non refragor. WESS.

332. 83. Ἐπέλθοντα Co. M., vulgò εἰσελθόντα parum op-

portune. Ph. Cluver. correxerat ἐσελθόντα L. II. p. 316., quo non indigemus. WESS.

332. 90. Καὶ κατασκευάζαν ποιῆ τῷ Ἀδ πατρὶ τὸν πέπλον] Non de floribus, ut vir doctissimus; vix enim inde toga contextetur: sed bysso, similive materia, e qua collato opere pepulum Iovi Proserpina, Minerva et Diana veteri more texuerunt. Addi autem Iovis hic πέπλος et Herculis ex L. IV. 14. poterit illis scriptorum locis, quae plena manu concervavit Ezech. Spanhem., ut pepulum virile vestis quoque genus fuisse contra Pollucem vinceret, ad Iulian. Caesar. in Notar. conprobationibus p. 125. WESS.

332. 96. Τὸς δ' ἐγγωρίους πόλιν αὐτῇ καθιεῖν etc.] Nusquam reperitur Siciliae urbs, quae Athenaei nomine fuerit insignis: quare falli heic putat nostri seculi geographos, qui τὴν πόλιν intelligunt dictam fuisse una cum agro Ἀθήναιον, cuius sane nulla alia apud rerum scriptores vel geographos exstet mentio. Ipsam autem Ἰμέραν Minervae ab incolis videri consecratam, et agrum circumiacentem dictam fuisse Ἀθήναιον ab incolis, Phil. Cluver. II. Sic. Antiq. p. 285. Cuius sententia si valeat, ut similis profecto veritati est, praestaret, τοὺς δ' ἐγγωρίους τὴν πόλιν αὐτῇ καθιεῖν. Coluerunt certe Himerenses Minervam, numisque inscriptam aliis ostentantur, quemadmodum in Parutae T. XCIII. De fontibus calidarum aquarum, qui Herculis tempore a Nymphis fuerint eo in tractu aperti, supr. IV. 29. WESS.

332. 99. Τὴν ἀπ' ἐκείνης Ὀρνυγίαν ὑπὸ τε τῶν χρησμῶν etc.] Dianae studiosissima Syrinx.

— Ὀρνυγίαν studiis, ipsaque colebat
Virginitate Deam.

in Ovidii l. M. v. 694. Oraculum, quo insulae hoc nomen firmatur, dabit Pausan. V. 7. WESS.

332. 6. Ἰεροὺς ὄντας καὶ ἀθίτους ἀνθρώποις] Lex eis eapi vetabat. Ἐν ταύτῃ τῇ γῆσιν οὐκ ἄρυσσασθαι, οὐκ ἰχθῶς λαμβάνειν νόμος Critici aiunt ad Pindari Od. I. Nemcon. princip. Hinc fiebat, cum et superstitione quadam cibos illis largissime dividerent, ut vocati adnarent, et cibis e largientium manibus intrepide caperent, quod de anguillis in hac Arethusa praeter Plutarchum T. II. p. 976. A. memoriae prodidit Aelianus VIII. H. A. c. 4., de aliis vero in Arethusa Euboeae prope Chalcidem sese non sine admiratione observasse significat Athenaeus L. VIII. p. 331. WESS.

332. 8. Παραδόξως ἐπεσημῆν τὸ θεῖον] Adscripsit excerptis Cod. Reg. vir doctus, an ἐπεμῆνισε? suspicatus vitii aliquid in hoc verbo inolevisse: sed il bene habet. Ἐπισημαίνεν ostentorum est, cum malum portendunt. Lucian. II. Hist. Ver. c. 41. τέρατα ἡμῶν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπεσημαίνεν. Deorum etiam

atque Heroum, qui irati futuram calamitatem signis ostendunt: Philostratus Heroic. c. 2. 9. *εἰ μὲν γὰρ κελουμένοι φαινόντο, ἀνέμοις ἐπισημαίνουσι τῇ χώρᾳ.* Pausan. III. 12. p. 236. *Ταλθύβλων δὲ τούτων μνήμια — Λακεδαιμονίοις μὲν ἐπισημαίνουεν.* Plura fortasse ad L. XI. 35. WESS.

332. 10. *Ἀναγορεύομεν ἐν τοῖς οἰκείοις χρόνοις*] Vide L. XIV. 63. 71. WESS.

332. 16. *Ἀνομοῖσαι τὴν Κόρην — ἀλγίστον τῶν Συρακ.]* Cicero L. IV. Verr. c. 48. *Abreptamque ex eo loco virginem secum asportasse Ditem patrem, et subito non longe a Syracusis penetrasse sub terras, lacumque in eo loco repente exstitisse: ubi usque ad hoc tempus Syracusani festos dies anniversarios agunt, celeberrimo virorum mulierumque conventu. Mox παρήγγυρον συχροτοῦσαι ex Reg. locum capessere posset vel ob hoc Iosephi II. Bel. I. 21. I. τειρομοσίων ἀνδρῶν στίγας συνεκρότησεν, ni scriptoris perpetua consuetudo obstaret. Vid. I. IV. 62. XI. 29. XVI. 92. XVII. 16. et de Cyane XIV. 72. WESS.*

333. 22. *Ταύρους συνδιδάξουσιν ἐν τῇ ἕλμῃ*] Manifestum hoc σφάλμα est. Quod etsi corrigi potest per *συνδιδάσκουσιν*, tamen animus huc magis inclinatur, ut *βυθίζουσιν* recipiendum arbitretur. Ad quod momenti etiam nonnihil affert praepositio *ἐν*, cum *παρὰ* sacrificandi verbum postulare. RHOD. *Δημοσίᾳ δὲ ταύρους βυθίζουσιν*] Bene Rhodom., cui scripti libri adstipulantur. Genus sacrificii frequens olim erat. Harpocration *Κάθειρος*, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἁμνός. ubi H. Valesius plura dabit. De Hercule, sacri huius auctore, L. IV. 23. WESS.

333. 27. *Αἰπιπύδας ἐκ τῶν κατὰ τὴν Αἴτην κρατήρων ἀναψαμ.]* Cicero IV. in Verr. c. 49. *Quam Proserpinam cum investigare et conquirere Ceres vellet, dicitur inflummasse tuedas iis ignibus, qui ex Aetnae vertice erumpunt. Quae Oratoris τοὺς κατὰ τὴν Αἴτην κρατήρας optime declarant. Lucretius de Aetna loquens L. VI. 701. paullo aliter:*

In summo sunt ventigeni crateres, ut ipsi

Nominant, nos quas fauces perhibemus et ora.

Hos, cum prima vice Siciliam adiret, spectatum profectus Plato est, *κατὰ θεῶν τῶν κρατήρων* Diogenes ait III. 18., pro quibus Athenaeus L. XI. p. 507. B. *τῶν ἑνῶζων χάρον*, quod idem. Neque enim audiendus Aldrobandinus, qui Athenaeum eo verbo Scyllae Charybdisque in freto Siciliensi miracula potius, quam Aetnaeos ignes ostendere voluisse arbitratur. Punices *ἐκ τοῦ ἑνῶζος τοῦ ἐν Σικελίᾳ* apud Theophrastum de Lapid. p. 394., et ὁ ἐν Αἴτῃ ἑνῶζ in Aristot. Admirand. p. 719. omnia alia docent. Conf. infr. L. XIV. 59. WESS.

333. 33. *Ὁ δῆμος — ἐλίμῃσαν τὴν θεὸν*] Nolui optimis schedis obniti. Infr. XV. 28. ὁ δὲ δῆμος μεταωρισθεῖς — *συγκατεστήσαντο.* et c. 63. ὁ γὰρ Ἀθηναίων δῆμος — — τὴν τῶν

Θηβαίων ἰσχὺν οὐ κατελάγησαν. et huius libri c. 7. et 10. Quam numeri enallage nihil familiaris. S. Paullus I. Corinth. XVI. 15. *οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανῶ, ὅτι — — εἰς διακονίαν τοῖς ὑλοῖς ἔταξαν ἑαυτούς.* Eunapius Vit. Proacres. p. 153. *τὸ δὲ ἔθνος ἐπὶ ποιητικῇ σφόδρα μαινόνται.* Alia supra II. 19. WESS.

333. 35. *Ἄ — ἐγένοντο*] *Ἐγένετο* Co. M. haud male quidem. Vide tamen supr. I. 93. II. 36. III. 21. WESS.

333. 45. *Τῆς μὲν γὰρ Κόρης τὴν καταγωγὴν ἐποιήσαντο*] Videtur *καταγωγῆς* vocabulum sollemne hac in re fuisse. Veneris quidem certe *καταγωγὴν* Erycini, cum suam in urbem eam redire sibi persuadebant, observabant, *καταγωγή* propterea cum diem adpellantes, quemadmodum eum, quo in Africam abire putabatur, *ἀναγωγή* apud Athenaeum IX. 11. Atque haud scio, an huc pertineat Hesychii *Κοραγεῖν*, τὸ τὴν Κόρην ἀπάγειν. ut sacrum sit verbum, quo raptam abductamque Proserpinam designent. Ipsa sollemnitas a Proserpina *Κόρη*, Syracusis *Κούρεια*, seu, quod verius, *Κόρεια* dicebatur, Plutarcho Dion. p. 982. E. auctore; quo nomine et ludi per Arcadium erant, obiter memorati a Criticis veteribus ad extremam Od. VII. Olymp. Pindari. WESS.

334. 49. *Ὅσῃν εἰκός ἐστι*] Aut subaudiendum reliquit Diodorus *κατὰ*, ut sit *καθ' ὅσῃν*, aut scripsit *μεθ' ὅσῃς*. STEPH. Si cui non placet *καθ' ὅσῃν*, ut H. Stephanus explet, is legere poterit *ὅσον*, vel quod potius, *ὅσους*, quod nimirum *τὰς χάριτας* respiciat. RHOD. Mallem *ὅσῃν*, ut referatur ad *ἀγνείαν* et *σπουδῆν*. Conf. Cicero IV. Verr. c. 49. WESS.

334. 55. *Ἔθος δ' ἐστὶν αὐτοῖς — — ἀισχρολογεῖν*] Morem repetunt a lambe, quae moestae Cereri suis dieteris risum moverit; *διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Θεομοφοροῖς τὰς γυναικίας σάωπειν λέγουσιν*, Apollodor. ait L. I. 5. 1. Quo festo Cereris die invicem se convitiis feminae lacescebant; unde, quod monere haud neglexit Io. Meursius Graec. Feriat., Cleomedes II. Meteor. p. 203. Epicureorum sordidas, et paene e lupanari petitas voces, similes adfirmat *τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητοῖς ἐπὶ τῶν Θεομοφοροῦσιν γυναικίων*, quippe quae obscenissimae omnium. Nec se duntaxat feminae maledictis lacerabant, sed et mares, vicem illis egregie reponentes, quod in Mysaeo prope Pellenen Thesmophoriorum die fieri testis est Pausan. extremo L. VII. Atque haec sunt *ἀισχρολογία πρὸς ἑροῖς*, de quibus Plutarch. de Orac. Defectu p. 417. C. et Aristides T. II. p. 276. etc. WESS.

334. 62. *Καρζίνος μὲν γὰρ ὁ τῶν τραγωδιῶν ποιητὴς*] Fuit eo nomine poeta Tragicus, domo Agrigentinus, fuit et Atheniensis: uter intelligatur, certo finiri non potest: sum tamen in Agrigentinum pronior ob ea quae de Syracusana eius mora adnectuntur. Agit de utroque H. Vales. ad Harpocrat. *Καρζίνος*, et Io. Meurs. in Biblioth. Attic. WESS.

334. 66. Κατεχώρισεν ἐν τοῖς ποιήμασι] Vide L. I. 31. WESS.

334. 72. Μαστήρ ἐπελθεῖν πᾶσαν] Illustrat hoc μαστήρος vocabulum St. Berglerus in Alciphron. I. Epist. 11., et T. Hemsterh. ad Lucian. D. D. XXVI. p. 285., quos vide. WESS.

334. 73. Σικελίας πάγοις] Lege Σικελίαν. RHOD. Citra dubium vera est Rhodomanni coniectura: nec aliud visum Hugoni fuit Grotio, ita citanti et elegantissime vertenti in Not. ad Excerpt. Tragoed. p. 1003. WESS.

334. 82. Θεσμοφόρον ἐπονομασθήναι] Dixit L. I. 14. et infr. c. 68. WESS.

334. 92. Ἀπό τινος Σικανῶ ποταμοῦ] Ph. Cluver. I. Sic. Antiq. c. 2. p. 26. et S. Bochart. I. Phal. c. 30. haec explicant uberius. WESS.

335. 98. Ἐπὶ τῶν ὄχρωτάτων λόγων τὰς πόλεις etc.] Perpetua ea consuetudo fuit rudi aëro. De Oenotro Dionysius I. Ant. Rom. p. 10. ἦκιστε πόλεις μικρὰς καὶ συνεχεῖς ἐπὶ τοῖς ὄρεσιν, ὅσπερ ἦν τοῖς παλαιαῖς τρόπος οὐκισσῶς. condidit oppida parva et contigua in montibus, qui urbes condendi veteribus mos erat. Quare Graeciae urbes antiquissimae, Thesiae Athenaeque, in excelsioribus collibus primam sedem habuere; censueruntque urbem ἄστυ dictam Grammatici παρὰ τὸ ἴσταςθαι, quod in montibus aut eminentioribus tumulis olim essent; ἐπὶ μετώρου γὰρ κεῖνται ἢ πόλεις Schol. ait in Apollon. I. 696. WESS.

335. 5. Καὶ πολλοῦ — ὄνακος ἐκχρθέντος] Scriptis Codd. repugnare nolui, praesertim cum ὄναξ non crateres tantum Aetnae, sed et ignis e montis vertice profluvium notet. Lyeurgus in Leoerat. p. 159. λέγεται ὄν ἐν Σικελίᾳ ἐκ τῆς Αἰτνῆς ὄνακα πυρρὸς γενέσθαι. Hermogenes II. Invent. p. 107. ἐνταῦθα ἐλαθεν ἀκρῶν ὄνα ἢ Αἰτνῆ. καὶ ὡς πυρρὸς ἔχει ὄνακας. A quo vicina omnia exurente fluente, proximum monti tractum, squalidum et siccum admodum, ὄνακα πυρρὸς adpellabant apud Appian. L. V. Bell. Civil. p. 1165. Dedi praeterea manu exaratis libris, ut suam in sedem rediret συνέβη φθαρῆναι τῆς γῆς ἐπὶ πολλὸν τόπον. cui per ellipsin expresso non admodum dissimile est infr. c. 9. πλεῖσταντες τῆς Σικελίας εἰς τοὺς τόπους, quo modo Diodorus saepe alias. WESS.

335. 11. Ἐκ τῆς Ἰταλίας τὸ τῶν Σικελῶν ἔθνος] Eadem habet Dionysius L. I. Ant. Rom. p. 17. WESS.

335. 18. Ὑσταται δ' ἀποικίαι τῶν Ἑλλήνων] De his Thucydides copiose princip. Lib. VI., et qui cum exponit Ph. Cluverius I. Sicil. Ant. p. 37. WESS.

335. 24. Σικελιώται προσηγορευθέντες] Mallem in Latinis Sicilienses, aut, voce Graeca servata, Siciliotae. Alioqui discrimen inter Σικελὸς et Σικελιώτας tolletur plane, quod tamen auctor disertè signat. Σικελοὶ proprie sunt οἱ ἐκ τῆς Ἰταλίας οἱ δὲ

ἐπίλυδες Ἑλληνες εἰσι Σικελιώται, ut Imper. Constantinus ait de Themat. Imp. Lib. II. Them. 10., etsi deinceps id cognomen cum omnibus insulae incolis communicatum videtur. WESS.

335. 26. Μεταβιβάζομεν τὸν λόγον] Alibi passim μεταβιβάζομεν scriptum est in huiusmodi genere loquendi. STEPH. Recipe futurum indicativi. Non enim adhortatio est, sed simplex propositio seu indicatio rei deinceps tractandae. Idem etiam alibi in mendosa coniunctivi descriptione huius verbi observandum. RHOD.

335. 30. Καὶ Ἐρικώδης] Videtur Rhodom. censuisse delenda haec esse: praeteriit quidem certe inter vertendum; ut numerum tamen expleret, Vulcaniam ceteris addidit, distinctam ab Hiera: quod eius institutum laudari non potest. Recensent inter VII Aeolias Ericodem sive Ericusum Schol. Apollonii III. 40. Strabo VI. p. 424. atque alii, sic dictam ab ericarum multitudine, qua nunc quoque referta manet. De Aeoliarum numero discrepantes veterum sententias examinavit Ph. Cluverius II. Sic. Ant. c. 14. WESS.

335. 31. Τερά Ἡφαιστοῦ] Male ita scribi Ioach. Kuhniius insulae nomen contendit; oportere enim Τέραν idque monuisse Hesychium, sed integrum; nam corruptum habere Τερας, σημεῖον pro σημείωσον, i. e. nota Τερα, nomen insulae, ne confundatur cum ἱερῶν, sancta. Sic ille ad Pausan. X. 11., cui etsi non consentiant Graecorum libri, quibus Τερά semper fere haec insula, neque favent admodum Hesychius, satis, ut ego quidem opinor, hac parte integer: σημεῖον enim adpellare signum videtur, quod in extispicio haruspices notabant, ut in Αἰνῶς, Δοχεῶν, Ἐγγύη, pluribusque aliis in locis; tamen non repugnabo, ut proprium insulae nomen a communi vocabulo tanto melius discernatur. WESS.

336. 41. Καὶ βρόμος ἔξαισιος] Contende cum his, quae ex Calliae L. X. Rer. Agathoclis exscripsit Schol. Apollonii Rhod. III. 40. IV. 764. quaeque Strabo disputat L. VI. p. 423. post Aristotelem L. II. Meteor. c. 8. WESS.

336. 50. Αἰαρόν Ἀύρορος — νόον] Non dissimilia Stephanus in Αἰαῖρα et Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 461.; Diodorus superiore libro c. 69. alios et diversa quidem opinatos exscripsit auctores. WESS.

336. 58. Καὶ τοὺς λαοὺς κοινῇ μετὰ τῶν etc.] Hoc egregium. Vulgatum ἄλλους exscriptorum errore hinc natum, ut saepe. Vid. supr. III. 43. IV. 55. WESS.

336. 65. Πρὸς ὃν μυθολογοῦσι τὸν Ὀδυσσεύ etc.] Homerus Odys. K, 2. quem vide: versus enim poetae illustrat. WESS.

336. 68. Καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ πυρρὸς etc.] Pro πυρρὸς videtur legendum ἀέρος, ex aeris etc. RHOD. Noli viro doctissimo adstipulari. Martianus Capella L. VI. p. 208. In qua Aeolus regnasse fertur, et a flamma in proximum prorumpente, vel eius fumo,

qui ventus flaturus esset, intellexisse, quod hodie quoque eius loci incolae certum est praesentire. Nec dissentit Strabo L. VI. p. 423., meritoque adeo Rhodomanni correctionem spreuit Cl. Salmas. in Solin. p. 96. Scripsi praeterea τοῖς ἑγγυωτοῖς: neque enim Aeolus ventos indigenas, sed civibus, qui flaturi erant venti, declarabat. WESS. E fumo insulae Strongylae, quinam futuri sint venti, in triduum praedicere incolae traduntur Plin. l. 3. c. 9. REINES.

336. 70. Ἐξ οὗ ταμίαν αὐτὸν εἶναι τῶν ἀνέμων] In Poetae Odys. K, 21., qui quoque sex illi filios tribuit v. 6. WESS.

336. 72. Φίλον τῶν θεῶν ὀνομασθήσεται] Hom. Od. 10. φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι. REINES.

336. 76. Ἰοκαστὴν καὶ Ἀγάθρον] Lege Ἰοκαστον ex Callimacho, cuius versum citat Tzetzes ad Lycophron. v. 45.

Ῥήγιον ὅστιν λιπὼν Ἰοκαστον Αἰολίδαο.

Et ex his locis Callimachi et Diodori corrigendus Eustathius ad Dionysium Periegeten v. 476., ubi pro Ἰοκαστον Ἀκαστον Αἰόλον nominat. PALM. Ἰοκαστον] Faciunt cum viro erudito Clarom. Codd., quos sequor. Paraphrastes Dionysii v. 462. εἰς δὲ τῶν νῆων (Αἰόλου) ὡς Ἰοκαστος Ῥήγιον ἔκτισε, τὴν πρώην Ἐρυθρὴν καλομένην, ὡς Καλλιμάχος, Ῥήγιον, καὶ τὰ ἑξῆς. Eustathii Ἀκαστον correxit quoque Ph. Cluverius L. IV. Ital. Ant. p. 1297. WESS.

336. 79. Τῆς Ἰταλίας ἀντέχευμος] Vertuntur haec obscurius peiusque negliguntur a Veneto. ἀντέχεσθαι τῆς Ἰταλίας est pertinacissime illi inhaerere, eiusque imperium capessere. Infr. L. XIV. 97. Lacedaemonii ἔγνωσαν ἀντέχεσθαι τῆς θαλάττης, decreverunt maris imperium, quod reciparant, studiosissime retinere. Sic Κριόσσοι τῶν πρωτείων ἀντίχεοντο in Excerpt. Vales. p. 353. et Philippus ἀντέχεσθαι τῶν κατὰ τὴν Ἠλικίδα πραγματίων ἔξεν in Polybii V. 101. WESS.

337. 85. Πρὸς ἄλληλα διεφέροντο — ἐπήκουον] Iure quis hic putet Diodorum scripsisse διεφέροτο, non διεφέροντο, non adeo ob vulgatissimam Graecorum consuetudinem neutra pluralia cum verbis singularibus construendi; sed quia insequitur ἐπήκουε. Si τὸ ἐπήκουε abesset, satis tolerari posset τὸ διεφέροντο, quamvis praecedat τὰ ἔθνη plurale neutrum. Ita Aelianus IV. Πουιλ. cap. 14. τὰ συναγθέντα χορήματα εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρονται. Mallem enim retinendo τῶν καταίρονται subscribere hic Cl. Kuhnio, quam cum Cl. Scheffero id sollicitare. Ita idem L. IX. 16. οὐ πιστὰ δοξοῦσιν. Ita alibi alibi. At vero, uti dixi, quia sequitur ἐπήκουε, videtur insolens. Haec Cl. Iensius Epist. ad I. G. Graevium p. 413. Ego quod in oratione insolens et minus concinnum videbatur, tametsi defendi fortasse posset his Eunnapii in Oribasio p. 174. ταῦτα μὲν οὖν εἶσι καὶ οὕτως ἔχει, auctoribus libris mutavi. Solent Graeci in hoc genere saepe variare, praecipue Noster. Vide supr. l. 93. H. 36. III. 21. V. 4.

et Herodot. II. 96. Arrian. IV. Exp. Alex. p. 181. et Indicor. c. 34. p. 349. cum notis Iac. Gronovii, praetereaque Hutchinson. in Xenophont. Agesilaum p. 76. et Is. Casaub. Animadv. Athen. VIII. 3. WESS.

337. 90. Ἐοῦθια προσγορεῖται] Habet hoc nomine urbem Siciliae ex Philisto Ethnicographus; quae huc viciniae fuerit, an longius remota, non constat. Conf. Ph. Cluver. l. Sicil. A. c. 10. et Cl. Havercampum, qui Xuthum in Leontinorum numo reperisse sibi visus est, ad Parutae Numism. p. 566. WESS.

337. 93. Ἀγάθρον] Ἀγάθροναι Mut. quo vulgatum non posterius. Vid. P. Cluver. II. Sic. c. 5. WESS.

337. 3. Καὶ μᾶλλον desunt Co. mallem copulam neglexisset solam, ut supr. IV. 54. WESS.

337. 5. Τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν βασιλέων] Lydos, puto, intelligit, quorum Alyattes Graccis per minorem Asiam civitatibus hoc tempore molestissimus erat, teste Herodoto l. 16. WESS.

337. 7. Πένταθλον τῶν Κνιδίων] Meminit eius ex Antiochi Syracusani Reb. Siculis Pausan. X. 11.; qui coloniae cum dux esset, propterea Lipara Κνιδίων ἵπποιος Thucydidi III. 88. et Straboni VI. p. 422. B., tametsi inter colonias et Rhodii essent. Epiteldas, qui Olymp. L. studio vicit, Ἐπιτελίδης in Dionysii IV. Ant. Rom. c. 1., sed, quod Noster, Laconicum magis est. WESS.

337. 11. Εἰς τοὺς κατὰ τὸ Αἰλίβιον τόπους] Pausanias l. c. ad Pachynum adpulsos ex Antiocho refert, victosque ab Elymis et Phoenicibus Liparam ceterasque Aeolias occupasse, eiectis incolis. Uter veriora tradiderit, Antiochusne an Diodorus, in tanta harum rerum caligine, quis decernet? Pertinent huc quae a Ph. Cluverio II. Sicil. Antiq. p. 403. disputantur. WESS.

337. 12. Ἐγεστούς] Conf. supr. IV. 23. WESS.

337. 24. Τῶν Τυόρηων ληστευόντων] Vide infr. c. 40. WESS.

338. 34. Ἐνίκησαν τοὺς Τυόρηους] Celebrat Liparensum has victorias Pausanias L. X. 16., donaque memorat Apollini Delphico in earum memoriam consecrata, quemadmodum et Strabo VI. p. 422. C. WESS.

338. 38. Ἐλαβον] Ἐλαβεν R. Mut. V. Vid. supr. c. 4. WESS.

338. 42. Πρὸς ὑγίαιαν τῶν νοσοῦντων] Insulae θεοῦ ἕδρα Strabo haud neglexit, de vi medica nihil addens. Plinius L. XXXI. H. N. c. 16. Nec vero omnes, quae sint calidae, medicatae esse credendum, sicuti in Segesta Siciliae, Larissa, Troade, Magnesia, Melo, Lipara. WESS.

338. 50. Οὐδαμοῦ γὰρ τῆς οἰκουμένης τῆς στυπτηρίας etc.] Errat Diodorus. Alumen non in Melo tantum et Lipara, sed in Sardinia, Phrygia, Armenia atque Aegypto proveniebat, ut Dioscorides L. V. 123. docet: quorum quidem Melinum et

Aegyptium frequentis olim usus in re erat medica, saepe propterea memoratum ab Hippocrate de Ulecrib. p. 876. et seq. Quin in Aegypto tanta eius copia erat, ut Amasis *γλῖα στεπτηρῆς γάλακτι* Delphis, dona undique ad templi instaurationem colligentibus, dederit apud Herodotum II. 180., quo Historici loco quid Clarissim. Iac. Gronovius ex Cod. Mediceo mutarit, haud quidem ignoro: nec sequor tamen; nam et *στεπτηρῆς*, quae *στεπτηρῆς* locum eius imperio occupavit, Graeciae ignota vox est, et ex alumine divendito Delphi aequè pecuniam in usus templi quam ex *aromate odorato*, quod *στεπτηρῆς* dicitur notare, insumere potuere. Verum hoc obiter. Diodori errorem tetigit et Is. Casaubon, in Strabon. VI. p. 423. WESS.

338. 56. *Μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος, κακοπόροος δὲ*] *Insulam incultam et tenuem*, cuius ager miser atque ieiunus, adpellat Cicero III. in Verr. c. 37., ut tanto acrius insulae depeculato-rem urgeret, credo: alioqui Liparae γῆν εὐχαριῶν praedicat Strabo. WESS.

338. 66. *Ἵστιάδης ὀνομαζομένη*] Mela inter VII Aeo-lias illi locum dedit L. II. 7. 123., notatus propterea a Ph. Cluverio II. S. A. c. 14., quem vide. WESS.

338. 71. *Ὅδοι δὲ ταραχώδεις ὄντες* etc.] Bene Plato L. I. de Rep. p. 630. B. *τῶν μισθοφόρων οἱ πλείστοι γίνονται θρασυεῖς καὶ ἄδικοι καὶ ἔβριστοι καὶ ἀφρονέστατοι σχεδὸν πάντων.* et Appian. IV. Bell. Civil. p. 1085., quem nunc non exscribo. Carthaginienses mercenario milite plurimum fuere usi, expertique saepe magno suo malo sunt, nihil eo magis infidum et ad turbas faciendas paratius esse. Huc spectant prudentissimi scriptoris Polybii monita, quibus res, bello inter Carthaginienses et mercenarios milites gestas, orditur L. I. 65. WESS.

339. 81. *Τῆς διαφορᾶς — ἐκαιομένης*] De rixa, ira, odio, bello, cum gliscunt, nihil tritius. Vid. XIII. 112. XIV. 77. XV. 92. XX. 33. et Polyb. II. 1. WESS.

339. 8. *Κρατίστους δὲ τοὺς ὀθόνια ποιοῦντας*] Hesyehius, *Μελιταῖα, ὀθόνια τινὰ διάφορα ἐκ Μελίτης τῆς νήσου.* Hinc vestis Melitensis, et Verri Melita *textrinum per triennium ad muliebrem vestem conficiendam fuit*, in Ciceronis II. Verr. c. 72. et IV. 46. Conficiebatur autem tenuissima haec vestis ex arborum lana, quae Graecis *ἐριόφυλον*, nobis vulgo *Gossipium*, sicuti ex Quintino docetur in Cluverii II. Sicil. Ant. p. 436. WESS.

339. 11. *Κατεσκευασμένος — γέισσις*] Male Schol. Vaticanus; melius Grammaticus in Biblioth. Coisl. p. 470. *Γέισιον καὶ γέισον, τὸ ἄκρον τέρχον ἢ στεφάνωμα οἴκου, καὶ γέισσα τειχῶν ἄκρα.* quo modo Euripid. Phoeniss. v. 1165. 1187. et Alexandrini Interpretes Ezech. XL. 43. ubi Hieronymus mire aestuat, neque, ut se expediat, invenit. De Martiano in Hieronymi T. II. p. 370. idem non iniuria dixeris. Iam, quod Cois-

lin. Cod. praefert, *γυψώμασι*, manifesta est vocis *ζονιμάτων* interpretatio. WESS.

339. 17. *Τοῖς τε βλοῖς ἀνέδραμον*] Sic L. XI. 72. de Syracusanis, qui brevi magnas sibi opes paraverant, *ταχὺ ταῖς ἀσείαις ἀνέτρεχον*, pro quibus *ταχὺ προσανέδραμον ταῖς ὀσείαις* L. XVI. 14. Quod prae manibus est, recurrit Ecloga II. L. XXXIV., ubi Carthaginienses *ἐπὶ πολλὸν τοῖς βλοῖς ἀναδραμόντες*. Sumptum ab arboribus ceterisque videtur, quae in altum sese erigunt. Eunapius Excerpt. Hoeseh. p. 12. *παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκειῶδον πρὸς τε τὴν εὐχρασίαν τῶν ἀέρων ἀνέδραμον*, i. e. *subolescebant egregie*. Adde eiusdem vitam Acaei p. 166. WESS.

339. 19. *Γαῦλος*] *PLEBS GAULITANA* in Thes. Gruter. p. ccccxv. 3. iustum verumque hoc esse confirmat. Vid. Inscript. Gauli cum Gualtheri Animadv. p. 864. et Ph. Cluver. II. Sicil. A. p. 444. *Γάβδος* et *Γαῦδος*, ut alibi insula adpellatur, scribentium peccato hinc originem traxerant. WESS.

339. 23. *Ὁ μόνον τοῖς ἐμποροῖς ἀλλὰ καὶ* etc.] Absurdum non est *ταῖς ἐμποροῖς*, ut naves onerariae intelligantur: habet enim ex Nonno *ἐμπορον ἔδραν*, quae aliis *ἐμποροῖσι*, II. Stephanus Thesaur. T. III. p. 184., et sunt eius generis vocabula pleraque originis et formae adiectivae; nec recipio tamen, cum ex edito commodus sit sensus. Portus, qui mercatoris navibus opportunus est, ipsis utique mercatoribus est accommodus. De Cercina, contra Africam posita, dixi ad Itiner. Anton. p. 518. WESS.

340. 29. *Αὐτὴ δὲ τῆς Αἰπάρου παραλίας ἀπέχονσα σταδ.* etc.] Turpe vitium his ingeneratum esse dubitari non potest. Doctissimus interpretes id quodam modo avertit; pravam tamen secutus rationem, eiecit, quae mordicus retinenda erant, servavitque, quod hinc longissime eliminandum est. *Quae a Lipara*, vertit, *C ferme stadia distat*. Atqui a Lipara longissime adest Iva, toto Tyrrheno mari inde disparata. Distat ea insula a continenti stadiis circiter C, sicuti ad Anton. Itiner. p. 513. ostendi. Scripsit ergo Diodorus, *αὐτὴ δὲ τῆς παραλίας ἀπέχονσα σταδίων ὡς ἑκατὸν*, ipsa a continente stadiis C disiuncta est. quo fere modo Poggius Graeca expressit, ut merito suspiceris, eum suo in libro inportunum *Αἰπάρου* vocabulum haud invenisse. Id mihi quidem certe exploratissimum est, vocem eam aut esse *παραδιόρθωσιν* sequentis *παραλίας*, aut ex superioribus intempestive in hanc sedem demigrasse; quam tamen tueri eam passus sum, quod Codd. scripti pertinacissime defenderent. Insulae nomen eodem modo Stephanus Byzantinus, a Berkelio et Gronovio recte correctus, explicat. WESS.

340. 34. *Πολλὴν ἔχοντος τοῦ μετ. διαφλειαν*] Melius erit *ἔχοντες*, cuius etiam in mentem doctissimo Rhodomanno venit. Quae vero hic disputantur de lapidibus in ferri massam eliquatis

haud bene respondent verbis Varronis apud Servium ad Aeneid. X. 174. *Nasci quidem in Ilva ferrum; sed in stricturam non posse cogi, nisi transvectum in Populonium, Tusciae civitatem:* quibus similia Strabo V. p. 342., ubi Casaubonus egregie. WESS.

340. 41. *Εἰς τὴν Αἰταιωσίαν*] Confer supr. IV. 22. WESS.

340. 45. *Τὰ μὲν εἰς ὄρ. τῆν. γαλιέροναι, τὰ δὲ*] Sic correxerat in Addend. Rhodomannus, quod a scriptis libris cum firmitur, pro reiectaneo non habui. Solent alioqui in usu harum vocum multa saepe variare, ut alias ostendi. Vid. infr. XVIII. 70. WESS.

340. 50. *Ὡς τριακοσίους σταδίους*] Eadem Strabo V. p. 341. C. et de Corsicae nomine Pausan. X. 17. p. 838. WESS.

340. 54. *Ἔχει λιμένα τ. ὄνομ. Συρακοσίων*] Habet hunc portum Ptolemaeus L. III. Geograph. c. 2., sed Romanorum more *Syracusarum* vocans. WESS.

340. 57. *Κάλαριν Φωκαῖς ἔκτισαν*] Lege *Φωκαῖς*. Millies erratum est in ea voce, et antiquorum plerique in eum lapidem impegerunt. Sed et aliud ulcus sanandum. Nam si ita Diodorus scripsit, non potest excusari, quin sit eius grave *μηριονικὸν σφάλμα*. Calaris enim numquam fuit Cyrni insulae, quae postea Corsica dicta est, sed Sardiniae, ubi et adhuc durat nomen, et est nunc Sardiniae velut metropolis, sita ad mare meridiem et Africam versus longe a Corsica. Id non potuit ignorare suo tempore Diodorus. Nam T. Livius coaevus Diodoro de ea civitate Lib. XXIII. 40. quater mentionem fecit, et ibi a T. Manlio Romanorum imperatore subductas naves ait, et ex tota narratione patet, eam a Romanis electam fuisse, unde bellum moverent contra Poenos, tanquam sedem belli et idoneam ad copias recipiendas, et ubi praetor Romanus habitaret. Ideo non credo Diodorum ita supine de ea civitate scripsisse, et eam a meridionali Sardiniae littore in Corsicam immenso errore transportasse. Ideo Herodoto auctore lego hoc loco audacter pro *Κάλαριν, Ἀλαλίην*. Sic enim ille antiquitatis Graecanae promus condus L. I. 165. de Phocaeis scribit: *πρὸς ταῦτα οἱ Φωκαῖτες ἐστέλλοντο ἐς Κόρνον ἐν γὰρ τῇ Κόρνω εἰσοον ἔπειτα πρότερον τοῦτων ἐξ Θεοπροπίου ἀνεστήσαντο πόλιν, τῇ ὀνόματι ἦν Ἀλαλίη, postea Phocaei Cyrum secesserunt; in Cyrno enim 20. annis prius ex oraculo urbem condiderant, cui nomen erat Alalia.* Legendo *Ἀλαλίην* omnia quadrabunt. At de Calari (quam etiam Plinius inter urbes Sardiniae recenset Lib. II. cap. 108) omnia pugnant. Calaris enim a Poenis condita fuit. Claudianus de bello Gildonico v. 520.

Urbs Libyam contra Tyrio fundata potenti

Tenditur in longum Calaris.

Et haec credo sufficiunt ad firmandam nostram emendationem. PALM. *Κάλαριν Φωκαῖς ἔκτισαν*] *Quisquis haec Diodori conferet cum iis, quae de Alalia habet Herodotus I. 165., fatebi-*

*tur Alalam et Caralim idem esse oppidum. Nec est, quod quis putet hanc vocem in Diodoro esse corruptam: nam Florus etiam et Iornandes vocant Caralem, voce ex Carali deservā. Itaque urbs fuit binomia. Prius nomen a Phocensibus impositum est Alalia, quod Romani scriptores mutarunt in Aleriam, et Zonaras in Οὐαλερίαν Valeriam. Posterius Caralis, quod illi Poeni indidere. Haec S. Bochartus L. I. Phal. c. 32., quorum describendorum taedium devoravi, ut, quid pro vulgata dici posset, pateret. Ego eam corruptam esse non dubito: neque enim vir longe doctissimus probavit, in Corsica hoc nomine urbem fuisse. Florus, quo teste utitur, in mendo est L. II. 2., quod dudum viri egregii eluerunt. Flori pravam scripturam secutus Iornandes est, ut solet. Quis ergo alius opinioni auctor superest? Nec rescripsero tamen cum Palmerio *Ἀλαλίην*, quod id vocabulum longius distet a *Calari*, verum *Ἀλαλίην*, ut Ph. Cluverius II. Sicil. Antiq. p. 507., aut *Ἀλερίαν*. *Nicaea*, quae huic iungitur, haud neglecta est ab Ethnographo in *Nizzaia*, sicuti a plerisque aliis; Cluverius eandem putat ac *Marianam* coloniam, coniectura eleganti, sed dubia. Id bonum factum, quo Palmer. *Φωκαῖς* hinc ablegandos censuit. Consentiant res ipsa et scripti Codd., quibus repugnare temerarium est. WESS.*

341. 63. *Φυγομένων τοῦτων διαφιλῶν*] *Suspicio Diodorum scripsisse διαφιλῶς. Non nego tamen, τὸ διαφιλῶν valere posse, at ego ita suspicio. Sequitur paullo post, διαφιλῶς πάντα ταῦτα παρεχομένης τῆς χώρας, ubi aequè potuisset διαφιλῆ. Sic Io. Iensius Epist. ad Io. G. Graevium p. 415., cui praeiverat Rhodomannus, itidem διαφιλῶς in Addend. corrigens. Neutri accedo: adaeque enim commode adiectivum simili verborum in ordine adhibueris, quam adverbium. Noster supr. I. 34. πολλὰ δὲ ἄλλα — διαφιλῆ φέρεται κατὰ τὴν Αἴγυπτον, et infr. c. 18. καὶ λίθους διαφιλῆς ἐπιπύθεισιν. Iosephus I. Belli I. c. 21. 10. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔξωθεν τοῖς — — περιγεῖσθαι πλοῦτον διαφιλῆ. Appianus Mithridat. p. 318. Κόρων αὐτῶν ὑπέρνων δεχομένων, quibus locis, plura enim nunc non stipabo, Appianus ἀσμένως, et ceteri διαφιλῶς, si animo ita libuisset, amplecti potuerant. WESS.*

341. 64. *Τὰ Κόρνια ἀνδρ. διαφέρειν δοκεῖ τ. ἀλ. δούλων*] Strabo omnium nequissima et prorsus nulli rei esse tradit e Corsica mancipia L. V. p. 343.; prae se enim miram feritatem ferre ac indole esse belluina, proptereaque aut vitam gravari, aut, in ea si perseverent, impatientia ac stupiditate dominos obtundere. ἢ γὰρ οὐκ ὑπομένουσι ζῆν, ἢ ζῶντες ἀπαθεῖα καὶ ἀναίσθησία τοὺς ὠνησαμένους ἐπιτίθουσι. WESS. Strabonem I. V. vide, qui in Corsis mancipiis Romanos mirari τὸ θρηγιδῆς καὶ βοσκη-μακιδῆς scribit, idque de Sardis verum esse refertur ab Eust. in Dion. ita ut quod de his et de illis possit intelligi. REINES.

341. 69. *Μυκοῖς* St. m. Cl. C. M. quod verius, probatum-ue a Cluver. Sic. A. L. II. p. 503. WESS.

341. 82. *Ὁ δ' ἀνὴρ αὐτῆς ἀναπνοῶν ὡς νοσῶν*] De Tiba-
renis Apollon. Rhod. II. 1013. similia plane.

*Ἐνθ' ἐπεὶ ἄρ' κε τέωνται ἐπ' ἀνδράσι τέσσα γυναικας,
Αἰτοὶ μὲν στενάχουσι ἐν λεχέεσσι πεισόντες
Κρόατα θησόμενοι.*

Quae Latina ex parte fecit Valer. Flaccus V. 150.

— — *Ubi deside mitra*

Foeta ligat, partuque virum fovet ipsa soluto.

Habet etiam Strabo de gentibus ad septemtrionem positis, quae ridiculum hunc morem firmant L. III. p. 250. A. WESS.

341. 86. *Μέλι — παντελῶς γίνεται πικρὸν*] Virgilius Eclog. IX. 30. *Sic tua Cyraeas fugiant examina iaxos.* Ubi Servius, *Taxus venenata arbor est, quae abundat in Corsica. Haec autem insula Graece Cyrne dicitur a Cyrno Herculis filio, unde fecit hanc derivationem Cyraeas taxos. i. e. Corsicanus, quibus pastae apes mel amarissimum faciunt.* WESS.

341. 91. *Τῷ μὲν μεγάλῳ παρακλήσιος τῇ Σικελίᾳ*] Rhodom. vertentem, *Siciliam magnitudine adaequans*, reprehendit Ph. Cluver. L. I. Sicil. A. p. 57.; id enim noluisse Diodorum, sed *Sardiniam fere aequare magnitudine Siciliam.* Cui adstipulor. *Παρακλήσιος* id quod simile est, etsi non semper omni ex parte, exprimit. WESS.

341. 94. *Ὀντων αὐτῶν πολλῶν ἐκ τῶν*] Adstruunt his scripti Codd. *Θεσπίων* aut *Θεσπίων* vocabulum, mihique persuadent, quinque haec vocabula ab hoc loco esse aliena, et in cum imprudenter inculcata ex sequenti versu. Aufer ea, et oratio, nunc aspera et impedita, uno lenique tenore decurret. WESS.

342. 3. *Τὸν μὲν λαὸν ἀπ' ἐαυτοῦ προσηγ. Ἰολαίους*] Confer L. IV. 30., ubi plura de hac colonia. WESS.

342. 5. *Πρὸς βίον ἀνθ. ἐδδαίμονα, ὦν ἐπομημίματα*] Sic scripsit: superabant tennes reliquiae veteris ubertatis et felicitatis, quaedam praeterea indicia eorum, quae Iolau ferebatur per insulam excitasse, quorumque meminit Aristoteles Admirand. p. 726. et Pausanias X. 17. WESS.

342. 18. *Ἐρετρον πολλὰς ἀγέλας βοσκημάτων*] Abundabant in insula arietes, qui lanae loco caprinum villum ferebant, victumque et vestitum Sardis uberem ministrabant, *Musmones* adpellati in Strabon. L. V. p. 344. Vestis, quae genti *mastruca*, quamque Hieronymus perstringit, principio libri in Luciferianos scribens, *nec ob Sardorum tantum mastrucam Dei filium descendisse*, vestis, inquam, ex musmonum pellibus consuta, id sibi proprium habebat, ut hieme calefaceret, aestate refrigeraret, si Aeliano de Animal. L. XVI. 34. fides est. Adde Hadr. Turnebum L. XX. Advers. c. 9. WESS.

342. 25. *Ἀσιολόγοις δυνάμει* St. m. aliique, quod probo. Vide tamen supr. IV. 66. WESS.

342. 29. *Ἀχιερωτοὶ πολέμῳ δυνάμει δέμειναν*] Nisi haec acceperis de Sardis, qui miseram in montanis insulae locis vitam agebant, uti superius L. IV. 30. indicatum fuit, falsa et Romanorum monumentis contraria erunt. Sardinia iugum victoris populi snbiit, nec desierunt tamen *mastrucati latrunculi*, ut eos Cicero de Prov. Cons. c. 7. vocat, qui ex montibus egressi obvia quaevis agebant et ferebant apud Strabon. V. p. 344. Tiberius horum *latrociniiis coercendis* quatuor millia Iudaeorum in insulam deportavit, ut notum ex Taciti Ann. II. 85. WESS.

342. 41. *Ὀνομαζομένη Πιτυούσα*] Duae erant communi hoc nomine, quarum altera Ebusus, altera Ophiusa, Strabo III. p. 254. At Plinius L. III. 5. *Colubrariam*, quae *Ophiusa*, a Pityusis distinguit, non satis ex vero. Mela extremo L. II. unam ponit *Ebusum*, a Diodoro non admodum dissentiens. WESS.

343. 52. *Πόλις ἔχει — Ἐρετρον*] *Ebusus* aut *Ebesus* omnibus aliis audit. Quare Is. Casaubonus in Strabon. III. p. 254. et Cl. Salmasius in Solin. p. 198. mendi hunc locum arguunt, intercedente S. Bocharto L. I. Phaleg. c. 35. *Pro Ἐρετρον*, inquit, *plerique Ἐβουσον rescribi volunt. Sed rectum est Ἐρετρον, id est ἔρεζ Erez. Atque id puto fuisse tam insulae quam urbis aliud nomen Phoenicium, quod Graeco Pityusae nomine responderit. Num e duabus Pityusis quae maior est, id est Ebusus, Pityusa κατ' ἔξοχην vocatur a Livio, Diodoro, Plutarcho et Dioscoride. Neque factum est nomen a frutice pineo, id est, Chamacopety, ut in Plinio, sed a sylvae pineae, ut in Marciano, vel ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐτῇ φρομένων πιτύων, a copia pinorum, quae in ea nascuntur, ut in Diodoro habetur. Res clara ex Dioscoride, qui de resinis pineis ita habet L. I. 92. κομίζονται δὲ διάφοροι ἐκ Πιτυούσης τῆς νήσου, ἧτις κέεται κατὰ τὴν Ἰσπανίαν. praestantissimae autem afferuntur ex insula Pityusa, quae Hispaniae obiacet. Porro id ipsum sonat ἔρεζ Erez apud Phoenices. Haec tamen Bochartus: cuius opinio a vero proxime abesset, si *Ebusi* nomen ab auctore adiunctum foret. Iam vero caussa exputari non potest, cur *Eresum*, insulae urbem, Punico nomine designare voluerit, neglecto notiore *Ebusi* cognomine. Itaque in alteram partem pronior sum. *Ebusum* alii *Ἐβετρον*, ut Dio Cassius L. XLIII. p. 258. B., nuncupabant: inde facilis descensus est ad *Ἐρετρον*. WESS.*

343. 57. *Ἰσπετρον ἔτεσον ἑκατὸν ἔξήκοντα etc.*] Non satis constat, quodnam primum Carthaginis initium Diodorus statuerit, neque adeo finiri coloniae huius tempus distincte potest. Si eos secutus sit, qui urbis eius excidium in annum, postquam condita erat, 1300XXXVII referebant, deducta haec colonia est, Numae regis aetate. Sed haec diligentius alias vestigabimus. WESS.

343. 60. *Αὐτὸ τὸ τοῦ ἐνοικοῦντος γυμνοῦς — βιοῦν*] Livio eadem mens Epit. L. LX. *Praeterea res a Q. Metello Consule adversus Baleares gestas continet, quas Graeci Gymnesias appellant, quia aetatem nudi exigant. Baleares a teli missu appellati.* Quod addit Diodorus ἀπὸ τοῦ βάλλειν dictos videri *Bal-liares*, id Strabo XIV. p. 967. infitiat, e Phoenicum sermone natum id nomen indicans; e quo hand inepta coniectura eruit S. Bochartus L. I. Phal. c. 35. WESS.

343. 65. *Μετὰ τὰς ἐπὶ νήσους, Σικελίαν etc.*] Timaei apud Strabon. XIV. p. 967. verba his Diodori simillima sunt: *ὡν τὴν μετῶ φησὶ Τιμαίος μεγίστην εἶναι μετὰ τὰς ἐπὶ τὰς Σαρδὰν, Σικελίαν etc.* quibus Strabo subnectit, *ὡς ἀκρῆς λέγων, πολλοὶ γὰρ ἄλλαι μετῶν.* Recte quidem; sed ea invaluerat opinio, septem has insulas omnium esse maximas. Alexis id nos docet illis versibus, quos Imperator Constantius nobis servavit L. II. Them. 10. WESS.

343. 70. *Ἐπιγράφοντας ταῖς ὀνομασίαις*] Ruditu ne lectores obtundere nulli pergerent, orationem mutavi. A viribus eos laudari atque ob *κατεργῶν μένος*, quod illis poeta Iliad. P. 742. tribuit, pulcre memini. Quare egregiae vocis laudem animalii alius asserat. WESS.

343. 77. *Ἐκ τῆς στήθου*] *Ἐκ τῆς τετρακίδου ex terebintho* scribit Aristoteles, seu alius, philosopho paullo recentior, scriptor, Admirand. p. 725. his statim adstruens, *λέγουσι δὲ οὕτω τοῦς αἰκοῦντας αὐτὰς Ἰβήρας καταγίνους εἶναι, ὥστε ἀπὸ ἐνὸς σώματος θηλυκῶν δίδουσι τοῖς ἐκπύροις τέτταρα ἢ πέντε σώματα ἄρῶνα.* quae Diodori narrationi paene gemina sunt. WESS.

344. 90. *Ἐπιγράφουσιν ἐπὶ Γηρόβην*] Vide L. IV. 17. WESS.

344. 97. *Ἄλλῃ*] *Ἄλλ* Coisl. Vide Clar. Io. Fr. Reitz. in Lucian. de Conseriben. Histor. c. 5. WESS.

Ibid. *Ἄλλῃ ἀνοούμενοι γυναῖκας καὶ οἶνον*] Aristoteles: *στρατεύομενοι δὲ παρὰ Καρχηδονίοις τοὺς μισθοὺς ὅτιον λάβωσιν, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀγοράζουσι, γυναῖκας δὲ. οὐ γὰρ χρυσίον οὐδὲ ἀργύριον ἔξεστι πρὸς αὐτοῖς οὐδὲνα ἔχειν.* Carthaginien-sibus militantes stipendia ubi acceperint, nil nisi feminas emunt. *Aurum enim atque argentum apud eos possidere nefas est.* WESS.

344. 3. *Καὶ οἱ λοιποὶ — μίσθονται ταῖς νύμφαις*] Ferme conveniunt, quae de Nasamonibus Herodotus IV. 172. WESS.

344. 7. *Ὀπλισμὸς δ' ἐστὶν αὐτοῖς τρεῖς σφενδόνας*] *Tribus quisque fundis praeficitur*, ait Florus III. 8. Lycophron. v. 636.

Τριπλατὴς δικήλοισ σφενδόνας ὀπλισμένοι. Strabo *σφενδόνας περὶ τῆ κεφαλῆς τρεῖς singulis dat*, paullo negligentius, L. III. p. 255. ubi Is. Casaubonus. WESS.

344. 14. *Τὸν πρὸ τῶν ἐπιπέσεων ἐφροσῶνας*] Hoc retineo. Infr. XIV. 108. *οὕτοι μὲν οὖν πολλὰς ὑπὲρ τῆς πατρίδος λαμπρῶς ἀγωνιζόμενοι πρὸ τῶν τεχνῶν etc.* Latinis nihil frequen-

tius. Frontinus I. 5. 5. *ad speciem retinendae urbis raros pro moenibus sagittarios reliquit.* Cremutius Cordus in Senecae Suasor. VII. p. 44. Ciceronis caput Antonius iussit *pro rostris exponi*, quorum loco Livius ibidem, *iussuque eius inter duas manus in rostris positum.* Plura Celeb. C. A. Duker. ad Florum IV. 2. WESS.

344. 19. *Αἱ συνεχῆς ἐκ παιδῶν μελέται*] *Certos quis miretur ictus, quum haec sola genti arma sint, id unum ab infantia studium? Cibus puer a matre non accipit, nisi quem, ipsa monstrante, percussit.* Sic Florus. Distinctius Lycophron v. 637. et Vegetius L. I. R. M. c. 16. WESS.

344. 28. *Κατὰ γὰρ τὴν Αἰθῶν καί ται μὲν πελαγία νῆσος etc.*] Quae maris Oceani contra Libyam haec insula sit, non dixero. Fortunatarum certe quidem una haberi non potest: obstant pleraque omnia, quae de ea praedicantur. Melius conveniret Platonis Atlantidis, nisi ea fluctibus hausta prorsus disparuisset: ait ipse Timaei p. 25. D. *κατὰ τῆς θαλάσσης ὄσσα ἠφανίσθη.* Vel sic tamen uber insulae et felicissimus habitus multum trahit ea ex Atlantide, ut ex philosophi Critia p. 112. videbis. Ergone una earum est, quae Americae adiacent, ipsave America? Ita visum olim fuit doctissimo Schmidio Dissert. de America, quam Pindaro suo adiunxit. At in eam Carthaginenses, postquam adversa tempestate acti semel cognoverant, instituta navigatione transmisisse, qui tandem credemus? neque enim vastum Oceanum spatium sine pyxidibus nauticae auxilio, quo defectos fuisse omnia arguunt, superare potuerunt. Fabulis itaque adfinia sunt, quae de hac insula produntur, id tamen indicantia, obscuram eius regionis, quam Americam vocamus, famam ex Carthaginensium navigationibus ad veterum aures dimanasse: quam rem et hoc Diodori loco et plurimum aliorum stabilitum ivit lac. Perizonius in Aeliani III. V. H. 18. WESS.

345. 38. *Κατεσκευασμένα κωθωνιστήριον*] Rarum hoc et in copiosissimis sermonis Graeci Thesauris neglectum, sed bonae tamen notae vocabulum est. *Ταῖς μεγάλαις κωθωνισόμενοι* Aristoteli Problém. III. 14., qui capacioribus poculis se invitant, et *κωθωνισμός* Problem. V. 38., largior conpotatio. Itaque *κωθωνιστήριον* locum indicat, ubi genio indulgent et potant. Habet Aethnaeus XI. 10. plura, quae vocem illustrare apta sunt. WESS.

345. 57. *Καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὀραίων*] *Haud recte interpres alia venusta et iucunda.* Intelliguntur *οἱ ὀραῖοι καλούμενοι καρποί*, de quibus Plato Crit. p. 115. A. et nos superius L. III. 69. WESS.

345. 62. *Φοίνικες ἐκ παλαιῶν χρόνων συνεχῶς πλεόντες*] Strabo de Phoenicum navigationibus L. I. p. 83. *αἱ καὶ τὰ ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἐπέληθον, καὶ πόλις ἐκτισαν γαζαί, καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς Αἰθῶς παραλλας μικρὸν τῶν Τρωϊκῶν ὑστερον* quae vera esse, ipsae nos Sacrae Literae docent. WESS.

345. 71. Τά τε ἄλλα κατασκευάσαν οἰκίως τοῖς τόποις] Nasci suspicio pisset, οἰκίως τοῖς τόποις scriptum fuisse primitus, praesertim cum ex patriae suae moribus omnia ordinarint Phoenices. At vetat Diodorus XV. 93. ἐκτόσας τὴν δύναμιν οἰκίως τοῖς τόποις. et XVII. 33. τῶν ἰππέων τὰς ἰσθμίας οἰκίως τοῖς ὑποκειμένοις τόποις διατόσας, i. e. ut loci natura ferebat. De templi Herculis Gaditani conditoribus, religione, vetustate nihil addam. Dixi ad Anton. Itiner. p. 408. WESS.

345. 85. Ἀπύσαι γνώριμον ἐποίησαν] Id si fecerunt, cur mox insulam ἀγνωσμένην ὑπὸ τῶν ὑπερχόντων vocas? Non sat commode divisa sunt temporibus tibi haec Diodore. WESS.

346. 88. Μὴ — πολλοὶ τῶν ἐκ τῆς Καρχ. εἰς ἐκείνην μετανοήσαν] Personatus Aristoteles Mirabil. p. 724. θανάτω ζήμιον τοὺς εἰς αὐτὴν πλεουμένους, καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας πάντας ἀγανίσαι, ἵνα μὴ διαγγέλλωσι, in insulam navigare poena capitis interdixisse, incolasque eius omnes e medio sustulisse, ne quis insulae opes aliis notus faceret, Carthaginensium magistratus affirmat. Adeo sibi non constant in fabulis digerendis. WESS.

346. 93. Ἀπύσαι πανοικίως εἰς ἀγνωσμένην — νῆσον] Strabo XIV. p. 988. B. Zenicetus ἐπέτησεν ἐαυτὸν πανοικίον. quo loco cur Salmasius in Solin. p. 563. legendum πανοικίαι edixerit, non intelligo. Philo Iud. Leg. Cai. p. 1000. E. ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Μάκρων πανοικίως ἱερσένετο. Macrone cum omni familia iugulato. et p. 1014. de Augusto familiae eius, Hierosolymitanum templum donariis instruente, ὥστε μονοῦ πανοικίως ἀναθημάτων πολυτελείας τὸ ἱερὸν ἡμῶν ἐκόσμησε. Strabo se ipse defendit L. IV. p. 294. A. et p. 299. B., cui patronum se Noster adiungit hoc loco et saepe alias. WESS.

346. 98. Τῶν Ἐρκενίων ὀνομαζομένων δρυῶν, οὗς etc.] Vitio versum Diodoro fuit, quod montes Hercynios omnium totius Europae fecerit maximos: quasi et Alpes et Pyrenaeum magnitudine superarint; cuius erroris, haud iniuria a Ph. Cluverio L. III. Ger. A. p. 213. animadversi, post haec immunis erit. Saltus Hercynii vastam amplitudinem exponit Iul. Caesar L. VI. Bel. Gall. c. 25. WESS.

346. 1. Ὡν ἐστὶν ἡ μέγιστη] Malim ὦν ἐστὶ μία καὶ μέγιστη. Quarum una est, et quidem maxima, quae Britannia vocatur. RHOD.

346. 5. Ὁ διὰ τὰς πράξεις ἐπονομασθεὶς θεὸς] Semper ita Diodorus, uti L. I. 4. IV. 19. infr. c. 25. et Excerpt. Vales. p. 345. Strabo III. p. 244. οἱ τοῦ Πρωπηθίου στρατηγοὶ καταπολεμήθησαν ὑπὸ Καίσαρος τοῦ Θεοῦ. ubi Casaubon. WESS.

346. 18. Τὸ καλούμενον Βελλέριον] Ptolemaeo hoc Βολέριον, alterum Ὀρζάς L. I. Geogr. c. 3. De laterum insulae producta longitudine alia atque alia veteres, invicem sibi parum con-

sentaneis. Vide Strab. IV. p. 304. Caesar. V. Bell. Gall. 13. et Britann. Roman. L. III. c. 1. Io. Horsleit. WESS.

346. 27. Κατοικεῖν δὲ φασὶ τὴν Βρεταν. ἀπὸ γέγονα γένη] Prudentius Tacitus Iul. Agric. c. 11. Britanniam qui mortales initio coluerint, indigenae an advecti, ut inter barbaros, parum conpertum. Nobis cognitum satis atque exploratum est, indigenas haud fuisse, sed magnam partem ex Gallia advectos, quae eadem Guil. Camdeni sententia principio Britanniae suae. WESS.

346. 30. Καθάπερ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων] Vide huius lib. c. 45., et de Britannorum essedis, sive cavinis potius, Caesar V. B. G. 15. et Tacit. Agricol. c. 12. WESS.

347. 35. Καὶ θησαυρίζοντες εἰς τὰς καταγέτορας οἰκίσεις] In Britannia si valuit, quod in Cappadocia et Thracia usus introduxerat, ut frumentum in specubus abderent, proba vulgata est. Varro I. R. R. c. 57. Quidam granaria habent sub terris, speluncas, quas vocant σείρους, ut in Cappadocia ac Thracia. Alii, ut in Hispania citeriore, puteos, ut in agro Carthaginensi et Oscensi. Alioqui damanda non est praestantissimorum Codd. scriptura, cui primas paene dederam, quod sequentia non adeo speluncas quam horrea desiderare videbantur. WESS.

347. 42. Καὶ τὴν τοῦ ἀέρος ἐξ. διὰ δ. παντ. καταγνωμένην] Errat. Caesar V. B. G. 12. Loca sunt temperatiora, quam in Gallia, remissioribus frigoribus. Nec abludit Taciti Vit. Agric. c. 12. asperitas frigoribus abest. WESS.

347. 56. Διαγνύς] Διαγνύδας Co., διαγνύδας Clar. male uterque. Vid. L. III. 12. WESS.

347. 57. Ἐν αἷς τὸν πόρον καταγεγασμένοι] Regii libri scriptura erranti debetur amanuensi: quis enim hic locus poro lapidi? Πόρος emolumentum est, ut μέγας πόρος Aeschyl. Prometh. v. 111., unde πόρος χρημάτων saepe apud Demosthen. atque alios. WESS.

347. 58. Καὶ τήξαντες] Κατατίξαντες non male, si καὶ, quod praepositio verbi absorpsit, restituatur. Mutin. WESS.

347. 60. Ὀνομαζομένην δὲ Ἰετιν] Vecta sive Vectis plerisque aliis. Refert huc Cl. Salmas. in Solin. p. 175. Timaei apud Plinium L. IV. 16. insulam Mictim, in qua candidum plumbum proveniat, relingens Ictim. Sed ea aberat a Britannia sex dierum navigatione, ut ibi additur. Fieri tamen potest, ut Timaeus, incertum vulgi rumorem secutus, in eo spatio aberraverit. WESS.

347. 72. Πρὸς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ῥοδανῶ] Ῥοδανῶ in margine annotatum isti praefendum iudico. Eridanus enim Italiae fluvius in mare Adriaticum longissimo istinc intervallo sese exonerat: cum Rhodanus per Celticam et Narbonensem Galliam decurrens inter Arelatum et Massiliam mari Gallico et Ligustico excipiat, et proximius ex Anglia iter praebet. RHOD. Πρὸς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ῥοδανῶ] Primitus Rhodanum flumen eiusque

ostia hic fuisse memorata, clarissime docetur cap. 38. huius libri. Librariis sollemne est hos fluvios commiscere, ut mox c. 25. WESS.

347. 77. *Ἡ προσυγορευομένη Βασιλεία*] Insulae huius meminerunt Pytheas in Plinii L. IV. c. 13. et Timaeus in eiusdem L. XXXVII. 2., succinique in eam fluctibus advecti: quae an *Scandinavia* sive *Scandia* sit, ut pertendit Ph. Claver. L. III. G. Ant. c. 38., an alia Baltici aut etiam septentrionalis maris insula, difficulter nunc finitur. Fama haec veteres cognita habuere, quae plerumque fallax. Id tamen recte, quod succinum hinc reptiverint, cuius uberrima et felicissima mater in haec usque tempora Borussia, docente Ph. Iac. Hartmanno Histor. Succini Prussici c. 2. WESS.

348. 79. *Ὁὐδαμῶν δὲ τῆς οἰκουμένης γαιώμενον*] Vero id absimile esse declarant Pliniana L. XXXVII. 2. et quae idem Hartmannus Hist. Succ. Pruss. c. 1. collegit. WESS.

348. 83. *Φαέθοντα τὸν Ἕλληνα μὲν εἶδον*] Fabulam, sive, uti censet, historiam Phaethontis *φρυσικῶς* et *φιλοσόφως* explanavit Proclus ad Timaeum Platon. p. 33. 34., risit autem, uti adsolet, Lucian. D. D. XXV. WESS.

348. 86. *Τὸ τέθραλλον*] Sic vulgatum τὸν τέθραλλον Rhodomannus correxit, faventibus scriptis libris. Recurrit idem vitium L. XVII. 34., quod fortasse patronum inveniet ob haec Euripid. Troad. v. 885.

— — Ὀν

Ἀστέρων ΤΕΘΡΗΠΠΟΣ ἔλαβε

Κρόκεος ΟΧΟΣ ἀναρπάσας.

At illi, uti poetae, id licuit: in soluta oratione alterum usu tritius. WESS.

348. 90. *Καὶ ποιῆσαι τὸν νῦν γαλαξίαν καλ. κόκλον*] Aliam circuli eius originem signavit Eratosth. Catasteris. c. 44. et Manilius, hanc tamen non praeteriens, L. I. 731. etc. WESS.

348. 1. *Γενομένης αἰείρου*] *Ἀπαγεγορευμένης* eleganter Strabo V. p. 329. B., quas quidem populos ad Eridanum irrito se labore quaesivisse Lucianus Elect. c. 2. scribit. Haec vero Diodori respexit Etymologus v. *Ἠλιάδες*. WESS.

348. 4. *Καὶ τὸ τούτων πέρας*] *Lege κατὰ τὸ τούτων*. STEPH. et RHOD.

348. 6. *Καὶ διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων — ἐλεγχόμενον*] In edd. *διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων — ἀποτελουμένων* habebat sententia. Hoc opportunum, et paullo ante usurpatum. Probo quoque Steph. et Rhodomanni *κατὰ τὸ τούτων*, aut, si mavis, *καὶ κατὰ τὸ τούτων πέρας*, quae voces frequentissime sese invicem loco detruserunt, altera alterius sedem occupante. WESS.

349. 24. *Καὶ πόλιν Ἀθηναίων — κτίσαντος*] Superius L. IV. 19. WESS.

349. 27. *Προσεδέξατο τὴν ἐπιπλοκὴν* etc.] Similem fabellam exsequitur in Erotic. c. 30. Parthenius de Celtina, quae Herculi filium Celtum, unde *Celtae* dicti, pepererit. Ammianus XV. 9. aliter: *Aborigines primos in his regionibus quidam visos esse firmarunt, Celtas nomine regis amabilis, et matris eius vocabulo Galatas dictos*. Aliter Etymologus v. *Γαλατία* ex Timaeo: *ἐνομάσθη, ὡς ἦρσι Τημαίος, ἀπὸ Γαλάτων, Κόκλιος καὶ Γαλατίας*, (lege *Γαλατίας* ex Theocriti Idyl. XI.) *εἶος*. Quo genere originationis in Graecia atque apud seculum prius nihil erat vulgatus. Si quid enim obscuri atque eruditionis reconditae gentium nominibus adhaeresceret, ecce tibi tanquam e machina Heros aliquis, qui regioni gentique nomen pepererit. *Hellas, Attica, Scythia, Carthago, Hispania*, et sine numero plures urbium populorumque id, si opus esset, firmarent. WESS.

349. 43. *Ὅν ἐστιν ἐν πρὸς Τορμαίους ἔχον συγγένειον*] *Aeduos* intelligit, quos Caesar L. I. B. G. c. 33. *fratres consanguineosque saepe numero a senatu adpellatos* scribit. Tacitus Ann. XI. 25. *Primi Aedui senatorum in urbe ius adepti sunt. Datum id foederi antiquo, et quia soli Gallorum fraternitatis nomen cum populo Romano usurpant*, ubi Diodori verba non neglexit Lipsius. WESS.

349. 50. *Διὰ τῆς ἰδίας φύσεως γερροσύνται*] Quum amanuensium incuria *φύσεως* et *φρυσικῶς* vocabula haud raro commutentur, quemadmodum L. IV. 58. et huius libri c. 36. factum animadvertimus, idem et hic usu venisse, suspicio fuit: pontis enim in modum flumina concreseunt, dum sparsa per aquam glacies ipso fluxu condensatur. Ego vero nihil innovo. Id significat, fluvios suapte natura, nulloque adeo ligni adhibiti auxilio, cum congelantur, pontibus quasi insterni. WESS.

349. 56. *Οἱ μὲν ἐκ λίμνῶν ἄβυσσῶν ῥέουσιν*] Aristophanes Ran. v. 137.

Ἐθῶς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἤξεις πάντῃ

Ἄβυσσον.

et *λίμνη ἄβυσσος ἢ ἐν Ἀργεῖ* apud Hesychium. Transit ad omnia, in quae humani ingenii acies penetrare nequit.

Τὶ δὲ μέλλω φρένα διὰν

Καθορῆν, ὅπιν ἄβυσσον.

Cui simile divinum illud in Psalm. XXXV. 7. *τὰ κρημάτα σου ἄβυσσος πολλή*. Quo de genere plura alia ad manum sunt, quibus nunc non utor. WESS.

349. 61. *Ἀλπειός* Reg. quod praestat. Vid. Aclian. XIV. H. A. 23. et Appian. I. B. Civil. p. 696. WESS.

349. 62. *Πέντε στόμασιν ἐξερευρόμενος εἰς τὴν ῥάλασσαν*] Sequitur imprudenter Timaeum, adfirmantem Rhodanum esse *πεντάστομον*, iure propterea castigatum a Polybio. Strabo L. IV. p. 279. A. *περὶ δὲ τῶν τοῦ Ῥοδανοῦ στόματων Πολύβιος μὲν*

ἐπιτιμῆ Τιμαίω, φήσας εἶναι μὴ πεντάστομον, ἀλλὰ δίστομον. Vel sic tamen Festus Avienus de Rhodano in Or. Maritima v. 680.

Et occidentem contuens evolvitur,

Patulasque arenas quinque sulcat ostiis.

adaeque errans, ut praeter Casaub. in Strabon. nuper ostendit Clariss. Astruc. Histor. Natur. Langued. l. 2. WESS.

349. 64. °O, τε Δανούβιος] Hocceine ab eo expectasses, qui Istri fluminis cursum tam distincte signavit L. IV. 58. Cogitaveram de *Dubi*, quem inopportuna librariorum natio in *Δανούβιον* convertit Epist. 38. Iuliani; sed is Arari miscetur, neque in Oceanum evolvitur. Melius conveniret *Duranius*, quem etsi in mare deferat Garumna, illi tamen iungitur iam *πελαγίζοντι*. Sidonius Apollinaris Carm. XXII. 101.

Et locus, irrigua qua rupe Garumna rotata,

Et tu qui simili festinus in aequora lapsu

Eris curvata, Durani muscose, saburra,

Iam pigrescentes sensim confunditis amnes.

At eius fluvii nomen a *Danubio* longius distat. Forsan ergo auctoris peccatum est, qui cum inaudivisset Danubii fontes in Galliae finibus scaturire, et Galatas omnes eos haberet, qui trans Rhenum versus Istrum incolunt, arbitratus est Istrum alium esse ac Danubium, et in Oceanum mare aquas demerere. WESS.

350. 66. °Εχειρώσατο τοὺς πέραν κυττοκοῦντας etc.] Et hoc nimium. Tu Caesarem inspicere L. IV. B. G. 19. et VI. 10. WESS.

350. 81. Καθόλου δὲ καταγίζοντες λάβρος] Eadem Strabo L. IV. p. 277. A. κατακλῆσθαι δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῶν οὐρανῶν καὶ γυμνοῦσθαι καὶ ὄπλων καὶ ἐσθῆτος ἀπὸ τῆς ἐμπνοῆς. Ventus hic *Melamboreas*, πνεῦμα μελαμβόρειον, sic enim recte refingit Is. Casaub., firmatque Iosephus III. B. I. 9. 3. de similis ingenii vento agens, Graecis adpellabatur, nunc parilibus potestatis vocabulo *Bise* indigenis notus, sicuti naturam eius declarans patefecit eruditissimus Astruc L. II. c. 8. Hist. Nat. Langued. WESS.

350. 85. Οὔτε οἶνον, οὔτε ἔλαιον φέρει] Id si de omni Gallia intellexerit, falsum videri omnes scimus. Prudentius Strabo IV. p. 268. WESS.

350. 87. Τὸ προσυγορευόμενον ζῆθος] Ex hoc Diodori loco Io. Is. Pontan. in Glossar. Prisco-Gall. et ante eum Pet. Ramus de Mor. Veter. Gallor. p. 9. vincere conatus est, zythum proprium esse Gallorum potum, non Aegyptium, ut censuit Plinius auctorque noster superius L. I. 34., vocemque ipsam Galliae esse originis; quam eorum opinionem refellit Io. Henr. Meibomius de Cerevis. c. 4. Mox καὶ τὰ κήρινα πλίνοντες citat Is. Casaubon, ad L. III. Strabon. p. 233., vasa intelligens: quod non probo. Auctor *oenomeli* designat, aut certe ζῆθος πύρινον μετὰ

μέλιτος ἐσκευασμένον, uti Posidonius in Athen. L. IV. p. 152. C. WESS.

350. 93. °Ερμαιον ἠγοῦνται τὴν τῶν Γαλατῶν φιλονικίαν] De illis, quae in luero putamus, hoc dici exemplis probat Desid. Heraldus II. Advers. c. 1., ipsa haec Diodori advocans. Plato Theag. p. 126. B. οὐκ ἔσθ' ὅ, τι τοῦτον μείζον ἢν ἔρμαιον ἠγῆσαιμιν. Demosthen. in Nausimach. p. 573. καὶ τὴν ἐξ ἀνάγκης ἠγοῦναι τῶν πεπραγμένων, ἔρμαιον νομίζοντες αὐτῶν. Plura omitto. Vide supr. III. 47. WESS.

350. 4. Καὶ μεγ. ἀποθήρηγνῶσα κολωνοὺς πληροὶ χρυσοῦ ψήγμ.] Habebant κολωνοὶ χρυσοῦ ψήγματος nescio quid asperum atque ingratum, quod veterum librorum auxilio sublatum nihil admodum cedet elegantissimis his lo. Chrysostomi T. III. p. 211. B. δι' ἐκείνων τῶν ὀρέων, μεταλλικὰ adpellaverat ante, ὁ ποταμὸς ὅρων καὶ τὴν χρυσίτην παρασίτην γῆν, Φησαυρὸς τοῖς παροικοῦσι γίνεται, ἐσχεδιασμένον παρέχων τὸν πλοῦτον. Nimium Galliae flumina curvis anfractibus in montium radices intracta, ablatos inde tumulos ramentis auri opplebant: haec mens Diodori, cui Strabo de auro in Galliae finibus reperto adsentitur L. IV. p. 290. et P. Marca L. I. Marc. Hisp. c. 13. WESS.

350. 7. °Ἐ συγκόπτοινοι] Lege καί. Tertio inde versu ἐν redundat ante ταῖς χαμῖνοις. Rhod.

351. 13. Περί δὲ τοῦ ἀγένης κήριος — ὀλοχρόσους] *Maniacos* vocabant. Τοῦτο δ' ἐστὶ χρυσοῦν ψέλλιον, ὃ φοροῦσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τορξήλον οἱ Γαλάται, Polybius inquit L. II. 31. Atque hinc Gallus quidam nudus, praeter scutum et gladios duos torque atque armillis decoratus apud Gellium IX. N. A. 13. ex Cl. Quadrigario. WESS.

351. 18. °Ανεμίνοις ἐξοῖται πολὺς χρυσοῦς] Habet ex Posidonio, quem in his ducem sibi sumpsit, apud Strabon. IV. p. 287., unde ad Tolosates haec pertinere novimus. WESS.

351. 24. °Ἐκ φέστωις ξανθοί] Nihil cognitius *flava*, *rufa* seu *rutila* veterum Gallorum et Germanorum coma, quam tamen Galen. in Hippocrat. de Ration. Vict. p. 31. ξανθὴν recte dici negat: οὕτως γοῦν τινες ὀνομάζουσι, inquit, τοὺς Γερμανοὺς ξανθοὺς, καὶ τοὶ γε οὐκ ὄντας ξανθοὺς, ἐὰν ἀκριβῶς τις ἐθέλοι καλεῖν, ἀλλὰ πύρροὺς. Sed hi colores levi discrimine distant, et voces permisceantur. Lipsium adi ad Tacit. Mor. Ger. c. 4. WESS.

351. 26. Σμῶντες τὰς τορξας συνεχῶς] Locum hunc tetigerunt viri egregii Is. Casaub. in Athen. L. IV. 10. Ezech. Spanhem. ad Callimachi Lav. Pall. v. 32. et Jac. Gronov. in Herod. IX. 109., docueruntque σμῶν et σμῶσθαι τὴν κεφαλὴν et τὰς τορξας non aliud esse, ac capitis crines detergere ac defricare: cui rei praeter calcis lixiviam Galli saponem etiam adhibebant. Prodest et sapo: Galliarum hoc inventum rutilandis capillis. Fit ex sebo et cinere. sic Plinius L. XXVIII. 12. WESS.

351. 27. Καὶ τοὺς τέροντας ἀνασιπῶσιν] Quae his apta connexaque erant, ἵνα διαφανεῖς ὦσιν, ut ambigua et ex glossa nata, induxi Codd. faventibus. Porro Poggium, *Satyris ad spectu puerisque similes*, ex fide sui libri vertentem quae mox sequuntur, coarguit P. Leopardus L. V. Emend. c. 13. WESS.

351. 36. Καθάπερ διὰ τινος ἡθμοῦ γέρεται τὸ πόμα] Ex Scholiastae Apollon. Rh. I. 1294. decreto τὸ ἡθμὸς διασίνεται, quod etsi Sigea Inscriptio observet, ab aliis passim negligitur. Vid. Antiq. Asiat. doctissimi Chishul p. 43. et de Gallorum Germanorumque in barbibus alendis studio et corporis cultu Ph. Cluverium L. I. Ger. A. c. 16. WESS.

351. 40. Ἐχόντων ἡλικίαν] Nescio an ἄρηθρον aut simile quippiam intelligendum sit: et tunc reddendum: *qui pubertatis annos attigerunt*. Versio nostra παιδῶν absque distinctione legit, ac si scriptum foret, ὑπὸ τῶν νεωτέρων, παιδῶν ἔχ. etc. RHOD. Παιδῶν ἔχόντων ἡλικίαν] Et ego haec arctissime iungo. Nam ἡλικίαν ἔχει adulti, quique aetate militari sunt, dicuntur, qui propterea saepissime οἱ ἐν ἡλικίᾳ Demosthen. Philipp. I. p. 31. Polybio III. 86. IV. 9. Nostro XIII. 85., sive ἐν ἡλικίᾳ στρατιᾶς L. XV. 52. Posses alioqui levi opera τῶν ἐν τῷ ἡλικίᾳ. quo modo Lysias Orat. Funchr. c. 15. τοὺς γεραιτέρους καὶ τοὺς τῆς ἡλικίας ἐν τῷ γεγονότι connectit. Prius praefero. WESS.

351. 42. Καὶ ὀβελισσοὺς πλήρεις κοίτων] Contende cum his Posidonii verba, ab Athenaeo L. IV. p. 151. F. exscripta. WESS.

351. 45. Τὸν Αἴαντα πυρρῶσθε] Iliad. VII. 321. RHOD.

351. 48. Καὶ μετὰ τὸ δέπνον] Idem mos heroum est apud Homerum, Achillis Iliad. XI. et XXIV., Nestoris et Pisistrati Odys. III., Menelai Odys. IV., Alcinoi Odys. VIII., Eumaei Odys. XV. RHOD.

351. 50. Πρὸς τὴν — ἄμιλλαν καταστάντες] Haud scio an necessarium sit cum Rhodomanno refingere in Addend. ἀναστάντες aut διαναστάντες propter Poetam Iliad. A. 385. Solent vulgato uti, quum de certamine inchoato meminerunt. Pausanias V. 25. p. 443. τοῦτοις τοῖς ἐν Μοτύῃ βαρβάρους Ἀκραγαντινοὺς καταστάντες ἐπολέμουν. Appian. III. B. C. p. 892. μὴ πρὸς ἐνόπλιος τοσοῦσδε ἀνοπλοὶ καθιστάμεθα. Quintilianus Declam. III. 12. De Italiae possessione certatur; pro aris et focis consistimus. Utatur tamen Rhodom. coniectura, qui volet. WESS.

352. 54. Τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἀθανάτους εἶναι] Imprimis hoc voluit persuadere, non interire animas, sed ubi alii post mortem transire ad alios; atque hoc maxime ad virtutem excitari putant, metu mortis neglecto. sic Caesar L. IV. B. G. c. 14. ubi Davis.: qua persuasione freti Germani apud Appianum Celtic. p. 1192. θανάτου καταφρονηταὶ δι' ἐπίδω ἀναβιώσεως. WESS.

352. 61. Καὶ ταῖς μάχαις χοῶνται συνηγοῦν] Etsi cum Caesare Iulio hoc pugnae genere nusquam congressi legantur, fuit tamen Gallici olim moris ex curribus pugnare. Philargyrius in Georg. Virgiliti III. vers. 204. *Esseda sunt vehiculi, vel currus genus, quo soliti sunt pugnare Galli. Caesar testis est libro ad Ciceronem III.* Multa millia equitum atque essedariorum habet Livius X. 28. *Essedis carrisque superstans armatus hostis*, Gallos describit, *ingenti sonitu equorum rotarumque advenit, et insolitos eius tumultus Romanorum conterruit equos*. Addit c. 30. fuisse, qui scriberent, eo in exercitu equitum sex millia, mille carpentorum fuisse. Quae si in memoriam redegisset Ph. Cluver. L. I. G. A. c. 45., profecto sibi haec excidere non passus esset: *Nec illos quidem Gallos, qui, magna Italiae parte occupata, priscis etiam temporibus crebra cum Romanis bella gesserunt, eo pugnae genere usos invenio*. WESS.

352. 66. Ὅστε γυμνοὺς — καταβαίνειν εἰς τὸν κίνδυνον] Vide Polyb. II. 28. Cl. Quadrigarium in Gellii IX. N. A. 13. Livium XXII. 46. et vera haec esse animadvertes. WESS.

352. 69. Οἷς ἠνιόχοις καὶ παρρησιασταῖς χοῶνται] Ambactos adpellabant apud Caesar. VI. B. Gall. c. 15., qui iidem videntur ac οὐλίται τῶν ἑπενόντων, descripti a Pausan. X. 19. p. 844. Adi Ph. Cluver. I. G. A. c. 8. et 41. WESS.

352. 76. Ἐξοειδίξονοι καὶ ταπεινοῦσι] Duo postrema si reieceris, nihil peccabis. Pro sequente autem θράσος mallem θάσος reponi; quod medium est, cum istud extremum sit: extra periculum scilicet in excessu, qui tamen mox in periculo turpissimum in defectum transit. RHOD. Ἐξοειδίξονοι καὶ τὸ σύνολον etc.] Aecco Rhodomanno. Novi Diodoro frequentari ταπεινοῦν τὸ φρόνημα, ταπεινοῦν τοὺς ἐπισημένους, τὴν ψυχὴν, δόξαν, et similia, sed ea alius sunt generis. Hoc loco manifestum glossema est. Porro quid distent θράσος et θάσος, haec Gregorii Nazianz. Orat. IV. p. 113. D. ostendent: ὅτι θάσος καὶ θράσος, καὶ εἰ ταῖς ἀνομίαις πλησιάζοι, πλείστον ἀλλήλων τῆ δυνάμει κερχώριται. — τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θαρραλεῖ ἀνδρείας ἐστίν. — οὗ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοσε χωρεῖν καὶ ἀθλέσθαι — θράσος. WESS.

352. 79. Περιάπτουσι τοὺς ἀγένας τῶν ἵππων] Insolens constructio pro τοῖς ἀγέαι. Nisi forte hac parenthesi exclusa malis τοῖς ἵπποις. Verumtamen ego nihil muto, dum manuscriptum aliquod diversam lectionem afferat. RHOD. Περιάπτουσι τοῖς ἀγέαι] Salva res est. Scripti Codd. maculam eluunt. Morem hunc Gallorum signat obscurius L. XIV. 115., clarius Scraho IV. p. 302. B. WESS.

352. 82. Ἀρωθίνα] Ἀρωθίριον ora Steph. Mut. ut L. IV. 83. WESS.

352. 83. Ὅσπερ ἐν κρηναῖς τισὶ κερχωμένοι θηρία]

Sic placet. Infr. c. 39. ἐν αἷς (κυνηγίαις) πολλὰ τῶν θηρίων χειροῦμενοι. et I. IV. 83. ὑπὸ τῶν καὶ τὰλλα χειροῦμένων κυνῶν διεφθάρη. Saepaque alias. Venatorum, quem respexit, morem illustravimus L. IV. 22. WESS.

352. 84. Κεδρώσαντες τὰς κεφαλὰς etc.] Haec Posidonio debet, e quo Strabo IV. p. 303. τὰς δὲ τῶν ἐνδόξων κεφαλὰς κεδρώσαντες, ἐπεδείκνον τοῖς ξένοις, καὶ οὐδὲ πρὸς ἰσοστάσιον χρόσῶν ἀπολυτροῦν ἤξλων qui quidem honesti viri functus est officium, eum laudans, cuius auxilio profecerat. Diodorus ea in haeresi fuit, qua iam olim plures, etiam principes in his literis, licere aliorum bene dictis impune pro suis uti, quod equidem non laudo. Usum cedrini olei in condiendis corporibus indicavimus L. I. 91. WESS.

353. 90. Βάρβαρον τινα μεγαλον. ἐπιδεικνύμενοι] Secundum receptam passim formam loquendi dicendum hic fuit ἐπιδεικνύμενοι, non ἐπιδεικνύμενοι. STEPH.

353. 91. Οὐ γὰρ τὸ μὴ πωλεῖν τὰ σύστημα etc.] Illust. H. Grotius hoc laudat et illustrat L. II. I. B. et P. c. 19. 3. WESS.

353. 94. Χιτῶσι μὲν βαπτοῦς] Ad χρώνται referri non potest χιτῶνας, sed χιτῶσι, sicut et dixit ἐσθῆσι et dicit ἀναξυροῖσι. Cum χιτῶσι autem legendum foret βαπτοῦς et διηρητισμένους. Sed nec de habetur hic τῶ μὲν redditum. quod tamen novum non fuerit ei qui hoc volumen evolverit. STEPH. Χιτῶνας μὲν βαπτοῦς] Mutilatus et corruptus hic locus duarum additione vocularum et unius mutatione redintegrari potest, si post βαπτοῦς ἔχοντες et post χράμωσι δὲ, quod μὲν praecedens omnino flagitat, inseras, et ἀναξυροῖσι in ἀναξυροῖδας mutes. RHOD.

353. 96. Ἄς ἐκεῖνοι βράχος προσαγορεύουσιν] Nec Diodoro, nedum Hesychio, idem vocabulum Gallis transcribenti, adscitur Is. Casaubonus ad Suetonii August. c. 82.; Graecae enim originis videri, et Aeolica dialecto ex ῥάκη formatum, quo Phocaeenses Persarum ἀναξυροῖδας, et Massilienses Gallorum femoralia nominarint; cuius opinio, etsi reconditae eruditionis plena, vereor, ut placere possit: nam neque τὰ ῥάκη satis explicant Persarum ἀναξυροῖδας, neque vocis in veteri Gallorum et Germanorum sermone vestigia apud Cl. Astruc L. III. Hist. Nat. Langued. c. 3. et Ph. Cluver. L. I. Ger. Antiq. p. 140. patiuntur, ut Graecorum e fontibus emanasse censeatur. WESS.

Ibid. Ἐπιπορποῦνται δὲ σάγους ῥαβδωτοῦς etc.] Quae Plinius L. VIII. 48. in sagis Gallorum vocat scutulas, eas πλωθία Diodorus, de iisdem sagis loquens. Ait enim Gallos sagula ῥαβδωτὰ gestare πλωθίοις πολυανθίοις καὶ ποντοῖς διελημμένα, hoc est, quadris et maculis quibusdam reticulate distincta. Nihil enim aliud intelligit, quam quas hodie Galli vocant laurangas, quasi laurangias, a lauria folio, quod habet rhombi figuram. Explicat et Plinius, qui maculas et plagulas in retibus vocat scutulas. Item Livius, qui in funda scutulam vocat,

quod est reticulatum in medio fundae. Scutulatum igitur sagum, reticulate distinctum ac virgatum propterea Virgilio et Propertio. Haec Ios. Scaliger Coniect. in Varron. p. 67., quibus, etsi in opinionem venerit Bern. Martino L. IV. Var. Lect. c. 9. quaedam rescribere, album calculum addere non reformido. Ῥάβδοι saepe virgae sunt, quibus scutularum in morem lacerorum serpentiumque terga sunt sparsa, veluti apud Aelian. de Animal. L. XII. 25. et infr. L. XVII. 90.; cuiusmodi virgatis maculis eum hinnuli et camelopardales distinguantur, Straboni XVI. p. 1120. ῥαβδωτοῖς σπλίοις κατεστιγμέναι, ut optime corrigit Cl. Salmasius, quem vide Scaligeri partes amplexum ad Flav. Vopisci Carin. c. 20. p. 859. WESS.

353. 99. Θυρεοῖς μὲν ἀνδρομήκει] Vide mox c. 39. et Pausaniam VIII. 50. X. 20. Utroque distinctus Livius L. XXXVIII. 21. Scuta longa, ceterum ad amplitudinem corporum parum lata, et ea ipsa plana, male tegebant Gallos. WESS.

353. 4. Καὶ παρμ. φαντασίαν ἐπιφέροντα τοῖς χρωμένους] Vulgatam praeceuntibus libris correxi. Galeae illos, quorum capita tegebant, ut longe proceriores viderentur, efficiebant, quod et de Cimbris prodidit Plutarchus in Mario p. 420. B. κρίνη μὲν εἰχασμένα θηρίων φασιερῶν χάσμισι καὶ προτομαῖς ἰδιομόρφους ἔχοντες, ἃ ἐπαρῶμενοι λόφοις περρωτοῖς εἰς ὑψος ἐφαίνοντο μέγους. et de Romanis Polybius L. VI. 21. WESS.

353. 7. Σάλπιγγας δ' ἔχουσιν ἰδιοφρεῖς] Carnum suo sermone tubam Galli adpellabant. Hesychius Κάθρον, τὴν σάλπιγγα Γαλάται. Eustathius, qui eam descripsit, paullo aliter in Homer. p. 1139. τρίτη ἢ Γαλατικὴ, χωνεντή, οὐ πάνυ μεγάλη, τὸν κώδωνα ἔχουσα θηριόμορφόν τινα καὶ ἀλλὸν μολύβδινον, εἰς δὲ ἐμφαντοῦσιν οἱ σαλπισταί. ἔστι δὲ ἄξυφωτος καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν Κελτῶν ΚΑΡΝΥΞ. tubarum tertia Gallica est, fusoria arte facta, non admodum magna, quae codonem, sive os, habet ferae alicuius figura, et aulum, sive canalem, plumbeum, quem tubicines instant. Est autem acuto sono, et vocatur a Celtis CARNYX. Quae, quia Ph. Cluverius L. I. G. A. c. 49., tubas Gallicas ex Diodori loco illustrans, neglexerat, excerpere visum fuit. WESS.

353. 13. Παρὰ τὴν δεξιὰν λαγύνα παρατεταμένης] Eadem ex Posidonio habet Strabo IV. p. 301. A. WESS.

353. 16. Ἄς ἐκεῖνοι λαγύνας καλοῦσι] Videtur prima specie ἀγκείας vocabulum, quod in quibusdam Codd., Gallieum quid praefere. Erant enim ἀγγωνες δοράτια οὐ λίαν σμικρὰ, ἀλλ' οὐδὲ μεγάλα, ἀλλ' ὅσον ἀνοτιλέσθαι, εἶπον δεῖσοι, apud Etymologum. Sed Francicum id et teli genus et vocabulum, teste Agathia L. II. p. 40. ed. Paris., longius distat ab ἀγκείας voce; quam ego scribentium peccato progenitam arbitror. Lancea quidem Hispanis tribuitur a Varrone, cuius sententia Celtico vocabulo haud nocet:

fuit enim utrisque commune. Porro ἐπιθήματα lancearum Ph. Cluverio non alia visa sunt ac geminae illae cuspides lunatae, quae in inferiori ac latiori ferri parte hodieque conspiciuntur in hastis, vulgari vocabulo partisanen dictis, L. I. G. A. p. 352. Mihi non liquet: potuerunt ea ἐπιθήματα alius esse generis, WESS.

354. 21. Τούτων δὲ τὰ μὲν ἐν εὐθείᾳ etc.] Explicat haec Ph. Cluverius L. I. G. Antiq. p. 357. diligenter, haud merito tamen addubitans, sitne missile hoc telum. Tu vide Casaubon. in Strabon. L. XV. p. 1044. WESS.

354. 34. Οὗς Βάρδους ὀνομάζουσιν] De Bardis post diligentem operam Clarissimorum virorum H. Valesii ad Ammian. L. XV. 9. et popularis mei H. Cannegiteri Dissert. de Brittenburgo p. 132. nihil addo. WESS.

354. 37. Οὗς Σαουίδας ὀνομάζουσιν] Σαουίδας legendum coniecio. P. Ramus tamen, vir de Logicis et Mathematicis disciplinis, adeoque de tota Philologia, eximie meritis, in aureo libello de moribus veterum Gallorum, quibus etiam Germanos accenset, p. 71. lectionem marginis Σαουίδας approbat. Quod tamen in medio relictum velim. Rhod. Ego vero non dubito, quin Σαουίδας primitus scriptum fuerit. Nam quae Ramus disputat, Annii Viterbiensis e fontibus hausta sunt, Saronem nobis ex personato Beroso vetustam Gallorum regem obrudentis. Optime Abr. Ortelius in Thesaur. Σαουίδες, Σαουινίδες, Σαουινίδες sunt apud Diodorum variata scriptura, quarum ultimam veriorum, quamvis sinceram putaverim, atque ipsam Diodorum Σαουίδας scripsisse. Librarios vero primum elementum a vocis praecedentis ultimo huic male adtexuisse, et A pro A facile ob formae quodammodo similitudinem immutasse. Scriptura talis est ΟΥΣ ΣΑΡΟΥΙΔΑΣ, pro ΟΥΣ ΑΡΟΥΙΔΑΣ. Quae utique illis multo sunt commodiora, quibus opinati alii cum Edm. Dickinsono in Delph. Phoenis. p. 190. ed. Roterod. sunt, Σαουινίδας Diodorum hos Gallorum Theologos et Philosophos nancupasse, ut Druidarum, a quercibus repetitum vocabulum, explicaret. Sunt sane σαουινίδες, αὐ κοῖλαι δοῦτες. At Druidas a quercibus id nomen impetrasse, id vero negamus. Origo Celtica est, quam Theod. Hasacus singulari Dissertatione sollertissime patefecit. Mox χροῖνται δὲ καὶ μάρτεσιν recte Ph. Cluverius legit L. I. G. A. p. 198. WESS.

354. 43. Ἄνθρωπον γὰρ καταπέλαινας etc.] Strabo aliter L. IV. p. 302. Ἄνθρωπον γὰρ καταπέλαιναν πύσαντες εἰς ῥῶτον μαχαίρα, ἐμαντεύοντο ἐκ τοῦ σφαδασμοῦ. Uterque habet ex Posidonio: uter vero rectius, equidem ignoro. WESS.

354. 59. Ὅτι τινὰ θηρία καταπέλαινας] Serpentes potissimum intelligit, quarum iras cantu mulceri putabant. Plutarchus de Psyllis in Caton. Minor. p. 787. A. οὗ τὰ τε δήγματα

τῶν θηρίων ἴσονται τοῖς στόμασιν ἐκοντες ἰδὼν, ἀπὸ τε τὰ θηρία καταπέλαινας ἀμβλέουσι καὶ κηλοῦσι. WESS.

355. 67. Τούς δ' ἐπὶ ταύτης τῆς Κελτικῆς etc.] Hoc postulabat series orationis, sicuti et καθιδρυμένους. Verum aliud hic sese prodit, maximo opere animadvertendum. Gallos sive Galatas omnes eos adpellari adfirmat, qui a Celtica in Scythiam versus agros arant: Romanos contra ea uno Galatarum sive Gallorum nomine omnes cis et ultra Rhenum positas usque in Scythiam gentes nominare; quorum neutrum verum est. Γαλάτας cis Rhenum in Gallia, Κελτοὺς trans eum in Scythiam usque Graeci plerumque vocabant. Romanis Galli, qui cis et transalpinam Galliam incolebant, qui vero ultra Rhenum agebant, Germani. Quem quidem Diodori errorem intactum haud transiit Ph. Cluverius, eum etiam hac verborum emendatione eximere conatus: ἐτι δὲ τοὺς ἐπὶ ταύτῃ τῶν Πεονηρίων ὄρων, παρὰ τε τὸν ὠκεανὸν — καὶ πάντας τοὺς ἐξῆς μέγχι τῆς Σκωθίας Κελτοὺς ὀνομάζουσι. τοὺς δ' ἐπὶ ταύτης τῆς Κελτικῆς, εἰς τὰ πρὸς ῥῶτον νεύοντα μέρη, Γαλάτας προσσηγορεύουσι Lib. I. G. A. c. 1. p. 89.; quo modo prioris culpam erroris effugiet, alteri tamen, tanquam luto, penitissime immersus. Equidem orationem mutare non sustineo, praesertim ubi scripti Codd. intercedunt, et Diodorus eum ceteris id commune habet, ut in rebus ad septemtrionem Europae gestis subinde labatur. WESS.

355. 75. Ἐκ γενετῆς ἐπάσχει πολὺ] Inferius L. XVII. 105. τοὺς ὄνυχας — ἐκ γενετῆς αἰξουσι. Ioannes Evang. c. IX. 1. εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Sext. Empiric. L. XI. C. Mathem. p. 733. ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς καὶ κωφός. Itaque male negligitur. Hoc vult: puerorum crines ab ipsis natalibus canos videri, flavescere deinceps. Vide superius c. 28. WESS.

355. 81. Τὴν ὀνομαζομένην Ἴριον] Hibernia est, cuius incolae ἀνθρωποφάγοι olim fuisse habitos ex Strabone L. IV. p. 307. novimus. Id in obscuro manet, cur Ἴριον adpelleret, quae ceteris Ἴεργη, Ἴουεργία, Ἴεργίς dici solet? Si Erion in gentis sermone sit terrigena, atque insula inde nomen acceperit, ut Guil. Baxter in Gloss. Antiq. Britann. pertendit, haud malum videri Ἴριος posset. Verum id mihi necdum exploratum est, et si certissimum foret, unde eius rei notitia ad Diodorum permanavit? Verius itaque arbitrabor, vocabulum hoc ex Ἴεργίς esse progenitum, atque inde instaurandum. WESS.

355. 83. Τὴν Ἀσίαν ἄπιστον καταδομόντας] De Cimmeriorum in Asiam irruptione legatur Herodotus L. I. 15. etc. De Gallorum vero expeditionibus in Graeciam, Italiam et Asiam Justin. XXIV. 5. Memnon de Reb. Heraeleoticis cap. 20. Pausan. L. X. 19. Livius L. V. 33. VII. 9. Rhod.

355. 85. Ἐν τῇ τῶν καλονόμενων Κλυβῶν προσηγορίᾳ] Sic Posidonius in Strabon. L. VII. p. 450. C. et alii apud Plu-

tarch. in Mario p. 411. F., sed divinant. Tu Ph. Cluver. L. III. G. A. c. 22. et Gabr. Triyorii Observ. Apologet. c. 14., quamquam in haud paucis errantis, vide. Mox ζηλοῦσι τὸ κρητεῖν praestaret, quod et in Addend. se Rhodomanno probavit. WESS.

355. 88. Οἱ τὴν μὲν Ῥώμην ἐλόντες] De Gallis certa res est: nam *Cimbrorum primum audita sunt arma Caecilio Metello et Papirio Carbone Coss.*, sicuti Tacitus de Ger. Mor. c. 37. ait. WESS.

355. 93. Ἐλληνογαλάται κληθέντες] Notiora sunt *Γαλλογαλακῶν* et *Γαλλογαλακίας* ex Romanorum usu vocabula apud Strabon. L. XII. p. 850. Suidas v. Ἀγκυρα habet Ἐλληνογαλάτας, et Themistius Orat. XXIII. p. 299. A. *Γαλατίαν τὴν Ἑλληνίδα.* WESS.

355. 97. Ἀνασκοποῦνσι τοῖς θεοῖς] Contende haec cum Caesaris L. VI. B. Gall. c. 16. et Strabonis L. IV. p. 303. verbis, illisque adde, quae de captivis, a Gallis immolatis, observavit ad Diodori Excerpt. p. 317. H. Vales. WESS.

356. 5. Πρὸς τὰς τῶν ἀρρένων ἐπιπλοκὰς — λυσσῶσιν] Absolvi huius sceleris Galli non possunt, quidquid alii dicant; Aristotelis II. de Rep. c. 9., Strabonis L. IV. p. 304., Athenaei L. XIII. p. 603., cuius verba nostri scriptoris esse diceret, et Diodori testimonia non patiuntur. Germanos eidem flagitio adfines perhibet Sext. Empiricus Hypotypos. L. III. c. 24. p. 176., invito Fabricio, quem vide et Casaub. ad Strabon. l. c. cum Ph. Cluverio L. I. G. A. p. 174., neque enim his immorari libet. WESS.

356. 9. *Εὐκόπως] Εὐκότως* Co. Vide superius III. 24. WESS.

356. 18. Διὰ τὴν ἐπιμειξίαν λέγ. ταύτης τοῦ τῆς ποσηγορ.] Ad sententiam nihil admodum intererit hocine retineas, an aliud ex Coislin. et Reg. adseiscas. Res ipsa dubio caret. Lucanus IV. 9.

— Profugique a gente vetusta

Gallorum, Celtae miscentes nomen Hiberis.

Silius III. 340.

Venere et Celtae sociatum nomen Hiberis. WESS.

356. 25. Φοροῦσι δ' ὄντοι σίεγους μέλανας τραχεῖς] Appianus paullo aliter Iber. p. 469. *χορῶνται δὲ διπλοῖς ἱματίοις παχέσιν, ἀντὶ χλαμύδων αὐτὰ περιπορημένοι, καὶ τοῦτο σύρον ἡγοῦνται. utuntur duplicibus vestimentis crassis, chlamydem vice, quae fibulis connectentes saga vocant.* De scutis gladiisque Hispanorum Livius XXII. 46. *Gallis Hispanisque scuta eiusdem formae fere erant: dispares ac dissimiles gladii: Gallis praelongi, ac sine mucronibus: Hispano punctim magis quam caesim assueto petere hostem, brevitate habiles et cum mucronibus,* ex Polybio III. 114. WESS.

356. 28. Κερτίαις χυκλοτερέσιν] Hesychius ita Celtas, id est, Gallos, appellare suos clypeos annotat. RHOD. Grammatici eius haec sunt: *Κερτίαις, Κελτοὶ τὰς ἀσπίδας.* qui cum alio loco

Καίτραι, ὄπλα Ἰβηρικὰ, οἱ δὲ Κερτίαις, satis utique contra emendantium conatus suam scripturam tuetur, et unius Galliae id scutum haud fuisse declarat. WESS.

356. 33. Ἐχοντα σπιθαμίας παραξίφιδας] Lege *ἔχοντες,* seorsum videlicet a gladiis. RHOD. *Ἐχοντες σπιθαμίας παραξίφιδας]* Bene vir doctus, quicum non dissentio. Appian. Hannibal. p. 562. *Κελτίβηρας ἐπὶ τοῖς μακροῖς ξίφεσιν ἐπὶ τοῖς γιγῶσιν ἄλλα ξίφη βραχύτερα περιέζωσεν.* Lusitanos Strabo L. III. p. 231. B. eiusmodi *παραξίφιδαι* instruxit. WESS.

356. 35. Περὶ τὴν τῶν ὄπλων καὶ ἀμυντηρίων κατασκευ.] Arbitror copulam in his esse supervacaneam: ὄπλα ἀμυντήρια sunt λόγχοι, ξίφος, τόξον, ut explicat Strabo L. VII. p. 471. B., et auctor ipse in illis, quae continuo consequuntur. Scio subinde haec disparari, velut ab Aeliano de Animal. IX. 11. καὶ ἐπιβουλεῶν μὲν χορῆται ὡς ὄπλων, κινδονεῶν δὲ ὡς ἀμυντηρίων. et Gregor. Nazianz. Orat. IV. p. 123. οἷς μόνον καὶ ὄπλον καὶ τεῖχος καὶ ἄλλο πᾶν ἀμυντήριον ἢ πρὸς τὸν θεὸν ἐλαῖς ὑπελείπετο. Sed alia Diodori consuetudo, cui ὄπλα σκεπαστήρια, quibus corpus tegimus, ἀμυντήρια, quibus aut vim illatam repellimus aut hostem invadimus, adpellare sollemne est, sicuti L. III. 44. et I. 24. Rem ipsam, de qua sermo instituitur, illustrant haec Plutarchi T. II. p. 510. F. οἱ Κελτίβηρες ἐκ τοῦ σιδήρου τὸ στόμωμα ποιῶσιν, ὅταν κατορῶσαντες εἰς τὴν γῆν τὸ πολὺ καὶ γεῶδες ἀποκαθαίρωσιν. et quae Suidas ex Polybio excoerpsit in *Μάχαρα.* WESS.

356. 43. Διμάχαι δ' ὄντες etc.] Haec vera scriptura, quam ex illis, quae succedunt, coniectura adsecutus fuit H. Vales. ad Polybii Excerpt. p. 1558. ed. Gronov. Hesych. *Διμάχαι, οἵτινες ὅτε μὲν περὶ, ὅτε δὲ ἐφ' ἵππων μάχονται.* Hunc autem pugnae morem, si res ferret, Celtiberos probasse Polybius in Suida v. *Ἰδιον* et *Κελτίβηρες* docet. WESS.

Ibid. Τὸ σῶμα λούουσιν οὔρω καὶ τοὺς ὀδόντας] Catullus Epigr. 36.

Nunc Celtiber in Celtiberia terra

Quod quisque minxit, hoc solet sibi mane

Dentem atque russam defricare gingivam.

Paria Strabo L. III. p. 249. A., ubi Casaub. non neglexit Catullum neque Diodorum. WESS.

357. 53. Πρὸς δὲ τοὺς ξένους ἐπιεικῆς] Confer tamen Strab. III. p. 226. A. WESS.

357. 56. Περὶ τῆς φιλοξενίας Co. M. satis commode. sed vid. Aelian. IX. H. V. 41. WESS.

357. 62. Τῶν Οὐρακταίων ὀνομαζόμενον σύστημα] Malim ὀνομαζόμενον quam ὀνομαζόμενον. STEPH. et RHOD.

357. 66. Τῶν δὲ Κίμβρων ἀκμώτατοι] Hoc reformato in *Κελτίβηρων* vel simpliciter *Ἰβήρων.* De his enim, non de

Cimbris, qui Germanorum seu Teutonum gentibus annumerantur, nunc agit. RHOD. Manifestum est debere legi Ἰβήρων, non Κίμβρων. PALM. Τῶν δὲ Ἰβήρων ἀλκιμώτατοι Absurdam Κίμβρων vocem faventibus scriptis Codd. gradu deieci. Appian. Iber. p. 483. μέρος ἄλλο Ἰβήρων αὐτονόμων, οἱ Λουσιτανοὶ καλοῦνται. WESS.

357. 70. Ταύτην δ' ἐν ταῖς μάχαις μεταφ. ἐλλότως] Pro ταύτην dicerem legendum ταύτας, nisi a plurali ad singularem, et vicissim a singulari ad pluralem transire eum alibi animadvertissem, etiam in eadem periodo. STEPH. Lege ταύτας et ἐκόλως. RHOD. Facile paterer ταύτην mutari, ni Diodori, quam Steph. iudicat, obstaret consuetudo. De ἐλλότως intercedendum arbitror. Ἐλλωτος, expeditus, in Glossis Philoxeni, ἐλλωτοι κινήσεις, quae expedito utramque in partem motu liunt: ἐλλότως δοῦναι, libere atque expedito donare, de quibus ad L. III. 22., vulgato patrociantur. WESS.

357. 79. Ἐπιηδέουσι — ὄρχησθαι τινα κόρη] De Callaecis, gente Lusitana, Silius III. 345.

— Misit dives Callaecia pubem,

Barbara nunc patris ululantem carmina linguis,

Nunc, pedis alterno percussa verbera terra,

Ad numerum resonans gaudentem plaudere castris.

Haec requies ludusque viris, ea sacra voluptas.

Quem domi militiaeque morem et aliae gentes probarunt, de quibus Lipsius in Tacit. Mor. Germ. c. 2. WESS.

357. 85. Ἐφοδιάσαντες αὐτοὺς] Scribo αὐτοὺς, ut sit pro ξαντοῦς. STEPH. et RHOD. Ἐφοδιάσαντες αὐτοὺς ἀλκῆ] Vocem, etsi Mss. nihil adintarent, mutavi, fretus praestantium virorum opinione et sermonis indole. Lusitani se fortitudine et armis, tanquam viatico, instruxerant, ut olim Alexandrum animi bonis philosophia, cum in Persicum bellum pergeret: οἷς αὐτὸν ἐφοδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν Plut. T. II. p. 327. E. WESS.

358. 87. Καὶ ληστεύοντες πλοῦτους ἀδρουζῶναι] Saepe de opibus πλοῦτοι in hoc scriptore: exempla si desideres, vide L. I. 71. V. 35. XII. II. XVI. 7. 41. XX. 8. 14. Excerpt. Vales. p. 225. 362. 365. etc. Adde Lucian. Hermot. c. 9. Toxar. c. 45., quaeque utrobique Doctiss. I. Fr. Reitzius. WESS.

358. 90. Ἐκίνητοι καὶ ὄξει] Optime se haec habere, Strabon. III. p. 231. B. ubi composueris, cognosces. WESS.

358. 1. Σχεδὸν τι] Σχεδὸν Cl. I. male. Vide L. XI. 75. et paullo ante. WESS.

358. 4. Ἐν ταῖς περὶ Ἡρακλέους πράξεσι] Inspice L. IV. 19. 20. et miraberis. WESS.

358. 7. Ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μεσημβρίαν θαλάττης] Mediterraneum, Hispaniam in austrum versam alluens, intellige. Ὅρος γὰρ διηγεῖς ἀπὸ νότον πρὸς βορρῶν τεταμένον, ὄρσει τὴν Κελ-

τικὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας Strabo L. III. p. 200. B. de Pyrenaeo scribit. WESS.

358. 12. Ὑπὸ τῶν νομέων ἀφέντων πῦρ] Eadem Aristoteles, seu eius nomen mentitus auctor Admirand. p. 724. E., quae fabulis merito adscribit Strabo L. III. p. 217. Tamen Lucretius L. V. 1250.

— — — Flammeus ardor

Horribili sonitu silvas exederat altas

Ab radicibus, et terram percoxerat igni.

Manabat venis ferventibus in loca terrae

Concava conveniens argenti rivos et auri,

Aeris item et plumbi. WESS.

358. 15. Ὅρη — κληθῆναι Πυρηναῖα] Fabulae originem dedit montium appellatio. Crediderunt Graeci ἀπὸ τοῦ πρὸς montes Πυρηναίους esse dietos, quo nihil absurdius. Vocabulum natales accepit in ea gente, cuius illi montes. Celtis Byrin sive Byren mons est; hinc saltibus Pyrenaeis nomen, ut bene Clariss. Astruc in Histor. Nat. Langued. L. III. c. 2. p. 446. WESS.

358. 22. Ἀγορίζειν τὸν ἄγρον μικρῶς τινος ἀντιδόσεως ἀλ. φορτίων] Scriptor Admirand., qui Aristotelis nomen sibi imposuit, p. 735. C. Phoenices λέγεται τοσοῦτον ἀγορίων ἀντιφορτίσασθαι, ἐλαιον καὶ ἄλλον ναυτικὸν ῥῶπον εἰσυναγόντας, ὥστε μηκέτι ἔχειν δύνασθαι μήτε ἐκδέξασθαι τὸν ἄγρον. Sic recte legunt. Est enim ῥῶπος omne genus mercis vilioris, quod qui exponunt οἱ τὸν ῥῶπον διατεθήμενοι Galeno L. I. Meth. Therap. 35. Addit Aristotelis simia de anchoris, quae mox Diodorus. WESS.

358. 26. Διατεῖναι τῇ φιλοκερδία] Praefero τῆς φιλοκερδίας. RHOD. Ἐπὶ τοσοῦτο — διατεῖναι τῆς φιλοκερδίας] Idem et ego praecepto, et potiores libri manu exarati. Novi Nostro frequentari διατεῖναι τῇ δυνάμει πρὸς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης L. I. 4., διατεῖναι τῇ δυνάμει μέχρι τῆς Συρίας L. II. 46., οἱ διατείνοντες ταῖς ἐμπορίας μέχρι τοῦ κατὰ δύναι ὠκεανοῦ L. V. 12., quae cum alio ordine collocata reperiantur, nihil officiant. WESS.

358. 29. Μόλυβδον] Μόλυβδον Vat. semper. Vid. supr. II. 10. WESS.

358. 31. Ἐπὶ πολλὴν λαβόντες χρόνον αὔξησιν] Haec scribiligo mera. Praecessit διόπερ ἐπὶ πολλὰς χρόνους οἱ Φοίνικες etc. Scripserat, διὰ τῆς τοιαύτης ἐμπορίας πολλὴν λαβόντες αὔξησιν. quo fere modo L. I. 7. τὴν τελείαν αὔξησιν λαβόντες. et XVI. 84. ἐποίησε τὰς πόλεις ταχὺ λαβεῖν πολλὴν αὔξησιν. WESS.

359. 39. Μεγάλας ἐλάβανον προσόδους] Strabo a scriptoribus profectum refert, tantam auri et argenti in Hispania fuisse copiam, ut Carthaginenses, quando duce Hamilcare Barca eam in-

vaserant, repererint φάτνας ἀργυραῖς καὶ πύθοις χρησμένους τοῦς ἐν τῇ Τοροδιτανίᾳ, L. III. p. 224., qui etsi fortasse veri fidem superiecerint, non video, cur φάτναι lacunaria potius cum viro optimo, quam praesepia haberi eo loco debeant: nam qui ex argento dolia vino condendo fabricarunt, potuerunt utique vilem sibi materiam in praesepia insumere. Hoc obiter, atque ut datam fidem liberarem. WESS.

359. 45. Τῶν ἀργυρεόντων τινὲς ἰδιωτῶν etc.] Optime Iher Coisl., cuius scripturam Is. Casaubon. coniciendo praeceperat. Strabo L. III. p. 219. ex Posidonio, quem nomine turpiter dissimulato Diodorus in his recensendis exscripsit, τῶν δὲ ἀργυρεόντων τῶν ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις Εὐβοϊκὸν τάλαντον ἐξαίρωντων. WESS.

359. 54. Ἐπεπόλασε τοῖς μετάλλοις] Inferius L. XVI. 84. τὸ πλῆθος τῶν ἐπιπολασάντων αἰκητόρων. Dio Cassius L. LVI. p. 684. A. ὧν (βουλευτῶν) τὸ φαῦλον τὸ ἐκ τῶν σιτίσεων ἐπιπολάσαν ἀλόπως ἀφελῶν. Sumptum est a redundante et ripas egressa aquae copia: ἀπὸ μεταφορῆς τοῦ πλεονάζοντος ὕδατος, διαίτη ὑπεραίρηται καὶ ὑπερεκχέται πλέον τοῦ μέτρον, Scholiastes ait in Philipp. III. p. 68. summi Oratoris. De ingenti autem aurilegolorum ex Italia per Hispaniam numero Strabo III. p. 220. B. WESS.

359. 59. Κατὰ βιάθος] Κατὰ βιάθος Co. M. Cl. I., haud male. Vid. L. XII. 15. WESS.

359. 70. Ἄ δὲ εἶχον ἀπέβαλον etc.] Ex Posidonio sumpsit, cuius verba hunc in modum exhibet Athenaeus L. VI. 4. p. 233. D. ἃ μὲν ἐμελλον οὐκ εἴχον, ἃ δὲ εἶχον ἀπέβαλον, ὥσπερ ἀνήμετος τρόπον ἀνχοῶντες. quae quia non aliam dant sententiam atque haec Diodori, non ausim assentiri viro praestantissimo, Diodorum male narrando hoc aenigma suum fecisse. Strabo quidem L. III. p. 219. A. Posidonii dictum paullo aliter expressit; quae eius verba cum sint laxata, haud scio an iniuria Athenaeo et Diodoro obmoveantur. Vide tamen Is. Casaubon. ea explicantem, et de metallorum Atticorum Posidonii aetate pauperie L. IX. p. 613. Strabonis. WESS.

359. 71. Αἰνίμματος τρόπον] In vita Homeri apud Herodotum c. 35. Ὅσοι εἴλομεν λιπόμεσθ', ὅσοι οὐχ εἴλομεν φερόμεσθα. Rhod.

Ibid. Ἰσπανίαν] Σπανίαν Co. M. Vide ad Anton. Itiner. p. 268. WESS.

359. 77. Ἐλεγμοῖς τῶν ῥάβδων] Venae sunt, virgarum in morem metalla distinguentes: αἱ ἐν τοῖς μετάλλοις ῥάβδοι, Theophrasto L. IV. Causs. Plant. c. 13., quarum anfractus diligentissime persequitur Georg. Agricola L. III. R. Metall. p. 30. WESS.

360. 79. Διακόπτοντες τὰς ῥύσεις αὐτῶν] Eadem ex Posidonio habet Strabo L. III. p. 218., sed egregia Is. Casauboni medicina instauratus. WESS.

360. 83. Ἀπορύττονσι γὰρ τὰς ῥύσεις] Scribendum ἀπαρύττονσι. De cochleis haustoriis consule Vitruvium L. X. c. 11. Rhod.

360. 85. Οὗς Ἀρχιμήδης — εἶδεν] De cochleis his Lib. I. 34. egimus. WESS.

360. 88. Καὶ κατασκευάζουσιν εὐθετον τὴν πρὸς τὰς etc.] Sic mihi scripsisse videtur, tum quod ἐντεχνον parum hic sit opportunum, tum ob meliorem Codd. auctoritatem. Solet quoque alias hoc genus amplecti: nam et Σατύρους πρὸς ὕδατος etc. ὄντας εἰθέτους L. I. 18., et κίνας πρὸς τὴν τοῦ βίου χροίαν εἰθέτους L. III. 31. reperies, atque in hunc modum plurifariam alia. WESS.

360. 3. Καταξανόμενοι τὰ σώματα] Sive de verberibus seu gravi et continuo labore, quo atterebantur aurilegolorum vires, acciperis, verum erit. Utrumque in metalla depressi nimis saepe experiebantur. Euripid. Troad. v. 755. Μάτην δ' ἐμύθου, καὶ κατεξάνθη πόνοις. Noster de Romanis, qui servos in Sicilia τῇ βαρύτερῃ τῶν ἔργων καταξάνον in Excerpt. Vales. p. 366. Oenomaus in Euseb. L. VI. Praep. Evang. c. 7. p. 261. C. σκότος δὲ τι τῶν εὐθύνων λαβόντες — τὰς πλευρὰς εὐ μάλῃ καταξανόμενοι αὐτοῦ. Sophocles Aiac. v. 740. ὡς οὐκ ἀρκέσοι τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεῖς θανεῖν. Quae quidem scriptorum loca ad verbi potestatem declarandam abunde erunt. WESS.

360. 4. Ἄνεστῃ γὰρ ἢ παῦλα τῶν ἔργων οὐκ ἔστιν αὐτοῖς] Miseram horum et aerumnosam conditionem uberius antea descripserat L. III. 12. etc., quae adire operae pretium erit. Vide vero confidentiam Thomae M. in Ἀνάπαντα decernentis, τὸ δὲ παῦλα ἀδόκιμον. Atqui παῦλαν κακῶν Sophocles Trachin. v. 1262. et παῦλαν βαρύνει νόσον Philoct. v. 1322., παῦλαν κακῶν Plato L. V. Rep. 473. D. dixerunt. Thomam Cl. Dukerus quoque notavit in Thucydid. L. VI. 60. WESS.

360. 19. Καθόλου γὰρ αἱ Καρχηδόνοι διεπολέμων etc.] Confer c. 11. Polybius L. I. c. 67. Καρχηδόνοι γὰρ αἱ χρησμένοι ποικίλαις καὶ μισθοφορικαῖς δυνάμεσι. Porro πολιτικοὶ στρατιῶται qui ex ipsis civibus delecta habito scribuntur, ut πολιτικὰ δυνάμεις Lib. III. 28. XI. 1. 67. XVIII. 11. 12. Aristoteles Politic. V. 10. καὶ φυλακῆ, βασιλικῆ μὲν, πολιτικῆ, τυραννικῆ, διὰ ξένων. Hinc πολιτικοὶ ἱππεῖς καὶ πεζοὶ ex urbanis conscripti Polybio I. 73. 75. WESS.

361. 24. Λεινοὶ γὰρ — ἐπῆρξαν οἱ Φοίνικες — εἰς τὸ κέρδος εὐρεῖν] Habuerunt a maioribus, qui mercaturae unice cum studerent, paullatim omnes, lucrum ex mercium permutatione se-

stantes, Hebraeorum genti כנעניי Cananaei sunt dicti, ut Iobi XL. 25. atque alias, Luciano Toxar. c. 4. κάπηλοι. De Romanis, quorum ex Sallustio Ingurth. c. 81. profunda avaritia cognitis-sima, quae consequuntur notabilia sunt. WESS.

361. 28. Οὐδ' ἐξ ἐπιπολῆς ἐδρῆσάμενος, ὡς ἐν ταῖς ἱστο-
ρίαις etc.] Ut videas, quam in Posidonio describendo operam po-
suerit Diodorus, ecce tibi Strabonis verba, τὸν δὲ καττίτερον οὐκ
ἐπ' ἐπιπολῆς ἐδρῆσάμενος φησὶν (Posidonius) ὡς τοὺς ἱστορικοὺς
Θουλλεῖν, ἀλλ' ἐδρῆσθαι. γενῆσθαι δ' ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ
Ἀνοικανῶν βαρβάρων καὶ ἐν ταῖς Καττίτεροι νήσοις, L. III.
p. 219. Ovumne potest ovo esse similis? Manifestum id merito
furtum censet Is. Casaub., quia in tota hac narratione nusquam
Posidonium Diodorus laudavit. De insulis Cassiteridibus, quarum
numerus denario includit Strabo III. p. 265., incertissima omnia
esse ex Christoph. Cellario L. II. G. A. c. 1. p. 157. cognosces.
WESS.

361. 37. Ἐφ' ἵππων ἐπὶ τῶν ἐμπορίων ἄγεται παρά τε
τοὺς Μασσ.] Dixit huius libri c. 22. WESS.

361. 42. Καὶ τοὺς Κελτιβ. ἐπὶ δ' Ἰβήρας] Ultima haec
scriptori restitui, Codd. imperantibus. Gallorum, Celtiberorum et
Hiberorum res c. 32. 33. attigerat, ut merito haec adiungat,
WESS.

361. 44. Νέμονται γύραν τραχίαν καὶ παντελῶς λυγράν]
Vide quae de Ligurum solo L. IV. 20. perscripsit. WESS.

361. 50. Πέτρας λειοτομοῦσι] Emenda ut fiat λατομοῦ-
σι, petras scindunt. Idiotismus hic auctori familiaris. Rhod. Πέ-
τρας λατομοῦσι] Vulgatum unde Stephanus acceperit, non dixero.
Hoc unice verum et iure a Rhodomanno probatum fuisse, no-
vimus ex Strabone, qui et fontem, unde Diodorus hausit, indi-
cat L. V. p. 334. C. Ligures τραχίαν γῆν ἀροῦντες καὶ σκάπτον-
τες, μᾶλλον δὲ ΛΑΤΟΜΟΥΝΤΕΣ, ὡς φησι Ποσειδώνιος.
Iterum ergo Posidonii verbis pro suis utitur. WESS.

361. 53. Τῇ συνέχειᾳ περιγίνονται] Obsecutus sum libris
manu exaratis, a quibus si discedere consilium fuisset, nihil in-
novassem, cum *Adusuetumque malo Ligurem* et poeta vocarit H.
Georg. v. 168. Συνέχεια Ligurum pertinax in opere studium de-
clarat, ut eorundem *συνεχῆς γυμνασία*, et τὸ συνεχῶς ποιεῖν Lib.
IV. 20. et mox ἡ συνέχεια τῶν γυμνασιῶν. WESS.

361. 60. Πολλὰ τῶν θηρίων θηρεύμενοι] Rectius χει-
ροῦμενοι, plurimarum subactione ferarum. Rhod. Πολλὰ τῶν
θηρίων χειροῦμενοι] Sic oportuit, ut pulere Rhodomannus ad-
vertit. Firmant praeter

Ἐξηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάρον
Χειρομένην Αἰτωλῶν

in Euripidia Phoenis. v. 1115. et ea, quae adscripta cap. 29. vi-
debis. WESS.

361. 64. Σπαγοκαρπίων] Στενοκαρπίων Co. M. Non se-
quor. Σπαγοσιτίας simili usu L. I. 53. habuimus. WESS.

Ibid. Σαρκομαχοῦσαι δὲ τὰς — σάρκας] Conduplicatio-
nis hoc genus sectari solet, quippe σιτοδείαν καρπῶν H. 16., θηρω-
μαχεῖν ὑπὲρ θρεμμάτων πρὸς πορδαίαις III. 43., καὶς κινητή-
σασθαι XVIII. 4., τοὺς νεῖος οἰκοδομεῖν XIII. 82., ut οἶνον οἰ-
κοδομεῖν S. Lucas A. A. VII. 48., πέτρας λατομεῖν hoc cap., si-
miliaque cupide usurpans. WESS.

362. 72. Διαφιλάντοντες — ἀκατάσκειον βίον] Liguri-
bus implicitis dumis silvestribus apud Florum H. 3., atque inopi-
bus et agrestibus in Taciti Histor. II. 13., haud male βίος ἀπα-
ράσκειος, seu omni apparatu defectum vitae genus tribuitur, cu-
iusmodi πλῆθος τῶν ἐπιτηδείων ἀπαράσκειον Iosephus III. B. I.
c. 7. 32. memorat: nec minus βίος ἀκατάσκειος, vita squalida et
inconcordata, quam quia scripti Codd. edicunt, iisdem relinquo.
WESS.

362. 80. Εἰς τὸν Γαλατικὸν ἔυθρον δεδημιουργημένος]
Vide huius libri c. 30. WESS.

362. 91. Ὑπομένουσι τὰς — περιστάσεις κατακληκτικῶς]
*Posses hic illud κατακληκτικῶς referre ad alios, qui ubi tam
intrepide gravissimos subire casus adspiciunt, vel legunt, Ligu-
res, ipso aspectu κατακλήττονται. Sed ego potius referendum
putem ad ipsos Ligures, qui saevas hiemis tempestates, quas alii
horreant, impravido animo perferant. Quare videtur scripsisse
Noster ἀκατακληκτικῶς. Sic doctissimus Io. Iensius Epist. ad Graev.
p. 415., cui suum arbitrium concedo. Diodoro, qui ἀκατακληκτι-
κῶς, si bene memini, non amat, κατακληκτικῶς non aliud saepe
est ac stupendum in modum, quod hic sat commodum. Vid. I. 48.
III. 36. WESS.*

362. 98. Τὸ μὲν παρὰ τὴν Ἰταλίαν πέλαγος — Τυρρηνί-
κον] Livius L. V. 33. *Tuscorum ante Romanum imperium late
terra marique opes patuere. Mari supero inferoque, quibus Ita-
lia insulae modo cingitur, quantum potuerint, nomina sunt ar-
gumento, quod alterum Tuscum communi vocabulo gentis, alte-
rum Adriaticum mare, ab Adria Tuscorum colonia, vocavere
Italicæ gentes. Graeci eadem Tyrrhenum atque Adriaticum
vocant.* Cuius egregio loco adiunge, quae Is. Casaub. de Tyrrhe-
norum maris imperio disputavit in Polybii L. I. 20. WESS.

362. 2. Αἰ ἐξείνων δ' ὀνομασθεῖσαν Τυρρηνίην] Tuscis
cornua et tubas deberi testis Athen. L. IV. p. 184. Τυρρηνῶν δ'
ἐστὶν εἶδημα ζεφάτῃ τε καὶ ἀλίπυργος. Eustath. vero in Homer.
p. 1139. tubarum genera enumerans, ἕκτη, αἶτ, Τυρρηνική, ἧς
εἶρηται Τυρρηνοὶ, ὁμοία Φρυγῶ ἀλίπῳ τὸν κώδωνα κεκλιμα-
νον ἔχουσα, ἴαν ὀξέθρανος, ἧς καὶ Σαρακλῆς ἐν τῷ Μαστιγο-
φόρῳ μένηται. Sophoclis versus, quem designat, fabulae est de-

cimus octavus, ubi vide Criticos veteres, et, qui eos descripsit, Suidam in v. *Κόδιον*. WESS.

362. 4. *Περιθέντες τοῖς ἡγομένοις ῥαβδούχοις*] Livius adsentitur, cum de duodecim licitoribus, *me haud poenitet eorum sententiae esse, quibus et apparitores et hoc genus ab Etruscis finitimis, unde sella curulis, unde toga praetexta sumpta est, numerum quoque ipsum ductum placet* Libr. I. 8., et Dionys. L. III. A. R. p. 195. WESS.

362. 8. *Ἐξέυρον εὐχρηστῶν*] Aut *εὐχρηστῶν* aut *εὐχρηστῶν* παρέχοντα suspicor Diodorum scripsisse: non ignorans interim *περίστου εὐχρηστῶν* videri posse per appositionem dictum, sed eam nimis duram iudicans. STERN. Facio cum H. Stephano: durissima profecto haec appositio. Posses etiam *τῶν περιστότων* — *εὐχρηστῶν*, si qua id melius censeretur. *Μοχ πρὸς τὸ κάλλιον* si qui maluerint, illis haud repugnabo, etsi non magnum discrimen. Vide L. XXIII. Eclog. 3. WESS.

362. 11. *Φυσιολογῶν καὶ θεολογῶν*] Postrema e scriptis libris suam in sedem restitui. Qui *μαντικῶν* et *ιεροπολλας*, uti de Etruscis Strabo V. p. 336., praecipue observarunt, illis rerum divinarum notitia non neganda videtur. Vulgo autem Etrusei coelestium prodigiorum censebantur periti, quare et Tanaiquil in partem eius scientiae apud Livium I. 56. venit. Adposite Cicero L. I. Divinat. c. 41. *Etruria de coelo tacta scientissime animadvertit, eademque interpretatur, quid quibusque ostendatur monstris atque prodigiis*. Quae quo modo procuraverint, cognosci poterit ex Schol. Persii Sat. II. 26. et Salmasio in Solin. p. 804. WESS.

363. 15. *Τούτοις ἐξηγηταῖς χρῶνται*] Prodigiorum portentorumque interpretibus, ut in Cicero II. Leg. c. 9. et Valer. Max. I. 6.; hi quippe *ἐξηγηταί*. Hesychius, *Ἐξηγητής, ὁ περὶ ἱερῶν καὶ ΔΙΟΣΗΜΕΙΩΝ ἐξηγούμενος*. Cumque in his saepe ad Apollinem recurrerent, de eo Plato L. IV. Rep. p. 427. C. *οὗτος γὰρ δὴ πῶς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ΕΞΗΓΗΤΗΣ, ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καθήμενος ΕΞΗΓΗΤΑΙ*. Plura si velis, *ὄλω τῷ θυλάκῳ*, quod dici solet, admetientur viri doctissimi Gisb. Cuperus ad Marm. Antiq. p. 277. et T. Hemsterh. in Polluc. VIII. 124. WESS.

363. 19. *Παρατίθενται δις τῆς ἡμέρας τραπέζας etc.*] Posidonius in Athen. L. IV. p. 153. *παρὰ δὲ Τυρῶνοισι δις τῆς ἡμέρας τράπεζαι πολυτελεῖς παρασκευάζονται, ἀνθινὰ τε σιρωμυαί, καὶ ἐκπύματα ἀργυρᾶ παρτοδαπὰ καὶ δούλων πλῆθος ἐπὶ τῶν παρόντων, ἐσθήσει πολυτελεῖσι κεκοσμημένων*. Quae, unde hortulos suos Diodorus rigarit, manifesto declarant. WESS.

363. 30. *Ἐν πότοις καὶ ῥαθυμίαις ἀνάνδροις βιοῦντες*] *Ἐν τόποις* Vat. Vid. L. II. 41. — Officinam nequitiae et flagitiorum inter Etruscos seriore fuisse aetate, nemo melius Athenaeo docuit Lib. XII. p. 517. WESS.

363. 32. *Πολέμοις*] *Πολέμοις* (*excidit nota libri in ed. Wessel.*) sat commode. Vide L. I. 24. WESS.

363. 34. *Πάμπορον — νεμόμενοι χώραν*] Dionysium, patria tradentem, vide L. I. A. R. p. 29. WESS.

363. 46. *Τῇ καλουμένῃ Κεδρωσίᾳ*] Vide L. III. 15. WESS.

363. 48. *Ἐπὶ γεωλόφων ἢ πεδίων*] Novi Strabonis XVI. p. 1095. B. *ὄρη γεωλόφα, et Dioscoridis L. III. 15. χωρὶς γεωλόφα*. At hic vocabulum, orationem disiungens, negligi haud poterit. Superius cap. 16. *διελημμένη δὲ πεδίοις ἀξιαλόγοις καὶ γεωλόφοις*. WESS.

364. 58. *Ἐνδαμῶν ὀνομασθεῖσα*] Strabo videndus est L. XVI. p. 1129. WESS.

364. 60. *Ὅν τρεῖς εἰσὶν ἄξια τῆς ἱστορικῆς ἀναγραφῆς*] Ex Euemeri Sacra Historia haec se descripsisse docuerat L. VI. huius Bibliothecae, uti eius fragmentum, quod Eusebio debemus L. II. Praep. Evang. c. 2. p. 60. significat. WESS.

364. 71. *Τῇ δὲ προσόψει τῇ ἀκάνθῃ τ. Α. τ. λ. παρεμφερές*] De myrrhae arbore adfirmat Dioscorides I. 77. *ὁμοιον εἶναι τῇ Αἰγυπτιακῇ ἀκάνθῃ*. Et rectius, ni scriptores fallant. Thuris arbor spinis caret, laevique ex omni parte est cortice, teste Theophrasto L. VIII. H. Plant. c. 4., quem Plinius sequitur L. XII. H. N. c. 14. De spina Aegyptia, quam in *fabam* converterat Rhodom., copiose Cl. Salm. in Solin. p. 370. WESS.

364. 76. *Ὅμοιον ἐστὶ τῇ σκλήνῃ*] In Theophrasti L. VIII. H. P. c. 4. sunt, qui *τὸ τοῦ λιβανωτοῦ δένδρον ὁμοιον εἶναι φασὶ τῇ σκλήνῃ*. pro quibus Plinius, *alii lentisco similem subtrahit*: nec probat tamen horum opinionem Theophrastus, qui myrrhae arborem terebintho simillimam tradit, sed scabriorem et spinosiorum. Diceret Diodorum arborum haec genera miscuisse, si de illis inter veteres ipsos conveniret. WESS.

364. 81. *Θερινός ἐστι*] Dubitari non potest, quin iustum hoc sit. Dixerat, his quotannis aestate et vere myrrham exsudare: recte ergo succus hic *εαρινός*, ille *θερινός*. Plinius aliter L. XII. 16. WESS.

364. 84. *Καὶ πρὸς τὰς κοιλίας τὰς θεούσας φαρμάκῳ*] Paliuri *ἀπέψημα τὴν κοιλίαν ἱατησι* Dioscorid. I. 121., sive, ut Galenus L. VIII. de Simp. Medic. Virib. p. 103., *τὴν θεούσαν γαστέρα ἐπέχει*. WESS.

364. 89. *Οἱ καλούμενοι Παγχαῖοι*] Hinc poeta Georg. II. 139.

Totaque turiferis Panchaia pinguis arenis. ubi Servius et Philargyrius Arabiam aut regionem Arabiae interpretantur, sed prave. Arabia non est Euemeri Panchaia, sed insula exadversum continenti Arabiae. Virgilius ex Ennio habet, qui Sacram Euemeri Historiam Latina veste induerat, ipsique et

Romanis persuaserat, hoc nomine insulam ab Oceano Indico allui. WESS.

364. 99. *Θεωρεῖσθαι τὴν Ἰνδιαν ἄριον*] *Indiam veluti nubeculam in aere conspicit* verterat Rhodomannus, non satis pro usu scriptoris, cui ἄριον omne inmane et in aerem vastissime exurgens, sicuti ad Lib. I. 33. significatum est. WESS.

365. 2. *Οἱ Παρχαῖοι λεγόμενοι*] Uni Eumero sive Euhemero Panchaei originem suam acceptam referunt, qui Sacra Historia condita veteris Graeciae numina hominum catalogo inseruit, commentus inscriptiones, in Panchaia repertas, a nemine alio nec visas nec lectas. Docet Plut. Osir. p. 360. A. *ὃς αὐτὸς, Euhemerus, ἀντίγραφα συνθεῖς ἀπίστον καὶ ἀνυπόστον μυθολογίας, πᾶσαν ἀθεότητα κατασκευάζοντι τῆς οἰκουμένης, τοὺς νομισμένους θεοὺς πάντας ἑκατέρωθεν διαγράφων εἰς ἀνόματα στρατηγῶν καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων, ὡς δὴ πάλαι γεγονότων, ἐν δὲ Παρχαίᾳ γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένον, οἷς οὔτε βάρβαρος, οὔτε Ἕλληνας, ἀλλὰ μόνος Εὐήμερος, ὡς εἶπεν, πλεῖστας εἰς τοὺς μηδαμῶδι γῆς γεγονότας μὴδὲ ὄντας Παρχαίους καὶ Τριφυλλοὺς ἐντέτυχκε.* Sic lego, secutus ex parte Xylandrum et R. Bentleium ad Callim. Frag. p. 340., a quibus P. Petrus L. I. Miscell. Obs. c. 2. nihil admodum dissidet. Cum Plutarcho, ut ad eum redeam, contra Eumerum stat Polybius, gravis auctor, *Παρχαίαν γῆν* ad fictas fabulas amandans in Strabon. II. p. 163., nec aliud placet Eratostheni apud eundem Geographum L. VII. p. 459. A. Quibus tamen non movetur Is. Vossius in Pompon. Melam II. 8., ut omnia mentium Eumerum arbitretur: Panchaiae saltem nomen mentitum haud esse; legi enim *Παρχαίτας* in Adulitano monumento. Quod si verum esset, haud levem Eumeri auctoritatem adderet. At nulli ea in inscriptione *Panchaitae* leguntur, tantum *Ταρχαῖται*, qui in Aegypti Aethiopiaeque finibus incolebant, longoque adeo a Panchaeis terrarum spatio dissepiti. Vide Cosman Indicopleusten L. II. Topograph. Christ. p. 142. et Abbatem Severinum, paria docentem, Dissert. de Eumero Tom. XI. p. 18. Comment. Acad. Inscript. WESS.

365. 5. *Προσαγορευομένη μὲν Πανάρα*] Urbem, ab Eumero exstructam, nusquam reperire potui. Stephanus Byzantinus, omnia undique colligens, dignam non censuit, cui locum daret. Eadem Ptolemaei sententia. WESS.

365. 6. *Καλοῦνται μὲν ἕκαστοι τοῦ Διὸς τοῦ Τριφυλλίου*] Permissentur librariorum arbitratu *ἕκαστοι* et *οἰκίται*, ut in Polluceis L. 10., dubiumque adeo manet, utrum praestet. Equidem prior sum in *οἰκίταις*, ut Iovis Triphylii administri designentur, nec editum tamen gradu depuli, quod et id reperire patronos possit. Rectum vero *Τριφυλλίου* nomen est, quoniam incolae *ἐκ τριῶν ἔθνων* sive *φυλῶν*, ut postea docebit, unam in gentem, unde Iovi id cognomen, coaluerant. Quare perperam apud Servium in Ge-

org. II. 139. *templum Triphylii Iovis et ἱερὸν Διὸς Τριφυλαίου* in Euseb. II. Praep. Evang. c. 2. p. 60. Falluntur quoque, qui ad Lactantium L. I. Div. Instit. c. 11. a Triphylia regione inter Elidem et Messenen Iovis hunc titulum derivant. WESS.

365. 20. *Καὶ δάφνης καὶ μυρσίνης καταγέμει*] Sequor eos Codd., qui vocem *ἔρνεσι* damnant; neque enim commode eam coniunxeris *καπαρτίτων ἑξαισίων τοῖς μεγέθεσι καὶ πλατύνων* vocabulis. Alioqui salva esse constructio poterit ex his Iosephi L. IV. B. I. 3. 10. p. 276. *πρὶν ἐπιθεῖν τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ τοσοῦτοις ἔρνεσι καταγέμοντα.* WESS.

365. 27. *Συνάγκειαι δένδρων — συνεχεῖς*] Locum, quem insederat, tueri potuerat *δαρπλεῖς*, nisi scripti libri intercederent: eo nihil posterius esse, quod *recepti, συνεχῆ ἔθνη, συνεχεῖς χώραι, συνεχεῖς πέτραι, συνεχεῖς δρυμοί*, passim in Diodoro obvia, ostendunt. Confer supr. III. 68. WESS.

365. 29. *Ὅρνέων τε πλήθος παντοδ. νεοσσεύεται*] Lige pro *νεοσσεύεται, ἐννεοσσεύεται*. Et statim *διάφορα et παρεχόμενα* synthesis est Grammatica: nam ad intellectum refertur constructio; vel enallage casuum Diodorea, pro *διαφόρων, παρεχομένων*. Rhod.

365. 30. *Ἐννεοσσεύεται*] Vide supr. L. III. 68. WESS.

Ibid. Ταῖς χόραις διάφορα — παρεχόμενα] Cum *ὄρνέων* cohaereret *διαφόρων et παρεχομένων*. Sed videtur *διάφορα et παρεχόμενα* dixisse, perinde ac si praecessisset, non *ὄρνέων πλήθος*, sed *ὄρνεα πλείστα*, quod idem valet. Quare nihil mutandum hic censeo. STEPH.

365. 36. *Καὶ καρφαὶ πολλαὶ ἀκροδρόων*] Comma post *ἀκροδρόων* remitte ad *πολλαί*. Rhod. *Καὶ καρφαὶ πολλαί, ἀκροδ. δαρπλ. etc.* Distinctionem, ut vir doctissimus edixerat, mutavi. *Ἀκροδρόνα πάντες οἱ τῶν δένδρων καρφαί*, auctore Suida, quo usu L. II. 59. III. 72. Vide D. Petav. in Synesii Encom. Calvit. p. 70. Mox post *παντοδαπαί* desit, ab ea voce absorptum, αἰ, quod H. Stephanus optime animadvertit. WESS.

365. 39. *Καὶ παντοδαπαί, πρὸς ἕψος etc.*] Inter *παντοδαπαί et πρὸς* insero αἰ. STEPH.

366. 46. *Υπόρριστοι*] Vide L. I. 47. WESS.

366. 48. *Καὶ τοῖς βάσει θανατούμενοι*] Tales plerique erant *τῶν βαρβαρικῶν θεῶν, δλόχουσι καὶ βαρεῖς*, quos urbanissimus scurra Lucian. in Iov. Tragoed. c. 8. lepidissime perstringit. WESS.

366. 53. *Χαλκεῖα μεγάλα κῆται*] *Statuas ex aere* interpres. Ego vasa aenea fuisse arbitror ex usu vocis, de quo non dubitabis, modo *Λωδωναίου χαλκεῖον* et quid Stephanus v. *Λωδώνη* de eo perscripserit, in memoriam redegeris. WESS.

366. 68. *Ὀὐρανοῦ δίφρος*] Habet Lactantius L. I. Div. Instit. c. 11. ex Ennii Sacra Historia *montem, qui vocatur coeli*

stela, in quo Iupiter late terras contemplatus Coelo aram creavit: qui, tametsi ex Eumero sumptus, ab hoc diversus fuisse videtur. WESS.

366. 75. *Τὸς δὲ Λώτους*] Elige, utrum *Λώτους*, an *Λώους*, an *Λώους* malis? Ego horum quid praestet iuxta eum illis scio, qui ignorant. De *Doia* idem iudicium esto. *Asterusium* Cretae montem Stephanus habet; cumque in Panchaia multa durent *Κρητικῶς ὀνομαζόμενα*, sicuti cap. 46. traditur, fortasse inde urbi nomen fecit Eumerus. WESS.

366. 87. *Θρακίαν*] Magis placet *Υρακίαν*, quamvis hic nihil certi sit. RHOD. *Υρακίαν*] Scriptorum Codd. amplior numerus, ut hoc verius censerem, inpetravit. WESS.

367. 90. *Καὶ ἄριμοι χοῆσθαι κ. τ. μ. ἄρχαίῳ*] Vide adscripta L. I. 54. WESS.

367. 94. *Προσιθιμένων τῶν νομέων*] Diceret haec sedem migrasse, olim collocata post *τῶν γεωργῶν*, tum quod pastores agriculturalium ordini ob vitae studium aptius coniunguntur, tum quoniam Diodorus in illis, quae statim consequuntur, rusticis pastores subnectit. Nihil tamen innovare satius est, quoniam *pastorum* nomine venatores, qui a militum vitae genere haud longe distant, complecti Eumerus potuit, ut Aegyptii L. I. 74., et manu exarati Codd. obnituntur. WESS.

367. 3. *Καὶ οἱ νομέες τὰ τε ἱερῆα etc.*] Haud absurda est Regii libri scriptura *τὰ τε ἱερῆα*. Abundabant in Panchaia oves mollissima vestitae lana, quae, cum civibus omnia essent communia, haud dubie a pastoribus in publicum fuit deposita. Nec peior tamen vulgata, praesertim quoniam *καὶ τὰλλα* lanam, quae *σταθμῶ* appendebatur, complecti possunt. WESS.

367. 11. *Διαφέρουσι τῶν ἄλλων τὴν μαλακότητι*] Solet auctor tertium casum addere, ut II. 5. 34. XI. 67. saepeque alias. Huic similis est *ἀνὴρ μεγαλόμυθος καὶ τὰ πολεμικὰ διαφέρων* in Orat. Aeschinis C. Ctesiphont. p. 84., et Telebius *τέχνας διαφέρωντες* Strabon. L. XIV. p. 966. B. neque adeo necessarium prorsus *τὸ διὰ*, quod Codd. nonnulli inculcant. WESS.

367. 15. *Παραπλησίως τοῖς Πέρσαις*] Persarum in aures his nostri scriptoris illustrat Barnab. Brisson. L. II. Reg. Pers. p. 560. 199. Cetera, quae memoravit, ornamenta eorundem erant. Dio Chrysost. Orat. II. p. 29. B. *οὐκ οὐκ φαίνεται χρυσοφορίας ἐπαινῶν ὁ Ὀμηρος, καὶ τὰτα εἰς πόλεμον, ψελλίων τε καὶ στρεπτιῶν, ἔτι δὲ χρυσῶν φαλάκρων καὶ χαλκινῶν, ὅποια τοὺς Πέρσαις φασὶν ἐπιτηδέειν. Μοχ ὑποδέσει κινναῖς, ut rarum atque inusitatum calceorum genus innuatur, melius videri potest. WESS. Κοινῶς non probo, ut nec *κινναῖς*, quod olim in mentem venerat. Verius videtur *κοιλῶς*, ad quem modum *κοῖλα ὑπόδηματα* a quod Hesychium, Pollucem atque alios. Vide Cl. Salmasium ad Pall. Tertulliani p. 387. IDEM in Add.*

367. 21. *Ἔστι γὰρ τὸ μέρος*] Restitue *τί*. RHOD.

367. 22. *Θρασιῶν καὶ παρανόμων ἀνθρώπων*] Supplevi Diodori orationem, Mss. addicentibus, quos tamen an sequar post pauca *τῇ λεπτότητι — διαφόρους* praeferentes, dubito. Probabatur in lineis vestibus *τὸ λεπτὸν ὕφασμα* apud Polluc. VII. 35., nec minus *λεπτότης*, sive *candor*, qui hic negligi non posse videtur, cum *τῇ μαλακότητι* satis superque indicetur, vestes illas tenui filo fuisse textas. Favent tamen scriptis Codd. *ὀθόνα τῇ τε λεπτότητι καὶ τῇ μαλακότητι διαπρεπῆ*, quae in insula Melita texebantur, cap. 12. huius libri. WESS.

367. 30. *Σανδάλια ποικίλα φιλοτ. ἐργασμένα*] Et hic una voce auctiorem orationis textum esse iussi; quod haud iniuria a me factum declarant, et quae adduntur, et *soleas rubrae* in Persii Sat. V. 169. et sandalia,

Ἐπ' οἷς τὰ χροσῶ ταῦτ' ἔπαισιν ἄνθεμα,
ex Cephisodori Trophonio apud Polluc. VII. 87. WESS.

368. 37. *ὑπὸ Λιῶς ἡγμένους εἰς τὴν Παγχάλαν*] Nihil hinc demuto. Deducti eo tempore videntur, quo Historia sacra Iovem in Panchaia *venisse cum magna Cretensium multitudino, Titanumque ac filios eius pugnando vicisse, parentes vinculis exemisse, patri regnum reddidisse, atque ita in Cretam remeasse*, tradebat in Lactantii L. I. D. Inst. c. 14. Porro *διαφορούμενοι*, quod in superioribus legitur, parilem vim ac *διελθόντες* habet, usu sane quam raro. WESS.

368. 42. *Ἐγγόνοις*] *Ἐκγόνοις* M. R. V. Vide supr. c. 1. WESS.

368. 43. *Ἄς ἔρυσαν τὸν Ἄνα πεποιθῆσθαι*] Eumerus *historiam contexuit ex titulis et inscriptionibus sacris, quae in antiquissimis templis habebantur, maximeque in fano Iovis Triphyliae, ubi auream columnam positam esse ab ipso Iove, titulus indicabat, in qua columna gesta sua perscripsit, ut monumentum esset posteris rerum suarum, sic Lactantius L. I. D. Inst. c. 11., quem nollem a Doctiss. Sevino castigatum, quasi contraria Diodoro proponentem. Αναγκαῖα illae ipsae sunt, quas aurea columna complectebatur: quod enim post deinde narratur de Mercurio, id res Apollinis et Dianae spectat, quas Deorum administer columnae addiderat, προσανέγραψας, ut auctor inquit. WESS.*

368. 45. *Ἐχει — μέταλλα διαμύλη — καὶ κασιτέρον*] Caussam non video, cur scriptos libros deseram. Eumerus, qui Panchaia condidit, eadem opera ubere auri, argenti, aeris, stanni ac ferri copia ac fodinis instruxit insulam. WESS.

368. 55. *Ἐτι δὲ θύους δεδημιουργημένας*] Corrige *ἔτι δὲ θύον*, ac *verte*, et *citro*. Doctissimus interpret *ridicule reddidit*, ac *thure*, quasi *θύος* ibi esset *thus*, aut quasi *thuris ligno fores compingerentur*. Inepte. Varro, En quibus Libyssa *citrus fasciis cingit fores*. Sic lege. Haec Salmas. in Solin. p. 667. cui adstipulor. Pansanias L. VIII. 17. *θύον δὲ πεποιημένον τὸ ἄγαλμα ἔστιν. Mercurii Cyllenii ex citro dolatum signum est*. WESS.

368. 62. *Τὰ παρ' Αἰγυπτίους ἱερὰ καλούμενα*] Apud Eusebium τοῖς Παρχαίοις γράμμασι L. II. Praep. Evaug. p. 60. Quare Panchaeorum literae sacris Aegyptiorum, de quibus supr. L. III. 4., fuere persimiles. WESS.

368. 63. *Πράξεις — ἀναγεγραμμέναι*] Monitore vix opus esse, sic scripsisse Diodorum, Doctiss. Iensius Epist. ad I. G. Graev. p. 417. recte profitetur. Aliud vero hic est, nobis haud sane negligendum. Eusebius ex Nostri Lib. VI. *Ὀὐρανῶν καὶ Κρόνου καὶ Διὸς πράξεις* columnae inscriptas ait. Quo factum, ut Clariss. Sevinus in Comment. Acad. Inscript. T. XI. p. 171. arbitraretur, *Κρόνον* sive *Saturni* nomen hinc negligentia librariorum emigrasse: quod etsi districte negare nolim, fieri tamen potuit, ut auctor ipse praeterierit, sicuti apud Euseb. res Apollinis et Dianae dignas non censuit, quas eum in locum adderet. WESS.

368. 72. *Διὰ τὴν ὄμιον. ἀπὸ τῆς παροι. τῆ παλ. Σάμου Θουάκης*] Diodori hanc esse manum, dubitare noli. Vulgata insulam Samum Samothraciae proxime adiungebant, quo quid absurdius? Samothraciam censebant olim id nominis inpetrasse, quod insula contra Thraciam esset posita, utque ab altera Samo, Epheso obiecta, distingueretur. Virgilius Aen. VII. 208.

Threiciamque Samum, quae nunc Samothracia fertur.
Nos meliorem cognominis eius originationem ex Seythici sermonis reliquiis dedimus L. III. 55. WESS.

369. 79. *Ἐσχῆσασι δὲ παλαιὴν ἰδίαν διάλεκτον οἱ ἀπτόχθονες*] Veterem hanc linguam a Phoenicum sermone nihil discrepasse, S. Bochartus L. I. Phoen. Colon. c. 12. pertendit, quem Tob. Gutberlethus sequitur de Myser. Cabir. c. 8., perperam tamen huc referens ἰδὸν τινα λόγον ex Herodot. II. 51. ut locum inspicienti adparebit clarissime. Mihi, quod ingenue fateor, Samothracum vetustissimus sermo ita expeditus nondum videtur, ut eorum in opinione acquiescere secure possim. WESS.

369. 84. *Τοῦ περὶ τὰς Κυνέας στόματος θαλάσσης*] Non alia fuit Stratonis sententia, arbitrati, τὸν Εὐξείνιον μὴ ἔχειν πρότερον τὸ κατὰ Βυζάντιον στόμα, τοὺς δὲ ποταμοὺς βιωσασθαι καὶ ἀνοῖξαι, τοὺς εἰς αὐτὸν ἐμβάλλοντας. εἴ ἐκπεσῶν τὸ ἴδιον εἰς τὴν Προποντιίδα καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. Pontum Euxinum caruisse olim ostio, quod ad Byzantium est: id flumina, quae in eum effunduntur, vi aperuisse; tum aquam in Propontidem et Hellespontum erupisse, in Strabon. L. I. p. 85. B. Eam vetus Samothracum traditio haud leviter adfirmat, quaeque, locorum ingenio diligenter examinato, disputavit Clariss. Pitton Tournesfort Epist. XIV. p. 64. Tom. II. Itiner. sui. WESS.

369. 89. *Καὶ πολλὴν μὲν τῆς Ἀσίας — ἐπέκλωσεν*] Quae de Rhodo et Delo insulis produntur, eo fortasse tempore contigerunt. Philonis verba huc pertinent e lib. de Mundo non Corrup. p. 959. E. καὶ μὴν ἢ γε θάλασσα, φασίν, ἤδη μεμεικται. μάρ-

τρες δὲ αἱ νῆσον εὐδοκιμώταται, Ῥόδος τε καὶ Δῆλος. αὐτὰι γὰρ τὸ μὲν παλαιὸν ἠφανισμέναι κατὰ τῆς θαλάσσης ἐδεδοῦκεσαν ἐπικλυόμεναι, χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττωμένης ἡρέμα διεφάνησαν, ὡς αἱ περὶ αὐτῶν ἀναγραφῆσαι μνημονοῦσι ἰστοροῖται. τὴν δὲ Δῆλον καὶ Ἀναφήν ἀνόμασαν, δὲ ἀμφοτέρων ὀνομάτων πιστούμεναι τὸ λεγόμενον etc. Vera enim ea si sint, uti videntur, repetita ex ultima utriusque gentis memoria; causam inundationis commodiorem vix reperies, quam cum, Bosporo et Hellesponto perruptis, Pontus ingentem vim aquarum in Aegaeum mare effunderet et obvia quaevis fluctibus demergeret. WESS.

369. 1. *Πρὸ τοῦ νῦν κατακλισμοῦ*] Quid νῦν hic agat, non apparet. Excludendum igitur. RHOD.

369. 2. *Σάωνα*] Hoc amplector ob Pausan. L. IX. 40. p. 793. WESS.

369. 3. *Τῶν κατὰ τὴν νῆσον Σάωνα*] Sans Σάος est Schol. Apollonii Rhod. I. 917. ex Aristotele: ἢ δὲ Σαμοθράκη ἐκαλεῖτο πρότερον Λευκασία — ὕστερον δὲ ἀπὸ Σάου, τοῦ Ἐρμού καὶ Ῥήνης παιδός, Σάμος προσωνομάσθη κατὰ παρένθεσιν τοῦ μ'. Festo in v. Salios Saon, quem, alium licet atque hunc, sine causa Salonem esse iubent. Dionysio L. I. R. A. p. 50. Samon; nam conflatum insulae vocabulum ex viri locique nomine ostensurus, addit, τὸ μὲν γὰρ χωρίον, τῆς Θουάκης ὃ δὲ οἰκιστῆς ΣΑΜΩΝ, υἱὸς Ἐρμού καὶ νύμφης Καλλιπνίδος, Ῥήνης ὀνομαζομένης. quo loco, si extrita media litera ΣΑΩΝ legeretur, Dionysio sola ea cum Diodoro lis intercederet, utrum insulae a Saone, an contra Saoni ex insula inditum sit nomen? Insulae quidem certe olim Σάων fuisse titulum, Lycophron v. 78. et veteres Critici in Nicandri Theriac. v. 472. testantur. Venit indidem Σαωκίς ἢ Σαμοθράκη apud Hesychium, et insulae mons Saocce, de quo Plinius L. IV. H. N. c. 12. WESS.

369. 9. *Διὸς καὶ μῦθς τῶν Ἀτλ. Ἡλέκτρας*] Sic Apollodor. III. 11. I. Schol. Apollon. Rhod. I. 916. Euripid. Phoenis. v. 7. Solus Eustathius in Homer. p. 1528. Διὸς καὶ Ἡμέτρας, sed hinc refingendus. WESS.

369. 11. *Δάρδανον μεγαλειόβαλον γενόμενον*] Hoc cur probaverim, ex illis cognosces, quae Lib. I. 19. et II. 7. adscripta reperies. Dardanum vero ratibus, quod navium necdum esset usus, in Asiam ex Samothracia traicisse Conon Narrat. 21. et Tzetzes in Lycophr. v. 73. Nostro consentiunt. WESS.

369. 16. *Τοὺς ὑπὲρ Θουάκης Δαρδάνους*] His de Dardanis Livius XL. 57. et Plinius IV. 10. WESS.

370. 20. *Ὡν οὐ θέμις ἀκοῦσαι πλὴν τῶν μεμνημένων*] Vide ad L. III. 62. et Tob. Gutberleth. Myst. Cabir. c. 9. WESS.

370. 25. *Ἰασίωρος*] Ἰασίου Vat. quomodo Dionys. I. R. A. p. 49. et alii. WESS.

370. 28. Τὸν δὲ γάμον — δαΐσαι θεοῦς] Manifestum huius interpretamentum est *τιμῆσαι* nonnullorum Codd.: Homerus *Iliad. T.* 299. δαΐσαι δὲ γάμον μετὰ Πυρμιδόνεσσι. Pindarus extrema Od. I. Nemeon. καὶ γάμον δαΐσαντα παρ' Αἰ Κρονίδα. Parthen. Erot. c. 13. πάνν λιμπροῦς γάμον δαΐσαι. Alia verbi forma Lycophron v. 145. Νευφεία πεντάγαμβρου δαΐσαι γάμον. Philostratus Heroic. XIX. 16. καὶ γάμον ἑδαΐσαντο σφῶν Ποσειδῶν τε αὐτὸς καὶ Ἀμφιπότη. Quae veterum loca si ad verbi usum abunde non putaveris, adi Ios. Barnes. in Euripid. Iphig. Aulid. v. 123. et G. Arnald. Animadv. Hephaest. c. 21. WESS.

370. 30. Ἀθηνῶν δὲ τὸν διαβεβαρημένον ὄμον καὶ πέπλον] De monili et peplo non convenit veteribus, neque ipsi Diodoro, a Minervae an Venere datum sit Harmoniae? Apollodorus III. 4. 2. Cadmum ait utrumque donum Harmoniae contulisse: alia ibidem Pherecydes. Tu vide, quae disputavi L. IV. 56. WESS.

370. 38. Γενῆσαι Κορύβαντα] Patet per se et propter sequentia, ubi identidem Κορύβας in singulari appellatur, Diodorum scripsisse Κορύβαντα. Unus tantum Corybas dictus ex Iasione et Cybele natus est, a quo omnes οἱ ἐπὶ τοῖς (ut auctor deinceps) Κυβέλης ἱεροῖς ἐνθουσιάζοντες, Corybantes sunt nominati, bene Cl. Io. Iensius Epist. ad I. G. Graevium p. 417., cui Rhodom. sua versione praeluxerat. Scripti Codd. eam scripturam dubio erimunt. WESS.

370. 41. Ὀλέμπω τὸ πρῶτον συνοικήσασαν] Verum hoc arbitratus sum. Cybele primum Olympo enupserat, illique Alcen pepererat: postea Iasioni. Hoc ordo verborum requirit, ut agnoscas. Si tamen Ὀλέμπω τῷ πρώτῳ tueri velis, auxilio Plutarchus de Music. p. 1133. D. occurret. WESS.

370. 46. Θήβην τὴν Κελικός] Haec addita auguror, ut origo urbis Thebes, de qua Poeta II. A. 366., indicaretur. Eam ab hac Thebe, sicuti a Iyra *Lyrnessum*, qua de II. B. 690. et Strabo XIII. p. 910., cognomen impetrasse volebant. WESS.

370. 47. Τοὺς ἄλλους εἰς Φρυγίαν] Quis ambigat ab auctore scriptum esse τοὺς ἄλλους? cum de instrumentis Deorum musicis hic discrete agatur. RHOD. Τοὺς ἄλλους etc.] Verus hic vates Rhodom. fuit. Sintne vero ex Thracia adiacentibusque insulis in Phrygiam, an contra, Musica haec instrumenta sacraque, in quibus horum usus frequentabatur, illata, disquirat Strabo L. X. p. 721. WESS.

370. 50. Τὸ δ' ἄληθές τὸν τοῦ σίτου etc.] Quinque hic mendae occurrunt. Nam I. post ἄληθές dstringendum. II. participium in verbum διορηθῆναι mutandum. III. post ἱασίωνος interpungendum. IV. post καὶ ἄλλὰ restituendum. Denique παραδίδοται scribendum videtur, ut planior fiat sententia. RHOD. Τὸ δὲ ἄληθές, τὸν τοῦ σίτου πλοῦτον διορηθῆναι etc.] Adsentior viro

doctissimo ex praecipua parte: in ceteris scriptos Codd. sequor. *Πλοῦτος* idem olim, quod frumentum et quidquid divite terra provenit. Cicero II. Nat. Deor. c. 26. *Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est: qui Divos, ut apud Graecos Πλοῦτον, quia et recidunt omnia in terras et orientur in terris.* Hinc Orpheus de Plutone H. XVII. 4.

Πλοῦτων ὅς κατέχει γαίης κληΐδας ὑπάσης,

Πλοῦτοδοτῶν γενεῆν βροστέην καρποῖς ἐνιαυτῶν.

Haud absurde ergo fabulam Diodorus, et Eustath., quamquam diversam ingressus viam, in Homer. p. 1528. exponunt. Vide et huius libri c. 77. WESS.

370. 60. Καὶ γὰρ Ἰάσωνα καὶ Διοσκούρους] Ita venisse a Diodoro non ambiges, si L. IV. 43. et 49. inspexeris. Vitium peperit aberrans librarii manus, qua Ἰάσων et Ἰασίων saepe locum commutarunt. Exempla dabunt Is. Casaubon. ad Dion. Chrysost. Orat. XXIX. p. 297. Sylburg. in Clement. Alex. Protrept. p. 28. Holsten. ad Stephan. Ἀφρόδιτος et Ios. Barnes. Odys. L. 125. Homeri. WESS.

371. 66. Προσηγορεύετο Στρογγύλη] Id a figura accepisse nomen videtur. Parthen. Erotic. c. 19. ὀρυθήσαντες ἀπὸ νήσον, τῆς πρότερον μὲν Στρογγύλης, ὑστερον δὲ Νάξου κληθείσης. Et Plinius L. IV. N. H. c. 12. WESS.

371. 76. Κατασχεῖν τὴν Στρογγύλην νῆσον] Dilatius visum est interpretis ad *Strongulem* appulit: id προσέχειν. Demosthen. in Dionysodor. p. 700. διὰ ἀναγκαῖον εἴη τῇ νῆϊ προσέχειν εἰς Ῥόδον. Herodot. Vit. Homer. c. 8. ἐκ τῆς Λευκιάδος προσέσχεν εἰς τὴν Ἰθάκην. Polybius II. 9. μέρος δὲ αὐτὸ προσέσχε τὸν τῶν Ἐπιδαμνίων λιμένα. Quod auctor habet, occupasse eum insulam indicat, ut superius L. I. 44. κατασχεῖν τὴν Ἄρξην, et κατασχεῖν τὰς νήσους L. IV. 86. WESS.

371. 84. Ταῖς Διονύσου τροφαῖς] Docuit Aeschylus fabulam *Διονύσου τροφῶν*, sed eius aliud argumentum. Eas Medea pariter cum maritis coctas aetate juvenili instruxit, auctore Schol. Euripid. in Argum. I. Medear. et Hygino F. CLXXXII., ubi sine causa ex *Medea* fecerunt *Tethyn*. WESS.

Ibid. Περί τὸ καλούμενον Δρίος] A densa arborum silva, quae Δρίος, Homerus Odys. E. 353.

— Ὅθι τε Δρίος ἦν παλαιανθέος ὕλης.

Oppian. Halieut. IV. 388.

Μηρίνθω σέλιμαντες ἄπαν Δρίος. — Simili de causa collis, ἢ ὄρομα Δρίον in Daunia apud Strabon. VI. p. 435., et cap. seq. in insula Naxo mons *Drion*, uti videbitur. WESS.

371. 95. Ἰημιδέειαν] Sic dicitur etiam Apollodoro I. 7. 4. et Criticis veteribus in Apollon. Rhod. I. 482. At Parthenio Erot.

c. 19. Ἰριμέδη, seu verius Ἰριμέδη, quod idem videri, bene monuit ad Hygin. F. XXVIII. Th. Munckerus. WESS.

371. 2. Σικελὸς καὶ Ἐκήτορος] Aliter haec historia narratur apud Parthenium in Eroticis cap. 19. ubi virgo Παγκράτω, raptore vero Σικελίης καὶ Κασσίμενος Κήτορος dieuntur, filii Ceteris. PALM. Uter veriora horum nomina servarit, Partheniusne an Diodorus, non temere dixerō. Σικελὸς defendi potest, sicuti et Ἀγασσιμηνός, quod bene Graecum quisque animadvertit. In Strabone L. X. p. 723. manu exarati libri Ἐκότερον praeferunt, nomine haud longe hinc discrepantem, alium tamen. WESS.

372. 12. Μετωνόμισαν δὲ καὶ τὴν νῆσον Δίαν] Callimachus apud Etymolog. v. Δία.

Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσχε παλαιότερον ὄνομα Νάξου.
Et Noster L. IV. 61. WESS.

372. 14. Καὶ ἀλλήλους ἀνείλον] De eorum morte multimodis apud plerosque scriptum esse, ex Schol. ad H. E. 385. et Eustath. in Homer. p. 1687. constat. Diodoro consentit fere Pindarus:

— — Ἐν Νάξῳ
φαντὶ θανεῖν λιπαρῶ Ἰριμεδέ-
ας παῖδας, ὧτον καὶ σὲ τολ-
μάεις Ἐπιόλτα ἄναξ.

Od. IV. Pythion. v. 176. WESS.

372. 18. Ἐκ τῆς νῆσου] Hoc praestat, ut cap. 13. WESS.
Ibid. Ἐκ τῆς νῆν Ἀιμίας] Lege, si mihi credis, Αἰμίας ex Strabone L. XIV. p. 943. et Plinio L. V. cap. 29. PALM. Vero adfinis est Palmerii sententia. *Latmiam*, quod quidem sciam, in Caria nusquam reperi, quae *Latmiam*, monti Latmo accubantem regionem, omnino habuit. Scripsi praeterea ex manu exaratis Codd. ὧν βασιλεύσας Νάξος, et ob Stephanum, cui insula ἀπὸ Νάξου τῶν Καρῶν ἡγεμόνος dicta perhibetur: porro σὲ γενόμενος υἱὸς Σμερόδιος, quod hominis cognomen ex σμερδεν, unde σμερδνός et σμερδαλέος, originem accepisse opinor. WESS.

372. 27. Εἰ μὴ ἀπολείψει τὴν Ἀριάδην αὐτῷ] Significantius id et propterea rectius est visum. De Theseo, Ariadnen in insula destituyente, L. IV. 61. et Nonnus Dionys. XLVII. 270. WESS.

372. 29. Τὸ καλούμενον Δρίος] Et hoc vulgato antistat. Literarum non admodum dissimilis figura ex ΔΡΙΟΣ formavit ΑΡΙΟΣ. quod nomen monti ex ea caussa venit, quam praecedenti cap. exposuimus. Ariadnae autem fata Naxii longe longeqe aliter, si quae fides Plutarcho in Thes. p. 9. C., memorabant. WESS.

372. 34. Καὶ ὑπὸ τινων Διονυσία καλεῖσθαι] Dixeret Plinium ex magna parte hinc sumpsisse, cum de Naxo L. IV. H. N. c. 12. *Naxus a Delo χεῖν*, inquit, *cum oppido, quam STRONGYLEN, dein DIAN, mox DIONYSIADA a vinea-*

rum fertilitate, alii Siciliam minorem, aut Callipolin adpellarunt. Porro Naxios suae insulae Bacehi natales contribuisse, significavit et L. III. 64. Diodorus. WESS.

372. 41. Καὶ Κλειδίη] Assumsi Κλειδί in margine adscriptum. RHOD. Καὶ Κλειδί] Idem et ego revocavi. *Cleis* non alia videtur ac *Cleia*, quam inter Bacehi nutrices Hesiodus recensuit eo versu, qui Theonis diligentia servatus legitur in Schol. ad Aratum Phaenom. v. 177.

— — Νίμφαι γαῖτεςσιν ὁμοῖα
Φαισίλῃ, ἢ δὲ ΚΟΡΩΝΙΣ, εἰσιτέταρος τε ΚΑΕΙΛΑ.
Nihil opus ergo post haec coniectura Th. Munckeri, arbitrati pro Κλεις ex Hygini F. CLXXXII. reponi posse *Cisseis*. Iam quod addit Diodorus, Semelen prius fulmine percussam esse, quam pareret, ut Bacchus e duobus immortalibus prognatus censeretur, id quodam modo illustrant haec Artemidori, οὐδεὶς γὰρ κεραυνω-
θεὶς ἄτιμὸς ἐστίν, ὅθεν γὰρ καὶ ὡς θεὸς τιμῆται, de Somn. Explie. L. II. 8. WESS. Meliorum codicum Κλειδίη stat caditque eum cognomine bacecha apud Nonnum Dionys. XXI. 77. Κλειδίη καλεῖσθαι. Ibi quoque facile Κλειη restitunas, vel Κλειτή.

373. 44. Ἐν τῇ τροφῇ τὰς χάριτας ἀπολαβεῖν] Putes neglectas ab interprete voces ἐν τῇ τροφῇ ex scholio huc viciniaie connigrasse, Grammaticumque, ut τὰς χάριτας exponeret, addidisse τροφεία, quae, cum molesta hoc essent loco, deinceps abierint nimia alterius sedulitate in eum, qui nunc est, vocum ordinem. Nemo, credo, si hinc exularent, postliminio ut redirent, elahoraret. Qui tamen legitima arbitrabantur, de victus abundantia et fideis accipient, quarum usum Naxios Bacchus edocuit, Μελίχιος propterea inter eos nuncupatus. Nam in insula Μελίχιον καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον, διὰ τὴν τοῦ σκηνίου καρποῦ παράδοσιν, auctores habeo Andriscum, Naxiacorum scriptorem, et Agasthenem in Athen. L. III. 5. WESS.

373. 46. Καὶ ναυτικὰς τε δυνάμεις οὐστήσασθαι] Naxii olim mari plurimum valuerunt, armatisque navibus, quas Καρθάγος vocabant, plures ad imperata facienda conpulerunt: hinc et inter Γαλασσοκρατοῦντας a Cratino numerantur apud Suidam v. Ναξιοργής, et ab Eusebio, quem pulcre explicat Is. Casaub. ad Polyb. I. 20. Quae vero his succedunt de Naxiorum rebus, Persico bello strenue administratis, vereor, ut alibi tam distincte reperias. WESS.

373. 50. Περὶ τὴν τοῦ οἴνου ιδιότητα etc.] Naxii vini tanta olim gratia erat, ut Archilochus, haud insipidi palati poeta, ipsi nectari aequipararet, Athenaeo L. I. 24. indicet. Haec caussa, ob quam Naxii nunis suis Bacchum, cantharum dextra, thyrsam sinistra tenentem inscripserint in Thesauri Brand. T. I. p. 432., ubi Begerus. WESS.

373. 54. *Πρώτοι κατέκρησαν οἱ μετὰ Τροίος ἀφικόμενοι*] Superius L. IV. 58. τοῦ Τροίος τοῦ Φόρβαντος, nec aliter huius L. c. 61. Quod hic legitur, suo suffragio munit Theocritus Idyl. XVII. 68. De Syma Mnaeas Glaucum perhibet, ἀρπάσαντα Σύνμην τὴν Ἰαλίαν καὶ Λοπίδος θυγάτηρα ἀποπλεῦσαι εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν ἐγγὺς τῆς Καρίας νήσον ἔρημον κατοικήσαντα ἀπὸ τῆς γυναικὸς Σύνμην αὐτὴν προσωγορεῖσαι in Athenaei L. VII. p. 296. C., quae Diodori narrationi non usquequaque respondent. WESS.

373. 57. *Νιρεὺς ὁ Χάροπος*] Hanc lectionem veram esse, Homeri versus Iiad. II. numero 672. confirmat. Detestanda igitur est, nescio utrum ignorantia magis an impudentia Glossatoris, qui tam certa in dubium vocet. RHOD. Non intercedo. Quamquam non erat, cur iram colligeret Rhodomannus. Librarios tuebitur Lucian. Nireum τὸν Ἀγλάνας καὶ Χάροπος adpellans D. Mort. XXV. I., et praeter ceteros Tib. Hemsterhusius. WESS.

373. 63. *Τὸ καλούμενον Οὐράνιον*] Hac cognomine montem aut urbem in Symae vicinia legere non memini. Cypri *Uraniam* L. XX. 49. examinabimus, neque ea huc pertinet. WESS.

373. 66. *Τῶν μετὰ Ἰαπίον*] Vide superius c. 9. De Nauso nihil exploratum habeo. Praestat autem mox τὴν Σύνμην κατέκρησε ob ea, quae praecedunt. WESS.

373. 74. *Κάλυδραν καὶ Νίσυρον*] Poetam explicat Iiad. B, 676., de cuius versibus Strabo X. p. 749. WESS.

373. 76. *Ἀντιφῶς τε καὶ Φίλιππος*] Homerus in Catalogo navium Graecarum, ad Troiam expeditarum, versu 678. Φείδιππον nominat. Hic iterum apparet Scholiasten illum omnis eruditae lectionis expertem fuisse. RHOD. Lege Φείδιππος, ex Homero Iiad. B, vers. 678.; Aristotele in Peplo, et aliis. PALM. Φείδιππος R. Co. optime. Simile mendum ex Strabone sustulit Iust. Lipsius ad Velleii L. I. I. WESS.

373. 81. *Καὶ τοῖς ἐγγυροῖς καταμεγέστες*] Synthesis est, utroque in sermone frequens. Pendet participium non ex *ρεῶν* vocabulo, sed *ἐπιβατιῶν*, quod animo scribentis obversabatur. Arrian. Exp. Alex. I. 15. χρόνον μὲν δὴ ἀμφότερα στρατεύματα ἐπ' ἄχρον τοῦ ποταμοῦ ἐγεστώτες. Curtius VIII. 9. 31. *Unum agrate et horridum genus est, quos sapientes vocant.* Vide alia in Io. Fr. Gronovii L. II. de Pec. Veter. c. 4., C. A. Duker. ad Thucyd. II. 47. et Cort. Sallust. Ingurth. c. 14. WESS.

374. 85. *Τὴν δὲ Κόραυον*] Insulae mentio in memoriam mihi redigit verba Aristidis T. II. p. 354. καὶ νῦν Κόραυον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας νήσους, οἰκουμένας ἔστιν ἰδεῖν quibus ex parva insula *Caso* stupenda metamorphosi mons *Caucasus* exstructus, et insularum catalogo insertus est. Tu καὶ Κάσον retinge. Mox Rhodomannus locum F. *Thymaleontis* fecit, caussa non

addita. Mihi et pater et filius non satis cogniti sunt, neque consilium est, a libris scriptis dissidere. WESS.

374. 92. *Οἱ προσωγορευόμενοι Τελχίνες*] De illis Strabo XIV. p. 966. et S. Bochartus L. I. 7. de Phoenic. Colon. WESS.

374. 96. *Καὶ ἄλλα τῶν εἰς τὸν βλον χορησ.* etc.] Doctissimus Rhodomannus hoc in Aclend. ex coniectura restituerat, quo de ob Codd. et sermonis usum dubitare nefas. Inferius c. 73. *ἔτι δὲ πολλὰ τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις εἰσηγήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις* quae quidem verba a me et id impetrarunt, ut τοῖς ἀνθρώποις hoc loco retinerem. Vide et L. I. 45. WESS.

374. 2. *Παρὰ δὲ Ἰαλίαις Ἦραν καὶ νύμφας Τελχίνιας*] *Minervam Telchiniam* ab iisdem fabrefactam Nicolaus Damasc. in Florileg. Stobaei Tit. XXXVIII. p. 225. auctor est: *Ἀθηναῖς Τελχίνιας ἀγαμία*, inquit, *πρώτοι ἰδρύσαντο, ὥσπερ εἴ τις λέγοι Ἀθηναῖς βασκανῶν.* fortasse tamen in tituli explicatione deceptus. Telchines, uti dicetur, habiti fuerunt *βάσκανοι καὶ φθονεροί*. Pallas *Telchiniae* cognomen naeta est ab auctoribus, qui simulacrum dedicarant, uti Apollo, Iuno, Nymphaeque. WESS.

374. 4. *Καὶ τὰράγειν — νέφη τε καὶ θυβροὺς*] Haud scio an velit, Telchines carminibus et arte magica nubes, pluvias, grandinemque avertisse; quam artem venditabant Corinthi *ἀνεμοκοῦνται*, Cleonis *γαλαζοφύλακες*, in Gallia seriore aeo *tempestarum* apud Agobardum Lib. Contra Vulgi Opin. de grandine p. 145., illi etiam, qui L. 4. c. de Malefic. in *agrestibus locis innocenter adhibebant suffragium, ne maturis vindemiis metuerentur imbres, aut venti grandinisque lapidatione quaterentur.* Opportune Clemens Alexandrin. Stromat. L. VI. p. 754. *ἀντίκα φασὶ τοὺς ἐν Κλεωναῖς μύθους φιλάνθρωπος τὸ μετέωρα, γαλαζοφύλασσειν μελλόντων νεφῶν, ΠΑΡΑΓΕΙΝ τε ὕδατος καὶ θυβρασι τῆς ὀργῆς τὴν ἀπειλήν.* Quae optimi viri Seneca L. IV. Q. N. c. 6. explicabit: *Illud incredibile, Cleonis fuisse publice praepositos γαλαζοφύλακας, speculatores futurae grandinis. Hi cum signum dedissent, adesse iam grandinem, quid expectas? — Imo pro se quisque alius agnum immolabat, alius pullum. Protinus illae nubes alio declinabant, cum aliquid gustassent sanguinis.* Pro interprete stat rudis adhuc antiquitas, arbitrata et attrahi imbres cantibus et repellii. WESS.

374. 6. *Ἀλλάττειν*] *Ἀλλάττεσθαι* R. M. Co. haud male. Vid. supr. c. 35. WESS.

374. 7. *Καὶ εἶναι φθονεροὺς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ*] Vide Steph. Bergler. in Aleiphron. L. I. Epist. 12. Hesychius, *Τελχίνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροί.* Hinc Synes. Dion. p. 57. C. *Τελχίν καὶ βάσκανος ὢν, et οἱ πάλαι Τελχίνες,* qui Socrati, Platoni atque Aristoteli olim obtrectaverant, Themistio Orat. XXIII. p. 286. B. et τινες *Τελχίνες πονηροὶ καὶ βάσκανοι δαιμόνες* in Gregorii Nazianz. Orat. III. p. 96. D. WESS.

374. 11. Ἀφ' ἧς τὴν νῆσον ὀνομασθήναι] Sie praestat. Non enim Neptunus ex filia insulam cognomine insignem esse iussit, sed ex uxoris nomine Sol, ut cap. proximo docetur, unde ipsa τῆς νῆμερης ἐπώνυμος Aristidi T. II. p. 355. De materno vero Rhodi genere veteribus non satis convenit. Pindarus, uti nunc editur, Od. Olymp. VII. 25. παιδ' Ἀφροδίτης perhibebat: at olim παιδ' Ἀμφιρότας legebatur, Epimenide consentiente, quod utrumque Criticis Graecis credimus; neque absurde admodum, ἐπλαστε μὲν ἐξ ἁλὸς ἕργαυς νᾶσος, Poeta eadem Ode canit. Scripsi praeterea ex Reg. καὶ Ζεὺς λέγεται καταπεπολυμηγῶς, ut tractus orationis esset lenior. WESS.

375. 26. Καὶ τιμῆς ἀθανάτου τρεῖν] Rhodi quotannis agebatur Ἀλλῶν ἄγων, in cuius celebritate an et Haliae huius, eiusdem quidem cum Ἀλλῶ, qui Rhoditis sol, originis, quaedam ratio sit habita, non temere finivero: Soli sacer erat, instituebaturque mensis Gorpiaci die XXIV., ut docent Critici veteres ad Pindari Olympion, Od. VII. extremam, atque ex illis Io. Meursius in Feriat. Graec. WESS.

375. 31. Ἀπόλλωνος Ἀντίον] Confer Inferius c. 78. et Schol. in Aeschylī VII. Adv. Theb. v. 147. WESS.

375. 34. Ἐπιπολασάντων τῶν ὕδατων λιμνάσαι etc.] Claudicantem orationem instauravi: τὰ ἐπιπολάζον ὕδαρ, quod brevi succedet, et quae de verbo antea c. 36. observavimus, dubium, si quod oriatur, eximere apta sunt. Rhodum autem aquarum inundatione olim fuisse demersam, siue ἁλιμυροῖς ἐν βένθει νᾶσον κεκρόσθαι, ut Pindarus ait, praeter alios testantur Philo Iud. de Mund. non Corrupt. p. 959. E. et Aristides Tom. II. p. 353. WESS.

375. 40. Τῆς νῆσον πηλόδοτος οἴσης ἐτι] Si quid veri fabulae involucre tectum latet, ut sane videtur, commodius explicaretur ex ea inundatione, qua de cap. 47. dictum fuit. WESS.

375. 48. Ἐἶναι δὲ τοὺς ἐπὶ τὴν νῆσον etc.] Eisdem, nec tamen in omnibus consentanei, recensent Graeci Critici ad Pindari Olymp. Od. VII. extremam, filiam tamen v. 26. prave vocitantes, Ἥλιον καὶ Ῥόδον ἐγένοντο, inquit, παῖδες ἐπὶ, καὶ θυγάτηρ Ἠλεκτρονῶν cuius nomen quomodo refingi oporteat, non est, ut operose dicatur. WESS.

375. 59. Ἐπὶ τοῦ πρυοῦ θύσαι] Cecrops primus si designetur, uti probabile est, cave victimas animatas intelligas: is enim ἀπόσα ἔχει ψυχὴν, τούτων μὲν ἤξωσεν οὐδὲν θύσαι, πέρματα δὲ ἐπιρώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήρτισεν, Pausan. L. VIII. 2. WESS.

375. 62. Ἐν οἷς ἐπι καὶ Ζήνων] Io. Meursius Rhodi suae L. I. 1. Zenonem incertae patriae scriptorem adfirmat. Imo vero domo Rhodius fuit. Diogen. Laert. VII. 35. Τρίτος (Ζήνων) Ῥόδιος, τὴν ἐντόπιον γεγραμῶς ἰστορίαν ἐνείκων. ubi Aegid. Menag. pulcre observat, Polybii fuisse aequalem et ab eo meritis laudibus efferrī Excerpt. Legat. p. 1407. WESS.

375. 66. Ἐν παιδείῃ διήνεγκαν] Idem Pindarus voluit sine Od. VII. Olymp.

Ἐνθα Ῥόδῳ ποτε μυχθεῖς
τέκον ἐπὶ, σοφῶ-
τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων
ἀνδρῶν παραδειξαμένους
παῖδας. — —

Potnuisset autem praepositio negligi, nisi secus auctori visum fuisset. Apollodor. de Oedipo, καὶ διαφέρων τῶν ἡλικίων ἐν Ῥόδῳ, L. III. 5. 7. Plato I. LL. p. 629. ὅτι τοὺς μὲν ἐν πολέμῳ διαφέροντας διαφερόντως ἐγκεκομιμάσας quod tamen et diversiore modo sumi quitum est. WESS.

376. 71. Τούτων δὲ Μάκκαρ μὲν εἰς Ἀέθρον ἀφίκετο] Vide inferius c. 83., ubi alia omnia de eius genere. WESS.

376. 74. Οἱ δ' Αἰγύπτιοι ἔμαθον παρ' αὐτοῦ τὰ περὶ etc.] Horum neutrum Aegyptii concedent, Heliopolis auctorem et Astrologiae scientiam suae genti adserentes L. I. 50. Res ipsa a vero abludit, a Graecis in medium coniecta, ne Aegyptiis hac parte inferiores viderentur. WESS.

376. 78. Τὰ διὰ τῶν γραμ. ἐπομνήματα συνέβη φθαρῆναι] Fieri id potuit. Literas tamen Pelasgi servarunt, sicuti ad L. III. 66. ostendimus. WESS.

376. 83. Ἐνίσχυσαν ὡς αὐτοὶ etc.] Puto legendum ἐνίσχυσαν, ut sit perinde ac si dixisset, ἐνίσχυσαν τὸ πρότους αὐτοὺς τὴν τῶν ἡστρον ἐρεσιν ποιήσασθαι. Est autem ἐνίσχυσαν ad verbum, invaluit. Sic enim nonnunquam apud Latinos usurpatur hoc verbum, cum nomine rumor et cum nomine consuetudo. Sed hic ἐνίσχυσαν erit invaluit rumor. STEPH. Persona numeri singularis tertia est. Consule eruditam H. Stephani hac de re annotationem. RHOD. Placet virorum doctissimorum arbitrium. Sic L. XX. 59. διὸ δὴ καὶ παρὰ τισιν ἐνίσχυσαν ἐν παρομοίᾳ μῶσι λεγόμενον. Simile peccatum in Pausania L. VII. 26. p. 592. οὐ μὴν καὶ αὐτίκα ἔξενέκασαν Αἰγίαν ἀντὶ Ὑπερησίας καλεῖσθαι. Scripserat ἔξενέκασαν, ut optime Sylburgius. Ita adsolet, veluti cum L. I. 3. διὰ δὲ ποτε αὐτοὺς καλεῖσθαι Γαλάτας ἔξενέκασαν. et L. VIII. 22. p. 641. ἔξενέκασαν ὡς καὶ τὰς ἐν τῇ ἐρήμῳ τῇ Ἀράβῳ Στρομαλίδας ἐπὶ ἡμῶν ὀνομαζέσθαι. WESS.

376. 84. Κτίσαντες ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν τὴν ὄνομ. Σάιν] Callisthenis et Phanodemi, paria apud Proclum in Platon. Tim. p. 31. proponentium, opinionem perstrinximus ad L. I. 28. WESS.

376. 92. Τὸ ἀπ' ἐκείνου Τριόπιον κληθέν] Confer c. 61. inferius. WESS.

376. 95. Κτίσαντες πόλιν Ἀχαίαν] Meminit urbis Ergias Rhodius Athen. VIII. p. 360. cum de Phoenicibus et Phalantho ἐν τῇ Ἰαλίσῳ, inquit, πόλιν ἔχοντες ἰσχυροτάτην τὴν Ἀχαίαν καλουμένην. i. e. in regione Ialysia, ἐν τῇ Ἰαλυσίῳ, ut Noster

Scio Io. Meursium L. I. Rhodi suae c. 8. Achaïam hanc in ipsam Ialysum urbem intulisse, eiusque arcem fecisse: sed id commentum Ergiae verba abunde refellunt, quaeque hic Diodorus. Adpellata deinceps *Κόρθη* fuit, ut optime animadvertisse mihi Palmerius videtur: quod nomen abstulisse eam suspicor a Cretensium *Cyrbe*, quae deinde *Τερατίνα*, Stephano teste, cum ea ex insula coloni simul cum Althaemene Rhodum commigrarent: nam Pamphyliae apud eundem Ethnographum *Κόρθη*, quam ab hac Rhodiorum nihil admodum discrepare arbitrabatur Cl. Iac. Gronovius, vereor, ut hic referri possit. WESS.

376. 98. *Τὴν μετὰ ταῦτα Κόρθην μετανομασθεύσαν*] Haec verba sunt loco mota: nam ex inferioribus patet *Κόρθην* (sic legendum) fuisse urbis nomen, et debere referri ad *Ἀγαύην*, de qua supra. Ergo totum hunc locum puto sic legi debere: *κτισταί τε πόλιν Ἀγαύην τὴν μετὰ ταῦτα Κόρθην μετανομασθεύσαν, ἣν ὁ ποσειδέτερος Ὀζιμος βασιλεὺς ἔθηκε μίαν τῶν ἑγχέστων νυμφῶν Ἡγητορίων, ἧς ἡς ἐγέννησε θυγατέρα Κωδιάρην, ἣν γέννησεν Κόρθηος etc.* Cum condidissent Achaïam urbem, postea dictum *Cyrben*, quorum maior natus *Ochimus* regnum adeptus, duxit *Hegetorium* eius loci nympham, ex qua genuit *Cytlippen*, quam duxit *Cercaphus*. PALM.

376. 2. *Οἱ υἱοὶ τοῖς, Αἰδός, Ἰλυσός, Κόμυρος*] Critici veteres eosdem *Cercaphi* et *Cytlippen* filios memorant in *Pindari Olymp.* Od. VII. 32., quibus *Plutarch.* Q. Graec. p. 297. iunge. Urbes autem ab his conditas et adpellatas superius auctor L. IV. 58. *Ἰλυσσῶν καὶ Κόμυρον* vocitabat. Vide et L. XIII. 75. WESS.

377. 8. *Ἰδράσατο τῆς Ἀθηνῶν ἱερῶν*] Celebre admodum id templum est ex *Diogene Laert.* I. 89. et *Aeliano de Animal.* IX. 17., nec minus *Minervae* signum, rudi materia a *Danao* fabricatum et consecratum, de quo ad *Callimachi* apud *Euseb.* L. III. Praep. Evang. c. 8. epigramma vici longe doctissimi R. Bentleyus *Fragm. Callim.* p. 358. et *Ioach. Kuhnii* in *Pausaniae* L. VII. 3. p. 531. WESS.

377. 10. *Τῶν δὲ τοῦ Δαναοῦ θυγατέρων τοῖς*] Id vero negant fabulae, quae *Danaï* filias quinquaginta *Argos* pervenisse adfirmant in *Apollodori* L. II. I. 4. WESS.

377. 25. *Φοινικῶς γλώσσης*] Ill. *Scaliger* adscripserat *Φοινικῶς*, quod et in opinionem venit S. *Bocharti* de *Phoenic.* Colon. L. I. 7. Atque ita profecto oportuerat: confunduntur enim *Φοινικῶς* et *Φοινικαῖα*, sicut inferius L. XIV. 65. docetur: aut certe *Φοινικῶς*, ut *γαλατῆρος Φοινικῶν* in *Maximi Tyrii* *Dissert.* XXXVIII. p. 222., et *Φοινικῶν γλώσση* apud *Hesych.* et *Nostrum* L. III. 66. Porro quae post *ρομαθῆραι* sequebantur, τὰ κελούμενα *Φοινικῶν*, ea auctoribus libris scriptis delevi: nam manifestum *Grammatici* interpretamentum sapiunt, docere nos in-

gressi, a *Phoenicibus* nomen priscae *Graecorum* literis venisse: quod verum quidem, sicuti alias dictum, sed alienum ab hoc loco est. WESS.

377. 37. *Ὁ μὲν Φόρβος ἀνείλε τοὺς ὄφεις*] *Polyzelus Rhodius* apud *Hygin. Poet. Astron.* H. 14. hunc *Phorbantia* nomine demonstrat, qui *Rhodiis* auxilio maximo fuisse demonstratur. Nam cum eorum insulam, serpentium multitudinem occupatam, cives *Ophiusam* adpellassent, et in ea multitudine ferarum draco fuisset ingenti magnitudine, qui plurimos eorum interfecisset, et patria denique deserta curere coegisset, dicitur *Phorbos Triopae filius ex Hiscilla Myrmidonis filia natus, eo tempestate delatus, omnes feras et draconem interfecisse*. Quem si audias, *Phorbos* hic alias atque hic est, et eius quidem ex filio *Triopa* nepos, quod et *Joseph. Scaligero* verius visum est ad *Eusebii Ann.* CCCCXL., neque improbat *Dienechidas, Megaricorum* scriptor, in *Athen.* L. VI. p. 262.: facit enim *Phorbantem Triopae*, quicum *Rhodum* invaserat, superstitem. *Diodorus* L. IV. 58. *Triopae Phorbantis* P. coloniam, in *Rhodum* deductam, tribuit. Adeo inter *Graecos* de antiquissimis suis rebus convenit. WESS.

377. 41. *Ἀλθαμῆνης ὁ Κατρέος υἱός*] At *Conon* apud *Photium Biblioth.* p. 454. *Althaemenum* hunc facit *Heraclidem* ex *Poloponneso*: eum vide cap. 17. *Apollodorus* vero L. III. 2. eum *Diodoro* consentit, et eum *Catrei* filium, *Minois* nepotem facit. PALM. De *Catreo* dictum satis est L. IV. 60. Diversus autem *Althaemenes* hic est ab *Heraclida Althaemene*, qui μετὰ τὰ Τροίκα, ut apud *Strabonem* scriptum reperio L. X. p. 735., sive *Nelei Codridae* aetate, uti *Conon*, colonos *Argis* profectus in *Rhodum* deduxit. *Nostrum Apollodorus Ἀλθαμῆνην* perpetuo vocat, in patris nomine mire depravatus. WESS.

378. 47. *Ἐπὶ δ' ὄρους Ἀταβύρου*] Omnes alii auctores uno consensu hunc montem *Ἀτάβυρον* vocant, quorum antiquissimus *Pindarus* sic ait *Olymp.* VII. ἀλλ' ὃ πάτερ Ζεῦ νότοισιν Ἀταβύρου μέλιον, *Jupiter pater, qui in dorso Atabyrii dominaris*. Ad quae *Schol.* ἐπὶ δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύρου, ὡς γρησὶ *Τίμαιος*. Ex quibus verbis patet apud *Pindarum* legi *Ἀταβύρου*. Sic etiam *Apollodorus*, sic *Strabo*, sic *Stephanus*, qui *Rhianum* citat, et ait a quodam *Telchine Ataburio* sic montem fuisse appellatum. Ideo censeo hoc loco legendum *Ἀταβύρον* et *Ἀταβύρον*. Haec scripseram, cum prodiit doctissimi *Bocharti* liber de *Phoenic.* Colonis, et gavisus sum maxime, cum vidi eum esse in eadem sententia. Eum vide cap. 7. PALM. *Ἐπὶ δ' ὄρους Ἀταβύρου*] Ill. *Scaliger* et *Is. Vossius* ita *marginum* librorum suorum adscripserant et max *Ἀταβύρον*. Io. *Meursio* L. I. *Rhodi* c. 8. idem in mentem venerat. Res est expedita et certa. *Tiberolus* Nat. quo peccato et in *Appiani Mithrid.* p. 321. *Ταβύρου ὄρος*, ἱερῶν. WESS.

378. 57. Ἐπισχυούσης] Tam hoc retineri, quam *ἐπισχυούσης* admitti potest. RHOD.

378. 64. Αἰδοῦς δὲ αὐτὸν εἰς τὰς ἐρημίας] Iosephus XV. A. I. 7. 7. καὶ τέλος εἰς τὰς ἐρημίας αὐτὸν διδοῦς. Polybius V. 14. Ἰδοῦναι γὰρ εἰς τόπους αὐτὸν δεδιωκέναι παραβόλους. quae penetrasse in loca deserta et periculosa eos indicant, de quibus sermo est. S. Lucas A. A. XIX. 31. μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θάλασσον, ubi Raphael, non oblitus est Polybii. De exitu vero Althaemenis paullo diversiore modo Apollodor. III. 2. 2. WESS.

378. 67. Αὐτὸν τὸν Αἰζυμνίου θύνατον] Vide L. IV. 58. Ob hanc vero et Althaemenis Argivi coloniam, Aristides T. II. p. 388. Rhodiorum προγόνοισ, sive maiores, Argivos celebrat. Iunge Strabon. L. XIV. p. 966. WESS.

378. 75. Τὴν ἡγεμονίαν παρέδωκε Βούτα] Pausanias verum si tradidit L. III. 19. p. 259. Tlepolemus Rhodi imperium reliquit uxori Polyxo. Ipse ad Troiam occubuit, sociis dein reliquias defuncti in insulam deportantibus, et ἐπιτάφιον ἄγωνι in viri perpetuam memoriam decernentibus, de quo Critici ad Pindari Olymp. Od. VII. 36. WESS.

378. 79. Κατὰ τὴν ἀντιπέραν Χερσόνησον] Quod in Muthu. est ἀντιπέρα haud raro apud Polybium, qui et L. IV. 58. τὰ μέρη τῆς ἀντιπέρα γῆς. et L. V. 48. πρὸς τὴν ἀντιπέρα κειμένην στρατοπεδείαν. Scriptis tamen libris non adsentientibus, ut Boecler. in Lect. Polyb. p. 80. docuit. WESS.

378. 88. Τοῦτους ἀπογόνους γεγενῆναι τῶν etc.] Vide mox c. 65. WESS.

378. 96. Ἐξ αποστεικῆ Κίρνον] De Lyrco non dissimilia narrat Parthen. Erot. c. 1. Ego vero *Cyrnum* hunc, a quo Cariae urbs *Cyrnus* cognomen acceperit, alias reperire haud memini. Πύρνος Cariae nota est Stephani testimonio, quae quum aut proxima Chersoneso, aut in ea sedem habuisse videatur ob Plinium L. V. 28., de mendo nasci fortasse suspicio posset, cui me tamen haud temere permisero. WESS. *Syrnum* reponit R. Rochettus *histoire de l'établiss. des colon. grecq.* vol. I. p. 155. Eadem enim illi Πύρνος et Σύρνος ibid. vol. II. p. 402.

379. 8. Τριάπαν, ἕνα τῶν Ἑλλῶν καὶ Ρόδου παιδῶν] Aliter Callimachus in suo in Cererem Hymno v. 100.; eum enim Neptuno genitum et Canace Aeoli filia asserit. Sed quis in fabulis requirat verum? PALM.

379. 11. Ὑπὸ Μελισσέως τοῦ βασιλέως] Regem Melissea, a cuius filius Adrastea et Ide altus sit Iupiter, habet Apollodor. L. I. c. 1. 3., sed is aut in Creta regnum obtinuit, aut ad Idam Troiae, ut Noster videtur velle L. XVII. 7. WESS.

379. 14. Καὶ μελίσσεται τὸ καλούμενον Δῶπιον πεδίον] Callimachus H. Cerer. v. 25. de Triopa:

Ὅπῃ τὰν Κριδίαν, ἔτι Δῶπιον ἰδὸν ἔβαιον.

Quo loco Scholiastes, *Κριδίαν* Thessaliae regionem perhibens, turpiter se dedit, nec vacat Stephanus culpa v. Δῶπιον. Utriusque errorem praeter Cl. Salmas. ad Inscript. Herod. Attic. p. 28. refellit Ezech. Spanhem. Poeta τὰν Κριδίαν aut ipsam Cnidum vocat, cuius conditor Triopas fuisse fertur a Pausan. L. X. 11., aut regionem urbi vicinam, uti mox Diodorus; qui quod de Iuco subnectit, Callimacho non probabit, Triopae filio Erysichtoni id contribuenti, sicuti et fecit Tzetzes in Lycophron. v. 1393., ubi pater perperam et contra scriptos Codd. Πριόπα. WESS.

379. 19. Τὸ καλούμενον ἀπ' αὐτοῦ Τριόπιον] Celebre illic Apollinis Τριόπιον templum et certamen, ad quod convenire Dorienses sacrorum et concordiae caussa cum uxoribus et liberis statis solebant temporibus, teste Dionysio L. IV. A. Rom. p. 229. et, quem auctorem habuit, Herodoto I. 144. Plura Ez. Spanhem. ad Callim. p. 686. WESS.

379. 24. Κανάνης τῆς Αἰόλου καὶ Ποσειδῶνος] Sic Callimachus H. Cerer. v. 100., ut supra monuit Palmer., et Apollodor. L. 7. 4. Aliorum de Triopa opiniones exposuit auctor c. 56. et L. IV. 58. Scripsit autem Ἀπόλλωνος καὶ Σελβῆς τῆς Πηγεῖοσ, ut ex L. IV. 69. videbis. Itaque id revocare non sum veritus. WESS.

379. 26. Ἔστι δ' ἐν Καστάβῳ τῆς Χερσόνησον] De Castabo dicent alii. Hemitheam Staphyli filiam Parthenius memorat Erotic. c. 1. WESS.

379. 32. Καὶ τῇ μὲν Ποιοῖ τὸν Ἀπόλλωνα μινῆτα] Quae Apollinem et hanc eius amicam illustrabant, copiosius exposita fuisse suspicor in Delia oratione, quam Dinarcho quidam tribuebant, intercedente Dionysio T. II. p. 118., ubi prave nunc Δηλιαζὸς, Ἀπόλλωνος καὶ Ποιοῦς τῆς Ταφύλου. WESS.

379. 35. Εἰς λίαννα ἀγγελίσαντα, βαλεῖν εἰς τὴν θάλασσαν] Similem fabulam de Semele Cadmi filia Brasiatae narrabant apud Pausan. III. 24. p. 272., nec multum diversam de Danae, cui in aurum versus Iupiter vitium obtulerat, Acrisii F., Lucian. D. Marin. XII. 1. Hanc de Rhoeo, arcae inclusa et in mare proiecta, tangit Tzetzes in Lycophr. v. 570., insuper addens, servatum ex undis nupsisse Zareci, Carysti filio, proptereaque Anium Zarecis filium perhiberi, οὐ γένσει, ἀλλὰ θέσει. Hinc lux adfulget Stephano, Μύζωνος, scribenti, μία τῶν Κενκλάδων, ἀπὸ Μινκόων, τοῦ Αἰγίου, τοῦ Καριστοῦ καὶ Ρυοῦς τῆς Ζάρηκος. Prava enim sunt et perturbata. Dederat ipse ἀπὸ Μινκόων, τοῦ Αἰγίου, τοῦ τῆς Ρυοῦς καὶ Ζάρηκος, τοῦ Καριστοῦ. Quod praestantissimo Th. Galaeo in mentem venisse quum nunc animadvertam, illi in solidum transcribo. Eum ergo vide ad Parthen. c. 1. WESS.

380. 50. Τὸ ἀπότομον τοῦ πατρὸς] Conf. L. II. 57. Ἀποτομία indicatur. Noster Excerpt. Vales. p. 345. de Caesaris in Corinthios benivolentia, οὔτως διὰ τῆς ἰδίας ἡμερότητος διορ-

ἴδουσιν τὰς ἐκείνων ἀποτομίας. Philo Iud. Adv. Flacc. p. 978. E. ἴδον τὸ πρῶτον ἐπιβολὴ τῆς ἀποτομίας Φλάκκων καὶ ἄλλων. S. Paullus Roman. XI. 22. Ἴδε οὖν χρησιμότητα καὶ ἀποτομῶν Θεοῦ. WESS.

380. 55. Ἐν Βουβαστῶ τῆς Χερσονήσου] Legendum ἐν Βουβαστῶ. Nam et Parthen. Erot. c. I. et Ephorus in Stephani Βούβαστος, quae urbs eadem est, ita scribunt. Herodoto I. 174. ἐκ τῆς Χερσονήσου τῆς Βουβαστοῦς egregia coniectura restituit Is. Vossius ad Melae L. I. 16. 10. WESS.

380. 57. Αἰὶ τὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ γενομένην ἐπιφάνειαν] Mallem ἀπὸ τῆς Θεοῦ. Ipsa Molpadia videtur indicari, quae praesentem opem negris forebat, τοῖς κάρνοσι κατὰ τοὺς ἕπνοος ἐμισταμένη φανερώς, ut post pauca scribitur. Posses etiam ἐπὶ refingere, quod tamen districte necessarium non est. Vide Miscellan. Observ. Vol. III. p. 427. WESS.

380. 61. Τὸν δ' ἐψάμενον ἢ φαγόντα εὖς οὐ νόμιμον etc.] Non adeo ob porcos, credo, qui vini vasa everterant et confregerant, quam quod plerisque in sacris id animalis genus impurum censeretur. Exemplis a S. Bocharto congestis Hieroz. Part. I. L. II. 57. adde ex Strabone Comanenens in Ponto L. XII. p. 861. Mulsu libatio videtur perennasse ex veterum superstitione, qua Θεοφιλή θυσίαν, diisque acceptissimam arbitrabantur, in quam addebatur Ξουθῆς μέλισσας κηρόπλιστον ἕσχατον, ut Sophocles adfirmat in Porphyrio A. Anim. II. 19. WESS.

380. 70. Καὶ πάντα τὰ τῶν Ἑλλήνων ἱερὰ σὺλδωντας] Magis auctoribus Nerves inflummasse templa Graeciae dicitur, quod parietibus includerent Deos, quibus omnia deberent esse patentia, quorumque hic mundus amnis templum esset et domus: quae Cicero's verba L. II. 10. de Leg. non praeteriit Barn. Brissouius Regn. Pers. L. II. 31., nec Stanleius in Aeschyl. Pers. v. 812., Brissouium in plerisque secutus, Persarum hanc in Graecorum Deos et sacra impietatem proponentes. Alexander comissantesque amici, ulturi eam Persarum atrocitatem, τὴν εἰς τὰ τῶν Ἑλλήνων ἱερὰ παρανομίαν, post dein ignem arcis Persepolitanae subdiderunt L. XVII. 72. Adde L. XI. 29. WESS.

381. 78. Τοῖς ἀπεγνωσμένοις πάθει συνεχομένοις] Participium, quod a Codd. nonnullis negligitur, Diodoro mire placuisse, ὁ συνεχόμενος τῷ πάθει L. III. 29. et c. 33. νόσοις δυσίατοις συνεχομένοι, ostendunt. Placuit et S. Lucae Evang. IV. 38. ἢ συνεχομένη πνεύτῳ μεγάλῳ, et S. Matth. IV. 24. καὶ προσήνεγκαν — ποικίλαις νόσοις καὶ βλαῖνοις συνεχομένους. Tamen Rhodom. delendum censuisse videtur, quippe in Indice connectens περιτρυχόντας ἀπεγνωσμένους πάθει, qui incidunt, qui affecti sunt morbis. Neque ab eo multum dissentio, non eliminans tamen, quod περιτρυχόντας referri ad aegros possit, qui ad Hemiticae templum forte devenerant. WESS.

381. 89. Τοὺς ἀνομιζομένους Ἐτεοκρήτας ἀνέχθονας] Geminos Cretenses, ut Ἐτεοβουτάδας Athenienses. Eustath. in Homer. p. 1861. Ἐτεοκρήτες δὲ, οἱ ἀληθῶς ἢ ἀληθεῖς Κρήτες. Ἀνέχθονες οὖν οἱ Ἐτεοκρήτες, ἰθαγενεῖς, γνήσιοι τῆς χώρας, λεγθέντες Ἐτεοκρήτες ὡς πρὸς τοὺς ἐπηλυδας, κατὰ καὶ τῷ Γεωγράφῳ δοκεῖ. Strabonis locus, quem designat, L. X. p. 729. A. legitur. Porro Eteocretensium regem fuisse Creta, cumque indigenam, testis Eusebius Chron. An. LVI. est, ubi Scaliger. WESS.

381. 1. Οἱ δὲ δέκα γασὶν ὑπάρχοντας] Quinque mares, totidemque feminas, quae Sophocles sententia, ὀρίνατι πέντε τοὺς πρώτους ἄρσενας γενέσθαι — πέντε δὲ καὶ ἀδελφὰς τούτων. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ Δακτύλους κληθῆναι, apud Strabon. X. p. 725., qui mox verissime, ἄλλοι δ' ἄλλως μινθεύουσι, ἀπόροις ἄπορα συνάπτοντες. διαφοροῖς δὲ καὶ τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ἀριθμοῖς χροῦνται. quos enim ipse ex certissima Casaub. emendatione Celmia, Damnameneia, Herculem et Aemoneum appellat, hi Pausaniae L. V. 7. p. 392. Hercules, Paeonaeus, Epimedes, Iasius et Ida. Iunge Schol. Apollonii Rh. I. 1129., et magis percipies, veritatem a Strabonis partibus stare. WESS.

381. 4. Κατὰ τὴν Ἰδὴν τὴν ἐν Φωγίᾳ] Hanc sententiam amplectitur auctor ipse L. XVII. 7., et Sophocles, qui propterea Φωγίαν Phryges eos adpellavit in Fabula Κορκοῖς Σατύρους, et scriptor Phoronidis, cui γήτες Ἰδαῖοι Φωγίαι ἀνδρες ὀρέεταροι in Schol. Apoll. Rh. I. 1126. Peperit confusionem, quod Strabo vere observavit, mons Ida prope Iium et eiusdem nominis alius insulae Cretae. Id vero vehementer dubites, rectene se habeant, quae succedunt, διαβῆναι δὲ μετὰ Μίνως εἰς τὴν Ἐδρώτην. Primo enim Minos Europaeus ipse fuit, nec ex Asia, si quid veri in fabulis inest, in Cretam venit: quod, cum Minos mari olim fuerit potentissimus, fortasse debile videbitur, nec est tamen. Deinde Minois aetas Idaeis Dactylis recentior est, ipso Iove prioribus. Praeterea scripti libri dissentiunt, Μύγδονος praeferentes. Quibus equidem ego paene inducor, ut Minois parum tempestivum, rectius autem Mygdonis nomen opiner. Hoc amplius, Idaei Dactyli ex Phrygia, quod ex Ephora atque aliis pro certo ponitur, in Europam transierunt: Phrygiae vero pars Mygdonia est, ἀπὸ Μύγδονος, a Mygdone nomen sortita, sicuti perhibet Stephanus. Tu si Minorem praeferendum censueris, utere marmore Arundeliano Epoch. XI., quod corrigendi impetum sufflammat, Idaeos Dactylos, ferri repertoires, in eadem Minois aetatem coniciens. WESS.

381. 13. Καὶ τὴν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου γάσιν ἐξευρεῖν] De ferro adsentiuntur plerique omnes. Aeris usus consetur antiquior: nequid enim reperto ferro, hoc arabant, ceteraque administrabant, in quibus ferri usus negligi vix potest. Μηδέπω εὐρεθέντος σιδήρου, χαλκῷ ἐχρῶντο, ὡς καὶ Ἡσιόδός φησι, Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔαχε σιδήρου.

Schol. Apollon. Rh. I. 430. Atque haec caussa, cur plerisque in saeris aeris usus, reperto iam ferro, perennaverit apud Maerob. Saturn. V. 19. WESS.

381. 14. Τῆς Ἀπειράτων χώρας πρὸς τὸν καλ. Βερέκων-
θον] Legebatur τῆς Ἀνωἀπειράτων χώρας, quod pravum cum animadverteretur, varie mutatum a viris est eruditiss. Ios. Scaliger libri sui margini alleverat τῆς ἀνωἀπειράτων χώρας, vestigiis vulgatae scripturae inhaerens. Idem Is. Vossio in mentem venit, sic corrigenti ad Scylacis Peripl. p. 41. ed. Gronov. Aliter Io. Meursius L. II. Cretae suae c. 5., legendum censens, ἐν τῇ Ἀπειράτων χώρα πρὸς τὸν etc. Quibus, cum scriptis libris aliud placeat, nihil indigemus. De *Aptera* et *Apteraeorum* regione idem Meurs. L. I. 6. abunde: id addo montem hunc Cretae Βερέκων-
θον in Nostri Mss. constanter scribi, Βερέκυντῳ vero Phrygiae adspiratione carere, auctore Servio in Aeneid. IX. 82. WESS. ἀνωἀπειράτων ascripserat etiam Reinesius.

381. 16. Μεγάλων ἀγαθῶν ἀρχηγὸς γενεῆσθαι] De Heraclidis Isocrates Panegy. p. 76. καὶ τῶν παρόντων ἀποδοῦν ἀπάντων ἀρχηγοὶ κατέστησαν. Contra Ioseph. XX. A. I. c. 6. 3. ὡς εἶπε τῶν κατῶν ἀρχηγὸς τοὺς Σαμαρείτας γενόμενος. Nimirum ἀρχηγοὶ rei cuiuscunque causae atque auctores sunt, ut mox c. 65. εὐταξίας ἀρχηγοὶ, et c. 74. τέχνης ἀρχηγός, et XIV. 70. ἐλευθερίας ἀρχηγός, saepeque alias in hoc scriptore. A quo usu non abit S. Lucas A. A. III. 15. ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, nec auctor Epist. Hebr. II. 10. ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας, salutis nobis partae auctorem appellantes. WESS.

382. 18. Ἐνα μὲν προσαγορευθῆναι Ἡρακλέα] Hunc Olympicorum ludorum auctorem, ut ferebant, describit Pausan. V. 7. 14. Mox τὴν τῶν Ὀλ. θεῶν malui, cetera, quae Codd. mutant, aliorum arbitrio permittens. WESS.

382. 24. Καὶ περιώματα ποιεῖν] Exemplum est in Alexandro Tralliano Therap. L. X. 1., quo Hercules, erectus et leonem elidens, si in annulo gestetur, colicos dolores disciere adfirmatur. Gemmam eiusmodi inter Abraxearas vulgavit Io. Chifletius et illustravit c. 16. Ipsum autem conclusionis hoc genus, quo Hercules Dactylis Idacis ob amuleta inseritur, debile est. Quis enim iustas stultae superstitionis causas ubique patefecerit? In Alexandri, quem magum nemo dixerit, simulacris et numis parili modo insaniebant. Dicebantur *iuvare in omni actu suo, qui Alexandrum expressum vel auro gestitabant vel argento*, apud Trebell. Pol-
lion. in Quiet. c. 14. Quare tandem? an quia Macedonum rex felicissimo rerum successu fuit usus? Id fieri potuit. Recte vero perstrinxit horum stultitiam, quod miror praeteritum ad eum Trebellii locum a viris egregiis, Io. Chrysostomus T. II. p. 243. E. τί ἂν τις εἴποι πρὸς τῶν ἐπωδαῖς καὶ περιώμασι κεχρημένων,

καὶ νομίσματα χαλκῶν Ἀλεξάνδρον τοῦ Μακεδόνα ταῖς κεφαλαῖς καὶ τοῖς ποσὶ περιδεσμοῦνται. Sed hoc obiter. WESS.

382. 28. Γενέσθαι Κορύμφας ἐννέα] Hunc Curetum namerum et Strabo edit. L. X. p. 723., qui verissime eiusdem L. p. 715. de Curetibus, Corybantibus, Idacis Dactylis et Telchinibus haud bene scriptoribus convenire, observavit. Ut mirum non sit, de eorum et numero et origine magnam durare discordiam, qua de ad Callimach. H. Iov. v. 52. Ezech. Spanhem. et nos supra L. III. 61. WESS.

382. 38. Τὰ πρὸς τὴν τοξικὴν — εἰσηγήσασθαι] Atqui artis huius auctor Apollo, ipsis Cretensibus consentientibus, qui εὐρετὴν καὶ τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγγασίους τὰ πρὸς τὴν τοξικὴν inferius c. 74. profitentur: quam dissensionem ad Luciani Nigrin. c. 37. cum animadvertisset Iac. Palmer., temperare non potuit, quin dicam Diodoro impingeret. Meminisset, cum in recensendis vetustissimarum gentium rebus alios atque alios auctores sequi, et reprehensione supersedisset. Ipso hoc loco τὰ πρὸς τὰς μελισσοποιίας Curetibus contribuit, cuius mellificii repertorem disertissime perhibuerat Aristaeum I. IV. 83. Idem in pluribus aliis, si res dubio laboraret, posset ostendi. WESS.

382. 42. Καὶ τὰς ἐνοπλίους ὀρχήσεις] Vide Spanhem. in Callim. H. Iov. v. 52. Orpheus Hymn. XXX. 1. Σιρτηκαὶ Κορυμφες, ἐνοπλίαι βήματα θέντες Ποσειάροτοι. Hesiodus apud Strabon. X. p. 723. Κορυμφες τε θεοὶ, φιλοπαύμονες, ὀρχηστῆρες. De ἐνοπλίαι ὀρχήσει similia Strabo p. 716. et Critici veteres in extremam Pindari Pythion. Od. II. WESS.

382. 50. Ὀπονπερ — δέιννται θεμέλια ῥέας οἰκόπεδα] Novi θεμέλιος λίθου ex Polluce VII. 123., nulla vero θεμέλια οἰκόπεδα. Itaque copulam insertam mallet. Vult credo perennasse in sua tempora aream domus, quam incoluerat Rhea. Habet οἰκόπεδα, quae interpres Latinus non intellexit, Appian. Iber. p. 459. et οἰκόπεδα ἱερῶν L. IV. B. C. p. 1038. De Titaea, quae Titanum habita mater, L. III. 57. WESS.

383. 57. Ἀρσενας μὲν οὖν γενέσθαι τὸν τε Κρόνον etc.] Inspice Hesiodi Theogon. v. 134. et S. Clement. Recognit. L. X. 17. 31. WESS.

383. 58. Κροῖον omnes. Hesiodus Κρεῖον et Etymolog. WESS.

383. 63. Τὸν μὲν οὖν Κρόνον ὄντα πρεσβύτατον] Negat Hesiodus, qui

Τοὺς δὲ μετ' ὀπλοτάτος γένετο Κρόνος ἀγυλομήτης
Λεωτάτος παίδων.

Sed quis in fabulis concordiam exspectet? WESS.

383. 70. Ἐνῆθεις καὶ ἀκάτους παντελῶς] Saepes quidem ἐνῆθεις iidem sunt ac κακοήθεις aut ἀσύνετοι. Hoc loco non adeo vitium, quam τοὺς ἐπαινετὸν ἔχοντες τὸ ἤθος designat:

quae potestas etsi rarior, obvia tamen, teste Galeno in Hippocrat. Prognostic. p. 154. Coniunxit, eodem indice, Dinarchus *ῥῆσι χρῆσιν καὶ ἐνέθει*. et in Timocrat. p. 451. et in Aristogit. l. p. 483. et Plato III. de Rep. p. 400. Scio *Κρονίους, Κρονιζούς, Κρόνους* passim ab Aristophane, Luciano atque aliis *stultos et insipidos, μωγούς καὶ ἀναισθητους* adpellari: cuiusmodi ne quid et hic in opinionem cadat, *ἐνέθει καὶ ἄκακοι* inunctim positi vetant. WESS.

383. 73. *Παρὰ Ῥωμαίοις καὶ Κυρηναίοις*] Romanorum *Saturnalia* nemo ignorat. Carthaginiensium superstitionem, qua Saturno victimis humanis litabant, describit L. XIII. 86. et XX. 14. ubi fortasse nos plura. WESS.

383. 76. *Τόπους ἐπινομίους αὐτοῦ γενέσθαι*] Vide L. III. 91. WESS.

383. 82. *Ἐν τοῖσδε τοῖς ἐπιπέτοις*] Qui incipiunt numero III. Lib. I. τῶν Ἐργῶν, et in nostris exemplaribus ita leguntur. A quibus etsi in margine annotati (quo etiam ultimus in contextu est remittendus) quodammodo discrepant: concinni tamen sunt et vetustatem eruditam sapiunt. RHOD.

383. 85. *Νόσφι ἄτεο τε πόνοιον*] Quae Codic. plures hoc in versu mutant, ea in integrum restituissem, nisi liquido mihi patuisset, translata in hunc locum esse ex superioribus Hesiodi: sic v. 90. canit:

*Πόντ' μὲν γὰρ ἕδρασκον ἐπὶ γῆρατι φῶλ' ἀνδροπόων
Νόσφι ἄτεο τε κακῶν, καὶ ἄτεο γυλευποῖο πόνοιον
Νόσφιον τ' ἀργαλέων, αἳ τ' ἀνδράσι γῆρας ἰδοῦσαν.*

Habes fontem, unde emanarunt, quem libri Mutin. additamentum clarissime signat. WESS.

383. 90. *Οἱ δ' ἐδέκηναι Ἦσυχος ἔργ' ἐνέμαρτο*] Hoc maxime firmat Dicaearchus ita citans in Porphyrii L. IV. A. A. c. 1.; qui nihil aliud quam innovet, excusari non possunt librarii, plura hic pro arbitrio adstruentes. Qui succedit

Ἄφνειοὶ μῆλοισι, γέλοι μακάρεσσι θεοῖσι,

dignus est visus Cel. Io. Georg. Graevio, qui Hesiodo redderetur, sed post versum

Τέροντ' ἐν Βαλῆσι, κικλῶν ἔτροσθεν ἰπλίτων,
cuius consilii caussam equidem non perspicio. Hesiodo si non sit indignus, uti videtur, sedem, quam occupavit, facile tuebatur. Id bene, quod Latina Rhodomanni improbaverit. *Ἄφνειος μῆλοισι Rhodom.* vertit felices gregibus. *Μῆλα* hic non sunt greges. Nam quamvis pastoritia vita sit simplicissima, et aliis vitam tolerandi rationibus vetustior, ignorata tamen fuit antiquissimis hominibus, qui sub Saturno dicuntur egisse. Hi enim iis solium se tuebantur, quae terra sponte ad eorum victum ferebat. Tum post pauca: *Μῆλα* autem hoc loco sunt omnes arbuti fructus,

qui edules sunt, sicuti apud Latinos poma. Nam et nuces et ficus et uvae τρώξιμοι mala dicuntur. vid. L. 105. de Verb. Signif. Varro cap. 59. L. I. de R. R. profitetur se acturam de pomis condendis, et ibidem tradit, quo modo pira, rapa, nuces inglandae sint servandae, quia rapa, pira, nuces in pomis numerabantur. Hesychius: Μῆλα παντός δένδρον καρπός, ἔξαιρέτως δὲ τῆς μηλέας καὶ πάντα τὰ δένδρα. Haecenus ille Leet. Hesiod. c. 3. WESS.

384. 97. *Κατανοήσαντα*] Non repudio, etsi cultior videri possit praestantissimorum Codic. scriptura. Demades princ. Orat., quae eius nomine superbit: *οὔτε δὲ λατρός ἐμπελούς δέναιται θεραπεύσαι τοὺς κἀνοντας, ἀν μὴ τὴν αἰτίαν τοῦ νοσήματος κατανοήσῃ.* Philo Iud. l. II. Alleg. p. 79. D. *διὰ τῶν ἔργων τὸν τεχνίτην κατανοοῦντες.* Auctor Epist. Hebr. III. 1. *κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν.* quibus aliisque locis diligentem inspectionem et curam postulat. Porro Hyperionis fata diversiore modo proposuit L. III. 57. WESS.

384. 1. *Κοῖον μὲν καὶ Φοβῆς Ἀπὼ γενέσθαι*] Apollonio propterea *Ἀπὼ Κοιούγεια* L. II. 712., ubi Graeci interpretes videndi et Etymolog. v. *Κοῖος.* WESS.

384. 4. *Ἐρατὴν γενόμεον τῶν πυλῶν*] Ligna intelligunt Grammatici Graeci, non silicem. Sic enim ad Apollon. Rhod. l. 1184. *Πυρῆα*, quae eadem ac *πυρέα*, φησι τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγεῖναι, ὡν τὸ μὲν ἔστιν ἔπιον, ὃ καλεῖται *ΣΤΟΠΕΥΣ*. *θατέρον δὲ πυρατλήσιον τετυῖανον, ὅπερ ἐπιτριβόντες τῷ στορεῖ σπρέσσουσιν.* Unde et *τριβῆως*, quum ignis horum ope accensi mentio est, meminisse solent. *Terebatur enim lignum ligno*, uti Plinius ait L. XVI. 40., *ignemque concipiebat attritu*, excipiente materia aridi fomitis. Theophrast. de Igne p. 428. *καὶ τὰ πυρέα τῇ τριβῆ τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιῆ καὶ τοῖς ξύλοις.* Lucian. l. II. Ver. c. 32. *τὰ πυρέα συντριβάντες καὶ ἀκατάσταντες δειπνον ἐπινοῦμεθα.* Plura de hoc genere Is. Casaub. Leet. Theocr. c. 20. Cl. Salmas. in Solin. p. 126. et Stanleius in Aeschyl. Prometh. v. 109. Id paene praetermiseram, Heraclidem Allegor. Homer. p. 448. ignis, cum hominibus a Prometheo communicati, mysterium multo aliter exponere, et specula aetherea, quibus contra solem positus radios colligeret, adhibuisse, tradere: *χαλκῶς τιαν ὀργάνοις κατασκευασμένοις ἐφελκόμεθα τοὺς ἀπὸ τῶν μετεώρων φερομένους σπινθήρας κατὰ τὰς μεσημβρίας ἐναντία τῷ ἡλίῳ τὰ ὄργανα τιθέντα.* quod quidem contentum Nostri explicatione multo difficilior est. WESS.

384. 7. *Ἄ τινες τὸν Ἐρμῆν φασιν εἰσηγήσασθαι*] Vid. L. I. 6. et de Mnemosyne non dissimilia his Diodori canentem Orpheum Hymn. LXXXVI. WESS.

384. 14. *Θεσμοφύλακος καὶ Θεσμοθέτας*] Veteri aevō *θεμῆς* et *θεσμός* significatione haud multum distabant, sive, ut

Eustath. in Homer. p. 993. scribit, *οὐτοίχοις ἢ θεῖσι καὶ ὁ θεῶν* Id affirmant *θεμιστεῖς*, quibus Homerus leges consiliaque, *βουλὰς καὶ τὰ πολιτεύματα*, semper, si non fallit Strabonis observatio L. VII. p. 506., exprimit; *θεμιστεῖν*, quod Hesychio auctore in Cretensium dialecto *leges ferre, de iure respondere*, seu *δικάζειν*, ut explicat Eustath. in Hom. p. 1699. ex Pausania; praeterea *θεμιστεύειν*, *θεμιστὸς* et quae plura hinc descendunt. Diodorus, quod *θεμιστὸς*, ut olim *θεῖσι*, legem indicet, *θεμισαγάλας καὶ θεμισθέτας*, de quibus Harpocration et Pollux VIII. 86., a Themide, legum et iuris auctore, haud male repetit. WESS.

384. 17. *Θεμιστεύειν λέγουμεν*] Ferebant Themidem primam omnium, aut certe post Terram matrem, ut Aeschylus Eumenid. v. 2., oracula Delphis fuisse: perennasse ex ea causa, ut Apollo, cum responsa daret, perhiberetur *θεμιστεύειν*. Schol. Pindari Od. XI. 15. Pythion. *Θεμίδος ἦν τὸ χρηστήριον, ὅθεν καὶ τὸ θεμιστεύειν*. Distinctus Orpheus Hymn. LXXVIII. 3.

*Ἡ πρώτη παρέδουξε βοιοτόις μαντήριον ἄγρον
Αἰλιγίῳ ἐν κενθρῶνι, θεμιστεύουσα θεοῖσι
Ἡθῆς ἐν δαπέδῳ, ὅθεν Ἡθῆοι ἐρυσσάλευν.*

Ἡ καὶ Φοῖβον ἀνύστα θεμιστοσύνης ἐδίδαξεν.

Ab Apolline, quo plena credebatur, accipiebat Pythia, de qua proin Plutarchus Quaest. Gr. p. 992. F. *πρώτην δὲ ἅπας ἐθεμιστεύουσαν ἢ Ἡθῆα τοῦ ἐναντιοῦ*, quin et ipsa in oraculo apud Aelian. III. V. H. c. 43. *οὐδὲ θεμιστεύουσα*, et Etymolog. in *θεμιστεύειν*. Atque haec verbi usum illustrant satis; cuius ego causam arbitror veriorē, quod Phoebi ex tripode responsa totidem decreta et leges censerentur tota Graecia: quare *θεμίδος* Apollinis oracula Pindaro Pythion. Od. IV. 96., et *θεμιστὸς* Homero Hymn. Apollin. v. 394., *θεμιστέλα* Straboni L. XVII. p. 1168., quod ad eius scriptoris L. VII. p. 506. quoque monuit Is. Casaubon. WESS.

384. 27. *Παρὰ νῆσι σχεδὸν ἀνθρ. ἐν πῶσις οὐλίαι καθήρηναι*] Et in media quidem earum parte. Orpheus Hymn. LXXXIII.

Ἐστὶν ἐδδνέτοιο Κρόνον θῆγατο βασιλῆα

Ἡ μέσον οὐλον ἔχεις πρὸς ἀνέμοιο μέγιστον.

Quem vetustissimi Theologi versum non oblitus est Ill. Spanhem. ad Callim. Hymn. Del. v. 325., ubi Critici, *Ἰστῆρ, ἐστὶ μὲν κρολίος ὁ βωμὸς, ὃ ἐν μέσῳ τῶ δόρω ἐστῆς*, nedum in erudita de Vesta et Prytan. Diatribe c. 14. Adde Cl. Gesner. ad Luciani Amor. c. 36. WESS.

384. 30. *Φωμένον μὲν ὡς ἐτυχε*] Gemina his scripsit L. I. 14. de Aegyptiorum Iside. WESS.

385. 39. *Καὶ τῷ Τριπτολέμῳ δοῦναι τὸν τοῦ σίτου σπόρον*] Nota fabula est, qua Ceres

*— Levem currum Tritonida misit in arcem
Triptolemo; partimque rudi data semina iussit
Spargere humo, partim post tempora longa recultae,*

apud Ovidium M. V. 645., cui Pausaniam iunge L. VIII. 4. et Aristidem T. I. p. 450. WESS.

385. 44. *Ἀντοῖς*] *Ἀντοῖς* Co. M. R. quod malum haud foret, si *προσαγορεύσαι* sequeretur. WESS.

385. 45. *Μεγίστων γὰρ ἀνθρώποις ἀγαθ. αἰτίαν etc.*] Confer ea, quae huius libri c. 5. disputavit. WESS.

385. 53. *Ἀγῶπτιοι μὲν γὰρ λέγουσι*] Horum sententiam proposuit L. I. 14. WESS.

385. 59. *τὴν εὐρεῖαν — γεγενημένην παρ' αὐτοῖς*] Gloria reperti frumenti patriae illibata ut maneat, vehementer pugnat Isocrates Paneg. p. 68. WESS.

385. 62. *Ἐλευσίνα προσαγορεύειν*] Ab *ἑλεύθῳ*, *venio*, quod Ceres, raptam filiam terra marique quaerens, huc devenisset, et ea reperta Mystera in perpetuum frugum inventarum argumentum instituisset. Sic Aristides T. I. p. 450. *Ἐλευσίαν δ' εἰς Ἐλευσίνα, τὴν τε λαωνυμῶν ποιῆσαι τῷ τόπῳ, καὶ τὴν Κόρην εὐροῦσαν, ποιῆσαι τὰ μυστήρια, καὶ γενέσθαι δὴ τὸν σίτον παρὰ μὲν ταῖν θεῶν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων*. Ipsi tamen Eleusini ex Heroe Eleusine urbi nomen venisse affirmant in Pausaniae L. I. 38. p. 93. Quod hic additur *τὸ σπέγμα τοῦ σίτου κομιοθέντος*, id, seriem verborum si spectes, impeditus est. Praestat τὸν τὸ σπέγμα τοῦ σίτου χαίλουται, ut Venetus edit. Vult enim, Cereris quendam administrum Eleusinem, allato secum frumento, venisse aliunde. Id itaque praefero. WESS.

385. 68. *Μηδ' ἐσχάτη μεταδοῦναι*] *Ἰλλud μηδ' ἐσχάτη* facit, ut verba intelligenda sint, quasi non modo non prima, sed plane nunquam, et ne ultimo quidem loco, munus frumenti ab Cerere acceperit Sicilia. Contrarium prorsus ac Diodorus, et res ipsa vult. Contentio scilicet erat, quis populorum primus frumenti satione ab Cerere esset beatus. Ut sibi id vindicent Siculi, argumentantur ab absurdo. *Ἄστονον* scilicet fuisse, regionem, sedem Cereris ipsam, et natura ad frumenti proventum accommodatissimam, adeoque Deae gratissimam, non primo, sed ultimo, loco donatum fuisse illo Deae munere. Rem videor mihi constituisse, si pro μηδ' ἐσχάτη, una literula mutata, legam τῆδ' ἐσχάτη. Haec Io. Iensius Epist. ad Graev. p. 417., quae laudo et probo. Ipse Rhodomannus sua in versione beneficii vero huius tanquam nihil eo pertinentis postremo illam loco participem reddere simile quiddam sectatus est. WESS.

386. 72. *τὸν ποιητὴν λέγειν*] Vide huius libri c. 2. WESS.

386. 85. *Ἰππεῖον αὐτὸν ἀνομάσθαι*] Eadem Pausaniae sententia L. VII. 21. Fabulas alii comminiscuntur in Schol. ad II. Ψ, 346., unde lux lacero et corrupto Grammatici fragmento in Biblioth. Coisl. p. 604. Perinde autem erit sive *Ἰππεῖον* an *Ἰππιον* elegeris: hoc apud Comicum Nub. v. 83. Aelian. de Animal. XIV. 18. Utrumque in Pausan. VIII. 14. Hesych. *Ἰππιός*,

cuius verba optime constituit Ios. Barnesius in Eurip. Rhes. v. 187. Iunge Servium in Georg. I. 12. WESS.

386. 98. *Παρεκείται*] *Παρωοήσεται* R. Mut. Co. Cl. 2. Satis bene. Vid. Schol. ad Demosth. Philip. II. p. 46. WESS.

386. 3. *Ἐν τῇ προσαγορευομένῃ Δίκτη*] Praeentibus libris ita refingo. Natus Iupiter in monte ferebatur Dicta, educatus in Ida. Athenaeus L. IX. p. 375. F. *μυθικοῖσιν ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῆς ΔΙΚΤΗΣ*. Auctor ipse post pauca πόλιν κτίσιν παρὰ τὴν ΔΙΚΤΑΝ, ὅπου καὶ τὴν γένεσιν αὐτοῦ γενέσθαι μυθολογοῦσιν. Quae cum tam liquida sint, miror H. Stephanum vulgatum praeoptasse. WESS.

386. 8. *Ὀνομαζομένης Αἰαλθείας*] Sic melius. Vide L. IV. 35. et de capra Anton. Liberalem e. 36. WESS.

386. 13. *Περὶ τὸν ποταμὸν τὸν καλοῦμενον Τρίτανον*] Cretae hunc fluvium ignorasse videntur interpretes Graeci Apollon. Rh. I. 109., *Τρίτανες*, inquietes, *τρεῖς, Βαιωτίας, Θεσσαλίας, Λιβύης*. ἐν δὲ τῷ κατὰ Λιβύην ἐτέχθη ἡ Ἀθηνᾶ. Creteneses, etsi scripti Codd. hic dissentiant, eum natalesque Minervae eripi sibi non patientur, ut mox e. 72. animadvertes. De *Ὀμφαλο*, Cretae sic dicto loco, ex Schol. Nicandri Alexipharm. v. 7. et Callimacho H. Iov. v. 45. Io. Meurs. L. II. Cret. e. 2. et L. Holsten. ad *Ὀμφάλιον* Stephani abunde. WESS.

Ibid. καὶ τὸ χωρίον δὲ τοῦτο] *Διὰ τοῦτο* praeoptarem. WESS. Aptius est καὶ τὸ χωρίον τε τοῦτο Ὀμφάλιον προσαγορευθῆναι καὶ τὸ περιεκείμενον πεδίον ὁμοίως Ὀμφάλιον; idem verum esse colligo ex continuo sequenti τὸ τε ἄντρον καθιερῶται καὶ οἱ περὶ αὐτὸ λεγόμενες ὁμοίως ἀνεῖνται.

386. 18. *καὶ οἱ περὶ αὐτὸ λεγόμενες ὁμοίως ἀνεῖνται*] Quod Io. Meursius L. II. Cret. e. 3. sagaci coniectura odoratus erat, id praecipua ex parte manu exarati libri confirmant. *Ἀπὸ* autem necessarium facit praecedens ἄντρον, neque id instauratum aegre quisquam feret, cum αὐτῷ Vat. manu nos eo paene deducat. WESS.

387. 21. *Τῆς πρὸς αὐτὰς οἰκειότητος*] Certo certius est, non πρὸς αὐτὸν, sed πρὸς αὐτὰς scripsisse Diodorum, et de ταῖς μελιττίαις esse intelligendum, Cl. Io. lensius recte in Epist. ad I. G. Graev. p. 418. Habet autem *ἱερὰς μελιττίας, τροφούς τοῦ Διὸς* Antonia. Liberal. e. 19., quae antrum, in quo Iupiter editus sit, incolant, et *μελιττίων σμήνος, ἄνωγ καλοῦνται ΧΑΛΚΟΕΛΙΣ* Aelian. de Animal. XVII. 35., de quibus ibidem Antenor memoriae prodidit, in Ida Cretae paucas eius gentis apes durare: κατὰ τὴν Ἰδὴν τὴν Κρήσσαν ἐκείνον τοῦ γένους τῶν μελιττίων εἶναι ἰδιόματα, οὐ πολλὰ μὲν, εἶναι δ' οὖν. Unde eadem, de quibus hoc loco, designari, non dubium est.

387. 27. *Ἀνοχημωρωτάτους τόπους νεομύνας*] *Εἰς τοὺς δυσχ.* Co. R. M. quo nihil admodum indigemus. Vid. L. II. 16. et huius L. e. 40. WESS.

387. 30. *Ἀγλοζον ἐπονομασθέντα*] Certant Grammatici de tituli origine, alia atque alia, ut fit in dubiis, adferentes. Tu vide Etymolog. v. *Ἀγλοζος* et Eratosthen. Catasterism. e. 13., quaeque ad Callim. H. Iov. v. 39. Spanhem. WESS.

387. 33. *Ἦς ἐλλειψθείσης ἐν τοῖς ἑσπερίοις χρόνοις*] Inter urbes Cretae Mela II. 7. 84. *Dictynnium*, et Ptolemaeus L. III. e. 17. *Dictamnium* recensent. Utramque nihil distare et fortasse hanc esse, Io. Meursius L. I. Cret. e. 9. censuit. Mihi aliud videtur. Durabat *Dictynna* Melae et *Dictamnus* Ptolemaei, cum uterque res Creticas describeret. Haec, quae Iove conditore gloriabatur, Diodori aetate plane desolata erat: diversa ergo. WESS.

387. 49. *Κατὰ δὲ τὴν Φρυγίαν τοὺς περὶ Τυφώνα*] Iovis cum Typhone certamen multifariam pugnatum veteres describunt. Ciliciae contribuit Aeschylus Prometh. v. 351., nec Siciliam tamen praeteriens v. 365., ut nec Apollodorus L. I. 6. 3. Ad Caucasum contigisse canit Apollon. Rhod. II. 1215. Pindarus in Sicilia poenas luisse Typhonem asseverat Od. IV. 12. Olympion., ubi Critici admonent, alios sedem belli Phrygiam constituisse, quod verum esse ea, quae Diodorus et quae Strabo de Catacecaumene scribit L. XII. p. 869., commonstrant. Adde eiusdem L. XIII. p. 931. De Mulino, quem in Creta Iupiter oppresserit, nihil dixero. Habet nonnulla Io. Meursius L. IV. Cret. e. 14., sed dubia et incerta. WESS.

387. 51. *Ἀέρεται τὸν Αἰα θῆσαι ἤλιον καὶ etc.*] Itegebatur θῆσαι βοῶν ἤλιον. Ego vero mediam vocem induxi. Sequentia non unum bovem, sed plures victimas immolatas clarissime ostendunt. Mallem praeterea *πρῶτον ἐπισημαίνεσθαι το. καὶ ἀπόστασιν* ob ea, quae continuo succedunt. Victimae litabant, seu *ἱερὰ* erant *ἐνσημα*, ut Philostrato VIII. Vit. Apoll. e. 7. p. 345. dicuntur, Iovique victoriam et hostium ad suas partes defectionem portendebant. WESS.

387. 60. *Περὶ τὴν Παλλήνην*] Vide Stephan. v. *Παλλήνην*, et de Phlegraeo Italiae campo supra L. IV. 21. WESS.

388. 68. *Ἐμφέρον*] *Ἐμφέρον* Co. R. Vide L. I. 66. WESS.

388. 72. *Τοῖς ἀρίστοις τῶν θεῶν etc. ἀπονείμω τιμὰς*] Prometheus in cognomine Aeschyli Fabula v. 228. de Iove:

*Ὅπως τάχιστα τὸν αὐτῶν ἐς θρόνον
Καθ' ἔειπ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα
Ἄλκοισιν ἄλλα, καὶ διαστοιχίετο
Ἀρχῆν, βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
Ὅτε ἔσχην σὺδέει, ἀλλ' αἰστώσας γένος
Τὸ πᾶν. —*

Sed criminosae, atque ut invidiam illi faceret. Stanleius ibi verba Diodori pulcre recordatus est. WESS.

388. 84. *Προσαγορευθῆναι Ζῆνα*] Vide not. in L. III. 61. WESS.

388. 87. *Πατέρα — ὕπατον* etc.] Hos pluresque alios Iovis titulos exponit Dio Chrysostom. Orat. I. p. 9. D. et XII. p. 226. A. *Εὐβονλεύς* adpellabatur potissimum in Cyrene, si Hesychius non fallit. Alioqui Plutoni id cognomen indit Nicander Alexiphar. v. 14., et Baccho Plutarchus T. II. p. 714. atque Orpheus XXIX. 6. WESS.

388. 93. *Αἰὸ καὶ Τριτογένειαν*] Aliam nominis eius causam dederat L. I. 12. aliam L. III. 70., quibus adde ex Schol. Aristoph. Nub. v. 985. aliam, non minus probabilem. WESS.

388. 94. *Ἡσὺ τὰς πηγὰς ταύτας*] Non alienum videtur *περὶ*. In tertia autem linea *ἀγίους* cum sequente *ἱερέων* peregrini quiddam prae se fert. RHOD.

388. 98. *Πλησίον τοῦ Ὠήρηος ποταμοῦ*] Io. Meursius L. II. Cret. c. 6. *Ὠήρηος* citat, incertum coniectura, an Rhodomanni versione, quae ad *Theronem fluvium* habebat, motus. Ego nihil innovo, suspectam tamen censens fluvii scripturam. Impellor et Codd. discordia, et his Pausaniae L. I. 27. *Κρησὶ τὴν τε ἄλλην γῆν καὶ τὴν ἐπὶ ποταμῷ ΤΕΘΡΙΝΙ ταύρος ἐκμυλνέτο*. Loquitur de tauro, qui Gnossiorum agrum infestarat, quemque τὸν ἐν Κνωσσῷ ταύρον vocat L. V. 10. Idem ergo fluvius videtur; uter autem rectius adpellarit, quaerendum restat. Porro *ἱερέων*, ex glossa additam *ἐγχωρίων* explicandorum ergo, vocem eliminavi, quod et τῶ ἀγίους accidisset, si Codd. scripti auxilio occurrissent. WESS.

388. 3. *Παριδόθησαν*] Syllaba extrema indubitanter amputanda est. RHOD.

388. 4. *Ελλείθνια*] *Ελλείθνια* Co. *Ελλείθνια* Vat. Conf. Cotel. in Homil. Clement. V. p. 664. WESS.

388. 6. *Ἐτι δ' Εἰρήνην*] Stipat hic Diodorus liberorum Iovis nomina, dein singulorum inventa atque officia proponit: inter Deas autem praeter has recenset *Minervam* et *Musas*, inter mares *Bacchum* et *Herculem*, omnes Iove prosemminatos. Quare suspicio non iniusta est, post *Εἰρήνην* neglectas esse καὶ *Ἀθηνᾶν* καὶ *Μούσας*, praetereaque post *Ἐομένην* excidisse καὶ *Διώνυσον* καὶ *Ἡρακλέα*. Hoc enim ordine deinceps singulos enumerat. Vidit Cl. Io. Iensius hunc defectum et uberiore sermone in eum animadvertit Epist. ad Graev. p. 419. WESS.

Ibid. Ἄρεα] *Ἄρεα* C. M. R. quod si lubet amplectere et v. Luc. Iov. Trag. c. 40. WESS.

389. 16. *Προδίδουσι — τῷ Αἰ τῷ τελεῖω καὶ Ἡομ τελεῖω*] Vide Stanleium ad Aeschyl. Agamem. v. 65. et Brodaeum in Antholog. L. III. p. 333. Sacra haec *προτέλεια τῶν γάμων* apud Philon. Ind. De Congr. Erud. Caussa p. 424. D. *προτέλεια θύειν* Plut. T. II. p. 772. B. Non male Maximus in Dionysium Areopag. p. 327. ed. Morel. *Προτελείας μὲν ἐκάλον Ἀθηναῖοι τὰς τῶν γάμων μετὰ τῶν θυσιαῶν εὐχὰς τὸν γὰρ γάμον τέλος ἐκάλον, ὡς τελεῖονται πρὸς τὸν βίον τὸν ἀνθρώπων*. WESS.

389. 19. *Καὶ τοῦ σημασιζέειν*] Scripserat καὶ τὸ σημασιζέειν, quod non latuit Io. Iensio Epist. ad I. G. Graev. p. 420. Gratiarum autem nomina et numerum multimodis in veterum sacris proponi atque explicari, praeter Senecam L. I. Benef. c. 3. et Plutarchum T. II. p. 778. C. accuratissime docet Pausanias IX. 35. cum Cornuto De Nat. Deor. c. 15. WESS.

389. 26. *Ἐπιτελείσθαι μάλιστα τὴν θύον ταύτην*] Sic gravidam se simulans femina in Aristoph. Lysistr. v. 743.

Ὁ πόσις Ελλείθνι ἐπίσχετος τοῦ τόκου.

Quod vero Gratiis evenisse diximus, itidem de genere et numero, unane an plures Ithythiae essent, discordia intercedebat. Homero II. A. 270. *μοχλοτόκοι Ελλείθνια Πηγεῖς θυγατέρες*. unde in Hesychio, *Ελλείθνια, αἱ ἐπὶ τῶν ιακονῶν θύαι*. Genus illi longe vetustissimum et Saturno prius tribuebat Olen Lycius, in adfecto, sed salutari medicina adiuto a doctissimo Kuhnio, Pausaniae loco L. VIII. 21. WESS.

389. 29. *Κουροτρόφον αὐτὴν ἀνομάζεσθαι*] Orpheo Hymn. XXXV. 8. non tantum *βροτῶν κουροτρόφε δαίμων* Diana, sed et v. 4.

Ὀδίνων ἐπιτροφέ καὶ ὠδίνων ἀμύητε.

Nimirum Diana parturientibus auxilio venire ferebatur, *λοχία* propterea dicta Aristoteli T. I. p. 25. et *Ελλείθνια* Horatio Carm. Saecul. v. 14. *lenis Ithythia, πολύλλιτος Ελλείθνια* Manethoni. Sic enim legi debet L. VI. 740.

— — ἐν οὐκ ὄση πέλ' ἐκένη

Τὴν ἀπὸ γαστρὸς ἔφηρε πολύλλιτος Ελλείθνια.

Non ἔφηρ πολύλλιτος, quod nemo intelligit. Id autem nomen cum Grammatici ab *ἐλείθω, venio*, derivant, nugae agunt. Phoenicium sermonis est *רל, pario, procreo*, hinc Graecis *Ελλείθνια partus praeses*, et Assyriis apud Herodotum I. 199. Venus *Μίλιττα*, eiusdem rei curam administrans, ut pulcre docuit Seldenus Syntagm. de Diis Syr. II. 2. WESS.

389. 30. *Τῶν δ' ὄνομα Ὀμῶν ἐξάσχη δοθῆναι* etc.] Neque in hac parte Theologiae paganicae ulla concordia. Diodoro quidem adsentiuntur Orpheus Hymn. XLII. et Apollodorus L. I. 3. I. atque alii. Verum ex Pausania IX. 35. et Hygino Fab. CLXXXIII. et de numero et de nominibus earum variatum fuisse vehementer, adparet. WESS.

389. 34. *Ἀθηνᾶ δὲ προσάπτουσι τὴν τε* etc.] In Addend. praestantissimus Rhodom. addit huic loco τὸ τὴν τε τῶν ἐλαίων ἡμ. quod et necessarium erit, nisi si καὶ φρετίαν παραδοῦναι loco καὶ φρετίαν παραδοῦναι positum arbitraris. *Oleaeque Minerva Inventrix* ex Poeta Georg. I. 18. notissima est: Servius ibi fabulam exsequitur, quam Schol. in Aristoph. Nub. v. 1001. non neglexerunt. WESS.

389. 43. *Εὐρεῖν δὲ καὶ τὴν τῶν αὐλῶν κατισκευὴν* etc.] In-

venit tibiās, sed et abiecit, cum oris speciem illis inflatis deformari animadverteret, teste Aristotele L. VIII. Polit. c. 6., seu, ut Plutarchus de Ira Cohibend. p. 456. B., admonita super ea oris deformitate a Satyro. Invenit et ἀλληλικήν, et eum Nomum, quem πολυκέφαλον artis periti nuncupant, quo de Pindarus Pythion. Od. XII. 13. eiusque interpretes, sed quem Plut. de Music. p. 1133. D. Apollini tribuit, fortasse a Minerva edocto. Wess.

389. 46. Ἀρ' ὄν Ἑργάνην αὐτὴν προσαγορεύεσθαι] Vid. Th. Gataker. Miscel. Postum. c. 9. p. 494. et Steph. Bergler. in Alcipliron. L. III. Ep. 42. Proclus in Timaeum p. 52. Ἑργάνη δέ, ὡς τῶν δημιουργικῶν ἔργων προστάτις. Simili ex causa Ἑργάτις audiebat, Hesychio auctore, quod nollem negasset Gatakerus. Wess.

390. 49. Ὅτι Σύροι μὲν εἰσὶν αἱ τῶν γραμμάτων εἰσι] Haec credo respici ab Euschio L. X. Praep. Evang. c. 5. cum ait: εἰσι δὲ οἱ Σύροις γράμματα ἐπινοῆσαι λέγονσι πρῶτους. Addit continuo, Σύροι δ' ἂν εἴεν καὶ Ἑβραῖοι, τῆ γέλυται Φοινίκης etc. σκωπῶντες. Quae ego verissima arbitror: Syrorum enim, quibus antiquissimus literarum usus, sine controversia Hebraei sunt. Wess.

390. 54. Φοινίκαι προσαγορεύειν] Confer not. in L. III. 67. Wess.

390. 55. Ἀλλὰ τοὺς τύπους τῶν γραμμάτων μεταθεῖναι μόνον] Non omnino falsa ea sunt. Usi Graeci ante Cadmi ex Phoenice adventam literis sunt Pelasgiis. Cadmus eis nova nomina, quod L. III. 67. Linus fecisse perhibetur, inposuit, addidit praeterea paucas literas notasque numerales, sive τὰ ἐπίσημα, ut Grammatici vocant. Quo facto, et figura, et nomine, et numero Graecae literas Phoeniciis acquavit. Habet quae haec firmare apta sunt Herodotus V. 58., Tzetzes Chiliad. XII. 61. Sed hanc disputationem, cum longius ea spatium requirat, et diligentissime sit explicita ab Amplissimo Bouhier. Dissert. de Prise. Graec. et Latin. literis c. 52., nunc non ingredior. Wess.

390. 64. Διώπερ οἱ τε τῶν τεχνῶν etc.] Genus hoc hominum Vulcano et Minervae sacrum erat. Ἡρμῆσιον καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν τὸ τῶν δημιουργῶν γένος. οἱ τὸν βλον ἤμιν ἐνγκατεσθενῆσαι τέχναις, quae Platonis XI. de L. L. p. 920. D. verba. Nimirum ignis ope artium pleraeque exercentur, hinc et earum praeses Vulcanus. Τέχνης δὲ πλοῦς καὶ ἀνεῦρε τὸ πῦρ καὶ σώζει. διὸ καὶ τὸν Ἡρμῆσιον ἀρχηγὸν αὐτῶν ποιοῦσι, Plutarch. de Aq. et Ign. Comparat. p. 918. C. Colebatur autem ad focum, ὡς ἔφορος τοῦ πυρός in Schol. ad Aristoph. Av. v. 436. Wess.

390. 71. Τὴν — ἐναγώνιον ἐλέργειαν εἰσηγήσασθαι] Agilem efficacemque in certaminibus vim. Sic L. XX. 96. de Helepoli, quae rotis imposita ingenti mille hominum impulsu in muros arietabat, ἐπίτροχον δὲ καὶ τὴν ΕΝΑΓΩΝΙΟΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ λαμβάνουσαν δι' ἀνδρῶν οὐκ ἐλαττόνων ἢ χιλίων. et ἐναγώνιος ζῆσις L. XVIII. 67. ubi vide. Wess.

390. 75. Δι' ἧς τὸ παλαιὸν συνέβαινε θεοῦ. τυγχάνειν etc.] Oraclis praecipue, quibus per quietem Apollinis atque aliorum templis incubantes admonebantur, ut in Aristoph. Plat. v. 662. etc. Vide not. ad L. I. 53. Wess.

390. 79. Καὶ τὸ τόξον Σκυθικὸν ὀνομασθῆναι] Est in Pausania X. 31. p. 875. παρθένος τόξον ἔχουσα τοῖς ΣΚΥΘΙΚΟΙΣ ἐμφερές, quae satis tueretur omnium Codd. scripturam, nisi apertissima ratio eam infringeret. Ajunt Cretenses sua in insula arcum repertum, artemque arcu iaculandi apud populares propterea mirifice exerceri, atque ipsum arcum Scythicum adpellari: quo conclusionis genere quid absurdius? Dixissent Creticum vocari, et res bene procederet. Quare ego non dubito, quin Κορητικὸν scripserit Diodorus, debuit quidem certe. Τόξον Κορητικὸν Pollux I. 149. laudat, unde et ex arcu Bittidem domo Cretensem cognosci posse Antipater ait, Τὰν Κορησσαν δέ, τὰ τόξω in Anthologia Epigramm. L. III. 11. p. 31. Mecum sentit eruditissimus S. Bochartus de Phoen. Colon. I. 15. p. 423. Wess.

390. 85. Ὡστε ὡς ἀρχηγὸν αὐτῆς καὶ κτίστην τιμᾶσθαι] Paene eieceram damnatam a Coislin. et Reg. voculam. Potest enim ἀρχηγός doctorem magistrumque artis exprimere. Isoerates Panathen. p. 372. ἀρχηγός καὶ διδασκάλος coniungit, sicuti et Aeschines in Timarch. p. 24. 28. Plutarcho vero T. II. p. 1135. B. ἀρχηγός τῆς Ἑλληνικῆς καὶ καλῆς Μουσικῆς, qui primus eius praecepta Graecos docuit. Verum nihil demuto. Auctor Medicinae Apollo, cuius Aesculapius ob res a se sollerter inventas quasi conditor est censitus. Plura de eo L. IV. 73. Wess.

391. 89. Καὶ τὸ τούτων σύστημα κηρόκειον] Describitur a Schol. Thucydidis I. 53. legatorum hoc perpetuum insigne. Philo Iud. Leg. Cai. p. 1006. de Caligula, Mercurii personam induente, πάλιν κηρόκειον ἀναλαμβάνει, δῆγμα συμβατηρίων σπονδῶν πόλεμοι γὰρ ἀνοχὰς καὶ διαλύσεις λαμβάνουσι διὰ κηρόκειον εἰρήνην καθισταμένων. Manibus id autem praeferebat, quod sermonis et dialecticae auctor credebatur. Iamblichus certe quidem de eius artis conditore disserens, Deum fuisse pertendit, quem Mercurium alii perhibebant: ὡς μὲν λέγουσι τινες, ὁ λόγιος Ἑρμῆς, ὁ φέρων ἐν ταῖν χειρῶν τὸ σύνθημα αὐτῆς τῶν εἰς ἀλλήλους ἀποβλεπόντων δρακόντων, apud Io. Stobaeum Florileg. Tit. LXXIX. p. 471. Wess.

391. 92. Ὅθεν δὴ καὶ Κοινὸν Ἑρμῆν ὀνομασθῆναι] Dici adsueverat Κοινός Ἑρμῆς cum partem rei reportae sibi vindicarent, atque in communi, quodcumque erat lucri, esse iuberent. Hesychius, Κοινός Ἑρμῆς, παρομοία ἐπὶ τῶν κοινῆ τι ἐφοισκόντων. Quod genus cum abunde illustrarint Is. Casaubon. ad Theophrasti Charact. c. 11. et Desid. Heraldus L. II. Adversar. c. 1., praeterea: Hoc loco Κοινός Ἑρμῆς communem omnibus loquelam indicat, puto et in his Plutarchi T. II. p. 777. D. τοῦ δὲ προφο-

ρικό τὴν Μοῦσαν ὁ Πίνδαρος οὐ φιλοκερδῆ φησιν, οὐδ' ἐργά-
ται εἶναι πρότερον, ἀρμὰ δὲ μηδὲ νῦν, ἀλλ' ἀμοιβῆ καὶ ἀπι-
ροζαλίᾳ τὸν ΚΟΙΝΟΝ ΕΡΜΗΝ ἐμπολαίων καὶ ἐμυῖσθων γε-
νέσθαι. WESS.

391. 95. Καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐμπορίας κέρδη] Propterea Κερ-
δοῦς, LUCRORUM POTENS ET CONSERVATOR. Ἐμπολαῖος.
Vid. Steph. Bergler. in Alciphron. L. III. Epist. 47. et Ezech.
Spanhem. ad Aristophan. Plat. v. 1156., deque Mercurii furtis
Lucian. Prometh. c. 5. WESS.

391. 97. Κήρυκα τῶν θεῶν, ἔτι δ' ἄγγελον ἄριστον]
Κήρυξ μέγιστος τῶν ἄνω τε καὶ κάτω Aeschyl. Choeph. v. 163.
Homero Hesiodoque διάκτορος Ἀργεῖοντις, quo de eruditissime
Cl. T. Hemsterhus. in Luciani Contempl. c. 1. WESS.

391. 1. Ἀπαγγέλλας] Ἐπαγγέλλας M. Vid. L. IV. 1. WESS.

391. 3. Εἰσηγητὴν αὐτῶν καὶ παλαιστρας γενέσθαι] Ἐνα-
γώνιος, sive τῶν ἀγώνων προσιάνης, ut explicant Schol. Pin-
dari Pythion. Od. II. 18., hac de caussa Pindaro, Aristoph. Plat.
v. 1162. Greg. Nazianz. Orat. IV. p. 128. A. Ars ipsa ἐναγώνιος
Ἐμοῦ τέγγη Heliodoro Aethiop. X. p. 505., a qua multum discrepat
Ἐμοῦ παλαιστρα, in quam Procopium penetrasse prodit
Choricius Orat. in Procop. c. 4. Intelligit palaestram oratoriam,
cuius etiam studiosos Ἐμοῦ ἀθλητὰς nuncupat c. 12. WESS.

391. 4. Καὶ τὴν Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς χελώνης λῶσαν ἐπι-
νοῆσαι] Quaesnam ista Apollinis testudo? Et quid hic Apollo ne-
gocii habet cum inventione lyrae Mercurialis? RHOD. Καὶ τὴν
ἀπὸ τῆς χελώνης etc.] Vocabulum, quod errantis librarii manus
ex sequentibus huc ingesserat, gradu deiecti. Fabula id apud Apol-
lodor. III. 10. 2. et Lucian. D. D. VII. 4. proscibit, neque scri-
ptis libris alia mens. WESS.

391. 6. Τιμωρίων ἐπὲρ τὴν ἀξίαν λαβόντα] Conf. L. III.
59. WESS.

391. 16. Διασπώμενον ἐπὶ τῶν Τιτάνων] Paulo aliter
L. III. 62. ubi vide not. atque inprimis L. IV. 4., quibus locis co-
piosius, ut mox ipse significat, proposuit, quae plurimum uniusve
Bacchi in prisca Graecorum Theologia cerimonias spectant. WESS.

391. 22. Διονυσιάδας ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν] Alii
de his insulis et gemellis sinubus dixerint: mihi res obscura. Quae
enim diligentissimus Christoph. Cellarius L. II. Geogr. Ant. 14.
p. 1278. commentatur: — Tabula Pentingerana ad orientalem
partem Cretae duas insulas habet, quarum alteri adscriptum
Dionisa, alteri Dionis. Sine dubio scripturae forma breviata.
Hae sunt insulae Dionysiades dictae, de quibus Diodorus Sicu-
lus, ea speciem habent, dubio non exemtam. Nam Dionisa Ta-
bulae eius Mycono proxime iungitur, potestque adeo Donyssa esse.
Alteri tamen Dionis, nisi Dia sit Ptolemaei, quod suspicor, haud
male cum Dionysiadibus componetur. WESS.

391. 26. Τοῦ γεννηθέντος περὶ τὴν Ἀργεῖαν ἔξ' Ἀκκρή-
της] Facit Codd. quorundam auctoritas τὰ περὶ τὴν Ἀργεῖαν
suspecta: quae et abesse sine detrimento possent, modo liqueret,
Cretenses Herculis natales, ut Plautus Amphitruon. II. 2. 45.,
Thebis tribuisse. Auctor ipse L. IV. 10. Tyrinthe procreatum
perhibet. WESS.

392. 34. Τὸν δ' ἔξ' Ἀκκρήτης Ἡρακλῆα etc.] Confer L.
III. 73. Mox καὶ χρόνον ἐγγενομένων, quum iam multum tem-
poris elapsum erat. Sic Aeschines in Ctesiph. p. 85. χρόνον
ἐγγεγενημένων ἐν οἷς ἐπ' ἐμοῦ φανερώς ἐξηλέγχον. Plato Phaen-
don. p. 86. D. ἵνα χρόνοι ἐγγενομένων βυβλινδύμεθα. Demo-
sthen. adv. Euerg. p. 641. καὶ χρόνος ἐγγένηται. Aelian. de Ani-
mal. IV. 35. καὶ διαστήματος ἐγγενομένων. Iunge Hemsterhusii
not. in Luciani D. Mort. VII. 1. WESS.

392. 42. Καὶ πόλιν ἐπ' ἐκεῖνον κτισθῆσαν] Κτισθῆσαι
analogiam habet ad διαμένειν. RHOD. Non intercedam, si cui viri
doctissimi iudicium probetur. Quod retinui, ab Hercule conditam
in Aegypto urbem durare significat. Et durabat profecto Heracleo-
polis, de cuius vero apud eam gentem nomine haud tralatitia Cl. Paul.
Ern. Jablonski Dissert. VII. de Terra Gosen. Aegyptiorum de Her-
cule sententias Diodorus exposuit L. I. 24. WESS.

Ibid. Βριτόμαστιν] Κριτόμαστιν Ven. Cl. I. inepte. Simile
vitium ex Schol. Euripid. Hippol. v. 146. et S. Clement. Recognit.
L. X. 21. Viri docti sustulerunt. WESS.

392. 44. Ἐκ Λιδῶς καὶ Κάριος τῆς Εὐβοῦλον] His ge-
mina scribit Pausan. II. 30. Ogygii Phoenicis filia Carme Poetae
in Ciri v. 220. Antonino Liberal. c. 40. et S. Clementi Recognit.
X. 21. De Cuenone, Καινοῖ, Cretae urbe, eiusque situ nihil
explorati habeo: nam de Britomarte ut longum faciam, opus non
est, illustrata abunde a Cl. Salmasio in Solin. p. 121. Is. Casaub.
ad Strabon. X. p. 733. et Ez. Spanhem. ad Callimachi H. Dian.
v. 190. WESS.

392. 49. Τὴν αὐτὴν εἶναι Αἰκωννῶν τε καὶ Ἀρτεμιν]
Αἰκωννα καὶ Ἀρτεμιν καλὰ in Ran. v. 1402. Aristophan., et
passim. Solinus Polyhist. c. 11. Cretes Dianam religiosissime ve-
nerari prodidit, Britomartin gentilibiter nominantes. quod con-
muniter verum non est. Iurant Latii Cretenses et Olontii τὴν
Λαιῶν καὶ Ἀρτεμιν καὶ Ἀρεα καὶ τὴν Ἀρροδίταν καὶ τὴν
Ἐλευσίαν καὶ τὴν Βριτόμαστιν, manifesto utramque distin-
guentes in iurisiurandi formula, quam Antiq. Asiat. p. 136. in-
seruit Edm. Chishull. WESS.

392. 51. Τοὺς δ' ἰστοροῦντας αὐτὴν ὀνομάσθαι etc.]
Princeps hos inter Callimach. H. Dian. v. 190., quem et Strabo
refellit, sed alia motus caussa, L. X. p. 733. WESS.

392. 58. Παραδεδομένῳ συμφώνως δικαίαν etc. ἐξήλω-
κέναι] De omnium in Minois laudibus consensu licet dubitare:

non enim inter veteres deliciebant, quibus *τηρανηκός και βλιος και διαμοιολήγος* videbatur in Strabon. X. p. 730. WESS.

392. 61. *Ἐν Τριπόδῳ τῆς Κορήτης*] Sic debuit. Vulgatum *τριπόδῳ*, quod nec Rhodomanno latuit in Addeud., scribentis peccato hinc natum est. Iasion rei rusticae studebat, unde Ceres in agro, tertia vice diligenter subacta, *καὶ τοὺς ἐστραμμένῃ και ἡροστριασμένῃ* Schol. II. S. 542., illi se miscuit, et Plutum, i. e. frumentum, procreavit. Eustath. in Homer. p. 1528. *ὄθεν και ἡ Δημήτηρ κατά τὸν μῦθον ἐφίλει αὐτὸν, ὡς και Ἡσίοδος δοκεῖ, και μὴνεται, οὐκ ἐν θαλάσσῳ, ἀλλ' ἐν κείῳ ΤΡΙΠΟΔῶ.* Sed praestat ipsum audire Hesiodum Theogon. v. 971.

*Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγένετο, διὰ θεῶν,
Ἰασίῳ ἠρώϊ μυστὸν ἔρατῃ φίλῳ τῆτι
Νεῶϊ ἐν ΤΡΙΠΟΔῶ, Κορήτης ἐν πλοῦι δῆμῳ,
Ἐσθλόν. —*

Quo ego fideiussore, etsi nihil invent scripti Codd., *Tripodum*, a Io. Meursio Cretensium urbium numero transcriptam, damnavi. WESS.

392. 67. *Καὶ προσογορ. Πλοῦτον*] Vide supr. c. 49. WESS.

393. 82. *Καὶ τὴν ἐν Σαμοθράκῃ*] Credo viciniam τῆς *Θοράκης* effecisse, ut partem horum librarii negligenter. Nam Samothraciae caerimoniae adaeque in occulto tradebantur ac Eleusinae, sicuti docuit huius libri c. 49., neque adeo sat commode hinc exulant. Ciconum sacra innuit Virgilius Ciris v. 164.

Et validum penitus concepit in ossa furorem,

Saeva velut gelidis Ciconum Bistonis in oris. WESS.

393. 85. *Ἐς ἀρχαίων*] Nota ellipsis. *Ἀπ' ἀρχαίων χρόνων* L. I. 3. *ἐκ παλαιῶν χρόνων* V. 8. *φίλος ἀπὸ πολλῶν* sive *ἐτῶν* seu *χρόνων*, Lucian. Revivisc. c. 35. Quod genus alias firmavimus copiosius. WESS.

393. 1. *Πλεῖον*] *Πλεῖον* Co. similis varietas in Basilio M. T. I. p. 103. C. WESS.

393. 3. *Καὶ Κυθήριον και Παφίαν ἔτι δὲ και Συρίαν*] Posidippus Epigrammate eleganti, et, quod sciam, necdum edito, haec Veneri dilecta loca coniungit. Addam ergo:

Ἄ Κύντρον, ἢ τε Κέθηρα, και ἢ Μόνητον ἐποιχεῖς

Και καλὸν Συρίας ἱπποκρότου δάπεδον

Ἐλθοῖς Ἰλαὸς Καλλιστῖν, ἢ τὸν ἐραστὴν

Ὀυδέτοι' οὐκείων ὡσεν ἀπὸ προσθῆρων.

Noli vero aut scriptura Vindobon. libri, aut insulae *Κυθήρων* nomine permoveri, ut *Κυθηρίων* praeferas. Vulgatum tuetur *Κυθήριος γάμος* Aeschyl. Suppl. v. 1040. et Hesiodus inprimis Theogon. v. 195.

— — *Τὴν δ' Ἀφροδίτην*

Ἀφρογένειαν τε θεῶν, και ἐπιστάφανον Κυθήριαν

Κυλλήσουσι θεοὶ τε και ἀνέρες, ὄνεκ' ἐν ἀφροῖ

Θρέφθη' ἀπὸ Κυθήριαν, ὅτι προσέκρυσε Κυθήριος.

Nimirum insulam olim *Κέθηρα*, dein *Κέθηρα* nuncuparunt: quo factum, ut Venus, insulae tutelare numen *Κυθήριαν, Κυθήριαν, Κυθήριαν* et *Κυθήριαν* diceretur. Habet hos eius titulos Manetho, in cuius L. III. 154. legendum:

Και δ' αὐτοὶ πρῶτες Κυθήριος ἀγάπησαν ἀδέσμοις.

nam quod vulgo editur, *Κυθήριος ἀγάπης ἀναδέσμοις*, id festinanti editori condonamus. WESS.

393. 8. *Και Ἄζιον*] Cum Apollo Lyciam obiisse dicatur, perperam haec negligatur. Virgil. Aen. IV. 143.

Qualis ubi hibernam Lyciam, Xanthique fluenta

Deserit, ac Delum maternum invisit Apollo.

Neglexisse tamen librarii videntur, quod aliam atque aliam Grammatici caussam adferant, cur Apollo *Ἄζιος* sit nuncupatus, in Schol. Aeschyl. VII. C. Theb. v. 147. et in Sophocl. Electram v. 6., quos vide, et Pausan. I. 44. II. 19. WESS.

393. 9. *Και Κορηῶν*] Acquiesco in hac scriptura, quam *Κορηῶν* φῶλα Oppiani I. Cyneg. v. 299., et quae viri docti ad Stephanum v. *Κορηῶν* adscripserunt, citra dubium ponunt. WESS.

394. 11. *Τιμᾶται δὲ και παρὰ τοῖς Πέρσαις* etc.] Explicuit Ezech. Spanhem. ad Callim. H. Dian. v. 37., unde pauca excerptere operae erit. *Insignis insuper, inquit, Diodori eam in rem locus L. V. p. 344. Ibi enim Diana non Ephesi solum, sed in Ponto (ubi Ποντικῆ, iuxta dictum modo Plutarchum in Lucullo p. 499., Diana culta) et Perside familiarius versata dicitur, unde ΠΕΡΣΙΑΣ etiam (forte ΠΕΡΣΙΚΗΣ, ut apud Pausaniam VII. 6. p. 537. ac in dicto modo veteri numo) appellationem fuerit nacta, ac ubi insuper additur: τιμᾶται δὲ και παρὰ τοῖς ΠΕΡΣΑΙΣ ἢ θεῶς διωφερόντως, και μυστήρια ποιῶσιν οἱ βάρβαροι τὰ κατ' ἑτέροις συντελούμενα μέχρι τῶν νῦν χρόνων ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΠΕΡΣΙΑ (seu ΠΕΡΣΙΚῆ), a PERSIS etiam haec Dea plurimum colitur, eademque mysteria, quae alibi ei peraguntur, etiam barbari ad haec usque tempora in DIANAЕ PERSIAЕ (seu PERSICAE) honorem celebrant. Id quod praeterea adstruit Dianae templum in Elymaide ἐν τῇ Ηεροῖδι, in Perside, ἰσχυρὸν opulentum adeo ac splendidis omnigenis donariis refertum, sicut de eo dicitur I. Maccab. VI. 2. et a Iosepho Ἀρχ. L. XII. 9. 1. Quae ego magnam partem probo, servato tamen ΠΕΡΣΙΑΣ titulo ob Mss. conspirantem concordiam et Plutarch. Lucull. p. 507. E. βόες ἱερὰ νύμφοισι ΠΕΡΣΙΑΣ Ἀρτέμιδος, ἢ μάκιστα θεῶν οἱ Πέρσαι Ἐσθραίου βάρβαροι τιμᾶσι.* WESS.

394. 20. *Και Ραδάμανθυν και Σαρπηδόνα*] Postrema addidi ex Vindobon. libro: nam sedem hanc primitus occupasse, ostendunt cap. seq. verba, *τὸν δὲ τῶν ἀδελφῶν Σαρπηδόνα* quasi etc. ostendunt praeterea scriptores ceteri, qui Iove atque Europa prosemnatos Minoem, Rhadamanthum et Sarpedona perhibent. WESS.

394. 26. *Κνωσσὸν μὲν ἐν τοῖς πρὸς τὴν Ἀσίαν etc.*] Eustath. in Homer. p. 312. *κεῖται δὲ (Κνωσσός) ἀντικατὰ Πελοποννήσου πρόσβορος.* Quod tametsi ex Geographo L. X. p. 730. exscripserit, districte verum non arbitror. Magis enim Asiam ea Cretae ora, quae Cnossum sibi vindicat, spectat, quam Peloponnesum. *Phaestus*, de qua sequitur, mari non aequalabat, inde stadiis xx dissepta, ut idem Strabo, qui et a Minoë conditam, aliis diversa opinatis, censet p. 734. WESS.

394. 29. *Ἐν τοῖς πρὸς ἐσπέραν κεκλιμένοις τόποις*] *Κεκλιμένοις* notatur a Steph. et abest R. C. V. unde scholion esse suspicor: quod tamen non deleo, quia alias ita solet Diodorus. Vid. superius cap. 41. huius libri. WESS.

394. 32. *Συνοχόμενον εἰς λόγους αὐτῶν κατὰ τι σπήλαιον*] Plato in Minoë p. 319. *ἐφοῦτο οὖν δι' ἐνάτων ἔτους εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁ Μίνως, τὰ μὲν μαθησόμενος, τὰ δὲ ἀποδειξόμενος, ἢ τῇ προτέρῃ ἐννακτηρίδι παρὰ τοῦ Διὸς (ἐπιμαθήσει.)* Quibus disertissimus philosophorum optime omnium explicat summi poetae Odysseus, T. 178. *ἐννέωρον Διὸς μεγάλου ἄντρον ἔρη.* Philosophi vestigia legit, sicuti adsolet, Maxim. Tyrinus Dissert. XL. p. 238. aliis omnia alia secutis, ut ex brevibus in eum poetae locum scholiis nemini non apertum est. Vide Is. Casaub. in Strabon. X. p. 730. WESS.

394. 38. *Περὶ ἧς τὰ κατὰ μέρος etc.*] Superius L. IV. 81. WESS.

394. 47. *Ἐρυθρῶ μὲν ἐνὶ τῶν ἑαυτοῦ παίδων*] Erythraei maiores suos venisse referunt *ὄν Ἐρυθρῶ τῷ Παδαμάνθωος ἐκ Κρήτης καὶ οὐκιστὴν τῇ πόλει γενέσθαι τὸν Ἐρυθρῶν* in Pausaniae L. VII. 3. p. 529., haec Diodori adprime firmantes. Mox *ὀνομασθεῖσάν* verum est. Adpellant perique *Ἐρυθρῶς* hanc Ioniae urbem, *φειρασιγράφους Ἐρυθρῶς* Archestratus in Athen. L. III. p. 112. B. WESS.

394. 49. *Οἰνοπίωνι δὲ τῷ — Χιον ἐγγιστάτω*] Chius ipsa ab hoc conditore *ἐναλος πόλις Οἰνοπίωνος* Critiae in Epigrammate apud Athen. L. 22. Genus hominis controversum est. Bacchi ex Ariadna F. perhibetur a Theone ad Arati Phaenom. v. 635. et Criticis in Apollon. Rh. III. 996. At patrem illi Theseum dedit Ion Chius, de patria sua canens

τὴν ποτε Θεσείδης ἔτισεν Οἰνοπίων.

in Plat. Thes. p. 9. A. Adde Pausan. VII. 4. et Olearium ad Philostrati Heroic. p. 661., sed plura perperam miscentem. WESS.

395. 53. *Θάωντι μὲν Ἀἴμων*] Et hic Bacchi ex Ariadna F., si vera est fabula. Hypsipyle quidem certe Ovidii Epist. VI. 114. *En ego Minoe nata Thoante feror. Bacchus avus.* — Qui sequuntur Egeus sive Engeus et Pamphilus mihi parum sunt cogniti: *Euambe* sive *Euamei* cognomen pravum arbitror, atque ex *Ἐβάνθῃ* natum, quem eodem Baccho genitum per-

hibent in Schol. ad Apollon. Rh. III. 996., patrem autem Maronis, unde Maroneae urbi nomen, apud Philostr. Heroic. II. 8. p. 680. atque Eustath. in Homer. p. 1623. WESS. Pamphilo sive Pamphylo Staphylum substituit ex Scymno v. 580. Heynius Comment. Gotting. nov. vol. II. p. 74., Egeus Enyeus ex Homeri II. IX. 668. Muellerus de Orchomeno p. 304.

395. 54. *Ἐγγεῖ Κίονον*] *Ἐγγεῖ* lego. At neque *Ἐλάμει*, neque *Ἐδαμβεῖ*, utrumque ab etymologiis Graecis nimium recedens, probatur. Marginale tamen interim admisi. RHOD.

395. 55. *Ἀνίωι δὲ Ἀήλον*] Anius est, de quo superius e. 62. Conditor autem Andri Stephano v. *Ἀνδρος*, et Cononi Narr. XII. *Ἀνδρος*. Faciunt cum Diodoro Delphi, Andriorum *οὐκιστὴν Ἀνδρεία* vocantes in Pausan. X. 13. WESS.

395. 59. *Διακρίβω τὸς εἰσεβῆς καὶ τοὺς πονηροῖς*] Sic scripsisse, nemo prudens dubitabit. Minoem apud inferos iudicem describit poeta Od. A. 568. et Plato Georg. p. 524. A. WESS.

395. 63. *Τὸς πρὸ Ἀνάλων τόπους*] Conf. Herodot. L. 173. Apollodor. III. 1. 2. et Strabon. L. XII. p. 858. WESS.

395. 65. *Καὶ γήμαντα Ἀηδάμειαν τὴν Βιλλεροσόριον*] Homerus II. Z. 197. *Λαοδάμειαν* adpellat, *Ἡηροδამίαν* Auctor Recognit. S. Clement. L. X. 21. Iam quod additur de eius filio Sarpedone, *τὸν ἐπὶ Τροίαν μὲν στρατεύσαντα μετ' Ἀγαμέμνονος, qui cum Agamemnone Troianis arma intulit*, id vero falsum est. Sarpedon enim auxilio Troianis fuit et in Graecos pugnavit, docente poeta II. E. 644. Quare, nisi error is sit auctoris, mallem *τὸν ἐπὶ Τροίᾳ μὲν στρατεύσαντα καὶ Ἀγαμέμνονος, qui ad Troiam contra Agamemnonem stetit.* WESS.

395. 71. *Ἐνεήκοντα*] Recte scholion *ὀγδοήκοντα* restituit ex Homero Iliad. B. 652. RHOD.

395. 74. *Ἐπιγραμῶν ἔχοντα ταῦταδε*] Hoc unde acceperit, nescio. Distichon quidem certe Aristotelis est, eius ex Peplo sumptum, atque ab H. Stephano Anthologiae libris ex Cod. Mediceo adiunctum. Legitur ibi *ὄρως τάφον*, satis eleganter, tum *αὐτὰρ ἐγὼ τοῦ*, quod hinc corrigendum. WESS.

395. 84. *Οἱ προσωγομεθέντες μὲν Ἐπιοκῆτες*] Superius c. 64. WESS.

395. 90. *Ἐκτόνον Δώρον*] E p. 183. restitue pro *ἐκτόνον*, *τοῦ Δώρον*, distinguendo post *Τετάρμιον*. Si modo non verior est altera lectio, quae et supra recipi se petivit, *Τετάρμιον*. RHOD. *Ἐγούμιον Τετάρμιον τοῦ Δώρον*] Sic praestat. Favent scripti Codd., leviter adiuti, et auctor ipse L. IV. 60., Tectamum Dori F. Pelasgis et Aeolensibus, in Cretam pergentibus, ducem inponens. Accedit et Andron apud Steph. v. *Δώριον*, cuius verba, male ab interpretibus habita, addenda sunt: *Κρητὸς ἐν τῇ γῆσῳ βασιλεύοντος, Τετάρμιον τὸν Δώρον τοῦ Ἑλλήνος, ὁρμήσαντα ἐκ τῆς ἐν Οὐρακίᾳ, τότε μὲν Δωρίδος, νῦν δὲ Ἰστιαϊώτιδος*

καλονμένης, ἀρκεῖσθαι εἰς Κρήτην μετὰ Δωριέων τε καὶ Ἀχαιῶν καὶ Πελασγῶν. Ita scripserat. Τέτατον, sive Τέκτατον, quod in Coisl. Mss. invenit diligentissimus Montfauconius, manifesto pravum est: nec melius, quod inde extuderunt Pinedo et Berkelius, Κέκτατον, qui Dori filius non fuit. Id praeterea liquet ex Androne, de colonis, quorum dux Teetamus, deque loco, unde in Cretam solverint, alia atque alia fuisse tradita. Iunge Strabonem L. V. p. 338. A. WESS.

396. 99. Ὑπὸ μίαν ἀγαγὲν συντέλειαν] Frequens ἄγειν εἰς μίαν συντέλειαν et τέλειαν ὑπὸ μίαν συντέλειαν huic scriptori, cum plures civitates et gentes in eandem rediguntur societatis communionem. Vid. XI. 87. XV. 38. ubi fortasse plura. Hic autem τὰ κατὰ τὴν etc. mallet. WESS.

396. 3. Νήσους ἔκτισαν — πόλεις τινὰς ὄρισαν] Si quid video, manifestum est, duo verba hic commutata, et alterum in alterius locum perperam esse translata; ἔκτισαν scilicet et ὄρισαν. Legendum nempe, ut mihi quidem videtur: ἄλλας τὲ τινὰς νήσους ὄρισαν, καὶ ταύτας τὰς νήσους (Cretam et quae Creteusium erant) κατακτησάμενοι, πόλεις τινὰς ἔκτισαν ἐν αὐταῖς, in alias quasdam insulas deposuerunt colonos, et has insulas naeti, aliquas in iis condiderunt urbes. Scio quid in observationibus suis L. III. 9. olim animadvertit vir Amplissimus, Giesb. Cuperus; scilicet dici etiam χεῖραν νήσους loco τοῦ ὀρίζειν, uti et condere de integris regionibus et populis. Recte; sed putem tamen hunc locum Nostri (qui caeteroquin ei, quod vir Amplissimus ibi observat, admodum foret opportunus) ita restituendum, ut proposui. Sin; pro ὄρισαν legendum ἔκτισαν. Alterum tamen meo iudicio rectius. Hactenus Io. Iensius Epist. ad Io. G. Graevium p. 420., cui cur adstipuler, nihil caussae reperio. Κεῖται νήσους optimus quisque de colonis dixit in insulas missis, urbibusque conditis. Herodotus L. VI. 47. οἱ μετὰ Θάσον ΚΤΙΣΑΝΤΕΣ τὴν νῆσον ταύτην. Noster superius c. 75. ὅτι περὶ τὴν Κρήτην δύο νήσους ΚΤΙΣΑΣ, et L. XIV. 13. Παρὶ ΕΚΤΙΣΑΝ ἐν αὐτῷ (sinu Adriatico) νῆσον τὴν ἀναμαζομένην Φάγον. Probarunt et Latini. Velleius I. 2. Tyria classis insulam circumfusam Oceano, pereziguo a continente divisam freto, Gades candidit. Alia de hoc genere dedi L. II. Observat. c. 15. WESS.

396. 10. Ἄ μὲν Ἐπιμενίδη τῷ Θεολόγῳ] Tribuantur illi a Diogene Laërtio I. 112. Κορυθαίων καὶ Κορυθίωντων γένσεις καὶ Θεογονία et περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας. Utrumque opus in consilium Diodorus adhibere potuit. Dosiades et Sosierates scripserunt Κρητικὰ a Plinio, Athenaeo atque aliis, uti Io. G. Vossius et Io. Meursius monuerunt, citata. Laosthenidam, qui fortasse in eodem genere operam posuit, adhuc quaero. WESS.

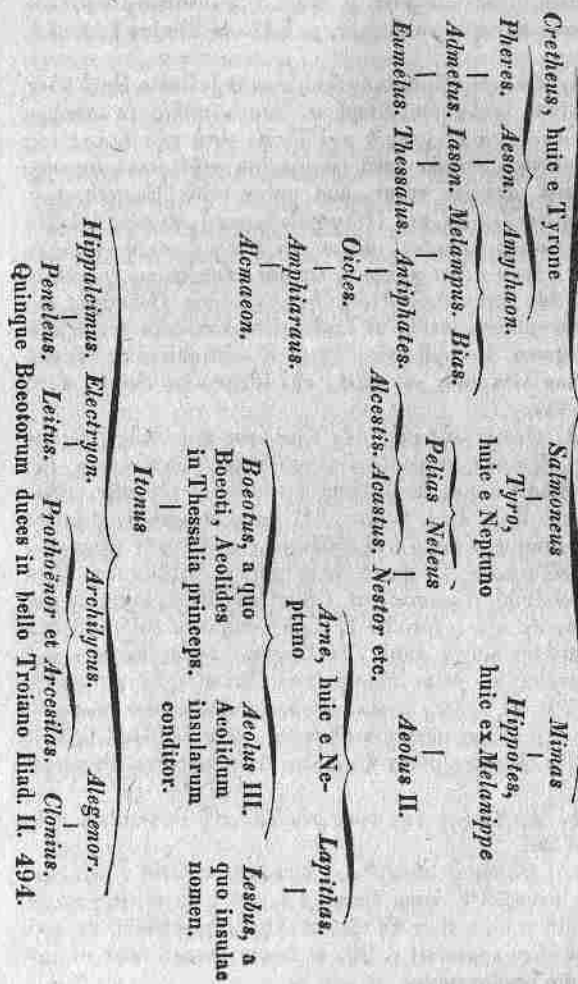
396. 17. Ξάνθος ὁ Τροίπιον τῶν ἐξ Ἀργῶος Πελασγῶν etc.] Habet Xanthum, urbis in Lycia cognominis conditorem, Stephanus, sed domo Aegyptium aut Cretensem. Pelasgos in Lesbum transiisse, testis Strabo L. XIII. p. 922. C., insulamque Πελασγίαν adpellatam Eustath. in Homer. p. 741. et Plinius L. V. 31. WESS.

396. 23. Τὸ προτοῦ καλονμένην Ἴσσαν] Recte Reg. liber. Erat Issa urbium Lesbi una. Stephanus. Ἴσσα, πόλις ἐν Λέσβῳ, κληθεῖσα Ἰμερῶ, εἰτα Πελασγία καὶ Ἴσσα, ἀπὸ τῆς Ἴσσης τῆς Μάκαρος. qui cum omnia haec cognomina urbi Issae inponit, notam conmeruit. Insulae erant, non unius urbis. Eustath. I. c. Ἐπι ἰστέον καὶ ὅτι Ἰμερῶ καὶ Πελασγία ἢ αὐτὴ Λέσβος ἐκλήθη ποτέ. καὶ ὅτι ὡσπερ Λέσβος, οὕτω καὶ Ἴσσα ἢ αὐτὴ νῆσος ἐκ μίης τῶν περὶ αὐτὴν πέντε πόλεων, ὅς καὶ Ἀνκόφρον ἐμυθῆναι. Fallor itaque, aut scripsit κληθεῖσα Ἰμερῶ, εἰτα Πελασγία καὶ Ἴσση. Debuerat quidem certe, ut Lesbo titulos relinqueret, a Plinio illi non negatos. Lycophronis, quem Thessaloniceasis praesul respexit, versus Alexandr. est 220., cui iungendus Strabo L. I. p. 103. B. WESS.

397. 29. Μακαρεὺς υἱὸς μὲν Κοινάζου τοῦ Λιδῶς] Genus Macarei sive Macaris in controversiam venit. Superius c. 47. Macar, ex Heliadis unus, in Lesbum devenisse perhibetur. Dionysius vero Ant. Rom. L. I. p. 15. Pelasgos in Lesbum insulam transiisse ait, iunictos τῶς ἐκ τῆς Ἑλλάδος στέλλονσι τὴν πρώτην ἀποικίαν εἰς αὐτὴν, ἄγοντος Μάκαρος τοῦ Κοινάσιον. Corrigunt viri docti τοῦ Κοινάσου, ut Criasi sit filius, Argi nepos, Iovis pronepos, ex Apollodoro II. 1. Ego vero, cum colonia Deucalionis sit posterior multis annis, si Diodoro fides, mallet τοῦ Κοινάζου, praesertim quum hunc patrem Macari quoque dederit Schol. Homeri II. Ω. 554., a Ios. Barnesio nullo iure mutatus. Putem quoque Κοινάζου nomen reddendum esse Straboni L. VII. p. 495. A. De Macare plura Clemens Alexandrinus Protrept. p. 27. WESS.

397. 31. Ἐν Ὠλένῳ τῆς τότε μὲν Ἰάδος] Pausaniam vide L. VII. 18. WESS.

397. 39. Λέσβος ὁ Αὐλίδου] Marginis notatio ὁ Αἰόλου, τοῦ Αὐλίδου habet. Ut autem discerni possit, utra lectio γνησία sit, totam Aeolidarum seriem ex ultima origine repetitam, ut quidem a Diodoro libro superiori c. 69. et hoc praesenti loco recensetur, in tabula proponemus.

Dencalior, cuius tempore diluvium in Thessalia fuit, Ovid. Met. I. *Hellen*, a quo Phthiotæ primum, deinde Graeci univoce *Ἑλλήνες* nuncupati. Quod tamen verisimiliore conjectura quidam ab Elisa Iavantis F., nepote Iapheti deducunt: unde etiam Aeoles et ipse Aeolus nomen habere censetur.

Aeolus, a quo Aeolis dicta.

I A P E T I F. P R O M E T H E U S.

Ex hac igitur delineatione perspicuum fit, nullum esse Aeolum e Lapitha procreatum, sed Lapithen Aeolo secundo progenitum. A quo diversus est ille, cuius supra fit mentio L. IV. 71. Apollini ex Stilbe Nympha susceptus et stirps Lapitharum. Rhod.

397. 42. *Τὴν θυγατέρα τοῦ Μακάρως Μήθυμιαν*] Habet hanc Macarei sive Mearis filiam sicuti et Mytilenen Stephan., sed qui Methymnae maritum dat *Lepethymnum*: sic enim verissime correxit Th. Galeus ad Parthenii Erot. c. 21. Urbis utriusque nomen et *Μεθύμνην*, uti in Athenaei L. X. p. 466. et *Μυτιλήνην* subinde scribi dixi superius et ad Hieroclis Synecdem. p. 686. Wess.

398. 53. *Τρίτην δὲ τὴν Κὰ κατοικήσας*] Verius est *κατοικήσας*, quod et Cl. Io. Iensio in opinionem venit Epist. ad Graev. extrema. Insulam Co, misso in eam Neandro, colonis deductis frequentavit Maecaeus. Vitium peperit librariorum negligentia, *κατοικεῖν* et *κατοικίσειν*, eiusdemque originis alia confundere aduertum. Wess.

398. 63. *Κὰ λοιμικὴ κατάστασις ἐπέχε τὰς πόλεις*] Sic L. XIII. 12. *λοιμικῆς καταστάσεως εἰς τὸ στρατόπεδον ἐμπεσοῦσης*, et XIV. 41. *Carthaginienses λοιμικὴν καταστάσει περιεπεσόντας*. Pro quibus paullo diversiore modo L. XII. 45. Athenienses *ἐνέπεσον εἰς λοιμικὴν περίστασιν*. Quae, ut plura alia, debet Polybianae imitationi. Illi enim scriptori *λοιμικὴ κατάστασις* et *λοιμικὴ διάδοσις* de lue, quae ex corrupto aere homines incessit, familiaris. Vide Polyb. I. 19. II. 20. 31. et Casaub. in Strabon. III. p. 214. ex Nostro hanc dictionem illustrantem. Wess.

398. 68. *Αὐὸ καὶ Μακάρων ἀνομιώθησαν νῆσοι*] De iisdem his insulis, quas quondam dici putavere *Μακάρων*, sive quod fortunati admodum coeli solique sunt, sive quod eas suo suorumque regno *Μακάρ* occupaverat, scribit Mela II. 7. Fortasse hunc titulum abstulerunt ex Homero II. Q, 544. ubi olim *Μακάρων ἔδος* legebatur, ut ex Iuliaui Orat. II. p. 73. D. et Dione Chrysost. Orat. XXXIII. p. 399. D. constat. Alibi vero *μακάρων νήσους* ab aliis collocari notum ex Strabone est L. I. p. 5. et quae ibi vir magnus. Wess.

398. 85. *Τέννης ἦν υἱὸς μὲν Κέκχρον*] *Τέννης* Straboni L. VIII. p. 584. Plut. Quaest. Graec. p. 297. D. Scholiastae Hom. II. Q, 544., ex quo *Τένων ἔδος* in Stephano v. *Τένεδος*, quod et Salmasius vidit, restituendum, aliisque. Vide Sylburg. in Pausan. X. 14. et Davisium ad Ciceron. de Nat. D. III. 15. Urbs, cui Cyenus imperavit, *αἱ Κολώναι* in Strabon. XIII. p. 901. Pausania l. c. et infra L. XIV. 38. Wess. Heraclid. in Polit. Suid. in *Τέννης*, Apost. c. 18. p. 78. Eras. Chil. I. c. 9. p. 28., Chil. 2. c. 5. p. 90. REINES.

398. 89. *Κατέλαβέτο νῆσον ἔρημον οὖσαν*] Postremam vocem iussu veterum Cold. addidi. Sic c. 82. *περαιωθείς εἰς τὴν Λέσβον ἔρημον οὖσαν*, saepeque alias. *Λέσβορον* au-

tem primitus dictam Tenedum fuisse consentiunt scriptores. Hesychius *Λένκορος, ἢ Τένεδος τὸ πάλαι*. Adde Plinium L. V. 31. et Conon. Narrat. XXIX. WESS.

399. 2. *Τένην εἰς λάρνακα ἐνθέντα καταποντίου*] Fabulam praeter Pausaniam et Cononem proposuerunt Critici ad Iliad. A, 38. WESS.

399. 7. *Ἀλλητοῦ τινὸς ψευδῶς καταμαρτυρήσαντος*] *Μοῖρο* homini nomen erat, qui hoc periurio effecit, ut *Τενίδιος ἀλλητῆς* in proverbium abiret *ἐπὶ τῶν τὰ ψευδῆ μαρτυρούντων*, docente Stephano in *Τένεδος*. Eundem respicit Lycophron Alexandr. v. 234, sed praeter ceteros Plutarchus Q. Graec. p. 297, ubi in caussas inquirat, cur et tibiāni interdictum sit aditu in Tennis templum, nefasque habeatur Achillis ibi nomen memorare, consentiens adprime Diodoro. WESS.

399. 22. *Τῶν δὲ Κυκλ. νήσων τὰς πλείους κατώρισε*] Sic ex vetustis libris refinxit. Voces *ἐρημῶν οἰσῶν* nimia solertia ex superioribus huc ingesserant librarii. WESS.

399. 25. *Ἄλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἀσίαν*] Idem ἄλλὰ καὶ hoc quidem loco atque *ἴμο vero*, sicuti L. XIII. 94. Potuisset *διόπερ οὐ μόνον ἐν ταῖς νήσοις, ἀλλὰ καὶ*. Sed hoc arbitrarium. Suspicio autem ea, quae statim succedunt, non omnia esse Diodori, sed intempestiva aliorum opera mire interpolata: cuius opinionis caussas habeo, tum quod bonae notae Codd. haec desint universa, tum etiam quod Rhadamanthum, Erythrum atque Oenopionem quae spectant, ipse uberius explicuerat non multo ante c. 79. Hoc amplius, ait sese de minoribus insulis, quae inter Cyclades censebantur, dicturum, et vix unam atque alteram enumerat: quae sane parum cohaerent. WESS.

399. 26. *Καὶ Μίνωι καλούμενοι*] Corrigit in Addend. *Μίνωι καλοῦνται* Rhodom., quod probari posset, nisi fortasse intelligerentur loca, quibus *Μινῶων* fuit cognomen: cuiusmodi plura per Siciliam Graeciamque a Geographis memorantur. WESS.

399. 32. *Εἰς τὰς νήσους — κειμένας*] Idem vir Clariss. malebat *ἐν ταῖς νήσοις — ταῖς κειμέναις* quo non opus est. Frequens enim haec praepositionis enallage. Sic L. XIII. 12. *ἢ καθημέρους εἰς Σικελίαν*. S. Lucas A. A. VIII. 40. *ἐνρέθη εἰς Ἄζωτον*. Vide superius L. III. 44. et Sylburg. Praef. in Pausan. p. 932. WESS.

399. 38. *Ἐθαλατοκρατίαν*] Vetus scriptor apud Suidam v. *Κρήσιος, Τοῦς Κάρος θαλατοκρατίαν λέγεται μετὰ Μίνω τὸν Κρήσιον*. de quo maris eorum imperio Is. Casaubonus in Polyb. p. 194. ed. Gronov., et Noster superius c. 53. WESS.

400. 43. *Καὶ τοὺς βορβόρους Κάρος ἐξ αὐτῶν ἐκπεσὶν*] Contigisse id circa migrationis Ionicae tempus ex Strabone L. XIV. p. 938. et Pausania L. VII. 2. novimus. WESS.

ANNOTATIONES

IN

LIBRUM UNDECIMUM.

401. 20. *Πρὸς Αἰκολανούς*] Hic *Σεζολανούς* habent omnes nostri codices: at in loco, qui est p. 263. *Αἰκολανούς*, quam scripturam hic reposui, utpote et aliorum scriptorum testimonio comprobata. STEPH. Dicam L. XI. 40. WESS.

402. 40. *Τὴν ἀπὸ Γέλωνος βασιλείαν*] Cuius Gelo conditor fuerat, sed quam cum maxime administrabat Thrasybulus, L. XI. 68. WESS.

402. 44. *Τῶν Αἰγυπτίων ἀπὸ Περσῶν*] Mendum satis erat crassum *Ἰαπύγων* pro *Αἰγυπτίων*, ut bene Rhodom. Vid. L. XI. 71. WESS.

402. 51. *Κεφαλληνίαν*] *Κεφαληρίαν* R. 2. Vid. L. XI. 83. WESS.

402. 52. *Ἐγεσταίους*] *Αἰγεσταίους* R. 2. Conf. L. IV. 23. WESS.

402. 57. *Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ Παλικῶν*] Scribendum esse *Παλικῶν*, loco *Πεταλικῶν* idem Rhodom. [animadvertit. Res aperta est ex L. XI. 88. WESS.

403. 14. *Σπόριον Κάσσιον καὶ Προ. Οὐεργίνιον Τρίκοστον*] Quos Romanorum Fastos cum Olympiadum annis Diodorus commiserit, non nisi conclusione quadam conficitur. Non respondent Capitolinis, nec Catonianis, nedum Varronianis. Et his quidem sexennio plerumque sunt contractiores: quo spatio cum Fasti Fabiani a Varronianis abierint, haud prorsus a vera abluat, Fabium Pictorem, antiquissimum Romanarum rerum scriptorem, in his sese Diodoro ducem dedisse. Exemplo res erit apertior. Consules Sp. Cassius Viscellinus III. et Proculus Virginius Tricostus auspiciati sunt annum U. C. Varronianum cclxxviii., qui in Fastis Fabianis cclxii. Annus ab U. C. Fabianorum Annalium cclxxviii., iisdem Coss. insignis, respondet Olymp. lxxv. anno I., cui in Fastis Varronianis convenit annus a Palilibus cclxxiv. Hactenus ergo bene. Verum Diodorus in eo genere non perseveravit constanter.

Ut enim alios in manus sumsit, quos exciperet, eorundem quoque Fastos adsevit: usus etiam Fabianorum excerptis non admodum fidelibus. Hinc illa diversitas, quam suo quamque loco signabimus. Vide interea D. Petavium L. IX. D. T. cap. 55. et H. Dodwellum Diss. X. de Cycl. sect. 73. Dionysius, Catonem secutus, principio L. IX. Ant. Rom. Olymp. LXXV. annum 1., quo Athenis Calliades Archon fuit, conponit cum Coss. K. Fabio Vibulano II., et Sp. Furio Fuso, qui anno Varroniano CCLXXXIII. nomen dederunt. WESS.

403. 17. Ἀστύλος Συρακούσιος] Vero nomine Ἀστύλος fuit, domo Crotoniates, inde Ἀστύλος Κροτωνιάτης anno 1. Olymp. LXXIII., Dionysio principio L. VIII. Ant. Rom. Sequentibus duobus, tribus enim victor decessit, Syracusanum se inscripsit, ut Hieronis Syracusani gratiam demereretur, teste Pausania L. VI. 13. Neodum autem ultimam hanc victoriam Astylus reportaverat, cum Xerxes expeditionem in Graecos suscipere. Celebrabatur Olympias sub id tempus, quo Leonidas ceterique Graecorum Thermopylas occupatum perrexerunt, docente Herodoto VII. 206. Quare ea, quae hic traduntur, exeunte anno quarto Olymp. LXXIV. geri coepta sunt, continuataque Olymp. LXXV. 1., quando et ad Thermopylas et ad Salamina pugnatum acerrime. WESS.

403. 26. Τοὺς Ἕλληνας ἀναστάτους ποιῆσαι] Sic e. 29. οὐδέμιν τῶν ἀγωνισαμένων πόλει ἀνάστατον ποιῶ. et L. XIV. 35. δεόμεναι μὴ περιδεῖν αὐτάς ὑπὸ τῶν βαρβάρων γυνόμενας ἀναστάτους. Isocrates Panegyri. p. 69. τῆς μὲν τοὺς βαρβάρους ἀναστάτους ποιήσεως. passimque alii. WESS.

404. 40. Ναὺς δὲ διακοσίας] Atqui inferius cap. 20. ναὺς μακρὰς πλείους τῶν διαχιλίων hoc bello armasse dicuntur: quo loco cum diligentius exsequatur, quae hanc eorum expeditionem spectant, praestat et hic ναὺς δὲ διαχιλίας naves his mille legere. Vidit librariorum hoc peccatum Cel. Barbeyracius Histor. Foeder. et Pacto. P. I. p. 88. WESS.

404. 43. Ὅσον καὶ τῷ πλήθει — ὑπερεῖς] Ὅσον καὶ R. I. quod amplectere, si lubet. Vide tamen Longi Pastor. L. III. p. 118. WESS.

404. 49. Ὁμοίως δὲ τοῖς Καρχηδ. — παρασκευασίμενος] Nihil ex vulgato inmutassem, nisi Codd. exemplum mihi praebuissent. Quod sequor, paullo cultius videtur. Verum aliud est, neglectui haud habendum. Lysias continuos decem annos belli adparatu consumptos affirmat: δεκάτω ἔτει παρασκευασίμενος inquit Orat. Parent. c. 9. Lysiam sequitur Iulianus Orat. I. p. 42. C. Id vero falsissimum erit, nisi eos Oratores et illorum annorum rationem habuisse censeas, quos Xerxis pater Darius post pugnam Marathoniam instaurandis copiis contriverat, ut Athenienses Graecosque omnes ulcisceretur. D. Petavium hoc modo Iuliano succur-

rit. Alia alii sunt commenti, quae Ezech. Spanhemius ad eam Orat. p. 278. examinat. WESS.

404. 58. Ἐμεσολαβήθη τελευτήσας] Frequentius hoc genus uno in Diodoro reperies, quam quidem apud omnes alios. Μεσολαβεῖν usurpant et de rebus, quae intercipiuntur, et quae impediuntur. De epistolis, quae aliorum dolo intervertuntur, τῶν δὲ ἐπιστολῶν μεσολαβηθειῶν Chrysermus in Io. Stobaei Florileg. Tit. XXXIX. p. 228. Abrahamum iam iam manus filio admoturum voce sua praepediens Deus O. M. ὁ σωτὴρ θεὸς ἐν ἄερος φωνῇ μεσολαβήσας τὸ ἔργον Philoni Iud. de Abrah. p. 374. D. Imo medici, cum profluvium sanguinis, e venis erumpentis, conpescunt, τῶν φλεβῶν μεσολαβοῦσι τὴν ἔκρυσιν Timagorae apud Stob. Floril. Tit. XCVIII. p. 541. Hinc qui alium interpellat et interfatur, ut μεσολαβήσας ὁ Μάρκος et μεσολαβήσας τὸν Παρμενίωνα apud Polyb. XVI. 19. et XVII. 32. Hinc porro prono cursu ad vitam decurritur, cum, interveniente fatali die, abrupitur. Sic Noster L. XII. 29. μεσολαβηθεῖς δὲ νόσω τὸν βίον κατέστρεψε. et L. I. 3. μεσολαβηθέντες τὸν βίον ὑπὸ τῆς πεπωμένης, quod recurrit L. XVI. 1. et apud Saïdam v. Μεσολαβηθεῖς, ex ipso, ut suspicor, Diodoro. Atque haec sufficient de verbo, paullo neglectius a Lexicorum conditoribus habito. WESS.

404. 67. Καὶ τοὺς Ἕλληνας αἰτεῖν ὕδωρ καὶ γῆν] Sollemnem deditiois apud Persas formulam hoc Diodori loco illustrat Barnab. Brisson. de Regn. Pers. L. III. p. 733., cui adde Io. Freinshem. in Curtii L. III. 10. 8. WESS.

404. 69. Διασκάψαι δὲ τὸν Ἄδω] Sic scriptorum plerique. Τὸν Ἄδω Herodotus, quem de hac perfessione vide L. VII. 23. et Ioseph. Wassé in Thucyd. L. V. 3. WESS.

405. 78. Ἠγεῖτο δὲ τῶν μὲν Λακεδαιμονίων Σπυριδῆς] Rectius marginale Σπυριδῆς. Rhod. Ἠγεῖτο δὲ τῶν μὲν Λακεδ. Σπυριδῆς] Id recepi, quoniam propius abest a vero hominis nomine. Adpellabatur Ἐδάλειτος, ut ex Herodoto VII. 173. videbis. WESS.

405. 82. Τὰς Ἑλληνίδας πόλεις περιλαβεῖν ταῖς προφυλακαῖς] Procuibitores intellige, quibus Graeci nominis civitates incingere, ne hostis ingrueret, destinabant. Passim alioqui προφυλακαὶ excohibae, quae pro urbibus aut castris in statione sunt, ut L. XIII. 72. XIV. 75. XV. 43. WESS.

405. 92. Καὶ Μιλήσιοι] Valde dubito, an sit genuinum. Quid si Μηλιεῖς; Hi enim gentibus hic recitatis sunt vicini, Strabo L. I. p. 50. Forte Μιλήσιοι scripsit, ut et cap. 4. Rhod. in Add. Καὶ Μιλήσιοι] Hoc pravum, nec melius Rhodom. Μηλήσιοι. Scripsit καὶ Μηλιεῖς, quod vellem retinuis settenacius Rhodom., neque Palmerio latuit. Firmat ipse L. XII. 77. Αἰνῶνες καὶ Δόλοπιες καὶ Μηλιεῖς eodem ordine recensens. Milesii cum ceteris Ionibus Persarum regi parebant. Milesiense eidem aquam et terram dederunt, teste Herodoto VII. 132., tandemque in eius partes transie-

runt aperte. Nimirum saepe librariis fato quodam evenit, ut *Μη-
λεις* et *Μηλιους* in *Μιλησιους* converterent. *Λιαγόρας* δὲ *Μιλή-
σιος* est in Plutarcho de Placit. Philosoph. I. 7., qui citra omne
dubium fuit *Μήλιος*. Simili errore apud Pausaniam L. V. 23. ex
insulanis, qui cum Graecis ad Plataeas contra Persas steterunt,
fuisse perhibentur *Χιοι καὶ Μιλήσιοι*, quorum Milesii neque insu-
lani neque Graecorum eo bello socii. Dederat ipse καὶ *Μήλιοι*,
quod Herodotus ratum habet L. VIII. 46. Vide mox c. 4. WESS.

405. 95. *Ἀχαιοί τε καὶ Φθιώται*] Mallem longissime hinc
abessent voces, quae Achaeos et Phthiotas distinguunt. Achaei
enim omnes Phthiotae dicebantur. *Ἀχαιοί δ' ἐκαλοῦντο οἱ Φθιώ-
ται πάντες* Strabo inquit L. IX. p. 662., quare *Φθιώται Ἀχαιοί*
eiusdem L. p. 657. *Phthiotae Achaei* Livio L. XXXVI. 15. et
Nostro L. XV. 80., regioque ipsa *Ἀχαια Φθιώτις* superius L. V.
50. Recurrunt tamen *Ἀχαιοί καὶ Φθιώται* L. XVI. 29. et
Ἀχαιῶν οἱ Φθιώται L. XVIII. 11. WESS.

405. 99. *Δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς*] Herodotus *δεκατεῦσαι*
τῶ ἐν Δελφοῖσι θεῶ L. VII. 132. sive *τῶ Ἡθίῳ*, ut vetus Au-
ctor apud Suidam v. *Δεκατεῦσαι*. Cum Diodoro conspirat Poly-
bius, in solos tamen id Thebanos constitutum fuisse innuens, *ἐνη-
γρίσαντο δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, κρατήσαντες τῶ πολέμῳ τῶν*
βαρβάρων L. IX. 39. WESS.

405. 4. *Καραδοκούντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος*] Similis in-
genii homines *καραδοκούντες τὴν ῥοπὴν τοῦ πολέμου* habebis L.
XVII. 80. De Corcyraeis Herodotus L. VII. 168. *καραδοκούντες*
καὶ οἱ τοῦ τῶν πολέμου, ἢ πεσέεται, quod imitatur Noster cap. 15.
Anxie itaque observabant, quis belli successus esset futurus, ut
victori ex usu suo sese adiungerent. WESS.

405. 5. *Ἀργεῖοι δὲ πρέσβεις ἀποστειλαντες*] Herodot. VII.
148. vide. WESS.

406. 31. *Μυριάδες πλείους τῶν ὀγδοήκοντα*] Inferius c.
11. ad Thermopylas *εκατὸν μυριάδας* in Graecorum quingentos
pugnasse refert. Quo tempore ingenti Thracum, Thessalorum,
aliorumque accessione exercitus erat aductus, ut cap. 5. docebi-
tur. Alioqui cognitissimum est, et declaravit ad Nepotis Themist.
c. 2. doctissimus Bosius, magnam esse veterum scriptorum in nu-
mero terrestrium copiarum discordiam. WESS.

406. 32. *Πλείους τῶν χιλίων καὶ διακοσίων*] Supra mille
ducentae erant et septem, testibus Herodoto VII. 89. et Aeschylo
Pers. v. 341., ubi de aliorum hoc in genere dissensu copiose Stan-
leius. Ipsa vero navium, qui succedit et in multis ab Herodoto
dissidet, catalogus numerum mille et ducentarum rotundat. Habet
etiam, quod inprobes. Dat. Graecis naves cccxx. Ad ipsam autem
descriptionem ubi deveneris, non ultra cccx consummabis. Quare
aut *Ἑλληνίδες τριακόσιαι καὶ δέκα* fuit olim, aut vitium in earum

navium numero inolevit, quas aut Dores, aut Aeoles Asiani, aut
Graecorum alii armarunt. WESS.

406. 34. *Τὰ μὲν πληρώματα τῶν ἀνδρῶν παρεχομένων*] *Remigem atque militem* doctissimus interpres. Ego vero *remigem*
praefero, tum quod Graecis in navibus, Herodoto auctore VII. 96.,
Persae et Medi et Sacae pugnarint, tum vocis usu, quo socii na-
vales exprimi solent. Lysias Orat. XX. 3. *παρεσκευασμένη δὲ*
καὶ τὸ πληρώμα πρὸς ἐξείναι καὶ τὴν ἄλλην ἐπιτησίαν. Demo-
sthen. Midian. p. 362. *εἶτα τὰ πληρώματα ἢ πόλις παρέχει καὶ*
σκενὴ δίδωσιν. Plura si desideres, Io. Scheffer. de Milit. Nav. II.
3. et Jac. Perizon. ad Aeliani II. V. H. 10. cumulate satisficient.
WESS.

406. 46. *Καὶ Σοννέον*] *Σοννίου*. Sic solent Atticae hoc
promontorium plerique omnes vocare, ut nemini latet. WESS.

406. 48. *Ἱππαγωγὸι δὲ ὀκτακόσιαι πενήκοντα*] *Hippagi-
nes naves, quibus equi vehuntur, quas Graeci Ἱππαγωγούς δι-
cunt*, sic Festus. Referuntur inter onerarias, quasque *δελιάδας*
adpellabant, a Io. Scheffero L. III. Mil. Nav. c. 1.; cui quidem
non negavero, saepenumero illas equiparasse: habet tamen De-
mosthen. Philip. I. p. 33. *Ἱππαγωγούς τριηρεῖς*. Porro Herodotus
naves hippagogas ceterasque minores ad tria millia pervenisse re-
fert L. VII. 97. WESS.

406. 52. *Προσαπηγγέθησαν*] Melius *προαπηγγέθησαν*
legeretur. STEPH. et RHOD. Cur melius id foret, non perspicio.
Decompositum hoc, uti vocant, parilli paene potestate instructum
est atque *ἀπηγγέθησαν* aut *προσηγγέθησαν*, quorum alterutrum
si adesset, nemo, puto, mutaret. WESS.

406. 58. *Ἐσπεύον τοὺς τὰ τῶν Ἑλλ. προελ. ἐντὸς πε-
ριλαβεῖν*] Graecia universa, quae a Thermopylis in Peloponne-
sum usque porrigebatur, ἢ ἐντὸς *Θερμοπυλῶν Ἑλλάς* Pausaniae
X. 21. Thermopylae ipsae angustum dabant transitum, non la-
torem, quam sexaginta passus: haec una ibi militaris via, qua
traduci exercitus, si non prohibeantur, possint. Prohiberi autem
poterant, tum ob angustias, tum praerupta et confragosa, quae
imminebant, montium praecipitia, sicuti ex Livio L. XXXVI. 15.
et Appiano Syriac. p. 157. constat. Huc ergo potissimum pertinet
illud *ἐντὸς περιλαβεῖν*. WESS.

406. 63. *Μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρεία καὶ στρατηγία*] Mo-
net in Addend. pro *ἀνδρεία* sic scribi oportere semper, Rhodom.,
cui, etsi haec perniscantur vocabula, hoc quidem loco ob-
niti nolui. Vid. Schol. Demosth. Orat. de Cherson. p. 63. et
Thucydidis VI. 69. Basilium M. T. H. p. 143. C. WESS.

406. 66. *Ὡς ἄλλοις παντελῶς ἄγα etc.*] Respondisse Leo-
nidam Ephoris interrogantibus tradit Plutarchus, *Πολλοί, πρὸς*
ἢν βυδίζομεν προῦξιν. πάλιν δὲ αὐτῶν εἰπόντων, Μήτι ἕτερόν τι
διέγνωκας ποιῆν; Τὰς παρόδους τῶν βαρβάρων κωλύειν, τῶ

λόγω, ἔρη, τῷ δ' ἔρω, ἀποθανοῦμενος ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, non magna, uti adparet, differitate, Lacon. Arophthegm. p. 225. A. WESS.

407. 80. Τῶν μὲν οὖν Λακεδαιμονίων ἦσαν χθισοὶ καὶ οὖν αὐτοῖς etc.] Lacedaemonis voce et urbs et regio notabatur. Λακεδαιμονίων ὀνομασίαν λέγεται καὶ ἡ χώρα καὶ ἡ πόλις, Strabo VIII. p. 564. C. et Pausanias L. III. 11. Sparta nomen urbis tantum. Quare Spartani et Lacedaemonii differunt plerumque, ut pars et totum, notante producto hoc Diodori loco, Is. Casaub. in Strab. VIII. p. 558. Iunge Herodot. VII. 234. WESS.

407. 90. Καὶ Μιλησίων τοσοῦτοι] Quid hoc est? Milesii, qui cum caeteris Ionibus regis erant subditi, et palam cum caeteris Asiaticis medizabant, et, ut paulo supra dixit, centum navibus regi auxiliabantur, miserunt pedites mille ad Thermopylas cum Leonida? Nugae. Nihil magis a veritate alienum. Lege confidenter pro Μιλησίων, Μηλιῶν. Nam et supra in eadem voce idem error est cap. 3. et licet ibi Melienses in numero Graecorum, qui cum Medis sentiebant, enumeraverit, tamen ante pugnam ad Thermopylas factam nondum a Graecorum foedere defecerant, ut narrat Herodotus in Urania sect. 66. PALM.

407. 91. Θηβαίων] Ἀθηναίων (excidit in ed. Wessel. libri nota) errore non insolito. Vid. L. IV. 67. WESS.

407. 94. Οἱ μὲν οὖν μετὰ Λεωνίδου στρατεύοντες] Si qui liber στρατεύοντες praeferret, id confidentissime arriperem: commodius quippe in hanc rem. Supra c. 3. καὶ Μάγνητες μετὰ βασιλέων ἐπέχθησαν saepeque alias. Nunc suo loco relinquo. WESS.

407. 99. Μέχοι μὲν Ἀκάνθου πόλιος] Ad eam urbem fossae eius, qua mons Athos a continente erat divulsus, principium ordiebatur, Herodot. VII. 22. 121. WESS.

407. 4. Ἐπὶ τὸν Ἠλιακὸν κόλπον] Rursus hic lege Μηλιακὸν. PALM. Nihil admodum inquant scripti Codd. Adaeque Κλιακὸν vitiosum ac Ἠλιακὸν, sinus certe quidem *Eliacus* hac in ora nullus. Fuit autem *Maliacus*, qui Graecorum plerisque κόλπος Μηλιακός, ut apud Herodot. IV. 33. et Polyb. Exc. Leg. p. 1117., nonnunquam etiam *Λαμιακός* a vicinis urbe Lamia, sicuti Pausaniae L. I. 4. X. 1. Quare aut *Λαμιακὸν* recipiendum, aut, si eum sese tueri posse diffidas, *Μηλιακὸν* doctissimi Palmerii. WESS.

407. 14. Τοὺς ἀενάους ποταμούς — ἐπιλαπῆν] Habet Lucian. in Gall. c. 12. aurum ἀενάων τε καὶ πολλὴ ἐπιπύρον, et interpretes Alexandrini Deuteron. XXXIII. 15. ἀπὸ χορηγῆς βουνῶν ἀενάων. quo tamen loco, insolentiore, credo, offensi epitheto alii apud Justin. Mart. Dial. cum Tryph. p. 318. B. ἀπὸ χορηγῆς βουνῶν καὶ ποταμῶν ἀενάων. Sed qui mihi attendisse non videntur ad vers. 17. ἰσθμὸν βραχίωνων ἀενάων: inde didicissent, ἀέναι Alexandrinis eadem videri ac αἰώνια, ἀεὶ διαρκῆ, ut

Hesychius explicat. Ego hic scriptos libros sequor, et auctoris morem, quo μνήμην ἀέναιον L. V. 66. et eius generis alia dixit. Porro fluvium ab incredibili hac Persarum multitudine bibendo exsiccatum habet Herodot. VII. 127. WESS. *Ἀέναιος* scribendum esse, non ἀέναιος, ostendit Hermannus ad Eurip. Ion. v. 117.

408. 20. Τοὺς ἅμα μὲν etc.] Sequi debuerat ἅμα δὲ, ut L. III. 62., nisi sibi utroque in sermone scriptores talia indulgerent. Vide τὸν πᾶν Io. Frid. Gronov. in Livium L. XXXIII. 12. WESS.

408. 24. Ἀκινδύονος] Adscripserat Ursinus ἀκινδύονος, quod ut ferri potest, ita editum elegantia non superat. WESS. Adversatur Ursino locus supra p. 98. 42. αὐτοῖς μὲν ἀκινδύονος ἐξέναι, quanquam ibi ἀκινδύονος est uno in libro.

408. 26. Ἐπηγγέλματο δώσειν χώραν τοῖς Ἑλλήσι] Postrema potuerant abesse; sed ea sermonis abundantia Diodoro, ut dictum alias, frequentatur. Persa autem Graecis haud obscure significat, eos sese, modo dicto audientes sint, aliorum traducturum, more per orientem frequentissimo. Darius certe ἐβουλεύσατο Φοίνικας μὲν ἐξαναστήσας ἐν τῇ Ἰωνίᾳ κατοικίσει, Ἰωνίαν δὲ ἐν τῇ Φοινίκῃ apud Herodot. VI. 3., quod et regem suum Iudaeis, si sese dedant, facturum recepit legatus Assyrius 2. Reg. XVIII. 32., expertique et hi et ipsorum populares sunt labentibus annis, uti notum omnibus, maximo gentis malo. WESS.

408. 29. Ὅτι καὶ συμμαχοῦντες τῷ βασιλεῖ etc.] Vere et Laconice dictum; quo etiam responso legatos Artaxerxis Graeci exceperunt, qui cum Cyro in interiorem Asiam adscenderant, cum arma dedere postularentur L. XIV. 25. WESS.

408. 37. Ἐκ τῆς πατρὸς περὶ φύλα πρὸς αὐτὸν] Videndus est Herodotus L. VII. 3. 101. 209. WESS.

408. 52. Τῆς τῶν προγ. ἡγεμονίας οὐ πάλα καταπεπονημένης] Fracto oppressoque. Strabo L. VII. p. 501. A. Μακεδόνες δ' ἄστερον καὶ Ῥωμαῖοι καὶ ταύτην (Ambraciam) καὶ τὰς ἄλλας καταπένησαν. Confer infra L. XIV. 103. Exstinxit autem Medorum principatum et Cyrus et Xerxis pater Darius. Herodot. I. 130. WESS.

408. 54. Καὶ τῶν ἐν Μαραθῶνι τετελευτηκότων] Haec vitium sonant. Tentabam sic emendare: εἶναι καὶ τῶν ἐν Μαραθῶνι προκεκινδυνευκότων τινος. συνπλέειζε δὲ etc. esse et quosdam ex iis, qui Marathoniae pugnae interfuerant. PALM. Hiantem orationem interpretes explevit, voce συγγενεῖς, ut videtur, addita: quo modo haud prave ea decurret. Palmerii conatus audacior est, nec plane tamen spernendus, si qui Codd. addicerent. Equidem, ne dolo dicam, animadvertisse mihi videor impudentis Grammatici vestigia, pro arbitrio suo ea inculcantis, quibus opus nihil erat. Sunt enim manifesto sumpta καὶ τῶν ἐν Μαραθῶνι τετελευτηκότων ex iis, quae continuo consequuntur. Aufer ergo mecum omnia

haec συνέβη δὲ ἐν τοῖς Μήδοις εἶναι καὶ τῶν ἐν Μαραθῶνι τελευτηζόντων, et nihil admodum ad sententiam desiderabis. Neque est, ut nimium hoc censeatur, cum toties totiesque hi libri ineptis aliorum commentis sint foedati. Sin, non intercedam, ut interpretis opinio pro vera habeatur. WESS.

408. 57. Τιμωρήσασθαι] Τιμωρήσασθαι ambo Reg. Co. Cl. hand male. Vid. Miscellan. Observ. Vol. IV. p. 286. WESS.

409. 70. Καὶ τῶ μεγέθει τῶν δοράτων] Addi potuerat καὶ μεγέθει τῶν δοράτων nam brevioribus hastis, quam Graeci, utebantur Persae Medique: καὶ δοράσι βραχυτέροις χρωόμενοι ἢ περὶ οἱ Ἕλληνες Herodot. VII. 211. Graecorum vero clypeos totum fere corpus obtexisse et ἀνδρομήκεις fuisse notum est. WESS.

409. 74. Νεοχμοὶ πρὸς διαπεπονημένους] Rei gestae series, ut intactos et recentes cum fessis commissos putes, paene requirit, quomodo πρὸς ἀκραιφνεῖς πεπονηότες in Libanii Basil. p. 132. Ceteroquin διαπεπονημένοι plerumque sunt probe exercitati. Sic L. XVI. 17. διὰ τὴν ἀδλῆσιν τῶν πολεμικῶν ἔργων διαπεπονημένοι, multo rei militaris usu exercitati. Musonius in Stob. Florit. Tit. I. p. 17. τὸ τεθρονιζόμενον σῶμα καὶ μυλαζὸν πολὺ κάκιον τοῦ σκληροῦ τε καὶ ΑΙΛΙΠΗΘΗΜΕΝΟΥ ἐστίν. Adde supra III. 53., et mox ὑπέμενον τὸν κίνδυνον de certamine accipe, cuius vim non poterant sustentare, ut brevi ante, Σαυμοσίων συνέβαινε γίνεσθαι τὸν κίνδυνον. Polyb. I. 27. τὴν μὲν ἀρχὴν ὁ κίνδυνος ἔλαβε τοιαύτην qua quidem potestate quum is, sicuti et Noster, infinitis locis vocabulum ornarit, plura nunc conducere nolo. WESS.

409. 77. Ἀσπίσι γὰρ καὶ πέλοις μικραῖς οἱ βάσβ. χρωόμενοι] Γέγρα dicebantur Herodot. VII. 61., quae σκεπαστήρια πολεμικά, οἱ κελοτεροῖ δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα, ut Etymol. p. 619. explicat. De gerris autem, scuto Persico, luculenter agit Barn. Brisson. de Regn. Persar. III. p. 641. WESS.

409. 85. Τύπον νεκρῶν ἐστρωμένον] Videtur deesse participium ὁρῶν post ἐστρωμένον. Aliquod certe deest, quodcumque id sit. STEPH. et RHOD. Si locus est integer, nec ὁρῶν desideratur, quod viri doctissimi haud iniuria suspicantur, nihil reliquum est, quam ut accusativos absolute positos dicamus: quod structurae genus alias explicuimus, atque ex Pausania exemplis firmavit Sylburgius in Praefat. p. 930. WESS. Ursinus post ὁ Ἑξέρξης censuit omissum esse ὁρῶν. IDEM in Add.

409. 87. Ὀνομαζόμενος ἀθανάτους] Decem millia erant, ita dicti, quod si quis eorum aut nece aut morbo numerum immiueret, confestim alius sufficeretur, nec unquam plures paucioresve essent, docente Herodoto VII. 83., atque ex eo Barn. Brisson. de Regn. Persar. I. p. 268. Id addo, hinc colorem sumpsisse Dionem Cassium L. LVI. p. 682. E. cum de Augusto στρατιώτας

τε τοσοῦτους ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ πρὸς τὸ προπολεμεῖν ἡμῶν τρέφων. WESS.

409. 3. Ἐπὶ τοσοῦτο δὲ πρόβησαν ταῖς προθυμίαις] Cave quidquam nutes: bene enim omnia habent. Superius L. IV. 7. de Aesculapio ἐπὶ τοσοῦτο δὲ προβῆναι τῇ δόξῃ. Pausan. I. IV. 3. ἐσβεβία δὲ ἐς πλεον πρόβη. WESS.

409. 8. Πρὸς τὰς τῶν νέων ἀκμὰς ὑπερβάλλοντο] Credo praepositionem πρὸς ex sequentibus in hanc sedem immigrasse. Quantum enim recordor, non ita solent. Strabo L. VIII. p. 543. Α. δυνάμει δ' ὑπερβεβλημένος τοῖς κατ' αὐτόν. Dionysius II. p. 147. μακρῶ δὲ τι τοὺς ἄλλους ὑπερβάλετο. Atque ad hunc modum Noster I. 66. ceterique omnes. WESS.

410. 17. Αὐτὸς τις ἀντροῦ στενῆς καὶ παροχοῖμον] Proprium deinceps tramiti nomen fuit. Appian. Syriac. p. 158. μὴ τις λάθοι κατὰ τὴν λεγομένην ΑΤΡΑΙΟΝ περικλιθεῖν ἢ δὴ καὶ Λακεδαιμονίαις, τοῖς ἀμφὶ Λεωνίδαν Ἑξέρξης ἐπέθετο. Verte ex Livio XXXVI. 16. timor deinde incessit, ne quos per imminetia iuga calles inveniret ad transitum Romanus: nam et Lacedaemonios quondam ita Persis circumitis fama erat. Porro Trachinio illi, patriae proditori, nomen fuit Ephialtae, quo de Herodotus VII. 213. et Pausan. I. 4. WESS.

410. 32. Ἐνιοὶ μὲν οὖν ἔφασαν δεῖν παραχοῖμα καταλιπόντας etc.] Herodotum L. VII. 219. consule et Iustin. II. 11. WESS.

410. 39. Ἀντοῦς] Ἀντοῦς R. 2. Cl. V. Non sequor, etsi ex Herodoto similia dari possunt. WESS.

410. 46. Θεσπιαῖς γὰρ μόνους παρμαυτέοις] Imo et Thebanos, sed invites, referente eodem Herodoto VII. 222. sed non probante Plutarcho T. II. p. 862. E. Numerus vero eorum, qui cum Leonida steterunt, apud plerosque ccc est, quod Spartani eum explerent, aliis D, aut DC, Thespiensibus et Thebanis additis. Vide viros doctos ad Aelian. III. V. H. 25. WESS.

410. 56. Ὡς ἐν ἄδον δειπνησομένους] Dixit aliquis hic accusativum δειπνησομένους perperam occupare locum dativi δειπνησομένους, quod praecedat τούτοις: nec immerito meo quidem iudicio. Occurrunt enim transitus orationis a dativo ad accusativum, sed alio modo facti. STEPH. et RHOD. Ego vero non muto. Permittit sibi in eiusmodi structura Graeci multa. Quin ipsum hoc Leonidae dictum parili modo expressit Plutarchus Apophtheg. Laconic. p. 225. τοῖς δὲ στρατιώταις παρήγγειλεν ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν ἄδον δειπνήσοντες. Aliter paullo Aristides in eiusdem, si tamen idem sit, Plut. Parallel. p. 306. D. Ὅπως ἀριστῆτε ὡς ἐν ἄδον δειπνήσοντες. Hinc sumpsit, sed confusis τῶ ἀριστῆτε et ἀριστέειν verbis, qui Cicero in Tuscul. Disput. I. 42. obtrusit: Pergite animo forti, Lacedaemonii; hodie apud inferos fortasse cenabimus. Adsentior

enim viris egregiis Bentleio et Davisio, ῥῆσιν eam supposititiam arbitratis. WESS.

411. 66. Νυκτὸς εἰσέπεισον εἰς τὴν τῶν Περσῶν στρατοπέδων] Sequitur Iustinus II. 11. Herodotum vero si audis, praelium non fuit nocturnum, pugnatum quippe non multis ante meridiem horis: εἰς ἀγορῆς κον μάλιστα πληθῶρην ait L. VII. 223. i. e. illo tempore, quo forum hominibus frequens esse adsolet: id vero tota Graecia prope medium diem complebatur, sicuti Desid. Heraldus Advers. I. 10. docuit, et opportuniore loco a nobis ostenditur. Porro haec Diodori nominatim citat Io. Tzetzes Chil. I. 969., ipsa haec in historia non unius peccati reus. WESS.

411. 79. Μῆτε συνθήματος ἐρώτησιν] Hoc tanquam simbolo commilitones sese et hostem, et noctu inprimis, internoscebant. Quare ad Ulysem, cum se concubia nocte in hostium castra penetrasset, milites satis pro imperio apud Euripid. Rhes. v. 684. Οὐκ ἐρεῖς σύνθημα, λόγην πρὶν διὰ στέθων μάστιγ; et Spartanis per noctem Tegeam invadentibus, Acues τοῖς ἰδίαις ὀπλίταις ἔδοξε σύνθημα, κτείνειν τοὺς τὸ σύνθημα ἐρωτῶντας apud Polyæn. de Stratagem. I. 11. Eius itaque diligentiore inquisitione neglecta, ut in summo pavore et consternatione, haud mirum Persas in sese incurrisse mutuo. Adde D. Vossium in Caesar. L. II. Bell. Gall. c. 20. WESS.

411. 83. Νῦν δ' ὁ μὲν ἔλεξις ἦν ἐκπερηδηκὸς etc.] Statim regis praetorium petunt, aut cum illo, aut si oppressi essent, in ipsius potissimum sede morituri. Tumultus totis castris oritur. Spartani posteaquam regem non inveniunt, per omnia castra victores vagantur, caedunt, sternuntque omnia, sic ex Trogo, secuto, uti videtur, Diodorum, L. II. 11. Iustinus, quicum non dissentit Plut. T. II. p. 866. A. Longius provehitur verique fidem superiacit Aristides, asseverans Leoniden Xerxi diadema detraxisse in Plut. Parallel. p. 306. D. WESS.

411. 99. Τὸν ἑαυτῶν δὲ βίον — ἐπέδωξαν εἰς τὴν etc.] Hoc Dionysio Rom. Antiq. L. III. p. 152. ἐπιδοῦναι τὰ σώματα τῇ πατρίδι. Xiphilino in Vitell. ex Dione ἑαυτῶν ἵππερ τοῦ κοινοῦ ἐπιδοῦναι. Stracidæ XXXIX. 34. ἐπιδοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ., quod posterius tamen paullo diversum. WESS.

412. 12. Χρῆ γὰρ οὐκ ἐκ τῶν ἀποτελεσματικῶν χρῆναι] Citantur haec a S. Maximo et Antonio cap. de Fortuna Bon., inserto Florileg. Io. Stobaei p. 820. edit. Wechel. Convenit Ovidianum,

— — Careat successibus, opto,

Quisquis ab eventu facta notanda putet.

Epist. II. 85. WESS.

412. 25. Τηρεῖν τοὺς τῆς πόλεως νόμους] Respicit Epigramma, quo se Spartani pugnando occubuisse gloriantur, τοῖς κείνων περὶόμενοι νομίμοις infra c. 33. Quod autem succedit,

τηρεῖν τὰς ἰδίας ψυχὰς, Graecorum sermoni egregie asserit frequens illud scriptorum N. T. σώσαι τὰς ψυχὰς, quo de nuper admodum Cl. Ier. Markland. in Lysiae Orat. VI. p. 546. WESS.

412. 28. Δικαίως δ' ἂν τις — ἤγγασαιτο, ἢ τοὺς etc.] Multis, opinor, δικαίως ἢ, pro δικαιότερον ἢ, ferendum non videbitur. STEPH. Adstipulor Rhodomanno, arbitrato deficere in hac structura μάλλον, cuius absentia in eiusmodi verborum ordine non insolita. Iosephus Antiq. Iud. XIX. 2. 4. διὰ τὸ Γάιον γένουσι τῇ αὐτοῦ χροόμενον ἢ συμβοῦλῃ τῇ ἐκείνης τὰ πάντα πράξει. Libanius Epist. 113. γάρτοι γὰρ οὗτος καλούμενος ἢ ἤπερ ὀνομάζεται. Pausanias IX. 28. p. 764. ὥστε καὶ διαγεγονοῖσι τὰ πολλὰ οἱ δηχθέντες ἢ ἀνδρὶ Αἰθίοι γένους τοῦ Ψέλλων, ἢ καὶ ἄλλως προσφῶροις, ἦν ἐπιτέχουσι τοῖς φαρμάκιοις, ubi Kühn. μάλλον esse Graecorum more subintelligendum bene monet. WESS. Pausaniae loco aptiorem substitue Plutarchi Pelop. p. 279. τοῦτους ἂν δικαίως προσαιγορεῖσαι συστρατηγούς ἢ ἐκείνους.

412. 38. Σιμωνίδης ὁ μελοποιὸς] Simonidis numeros expressi in versione: tametsi strophas exacte distinguere non licuit. Post χρόνος vero interpungendum videtur. RHOD. Obvia veterum in scriptis Simonidis ἐγκύμια diligenter recensuerunt Leo Allatius Diatrib. de Simeon. p. 209. et Io. Alb. Fabricius L. II. Bibl. Gr. c. 15. p. 566. Neuter hoc habet. Quid F. Ursinus praestiterit, non dixerō. Videre enim mihi, tametsi studiosissime quaerenti, non licuit eius Illust. Lyric. Fragmenta. WESS.

412. 44. Ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὐτ' ἐρῶς etc.] Adsentior Rhodomanno, post χρόνος distinguenti. Ἐντάφιον vestis est, qua mortuorum corpora honeste ad sepulturam involuebantur. Hinc variae elegantissimarum translationum traduces, inprimis cum de morte, strenue ac per virtutem obita, meminerunt. Addam culti huius sermonis exempla. Polybius L. XV. 10. οἱ μὲν ἀποθανόντες ἐγενῶς ἐν τῇ μάχῃ, κάλλιστον ἘΝΤΑΦΙΟΝ ἔξουσι τὸν ὑπερ τῆς πατρίδος θάνατον. Paulo aliter de Hasdrubate, cum patria deslagrante pariter morituro, Excerpt. p. 1475. καλὸν γὰρ ἘΝΤΑΦΙΟΝ εἶναι τοῖς ἐθρονοῦσι τὴν πατρίδα, καὶ τὸ ταύτης πῦρ. Non longe a priore abit Synesius II. de Provid. p. 119. B. γνώμην ἐποιῶντι δρωῖντις τε καὶ παθεῖν καὶ σχεῖν ἘΝΤΑΦΙΟΝ τὴν ἀρετήν. Neque hoc Basilii M. Homil. in Divit. T. II. p. 61. E. προλαβὼν οὐδ', σεαυτὸν ἐνταφίωσον. καλὸν ἘΝΤΑΦΙΟΝ ἢ εὐσέβεια. cui simillimum hoc Libanii T. I. p. 225. C. νομίζων δὲ καλὸν τὴν εὐσεβείαν ἘΝΤΑΦΙΟΝ. Desinam, ubi ex Eleazari. Iudaeos ad mortem sponte obeundam cohortantis, oratione apud Ioseph. VII. Bell. I. c. 8. 6. addidero, καλὸν ἘΝΤΑΦΙΟΝ τῇ ἐλευθερίαν φυλάξαντες. Haec enim ad Simonidem illustrandum abunde erant. Iam πανδαράτωρ χρόνος, de tempore edace et omnia consumente, opportunum. Bene Noster Excerpt. Vales. p. 24

ὁ δὲ χρόνος ὁ πάντα μαραινῶν τᾶλλα, ταύτας (τὰς ἀρετὰς) ἀθανάτους φιλᾶται. WESS.

412. 54. Τὴν Καδμείην νίκην νεκροῦς] Dicit solere ἐπὶ τῆς ἀλκοπέλοϋς νίκης, quaeque plus detrimenti quam comodi vincenti conciliat, notum est. Auctor ipse explicuerat L. XXII, ut ex Ecloga IV. videbis. Repetitur ab ea victoria, quam magno suo malo Thebani, victis Polynice et Argivis, reportaverant. Pausanias IX. 9. Ἐγένετο δὲ καὶ αὐτοῖς (Thebanis) τὸ ἔργον οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων· καὶ ἀπ' ἐκείνων τὰ σὺν ἀλλήθρη τῶν κορυθαίγων, ΚΑΛΜΕΛΑΝ ὀνομαζοῦσι ΝΙΚΗΝ. Alias dicti causas adfert Diogenianus IV. 45., ubi Schottum vide. WESS.

413. 58. Τὸν ἀρρηγόμενον τοῦ στόλου Μεγαβάτην] Inter classis praefectos apud Herodotum VII. 97. reperio Μεγαβάτον τὸν Μεγαβάτην, qui si idem est ac Μεγαβάτης Aeschyli Pers. v. 22. ut suspicatur Stanleyus, unius literae mutatione homini et hic suum nomen reddi poterit. WESS.

413. 64. Πρὸς ἄκραν τὴν ὀνομαζομένην Σητιάδα] Fabulosam nominis originationem proponunt Critici ad Apollon. Rhod. I. 582., cladem vero Persicam post Herodotum VII. 188. Pausan. VIII. 27. p. 657. et Strabo IX. p. 675. WESS.

413. 69. Εἰς Ἀρέτας τῆς Μαγνησίας] Strabo IX. p. 666. postquam de Pagasis meminisset, πλησίον δὲ καὶ Ἀρέται, ὡς ἂν ἀρετήριον τῶν Ἀργωνυτῶν. Herodotus VIII. 7. ceteris ad Aphetas in ancoris consistentibus, ducentas naves missas refert, quae Euboeam circumnavigarent. Hinc mendii suspicio oriri posset, nisi et in aliis ab eo Diodorus discederet. WESS.

413. 74. Διακοσίαι καὶ ὀδοήχοντα] Herodotus VIII. 2. omnium ad Artemisium coactarum, praeter naves quinquaginta remorum, numerum CCLXXI colligit, inque his Atheniensium CXXVII, Noster c. 13. Atticis deinde accessisse triremes quinquaginta adfirmat, unde rotundiore numero L. XIII. 21. et L. XV. 78. cc hoc bello armasse Athenienses traduntur: quem quidem catalogum non excedit Nepos Themist. c. 3., neque Demosthen. Or. pro Coron. p. 179. Ut mirer eundem Orat. de Class. p. 108. scripsisse: οἶδε μὲν (Persarum rex) τοιακοσίαις τριήρεσιν, ὧν ἐκατὸν παρισχόμεθα ἡμεῖς, τοὺς προγόνους ἀπὸ τοῦ χιλίας ἀπολέσαντας ναῦς. Existimabimus Oratorem de gentis suae gloria detrahere voluisse in eo sermone, quo multitudinis favorem colligere studebat? Equidem non ausim, culpamque in amanuenses refero, qui numeri nota decepti ex ὧν διακοσίαις id, quod editur, exstruxerunt. WESS.

413. 78. Διὰ σύνεσιν στρατηγικὴν] Idem est ac διὰ σύνεσιν στρατηγικὴν, ut c. 21. et L. XV. 56. Epaminondas διὰ τῆς ἰδίας ἀνδρείας μάλιστα καὶ στρατηγικῆς σύνεσεως τοὺς ἀνικητοὺς etc. κατηγορησόμενος: quod genus nostrum amare docet Pet. Faber Semest. II. 25. p. 343. WESS.

413. 95. Διεσπασμένοις τοῖς Πέρσαις συμπλεκόμενοι] Dativum, quem Rhodom. substituendum monuerat, scriptori restitui, etsi Codd. nihil inveniunt. Paene etiam διεσπασμένοις ex Reg. scripseram: id enim significantius. Τάξιν διεσπασμένην dixit paullo ante et στρατεύμα διεσπασμένον Thucydid. VII. 78. pluresque in re simili alii. Vid. infr. c. 21. WESS.

413. 99. Ἐπιτέροι ἐπροτέρησαν] Usus verbi προτερεῖν in his libris longe frequentissimus est, sed quod demirabere, format προτέριον, προτέρησα et nonnunquam ἐπροτέρησα contra Grammaticorum decreta veterumque morem, quo Apollodor. III. 1. 2. πολεμῆσις Ἄλλως ἐπροτέρησαν: et Polyb. III. 110. ἐπροτέρουσιν κατὰ τὴν πρώτην ἀμύλησιν. Nosterque ipse L. XVI. 34. καὶ ἐπροτέρουσιν κατὰ τὸ πλείστον ἐν τοῖς κινδύνοις, paucisque aliis in locis. Nihil ergo reformidavi hanc consuetudinem sequi, initio a προτέρησαν, quod constanter Codd. approbaverunt, huius cap. facto. WESS.

414. 17. Τὰ στενὰ τῶν ἐντὸς τῆς Εὐβοίας συμμαχοῦντων] Forte διὰ vel ὑπὸ τῶν ἐντὸς. RHOD. De sociis, qui in Euboea adiutabant, ut fauces obfirmarentur, si certa res esset, non recusarem praesentiam alterutrius vocabuli, quod additum mallet vir doctissimus. At vero non adeo socii in insula, quam Graeci navibus suis Euripum intersepiebant ipsi. De eo enim omne certamen. Πᾶς ὁ ἄγων τοῖσι κατὰ θάλασσαν περὶ τοῦ Εὐβοίου Herodotus ait L. VIII. 15. Vult ergo Graecos angustias sociorum, qui intra Euboeam et continentem patriae auxilio erant, navibus obstruxisse, ne proveli ulterius Persae possent: quam ad sententiam cum commodius sit τοῖς ἐντὸς — συμμαχεῖν, uti visum Cl. Wetstenio, id praefero. WESS. Forsan ἱμφράσαι adscito Rhodom. auxilio praestabilis erit. IDEM in Add.

414. 23. Παρὰ δὲ τοῖς βασιλοῖς Σιδωνιοῦς] Dissentit Herodotus, quem si audias, postremo hoc navali praelio Αἰγύπτιοι τῶν Ξέρξου στρατιωτῶν ἤριστευσαν, L. VIII. 17. Alios itaque sequitur Diodorus, ut saepe. WESS.

414. 26. Ἠδύνησαν] Ἠδύνησαν Coisl. male. Vide cap. 15. WESS.

414. 33. Καὶ τὴν τῶν Ἰστιαίων πόλιν βία χειρωσάμενος καὶ διασπ.] Verborum ordinem, inuentibus manu exaratis libris et rei serie, conmutavi. Scripsi praeterea Ἰστιαίων, quod Iouicum, tametsi auctor Ἰστιαίης L. XII. 7. XV. 30. maluerit, ferre potui: promiscue enim Pausanias VII. 4. 7., atque alii efferrunt, monente viro magno ad Athen. I. 16., non Ἰστίων, scribentis peccato natum, sicuti in Cod. Medic. Ἰστιεὺς ex Ἰστιαεὺς Herodoti VIII. 23. WESS.

414. 38. Μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἠρημένοι] Scribe τὰ τῶν Ἑλλήνων. RHOD. Non intercedo. Sic enim L. XVII. 29. οἱ τὰ τῶν Περσῶν αἰρούμενοι, et c. 48. L. eiusdem, τὰ Περσῶν
Vol. I. 32

αἰσθηθῆναι. Tamen vulgato patrocinatur, nisi et id vitio foedatum sit, καὶ τοὺς μὲν αἰσθημένους μετὰ Κασσιόδωρον, στρατηγὸν L. XX. 69. WESS.

414. 40. Πρὸς τὰς δυσχορίας τὰς ἐν τῷ Παρνασσῷ] Herodot. VIII. 27. adi. cumque eo, si lubet, contende Polyae- num de Stratag. VI. 18. 1. et confestim animadvertes, eius ora- tionem, quo minus integra sit, γρηγοράντες deficiere: quo addito, si legatur, αἰσθητὸς καὶ τὰ ὅπλα νοκτὶ πανσέληνον γρηγοράντες, ad sententiam nihil aliud desiderabitur. Viros doctos, cum ex He- rodotato res sit explorata, id fugisse demiror. Sed hoc obiter. WESS.

415. 49. Μέγρι τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρονας Ἀθηνῶν] Sic scriptum hoc loco et brevi post fuisse, dudum est, cum Io. Meur- sius Lect. Attic. II. 17. moneret. Herodotus, quin recte vir dili- gentissimus correxerit, dubitare vetat: ἐκεῖ γὰρ δὴ ἔσται, inquit L. VIII. 37. de Persis, εὐόντες οἱ βάρβαροι κατὰ τὸ ἱερὸν τῆς Ἥρονας Ἀθηνῶν etc. Ortum videtur hoc mendam, quod Mi- nervae Ἥρονας titulus, quem Athenis atque alibi habuisse novi- mus, videretur aptior, quam quidem Ἥρονας. Durat hinc in Parthen. Erot. c. 25, ubi de Harmoniae monili, τοῦ τότε κειμέ- νου ἐν τῷ τῆς Ἥρονας Ἀθηνῶν ἱερῷ. et Plutareho Praecept. Reipub. Gerend. p. 825. B. καὶ πάλιν τῶν φιλῶν τινὰς οἰκείων ἐπιπέμποντας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρονας ἀνεῖλε. Utrobique, cum Delphis ea sint acta, verum est Ἥρονας. Eum enim ibi titulum sortita Minerva fuit, quod eius aedes ante Apollinis collocata esset templum: quam cognominis causam cum post Meursium uberius exposuerint viri eruditissimi Stanleius in Aesch. Eumenid. v. 21. Spanhem. ad Callim. II. Pallad. v. 121. et Iac. Gronov. ad Hero- dot. I. 92. verbum non addam. WESS. Conf. Hemsterhus. Anecd. I. p. 259.

415. 53. Συνέβη διαφθαρεῖναι συκροῦς] Ex Herodoto VIII. 37., quem simili in prodigio eleganter aemulatur Pausanias X. 23. WESS.

415. 78. Οὐ δυνάμενοι κάμψαι τὸ περὶ Μαλέων ἄκρον.] Non sane erat, cur hoc mutarent. Εἰς Μαλέων ἄκρον τῆς Λα- κωνικῆς L. XVI. 63., pro quo τὸ Μαλέων ἄκροστῆριον Alci- phron L. I. Epist. 10. Infra L. XIII. 64. οὐ δύνηθεις Μαλέων κάμψαι, et in notissimo dicto,

Μαλέων δὲ κάμψας ἐπιλάθων τῶν οἰκιάδων
apud Strabon. VIII. p. 580. Porro in animo Diodorus habuit, quae de Coreyraeis Herodot. VII. 168. WESS.

415. 80. Ὅπως Περσῶν μὲν κρατ. ἐκείνοις δόσαν] Scri- pserat Diodorus δόσαντων, ut opinor. STEPH. Credo δόσαν, quod consequitur continuo, in eam opinionem H. Stephan. impulsisse: neque admodum refragor, verius tamen δόσαν cum Cl. Wetste- nio arbitratus. Alioquin structura haud prorsus insolita est. Ὅπως τοὺς ἀναβησομένους ἐτοίμους ἔχειν habebimus L. XX. 4. WESS.

415. 87. Τοὺς ἐφ' ἡγεμονίας τεταγμένους] Non laudo Reg. 2. Plutarchus in Nicia p. 512. de Metone, ἦν γὰρ ἐφ' ἡγε- μονίας τινὸς τεταγμένος. Noster L. XIII. 87. Menes Camarinaeus ἐφ' ἡγεμονίας τεταγμένος, et alias saepe. Sed vide L. XIII. 14. WESS.

415. 90. Πολλῶν καὶ ποικίλων ῥηθέντων] Quid desit non admodum obscurum est, et auctor explot ipse L. V. 62. πολ- λοὶ μὲν οἶν καὶ ποικίλοι λόγοι περὶ αὐτῆς παραδέδονται. WESS.

415. 92. Τεταξιζόμενον γὰρ αὐτοῦ καλῶς] Vide Herodo- tum VIII. 71. WESS.

416. 1. Πελάγιον τὸν ἄγωνα] In alto mari, ut πελάγιος, qui in altum provectus navigat, L. XVI. 63., et πελάγιοι νῆσοι, quae a continenti longius absunt, mari undique circumfusae. Vid. not. ad L. IV. 77. WESS.

416. 18. Οὐδὲν δ' ἦττον καὶ τὸ πεζικὸν στρατόν. τῶν Ἑλλ.] Περσικὸν στρατόπεδον, quod hunc locum occuparat, inde deieci. Viderat iniuste eum a Persis insideri Rhodomannus, quem sequor et veterem interp., qui, nec minorem pedestribus copiis tanta vis hostium terrorem incusserat, vertendo, satis suo se in libro πε- ζικὸν reperisse declarat. Scio Th. Magistrum πεζικὸν, ut cultum minus, proscribere, sed cum Thucydides, Isocrates, Demosthe- nes, pluresque alii, πεζῶν et πεζικῶν promiscue usurpantes, me- hora, si animum intendisset, docere poterant. WESS.

416. 29. Μέγρι Κεγροῶν] Infra L. XV. 68. ἀρξάμενοι δ' ἀπὸ Κεγροῶν μέγρι Λεγάων. nec aliter Strabo VIII. p. 583., Lucian. de Scrib. Histor. c. 29. et S. Paullus Epist. ad Rom. XVI. 1. Alii Κεγροῦς vocant, ut Pausanias, quamquam non constanter, Sylburgio ad L. II. 1. docente. De spatio, quod Le- chaeum et Cenchreas disungebat, satis convenit. Plinius L. IV. 4. quinque M. passuum intervallo Isthmum metitur, quae Nostri, Strabonis et Agathemeri L. I. 5. XI stadia aequant. WESS.

416. 37. Ἐπεισε τινὸς πρὸς τὸν Ξέρξην ἀπτομολῆσαι.] Sicinum, quem Herodot. VIII. 75. eius domesticum ac liberorum paedagogum, Plut. Themist. p. 118. B. eiusdem quidem libero- rum praeceptorem, sed domo Persam, perhibet. WESS.

416. 44. Τὸν μεταξὺ πόρον τῆς τε Σαλαμίνος etc.] Iussit et occupari insulam Psyttaleam, quae Salaminem inter et conti- nentem terram, τὴν ἠρσιδα τὴν Ψυττάλειαν, Herodot. ait VIII. 76. μεταξὺ Σαλαμίνος τε κειμένην καὶ τῆς ἡπειρου. Eadem ha- bet Stephanus in Ψυττάλεια, ubi Th. Pinedo auctorem suum er- roris arguens imprudentiam vix excusabit. Adde Plut. Aristid. p. 323. E. WESS.

417. 54. Τὸν διασπαρήσοντα περὶ τῶν δεδογμένων] Tenia tiremis, cui Panaetius praeerat, transfugit, Graecosque, quid Persa strueret, edocuit, Herodot. VIII. 82. et Plutarch. Themis- tocl. p. 118. D., cuius Τενιδία τρητήρης recte a Palmexio facta est

Τηλυ. Diodorus alios huius facti auctores habuit. Ionum certe quidem pauci Graecis studebant, a Themistocle, uti notum, allecti. WESS.

417. 63. *Παρὰ τῆν ἰδίαν προαίρ. ναυμαχίην*] *Huc comma sequens post Σαλαμῖνος transferendum:* sic Rhodom., quem haud gravate sequor. WESS.

417. 68. *Καὶ Λακεδαιμόνιοι*] De Lacedaemoniis negat Herodotus, eos cum Ionibus committens L. VIII. 85. WESS.

417. 71. *Ἀγωνῆται δέ*] Habebantur Aeginetae *ναυτικώτατοι, rei nauticae peritissimi*, ut dicit, quippe *μεγάλην ἐμπειρίαν ἔχοντες καὶ δόξαν τῶν κατὰ Πάλαττων ἀγῶνων*, sicuti est c. 78. huius libri. Cui studio totos cum se, quippe insulani, dederent, eo paullatim potentiae pervenerunt, ut navalibus copiis Athenienses paene aequipararent, Pansania teste L. II. 29. WESS.

417. 78. *Μετὰ Σαλαμῖνος καὶ Ἡρακλίου*] Herculis hoc fanum erat in Attica ex adversum Salaminem, *ἤπερ βουχὲ πόσῳ διέοργεται τῆς Ἀττικῆς ἢ νῆσος* apud Plut. Themistoc. p. 118. E. Ctesias Excerpt. Persic. c. 26. *ἐπὶ στενωπῶν τῆς Ἀττικῆς, ὃ Ἡράκλειον καλεῖται*. WESS.

417. 81. *Εἰς τὸν ἐναντίον τόπον τῆς Σαλαμῖνος*] In Herculis id fanum, de quo diximus, si fides Phanodemo, aut in colles, qui in Megaridis confinio *Κεράτων* nomine, ut ad L. XIII. 65. videbitur, insignes erant: sic Aestodorus in Plut. Themist. p. 118. WESS.

417. 89. *Βαπτισθείσης*] *Βαπτισθείσης* Coisl. quod satis elegans. Vide Polybium L. 51. WESS.

417. 92. *Ἀναχωρέοντες δ' ἀνεχώρουν*] Interpr. doctissimus, *navibus inhibitis retrovertebant:* quod non capio: qui enim navim inhibere et retroverti eodem tempore potuerunt? Malim *velis collectis cesserunt.* *Ἀναχωρεῖν γὰρ χρονίως λέγεται, ὅταν χειμῶνος ἴστος ἐν τῷ πέλῳ, στείλαντες τὰ ἄρμενα, σαλεύσῃν αὐτοῖσι, μὴ διαμαζόμενοι τῷ πνεύματι*, Schol. in Sophocl. Electr. v. 734. Vela vero quia navim convertentes et cessim cedentes contrahebant, hinc Hesych. *Ἀναχωρήσαντες, ἀναχωρήσαντες, et Ἀναχωρή, ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν*. WESS.

418. 96. *Τῆς δ' εἰροσύνης οὐκ ἐπιηρητοσύνης*] Sic scripsi, sermonis genio iubente. Idem fieri oportere monuerat in Addend. Rhodomannus, qui mox, quum *διὸ καὶ πρῶταν μὲν ἀναχορέσθαι κατέπαυσαν* verterat: *ἰδεῖν* dum *πρῶτον* amplius inhibere nequeunt, vim locutionis adsecutus non videtur. *Πρῶταν ἀναχορέσθαι ἔστι τὸ κατ' ὄλιγον ἀναχωρεῖν μὴ σφραγματι τὸ πλοῖον. ὃ γὰρ αὐτως ἀναχωρεῖν, ἐπὶ τῆν πρῶταν κοπήλαται. ταῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ δόξωσι φανερώς φέγγεν.* optime Schol. Thucyd. I. 50. Quare non aliud est, ac in puppim remigare, sive *remis inhibere:* quod quoniam diligenter expositum est a Io. Fr.

Gronovio Observat. IV. 26. et Io. Scheffero de Nav. Milit. L. III. 4., operam non perdam. WESS.

418. 16. *Παρ' ἑλπίδας*] Sic et L. XVIII. 53. *ἀπὸ παρ' ἑλπίδας ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν μεταλαμβάνων*. Excerpt. Valles. p. 318. *βλάβοι παρ' ἑλπίδας κατορθώσαντες*. Longus Pastor. III. p. 99. *τυχῶν δὲ Ἀάφνης παρ' ἑλπίδας καὶ φιλήματος* etc. et in Luciani Epigram. apud Io. Stob. Serm. XV. p. 152. *Ἀπὸ ἐπὶ Θέρωνι παρ' ἑλπίδας ἦλθε πλοῦτος*. Neque spernit tamen *παρ' ἑλπίδα* XVII. 48. XVIII. 18. etc. De Phoenicum caede Herodotus VIII. 90. WESS.

418. 25. *Τῶν περικλίων στρατοπέδων*] Vereor ne contra peccatum hic sit ac c. 16., atque ex *Περσικῶν* voce originem acceperit *περικλίων* hoc vocabulum. Id quidem certe si legeretur, expeditior esset oratio. Porro quem Themistocles ad Xerxem misit, is Herodoto *Sicimus*, de quo nos c. 17., Plutarcho Themistoc. p. 120. B. *Arnares*, ex regiis eunuchis unus, sed bello captus, Polyaeo de Stratag. I. 30. 3. *Arsaces*, ubi Casaubon. vide. WESS.

418. 35. *Ὅν ἐλάττω τῶν τετρακισχίοντα μυριάδων*] Plutarch. Aristid. p. 324. C. *περὶ τετρακισχίοντα μυριάδας*. nec plura millia abs rege ad Graeciam domandam postulat Mardonius apud Herodot. VIII. 100. IX. 31. Et tamen Noster c. 30. exercitum magis exaggerat, 10 M ad Plataeas aequasse perhibens: credo librariorum intempestiva liberalitate, hoc quidem certe loco. Nam si ad superiorem exercitum, quem a rege acceperat, adiunxerit CC millia, sicuti c. 28. docetur, mansere tantum CCC M, rege discedente. WESS.

419. 46. *Στρατηγὸν ἔδοντο Ἀμύκωνα*] Ducis nomen Bongarsio ad Iustin. L. IV. 2. pravum visum est et in *Ἀμύκων* convertendum ex Herodoto VII. 165., cui, si ceteri omnes consentirent, non refragarer. Polyaeus Stratag. I. 27. *Ἰμύκωνα* constanter adpellat, ubi vir magnus ex Nostro *Ἀμύκων* aut *Ἀμύκων* ex Herodoto mavult. Diodorus alium eiusdem gentis modo *Ἰμύκων*, modo *Ἰμύκωνα* L. XIII. 85., alium *Ἰμύκωνα* saepissime L. XIV. 55., iterum alium *Ἀμύκων* et in scriptis Codd. *Ἀμύκωνα* L. XIX. 106. vocitat. Quae scripturae diversitas, praesertim cum mox *Ἀμύκων* repetitis vicibus eundem nominet, quin magna ex parte amanuensis accepta sit referenda, fortasse etiam diversis scriptorum excerptis, prorsus credibile fit. Sitne vero Diodorus in his explicandis Ephorum, quem novimus ex Schol. Pindari ad extremam Pythion. Od. I. hoc bellum diligenter pertractasse, secutus, an Timaeum, an alium, adfirmare non ausim. WESS.

419. 52. *Καὶ χωρὶς δὲ πολλὰς ναῦς* etc.] Sequor Reg. i. Sic Thucydides II. 13. *χωρὶς δὲ, χροσιον ἄσημον καὶ ἀργυρίον* etc. Iosephus XVII. Ant. Iud. VIII. 1. *χωρὶς δὲ, σχεῖη τὰ μὲν χρυσοῦ, τὰ δ' ἀργύρου*. Porro *ναῦς φορτίδας* naves onerarias,

quae alias φορηγὰ πλοῖα, nuncupat, sicuti et Pausan. VIII. 11. et Iulian. Orat. V. p. 159. D. et Aelian. de Animal. XIV. 26. WESS.

419. 56. Εἰς τὸν ἐν τῷ Πανόρω λιμένα] Is omnium tota Sicilia et commodissimus et pulcherrimus ipsi urbi nomen fecit. Diodorus L. XXII. Ecl. 14. εἰδὸς ἦκεν ἐπὶ τῶν Πανορωαίων πόλιν, ἔρουσιν λιμένα κάλλιστον τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν, ἅρ' οὐ καὶ τὴν πόλιν συμβέβηκε τετευχέναι ταύτης τῆς προσηγορίας. WESS.

419. 66. Καὶ τελεῖ ξυλίνῳ περιελαβε] Vide infr. c. 30. WESS.

419. 72. Τὰ δὲ λοιπὰ ἅπαντα ταχ. ἐξαπέστειλε] Bene scholiasten Reg. I. structurae insolens advertit, nec πλοῖα tamen rescribo. Pendet λοιπὰ ex ea voce, quasi fuisset ἐκ τῶν φορηγῶν πλοίων ἔσειετο in superioribus: qua euallage in utroque sermone nihil tritius esse diximus L. V. 54. WESS.

419. 79. Παραφολάτων τὴν Ἱμέραν] Eam urbem Theron, eiecit Terillo, sibi adiunxerat, Herodot. VII. 165., praetereaque affinitate Gelonem arctissime sibi conciliarat, sicuti ex Timaeo Critici veteres docent ad Pindari Od. I. Olympion. princip. WESS.

419. 84. Οὐκ ἐλάττωσε τῶν πεντακισμύλων] Numerum copiarum haud parum deminuunt iidem interpretes, ex Ephoro adstantes, Gelonem CC naves, CIO CIO equites, et peditem decem millia hoc bello armasse, ad Od. I. Pythion. extremam. WESS.

419. 89. Στρατοπεδείαν οἰκίαν βαλόμενος τῶν περὶ etc.] Venit diligentissimo Rhodom. in opinionem, post βαλόμενος deficere ἐπὶ, acsi fuisset βαλόμενος ἐπὶ τῶν τόπων quod miror. Solet enim Diodorus in simili structura secundum saepe casum amare. Sic L. XVI. 57. οἰκίαν τῆς ἀσεβείας ἔσχε τὴν τοῦ βίον καταστροφῆν. et XX. 10. ὁρῶντες τὸν καιρὸν οὐδαμῶς ἀναβολῆς οἰκίον. et hoc libro c. 15. διαλεχθεὶς οἰκίῳ τῆς περιστάσεως, tum c. 30. συντάξαντες ἑαυτοὺς οἰκίως τῆς περιστάσεως etc. WESS.

420. 2. Ἄς διὰ φόβον — ἀνοικοδομήσαν — ταύτας — ἔνοικοδομήσεν] Vertebantur: quas Theron exstruxerat, ipse — destraxit, credo ob ἀνοικοδομήσαν, quod tamen leviter deturpatum. Rei series satis declarat, Theronem hostium adventu consternatum portas obstruxisse, quas Gelon patefecit iterum, aliis insuper exstruotis. Nimirum scripserat ἐνοικοδομήσεν, quomodo ἐνοικοδομημένην φάραγγα, quae a venatoribus obstructa erat, L. III. 37. vidimus, et infr. c. 45. ἐνοικοδομήσαι τὴν εἴσοδον. Novi Apollodor. II. 5. 1. et Lyeurgum adv. Legerat. p. 166. verbum ἀνοικοδομεῖν obstruendi potestate ornasse, sed utriusque loca mendii merito manifesta habuit vir accuratae diligentiae Duker. in Thueydid. III. 81. Idem censeo de his Epist. 2. personati Themistoclis p. 15. οἱ δὲ ἀνοικοδομήσαντες τὴν εἴσοδον καὶ ἀνε-

κόνητες τὴν ὄροφὴν τοῦ οἴκου etc. Agit de Pausania, in Minervae templum, cuius fores obstruxerant, ἐνοικοδομήσαν, Iacelademonii, profugo. WESS. Retraxit haec Wesselingius ad Herodot. I. 186.

420. 4. Αἰ ὧν ἦν εὐχρηστικός τε πρὸς τὰς etc.] Vitium hic est. Lego interim εὐχρηστικὸν ἔναι πρὸς, per quos ire commendum erant. Rhod. Locus non est integer, nec satis ad defectum sarcicendum Rhodomanni ἔναι. Suspicio primam sequentis membri vocem καθόλου caussam omissorum esse: fuisse enim πρὸς τὰς κατασκευῆς καὶ ἀνοικοδομίας εἰς τὴν χώραν καὶ ἐπὶ ἀνοικοδομίας εἰς τὴν πόλιν aut simile quiddam aliud. Amanuensem vero oculos coniecissee, quae neglectorum frequentissima occasio, in τῷ καθόλου, atque omnia media socorditer transiisse. WESS.

420. 13. Ἄγοντες πρὸς τὸν Γέλονα βιβλιογράφον] Βιβλιογράφον. Sic etiam alibi scribendum. Haec Rhodom. in Addend. Non ita Polybius IV. 22. ἀπέστειλε βιβλιογράφους πρὸς πάντας τοὺς συμμάχους, nec Diodorus multifariam, neque Grammatici. Vid. not. L. II. 26. WESS.

420. 17. Πρὸς αὐτὴν ἐπέμψοντο] Lege αὐτόν. Rhod. Non audio. Pertinent ad πρὸς ἦν ἐγγραφεὶν ἡμέραν Ἀμικκας ἀποστείλαι, ut quisque videret. WESS. Αὐτός sic positum supra p. 31. 44.

420. 33. Προσθαυμάσαντες τὸ Ἰμῶνα] Stratagema, quo Gelon oppressit Amilearem, multo aliter a Polytaeno memoratur L. I. 27. 2. Variatum autem sententis fuisse de morte duois, praecipue quod occisi corpus nusquam reperiretur, satis Herodotus L. VII. 167. significat. WESS.

421. 39. Ἀθήνων τοῖς Σικελώταις] Scripsisse arbitror τοῖς Σικελώταις, uti max. οὐ μόνον παρὰ τοῖς Σικελώταις. Non enim Σικελοί, proprie sic dicti, hoc bello rem praecipue gesserunt, sed Syracusani ceterique ex Graecis orti, immixtis tamen Σικελώταις. Hos autem Σικελώταις generali nomine designari, docet Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. I. p. 39. et superius auctor L. V. 6. WESS.

421. 45. Τῆς μάχης δέυρο κἀκείσε ταλαντιομένης] Marte adhuc dubio et nunc hanc, modo illam in partem vergente. Sic L. XVI. 4. ὁ κλέωνος δέυρο κἀκείσε τὰς ἑσπὰς ἐλάμβανε, ΤΑ-ΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ αἰετὶ τὰς τῶν ἀγωνιζομένων ἀρετὰς. Et XVII. 33. ἐταλαντιέτο γὰρ (ἢ μάχη) δέυρο κἀκείσε. Nimirum omnia ea ταλαντιόνται, quae lancem deprimunt, et aliam in partem inclinant. Eleganter Plutarchus de corporis nostri vigore, cum ad summum devenerit, οὐκ ἔστι μὲν, ἀλλὰ πίπτει καὶ ταλαντιέται πρὸς τὸ ἄνω Sympos. L. V. 7. p. 682. E. Quare de se dubio, et, quid amplectatur, incerto, Gregor. Nazianz. Or. III. p. 70. C. καὶ γὰρ αὐτὰς ταλαντιομαί τὴν γνώμην, καὶ ἀνὰ χρονοποιέωσιν τένον. WESS.

421. 48. Καὶ ταῖς φωναῖς καὶ ταῖς ἐπιταῖς] Aberat ab editis altera copula, quam, etsi scripti Codd. itidem negligenter, obsecutus monenti Rhodomanno, suam in sedem revertavi. WESS.

421. 54. *Ὁὐκ ἐλάττους τῶν πεντακίδεκα μυριάδων*] Con-
sentit sibi egregie. Nam L. XIII. 59. *Amilear καταστρατηγηθεῖς*
ὑπὸ Γέλωνος ἀνθρώπη, καὶ μετ' αὐτοῦ πεντακίδεκα μυριάδες
στρατιωτῶν ἀνθρώπων, ἄλλω δὲ οὐκ ἐλάττους τοῦτων ἡμί-
λοτίσθησαν. Hinc frequens neque ea iniusta, Syracusanis glo-
riandi de trecentis Carthaginensium millibus ad Himeram caesis
materia. Vide L. XIII. 94. XIV. 67. WESS.

421. 68. *Τῆ περὶ Πλαταιῶν γενομένη τοῖς Ἕλλησι*] Instar
omnium esse Pindarus potest Od. I. Pythion. prope finem, cum
de Gelone:

*Ὅς σφιν ἐν πότιω βάλει' ἄλικον,
Ἑλλάδ' ἐξέλιπον βαρῆας
δοιλείας. Ἐλέομαι
πῶς μὲν Σαλαμῖνος, Ἀθηναίων χάριν,
μισθόν ἐν Σάρατι δ' ἔρειο
πρὸ Κιθαιρώνας μάχην
ταῖσι Μήδεσι κάμον ἀγκυλότοξοι.
πῶς δέ γε τὰν εὐνῶνον ἀπτῶν
ἤμερα, παίδεσσιν ἕμιον
Λενομένους τελείους.*

Adpellat τὰν πρὸ Κιθαιρώνας μάχην, non, quae Eras. Schmidii
sententia, nobilem pugnam ad Thermopylas, non longe a Cithae-
rone, quam Leonidas, Anaxandridae F., dux Lacedaemonio-
rum, cum Xerxis copiis habuit; sed quae ductu et auspiciis Pau-
saniae pugmata ad Plataeas est, sitas ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι Stra-
bone L. IX. p. 631. B. teste. WESS.

421. 76. *Ἡθρομένους τὴν τοῦ Γέλωνος ῥέτρην*] Hic inter-
pungendum. Postea hiat contextus. Sensus vero interpretatione
mea utcumque reddidi. At defectus in contextu Graeco ut explen-
dus sit, nondum video. RUON.

421. 77. *Καὶ τῶν τὴν ὄλην ἡγεμονίαν παρ' ἀμφοτέροις*
ἐσχηκότων] Fuisse arbitror τῶν ὄλων, ut saepe. Hiantem orationem
incertum coniectura an Codic. auxilio vetus interpretes ita explet:
Utriusque praeterea exercitus imperatores, dispari fortuna iu-
ctati, haud dubium rei utriusque gestae discrimen praebuisse vi-
dentur. Nam Xerxem constat cum multis millibus Graecia fu-
gatum. Quae satis opportuna cum sint, simus hoc Catone, donec
aliunde integrior fideique melioris eruatur liber, contenti. WESS.
Quem interpunctio in ed. Stephani post *ἐσχηκότων* posita lusit.

421. 82. *Μηδὲ ἀγγελον εἰς τὴν Καρχηδόνα διασωθῆναι*]
Historicis, cum eadem et exercitus quandam interfectionem de-
scribunt, nihil hoc genere frequentius. Vid. L. XIII. 21. XIV. 67.
Iustinum I. 8. WESS.

422. 84. *Πανσυνίου καὶ Θεμιστοκλέους*] Videtur fuisse
dicendum *Πανσυνίαν καὶ Θεμιστοκλέα.* STEPH. et RHOD. Παν-

συνίαν καὶ Θεμιστοκλέα] Ausus sum, iubente orationis serie et
interprete vetere, qui in suo libro id reperit, ita refingere. WESS.

422. 88. *Πρὸς τὸν ἐχθρότατον Ξέρξην*] Vide inferius c.
57. WESS.

422. 89. *Ἄει καὶ μᾶλλον*] Rhodomannus *ἀεὶ δὴ μᾶλλον*
in Addendis, quod Diodorus amare non solet, *ἀεὶ μᾶλλον* plerum-
que usurpans. Habet quidem *ἀεὶ καὶ μᾶλλον* L. V. 9., sed et ibi,
uti dixi, suspecta copula. Porro quod continuo consequitur *ὅστε*
τρισὶν ἐκ τῆς οἰκίας etc., id de Gelone, duobusque fratribus, *Hie-*
rone et *Thrasybulo*, accipi oportere, ex c. 67. non dubitabis.
Nam *Polyzelus*, fratrum Gelonis tertius, gratia quidem apud Sy-
racusanos valuit, sed imperium non administravit c. 48. WESS.

422. 98. *Τῆ αὐτῆ ἡμέρῃ τὸν Γέλωνα νικῆσαι*] Narratum
Herodoto fuit, certamen hoc depugnatum esse eo die, quo Graeci
cum Persis ad Salaminem de summa re congregarentur, L. VII.
166. Nostri sententia, si victores Siculi *ἐποήσαν* τοὺς κατὰ
τὴν Ἑλλάδα θαρσύνουσαι, ut scriptum in superioribus, vero magis
est adinis. Seio virum eruditissimum in Historia Pactor. et Foeder.
P. I. p. 90. in alia omnia abire. Sed auctor recte sibi constat.
Vide mox c. 26. WESS.

422. 19. *Ἡ τε πόλις ἐπένηθη κοινῇ*] Morem, quem pu-
blico in luctu Carthagine observabant, describit L. XIX. 106.
WESS.

422. 26. *Προσβεντὰς ἀποκορότους*] Vide Celeb. Iac. Gro-
nov. in Arrian. de Alex. Expedit. L. I. 27. Noster XII. 4. de Athe-
niensibus, legatos cum mandatis liberis ad Persas mittentibus, *καὶ*
πειναντων προέβης ἀποκορότους. Habet et Iosephus II. B. I.
c. 21. 7. Iudaeorum legatos πάντας εἰπεῖν δυνατοτάτους. Philo
vero Iud. *ἐμνηνεῖσαι δυνατοτάτους, βουλεύσασθαι δὲ φανλο-*
τάτους de Migr. Abrah. p. 399. B., *fortem in dicendo* L. V. in
Veir. c. 1. Cicero. WESS.

423. 38. *Πέδας*] *Παῖδας* Reg. 1. frequenti errore. Vid.
Cl. Salmas. de Mod. Usur. p. 234. WESS.

423. 44. *Συμβάλετο γὰρ αὐτοῖς τὸ πλῆθος*] Mallem πρὸς
τὸ πλῆθος, sic enim solet. Supra c. 21. *συμβάλετο δὲ αὐτῶ* —
πρὸς τὴν ἐπινοίαν, passimque alias. Alioqui *συμβάλετο* erit ex-
aggerabatur, *augebaturque.* WESS.

423. 56. *Καταπερὶ διὰ τὴν εὐτέλειαν κατατρονοῦμερον*]
Fortasse Agrigentinae cloacae non aequarunt Romanas, quas Plin-
ius L. XXXVI. 15. *operum omnium dictu maximum* adpellat,
et e quibus Romanorum imperii amplitudinem, τὸ τῆς ἡγεμονίας
μέγετον, spectari posse Dionysius auctor est L. III. A. R. p. 200.,
haud tamen immerito et hae celebrantur. WESS.

423. 64. *Ἰγδῆς εἰς τρισην*] Restitue τρισην. Quae au-
tem sequuntur, ita corrige: *κύκλων δὲ πλῆθους εἰς αὐτὸν κατα-*
παιμένου. RHOD.

423. 65. *Κόκκων τε πλήθος εἰς αὐτὴν καταπιεμένον*] Melius ita procederet oratio *κόκκων τε πλήθος εἰς αὐτὴν καταπιεμένον*. Posset et ita legi (ut esset accusativus absolutus pro genitivo) *κόκκων τε πλήθος εἰς αὐτὴν καταπιεμένον*. Citat autem Athenaeus hunc locum L. XII. c. 11. STEPH. *Κόκκων τε πλήθος εἰς αὐτὴν καταπιεμένον*] Retineo quartum casum, a scriptis probatum libris, cui numeri generisque enallage, ut in superioribus ostendere memini, nihil nocebit. Defungar cum maxime verbis ex L. XIV. 78. *τοῦ πλήθους συντόλγος — καὶ τοὺς μισθοὺς πικρότερον ἀπαιτούντων*. Jam quod Rhodomannus *εἰς τροφήν* praefert, tametsi hae voces saepe numero commutentur et hi pisces *εἰς τὰς θαλάσσις ἐστύσεις* insunt perhibeantur L. XIII. 82., factum nollem. Iunguntur *τροφή καὶ ἀπόλαυσις* haud raro. Sic L. XI. 57. *πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ τροφήν ἰσμήλοισιν*. Et L. XIX. 22. *τὰ πρὸς τροφήν καὶ ἀπόλαυσιν*. Nec citat aliter Athenaeus, cuius in his describendis peccata vir magnus animadvertit. WESS.

423. 69. *τὴν δὲ χώραν ἄπιστον ἀγαθὴν οὔσαν*] Vide L. XIII. 81. WESS.

423. 73. *Διὰ τὸ μέγεθος*] Videtur legendum *καὶ διὰ τὸ, vel διὰ δὲ τὸ*. Sed malim *καὶ* quam *δέ*, quod praecesserit iam *δέ*. STEPH. et RHOD.

424. 89. *Ἐπρόξυτο δὲ παρ' αὐτῶν etc.*] Haec fortasse ex Timaeo, qui L. XIV. de pecunia hac memoravit, monentibus ad Pindari Pythion. Od. II. 3. Criticis Graecis, insuperque ex Theophrasto doctibus, inter foederis conditiones fuisse, *μη' ἀνθρώπων θύειν*, i. e. ne Carthaginenses in posterum Saturno victimis humanis facerent; quod ipsum a Plutarcho semel iterumque proditum memoriae est et Apophthegm. p. 175. A. et de Ser. Num. Vindicta p. 552. A. Sed vide inferius L. XX. 14. WESS.

424. 94. *τῇ γυναικὶ τοῦ Γέλωνος Δαμιότῃ*] Theronis, Agrigentinarum tyranni, erat filia, quae deinceps Polyzelo, Gelonis fratri, mandato morituri iamiam mariti enupsit, quemadmodum Timaeus in Schol. Pindari Olymp. Od. II. 1. 29. docet. Diodorus *Δαμιότῃν* vocat Siculorum dialecto, ceteri *Δημιότῃν*, quam et *ΦΙΛΙΣΤΙΑΑ* reginam in Syracusanorum numis appellari coniecit Cl. Havercampus Introduct. ad Parutae Reg. Syracus. p. 1015., motus argumentis, quae ibi leges. WESS.

424. 99. *Τούτο δ' εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα*] Haec lectio nihil habet absurdi, fateor. Sed mihi multo magis arrideret, si pro *εἶχεν* legeretur *εἶλεν*, minima mutatione et dictione magis propria. PALM. *Τούτο δ' εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα*] In hac scriptura si nihil inest absurdi, cur mutemus? Utrumque verbum eum de pondere agitur, probum est. Nam L. II. 9. de statua Iovis, *σταθμὸν δ' εἶχε χιλίων ταλάντων*, et Iunonis, *σταθμὸν ἔχον ταλάντων ὀκτακοσίων*, tum te eratere Iovis *εἶλε ταλάντι Βαβυλώνια χίλια καὶ διακόσια*. Sed id perleve est. Hoc momenti

maioris. Dicit auctor, numum Damaretium valuisse drachmis Atticis decem et in pondere habuisse, unde et *πεντηκοντάλιτρον* nomen, litras quinquaginta. *Αττικὰ* aequabat obolum Aeginacum, teste Aristotele apud Polluc. IX. 81.; in quo eum obolus Atticus unus et praeterea eius bassis fuerit, seu trientes duo, consequens est, ut in sex obolis Aeginacis Attici fuerint decem, et in quinquaginta Aeginacis Attici octoginta tres cum triente, sive Atticae drachmae fere ad quatuordecim: Attica enim drachma sex obolis, uti notum, absolvebatur. Quam difficultatem Scaliger de Re Numaria p. 8. et Barbeyracius Histor. Foeder. P. I. p. 91. animadverterunt optime. Rich. Bentleius Dissert. in Phalarid. Epist. p. 457., numos Siculos et Romanos inter se componens, *πεντηκοντάλιτρον* aequiparasse monet quinque *δεκάλιτρα* sive Romanorum denarios totidem. Sed Siculum *δεκάλιτρον* et stater Corinthius eiusdem erant valoris, eodem Aristotele auctore in Polluc. IX. 81. In statere Corinthio oboli erant Attici sedecim cum bese; unde *δεκάλιτρον* sive Corinthius stater pretio et pondere excedebat duas Atticas drachmas, quae duodecim tantum obolorum: neque adeo hac ratione res expeditur. Quid ergo? Si dubio caret, litram et obolum Aeginacum, de quo Ioseph. Scaliger addubitavit, eiusdem fuisse ponderis, videtur in decem drachmis Atticis hoc loco aliquid esse vitii: quod tanto probabilius accidet, modo numus aureus Parutae T. XXXIV. 11., mole et pondere insignis, quippe unciam cum dimidia et paullo amplius pendens, sit Damareteus, ut non sine caussa suspicatus est Cl. Havercampus Comment. p. 294. Eius enim pondus quinquaginta litras fere exaequat, seu Atticas drachmas quatuordecim. Atque haec mea, non admodum, uti advertis, explorata, hoc de loco sententia sedet. Id certius constat, a Damarete numi hoc genus nomen abstulisse. Testes sunt praeter Diodorum Critici veteres ad Pindari Od. II. Olymp., Eustathius in Homer. p. 1567. Hesychius et Pollux L. IX. 85. qui tamen ambo aliam ac Diodorus eusi numi causam adferunt, sed minus probabilem: neque enim credibile fit, Gelonem in summis rei pecuniariae angustiis tantae molis numum voluisse percutere, eum minutis praecipue opus esset; quod, si Pollux verum doceret, agnoscendum foret. WESS.

424. 7. *Νενικηέναι τῇ ναυμαχίᾳ*] Blandiri potest Reg. 2. scriptura, quodque *νίκης καλλίστας νικῆν τοὺς βαρβάρους* Plut. Pericl. p. 157. B. et *ἔνθα τὴν μάχην ἐνέκα Μιθριδάτην* Appian. Mithridat. p. 402., *νικήσαι πολέμους* Ioseph. H. C. Apion. c. 16., *νικήσας τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην* Noster infr. c. 46. cupide usurparint. Sed non est necessarium. Commutantur haec, ut in Orat. Thessali inter Hippocrat. opera p. 1292. Parum ergo provide doctissimus Xylander haec Strabonis L. V. p. 347. de Hannibale *καὶ ἐκράτησεν οὕτως νικήσας μάχας μεγάλας Φλεμύνιον* sollicitasse videtur. WESS.

424. 10. Ἐπισηδὸν, τὴν προθυμίαν] Hic ante τὴν deesse καὶ crediderim. ΣΤΕΡΗ. et ΡΗΘ.

425. 17. Μάλιστα ὅτι γυμνὸν ἐναντὸν παραδεδόκα] Eadem Polyaenus I. 27. et Aelianus Var. Histor. L. VI. 11. ubi optime Kuhnius et Perizonius. Porro augmenti defectus in παραδεδόκει nemini molestus erit, modo meminerit, Graecos multa sibi in hoc genere indulgere. Addam exempla compluscula, ut dubio res careat. Infra L. XV. 62. οἱ ἄλλοι Βουπτόχαυ παρακχωρήκεισαν ἐκονσίως τῆς στρατηγίας. XIX. 40. οὔτοι ταῖς ἡλικίαις ἤδη προβεβήκεισαν. Et c. 65. eiusdem libri πολλοὶ συνδεδραμηκυῖσαν εἰς τὴν πόλιν. In Eclog. Ursini p. 330. τοὺς δὲ δεσδιὰ κρήτους ἀναπελάμεσαν ἐπὶ τὴν σύγκλητον. Haec ex Diodoro. Sequantur ex aliis pauca: S. Lucas A. A. XIV. 7. ὃς οὐδέποτε περιπεπαύκει. Philo Iud. in Flacc. p. 967. D. κατὰ τὸ παντελὲς ἀναπεπαύκει. Dio Cassius L. LXXXVIII. p. 24. ed. Rom. ἔξ ὠν ὑποδεδειχε σφίσαν. Appian. V. Bel. Civil. p. 1164. ὃν ἐπὶ θανάτω προγεγράμεσαν — καὶ χροῖματα τῷ κτείναντι καὶ ἐλευθερίαν ἐπι κεκρήκεισαν. Sed desino. WESS.

425. 20. Ἀποκαλεῖν εὐεργέτην καὶ σωτήρα καὶ βασιλέα] Sollemnes hi tota Graecia tituli, praecipue priores, bene de patria civibusque meritorum: quare optime in S. Lucae Evangel. XXII. 25. καὶ οἱ ἔξουσιάζοντες αὐτῶν, εὐεργέται καλοῦνται. Polybius IX. 30. εὐεργέτην ἑαυτῶν καὶ σωτήρα τὸν Ἀντίγονον ἀνεκρήξαι. Passimque alii, diligenter in unum conducti a Th. Gatakero Advers. c. 3. p. 187. Regis autem titulo Gelonem fuisse conspicuum, ostendunt et Syracusanorum numi in Parutae T. CXLIV. et Dissert. VIII. de Usu et Praest. Num. p. 547. Illustr. Spanhemii. WESS.

425. 23. Χρυσῶν δὲ τρίποδα ποιήσας ἀπὸ ταλάντων ἐκατάδεκα] Gelonem una cum fratribus tripodes ob partam de barbaris victoriam consecrasset, hoc Epigramma, in Scholiis ad Pindari Pythion. Od. I. servatum, loquitur:

Φημί Γέλων', Ἴερωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
Παῖδας Δεινομένους τοὺς τρίποδας θάμειναι,
Βάσβαρα νικήσαντες ἔθνη, πολλὴν δὲ παρασχέιν
Σύμμαχον Ἑλλήσιν χεῖρ' ἐς Δευθερίην.

Auctor videtur Simonides: ei certe quidem in manu exarata Anthologia, unde excerptum publicavit Leo Allatius Diatrib. De Simeon. p. 214., tribuitur similis argumenti aliud:

Φημί Γέλων', Ἴερωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
Παῖδας Δεινομένους τὸν τρίποδ' ἀνθέμειναι,
Ἐξ ἑκατὸν λετῶν καὶ πενήκοντα ταλάντων,
Δαρετίου χρυσῶ τῆς δεκάτης δεκάταν.

Commode ex utroque unum conflabitur, si prioris bini ultimi versus, uti censuit eruditissimus R. Bentleius Dissert. de Phalarid. Epist. p. 459., huic subiiciantur. Nec spectabit tamen hunc tripod-

dem, Delphis Apollini consecratum a Gelone, qui talentum duntaxat XVI fuit, cum ille pondus talentorum quinquaginta et paullo plus habuerit, nisi si in XVI his talentis vitium suspiceris, cuius ego tamen iustam causam non video: neque enim constat, eum, de quo Simonides, tripodem Apollini Delphico fuisse dedicatum. Quod porro in Epigrammate est Δαρετίου χρυσῶν et apud Suidam v. Δαρετίου, iure merito vitii manifestum arbitratus est R. Bentleius, Δαμαρετίου χρυσῶν rescribens, ut Paeon locum Dactyli occupet, innuaturque aurum, quod a Damarete, Gelonis uxore, nomen abstulit: cui etsi obloqui vehementer nolim, non celabo tamen, verius mihi semper visum et multo minoris moliminis Δαρετίου χρυσῶν. A Dario enim, Persarum rege, aurum perpurgatissimum Δαρετίου nomen adeptum est, unde ψήγμα Δαρετίου χρυσῶν apud Auctorem de Fluminibus, quem Plutarchum vulgo censent, de ramentis auri optimi. Sed hoc obiter. Redeo in viam. WESS.

425. 27. Ἐννηὼς δὲ οὐσῆς] Hic legi ac verti, ἐν νηῶ δ' οὐσῆς, cum aliud non occurreret melius et cum litera magis consentiens. ΡΗΘ. Νεὼν Ἀθήνητος. Ἐννηὼς δὲ οὐσῆς] Iure notatur punctis hic locus in voce Ἐννηὼς δὲ οὐσῆς. Est enim mendum putum purum, et cuius facile est id decernere: at quomodo rependum sit, hoc opus, hic labor est; est enim nodus vindice dignus. In iis vocibus videtur latere quoddam Cereris cognomen: tentabam Ἀθήνητος Ἐννησιαίας. Nam ipse Diodorus infra L. XI. 76. ad annum 4 Olympiadis LXXIX, ubi de bello, quod contra Catanenses gesserunt Syracusani, sic ait de Catanensibus: οὔτοι μὲν ἔξετεσον ἐκ τῆς Κατάνης, καὶ τὴν νῦν οὐσαν Αἴτνην ἐκρήσαντο, πρὸ τοῦτου καλουμένην Ἐννησίαν. Hi e Catania pulsi et Aetnam, quae nunc est, possederunt, antea vocatam Ennesiam: unde forte Gelo, qui templum Cereris in ea urbe construere in animo habebat, vocare volebat illud templum Ἀθήνητος Ἐννησιαίας vel Ἐννησιάνης. Cogita super eo, lector erudite, et forte melliora dabis. PALM. Νεὼν Ἀθήνητος. Ἐννηὼς δὲ οὐσῆς] Peccatum in his inesse nemo ambiget. Ex remediis, quae viri docti adhibuerunt, Rhodomannianum firmatur quidem a Clarom. Ego vero scire velim, cur Ionum ἐν νηῶ hic admitti debeat, et utrum moris fuerit, necdum absoluta aede, Deorum Dearumve statuas dedicare? Palmerianum Ἐννησιαίας egregie sese commendaret, nisi pravum Ἐννησίας esset nomen ex Ἰννησία, ut opportuniore loco ostendatur, natum. Vel sic tamen a vero haud multum abludit, quod aut Ἐνναίας, aut Ἰννησιαίας fuisse arbitror. Prius Ennaea Ceres, per Siciliam celeberrima, stabilire apta est, et vetus interpres, cuius nova luna τῇ Ἐνῆ et νῆα originem videtur debere. Posterius urbs Inesse, quae in ipso Aetna monte, atque Aetnae etiam nomine insignis fuit, non plane pro reliculo habendum suadet. Quid enim vetabit, si Gelonem Inessae Cereri templum, cui ab urbe titulus foret, excitasse dixeris? Pulere memini quaestionum Ph.

Cluverii, servata corruptiore scriptura et versione Rhodomanni, subficientis L. II. Sicil. Antiq. p. 322. *At quis id tandem perfecit? quis unquam eius mentionem fecit auctor, vel saltem suspicionem in scriptis suis reliquit? Sane neminem monstraveris. Nihilque certius, quam heic quoque vocem genuinam Ένναν corruptam esse in Αίννην.* Sed illis non moveor. Habent enim pro vero, nullum Cereris per Siciliam fuisse templum, nisi *Ενναε*, quod nemo illi dederit. Nam quod eius aedis mentio nusquam fit, id ex templo nunquam absoluto contingere potuit. Quid? quam multa sunt in his Diodori libris, quae frustra alibi quaeras? WESS.

425. 29. Πίνδαρος ήν ἀμιάζων κατά τούτους τούς χρόνους] Verissime. Agebat Pindarus, cum Xerxes in Graeciam transmitteret, aetatis annum xli, natus Olymp. lxxv, si non fallit Suidas, cuius haec sunt: γεγονώς κατά την Ξέ' Ολυμπιάδα, κατά την Ξέρξον στρατείαν ών έτών ι'. Adde Ios. Scaliger. in Chronie. Eusebii Num. MDXXXI. WESS.

425. 32. Έπ' άρχοντος δ' Αθήνησιν Ξανθίππουν] Plutarchus Archontem, quo Mardonius ad Plataeas victus est, Ξανθίππιδην vocat in Aristid. p. 321. E.; quod homini nihil nocebit. Passim enim observes, patronymicum et primitivum, quod tamen multis fraudi fuit, in eodem homine saepe locum habere. Qui sequuntur Coss. Q. Fabius Vibulanus et Ser. Cornelius Cossus, auspiciati sunt summum magistratum an. U. C. Fabiano cclxxix, respondente Farroniano cclxxv. WESS.

425. 33. Κάκτον Φάβιον Σιλουανόν] Perperam pro Οδύβουλανόν, ut et vitiose Τρίκοστον, pro Κόσσοσ. Consulum autem nonnullorum deinceps nomina corrupta ex Fastis Consularibus Rom. restitui; non quidem in contextu, ubi mutare aliquid religio mihi fuit: sed in hoc notationum commentariolo. Quod benignus Lector candide, ut spero, accipiet. RHOH. Verum pervidit Rhodomannus, et eo prior Steph. Vinand. Pighius, qui in Diodoro, inquit, *Siculo adduntur etiam cognomina Σιλουανός και Τρίκοστος, mendose, pro Οδύβουλανός και Κόσσοσ. Cossus enim Ser. Cornelii cognomen est* Fastor. L. II. p. 102. WESS. Σιλουανόν Vibulanum, Τρίκοστον Maluginensem. Sic Ursinus, in postremo aberrans. IDEM in Add.

425. 35. Μετά την εν Σαλαμίνι — ήττημένους] Scripsit κατά την εν Σαλ.; neque enim Persica classis alio, quam ad Salaminem, praelio ante hunc annum victa decessit. Mendum peperit perpetua confusio harum vocularum, et quod haud multo post sequeretur μετά την εν Σαλαμίνι νυμφαζιαν. Vid. inferius c. 48. WESS.

426. 48. Προτεθείσης] Προστεθείσης R. 1. Co. V. male. Vid. c. 12. WESS.

426. 50. Άνδρα δε Άμεινίαν Άθηναίων] Sic scripsi, secutus ex praecipua parte scriptos libros. Άμεινίαν, Aeschyli hunc

fratrem, Herodotus VIII. 93., ceterique adpellant, quo de optime Celeb. Iac. Perizonius in Aelian. Var. Histor. V. 19. WESS.

426. 52. Προϊτος έμβολον έδωκε τη ναυαρχίδι] Haud scio an heic et L. XIII. 99. praestet έμβολήν legere. Δοῦναι enim έμβολήν, cum in hostilem navem summo impetu incurritur, obvium saepe. Polyb. I. 51. έμβολάς τε συνεχείς έδίδουσαν και πολλά των σκαφών έβλαπτιζον. Noster L. XIV. 49. και τούς παρορμούσους πλοίους έμβολάς διδοίς. Et L. XX. 89. τοίς δε πλοίοις πολλές έμβολάς δόντες. Scio έμβολον έσειείν, έμβόλοις τίπτειν et θανάειν in his libris saepe teri, sed eu generis sunt alius. Praeterea και τούτην κατένωσε vix proho, tametsi και σχεδόν άπαντα (τά πλοία) καταλύσας recurrit L. XIV. 49. Arbitror hoc loco κατέδνεσεν, illo καταδένσας fuisse olim, tum quod confundi haec facile queant et commutata liquidissimo sint L. XX. 53., partim etiam quod utrobique grandior sit sententia, si mersas potius naves, quam quassas intelligas. Adde L. XIV. 55. WESS.

426. 57. Έπιησαν αυτών διαλαστοίς δωρεαίς] Herodotum si audias L. VIII. 124., et, qui vestigiis eius inhaeret, Plutarch. Themist. p. 120. D. res gesta diversiore fuit modo. Porro quod de Xanthippo continuo succedit, id, modo de navali imperio accipias ex c. 34. bene habebit. Nam ad Plataeas praetor Aristides fuit. WESS.

426. 65. Έγρασαν, τον στρατηγόν Μαρδόκιον έπαγγ.] Ob scriptos Codd. hoc malui. Namque Persarum legati non uni praetori Xanthippo, sed populo universo, Mardonii, Persici exercitus praepositi, pollicitationes exposuerunt. Id firmat auctor ipse et Plutarehus Aristid. p. 324. C. WESS.

426. 73. Ός αυτε χάρα τοίς Πέρσις τοιαύτη etc.] Ex Herodoto L. VIII. c. 144., ubi multo haec plenius. WESS.

426. 84. Τών εν Πελοπον. πόλεων έπειράτό τινας άφιστάνειν] Thebani hoc Mardonio consilium, cui tamen dicto audiens non fuit, suggesterant, si Herodotus IX. 2. non fallit. WESS.

427. 92. Προαγούσης] Προσαγούσης R. 1. Vat. sine causa. Vid. XV. 52. WESS.

427. 1. Και την πόλιν παντελώς κατεσκη, και — παντελώς έλυμ.] Arbitror prius παντελώς abundare, atque hanc in sedem immigrasse nimia librarii liberalitate. De re ipsa Herodot. IX. 13. et Thucydides I. 89. WESS.

427. 7. Άγειν κατά τούτην την ήμέραν τούς Έλληνας etc.] Victoriam Graeci ad Plataeas de Persis reportarunt die mensis Boedromionis tertio vel quarto: neque enim sibi constat Plutarchus. Namque in Aristid. p. 330. F. τούτην, inquit, την μάχην έμαζέσαντο τη τετράδι του Βοηδρομιώνος ίσταμένον κατ' Αθηναίους. At de Glor. Athen. p. 349. F. τρίτη δε ίσταμένου (Βοηδρομιώνος) την εν Πλαταιαίς μάχην ένταυν. quod ipsum recurrit in Camill. p. 138. B. Quo eodem die in perpetuam assertae liber-

tatis memoriam τὰ Ἑλεθέρια post deinde celebrarunt, Iovique Ἑλεθέρια, de quo apud Thucydidem II. 71., sacra fecerunt. Confer Io. Meursium, quem Diodori rationem non habuisse miror, Ferriat. Graec. L. III. WESS.

427. 11. Τὸν στέζοντα μὲν τὴν ὁμόνοιαν] Quis hic non στέζοντα legendum iudicet, vicinitatem scripturae et discrepantiam verborum vel obiter considerans? Librariorum in margine assumpta, prorsus inepta, omittimus. RHOD. Pulcre memini στέζειν τὴν τύχην et στέζειν τὰ παρόντα, cum praesentibus acquiescimus, et quid de hac dictione notarit accuratissimus Frid. Sylburg. ad Dionysium Halic. T. II. p. 100., nec adduci tamen possum, ut de hoc loco aliter censeam ac Rhodomannus. Posses alioqui τὸν στερεώσαντα refingere, quod in mentem venisse Dion. Lambino ad Cornel. Nepot. Reg. c. 1. animadverto. WESS.

427. 13. Ὁ δὲ ὄρκος ἦν τοιοῦτος] Iurisiurandi haec formula controversiae obnoxia est. Theopompus L. XXV. Philipp. ab Atheniensibus fictam adfirmavit. Audi Theonem Progymnasm. c. 2. ex eo Theopompi libro memorantem: ὅτι Ἑλληνικὸς ὄρκος καταρτέδεται, ὃν Ἀθηναῖοι φασιν ὁμοῦσαι τοὺς Ἕλληνας πρὸ τῆς μάχης τῆς ἐν Πλαταιαῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους. Id ipsum colligas ex his Theopompi praeceptoris Isocratis, qui cum Panegyri. p. 106. meminisset de immani Persarum in Graecorum templa et aras atrocitate, subdit confestim: διὸ καὶ τοὺς Ἴωνας ἄξιον ἐπακτεῖν, ὅτι τῶν ἐμπροσθέντων ἱερῶν ἐπηράσαντο εἰ τινες οἰκοδομήσαιεν, ἢ πάλιν εἰς τὰ ἀρχαῖα καταστήσαι βουληθῆεν, οὐκ ἀποροῦντες, ὅθεν ἐπισκευάσωσιν, ἀλλ' ἵνα ὑπάρχηται τοῖς ἐπιγυνομένοις ἢ τῆς τῶν βαρβάρων ἀσεβείας, quorum postrema quin huic formulae sint gemina germana, ne quidem dubitari potest. Et tamen Isocrates diras has non Atheniensibus, neque Graecorum ceteris contribuit, sed unis Ionibus. Cuius rei equam aliam rationem dixeris, quam paria eum cum Theopompo fecisse? Ut cunque fuerit, inseruit hoc iurandum Lyncurgus Orat. suae in Leocrat. p. 158., sed paullo integrius. Differentiam notabo, quod et ante me fecerunt viri doctissimi Dionysius Lambinus ad Nepot. Reg. c. 1., et Barbeyracius Histor. Foeder. P. I. p. 92. WESS. Conf. Excerpta Vatic. p. ed. Mai. 18. XXI.

427. 17. Καὶ κρατήσας τῷ πολέμῳ τῶν βαρβάρων] Lyncurgus τοὺς βαρβάρους, tum τῶν μὲν μαρσεσμένων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος πόλεων οὐδεμίαν ἀνάστ. ποιῶσω, τὰς δὲ τὰ τοῦ βαρβάρου προσιόμενας, ἀπάσας δεκατείσω. quorum priora momenti non magni, posteriora paene necessaria: quae a Nostro neglecta possunt videri, quod principio huius belli Graeci constituisent, τοὺς ἐθελούτῳ τῶν Ἑλλήνων ἐδομένους τὰ Περσῶν, δεκατείσωαι τοῖς θεοῖς, ut supra c. 3. memoriae prodiderat. Mallet tamen addidisset. Rhodomannus suis in Addend. ἀγωνισαμένων praepositione addita auget, συναγωνισαμένων legens. WESS.

427. 19. Καὶ καταβληθέντων] Addit Lyncurgus, ὑπὸ τῶν βαρβάρων, porro οὐδὲν ἀνοικοδ. παντάπειον praeterea ἐύσω καταλείπεσθαι, non magno discrimine. Muretus, qui in vertendo hoc iureiurando offenderat, a Lambino erroris admonitus, eundem monitoris nulla mentione facta, correxit L. III. Var. Lect. c. 10. WESS.

428. 31. Καὶ τείχει ξυλίῳ περιέβαλεν] Scribe περιέλαβεν id enim in more habet atque usu. Supra c. 20. καὶ τάφρῳ βαθεῖα καὶ τείχει ξυλίῳ περιέλαβε. Et c. 21. τάφρῳ βαθεῖα καὶ χαρακώματι περιλαβόν. Tum c. 34. καὶ ξυλίῳ τείχει καὶ τάφρῳ βαθεῖα περιέλαβον αὐτάς. Denique c. 89. καὶ περιλαβόν αὐτὴν ἀξιολόγῳ τείχει. Quae, ex uno hoc libro congesta, auctoris consuetudinem uberrime signant. WESS.

428. 32. Ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς δέκα μυριάδας] Tametsi saepe antea observatum sit, non uni Diodorum adhaerere Herodoto, haec liquidissimo declarant. Herodotus enim L. IX. 32. de Graecis, sub Mardonii imperio in populares ad Plataeas pugnantibus, τῶν δὲ Ἑλλήνων τῶν Μαρδονίῳ συμμάχων οἶδε μὲν οὐδεὶς ἀριθμὸν (ὃς γὰρ ὦν ἠριθμῆθησαν) ὡς δὲ ἀπεικάσαι ἐστὶ, εἰς πέντε μυριάδας συλλεγῆναι εἶκαζον. Unde vero auctor centum haec millia, cum Herodotus, illi tempori proximus, ex coniectura quinquaginta prodiderit millia, acceperit, non divino. WESS. Quod ad hunc locum adscriptum fuit, ἀδρήτων ἡμίμων. Spectat Graecos, qui contra Mardonium steterunt. Vide Herodot. IX. 30. quamquam et eius numerus auctor. IDEM in Add.

428. 44. Ἦτιον κατὰ τόχος βοήθειαν] Pro βοήθειαν genuino propius videtur βοηθήσειν, quam βοηθήσαι, in margine appositum. RHOD. Κατὰ τόχος βοηθήσειν] Orce veterum Codd. correxi. Misit autem Megarensibus subsidio Aristides validam suorum manum, a qua, prostrato equitum Persarum praefecto Masistio, fugati barbari. Plutarchus Aristide p. 327. et Herodot. IX. 21. WESS.

428. 60. Ὁ δὲ γὰρ ἦν ἐπὶ πολὺ μῆκος παρεκτείνειν etc.] Res gesta est aliter. Auctor dum brevis esse vult, multa negligit, alia miscet, obscuriusque praelium exsequitur. Tu vide Herodotum IX. 58. WESS.

428. 77. Μαρδόνιος ἀγωνιζόμενος ἐκθύμως ἔπεσε] Consentiant plerique omnes. Tamen Iustinus II. 14. Nam victus Mardonius veluti ex naufragio cum paucis profugit. Et Ctesias Persic. c. 25. φεύγει τραυματισθείς καὶ Μαρδόνιος. WESS.

429. 86. Καὶ σύντομον τὴν ἀναχώρησιν ποιησάμενος] Scio quid defendendae huic scripturae adferri possit: mallet tamen σύντονον τὴν ἀναχώρησιν, ut L. XIX. 26. σύντονον τὴν πορείαν ποιησάμενος. Appian. V. Bel. Civil. p. 1185. σύντονον δὲ δρόμῳ περὶ ἐσπέρων καταλαβόντες. Plut. Crass. p. 557. D. ἀλλ' ὅξεύει καὶ σύντονον χρώμενος τῇ πορείᾳ. Favet huic suspicioni

Herodotus, Artabazum citato cursu fugisse referens, τὴν ταχίστην ἐτρόχαζε φεύγων L. IX. 65. WESS.

429. 96. Ἐτόρθησαν προθύμως] *Strenue oppugnant* interpretres, idque recte. Πορθεῖν ipsam saepe oppugnationem continet. Sic L. XII. 34. καὶ προσέταξαν τὴν τε χώραν λεηλατήσαι, καὶ τὴν πόλιν πορθεῖν. quibus additur confestim συνεστήσαντο πολιορκίαν τῆς Ποτιδαίας. Themistocles Epist. XIX. Νύξον δὲ Ἀθηναῖοι τότε ἐπόρθηον. ubi male vertunt. WESS.

429. 7. Τῶν δ' Ἑλλήνων βίαν προσαιόντων τοῖς ξυλλήνοις etc.] Sic L. XV. 68. προσήγε τὴν βίαν τοῖς πολεμίσις. Et XII. 46. καὶ τοὺς στρατηγούς ἀνυγκάζειν παρὰ δόναμιν βίαν προσάγειν τῇ πόλει. Nec tamen plane absurda est altera lectio βίαν προσαιόντων, de qua infr. c. 60. Stephanus. WESS.

429. 11. Καὶ βίαν τῶν Ἑλλήνων ἔστειραν] Polybius III. 53. οὔτοι γὰρ ἔστειραν τὴν ἐπιτορῶν τῶν βαρβάρων. Et XVII. 21. οὐ δυνάμενοι τοὺς παρ' αὐτοῦ στέγειν τὴν τῆς φάλαγγος ἕρπυλον. Rem ipsam, quam auctor exsequitur, vide in Herodoti L. IX. 69. WESS.

429. 12. Οὔτε τὸ κατεσκευασμένον τείχος] Hoc praefertendum glossemati. Quis enim murum iam probe exstructum, inter propugnandum exstrui putet? Rhod.

429. 28. Ὅντας πλείους τῶν μυθῶν] Si Graecos, uti videtur, intelligit, numerus longe longèque excedit Plutarchi MCCCX, τῶν δ' ἑπὶ τῆς Ἑλλάδος ἀγωνισαμένων ἔπεσον οἱ πάντες ἐπὶ χιλιούσις ἔξήκοντα καὶ τριακόσιοι, in Aristid. p. 330. E. WESS.

429. 30. Καὶ Χαριτίδου κελύσαντος, ἔχριναν ἀριστ.] Summum ubique de *Charitide*, qui, Sparta inter civitates ut primae deferrentur, effecerit, silentium. Ingeniosum est commentum Rhodomanni, quo in Addend. suis, *Haud scio*, inquit, *an non augurari mihi liceat, legendum esse post ἐποίησαντο, καὶ χάριτι δουλεύσαντες, ἔχριναν. Gratiae inservierunt, ideoque inter etc. Non absimili phrasi etiam supra c. 27. χάριτι κατισχόμενες ἐποίησαν κριθῆναι.* Mihi id vero adfne tantisper videbitur, donec *Charitides* aliunde producat. WESS. In Rhodomanni verbis καὶ ante ἔχριναν ponit ed. Hanoviensis.

430. 38. Ἐπιγράψαντες ἕλεγειον τόδε] Dubium est, sitne hoc Epigramma tripodī inscriptum: Pausanias in sculpi iusserat:

Ἑλλήνων ἀρχηγός, ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων,

Πανσάνιος Φοῖβω μῆνιμ' ἀνέθηκε τόδε.

quod Laedaemonii eraserunt, substitutis earum civitatum nominibus, quae barbaros ad Plataeas prostraverant: καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ἐγγυαδελοῦσαι τὸν βαρβαρον ἐστήσαντο ἀνάθημα Thucydides ait L. I. 132., a quo non dissentit Demosthenes, seu quis alius auctor Orat. in Neaer. p. 740. Itaque si hoc distichon in tripode fuerit scriptum, oportet earum, quas dixi, civitatum nomina subiecta fuisse arbitris. WESS.

430. 44. Διωκοσίους ἐμάχοντο] Τριηκοσίους ἐμάχοντο Herodotus VII. 228., Suidas in Λεωνίδης et Anthol. L. III. 5. legunt, fortasse verius. WESS.

430. 47. Ὁ ξένος ἄγγελος] Ὁ ξένος ἄγγελος Herodot., Lycurgus in Leocrat. p. 163., Suidas et Antholog., quod praefertem. Strabo Ὁ ξένος ἀπάγγελος L. IX. p. 656. Omnes autem τοῖς κείνων περὶθόμενοι νομίμοις, excepto Herodoto, qui τοῖς κείνων ῥήμασι περὶθόμενοι. WESS. Ὁ ξένος reponi iubet Rhodom. in Add.

430. 52. Καὶ νόμον ἔθηκε, λέγειν ἐγκώμιον τοῖς δημοσ.] Vide S. Petitum ad Leg. Attic. L. VI. Tit. 8. p. 521. Dionysio dubium atque incertum est, utrum ad Artemisium, an Salaminem, an Plataeas, an in campo Marathonio occumbentibus hic honor habitus publice sit primis. Ὅπερ γὰρ ποτε Ἀθηναῖοι προσέθεσαν τὸν ἐπιτόριον ἐκαὶνον τῷ νόμῳ, εἴτ' ἀπὸ τῶν ἐν Ἀρτεμισίῳ καὶ περὶ Σαλαμῖνι καὶ ἐν Πλαταιαῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθανόντων ἀρχόμενοι, εἴτ' ἀπὸ τῶν περὶ Μαραθῶνα ἔργων Ἀντιq. Roman. L. V. p. 291. WESS.

430. 59. Ἐκονσάως ὑπομεινάντες τὴν παράδοσιν] Haec plenius Herodotus IX. 87. WESS.

430. 71. Ἦγον ἐκ Σάμων πρόσβεις] Adeundus idem est L. IX. 89. ubi multo haec distinctius. WESS.

430. 83. Εἰς δέκα μυριάδας] Ἐξ μυριάδας, quibus ad Mycalen castra metatis dux erat Tigranes, Herodotus memorat L. IX. 95. WESS.

431. 92. Νενικηζότες ἐν Πλαταιαῖς] Nihil huius historiarum pater IX. 97. Quin verum si amamus, non fit credibile praecorem id proclamasse: postero enim die demum fama increbuit, Persas a Graecis ad Plataeas esse caesos, uti ipse prodidit seq. cap. WESS.

431. 4. Κατασκευάμενοι τὰ κατ' αὐτοὺς] Forte verius erit τὰ κατ' αὐτοὺς, rebus eorum Graecorum, qui Persarum imperio parebant, consideratis. Facit autem Diodorus orationem subinde obscuriorem, dum Ἑλλήνων vocabulo modo Graecos, Europae incolas et Persarum inimicos, modo Asiaticos et Persis subditos designat. WESS.

431. 9. Τὰ τε ἄλλα προσφερόμενοι] Praeoptarem προσφερόμενοι, nec alia Rhodom. sententia in Addend. Sic L. V. 29. καὶ τὰς ἐαντῶν ἀρετὰς προσφέρονται. Quod additur νίκην παραδόντες, id hoc quidem usu singulare. WESS.

431. 15. Διόπερ ἔδοξαν οἱ περὶ τὸν Λεωτ. — ἐφάνησαν etc.] Male me habet alterius utrius praesentia verbi. Delessem confidenter, nisi auxilium scripti libri negassent. Id bene, quod Leotyehidae prudentiae celeritatem huius nuntii adscribit, quod et Polyaeus de Stratagem. I. 33., ubi optime Is. Casaubonus, fecisse agnoscitur. WESS.

431. 32. Ὡς προσιόντες εἰς ὕψιν] Si προσιόντες retinendum videtur, προαγόντων est legendum. Sin προαγόντων magis placet, προιόντες e margine recipiendum. Rhod.

432. 40. Οἱ Πέρσαι διασκευασμένοι καταλιητικῶς] Instructi atque armati. Polyb. I. 33. παρήγγειλαν τῷ μὲν πλήθει διασκευάζεσθαι. Milites ad pugnam se parare iubent. Noster XIV. 22. τῶν ἰππέων οἱ κάλλιστα διασκευασμένοι χίλιοι. Et XX. 61. μέρος μὲν τῆς στρατιᾶς κατέλιπε διασκευασμένον ἐν τῇ πόλει. WESS.

432. 50. Ἐπικέμενοι τοῖς ἠττωμένοις] Magis arridet ἠττωμένοις. Iam enim fugam arripuisse, ut profligatos atque victos, dixit. Rhod.

432. 53. Καὶ τῶν ἄλλων πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν] Herodotus praelium hoc haud paullo aliter describit, et verius, ut quidem arbitrator, L. IX. 102. etc. WESS.

432. 60. Οἱ μὲν εἰς τὴν στρατοπεδείαν διέφυγον, οἱ δὲ etc.] Si qui pro glossa putent διέφυγον, cum illis non admodum pugnabo. Retinui tamen, quod in percussos et trepide fugientes non male quadraret. WESS.

432. 66. Ἐπ' Ἐμβατάνων ποιούμενος τὴν πορείαν] Ἐξ Σοῦσα dicit Herodotus IX. 107. WESS.

432. 71. Ἐπιγγέλλοντο δὲ τὰ τε μηδίσαια etc.] Fortasse scripserat Diodorus non τὰ τε sed τὰ τότε. STEPH. et Rhod. Fieri potest, ut vera sit virorum praestantium opinio. Sed quid si incertum illud τε deleamus? Herodotus IX. 105. visum ait Peloponnesiis τῶν μηδισάντων ἐθνέων τῶν Ἑλληνικῶν τὸ ἐμπόρια ξανασιήσαντες, δοῦναι τὴν χώραν Ἴωσι ἐνοικῆσαι, pari sententia. WESS.

432. 75. Τοῖς δὲ συμμάχοις διαποντίους μὴ δένασθαι etc.] Ad eum modum L. XII. 82. ζητεῖν συμμάχων διαπόντιον dixit, de auxilio quod ex regionibus ultra mare positis imploratur, et δυνάμεις διαποντίους ac στρατείας διαπόντιον, eiusque generis alia. Vide L. XVI. 63. WESS.

432. 79. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι μετανοήσαντες] Non admodum fit probabile, Athenienses in id consilium concessisse: Herodotum certe quidem si audias, nunquam assensi sunt: Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἔδοξε ἀρχὴν, Ἴωνίην γενέσθαι ἀνάστατον, οὐδὲ Πελοποννησίους περὶ τῶν σφετέρων ἀποικίων βουλευεῖν L. IX. 105. WESS.

433. 90. Ἐδῆς ἐκ κατύπλου προσβολὰς τῇ πόλει etc.] Si accipias, urbem, statim atque appulsa classis est, expugnatam in Xanthippi manus venisse, falsum dixerit. Sederunt ad urbem satis diu, et paene invicti, teste Herodoto IX. 116., quam primo appulsi oppugnari coeptam tandem in suam ditionem redegerunt. Haec mens scriptoris. Adde Thucydidem I. 89. WESS.

433. 94. Ὁ μὲν οὖν Μηδικὸς ὄνημασθεὶς πόλεμος etc.]

Idem spatium ex Herodoto facile colligas. Conficitur quoque ex Chronologia Eratosthenis apud Clementem Alexandrinum Strom. I. p. 402.; nec dissidet Thucydides I. 23. Vide tamen Th. Lydiatum ad Marm. Chron. Oxon. p. 60. WESS.

433. 96. Ἀρξάμενος πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων] Quatenus id verum sit, nemo, cui cum historiarum patre aliqua intercessit familiaritas, ignorat. Solet autem Diodorus diligenter adscribere auctorum nomina et libros, ubi scribendi initium et finem fecerint, quos ipse in digerenda hac Bibliotheca in consilium misit. WESS.

433. 2. Πρὸς τοὺς Θεολόουζους] Gentis nomen Diodorus et Dionysius, quem hoc de bello vide L. VIII. p. 548., ita scribere adsolent. Aliter alii, ut Ph. Cluverius III. Ital. Ant. c. 7. ostendit. De Sp. Cassio, sive id domesticum, sive publicum iudicium fuit, discrepant enim scriptores, damnato Ser. Cornelio, Q. Fabio consulibus Livius III. 41. WESS.

433. 7. Ἐπ' ἄρχοντος Ἀθήνησι Τιμοσθένους] In Archontis nomine vitium sibi animadvertisse visus est Io. Meursius Piracei c. 2. Verum enim esse Θεμιστοκλῆς. Cuius opinionis causam habuit, quod Piraceum muniri Themistocle Archonte coeptum prodidit Thucydides I. 93.; munitus autem cum maxime hoc sit anno. Sed errat vir bonus. Timosthenem hinc removeri non patitur Oxoniense marmor. Themistocle quidem praetore Piracei munitione inchoata est, sed summum is magistratum functus fuit paullo ante bellum Medicum. Πρὸ δὲ τῶν Μηδικῶν ἤρξε Θεμιστοκλῆς ἐπιπέτρων ἔνα, ait Scholiastes Thucydidis. Fuit ergo anno IV. Olymp. LXXIV., a quo tempore inchoatum opus intermissum neglectumque fuit, quod Xerxis expeditio Atheniensium animos alio avocaret. WESS. Conf. Corsin. Fast. A. Diss. VIII. p. 340.

433. 8. Καλῶν Φίβιος καὶ Α. Αἰμίλιος Μίμωρος] Dionysius hos Coss. iniisse magistratum ait anno U. C. CCLXX., cum Archon Athenis esset Nicodemus, L. VIII. p. 549. Nicodemus autem eo munere functus est Olymp. LXXIV. anno tertio, unde perspicuum, quod iam supra monuimus, eius ab U. C. principium antevertere Nostri aeram pacis quadriennio. WESS.

433. 21. Ὑπὸ γὰρ ἀπόστασις συνεχόμενος] Referunt Graeci interpretes in scholiis ad Pindari Od. I. 103. Pythion. ex Aristotele Γέλωα τὸν τοῦ Ἰέρωνος ἀδελφὸν ἐδέσσω νοσήματι τὸν βίον τελευτῆσαι. Cuius aquae interentis, qua Gelon divexatus occubuit, commemorat Plutarchus de Pyth. Oracul. p. 403. C. WESS.

434. 34. Τὸ μὲν μῦθον ἀνείλον Κορχηρόνιοι] Rem narrat uberius L. XIV. 63. WESS.

434. 38. Οὐδὲ εἰς ἠδονήθη τῷ Γέλωος ἀρτέλειθαι τὴν δόξαν] Gloriam viri praeter alios detrectavit Dionysius, Gelonem subsannando τὸν γέλωτα τῆς Σικελίας, i. e. Siciliae rem ridiculam, adpellans apud Plutarch. de sui Laud. p. 542. D.; cuius ta-

men invidia viri famae ut noceret, tantum aberat, ut maiore Syracusis in honore esset. Nam cum progressu temporis in summa rei pecuniariae penuria essent Syracusani, et ipsas in belli usus statuas venundarent, Gelonis statuas illibatam servarunt, eum etiam post fata celebrantes ob partam ad Himeram de Carthaginensibus victoriam, teste Athani in Plut. Timol. p. 247. E. WESS.

434. 41. *Αἰαίων γὰρ ἕνα καὶ συμφέρον etc.*] Saeperepetit haec, neque iniuria: haec enim inter historiae praecipuas dotes. Vide L. XIV. l. XV. l. WESS.

434. 46. *Γέλων μὲν οὖν ἐπαετῆ χρόνον ἐβασίλευσεν*] Gelon Syracusis tyrannidem obtinuit anno Olymp. LXXII. secundo, cum Athenis archon esset Hybrilides, uti Dionysias Ant. Rom. L. VII. princ. et Pausan. L. VI. 9. prodiderunt. A quo principio ad Olymp. LXXV. annum tertium plus septem annis, quos Diodorus illi tribuit, effluerunt. Hinc passim viri docti contra VII hos annos insurgunt, quisque ex opinione sua eos augentes. Illust. Scaliger in Euseb. Chron. Num. MDXXX. sine dubio legendum ait *ἑ*, i. e. XVII annos. Simsonius, secutus Capellum, XVIII praefert Chron. A. M. 3529. Ego vero scire vehementer vellem, unde edocti sint viri egregii principium dominationis Gelonis, a quo annos Diodorus metitur. Id, quantum quidem rescire potui, nusquam adparet. Iam vero variatum fuisse sententiis de tyrannidis Gelonis et Hieronis initio certa res est. Marmor Arundelianum Epoch. 54. Archonte Athenis Timosthene, sive Olymp. LXXV. anno tertio tyrannidem occupasse Gelonem ait, successisseque post exactos VII dominationis annos Hieronem, cum Chares apud Athenienses summum magistratum administraret, distatque adeo a Nostri calculis septennii spatium, quamquam errans, sicuti ex Herodoto VII. 155. liquido constat. Longius abit Schol. Pindari ad Pythion. Od. l. princ. Hieronem adfirmans Syracusis principatum obtinuisse *μετὰ τὴν τοῦ Γέλωνος τοῦ ἀδελφοῦ τελευταίην τῆ ὀδοιποροῦσῆ πέμπτη Ὀλυμπιάδι*, si tamen sani illi numeri sunt, de quo dubito. Scripseris *τῆ ἑβδομηκοστῆ πέμπτη*, et Nostro consentiet: neque id tamen facere sustineo, quoniam in Schol. ad Od. III. disertè asseveratur, Hieronem Olymp. LXXVI. Syracusis regnum occupasse. In quo sententiarum divortio potuit utique Diodorus alios eligere, quos duces sequeretur. Non esse autem VII annorum, quibus Gelon regnarit, immutandos numeros Aristoteles, etsi in paucis dissentiens, clarissime docet L. V. Polit. c. 12. ubi de Gelonis et Hieronis imperio: *ἔτη δ' οὐδ' αὐτῆ*, inquit, *πολλὰ διέμεινεν, ἀλλὰ τὰ σήματα δυοῖν δέοντι εἶναι. Γέλων μὲν γὰρ ἐπὶ τυραννίῃσιν, τῷ ὀγδόῳ τὸν βίον ἐτελεύτησε δέκα δ' Ἴερων. Θρασύβουλος δὲ τῷ ἐνδεκάτῳ μηνὶ ἐξέπεσεν*. Dicit enim ne quidem duodeviginti annos eorum tyrannidem excessisse: nam Gelonem exactis VII tyrannidis annis, octavo decessisse: Hiero-

nem X. annis rerum summam administrasse; Thrasymbulum undecimo principatus mense Syracusis eiecctum. Quae summi philosophi Diodorum manifesto quum tuentur, ostenduntque perperam et Gelonis et Hieronis regni annos sollicitari, omitto addere, Nostrum sibi egregie constare, cum LXXII annos a morte Gelonis ad Dionysii tyranni principatum enumerat, sive LX ab expulso Syracusis Thrasymbulo, c. 68. huius libri. Tot enim abierunt ab anno tertio Olymp. LXXV ad Olymp. xciii annum 3., quo Dionysius Syracusas tyrannide oppressit, docente Dionysio princ. L. VII. et Nostro L. XIII. 95. Alia, si lubet, vide in Thom. Lydiati Disquisit. de temp. Dynast. et Mort. Gelonis, quam notis in Chron. Marmor. praeposuit. WESS.

434. 57. *Πεποιημένους δόξαν μεγάλην*] Erunt fortasse, qui *περὶ πεποιημένους* malint; quod quidem auctor multifariam usurpat, hoc tamen non adspersus. Nam et Chabrium L. XV. 29. *ἄνδρα δόξαν ἐπ' ἀρετῆ μεγάλην πεποιημένον* vocat, secutus, ut arbitror, Polybium, cui P. Cornelius Africanus Excerpt. p. 1347. *ἐπὶ καλοκάγαθία καὶ σπουδασίῃ δόξαν ὁμολογουμένην πεποιημένος*, et p. 1458. *πάνδημον ποιήσασθαι δόξαν*. Alia de hoc genere collegit Io. Iensius Lect. Lucian. L. II. 15. p. 247. WESS.

434. 60. *Τοὺς λόγῳ μὲν συμβουλευέσοντας etc.*] Non est absimile vero deesse hic aliquid, quum post *λόγῳ μὲν* sequi soleat *ἔργῳ δέ*. STERN. Id fieri solere non dubium est. Exemplum si desideres, cumulate dabunt Bergler. ad Alciphron. L. I. Epist. 9. et Duker. in Thucyd. VIII. 92. Nec propterea tamen iusta hic defectus suspicio. Longior verborum structura, ne id adderet, scriptorem impediit: estque revera in vocibus *προσέτατον ἀφίστασθαι τῶν ἔργων* inclusum. WESS.

434. 73. *Ἐν ἀποδόχῃσι δὲ τῆ βουλῆ προεπιῶν etc.*] Vide Thucydidem potius, qui multo haec distinctius L. I. 90. WESS.

435. 80. *Πανδημεὶ τευχίλων τὴν πόλιν*] Pro *τευχίλων* reponere *τευχίλων*. RHOD. *Πανδημεὶ τευχίλων τὴν πόλιν*] Certa res est. Nec quisquam aegre feret locum ita restitutum. Thucydides, quem auctorem habuit, L. I. 90. *τευχίλων δὲ πάντας πανδημεὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν, καὶ παίδων*. WESS. *Τευχίλων* correxerat quoque Ursinus. IDEM in Add.

435. 91. *Ἀνακληθεὶς ἐπὶ τῶν ἀρχόντων*] Lego *ἐπὶ τῶν γερόντων*. Nam vox *ἀρχόντων* non convenit Lacedaemoniis, qui nullos habebant *ἀρχοντας*, sed senatum seniorum, *γερόντων*, qui *γερονσία* vocabatur, et cuncta eum regibus et Ephoris administrabat. *Βασιλεῖς, ἔφοροι, γέροντες*, nomina erant magistratuum apud Laconas, *ἀρχοντες* vero Atheniensium erant. PALM. Haec Palmerii indicta malle. Lacedaemone non erant, ut Athenis, *Ἀρχοντες*, vero nomine sic dicti. Horum vicem fungebantur *Ephori*, qui propterea ab Historicis et Grammaticis nonnunquam *ἀρχοντες magistratus* adpellantur. Scholiastes Thucyd. I. 85.

Ἰστέον δὲ ἦσαν τινες παρὰ Λακεδαιμονίους *APXONTEΣ*, τὸν ἀριφρόν πεντε, οὗς Ἐφόρους ἐκάλοιν. Pausanias postquam *Ephororum*, *Nomophylacum* et *Bidiaeorum* meminisset L. III. 11. ἢ μὲν δὴ γερονσία, inquit, συνέδριον Λακεδαιμονίους κριωτάτων τῆς πολιτείας: οἱ λοιποὶ δὲ εἰσιν *APXONTEΣ*. Quae quidem loca diligentiam Io. Meursii Miscell. Lacon. L. II. 4. non fugerunt, nec largior tamen, quod contendit ille, Spartanis *APXONTON* sollemne fuisse nomen, nisi eatenus, qua dixi. Bene ergo Diodorus, Ephoros intelligens. Nepos in Themist. c. 7. *A quibus* (Legatis) *quum audisset, non multum superesse munitionis, ad Ephoros Lacedaemoniorum accessit, penes quos summum imperium erat: atque apud eos contendit, falsa his esse delata.* WESS.

435. 1. Καὶ περὶ ὧν etc.] Καὶ redundat. RHOV. Κατασκευασμένους περὶ ὧν ἦν χρεια πολυπρα.] Induxi auctoribus scriptis libris inportunam copulam. De re ipsa praeter Thucydidem Graecus interpres Aristophanis ad Equit. vs. 811. WESS.

435. 13. Ῥωμαῖοι πρὸς Αἰκυλάνους] Putares *Aeculanenses*, quorum oppidum *Aικυλάνον* Ptolemaeo L. III. Geograph. c. 1., indicari, nisi aliunde constaret, ad Hirpinos Romanorum arma hoc tempore vix pertinuisse. Sint ergo *Aequicolii*. Sed hoc nomine vocitare haud solet, *Αἰκους* aut *Αἰκίλους*, aut *Αἰκίλωνος*, scriptura corruptiore, adpellans. Vid. XII. 64. XIII. 6. XIV. 98. XX. 102. Cum Aequis autem circa hoc tempus Romanis bellum intercessisse ex Livio II. 42. cognosces, qui de *Tusculo* nihil, ut nec Dionysius L. VIII. p. 553. WESS.

436. 21. Μάρκος Φάβιος Σίλβανός καὶ Α. Οὐάλ. Πούπιλος] Pro *Σίλβανός* leg. *Οὐβουλιανός*, et pro *Πούπιλος*, *Πούπιος* ex Fastis. RHOV. *Σίλβανός* quin vere in *Οὐβουλιανός* commutetur non dubium est. I. Valerii cognomen *Πούπιλος*, sive, ut scripti Codd. edunt, *Πούπιος* rectius in *Πούπιόλας* abibit: quae et St. Vin. Pighii sententia Fastor. L. II. p. 103. WESS. Ursinus Cons. *M. Fabium Vibulanum* et *Valer. Potitum* intelligit. Ego cum Pighio facio. IDEM in Add.

436. 25. Μετεωρίζομενος ἐπὶ τῇ δόξῃ] Praepositionem plerumque negligere adsuevit. Addit tamen et L. XIII. 52. Confer Con. Rittershusium ad Oppiani Cyneq. L. IV. 214. WESS.

436. 31. Μικροὺς μὲν προσδέμενον κατασκευῆς] Id verum: nam anno ante Medicum bellum, quo Themistocles Archon fuit, ut supra monuimus, Piraeo condendo Athenienses, et eius quidem suasu, manus admoverant, teste Thucydide I. 93. Noster vero rem ita exsequitur, quasi nova plane esset, nec ulli ante in mentem venisset. WESS.

436. 47. Πρὸς δὲ τοὺς ἐν ταῖς ναυσὶν ἀγῶνας ἀνρυστάτους] Neque hoc plane vero contrarium. Tamen Graeciae totius principes cum maxime Spartani erant, et mari summum imperium, etiam proximos aliquot in annos, retinuerunt. Ipse Pausanias sub

hoc tempus valida cum classe Cyprum petit, Persas inde electurus, Thucydides I. 94. WESS.

436. 58. Ὁ δῆμος ἐπέτο δύο ἄνδρας Ἀριστέδην] Cum Themistocles augendae Atheniensium potentiae rationem animo agigaret, quo sociorum classem, quae ad Pagasas in anchoris erat, incendio corrumpere, et pro concione habere se dixisset rem patriae utilem, sed in vulgus non eliminandam, dedit illi populus Aristidem, quicum eam communicaret, apud Plutarch. Themist. p. 122. A. Hinc sumpta videtur ansa exstruendae huius narrationis, cuius apud alios, quod quidem sciam, mentio nulla. Ex Thucydide certe alia omnia colligas. WESS.

437. 87. Καταστρατηγήσαι τοὺς Λακεδαιμονίους] Lege τοὺς Λακεδαιμονίους, ut loquitur cum alibi, tum p. 273. (c. 61.) καταστρατηγήσαι τοὺς βαρβάρους. STERN. et RHOV. Καταστρατηγήσαι τοὺς Λακεδαιμονίους] Sic refixi, obsecutus iudicio virorum praestantium, et perpetuae Diodori consuetudini. Superius c. 21. εὐθὺς ἔρχεται δὲ οὗ τῶνον καταστρατηγήσας τοὺς βαρβάρους. Et L. XV. 16. οἱ Καρχηδόνιοι — καταστρατηγήσαν τὸν Διονύσιον. Idem Polybius ratum habet L. I. 71. ἐγένετο πρὸς τὸ καταστρατηγῆν τοὺς ὑπεραντίους. Et Dionysius Ant. Rom. III. p. 166. καὶ δὴ τῶνον αὐτὸς καταστρατηγήσας τοὺς τε πολέμιους etc. WESS.

437. 99. Παραδόξως κατασκευασθῆναι τὸν λιμένα] Vide Io. Meursii Piraeum c. 2. et 3. et Is. Vossium ad Scylac. p. 47. WESS.

437. 2. Καὶ τοὺς μετοίκους καὶ τοὺς τεχνίτας ἀπέλειπ ποῆσαι] Athenis *μέτοικοι*, quos vulgo *inquilinos*, etsi non sat commode, vertunt, quotannis XII drachmas *μετοίκιον* nomine pendebant: hoc eos onere sua aetate Themistocles immunes voluit, utque in posterum *ισοτέλεις* essent. *Ἰσοτέλης* enim ὁ τὸ *μετοίκιον* μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ ἀπὸ τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἄρχειν, quibus Ammonii verbis Petium adde Comment. in Leg. Att. L. II. Tit. 5. Prudenter autem: namque opus Atticae civitati praesentia erat τῶν *μετοίκων* et ob artium variarum studia et rem nauticam. *Λέγεται ἡ πόλις μετοίκων*, διὰ τε τὸ πλῆθος τῶν τεχνῶν καὶ διὰ τὸ ναυτικόν Xenophon de Atheniens. Rep. p. 548. WESS.

437. 11. Πεντήκοντα μὲν τριήρεις ἐκ Πελοποννήσου] Thucydidem consule, qui cum XX navibus ex Peloponneso solvisse auctor est L. I. 94. Id autem diligenter animadvertendum est, Diodorum in hunc annum conicere atque adeo constipare obsidionem Byzantii, Pausaniae prodicionem, ablatumque Lacedaemoniis eius superbia et crudelitate imperium, atque in Athenienses transcriptum: quae omnia tam brevi tempore administrata non sunt. Constat ex Isocrate Panath. p. 357. Spartanos paene in decennium Graeciae imperium curasse, tumque ad Athenienses

transiisse: cuius principatus auctoritas cum Olymp. LXXV inchoata, amissa autem sit, postquam ad Byzantium Pausanias socios crudelissimo tractasset, certissimam videtur, Nostrum obsidionem Byzantii et Pausaniae haud iniustam necem citius atque oportuerat, recensuisse. Decepit eum series rerum apud Thucydidem, qua instauratas Athenas munitumque Piraeum confestim excipit Pausaniae in Cyprum expeditio. Vide H. Dodwell. Ann. Thueyd. p. 61, ubi hanc in rem plura reperies. WESS.

438. 21. Γοργύλω τῷ Ἐρετριεῖ] Ex Thucydidē I. 128., quem adi. WESS.

438. 30. Τῶδέ τιμ τρόπω] Malo τοιῶδέ τιμ, ut alii loqui solent, et ipse item loquitur alibi. STEPH. et RHOD.

438. 36. Καταλοόντων] Scribe καταλαλούντων. RHOD. Καὶ τοῦ Πανσαν. τῆς βαρύτερος καταλοόντων] Manifestum est debere legi καταλαλούντων. Nec opus est fulcire hanc emendationem, quae per se stat satis, et planum exprimit sensum. PALM.

438. 38. Ἀριστιδέης δὲ ὁ Ἀθηναῖος etc.] Fuerunt sane Aristidis hae artes, nec solius tamen: nam qui illi aderat Cimon comitate et blandioribus verbis socios, Pausaniae insolentia offensos, suae civitati aliunxit, ipsumque Pausaniam, cum magis et magis insolereset, Byzantio expulit Plut. Cimon. p. 482. A. WESS.

438. 49. Ἄ δὴ συλλογισάμενός τις τῶν βιβλιαφόρων] Domo Argilii et Pausaniae fidelissimus, de quo Thucydid. I. 132. WESS.

438. 55. Ἐπιζητούντων] Hoc malo. Vid. supr. c. 3. WESS.

438. 57. Ἐπὶ τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ] In ara Neptuni ἀσφαλίου, de quo viri docti ad Corn. Nepot. Pausan. c. 4: pro quo ἐπὶ ἱερὸν καθίστας in re non dissimili Teles apud Stob. Floril. Tit. V. p. 69. Quae sequuntur διπλὴν σκητὴν περιβόλετο formata sunt ex Thucydidēis, haud paullo melioribus καὶ σκητῶν μόνον διπλὴν διαφύγματι κλυβήν ἰδίῃ τε tugurium extraxεῖ, quod septo interposito discusum erat. Alios ergo auctores habuit Nepos, cum in ara, ait, consedit. Hanc iuxta locum fecerunt sub terra, ex quo posset audiri, si quis quid loqueretur cum Argilio. WESS.

439. 71. Ἀπορομέντων δὲ τῶν Λυκεδαμονίων] Haec nemulatur Tzetzes Chiliad. XII. 477.; Chrysermus autem in Stob. Serm. XXXVIII. p. 228. Pausaniae patrem Hegesilaum, foribus templi obiecto lapide obstructis, Spartanis, ut se sequerentur, exemplum praebuisse asseverat. Adde Lycurgum in Leocrat. p. 166. WESS.

439. 82. Ἐπειήγη] Glossema ἐπεσήγην repudiato. RHOD. Τὸ δὲ διαμόριον τῆς τῶν ἱκετ. σωτ. κατ. ἐπεσήγην] Diodorus, aliud arbitratus, suum sibi restitutum haud aegre feret. Sic L. XIX. 103. ταχὺ τὸ διαμόριον αὐτοῖς ἐπεσήγην. Et Excerpt. Vales. p. 337. ἀνθ' ὧν αὐτῶν ταχὺ τὸ διαμόριον ἐπεσήγην.

quibus locis ἐπισημαίνων numinis est, cum irae suae manifesta ostentat argumenta, sicuti et in Plutarch. Demetr. p. 894. B. ΕΠΕΣΗΜΑΙΝΕ δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. Hinc ἐπισημασία ipsa exprimit irati numinis indicia L. XVI. 84. et XX. 102. Confer not. in Libr. V. 3. WESS.

439. 87. Ὁ δὲ δυνάμενοι ποιῆσαι τὸ προσταττ.] Ut manes Pausaniae placarent, ex Italia accessiverant πρηγαγογός, qui evocatos sedibus quietis redderent, apud Plut. de Ser. Num. Vind. p. 560. F. Tandem duas ex aere statuas in Minervae fano dedicarunt, de quibus et Thueyd. I. 134. WESS.

439. 8. Ἄλλ' αὐτὸς ἐγὼ πείραν εἰληφῶς etc.] Punctula quatuor hic posui pro erroris manifesti nota: quem, ut opinor, recte emendaverimus reponendo ἔργω pro ἐγῶ. Frequens enim est et huic aptum loco genus loquendi ἔργω πείραν λαμβάνειν. STEPH. Ἄλλ' αὐτὸς ἔργω πείραν εἰληφῶς ἐγίνωσκον] Sic corrigit Rhodomannus, cui et Stephano obtemperans locum refinxit. Cur enim adeo manifesta peccata propagari patimur? Demosthenes Or. I. in Aristogit. p. 188. ἀλλ' ὦν ἔργω πείραν εἰλήφατε, ubi prave in ed. Parisin. ἔργων. Nam et Orat. II. p. 498. ὦν μὲν γὰρ ἔργω πείραν εἰλήφατε, τί δὲ τοῖς λόγοις πιστεύειν. WESS.

439. 18. Ἐκ τῆς Σπάρτης πεμπομένους ἡγεμόσιν etc.] Vide Thucydidem I. 95. et Plutarch. Aristid. p. 333. B. WESS.

440. 28. Ταλάντων πεντακοσίων καὶ ἐξήκοντα] Vitium quod his in numeris increvit, non fugit Io. Meursium de Fort. Athen. c. 7. Scripserat τάλ. τετρακοσίων. Plutarchus dicto loco: ὦν μὲν γὰρ Ἀριστιδέης ἔταξεν, ἦν εἰς ἐξήκοντα καὶ τετρακοσίων τάλάντων λόγον, quam eandem summam probat Thucydid. I. 96. et Corn. Nepos Aristid. c. 3. WESS.

440. 29. Οὕτως ἀκριβῶς] Οὕτως ὡς ἀκριβῶς R. 2. V. Cl. non male. Vid. Basilii Magni Epist. CCLXIV. WESS.

440. 33. Ἀλιεὺς ἐπινομάσθη] Excellentissimum id cognomen magis illi aequissima hac pecuniae, a sociis conferendae, descriptione firmatum test, quam inditum. Diu enim ante civium ἀριστος καὶ δικαιοτάτος ob abstinentiam, quo unus post hominum memoriam excellabat egregie, fuerat nuncupatus. Herodotus VIII. 79. et Plutarchus Aristid. p. 322. C. WESS.

440. 40. Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθηναίων Φαίδωνος etc.] Prorsus in hunc modum Dionysius Rom. Antiq. L. IX. p. 576., nisi quod stadio victorem Στάμανδρον vocitet. Contra utrumque tamen venit doctissimus H. Dodwellus Ann. Thueyd. p. 58. et hunc annum Phaedoni ablatum Aristidi transcribit, cui Phaedonem deinde sufficit. Lacunam hic esse ait: eam liquere, quod inter Adimantum et Phaedonem desit par Coss. Romanorum et gesta Romana illis consulibus respondentia. Inde verisimile fieri etiam Archontem deesse, et Graeca quoque gesta annalia, cum Romanis illis Coss. committenda. Liqueere praeterea cum defectum ex Marmore

Oxonienſi, in quo *Chares* Archon a *Timotheo* ſeptimus fuiſſe ſignificatur, qui in *Diodoro* et *Dionysio* a *Timotheo* ſextus tantum. Inſcendum autem *Aristidem*, quod illi Archonti commodior in *Fastis Graecis* locus eſſe nequeat. Haec ſpeciem habent elegantem, ſed quam *Diodorus* et *Dionysius*, quorum rationes hoc inſerto Archonte conturbantur planiſſime, diſſeiciunt. Nec valida omnia ſunt, quibus cauſam ſe tenere vir diligentiſſimus arbitrat. Deſunt, fateor, *Coss. Q. Fabius* et *C. Iulius*, de quibus *Livius* II. 43., ſed hos in *Fastis* reperiſſe non videtur *Diodorus*, omiſſos fortasſe ab ipſo *Fabio* *Pictore*, qui et alios praeteriit. Quod de *Marmore Arundeliano* ait, eius dignitatem in rebus Graecorum excellentem agnoſco, nec immune tamen id omni labe, ut vel ea, quae de *Gelonis* annis antea diſputavi, patefaciunt. Quid? ne id quidem *Aristidi* Archonti hanc ſedem contribuit, quae, ſi quae ſides *Demetrio Phalereo* apud *Plutarch.* *Aristid.* p. 318. D., quod ne ipſe quidem *Dodwellus* negarit, ante *Medicum* bellum quaerenda eſt. Scio eundem *Demetrium* alio in opere diſſerſa ſcripſiſſe, ſed et ea *Plutarcho* non potuiſſe probari, ex *Aristidis* vita p. 322. E. conſtat. Gaudeat ergo quieta loci poſſeſſione *Phaedon*, quam vetuſtiſſimos annales ſecuti *Dionysius* et *Diodorus* illi assignarunt. *WESS.* V. *Corsin.* F. A. II. I. p. 174.

440. 43. Σάβριος Φαίριος Μενέλαος] Pro *Μενέλαος* reſtitue *Μεδονάλλιος*. *RHOD.* Eadem *Pighii* *Factor.* L. II. p. 105. ſententia. Deſeiciant autem hoc loco *Coss.*, uti dixi, *Q. Fabius* et *C. Iulius*, quos *Fasti* ceterorum edunt. *WESS.*

440. 46. Τὴν δὲ ἀρχὴν διαδέξιμενος Ἀρχέλαος] *Lego* *Ἀρχέλαος*, nam ex ordine et numero annorum regni id evincitur. *PALM.* Veriſſima opinio *Clarissimi* *Palmerii*. Semper ita in hiftorianum progreſſu regem adpellat, nec aliter quifquam. Annos XLII et infra L. XII. 35., eſti prave, eidem tribuit, ſicuti dicitur. *WESS.*

440. 48. Ἀναξίλας ὁ Πυθίων καὶ Ζάγκλης τύραννος] Perinde erit ſive hoc an *Ἀναξίλας* malis. Idem nomen, unde *Strabo* modo *Ἀναξίλαν*, modo *Ἀναξίλων* L. VI. p. 394. 395. adpellat. Bellum illi fuit cum *Locrenſibus*, quos et occidione occidiſſet, niſi tyranni conſilia interpellaſſet *Hieron*, ſicuti docent *Critici* ad *Pindari* *Pythion.* Od. I. et II. *WESS.*

440. 49. Τὴν δὲ τυραννίδα διαδέξατο Μίανθος] *Servus* et quaestor erat *Anaxilae*, verum optima fide. Unde imperii et liberorum curam decedens illi *Anaxilas*, donec filii adoleſcerent, permisit. *Herodot.* VII. 170. et *Pausan.*, cui *Σίμενθος*, L. V. 26. *Conf.* inferius c. 66. *WESS.*

440. 52. Μετὰ τὴν τοῦ Γέλωνος τελευτῆν] *Series* orationis hoc poſtulat. Mortuo *Gelone* *Polyzelus* fratris defuncti uxore ducta exercitus imperium adminiſtrabat, cumque gratia apud *Siculos* valeret, nata cum inter et fratrem *Hieronem* ſimultas eſt, ut *Scholiastes* *Pindari* in *Od.* II. 29. *Olympion.* docet. *WESS.*

441. 63. Πρὸς τὴν στρατείαν οὐκ ὑπακούσαντος] Niſi fallant *Critici* veteres ad eam *Od.* II., *Timaeus* et belli eius curam in ſe recepiſſe et rem dextre geſſiſſe *Polyzelum* memoravit. Mansit tamen inimicitia, quae temerariis *Thraſydae* conſiliis in bellum exiſſet, niſi *Simonides* eos ſimul cum *Therone* in gratiam redegeſſet, ut iidem interpretes docent. Atque hinc adparet, cur *Himeraci* *Hieronem* in *Thraſydaeum*, quam rem auctor exſequitur, concitavit. *WESS.*

441. 73. Κατηγοροῦντας τοῦ Θρασυδαίου] *Lectionem* marginis ſequor. Sed parum intereſt. Nam p. 270. (c. 55.) ſimile recurrit. *RHOD.*

441. 87. Καὶ τὴν μὲν Κατάνην μετανόησαν Αἴτην] Hanc ob cauſam *Hieronem Αἴτης* *κτίστορα* *Pindarus* nuncupavit apud *Strabonem* L. VI. p. 412. A., ſequē ipſe *Hieron Aetnaeum* in ſacris certaminibus proclamari iuſſit. *Schol.* *Pindari* *Od.* I. *Pythion.* v. 1. τὴν δὲ Κατάνην ἀνακτίσας, ὑμνωδῶς τῷ παρακεμένῳ ὄρει Αἴτην προσηγόρευσε, καὶ ΑἴΤΝΑΙΟΝ ἑαυτὸν κατὰ τοὺς ἀγῶνας νικῶν ἀνεκήρυξεν. Miſit autem in urbem a ſe inſtaurata, *νεοκτίστων Αἴτην* *Pindar.* *Od.* IX. 3. *Nemeon.* dicit, *colonus Γελῶνος καὶ Μεγαρίδος καὶ Συρακουſίωνος, ὄντας τῶν Δωριέων ἀποίκους*, ſi vera perſcripſit idem *schol.* in extrema *Od.* I. *Pyth.*; *Noster* enim alios memorat. *Error*em *festinantis* *Casauboni* levem de tempore conditae *Aetnae* tetigit vir doctus *Miscellan.* *Observ.* Vol. II. p. 3. *WESS.*

441. 92. Ἐκ τῆς γενομένης μυριάδου πόλεως] *Habebis* *Τραχῖνα* *μυριάδου* L. XII. 59. et *Ἐγεſτιαν* *μυριάδου* *πόλιν* L. XX. 72. et *μυριάδου* *τὴν Ὀλυμπον* *Excerpt.* *Vales.* p. 341., de qua eadem urbe *Hegesias* apud *Agatharchidem* de *Rubr.* *Mari* p. 17. ἐκ μυριάδου πόλεως ἐξῆλθεν, ἐπιſτραφεὶς δ' οὐκ εἶ' εἶδον. Quod vertitur: *Veni ex urbe MYRLANDRO, reversus non amplius vidi.* Ego vero haud vidi magis. *WESS.*

441. 99. Τοὺς βουλομένους ἐπολιτογραφεῖν] Idem eſſe atque ἐκ δόγματος κοινοῦ πολιτείας τυχάνειν *Pollux* ex *Philisto*, qui uſurparit, docet L. III. 56. Unde paene conficeres in *Sicilia* praecipui uſus fuiſſe. *Noster* certe de civibus allectis saepenumero adhibuit, et plerumque quidem in *Siculorum* rebus, ut infra c. 72. et 85. XIII. 20. XIX. 2. Tamen *Iosephus* L. II. C. *Apion.* p. 491. τοῖς δὲ ὀλίγοις (ἐρήμων) πολιτογραφεῖν διὰ ψηφισμάτων ξενῶν θεῶν τὸν ἐπιτιθεῖον. *WESS.*

441. 2. Ἐπὶ πενήκοντα καὶ ὀκτώ] Vide L. XIII. 62. *WESS.*

442. 7. Γρυῖον Μύλλιον] *Μύλλιον* recte corrigit *Rhodemannus*, nec aliter vetus interpres. Quae vero ad hunc annum referuntur *Spartanorum* conſilia de aſſerendo ſibi *maris* imperio, ea ſerius contigerunt, et tum potiſſimum, cum *Graeci*, *Pausaniae* inſolentia offenſi, ad *Athenienſes* ſeſe adiunxiſſent, qua de re antea dicere memini. *WESS.*

442. 18. *Τὴν σπουδὴν μέλινα ποιήσεσθαι*] Perspicio non defore, quibus sana haec videbuntur. Mihi, ut vere dicam, aliud sedet. Qui enim hic orationis progressus, quis color? *τὴν σπουδὴν μέλινα ποιήσεσθαι, τοὺς τε τῶν ἰδιωτῶν οἶκους πολλὴν ἐπίδοσιν λήψεσθαι*; cui bono adiectivum *δυνατωτέρων*? Solent profecto in eiusmodi ordine commune reipublicae privatorum commodis opponere. Libanius, etsi alio in genere, Orat. ad Iulian. p. 182. C. *ὁ τοῖς μὲν ἰδίους οἶκους μεγάλους ἐποίησε, τοῖς δὲ κοινοῖς περιέχειν ἀμορῆων*. Hoc bonum et elegans; quo nihil tamen inferius Nostri erit, modo *τὴν πᾶσαν μέλινα ποιήσεσθαι* reflexeris. Tum opportune succedet *καὶ δυνατωτέρων* et cetera omnia. Nam recuperato maris imperio non poterat, quin civitatis vires et privatorum opes in maius accrescerent. Sic censeo. Tuum iam erit arbitrium, rectene coniecerim. WESS.

442. 22. *Ὅπως μὴ γολὴν ἔχωσι τὴν ἡγεμονίαν*] Oraculum, quo et deinceps Agesilaum, altero pede elaudum, regno excludere annexi sunt, servarunt Plutarch. Lysand. p. 446. A. Agesil. p. 597. C. et Pausan. III. 8. Porro, quod sequitur statim, *εἰς οὐδὲν ἕτερον ἢ τὸ παρὸν λέγειν*, cave suspectum habeas, aut in *λήγειν*, ut factum recorder, commutes. S. Paullus Epist. ad Ephes. V. 32. *ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστόν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν*. Dio Chrysostom. Orat. XXXII. p. 381. A. *ὅν (λόγον) εἰς Ὁρφέα καὶ ἑμᾶς ἔλεγε*. WESS.

442. 42. *Καὶ ζημιῶτων πλῆθος ἐπόρριον*] Rhodomannus maluit in Addend. *ἐπορρίζοντο*, quod et ego praeferrem, libri si addicerent. *Χρήματα πορίζειν ἐμπορώτατον γυνή*, quod reperimdae pecuniae sit peritissima, Aristoph. Eccles. v. 236., *καὶ χρήματα ἐπόρριον τοῖς φιλονεικοῦσι — ἕπερ τῶν πρωτείων*, de pecuniis collatis, ut principatus refineretur, Noster L. XIII. 36., ubi tamen scripti Codd. *ἐπορρίζοντο*. WESS.

442. 47. *Ἀεστοριδῶν*] Sic praestat. *Ἀεστοριδῶν* operarum esse peccatum monuit Stephanns, et firmat *Ἀεστοριδῆς* scriptor τῶν κατὰ πόλιν μεθιστῶν apud Photium Biblioth. Cod. CLXXXIX. p. 470. et Tzetz. Chil. VII. 649. WESS.

443. 57. *Καὶ μεγάλη ναυμαχία νικήσαντες*] Praedicat hanc Hieronis partam de Etruscis victoriam Pindarus Pythion. Od. I. 139., cum de Tyrrhenorum populo:

*Ναυσίστονον ἕβριον ἰδῶν
Τὴν πρὸ Κέμας.
Οἷα Σοραζοσίων ἀρ-
γῶ δαμυσθέντες κείθον
Ὠκυπύρων ἐπὶ ναῶν.*

Scholiastae, Carthaginienses socios hoc bello Tyrrhenis adiungentis, errorem perstrinxit Cel. Barbeyrac. Histor. Foeder. P. I. p. 95. De Tyrrhenorum autem maris imperio auctor L. V. c. 40. et incomparabilis Is. Casaubonus ad Polybii I. 20. WESS.

443. 63. *Γάϊον Κορνήλιον Λέντουλον*] Suffectus fuit in C. Servillii, qui cum L. Aemilio consulatum inierat, locum. Vide Pighium Fastr. L. II. p. 107. WESS.

443. 64. *Πόλεμος ἐπέστη Ταρυντίοις*] Verior haec scriptura non fugit diligentissimum Rhodomannum in suis Addend. Sic c. 53. *Ῥωμαῖοις πρὸς Οὐιεντίονος ἐπὶ τάντος πόλεμον*. Et c. 65. *Ἀργείοις καὶ Μυκηναίοις ἐπέστη πόλεμος*. Tarenti vero, multis nobiliorum infelice hoc bello amissis, magna rerum facta commutatio est, populique imperium praevaluit. *Ἀθηνοκρατία ἐγένετο ἐκ πολιτείας* Aristoteles ait Politic. L. V. 3. Namque hoc cum Iarugibus bellum respicere certum est, quippe *μικρὸν ὕστερον τῶν Πηθιακῶν*, uti dicit, gestum. WESS.

443. 75. *Καὶ Ῥηγίων συμμάχων ὄντων πολλοὺς προσελ.*] Ad tria millia, quos Micythus, Anaxilae liberorum tutor, opem ferre Tarentinis adegerat, auctore Herodoto, maximam hanc cladem obiter describente L. VII. 170. WESS.

443. 87. *Τίτος Μινούκιος καὶ Γάϊος Ὀρᾶτιος Πολύειδος*] Pro *Μινούκιος* redeat nobis e Fastis Coss. *Μενήμιος*, et pro *Πολύειδος*, *Πολοεύλλος*. Rhod. Nihil admodum dissentit St. Vin. Pighius Fastr. L. II. p. 110., et favent ex parte quadam Codd., in quibus *Μινούκιος*. Porro Archontem hac Olymp. LXXVII. *Charetem* agnoscit Dionysius Rom. Ant. L. IX. p. 594., sed victorem, qui stadii coronam abstulerat, *Datem* Argivum nominans. WESS.

443. 91. *Θήρων ὁ Ἀκραγ. δυνάστης ἐτελεύτησεν*] Oportet *Theron* exeunte primo huius Olymp. anno diem supremum obierit: principio enim curru victoriam Olympiae reportavit, laudatusque est excellentissima Pindari Od. II. Olympion., ad cuius initium vide veteres Criticos. Porro *διεδέξατο* recepi, quod auctor ita plerumque solet. WESS.

444. 4. *Καὶ τῶν Ἀκραγ. καὶ Ἱμεραίων προσκαταλέξας*] Absentia provocabuli *τινάς* morabitur neminem, quippe haud invisitata. S. Lucas Evang. XXI. 16. *καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν*. Noster I. IV. 21. *καὶ Λακίνοιον κλέπτοντα τῶν βοῶν ἀνείλε*. WESS.

444. 11. *Τῇ μὲν ὄν μάχη ἐπροτέθησαν*] Cur hoc receperim, caussam dixi huius libri c. 12. WESS.

444. 15. *Εἰς Μεγαρεῖς τοὺς Μισαίους καλουμένους*] Legendum est procul dubio *Νισαίους*. Nam sic Aristophanes in Pace, *Νισαῖοι Μεγαρεῖς*, et sic vocabantur ab eorum antiquo rege *Niso*, a quo etiam *Nισαῖα* eorum portus dicebatur, et sic vocabantur ad differentiam aliarum eiusdem nominis urbium, quas recenset Stephanus. PALM. *Εἰς Μεγαρεῖς τοὺς Νισαίους καλουμένους*] Cum Megarenses *Μισαῖοι* nusquam occurrant, notissimique *Νισαῖοι* sint, adduci non potui, ut vitium propagari paterer. Apollon. Rhod. II. 749. *Νισαῖοι Μεγαρεῖς*. Clarius Athenaeus XIV. 22. *τὸν Μισαίονα ἐκ τῶν ἐν Σικελίᾳ φησὶ εἶναι Μεγαρέων, καὶ οὐκ ἐκ τῶν Νισαίων* ubi Casaubonus optime: *Megarenses veteris et*

antiquae Graeciae distinguuntur ab aliis Megarensibus Siculis cognomine NISAEORUM. Theocritus, Νισαῖοι Μεγαρεῖς ἀγιστεύοντες ἐρέμοις, Idyl. XII. 27. WESS. Τοὺς Νισαίους scribendum esse, non fugit Ursinum, neque Scaligerum. IDEM in Add.

444. 16. Ἐκεῖ θανάτου καταγνωσθεὶς ἐτελεύτησεν] Rhodomannus verterat, capitali iudicio damnatus sibi ipse mortem conscivit: quod merito inprobat Cl. Barbeyracius Histor. Foeder. P. I. p. 96., ab ipso interprete in Addend. iam olim correctum. Scripsit Pindarus Od. XI. Pythion. Thrasydazo Thebano, qui Pythiade XXVII et XXXIII victor abierat; sed alius is est, etsi Thebanus, e quo populo Theron originem suam derivabat, ni fallant Critici ad Od. II. Olympion., et huic pluribus annis superstes. WESS.

444. 21. Περὶ τὴν ἀνομιωμένην Κοινοῦσαν] Κοινοῦσαν rectius alii. Quid autem de hoc bello et ecc et vi Fabii Dionysius Antiq. Rom. L. IX. p. 581. et A. Gellius Noct. Attic. XVII. 21. tradiderint, nemini ignotum est. Tu vide Iac. Perizon. Animadv. Hist. c. 5. WESS.

444. 29. Γάϊον Σερούλιον] Verius Σπύριον, ut Livius II. 51., quo modo et corrigunt in Dionysio L. IX. p. 583. viri docti. WESS.

Ibid. Ἐπὶ δὲ τούτων Ἠλεῖοι] Deest Olympiadis recensio, non, ut puto, ab auctoris negligentia aut oblivione, sed a vitio codicis. Addendum igitur: Ὀλυμπιάς δὲ ἦχθη ἑβδομηκοντὴ καὶ ἑβδόμη, καὶ ἦν ἐνὶ σταδίων Δάιδης (ἢ Δάιδης) Ἀργείας, ex Dionysio Halicarnasseo L. IX. p. 594. PALM. Imo vero tuae haec oblivioni, virorum optime, debentur. Diodorum eiusque amanuenses absolvit c. 53. De Eleis Strabo paria L. VIII. p. 519. A., ἐκ πολλῶν δήμων post bellum Persicum in unam urbem coisse refert. Pausanias L. V. 4. p. 382. κόμης iisdem tribuit, e quibus unam in civitatem coaluerint, Oxyli aetate, dinque adeo ante haec tempora. Confer Sylburgium ad Pausan. L. I. 1. WESS.

444. 45. Ἐδήλωσε τὴν ἰδίαν ἐμβολὴν Θεμιστοκλεῖ] Ab hac scriptura non discedo, tametsi scriptorum Codd. ἐμβολὴν fortasse sint, qui non inprobat. Nihil notius harum vocum commutatione, cuius exempla dare in superioribus memini, suntque manifesta in Aeschini Orat. de Legat. Fals. p. 40. et Ioseph. Ant. Iud. XIV. 14. 1. Singulare est in his Irenaei L. I. C. Haeres. c. 2. ἀνοσιβήτες αὐτοὺς, διὰ τὴν ἐξωθεν τῆς προβατέων δοῦσας ἐμβολὴν. Vertit vetus interpres: eos nimirum ob externum ovillae pellis integumentum haudquaquam agnoscentes. Legerat ἐμβολὴν, sententia non minus bona, imo, me iudice, meliore. Sed hoc leve est nec magni momenti. Id addo, vero non videri similia, quae hic ab auctore Diodoro prodita memoriae sunt. Cimen enim proditionis Themistocli in pactum non legitur priusquam Argos, ostracismo civitate pulsus, concesserat. Quid? Pausanias

sua consilia cum Themistocle non communicavit, nisi exule. Diserte Plutarchus Themist. p. 123. C. πρότερον μὲν ἀπεκρούπειτο (Pausanias) τὸν Θεμιστοκλέα, καίπερ ἕντα φίλον. ὡς δ' εἶδεν ἐκπεπρωκότα τῆς πολιτείας καὶ φέροντα γαλεπῶς, ἐθάρασεν ἐπὶ τὴν κοινωνίαν τῶν πραττομένων παρακαλεῖν. Porro coniecit eundem in annum magni viri exilium, fugam ad Admetum, inde in Asiam ad Persarum regem, commigrationem in urbem Magnesiam, mortem denique: quae citra dubium pluribus annis gesta omnia sunt. Hoc tamen bene, quod fugam ad Persarum regem huic anno illigaverit. Eam quippe ingressus est, cum Naxum Athenienses obsiderent, teste Thucydide I. 137. Naxios in ordinem coactos secutum est praelium ad Eurymedonta, quo Cimon egregiam de Persis victoriam reportavit, eodem auctore I. 100. Quae pugna cum ab anno sequenti longe removeri non possit, liquido tempus, quo Themistocles in Asiam Spartanorum civiumque manibus elapsus evasit, constat. Non me quidem fugit, quid contra Diodorum disputarit H. Dodwellus p. 66. et 75. Annal. Thucydid., quem in aliam opinionem et insertus Fastis Atticis Archon Aristides, de quo supra contra virum doctissimum contendimus, et Thucydidis verba L. I. 100. nimium laxè accepta inpulerunt. WESS.

445. 60. Μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν τυράννων τῶν περὶ Πεισιστόχο.] Ad stipulatur huic sententiae Androtion apud Harpocrat. voc. Ἰππιάρχος, Hipparchum memorans, tyranni Pisistrati cognatum, primum omnium testularum suffragiis urbe pulsum, lege, tum maxime de ostracismo lata, τοῦ περὶ τὴν οὐστρακισμῶν νόμον τότε πρότερον τεθέντος. Nec alia mens Plut. in Nicia p. 531. A. Nota alioqui discordia est de prima eius origine, quam cum accurate exposuerit Ill. Scaliger in Euseb. Chronic. Anni DCCXXXVII., illum, si lubet, adi. WESS.

445. 65. Φεύγειν ἐκ τ. π. ἐτάξατο πενταετῆ χρόνον] Male sit amanuensibus, qui hoc vulnus Diodoro inflixerunt atque δεκαετῆ χρόνον, quo testula collabefacti patria carebant, in πενταετῆ deminuerunt. Quis enim credat in re adeo nota Nostrum errasse? praesertim cum xv anni veteris interpretis librorum peccatum manifesto prodant. Eleganter Andocides Orat. in Alcibiad. princip., cum in periculum civitatis ostracismo amittendae viderat, ὁ μὲν οὖν ἄγων ὁ παρών, inquit, οὐ στεφανηφόρος, ἀλλ' εἰ χροὶ μηδὲν ἀδικήσαντα τὴν πόλιν δέκα ἔτη φεύγειν. Credo vitii occasionem fuisse eam comparationem, qua inferius c. 86. Syracusanorum Petalismum, quo damnatum πενταετῆ χρόνον φεύγειν oportebat, cum Atheniensium Ostracismo componit. Inde sumtum quinquennii tempus hanc in sedem immigravit. Errorem animadvertit Io. Meursius Lect. Attic. L. V. 18. WESS.

445. 79. Ὅπως εἰώθεισαν συνεδρεῖν ἐν τῇ Σάλατῃ] Suspecta mihi reddunt postrema vocabula scripti Codd., quodque

certo non adpareat, id concilium Spartaë fuisse celebratum. Retinebo tamen, cum plura hic occurrant, alibi vix obvia. Id probare difficulter possum, *συνεδεῖν* vi transitiva, ut Grammatici dicunt, instrui, praeterque scriptoris consuetudinem. Malim propterea *ὡς ἐξ εἰδήσεων συνεδέεσθαι*, quo colligi consueverant. Eo ducit *ὄσπερ*, quod in vetustis schedis. WESS.

445. 88. *Ὡς ἐποίησαν τὴν κρίσιν περὶ τε τῶν Ἀθη. καὶ τῶν Ἀργείων*] Inest his certissimum peccatum. Cui enim bono *Argivorum* haec mentio, quibus nihil commune cum navali ad Salaminem praelio? Namque hi, ceteris pro salute et Graeciae libertate fortiter in Persas depugnantibus, domi spectatores descenderunt, quod praeter Herodotum VII. 149. Noster commemorare haud praeteriit c. 3. et c. 65. Fuit autem certamen de honoris principatu cum Aeginetis, quibus ut primae deferrentur Spartani operam dederunt. Sic c. 27. *καὶ κρίσεως πρότερός τε ἀριστέων, χάριτι κατισχύσαντες* (Lacedaemonii) *ἐποίησαν κριθῆναι, πόλιν μὲν ἀριστέων τῶν Αἰγινήτων*. Itaque verius erit *περὶ τε τῶν Ἀθηναίων καὶ Ἀθηναίων*. Si tamen nimium id videatur, arripere poterit Rhodomanni auxilium, quo in Addend. suis, *καὶ ἀριστέων*, ait, *haud dubie scriptum fuit: ut sit vertendum: iudicio de Atheniensibus et praerogativa praemiorum ediderant*. Mihi quidem certe alterutro, ut sententia constet, videtur opus. Tua in disquisitione, utrum praecoepes, positum est. Nam de *ἐποίησαν* cur multa dicam, causam non video. Id sua se elegantia satis superque commendat. WESS.

446. 4. *Καθάπερ προειρήκαμεν*] Ubi vero? Equidem in superioribus nihil huius invenio: quae nisi pro arbitrio a Criticis immutata dixeris, non enim commodum lacunae locum animadverto, aut haec imperite hic sunt inculcata, aut sui oblitus auctor est. WESS.

446. 12. *Φάσκοντες προδότην καὶ λυμῶνα τῆς ὅλης Ἑλλ.]* Lectionem marginis *ἀποκαλοῦντες* praefero. RHOD. *Ἀποκαλοῦντες προδότην*] Non repugno, quamquam discrimen haud magnum est. Vid. c. 26. De re ipsa Thucydides I. 137. et Plutarch. Themist. p. 124. et Epistolarum, quae Themistoclem auctorem mentiuntur, XIX. p. 100. WESS.

446. 23. *Ἄπο νεανίσκου Ἀλγας τὸ γένος*] Paulo distinctius hanc magni viri fugam iidem scriptores exsequuntur, sed nihil de iuvenibus ex Ligurum regione; quos equidem miror in intimam Epirum vicinamque Macedoniam hac tempestate penetrasse, ut mutandis mercibus lucrum facerent. Si liceret, *Λυγαστὸς Lyncestus* scriberem, quorum regio Admeti regno paene adfinis fuit. Favent manu exarati libri, qui *Λυγαστὸς* praefereunt. Verum haec divinatio est. WESS.

446. 29. *Ὀνομα μὲν Ἀσσιθεΐδην*] Nicogenem, Aegis Aeolicis longe omnium ditissimum, Plutarchus Themist. p. 124. E.

vocitat. Qui vero Xerxem eiusque copias, antequam in Europam transmitterent, magnificentissimo hospitio excepit, is Herodoto VII. 27. *Pythius*, Myis F., est. WESS.

446. 37. *Ἀγαθὸν αὐτὸν πρὸς τὸν Ξέρξην*] Sequitur eos scriptores, Ephorum, Dinonem, Clitarchum, Heraclidem, et complures alios Diodorus, qui Themistoclem Xerxem regem convenisse tradiderunt Plutarcho teste in Themist. p. 125. B. Nec multum diversa est D. Petavii sententia L. X. de Doct. Temp. c. 26. At Thucydides I. 237. et Charon Lampsacenus, illi temporis paene aequales, Xerxe mortuo ad Artaxerxem, tantum quod regni gubernaculis assidentem, adisse adfirmant: quorum opinio cum vetustis annalibus, quod iam olim prodidit Plutarchus, et summa diligentia monstravit Celeb. Hieron. van Alphen Part. III. c. 6. Commentar. in Daniel. c. IX., optime congruat, eam praefendam priori arbitror. Rerum series, ut deinceps videbitur, firmat eandem egregie. WESS.

447. 48. *Ἀθήνην πολυτελέσι παραπετάσμασι κεκοσμημένην*] Non praeteriit haec Diodori, ut luxum mulierum Persicarum proponeret, Barn. Brissonius Regn. Persar. L. II. p. 514. Ut enim nostra aetate per Orientis regiones impensissime cavent, ne se feminae aliorum in conspectum dent, ita et veteri aevo. Quare peregre si abirent, curribus opertis includebantur, sive, quae Plutarchi verba, *ἐν ταῖς ὁδοποσίαις ὑπὸ στήναις κέκλω περικεκοσμημένας ἐπὶ τῶν ἡομιμαζῶν*, qui quoque pro re memorabili morem regis Artaxerxis Mnemonis consignavit, quo legitimae uxori auctor fuit, ut, velis, quae currui oppausa erant, subductis, facilem se et conspiciendam omnibus, quibus ea conventa opus erat, praerberet. *γυναικα τὴν γνησίαν ἐκλενσε τῆς ἡομιμαζῆς τὸς ἀλλοίας περιελθῆν, ὅπως οἱ δεόμενοι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγάζωσι* Apophtheg. p. 173. F. WESS.

447. 73. *Ἐξαιστῆτος ἐπὶ τιμοφίαν*] Non refert, hocce retineas, an *ἐπὶ τιμοφίαν*. Res ipsa vix alibi obvia est, quod mirum non est, cum plerique Thucydidem sequantur. Nec abhorret tamen a vero. WESS.

447. 91. *Ἐχουσαν θάλατταν ἐγγύον*] Negligunt elegans vocabulum Lexicorum plerique conditores. Rhodum tamen, piscoso inciuctam mari, *ἐγγύον* Lynceus adpellat in Athen. VIII. p. 360. E. Mox *τοῦ παρ' Ἑλλήσι φόβον* parum probō: timorem notat, qui Graecos incesserat. Malim *τοῦ παρ' Ἑλλήνων*. De urbibus, quas Persarum rex Themistocli dederit, copiose B. Brisson. de Reg. Pers. I. p. 212. WESS.

448. 1. *Καὶ μνημείον τοῦ ἔτι νῦν διαμένοντος*] Vid. Thucydidem I. 139. quaeque mihi de *μνημείον* vocabulo diligentissime perscripserunt viri celeb. Ioseph. Wasse et C. A. Dukerus. WESS.

448. 3. *Στρατηγεῖν ἐπὶ τοῦ πολέμου*] Non placet hoc mihi loco ἐπὶ, neque admodum πρὸς, quod in scriptis Codd.; si abesset, non revocarem. Dionysius Rom. Ant. L. III. p. 178. καὶ νομι-
σαντες οὐχ ἱκανὸν εἶναι πολέμου στρατηγεῖν, saepeque alii. Quod statim consequitur, τὸν δὲ συγχωρήσαντα, absolute ponitur. Spectat enim Themistoclem. Genus structurae praeter ceteros explicuit Tib. Hemsterhusius in Luciani Haleyon. c. 8. WESS. Quae de absoluta structura monui, alibi erunt commodiora. Pendent verba ex φασί, quod in superioribus. IDEM in Add.

448. 7. *Κύλικα τοῦ αἵματος πληρώσαντα ἐκπιεῖν*] Sanguinem taurinum, si bibatur, pestilentem esse, docent Nicander Alexiph. v. 312. et Dioscorides Alexipharm. c. 25., ferunturque eo hausto periisse Tanyoxarees in Ctesiae Persic. c. 10., Aeson, Iasonis pater, superius L. IV. 51. atque alii plures. De Themistocle vulgi is rumor fuit, quem falsi arguit Symmachus in schol. ad Comici Equit. v. 83. WESS.

448. 11. *Ὅτι καλῶς ἐπολιτεύθη τὰ πρὸς τοὺς Ἕλληνας*] Eadem sententia Aristidis, quum de Themistocle, ἐπειδὴ εἶδε στρα-
τεῖν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, προὐκρινε τελευταίαν ἔργου μὲν ἄπασαν λύσιν αἰτίων, δεῖξας δ' ὅπως τιμᾶται τὰς πρότερον πράξεις καὶ πολιτεύματα, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἐκὼν εἶναι τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ προσήκουτος οὐδὲν πρότερον ποιήσειαι, οὐ πλοῦτον, οὐ καίδας, οὐ τὴν σωτηρίαν αὐτῆν. Tom. III. p. 362. In quibus cur πράξεις maluerim, quam τάξεις, fecerunt et res ipsa et scripti libri. Paullo post si qui ἐπεὶ πάρεσμεν maluerint, utantur arbitrio suo: mihi ad orationem necessarium non videtur. WESS.

448. 37. *Αὐτὴν διέσωσε*] Vide Aeschinem apud eundem Aristidem T. III. p. 366. WESS.

449. 45. *Χαλεπωτάτην πρὸς ἐκείνον εὐρίσκομεν*] Scripti manu libri hoc postulant. Quam vero Athenienses maximis reipublicae suae viris fuerint infesti, exempla haud rara docent. Quare Aeschines, quum incommoda et pericula proposuisset, quae Athenis in rerum administratione multis usu veniebant, πῶς τέθνηκε, inquit Dialog. III. 12., Μιλτιάδης; πῶς Θεμιστοκλῆς; πῶς δ' Ἐφιάλτης; πῶς δ' οἱ πρόων δέκα στρατηγοί; ingratum animum civibus eleganter exprobrans. Id mireris, in postrema etiam Dialogorum editione placere potuisse, πῶς δ' οἱ πρόων βασιλεῖς καὶ στρατηγοί; cum βασιλεῖς omittat Cod. Medic., atque id, quod representavi, Io. Stobensis servavit, et Socrates in sequentibus non alios respiciat ac decem eos Atticae classis duces, qui, egregia ad Arginusas de Spartanis parta victoria, auctoribus Theramene et Callixeno capitis fuerant damnati. Vide Observat. mearum L. I. 1., ego ad institutum revertor. WESS.

449. 51. *Πόλιν ἔκτισε Τευξοῦντα*] Lege *Πυξοῦντα*, *Buxentum*, de qua Plinius L. III. c. 5. PALM. *Πόλιν ἔκτισε Πυξοῦντα*] Verum urbis nomen, ut Palmerius, et eo prior Ph. Cluverius Ital.

Ant. L. IV. p. 1261. edixerant, revocavi. Auctorem de Strabonem L. VI. p. 388. μετὰ δὲ Παλίνουρον Πυξοῦς, ἄκρον καὶ λιμῆν καὶ ποταμὸς ἐν γὰρ τῶν τριῶν ὄρομα ὤκτισε δὲ ΜΙΚΥΘΟΣ ὁ Μεσσήνης ἄρχων τῆς ἐν Σικελίᾳ. Haud quidem me fugit in Anagraphe Olympiadum Scaligerana Archonte Praxiergo reperiri, Μίκαθος δυνάστης Ῥητῶν καὶ Ζάγγλης πόλιν ἔκτισε Τευξοῦντα. Sed ea nihil moror, quippe hinc descripta. Confer L. Holstenium ad Stephani Byzantini Πυξοῦς. WESS.

449. 55. *Ἀππιον Ῥούρον*] Fasti Coss. *Ναῦτιον* habent. Rhod. *Γάιον Ναῦτιον Ῥούρον*] Ex Vaticani libri vestigiis gentile Cos. nomen instauravi: cognomen pravum est, ex *RUTILO*, ut Capitolino in marmore, natum. WESS. *Ναῦτιον Ῥουτίλον* correxit Ursinus. IDEM in Add. Correxit etiam Pighius L. II. p. 112.

449. 61. *Καὶ ἐν Βυζαντίῳ καταπλεύσας ἐπὶ πόλιν etc.*] Nisi locus hic sit defectus, atque obsidio Byzantii, qua Cimon Pausaniam ea in urbe inclusit, exciderit, legendum erit ἐκ Βυζαντίου. Caeto enim in ordinem Pausania et urbe ea ejecto, Cimon in Thraciam transmisit, ac Eionem, Persis oppressis, sub Atheniensium ditionem redegit, docentibus Thucydide I. 98. et Plut. Cim. p. 482. C. Porro satis constat, Diodorum iterum hoc loco plura coniungere, quae diversis temporibus et ante quidem hunc annum, a Cimone fortiter sunt administrata. WESS.

449. 63. *Σκόρον δὲ Πελαγονίῳ ἐνοικ. καὶ Δολόπων ἐξεπολ.*] *Scorum*, quam eo tempore Dolopes incolebant, quod continentiacius se gesserat, vacuefecit, sessores veteres urbe insubique eiecit, agros civibus divisit, sic Nepos Cimon. c. 2. Quo tempore et Thesi ossa collegit, Athenas deportanda apud Plut. Thes. p. 17. B. et Cim. p. 483. WESS.

449. 75. *Τούτους παραρρήμα συνέπεισεν ἀποστῆναι*] Credo scripsisse Diodorum *συνέπεισεν ἀποστῆναι*, persuasit illis, ut desicerent. Id requirunt praecedentia, et firmat *συνέπεισεν ἐθελοντὶ ἀπογράφεσθαι* cap. 83. Iam quod est in Mss. *ὅσα δ' ἐπήγον δόλωτοι* sive *δέλωτοι*, id manifesto corruptum ex *διγλωττοι*, quomodo L. XII. 68. αἱ δὲ εἶγον ὄγλον βαρβάρων διγλωττῶν Βισαλτικῶν. Et L. XVII. 68. ἀγὴρ διγλωττος. In Cariae autem urbibus mixtim Graecos et indigenas, qui Poëtae *βαρβαρόφωνοι*, incoluisse exploratum satis est. WESS.

449. 77. *βία προσάγων*] Hoc loco exemplaria habent *βία προσάγων*. At in loco qui est p. 310. (L. XII. 46.) *βίαν προσάγειν*. At vero p. 318. (L. XII. 62.) rursum *βία προσαγόντων*. Ibidem et *βία προσάγειν*. De cuius ultimi loci lectione dubitari non potest. STEPH.

449. 79. *Πύσας προσελάβετο*] Movent huic scripturae controversiam vetustae schedae, quarum *πέσας* haud sane pro reiculo habendum: frequens enim, cum oratione civitates in partes pelliciuntur. Sic L. V. 60. καὶ τὰ μὲν πέσας, τὰ δ' ἀναγνά-

σας ἐβασίλευσε μέρος τῆς χώρας. Et L. XVII. 91. καὶ τῶν πό-
λεων ἕς μὲν βίη χειρωσάμενος, ἕς δὲ πειθαί προσαγόμενος.
Itaque ab eo probando haud multum deslecto. WESS.

450. 84. Τειθαρόστης] Ex Ephoro hoc sumtum, qui
Τειθαρόστην φησὶ τῶν βασιλικῶν κείν ἕξχειν καὶ τοῦ πελοῦ
Φερεδάτην apud Plutarch. Cim. p. 486. B., quem exercitus
pedeatris ducem Φερεδάτην Noster vocat, male fortasse: alterum
enim apud Persas receptissimum. Vid. Herodot. VII. 67. WESS.

450. 88. Πρὸς τριακοσίας καὶ τετρακόσια] Ephorus
apud Plutarchum πενήκοντα καὶ τριακοσίας. Unde aut hic aut
illic in minore numero error inest. WESS.

450. 94. Ἀνεχώρησαν] Ἀνεχώρησαν C. R. I. V. sat bene.
γ. c. 61. WESS.

450. 8. Ἐπιβήσας τοὺς στρατιώτας] Scripserat ἀπο-
βιβάσας, ut pulchre in Addend. advertit Rhodomannus. Sic L.
IV. 81. ἀποβιβάσας δὲ τὴν δύναμιν. Et Plutarchus ipsa hac in
re, ἀπεβίβασε τοὺς ὀπλίτας ἐπὶ Θεμοῦς τῷ κατὰ τὴν ναυμαχίαν
ἄγωνι Cimon. p. 486. D. WESS.

450. 27. Τῆς δὲ νεκτὸς οὐσῆς ἀσελήνου] Vide L. XII. 56.
XIII. 72. WESS.

451. 46. Τριήρεις τριακοσίας καὶ τετρακόσια ναῦς] Non
satis haec respondent extremo c. 60., nedum Thucydideis
I. 100. Corn. Nep. Cimon. c. 2. Plut. Cim. p. 486. E.; qui,
quamquam in omnibus non consentanei, numerum tamen longe
minorem edunt. Dices ναῦς et τριήρεις hic posse distingui; quod si
feceris, neque enim necessarium, nondum res expedita erit. WESS.

451. 53. Ἐν ἀνδρία] Lege ἐπὶ ἀνδρία. RIHO.

451. 55. Ἀλέθηκε τῷ θεῷ] Haud scio an τῇ θεῷ ex
Reg. 2. praestet, ut Minerva, Atheniensium tutelare numen,
intelligatur: ceteroqui Apollo erit. Xenophon Ages. p. 24. ed.
Oxon. ὥστε — πλέον τῶν ἐκατὸν ταλάντων τῷ θεῷ ἐν Δελφοῖς
δεκάτην ἀποθῆσαι. ubi Hutchinson. WESS.

451. 58. Ἐξ οὗ γ' Ἐυρόστην etc.] Idem Epigramma Ari-
stides exscripsit T. III. p. 260., sed in multis hinc discrepans;
adponam, ut differentia sit manifestior:

Ἐξ οὗ τ' Ἐυρόστην Ἀσίας δίχην πόντος ἕξοις
καὶ πόλιος θνητῶν θεῶρος Ἄρης ἘΦΕΠΕΙ,
ΟΥΛΕΝΙ πο ΚΑΛΑΙΟΝ ἐπιθροῦσιον γένει' ἀνδρῶν
Ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὈΜΟΥ.
Ὅδε γὰρ ἐν ΓΑΙΗ ΜΗΛΩΝ πολλοὺς ὄλεσαντες,
Φοινίκων ἐκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πέλαγῳ
Ἀνδρῶν ἀληθοῦσας μέγα δ' ἔστεινε Ἀοῖς ἐπὶ αὐτῶν
ἸΠηγεῖσ' ἀμφοτέροις χερσὶ, κράτει πολέμου.

Sic ille. Discrimen ex diversa Epigrammatis editione natum vide-
tur, neque est, cur Nostri partes deserat, si ὁδε γὰρ ἐν γαίῃ etc.
exceperis: id enim arbitror opportunius. WESS.

451. 64. Μέγα δ' ἔστεινε Ἀοῖς ἐπὶ αὐτῶν] In exempla-
ribus nostris legitur μέγα δ' ἐξ γενεᾶς ἐπὶ αὐτῶν et sine sensu
et cum metri dissolutione. At μέγα δ' ἔστεινε Ἀοῖς ἐπὶ αὐτῶν,
(ut apud alios scriptores legitur hoc idem epigramma citantes)
utroque incommodo vacat. Nam Ἀοῖδος αἰῆς alibi quoque legi-
mus in fine versus hexametri cum α longo in Ἀοῖδος, licet in
Ἀοῖας corripi soleat, ut factum est in primo huius epigrammatis
versu. STEPH. Vere Stephanus, cuius correctionem stabilit liber
Vatic.; namque ΑΕΣΓΕΝΕΑΣΙΣ non aliunde originem accepit
atque ex μέγα δ' ἔστεινε Ἀοῖς. WESS.

451. 66. Ἐπὶ Ἀρχοντος δ' Ἀθήνησι Φαίδωνος] Lege
Ἀθηναίου ex Marmore Arundeliano linea 72., cui concordat
Diogenes Laërtius in Socrate (L. II. 44.) PALM. Ἐπὶ Ἀρχοντος
δ' Ἀθήνησι Φαίδωνος] Instauravi Archontis nomen, etsi corruptum.
Videri quidem posset Plutarch. Thes. p. 17. B. patrocinari
Φαίδωνι, cum μετὰ τὰ Μηδικὰ Φαίδωνος ἄρχοντος Athenienses
oraculo monitos ait, ut reliquias Thesei Athenas reportarent, quas
relatas circa hoc tempus, Scyro subacta, diximus, nisi et illic vi-
tium depravatum Archontis esset nomen. Plutarchus enim ipse in
Cimon. p. 483. E. Ἀρχεῖονα adpellat. Scribe ergo Ἀρχεῖονος,
aut Ἀθηναίου ex Marmore Oxoniensi cum Palmertio, quicum
consentiunt Stanleius ad vitam Aeschylis p. 706. et Rich. Bentleius
Dissert. de Phalarid. Epist. p. 282., aliorum de hoc Archonte pec-
cata uberius persecutus. WESS. Phaedonem ut Arsephionem suffectum
inter pseudeponymos archontes retulit Corsinus F. A. p. II. t. I. p.
182. seq. Suffectorum autem nulla ratio est fastis excludendorum.

451. 68. Μάριος Οδοῦσων] Muta Μεδιολανός in Μεδουλλίτος
et Μάριος Οδοῦσων in Μάριος Οδοῦσων. RIHO. Certa res est ex
Fastis, et suffragatur Pighius Fastor. L. II. p. 113. Manlio gentile
nomen restitui ex Codd., levi opera adiutis, quod et in cognomine fe-
cissim, scribentium peccato ex ΟΥΟΛΑΣΩΝ progenito, si quid illi
opis tulissent. WESS. Μάριος Οδοῦσων Ursin. IDEM in Add.

451. 71. Ἐν γὰρ τῇ Σπάρτῃ γενομένων σεισμῶν] Liqueat
ex Thucydide I. 101. terrae hunc tremorem posteriorem fuisse
defectionem Thasiorum, de qua Noster c. 70. Nec aliud quidquam
collegeris ex Plut. Cimon. p. 488., qui cum addit, terram Sparta
movisse anno regis Archidami quarto, a Nostri rationibus, nisi
vitium in quatuor illis annis sit, longissime discedit. Initium enim
Archidami posuit anno I. Olymp. LXXVI. huius libri c. 48. Pau-
sanias itidem discordat. Hilotas bellum Spartanis movisse referens
κατὰ τὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα καὶ ἑβδομηχοστήν, sic enim scri-
psit, ut Io. Meursius L. II. de Archont. c. 15. optime vidit, L. IV.
24., quo tempore cum Thasiorum defectio contigerit, Diodoro tra-
dente c. 70., haud iniuria opineris, belli Messeniaci principium, et
terrae motum, qui bello occasionem dedit, ab auctore nostro fuisse
anticipatum. WESS.

452. 79. Ὡσπερ δαίμωνλον τιδὸς νεμεσάρτος] Iniuriis agitati Hilotes, supplices consederant ad aram Neptuni Taenarii, quos contra datam fidem cum occidissent, valuit opinio, Neptunum hanc cladem civitati conciliasse, uti memorat Schol. Aristoph. Acharn. v. 509. et Aelianus L. VI. Var. Hist. c. 7., ubi viros egregios Kuhnium et Perizonium consulte. WESS.

452. 81. Εἰλωτες καὶ Μεσσηνιοὶ] Explicabit Thucydides I. 101. πλείστοι δὲ τῶν Εἰλωτῶν ἐγένοντο οἱ τῶν παλαιῶν Μεσσηνίων τότε δουλωθέντων ἀπόγονοι ἢ καὶ Μεσσηνιοὶ ἐκείνησαν οἱ πάντες. Erant ergo plerique origine Messenii, sed in servitute redacti, et Hilotibus, de quorum servili conditione Athen. L. XIV. 21., Strabo VIII. p. 561. et Pausan. III. 20. p. 261., adscripti. WESS.

452. 96. Τοῖτον τὸν τρόπον οἱ περιλειφθέντες] Consentit Polyænus Stratag. L. I. 41. 3. Tremuit autem terra vehementer adeo, ut ex acclibus Spartanis vix quinque durarent, eodem Polyæno et Aeliano Hist. Var. L. VI. 7. et Plut. Cim. p. 488. E. testibus. Quare nec mirum accidet, xx Lacedaemoniorum millia labefactarum aedium ruitis fuisse oppressa. WESS.

452. 5. Τῆς Μεσσηνιακῆς χορῆς ὄρχηρον] Ithomen, ut brevi dicet ipse, et Thucyd. I. 102. WESS.

452. 13. Ὡς τῶν Ἀθηναίων μελλόντων ἀποκλίνειν] Venerat illis auxilio valida cum manu Cimon apud Plutarch. in eius vita p. 489. quem, quod Atheniensibus, qui Spartam negligendam censuerant, parum fiderent, deinceps quaesitis eausis dimiserunt. Refer huc quae habentur ea in Oratione, cui *Lesbonactis* praescriptum est nomen, p. 178. WESS.

452. 19. Τὴν ἐξήσαν ἐπίρσειον] Vide L. XII. 49. et Rittershus. in Oppiani Cyneget. III. 144. Hoc loco *πυρσείον* haud aliud est atque iram simultatis quasi flabello ventilare, aut certe, inimicitiam palam prae se ferre, ut *πυρσείω σοὶ τὴν σωτηρίαν, ἀντὶ τοῦ ἐγκαθῆναι καὶ ἀνάπτω* apud Suidam et τὴ γὰρ — *πρῶτοι ἡμῶν* (oculi) τὸ κάλλος ἐπυρσέουσι in Philostrato, de quibus H. Stephanus Thes. T. III. p. 631. WESS.

453. 29. Ἐπὶ δὲ ἔτη δέκα] Thucydides I. 103. et inferioris c. 83. Noster. WESS.

453. 32. Ἀρχὸν Θεαγενίδης] Adstipulatur Dionysius Rom. Ant. L. IX. p. 611., sed Θεαγενίδης scribens, et Plutarchus T. II. p. 835. A., cui Θεογενίδης. Coss. L. *Aemilium Mamercum* et *Vopiscum Iulium*, sic scribi hic oportuisse vidit Pighius Fastor. L. II. p. 114., Dionysius cum principio superioris Olympiadis, a Nostri rationibus quadriennio, ut solet, discrepans, committit p. 594. WESS.

453. 34. Στοιδῖος Ἰούλιος] Fasti Romani *Vopiscum* nominant. *Οὐόπισκος* igitur scribendum. RHOD. Ἰούλος Reg. I. Eo utere, si lubet. Fuit enim hoc cognomine. WESS.

453. 42. Περὶ τῶν ἱερῶν τῆς Ἥρας] *Heræum* intelligit,

quod Iunonis prope Mycenae templum commune Argivis atque Mycenaeis erat, Strabone auctore L. VIII. p. 571. et Pausan. II. 17. Mox *Νεμεαίων* aut *Νέμεον* ex decreto Ethnicographi scribendum foret; cuius certaminis dispositio Argivis erat propria, quamquam et alii subinde eam sibi vindicarunt. Auctor Argumenti III. ad Pindari Nemeonia. *προέστησαν δὲ τοῦ ἀγῶνος καὶ Ἀργεῖοι καὶ Κορίνθιοι καὶ Κλεωναῖοι*, sic recte: nam *Λεκεωναῖοι*, qui Argumento V. in horum locum succedunt, nulli fuerunt tota Peloponneso, ex Cleonaeis scribentium errore nati. WESS.

453. 48. Σνεμῆγχαν οἱ Μυκηνῶν τοῖς Λακεδαίμ.] Miserunt LXXX bellatores, qui ad Thermopylas cum Leonida rem dextre gesserunt apud Pausan. II. 16. WESS.

453. 57. Ἐκ τῶν συμμαχῶν πόλεων] Athenienses, Lacedaemoniis offensi, cum Argivis, Spartanorum inimicis, societatem inierant, Thucydides I. 102., qui utrum et Argivis in delendis Mycenaeis auxilio fuerint, non dixero. De Cleonaeis et Tegeatis certa res est ex Strabone L. VIII. p. 579. B. WESS.

453. 72. Καὶ δέλεον ἀπέκτετο μέχρι τῶν καθ' ἡμῶς χρόνων] Adeo deletae fuerunt Mycenae, ὥστε τὴν μηδ' ἔγνος ἐπίσχεσθαι τῆς Μυκηνῶν πόλεως, quae tamen Strabonis L. VIII. p. 571. non admodum districte sunt accipienda: durabant enim in Pausaniae usque aetatem rudera urbis varia, sicuti docet L. II. c. 16. p. 146. WESS.

454. 77. Ἡ Φούριον Θέσωνα] Restitue ex Fastis *Αούκιον Φούριον Φούσον*. RHOD. De cognomine non intercedo. Id in editis et scriptis libris flagitiosissime corruptum. Praenomen mutari vetant Livius II. 56. Dionysius IX. Antiq. Rom. p. 597. WESS. *Φούσον* iam Pighius L. II. p. 115.

454. 78. Τοῖς Ἀναξίθῃ παίδας] Horum e numero *Cleophon* fuit, nisi fallant Critici ad Pindari Od. II. Pythion. v. 34. Namque eum pariter cum patre Rhegii imperasse referunt, et *Loerensis* arma intentasse. Hi *parvuli* erant, cum pater decederet, apud Iustin. IV. 2. WESS.

454. 87. Ἀνῆς ὄν ἀγαθὸς] *Spectatae fidei servus* propterea Iustino. *Tutelam vero sancte gessit, imperiumque tam clementer obtinuit, ut Rhegini a servo regi non dedignarentur. Perductis deinde in aetatem pueris et bona et imperium tradidit, ipse parvo viatico sumto profectus est*, sic de Micytho Macrobius Satur. L. I. II. WESS.

454. 98. Ἐν Τεγείας] Tonum vocis mutavi. Auctor ipse *Τεγίαν* plerumque, ut ceteri, vocat L. XII. 79. XV. 81. Concessisse vero Micythum Tegeam Arcadiae, ibique summa tranquillitate consenuisse, non *Olympiae*, quemadmodum Macrobius, testes sunt locupletes Herodotus VII. 171. et Pausan. V. 26. p. 447. WESS.

454. I. Ἐπέλεψθησεν ἐν τῇ Κατάνῃ] Ex calculi dolore, quicum tota vita conflictatus est, referentibus Plutarcho T. II. p.

403. C. et Graecis Interpr. ad princ. Od. III. Pythion. Pindari. Vicerat autem haec Olymp. LXXVIII., cuius honoris fructum exiguum abstulit morte praeventus, ut ad initium Od. I. Olympion. iidem Critici docent, chronologiam Diodori egregie firmantes. WESS.

454. 2. Ως ἂν κτιστῆς γερονδῆς] De honoribus, qui urbium conditoribus deferrebantur, III. Spanhem. Diss. IX. de Usu et Praest. Num. p. 562. et nos inferius L. XX. 103. Schol. Pindari ad princ. Od. I. Nemeon. Ἴερον γὰρ οἰκιστῆς ἀντὶ τρυάννου βουλευμένος εἶναι, Κατῶν ἐξελὼν, Αἰτῆν μετανομίσει τὴν πόλιν, οἰκιστὴν ἑαυτὸν προσαγορεύσας. Vide et c. 49. Tumulum, quem ut urbis conditor ibidem habebat, reversi non multo post in patrias aedes Catanenses disiecerunt, teste Strabone VI. p. 412. A. WESS.

454. 5. Ἀσσανίον] Archontem hunc proscribit, ex errore, ut ait, repetitam a Diodoro ex Olymp. LXXXIV. 3. H. Dodwellus Annal. Thucyd. p. 81., et ea quidem ex causa, ne inserto Aristidi, quem supra repulimus, noceret. Tempora et in Diodoro et Dionysio optime succedunt, nec patiuntur Lysaniam de gradu deici. WESS.

454. 6. Τίτον Κάτιον] Pro Κάτιον, Κόβητιον Καπιτόλιον. Τίτον Κούτιον] Sic scripsi, quod vitiosum hoc nomen levissimo discrimine distet a Κούτιον, quo nomine Titus Capitolinus usus est. WESS. Monnerat etiam Pighius p. 115.

454. 12. Τοὺς ἄλλους διενέχας] Genus hoc loquendi firmavimus abunde L. II. 5. De victis ad Himeram a Gelone Carthaginiensibus dixit superius c. 22. WESS.

455. 23. Καὶ καλοπῆγαθίας τὰ δελφοῦ ἄλλοτρο.] Etsi abesse posset penultimum vocabulum, malim retinere. Revera enim a fraternis moribus longissime seiunctus erat Hieron, et civibus propterea invisus. Solebat, ut expiscaretur Syracusanorum de se colloquia, Corycaeos et auscultatores submittere, sicubi civium corona esset. Aristoteles Polit. V. 11. οἷον περὶ Συρακοσίων αἱ ποταγωγίδες καλοῦμεναι. καὶ τοὺς ἀτακιστάς ἐξέπεμπεν Ἴερον ὅπου τίς εἴη συνουσία καὶ σύλλογος. Ubi nisi οἱ ποταγωγίδαι καλοῦμενοί cum Budaeo legeris, multum Plutarch. in Dion. p. 970. a Philosopho abibit: adpellat enim perditissimos eos delatores τοὺς καλοῦμενους προσαγωγίδας, ἀνθρώπους ἀνοσίτους καὶ θεοῖς ἐχθροῦς. Sed quid si ex utroque genere capturam ex delatione quaesiverint plures, et feminas Aristoteles potissimum eo vocabulo designavit, reliquos ἀτακιστάς vocitans? Id vero non absimile. Vid. eundem Plutarch. T. II. p. 522. F. WESS.

455. 28. Παράλαβον τὴν ἀρχὴν Θρασύβουλος] Superabat Gelonis filius, quem patruus Thrasybulus blandis verbis sibi conciliabat, inque voluptates et mollitiem incendebat, ut solus imperium obtineret: quod aegrius cum ferrent Gelonis amici et familiares, Thrasybulum a rerum actu semovere ingressi sunt, pariter-

que Syracusanis occasionem praebuerunt, ut omnes huius stirpis civitate et principatus possessione deicerent. Haec Aristoteles Politic. L. V. 10. ἢ μὲν Γέλωνος, Θρασυβούλου τοῦ Ἴερονος ἀδελφοῦ, τὸν πῶν τοῦ Γέλωνος δημιουργοῦντος καὶ πρὸς ἡδονὰς ὑμῶντος, ἢ αὐτὸς ἀρχὴν τῶν δ' οἰκείων συστησάντων, ἵνα μὴ τρυφῆς ὅλη καταλυθῆ, ἀλλὰ Θρασύβουλος, οἱ δὲ ἀσπῆντες αὐτῶν, ὡς καιρῶν ἔχοντες, ἐξέβαλον ἀπαντας αὐτοῖς. Quam rem cum negligant ceteri, praetereundam non censi. WESS.

455. 33. Εἰς τὸ βασιλικὸν ἀνέλαβαν] In fiscum referebat, recte interpretes. Excerpt. Vales. p. 334. καὶ τὰς οὐσίας τῶν ἐπιφανεστάτων εἰς τὸ βασιλικὸν ἀναλαμβάνειν. Paulo diversiore modo L. XX. 4. de Agathocle, καὶ τὰς οὐσίας εἰς αὐτὸν ἀνέλαβε. WESS.

455. 50. Τὴν ὀνομαζομένην Ἀχραδινὴν καὶ Νῆσον] Partes urbis erant Syracusanae. Cicero L. IV. in Verr. c. 53. Tanta est urbs, ut ex quatuor urbibus maximis constare dicatur: quarum una est ea, quam dixi, INSULA, quae duobus portibus cincta, in utriusque portus ostium aditumque protecta est: in qua domus est, quae regia Hieronis fuit. Et post pauca. Altera autem est urbs Syracusis, cui nomen ACRADINA, in qua forum maximum etc. Noster brevi post: τῆς μὲν Ἀχραδινῆς καὶ τῆς Νήσου κῆριος ἦν. Et c. 73. καὶ τῆς πόλεως κατελαμβάντο τὴν τε Ἀχραδινὴν καὶ τὴν Νῆσον. WESS.

455. 55. Τὴν ὀνομαζομένην Τύχην] Scribe Τύχην cum Casaubono in Strabon. L. VI. p. 415., aut Τύχην, ut censuit Ph. Cluverius in Sicil. L. I. p. 151. Praeclare Cicero IV. Verr. c. 53. Tertia urbs est, quae, quod in ea parte fortunae fanum antiquum fuit, TYCHA nominata est. WESS. Conf. Schweighaeuser. ad Polyb. vol. VI. p. 441.

455. 67. Ἀγωνίζεσθαι] Lege διαγωνίζεσθαι. RHOD. Βουλομένουσ διαγωνίζεσθαι] Non repugno: est enim significantius, atque ipsum certamen cum Thrasybulo committendum exprimit, quod nuper admodum Cel. T. Hemsterhusius in aliis hoc genus verbis praecclare ostendit ad Xenophont. Ephesium Miscell. Observ. Vol. V. T. III. p. 53. WESS.

456. 73. Καὶ λειψθεῖς τῇ ναυμαχίᾳ] Hoc iustum verumque est. Praetor Rom. post cladem in Etruria acceptam ad cives λειπόμεθα μάχη μεγάλῃ inquit apud Polyb. III. 87. Noster vero c. 65. de Mycenaeis, μετὰ δὲ ταῦτα λειπόμενοι τῇ μάχῃ. Nihil autem obvium magis, quam λειψθεῖς, ut sedem occupet τὸ λειψθεῖς. Vid. Casaub. Athen. VIII. 2. et inferius c. 76. WESS.

456. 80. Διεπρεσβέσατο τὸ πρὸς etc.] Malim διεπρεσβέσατο τε πρὸς STERN. et RHOD. Διεπρεσβέσατο πρὸς τοὺς Συρ.] Inventum Rhodomanni recipi potuerat, nisi scripti Cold., quos amplector, aliud edixissent. WESS.

456. 87. *Ἐλοήνην ἔχουσα*] Praecesserat οἱ δὲ Σουζακούσιοι. Sed haec Grammaticorum est synthesis, utroque in sermone frequentata, ut exempla docent a Io. Fr. Gronovio congesta ad Livii IX. 41. WESS.

456. 89. *Ἐτη σχεδὸν ἐξήχοντα*] L. XIII. 96. adi. WESS.

456. 95. *Κατεστάθησαν δήμοιοι τέτταρες*] Tum primum tributis comitiis creati tribuni sunt: numero etiam addito, tres, perinde ac duo antea fuerint, Piso auctor est. Nominat quoque tribunos, C. Sicinium, L. Numitorium, M. Duillium, Sp. Icilium, L. Maecilium, haec Livius II. 58. Unde liquet, quomodo tribunorum nomina sint refingenda. Imo C. Sigonius *Σπόκιον Ἰκίλιον* ex Diodoro ad eum Livii locum adscribit, credo, coniectura motus. Pighius in Annal. ad ann. CCLXXXIII. p. 117. non dissentit, haec commentatus: *L. Pisonis sententiam sequitur Diodorus nominatque C. Sicinium, qui perperam Cn. Siccius in Livii exemplaribus legitur, L. Numitorium, M. Duillium, et Sp. Icilium. In hoc tamen discrepat a Pisono, quod L. Maecilium omittat et quatuor dumtaxat creatos scribat. Verum haec fortassis errore librariarum contigere, ut una negligentia in exemplaribus omisso, postea quis numerum quinarium mutaverit in quaternarium, quatuor tantum nomina reperiens.* Quae viri solertissimi vero videntur similia. WESS.

456. 2. *Ἦτος Αἰθιῶς Μάμετρος*] Praestat Τιβέριος, quomodo Dionysius Ant. Rom. L. IX. p. 606. et auctor ipse c. 74. Vidit et hoc Pighius in Annal. L. II. p. 116. WESS.

456. 7. *Ὅς ἦν κατακοιμιστὴς τῶν βασιλέων*] Cubiculi praepositus, quae apud Persas olim et Romanos non postrema dignitas. De Persis praeter haec Diodori testis Plut. Apophtheg. p. 173. D., non neglectus a B. Brisson. de Reg. Persar. I. p. 291. Apud Imp. Caium Caligulam quanta valuerit gratia Helicon Philo Ind. docet Leg. ad Cai. p. 1017. *τὴν τῶν κατακοιμιστοῦ καὶ κατ' οὐκίαν ἀρχισωματοφύλακος τεταγμένους τάξιν.* Senior aetas *κοιτωνίας* adpellavit. Glossae Philoxeni, *Κοιτωνία, Cubicularii.* Egrege Galenus de Praecognit. p. 455. *Χαριλαμποῦς*, inquit, *τῶν κοιτωνίων μὲν, ὡς ἄπαντες τὴν Ἑλληνες ὀνομάζουσι, σωματοφύλακος δὲ, ὡς οἱ περὶ τοῦ ἀπικίζοντες.* Porro hunc Eunuchum *Σαμίτην* et *Ἀσπυμίτην* Ctesias Exc. Persie. c. 29. vocat. WESS.

456. 11. *Καὶ τὸν Ἑξέσην ἀνελών*] Aristoteles, cui caecidit auctor *Ἀσταπίνης*, metu in hoc scelus impulsus ait, *φοβούμενον τὴν διαβολὴν τὴν περὶ Δαρείου, ὅτι ἐγράμμιεν οὐ κελύσαιτος Ἑξέσην*, Politie. L. V. 10., quae brevius proposita quorsum spectent, non divino. WESS.

457. 27. *Καὶ παραλαβὸν τοὺς ἰδίους νότους*] *Septem*, ut Iustin. III. 1., qui ordinem suscepti sceleris accuratius persecutus,

assumit, inquit, *in societatem consilii Bacabasum*: prave, ut auguror. *Megabyzum* oportuerat, ut ex Ctesia Pers. c. 30. videbis. WESS.

457. 35. *Ἐτη πλείω τῶν ἔξοσι*] Canon Astronomicus dat Xerxi annos XXI, nec aliud auctor voluisse videtur. Id parum opportunum, quod nunc demum Xerxis mortem commemoret, quae ante hos quinque annos, paullo ante Themistoclis in Persidem iter, contigit: cuius rei caussa est, quod Xerxis initia reperierit a patris Darii morte, citius inchoanda. Sed haec nunc non ago. Tu vide Cl. Hier. van Alphen Comment. in Daniel. IX. P. III. c. 4. WESS.

457. 38. *Ἀρχηγεμίδου*] Eundem Archontem et Olympiade hac stadio victorem edit Dionys. Ant. Rom. L. IX. p. 618., ut merito Io. Meursius correxerit Pausan. IV. c. 24., in quo *Ἀρχηγεμίδου ἀρχοντος*. Scripsit autem Xenophonti Corinthio Od. XIII. Olymp. Pindarus. WESS.

457. 40. *Ἦτον Μινολέριον*] *Ναυμάριον* esse debere Rhodomannus et Pighius ad ann. CCLXXXIV. monuerunt. Nata commutatis inter se literis prava haec scriptura est. WESS.

457. 42. *Ἀποστάντες Θάσιοι*] Non concordat cum Thucydide Diodorus de tempore huius Thasiarum defectionis, quam Thucydides (L. I. 100.) ponit, antequam Sparta terrae motibus concuteretur: quem terrae motum posuit Diodorus supra ante annos sex, et ex Thucydidis narratione duravit id bellum cum Thasiis tres tantum annos. Ergo vel non fuit satis exactus Thucydides in ea narratione, vel calculus Diodori falsus est. Viderint Chronologi, quomodo conciliantur. PALM. Vide superius c. 63. et Plut. Cimon. p. 487. C. Delevi autem, Mss. obtemperans, vocem *ἔνεκα*, quippe haud necessariam. De metallis, quae bello materiam dederunt, dicam alias. WESS.

457. 45. *Ἀγνήτας ἀποστάντας*] Simultas cum maxime erat, quae in bellum dein abiit. Conf. c. 78. WESS.

457. 60. *Εἰς Ἀμφίπολιν ἐξέπεμψαν ἀγνήτας μισθούς*] *Ἐννεά ὁδοί* urbs dicebatur, deinceps *Ἀμφίπολις*, postquam ab Agnone instaurata fuit, nuncupata. Deducta haec colonia fuit, annis XXXII postquam coloni, Aristagora duce eo profecti, exciderant, de quibus Herodotus extremo L. V. Cumque pari calamitate oppressi essent Athenienses, iterum missi coloni sunt post annos XXIX, auspiciis et duetu Agnonis, Thucydide L. IV. 102. Cuius coloniae tempus quia extrema Olymp. LXXXV. incidit, uti Noster docet L. XII. 32., non patitur uterque terminus, priorem hanc coloniam ut ab hoc anno longe removeamus. WESS.

458. 64. *Υστερον δὲ αὐτῶν ἀναβάντων εἰς Θράκη*] Ad Drabescum. Vide Thucydidem L. 100. et Nostrum L. XII. 68. WESS.

458. 69. *Κ. Σερούλιον Στρούχτων*] *Q. Servilium Priscum* collegam dat T. Quintio Capitolino Dionysius Rom. Antiq. L. IX.

p. 613. Noster c. 75., ubi alter Servilli consulatus, cognomen negligit, suspitionemque auget, *Στρούκτου* vocabulum aliunde huc translatum. WESS.

458. 78. *Καὶ σκευῆς*] Non damno, tametsi *πυρασκευῆς* tritius. Infr. L. XIV. 79. *ἔδωρήσατο σκευὴν τοῖς Συρακυσταῖσι ἐκείτων τριήρεσι*. Arrianus Exp. Alex. II. 6. p. 69. *εἶμαι γὰρ τὴν ἐδωροφάναν πρὸς τοῦ πλήθους τε καὶ τῆς σκευῆς τῶν Περσῶν*. Ubi tamen Gronovium vide. WESS.

458. 86. *Τὸν ὀνομαζόμενον Ἰναρώ*] *Ἰναρῶς* Libanio T. I. p. 420. C. *Ἰναρῶς* Thucydidi I. 104. cum Cl. Dukeri nota. WESS.

458. 97. *Ἐπιβάντο τριηροσίας τριήρεσι βοηθεῖν*] Iterum L. XIII. 25. in Nicolai oratione de Atheniensi populo, *περὶ τὴν Ἀθήνασιν τριηροσίας τριήρεσι ἀπὸ τῶν ἑλλήνων*. Et tamen utrobique error est. Ipse auctor c. 74. Athenienses *μετὰ διακοσίων νεῶν* ad Aegyptum adpulsi refert, quem numerum non excedit Thucydides I. 104.; nam Ctesias Persic. c. 32. quadraginta naves Atticas auxilio Aegyptiis occurrisse prodens vitio foedatus est. Utrumque animadvertit Cl. Barbeyracius Hist. Foeder. P. I. p. 102. Mox si esset, *μετὰ πολλῆς προθυμίας περὶ τὴν τοῦ στόλου παρασκευὴν ἐγένοντο*, vulgato longe antistaret, me quidem arbitro. WESS.

459. 21. *Διὸς μὲν Ἐλευθερίων*] Restitui suum Iovi cognomen, quod Syracusanorum numi praeclare firmant, *ΖΕΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ* inscripti in Parutae Tab. IXV. *Βασιλεὺς Ἐλευθερίων Διὸς*, sed in Graecia, memoratur ab Aristide Panathen. p. 257. Et *θεοὺς ἐν τῇ Πλαταιῶν ἀγορῇ Αἰὲ Ἐλευθερίων* ierὸν Thucydidi II. 71. WESS.

459. 37. *Οὔτοι τῆς ἐκ τῶν ἀρχαίρων τριῆς ἀπελευθέρωται*] Fatum hoc nobilissimae urbis fuit, ut tyrannis liberata intestinis seditionibus laboraret. Monet Aristoteles Politic. L. V. 3. Syracusanos, pulsus tyrannis, cum advenis ac mercenariis, civitate donatis, vehementer dissensisse, ita ut in arma ruerent. *Συρακοῦσιν μετὰ τὰ τυραννικὰ τοὺς ξένους καὶ τοὺς μισθοφόρους πολίτας ποιησάμενοι, ἐστυσίωσαν, καὶ εἰς μάχην ἤλθον*, haec, credo, respiciens. Pari seditione pressa fuit Agathocle extincto: nam cum in deferendis magistratibus populus in comitiis eorum rationem non haberet, qui nuper erant allecti, nova barbarum nata materies. *Τῶν μισθοφόρων ἀτιμαζομένων ἐν ταῖς ἀρχαίραις συνέβη στάσεως πληρωθῆναι τὴν πόλιν*, Noster ait L. XXI. Eclog. 13. WESS.

459. 43. *Καὶ τὸ πρὸς τὰς Ἐπιπολάς τετραμμένον*] Vide Ph. Cluverium Antiq. Sicil. L. I. p. 146. Mox *ἐθῆς* conmodius foret. WESS. Ursinus adscripserat *ἴσως τὰς ἐπιπολάς*, sed aliud agens. *Ἐπιπολάς* nemo ignorare in Syracusanis potest rebus. IDEM in Add.

459. 47. *Οἱ ξένοι ἐπρωτέρων*] Cur hoc maluerim, videbis ad c. 12. WESS.

459. 56. *Κ. Φάβιος Οἰβουλιανός*] Scribe *Οἰβουλιανός* et pro *Τιβέριος, Τίτος*. Rhod. Prius ex Rhodomanni correctione recipiendum, non alterum. Vide not. in cap. 69. WESS.

459. 59. *Ἀγαμέμνην τὸν Δαρεῖον μὲν εἶδον*] Frater erat Artaxerxis, duxitque in Aegyptios cccc peditem millia, si fides Ctesiae Persic. c. 32., cui *Ἀγαμέμνης*. Cum Diodoro pulcre conspirat Herodotus III. 12. VII. 7. WESS.

460. 78. *Ἐπὶ τὸ καλούμενον Λευκὸν τεῖχος*] Pars erat urbis Memphis, ob lapides albos, e quibus coagmentata, id cognominis sortita, ni fallit Schol. Thucydidi I. 104. WESS.

460. 88. *Τῶν δὲ Λακεδαιμονίων οἵτε χορηγία δεξαμένων*] Lacedaemonii rerum suarum satagebant, bello Messeniaco implicati, neque adeo opportunum illis erat Atticam incursare, quod Megabazus, a Persa missus, postulabat apud Thucydidi. I. 109. WESS.

460. 92. *Καὶ Μεγάβζον*] Sic et Ctesias. Aliis *Megabazus*, ut Thucydidi, ubi Duker. et ad Lucian. Timon. c. 22. T. Hemsterhusius videndi. WESS.

460. 95. *Εὐθύππου*] In Marmore Oxoniensi *Εὐθύππος*, fortasse verius. *Euthippus*, Anaphlystius, Cimonis amicus, memoratur Plut. Cimon. p. 498. E., quem eundem suspicor. WESS.

460. 97. *Ποστούμων Ἀββών*] *Ἀββών* Rhodomannus rescribit, praecunte vetere interp., et consentiente Capitolino Marmore. Dionysius Rom. Antiq. L. IX. p. 619. cum Diodoro facit, adaeque vitiosus, docente Pighio in Ann. ad ann. cclxxxvii. WESS.

460. 5. *Καταρτισθέντων δὲ τριηρῶν*] Ordo verborum requirit *καταρτισθεισῶν*. Memini simile delictum in *ὀρθέντων* superioribus libris animadvertere, quod frustra nunc quae-ro. WESS. in Add. Est p. 79. 79.

460. 8. *Περὶ τὰς παρασκευὰς ἐγένοντο*] Sermomis indoles et auctoris consuetudo hoc expostulant. Supra c. 71. *οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι — περὶ τὴν τοῦ στόλου παρασκευὴν ἐγένοντο*. Et L. XII. 55. de Lacedaemoniis, *καὶ περὶ τὴν κατασκευὴν τῶν τριήρων γενομένων*. Tum L. XIII. 107. *περὶ δὲ τὴν τῶν τευχῶν κατασκευὴν ἐγένοντο*. Porro L. IV. 44. Vide H. Stephanum ad L. XIV. 26. WESS.

461. 16. *Τὸν ἐνιαυτὸν*] Fuisse autumo τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν. Novi ex Harpocrate *δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ, δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ*, et *διὰ νεκτὸς* pro *δι' ὅλης νεκτὸς* in Aristophane, quo de Athen. L. VII. 1. cum animadversione viri magni. Sed Nostri alia ratio. Vid. c. 26. 37. 47. 53. WESS.

461. 29. *Δουμέτιος μὲν ὁ τῶν Σικ. ἡγεμῶν*] *Δουμέτιος* verte in *Δουκέτιος* aut *Δευκέτιος*. Quomodo saepius deinde recurrit. Rhod. Lego *Δουκέτιος*, ut infra p. 287. et 289. ed. Steph. PALM. *Δουκέτιος μὲν ὁ τῶν Σικελῶν ἡγεμῶν*] Sequor virorum doctissi-

morum iudicium. Mentio reguli huius extremo hoc libro et sequentis principio frequens est, nec aliter scriptum reperitur nomen. Putant eius caput inscriptum conspici in numis Menaeniorum Tab. cv. Parutae, mihi non satis liquet. WESS.

461. 33. *Καὶ κατοικισθέντες ὑφ' Ἱέρωνος τοῦ δυν. ἐπόλεμον.*] Leve vitium haec verba occupavit, fecitque ut interpres aliorum ea referret, atque oportuerat. Sententia est, Ducetium et Syracusanos, cum Catanensium agros sorte inter se distribuerant, bello eosdem, ab Hierone illis collocatos, fuisse adgressos. Scribe ergo *καὶ κατοικισθέντας ὑφ' Ἱέρωνος — ἐπόλεμον*, et, ne verborum structura offendaris, confer not. ad L. IV. 61. WESS.

461. 35. *Καὶ κειθέντων πλείοσι μάχαις*] Bene Coislin., qui si tacuisset, postulante sermonis indole mutassem. Vid. supr. c. 68. WESS.

461. 37. *Πρὸ τοῦτον καλουμένην Ἐννησίαν*] Praestat *Ἰνῆσαν*, ut pulcre monuit Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. I. p. 123. cui Ioseph. Wasse iunge in Thucydidis L. VI. 94. Reeperunt Catanenses avitam urbem, postquam per XIV annos eius possessione, inde ab Hierone delecti, deportatique in Leontinorum urbem, ut traditum c. 49., caruerant. Reversi, quo Hieronem ulciscerentur post fata, eiusdem in urbe sua tumulum everterunt apud Strab. L. VI. p. 412., qui haec Diodori illustrat. WESS.

461. 44. *Τούτων δ' ἦσαν Γελοῖοι etc.*] Huc pertinent, quae in scholiis ad Pindari Pythion. Od. L. 110. notantur, et quae Herodotus memoravit L. VII. 154. WESS.

461. 48. *Καμαρίαν μὲν Γελοῖοι κατοικίσαντες*] Urbem condiderant Syracusani circa Olymp. XLV., ut ex Thucyde L. VI. 5. colligas et diserte tradit Schol. Pindari Od. V. Olymp. vers. 19. Everterunt eandem, cum imperata facere detrectaret, annis XLVI postquam prima eius iacta erant fundamenta, teste Marciiano, sive Olymp. LVII., sicuti in Pindari scholiis est. Fracti dein bello Syracusani ab Hippocrate Gelensium tyranno, ut captivos reciperent, Camarinam eidem, quo instaurari posset, concesserunt apud Herodotum VII. 154. Hippocrate sublato Camarina in Gelonis potestatem devenit, qui Camarinaios, urbe eversa, Syracusas transduxit, et post dein eandem denuo condidit, si non fallunt Thucydidis verba: *καὶ αὐθις ὑπὸ Γελοῖος*, inquit, *ἀνάστατος γενόμενῃ, τὸ τρίτον κατοικίσθη ὑπὸ Γελοῖος*. At fallere credibile est. Tertia enim urbis instauratio debetur Gelio, qui multis a Gelonis morte annis in eam urbem commigravit. Novi haec Schol. Pindari, *εἶτα ὑπὸ Γελοῖος ἀνακτισθῆναι ἢ Καμαρίαν κατὰ τὴν μὲν Ὀλυμπιάδα, ὡς φησι Τιμαῖος, διὸ καὶ νεοικον ἔδραν εἶπε τὴν πόλιν*. Verum ea nihil iuvant, turpissime corrupta. Qui enim Pindarus Camarinam Olymp. LXXXII., qua victor abiit Psauimis, quem ea Od. V. celebrat, *νεοικον ἔδραν* adpellare potuit, si instaurata fuerit Olymp. XLII. ? quo tempore ne condita qui lem erat.

Hinc suspicor in scholiis illis fuisse *εἶτα ὑπὸ Γελοῖος ἀνακτισθῆναι*, quo modo et Thucydidis refingenda verba non iniuria suspicatus est H. Dodwellus Annal. Thucyd. p. 85. Iam cum tertia vice condita Camarina sit Olymp. LXXIX. anno quarto, necesse est, ut eadem Olympias Timaeo in Scholiis Pindari restituatur, tumque optime addiderit, *διὸ καὶ νεοικον ἔδραν εἶπε τὴν πόλιν*, Grammaticus. Namque Olymp. LXXXII. qua scripta Ode V. Olympion., revera Camarina recens condita urbs erat. Atque haec de Camarina sufficiant. Alii diversiore modo, ut Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. I. p. 193., rem expediunt, sed hinc adiuvandi. Id paene praeterieram, *κατοικίσαντες* mihi verius fuisse visum, neque ambigere, quin et tibi. WESS.

461. 55. *Κατοικεῖν ὑπαντας ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ*] Delevi copulam, quae his praeposita erat, parum huic loco opportuna, quod et advertit Rhodomannus. Videntur hi peregrini fuisse Italici generis ex magna parte, et propterea in agro Messanensi, non *Messanae*, ut vir doctus, collocati, ut brevi traiectu in continentem Italiam, ubi vellent, reverterent. WESS.

462. 58. *Τὰς ἀπαλλοτριῶν πολ.*] Vel *ἀποβαλοῦσαι*, vel *ἀπ' ἀλλοτριῶν πολιτείας ἀναλαβοῦσαι*. Nota compositionem novam *ἀπαλλοτριῶν*, nisi mendum est, ut reor. Rhod. *Τὰς ἀπαλλοτριῶν πολιτείας ἀπολαβοῦσαι*] Camusatus adscripserat: *recuperata potestate et imperio quod exteri tenuerant*. Ita Ism. Bullialdus vertit: Rhodomannus quasi *ἀπ' ἀλλοτριῶν*. Discrimen haud magnum est. Puto *ἀπαλλοτριῶν* tantundem dicere ac *ἀπαλλοτριωθεῖσας ἀβalienatas*, aliorumque in potestatem redactas: quo vocabulo augeri possunt Graeci sermonis Thesauri. Nam ut suspicium Rhodomanni examen instituatur, operae non arbitror. Sponte sua corrunt. WESS.

462. 62. *Φρασικλείδου*] Addita canina litera vocem auxi, quod fieri oportere Io. Meursius L. III. 14. de Archont. et Simson. Chron. ad an. 3545. monuerat, Plutarcho T. II. p. 835. C. *Φρασικλῆς*, et Dionysio princ. L. X. Antiq. Rom., primitivum loco patronymici, ut saepe, ponentibus. Porro *Τορόλλας* Dionysio *Τορόμβας*. WESS. Ita Archontis nomen instaurandum esse, monuit et Cl. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 325. IDEM in Add.

462. 65. *Τ. Κοῖντον Καπιτωλῖνον*] *Muta Καπιτωλῖνον in Καπιτωλῖνον. Tametsi Diodorus forte mollius, Graecorum more inflectendo, sic enunciari voluit.* Sic Rhodomannus. Ego Coislin. adstipulor, et *Κοῖντον* in *Κοῖντιον*, quo gentili nomine T. Capitoli-nus utebatur, conmutandum edico. Mox in *διάβάντες περὶ τὴν Κιλικίαν* insolentior est praepositio. An voluit, obiisse eos Ciliciae maritimas urbes, ut classis adparatum urgerent? Id verba requirunt. Paulo audacior fortasse *εἰς* aut *ἐπὶ* substitueret, cui nondum accedo. WESS.

462. 78. *Ἐν τῇ Προσωπίδι λεγόμενη νῆσῳ*] Scribe *Προσωπίδι*. Sic enim Herodotus nominat L. II. 41. *Προσωπίς* au-
Vol. I. 35

tem Stephano urbs est Aegypti. RHOD. 'Εν τῇ Προσωπείδει] Libri manu exarati summo consensu hoc postulant, mirorque Stephanum vulgato primas dedisse, praesertim cum Thucydides I. 9. contra id veniat apertissime, et auctor ipse L. XII. 3. De nomine, quo deinceps fuit insignis, dixi ad Antonini Itiner. p. 156. WESS.

462. 93. Καὶ λοισάμενοι τοῦ πολλὰς etc.] Vix credibile est scripsisse Diodorum λοισάμενοι τοῦ ἀποβαλεῖν. STEPH. Καὶ λοισάμενοι τοῦ πολλ. μυριάδας ἀποβαλεῖν] Rhodomannus corrigiτ τὸ ἀποβαλεῖν, Barbeyracius Histor. Foed. P. I. p. 105. suspicatur excidisse μύμημν τοῦ πολλ. μυρ. ἀποβαλεῖν. Ego, in partes si sit transeundum, Rhodomanno accessero: namque ita solent Graeci. Vid. L. XIII. 112. WESS.

463. 99. 'Εσώθησαν παροδόξως] At pauci numero, de quibus Thucydides I. 110. Adde Schol. Aristophan. Plut. v. 178. et principium Epigrammatis apud Montfaucon. Palaeogr. Gr. L. II. p. 134. WESS.

463. 2. 'Επιτάκης ὁ Σιμωνίδου] Aeliano 'Επιτάκης ὁ Σοφρονίδου Var. Hist. II. 43. III. 17. XI. 9. Atque ita ex Diodoro citat Io. Meursius Arcopag. c. 9., pluribus consilia eius et Periclis in frangenda Areopagitici senatus auctoritate exsecutus, credo tamen ex coniectura. De morte Ephialtae, eiusque auctore Aristodico Tanagraeo Plut. Pericl. p. 158. A. WESS. Lege Σοφρονίδου ex Aeliano. REINES.

463. 5. Οὐ μὴν ἀθρόως γε διέφυγε] Interpres ἀθρόως legisse videtur, haud impune vertens, neque male ille, nisi ἀθρόως idem esse hoc loco velis ac confestim; quam vocabuli potestatem declarat Eustath. in Homer. p. 1386. Ioan. Chrysost. T. III. p. 357. Β. προτρέχουσι στρατιώται, ὥστε μὴ ἀθρόον ἀπαρασκευάστως δέξασθαι τὸν βασιλέα. Praecurrunt milites, ne statim rex sine ullo apparatu excipiat. Et T. V. p. 52. C. παρὸν ἦν κατ' ἀκολουθίαν ἀνθρωπίνην, τὸν ἀθρόον ἐξόντα, τοῦτον ὄντω τιμῆσαι. Ego cum viro doctissimo facio. WESS.

463. 9. 'Αρχων Φιλοκλήης] Hoc Archonte edita est Aeschyli Fabula Agamemnon, non εἰκοστῇ ὀγδοῇ Ὀλυμπιάδι ἔτι δευτέρῳ, ut est in eius Didascalía, sed ὀγδοηκοστῇ, quemadmodum Petitus ad Leg. Attic. L. I. p. 67. vere correxit. Eodem genitus est Athenis Lysias, ἐπὶ Φιλοκλήους ἀρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλή, καὶ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, Plut. T. II. p. 835. C. WESS.

463. 10. 'Ρηγοῦλος] Pro 'Ρηγύλλος fortean 'Ρηγύλλος, et pro Μεδιολανός, Μεδουλλίνος, ut supra. Nisi et hic, Romani nominis non ita gnarus, vocabulum ad sonum concinniores detorsit. RHOD. Idem Pighio in Ann. ad ann. CCLXXXIX. in opinionem venit, neque sine caussa. Bellum, quod sequitur, Lacedaemoniis signiferis conflatum est. Iustinus III. 6. Sed nec Lacedaemonii quiescere; qui cum Messeniorum bello occupati essent.

Peloponnenses inimicere, qui bellum Atheniensibus facerent. Parvae tunc temporis, classe in Aegyptum missa, vires Atheniensium erant. Inchoatum ergo iam superiore anno bellum erat, si quidem, ut ille ait, classis Attica in Aegypto attinebatur; quod ipsum agnoscunt Lysias Orat. Fun. c. 15. et Aristides T. I. p. 270. WESS.

463. 14. 'Ενίκησαν Ἀθηναῖοι μεγάλῳ στόλῳ καταπλεύσαντες] Interpunge post Ἀθηναῖοι, et καὶ ante μεγάλῳ restitue. RHOD. Non sequor. Athenienses enim classe ad Halias proveci vicerunt, si tamen vicerunt: namque negat Thucydides I. 105. Potius arbitrer copulam deficere ante ἀνέβησαν, quae et H. Stephani sententia. 'Αλιεῖς illustrat ad Thucydid. diligenter Io. Wasse. WESS.

Ibid. 'Ενίκησαν Ἀθην.] Pugnat cum Diodoro Thucydides, qui victoriam Corinthiis adiudicat. Eum vide L. I. 105. PALM.

463. 16. 'Ανέβησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον.] Nihil vercar ante ἀνέβησαν addere καὶ. STEPH.

463. 19. Περὶ τὴν ὀνομαζομένην Κερουφαλῶν] Aristides T. I. p. 269. ἐνίων μὲν γε ναυμαχία Πελοποννησίους ἐπὶ Κερουφαλῶν. Rectius Thucydides Κερουφάλων, et Stephanus, cuius errorem, quo Aeginetas victoriam de Atheniensibus ad hoc promontorium reportasse ait, animadverterunt viri docti. Vide Ioseph. Wasse, Aristidis etiam loco usum, in Thucydid. I. 105. Quod autem modo dixit συνέβη μάχη fortasse alius in συνέστη converteret ob c. 80. et XII. 5. Verum caussa gravis non est. WESS.

463. 30. 'Απέβυλον τριήρεις ἐβδομήκοντα] Consentiant Thucydides et Lysias Orat. Parent. c. 15. Victi Aeginetae in Atheniensium ditionem concesserunt his legibus, ut muros demolirentur, naves traderent atque imperata facerent, Thucydid. I. 108. Scio huc referri atrox decretum, quo Aeginetarum unicuique dextrae manus pollicem amputari victores Athenienses iusserunt apud Aelian. Var. Hist. L. II. 9., sed id serius conditum fuit, ut alias ostendetur. WESS.

463. 38. Ὀνομασμένος τὸ γένος] Quenam gens illa fuit? de qua silent omnes, et est illa vox mendosa, si quae alia. Credo reponendum Νοαῖος μὲν τὸ γένος. Nam Stephanus habet: Νόαι, τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος, ἐστὶ δὲ πόλις Σικελίας. Noae, gentile Noaeus, est autem urbs Siciliae. Ea urbs Suidae et Favorino memoratur Νόαι. Plinio etiam Noaeni L. III. cap. 8. in mediterraneis Siciliae recensentur. Infra vero Diodorus ipse p. 288. ed. Steph. de eodem Ducetio haec habet: ἀθροίσας δύναμιν ἀξιόλογον, τὰς μὲν Νέας, ἧτις ἦν αὐτοῦ πατρίς, μειώσισεν εἰς τὸ πείδιον. cum collegisset copias sufficientes, Neas quidem, quae eius erat patria, in campos deduxit, mutata habitatione. Sed cum nullus alius de urbe Νέαι in Sicilia fecerit mentionem, sine dubio legendum ibi

Nóas, quae fuit Ducetii patria. Nisi hoc sit verum, valde fallor. PALM. Nostra nobis placent, et quae plausibilia accidunt, ab illis difficulter divellimur. Vide in Palmerio, qui eum de Ducetii genere nihil reperisset, vitii haec manifesta habuit. Cur vero tandem? an *ὀνομασμένος τὸ γένος* genio sermonis repugnat? Id dixerit nunquam. Sed silent de ea gente. Quid tum postea? Quam enim multi domi nobiles perhibentur, quorum nobis origo est obscura. Mitto, fundamentum, quo nixa coniectura est, labare. Nam vitiosae sunt *Νέαι* c. 87., longeque aliter instaurandae. WESS.

464. 40. *Μέναιον μὲν πόλιν ἔκτισε*] Quia hoc Diodori loco alia exemplaria habent *Μενάιον*, dubium est, an non ipso auctor scripserit *Μενάιον πόλιν*, id est, Menaeorum urbem, usitatissima apud Graecos loquutione. Sic Ph. Cluverius Sicil. Antiq. l. II. p. 340., cuius dubium dispellit numus Thesauri Brandenburgiei T. III. p. 40. *MENAINON* praefrens, et *MENAININON* alii in Parutae Tab. cv. WESS.

464. 42. *Μοργαντίαν*] Aliis *Μοργαντι* et *Μοργαντία*. Diodoro placuit derivativum, semel etiam *Μοργαντίων* L. XIV. 78. Vide L. XIX. 6. XIV. 95. WESS.

464. 44. *Ἦοξε Βίων*] Aufert hunc Archontem, inserendum anno Olymp. lxxxvi. primo, Fastis Atticis H. Dodwellus, motus his Thomae Magistri in Vita Pindari: *τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἔξ καὶ ἔξηκοντα ἐτῶν γεγονώς, ἢ, ὡς τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ Ἀβίωνος ἀρχοντος κατὰ τὴν ἔκτην καὶ ὀγδοηκαστὴν Ὀλυμπιάδα*, Annal. Thucyd. p. 87. Quae, si quid in his prospicio, non multum iuvant. Possunt enim postrema *ἐπὶ Ἀβίωνος*, seu *Βίωνος* potius, ἀρχοντος, aequè referri ad priora *ἔξ καὶ ἔξηκοντα ἐτῶν γεγονώς*, et commodius quidem, quam ad *ὀγδοήκοντα*. Agebat enim Pindarus, si primo Olymp. lxxv. anno fuerit quadragenarius, ut Suidas docet, cum maxime lxxvi. aetatis annum. Sic error erit in Olymp. lxxxvi., cui Bionem Archontem Thomas dat. Dices, ultra hunc annum poetam vitam prorogasse. Id agnoscimus. Sed Thomas, ut in aliis, ita et hic labi potuit. Addo insuper, Bioni Archonti sedem Olymp. lxxxvi. anno primo nullam relinquì, quam Lysimachus Archon tuetur egregie. Eo natus est Isoerates, sex annis maior Platone, in lucem edito, cum summum magistratum gereret Aminias seu Epaminon, Diogene auctore L. III. 3., iunior autem annis xxii. Lysia, quod Dionysio credimus T. II. p. 94., nato Olymp. lxxx. anno secundo, Archonte Athenis Philocle apud Plutarchum T. II. p. 835. C., qui termini ex Olymp. lxxxvi. Bionem prorsus eliminant atque extrudunt. WESS.

464. 47. *Ἀλβας*] Sic forte expressit Latinum *Elviam*. Rhod. Ego librariorum peccatum arbitror, *Ἐλβαν* in *Ἀλβαν* convertentium. Servilio autem cognomen *Prisco* est in Capitolino lapide et

Dionysio Ant. Rom. L. IX. p. 623., utrumque in magistratu mortuum tradente. WESS.

464. 50. *Καὶ κατ' ὀλίγους συμπλοκῶς etc. ποιούμενοι*] Emendat in Addend. suis κατ' ὀλίγον Rhodomannus, quod factum nollem. Auctor hoc amat. Nam L. XIII. 15. *πλήθος ἦν ὁ λιμὴν τῶν κατ' ὀλίγους ναυμαχούντων*. Et c. 40. eiusdem libri Mindarus κατ' ὀλίγους καὶ κατὰ μίαν ἐκέλευσε συμπλέεσθαι. Tum L. XVII. 83. *μέγροι μὲν τιος μάχαι κατ' ὀλίγους ἐγένοντο*. WESS.

464. 61. *Τὸ τελευταῖον ἐνέκησαν*] Mars fuit anceps, sicuti Thucydides I. 105. asseverat: quia tamen Athenienses tropaeum posuerunt primi, victoriam iisdem adiudicant Lysias Orat. Funeb. c. 15. et Aristid. T. I. p. 269., qui praeterea adiungit, alterum praelium duodecimo post die, magno Corinthiorum malo, fuisse pugnatum. Quam vero *Cimoliam* Noster adpellat, ea privati hominis erat praelium, Thucydide significante I. 106. WESS.

464. 63. *Ἰάλιν γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης*] Dele quatuor has dictiones. Ex praecedenti enim versu per oscitantiam librarii ociose huc sunt translatae. Rhod. *Μετὰ δὲ ὀλίγους ἡμέρας οἱ Φωκεῖς*] Induxi ineptissimas voces, huic loco alienas, et manifesto ex superioribus repetitas. Mallet etiam, sublatis μετὰ δὲ ὀλίγους ἡμέρας, scriptum legeretur οἱ δὲ Φωκεῖς. Neque enim paucis post depugnatum in Cimolia praelium in hoc bellum Phocenses descenderunt, quemadmodum ex Thucydide I. 107. videbis. Vetus interpres, retentis, quae delevi, vocabulis, lacunam hoc loco suspicabatur. WESS.

464. 68. *Κυτίτιον καὶ Ἐρίτιον καὶ Ἐρναῖον*] Lege *Κυτίτιον*, *Βόϊον*, *Ἐρνεῖον*. Has enim urbes sic Strabo, vel STRATO, ut a quibusdam existimatur, nominat L. IX. p. 654. A. in descriptione Doridis, et L. X. p. 729. A. in descriptione Cretae. Rhod. Hunc locum in margine sic emendavit H. Stephanus: *Κυτίτιον καὶ Ἐρίτιον καὶ Ἐρναῖον*: nescio unde sumserit eas voces, hoc scio longius eas abesse a genuina et vera lectione, quam ea, quae sunt in textu. Vix puto ea esse H. Stephani, sed eo absente ea edita esse. Tu, lector, si nobis fidis, lege *Κυτίτιον καὶ ἔτι Βόϊον καὶ Ἐρνεῖον*, et repete, quae supra notavi ad p. 187. ed. Steph. PALM. *Κυτίτιον καὶ ἔτι Βόϊον καὶ Ἐρνεῖον*] Correxì pravas voces, etsi Codd. parum iuvarent, obsecutus Rhodomanno, Palmerio et Is. Casaubono ad Strabon. IX. p. 654.; nec alia mens Cl. Barbeyracio in Histor. Foeder. P. I. p. 106., improbanti praeterea voces *ὑπὸ λόγον τὸν ὀνομαζόμενον Πυρρασσόν*, ut supervacuas parumque adpositas. Ego illis non offendor, plane similibus Cononis Narrat. xxvii. Porro Stephano *Κυτίτιον μίαν τῶν τριῶν τῶν Δωριζῶν*, ubi τετάρτων cur L. Holstenius emendaret, caussa praegnans non erat. A quibusdam quatuor, ab aliis tres Doricae hae urbes memorantur, uti Thucydide I. 107. et Nostro cum hic, tum L. IV. 67., cui adscripta vide. WESS.

464. 71. *Νικομήδην τὸν Κλεομένους*] Thucydides I. 107. habet τὸν Κλεομβρότον, et certe melius. PALM.

464. 77. *Νιζήσας δὲ τοὺς Φωκέας*] Conditionibus bellum fuit positum, reddideruntque unum ex tribus captum oppidum Doriensibus Phocenses, teste Thucydide, e quo et ductu Nicomedis Cleombroti F., haec gesta fuisse constat, non Cleomenis F., ut prave heic scribitur. WESS.

465. 87. *Τὰς περὶ τὴν Γεράνειαν παρόδους*] Alio loco L. XIX. 54. *Γερανία*, et Pausaniae L. I. 11. Situ praerupto mons erat in finibus Megarensium, dabatque difficilem in Isthmum versus transitum. *Ἀνάσας γὰρ ἡ Γεράνεια* Thucyd. I. 107. WESS.

465. 91. *Καὶ τῶν Θεσσαλῶν μεταβληομένων*] Paria Thucydides. At Pausanias I. 29. p. 73. nocte ingruente diremtum praelium incertumque fuisse, utri vicissent: postridie Thessalos ad Lacedaemonios transiisse, ac victoriae momentum Spartanis attulisse adfirmat. Quam ob perfidiam pessime deinceps audiverunt Thessali. *Ταῦτα γὰρ*, de Thessalis sermo est, *ἄπιστα μὲν ἦν δήπου φόσει, καὶ ἀεὶ πῦσιν ἀνθρώποις* Demosthen. Olynth. I. p. 8. WESS.

465. 13. *Τῆς μάχης ἀμφοτέρων λαβοῦσης τὸ τέλος*] Victoriam sibi quidem et sociis Lacedaemonii asseruerunt, eiusque nomine decimas ad Olympium Iovem misere apud Pausan. L. V. 10., revera tamen Atheniensium potior fuit caussa, quod bene advertit Aristides Panathen. p. 272. WESS.

465. 20. *Μνησιθέλης*] Est hoc nomine Archon in Demosthenis Orat. de Coron. p. 166., sed is Philippo Macedonum regi fuit aequalis. Hunc Schol. Aristophan. Acharn. v. 10. *Μνησιθέων* vocat, primitivo patronymici loco usus. WESS.

465. 21. *Α. Λονκοράτιος*] Muta *a* in *α*, et paulo post *Κιχωρηγός* emenda per *Κικυρήνος*. Sed tamen illud auctoris esse nonnemo suspicetur. RHOD. *Λονκοράτιος*] Corruptum hoc sine dubio est ex *Λονκορήτιος*, sicuti *Κιχωρηγός* ex *Κικυρήνος*, cui non admodum dissimile eum *Κιχωρήνος* scriptorum sit Codd., id practuli. WESS. Nomina restituit etiam Pighius p. 123.

466. 32. *Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ζήσαντες etc.*] *Ἰνδε revocati Lacedaemonii* (ab expeditione suscepta in Doriensium gratiam postque praelium ad Tanagram) *ad Messeniōrum bellum, ne medium tempus otiosum Atheniensibus relinquerent, cum Thebanis paciscuntur, ut Boeotiorum imperium his restituerent, quod temporibus Persici belli amiserant, ut illi Atheniensium bella susciperent.* Sic Iustinus III. 6. Mox *ὥσπερ ἀντίπολιν* τινὰ rarum est, nec alibi, quod sciam, obvium. Erunt fortasse, qui *ὥσπερ ἀντίπολιν* τινὰ, *tanquam adversariam quandam*, praerogabunt, ut infra L. XV. 65., quibus etsi vehementer obloqui nohim, necdum adduci possum, ut *ἀντίπολιν* plane proseribam. WESS.

466. 46. *Οὐκ ἀπήνησαν*] Hoc retineas, an *κατήνησαν* substituas, non magnum operae pretium. Utitur utroque. *Ἀπαντῶν ἐπὶ τὸν Θεωριόν* L. I. 36. *καταντῶν εἰς τὰς Ἀθήνας* L. IV. 60. atque alias saepe. Vide Miscell. Observat. Vol. X. p. 209. WESS.

466. 54. *Κινδύνους ὑποστήσεσθαι*] *Κινδύνους οὐχ ὑποστήσεσθαι* inserta negandi particula scriptum arbitror. RHOD. *Κινδύνους οὐχ ὑποστήσεσθαι*] Quod abesse negandi vocula sine certissimo sententiae detrimento haud posset, revocandam, ut vir doctissimus censuerat, opinatus sum. Genus loquendi habes L. XII. 61. WESS.

466. 56. *Τὴν ἐν τῷ πολέμῳ τάξιν*] *Ordinem in pugna adtributum.* Saepè πόλεμος de praelio et caede. Ioseph. III. Bel. Iud. 2. 2. *Ῥωμαῖοι δ' ἐν ταῖς ἐπιπορταῖς, κάπερ ὄντες ὀλίγοι, τῷ πολέμῳ καὶ περισσεύειν σφᾶς αὐτοὺς ὑπέλαμβανον.* Noster L. XIII. 79. *πολὺς ἐγένετο πόλεμος, ἀπάντων ἀφειδῶς τὰ σώματα τοῖς κινδύνους παραθύροπτότων.* Quem vocis usum quia pluribus e Diodoro declaravit Is. Casaubon. in Polyb. I. 12., tantum addam, quod neque ille praeteriit, *bellum* pari significatione Latinis haud esse ignotum. Iustinus II. 4. *ab auxiliis desertae bello ab Atheniensibus vincuntur.* Et cap. 5. *Ionas quoque navali bello superat*, sic enim Franequeranus bonae notae liber, non *praelio*, uti vulgo. Sed vide Stewichium in Veget. L. II. 13. et Cortium ad Sallustii Catil. c. 9. WESS.

466. 60. *Καὶ κατὰ κράτος περιεγένετο*] Usus Myronides variis artibus est, ut hostes militum numero potiores eluderet, de quibus Polyaen. de Stratagem. I. 35. et Frontinus II. 4. 11., IV. 7. 21. WESS.

467. 78. *Ἑλλάδος ἀπάσης ἡγεμόνες*] Vide princ. L. XV. WESS.

467. 85. *Τάναγραν μὲν ἐκπολιορκήσας*] Post pugnam ad Oenophyta Thucydides I. 108. Tanagram muris nudatam refert, prioris pugnae mentione neglecta. Vide Platon. Menexen. p. 242. B. WESS.

467. 93. *Ἐν Οἰγορήτοις τῆς Βοιωτίας*] *In vinetis Boeotiae* imprudenter Rhodomannus. Iocē nomen est. Aristides Panath. p. 272. *ἀλλ' ἠπτηθέντες, Boeotii, ἐν Οἰγορήτοις ὑπέκωψαν.* Plutarchus T. II. p. 345. D. *καὶ Μυρωνίδην νικῶντα Βοιωτοὺς ἐν Οἰγορήτοις καὶ Θουκκίδης σοὶ διαγέγραπται* quibus iunge Schol. in Aristoph. Lysistrat. v. 802. WESS.

467. 1. *Εἰς τὴν Φαρσαλίαν*] Haec vox *Φαρσαλίαν* mihi suspecta est. Nam ex iis, quae sequuntur, patet Myronidem, post devictos tandem Phocenses in Thessaliam penetrasse, ubi est *Pharsalus*, et ipsam Pharsalum urbem obsidione cinxisse. Tum inter Opuntios et Pharsaliam intersunt Epicnemidii, Thermopylae, Trachinii et Phthiotae, de quibus hoc loco nihil. Forte scripserat Dio-

dorus *παράλιον*. Nam Opuntii, de quibus hoc loco agit, licet non longe sint a mari, non sunt tamen in ipso littore, et distant ab eorum navali Cyno sexaginta stadiis. Itaque post subactam Opuntem, Cynum a tergo intactam non debuit relinquere Myronides ex belli ratione, sed eum portum etiam in sua potestate habere, antequam Phocidem aggrediretur. Sed eo, quod postea Phocensibus subactis Pharsaliam venit, et ibi bellum gessit, quidam corrector, imo corruptor, non habita ratione temporis et ordinis, quo res gestae sunt, *παράλιον* in *Φαρσαλίαν* mutavit. PALM. Dubitari non potest de vitio, quod hunc locum foedavit. Palmerii correctio, quam repetit L. V. Graec. Antiq. c. 7. p. 576., elegans est et levi opera exstructa: in ea tantisper acquiescam, donec fidei melioris libri, unde certius loco auxilium, producantur. WESS.

467. 4. *Καταδέχασθαι τοὺς φρυγιάδας*] Orestem inprimis, Echeocratidae Thessalorum regis filium, qui Atheniensibus persuaserat, ut se in patriam restituerent, Thueydid. I. 111. WESS.

467. 14. *Καλλίων*] Consentit Dionysius Rom. Ant. L. X. p. 652. et Aristoph. Schol. Acharn. v. 10. WESS.

467. 18. *Ὀνόλομνιος Ἀμυντίος*] Sic Pighius invenit in Graeco manuscripto Fastor. I. II. p. 125., Antonii Cardinalis Granvellani, credo, quem citat ad ann. U. C. CCCLXVII. Eo vero cognomine cum Volumnius in Capitolino Marmore sit insignis, cur spernemus? WESS.

468. 24. *Χιλίους ὀπλίτας παραλαβῶν*] Vide Aeschin. de Leg. Fals. p. 38. WESS.

468. 33. *Ἐξάγειν εἰς τὴν στρατιάν*] Mallem *στρατιάν*, ut modo. Polyaeum, Tolmidae hoc consilium proponentem L. III. 3. Stratagem., recte hoc ex loco sanarunt viri docti. WESS.

468. 36. *Διὰ τὸν κατάλογον ἀνγκασθῆναι*] Tabula erat *Κατάλογος*, in qua civium, qui militaris erant aetatis, nomina proscribebantur: unde *εἰς τὸν κατάλογον* Meton apud Aelian. Var. Hist. XII. 12. cum Kuhnii nota, qui scriptus erat miles, et *οἱ ἐπὶ τὸν κατάλογον* in Demosth. Orat. περὶ Συνταξ. p. 97., quorum emerita stipendia. Relati in catalogum a Praetore aut Taxiarchis militiam, nisi graves et sonticas attulissent causas, recusare non poterant, malo cogendi, si subfugerent. Vide S. Pefitum ad LL. Att. p. 546. 549. et T. Hemsterhusium in Luciani Timon. c. 51. WESS.

468. 43. *Εἰς Μεθώνην*] Haud aliter urbem adpellat L. XII. 43., nec Strabo, Ptolemaeus, Plinius, Stephanus, Pausaniae *Μοθιώνη* L. IV. 3. ubi Sylburg. WESS.

468. 45. *Εἰς τὸ Γόθειον*] Vide eundem Sylburg. in Pausan. I. 27., ubi Tolmidae praeclara haec expeditio innuitur. Eandem, sed tectius, describit Aristides Panath. p. 271., haud uno obsitus mendo, quod commodiore loco detergam. Mox καὶ ante τὴν χώραν induxi, quippe inutile. WESS.

468. 49. *Τῆς Κεραλληνίας εἰς Ζάκυνθον*] *Κεραλληνίας*, ut in cap. huius argumento, fronti L. XI. praescripto, verius erat, quo modo et citat Iac. Gronovius ad Stephani *Ζάκυνθος*. Graeci enim veteres semper geminata liquida *Κεραλληνίαν* et *Κεραλλήνας* scribebant, teste Eustathio in Dionysii Perieg. v. 431., cui C. A. Duker. iunge ad Florum II. 9. WESS.

468. 53. *Κατέμισεν εἰς ταύτην Μεσσηνίων τοὺς ἐπισήμους*] Praedicat hanc popularium suorum erga Messenios humanitatem, sed quae proprio ex commodo et Spartanorum odio haud parum traxit, Isocrates Panath. p. 369. Naupactum, quorsum Messenii deducti, Locris Ozolis Athenienses eriperant, Thueydid. I. 103. *ἐς Ναύπακτον κατέμισεν, ἣν ἔνυχον ἤρημάτες νεωστὶ, Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν ἐχόντων*. WESS.

468. 56. *Πελοποιήκότες ἐπὶ πλείον, τότε κρατήσαντες*] Veriorem scripturam, Reg. I. beneficio servatam, amplexus sum. Lacedaemonii Messenios per continuos decem annos oppugnaverant. Saluti victis fuit loci, quo se tuebantur, natura, et quod praemoniti Spartani essent, piaculum grave admissuros, si Iovis Ithomatae supplices violassent, apud Pausan. IV. 24. Hoc vero anno finitum si bellum id sit, et Messenii certis legibus e Peloponneso dimissi, principium eius anticipatum est supra c. 64. WESS.

469. 63. *Γ. Κλώδιον Ῥηγίλλον*] *Ῥηγίλλανόν* fortasse pro *Ῥηγίλλον*. RHOD. Supra c. 78. simile cognomen Rhodomannus in *Ῥηγίλλεος* convertit, quod a Iacu Regillo sumtum, ut hoc ab Regillis, oppido Sabinorum, unde *Regillanus* apud Sueton. Tiber. c. 2.; nisi si tamen *Regillensis* ibi melius sit, quo cognomine Claudii publicis in monumentis et apud Livium VIII. 15. utuntur, monente Ill. Spanhemio Dissert. X. de Usu et num. Praest. p. 48. Certo *Ῥηγίλλεος* a vulgato proxime abest. Confer L. XII. 23. WESS.

469. 65. *Τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν*] Interpres doctissimus artissime haec iunxit sequentibus: sic *ἀγαθοὶ* fortes et strenui erant, *ἀγαθοὶ εἰς πόλεμον* Xenophonti Exp. Cyri L. I. p. 211. sive *ἀγαθοὶ πολέμου* in eiusdem Oeconom. p. 655., *bello meliores* apud Sallust. Jugurth. c. 13. Aliter H. Dodwellus: *ἀγαθῶν nomine intelligit, nisi fallor, καλοὺς κἀγαθοὺς* Plut. Cim., *δῆμῳ oppositus, nempe Εὐπατριδῆς*. Sic fuerit Sophocles poeta inter illos agnoscendus, quem Periclis socium agnoscunt Auctor Vit. Sophoclis, Plutarchus in Pericle, et Iustinus. Annal. Thueydid. p. 98. sed parum commode. Pericles multitudini nimium studebat, nec suis artibus conveniebat, ut optimates praecipue in hoc bellum adscisceret. Adde Sophoclem habuisse collegam, illiusque adeo *στρατηγῶν* non fuisse. Equidem opportunius fore arbitror, si superioribus haec connectantur, ut Periclem spectent, qui τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν fuerit, vir quippe egregius, et nobilissimo genere progenitus. WESS.

469. 69. Πλησίον Οινιάδων] Urbem oppugnavit, sed frustra. Aristides T. II. p. 48. σίδη δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀχιρνόνων διαβάνας, ὡς οὐκ ἦν ἐλεῖν, ἀναχωρήσαντας, Πελοπόννητος ἀπὸ Νικίαν στρατηγούσης. quae ex Thucydeide sumsit I. 111. De Oeniadis earumque situ Palmer. Graec. Antiq. L. III. 8. Interpres doctissimus male insulas fecerat. WESS.

469. 76. Κορυθαῖνον] Hoc mendosum esse putat C. Sigonius, V. Cl. et de re literaria optime meritis, cui Fast. Coss. accuratissimam correctionem inter caetera debemus. Is ergo ex fragmento consulis huius Capitolino, per coniecturam tamen, *Cossum* pro illo reponit. RHOD. Κορυθαῖνον] Tale in Cornelia gente cognomen frustra quaerimus. *Cossum* fuisse certa res est. Forte additum tribus nomen fraudi Diodoro fuit. Fac enim in Fastis, quibus usus est, perscriptum fuisse *Α. Κορήλιον Κορυθαῖ Κόσσον*, et nasci mendosum id potuisse advertes. Nihil tamen decerno. WESS.

469. 77. Πενταετίς ἐγένοντο σπονδαί] Hoc loco rursus pugnat cum Thucydeide Diodorus circa tempora: nam post ea, quae superiore anno narravit Diodorus, quae habet Thucydidēs immediate, sic ait Thucydidēs (L. I. 112.) ὕστερον διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν σπονδαί ἐγένοντο Πελοποννησίοις καὶ Ἀθηναίοις πενταετίς, post tres annos foedera quinquennialia inter Peloponnesios et Athenienses facta sunt. Ad Chronologorum calculum ea relinquo examinanda. PALM. Ex Thucydeide auctor has inducias si sumsit, perperam eius verba intellexit. Ipse insecuto anno res Periclis exsecutus, nondum eas tum coaluisse satis indicat. Itaque aut haec ab alia manu sunt, aut sui oblitus est. Vide et H. Dodwellum Annal. Thucydid. p. 96. WESS.

469. 79. Ἐγείσασθε] Vid. supra L. IV. 23. WESS.

Ibid. Καὶ Λιλυβαίοις] Haec illis liquido pugnant, quae L. XIII. 54. de Lilybaei origine disputat. Fluvium, quem heic *Μαζαρον*, eodem loco *Μαζάρον*, sicuti et Ptolemaeus, adpellat, verius fortasse. Ph. Cluverii Sicil. Ant. L. I. 18. eadem est sententia. WESS.

469. 82. Καὶ τῆς φιλοτιμίας μὴ λῆξαι] Pro μὴ reficiendum videtur τότε, aut simile. RHOD. Rhodomanno si accedas, verte, ut fecerat, tum quidem discerptandi fervor aliquantum restinctus fuit. Mihi mutandi caussa non videtur gravis: constat enim sententia. WESS.

469. 86. Ἐνάσων αἱ πόλεις] Quae hominibus, eum instina quadam tabe languent et conficiuntur, eadem civitatibus, seditionum flabello ventilatis, conveniunt. Livius XXIV. 2. unus velut morbus invaserat omnes Italiae civitates, ut plebes ab optinatis dissentiret. De Mileto Herodotus V. 28. ἐπὶ δὲ οὗ γενεῆς ἀνδρῶν νοσήσασα ἐς ταμίαιστα στάσει. Quare Athenodorus, cum Tarsensem civitatem proeas libertas miscuisset, τῆς στάσεως κατηγορῶν ἐν ἐκκλησίᾳ, τὴν νόσον τῆς πόλεως, ἐφη,

καὶ τὴν καχεξίαν πολλὰ χόρον σκοπεῖν ἔξεισι apud Strabon. L. XIV. p. 992. C. Praeclare vero Libanius Orat. ad Theodos. p. 390. D. νοσοῦσι καὶ πόλεις, βασιλεῖ. τὰ δὲ νοσήματα τοῦτον παραχρῆ, θάουρος, ὀργῆς ἠττηθῆναι, τὰ τῶν ἠττημένων ἀμαρτην, τὰ νόσων πεπολημένα πρῶξαι. τοῦτὶ γὰρ αἱ στάσεις. WESS.

469. 91. Καὶ σωματοποιῶν τοῦτον] Polybium *σωματοποιῆσαι* μὲν τοὺς ἵππους, *corpora quidem equorum refovebat*, ex L. I. 87. et quod apud Diogen. II. 138., satis tueri interpretem potest. Mallem tamen et opes et potentiam, quibus eos instruxit Tyndarides, respexisset. Idem Polyb. II. 45. ἀλλὰ τοῦναντιον, καὶ τὸν Ἀρατον τότε προσετώτα, καὶ τὸ ἔθνος ἰσωματοποιῆσαν. Et Excerpt. Legat. p. 1143. ἔξεισι οὖν καὶ τοὺς φίλους μεγαλομεροῦς σωματοποιῆσαι. Mitto eiusdem alia: saepius enim quam quisquam alius orationi id inserit. Noster, Polybium aemulatus, L. XVIII. 10. αἱ μὲν ὀήτορες τὰς τῶν δημοτικῶν ὀργὰς σωματοποιῶντες. Et c. 55. dicti lib. Κάσσανδρος μὲν σωματοποιηθεὶς ἐπὶ Ἀντιγόνου. In quibus firmandi augendique potestatem induere apertissimum est. WESS.

470. 98. Οἱ χαριστάτοι τῶν πολιτῶν] Civium intelliguntur honestissimi et prudentissimi, ut c. 87. et 88. et L. XIII. 92. XIX. 6., χαρίεντες τῶν πολιτῶν Appiano L. IV. Bel. Civil. p. 1011. et Aristoteli Polit. L. IV. 13. Strabo χαριστάτους τῶν ἄλλων et χαριστέρους doctiores et peritiores vocat L. I. p. 111. et II. p. 167. B. Adde Io. G. Graevium in Lucian. Conscrib. Histor. c. 16. Mox Τυνδαρίον idem ac Τυνδαρίδης, sed alia forma, qua de Ger. Io. Vossius L. II. Analog. c. 28. WESS.

470. 17. Οἱ δὲ Στρακαῖοι πεταλισμὸν] Meminit Hesyehius, *Πεταλισμὸς, ὃ διὰ φύλλον ὀστρακισμὸς γινόμενος*. Testularum autem suffragis quam diu Athenis viguerint, docet Plut. in Nicia p. 530. F., atque ex eo Io. Meurs. Lect. Att. I. V. 18. WESS.

470. 35. Ἠλλάττοντο] Nihil muto. Excerpt. Valēs. p. 269. ἀντὶ γὰρ τῆς προὔπαρχοῦς αὐτῷ δόξης πολλαπλασίων τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν αἰσχύνην ἠλλάξαντο. Quod enim in Codd. est quibusdam ἤροοντο, id interpretis esse opinor. WESS.

470. 43. Ροῦθλιος] Ροῦθλιος. Pro Καροντιανὸς vero Sigonius Ἀγουρίνος restituit. Nisi forte est Ἀτρατίνος ex Fastis Siculis, quod propius ad cognomen istud mendosum alludit. RHOD. Verum haud dubie Ροῦθλιος est. Καροντιανὸν, in Fastis paene perpetua Sigonii simia, Panvinius quoque mutat et Ἀγουρίνον esse iubet ad ann. ccxcvi. Vin. Pighius reiiciendum Minucii cognomen *Carutianus*, vel *Κωρατιανὸς*, quod in Graeco exemplari invenerat, decernit Fastor. L. II. p. 128. Ego vero vitiosum agnosco id cognomen, nec satis scio, qui instaurari possit. Ἀγουρίνος Sigonii sive *Augurinus* bene Cos. convenit, sed longius a corrupta voce distat. Ἀτρατίνος Fastorum Graecorum adae-

que pravum est, et nihil iuvat. Viderint ergo peritiores. WESS. Ursinus *Καροντιανόν* esse *Αγγροίνον* iubet. IDEM in Add.

470. 44. *Περικλῆς δ' τῶν Ἀθηναίων στρατηγός*] Accuratius advertite, lector, et videbis hanc historiam bis narratam, et esse repetitionem eorum, quae supra Sosistrato Archonte gesta fuisse dixit, et pugnat etiam haec narratio cum foederibus, quae anno superiore facta fuisse narravit. Non me expedio ex his vepretis. PALM. Iusta est Palmerii animadversio. Sicyoniorum oppugnationem excepit expeditio Periclis in Acarnaniam, quam cum supra descripsit, intempestive repetitur. Coloni in Chersonesum Thraciae deducti, et opera illic fortiter suscepta et perfecta apud Plut. Pericl. p. 163. C., huc pertinent. WESS.

471. 59. *Τὴν τῶν Ναξίων γῆν διέναιμε*] Scriptum fuisse autumo, *ταύτην καὶ τὴν τῶν Ναξίων γῆν, Euboeam et Naxiorum terram.* Id quae praecedunt, postulant: quid enim opus erat, ut in Euboeam transiret, quo colonos in Naxum deduceret? Requirit et haec Pausaniae de Tolmide L. I. 27. p. 65. *ἐσθγάγε εἰς Εὐβοίαν καὶ Νάξον Ἀθηναίων κληρονομοῦς.* Iuvat praeterea Plutarchus Pericl. p. 158. D., quingentos dumtaxat colonos Naxum missos referens. WESS.

471. 62. *Φάλλων*] Hoc malo. Vulgatum viri nomen si praeferas, utere Demosthene patrono, in cuius Orat. in Aristocratem *Φάλλος* reperitur, et Suida: quaequam Harpocration, unde Suidas sua excersit, *Φάλλος* ea in oratione invenit. WESS.

471. 71. *Κατεχομένην ἐπὶ Τυρρηνῶν*] Vide supra L. V. 13. WESS.

471. 76. *Ὁ τῶν Σικελιωτῶν*] Opinor τῶν Σικελῶν, quibus imperavit, non *Σικελιώταις.* Hinc semper alias τῶν Σικελῶν ἔχον τὴν ἡγεμονίαν. Vide cap. 76. 90. et L. XII. 8. WESS.

471. 80. *Τὰς μὲν Νέας, ἧτις ἦν αὐτοῦ πατρίς*] Corrīgunt viri docti τὰς *Μένας* ex Ptolemaeo L. III. 4. et Stephano, qui *Μέναι*, sive, ut refingendum monent, *Μέναι, πόλις Σικελίας, ἐγγὺς Παλίκων*, quibus non refragor. Nullae enim per Siciliam *Neae*, et *μὲν*, nisi cum sequenti vocabulo coalescat, importunum est. Ph. Cluverium vide L. II. Sicil. Antiq. c. 9., pluribus emendationem hanc stabilientem. WESS.

471. 90. *Πολλῶν ἐν αὐτῷ παραδόξων γεγενημένων*] Commodius hoc vulgato. De crateribus his Callias apud Macrobiū L. V. Saturn. c. 19. *ὑφ' ἧ καὶ τοὺς Δειλλοὺς καλουμένους εἶναι συμβέβηκε. οὗτοι δὲ κρατῆρες δύο εἰσίν, οὓς ἀδελφοὺς τῶν Παλλίων αἱ Σικελιώται νομίζουσιν.* Iunge S. Bochartum, ex Phoenicum sermone harum vocum originem dexterrime scrutatum, L. I. Canaan. c. 28. WESS.

472. 1. *Τὸ μὲν ὕδωρ θεῖον κατακόρην τὴν ὄσφρησιν ἔχει*] Polemon apud eundem Macrobiū: *φέρεται ἀπ' αὐτῶν ὄσφρη βαρεῖα θεῖον καὶ τοῖς πλησίον ἰσταμένοις καρηβύρησιν ἐμποιοῦσα*

*δεινὴν τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ θολερὸν αὐτῶν, καὶ τὴν χροῖαν ὁμοῖατον χαμῶϊ ὀπίω λευκῷ. Φέρεται δὲ κολπούμενόν τε καὶ παρλίζον, αἷα εἶσιν αἱ δῖναι τῶν ζέοντων ἀναβολάδην ὑδάτων et reliqua, quae ibi legi possunt, Nostri descriptioni non admodum dissimilia. Ovidio ob sulphuris, quem exhalant, odorem *olentia stagna Palici* L. II. Ep. X. ex Pont. v. 25. et *olentia sulphure stagna Palicorum* Metam. V. 406. Id paene praetermissum imprudens, H. Stephano videri *addendum καὶ ante τό nisi quis malit legere, τὸ μὲν ὄν ὕδωρ.* Non id quidem absurde, nec necessario tamen. WESS.*

472. 8. *Τῶς γὰρ τῆς ὀράσεως στειροθέντες*] Poenae genus non exprimit Silius Ital. XIV. 219.

Et, qui praesenti domitant periura, Palici, Pectora supplicio. —

Distincte Solinus Polyhist. c. 4. *Nam quisquis sacramento ruptum negat, lumina aquis attrectat: ubi periurium non est, cernit clarius: si perfidia abnuit, delegitur facinus coecitate, et captus oculis admissum tenebris fatetur.* Id tamen prave, quod has aquas ex Sicilia in Sardiniam transtulerit, cuius imprudentiae poenas dedit Cl. Salmasio Exercit. p. 73. Solinum, ut solet, sequitur Isidorus Origin. L. XIV. 6. WESS.

472. 14. *Καὶ τοῖς ἀντιχοῦσαν οἰκέταις etc. παρέχεται βοήθειαν*] Exemplum habes L. XXXVI. p. 531. Proptereaque et servi, cum sumto pileo dominis per Siciliam bellum fecissent, Palicos praecipuo cultu devenerati sunt p. 534., ubi nunc prave *Ἰταλικοῖς Ἡρώσι προ Παλικοῖς* scribitur. WESS.

472. 18. *Ἐπὶ διωρισμένοις φιλανθρώποις πείσωντες*] Praestantissimus interpres *per benignos domini arbitros persuasi verterat.* Ego *arbitros* non invenio. *Ἐπὶ διωρισμένοις φιλανθρώποις* est certis, *usque lenibus et humanis conditionibus.* Uti L. XIII. 3. *πάντων ἔνυχον τῶν φιλανθρώπων.* Et *φιλάνθρωπα πράσσειν* L. XVIII. 67. WESS.

472. 34. *Κατεσκήφη καὶ διέμεινεν ἀοικητος*] Quando et a quibus solo sit aequata, ignoramus. Auctor illis fortasse in libris, quos perditos dolemus, prodiderat. Durant veteris splendoris vestigia, descripta a Fazello Decad. 1. Lib. III. 2. WESS.

472. 40. *Θετταλὸς συναγαγὼν τοὺς ὑπολαίπους etc.*] Vide Lib. sequentis c. 10., ubi *Θεσσαλοὶ*, unde *Θετταλὸς τις* forte melius erit, deque fluvii, quos inter urbs erat posita, Sybari et Crathi Ph. Cluver. Ant. Ital. L. IV. p. 1267. WESS.

472. 47. *Ἐπ' ἄρχοντος etc.*] Hiatus hic est. Deficit annus primus Olymp. LXXXII., cum Archontis Attici nomine et victore, qui coronatus hac Olympiade fuit. Atque haec quidem suppleri in hunc possunt modum omnia: *Ἐπ' ἄρχοντος δ' Ἀθήνησι Χαιρέφανος, παρὰ μὲν Ἠλείοις Ὀλυμπιάς ἤχθη δευτέρου πρὸς ταῖς ὀδοῖσιν, καθ' ἣν ἐνὶ σταδίων Ἄνκος Θεσσαλὸς ἀπὸ Λα-*

πίσσης ex Dionysio Ant. Rom. L. X. p. 676. Gesta vero huic anno aequalia unde eruemus? Suspicio ea pauca fuisse, et socordem librarium, cum mox iterum sequeretur ἐπ' ἄρχοντος, coniectis in id oculis, cetera omnia transiluisse. WESS.

473. 48. *A. Ποσειδώνιον*] Delevi Ποσειδώνιον vocabulum Codd. auctoribus. Abit autem Diodorus a ceteris Fastis, qui post C. Nautium Rutilum et L. Minucium Augurinum Coss. edant C. *Horatium* et Q. *Minucium Augurinum*. Fortasse eos posuerat anno superiore, quem excidisse vidimus, quamquam ne sic quidem illis conspirat, uti deinceps dicitur. WESS. Substituit Ursinus Coss. C. *Horatium Pulvillum*, Q. *Minucium Augurinum*. IDEM in Add.

473. 52. *Μόντον φρονούμενον ὑπὸ τῶν Ἀργυρινῶν*] In Agrigentinarum id fuisse castellum agro adparet: praeterea nihil; nam qui praeter Diodorum meminerit, nemo est. Videtur tamen ab urbe *Motya*, de qua L. XIII. 54., nomen sortitum. Haud vero scio, an post pauca fuerit olim τῶν δὲ Ἀργυρινῶν καὶ Συρακοσίων ἐπιβοηθησάντων. Id videntur requirere quae succedunt, ἐξήλασεν ἀμφοτέρους, tum etiam, quod de Bolcone, Syracusanorum praetore, additur continuo. WESS.

473. 64. *Περὶ τὰς Νομάς*] Et hoc soli Diodoro debetur oppidum. Retulit eo Ph. Cluverius II. Sicil. Antiq. p. 384. ex Silio XIV. 266.

— — Comitata *Nemaeis*

Venit Amastra viris. —

Nemaeis corrigens. Sed *Menaeis*, quod scriptis in libris invenit N. Heinsius, optime se tuetur, a *Menis*, de quibus c. 87. vidimus, repetitum. WESS.

473. 75. *Τοῖς ὅλοις συντριβεῖς*] Hoc genus in superioribus illustrare memini. Iunge Is. Casaubonum ad Polyb. I. 12. WESS.

473. 83. *Τῶν βωμῶν*] Nisifuit τὸν βωμὸν, ut est 503. 75.

473. 93. *Καὶ τὴν Νέμισιν τῶν θεῶν ἐντρέπεσθαι*] *Ultrix* haec facinorum impiorum bonorumque praemiatrix, ut Ammiano dicitur L. XIV. 11., maxime timenda censebatur omnibus, qui prospera fortuna elati, insolentius agerent aut supplicibus essent infesti. Quare cultissime veteri in Hymno de Nemese:

Ἄ γούρα φρονήματα θνατῶν

Ἐπέεις ἀδάμναι χαλινῶ,

Ἐχθουσα δ' ἕβρι ὀλοῦν βροτῶν,

Μέλαινα φθόνον ἐπιτὸς λαόνεις.

Ἵπὸ σὸν τροχὸν, ἄστυον, ἄστυβῆ

Χαροπὰ μερόπων στρέφεται τόξα.

Ἀθροῦσα δὲ παρ' πόδα βαίνεις.

Γαυρούμενον ἀγγέτω κλίσεις etc.

quae legi possunt in Comment. Academ. Inscript. T. VII. p. 289., mireque illustrantur ab Ammiano, quaeque ad eum adscripsit H. Valesius. Habet etiam Io. G. Graevius haud pauca, ex interioribus

literarum penetralibus depromta, quae huc referas, Lect. Hesiod. c. 15. WESS.

474. 99. *Ὡςπερ τινὲ μιᾷ φωνῇ*] Sic melius. Infra L. XVI. 80. πάντων δὲ καθάπερ τινὲ μιᾷ φωνῇ βούωνται. Aliter paullo Gregor. Nazianz. Orat. IV. p. 113. C. πάντας ὡςπερ ἐξ ἑνὸς συνθήματος καὶ μιᾷ φωνῆς τὸν τῶν Χριστιανῶν ἀναλαϊσθαι θεόν. Quae exempla et πάντες ἐβῶν retinenda suadent: nam δῆμος quod modo praecesserit, id nemini molestiam creabit. Frequens enim ea enallage utroque in sermone. Virg. Aen. VI. 660.

Hic manus, ob patriam pugnando vulnera passi.

Noster V. 4. ὁ δῆμος οὗτος περιττότερον τῶν ἄλλων ἐτίμησεν τὴν θεόν ubi plura. WESS.

474. 2. *Ἐξέπεμψαν εἰς τὴν Κόρινθον*] Vide inferius L. XII. 8. WESS.

A N N O T A T I O N E S

I N

LIBRUM DUODECIMUM.

475. 9. *Θουρίων*] *᾽Οθουρίων* Co. Reg. 1. Vat. Non male si *ἡ Θουρίων νομοθ.* scribas. WESS. Qui ad v. 11. aberravit.

475. 22. *Στρατεύσαντες ἐπὶ Πικνοῦς*] *Picenos* interpretissimus, in Addend. *Πικνοῦς* refingens. Cogitasset Picenum Syracensis longissime fuisse disparatum, et nihil uspiam de hoc bello Diodorum memorasse, et vitio demersam esse vocem animadvertisset. Lib. XII. 29., ubi hoc de bello, *Τρωαζίου* fortasse prave, ut, eō cum devenerimus, quaeremus. WESS.

475. 28. *Πρὸς Κορυθαίους*] *Κορυθαίους* veteres nuntentur apud Spanhem. ad Callim. H. Del. v. 156. Vetustae schedae variant, ut Eustath. in Dionys. Perieg. v. 494. docet, multoque uberius Illust. Ang. Maria Quirinus in Primord. Corcyr. c. 2. WESS.

476. 37. *Σπ. Μάλιος*] Antistat vulgato, etsi corruptum: propius enim abest a *Sp. Melio*, de quo L. XII. 37. WESS.

476. 47. *Θυρεὸς κατώκησαν*] Vide L. XII. 44. WESS.

476. 60. *Ἀπὸ Ἀθηναίων*] Prave scripti quidam libri *Θηβαίων*, sed frequentī, ut supra monuimus, errore. In Polyaeo de Stratag. II. 1. legitur, *Ἀγγελίλαος ἐν Κορινεῖα Ἀθηναίους ἐνίκησεν*, peccato contrario. Scripserat *Θηβαίους*, ut ex Plutarchi Agesil. p. 606. notum, idque firmatur eo Cod., quem usurpavit P. Fermat in Epist. post Diophantum Alexandr. p. 43. WESS.

476. 80. *Ἐκπτώσις Ἀγρίων*] Ita scripsit, quod et conjectura adsecutus erat Rhodomannus. Certa res est ex L. XII. 73. WESS.

477. 89. *Καὶ Καλχηδονίων*] *Χαλχηδόνιοι* L. XII. 82. Hoc, quod restitui, Carthaginiensibus expulsis, numerum veterum librorumque auctoritate satis est munitum. Vide Ill. Spanhemium Orb. Romani p. 460. et Dissert. II. de Usu et Praest. Num. p. 117. WESS.

478. 3. *Οὔτε γὰρ τῶν νομιζομένων* etc.] Vera animadversio et usu rerum comprobata. Non dissimile Menandri:

*Ὁ Παρμένιον, οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν τὸ βίω
Φερόμενον ὡσπερ δένδρον ἐκ ῥίζης μίας
Ἄλλ' ἐγγὺς ἀγαθοῦ παραπέφυκε καὶ κακῶν,
Ἐξ τοῦ κακοῦ τ' ἤγειρεν ἀγαθὸν ἢ φέσις.*

Vertit Illust. Grotius:

*O Parmeno, nullum vita in humana bonum est,
Quasi arbor radice una ramos erigens:
Sed mala propinqua sunt bonis atque adsita:
Natura ex ipsis bona quin progenerat malis.*

Quibus gemina si requiras alia, adi Io. Stobaei Florileg. Tit. cv. WESS.

478. 14. *Τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ*] Propter hiatum concurrentium vocalium, quem ubique religiose vitat Diodorus, praefero lectionem marginis *τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν*. RHOD.

478. 25. *Αἱ τε τέχναι διὰ τὴν εὐνοίαν* etc.] Nunquam profecto illustrior Graeciae gloria fuit, sive res gestas, seu artes, disciplinas atque opes spectes. Provenerunt eo tempore excellentissima ingenia. *Una, neque multorum annorum spatio divisa, aetas, per divini spiritus viros, Aeschylam, Sophoclem, Euripidem, illustravit Tragoedias: una priscam et veterem sub Cratino, Aristophane et Eupolide Comoediam, ac novam Comicam Menandrus, aequalesque eius aetatis magis quam operis, Philemon ac Diphilus, et invenere intra paucissimos annos, neque imitanda reliquere. Philosophorum quoque ingenia, Socratico ore defluentia, omnium, quos paullo ante enumeravimus, quanto post Platonis Aristotelisque mortem florere spatio? Quid ante Isocratem, quid post eius auditores eorumque discipulos clarum in Oratoribus fait? adeo quidem artati angustiis temporum, ut nemo memoria dignus, alter ab altero videri nequiverint.* Sic Velleius Patereulus L. 16. De praeclaris artificibus, qui eodem se tempore ac patriam illustrarunt, Plinius L. XXXIV. Hist. Nat. c. 8. WESS.

479. 30. *Ῥήτορες δὲ Περικλῆς*] Vide infra c. 40. WESS.

479. 52. *Ἐπὶ Κέπρον ποιησάμενοι*] Deest τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, ut modo et princip. L. IV. et L. XV. 1. WESS.

479. 57. *Α. Κοῖντιον Κικινιάτον*] L. Quinctium Cincinnatum, non consulem, sed dictatorem fuisse, produnt Dionysius, Livius et Val. Maximus, Fabium autem Vibulanum in Minucii (quem dictator, ut se magistratu abdicaret, quod castra eius hostes obsederant, eiegit) locum suffectum, Livius ostendit. Desiderantur autem sequentis anni Coss. apud Diodorum, Q. Minucius et M. Horatius Pulvillus. RHOD. Longe haec distant a reliquorum Fastis, qui consules L. Quinctium Cincinnatum et M. Fabium Vibulanum ignorant. Nec sufficit, ut L. Quinctium dictatorem consulis

sedem occupasse Diodori imprudentia arbitreris. Functus enim in supremo eo magistratu est superiore anno, quo Minucium ob res ad Algidum male gestas consulatu se abdicare iussit. Missus tum Minucio successor Fabius Quintus in Algidum est apud Livium III. 29. Sed in consul suffectus non fuit. Livius quidem certe, nec quisquam alius, quod sciam, id nusquam tradit. Habuit ergo auctor Fastos alios, a Capitolino marmore, Livio et Dionysio multum, hoc quidem anno, discrepantes. WESS. Conf. Borghesii *Nuovi frammenti dei fasti consolari* p. I. p. 25.

479. 61. *Προσωπίτιδι νῆσω*] Vide not. in L. XI. 77. WESS.

479. 70. *Ἐστρατήγοον*] Puto deesse hic tria verba, et ita scriptum reliquisse Diodorum, *Ἐστρατήγοον Ἀρτάβαζος καὶ Μεγάβητος. Ἀρτάβαζος μὲν* etc. STEPH. et RHOD. Praesentia earum vocum plane necessaria est. Addidi itaque, sed uncis inclusas. Librarii omiserant, coniectis in repetitum *Ἀρτάβαζος* vocabulum oculis, quae huic generi sollemnis errandi occasio. WESS.

479. 76. *Κίτιον μὲν καὶ Μαλιόν*] Prius oppidum cognitum satis est, non item alterum. Io. Meursius nullum illi patronum reperit L. I. Cypri suae c. 13., nisi Nostrum, qui et L. XIX. 79. *Στασίσιον τὸν τοῦ Μαλιέως* in Cypro regulum memorat. Sed debile id patrocinium: nam eundem *Στασίσιον τὸν βασιλέα τῶν Μαλιέων* paulo ante c. 62. vocarat, voce utrobique corrupta. *Μαριέων* verum esse, alias docebo. Hoc loco *Μάριον* oportuerat, quo nomine Cypri urbem Stephanus, deinceps *Ἀρσινόην* dictam referens, Scylax atque alii memorarunt. Vide quae dixi ad Hieroclis Synecdem. p. 707. WESS.

480. 86. *Συνῆσαν μάχην*] Thucydidem vide L. I. 112., qui rem paullo aliter exsequitur. WESS.

480. 95. *Μάρκον Οὐαλέριον Λαζτοῦζαν*] Praenomen Consul, ut decebat, instauravi. Cognomen illi *Maximo* in fragmentis est Capitolinis, nec spernendum tamen, quod auctor illi indidit, siquidem *Lactucinos* in *Valeria familia non puduisse appellari* testis est Plinius L. XIX. 4. Monuerunt id ipsum Sigonius, Panvinius, Pighius in Fastis ad ann. CCXCVII. WESS. V. Borghes. p. 58.

480. 3. *Ἐπελάμβανε μάλιστα*] Adverbium hic nihil agit. RHOD. Omnium excerpta librorum, quibus utor, quum vocem defendant, non elimino. Potest etiam concinniore quodam usu *μάλιστα* vim asseverandi, ut saepe, capessere, de qua eius potestate ad Luciani Iudic. Vocal. c. 4. eruditissimus T. Hemsterhusius. WESS.

481. 23. *Καλλίας ὁ Ἰππολίχων*] Familiam et genus copiosissimi hominis declararunt Iac. Palmer. Exercitat. p. 754., Io. Fr. Gronov. Observat. L. IV. 7. et Iac. Perizon. in Aeliani Var. Hist. L. XIV. 16. Tempus legationis, quam pacis sancienda caussa obiit, hoc anno prius erit, si post praelium ad Eurymedontem pax Persas inter et Athenienses coaluerit, quemadmodum clarissime

significant Lycurgus in Leocrat. p. 157., Plut. Cimon. p. 487. A., Aristides Panathen. p. 267. et Suidas in *Κλυων*. Qui locupletes quum sint auctores, haud sane mirandum est, viros egregios, H. Dodwellum Annal. Thucyd. p. 67. et 99. et Barbeyracium Histor. Foeder. P. I. p. 99. partes Diodori deserere, atque illis album calculum adponere. Mihi quidem consilium non est, gravissimis scriptoribus obloqui, nec desperata tamen prorsus Diodori caussa videtur. Namque Callisthenes diserte negat, mox a praelio ad Eurymedontem foedere sancitum fuisse, ut Persae illis se finibus, de quibus auctor, continerent: metu dumtaxat percussos, claudibusque fractos longius a Graecia sese sciunxisse, potuisseque adeo Periclem et Ephialtem ultra Chelidonias classe provehi, nulla barbarica conspecta navi. Obmoveret, fateor, Plutarchus Cimon. p. 487. C. exemplum foederis, quod Psephismatum collectioni inseruerit Craterus, nihil tamen addens, quo potissimum tempore id Athenienses inter et Persas coaluerit. Adde hoc amplius, nihil amicum ante hunc annum Atheniensibus fuisse cum Persis. Cimon enim statim a parta ad Eurymedontem victoria in eos, Thraciae Chersonesum insidentes, duxit. Non multis post annis Aegyptii, Inaro duce desciscunt, Atheniensiumque implorant auxilium, qui, tametsi conditionibus foederis nominatim insertum esset, *μη στρατεύειν Ἀθηναίους εἰς τὴν χώραν, ἧς ὁ βασιλεὺς ἔρχει*, confestim valida cum classe advolant, ipsosque Persas oppugnant. Quin ipso hoc tempore, Thucydide teste L. I. 112. Cimon sexaginta naves auxilio misit Amyrtaeo, qui in paludibus Aegypti, Persarum inimicus, debebat. Quae quidem aut foedus post pugnam ad Eurymedontem non fuisse pactum aut certe ab Atheniensibus perfide neglectum persuadent: fractum vero qui tradiderit, neminem novi. Unde ego suspicari malim, foedus reapse inter Athenienses et Persas ante hunc annum non fuisse, sed hos, quod Callisthenes memoriae prodidit, sponte sua post cladem ad Eurymedontem missas fecisse Graeci nominis in Asia civitates, raroque navigasse inter Chelidonias et Cyaneas, quod mare illud, Graecis longe superioribus, tutum non haberent. Quod autem pacem sociatam Lycurgus, Plutarchus, et reliqui scriptorum post victoriam ad Eurymedontem referunt, illi rei occasio fuisse videtur ex metu Persarum, intra eos se fines constringentium. Atque hoc si probes, in concordiam uterunque redibunt scriptores, frontibus alioqui adversis pugnantes. WESS. Non mirum diversa tradi ab scriptoribus de foedere quod nunquam inquit est. Id quod optime ostendit Dahlmannus in Quaestionibus historicis vol. I. p. I.

481. 28. *Κατωτέρω τριῶν ἡμερῶν ὄδον*] Multimodis spatium hoc describitur ab illis, qui celeberrimae pacis meminerunt. Demosthenes *περὶ Παράρησεβ.* p. 258. *ἵππον μὲν δρόμον ἡμέρας πέντε μὴ καταβαίνειν ἐπὶ τὴν θάλατταν βασιλέα.* Hunc aemulatur Himerius in Photii Biblioth. p. 1110. *ἵππον μὲν δρόμον ἡμέ-*

ρας θαλάττης ἀγέειν ἄνω. Aemulator et Aristides Panath. p. 294. ἀλλ' αὐτῆς, φησὶ, ἔπιον δρόμον ἡμέρας τῆς θαλάττης ἀποσρήσεις. Itaque male ἡμέρας vocabulum abest ex Himerii Cod. Uffenbachiano, quem Io. Henr. Maius recenset Uffenbach. Biblioth. p. 627., nec recte mutatur in ἡμετέρας ab eruditissimo Kuhnio in verbis Aristidis ad Pausan. I. 8. Abit ab hac formula Isocrates Panath. p. 359. οὐκ ἔστιν αὐτοῖς οὔτε ἐντὸς Ἄλφειου ποταμοῦ περὶ καταβαίνειν, quibus gemina in Areopagitica extrema. Id vero Plutarchus Cim. p. 491. C. spatium amplitudine stadiorum trecentorum, Aristides Panathen. p. 267. stadiis quingentis metitur, si tamen numeri utrobique vitio careant, de quo dubito. Potest vir expeditus diurno itinere commode absolvere stadia centum septuaginta: Noster autem trium dierum spatio cum Persas a mari seiungat, opinor in Plutarchi numeris peccatum esse, idque ope Aristidis eluendum. WESS.

481. 29. Ἐντὸς Φάσιδος] Scribe Φασηλίδος, quae urbs est Pamphyliae, teste Stephano. RHOD. Ἐντὸς Φασηλίδος] Scripti Codd. hoc postulant, resque ipsa. Phasis fluvius nihil ad hunc locum, sicuti res ipsa clamat, et Isocrates Panegy. p. 93. et Panathen. p. 360. Natum scribendi compendio vitium videtur, quod et occupavit haec Lycurgi in Leocrat. p. 157. μικρῶ μὲν πλοῖῳ μὴ πλεῖν ἐντὸς Κρανέων καὶ Φάσιδος. Phaselis Pamphyliae urbs erat prope montem Climacem apud Strabon. L. XIV. p. 982. Illi alto in mari obiacent tres insulae Chelidoneae, mare Pamphylum et Lycium distinguentes, teste Luciano in Navig. c. 8. Unde scriptorum alii, Demosthenes, Aristides, Himerius et Plutarchus pactum fuisse aiunt, ἐντὸς Χελιδονέων καὶ Κρανέων πλοῖῳ μακρῶ μὴ πλεῖν. quarum Chelidoneae meridiem versus, Cyanaeae ad septemtrionem Persis navigandi fines erant, ut bene Aristides Panath. p. 267. WESS.

481. 36. Νόσω τελευτῆσαι] Non deerant, qui ex vulnere, quod cum barbaris confligens acceperat, mortuum referabant apud Plutarch. Cim. p. 491. A. Nostro adstipulatur Schol. Thucydidis I. 112. atque ipse Plutarchus. WESS.

481. 39. Ρομίλιον] Vide Harduin. in Plinii L. VII. 28. WESS.

481. 40. Κιζόριον] Forte Κικυρόριον scripsit: ad Graecam tamen inflexisse vocem, ut solet, videtur. RHOD.

481. 42. Κρίτων Ἰμεραῖος] Habet hunc victorem Dionysius Ant. Rom. princ. L. XI. Bellum cum Megarensibus geri coeptum est, cum Pericles in Euboea ageret, ut eam in ordinem coegeret, Thucydide teste L. I. 114. WESS.

481. 53. Ἀστέριον Φοντινίον] Rectius Ἀστέριον. Φοντινίος autem posuit pro Φοντινάλιος, ut sit Fontinalis Romanum. RHOD. Mire discrepant auctores in gentili consulis nomine, ad copiose Sigonius, Gebhardus, Dukerus et Drakenborchius ad Livii

L. III. 31. ostendunt. Nostri Ἀστέριος, si lapsum scribentis tollas, Aterium requirit, quod et verum. Nota enim gens Romana Ateria est, cuius nomen multimodis corrumpi potuit Latinis in libris, in Graecis difficilium. Vide tamen et Pighium in Annal. ad ann. cccxcix. WESS. Aternius cum fastis Capit. Borghes. p. 73.

481. 59. Καθ' ἦν Τολμίδης μὲν μαχόμενος ἀγγρέθη] Thebani ductu et auspiciis Spartonis Tolmidem atque Athenienses fuderunt, teste Plutarcho Agesil. p. 606. A., qui quoque eladis eius meminit in Periel. p. 163. B., sicuti et Pausanias L. I. 27. p. 65. et his prior Thucyd. I. 112. WESS.

482. 67. Σέξτον Κοῖντιον] Κοῖντιον muta in Κοῖντιλιον. At Σέξτον pronomen deest, ut in altero Cos. praenomen atque nomen simul, nempe Ποῖντιλιον Ὀράτιον. RHOD. In Rhodomanni nota quaedam luxata sunt. Voluit, credo, Sexto Quinctilio cognomen deesse, sicuti praenomen et nomen Tergemino: quem Ποῖντιλιον Ὀράτιον adpellans, consentit quidem cum Dionysio L. X. Rom. Antiq. p. 676., at abit a Livio III. 32., cui Curvatus, uti in versione. Pro Horatio pugnat Pighius Fastor. L. II. p. 136., Panvinius pro Curvatio ad ann. cccci.; mihi res dubia est. Tergeminius gentis utriusque est cognomen. WESS. V. Borghes. p. 79. s.

482. 69. Περὶ Χαϊρώνειαν ἤτιον] Suspicio scriptum olim fuisse περὶ Κορώνειαν. Ad eam enim urbem, quod modo memoravit, infelici praelio victi Athenienses discesserunt. Simili librarium peccato in Isocratis Orat. de Big. p. 521. de patre Alcibiadis, ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ μαχόμενος ἐν Χαϊρώνειᾳ τοῖς πολέμοις ἀπέθανε. Atqui Clinias strenue pugnans ad Coronaeam occubuit, sicuti ad Hierocl. Synecdem. p. 644. ostendi. Fuit ergo et ibi ἐν Κορωνείᾳ, quemadmodum in Thucydide I. 112. Nam quod Palmerius Exercit. p. 46. ἐν Κορωνείᾳ τῆς melius Thucydidem fuisse dicturum affirmat, id nullius esse momenti vere monuit Cel. Duker. Quid enim obvium magis hac structura? Ἡ ἐν Φιλίπποις νίκη Straboni L. XIV. p. 991. D., quae ad Philippos parta. Τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον in Epist. personati Themistoclis II. p. 9. praelium ad Plataeas. Verum hoc de genere alias fortasse uberius. WESS.

482. 73. Τὴν μὲν πόλιν τῶν Ἑσθιαίων ἐλὼν] Videatur Plutarchus in Periel. p. 164. E. Tempus subactae Euboeae firmat egregie Pausan., cum de triginta annorum inter Spartanos et Athenienses induciis L. V. 23. πάντας ἐποίησαντο, inquit, Ἀθηναῖοι παρασπληόμενοι τὸ δεύτερον Εὐβοίαν, ἔτι τρίτῳ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἣν Κρίτων Ἰμεραῖος ἐνίκη στάδιον. Idem enim annus est, modo suppleas Ὀλυμπιάδος τρίτης πρὸς ταῖς ὀδοήζοντα. quae mihi necessaria videntur, quod alioqui dubia temporis sit notatio. Namque ter Crison et hac LXXIII. et duabus sequentibus Olympiadibus victor abiit. WESS.

482. 77. Καλλίου καὶ Χάρητος συνθεμένων] Missi decem Laedaemona legati sunt, quorum princeps Andocides oratoris avus,

ni fallit Aeschines *περὶ Παράφρ.* p. 51. Sed fallit omnino. Nam Andocides Orat. de Pac. p. 24., quem Aeschines exscripsit, avum suum e decem illis fuisse, non legationis principem, perhibet. Vidit et hanc Aeschinis inconsiderantiam Cl. Barbeyracius Hist. Foeder. P. I. p. 112. Formula induciarum, columnae insculpta, durabat in Pausaniae usque aetatem Olympiae iuxta Iovis signum lib. V. 23. WESS.

482. 84. Ἀπέδειξαν αὐτῷ τὴν τῶν Κορινθίων πόλιν οἰκητήριον] Supra L. XI. 91. WESS.

482. 87. Κρίσιν τὴν Καλὴν Ἀκτὴν] Siciliae litus, Etruscorum orae obversum, sic adpellabant olim. Ἡ δὲ καλὴ αὐτὴ Ἀκτὴ καλεομένη ἔστι μὲν Σικελῶν, πρὸς δὲ Τυρσηνίην τετραμμένη τῆς Σικελίας, Herodotus VI. 22. Dein urbs, Ducetii auspiciis illic condita, eodem nomine fuit, et contracte Καλακτὴ, unde Latinorum *Calacta*, et oppidani *Καλακτινοὶ* inferius c. 29. WESS.

482. 90. Ἀρχωνίδης ὁ τῶν Ἑρβιταίων δυναστεύων] Cicero et Plinius *Herbitam* et *Herbitenses* adspirant, non item Graeci: nam in Ptolemaeo, cui Ἑρβίτα L. III. 4. scripti Codd. Palatin. et Coisl. ceteris consentiunt. Latinos sequitur Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. II. 8. Ceterum Archonides Herbitensium princeps memoratur et in rebus Dionysii L. XIV. 16., qui, si idem atque hic fuerit, vitam in ultimam senectutem prorogavit. WESS.

482. 96. Τῶν Σικελικῶν πόλεων] Σικελῶν πόλεων scribitur et a Coisl. infra c. 29., quod, etsi οἶμος Σαύθης, Ἑλλην στρατὸς, Θετταλὴ ἵππος, eiusque generis plura ignota non sint, haud sequor. Vide Io. Meursium in Lycophron. v. 496. et Th. Stanleium ad Aeschyli Prometh. v. 2. WESS.

482. 1. Ἀλλήλοισ] Ἀλλήλοισ Coisl. non male: enallage tamen generis Nostro frequentatur. WESS.

483. 12. Τοῦ τε Κράθιος καὶ τοῦ Συβάριος] Conf. L. XI. 89. WESS.

483. 19. Ἐχειν πολιτῶν τριάκοντα μυριάδας] Similia Strabo, sed distinctius: τοσοῦτον δ' ἐδύνατο διηγεῖσθαι ἢ πόλις αὐτὴ τὸ πλεον, ὡς τετάρων μὲν ἔθνων τῶν πλησίον ὑπῆρξε, πέντε δὲ καὶ εἴκοσι πόλεις ὑπερέβαινε ἔσχε, ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ δὲ ΜΥΡΙΑΣΙΝ ἀνδρῶν ἐπὶ Κροτωνιάτας ἐστράτευσεν, L. VI. p. 404. A. Porro quod succedit de Tely, eum Herodotus L. V. 44. Sybaritarum regem, Heraclides Ponticus eorundem tyrannum vocat in Athenaei L. XII. 4., id insuper significans, prius dominatione deiectum fuisse quam bellum ipsos inter et Crotoniatas arderet, adversantibus Herodoto et Diodoro. WESS.

483. 21. Φυγαδῆσαι τοὺς εὐπορωτάτους τῶν πολιτῶν] Sybaris Achaeorum et Troezeniorum erat colonia: Achaei cum numero evasisent superiores, Troezeniis oriundos civitate eiecerunt. Hinc, cum Crotoniatas exules prodere nollent, ortum bel-

lum. Aristoteles Polit. L. V. 3. Τροϊζηνίοις Ἀχαιοὶ συνήμισαν Σίβαρον εἶτα πλείους οἱ Ἀχαιοὶ γενόμενοι, ἐξέβαλον τοὺς Τροϊζηνίους. ὅθεν τὸ ἄγος συνέβη τοῖς Συβαρίταις. Hoc enim ad tempus ea Philosphi pertinere, quae continuo de Thuris subiungit, liquido declarant. WESS.

483. 26. Οἷς ἦν προσεταγμένον ἢ τοὺς φυνάδας] Videtur addi debere infinitivus εἰπεῖν, aut alius huiusmodi. Nisi quis eum non nimis dure subaudiri existimet. STEPH. et RHOD. Saepe utroque in sermone elegantiae est, ut subintelligant id verbum, non expriment. Noster L. XIV. 112. ἡμῶν κήρυκος συναελοῦδοῦντος, ὅτι τὸν ἄνδρα Διονύσιος τιμωροῦται. ubi, qui diceret, manifesto intelligendum relinquitur. Et in Excerpt. Valesii p. 381. ἐξαπέστειλε προσβεντὰς εἰς Ρώμην, μὴ περιδεῖν βουλεύει φίλον καὶ σύμμαχον κινδυνεύοντα, i. e. qui dicerent rogarentque, ne regem amicum etc. Plutarchus de Curios. p. 519. A. εἰς τὸ βῆμα καὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τοὺς λιμένας ὄψοντο, μὴ τι κινῶν; videlicet λέγοντες. Similis figura apud Livium L. XXXVIII. 1. Remissique ab eo nuncii principibus Argitheam, si popularium animos satis perspectos haberet, inpetrato ab Aetolis auxilio, in Athamaniam se venturum. Et Sallustium Jugurth. c. 109. Tum rex post diem decimum redire iubet, ac nihil etiam nunc decrevisse, sed illa die responsurum. Ubi Cortium vide et Io. Fr. Gronov. ad Senec. VII. de Benef. c. 30. et Io. Freinshem. in Curtii L. III. 4. WESS.

483. 29. Τοὺς Ἰταλιώτας ἐκδοῦναι] Doctissimi Rhodomannus in Addend. *ικέτας* loco Ἰταλιώτας rectius legi arbitratur: cui nisi adstipuleris, dicendum erit, Ἰταλιώτας hic adpellari exsules, quod Graeci origine Italiae urbem Sybarim incolerent. Itali enim αἱ ἀρχῆθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες. Ἰταλιῶται δὲ, ὅποσοι τῶν Ἑλλήνων ἐπέμικθον μετὰ ταῦτα, differentiam explicante Ammonio. Hinc et auctori L. XIV. 102. Thurini Ἰταλιῶται. Iunge Menagium in Diogen. II. 5. Tamen, ne quid dissimulem, cum Rhodomanno *ικέτας* malim; quod egregie opportunum, et saepius deinceps repetitur. WESS.

483. 34. Πυθαγόρου τοῦ φιλοσόφου συμβουλευσάντος] Iamblichus eadem de re, καὶ δοκιμάζοντος αὐτοῦ, μηδ' ἰσχυρῶς τοῖς βωμοῖς προσάγειν ἐκείνους, καὶ τοὺς ἰκέτας, sic optime refingunt Stanleius ad Aeschyli Eumen. v. 233. et Kusterus, ἀπὸ τῶν βωμῶν ἀποσπῶν, de Vita Pythagor. sect. 177. Hoc autem Diodori loco ad Pythagorae aetatem constituendam diligenter usus est Cel. Rich. Bentleius Dissert. de Phalar. Epist. p. 72. WESS.

483. 41. Ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἐξῆκε Ὀλύμπια νεκρικῶς] Citat haec Tzetzes Chil. II. 460. De victoriis, quas Milon Olympiae reportavit, Pausanias L. VI. p. 486. atque ex eo Schol. Aristophan. Ran. v. 55. WESS.

483. 44. Ὀλυμπιακοῖς] Ὀλυμπικοῖς Co. Vat., sed alterum probat auctor. WESS.

484. 46. Λεοντῆ καὶ ῥοπάλῳ] Vide ad L. I. 24. WESS.

484. 53. Θεσσαλοὶ συνόρισαν] Superius L. XI. 89. uni Thessalo urbis instaurationem acceptam retulit, minus commode: praeterca ἐξ ἑτῆ per sex annos conditam urbem novos sessores tenuisse; quod verius censeo. Excidit ibi, sicuti ostendimus, annus primus Olymp. LXXXII.; qui non animadversus defectus, ut annorum numeri minuerentur, effecisse videtur. Deleta ergo a Crotoniatis est Sybaris circiter annum tertium Olymp. LXVII. WESS.

484. 55. Ἐπ' ὑγορτος δ' Ἀθήνησι Καλλιμάχου] Plutarchus T. II. p. 835. D. duobus abhinc annis principio Olymp. LXXXIV. Archonte Athenis Praxitele urbem Atheniensium ope e ruinis resurrexisset, tumque eo Lysiam prosperasse affirmat: nec dissentit Dionysius T. II. p. 82., cum Lysiam eodem conuigrasse prodit διαδεχόμενον πρότερον ἔπει τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀπὸ XII. ἀπὸ bellum Peloponnesiacum. Id enim coepit ardere praetore apud Athenienses Pythodoro, sive anno primo Olymp. LXXXVII. Quare, ut hi cum Diodoro conspirent, fatendum est, aut statim Lysiam iter non fuisse ingressum, sed urbe paene instaurata, aut consilia rescindendae urbis agitari cum maxime fuisse coepta, legatosque Lacedaemonem et Athenas super ea re missos, qui demum Athenienses in operis societatem pellexerint. WESS.

484. 60. Οἱ δὲ] Δε supervacaneum est. WESS.

484. 63. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν οὐ προσέχον αὐτοῖς] Male ergo Eustathius in Dionys. v. 374. ὑστέρον μὲντοι χρόνον οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀποικίαν στείλαντες τὴν πόλιν συνόρισαν καὶ Θούριον μετῴκησαν. Athenienses, spe Italiae et Siciliae inflammatos, Pericles perpulit, ut colonos ad Sybarim instaurandam ablegarent. Missae ergo decem sunt naves totidemque coloniae duces, quorum princeps Lampon, cuius ea in re opera usus est Pericles, teste Plutarcho de Rep. Administr. p. 812. C., celebrioris tum famae vates. Suidas in Θουριόμινταις. ἐξέλειψαν δὲ εἰς κτίσιν τὴν αὐτοῦ Ἀθηναῖοι δέκα ἄνδρας, ὧν καὶ ΑΛΜΠΙΩΝ ἦν ὁ μάλιστα, ἐξηγητῆς ἐσόμενος τῆς κτίσεως τῆς πόλεως, quae ille exscripsit ex Schol. ad Aristoph. Nub. v. 331. et Aves v. 521. Aderat praeterca Hieron, qui τῆς ἀποικίας ἡγεμὼν Plutarcho in Nioia p. 526. B. Aderant alii, de quibus Cl. Io. Taylor ad Lysiae vitam p. 33. WESS.

484. 80. Ὠνόμισαν ἀπὸ τῆς κρήνης Θούριον] Strabo alii-que plures Θούριος. Cum Nostro conspirant Ptolemaeus, Mela, Schol. Theocriti et Stephanus. Vide Casaub. in Strabon. L. VI. p. 404. et Ph. Cluver. Ital. Antiq. IV. p. 1264. WESS.

485. 89. Στάσει μεγάλη περιέπεσον] Meminit seditionis Philosophus Polit. L. V. 3. καὶ ἐν Θουρίοις Σαβαδίται τοῖς συνοικίασιν πλεονεκτεῖν γὰρ ἀξιοῦντες, ὡς σφετέρας τῆς χώρας,

ἐξέπεσον. Nimirum Sybaritae advenas praese contemnentis, praecipua cum in rerum administratione, tum agrorum descriptione sibi sumebant: hinc rixae. Strabo eiusdem commemorat, sed parum accurate, L. VI. p. 404. WESS.

485. 93. Καὶ τὰς γυναικὰς ἐπιθύνει τοῖς θεοῖς etc.] Interpretis generaliore dictione defungitur. Ἐπιθύνει servat veteris significationis, qua θύνει thus adolere, manifesta vestigia. Dicit de illis solet, qui thus digitis primoribus correptum in aram invergunt. Noster Eumenem cum prodidisset admonuisse duces et conmilitiones ἐπιθύνει ἡμέρας πάντας Alexandro, quid sit continuo explicat L. XVIII. 6. καὶ κειμένης ἐσχάρας ἐχούσης πῖθον, ἐπιθύνει ἐκ κιβωτίου χρυσοῦ πάντες οἱ ἡγεμόνες τὸν τε λιβανωτὸν καὶ τῶν ἄλλων εὐωδῶν τὰ πολυτελέστατα, positoque foculo, igne repleto, ex aurea acerra depromptum thus et reliqua magni pretii aromata duces in eo adolent. Hinc vero liquet nefarium consilium Antiochi, qui patria Iudaeorum deserta religione, τεκμήριον ἐμπαροῦν οἰόμενος τὸ ΕΠΙΘΥΝΕΙΝ, ὡς περ νόμος ἐστὶ τοῖς Ἕλλησιν, ἐκέλευε καὶ τοὺς ἄλλους ταυτὸ ποιεῖν ἀναγκάσειν φανεροῦς γὰρ γενήσεσθαι τῷ μὴ θέλειν τοὺς ἐπιβεβουλευκότας apud Ioseph. Bel. Iud. L. VII. 3. 3. Volebat, ut Antiocheni Iudaei, quemadmodum ipse, thus primis digitis ex acerra decerptum arae iniicere adigerentur; idque si recusarent, manifesto ut tenerentur. Immolationis, quam viri docti obtrudunt, nulla illis ratio. Praeclare Porphyrius L. II. A. A. c. 58. καὶ αὐτὸ τὸ θύνει τοῦ θυμῶν εἶχετο, καὶ τοῦ νῦν παρ' ἡμῶν λεγόμενον ΕΠΙΘΥΝΕΙΝ. WESS.

485. 1. Καὶ κρείττονες σχεδὸν ὄντες] Nos marginis lectioni subscribimus. Quid enim hic σχεδὸν post κρείττονες agit? RHOD.

485. 15. Ἄλλων γενῶν] Malim ἄλλογενῶν, quam ἄλλων γενῶν. STEPH.

485. 16. Τὸν ἄριστον τὸν ἐν παιδείᾳ θανατοῦμενον] Non dubito quin legendum sit ἄριστον τῶν ἐν παιδείᾳ θανατοῦμενων. STEPH. et RHOD. Accedo viris doctissimis. Id Diodoro largiri non possum, Charondam fuisse Thurinum civem, legesque Thuriis scripsisse. Adpellant eum quidem Thurium, Θούριον, Valer. Max. L. VI. 5. et Themistius Orat. II. p. 31. B., sed cum Nostro errantes. Domo Catanæum Philosophus Polit. L. II. 10., Heraclides de Polit. Iamblichus Vit. Pyth. sect. 33. 104. etc. atque alii perhibent. Addit Iamblichus Pythagorae aequalem et discipulum fuisse, qui cum ante hos sexaginta quatuor annos in Italia floruerit, fieri vix potuit, ut Charondas inter vivos duraret, quum Thuriis instaurarentur. Prodidit hoc amplius Heraclides dicto loco, Rheginos, apud quos optimatum partes valuerint, Charondae legibus fuisse usos: mutasse dein reipublicae formam Anaxilam, civitate tyrannide oppressa. Atqui Anaxilas post octodecim annorum dominationem fatis concessit anno primo Olymp. LXXXVI., sicuti vidimus L.

XI. 48. , prior ergo Charondas est Olymp. LXXI. Dices Sybaritis, quod Iamblichus innuit, leges dictasse: at eius civitatis, Pythagorae aetate, adeo profligati et perditii erant mores, ut leges, cuiusmodi Charondae, ferre non potuissent videretur. Et veri id tamen similis foret, modo ea in re veteres consentirent. Vide vero quid Aristoteles memoret: *Χαριώνδας ὁ Καταναῖος τοῖς αὐτοῦ πολιταῖς καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς Χαλκιδικαῖς πόλεσι, ταῖς περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν (νομοθέτης ἐγένετο)* L. II. Polit. c. 10. Iam Chalcidicae civitates per Siciliam *Zancle, Naxos, Leontini, Catana, Euboea, Mylas, Himera, Callipolis* erant. In Italia *Rhegium*, teste Scymno Chio. A qua origine et Sybaris et Thurii multum aberant. Ergo ex Philosophi opinione ne Sybaritarum quidem legislator Charondas fuit. Dici potest, quod in opinionem venit eruditissimo Bentleio, Thurinos, urbe instaurata, Charondae leges, iam olim latas, adscivisse suae reipublicae in usum, quod seriore aetate a Mazacenis in Cappadocia factum fuisse ex Strabone L. XII. p. 813. novimus. Hinc sumtam occasionem Charondam *Thurinum*, etsi perinconmode, appellandi. Vide virum doctissimum, uberior haec declarantem, Dissert. de Phalarid. Epist. p. 364. WESS.

485. 19. *Πολλὰ δὲ καὶ ἴδια παρεπινοησάμενος*] Id vero negat Philosophus L. II. Polit. c. 10. *Χαριώνδας δ' ἴδιον μὲν οὐδὲν ἔστι, πλὴν αἱ δίκαι τῶν ψευδομαρτυριῶν. πρότερος γὰρ ἐποίησε τὴν ἐπίσκηψιν.* Sic recte corrigit Bentleius. Sententia est: Charondam nihil proprium et praecipuum in legibus habere, praeter caussas de falsis testimoniis. Primum eum introduxisse τὴν ἐπίσκηψιν sive actionem falsi testimonii. Atqui in legibus, quae continuo consequuntur, multa insunt singularia: unde conficias, longe alio legum Charondae exemplo Philosophum fuisse usum. Ad haec, ait Aristoteles τὴν ἐπίσκηψιν esse Charondae proprium quoddam inventum, quae Athenis Lysiae, qui, quamquam iuvenis admodum, socius fuit instaurandorum Thuriorum, aetate et ante iam nota erat; sequitur proinde Charondam principio Thuriorum esse priorem: quae et conclusio est R. Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. p. 369. WESS.

485. 23. *Μητροῦν ἐπαγομένους*] Vide Maussac. ad Plutarch. de Flumin. c. 3. Sollemnia sunt verba ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, ἐπιγαμῶν de patribus, qui liberis suis novercam imponant. Max vetus poeta c. 14.

Ὁ παιστὴν αὐτοῦ μητροῦν ἐπεισάγειν.
Heliodorus Aethiop. I. p. 16. καὶ τοῖς οἴκοις ἐπεισάγει γύναιον ἀσκειῶν. Euripides Alcest. v. 305.

Καὶ μὴ πηγῆς τοῖσδε μητροῦν τέχναις.
Plut. T. II. p. 480. D. Πισιστορατος ἐπιγαμῶν ἐν ἡλικίᾳ αἴσι τοῖς νόμοις. Porro legis Charondae verba ad hunc modum exhibet Io. Stobaeus Serm. XLIII. p. 291. ὁ μητροῦν ἐπιγαμῶν μὴ εὐδοξέτω, ἀλλ' ὀνειδέσθω, ὥσπερ αἴτιος ὢν οὐκ αἰσθασίας. WESS.

486. 32. *Ὅπως ἐν πᾶσι τοῖς πολιταῖς γίνονται*] Liechat propterea hoc hominum genus conviciis incessere et tanquam in comœdia traducere, quod alioqui legibus vetitum erat. Plutarchus de Curiosit. p. 519. B. *κομωδεῖσθαι γὰρ ἐκόλλασε*, Thuriorum legislator, τοῖς πολιταῖς, πλὴν μίσητος καὶ πολυπραγμοσύνης. Nimirum id legumlator praeter cetera civium animis ingenerare adnixus erat, ut singuli amarent τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀληθές, odissent autem τὸ ἀσχηρὸν καὶ τὸ ψεῦδος apud Stobens. p. 289. WESS.

486. 45. *Καθάπερ κοιμικὴν νόσον, ἐπινοεῖσθαι*] Eadem S. Paulli 2. ad Timoth. II. 17. translatio: καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γὰρ ἡρμηναια νοσήν ἔχει. Et Iudaeorum in A. A. III. 17., Philonisque Iud. de Insid. a Deter. Potiori Struct. p. 175. D. *εἴ τις ἐπινοεμένη κακία μὴ γίνεται τῆς ἐν σώματι ἐρπινώδους ἀδελφῆ νόσου.* Egregie vero ad mentem legislatoris huius Aeschylus VII. C. Theb. v. 605.

Ἐν παντὶ πράξει δ' ἔσθ' ὀμίλις κακῆς

Κάκων οὐδὲν, καρπὸς οὐ κομιστέος.

Ἄτης ἄσχηρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.

Iunge, quae de Philippo L. XVI. 55. prodita leguntur. WESS.

486. 55. *Καὶ ἕτερον νόμον ἐπὶ τοῦτον κρείττονα*] Sive illud ἀπὸ referas ad ἕτερον seu ad κρείττονα, orationis elegantiam turbabit. Equidem ne adesset mallet. WESS.

486. 58. *Χορηγούσης τῆς πόλεως τοὺς μισθοὺς*] Vide Is. Casaubon. in Strabon. L. IV. p. 273. Charondae hoc institutum labentibus annis Romani alitque sunt imitati, professoribus et magistris publicum salarium constituentibus. WESS.

486. 65. *Ψήφους*] *Suffragia* interpret. Tu, si malis, λογισμοὺς et computandi usum intellige. Mox ante τὰλλα desiderari copulam pulcre vidit Rhodomannus. WESS.

487. 69. *Οἱ δὲ μακρὰν τοῖς τέποις διεστῶτες*] Palamedes in cognomine Euripidis Fab. apud Stob. Serm. LXXIX. p. 469.

Ἐξέδρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι,

Ὅσ' οἱ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακῶς

Τάκτ' καὶ οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς.

A quibus non abit Aeschyli Prometheus, pulcerrimum literarum inventum sibi vindicans v. 459.

Ἐξέδρον αὐτοῖς γραμμάτων τε συνθέσεις

Μνήμην θ' ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάτων.

Mitto alia; longum enim facerem, si, quae in laudem literarum congesta saepe sunt, coacervarem. WESS.

487. 84. *Δημοσίῳ μισθῷ τοὺς νοσοῦντας* etc.] Confer superius L. I. 82. WESS.

487. 94. — 96. Euripidis ex Phoenice versus notissimi, quos afferunt praeter Demosthenem p. 417. s. R., ab Reinesio indicatum, Aeschines e. Tim. p. 21. St., Hermogenes progymn. in Bibliothek der alten Litt. u. Kunst VIII. 13.

487. 98. Τὸν νομοθέτην φασὶ Χαριώνδαν] Avulsi haec a superioribus, et versus, ut sunt, esse iussi. Tantum ταῦτα in ταντὶ, ne versus molulo noceret, converti, obsecutus Cl. Bentleio, qui primus omnium animadverterat, Diss. de Phal. Epist. p. 375. WESS.

487. 4. Εἰτ' ἐπέτυχες γὰρ φησι γήμας] Illust. Grotius in Excerpt. Trag. etc. p. 919. versum legit,

Εἰτ' ἐπέτυχες γὰρ τὸ πρότερον γήμας φησὶ
fortasse offensus τῷ φησὶ, quod ad Charondam pertinere adparet clarissime. Mox pro πείρας δευτέρας λαβεῖν lege cum eodem Bentleio πείραν δευτέρας, coniungis nimirum, ut L. I. 59. ἦτις πείραν ἀνδρῶς οὐκ εἴληθεν ἑτέρου, et similitum in secundas nuptias criminationum desiderio si tenearis, decurre ad Athen. L. XIII. p. 559. ubi eorum larga seges. WESS.

487. 10. Νόμῳ τεθαύμαζα] Haec phrasıs vitium sonat, et vox νόμῳ habet notam superscriptam. Forte scripserat νόμῳ τεθαύμαζα, in mente mea miratus sum. PALM. Retulit Illust. H. Grotius in Excerpt. Trag. etc. p. 769. hoc Philemonis fragmentum ad Fab., cui Νόμος titulus, distractaque adeo νόμῳ voce a sequentibus, legit: ΝΟΜΩ

— — Τεθαύμαζ' οὐκ ἐπεί

Πέπλευκεν, ἀλλ' εἰ δις πέπλευκε —

Io. Clericus, cum Grotius auctorem, unde haec sumserat, signare neglexisset, magni ducis vestigiis inhacrens, praescripto tamen titulo ΕΚ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, pari modo exhibet Philemon. Fragm. p. 316.; sine dubio ingeniose. Id solum perinconmodum, quod nemo quisquam veterum Fabulae Philemonis, cui ΝΟΜΟΣ inscriptus, meminerit. Diceres etiam nomen eius unde haec deprompta, fuisse ΝΑΥΤΛΛΑΟΜΕΝΟΙ, aut certe ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΝΑΥΤΛΛΑΟΜΕΝΟΙ. Hoc enim requirere videntur auctoris verba γράφοντος τοὺς πολλὰς ναυτιλλομένους, cum comœdiam scriberet, πολλὰς ναυτιλλομένους dictum. Cuius dramatis, factior enim, nulla mihi quidem alibi reperta memoria est: neque ea tamen iusta, ut spernatur, caussa habebitur. Quam enim paucae ex illis xc Philemonis Fabulis, quas a Suida scriptas reliquisse perhibetur, in veterum commentariis, memorantur, recensitae post Grotii operam a L. Kustero et Io. Alb. Fabricio? Hoc mihi vero si dederis, et postulat paene Diodorus, suspicabor venisse a Philemone:

— — Οὐ μοι τεθαύμαζ' οὐκ ἐπεί

Πέπλευκεν, ἀλλ' εἰ δις πέπλευκε. —

Sed suspicabor tantum. Qui enim meliora coniecerit, eum ego vatem perhibebo optimum. WESS.

488. 31. Ἐκρίνεταί τις ἐπίνοια τοῦ νομοθέτου] Egregia profecto et summi consilii plena. Solon, etsi non seiunxerit bonorum atque educationis curam, simili ex caussa agnatos a tutela

prohibuit, veritus, ne hereditatem, in cuius spe erant, capere quam exspectare mallent. Μηδ' ἐπιτροπέειν, εἰς δὲ ἡ οὐσία ἔρχεται, τῶν ὀρφανῶν τελευτησάντων apud Diogenem I. 56. Romanis placuit ut quo hereditas pervenit, eo et tutela rediret. Vide S. Petitem in L. L. Attic. L. VI. 7. et viros doctos ad Cail Instit. L. I. Tit. 7. WESS.

488. 45. Οὗτος προσέταξε τοὺς τοιοῦτους ἐν τῇ ἀγορᾷ] Non dissimile Aegyptiorum institutum vidimus L. I. 78. Charondas, ut plerique veterum, censebat: ἐπὶ πατρίδας ἀποθνήσκοντων σεμνότερον εἶναι ἢ γλιχόμενον τοῦ ζῆν ἐγκυκλιπεῖν αὐτὴν καὶ τὸ καλόν. Κοῦρετον γὰρ τεθνήσκει καλῶς ἢ ζῆν ἀσχερῶς καὶ ἐπανεπίστατος apud Stobaeum Floril. Tit. XLIII. p. 290. WESS. Plato I. 9. de leg. vocat eiusmodi poenam ἀμόρφους ἔδρας, ἢ στάσεις ἢ περιστάσεις εἰς τὰ ἱερά. REINES.

488. 57. Ἐκ παντὸς τρόπου πείθεσθαι τῷ νόμῳ] Maximorum scelerum instar erat καὶ ἀρχόντων καὶ νόμων ἀλιγωγία καὶ ἐκούσιος ἀτιμία δικαιοσύνης in eo Stobaei Sermone, quem signavi. Idque meritissimo: οἱ γὰρ νόμοι προβροῦν διὰ τοὺς ἀρχοντας ὥστε ὅστις ἀρχοντα ἔβρισεν, οὗτος ἐκ περιστοίας τοὺς νόμους καταπίτησεν, Iulianus imperator eleganter ait in Misopog. p. 342. B. Porro si haec auctoris accuratius inspicias et cum praefatione legum Zaleuci apud eundem Stobaeum p. 280. componas, non dubitabis inde sumta videri. Verba adscribam, ut quaerendi molestiam compendifacias: τῶν δὲ κειμένων νόμων ἐάν τις δοκῇ μὴ καλῶς κείσθαι, μετατίθεμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον μόνων δὲ πάντας πειθαρχεῖν. ἐπ' ἀνθρώπων ἠτιῶσθαι τοὺς κειμένους νόμους, οὐ καλὸν οὐδὲ συμφέρον' ὑπὸ δὲ νόμου βελτίους ἠτιῶμενον κατακρατεῖσθαι, καὶ καλὸν καὶ συμφέρον. WESS.

489. 63. Μάλιστα τοῦ τοιοῦτον τρόπον] Insece inter μάλιστα et τοῦ τοιοῦτον τρόπον praepositionem διὰ. STEPH. et RHOD.

489. 66. Ἐρησιολογίας] Ἐρησιολογίας Vat. εἰρησιολογίας Clar. Vide not. in L. I. 37. WESS.

489. 72. Παροδοξότατον νενομοθετημέναι] Rhodomannus inserendum τι censet, quod et necessarium erit, si νόμῳ vocabulum intelligi posse neges. Nec dissidet H. Stephanus, cuius haec sunt: Rectius legeretur παροδοξότατον τι, ut pag. seq. ἰδίον τι καὶ παροδοξόν, et in hac, statim post, ἰδίον τι καὶ παντελῶς ἐξηλλαγμένον ἐνομοθέτησε. WESS.

489. 78. Ἐνομοθέτησε] Non puto Diodorum post ὀρώντα αὐτὸν (tanquam post ὀρῶν αὐτὸς) subiunxisse ἐνομοθέτησε. Et quanvis interiecta sint quaedam verba, non video quomodo excusare possimus sermonem hunc, appellando eum ἀνακόλουθον. Quare νομοθέτησαι legendum censeo, etiamsi videam προσέταξε statim sequi, non προστάξει. STEPH. et RHOD. Non possum hac quidem in re a viris doctissimis dissentire. Id negligendum haud arbitror, Diodorum Charondae acceptam referre legem de colli-

eius funi inserendo, qui legum latarum aliquam meliore commutandam suaderet, ceteros vero, Demosthenem Orat. in Timocrat. p. 468. Locrensibus, et Locrensium legum auctori Zaleuco Io. Stobaeum Serm. XLII. p. 280., Polybium, parum tamen discrepantem, L. XII. 7. et Hieroclem in Stobaei Tit. XXXVIII. p. 229. contribuere constanter. Videri propterea Charondam aut cum Zaleuco confusum, quod sibi persuasit Cl. Io. Albertus Fabricius Bibl. Graec. L. II. c. 14. 3., aut Diodorum eiusmodi in legum exemplar incidisse, quod Charondam eius constitutionis auctorem perhiberet. Atque hoc mihi quidem vero similis accidit, quandoquidem et alia ex legibus, quae Zaleuco adscribebantur, Charondae largitus est, ut modo vidimus. WESS.

489. 85. Παροχρήμα θνήσκειν ὑπὸ τοῦ βροχίου] Eadem sententia horum Hieroclis loc. dicto, ὡς ἀκαρῆς οἴχοιτο πνιγίς. Neque enim gravis causa est, cur ἐκ χειρὸς, statim, confestim, cum Cel. Bentleio legas. Ἀκαρῆς, aut potius ἀκαρῆ, non aliud est. Alciphron L. III. Ep. 7. Θιὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐλάσσαστό με ἀκαρῆ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἴεναι. Synesius Epist. 4. p. 164. D. ἐλάθομεν ἐγχρημασάντες ἀκαρῆ πέτρα προβεβλημένη τῆς γῆς. Atque ad eum modum Basilius, si tamen is auctor Orat. de Structura hominum, T. I. p. 345. B., alitque a Spanhemio ad Plut. v. 244. Aristophan. advocati. WESS.

489. 91. Διὰ τινος ἀναγκαίως etc.] Videtur desiderari καὶ ante διὰ. STEPH. et RHOD.

489. 93. Ἐάν τις τινὸς ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ] Convenit legi divinae Exod. XXI. 24., quam Iosephus sic explicat Antiq. Iud. L. IV. 8. 35. ὁ πηρώσις πωσθένω τὰ ὅμοια, στερούμενος ὄψεω ἄλλον ἐστέρησε, πλην εἰ μήτε χροίματι λαβαῖν ἐθελήσῃεν ὁ πεπρωμένος: quo modo vix distabit a lege talionis XII. Tabularum: SI MEMBRUM, RUPIT, NI CUM, EO. PACIT. TALIO. ESTO., de qua A. Gellius Noct. Attic. L. XX. I. WESS.

489. 95. Τὸν μὲν ἀντεκκόψαι] Legendum puto ἀντεξέκοψε. STEPH. Hic ἀνανταπόδοτος est syntaxis, nisi malis ἀντεξέκοψε. RHOD. Si in partes virorum praestantissimorum concedas, habebit oratio nescio quid illepidi. Mihi vestigia scriptorum Codd. legenti, scriptum olim fuisse videtur τὸ μὲν ἀντεκκόψαι τὸν δρούσαντι, ἔλασαν ἐπέλαβε πρόστιμον. τῷ γλώσαντι etc. oculum facinoris auctori vicissim effodere, poenam censuit leviozem. In qua opinione magis inhaereo, quod ex iis, quae consequuntur, satis adpareat, non eruisse τὸν ἑτεροφθαλμὸν iniuriae et caecitatis auctori unum oculum, quippe arbitratum poenam fore minorem damno, quod sibi dederat. Hinc legem rogavit, ἐάν τις ἕνα ὄφθαλμὸν ἐκκόψῃ, ἄμφω ἀντεκκόψαι παρᾶσχειν, ἵνα τῆ ἰσῆ συμφορῆ ἀμφοτέροι χροῖται, apud Demosthen. Orat. in Timocrat. p. 468., qui quoque, etsi in paucis a Nostro dissentiens, confirmat, quod de oculo non eruto dixi. WESS.

490. 12. Ἀπολεῖν τὸν ἄνδρα] S. Marcus X. 12. καὶ εἰς γυνὴ ἀπολοῖση τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ γαμηθῆ ἄλλω, μοιχᾶται. De maritis, uxores res suas sibi habere iubentibus, frequentius id verbum in N. T. libris. Atticorum more atque usu ἀπολεῖν καὶ ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα, ἐβάλλει δὲ αὐτὴ τὴν γυναικα. Nec semper tamen, uti ad Luciani Solocicist. p. 757. Io. G. Graevius et ad Aristoph. Plut. v. 1033. L. Kusterus docuerunt. WESS.

490. 21. Τῆς δὲ γυναικὸς βουλευθείσης etc.] Enallage casuum est τῆς δὲ γυναικὸς βουλευθείσης νεωτέρω συνοισίῃσαι, πάλιν ἐγρημ, πρό ἡ γυνὴ βουληθείσαι. De Epicleis quam legem tulerit Solon Atheniensis in eius vita apud Platarchum invenies. RHOD. Καλυθείσης νεωτέρω συνοισίῃσαι] Dedi scriptis Codd. et orationis progressui, ut hoc suam in sedem reverteretur. WESS.

490. 24. Ὁ καὶ παρὰ Σόλωνι κείμενος] Vide Plut. Solon. p. 89. B. Isacum Orat. de Pyrrhi Hered. p. 45. WESS.

490. 27. Ἡ πεντακοσίαις ἐκτίσαι δραχμῆς] Inerat id legibus Solonis, quamquam caput hoc non omnes spectat ἐπιλήρους. Erant earum aliae in re lauta, quas genere proximi ambiebant; aliae θῆσσαι, et opibus defectae, quibus, ne negligenter, doctem ad quinque minas dare genere proximo iuncti debebant apud Demosthen. Orat. in Macartat. p. 607., cui S. Petitem iunge Comment. L. L. Attic. L. VI. p. 442. WESS.

490. 31. Κατέργεν ἐπὶ τὸν δῆμον] De his quid R. Bentley opinetur vide in Dissert. de Phalarid. Epist. p. 367. WESS.

490. 42. Ὑπερ τῆς τοῦ Χαρόνδου τελειότης etc.] Ecce iterum confusio. Eustathius in Homerum p. 83. Zaleuco, Locrensium legislatori, id contigisse affirmat. Facit tamen cum auctore Valer. Maximus L. VI. 5. extremo. WESS.

491. 51. Μὰ Δί, εἰπέν, ἀλλὰ etc.] Qui sermonem ἀνακόλουθον vitare volet, legat εἰπεν. STEPH. et RHOD.

491. 54. Αἰουλεῖ, τῷ Συρακουσίῳ νομοθέτῃ] De eo L. XIII. 33. WESS.

491. 61. Ἄνῆρ εὐγενής] Plerique recentiorum scriptorum Diodoro adstipulantur, virum illustrem et Pythagorae discipulum Zaleucum perhibentes, Iamblichus Vit. Pythagor. sect. 33. 104. 130. Porphyrius Vit. Pyth. p. 30. Seneca Epist. xc. Diogen. Laert. VIII. 16. Antiquiorum alii, uti Timaeus, Zaleucum istum negant ullum fuisse apud Ciceron. II. de LL. c. 6., alii, etsi hoc nomine Locris fuisse legislatorem concedant, obscurissime tamen natum adfirmant. Quos inter praeter ceteros nomen suum proficitur Aristoteles, in Schol. Pindari Olymp. Od. I. 17. professus, Zaleucum pastorem fuisse, et monitis Minervae leges suas acceptas retulisse: quod ipsum et de eo memoriae tradidit Plutarchus T. II. p. 543. A. Suidas insuper addit, servum ante fuisse: ἦν δὲ αὐτὸς πρότερον δοῦλος τε καὶ ποιμὴν in voc. Ζάλευκος. Iam Strabo auctor est, Locrensibus inter eos habitos, qui primi scriptis legibus

fuerint usi. *Πρώτοι δὲ νόμοις ἔγγραφοῖς χρῆσασθαι πεπιστευμένοι εἰσὶν.* lib. VI. p. 397. Itaque ante Draconem, qui circiter Olymp. xxxv. Atheniensibus leges scripsit, suas Zaleucus Locrensisibus dictavit. Atque hoc confirmatur ab Eusebio, cui Zaleucus aequalis est Olymp. xxix. Unde tandem consequitur liquido, Zaleucum Pythagora esse priorem, neque eius adeo fuisse discipulum. Idem et alia probant, quae summa dexteritate collecta vide in R. Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. p. 337. etc. WESS.

491. 69. *Καὶ ταῖς διανοίας ἐπισκοπεῖν*] Puto scripsisse Diodorum *ἐπισκοποῦντας*, non *ἐπισκοπεῖν*. Posito autem illo participio, sequetur apte infinitivus *κρίνειν*, sed ita ut ante eum distinguatur, non post. Apud Stobaeum legitur itidem per participium *ἀναβλέποντας*, sed tamen absque infinitivo ullo. Quoniam autem sunt et alia apud eum secus quam hic scripta, proferam huius loci totius scripturam ex ipso. Ita igitur in eius cap. 42. (quod est *de legibus et consuetudinibus*) legitur, *τοὺς κατοικοῦντας τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν πάντας πρώτον πεπεισθαι χρῆ καὶ νομίζειν θεοὺς εἶναι, καὶ ἀναβλέποντας ἐς οὐρανὸν καὶ τὸν κόσμον, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς διακόσμησιν καὶ τάξιν. οὐ γὰρ τύχης, οὐδ' ἀνθρώπων εἶναι δημιουργήματα. σέβασθαι δὲ τούτους καὶ τιμᾶν, ὡς αἰτίους ὄντας ἀπάντων ἡμῶν ἀγαθῶν τῶν κατὰ λόγον γιγνομένων. ἔκαστον οὖν εἶναι καὶ παρυσκευάζειν δεῖ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν πάντων τῶν κακῶν καθαρὰν. ὡς οὐ τιμᾶται θεὸς ἐπ' ἀνθρώπων φαῖλον, οὐδὲ θεραπεύεται δαπάναις, οὐδὲ τραγωδίαις τῶν ἀλισκομένων, καθάπερ μοχθηρὸς ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀρετῇ καὶ προσιδέσει τῶν καλῶν ἔργων καὶ δικαίων.* Sed hoc considerandum est, Diodorum satis habuisse sensum citare, non se ubique astringentem eius verbis: at Stobaeum ipsamet verba (sicut et aliorum auctorum solet) citavisse. STEPH. Pro *ἐπισκοπεῖν* citra dubitationem lego *ἐπισκοποῦντας*, quia post *τάξιν*, ubi comma facio, copulativa non habetur. Insignis profecto locus de cognitione Dei physica, eiusque cultu, et honesta vitae conformatione, quae ex internae sanctitatis fonte promanat. Vix *θεολογικώτερον τι* ab ullo Ethnicorum pronunciarum dixeris. RHOD.

491. 70. *Οὐδ' ἀνθρώπων*] *Οὐδὲ τέχνης* Reg. I. et vetus interp. Unde nasci suspicio posset, fuisse olim οὐδὲ τέχνης ἀνθρώπων, nisi obstarent Zaleuci apud Stobaeum Serm. XLII. p. 279. verba. WESS.

491. 80. *Ἄλλ' οὐτὼ τὴν ἔχθραν ἀναλαμβάνειν etc.*] Ajax Sophoclis in cognomine Fabula v. 689.

Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἄριστος ὅτι,

Ὅτι ἔχθρὸς ἦμην ἐς τοσοῦδ' ἔχθραντέος

Ὡς καὶ φίλων ἀδής. —

Hactenus bene et ad Zaleuci mentem. Quod subnectit non item:

— — *ἐς δὲ τὸν φίλον*

Τοσοῦθ' ἵπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι

Ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. —

Quonam enim modo quisquam amicus esse poterit, cui se putabit inimicum esse posse? Quare Scipio merito *negabat ullam vocem inimiciorem amicitiae potuisse reperiri, quam eius, qui dixisset, ita amare oportere, ut si aliquando esset osurus, apud Cicero-nem in Laelio c. 16.* WESS. *Πολιτικὸν ἀφαιρεῖν τῆς ἔχθρας τὸ αἰδίων* Solon apud Plut. Bias apud Laert. Odi tanquam amaturus. REINES.

491. 85. *Μὴ εἶναι ἀνθάδεις*] Io. Stobaeus Serm. XLII. p. 280. ex legum Zaleuci Praefatione: *ἄρχοντας δὲ μὴ εἶναι ἀνθάδεις, μηδὲ πρὸς ἐπήρειαν κολνεῖν, μηδὲ μεμνήσθαι κολνοντας φίλους ἢ ἔχθρας, ἀλλὰ τοῦ δικαίου.* quorum sententiam auctor brevius expressit. WESS.

491. 86. *Νομοθετήσας*] *Lego νομοθετήμασι.* Item *σοφῶς* pro *σαφῶς*. STEPH. et RHOD.

492. 92. *Μὴ πλεῖον ἀκολοθεῖν*] Vide not. ad L. I. 92. et Ios. Mercer. in Aristaeon. L. I. Epist. 7. Ceterum similia Syracusis in feminas legibus erant statuta, Phylarcho apud Athen. L. XII. 4. teste: *τὴν ἐλευθέραν μὴ ἐκπορευέσθαι ἥλιον δεδουκότος, εἰν μὴ μοιχευθῆσομένην. ἐκαλύετο δὲ καὶ ἡμέρας ἔξεναι ἄνευ τῶν γυναικονόμων ἀκολοθούσης ἀντὶ μῆος θεραπανίδος.* Credo Diocelem, Syracusanarum legum conditorem, ea omnia a Zaleuco et Locrensis constitutionibus mutua sumsisse; etsi non ignorem Alb. Rubenium L. I. Rei Vestiar. c. 10. Lacedaemone haec repetita suspicatum ob Clement. Alexandrin. Paedag. III. 11.; nam cetera si consideres, quae mox exscribam, a mea profecto opinione non recedes. WESS. Suidas aliter hanc legem recitat in *Ζάλευκος*. REINES.

492. 95. *Μηδὲ ἐσθῆτα παρυφασμένην*] *Vertantur intertextas auro vestes:* parum apte. *Παρυφή* limbus seu clavis potius est vesti adtextus. *Ἐσθῆς παρυφασμένη* aut *παρυφῆς* tunica est clavis distincta. Alb. Rubenium vide L. I. R. V. c. 2. Porro ex legibus Syracusanorum haec adfert Phylarchus: *τὸς γυναικῶν μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῶ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν, μηδ' ἐσθῆτας ἔχειν πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφᾶς, εἰν μὴ τις αὐτῶν συγχωρῆ ἑαῖρα εἶναι κοινή.* Quae eadem. WESS.

492. 97. *Μηδὲ ἱμάτιον ἰσομύλιον*] *Displicet vocabulum R. Bentleio, viro longe eruditissimo, tum quod ἰσομύλιον multiplex esse possit, ansamque praebuerit rixis. Disputari enim potuisse, an et quatenus vesti Milesiae conveniret; cuiusmodi contentiones sublatae forent prorsus, si ἱμάτιον Μιλήσιον Zaleucus vetuisset. Tum quoniam credibile non sit, Zaleuci aetate, in tanta commerciorum raritate, lanam et vestes Milesias in Italiam fuisse inportatas. Praesertim cum e vicinia Locrensis lanam Apulam et Tarentinam, quae utraque Milesia mollior habebatur, sumere potuerint. Audiamus Plinium L. VIII. H. N. cap. 48. Lana autem laudatissima Apula, et quae in Italia Graeci pecoris adpella-*

tar: alibi Italica. Tertium locum Milesias oves obtinent. Ubi Graecum pecus non aliud ac Tarentinum videri diserte Columella L. VII. R. R. c. 4. significat; cuius lana omnium censebatur optima, eodem c. 2. teste. Hinc et Ταραντίων, sive, ut in scriptis libris, Ταραντίων vestis mollissimae genus Athenaeo L. XIV. p. 622. B. vocitari. Itaque Zaleucum, dum legibus modum luxui Locrensium ponit, prohibitorum potius ἱματίων Ταραντίων aut ἱσοταραντίων fuisse, cuius copia haberi ex vicinia poterat, quam ἱσομυλησίον, viderique adeo ἱσομυλησίον vocabulum Zaleuco esse posterius, et a sophista quodam excogitatum, qui Diodoro et aliis inposuerit, Dissert. de Phalar. Epist. p. 351. A qua ego opinione non admodum dissentio, verum tamen ratus, huiusmodi legem Locris valuisse, quae luxum in omni vestium genere praecideret: colligo ex lege Syracusana, τὸν ἄνδρα μὴ καλλωπίεσθαι, μηδ' ἐσθῆτι περιέργῳ χρῆσθαι καὶ διαλλαττοῦσα, ἐὰν μὴ ὁμοιογῆ μοιχεύειν ἢ κίχιδος εἶναι ex Phylarcho apud Athen. L. XII. 4. In ea enim ἐσθῆς περιέργος respondet ἱματίῳ ἱσομυλησίῳ auctoris nostri, firmaturque magis, quod de Diocle opinatus supra sum. WESS. Vide eundem ad Herod. VI. 21. et Heyn. Opusc. Acad. II. p. 34.

492. 4. Κατὰ τὸν βίον ἀμφισβητούντων] Scribendum puto ἀμφισβητούμενων. STEPH. et RHOD.

492. 13. Περὶ τὸν Τράεντα ποταμῶν] Ad Truentum fluvium doctissimus interpres, perincomode. Id flumen Piceni erat, hinc ultra cc passuum millia remotum, ut bene Ph. Cluverius Ital. Antiq. L. IV. p. 1313. Traeis, nunc accolis Trianti, Sybaris et Crotonis agrum alluebat. Ad quem olim amnem fatali praelio Sybaritae a Crotoniatis fuerant caesi. Iamblichus Vit. Pythag. sect. 260. ἀσχροὶ εἶναι, Crotoniatarum verba sunt, τοὺς τριακονταμυριάδων περὶ τὸν Τράεντα ποταμῶν περιγενομένους etc. Sic enim vitiosum Τετραέντα vocabulum plaudente eruditorum cavea refinxit optime Rich. Bentleius Dissert. de Epist. Phalar. p. 72. Loquuntur enim Crotoniatae de nobili victoria, quam centum suorum millia de ccc Sybaritarum millibus, ut Noster c. 9. prodidit, reportaverant. WESS.

492. 14. Ὑπὸ Βρετίων] A Bruttis? Id mirum profecto, cum multis demum post annis circa Olymp. cvj. unam in gentem coaluerint Bruttii, id nomen, quod a Lucanis, quibus Βρετίοι iidem atque ἀποστάται, descivissent, sortiti, sicuti inferius L. XVI. 15. videbitur. Ergone voluit, Sybaritas ad Traentem amnem usque in Olymp. cvj. quietos consedissee? Id sane opportunum foret, ni verba χρόνον μὲν τινα διέμειναν brevius intervallum, quam lxxxvi annis amplius, requirerent. An itaque in Βρετίων vocabulo vitium est? An auctor sibi obloquitur ipse? An nomen Βρετίων Olymp. cvj. prius est? Posterius firmaret Aristophanis apud Stephanum in Βρέτιος versus, ni eius eraso

nomine Aristophonta substituerent viri docti. Equidem, si bene hic habet Βρετίων vox, Aristophanem in Stephano loco non deiecerem. Sed viderint perspicaciores. WESS. Opportunus est hic locus Mazoehio, qui Bruttium nomen Ol. cvj. longe antiquius facit, originemque eius ab Diodoro XVI. 15. aliisque traditam fabulis annumerat, ad tab. Heracl. p. 539. Conf. Niebuhr. Hist. Rom. vol. I. p. 98. ed. sec.

492. 25. Πόπλιος Κλώδιος Ἐγγιλλανός etc.] Hic corrupta Decemvirum nomina ex Livio, Dionysio et doctissimis Caroli Sigonii commentariis in Fastos consulum restituenda veniunt. Pro Μινούκιος, Γενούκιος, pro Γάιος Σουλπίκιος, Σέβκιος, pro Ρομύλιος, Τίτος Ρομύλιος. Inter Σπόκιος et Ποστούμιος nulla distinctio esse debet. Pro Καλβίνιος pone Ἄβλος Μάνλιος. Caeterisque addatur Πόπλιος Ὀράκιος. RHOD. Πόπλιος Κλώδιος Ἐγγιλλανός] Praenomen illi Appio fuit. Cognomen est apud Sueton. Tiber. c. 2., quod hinc haud futile patrocinium accipit contra suspiciones Ill. Spanhemii, de quibus supra L. XI. 84. In ceteris Decemvirum nominibus corrigendis cum Sigonio fere consentit Pighius Fastor. L. III. p. 145. WESS.

492. 29. Λιανολεμοῦντες πρὸς Ταραντίονος] Ultimaee voci controversiata movent scripti libri, corrupti quidem, sed Ταραντίονος non agnoscentes. H. Stephanus unde eos acceperit, an ex argumento capitis, fronti huius libri praeposito, an veteri ex Cod., non affirmavero. Sunt tamen satis hic opportuni. Cogitaveram quidem Οὐρετίονος ex vestigiis eorum librorum, qui Οὐρετίονος praeferebant: ut bellum Thurinis fuerit cum incolis eius urbis, quae Straboni in hac vicinia Οὐρετίνα L. VI. p. 390. Nec placet tamen, tum quod oppidi eius scriptura sit dubia, tum etiam quod in mediterraneis sedem habuerit, neque dici possint illius incolae terra marique Thurios oppugnasse et vicissim ab illis infestati; quorum utrumque in Tarentinos optime quadrat. Addo Ταραντίονος firmari ab Antiocho apud Strabon. L. VI. p. 405., referente Tarentinis et Thuris eorumque praefecto Cleandridae, sic enim ibi scriptum fuisse egregie perspexit Celeb. Barbeyracius Hist. Foeder. P. I. p. 115., Lacedaemone profugo, ob Siritidem, quam sibi utrique vindicabant, acre bellum fuisse. Idem autem bellum significari, dux Cleandrides indicat, qui paucis abhinc annis pecunia a Pericle corruptus metu gravioris poenae solum verterat, sponte in exilium profectus apud Plutarchum Periel. p. 164. WESS.

493. 37. Κόιντον Πόπλιον] In Decemviris iterum creatis quosdam vitiose nominatos esse, ut Κόιντον Πόπλιον pro Ποιτήλιον, Μάνιον Ραβουλήιον pro Μάρκιον, quosdam desiderari, ut Τίτον Ἀντιώνιον Μερόνδαν, Κόιντον Φάβιον Οὐίβουλανδον, Γάιον Ἀύλλιον καὶ Σπόκιον Ὀππιον, Σπόκιον vero Οὐετούκιον falso caeteris annumerari, idem Sigonius ex veterum auctoritate confirmat. RHOD. Poetelii nomen hic corruptum videri, non fugit

Pighium in Annal. ad ann. ccciii., ubi et reliquorum nomina haud aliter ac Sigonius instauranda docet. WESS.

493. 39. *Ἐξ δ' ἐξ ἀντῶν ἐρασθεῖς*] Ap. Claudii inpurum id scelus exsequitur Livius III. 44. WESS.

493. 46. *Διακούσαντος τὴν κατηγορίαν*] *Τῆς κατηγορίας* Co. sat bene. Vide S. Lucam A. A. XXIII. 35. Ioseph. Ant. Iud. XX. 6. 2. WESS.

493. 51. *Κρεπωλίον*] Vid. Polluc. VII. 25. WESS.

493. 55. *Ἐν τῷ Λαγυδίῳ*] Mendose pro *Ἀλγιδῳ*, ut Livius L. III. 38. appellat. Rhod. Rhodomannus notae suae praescripserat *Λαγυδίῳ*, unde Cl. Iac. Gronovius Respons. ad Cavill. Fabret. p. 19. quum Stephanus clare dicat *ἔθικόν* esse *Ἀλγιδῳ*, apparere scribit, nihil in ea voce accidisse, nisi mutationes *A* et *L* literarum et dedisse Diodorum *Ἀλγιδῳ*, scilicet *ἤρει*, particulatim dicto Vecilio in Livii L. III. 50., uno ex collibus Algidentibus. Bene, modo *Λαγυδίῳ* in scriptis Diodori esset libris, quibus Rhodomannum nunquam fuisse usum abunde constat. *Ἐν τῷ Ἀλγιδῳ* emendavit quoque Ph. Claverius Ital. Ant. L. II. 16. p. 777. WESS.

493. 66. *Μεγάλης δὲ πεσοῦσης φιλοτιμίας*] Truncatum est prima sui parte medium vocabulum. *Ἐμπροσούσης* fuerat olim, quod nec Rhodomanno latuit. WESS.

494. 70. *Περίβαλῆν τὴν πατρίδα μεγάλας συμφοραῖς*] Sic L. XIV. 2. *τὴν τε πατρίδα μεγάλοις ἀτυχήμασι περιέβαλον*, saepeque alias. WESS.

494. 72. *Ἦνατε δεῖα κίρεσθαι δημόζων*] Id, credo, vult, inter condiciones et hanc fuisse, ut plebi liceret, sienti ante, x. tribunos creare. *Potestatem enim tribunatiam, provocationemque repetebant, quae ante decemviros creatos auxilia plebis fuerant*, apud Livium III. 53. Alioqui longe recedit eodem a Livio, qui Coss. Q. Minucio, C. Horatio Pulvillo ante hos sex annos, *Tricesimo sexto*, inquit, *anno a primis tribunis plebis, decem creati sunt, hinc ex singulis classibus. itaque cautum est, ut postea crearentur* L. III. 30. Porro nimia sunt, quae auctor de potestate tribunitia prodit. Magna ea fuit sine controversia, nec tanta tamen amplitudine circumdata. Polybium vide VI. 10. et Dionysium Ant. Rom. VI. p. 410. WESS.

494. 77. *Καὶ τὸν ἕνα πάντως ἀπὸ τοῦ πλείονος καθίστασθαι*] Nihil horum apud Livium, ex cuius annalibus multis demum abhinc annis consulatus cum plebe communicatus est. Refert huc quidem ex oratione Quinctii Cons. apud Livium in Fastis ad ann. cciv. Pighius: *Tribunos plebis creare iterum voluistis. Creastis. Consules facere vestrarum partium, etsi patribus videbamur iniquum; patricium quoque magistratum plebi donum fieri vidimus. At bene addit: Sed ipsum de Consulibus huius (anni) vel de tribus x-viris plebeis ante creatis Quinctium dixisse opinari etiam possumus. Auctor ergo alios hic duces ad-*

hibuit, nisi velis ex eius rei mentione infecta in errorem illum incidisse. Ego prius arbitror. WESS.

494. 86. *Ζῶντας κατακαίθηται*] Ex Livio L. III. 55. *M. Duillius tribunus plebis plebem rogavit, plebesque scivit: QUI PLEBEM SINE TRIBUNIS RELIQUISSET QUIQUE MAGISTRATUM SINE PROVOCATIONE CREASSET, TERGO AC CAPITE PUNIRETUR.* Tamen ex vetustis annalibus ignis in eos poena fuisse animadversum, qui tribunos non subrogassent, non iniuria colligitur, quod nec Pighium fugit, ex Valer. Maximo L. VI. 3. 2., cum P. Mucius, inquit, *tribunus plebis, qui omnes collegas suos, qui duce Sp. Cassio id egerant, ut magistratibus non subrogatis, communis libertas in dubium vocaretur, vivos cremavit: errat is quidem in numero tribunorum, ut viri docti admonuerunt, clare tamen indicans, de supplicio, quod vivicomburium Latini recentiores vocant, se aliquid vetustis in libris reperisse. Porro τὸ ἀνὰ μέσον κείμενον* praeferam, nisi *χρόνον* vocem subintelligi malueris. Nam *χρόνοι εἶναι κολέεσθαι* tritum satis genus est. Vid. Iac. Gronov. in Polyb. V. 100. WESS.

494. 92. *Κάρον Ὀράτιον*] Pro *Κάρον* lege *Μάρον*, et pro *Τουρπίον*, *Ποῦτον* ex triumpho eius Capitolino Rhod.

494. 1. *Προσέλωσαν τοῖς πρὸ τοῦ βουλ. κειμ. ἐμβόλοις*] De rostris res nova: centum enim et amplius annis postea, cum naves Antiatum essent captae, earum rostris suggestum, in foro exstructum, adornari placuit, auctore Livio L. VIII. 14. Nostro tamen adsentitur Pomponius de Orig. Iur. §. 4. *Quas leges in tabulis eboreis perscriptas pro ROSTRIS composuerunt, ut possent apertius percipi.* Ubi vide Rupertum, diligenter lapsam memoriae Scaligeri corrigentem, quo solum Dionysium leges in aes incisas prodidisse suspicabatur Animadv. in Guilandinum p. 19. WESS.

494. 2. *Ἀπερίττως συγκείμενη*] De hoc publici privatique apud Romanos iuris fonte paullo augustius, nec sine patriae quodam amore, Cicero de Orat. I. 44. *Fremant omnes licet, dicam quod sentio: bibliothecus mehercule omnium philosophorum unus mihi videtur XII tabularum libellus, si qui legum fontes et capita viderit, et auctoritatis pondere, et utilitatis ubertate superare.* Auctoris verba respondent sententiae Sex. Caecilii, qua *eleganti atque absoluta brevitate verborum scriptas leges XII tabularum perhibebat* in A. Gellii Noct. Attic. L. XX. 1. WESS.

494. 7. *Τὰς μὲν πρὸς Ἀθηναίους etc.*] Hoc de foedere disputavius supra c. 4. WESS.

494. 9. *Πρὸς δὲ τοῖς Λακεδαιμονίους ἕστερον ἐγράφησαν*] Consideravit haec Nostri scriptoris Cl. Barbeyracius Histor. Foed. P. I. p. 111., opinatus foedus indicari, quod non multis post sociatum cum Atheniensibus annis inter Laedaemonios et Persas coauctum, Artaxerxe rege: ego vero foedus, quod Antalcida auctore saucitum fuit, indicari suspicor, quo demum Graeci nominis per-

Asiam civitates Persarum imperio sunt permissae. Vid. inferius L. XIV. 110. Auctor tamen audaciore prolepsis defungitur, quum eius pacti, tanquam quum maxime initi, meminit. WESS.

495. 14. *Σπονδὰς τριακονταετίας*] Vide L. XII. 7. WESS.

495. 18. *Τὴν ἡγεμονίαν — συγχεωρηκότων*] Grammaticorum leges postulabant *συγχεωρηκῶν*, quas auctor, generis enallagen probans, saepe spernit. De foedere Gelonem inter et Carthaginienses L. XI. 26. WESS.

495. 30. *Αἰγῖνον Ἐρμῖνον*] *Αἰγῖνον*, cum Dionysio Hal. L. XI. p. 729. *Ἐρμῖνον*, Latine *Lartem Herminium*, et *Τίτον Οὔερμῖνον Τρίζοστον*, legendum esse Sigonius docet. RHOD. Eundem Sigonium vide in Livii L. III. 65. et Pighium in Fast. ad ann. cccv. WESS.

495. 32. *Πεὶ εἰρήνης ἀμφοβητήσαντες*] Ita librarius corrupit vocem *Προήνης*. Sic autem urbs Ioniae nominatur ad Maeandrum fluvium, inter Miletum et Ephesum, Pittaci, unius ex VII sophis, patria. RHOD. Vitium, quo *εἰρήνης* foedatum est vocabulum, animadvertit et correxit Guil. Canterus Nov. Lect. IV. 9. Thucydides rem dubio eximit L. I. 115. *ἔτι δὲ ἔτι*, induciarum scilicet triennialium, *Σαμίους καὶ Μυδαίους πόλεμος ἐγένετο περὶ Προήνης*. Et Plutarchus Pericl. p. 165. F. WESS.

495. 37. *Πλεύσας, ἐπὶ τε τὴν Σάμον παρεσιελθόν, καὶ τῆς etc.*] Mutanda distinctio videtur, *πλεύσας ἐπὶ τε τὴν Σάμον, παρεσιελθόν*. Mox ipse *πλεύσαντες εἰς τὴν Σάμον, ἐλαθον τε τὴν πόλιν παρεσιελθόντες*. WESS.

495. 40. *Καὶ τοὺς ἴσους ὁμήρους παῖδας λαβῶν*] Aliter Thucydides L. 115. *καὶ ὁμήρους ἐλαθον τῶν Σαμίων, πενήχοντα μὲν παῖδας, ἴσους δὲ ἄνδρας*. quicum si consentire Diodorum necesse fuerit, adde *ἄνδρας πενήχοντα καὶ τοὺς ἴσους ὁμήρους etc.* et vide Plut. Pericl. p. 166. A. WESS.

495. 56. *Τοὺς δ' ὁμήρους ἐκλέψαντες*] In Thucydide *τοὺς ὁμήρους κλέψαντες ἐν Ἀθήνῃ* editur, Mss. plures *ἐκλέψαντες*. Res etsi eodem recidit, malim tamen compositum. WESS.

496. 72. *Καὶ νικήσαντες τῇ ναυμαχίᾳ*] Recepi hoc invitis libris, qui *τῆς ναυμαχίας* contra constantem Graecorum morem. Vitium quoque animadverterat Rhodomannus. Posses et *τὴν ναυμαχίαν*, ut in Codd. quibusdam c. 31. Sed alterum tritius. Victoriam hanc navalem, ducta et auspiciis Melissi, philosophiae studiis addicti, partam, describit Plut. Pericl. p. 166. D. WESS.

496. 81. *Ἀρτέμωνος τοῦ Κλαζομενίου*] *Testudines Artemonem Clazomenium* invenisse testis Plinius L. VII. 56. De eodem Servius Aeneid. IX. 505. *Inventor autem testudinis Artemon Clazomenius fertur, idem arietis repertor dicitur*: hac parte Diodoro egregie consentaneus. Sumsit Noster haec ex Ephoro, qui Artemonem operam suam Pericli commodasse prodiderat, sed invito Heraclide Pontico, et Artemonem *Periphoretum*, sic,

quod lectica ob mollitiem circumgestaretur, dictum, Pericle priorem perhibente apud Plut. Pericl. p. 167. A. WESS.

496. 93. *Μουριζίδου*] De huius nominis scriptura v. Seidleri Dissert. de tempore quo primum acta est Antigona, praefixam ed. Hermannii, p. XXII. *Μουριζίδης* scribitur in lapide ab Oderico De didascalica marmorea edito p. 67., ut *Μουριζίδης* eiusdem nominis alius in quibusdam libris Herodoti IX. 4. s.

496. 94. *Μάρονον Γεγάντιον*] Repono *Γεγάντιον*. RHOD. *Γεγάντιον*] Sequor momentem Rhodomannum, tum quod scripti Codd. proxime abeant, tum quoniam auctor ita scribat ipse c. 33. Alter Consul C. Iulius Livio III. 65. WESS. Macerini cognomen addunt Geganis Capitolinae tabulae, et ita reperitur etiam in manuscriptis Diodori codicibus, in vulgatis perperam Macrinus legitur. PIGHIUS Annal. L. III. p. 158. Qui nescio quos aut scriptos aut editos libros dicat.

496. 97. *Τὸ δεύτερον*] Pravam est et in *τὸ τρίτον* commutandum. Namque Crison hic ter Olympia vicat, hac LXXXV. et duabus superioribus. Vid. c. 5. et 23. WESS.

496. 99. *Τὴν τῶν Καλακτινῶν*] Verum est *Καλακτινῶν*. Urbs dicebatur *Καλὴ Ἀκτὴ* supra c. 8. Hinc gentile *Καλακτινοί*. Lapsum hunc librariorum viderunt viri egregii Is. Casaubon. in Athen. L. VI. 21. Ph. Cluverius Sic. Antiq. L. II. p. 291. et Barbeyracius Histor. Foeder. P. I. p. 114. neque obscura res est. WESS.

496. 2. *Μεσολαβηθεὶς δὲ νόσῳ τὸν βίον etc.*] De loquendi genere dixi L. XI. 2. WESS.

496. 4. *Ἰλὴν τῆς ὀνομαζομένης Τρινακτῆς*] Non possum satis mirari, quomodo factum sit, ut de hac urbe tam celebri, et quam Diodorus videtur secundam post Syracusas totius Siciliae facere, nullam mentionem fecerint alii omnes, quos habemus auctores. Nam *Trinaciam*, vel potius *Trinacriam*, omnes, qui de Sicilia scripserunt, volunt fuisse nomen antiquum insulae totius, de urbe vero eius nominis apud Strabonem, Stephanum et alios *οὐδὲ γὰρ*. Nec Cluverius, qui tam exacte de Sicilia antiqua volumen integrum exaravit, de ea urbe loquutus est, et hunc Diodori locum dissimulavit, nescio quare. Num id accepit a Timaeo Diodorus? sublestae fidei historico, et qui *διὰ τὸ τὰ τεχόντα ἀναγράφειν, γροασσολλεχτιγία* dictus est, ut nos docet Suidas in *Τιμαίῳς*. Forte ita est, forte non. Nam in iis tenebris scintillam lucis non video. PALM. Verum si foret, Trinaciam post Syracusas secundam totius fuisse Siciliae urbem, mirum omnino accideret, nusquam alias eius memoriam durare. At id Diodorus non proleptur. Inter Siculas ea urbes eminebat, distinctas ab urbibus Graeci nominis per Siciliam. Distant enim *Σικελοὶ* et *Σικελιώται* plurimum, sicuti auctor patefecit L. V. 6. In Siculis vero his urbibus, insulae mediterranea occupantibus, plures fuerunt obscurae, et quarum notitia uni debetur Diodoro. Porro de Ph. Cluverio quod

notatur, id secus habet. Consideravit ille *Τρινακλίην* sive *Trinaciam* Sicil. Antiq. L. II. p. 388., sed dubius, utrum ob Plinii L. III. 8. *TRACIENSIS Τρακλίαν* scribat, an ex Stephano *Τυρακλίνας* auxilio accessat, in cuius modestia acquiesco. Plinii Mss. *Trinacientes* scribunt, et proxime a *Trinacis* absunt, ut bene Harduinus, cui adde L. Holsten. in Stephani *Τυρακίαι*. WESS.

497. 25. *Τίτον Κοίντιον*] Falso pro *Κοίντιον*. Latini *Quintium* dicunt. (Vide Livium III. 66.) RHOD.

497. 33. *Ἀμα δὲ τοῦτοις προηγουμένοις*] Videtur hic paulo citius inchoatum belli Corinthiaci principium. Thucydides quidem certe inter res in Samo a Pericle gestas et Coreyraeorum motus plus uno anno interponit. *Ὁὐ πολλοῖς ἔτεσιν ἕστερον* ait L. I. 117. WESS.

497. 37. *Ἀποικοὶ Κερκυραίων καὶ Κορινθίων*] Coreyraeorum erant coloni, quorum dux fuerat Phalius, Eratoclidæ F., domo Corinthius, Thucydide teste L. 24., cui Strabonem L. VII. p. 486. opportune adiunxeris. WESS.

497. 40. *Καὶ παραλαβόντες ἔπλεσαν τοὺς Ἰλλυριοὺς*] Traiectionem hanc vocabulorum librariis acceptam refero. Haud multum dissimilis est in S. Lucae Evang. XXII. 31. *ἰδὸν ὁ Σατανᾶς ἐξηγήσατο ἑμᾶς, τοῦ σιναῖου ὡς τὸν σίταν.* quo loco tamen Basilius M. Homil. de Humil. T. II. p. 160. A. *ἐξηγήσατο, τοῦ σιναῖου ἑμᾶς ὡς τὸν σίταν.* quod equidem praeferrem. WESS. Non aptiora comparat Dorrill. ad Charit. III. 7.

497. 51. *Μὴ πέμπειν τὰ κατειδισμένα ἱερῶν τῇ μητροπόλει*] Diversiore modo Thucydides L. 25. *ἄμα δὲ καὶ μίσει τῶν Κερκυραίων, ὅτι αὐτῶν παρομέλων ὄντες ἀποικοὶ. οὔτε γὰρ ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα, οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκατασχόμενοι τῶν ἱερῶν, ὥσπερ αἱ ἄλλαι ἀποικίαι.* ubi Schol. *τὰ γέρα* interpretatur *τὰς προσόδους*, insuper addens colonos ex maiore patria, seu metropoli, sacrorum praefectum adsciscere fuisse solitos. Et tamen verum est, quod heic Diodorus, ex colonia in matricem sacra sollempni ritu fuisse transmissa. Polybius Excerpt. Legat. c. 114. Carthaginensium *καὶν ἱεραγωγῶν* habet, *ἐφ' ἣ εἰς τὴν Τήρον ἐπέμπευσαν οἱ Καρχηδόνιοι τὰς παρτίους ἀπαρχὰς τοῖς θεοῖς.* De iisdem Curtius L. IV. 2. *Carthaginensium legati ad celebrandam sacrum anniversarium more patrio tunc venerant: quippe Carthaginem Tyrii condiderant, semper parentum loco culti.* Quo utroque loco ad hanc rem illustrandam usus etiam est H. Valesius ad Excerpt. Peires. p. 1394. ed. Gron., pluribus iura, quae originibus a colonis debebantur, exponens, pariter atque Illust. Spanhemius de Usu et Praest. num. Dissert. IX. p. 580. WESS.

498. 59. *Ἐπὶ δὲ τοὺς προηγουμένους Κορινθίους*] Hoc probo, nec multum curo vocem *πρόσβεις*, quam utroque in sermone saepe intelligendam omittunt. Vide Io. G. Graevium in Justin. L. V. 3.

et Curtium ad Sallust. Catilin. c. 32. Noster Thucydidem L. 26. *ἀεμυλάται: τοὺς τε φεύγοντας ἐκέλευον (Coreyraei) κατ' ἐπιφροσιν δέχεσθαι αὐτοὺς — — τοὺς τε προηγουμένους, οὓς οἱ Κορινθιοὶ ἐπιμύραν, καὶ τοὺς οὐκ ἐπιμύραν ἀποπέμπειν.* WESS.

498. 66. *Ἡρὸς Οὐλολούμενος*] Depravatum ex *Ὀυλολόσχος*, Latine *Volscos*. RHOD. Livius III. 66. correctionem Rhodomanni, quae et Pighio ad ann. cccvii. in mentem venerat, egregie adfirmat. WESS.

498. 72. *Γενέσιον*] Non *Γενέσιον* sed *Γενούσιον* legatur. RHOD. *Γενέσιον*] A Cod. Coislin, nihil dissentit Dionysius semper *Γενούσιον* scribens L. X. p. 680. et XI. p. 730. De *Curtii* praenomine et cognomine lis est. *Γιάσος Κορίνθιος* Dionysio et Zonarae; id Sigonius, Panvinius et Pighius cupide arripiunt, in Livii etiam L. IV. 1. inculcantes. Cognomine *Philo*, si Eusebium in Chronico, Pighium aliosque Fastorum conditores audis, fuit: mihi neutrum satis placet; certe nec *Agrippam*, nedum *Chilonem* sollicitari patior. Auctor enim suos sibi Fastos, quos sequeretur, habuit: in his Agrippae non infrequens olim praenomen reperit: ut mutemus, in dissensu aliorum iusta causa non est, cum plura sibi propria servet. Iam *Chilonis* cognomen adserunt Charisius L. I. p. 78. *Chilones cum adspiratione ex Graeco a labris improbius, quae illi γελῆ.* Unde *CHILONES improbius labrati.* Et Festus: *Chilo dicitur cognomento a magnitudine laborum.* WESS.

498. 74. *Τὸ ἔθνος τῶν Καμπαίων συνέστη*] Eusebius haec ad verbum exscripta retulit ad annum Olymp. LXXXV. quartum. Capuae origo, in hanc enim coiere, diversis auctorum opinionibus incerta est. Cato a Tuscis conditam stetit adfirmabat, antequam a Romanis caperetur annis circiter cclx in Vellei L. I. 7. Sic ante hos xxvi annos initium cepit. Ipse Velleius primordiis Romae urbis antiquiorem perhibet. Contra Livius duobus fere et xx abhinc annis a Samnitibus captam tradit, Capuamque tum demum dictam. Verba ex L. IV. 37. *adseribam, sunt enim opportuna: Peregrina res, sed memoria digna, traditur eo anno facta: Vulturum Etruscorum urbem, quae nunc Capua est, ab Samnitibus captam, Capuamque ab duce eorum Capye, vel (quod propius vero est) a campestri agro adpellatam.* Qui quidem in nominis origine a Diodoro nihil admodum dissentit, ut nec Varro in Servii ad Aeneid. X. 145. notis. Et bene profecto. Ex *κῆπος, κάπος*, nata *Capua* est, unde *Campani*. Vid. Ph. Cluver. Ital. Antiq. IV. 1. WESS.

498. 77. *Ὀνομασθέντες δὲ Ἀρχαινακτίδαι*] Qui genus, unde domo Archæanactidae fuerint, cum praeter Diodorum nemo quisquam eorum commemoraverit, difficulter constituetur. In Strabone L. XIII. p. 895. reperitur *Archæanax* Mitylænaeus, qui Sigeum Pittaci et Alcaei aetate munierit. Cuius posterius, postquam Sigei possessione exciderant, potuerunt in Bosphorum Cimmerium

tramittere ac novi illi regni fundamenta ponere, quae erudita Cl. De Boze suspicio est in Commentar. Acad. Inscript. T. IX. p. 243. Praeter hunc Schol. Nicandri Theraeae. v. 612. citat *Archaeum*, sive is *Alcaeus* seu *Achaeus* fuerit, *ἐν τοῖς περὶ Ἀρχαιανακτιδῶν*, datque adeo ipsum regulorum horum nomen, sed nihil amplius. Neque enim liquet, quis ille scriptor, quive *Archaeanaetides*, cuius res descripserit? Parum itaque cum haec iuvent, coniecturis supersederem, ni manum ad alia properanti iniiceret Doctissimus P. E. Souciet, atque historiam ac tempora regum Cimmerii Bosphori digerens Dissert. de Numo Pythodor. p. 50. admoneret, *Ἀρχαιανακτιδῶν* ex vocis origine non alios videri ac *primos reges*: Strabonem auctorem esse L. VII. p. 476. regni sive tyrannidis inter Bosphoranos principium inchoasse *Parisaden* et *Leuconem*: scribere enim *ἀρχαῖοι ἀπὸ Πηρισάδων καὶ Λεύκωνος*. Illa verba tantundem valere ac *Ἀρχαιανακτιδῶν εἰσι Παρισάδης καὶ Λεύκων*, i. e. *Archaeanaetidae*, seu *primi regni conditores*, *Parisades* et *Leucon* fuere: posse tamen in eorum numerum *Sagaurum* addi, quem Strabo brevi ante iisdem adiunxerat. Sic ille: quae ut probarem, induci fortasse possem, nisi *Archaeanaetidae* patronymica forma descenderent ab *Archaeanaete*, atque cum suae se gentis auctorem agnoscere, ut *Seleucidae* et *Lagidae* *Seleucum* et *Lagum*, ostenderent. Sequitur hinc, *Parisaden* et *Leuconem* non fuisse primos eius regni conditores, nedum *Archaeanaetidas*. Nam Strabo aliud regni eius principium exorsus est. Fuere inter hos regulos *Leucon* et *Parisades* opibus, auctoritate et illustri nominis fama eminentissimi, uti dicitur alias. Qui eos tempore praeverterunt *Archaeanaetidae* et eorum successores, non ita inolauerunt. Hanc causam arbitror, cur *Geographus* ab his ambobus regni eius originem auspicietur, neglectis ceteris. WESS.

498. 85. *Ἐνίστησαν τῇ ναυμαχίᾳ*] *Τὴν ναυμαχίαν* qui probet, uti poterit exemplis, quae in superioribus adducere memini. Utrumque usu tritum est, neque adeo multum refert, in utro acquiescas. De victoria ipsa *Thucydides* I. 29. WESS.

499. 97. *Τίτος Κοῖντιος*] Is *Livio* est *T. Κλοῦλιος*. *RHOD.* Revocavi veterem scripturam. *Κλοῦλιος*, quem substituerat *Rhodomannus*, nusquam vetustis in schedis reperitur, nedum in *Livio* IV. 7. *Sigonius*, illique adsentiens *Pighius*, et huic et *Diodoro* id nomen reddiderunt. WESS.

499. 5. *Τὰς δὲ πεπονηκίας ἐθεράπευον*] Sic L. XIII. 41. de *Mindaro* *τὰς τε πεπονηκίας ναῦς ἐπεσκεύασε*. Et de eodem c. 47. *τὰς πεπονηκίας ναῦς κατασκεύασε*. Passimque alii: ut mirer suspecta viro docto haec *Aristidis* T. II. p. 217. *ὥσπερ οἱ τὰς πεπονηκίας οὐκίας ἀναλαμφάνοντες* et in *πεπονηκίας* convertenda fuisse visa. WESS.

499. 6. *Καὶ*] Dicerem legendum hic *δὲ καὶ*, nisi passim illam animadvertissem in huiusmodi locis copulam negligere. *STEPH.*

499. 10. *Συνόικισαν Ἀμφίπολιν*] Adfirmant hanc scripturam, quae et *Rhodomanno* proba in *Addend.* visa est, et sermonis indoles et haec egregia *Schol.* inediti ad *Orat. Aeschinis* de *Legat. Ement.* *τὰς δὲ Ἐννέα Ὀδοὺς Ἀγῶν ΣΥΝΟΙΚΙΣΑΣ Ἀθηναίους Ἀμφίπολιν ἐκάλεσεν ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθηρησίου ΕΥΘΥΜΕΝΟΥΣ*. *Dieta* ergo cum maxime *Amphipolis* est, nomen mutante *Agnone*, de quo *Thucydides* L. IV. 102. WESS.

499. 13. *Ναυσιμάχον*] *Λαομαχος* dicitur in *Isocrate* *Dionysii Halicarnassei* p. 94. *Plut.* T. II. p. 836. E. et *Diogene Laertio* III. 3., idque verum *Archontis* nomen pertendit *Io. Meursius* de *Archont.* III. 2. Pro *Nausimacho* pugnat *Nunnesius* ad *Aristotelis* vitam. Ego a *Meursio* sto. Confer *Menagium* ad *Diogen.* III. 3. WESS.

499. 14. *Κοῖντιον*] *Scribe Κοῖντιον* et pro *Μάκτρον, Μακροῖνον*. *RHOD.* Ex *Livio* L. IV. 8. emendatio certa est, nec praeterierat *Pighius* in *Fastis* ad ann. cccx. WESS.]

499. 17. *Ἐπὶ δὲ τούτων Κορυθαῖοι*] *Serius* haec contigerunt. Post praelium navale, de quo superius, *Corinthii* unum alterumque annum belli apparatu absumserunt. Diserte *Thucydides* I. 31. *τὸν δ' ἐναντιὸν πάντα, τὸν μετὰ τὴν ναυμαχίαν καὶ τὸν ὑστερον οἱ Κορίνθιοι ἐναυπηγοῦντο*. Quae *Coreyraei* quum cognoscerent, legatos *Athenas*, sicuti et *Corinthii*, miserunt, opem rogaturos. Tum demum *Atheniensibus*, in *Coreyraeos* pronioribus, bellum summis viribus geri coeptum est. Vidit et hoc *H. Dodwellus* *Ann. Thucydid.* p. 113. WESS.

499. 22. *Καὶ ἐφηγίσαστο συμμαχίᾳ*] *Praestare* diceres *βοηθεῖν* ex *Reg.* 1. ob haec *Thucydidis* I. 44. *Κορυθαῖοις ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζεν — ἐπιμαχίαν δὲ ἐποίησαντο*. Si enim *Athenienses* *συμμαχίαν* cum *Coreyraeis* non inierunt, ut verba ea praefereunt, melius utique foret *βοηθεῖν*. At ipse auctor intercedit, mox *τὴν δευτέραν συμμαχίαν*, qua *xx* naves *Coreyraeis* auxilio *Athenienses* miserint, memorans, neque obscure significans sese in *Thucydide* legisse *Κορυθαῖοις ἐπιμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι — ξυμμαχίαν δὲ ἐποίησαντο*, sicuti scriptum olim fuisse egregie demonstrat *Andr. Dounaeus* *Praelect.* in *Demosthen.* *Orat.* de *Pace* p. 135. WESS. *Δευτέρα συμμαχία* est altera *submitto copiarum*. Eodem sensu accipitur vocab. *συμμαχία* p. 452. 14. 550. 87. II. 46. 28. 140. 56. *Dionys.* H. p. 671. 42. *REISK.*

500. 34. *Γενομένης δὲ ναυμαχίας*] *V. Thuc.* I. 49. WESS.

500. 41. *Ἀντιλοχίδου*] *Ἀντιοχίδου* R. I. et *Coisl.* quod an vulgatum praestet in dubio est. WESS. Quum *Ἀντιοχίδου* confirmetur inscriptione ab *Oderico* edita, hic, non *Antiochides* in *fastis* ponendus erat *Clintono* ad *Ol.* 86. 2.

500. 42. *Ποστόμου*] *Πλάσιου* *Livius* et *Valerius* nominant. *Ὀύλεον* corruptum est ex *Ἐλβας*. Id enim cognominis *Li-*

vius huic addit. *Ῥηοδ. Πόστουμον*] De *Postumo* non obloquor: id restitui ex vestigiis libri *Coislin*. Cognomen *Cornicinis* habet in *Livio IV. 11.*, *Ἐλονας* in *Fastis Eusebii*, a quo cum propius absit *Ὀλλεκος*, quam a *Cornicine*, nolim cum *Rhodomanno* et *Pighio* ad ann. *cccxi.* hac in parte dissentire. *WESS.*

500. 48. *Ὅσων ἐκτῶν ἄποικων*] *Coloniam illorum* vertebatur, quasi *Atheniensium* fuisset, quod a vero recedit. Erant *Potidaeatae Κορινθίων ἄποικοι*, ut diserte *Thucydides I. 56.* et *Plutarchus Pericl. p. 168. B.* prodiderunt. *WESS.*

500. 52. *Εἰς μίαν — Ὀλυνθον*] Confer *Thucyd. I. 58.* et infra *XVI. 54.* *WESS.*

500. 62. *Τὸν πλησίον τῆς Παλληνίων*] Non longe ab urbe *Olyntho*, quae isthmo acubans *lx* stadiorum spatio *Potidaea* dissepata erat. Ellipsis simillima est in his *Luciani Icaromenip. c. 11.* ἄρτι μὲν τῆν τῶν ἱπποπόλων Ἑλλήκων καθορώμενος, ἄρτι δὲ τῆν τῶν Μυσῶν. ubi *Doctissim. Reitzius. WESS.*

500. 63. *Οἱ Ποτιδαῖοι*] Bene ex *Stephani* praecepto. *Ποτιδαῖοι* *Pausaniae L. V. 23.* cum nota diligentissimi *Syllburgii. WESS.*

500. 66. *Τὴν ὀνομαζομένην Ἀέτανον*] *Letanum Atheniensium* in *Propontide* coloniam frustra quaero. Invenient feliciores. *WESS.*

500. 67. *Εἰς Ἀρδεα*] *Alii εἰς Ἀρδέαν* dixissent. *Livius* senatus consultum factum esse ait *L. IV. 11.* ut, quoniam civitas *Ardeatium* intestino tumultu redacta ad paucos esset, coloni eo praesidii causa adversus *Volscos* scriberentur. Hoc palam relatum in tabulas, ut plebem tribunosque falleret iudicii rescindendi consilium inuitum. Consenserant autem, ut, multo maiore parte *Rutulorum* colonorum, quam *Romanorum*, scripta, nec ager ullus divideretur, nisi is, qui interceptus iudicio infami erat; nec ulli prius *Romano* ibi, quam omnibus *Rutulis* divisus esset, gleba ulla agri adsignaretur. Quae, quia plenius rem exponunt, addenda fuere. *WESS.*

500. 70. *Ὅσων*] Scribatur *Φοῦσον*, et pro *Κράσον*, *Κράσσον* pronunciatione ac *literatura Romana. Ῥηοδ. Pacili* cognomen illi *Livius* inponit *L. IV. 12.*, quod *Furiorum* sicuti et *Fusi* fuisse constat. *Papirio* praenomen est *Marco* apud eundem, usque utroque *Papirii* sunt: tamen quia librariis perpetuum est ex *Manii* exstruere *Marcos*, et quoniam eadem litera *M.* utrumque designabatur, ex *Nostro Livius* videtur adiuvandus, quae et *Cel. Drakenborehii* coniectura. *WESS. De Κόιντος v. Pigh. p. 170.*

500. 71. *Παρίριον Κράσσον*] *Vid. Sigon. in Livii IV. 12. WESS.*

501. 77. *Ἐτι δὲ κατὰ τὴν Πελοπόννησον*] Fortasse scripsit ita, *ἔτι δὲ οἱ κατὰ τὴν Πελοπόννησον, διὰ τὸ πόλις* etc. *STEPH.* et qui οἱ τε *Ῥηοδ.* Si οὐκ ὀλίγους ex scriptis *Codd.* receperis, ut equidem faciendum censeo, tantum deerit articulus αἱ κατὰ τὴν etc. Nam ex superioribus et participio ἀποφαινόμενοι cetera pen-

dere clarum est. De colonis ex *Peloponneso* dixit superius *c. 11.* huius libri. *WESS.*

501. 86. *Ὁ θεὸς ἔγρησεν αὐτὸν δεῖν κλισίην νομλεσθαι*] *Passim* hic honor *Apollini* habitus legitur; neque id mirum:

— — *Φοῖβος γὰρ αἰετὸς πολλοῖσι φίληδαι*

Κλιζόμεναις, αὐτὸς δὲ θεμελίω Φοῖβος ἔγειναι, si verum cecinit *Callimachus H. Apollin. v. 56.* ubi plena manu *Ezech. Spanhem.* exempla conduxit. *WESS.*

501. 90. *ἀποκατέστη*] Quam hic libri quidam exhibent formam *ἀπεκατέστη*, eandem omnes supra *441. 81. ἀπεκατέστησε*, et *Excerptorum* codices *Hoescheliani p. 500. 73. ἀπεκατέστηθησαν* et *Peiresciani 554. 5. ἀπεκατέστησε.* Quae tamen aliena puto ab *Diodoro*, non ignarus quamvis reperti in *tabula Heraclensi* altera *v. 22. p. 264. ἀπεκατέστησαντες.*

501. 91. *Ἀρχίδαμος — ἐπέλεύτερσεν*] *Auctor* hoc in errore sibi constat, sicuti ex *L. XI. 48.* videbis; quem non animadvertisse eum miror vehementer. Scribit ipse inferius *c. 47.* *Archidamum* magnam suorum manum duxisse in *Boeotiam* atque ad *Plataeas* consedissee anno *Olymp. lxxvii. 4.*, et *c. 52.* in *Atticam* invasisse *Olymp. lxxviii. 1.* Quae si considerasset, reprehensionis immunis fuisset, qua eum *H. Valesius* ad *Harpoerat. in Ἀρχιδάμος Πόλεμος* et *H. Dodwellus Annal. Thucyd. p. 70.* haud sane iniuria taxarunt. *WESS.*

501. 96. *Τίτον Μενήμιον*] *Lucius Menenius Livio L. IV. 12.* *Eusebio* aliisque *Fastorum* conditoribus. *WESS.*

501. 98. *Ἀρχὸς ἐτὶ δεκαετηρὰ*] Scripserat ἐπὶ τὰ, ut ante *c. 31.* *Regnavit Spartacus* septem fere annos, quod post *Is. Casaubonum* in *Strabon. L. VII. p. 476.* non monere neglexit *Doctissim. P. E. Souciet. Dissert. de Pythodor. p. 53.* *Spartaci F. Satyrum*, *Bospori regem*, videbimus *L. XIV. 93.* *WESS.*

501. 1. *Μέτων ὁ Πανσάντιον*] *Facem* ea in re *Metoni* praeluxit *Plinius*, de quo *Theophrastus de Sign. Pluviar. p. 416.* *Arseude* vero *Archonte* vulgatam fuisse *Enneadecaeteridem Metonis*, docetur et in *Schol. ad Conici Aves v. 998.*, a *Scaligero* et *Kustero* correctis. *WESS.*

501. 4. *Ἀπὸ μὲν ἐν Ἀθ. Σισροφ. τρισκαιδεκάτης*] *Lucem* his adspargunt *D. Petavius L. I. Doct. Temp. c. 8.* et *S. Petitus Eclog. Chronol. L. IV. 12.* Mox ante *καθάπερ* deest *καὶ. WESS.*

501. 10. *Τὰς ἐπισημασίας ποιεῖται*] *Vide H. Dodwellum Dissert. 1. Cycl. sect. 21.* et de *ἐπισημασιῶν* vocabulo supra *L. I. 49.* *Rem* declarat egregie *Theo in Diosem. v. 20.* *Arati: οἱ δὲ μετὰ Μένωνα ἄστρονόμοι καὶ πίνυκας ἐν ταῖς πόλεσιν ἔθρηξαν περὶ τῶν τοῦ ἡλίου περιφορῶν τῶν ἐννευδεκαετηρῶδων, ὅτι καθ' ἕναστος ἐναυτῶν τοῖσδε ἐστὶν χειμῶν, καὶ τοῖσδε ἔαρ, καὶ τοῖσδε θέρος, καὶ τοῖσδε φθινόπωρον, καὶ τοῖσδε ἕνεμοι, καὶ*

πολλὰ πρὸς βιωφελῆς χρείας τοῖς ἀνθρώποις. Cui adde Geminum Isagog. c. 14. WESS.

501. 14. Τοὺς τὴν Σίρην καλομένην οἰκοῦντας] Bellum Tarentinis et Thuris de urbe fuerat, quod positum his conditionibus, ut aequo utrimque iure incoleretur, colonia tamen Tarentinorum haberetur, teste Antiocho in Strabon. L. VI. p. 406., id praeterea addente, ὕστερον δ' Ἡράκλειον κληθήναι, μεταβαλοῦσαν καὶ τοῖνομα καὶ τὸν τόπον. Plura Ph. Cluverius Ital. Ant. L. IV. p. 1273. WESS. Rhodomanni interpretationem, Tarentini Siris oppidi incolas alio migrare cogunt, et colonia suorum illuc deducta urbem, cui nunc Heracleae nomen est, condunt, quae quam falsa sit vel Strabonis verba docent, multis exagitavit Mazochius ad tab. Heracl. p. 65. s.

502. 19. Καὶ Νίττον Μενήμιον] Pro Νίττον hand dubie a Diodoro scriptum fuit Τίτον. Alii tamen Ἀγρίππαν faciunt praenomen. RHOD. Firmat Rhodomanni coniecturam vetus interpres, qui si Τίτον suo in libro repererit, idem et ego conprobavero. Fortasse tamen NITTON pars est, sed depravata, praenomina Agrippae, quod illi Livius L. IV. 13. pluresque alii imponunt. Porro Archonte Pythodoro, quem his enim Coss. auctor committit, Euripides Fabulam Medeam docuit. Aristophanes Grammatic. in Argumento II. eius Tragoediae, ἐπι Πυθιδόρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδι. Ubi Πυθιδόρου ob Diodorum et Thucyd. II. 2. praestat. WESS.

502. 23. Σπύριος Μάνιος] Pro Μάνιος redeat ceu postliminio Μαλκίος. RHOD. Recte Rhodomannus. Vitium debetur errantibus librariis; nam Μαλκίος hic olim fuisse, Μάλιος indicat, in capitulis huius argumento superstes. Conf. Livium IV. 14. WESS.

502. 27. Προσαδήμενος τῇ πόλει] De obsidione sic saepe. Vid. infra c. 72. Paulo aliter περὶ Πελοποννησίων προσαδήμενοι L. XIX. 35., et Pausan. VII. 15., Ἡράκλειον δὲ προσεκάθητο, πολιορκοῦντες οὐ βουλομένους etc. Phormionem et obsidionis huius tempus signat Athenaeus L. V. 15. WESS.

502. 35. Ἐπὶ δύο πρὸς τοὺς εἰκοσι] Eadem Dionysius Haecarnas. T. II. p. 142. et auctor infra L. XIII. 42. Aliter autem olim Thucydides fuisse divisos libros, abunde cognitum est ex his Marcellini de Vit. Thucyd. prope finem: ἰστέον δὲ οὐκ εἶναι τὴν πραγματείαν αὐτοῦ οἱ μὲν κατέκεινον εἰς τρεῖςκατὰδεκα ἱστορίας, ἄλλοι δὲ ἄλλως. ὁμοίως δὲ ἡ πλείστη καὶ ἡ κοινὴ κεκοιμήθη, τὸ μὲν γὰρ τῶν ὀκτώ διηροῦσθαι τὴν πραγματείαν. Fortasse nata omnis haec est discordia, quod cum Thucydides continua oratione historiam absolvisset, Critici eandem in plures paucioresve libros seuerint: quae opinio est Schol. Cassellani extremo L. IV. Vide Duker. p. 648. et Stephan. p. 662. edit. Amstel. WESS.

502. 38. Μάνιον Αἰμιλιανόν] Tribunos militum sic in ordinem redige ac corrige: Μάν. Αἰμιλιον Μάμερον, Γάιον Τού-

λιον, Λεύκ. Κόντιον. RHOD. In Livii correctioribus libris Aemilius Mamerci praenominae utitur, sicuti Iulius Lucii L. IV. 16. Fuit tamen in Aemilia gente non insolens Manii praenomen, de quo alias. Errorem librorum, in Tribunorum nominibus admissum, animadvertit et Pighius in Fast. ad ann. cccxv. WESS.

502. 40. Ἐπὶ δὲ τούτων Ἀθηναίοις etc.] Sequitur eorum scriptorum institutum, qui Peloponnesiaci belli principium ab Archidami in Atticam incursione repetunt. Hoc calculo Xerxis in Graeciam expeditio annis 1 bellum praecessit apud Ciceronem L. VII. Attic. Epist. II. et Demosthen. in Neaer. p. 740. Veram eodem est, Isocratem, qui Archonte Lysimacho, siue Nausimacho, ut Noster hominem adpellat, primam lucem adspexit, πέμπτο πρότερον ἔτι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου esse natum apud Dionysium T. II. p. 94. Id tamen praev, quod hunc in annum auctor ea, quae ad Plataeas sunt administrata, coniecerit: superiore enim contigerunt, sicut ex Thucydide vere docuit H. Dodwellus Annal. Thucyd. p. 118. WESS.

502. 46. Τάλαντι σχεδὸν ἑκατακισχίλι] Vereor vehementer, ne quid in his sit peccatum. Auctor quidem certe, ita si scripserit, sibi non constat. Namque c. 40. et L. XIII. 21. μύρια τάλαντα e Delo Athenas conportata refert, at c. 54. huius libri πλείον τῶν μυρίων τάλαντων. quae non cohaerent. WESS.

502. 54. Ὁ ἀδελφεοῦς] Suidas in Ἀλκιβιάδης sororis Periclis filium perhibet, paene ad mentem Diodori, Valer. vero Maximus Alcibiadis avunculum Periclem, L. III. 1. At mater Alcibiadis Dinomache erat Megaclis F., cuius proavi neptem Agarristam Pericles sibi matrimonio iunxerat, teste Plutarcho, qui et Alcibiadi genere coniunctum Periclem προσήγοντα κατὰ γένος prudenter adpellat in Alcib. princip. De tutela Alcibiadis et in aedibus Periclis educatione Isocrates de Big. p. 520. WESS.

502. 55. Πᾶς ὢν τὴν ἡλικίαν] Cave credas admodum puerum tum temporis fuisse. Si enim haec Pericli usu venerint paullo ante Peloponnesiacum bellum, Alcibiades aetatem militarem iam attigerat, quippe qui superiore anno Phormionis ductu in Thraciam militatum abierat, uti praeter Isocratem eo, quo dixi, loco Plutarchus testatur in Alcib. p. 194. E. Scio, quae Athenaeus disputarit L. V. 15., sed ea aetati Alcibiadis nihil nocent. Vide tamen Schol. ad Aristophan. Pac. v. 604. WESS.

502. 61. Ὁ Ἀλκιβιάδης] Ὁ δ' Ἀλκ. praestaret. RHOD. et WESS.

502. 62. Ἀλλὰ πῶς σκοπεῖν μὴ ὑποδῶ] Praestat ἀλλὰ σκοπεῖν πῶς μὴ etc., ut bene in Addend. suis Rhodomannus. Paulo aliter Plutarchus rem refert Alcib. p. 194. E., Nostro paene consentit Val. Maximus L. III. 1. WESS. III. Scaliger maluit etiam σκοπεῖν πῶς. IDEM in Add.

503. 66. Τοὺς τῆς πόλεως περισπασμούς καὶ φόβους] Diodoro perfrequens vocis περισπασμοῦ de occupationibus, qui-

bus ad alia curanda homines distrahuntur, usus est. Πολιτικούς περισπασμούς L. I. 74. curas rerum civilium, quarum administratione opifices suis a rebus abstrahuntur, L. XVII. 65. περισπασμούς, et L. XVIII. 16. ἀγῶνας καὶ περισπασμούς, quibus Alexander distinebatur, adpellat. Adde πολέμους καὶ περισπασμούς ex L. XVIII. 54. XIX. 68. et ἀναγκαίους περισπασμούς Hieroclis apud Io. Stobaeum Floril. Tit. LXV. p. 415. WESS.

503. 71. Τὸ τῆς Ἀθηνῶν ἄγαλμα Φειδίας] Vid. Aristoph. Pac. v. 604. quaeque ibi ex Philochoro veteres Critici prodixerunt. Subornarunt autem Periclis inimici Menonem quendam, cuius opera Phidias uti fuerat solitus, cum furti reum qui deferret, apud Plutarchum Pericl. p. 169. B. WESS.

503. 73. Διενεχθέντες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν] Haec scabra videtur. Succurrit Ill. Scaliger probante Is. Vossio διδαχθέντες ἐπὶ refingens. Idem 85. σπεύδοντες καταβαλεῖν τὴν etc., haud absurde. WESS. in Add.

503. 82. Αἰδοσκόλον ὄντα Περικλέους] Anaxagorae discipulis praeter Archelaum et Euripidem accenset et Eusebius Praep. Evangel. L. X. 14. Periclem. De accusatione Philosophi discordia est: nam Plutarchus Pericl. p. 169. E. Anaxagoram Periclis artibus ereptum, ne damnaretur, Diogen. vero Laert. II. 12. exilio et quinque talentis multatum refert, ubi Aldrobandin. inspice. WESS.

503. 96. Μεγαρέως εἰργασθαι τῆς τε ἀγορῆς καὶ τῶν λιμένων] Decreti eius causam declarat Philochorus in Schol. ad Comici Pac. v. 604. Id vero abolere cum nollent Athenienses, τοῦ μακροῦ πολέμου τοῖς Ἕλλησι τὸ πινάκιον τὸ κατὰ τῶν Μεγαρέων principium fuit, ut Aelian. de Animal. L. XI. 27. loquitur. WESS.

503. 5. Ἐπίσει τοῖς Ἀθηναίοις] Constructio verbi πείθειν efflagitat τοῖς Ἀθηναίοις. RHOD. Ἐπίσει τοῖς Ἀθηναίοις] Sic praefereunt libri editi et manu exarati; neque adeo divino, quid ea animadversione Rhodomannus intenderit. WESS.

504. 18. Πρὸς τὴν κατασκευὴν τῶν προπυλαίων] Exstrui coepta sunt ante hos quinque annos Archonte Euthymene, absoluteque quinquentio Mnesiclis architecti diligentia. Impensae, in ea insumtae, aequarunt talentorum duo millia duodecim, testibus Philochoro et Heliodoro in Harpocrat. v. Προπύλαια et Plutarcho Pericl. p. 160. B. WESS.

504. 21. Τάλαντα τετρακόσια ἑξήκοντα] Haec summa tributis, quod Aristides sociis conferendum descriperat, uti L. XI. 47. observatum. Pericles ad sexcenta redegerat talenta, quae et ipse annumerat in Thueydid. II. 13. WESS.

Ibid. Ἡ τε πομπὴ σκευή] Series orationis et sermonis incholes τὰ τε πομπὴν σκευήν efflagitant. Intelliguntur τὰ ἱερὰ σκευήν περὶ τε τὴν πομπὴν καὶ τοὺς ἀγῶνας, quemadmodum apud Thueydidem II. 13. Pericles circumseribit. Bene Harpocrat. Πομ-

πεῖα δὲ λέγεται, τὰ εἰς τὰς πομπὰς κατασκευαζόμενα σκευή. Atque ita Demosthen. in Timocrat. p. 472., pluresque alii, a Io. Meursio advocati Attic. Lect. II. 15. WESS.

504. 23. Ἐν τε τοῖς ἔργοις] Diceretis argenti fodinas indicari, quae ἔργα ἀργύρια Demosthen. περὶ τῶν ἐν Χερσῶν. p. 60. et Xenophonti de Reditib. Athen. p. 729. dicuntur, quaeque civitati haud exiguos reditus adferebant, nisi quae mox succedunt, aurum argentumque non signatum, quod operibus publicis insertum conspiciebatur, postularent. Firmat Thueydidem II. 13. WESS.

504. 25. Χρυσίου πενήκοντα τάλαντα] In Thueydidem II. 13. τεσσαράκοντα τάλαντα et Plut. T. II. p. 828. Philochorus in fragmento inter Schol. ad Comici Aves v. 604. σταθμὸν τάλαντιον μὲν habet. Putem, quod auctor in his Thueydidem Ephorumque ducem sibi adsciverit, τεσσαράκοντα refingendum esse. WESS.

504. 27. Καὶ ταῦτα ἀναγκαῖα, εἰ καταλάβοι χρυσία, χρυσ.] Sic distinguunt editi libri. Ego vero malletm καὶ ταῦτα, ἀναγκαῖα εἰ καταλάβοι χρυσία etc. cum interprete. Iungit ἀναγκαῖας χρυσίας et S. Paullus Epist. ad Tit. III. 14. Mox χρησιμμένους παρὰ τῶν θεῶν ex Reg. I. non omnino pravum est. Agitur non de una Pal-ladis imagine, sed et donariis reliquorum: quae cuncta a Diis mutuo sumta, si quae necessitas urgeat, pacis tempore restitui reddique posse censebat Pericles. Rhodomannus vertit, quasi παρὰ τῆς θεοῦ legeretur, quod nusquam inveni. WESS.

504. 29. Τοὺς τε τῶν πολιτῶν βίους] Admonet Rhodomannus ita scribi oportere omnino. Pravo errore τοῖς τε τῶν πολιτῶν βίους huc usque legi. Ego vero non perspicio, quos designet libros, Namque et Stephanus et ipse haud aliter provulgarunt. Ergone festinanti hoc excidit? WESS.

504. 34. Μυρίους καὶ διαχιλίους] Thueydidem gravis armaturae XIII millia, in praesidiis et propugnaculis XVI millia numerat, L. II. 13. WESS.

504. 42. Αἰ ἦν αἰτίαν ἀνομιᾶσθαι Ὀλέμπους] Hanc nominis causam praeter alias adfert et Plut. Pericl. p. 156. A. Vide Io. Georg. Graev. ad Imagin. Luciani c. 17. WESS.

504. 45. Ἐν δὲ τοῖς γεγραμμένοις] Non puto scripsisse Diodorum ἐν δὲ τοῖς γεγραμμένοις. STEPH. Dele δὲ post ἐν. pro γεγραμμένοις restitue τετραμέτροις. RHOD. Ἐν τοῖσδε τοῖς γεγραμμένοις] Prius ex libro Coisl. verissimum est. Noster L. V. 66. Ἡρόδοτον ἐπιμαρτυρεῖν ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεισι. Herodotus Vit. Homer. c. 28. ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεισι εἶπε. Pausanias III. 2. ἤνιστο — τῆς νομοθεσίας ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεισι. Recte proin Guil. Canterus Nov. Lection. I. IV. 9. coniectura ductus ita scribendum decrevit. Posterius γεγραμμένοις si cum Cantero et Rhodomanno ex τετραμέτροις natum arbitreris, non intercedam. WESS. Ἐν τοῖσδε placuit et Scaligero. IDEM in Add.

504. 47. Ὡς λυπερνήτες γεωργοί] Semper haec mihi scriptura multis partibus doctior et cultior est visa, quam quae librarium ingenio debeatur. Πένητες, qui legebantur, ex Grammatici Scholio in hanc sedem commigraverant; nam λυπερνήτης ὁ ἐκ πλουσίον πένης Hesychio teste. Haud sane ignoro, in Aristophanis Pac. v. 602., unde haec excerpta, esse,

Ὡς σοφώτατοι γεωργοί, τὰ μὲν δὴ ξυνίετε
ῥήματα. —

Verum illis cum similia prodant Critici veteres haec Cratini et Archilochi,

Ὡς λυπερνήτες πολῖται, τὰ μὲν δὴ ξυνίετε
ῥήματα. —

nasci utique suspicio potest, olim et in Comico fuisse Ὡς λυπερνήτες γεωργοί etc. — tantoque magis, quoniam Diodorus ita citat diserte. Quod tamen tuo arbitrio permissum esto. Mihi cum maxime sufficit instaurata Diodoro melior scriptura. WESS.

Ibid. Τὰ μὲν τις ξυνίετω] Correxerit Rhodomannus τὰ μὲν δὴ ξυνίετε, insuper admonens pro ῥήματα et βοῦλεσθε, ῥήματα ac βούλεσθ' scribendum, cui non refragor. WESS.

505. 50. Εἶτα Περικλέης] Hanc eiusdem Rhodomanni conjecturam liber Coisl. adfirmat. Sequuntur apud Poetam, quae consulto neglexisse Diodorus videtur,

Τὴς φάσεις ὑμῶν δεδοικώς και τὸν αὐτοδᾶξ τρόπον,
Ποῖν παθεῖν τι δεινόν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν
Ἐμφαλῶν etc.

Nam excidisse aliorum negligentia, non opinor. WESS.

505. 53. Ἐξεφύσησιν τοσοῦτον] Sic Aristophanes. Editum ἐξεφύσησε τοσοῦτον versus modulum ingulat, sicuti monuit Rhodomannus. WESS.

505. 56. Καὶ πάλιν ἐν ἄλλοις Εὐπολῖς ὁ ποιητής] Tantamne socordiam in Diodoro fuisse, ut Eupolidi tribuerit, quae Aristophani debentur? Culpa immunis erit, modo refinxeris; Καὶ πάλιν ἐν ἄλλοις,

— — Περικλέης ὀδύμπιος

Ἦστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Εὐπολῖς δὲ ὁ ποιητής

Πειθῶ τις ἐπεκράδισεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν

Ὀπίως ἐχέλει etc.

Nam priora in Comici Acharnens. v. 529. restant, posteriora ibidem Critici ex Eupolidis Ἀήμοις advocarunt. Atque ita Diodorum explicuit accuratissimus P. Leopardus Emendat. L. V. 14. et L. XVI. 14., quem sequere, si lubet. Mihi necdum omnia expedita. Scripsi Ἦστραπτεν ob Poetam et Cod. Coisl., quamquam alii Ἦστραπτι', celebratissimum hunc locum citantes, de quibus L. Kuster. ad Acharn. v. 529. WESS. Vt Wesselingius, ita iam lebbius ad Aristid. vol. II. p. 574., nisi quod hic καὶ Εὐπολῖς ὁ ποιητής. Sed rectius

error hic Diodoro relinquatur, cui non dissimilem ab Cicerone his iisdem in versibus commissum (v. Ep. ad Atticum XII. 6.) comparavit Elmsleius ad locum Aristophanis et ante eum cum aliis aliorum Reinesius Ἰστοροῦμ. linguae Punicae XIII. 5.

505. 61. Τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε] Translationem signat Plato in Phaedon. p. 91. C. εὐλαβοῦμενος ὅπως μὴ ἐγὼ ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἐαντόν τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατήσας, ὡς περ ΜΕΛΙΤΤΑ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΠΩΝ ἀχθήσομαι. Quam frequenter autem huc alludant utriusque linguae scriptores, docent egregii viri Stephan. Bergler. in Alciphron. L. I. Ep. 38. p. 180. et Ti. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. c. 7. WESS.

505. 73. Κατὰ γὰρ τὴν Βοιωτίαν ἢ τῶν etc.] Haec superiore anno administrari coepta, Arehontis Pythodori mense decimo, Thucydides, ne dubites, vetat L. II. 2. WESS.

505. 77. Ἐπαγγελλόμενοι τὴν πόλιν ὑπὸ τῶν Θεβαίων] Confer Thucyd. II. 2. Demosthen. in Neaer. p. 740. et Aeneam Poliorcet. c. 3. WESS.

506. 94. Βαλλόντων τὰς κερამίδας] Ἀἰδοῖς τε καὶ κεράμω βαλλόντων Thucydides II. 4. et simili in re Pausanias IV. 21. ac 29. et Philo Iud. Legat. Cai. p. 1010. B. Sed editum nihil eo deterius. Vid. Thucyd. III. 22. WESS.

506. 1. Πανδημεὶ κατὰ σπουδὴν] Faciunt Codd. aliqui primam harum vocem suspectam, quam ego non moveo: oportuerat enim Thebanos, cum populares Plataeam invaderent, εἰ τῆς νυκτὸς παραγενέσθαι πανστρατιᾶς, sed praepediti et Asopo flumine et nocturno tempore, nunc demum iter maturant apud Thucyd. II. 5. Porro παράξον, quod in Steph. edito, vitio operarum fuit natum, optimeque correctum ab ipso Steph. et Rhodom. WESS.

506. 8. Τοὺς αἰχμαλώτους ἀπολαβόντες] Pugnatum iterum Thucydides II. 5. Nam Thebanos captivos iugulatos fuisse ait, PALM. Thucydidi adstipulatur Demosthenes, si tamen is auctor Orat. in Neaer. p. 741. ὡς οὖν ἀπέκτανον οἱ Θεβαῖοι τῆς πείρας, καὶ οἱ Πλαταιεῖς τοὺς ἀνδρας, οὓς ἔλαβον αὐτῶν ἐν μάχῃ ζώντας, ἀπέκταναν etc. Itaque in his error inest. WESS.

506. 22. Συνεμάχουν δὲ τότε Λακεδαιμονίοις] Ex Thucydide II. 9., quem vide. WESS.

506. 31. Οἱ ἐπὶ Θράκην] In Addend. suis Rhodomannus ἐπὶ Θράκης praeripat, ut in Thucydide II. 9. et infra c. 46. huius libri εἰς τοὺς ἐπὶ Θράκης, et L. XV. 31. καὶ οἱ ἐπὶ Θράκης κατοικοῦντες. Tamen L. XII. 73. ἐξέπεμψεν εἰς τοὺς ἐπὶ Θράκην τόπους, sed melius in Aristoph. Pac. v. 282. ἐς τὰ ἐπὶ Θράκης χωρία. Aristid. T. I. p. 365. τὰ ἐπὶ Θράκης ἔχειν. WESS.

506. 33. Καὶ Κροκωραῖοι] In recensione Atticorum sociorum ante haec verba αἱ δ' ἄλλαι πᾶσαι, deesse arbitror protasin periodi, qua recensentur illi, qui naves miserint. RHOD. Adsti-

pulor viro doctissimo. Deesse videntur haec: τούτων ναυτικὸν παρεῖχοντο Χίοι, Αἰσβίοι καὶ Κερκυραῖοι, quae Thucyd. II. 9: non praeteriit. Omissa sunt a socorde librario, oculos in postremam vocem coniciente et intermedia omnia transiliente, quae defectuum sollemnis caussa. WESS.

507. 39. Τῆς χώρας πολλὴν ἐδήρωσε] Scribe τὴν πολλήν. RHOD. Non intercederem, si hoc in genere sibi perpetuo constarent. Thucyd. II. 56. ἔτερον τῆς γῆς τὴν πολλήν, plane ut Rhodomannus edixit. At mox Noster οὗτοι δὲ πολλήν τῆς παραθαλάσσιον χώρας πορδήσαντες. Et L. II. 48. καὶ πολλήν τῆς ὀρόρου χώρας κατατρέχοντες ληστεύουσι. Et L. V. 32. καὶ πολλήν μὲν τῆς Εὐρώπης — φορολογήσαντες. Sic et Aristophan. Pac. v. 166. Κάπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν. Conf. L. Kuster. in eius Poëtae Plut. v. 694. WESS.

507. 47. Κορῖνον καὶ ἐτέρας τινας] Adi Thucyd. II. 23. et Schol. in Aristoph. Ran. v. 1511. WESS.

507. 50. Κατεπιήξαντο τοὺς Λακεδαιμονίους] Dicere solet κατεπλήξαντο, non κατεπιήξαντο. STEPH. et RHOD. Vera Stephani observatio est. Καταπλήξασθαι quum de timore, qui incutitur, sermo instituitur, auctori tritum, nusquam καταπλήξασθαι. Sunt quidem οἱ κατεπιήχοντες τὴν τῶν ὄχλων ὁρμὴν καὶ βίαν in Excerpt. Vales p. 385., sed ab hoc loco plane alieni. WESS.

507. 58. Μόρριον Γεργίον] V. Wesseling. ad 509. 46.

Ibid. Καὶ Λούκιον Σέργιον] Conspirant in Sergii praenomine eum in modum scribendo magno consensu scripti Codd. Alias Λεύκιον probat eum Dionysio et Plutarcho, quamquam Λούκιον mavult Dio Cassius. Credo Λούκιον Diodoro a librariis esse datum. WESS.

507. 64. Τὴν καλουμένην Ἀκτὴν ἐδήρω] Huius Peloponnesi orae meminit iterum L. XV. 31. et L. XVIII. 11. Meminit et Stephanus in Ἀκτῇ et Seymnus Chius v. 522.

— — Ἀργεῖοί τε πρὸς ἀνιόντα δὲ

Ἴλιον, ὅσιν κατέγονσι τὴν ΑΚΤΗΝ πόλεις.

Unde recte conficias, Ἀκτὴν Peloponnesi tractum fuisse orientalem, Argivis vicinum, ubi Troezenii et Epidaurii incolebant. Seymni locum non neglexit Abr. Berkecius, sed alia admiscens, parum congrua. WESS.

507. 82. Περιπλεύσαντες τὴν Ἠλείαν] Lectionem marginis εἰς τὴν Ἠλείαν retinemus. RHOD.

507. 83. Καὶ Φερίαν χωρίον Ἠλείαν] Hoc loco Φερίαν, et mox Φεράς, aequaliter mendosa: nulla enim Pheria, nullae Pherae in Eleorum regione. Lege utrobique Φεῖαν et τὰς Φεῖας. Fuit enim urbs Eleorum, de qua Thucydides II. 25., Strabo L. VIII. p. 535. et alii, quae modo Φεῖα, modo pluraliter Φεῖαι dicta est. PALM. Optime Palmerius. Reddit eandem urbem vir doctus Aristidi Panath. p. 272. οὐ περιέπλευσαν μὲν τὴν

Πελοπόννησον, οὐχ ὡς ἁπλῶς εἶπεν περιήλοις ναυτικοῖς, ἀλλ' ὥστε κρατεῖν μὲν τῶν ἐπικαίρων τῆς χώρας, νικῶν δὲ τοὺς ἀντιπάλους ἐν φάλλῳ, arbitratus pro ἐν φάλλῳ scribendum ἐν Φεῖα Ἠλείαν ex Thucydide II. 25. Cui quidem adsentiri non possum. Quae enim eo loco Orator commentatur, ea Peloponnesiaco bello sunt priora, declarantque Tolmidae expeditionem, qua de Noster L. XI. 83. Itaque si vitio sit foedatum id vocabulum, praefeream ἐν Γυθίῳ, aut, si nimium istud opineris, uti revera videtur, nihil innovarem, ἐν φάλλῳ explicans de parvo futilique loco, sicuti apud Thucydidem IV. 115. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἡμύνοντό τε ἐκ φάλλου τειχίσματος. WESS.

508. 96. Περὶ πόλιν Ἀλώπη] Ἀλώπη Thucydidi II. 26., ubi de Cleopompi hac expeditione. Nostri scripturam scriptorum plerique probant, monentibus Hudsono et Wasse, viris clarissimis. WESS.

508. 97. Νῆσον ὀνομαζομένην Ἀταλάντην] Bene, ut Thucydides II. 32. declarabit. Nam quod eam insulam post paucos annos continente abruptam scribit infra e. 59., id falsum esse videbimus. Atalante deserta erat, sed commodissimo situ ad Loerenses infestandos: quare ἐπιτείχισμα, sive castellum, e quo illorum agris excursionibus depopulari possent, ea in insula Athenienses excitarunt. Ἐπιτείχισμα enim et ἐπιτείχισός ἐστι, πόλιν τινὰ ἐτέρων πηρσιον ἄλλης τειχίσαι, διὰ τὸ φρουρεῖν καὶ λυμάνεσθαι τὴν γῆν, sicuti explicat Schol. Thucyd. I. 144. Frequens propterea ἐπιτείχισμα τῇ πόλει, de eiusmodi munimento, in urbis alterius perniciem condito, Andocid. de Myster. p. 13. ἡλθε εἰς Αἰελεῖαν; καὶ ἐπιτείχισμας τῇ πατρίδι τῇ σπαντιῷ; Xenophon. Hellen. L. V. princ. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιτείχισαν Αἰγινήταις καὶ ἐπολιόρχον αὐτούς. Sic oportuit, non Αἰγινήτας, ut meo in exemplari. Philostratus L. VIII. Vit. Apol. c. 7. p. 344. ad homines transfert, sed perperam expositus. Αραμὴν δὲ, inquit, οὐδὲ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ ποτε προέμενος, ἐπιτείχισμα τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον ἐτέρας, τὸν Αἰγυπτίον τουτουὶ βόσκων χρήμασι καὶ ὄξυνον ἐπ' ἐμὲ γλώτταν. Haec vera loci distinctio, quem praestantissimus Olearius aliorum transtulit. Significat Euphratem epibus suis, tanquam munimento, ad alios oppugnandos uti. Hinc ἐπιτείχισμα et ἐπιτειχισμός, ut in Synes. Orat. de Reg. p. 24. C., castellum, eo fine exstructum. Eleganter Philo Iud. L. I. Vit. Mos. p. 604. A. ἐπεὶ ἐδαυδοῦσα δύναμις δυσάλωτον καὶ δυσκαθαίρετον ἐπιτείχισμα. Et Iosephus L. I. Bel. Iud. 23. 1. de Herode: ἀναπληθεῖς δὲ τῶν διαβολῶν Ἡρώδης, ὥσπερ ἐπιτείχισμα τοῖς υἱοῖς, κατάγει τὸν ἐκ τῆς Αωρίδος Ἀντίπατρον. Instructurus scilicet Antipatrum et armaturus in Mariamnes filios. Atque hoc ex usu suspiceris, scribi et heic debuisse ἐπιτείχισμα τῇ Αωρίδι. Sed iuvat Demosthenes Philipp. I. p. 31. ἔχουσι τοιαῦτα ἐπιτειχίσματα τῆς αὐτοῦ χώρας. nisi et illic τῇ αὐτοῦ χώρας praesite-

rit, quae opinio viri eruditissimi Ti. Hemsterhusii, hoc de vocabulo diligentissime disputantis in Luciani Nigrin. c. 23. WESS.

508. 2. *Ἀνείσησαν αὐτοὺς ἐκ τῆς πόλεως*] Forte et hac tempestate atrocissimum id decretum conditum, quo Aeginetarum unicuique dextrae manus pollex, ne hastam vibrare possent, amputabatur apud Aelian. H. V. II. 9. Aetas Philoclis, quem eius consilii auctorem perhibet Plut. Lysandr. p. 438. A., id suadet. Captus enim est extremo bello Peloponnesiaco, neque idem adeo esse poterit atque Archon Philocles, quo Aeginetae ab Atheniensibus in ordinem coacti referuntur L. XI. 78. Namque idem si fuerit, ut multi opinantur, oportet aetatis anno fere lxxx. postremam expeditionem fuerit ingressus, quod mihi quidem ad credendum difficile accidit. WESS.

508. A. *Τὰς καλουμένας Θυραίας*] Sitae erant in finibus regionis Spartanae atque Argivae, ἐν τοῖς μεσοῖσι τῆς Λακωνικῆς καὶ Ἀργείας inferius c. 65., ubi itidem Θυραίας sicuti et in Strabone L. I. p. 114. Melius Stephanus, *Θυραία, περὶ ἧς Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν. — λέγεται δὲ καὶ πληθυντικῶς.* Et Strabo L. VIII. p. 577., atque in argumento cap. frontis huius libri praescripto. Conf. Is. Casaubon. in Strab. I. p. 114., et Sylburg. ad Pausan. II. 39. p. 178. WESS.

508. 15. *Ἰδὴν τῆς καλουμένης Τετραπόλεως*] Idem ex Istro docetur in Schol. Sophoclis Oedip. Colon. v. 689. *Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν θροῦντες, τῆς μὲν τετραπόλεως ὑπέσχοντο διὰ τοὺς Ἡρακλείδας.* Heraclidae Tetrapolim Atticae, tota Graecia extorres, incoluerunt, Eurystheumque invadentem repulerunt occideruntque, sicuti L. IV. 57. proditum fuit. Mox orationis series requirit manifesto *δικαίον γὰρ ἡγοῦντο τοὺς ἐνθρονηκότας τοὺς προγόνους — ἀπολαμβάνειν.* Nam quod in Cod. Veneto reperitur, non satisfacit. Lysias Orat. XIX. 10. *πῶς οὐδὲ οὐ χρὴ χάριν παρ' ἡμῶν ἀπολαμβάνειν, εἰ τοιοῦτοι ἐσμέν.* WESS.

508. 22. *Ἐνέκισον εἰς κοιμιστὴν περίστασιν*] Vide Thucydidem, hanc luem egregie describentem, L. II. 47. et Lucretium VI. 1130. WESS.

509. 37. *Ἐξήμισαν αὐτὸν ὀγδοήκοντα ταλάντοις*] Multam non praeteriit Thucyd. II. 65., sed quanti lis aestimata sit non addens. At Plut. Pericl. p. 171. E. qui minimam eius summam referant, xv talentis, qui maximam, quinquaginta talentis finitam tradere, prodit. Unde de mendo suboriri suspicio posset, nisi satis liqueret, Nostri Bibliothecam Plutarchum neglexisse. WESS.

509. 44. *Ἐπαμινώνδου*] Nomen notum et celebre pro ignoto posuerunt exscriptores. Sed haec terminatio nominis Thebanis peculiaris, non est Attica. Repone audacter *Ἐπαμεινώνος*, ut est apud Athen. L. V. 18. Saepè in ea voce erratum est, ut apud Diogenem Laertium in Platone (Lib. III. 3.) legitur ἐπ' Ἀμεινώνου πρὸ Ἐπαμεινώνος. PALM. Magnum certamen est Archontis

hoc nomen viris eruditis: occasionem praebent veteres, quorum Diogenes Platonem ἐπὶ Ἀμεινώνου, quo Archonte Pericles occubuerit, natum asseverat, Athenaeus, *Περικλῆς δ' ἀποθνήσκει κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἄρχοντας Ἐπαμεινώνος*, Auctor Argumenti Euripideae Hippolyti, *ἡ σκηρῆ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θίβαις ἐπὶ Ἀμεινώνος ἄρχοντας Ὀλυμπιάδι πρὸ ἔτε δ'.* Idem ergo *Aminias, Epaminon, Aminon et Epaminondas*, nisi intercederetur. Is enim Casaubon. in Athen. V. 18. verum nomen censet *Ἐπαμινώνου*, quod idem sonet ac *Ἀμινίας*. Io. Meursius de Archont. L. III. 3. *Ἐπαμεινώνου*, Cl. Salmas. in Solin. p. 111. *Ἀμεινώνου*, probante Menagio ad Laert. III. 3., H. vero Dodwellus de Cycl. p. 739. *Ἀμεινίας* praeoptat. Qua in lite cum necessario mihi in partes sit transeundum, a Salmasio et Dodwello stare cum maxime non possum. Vetant Diodorus et Athenaeus, quorum in verbis si aut ἐπ' Ἀμεινώνος, aut ἐπ' Ἀμεινώνου, reflexeris, nascetur verborum ordo, linguae genio contrarius. Quis enim ἄρχοντας ἐπ' Ἀμεινώνος, aut ἐπ' ἄρχοντας Ἀθήνησι ἐπ' Ἀμεινώνου aequo animo ferat? Casauboni correctio recipi posset, nisi paullo propius abesset a veteri nominis scriptura, quae *Ἐπαμεινώνου*, uti Io. Meursius et Iac. Palmerius arbitrati sunt, fuisse videtur. Athenaeus et auctor Argumenti Hippolyti Euripidis ostendunt id clarissime. Ab eo Nostri *Ἐπαμινώνου* non differt, nisi patronymica forma: cuiusmodi nomina primitivorum loco usurpari, diximus antea saepe, et firmat opportuno exemplo Hippocrates, eundem hominem Epidem. L. I. p. 951. *Ἐπαμινώνα*, et *Ἐπαμινώνου* p. 957. adpellitans. Iam quod doctissimus Palmerius terminationem hanc Thebanis esse particularem adseverat, id nunquam patietur Archon Atheniensis *Χαιρώνδας* in Demosten. Orat. de Cor. p. 143. WESS.

509. 46. *Κορηήλιον Μακεδόνου*] Agnomen hoc vitiosum esse absque dubitatione pronunciat Sigonius. Forte *Μαλονγίνου* scripsit, ut Romanum *Maluginensis*, quod Fasti habent, ita exprimatur. RHOD. Paria cum Sigonio facit Pighius in Fast. ad ann. cccxvii. Ego vero haud scio, an superioris anni Consuli M. Gegano per iniuriam ablatum sit hoc cognomen et A. Cornelio tributum. WESS. Conf. Borghes. p. 12. s.

509. 65. *Πλείω τῶν χιλίων ταλάντων*] Duo talentorum millia usque in urbis deditionem, quae paucis post Agnonis discessum mensibus facta fuit, insumserunt, teste Thucydide II. 70. WESS.

510. 70. *Βίαν προσάγειν τῇ πόλει*] Vid. ad Libr. XI. 60. WESS.

510. 75. *Πλείους*] *Πλείω* Co. R. I. plane ex Diodori consuetudine. Vid. not. in L. I. 92. et supr. c. 21. huius libri. WESS.

Ibid. Πλείους τῶν χιλίων] Ex quatuor mille militibus spatium dierum xi mille et quinquaginta lue extincti sunt, sicuti Thucydides II. 58. memoriae prodidit. WESS.

510. 79. *Μαμένως δὲ κήκεϊνον προσδεξαμένων*] Caussam explicat Thueyd. II. 70. ubi de urbis deditio. Adde Pausaniam L. V. 23. p. 437. WESS.

510. 93. *Διεκώλυσε ταύτη πλείν τοῖς Λακεδαιμονίους*] Corinthios, Spartanorum socios. Haec autem et quae ad Potidacem gesta fuere, ante Perielis mortem hieme anni superioris administrata fuisse ex Thueyd. II. 69. 70. haud difficulter conficies. WESS.

510. 97. *Καὶ παρακαλοῦντων τοὺς Πλαταιεῖς*] Conf. Thueyd. II. 71. Post pauca ὡς δ' αὖ προσεῖχον praestaret, Rhodomanno monitore. WESS.

510. 9. *Μετὰ στρατιωτῶν χιλίων*] Ἀθηναῖοι διαχιλίοις ὀπλιταῖς ἐπιπέσει διανομοῖς ἐστράτευσαν ἐπὶ Χαλκιδέας τοὺς ἐπὶ Θούρης Thueydides ait L. II. 79. Scribe ergo διαχιλίων cum Cl. Ios. Wasse, ut Thueydidi, si tamen id necesse, consentaneus sit. WESS.

510. 10. *Εἰς Πικτωλὸν τῆς Βοττικῆς*] Et rursus hoc loco *Pactolium* aurifluum exscriptor in mente habuit, et e media Lydia in Macedoniam transfretavit. At tu melius doctus lege *Σπαρτωλόν* urbs enim fuit Bottica nota. PALM. Sine controversia verum est εἰς Σπαρτωλὸν ex Thueydide II. 79. et Isaeo Or. de Dicaeogen. Herod. p. 55. Vitium etiam animadversum est a doctissimo Wasse in Thueyd. I. 65. WESS.

510. 14. *Ὁ τε στρατηγὸς*] Praeter eos, quos auctor modo nominavit, Calliades, de quo Plut. Nicias p. 526. E. WESS.

511. 21. *Τῆς ὀνομαζομένης Στάτου*] Vid. L. XIX. 67. WESS.

511. 24. *Τοὺς ὀνομαζ. Οἰνιάδας*] Idem urbi, quod civibus, nomen erat. Polyb. IV. 65. τοὺς μὲν γὰρ Οἰνιάδας κείσθαι συμβαίνει πρὸς θάλατταν, ἐπὶ τῷ πέτρῳ τῆς Ἀκαρνανίας etc. Adde Pausan. Messen. c. 25. WESS.

511. 29. *Τῆν τε στρατηγίδα ναῦν*] Verius scripisset *μῶν τῶν στρατηγίδων* cum Thueydide II. 84. Plures enim erant, ut illic videbis. WESS.

511. 36. *Τόπιον στήσαντες*] Haec sunt τὰ ναῦμαχα πρὸς Πρω Φορμίωνος τόπιον apud Plotarchum de Athen. Glor. p. 345. C. De navi, quod continuo sequitur *περὶ τὸν Ἴσθμὸν* Neptuno consecrata, id si de Isthmo Corinthiaco, ubi Ἴσθμος Προσίδων colebatur, intellexerit, a vero aberit longissime: mox enim a parva victoria Phormion posito ad Rhium Molyericum tropaeo navim dedicavit, quod ipse auctor et ante eum diserte prodidit Thueydides II. 84. Quam difficultatem, exscriptis Nostri verbis, eum animadvertisset Jac. Palmerius Graec. Ant. L. IV. 20. p. 487. sic commentatur: *Hunc locum apponendum indicavi, non quod nos doceat aliquid, quod Thueydides non dixerit, sed ut vocem Ἴσθμὸν isthmum, qua videtur abuti pro voce πορθμὸν.*

Nam isthmus est terra utrinque in angustias redacta, πορθμὸς vero fretum angustum inter duas terras, quale est illud, de quo agitur inter duo illa promontoria. Itaque si non abusus est ea voce Diodorus, dicendum est, Rhium Aetolicum habuisse quoddam collum terrae inter sinum Crissaeum et mare Ionium, exterius angustum, antequam extremum promontorii sinem protenderet: quod non abhorret a verosimili, et ibi fuisse id Neptuni templum, prospectum habens in sinum et in exterum mare. Haec ille: quorum postrema ut probem adduci non possum. Nam Ἴσθμὸν loco τοῦ πορθμοῦ posuisse Diodorum persuaderi nondum mihi patior. WESS.

511. 54. *Πρόκιον Οὐεργίνιον*] Lucii praenomine in Livii L. IV. 21. Eusebii Chronico et aliis insignis est; quod Pighius propterea in Fast. ad ann. cccxviii. verius censet. WESS.

511. 57. *Σύμμαχος Μεσσηνίος ἀπὸ Σικέλλας*] Σύμμαχος τῶν ἐπὶ πορθμῷ Μεσσηνίων, quod eodem redit, apud Pausan. VI. 2. Quamquam, ut ibidem additur, Siculi Symmachum istum origine Messenium negabant, Zanclaeum perhibentes. WESS.

511. 58. *Ἐπὶ δὲ τούτων Κνήμιος etc.*] Nondum exierat superioris Archontis annus, quum Cnemus ea moliretur, quemadmodum ex Thueydide II. 93. cognoscitur. WESS.

512. 68. *Τὸ καλοῦμενον Βοῦδορον*] In Thueydide *Φρούριον Βοῦδορον* II. 94. cum nota diligentissimi Wasse. WESS.

512. 72. *Ταχέως ἐξεβοήθουν*] Obsequor scriptis Codd. et Diodori consuetudini, qua L. XIII. 67. οἱ μὲν κατὰ τὴν πόλιν ὄντες — ἐξεβοήθουν ἐπὶ τοὺς λιμένας. Et tum c. 93. εὐθὺς δ' ἐξεβοήθουν ὄντες ὄληροι παντελῶς. Non addo, simplici verbo et grandius et multo id opportunius esse. Vid. L. V. 59. WESS.

512. 75. *Ἐπιβολῆς*] Ἐπιβολῆς R. 2. frequentissima confusione. Vid. L. I. 4. ibique adscripta. WESS.

512. 79. *Κλειθροῖς καὶ φηλακαῖς διαλαβόντες*] Tum demum Piraei portus κλειστός fecerunt, qui ante patebant, nullis muniti claustris. Bene Hesyechius in *Ζεῦ* ἔχει δὲ ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς κλειστούς. Neque Io. Meursius Piraei c. 3. neglexit. Hoc amplius opportunis locis custodias collocarunt: id enim *φηλακαῖς διαλαμβάνων*, De Cicero Appianus L. II. Bel. Civil. p. 711. τὴν τε πόλιν ἐκ διαστημάτων φρουραῖς διελέμβανεν. Herodes διαλαμβάνων φηλακαῖς τὸ πᾶν ἔθνος est apud Ioseph. Antiq. Iud. XV. 8. 5., qui quoque τὴν Ἰουδαίαν διαχιλίοις πεζοῖς καὶ τετραζοῖσις ἱππέσι διελέμβανεν L. I. Bel. Iud. 16. I. Sed vide not. in Nostri L. I. 33. WESS.

512. 81. *Περὶ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους Σιτάκης*] Hoc vero recte. Superioris enim anni exitu Sitalces in id bellum descendit. Confer Thueyd. II. 95. WESS.

512. 96. *Πλεῖον χιλίων τάλαντων*] Attigit obiter hunc locum doctissimus Wasse ad Thueyd. II. 97. corrigendumque mo-

nuit, quod Belli Peloponnesiaci scriptor τετρακοσίων duntaxat τάλαντων meminerit, quae Seuthes, qui post Sitalceum regnans tributa multis partibus auxerat, ex regni redditibus percéperat. Ab eo equidem non dissentirem, si mihi certo liqueret, solo Thucydide duce in his describendis auctorem fuisse usum. Id vero necdum adparuit. WESS.

512. 98. Πλετους τῶν δυοκαίδεκα μυριάδων etc.] Thucydides exercitus τὸ πλεθος οὐκ ελασσον πεντεκαίδεκα μυριάδων fuisse adfirmat, atque huius quidem maiorem partem pedestrem, tertiam vero equestrem L. II. 98. Nostro non plane consentiens. WESS.

512. 6. Πρὸς Περδικεαν τὸν βασιλέα] Successerat patri Alexandro superiore anno, si vera sunt, quae vir excellentissimae eruditionis disputavit ad Athen. L. V. 18. Namque alii, etiam auctor L. XII. 34., regnum eius citius ordiuntur, atque ab Olymp. LXXIX. anno tertio, uti Parium Marmor, repetunt. Quam controversiam nunc omitto, in sequentibus fortasse non neglecturus. Vide interea Lydiat. ad Chron. Marm. p. 6. WESS.

512. 9. Ἀμύνταν τὸν Φιλίππου] Philippum Perdiccae fratrem in parte quadam superioris Macedoniae regnasse non iniuria suspicatur III. Spanhem. Dissert. VI. de Praest. et Usu Num. p. 374. Cuius possessione cum deiectus a Perdicca esset, filium eius Amyntam Sitalces in regnum restituere adnixus est. Scio in fragmento Diodori, quod Syncellus Chronogr. p. 262. inseruit, Alexandrum perhiberi duos duntaxat reliquisse filios, Perdiccam et Amyntam, horumque posteriorem privatam egisse vitam. At contra venit Thucydid. II. 95. disertis verbis Philippum Perdiccae fratrem adpellans: quicum si consentire Noster debet, Philippus et Perdiccae fratres uterini fuerunt, non germani. WESS.

513. 16. Ἐκκομίσαντες δὲ τὸν τε σῖτον] Erunt fortasse, qui εἰσκομίσαντες praeferebant: ego non nuto; perinde enim est, utrum adhibeatur. Thucydid. II. 78. de Plataeensibus, παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας — πρότερον ἐκκεκομισμένοι ἦσαν εἰς τὰς Ἀθήνας. WESS.

513. 29. Θεταλοὶ καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Μάγνητες] Vid. Thucyd. II. 101. WESS.

513. 34. Καὶ κινδυνέωσι ταῖς πατρίσι] Non ausus sum, etsi δυναστεύωσι commodam daret sententiam, scriptis libris relictari. Κινδυνεύειν ταῖς πατρίσι adaeque probum est, et periculum exprimit, quod patriae amittendae adibant, si Thraeces tanto eum exercitu ulterius tenderent. Sic L. XIX. 19. πολλοὺς ἀποβαλὼν καὶ τοῖς ἄλλοις κινδυνεύσας, διεσώθη μόγος. Et Polybius V. 76. Σελγείς μὲν δὴ οὖν διὰ τὴν Λογοβάσιος ἀσέβειαν ΤΗ ΠΑΤΡΙΑΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΣΑΝΤΕΣ — τὴν τε πατρίδα διετήρον etc. WESS.

513. 38. Ἐπιγυμνίαν ἐποιήσατο] Non est, cur ab hac scriptura discedatur. Infr. L. XIV. 44. καὶ παρακαλῶν ἐπιγυμνίαν ποιήσασθαι. Seuthae autem Sparadoci, qui Sitalcis frater, filio Stratonice, Perdiccae soror, fuit collocata, iisque conditionibus bellum positum apud Thucydid. II. 101. WESS.

513. 50. Εὐκλείδου] Fieri potest, ut levi vitio Archontis huius nomen sit deformatum. Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐκλέους τοῦ Μόλωνος, τοῦ μετὰ Διόντιμον, scribit Aristoteles Meteorol. L. I. 6. stellam crinitam esse visam, sicuti bene correxit Io. Meursius de Archont. III. 4. Philosophum sequuntur interpretes Alexander Aphrodisaeus, Olympiodorus et Io. Grammaticus. Accedit Schol. ineditus in Aeschin. περὶ Παραπρο. et Suidas in Σαμίων ὁ δῆμος. Nam quod ibi nunc editum legitur, τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἔπειτα πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ ἐπὶ Εὐκλέους, id verissime correxit Ampl. Bouhier. ἔπειτα πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ ἐπὶ Εὐκλέους, annis XXX ante Euclidem Archonte Euclae, Dissert. de Prisc. Graec. et Lat. Liter. p. 573. Tot enim anni ab hoc Archonte ad Euclidem, qui anno Olymp. xciv. secundo fuit, abierunt. WESS.

513. 52. Μάχρον Μάγνιον etc.] Repono Μάγνιον, et Σουλπίκιον Προτιξέτατον. Item Σέρβιον Κορνήλιον Κόσσον, pro Σερούλιον Κορν. Κένσον. Sigonius anni superioris Coss. reffectos esse annotat. RHOD. Corrigeni Rhodom. adstipulor, quaedam ex Mss. vestigiis relingens. Diodorus eos heic scriptores secutus est, qui tribunos militum hoc anno fuisse tradiderunt, de quibus Tubero et Maer in Livii L. IV. 23. WESS. V. Pighius p. 177.

513. 54. Χαλκιδέων μὲν ὄντες ἄποικοι] Vide L. XIV. 14. WESS.

514. 65. Ὅστε μισθὸν λαμβάνειν — μνᾶς ἑκατὸν] Eadem Suidas in Γοργίας, insuper professus Periclis in dicendi arte fuisse praecceptorem: idem Philostratus de Vit. Soph. I. 9. p. 493. censuit. Neutrius tamen sententia veritati respondebit, nisi Gorgiam prius Athenas fuisse profectum agnoveris, quam legationem hanc obiret; quod cur negetur, caussam non video. Dubitat tamen doctissimus Olearius ad Philostrati locum. WESS.

514. 71. Ἀντιθέτοις καὶ ἰσοκύλοις] Vide Langbaen. ad Dionys. Longinum de Sublimi Diet. p. 17. et Ludovici Cresollii Theatr. Rhet. III. 24. Cicero explicabit Orat. c. 52. Nam paria paribus adiuncta, et similiter definita, itemque contrariis relata contraria, quae sua sponte, etiamsi id non agas, cadunt plerumque numerose, Gorgias primus invenit, sed his usus est intemperantius. WESS.

514. 75. Καὶ γίνεται καταγέλυστον πλεονάζει etc.] Avdiōr huius fuit generis, saepeque festivitatis illis abusus est insolentius Gorgias. Quare Dionysius Halicarnas. T. II. p. 147. τὰς παρῳσώσεις, αἰτ, λέγω καὶ παρῳνομισίας καὶ ἀντιθέσεις, ἐν

αἷς ἐπλεόνασε Γοργίας ὁ Λεοντίδος. Discipuli, ut fit, plus sibi indulgere, et quae lumina orationis videri poterant, nimio et intemperanti usu adeo corruerunt, ut veterem dicendi maiestatem paene exstinguerent. Audi Dionysium eundem p. 165. τὰ γὰρ ἀντίθετά τε καὶ πάρισα καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις, οὔτε μετριάζοντα οὔτε καιρῷ γινόμενα κατασχέει τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτῆς. Hinc de Isocrate, Lysiae discipulo, qui aetatem in his elegantibus, sic enim censebat, consumsit, Plut. de Glor. Athen. p. 350. D. satis festive: ἀλλ' ἀντίθετα καὶ πάρισα καὶ ὁμοίωσι τὴν πολλῶν καὶ συντιθεῖς, μονοῦ δὲ ζολαπτήροι καὶ ζυστήροι τῆς προϊόδου ἀποκελεύων καὶ ἀνθυμῶν, ἐγήρασε. Hinc et Dionysio T. II. p. 175. τὰ μεικτικὰ πάρισα καὶ τὰ ψυχρὰ ἀντίθετα. quae quia Gorgiae debentur omnia, ψυχρὸν τι εἶπεν καὶ Γοργιαῖον pro eodem posuit Synesius Epist. LXXXII. p. 229. WESS.

514. 77. Οἷτος μὲν θανατωθεὶς ἐν ταῖς Ἀθήναις] Dies illos, quibus audiendum se populo praebebat, festos, orationes ipsas lampadas vocarunt, si fides Troilo Sophistae in Proleg. Rhetor. Ms. apud Langbaen. ad Longin. p. 17. τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἐν αἷς ἐπεδείξατο, εὐρύτας ἐκάλουν. τοὺς δὲ λόγους αὐτοῦ λιμπάδας. Mihi, etsi varium et mutabile Atticum vulgus fuit, cum eius tempestatis moribus res bene convenire non videtur. WESS.

514. 80. Πάλαι μὲν ἦσαν ἐπιθυμητὰ τῆς Σικελίας] Id verum videri cognosces ex Thueydide L. I. 44. et Plut. Alcib. p. 199. D. WESS.

514. 97. Πλείω τῶν μωρίων ταλάντων] Vide supra c. 38. WESS.

514. 1. Ἐπιπύρον καταπολεμήσειν] Nihil muto. Credo Vat. et Reg. 1. καταπονήσειν aut καταπρονομήσειν voluisse; quorum prius ferri utcumque poterat, non alterum: est enim προνομήσειν, ἀρπάξειν, κατασφύρειν, ἀρμαλιωτέειν, Hesychio explicante, minusque huic loco accommodatum; taceo de vocis compositione rariore. Vide Spanhem. in Iosephi L. III. Bel. Iud. 9. 4. WESS.

515. 5. Ἀρχητα καὶ Χαροιάδην] In hoc ultimo nomine erratum est: saepissime id accidit in propriis nominibus locorum, urbium aut virorum. Apud Thueydidem legitur L. III. 86. καὶ Ἀρχητα τὸν Μελανόπον, στρατηγὸν αὐτῶν, καὶ Χαροιάδην, τὸν Ἐβηλίτην. Ergo legendum hoc loco Ἀρχητα καὶ Χαροιάδην. PALM. Ἀρχητα καὶ Χαροιάδην] Instauravi scriptis e libris Charocidae nomen, quod diu ante Palmerium castigandum monuerat ad Orosium L. II. 14. Franc. Fabricius. Id adtexo, Thueydidem ducibus his naves duntaxat XX dedisse L. III. 86., praeterea Demetrium in Schol. ad Comici Vesp. v. 240. asseverare, Lachetem στρατηγήσειν πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰς Σικελίαν πεμφθέντα μετὰ νεῶν, quod falsum erit, nisi εἰς Σικελίαν idem sit atque in Sicilia. Sequenti enim anno, qui tertius ante Amyniam, quo Archonte Aristophanes Vespas suas docuit, exercitus imperium

Laches in Sicilia administravit. Alioqui ἐν Σικελίᾳ cum Palmerio rescribendum. WESS. MS. Coisluniani Χαροιάδην, quo etiam Reg. 1. Χαροιάδην ducit, quum alibi reperitur tum in nobilissima inscriptione Attica, quam postremus edidit Rosius Inscr. p. 145.

515. 7. Καὶ τῶν Χαλκιδέων ἀποβίων] Doctissimus interp. et a Chalcidensibus colonis suis obscurissime: non enim ex illis adparet, quorum coloni Chalcidenses fuerint, Rheginorumne an Atheniensium. Utrum elegeris, a vero recedet. Rhegini Chalcidensium erant coloni, Strabone auctore L. VI. p. 395. et Nostro L. XIV. 40. Quare ad hos si verba referas, inducenda erit copula. Ego vero eam non moveo, tantum Codd. addicentibus vocem ἀποβίων eliminans, Namque id vult, a Rheginis et ceteris Chalcidensium colonis eas naves Lachetem et Charocadam impetrasse. Consentit Thueydides, qui τὰς Χαλκιδικὰς πόλεις hoc bello a Leontinis et Atheniensibus stesisse tradidit L. II. 86. WESS.

515. 12. Φρούριον ἐπιλόρησαν] Rhodomannus Locrensium castellum intellexit, quorum φρούριον a Lachete occupatum testis Thueydides est L. III. 115. Id tamen ut hic intelligas, sequentia veltant: docent clare Mylas indicari. Forte itaque olim fuit φρούριον τι, aut Μυλαῖον φρούριον, aut τὰς Μύλας τῶν Μεσσηνίων φρούριον, quae Ph. Cluverii suspicio est Sicil. Antiq. L. II. p. 302. Firmat coniecturam Thueyd. III. 90., id praeterea commonstrans, haec et quae succedunt, insecuto anno fuisse administrata. Mox Σικελιοὶ loco Σικελιωτῶν sunt positi, cuiusmodi Messanenses, qui opem obsessis tulerunt. WESS.

515. 19. Εὐνομέδιον καὶ Σοφοκλῆς] Hos antevertit Pythodorus, citius in eas Italiae ac Siciliae oras delatus. Vide Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 240. et Thueyd. III. 115. IV. 2. WESS.

515. 22. Ἐκ τριῶν πενήκοντα καὶ διακοσίων] Alios ac Thueydidem in his recensendis duces sibi adscivit: ex eo tantum navium numerum difficulter conficies. Vid. eius L. IV. 24. WESS.

515. 26. Μεταδόντες τῆς πολιτείας] Dederunt Syracusani Leontinis ius suae civitatis, sed postquam temporis aliquantum abierat, quo mutuis discordiis sese pessum dederant ipsi. Cognosces, si volupe fuerit, ex Thueydide L. V. 4. Id ius cum deinceps sprevisset, patriae amore accensi, urbemque instaurassent, iterum a Dionysio in Syracusanarum civitatis consortionem compelluntur infra L. XIV. 15. WESS.

515. 31. Ὅτι βουλομένων συνοικῆσαι πάσας τὰς κατὰ τὴν Ἀσάρον etc.] Unde unde haec sumpsit, sive ex Thueydide, sive ex alio, cum veritate non congruunt. Neque enim crimini Atheniensibus Lesbii dabant, quod insulae eius civitates Mitylenen transferre decrevisset. Contra accidit. Mitylenaei Lesbios omnes in ius suae civitatis compellere adnixi sunt. Thueydidem audiamus L. III. 2. καὶ αὐτῶν Μιτυληνῶν ἴδια ἄνδρες κατὰ σιάνην πρόξενοι Ἀθηναίων μηνυταὶ γίνονται τοῖς Ἀθηναίοις ὅτι ξυνοικί-

ζουσί τε τὴν Λέσβον ἐς τὴν Μιτυλήνην βλή etc. Id aegrius cum ferrent Athenienses, legatos misere, qui οὐκ ἐπειθον τοὺς Μιτυληναίους τὴν τε ξυνοίωσιν καὶ τὴν παρασκευὴν διαλύειν, sicuti ibidem adiungitur. Ergone Thucydidis verba, haud profecto obscura, secus atque oportuerat, accepit ipse, aut ante eum alius? Id fieri potuisse, non negavero. Homines fuerunt, et quod omnibus accidit, illis usu venire potuit. Quid si tamen vitium his inhaereat, quo loci sententia sit conturbata? Scribe enim mecum ὅτι βουλευμένων — κατὰ Λέσβον πόλεις ἐς τὴν Μιτυληναίων πόλιν, διεκώλυσαν, et turbas has compositas animadvertes. Namque Lesbii Atheniensibus vitio vertebant, quod, cum ipsi Mitylenas commigrare constituerent, id illi impedire fuissent conati. Atque hoc fortasse bene procedet. Aliud est de tempore inchoati belli, quod ab anno primo Olymp. LXXXVIII. removeri non posse, ex Thucydidis III. 8. liquidissimum evadit. WESS.

516. 43. Κλειπυπίδην] Κλειπυπίδην Thucydidis adpellat III. 3., uter rectius, non decerno. WESS.

516. 51. Πάχης ὁ Ἐπικλήρου] Ὁ Ἐπικλήρου in eiusdem L. III. 18., qui sive Epicuri, seu Epicleri F., a Schol. Comici ad Equit. v. 831. Χάρης, et in Plutarchi Nic. p. 526. D. Ἀάρης vocatur, melius in Vit. Aristid. p. 335.; sed haec occupavit Cel. Barbeyracius Histor. Poed. P. I. p. 130. WESS.

516. 56. Τριήρεις μὲν τετραρακονταπέντε] XLII Thucydid. III. 26., ubi et de agri Attici populatione. WESS.

516. 64. Βουλευομένων ὡς χρὴ προσεν.] Addit Scaliger ὡς χρὴ προσηῶς προσεν. quod nimium arbitror. Ego praeferebam, si quid mutandum, πῶς χρὴ. WESS. in Add.

516. 65. Κλέων ὁ δημογωγός, ὡμῶς ἂν τὸν τρόπον] Hominem ex virtutibus ornavit Aristophanes in Equitib., cuius fabulae v. 770. 831. inspicere, quaeque ibi Critici veteres et ad Luciani Timon. c. 30. adscripserunt. WESS.

516. 67. Μιτυληναίους — ἡβηδὸν ἄπαντας ἀποκτείνειν etc.] Ipsa plebisciti verba sunt, quae saepe respiciunt scriptores. Defungar uno Libanio T. II. p. 693. B. καὶ πρὸς τοσοῦτον ἦλθεν ὀργῆς ὁ πρῶτος τῶν Ἀθηναίων δῆμος, ὥστε ψήφισμα ἐνέκησε τὴν πόλιν ἡβηδὸν ἀνελείν, καὶ τοῦτο φέρονσι τριήρης ἔαλει. ἐκκλησία δευτέρου καὶ Διόδωτον λόγος ἐπιεικέστερος, καὶ ψήφισμα ἐλάθη ψηφίσματι. Sic scripsit et distinxit, quod non animadversum fraudi viro docto fuit. Nam Diodotus, cum res iterum ad populum esset relata, persuasit, ut inmane id decretum rescinderetur, apud Thucydid. III. 42. De loquendi genere ἡβηδὸν ἀποκτείνειν dictum saepe est. Vid. not. in L. III. 54. WESS.

516. 78. Πλὴν τῆς Μηθρυσιαίων χώρας] Vide Thucydid. III. 55. WESS.

516. 83. Χρονίζούσης τῆς πολιορκίας] Tracta fuit in alterum annum. Legitur nunc quidem in Demosth. Orat. in Neaer.

p. 741. ἐπολιόρχων αὐτοὺς διπλῶ τείχει περιτειχίσαντες δέκα ἔτη. Sed corruptissime. Scriptum fuisse δύο ἔτη vidit Cl. Ioseph. Wasse in Thucyd. III. 52. et ante eum Palmerius Exercitat. p. 648. WESS.

516. 87. Ἀποβεβλήμεισαν] Huius formae conpluseula conduximus ad L. XI. 26. WESS.

516. 91. Καὶ διεκπεσεῖν ἐς τὰς Ἀθήνας] Sic L. IV. 54. καὶ διεκπεσεῖν ἐς Θήβας. Et L. XVII. 34. οἱ δὲ πλείστοι ἐς τὰ πεδία διεκπεσόντες. Plene Pausan. VII. 16. p. 561. τότε τῷ Καλλιστράτῳ παρέσχε τόλμα διεκπέσαι διὰ τῶν πολεμίων. Rarius hoc Iosephi L. VII. Bel. I. 6. 4. οἱ μὲν οὖν ἀνδραϊότατοι τῶν ἐξόντων ἔρθασαν διεκπέσασθαι, modo id dedit ipse. Dubito enim. Namque et hoc usu, quod recordor, verbum obvium non est, et scripti Codd. διεκπεσασθαι clare suppeditant. Id autem cur pro reiculo censeretur, caussam non exopto. Iosephus ipse post pauca: ὅπως τοῖς διεκπεσασθαι τολμῶσι τῶν Ἰουδαίων ἄπορος ἢ φοβή γίνηται. L. Kuster. confer in Aristoph. Plut. v. 805. WESS.

517. 93. Αὐτοὶ δ' ἐτοιμασμένοι — αὐτοὶ etc.] Posterior sine sententiae intertrimento deesse potuerat. Sed placet Diodoro haec dictionis subinde redundantia. Vide not. in L. I. 97. WESS.

517. 97. Ἐπὶ τὸ τεῖχος] Ἐντὸς τοῦ τεύχους scilicet. Sic Scaliger et Is. Vossius. WESS. in Add.

517. 2. Οἱ δὲ Πλαταιεὶς καταπλεγέντες etc.] Diodorus haec nimis arte praecedentibus connectit. Inter elapsos ex obsessa urbe et deditionem reliquorum aliquot intercesserunt menses. Thucydid. III. 20. et 52. aperte significat. WESS.

517. 11. Καὶ κατωσίωσαντες ἐμίσθωσαν etc.] Videatur Thucydid. III. 68., quaeque illi adscripsit Cel. Duker. de Plataeis iterum instauratis iterumque eversis, atque inferius etiam L. XV. 46. WESS.

517. 16. Στάσις καὶ φιλοτιμία] Concors Codd. scriptorum consensus hoc reposebat; postulabat praeterea mos auctoris, quo φιλοτιμία quaevis est contentio. Sic L. IV. 23. γενομένης δὲ τῆς φιλοτιμίας μετὰ προστίμων, cum rixa, constituta mulcta, esset nata. Et L. XII. 32. μετὰ πολλῆς φιλοτιμίας κατεσκευάζον τριήρεις. Tum post pauca de Corcyraeis, καὶ ταῖς φιλοτιμίαις οὐκ ἀπολιμπανόμενων. Quem in modum Iosepho de Iud. Antiq. L. XVI. 8. 4. νεανικαὶ φιλοτιμιαὶ contentiones, quibus iuvenes in certamen committuntur. Vide mox c. 61. WESS.

517. 22. Διηγνήθησαν ἀπὸ τῶν προσέων] Mallem ὑπὸ τῶν προσ., quod et Rhodomanno placuit, et διηγνήθησαν. Thucyd. III. 70. paullo aliter, ὑπὸ Κορινθίων ἀφειθέτες, τῶ μὲν λόγῳ ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προσένοις διηγνημένοι, ἔργῳ δὲ, πεπεισμένοι Κορινθίοις Κέρκυραν προσποιήσαι. Porro τηροῦντες τὴν τῶν ὠμολογημένων πίστιν sine praepositione melius

erit. WESS. Ὑπὸ τῶν προξένων Scaliger et Is. Vossius. IDEM in Add.

517. 31. Οἷτοι δὲ φοβηθέντες τὴν τιμωρίαν etc.] Nimiam in his brevitatem secutus foedum seditionis exitum paene transiit: habet aliqua L. XV. 49. at quantum ea absunt ab ubertate Thucydidea L. III. 72. etc.? WESS.

517. 34. Ἐδνδύμων] In Didasealia Aristophanis Acharnensium ἐπὶ Ἐδνδύμωνος ἄγορας, prave. Scribi debuerat ἐπὶ Ἐδνδύμων, quo Archonte eam fabulam poeta docuit, sicuti egregie patefecit S. Petitus Miscell. L. I. 4. WESS.

517. 36. Μάγρον Φαλίτιον] Scribe Φόσιον καὶ Α. Σέρριον. Fostii cognomentum fuit Flaccinator. Ideo Φλακκίσιον a Diodoro forte scriptum fuit. RHOD. Errorem librariorum animadvertit Pigh. in Fast. ad ann. cccxx. Vide Livium L. IV. 25. WESS.

518. [41. Ἰππιεὺς τετρακοσίους etc.] Thucydides dissentit L. III. 87., quem si consulueris, luem haud prorsus cessasse superioribus annis perspicies. De causis recrudescentis pestilentiae non male Diodorus, cui Hippocratem adiunge de Acr. Aq. et Loc. p. 287. WESS.

518. 64. Ἐρόπιον ἐκτοδὸς εἰς τὰ φρέατα] Sumtum ex Thucyd. II. 49. e quo et Lucretius:

*In fluvios partim gelidos ardentia morbo
Membra dabant, nudam iacentes corpus in undas;
Multi praecipites lymphis putealibus alte
Inciderunt etc.*

quae elegantissima extremo Poetae L. VI. legi poterunt. WESS.

518. 69. Τὴν νῆσον Ἀήλον] Arbitror postremam vocem, cum ab optimis libris negligatur, librarit auctarium esse: Delum intelligi, sequentia ostendunt apertissime. Nec sede tamen deieci, quod eam tueri quodammodo posse videatur. WESS.

518. 73. Εἰς τὴν Ἐρήϊαν] Ita plerumque insulae nomen scribere solent, Thucydides, Dionysius Halicarnassensis, Strabo, Aelianus, advocati ab Holsten. ad Stephan. in v. Adde elegantem Sopatri locum ex Comment. in Hermogenem, exscriptum in Is. Casaub. Animadv. Athen. X. 6. In Plutarchi Nic. p. 525. A. scribitur Ἐρήϊα, sed contra manu exaratorum Codd. iudicium. WESS.

518. 76. Τὴν τῶν Ἀηλίων] Vide Thucyd. III. 104., atque excitatos ibi a viris doctissimis scriptores. Quod vero haec praecedit, ne cui parere, aut mori, aut sepeliri intra Delum liceat, similis superstitio in Aesculapii apud Epidaurios luco vetabat, Pausania teste L. II. 27. WESS.

519. 88. Ποῦσαι δὲ νῆσον — Ἀταλάντην] Imo vero ante hos terrae tremores Atalante insula fuit, ut supra c. 44. significavit. Cum maxime aquarum illa inundatione fuit superfusa, quod Thucydidi III. 89. docenti, sicuti et Philostrato Heroic. XIX. 15.

p. 744. credimus. Errorem Diodori castigarunt Ill. Scaliger ad Eusebii Chron. n. MDXCI. et Is. Casaub. in Strabon. IX. p. 651. WESS.

519. 91. Μετωνόμισαν Ἡράκλειαν] Alias Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχινίᾳ adpellat, ut c. 77. et XV. 57., neque aliter Strabo L. VIII. p. 587. et IX. p. 627. In Thucydide III. 92. Ἡράκλειαν ἢ ἐν Τραχινίαις, ubi scripti libri ἐν Τραχινίᾳ, quod equidem praeferram. Polemon vocat apud Athen. XI. p. 462. Ἡράκλειαν τὴν ὑπὸ τὴν Οἴτην καὶ Τραχίνα, situm bene circumscribens. Aberat enim a veteri Trachine sex ferme stadiorum intervallo, teste Strabone IX. p. 655. WESS.

519. 97. Πρόγονον ἐκτῶν ἐγκατοικημένοι] Vide L. IV. 57. WESS.

519. 4. Τὴν Τραχίνα μυριάνδρον ποιήσαντες] Dixi libro superiore c. 49. De numero colonorum adsentitur Scymnus Chius, Ἦν οἱ Λύκωνες μυρίους οἰκήτορας Πικυπᾶντες εἰς Τραχίνα, πρότερον ἔκτισαν.

Quos quidem versus cum Ill. Scaliger produxisset ad Eusebii Chron. num. MDXCVI. ix colonorum millia a Diodoro recenseri admonet, nimium festinans puto. WESS.

519. 7. Στρατοκλέους] Memoriam huius Archontis adhibuit Strabo, quae non animadversa viros doctissimos exercuit. Verba Geographi L. VIII. p. 551. de Pylo haec sunt: προσεκησαντο δ' αὐτὴν Ἀθηναῖοι τὸ δεύτερον ἐπὶ Σικελίαν πλέοντες μετ' Ἐρρυμέδοντος καὶ Στρατοκλέους, ἐπιτέγημα τοῖς Λακεδαιμονίοις. Scribit, et vere quidem, Is. Casaubonus, στρατηγὸς fuisse Eurymedonta et Demosthenem, nec Stratoelis ullam esse mentionem. Addit his ex Thucydide tertium Sophoclem Iac. Palmerius, decernitque Strabonem dedisse μετ' Ἐρρυμέδοντος καὶ Σοφοκλέους, haud sane contra rei gestae veritatem. Vide vero, sitne multo hoc mollius et lenius μετ' Ἐρρυμέδοντος ἐπὶ Στρατοκλέους i. e. Archonte Stratoelis, ut ἐπὶ Ἀνσιμάχου in Diogene III. 3. et ἐπὶ Χαρίνου apud Pausaniam L. I. 23. p. 55. et ἐπὶ Στρατοκλέους de ipso hoc in Schol. Aristoph. Nub. v. 584. Pylum autem sub magistratu Stratoelis, quod Geographus asseverat, esse captam et munitam ab Atheniensibus, ea, quae mox sequuntur, adfirmant clarissimum in modum. WESS.

519. 9. Λένκιος Φόριος] Post hunc reliquos Tribunos Militum ita corrigas, Λένκιος Πινάριος, Σπόριος Ποστούμιος. Tot enim Fasti exhibent. RHOD.

Ibid. Μέτελλος] Errore amanuensium natum est ex Μεδουλλίνος, quo Furius cognomine fuit. Σποριον praenomen reddendum esse Postumio Rhodomannus recte observavit. Livium adi IV. 25. WESS.

519. 11. Προχειρισάμενοι στρατηγὸν μετὰ νεῶν etc.] Hiati oratio. Mallem additum fuisset ἔστειλαν περὶ Πελοπόννησον, ut in Thucydide III. 91. WESS.

519. 23. Κατοικούντων ἐν αὐτῇ τότε Μεσσηνίων] Conf. L. XI. 84. WESS.

519. 25. Ἐπὶ τὴν ὀνομαζομένην Μολυκρίαν] In Strabone modo Μολυκρία, modo Μολυκρία, L. X. p. 705 et 706. Plutarchus T. II. p. 162. D. Μολυκρίαν vocat, et Euphorion apud Stephan. in v. Itaque elige, utrum malis. De situ urbis Iac. Palmerius Graec. Antiq. L. IV. 19. WESS.

519. 29. Τὸν Ναύπακτον] Τὴν Ναύπακτον Thucydides II. 91. saepeque alias, Strabo L. IX. p. 653. A. Pausanias IV. 25. et rectius, ut opinor. WESS. Τὴν Ναύπακτον refingebat Ursinus, haud male. IDEM in Add.

519. 31. Ἀμφοικιώτις] Ἀμφο. Coisl. fere semper. Vide Ios. Wasse ad Thucyd. III. 105. et Palmer. II. Graec. Ant. c. 7. WESS.

520. 35. Ὁ μὲν οὖν Δημοσθένης ᾤετο etc.] Videndus est Thucydides III. 113. 114. WESS.

520. 45. Ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπωκότις] Praepositionem merito delendam iudicat Rhodomannus: nunquam enim in hoc genere adhibetur. Namque et supra c. 56. de Plataeensibus, ἀδίκως ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς περιέπεσον. Et L. XIII. 21. ἀνδρῶν πλείους τῶν τετρακισμυρῶν ὄντων μεγάλαις συμφοραῖς περιπεσείσθαι; Tum L. XVII. 29. Ἀργεῖος — καίπερ μεγάλη συμφορᾷ περιπεπωκότις. Reddendum est Basilio M. Epist. II. στόμισι πρὸς ψευδολογίαν ἐυκόλοις περιπεσόν. Sic enim oportuit: nam παραπεσῶν non satis ibi est commodum, atque a scriptis libris improbat. WESS.

520. 51. Τῆς δὲ Μεσσηνίας ἀπέχον σταδίου τετρακοσίου] De Pylo loquitur, quam sitam ait in Messenia, et ab illa distare stadiis quadringentis. Absurdissima sententia! Hanc historiam habet a Thucydide (L. IV. 3.) qui accurate eam scripsit. Ex eo lege τῆς δὲ Σπάρτης ἀπέχον σταδίου τετρακοσίου. PALM. Error in his absurdus est. Palmerii opinionem firmat et Strabo L. VIII. p. 551. B. WESS. Ursinus malebat τῆς δὲ Μεσσηνίας, levi mutatione, quae et blandiri propterea posset, modo liqueret, hoc tempore urbem fuisse Messenen: id vero secus habere, notum est ex Strabone, Pausania atque aliis. Vide hunc L. IV. 1. Itaque Palmerii opinio potior est. IDEM in Add.

520. 53. Ἐν εἰκοσὶν ἡμέραις ἐτείχισε] Ἐν ἡμέραις ἐξ Thucydides L. IV. 5., quod verius arbitror perpensa Atheniensium summa virium contentione, qua in Pylo munienda usi sunt. WESS.

520. 62. Θρασυμήδους] Nihil in vocis scriptura discordant Codd. scripti. Tamen a Thucydide Θρασυμηλίδας adpellatur L. IV. 11. WESS.

520. 65. Ναῦς ἀντιπρώρος ἔστησαν τῷ στόματι τοῦ λιμένος] Sic L. XIII. 78. καὶ (τριήρεις) κατὰ τὸν διέκπλον ἀντιπρώρος κατέστησε. Et libro eodem c. 50. αἱ τριήρεις ἐπέστρεψαν ἀντιπρώροι τοῖς πολεμίοις. Atque ita de navibus passim,

quae prorsus in hostem obversis stant aut procedunt. Polybius L. I. 50. κατ' αὐτὴν τὴν γῆν ταχέως ἐπολοῦν ἀντιπρώρους τοῖς πολεμίοις. tum post pauca, ἐπέστησε τὴν ἐαυτοῦ ναῦν ἀντιπρώρον τοῖς πολεμίοις. Recte proin Cel. Duker. in Thucydide L. IV. 8. ναῦς ἀντιπρώρους haud adspernatur. WESS.

520. 70. Παρατεταμένην δ' ἐπὶ μῆκος] Vide Strabonem L. VIII. p. 531. A. et Thucydidem in primis L. IV. 8. WESS.

520. 75. Δημερεύοντες δὲ ταῖς τεγομαχίαις] Addere praepositionem adsuevit, τότε μὲν ἐν τῷ κινδύνῳ διημερεύοντες L. XVI. 46. Nec semper tamen, sicuti ex L. XVIII. 34. perspicies. WESS.

521. 89. Προσαγόντων] De loquendi genere ad L. XI. 60. WESS.

521. 1. Ἡ μὲν τριήρης ἐπὶ κέλευεν] Vide not. in L. I. 31. WESS.

521. 2. Ἐπὶ τὴν τῆς νεὸς ἐπιβάθραν] Ἀποβάθραν Thucydides IV. 12. cum nota Duker. Sed haec voces permisceantur saepe, sicuti in Luciani D. Mort. X. 1. Scalas designat, quibus in navim escendebant. Translate Philo Iud. in Flacc. p. 993. Α. κρητοῖς ὀνόμασιν ἀδυνατιῶν ἐπιβάθρα χρῆσθαι πρὸς δήλωσιν. Et de Leg. Special. p. 805. B. ἐπιβάθρα χρωμένους ἵπασιν ὡν γένεσις ἐστὶ. Alia P. Leopardus Emend. XIV. 10. et Ezech. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 22. WESS.

521. 8. Ὁ μὲν βραχίων προέπειεν ἐκ τῆς νεὸς etc.] Falsa est haec narratio, quam ex Thucydide corrigere debemus, et proculdubio vox βραχίων emendatione eget: nam ex tota Brasidae historia, quam accurate exequitur Thucydides, patet eum non amisisse brachium in ea pugna, de qua hic Diodorus. Forte scripserat βραχίον τι, vel ἐν βραχίῳ, vel quid tale, eo sensu, parum abfuit, quin e nave caderet, et proculdubio hanc historiam a Thucydide accepit Diodorus verbis paululum immutatis. Dixit Thucydides L. IV. 12. ἡ ἄσπις περιεβλήθη ἐκ τῆς θάλασσαν, καὶ ἔξενεχθείσης αὐτῆς εἰς τὴν γῆν οἱ Ἀθηναῖοι ἀνέλομενοι, εὐχπεύς ἐν τῷ μῆρσι ἐκ τῆς θάλασσαν ἐποχέριος ἐγένετο τοῖς πολεμίοις, εὐχπεύς ἐλαρπύς ἐν τῷ μῆρσι ἐκ τῆς θάλασσαν ἐποχέριος ἐγένετο τοῖς πολεμίοις, εὐχπεύς ἐλαρπύς ἐν τῷ μῆρσι ἐκ τῆς θάλασσαν ἐποχέριος ἐγένετο τοῖς πολεμίοις. Nihil similius. Unde colligitur vocem βραχίων mendosam esse. Nam si brachium amisisset Brasidas, id non tacuisset Thucydides. Quae addit Diodorus de numero caesorum a Brasida, bella sunt, non vera: nam quomodo vetitus in terram descendere ob tela ingruentia id praestare potuisset, qui cominus cum hoste non potuit pugnare, in sua navi manens, ubi et λεπτοπραχίνας cecidit? PALM. Auctor si diceret, Brasidam brachium amisisse, viro doctissimo obloqui nefas putarem. Atqui id ille nusquam. Tantum significat, Brasidam, viribus ob vulnera profluentemque

sanguinem defectum, animo dum linquitur, ita fuisse lapsum, ut brachio e navi pendente clypeus excideret in mare. Id fieri potuisse, res admonet ipsa, locusque, e quo pugnabat, et in quem praecipuus corruit. Stabat ἐν τῇ ἐπιβάθρῃ, decidit εἰς τὴν παραξέριον. utrumque lateri navis proximum fuisse, ignorat nemo. WESS.

521. 15. Θανάτῳ κολάζεσθαι] Plutarchum in Pelop. p. 278. B. vide. Romanis moribus miles, qui in bello arma amisit, vel alienavit, capite punitur: humane, militiam mutat, teste Modestino L. III. §. 13. D. de Re Milit. Athenis Atticis inurebatur infamia, si non fallit Petrus LL. Attic. L. VIII. Tit. 3. p. 557. Sed virum Illustr. Ezech. Spanhem. ad Aristophan. Nub. v. 352. adi potius. WESS.

521. 21. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ ἐκ τῆς Αἰκων. etc.] Aemulatur manifesto Thucydidem L. IV. 13. Mox doctissimus Rhodomannus secutus coniecturam suam vertit, sua exclusi terra, quasi esset οὐκ ἔχοντες. haud ille quidem inconcinne, citra necessitatem tamen. WESS. Rhodom. sic: restituere οὐκ ante ἔχοντες.

522. 32. Οὐ συγκρατατιστέμενων δ' αὐτῶν] Confer Thucyd. IV. 21. WESS.

522. 41. Ἐκατὸν εἴκοσι] Consentit Thucydidem IV. 38., id addens, octo defuisse quo minus trecentorum numerus rotundaretur. Sed horum rationem non habuit Noster, ut neque Strabo L. VIII. p. 551., nec Schol. Aristoph. Equit. v. 1050. WESS.

522. 43. Ἐπὶ Κλέωνος τοῦ δημαγωγῆος στρατ.] In Niciae, cum is sese classis imperio abdicasset, locum suffectus apud Plutarchum in Nic. p. 527. D., cui iunge Aristophanem in Equit. v. 391. cum Criticorum veterum scholio. WESS.

522. 56. Ἀρχὴς ἔτη τεσσαράκοντα] Decessisse hoc tempore Longimanum Artaxerxem ex Thucydide L. IV. 50. constat. In regni eius spatio nec hic neque L. XI. 69. ulla discordia: quod iusto contractius Noster fecit, illos secutus scriptores, quibus Themistoclem ad Xerxem in Asiam contendisse placebat. Hinc illius productius regni intervallum, huius brevius, etiam in Ptolemaei Canone, Eusebio et Syncello, qui si pro xli annis illi xlv totos inputassent, cum rerum gestarum ordine conspirassent melius. Tu si haec uberius comprobata desideres, inspicere accuratissimae diligentiae Comment. Cl. Hier. van Alphen in Daniel. ix. Parte III. c. 6. WESS.

522. 57. Ἐξόξῃς ἐβασίλευσεν ἐνιαυτὸν] Vide inferius c. 71. WESS.

522. 58. Αἰκων ἀποστάντων] Restituatur Αἰκων vel Αἰκωνίων. RHOD. Ad huius gentis vocabulum frequentissime in his libris offensum fuisse, dixi antea. Αἰκων verum erit aut Αἰκωνίων, si Ph. Cluverium Ital. Ant. II. 16. audias. De bello Livius L. IV. 26. et seq. WESS.

523. 74. Τὸν εἶδον ὡς λειοπύρα τὴν τάξιν ἀποκτείνω] Diodori hac in parte quodammodo consentaneos esse Valer. Max. II. 7. 6. et A. Gellium N. A. L. XVII. 21. dudum monuit Pighius in Fast. ad ann. cccxxii. Livius negat L. IV. 29., sed caussa allata, quam nec gravem nec veram evincit Cel. Iac. Perizonius Animadv. Histor. c. 8. p. 350. Modo auctorem τῆς ἀπὸ τοῦ πατρὸς scripsisse videri, non latuit Rhodomanno in not. Auctario. WESS.

523. 77. Ἰσαρχος] Iustum hoc Archontis nomen servant Schol. in Aristoph. Nub. v. 552. et Argum. eius Fabulae IV. Habet etiam Athenaeus, qui eo praetore inducias in annum inter Spartanos et Athenienses factas, tacentibus Thucydide et Diodoro, prodit L. V. 18. p. 218. WESS.

523. 78. Τίτος Κοίντιος etc.] His Coss. Dictatorem A. Postumium cum Aequis id bellum gessisse, quod paullo ante Noster descripsit, Livius docet L. IV. 26. Alios ergo ille annales adhibuit. WESS.

523. 83. Τριήρεις μὲν ἐξήκοντα, ὀπλίτας δὲ τρισχιλίους] Thucydidem IV. 42. ἐς τὴν Κορινθίαν ἐστράτευσαν ναυσὶν ὀδοσκόριον καὶ διασχίλους ὀπλίτας de Atheniensibus et Nicia duce ait: quam expeditionem cum Nicias, uti mox sequetur, hoc ipso tempore sit ingressus, aperta inter Diodorum et Thucydidem discordia est. Sed Noster, ut ex aucto navium numero videbis, sibi constat. Id prave, quod varias Niciae expeditiones in unum annum coniecit. Namque in insulam Melum suscepta est Olymp. LXXXVIII. anno tertio, et navibus quidem sexaginta, sicuti ex Thucydide III. 91. conficias, et clarissime omnium ex Athenaeo, ut mox dicam. In Corinthios duxit, Methonemque munit, sequente eiusdem Olymp. LXXXVIII. anno apud Thucyd. IV. 42. et Plut. Nic. p. 527. A. Tetigit hanc Nostri inconsiderantiam Clariss. Duker. in Thucyd. L. V. 116. WESS.

523. 87. Αὐτὴ γὰρ μὴ τῶν Κυκλάδων νήσων etc.] Vide superius c. 42. Quatenus autem Melus Spartanorum fuerit colonia, declaratur a Conone Narrat. xxxvi., obsito quidem macula, sed levi, quamque eluit L. Holsten. ad Stephani Μῆλος. WESS.

523. 94. Ἦς ἐστρατήγει Ἰππόνικος ὁ Καλλίων] Temarum expeditionis huius signatur ab Athen. L. V. 18. ὁ δ' Ἰππόνικος ἐπὶ μὲν Ἐπιδόρμον ἄρχοντας στρατηγῶν παρατίταται μετὰ Νικίων πρὸς Ταναγραίους καὶ τοὺς παραβοηθοῦντας Βοιωτῶν καὶ τῇ μάχῃ νεώτερε. Suscepta ergo fuit, quod modo diximus. ante hos duos annos, Olymp. LXXXVIII. 3. Hipponicus non multo post ad Delium pugnans occubuit, teste Andocide in Alcib. p. 30. Itaque generalius est, quod superioribus adstruit Athenaeus: τέθνηκε δὲ πρὸ τῆς ἐπ' Ἀλκαίων διδασκαλίας τῶν Ἐπιτόιδος Κολακῶν. Non enim id praelium ab hoc Olymp. LXXXIX. anno primo moveri potest. Falsum autem, quod de Hipponici huius vidua, quam Pericles duxerit, commentatur Palmer. ad Aristoph. Av. v.

284. Namque Pericles eam si uxorem sibi adsciverit, rediit haud dubie ex inferis. WESS.

523. 11. *Τὸν δὲ Κορινθίων πλείους τῶν τριακοσίων*] Hoc malui cum scriptis libris. Thucydides e Corinthiis ducentos ac duodecim, ex Atheniensibus paullo minus quinquaginta cecidisse memorat L. IV. 44. De *Κρομμυῶνος* scriptura dictum ad L. IV. 59. WESS.

523. 15. *Ἐν τῇ Μεθώνῃ*] Strabonis L. VIII. p. 575. *Μεθωνα*, sicuti et Pausaniae II. 34. eadem est. Nostro praevit Thucydides IV. 47., in cuius exemplaribus Strabo haud aliter repererat. Vide not. ad Hieroclii Synecdem. p. 646. WESS.

523. 18. *Ἐπὶ Κόθηρα ναῦς ἀπότειλαν ἐξήκοντα*] Male illi libri, qui ab hac scriptura discedunt. Res ex Thucydide L. IV. 53. aperta est. Insulae nomen attigimus antea L. V. 77. WESS.

524. 24. *Καὶ Θουαίης*] Confer L. XII. 44. et quae viri eruditi ad Thucyd. IV. 57. commentantur. WESS.

524. 32. *Οἱ Μεγαρεῖς θλιβόμενοι*] Aut deest verbum aliquod, fortasse etiam plura, inter *Μεγαρεῖς* et *θλιβόμενοι*, aut scripsit Diodorus *ἐθλιβόντο*. STEPH. *Οἱ Μεγαρεῖς ἐθλιβόντο τῷ πολέμῳ*] Sequor Cod. Venetum, cuius scriptura ne quid de defectu temere suspicemur, impedit. Accedit Thucydides IV. 66. WESS.

524. 45. *Τοὺς βουλομένους τίθεσθαι τὰ ὄπλα μετὰ Ἀθ.*] Simile eius commentum, qui Selybria occupata proclamavit, *Σηλυβριανούς Ἀθηναίους ἐναντία ὄπλα μὴ τίθεσθαι* in Plutarchi Alcib. p. 208. B. et Thebanorum, interepta paene Plataea, denuntiantium *τίθεσθαι παρ' αὐτοὺς τὰ ὄπλα*, apud Thucyd. II. 2. Genus dicendi, quo hoc quidem loco armorum coniunctio exprimitur, variis adhibetur modis. *Λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποτίθεσθαι τὰ ὄπλα καὶ ἐπὶ τοῦ παρατίθεσθαι καὶ ἐνδέσθαι* non vulgatus Schol. ait in Aeschini Timarch. p. 5. Exempla conduxerunt viri eruditione praestantes P. Leopard. Em. XI. 20. et H. Valesius ad Harpocrat. p. 37. Addo ex Libanio T. II. p. 43. B. *μᾶλλον μὲν οὖν ἢ καὶ πρόσθεν ἠγάπησεν ὑπὲρ πατρίδος ὥσπερ ὄπλα θέμενον τοὺς λόγους, qui orationibus pro patria tanquam armis depugnabat*. Interpres, ut alias, et hic offendit. Infra l. XX. 31. *θέσθαι τὰ ὄπλα* est *ἀποτίθεσθαι, deponere*, de quo usu ad Thucyd. II. 2. dubitasse virum diligentissimum, est cur demirer. WESS.

524. 49. *Τὰ μακρὰ τεῖχη καταλιπεῖν*] Ab urbe ad Nisaeam pertinebant, exstructa olim ab Atheniensibus in Megarensium conmodum. *Καὶ τὰ μακρὰ τεῖχη ᾠκοδόμησαν (Ἀθηναῖοι) Μεγαρέων τὰ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐς Νισαίαν* Thucyd. II. 103. et Strabo L. IX. p. 600. Diogenes cum labentibus annis Megarenses videret hos muros instaurantes et altius educentes *τὰ μακρὰ τεῖχη ἰστανίας*, acute pariter atque eleganter, *ὦ μοχθηροὶ, εἶπε, μὴ τοῦ μεγέθους προνοεῖτε τῶν τευχῶν, ἀλλὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν στηρομένων* apud Io. Stobensem Florileg. Tit. VII. p. 89. WESS.

524. 61. *Τούτους μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς Νισαίας*] Errat Nisaeae possessione Athenienses deieci non sunt. Docet Thucydides IV. 73. et ipse infra L. XIII. 65. Novi doctissimum Palmerium suppetias Diodoro hac via venisse. *Ut fides historiae constet, et consentiat haec narratio cum Thucydide, legendum est ἐπέβαλεν εἰς τὴν Νισαίαν*, in Nisaeam recedere compulit. *Nam ex Thucydide Brasidas pepulit Athenienses urbe Megaris et Nisaeam aufugere coëgit, quam pluribus annis tenuerunt contra Megarenses*. Sed excedit medicina modum. Tu atere, si lubet, et simile dictionis exemplum quaere. Namque *ἐς δυσχωρίας ἐμβάλλει τοῖς Μακεδόνας* Polyaei VII. 25. dissimile est, nec vim complectitur illam. Sed id coniecturam unice haud premit. WESS.

524. 65. *Λίαν τῆς Μακεδονίας*] Vide L. XVII. 16. et Ioseph. Wasse in Thucyd. IV. 78. WESS.

525. 71. *Καινωμέν μετὰ τῆς τῶν Ἀσπ. συμμαχίας*] Mallem *τῆς μετὰ τῶν Ἀσπιδαιμονίων* scriptum esset. Neque enim solet, quantum quidem recorder, verbo *καινωμέν* eam praepositionem ita connectere. Consentit Rhodomannus in Addend., quae vocant, sed *μετὰ* delendum arbitratus. WESS.

525. 78. *Νικόλος*] Thucydides *ἐπιακροσίους* L. IV. 80., verum Noster sibi constat infra c. 76. WESS.

525. 84. *Προσέταξαν τοῖς κρατίστοις ἀποκτεῖναι*] Quo teste id edoctus sit, non divino. Plutarchus quidem certe in Lycurg. p. 57. A. neminem aut tum temporis aut postea rescivisse ait, quo illi modo perierint, *μητε παρασῆμα μητε ὑστερον εἶεν τινὰ λέγειν, τῆρ τῶν διαφάσεων*. Et ante eum Thucyd. IV. 80. WESS.

525. 97. *Ἐτεσι δύο πρὸς τοῖς τριάκοντι*] Conf. L. XI. 70. WESS.

525. 1. *Διαλιπόντες ἔτη δύο — Ἀπίωνος ἡγουμένου*] In his error est. Nam neque Apion coloniae deducendae princeps fuit, neque biennio post acceptam ad Drabescum eadem coloni pulsi fuerunt. Thucydidem, quem ferme in his sequitur, audi L. IV. 102. *καὶ αὐθις ἐνὸς δέοντος τριακοσῶ ἔτι ἐλθόντες οἱ Ἀθηναῖοι Αἴνωνος τοῦ Νικόλου ἀκιστοῦ ἐπεμφθέντος Ἐθίωνας ἐξέλασαντες, ἐκίσαν τὸ χωρίον τοῦτο, ὑπερ πάντερον Ἐνέω ὅσοι ἐκαλεῖτο*. Dux ergo coloniae Agnon, quem idem scriptor L. V. 11., Polyaei de Stratag. VI. 53. et Scholiastes Ms. in Aeschin. περὶ Παραγο. praedicant. Ipsa colonia deducta est annis XXIX post priorem, signaturque tempus a Nostro L. XII. 32. Quare, nisi in pravum Belli Peloponnesiaci Codicem inciderit, scribere deluerat, *διαλιπόντες ἔτη εἴκοσι καὶ ἐννέα — ἡγουμένου Αἴνωνος*. Posterius quidem certe levi peccato in *Αἴνωνος* vocabulum abire potuit. WESS.

525. 2. *Περιμαχῆτον δ' αὐτῆς πόλεως γεγεννημένης*] Tanto Amphipolis studio ab Atheniensibus atque aliis fuit petita,

ut mutuis de ea certaminibus saepe sit pugnatum. Id enim περιμάχητος. Unde Gorgo, quam multi proci ambiebant, διὰ πλοῦτον περιμάχητος καὶ πολυμηστήτετος in Plutarchi Amator. p. 766. D., βίος περιμάχητος, cui certatim multi student, Phil. Iud. apud Euseb. l. VIII. Praep. Evang. c. 11., et ἀπεριμάχητον δόγμα καὶ ἀνωφελές in eiusdem l. de Opif. Mund. p. 2. E., αἰοδιμὴν ἔνομα καὶ περιμάχητον de divitiis in Luciani Contempl. c. 11., cum nota T. Hemsterhusii, τόπος περιμάχητος supra l. III. 10. Talem vero Amphipolim fuisse clades indicant, quibus ad eam Athenienses olim adfecti sunt, recensitae a Schol. Aeschin. περὶ Παραπο., et ex parte quadam a me ad Itinerar. Hierosolym. p. 604., quod, si videtur, inspicere WESS.

525. 4. Πλησίον τῆς γεφύρας] Vid. Thucydidem l. IV. 103. WESS.

525. 11. Σύμη καὶ Γαληψός] Lego Οἰσόμη καὶ Γαληψός. Nulla ibi Syme: at Oesyne satis celebris et auctoribus saepe memorata. PALM. Vitium ex Thucydide l. IV. 107. manifestum est, neque fugit id diligentiam H. Valesii in Maussaci not. ad Harpocrat. p. 106. Fuit id urbis fatum, ut multimodis eius nomen corrumperetur. Exempla dabit Maussacus in Harpocrat. Γαληψός et Οἰσόμη. WESS.

526. 12. Καὶ Μόρκιον Ἐδωνικὸν πολιούμιον] Plerisque scriptorum Μόρκιος hoc oppidum. Quaerit proinde Iac. Gronovius ad Stephan. in Voc. utrum Μόρκιος auctor scripserit? an vero quartus sit casus et referri debeat ad verbum προσηγέγετο? Posterius malim cum viro eruditissimo, nisi forte aliud genus huic vocabulo inposuerit Diodorus, quod paene putem. WESS.

526. 21. Εἰς τὴν καλουμένην Ἀκτὴν] Haec regio erat ad montem Atho, ἢ περὶ τὸν Ἄθω Ἀκτὴ, cuius meminit Demetrius in Stephani Ἀκτὴ, et omnium clarissime Thucydides l. IV. 109. WESS.

526. 23. Ἦσαν Ἀνδρῶν ἄποικοι] De una Sane Thucydides l. IV. 109. id adfirmat: ceteras quinque, sex enim habet, sicuti et Herodotus l. VII. 22., a promiscuis barbarorum bilinguorum gentibus habitari. Mox ταῦτα pendet ex vocabulo, quod scribentis animo obversabatur. Nam πόλεις, quarum meminerat, aliud genus requirunt. WESS.

526. 34. Ἀναρροστούμενοι τῇ τότε πολιτείᾳ] Uberius omnia haec Thucyd. l. IV. 76. exsequitur. WESS.

526. 44. Πανδημί] Notam defectus addidit Steph. sed abesse non debet. Vid. Thucyd. l. IV. 90. WESS.

526. 47. Πλησίον τῆς Ὠρωπίας καὶ τῶν ὄρων τῆς Βοιωτίας] Legebatur τῶν ὄρων. At qui montes illi Boeotiae? quis Delium illis adstruxit? Habent in hac quidem vicinia collem, sed nullum montium tractum. Quare ab aliis neglectos hic aequo animo ferre non potui montes. Delium collocant omnes in Tanagraeorum

agro ipsisque adeo Boeotiae finibus Thucyd. l. IV. 76. Strabo l. IX. p. 618. A. Pausan. l. IX. 20. Praeclare Livius XXXV. 51. Templum est Apollinis Delium, imminens mari: quinque millia passuum a Tanagra abest. Alia viri docti ad Aelian. Var. Hist. l. III. 17. WESS.

526. 48. Παντόδας δὲ ὁ τῶν Βοιωτῶν ἔχων etc.] Viri nomen ex scriptis Codd., etsi non omnino verum, revocavi. ΠΑΝΤΟΔΑΣ propius abest a ΠΛΩΝΔΑΣ, quo hic Boeotarcha adpellabatur. Atque ita instaurandum id nominis esse, monuerunt Io. Meursius Lect. Attic. III. 23. et Ioseph. Wasse in Thucyd. l. IV. 91. viri doctissimi. WESS.

526. 55. Ἄφρω γὰρ καὶ συντόμως] Praeferrem συντόμως quas voces permisceri diximus alias. Σύντομος ὁδός est viae compendium, ut l. II. 13. et Io. Stobaei Serm. CXVI. p. 597. Quo si Athenienses properasse opinaris, acquiesce in vulgato. Mihi alterum, cui non dissimile Appiani συντόμως βαδίζειν in Mithrid. p. 410., blanditur. De Boeotorum copiis et Atheniensium turba Thucydides l. IV. 93. WESS.

527. 63. Ἠνίοχοι καὶ παραβάται καλούμενοι] Videtur libri Clarom. scriptor ea fuisse opinione, a qua non alienum se profiteretur Eustath. in Homer. 557., ἡνίοχον et παραβάτην saepe nihil discrepasse. Sequor Porphyrium Quaest. Homer. princ. ὅπερ δὲ παρὰ τῷ Ποιητῇ τῶν μὲν ἐπὶ τοῖς ἄρμασιν, οἱ μαχόμενοι ΠΑΡΑΒΑΤΑΙ, οἱ δὲ τὰς ἡνίας ἔχοντες ἨΝΙΟΧΟΙ etc. Pugnat ergo παραβάτης, currum regebat ἡνίοχος. Id firmat Noster l. V. 29. cum de Gallis ex essedis dimicantibus, χρῶνται συνωρίσιν, inquit, ἔχοντος τοῦ ἄρματος ἡνίοχον καὶ παραβάτην. Et l. XX. 42. ubi Ophellas ducit ἄρματι ἐκείτῳ, ἡνίοχους δὲ καὶ παραβάτας πλείους τῶν τριακοσίων. Strabo l. XV. p. 1035. δύο δ' εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἄρματι παραβάται, πρὸς τῷ ἡνίοχῳ. Sic enim lego ex scriptis libris. Ceterum παραβάται, quod in editis conspiciebatur, mutavi: ποέταrum est, et cum altero permiscetur, sicuti l. XX. 42. atque apud Apollon. Rhod. l. 754. WESS.

527. 79. Πρὸς τὴν θάλατταν διέτειναν] Dixi ad l. IV. 57. WESS.

527. 82. Ὅδ' πλείους τῶν πεντακοσίων] Cur hoc restituerim, Thucydides indicabit l. IV. 101. ἀπέθανον δὲ Βοιωτῶν μὲν ἐν τῇ μάχῃ ὀλίγω ἑλάσσους πεντακοσίων, Ἀθηναίων δὲ, ὀλίγω ἑλάσσους χιλίων. Atque haec est celebris ἐπὶ Ἀθῆναι μάχη, qua Socratem strenue pugnassee et Xenophontem servasse, Platonem secuti plures prodidere, negante Athenaeo l. V. 15., cui recte tamen rescripsere viri doctissimi Is. Casaubon. Animadv. V. 15. et Leo Allatius ad Epist. I. Socratis. WESS.

527. 92. Τὴν τῶν Ἀθῆλων πανήγυριν] Haud aliam, nisi quod a Boeotis celebraretur, hanc panegyrim fuisse censet Illustr. Spanhem. ad Callim. H. Del. v. 1. p. 318. atque illam, quam

Athenienses, Delo insula purgata, instaurasse Noster c. 58. antea tradiderat. Spanhemio adstipulatur Vir doctissimus, qui Exercit. de Inscript. Deliae, inseruit Tom. I. Volum. VII. Miscellan., insuper arbitratus p. 21. insulam Delum Atheniensium imperio cum maxime fuisse exemptam. Invitus ab utroque dissentio. Delus hoc tempore Atheniensibus parebat, quam rem, si dubites, docebit Thucydides L. V. 1. et Noster inferius c. 77.; neque adeo videntur Bocoti in insulam, etsi sacram, hostibus tamen parentem, misisse, qui choros ducerent atque hanc festivitatem obirent. Hoc amplius, a Delio, Apollinis templo, suae in regionis finibus posito, et defenso et recuperato, Deliorum eam sollemnitatem exorsi sunt. Itaque non in Delo insula, sed ad Delium haec panegyris concelebrata, diversaque et loco et origine *Ἀθλία* Atheniensium et Bocotorum sunt. WESS.

527. 3. Ὡς δ' ἔτιοι γράφουσι, μῆνας δύο] Ctesias dat illi dies XLV Excerpt. Persic. c. 44., menses duos Euseb. in Chronic. WESS.

527. 5. Σογδιανὸς ἤρξε μῆνας ἐπὶ] Literam, quam praecedens vocabulum regis nomini abstulerat, addidi. Peius habitum eiusdem nomen in Pausan. L. VI. 5. p. 464. ubi de Dario Natio, δὲ ἑμοῦ τῷ Περγῶν ΔΗΜΩΙ ΣΟΓΓΑΙΟΝ κατωπαύσους παῖδα Ἀγιστέροζον γνήσιον pro ἑμοῦ τῷ Περγῶν ΔΗΜΩΙ ΣΟΓΓΑΙΟΝ etc. At id librariorum peccatum iam adverterat eruditissimum Palmer. Exercit. p. 401. *Sogdiano* regi, sive *Secyndiano*, Ctesias Excerpt. c. 47. menses VI, dies XX, Eusebius menses regni VII contribuit, ut Noster. WESS.

528. 7. Ἀντίλοχος ὁ Συρακούσιος] Xenophanis F., et scriptor πᾶν ἀρχαῖος Dionysio Halie. Antiq. Rom. L. I. p. 10. Reliquit ingenii sui monumenta et Σικελιώτιδα συγγραφήν, qua de hic et apud Pausan. L. X. 11., et τὸ περὶ τῆς Ἰταλίας σύγγραμμα in Strabon. L. VI. p. 391. A., cuius principium et fragmenta quaedam servavit Dionysius. Vide Ger. Io. Vossium de Grace. Histor. L. IV., qui haec occupavit omnia. WESS.

528. 11. Ἐν ἀρχοντος δ' Ἀθήνησιν Ἀμειλίον] Pastulare hoc manu exarati Codd. videbantur, et Athenaeus L. V. 18. cum auctore Argum. IV Nubium Aristophanis et Schol. in Lucian. Tim. c. 30. Namque Ἀμειλίον titulus, qui se aliis adprobavit, ab hoc Archonte removeretur in Schol. ad Comici Nebul. v. 31. WESS.

528. 12. Γάϊον Παπίριον καὶ Λέβιον Ἰούλιον] Consuli Iulio suum nomen ut restituerem, inPELLI a vet. interprete potui, qui suo in libro repererat: non item, ut Papirii praenomen innovarem: nam Reg. I. consulum nomina nullo consilio sed errore manifesto perversè collocavit. Livius Coss. L. Papirium et L. Iulium dabit L. IV. 30. WESS. Conf. Pighius p. 181.

528. 13. Σικωνῖοι] Mendose pro Σκιωναῖοι, cives Scionis vel Sciones, urbis Thraciae. RHOD. Pro Σικωνῖοι lege meo periculo Σκιωναῖοι, ut fides historiae constet. Vide Thucy-

didem, qui haec fuscè persequitur L. IV. 120. PALM. Σκιωναῖοι] Veritati doctissimisque viris refragari nolui, praesertim cum vetustis in schedis sit discordia, et Σικωνῖη saepe Σκιωνῖη de gradu deiecerit, ut mox in Coislin. et olim apud Polyaeum, cui tamen succurrit Is. Casaub., L. I. de Stratagem. c. 38. 4. WESS.

528. 25. Ἀριστέδην καὶ Σίμμυρον] Thucydides alterum hunc praetorem Ἀρημόδοκον vocitat L. IV. 75. nec aliter hic legi oportere contendit Cl. Joseph. Wasse. Mihi, ne dicam dolo, mutatio nimia videtur, et potuit Noster alios, quos sequeretur, duces habere. Utere tamen, id si consultius putes. WESS.

528. 32. Ἐξ Ἡράκλειαν] Flumen non ipsam Heracleam alluebat, quae ad *Lycum* accubabat, Plinio L. V. c. ult. teste, seu potius ad *Acherontem* sive *Soonautes*, de quo Apollon. Rhod. II. 748. et veteres Critici. Fuit ergo in agro Heracleensi, quod et Memnon indicat. WESS.

528. 33. Κάλγητα] Ortellius hunc locum attigit (Thes. Geogr. v. *Cachetus*), et vult legi *Κάχητον*: male. Thucydides L. IV. 75. eum *Κάληχα* vocat, Arrianus in Periplo *Κάλητα*. Sed Memnon, cui magis credendum, utpote Heracleotae et Bithyniae vicino, *Κάλητα* nominat (Excerptor. c. 23.) per duplex λλ. Igitur nomen eius fluvii sit *Κάλλης*, et nunc *Chelit* dicitur Belonio in suis Observationibus. Sed haec omnia iam supra dicta sunt, nisi me fallit memoria. (Vid. Exercit. p. 51.) PALM.

528. 38. Σπονδὰς ἐπιανσίλους ἐποίησαντο] Vide Thucyd. IV. 117. 118. WESS.

528. 40. Τότε] Lego ποτε. STEPH.

528. 42. Φιλονικίας] Φιλονικίης V. Co. R. 1. non male. Vid. c. 57. WESS.

528. 47. Περὶ δὲ τῆς Σκιωνῖης ἡμφισβήτητον] Quaestio erat, utrum ante inducias, an factis illis in Brasidae potestatem venisset. Hoc Athenienses, illud Brasidas affirmabat, Thucydides L. IV. 122. WESS.

529. 58. Ἡβηδὸν ἀποσπάζειν] Sic malui. De Scionaeorum inhumana caede inferius c. 76. WESS.

529. 68. Σιάσιν ὑπερδέξιον ἔχοντες] Μάχη ὑπερδέξιος quae ex superiore fit loco apud Pausan. L. IV. 29. p. 352., et paullo ante καὶ οἱ φρονοῦντες τὴν ἀκρόπολιν ἐπέκειντο ἐξ ὑπερδέξιον, i. e. locis celsioribus. Unde ὑπερδέξιοι τῶν κατελημμένων τὴν πέτρην βαρβάρων, qui barbaris ignaris in excellentem petrae partem escenderant Nostro L. XVII. 85. WESS.

529. 72. Ὁ Πήγπερος] Legendam Ὀπίπερος. RHOD. Ὀπίπερος] Cupide hoc praenomen restitui. Scio *Hostum* Livio L. IV. 30. atque in Fragm. Capitolini Marmoris adpellari; idque Lucretio praenomen fuisse a Pighio in Fast. ad ann. cccxxiv contendi. Quin tamen id, quod revocavimus, in Fastis Diodorus invenerit, scripti Codd. ne addubitemus, efficiunt. Porro collegam Lucretii

Fidenatem alii omnes vocitant; et venit a *Φιδήνη* gentile *Φιδηνάτης* etiam apud Stephanum: illud itaque praestiterit. WESS.

529. 74. *Ὅτι λάθρα πρὸς Αικεδαμονίους* etc.] Rem habet Thucydides L. V. 1., sed eius causam adferens, quod Delii polluti essent et sacrae insulae possessione indigni. Utraque vera fortasse fuit. WESS.

529. 78. *Ἀτραμύντιον*] In Addend. *Ἀδραμύντιον* Rhodomannus, cui favet liber Coislin., sed digitum non verterim, utrum probes. Varia enim nominis olim fuit scriptura, quod praeter Stephan. eiusque interpretes ostenderunt viri docti ad Thucyd. V. 1. VIII. 108. WESS.

529. 80. *Εἰς τοὺς ἐπὶ Θοράκην*] Conf. huius L. XII. 42. WESS.

529. 96. *Ἀπὸ τῆς Ἀμφιπόλεως σταδίοις ὡς τριάκοντα*] Distabat stadiis ab urbe ea XXV, Thucydide L. IV. 102. indice. Recte proin *Ἡδὼν ἢ πρὸς Ἀμφιπόλει* Demostheni Orat. in Aristocr. p. 435. WESS.

530. 6. *Πολλοὺς τῶν ἀξιολόγων ἀνδρῶν* etc.] Haec non usque quaque conveniunt Thucydideis L. V. 11. quae vide. WESS.

530. 11. *Κλέωνος ἐν τῇ μάχῃ πεσόντος*] Perisse Cleonem hoc anno rerum series apud Thucydidem et Schol. Ms. in Aeschin. *περὶ Παρυπρ.* declarant liquidissime. Tamen Grammatici veteres dissenserunt vehementer. Namque Schol. Luciani Tim. c. 30. *ἔτελεύτη (Κλέων) νικηθεὶς ὑπὸ Βρασιίδου ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου.* Ad Aristoph. vero Nub. v. 549. 552. Critici Archonte *Isarcho* cecidisse adseverant ob Eupolidis Maricam, in qua, illo Archonte edita, poeta mortuo Cleoni insultavit. At his recte ibidem obviam venit Androtion, Archonte *Alcaeo* caesum Cleonem memorans. Neque docuit, quod illi sibi persuadebant, Eupolis *Μαρικῶν* sub *Isarchi* praetura, sed serius et post primas quidem Aristophanis *Νεφέλας*, ut bene Eratosthenes et Callimachus. Vide H. Dodwelli Annal. Thucyd. p. 161. WESS.

530. 18. *Ἡ μήτηρ τοῦ Βρασιίδου*] *Argileonis*, cuius egregium et Spartae honestum hoc dictum non praeteriit Plutarchus in Lacon. Apophthegm. p. 219. D. WESS.

530. 31. *Τὰς δὲ πόλεις ἀπολυθῆναι*] Foederis formulam pete ex Thucydide L. V. 18. Ego vero vehementem in modum dubito de vera loci huius scriptura, autumoque fuisse olim *ΑΠΟΛΟΘΗΝΑΙ*, quod negligentia amanuensium abierit in *ΑΠΟΛΥΘΗΝΑΙ*, hanc tunc in re tritum est Thucydidi in conditionibus foederis huius describendis, nec spernit Noster, sicuti brevi post videbis. WESS.

530. 33. *Ἐτη δέκα*] *Ἀποδεκαετῶν διεθάντων καὶ ἡμερῶν ἄλλων παρενεγκουσῶν* Thucydides V. 20., cui adiunge H. Dodwell. Annal. Thucyd. p. 164. WESS.

530. 35. *Ἀρίστωνος*] In Athenaeo L. V. 18. *ἐπ' Ἀριστωνος*, et verius, Meursio iudice de Archont. L. III. 7. WESS.

530. 36. *Τίτον Κοῦντιον*] Haec scriptura arguit etiam alibi pro *Κόιντος* et *Κοῖντιος*, *Κοῦντιος* et *Κοῦντιος* a Diodoro positum fuisse: ut ita veram nos scriptionem seu genuinam orthographiam Romanae in hac voce literaturae vel ipse nos doceat; cum vulgo ubique fere scribatur pro *Quinctus*, *Quinctius* et similibus, *Quintus*, *Quintius*, contra naturam primitivi sui *Quinque*. RHOD. T. *Κοῖντιον*] Rhodomanni observatio specie sua blanditur, neque ego in Latinis temere refragabor. De Graecis dubito. Polybius quidem certe *Κοῖντιον* et *Κοῖντιον* probat, nec secuti aliud sunt Dionysius, Iosephus, Plutarchus, vetustique lapides in Gruteri Thes.: Dio Cassius *Κοῖντιον* et *Κοῖντιον* maluit, quod et in Marmore Thes. eiusdem p. CCCXXX. Eusebius *Κόντιον* et *Κόντιον*. Noster autem *Κοῖντιον* et *Κοῖντιον* cum semper alias scribat, *παραδιόρθωσιν* exscriptorum nihil moror. WESS.

530. 42. *Συνέθεντο συμμυχίαν*] *Nicias*, ut haec societas coiret, princeps auctor Athenis fuit, Plutarcho teste Nic. p. 529. C. Tabulas firmatae amicitiae dabit Thucydides L. V. 23. WESS.

531. 60. *Πολλῶν δὲ πόλεων ὑπακουουσῶν πρὸς τ. κ. ἑλευθερίαν*] De militibus, qui vocati respondent et nomina dant L. XVI. 29. *πολλῶν ὑπακουόντων πρὸς τὴν στρατείαν*, deque provocatis, quando in arenam descendunt, *ὅταν δὲ τις ὑπακούσῃ πρὸς τὴν μάχην* L. V. 29. Vide vero tractum hunc orationis, *πολλῶν δὲ πόλεων — πολλαὶ πόλεις συνίσταντο* etc. et agnosce scriptoris consuetudinem, eiusmodi ubertate et quadam quasi redundantia delectati. Iterum c. 77. *ὁ δῆμος τῶν Ἀργείων ἐπίεισε τοὺς Ἀθηναίους φιλίαν συνδέσθαι πρὸς τοὺς Ἀργείους*, et alias saepe. WESS.

531. 68. *Πρὸ γὰρ τῆς Ἡρακλειδῶν καταλύσεως*] Interpres de Heraclidarum in Peloponnesum reditu accepit, neque male, rem si spectes. Namque illi priusquam reverterent, revera illustrissimi Graeciae imperatores Argivi fuere plerique. At enim *ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν κατάλυσις* estne eorum reditus? Equidem probe memini *κατάλυσιν τοῦ δήμου* ex Andocide de Myster. p. 6. de populari reipublicae statu everso et disiecto, et *καταλύσεις* et *κατάλυσιν ποιέσθαι* de diversoriis, in quae manendi ergo concedimus, ex Nostri L. I. 51. XVI. 41., non item alterum. Fortassis belle res haberet, modo *κατελεύσεως* legeretur, idque probae esset notae vocabulum. Auctor ipse de Heraclidis L. IV. 58. *ὡς ὁ πεντηκονταετής χρόνος διήλθε, κατέλθον εἰς Πελοπόννησον.* Iam voci testem si requiras, en tibi Hesychium, *Κατέλυσις, κατάλυσις*, quem si recusas, acquiesce in vulgata, atque aut simile dictionis exemplum aliunde erue, aut verte cum Rhodomanno, vineta sua cadente, ante *Heraclidarum abdicationem*. WESS.

531. 71. *Πολὸν χρόνον εἰρήνην ἔχουσα*] Usi fuerant pro-

funda pace, ceteris Graecorum in bella civilia coniectis. Foedus quoque, quod tamen in exitu erat, cum Spartanis habebant, quo quies haec stabiliebatur apud Thucyd. V. 28. et Andocid. Orat. de Pac. p. 26., ubi *πατριαν εὐρήνην* eam adpellasse docetur. WESS.

531. 74. *Ἐπέλεξαν τῶν πολιτῶν χιλιούς*] Commeminit eorum Pausanias L. II. 20. Adde inferius c. 80. WESS.

531. 80. *Τῶν πολεμικῶν ἔργων ἀθληταί*] Conf. not. in L. I. 53. WESS.

531. 90. *Ἀπέδυσαν τῆς ἀτιμίας*] Genus ignominiae explicatur a Thucyd. V. 34., addente tempore demum labente solutos ea fuisse. Erant eorum enim plerique *ἐξ οὐκῶν τε πρώτων τῆς Σπάρτης καὶ φίλους καὶ συγγενεὶς τοὺς δυνατωτάτους ἔχοντες* Plutarch. Nic. p. 530. A.; ut mirum non sit, pristinos in civitate honores reciperasse. Porro quod modo legitur, *ἀτιμία προσβληκότες*, id iustum non est. *Περὶ βέλγηκότες* dicere solent. Auctor ipse L. XV. 11. *καὶ ταῖς ἐσχάταις ἀτιμίαις (τὸν Ὀρόντην) περιέβαλε*. Et L. XVII. 14. *ἀπωριτήτοις τιμωρίας δὲν περιβυλεῖν αὐτούς*. Proinde optime H. Stephanus: *Lego περιβέλγηκότες. Nam ἀτιμία περιβύλλειν saepe me legere memini, ἀτιμία προσβάλλειν nunquam. Sed nec hoc pati potest natura huius verbi*. WESS.

532. 95. *Τοὺς ἀλλοτριούοντας αὐτῶν ἐθεοόπουν*] *Ἀλλοτριούοντας* in Addend. suis Rhodomannus, quod accipi potuerat, si vetustis e libris foret. Nunc satis erit, si pronomen subintelligas, atque ex Thucydide III. 65., etsi huic generi non plane par, καὶ τῶν σωματίων τὴν πῆλιν οὐκ ἀλλοτριούοντας contendas. WESS.

532. 1. *Πάντας ἤβηδὸν κατασφάζαντες*] Immanem hanc Atheniensium crudelitatem haud immerito notat Gylippus Orat. ad Syracusanos L. XIII. 30., excusare conatur, sed frigide, Aristides Panathen. p. 304., secutus ea in re Isocrat. Paneg. p. 89. Porro quod sequitur, *τὴν δὲ νῆσον οἰκεῖν παρέδοσαν*, id ex Thucydidis aemulatione natum, qui Scionen νῆσον et incolae νησιώτας adpellat L. IV. 120. 121. cum nota Cl. Dukeri. Alioqui urbs posita erat in peninsula Pallene, quam tamen et alii insulam dixerunt. Vide quae adscripsi Antonini Itiner. p. 525. WESS.

532. 4. *Περὶ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους κατὰ τὴν Ἰταλίαν etc.*] Livius, sicuti in gentis Campanae initis a Diodoro abit, ita *Cumae* quoque occupatas aliquot demum post annos refert L. IV. 44. Quam barbare vero et nequiter Cumanos oppresserint Campani docetur a Strabone L. V. p. 373. A. WESS.

532. 12. *Ἀριστοφίλον*] *Arundelianum Marmor Ἀστίφιλον* et Athen. L. V. 18. vocant, e quibus Diodorum adiuvandum censeo cum Palmerio, qui, *Lego Ἀστυφίλον, ut legitur in Marmore Arundeliano, et apud Athenaeum et alios*. WESS. *Ἀστυφίλον* correxerat et Is. Vossius, secutus Scaligerum. IDEM in Add.

532. 13. *Λεύκιον Κοῦντιον καὶ Ἀῶλον Σεμπρόνιον*] Hos

Coss. Onuph. Panvin. Fast. L. I. ad ann. cccxxvi. depravate scribi autumat pro *T. Quinctio Penno* et *A. Cornelio Cosso*, in memor eorum, quae Diodorus c. 75. memoraverat: sequitur errantem Rhodomannus, ut mox videbis. Ceterorum Fasti Coss. praetereunt *L. Quinctium* et *A. Sempronium*, neque incommode pro Livianis, quas turbant, rationibus. Habent quoque adversarium H. Dodwellum, quem vide in not. ad Chronol., quae subiungitur Dionys. Halic. p. 96. WESS.

532. 18. *Ἀτρομίντιον*] *Ἀδραμ. Co.* Vid. ad c. 73. WESS.

532. 19. *Οὐκ ἀποδιδόντων — τὴν Πύλον*] Conf. Thucyd. V. 35. WESS.

532. 22. *Ἐπεισε τοὺς Ἀθηναίους φιλίαν συνθέσθαι*] Quibus artibus ad conciliandum hoc foedus sit Alcibiades usus, ostenditur a Plut. Alcib. p. 197. D., cui Thucyd. adiunge, foederis eius formulam describentem L. V. 47. WESS.

532. 28. *Ἀνείανες*] Hoc malui ob Stephani Byzantini decretum et quia inferius L. XVIII. 11. recurrit. Ceteroqui in scriptis Codd. *Ἀνείανες* et *Ἀνείανες* frequentissime permutari ostendit Hutchinsonius ad Xenophont. Agesil. p. 44. Quin Strabo L. I. p. 105. XI. p. 775. *Ἀνείανας* et Heliodor. Aethiop. II. p. 122. saepius adpellat. Caussam belli, quod Heracleensibus cum maxime illatum est, exponit Thucyd. V. 51. WESS.

532. 38. *Ἐπὶ πόλιν Μηκίβερον*] Leve vitium, quod L. XVI. 54. recurrit, ex prava pronuntiatione voci ingeneratum, sustuli: *Μηκίβερον* omnes vocitant, urbem XX stadiis Olyntho, si non fallit Harpocration, remotam. WESS.

533. 43. *Παπύριον Μοντιλανόν*] Ex *Μοντιλανόν* fac *Μονγικανόν*. Prioris anni consulum alter per mendum vocatur *Σεμπρόνιος*, cum debeat esse *A. Κορνήλιος Κόσσος*. Rhod. *Παπύριον Μονγικανόν*] Cum ex vicinia literarum *T.* et *F.* vitium sit progenitum, cur non mutarem? Collega Papirii Livio L. IV. 30. *C. Servilius Ahala* est, sed qui praeter id cognomen et *Structi* gessisse videtur, monente Pighio in Fast. ad ann. cccxxvi. WESS. De *Structo* Serviliae gentis cognomine v. et Borghes. II. p. 48.

533. 45. *Ἐγκαλέσαντες τοῖς Λακεδαιμονίοις*] *Legē τοῖς Ἐπιδαυρίοις* ex Thucyd. L. V. 53., ubi haec historia fuse narratur. PALM. Fecisset Diodorus rectius, si *τοῖς Ἐπιδαυρίοις*, cum quibus id bellum Argivis fuit, scripsisset. Solet tamen *Λακεδαιμονίων* voce eorumdem socios complecti, cuius usus exempla in hac belli Peloponnesiaci historia conplura sunt. Materia et color bello fuit, *περὶ τοῦ θύματος τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίως, ὃ δέον ἀπαγαγεῖν, οὐκ ἐπιμπον ὑπὲρ βοταμίων Ἐπιδαυρία*. Sic Thucydides L. V. 53. Noster Apollinem inde extudit *Pythium*, haud profecto prudenter. Templum enim eius Apollinis in Argivorum erat finibus et potestate, dicebaturque *Πυθαῖος*, teste Pausan. II. 35. et 36., qui et ab Argivis id nomen illi venisse

addit. Quare in Thucydide, si res mel esset arbitrii, idem refingerem. At quid tandem ἐπέθ βοταμίων erit? Vertunt *pascuorum nomine*, quamquam nullius auctoritate; nam *Λειμήρας* titulus, quem nuper vir consultissimus advocavit, ut pascuis auxilio esset, non huic Epidaurio, sed alteri, in Laconicae finibus, fuit proprius. Equidem in partes si sit eundem, praeferrem ex scriptis Thucydidis libris ἐπέθ παραποταμίων, intelligeremque accolas fluvii in Epidauriorum vicinia, cuiusmodi sumi poterit flumen ex Statio L. IV. Theb. v. 710. etc. WESS.

533. 62. Προῆγον ἐκ τῆς πόλεως τὸ στρατόπεδον] Rem alio ordine gestam copiosius exsequitur Thucydides V. 59. WESS.

533. 74. Διὰ τῶν καλῶν λόγων] Alia esse scriptorum N. T. καλὰ ἔργα, non est, ut admoneam. Τὰ πολιτικὰ intelliguntur inprimis. De re ipsa Thucyd. V. 63. WESS.

533. 80. Εἰς αὐτὸν — ἰππεὺς δὲ διακασίους] Maluisssem εἰς Ἀργείους scripsisset: fecisset certe orationem haud paullo planiorem. Dein ἰππεὺς δὲ τριακοσίων verius erit, modo ne fallant numeri in Thucydide V. 61., e quo praeterea cognoscimus, haec magnam partem insequenti anno administrata fuisse. WESS.

534. 89. Ἐπ' Ὀρχομενὸν τῆς Ἀρκ.] Conf. L. XIX. 63. WESS.

534. 9. Λογαγίων] Reddimus auctori λογάδων. RHOD. Τῶν λογάδων] Adeo mihi certa viri doctissimi coniectura est visa, ut Diodoro vocem suam reddere nihil sim reveritus. Λογαγοὶ quidem certe nihil ad hunc locum, cui unice conveniunt λογάδες. Namque eo vocabulo lectos illos mille Argivos saepe describunt. Thucydides V. 67. Ἀργείων οἱ χίλιοι λογάδες. et c. 72. καὶ τῶν Ἀργείων οἱ χίλιοι λογάδες. tum c. 73. τῶν δὲ Ἀργείων λογάδων τὸ πολὺ ἐσώθη. Pausanias II. 20. ἔδοξεν Ἀργείοις λογάδας τρέφειν χίλους. Quae Thucydides et Pausaniae loca temeritatem, si cui forte videatur, facile excusabunt. Porro paullo ante οὗς καὶ — κικλῶσαντες rei series requirit. WESS.

534. 18. Τοῖς Ἀρκίοις δοῦναι δίοδον] Huc refero Agidis dictum: συμβουλευόντος δὲ τινος, ὅτι διὰ τοῖς φερόμενοι τῶν πολεμίων δίδουσι δίοδον καὶ πῶς, ἔφη, τοῖς διὰ δειλίαν φερόμενοι μὴ μαχόμενοι, τοῖς δὲ ἀνδρείαν μένονοι μαχησόμεθα, in Plutarchi Apophthegm. Lacon. p. 215. F. WESS.

535. 32. Εἰρήνην ἐποίησαντο] Vid. Thucyd. V. 79. et de Mantinensibus c. 81., et cognosces τὸ ὑποταγῆναι non admodum districte hic esse accipiendum. WESS.

535. 37. Συνεφώνησαν] Doctissimus De la Barre, cui excerpta Codd. Reg. debeo, συνεφώνησαν corrigebat, motus, credo, verbi usu et τῶ συμφρονῆσαι κατὰ τῶν ἡγουμένων ex L. I. 89. et c. 77. huius libri. Atque id quidem recipi potuerat, si manu exarati libri addixissent: quibus ego invitis nihil pugnabo. Συμφωνεῖν enim consensum ad alios opprimendos recte declarat. Philosophus Politic. L. IV. 12. μή ποτε συμφωνήσωσιν οἱ πλούσιοι

τοῖς πένησιν ἐπὶ τοῦτον. Consenserunt autem hi mille ad statum reipublicae commutandum, tum quoniam ad Mantineam rem praeter ceteros egregie gesserant, tum Bryantis, praefecti sui, flagitiis in hoc facinus accensi. Hoc docebit Pausanias II. 20., illud Aristoteles Politic. L. V. 4., ubi αἱ ἐν Ἀργεὶ γυόμοι non alii atque hi mille, quippe ex praecipua nobilitate lecti, quos γυόμοις vocitare solet. Vid. L. V. 3. et c. 5. ac c. 8. WESS.

535. 43. Κατέλυσαν τοὺς νόμους] Idem est ac καταλύειν τὴν δημοκρατίαν, sive, ut Diogenes Laert. I. 66., τὸν δῆμοι καταλύειν. Dissolutas enim leges excipit plerumque mutatio reipublicae. Eleganter, sumta hinc translatione, Synesius Orat. De Regn. p. 10. B. ὄν (ροῦν) ἀξιώ βασιλεύειν ἐν τῇ τοῦ βασιλείως ψυχῇ, τὴν ὀλοκρατίαν τε καὶ δημοκρατίαν τῶν παθῶν καταλύσαντα. Dictionem ipsam copioso exemplorum acervo illustrant viri docti, qui nostra memoria laudabili consilio Novi Foederis scripta cum Graecorum libris contenderunt, ad Matth. c. V. 17. WESS.

535. 46. Διὰ καὶ τούτων ἀναγεθέντων] Conf. Pausan. II. 20., sed cave audias praestantissimum Kuhnium, de σκνταλισμῷ haud pauca adspargentem: namque is multis demum post annis Argis contigit, ut L. XV. 57. docetur. Melius Is. Casaubon. ad Aeneam p. 1733. ed. Gronov. WESS.

535. 49. Παρατάξει ἐκρίθησαν] Praeflio inter se decertarunt. Homerus II. Σ, 209. Οἱ τε πανημέριοι στεγασθῶ κρινόνται Ἀργί. Iosephus, seu potius Nicolaus Damascenus, Ant. Iud. L. VII. 5. 2. πόλεμον δὲ ἐξενέγκας πρὸς Δαυίδην — καὶ πολλὰς μάχαις κρινθεῖς. Ad quem modum κρινεσθαι περὶ τῶν δίων et διακρινεσθαι haud infrequens, ut L. XIII. 10. Aliud est κρῖναι τὸν πόλεμον, veluti L. XI. 17. προστάξας ἐξέλπεσθαι τῶν πολεμίων καὶ ναυμαχίᾳ κρῖναι τὸν ἀγῶνα. Et L. XII. 74. τῶν ἡγεμόνων φιλοτιμουμένων δι' ἑαυτῶν κρῖναι τὴν μάχην. utrobique enim finem, quem pugnae imponere conabantur, indicat. Idem confirmatur his L. XVI. 21. βουλόμενοι ναυμαχίᾳ κρῖναι τὸν πόλεμον. Namque id studebant Chii Rhodique et eorum socii, ut navali hoc certamine tandem aliquando finem bello Sociali facerent. Accedunt Appiani verba L. III. B. Civil. p. 925. ἤλπιζον ἐν ταῦδε τῷ ἔργῳ μόνῳ τὸν πόλεμον κρῖναι. Et Hannib. p. 559. καὶ αὐτοὺς παραπέμποντες ἐξόντας, ἔδεικτο κρῖναι τὸν πόλεμον μάχῃ. tum post pauca: μνημονεύειν ὧν ὁ δῆμος ἐξισθῆσαν ἐνετέλετο, καὶ κρῖναι τὴν μάχην ὀξέως. Ubi vir doctissimus, minus, inquit, proprie κρῖναι τὴν μάχην dicit, quo modo enim quis dicitur κρῖναι τὴν μάχην, quae nondum incepta est? Quae equidem non scripta maluisssem. Rectius multo instituit Andreas Doumaeus Prael. ad Demosthen. Orat. de Pace p. 164. Porro, unde auctor hoc bellum Phocenses inter et Locrenses depromserit, non recordor. WESS.

535. 52. *Νικίον στρατηγούτος εἶλον δύο πόλεις*] Errat, repetitque imprudenter, quae iam olim gesta descripsit L. XII. 65. Melum Niciae ductu crudelissime fuisse adlicitam ex Thucydide L. V. 84. non conficitur, neque auctoris verba eum huic rei duces fuisse necessario postulant. Scholiastes tamen ad Comici Aves v. 186. ita perhibet, male fortassis, atque errore ex prima Atheniensium in Melios ductu Niciae expeditione progenito. Neque id recte, quod anno ante Aves ab Aristophane in scenam productas Melum oppressam prodit: redacta enim in victoris populi potestatem est anno Olymp. xc. quarto. Id rerum gestarum ordo, a Thucydide diligentissime digestus, evincit: quare neque hac in re absolvi auctor potest. Conf. viros doctissimos ad Thucyd. V. 116. WESS.

535. 56. *Φειδωρίται*] Correxī pravam scripturam, ipso ab auctore damnatam L. XII. 73. Belli causam longe diversam adfert Livius IV. 31.: nam quae hic de legatis, contra gentium ius occisis, ea citius contigerunt, si eidem Livio L. IV. 17. fides. WESS.

535. 61. *Ἄνιον Αἰμίλιον*] Reliquisse videtur *Μάνιον*. Livius appellat *Mamercum*, atque ex eo Nostrum castigandum dum censuit Pighius in Fast. ad ann. cccxxviii. Exitus belli, ne id neglexisse videar, longe longeque alius fuit, si Livium audis. WESS.

535. 70. *Αἰνίος Κορίντιος*] *Κορίντιος* vitiatum ex *Κορίντιος*. Hic quartus omittitur *Αἰνίος Ὀράτιος*. RHOD. *Α. Κορίντιος*] Ex vestigiis manu exarati libri, quem a Cardinale Granvellano utendum acceperat Pighius, et auctoris consuetudine, Quinctio suum nomen instauravi. Livius tribus his Tribunis militum consulari potestate addit L. *Horatium Barbatum*, quem hic deesse idem Pighius animadvertit. WESS.

535. 72. *Ἄγιος χορὸν εἶλον*] Lege *Ἰσίδος χορὸν*, ut Thucydides L. V. 83. Strabo L. VIII. p. 578. et IX. p. 620. Pausanias passim et alii. PALM. *Ἰσίδος χορὸν εἶλον*] Manum medicam et huic admovi, tum auctoritate vetustissimorum scriptorum, quos Palmerius optime appellavit, tum Cold. veterrimorum, quorum *Ἰσίδος* hac ope indigebant. Vidit et hoc errantis librarii peccatum Cel. T. Hemsterhusius in Luciani D. Mar. VI. 1. Porro vicem Spartani Argivis, a quibus ad *Hysias* gravi affecti fuerant clade Olymp. xxvii. anno quarto, reddiderunt. Vide Pausan. II. 24. WESS.

536. 75. *Μέχρι τῆς θαλάττης*] Intercapedo erat stadiorum xl. nam, ut Pausanias L. II. p. 197. ait, *ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἢ κατὰ Ἀέροντα θάλασσαν*. Quod intervallum maris ut continuarent, praecipue urisit Alcibiades, missis patria ex urbe Argos fabris et lapidibus apud Thucyd. V. 82. et Plut. Alcib. p. 198. D. WESS.

536. 90. *Καὶ πολλὴν τῆς χώρας δηρώσαντες*] In Thucyd. VI. 7. *τῆς τε γῆς ἔκτατον οὐ πολλὴν* quo loco tamen Valla negandi vocem haud legit. At discrepat belli Peloponnesiaci scriptor etiam in aliis a Nostro, veluti in navium, quas xxx missas Athenis ait, numero: praeterea dcc gravis armaturae milites venisse Argivis auxilio, et Orneatas plerosque omnes aufugisse addit. De Orneis Strabo VIII. p. 578. et Pausan. L. II. p. 168. plura. WESS.

536. 2. *Κατὰ τὸ πεντεκαιδέκατον ἔτος τοῦ Πελ.*] Ex Thucydidis rationibus L. V. 83. ea, quae modo perscripta sunt, in annum Peloponnesiaci belli xvi incidunt. Noster alias secutus est, belli eius principium ab Archonte *Euthydemo* exorsus, a quo xv. *Euphemus* est, qui in Atticis Fastis huic anno nomen dedit. Vide L. XII. 38. WESS.

536. 4. *Ἀριστόμηστος*] *Ἀρίμηστος* in Isaci Orat. de Philoctemon. Hered. p. 57., et Argumento III. *Ὀρνίθων* Aristoph., quo utroque loco Io. Meursius L. III. Archont. c. 9. et Attic. Lect. L. IV. 31. *Ἀριστόμηστον* rescripsit; ego vero contra mallet, quoniam non illi tantum, sed et Hesychius in v. *Ἐρμοκοπίδου* Atticae hunc urbis praetorem *Ἀρίμηστον* vocat, nec quidquam eo in nomine sit, cur spernatur. WESS.

536. 6. *Λούκιος Σέγιος*] *Σέγγιος* est in Fastis. RHOD. *Σέγγιον* esse scribendum Sigonius ad Livii L. IV. 35. et Pigh. Factor. p. 188. viderunt. Praeterea *Λούκιον* praetuli, quo modo Sigonius citat, quoniam Diodorus ita adsuevit. Ad haec *Claudio* praenomen fuit *Appii*. WESS.

536. 9. *Ἐξάλνετος Ἀραγαντινός*] Ex hoc loco corrigendus est Aelianus V. H. L. II. 8. ubi sic legitur, *κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἕκτην Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνίκη Ἐξάλνετος Ἀραγαντινός σιάδιον*. ibi igitur ex hoc loco legendum *κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἑννηησοστήν*. Error proculdubio manavit ex similitudine notarum numeralium ζ', υ'. Scriptum fuit apud Aelianum *κατὰ τὴν α' καὶ υ'*, exscriptor male legit *α καὶ ζ'*, quod est absurdum. Nam scribendum fuisset *πρὸς τὴν ζ'*, quando unum et sex valet septem. PALM. Non recordatus mihi Palmerius videtur, quae de Aeliani loco disputarat Io. Meursius Attic. Lect. L. III. 28. Uterque verum pervidit, sicuti ex vetustis schedis ostendit Cel. Iac. Perizonius. WESS.

536. 19. *Ποταμοῦ τὴν χώραν τῶν etc. ὀρίζοντος*] Quem fluviorum intelligat, Scamandrum, Simoenta, an alium, non tenere finivero. Mox mallet *τὴν παραποταμίαν*, uti post pauca *αὐτοὶ τὴν χώραν κατέσχον*. et sic L. I. 44. III. 55. IV. 86. V. 50. WESS. De *κατέχειν* cum genitivo v. Schweigh. ad Appian. vol. III. p. 120., hunc etiam locum recte tutatus.

537. 39. *Διαπόντιον συμμαχίαν*] Dixi L. XI. 37. WESS.

537. 41. *Ἐκ τῆς πόλεως μετρωσμένων*] Vide huius libri c. 54. WESS.

537. 51. *Λεοντίων τὴν συγγένειαν προφερ.*] Origine Chalcidenses erant, qui Atheniensium cognati. Vid. Thucyd. VI. 6. et 50., et Scymnum Chium Perieges. v. 275. WESS.

537. 59. *Παρὰ τῶν ἀστειγυμένων χορησόμενοι*] Segestatorum hanc fraudem exponunt Thucyd. VI. 46. et Polyæn. de Stratagem. L. VI. 21. Porro *φαντασίως ἐνεκεν* opum ostentationem exprimit, qua Atheniensium legatis sese venditabant. Non dissimile *μετὰ πολλῆς φαντασίας* in S. Lucae A. A. c. XXV. 23., cui tamen propior *ἢ τῆς ἀρχῆς φαντασίᾳ* in Sopatris fragmento apud Io. Stobaeum Floril. Tit. XLIV. p. 313. Vide Th. Gatak. in Imp. Antonini L. I. 7. WESS.

537. 68. *Καὶ τῶν Ἑλλήνων* etc.] Animavi hunc et sequentem orationis ambitum, ut vehementior esset, interrogandi nota: nam quid in utroque ad sententiam subintelligatur, quisque videt. Niciae autem orationem integram si velis, adi ad Thucydidem L. VI. 9. WESS.

537. 74. *Δοξέστητον*] Ita L. III. 55. IV. 33. Alias *δοξέστητον*, ut L. XVIII. 39. XIX. 85. XX. 77. Quae eadem varietas et in aliis obvia est. Vide Lycophron. v. 933. 1116. Polyb. XVII. p. 1072. Appian. L. I. Bel. Civil. p. 604. et 615. Pausan. III. 3. WESS.

538. 79. *Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος* etc.] Conf. L. XIII. 68. WESS.

538. 83. *Τριάκοντα μὲν τριήρεις* etc.] Non longe, neque in triremium neque militum numero, a Thucydide L. VI. 43. abit hoc quidem loco. Longius L. XIII. 2. WESS.

ANNOTATIONES

IN

LIBRUM DECIMUM TERTIUM.

539. 16. *Καὶ Συρακουσίων*] Defuit vocabulum *νίκη*, quod Rhodomannus iure postliminii revocavit. WESS.

539. 27. *Ὁ Πελοποννησιακὸς λεγόμενος*] Verius *Ἀκελείκως* ex L. XIII. 9. WESS.

540. 50. *Ἐπέτρεψαν*] Praestaret *ἐπέτρεψε*. Simile tamen *πλήθος ἐπεβάλασε — καὶ ἀπεφόροντο* L. V. 36. WESS.

540. 77. *Ἐν Σικελίᾳ*] Distinctionem nisi conmutaveris, positum erit loco *εἰς Σικελίαν*. Conf. not. doctissimi Reitzii ad Luciani Asin. c. 1. et mox L. XIII. 7. WESS.

540. 90. *Τριάκοντα μισθίοσι*] Vide L. XIII. 80. WESS.

540. 92. *Μισθίοσι στρατιώταις ἐβόθουν*] Minus haec accurate excerpta videbis ex L. XIII. 86. WESS.

541. 3. *Τοὺς στρατηγούς ἀδίως ἐθανάτωσαν*] Conf. L. XIII. 101. WESS.

542. 1. *Ἐὶ μὲν ὅμοια τοῖς ἄλλοις ἱστορίαν ἐπραγμ.*] Sic melius. Idem est atque *ὅμοιος τοῖς ἄλλοις*. Agatharchides de Cynamolgis *κόρυς δὲ τρέφουσι πολλοὺς καὶ μεγάλους ὁμοίως Ἰσθμίοις* de Mar. Rubr. p. 44., et manu exarati libri in Nostri III. 19. *οὐκ ἔστιν οὐδὲν ὁμοίως τοῖς Ἰσθμίοις γρηται*, haud profecto male. Potuisset uterque *ὅμοια τοῖς* etc., ut Thucydides L. I. 25. *Coreyraei χορημίτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις*. Plura Cl. T. Hemsterhusius in Luciani Somn. c. 2. WESS.

542. 10. *Ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀπολαβόντες τῇ γραφῇ*] Nisi erro, hoc vult: *Sibi, si aliorum in morem exigui temporis intervallum descriptione complecteretur, otium fore ad fructum ex prooemiis auferendum: nunc quando paucis libris ingens temporis spatium comprehendere consilium sit, praefationes missas esse faciendas. Απολαβεῖν τῇ γραφῇ non aliud opinor ac *περιλαβεῖν τῇ γραφῇ* L. I. 2., quamquam diversa Rhodomanni [exiguum scriptioni tempus subtrahendo reddentis] sententia. WESS.*

542. 19. *Ἐν ἑπτακόσια ἑξήκοντα*] Desunt octo anni. Namque a bello Troiano annos ad Olymp. primam numerat ccccviii L. I. 5. Accedant solidae xc Olympiades, et rotundabuntur anni DCCLXVIII. Melius infra L. XIV. 2. WESS.

542. 26. *Λόκιον Σέργιον*] Tribunus a Diodoro memoratos quinto demum anno post, qui cccxxxv. Urbis conditae illic est, Fasti edunt. Transcendit igitur quinque annorum magistratus, et C. Servilium omittit. Rhod. Fasti quibus auctor usus fuit, quinque annorum magistratibus defecti fuerunt. Desunt proinde et res Romanae, illis annis administratae: quem quidem defectum post Sigonium et Pighium bene Rhodomannus animadvertit, quamquam quod de Servilio addidit, non satis perspicio. Voluit, credo, Servilium non M., sed Caii praenomine usum: debuit certe. Vid. Livium L. IV. 45. WESS. De *Caiō* monuerat etiam Pighius p. 194.

543. 28. *Ἐπὶ δὲ τούτων Ἀθηναῖοι ψηφισάμενοι etc.*] Conpelluntur haud pauca in hanc animum, quae superioris decursu acciderunt. Illo enim Mercurii statuæ sunt mutilatae, Hesychio in *Ἐπιμοσπίδαι* teste. Eodem ingressos Athenienses Siciliensem fuisse expeditionem praeter Thucydidem L. VI. 30. docet Isaeus Orat. de Philoctemon. Heredit. p. 57. Hoc vero Archonte Chabria quaestio de Hermocopidis, sive, Mercurialium statuarum mutilatoribus haberi coepta est, statutaque mortis poena publice talentum proscriptorum aliquem contrucidanti decretum fuit. Philochoro in Schol. ad Comici Aves v. 767. commemorante. WESS.

543. 40. *Ἐκοντίας προσιώντες τοῖς στρατηγοῖς, διεκλεύοντο etc.*] Exemplum illustre est in Thessalo, quem pater Hippocrates profecturis comitem addit *τοῖς ἰδίους δαπανήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ἕτερον μισθῶν αἰτήσιος, ἕως ἂν ὁ στόλος ἀποδημῇ* in Thessali ad Athen. Orat. p. 1295. Mox mallet forte alius *κατακλιροῦσθαι ἡλιζον*, cui, Codd. si faverent, assentirem: namque et infra c. 9. *βοηθήσειν τοῖς γέγονοσι ἡλιζον*. tamen L. XII. 60. *οἱ δ' Ἀμαρῦνες — οὐκ ἔφισαν ἀκολουθεῖν*. Et c. 61. *ἡλιζον γὰρ — πάντα τὸν πόλεμον περιωχάειν εἰς τὴν Πέλοπόννησον*. Alia vir celeberrimus ad Xenophonis Ephesii L. II. Miscell. Observ. Vol. IV. p. 286. WESS.

543. 47. *Ἄλλ' ἀπὸ τῶν προεχόντων*] Praecessit *ὄχ' ὑπὸ τῶν τεχνόντων*, quod quidem tritius. S. Lucas Evang. IX. 7. *ἔκονσαι δὲ Ἡρόδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα*. Nec desunt tamen quae vulgatum stabiliant, congesta in Miscell. Observ. Vol. III. p. 427. WESS.

543. 49. *Μεγάλας δωρεὰς προθεῖς τῷ μνηστραῖ*] Erant *τὰ μνηστραῖ* centum minae apud Andocidem de Myst. p. 6. WESS.

543. 52. *Ἐρωκέσαι τῇ νομιστρίᾳ*] *Ἐνης καὶ νέας οὔσης* Plut. Alcib. p. 201., quod eodem redit. Ridiculus autem hic index fueritae Diocleides, non temere dixero: quamquam ille ad senatum detulit *πανσέληνον* fuisse, quum Hermae mutilarentur in Andocid.

Orat. de Myster. p. 6. Ceterum his Diodori parum dextre usus Is. Scaliger Isag. III. p. 225. poenas dedit Dion. Petavio L. I. Doct. Temp. c. 8. WESS.

543. 62. *Καὶ τῶν συμμάχων πλείους τῶν ἑπτακισθίων*] Diceret sociorum numerum VII millia superasse: id enim praes se verba videntur ferre. Falsum tamen dixerit, hoc si voluit. Univera gravis levisque armaturae, tum civium tum sociorum, multitudo VII millibus paullo fuit amplior. Thucydidem L. VI. 43. si inspexeris, nam Plut. Alcib. p. 201. B. minus accuratus est, non dubitabis. Itaque deest hic pronomem aut articulus, unde *συμμάχων* vocabulum pendet. WESS.

543. 75. *Τοῖς ἐπὶ ταῖς πρόραις ἐπιστήμυσι*] Interp. *erectos pluteos* intelligit. Dion. Camusatus adscripserat, conferendos esse ex Herodoto III. 37. *Παταίκοι, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῆσι πρόρησι τῶν τρησέων περιάγουσι*, forte aliquid opinatus de Deorum simulacris. Id vero mihi nondum liquet. Esse arbitror *τὰ σημεῖα*, quibus Thucydides VI. 31. has Atheniensium naves ornavit, tametsi eius Schol. *τὰς ἔξωθεν καταγραφὰς τῶν τρησέων* sive *triremium picturas*, exponat. Namque *ἐπιστημάτων* vocis, quam funebri in re de columellis interpretatur Suidas, melius respondet, si quae ornamenta, ex prora prominentia, intelligantur, cuiusmodi *ἀκροστάλιον*, de quo Schol. Apollon. Rhod. I. 1089., aut *παράσημον*, aut eius generis alia, de quibus Schefferus Milit. Nav. L. II. 6. WESS.

544. 79. *Καταύχεῖν τῆς στρατείας*] Idem est ac *ἐπιτύχεῖν*, quod eo in genere magis frequentatur. Vide L. I. 37. V. 1., et de re ipsa Thucyd. L. VI. 32., quem manifesto aemulatur. WESS.

544. 93. *Τὴν Διοσκουριάδα καλ. ἄκραν*] Unum fuit ex tribus lapygum promontoriis, a Strabone L. VI. p. 401. memoratis, dictum ita ab adiacente Dioseuron insula apud Plinium L. III. 10. Conf. Ph. Cluver. Ital. Ant. L. IV. p. 1307. WESS.

544. 94. *Τὸ καλούμενον τε Σκυλλήτιον*] Mirum est tolerare Rhodomannum potuisse *Τεσκυλλήτιον Τεσκυλιτιον*, quo nihil absurdius. Is. Vossius libri margini adscripserat *τὸ Σκυλλήτιον*. Is. Casaubonus ad Strabon. VI. p. 391. *τὸ καλούμενον τε Σκυλλήτιον*. Uterque erudite. Quod dedimus e scriptis est libris atque a Strabone, *Σκυλλήτιον ναβιστραγὸν* hoc *Soyllaceum* appellante, firmatur. WESS.

544. 96. *Ἐπεισαν τοὺς Ῥηγίνοιοι*] Thucyd. VI. 46. *ἤρξαντο πείθειν*. Nimirum haud raro verba absolute ponuntur, quae conatum propositumque tantummodo indicant. Herodotus I. 68. *ἔμισθοῦτο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αὐλήν*, i. e. *conducere voluit*. Et L. III. 139. *Δαριὸς ἐπεθύμησε τῆς χλανίδος, καὶ αὐτὸν προσελθὼν ἀνέετο*, qui id amiculum mercari cupiebat. Sue-

tonius Caesar. c. 29. *Cum adversariis autem pepigit, ut dimissis octo legionibus* etc. ubi Casaubon: WESS.

544. 2. *Σικανόν*] Sic inf. c. 11. et 13., et recte. Habet ex Thucydide VI. 73., sed serius rebus gerendis eum cum collegis admovente. WESS.

544. 9. *Ελοήγη ἄξειν*] Nihil muto. Utrumque ἄξειν et ἔξειν eodem est. Vide L. XI. 63. XII. 56. Quare et scriptis in libris frequenter commutantur, ut in Xenophont. de Exp. Cyr. III. p. 232. et VII. p. 308. De Camarinacorum consilii diligentius Thucydid. VI. 88. WESS.

545. 26. *Αιελόντες πηλίδα*] Conf. Polyæn. de Stratag. L. I. 40. 4., quemque ille aemulatur, Thucydid. VI. 51. WESS.

545. 35. *Οἱ γὰρ ἰδιώξενοι συνθήμενοι* etc.] Obscurus interpres quidam privata hospitum necessitudine potentes. Intelliguntur privato hospitii iure Alcibiadi coniuncti. *Οἱ τε ἔξοι τοῦ Αἰκισιάδου οἱ ἐν Ἀργεῖ* Thucydid. VI. 61. Atque ita in Nostri L. XI. 56. XX. 20. et Plut. T. II. p. 576. A. Vide Ammonium in *Πρόξενος*, et Schol. Demosth. Midian. p. 374. WESS.

545. 47. *Φοβηθεὶς τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου*] Ea fugae praecipua causa fuit. Vide Plut. Alcib. p. 202. D. et Aelian. V. H. L. XIII. 38. WESS.

545. 55. *Αἶψην ἐρήμην καταδίξασαν θανάτου*] *Deserta vadimonio capitis damnarunt.* Sic Thucydid. VI. 61. *οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμην δίξην θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ.* Antiphon de Herod. Caed. p. 131. *Ἰσον ἦν μοι καὶ προκληθέντι μὴ ἔθεῖν, ἀλλ' ἐρήμην ὄφειλεν τὴν δίξην.* Plut. T. II. p. 698. E. *οὕτως ἐρησόμεθα τοῦ Πλάτωνος ἐρήμην ὀφλισκάνοντος.* Lucianus de Gympnas. c. 40. *μὴ ἐρήμην, ὡ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷον κρατεῖν.* atque ita ille saepe. Vid. Iac. Gronovium ad Reviviscent. c. 33. WESS.

545. 60. *Ἰγκυρα μὲν Σικελικὸν πολισμάτιον*] Conf. Ph. Cluverium Sicil. Antiq. L. II. p. 272., qui sine gravi admodum causa eiusdem libri p. 264. auctorem modo *εἰς Αἰγυσταίαν* sive *Ἐγεστίαν* dedisse autumat. Consentiet enim cum Thucydide, si παραπληθεῖσαντες εἰς Ἐγέστιαν Segestam versus navigantes vertentis. Ita Hyecara in potestatem redigere, et dein Segestam appellere potuere, quod eos belli Peloponnesiaci scriptor fecitasse prodidit. Occupatum autem id fuisse oppidum Chabria Archonte significat Schol. ad Plut. v. 179. Aristophanis. WESS. Recipienda erat autem *Ἰγκυρα* forma, quam boni libri aut exhibent aut demonstrant. *Ἰγκυρ* enim piscis, unde nomen oppido inditum narrabat Timaeus apud Athenaeum VII. p. 327. b, ita scribitur tum Athenaei in libris p. 284. c, 327. a b c, etiam urbis per simplex α scriptae vestigia servantibus p. 327. b, 589. a cum Thucydideis nonnullis VI. 62., Plutarchi uno et altero Alcib. c. 39., et Vratislaviensi Stephani B. sub *Ἐγκυρπία* et *Ἰγκυρα*, tum Hesychio v. *Ἰγκυρ* vel *Ἰγκυρς*.

545. 70. *Ἀλλήλομένους ἀπὸ τῶν ὀπλων*] Procul a castris, ubi eorum arma ex Thucydide VI. 64. *ἔλεγε δὲ* (nuncius a Nicia submissus) *τοὺς Ἀθηναίους ἀλλήλοσθαι ἀπὸ τῶν ὀπλων ἐν τῇ πόλει*, ubi Portus. Explicat Plut. Nic. p. 533. D. WESS.

546. 82. *Τοῦ τε Ὀλυμπίου κέριοι κατέστησαν*] Thucydid. *Ὀλυμπίου*, variantibus tamen libris, L. VI. 65., quae eadem discordia infr. L. XVI. 69. Plutarcho, Polyaeo, Dionii Chrysostomo, Philostrato, hoc Syracusanum et aliud Atheniensium Iovis templum *Ὀλύμπιον*. Apud Pausaniam nunc *Ὀλύμπιον* modo *Ὀλυμπίου*, monente Sylburgio in L. II. p. 171. Atque hoc scriptorum dissensu cum eo in templo tum aliis motum arbitror Grammaticum Engenium, ut libro *περὶ τῶν τεμνικῶν* inquireret, utrum praestaret? Testis Suidas in *Ἐγγένιος*. Porro de occupato Olympio non plane adsentit Thucydid. VI. 71. WESS.

546. 88. *Καθ' ἣν οἱ Ἀθηναῖοι* etc.] Vide Plut. Nic. p. 533. E. et Thucydid. VI. 72. WESS.

546. 95. *Πολυχρόνιον γὰρ ἔσσεσθαι τὴν πολιορκίαν*] *Delevi ἐπελάμβανον* ex glossa natum. Recte subintelligitur id aut similis generis aliud, ut saepe. Vid. Gronovium in Herodoti L. I. 75. et Niciae epistolam apud Thucydid. VII. 11. WESS.

546. 2. *Τῷ ἀνελόντι Διαγόραν — ἐπεκρόζαν*] Additum decreto erat, *τῷ δ' ἀγαγόντι δύο*, ut Schol. docent in Aristoph. Aves v. 1072., quamquam poeta, qui cum maxime fabulam illam docuit, praeteriit. Elegans autem *ἐπικροῦντιεν* τινὶ ἀργύριον, cum pecunia publice per praeconeum praemii loco illis constituitur, qui proscriptum obtruncant. Noster L. XIV. 8. *ἐπεκροῦσαν δὲ καὶ χρημάτων πληθος τοῖς ἀνελούσι τὸν τύραννον.* Appianus L. V. Bell. Civil. p. 1164. *καὶ χρημάτων τῷ κτείναντι καὶ ἐλευθερίαν ἐπιεκροῦσσαν.* Plenius Lysias in Andocid. c. 6. *ἐπικροῦντιεντες τάλαντον ἀργυρίον δώσαν τῷ ἀπάγοντι ἢ ὑποκτείναντι.* De Diagora porro, iurene an iniuria illis sit transcriptus, qui Deum ac providentiam de rerum natura tollunt, dubitasse veterum Christianorum plures, nota res est. Vide cum Mureto Var. Lect. L. X. 17. Io. Alb. Fabricium Bibl. Graec. L. II. 23. 16. WESS.

546. 4. *Λαβήνους ἔξεπολιώρησαν*] Forte *Λαβήνους*, *Λαβήνους*. Rhod. *Λαβήνους*] Certissima Rhodomanni correctio ex Livio L. IV. 47., quamquam gloria instaurati loci debetur Pighio in Fast. ad ann. CCCXXXV. Placuit eadem, et qui potuit aliter? Ph. Cluverio Ital. Antiq. L. III. p. 948. Ego vero triumphis his contra veteres libros adstipulor. WESS.

546. 8. *Γάϊον Σερούλιον*] Livius L. *Servilium Structum* et mox *Sp. Rutilium Crassum* L. IV. 47., ubi *Rutilium* in *Veturium* haud iniuria ex Nostro convertunt Sigonius et Pighius in Annal. ad ann. CCCXXXVI. WESS.

546. 16. *Μετὰ Γυλίππου Πύθην*] A recto *Πύθης*, quod

c. 13. reperies. Thucydidi semper ὁ Πυθῆν L. VI. 104. VII. 1. WESS.

546. 17. Προαπέστειλαν εἰς Σικελίαν] Ita reflexerat in Addend. notarum suarum Rhodomannus, cui, quoniam scriptus Codex favet, non pugno. Nota alioqui praepositionum enallage est, qua Thucyd. VII. 17. ἀποστειλόντες ἑλπίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ. Et Pausan. extremo L. III. ὅτε ἐν Σάμοτι ἐπὶ τὸν Ἑρμιόνης ἀπέμει γάμον. Vid. diligentissimi Sylburgii Praefat. p. 932. WESS.

547. 27. Ἐξ Ἐρέσσης] Optime schedae veteres: namque Aeginae inportuna hic mentio. Vide modo Thucydidem L. VI. 98., qui numerum equitum 19CL ampliorem fuisse negat. Quare Noster aut Philistum aut Timaeum aut alium sibi ducem in his legit. WESS.

547. 37. Καὶ τὴν καλουμένην Πολύγῃν] Erat propter Olympium parva haec urbs. Ἡ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ πολὺγῃ in Thucyd. VII. 5. Diodorus L. XIV. 72. φρούριον τὴν καλουμένην πολύγῃν vocat. Conf. Ph. Cluverium Sicil. Antiq. L. I. p. 179. WESS.

547. 53. Ἀμάχος ὁ τῶν Ἀθηναίων — ἐτελεύτησε] Stat a Nostri partibus Iustinus L. IV. 4., non item Thucydides, Lamachus L. VI. 101. oculo referens ante Gylippi in Syracusanam urbem adventum, a quo nihil dissentit Plut. Nic. p. 534. F. Sed hoc iam animadvertit doctissimus Wassius. WESS.

547. 62. Καὶ δι' ὅλης τῆς Ἐπιπολής etc.] Ita c. 11. παρεισεσόντες ἐν τὸς τοῦ τειχίσματος τῆς Ἐπιπολής. Alias τὰς Ἐπιπολᾶς cum Thucydide, Livio, Plutarcho atque aliis adpellare adseuevit. Situm designat Thucyd. VI. 96. WESS.

547. 73. Πυθόμενοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν παρουσίαν αὐτῶν] Facit scriptorum Codd. discordia, ut dubitem, utrum hanc sedem tueri Athenienses possint. Siculi, οἱ Σικελοί, patronos habent optima fidei libros, quibus album calculum si adponas, dicendum erit, interiora Siciliae incolentes Siculos, Atheniensium partibus studentes, in collectam hanc a Gylippo manum irruisse. Et constat Siculorum plures in has partes transisse ex Thucydide L. VI. 103., qui quidem de Gylippi per Siciliam, ut socios conquereret, itinere L. VII. 7. et c. 21., sed nihil de clade. Firmat tamen suspicionem Siculorum illis insidiis, quas alio tempore, a Nicia illectos, Syracusanorum sociis struxisse prodidit L. VII. 32. WESS.

548. 79. Τὰς δ' ἀναπήρους ἐποιῶντο] In omnibus nostris exemplaribus legitur, τὰς δ' ἀναπήρους ἐποιῶντο. in omnibus ergo mendosum hunc locum esse dico; at castigatum iri legendo ita, τὰς ἀναπέρας ἐποιῶντο. Quoniam autem non passim obvia est vox ἀνάπειρα, ideoque paucis intellecta, utpote in vulgatis Lexicis nequaquam ut par est exposita: locos proferam ex qui-

bus eius usus aperte cognosci possit. Polybius apud Suidam, τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπέρας καὶ ταῖς εἰρεσίας ἐγγίμαζον. Citat vero idem Suidas et hunc locum, sed eius authorem non nominans, κατισπῆν τὰς ναῦς, τὰς ὑπηρεσίας ἐπιβύβαειν, καὶ τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν, παρελκοντα τὸν χρόνον ἐπίτηδες, ἕως τὰ παρὰ Ῥωμαίων αὐτῷ γένηται φαιερά. Sed cur non ipsemet potius Diodorus exempla quae habet nobis suppeditet? Ita enim ille p. 350. (c. 38. huius libri) circa principium, οἱ τὸν στόλον εἰς Σάμον ἀφρολοσάντες ἐγγίμαζον τοὺς στρατιώτας εἰς ναυμαχίαν, καθ' ἡμέραν ἀναπέρας ποιοῦμενοι. In eadem non procul a fine: Λακεδαιμόνιοι δὲ θεωροῦντες τοὺς πολεμίους τὴν πρὸς τὴν μάχην ἐτοιμαζομένους, καὶ αὐτοὶ πένθ' ἡμέρας ἀνάπειραν ποιοῦμενοι, καὶ γυμνάσαντες τοὺς ἑρέτας, ἐξέταξαν τὸν στόλον εἰς ναυμαχίαν. Hinc vero et verbum ἀναπειροῦσθαι pro ἀνάπειραν seu ἀναπέρας ποιῆσθαι. Thucyd. L. VII. c. 7. οἱ τε Συρακούσιοι ναυτικὸν ἐπλήρουν, καὶ ἀναπειροῦντο. ubi scholiastes debuerat de hac peculiari huius verbi significatione nos admonere, nec contentus his expositionibus esse, ἀναπειροῦντο, ἐμελέτων. Quibus ex locis nemo non perspicere queat quam apta (idque cum exigua mutatione) futura sit lectio haec, τὰς ἀναπέρας ἐποιῶντο. Scio tamen doctissimos quosdam viros, quum diu multumque in restituendo hoc loco se torsissent, tandem in ea sententia fuisse ut putarent nulla sinceræ lectionis hic superesse vestigia. At enim qui poterant magis servari quam ex ἀναπέρας faciendῷ ἀναπήρους. Quidam autem (alioqui eruditissimus et ipse) locum hunc interpretans, ἀναπήρους depravatam esse aut dissimulavit, aut certe non animadvertit. Atqui, ut liceret ita loqui ἀναπήρους ναῦς ποιῆσθαι, quorsum id pertineret? STEP. Τὰς ἀναπέρας cum H. Stephano legendum. Vera tamen lectio fuerit, si pro ἐποιῶντο reposueris ἐναπηροῦντο, mutilatas resarciebant. RHOD. Τὰς ἀναπέρας ἐποιῶντο] Sagaci coniectura verum H. Stephanus, quicum nollem dissensisset in re certa Rhodomannus, assecutus est. Loquendi genus, etsi dubium post Stephani hanc curam esse non possit, stabiliam Polybio auctore, qui de Romanorum Consule Lutatio L. I. 59. ἀλλ' ἀν' ἐκάστην ἡμέραν ΑΝΑΠΕΙΡΑΣ καὶ μελέτας ΠΟΙΩΝ τοῖς πληρώμασιν ὀκλείως τῆς ἐπιβολῆς. Et L. IV. 2. de Philippo, καὶ συνεχεῖς ΗΘΙΟΥΜΕΝΟΣ ΑΝΑΠΕΙΡΑΣ, ἐγγίμαζε τοὺς φλογητάς καὶ συνείδιξε ταῖς εἰρεσίαις. Noster, cui Polybianam dictionem imitari in more positum, paullo diversiore modo L. XV. 3. καὶ συνεχεῖς διαπέρας καὶ γυμνασίας ποιοῦμενος ἠτοιμάζετο etc. Hinc ἢ τῶν πλοίων ἀνάπειρα cum naves in mare deducuntur, ut et carum et remigum periculum fiat, et ἀναπειροῦσθαι τοῖς σκάφησι in Polybii Excerpt. Leg. IX. Demosthenes Orat. de Steph. Trierarch. p. 676. ἐπεπλήρωτό μοι, καὶ πάντες ἐισράθ' ὑμῖς ἀναπειρωμένην τὴν ναῦν. Quae quidem veterum loca, si calamo

exaratorum librorum auctoritas defuisset, facile a me inpetrasset, ut id, quod amplexus sum, tenerem. WESS.

548. 90. *Τάλαντα ἑκατὸν τεσσαράκοντα*] Thucyd. VII. 16. *ἕκαστα τάλαντα ἄργυρίων* praeterea *περὶ ἡλίον τροπὰς τὰς χειμερινὰς* Eurymedontem esse missum in Siciliam versus: quod posterius heic quoque olim significatum fuisse arbitror. Nam quae succedunt *περὶ δὲ τὴν ἐαρινὴν ὥραν* hibernum expostulant manifesto tempus. Itaque huic loco contra ac L. V. 41. evenit, ubi τοῦ θειρινοῦ sedem violentissime invaserat ὁ χειμερινός. WESS.

548. 98. *Ἐτη δυοκαίδεκα*] Congruunt concorditer scripti Codd., nec movent quicquam. Bellum hoc est *Decelicum*, quod si in XII annos fuerit tractum, prorogatum ultra anarchiam est Olymp. XCIV. 1., quo Peloponnesiacum desiisse bellum constat inter omnes. Praeterea decem continuos annos Spartani, *δέκα ἔτη συνεχῶς*, postquam arma iterum induerant, Athenienses infestarunt, Isocrate in Except. adversus Callimach. p. 561. teste. Aut ergo hi numeri librariorum flagitio auctiores iusto sunt, aut aliud auctor belli eius principium commentus est. Mecum sentit H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 197. WESS.

548. 2. *Καίντιός τε Φάβιος*] Deest Livio L. IV. 47., sed hinc atque ex Capitulinis fragmentis, ut Sigon. et Pighius docuerunt, revocandus. WESS.

548. 8. *Δεκελικὸν προσαγορευθῆναι*] Πόλεμος Δεκελικός in Orat. Isocrat. de Pac. p. 244. et Plataic. p. 444., atque apud Demosthen. Androt. p. 386. Πόλεμος Δεκελικός Strabon. I. IX. p. 607., quo modo Δεκελικὸν ἕξος atque alia, de quibus L. Holsten. ad Stephan. WESS.

548. 11. *Ὀγδοῦκοντα μὲν τριήρεις*] Thucyd. VII. 20. *ἑξήκοντα, καὶ πέντε χίλις*, quem vide de militum quoque numero. WESS.

549. 21. *Ἐπὶ τὰ τῶν Ἀθην. ὄχρωμάτα*] In Plemmyrio posita describuntur a Thucydide, praelii huius ordinem haud paullo aliter exsequente L. VII. 22. seq. WESS.

549. 47. *Ἐπιπλέοντες ταῖς τῶν Ἀθην. ναυσίαν*] Praeferrem *ἐπιπλέοντες*, ut paullo ante *ἐπέπλεον* τοῖς πολεμίοις, et alias saepe. Contra ea in Thucydide L. VIII. 99. *πρότιον δὲ ἐν τῷ αὐτῷ θέρει τῷδε ἑκατάδεκα ἐς αὐτὸν νῆες ἐπέπλευσαν*, mallem cum Cod. Gr. *ἐπέπλευσαν*. id enim usitatissimum de navibus, quae in pontum Hellespontumve pergunt. Ipse Thucydides L. IV. 75. *καὶ οὐ πολλὸ ὕστερον ἐς τὸν Πόντον ἐσπλεύσας*. Et L. VIII. 100. *ἐς τὸν Ἑλλησποντον ἐσπλεύσας*. Isocrates Trapez. p. 530. *ἐπιστέλλει δὲ τοῖς ἐνθάδ' ἐπιδημοῦσιν ἐκ τοῦ Πόντου — καὶ αὐτὸν ἐσπλεῖν κελεύειν*. et pluribus ea in Oratione locis. WESS.

549. 49. *Ἀρίστωνος τοῦ Κορινθίου*] Illustrata Aristonis hoc bello virtus enituit egregie, quamquam huius consilii auctorem

non perhibuit Thucydides L. VII. 36. Vide eius libri c. 39. et Polyacn. de Stratagem. L. V. 13. WESS.

549. 54. *Ἀπὸ συνέβαινεν — ἐμβολὰς τιτρώσκειν*] *Rostra* interp., ut apud Xenoph. L. IV. Hellen. p. 404. *αὐτὸν δὲ συμμύξαντα τοῖς πολεμίοις ἐμβολὰς ἐχούση τῇ τριήρει*, H. Steph. Thes. T. I. 679. monitore. Retine ergo, si animo allubescat, tametsi necessarium quidem non est, ut nec in his Aeschyli Pers. v. 415.

Αἰτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις Πάλοντο. —

Utrobique impressionem, *σύνκρουσιν καὶ προσάραξιν τῶν νεῶν*, quo modo Critici Graeci, exprimere poterit. Vide ad L. XI. 27. WESS.

550. 64. *Ἐπειδὴ δὲ τινες*] Videtur *ἔπειτα* magis huic loco convenire quam *ἐπειδὴ*. nam cum *ἐπειδὴ* suspensa relinquatur sententia. STKPH.

550. 67. *Καὶ συνέστη* etc.] Vacat copula. Trierarchi, qui hoc in praelium Niciam invitum coniecerunt, Menander et Euthydemus erant in Plat. Nic. p. 536. E. WESS.

550. 88. *Πλείους τῶν τριακοσίων δέκα*] Optime amittitur postremum vocabulum a Reg. 1. et Vat. qui si priorem quoque numerum minnissent, solidam abstulissent laudem: neque enim dubium est, quin turpiter sit foedatus. Namque toto hoc bello Athenis non ultra cc triremes in Siciliam properarunt, Nicolao in Oratione sua teste infr. c. 21. Praeterea Demosthenes et Eurymedon *ἐπὶ νεῶν ἑβδομήκοντα καὶ τριῶν* copias auxiliares adduxerunt apud Plat. Nic. p. 537. A. ex Thucyd. VII. 42. Fieri quidem potest, ut Diodorus, alios secutus, naves plus lxxiii Demosthenis atque Eurymedontis imperio subiecerit, nec trecentas tamen. Maneat ergo sua in sede corruptior scriptura, donec aliunde uberior lux adfulgeat. WESS. Quod Strothius reponendum vidit *ὀγδοῦκοντα* (ἢ pro τί) etsi Thucydidis Platarchique numeris non satis respondet, plane tamen convenit Diodoro ab ipsis Atheniensibus octoginta naves decretas scribenti cap. 9. Reliquae igitur ab sociis additae sunt.

550. 2. *Ἐπὶ τοῦ τεύχματος τῆς Ἐπιπολλῆς*] Vide supr. c. 8. et Thucydidem VIII. 44., nocturnum hoc certamen diligentissime declarantem. WESS.

550. 11. *Μετὰ δώδεκα τριήρων*] Ino xv, si non fallunt Thucydidis verba L. VII. 46. WESS.

551. 17. *Λοιμικῆς καταστάσεως*] Dixi L. V. 82. Loci ingenium, quem castris occupaverant ad Syracusas Athenienses, describitur cum cura L. XIV. 70. WESS.

551. 22. *Καθημένους εἰς Σικελίαν*] *Ἐν Σικελίᾳ* in notarum auctario Rhodomannus, quo nihil hoc quidem loco indigemus. Permutantur hae praepositiones, altera in alterius locum suc-

cedente. Infra c. 89. Ὑστερον εἰς Λεοντίους κατέβησαν. Et L. XIV. 117. ἐν ᾗ καὶ τὸ χρυσίον ἦν, ὃ ἐλήφισαν εἰς Ρώμην. S. Lucas A. A. VIII. 40. Φίλιππος δὲ εὐρέθη εἰς Ἄζωτον. Philostratus Vit. Apollon. L. V. 42. προσελθὼν δὲ τῷ Ἀπολλωνίῳ, καθημένῳ εἰς τὸ ἱερόν. Ex Pausania huius generis haud pauca congressit laboriosissimus Sylburg. Praefat. p. 932. Add. superius L. III. 44. WESS.

551. 30. Οἱ μὲν τῷ Δημοσθένει etc.] Videndus Thucyd. VII. 47. et seq. WESS.

551. 46. Ὅταν σημήνη] Plenius Thucydides οὕτως τις σημήνη L. VII. 50. et Auctor de Mundo c. 6., sed aliter defectum explens, ἐπειδὴν ἡ ἀλλοτριᾶ σημήνη τῷ στρατοπέδῳ, quod est, cum tuba bellicum cecinit, ex versione philosophi Madaurensis. WESS.

551. 53. Τὰς εἰθισμένους τρεῖς ἡμέρας] Superstitione quadam inter Graecos valuerat, ut proximos a solis et lunae laboribus dies tres pro atris et infaustis putarent. Docuit Autoclides in Ἑξηγητικοῖς, seu Commentariis, quibus prodigia explicuit, apud Plut. Nic. p. 539. At Nicias, ut erat mire religiosus, ab inperitis interpretibus expugnatus, τρεῖς ἑννέα ἡμέρας dies XXXII cavendos censuit, ni fallat Thucydides L. VII. 50. Qua suspicione etsi eum liberasse videatur Plutarchus, ἄλλην σελήνης περίοδον Niciam exspectandam opinatum memorans, non desunt tamen causae, quae Thucydides libros iam Plutarchi aetate depravatos fuisse significant. Et primo quidem disertum nostri auctoris testimonium, tum Autoclides sententia, denique rei gestae eventus. Sed vide H. Dodwelli Annal. Thucyd. operosius in his versatos, p. 207. WESS.

551. 59. Ἐβδομήκοντα καὶ τέσσαρας] Duas addit Thucyd. VII. 52. WESS.

551. 65. Ἀγάθοχος] Hanc et Sicani et Pythenem sequenti praelio Thucydides L. VII. 70. classi Syracusanae praeficit: neque impedit tamen, quo minus et hoc eius curam gesserint. WESS.

552. 76. Τὸν Δάσκωνα μὲν καλούμενον] Vicinum sibi eiusdem nominis habebat vicum seu castellum, quo de L. XIV. 72., unde et sinui, ut arbitror, nomen. Locus fuisse olim videtur arboribus egregie vestitus, sive σύνδενδρος, qualem δασκὸν, et δάσκιον vocitabant. Nam δασκὸν, Hesychio auctore, est δασὸς, uti δάσκιον, σύνδενδρον καὶ δασύ. Aliter S. Bochartus, Arabes et Phoenices auxilio arcensens, de Phoen. Colon. L. I. 28. WESS.

552. 79. Καίρια πληγῆ] Καίριον R. 1. Co. Vide not. in L. IV. 16. WESS.

552. 92. Κληματίδων καὶ δάδων etc. πληρώσας] Ex Thucydide VII. 53. Noster L. XIII. 84. καὶ τοῖς ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων σχιδάκας καὶ κληματίδας (ἐδάκω). Preces trium iuvene-

num, Danielis vaticiniis addi a Graecis solitae, vers. 22. καίοντες τὴν κόμμον νάφθαν καὶ πίσσαν καὶ σταπύλον καὶ κληματίδα. Appian. Bell. Civil. L. I. p. 643. Ἑλίνῳ ὄντι τῷ τέλει κληματίδας περιτιθεῖς, μετὰ τῆν ὕφαν ὑφῆπτεν. Prave ibi κληματίδας edunt. Cremia sarmentorumque fascies sunt. WESS.

552. 4. Οὐκ ἐλάττους τῶν διασχίλων] Generalius defunguntur Thucydides L. VII. 53. et Plut. Nic. p. 539. C., multos periisse tradentes. WESS.

552. 13. Ἐν ἡμέραις τρισὶ τοῖς ἔργοις etc.] His errorem inesse suspicatur H. Dodwellus, auctoris negligentia admissum: scriptorem, quem excerpit, memorasse, portum tertio a lunae deliquio die fuisse obstructum; id nostrum aliter atque oportuerat accepisse. Praeterea Thucydidem L. VII. 56. et 59. docuisse, Syracusanos mox a praelio, quo Eurymedon cecidit, portum occlusisse, ἔκλειον ὄν τὸν λιμένα ΕΥΘΥΣ τὸν μέγαν, Annal. Thucyd. p. 208. At non persuadet. Nam Thucydideum ΕΥΘΥΣ maturatum quidem opus indicat, non uno die absolutum. Considerasset portus illud ostium octo ferme fuisse stadiorum, quod Thucydidi L. VII. 59. accredimus, et vidisset in summa etiam festinatione plus uno die ad eius obstructionem fuisse opus. WESS.

553. 19. Τὰς ἐπὶ ταῖς ἡγεμονίαις τετυγημένους] Alias patrium casum in hoc genere amplectitur. Infra c. 97. de Thrasybulo, ὃς ἦν ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν. Et c. 84. οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων. Sic ὁ ἐπὶ τοῦ Πειραιῶς Diogenes II. 127. Add. superius L. XI. 15. Latine Petronius Satir. c. 30. unus ex pueris, qui super hoc officium erat positus. Vide N. Heinsium ad Curtii L. VI. 11. WESS.

553. 20. Ἐμβιβύσαντες] Ἐμβιβύσαντες. Rhod. Ἐμβιβύσαντες] Rhodomannus recte. Vitium recurrit saepenumero, ut vel hoc libro c. 77. Mox τριήρεις πέντε λειπούσας τῶν ἐκατὸν εἰκοσι σίετι L. I. 5. ἔτη δυοὶ λείποντα τῶν χιλίων etc. atque in Polybio III. 22. τριάκοντα ἔτεσι λείπονσι δυοῖν. Porro triremes centum duntaxat et decem instructas fuisse Thucydides L. VII. 60. et Plut. Nic. p. 539., aut etiam paullo minus, adfirmant. Vide mox c. 17. WESS.

553. 26. Τὰς ὑπηρετικὰς ἔχοντες ναῦς παῖδες ἔλ.] Minora sunt navigia, ad varia in praeliis ministeria apta. Τὰ ὑπηρετικὰ L. XIV. 60. XX. 50., et ὑπηρετικαὶ L. XX. 82., quemadmodum et Arrianus atque Appianus in Scheffer. de Nav. Milit. II. 2. Hoc autem, quod de pueris, Athenienses lacessentibus, commemoratur, superiore certamine usu venit, ni fallat Plut. Nic. p. 539., quod opinor. WESS.

553. 32. Τοῦ παντὸς πολέμου τὴν κρίσιν λαμβάνοντες] Ἡ κρίσις τοῦ πολέμου ultimum exprimit belli discrimen, quod aut victoria, aut certa pernicie terminatur. Dionysius Ant. Rom. L. IX. p. 592. ἰσθμῶσός τε καὶ μέγροι πολλοῦ ταλαρτερομένη

556. 81. Προήσαν ἐπὶ Κατάνης] Non nuto. Thucyd. VII. 80. ἦν δὲ ἔξβασις οὐδὲς αὐτὴ οὐκ ἐπὶ Κατάνης. Pausanias II. 3. αὐτὴς δ' ἰούσιν ἐπὶ Λεχαιῶν τὴν εὐθείαν etc. passimque alii. WESS.

556. 83. Τὰς καταληφθείσας ναῦς] Doctissimus Interp. καταληφθείσας sua versione expressit, nec male profecto. Quid enim tritius harum commutatione vocum? Vulgatum tamen si probaveris, interceptas atque occupatas Atheniensium triremes I. intellige, quas Syracusani, victis in summa rerum desperatione non prohibentibus, funibus religatas abstraxerunt apud Thucyd. VII. 74. et Justin. L. IV. 5., sed qui navium numerum inmane quantum auget. WESS.

556. 91. Διὰ τοῦ Ἐλωρίων πεδίου] Ἐλωρίος ἄγων Hesych., Ἐλωρινὴ ὁδὸς Thucyd. VII. 80. ubi doctissim. Wasse. *Tempe Heloria* in Fast. Ovidii IV. 477. cum nota Neapolis. Variant enim in urbis fluvii orthographia veteres, quamquam Ph. Cluver. Sicil. Antiq. L. I. p. 184. plerisque adspirationem addidit. Ceterum extremam hanc Atheniensium calamitatem, quoque modo Demosthenes, et quo Nicias in hostium potestatem devenerint, luculentissime exsequitur Thucyd. L. VII. 82. et seq. WESS.

556. 93. Ἀπέκτειναν μὲν μυρίους ὀκτακισχίλιους etc.] De captorum numero Nostro ferme consentit Thucydides, οὐκ ἑξάσους ἑπτακισχίλιων L. VII. 87. memorans. At amplior caesorum fuit multitudo, si numerum XI. millium aequarint, qui Nicia et Demosthene ducibus post infelix navale praelium iter sunt ingressi, quemadmodum eiusdem libri c. 75. proditum memoriae est. Sint sane plures fuga elapsi: de XV tamen millibus, cum Syracusani obseptis itineribus fugientes urgerent undique, haud iniuria dubites. Quare aut ab ita praestantissimo belli Peloponnesiaci scriptore Diodorus, aut, qui hic desunt ad explenda XI. illa millia, surrepti ac suppressi a privatis sunt hominibus. Vide eius L. VII. 85. WESS.

556. 99. Στήσαντες δύο τρόπαια etc.] Ab his diversa, de quibus Plut. Nic. p. 541. D. τὰ μὲν κάλλιστα καὶ μέγιστα δένδρα τῶν περὶ τὸν ποταμὸν (Asinarum) ἀνέδησαν αἰχμαλώτους πανοπλίαις. Haec enim imperatorum Atticorum armis, illa reliquorum videntur ornata ex more, de quo Euripidis Heraclid. v. 787. WESS.

556. 8. Εἰς τὰς λατομίας] Vid. Ph. Cluver. Sic. Antiq. L. I. p. 149. et Aelian. V. H. L. XII. 44. cum nota Perizon. WESS.

556. 11. Αὐμβάνειν ἀλφίτων δύο χοίνικας] Haud quidem illud inhumane Diocles, siquidem homini χοίνιξ ἡμερήσιος τροφή seu in victum diurnum sufficiat apud Diogen. Laert. L. VIII. 18., ἡμεροτροφίς propterea dicta Alexarcho, Cassandri regis fratri, teste Athenaeo L. III. 20. Vereor tamen, quum Diocles victis fuerit acerbissimus, ne quid hic sit commissum. Praesertim quoniam

Thucydides L. VII. 87. et Plut. Nic. p. 542. in latomias depressis εἰς ἡμέραν ἐκάστην δύο κοτύλις κριθῶν sive σίτου expensas referunt: quarum singulae cum tertiam choenicis partem aequarint, videtur pareior haec mensura atroci Dioclis sententiae congruere et choenices Diodori suspicione quadam maculae adspargere. Ceterum asperrimae sententiae auctor Plutarcho *Ἐθροκλής*, prave, ut arbitror, dicitur. WESS.

556. 14. Ὡς κάλλιον ἐστὶ τοῦ νικῆν] Paullo aliter in Plutarchi Nic. p. 540., eadem tamen sententia, ὅτι τοῦ νικῆν κρείττον ἐστὶ τὸ καλῶς χρῆσθαι τῇ νίκῃ. Namque is demum recte victoria utitur, qui eam ἀνθρωπίνως ἐνεργεῖν didicit. Vid. not. in L. I. 60. WESS.

557. 31. Ἡρόμενος εἶναι δυστυχέστατος] Conf. Cel. Iac. Gronovium ad Polyb. L. V. 100. WESS.

557. 44. Εἰκότως ἂν — πικρῶς ἂν αὐτοῖς etc.] Nemini molesta sit particula ἂν eadem in periodo repetita. Fit enim saepe. Vide Ios. Barnes. ad Euripidis Helen. v. 954. et L. Kuster. in Aristophan. Nub. v. 838. WESS.

557. 56. Καὶ τὴν αὐτὴν ὑπεροχὴν] Lego τὴν αὐτῶν ὑπεροχὴν etc. STEPH.

557. 58. Μύρια μὲν ελληφύτας ἐκ Δήλου etc.] Vid. L. XII. 38. WESS.

557. 63. Οὐτ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἐπανήλθεν] Damnant Phrynichus Magisterque Thomas vocem οὐδεὶς, longaeque ab Atticorum elegantibus relegant: id pati possum. Noster, qui eas in leges non iuravit, usurpat saepius. Mox μηθὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων etc. et οὐδεὶς γὰρ ἐστίν. Plura collegit praestantissimus I. Fr. Reitz. in Lucian. Parasit. c. 3. Iam μηδὲ τὸν ἀγγελοῦντα περιλειφθῆναι sollemne scriptoribus est de magna clade. Exempla locutionis alias dare memini, quae ex Diodoro et aliis in cumulum congesta si requiras, confer viros eruditissimos Gebhardum et Drakenborchium in Livii L. IV. 10. WESS.

557. 68. Μηθὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράξῃτε] Amat hoc genus auctor in rebus truculentis atque inhumanis. Τιμωγαὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων roenae inhumanes in Excerpt. Vales. p. 274. Μηθὲν περὶ αὐτῶν ὑπὲρ ἀνθρώπων βουλευσασθαι L. XIV. 106. Et cap. III. eiusdem lib. ὑπὲρ ἀνθρώπων πάσχειν, ea pati, quae conditionem humanam excedunt. Tum Ecl. I. libri XXV. μηθὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐπιτηδέειν, quod ex Polybio sumtum suo more mutavit: is enim L. I. 88. μηδὲν ἀνήμεστον ἐπιτηδέειν ἐκουσίως pari sententia. Diversum est Sophoclis Aiae. v. 774. μὴ κατ' ἀνθρώπων φροεῖν. Ad ultra hominem spirare, quemadmodum de Iuliano Ammianus dixit. WESS.

558. 69. Φοβεῖσαι τὸν ὑποπεπτωκότα] Supplicem. Iterum Nicolaus c. 23. τῶν πρότερον ὑποπεπτωκότων ἀσθενέστεροι γίνονται. Et post pauca πάντες δὲ — εἰκονοὶ τοῖς ὑποπεπτωκόσι.

Plutarchus de Solert. Anim. p. 970. F. οὐκέτι γὰρ προσμάχονται τοῖς ὑποπεσοῦσι. Plenius Iosephus Antiq. Iud. L. XVI. 4. 4. ἐκείνων δὲ βουλομένων ὑποπεσεῖν ἐπὶ δεήσει, προαναλαβῶν et reliqua. WESS.

558. 88. Ἐπ' ἐλπίδι σωτηρίας] Non sequor Coisl.; recte adest praepositio. S. Paullus Epist. ad Tit. I. 2. ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰώνιον. Et I. ad Corinth. IX. 10. ὅτι ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾶν. Adde A. A. c. XXVI. 6. WESS.

558. 91. Ἀγνώμονες ἂν κληθεῖεν] Ita κύριοι ἀγνώμονες L. XI. 89. et τύχη ἀγνώμων infra c. 29. de inclementibus heris et fortuna. Contra εὐγνώμων καὶ φιλόφρωνος in Excerpt. Vales. p. 238. et εὐγνωμοσύνη, εὐγνωμονεῖν hac ipsa in oratione. Aliam ἀγνώμονος potestatem declarat Schol. ad Demost. Olynth. II. p. 17. WESS.

558. 97. Καιροτηρήσαντες] Recurrit neglectum in Lexicis vocabulum L. XIX. 16., ubi καιροτηροῦντες τὰς μεταβολὰς. Magis obvia καιροφυλακτεῖν et καιροφυλακτεῖν. Vid. Ioseph. XVI. Ant. Iud. c. 3. 3. et Liban. T. I. p. 355. A. Καιροσκοπεῖν habet Palladius in Vit. Io. Chrysostomi p. 38. ed. Benedict. WESS.

558. 3. Ἐξ ἰδιώτου] Ctesiam, ut solet, sequitur: tamen ἐξ ἰδιώτου non ita districte accipiendum, ut post pauca de Gelone. Cyrus enim, etsi necdum deiecto Astyage privatus esset, βασιλικῶς a parentibus fuit eductus, regio etiam genere ortus. Vide Nostrum in Excerpt. Vales. p. 238. WESS.

558. 13. Τῆς Σικελίας ὅλης ἡγεμῶν ἐγένετο] Supr. L. XI. 26. WESS.

559. 19. Μὴ καταδρόσωμεν τὸν ὑπὲρ τῶν προγ. ἔπαινον] Nicias oratione ad Athenienses c. 15. huius libri, ἡξίον μὴ καταδρόμαι τῆς πατρίδος τὴν περιβόητον δόξαν. Atque id bene: hic insolentior ὁ ὑπὲρ τῶν προγόνων ἔπαινος, cui tamen similis ἢ ὑπὲρ αὐτῶν μνήμη cap. 20. Utrobique sine damno, me quidem iudice, praepositio deficeret. Porro si qui γνώμην προσλαβοῦσα in praecedentibus malint, fruantur arbitrio suo. WESS.

559. 27. Τὰ μὲν οὖν ἐν τοῖς ὅπλοις πλεονεκτήματα etc.] Praeclare Cicero de bellicis C. Caesaris laudibus Orat. pro Marcello c. 3. Sed tamen eiusmodi res, nescio quomodo, etiam cum leguntur, obstrepi clamore militum videntur et tubarum sono. At vero cum aliquid clementer, mansuete, iuste, moderate, sapienter factum, in iracundia praesertim, quae est inimica consilio, et in victoria, quae natura insolens et superba est, aut audimus, aut legimus: quo studio incendimur, non modo in gestis rebus, sed etiam in fictis, ut eos saepe, quos nunquam vidimus, diligamus. Et cap. 2. Nihil sibi ex ista laude centurio, nihil praefectus, nihil cohors, nihil turma decerpit. quin etiam illa ipsa rerum humanarum domina, Fortuna, in istius se societatem gloriae non offert, tibi cedit, tuam se esse totam et pro-

priam fatetur. Quibus disertissimi Oratoris nulla parte inferiora sunt, quae Noster de Alexandro L. XVII. 38. WESS.

559. 33. Τῶν ἄλλων ὑπερέχειν etc.] Planius erit οἱ τῶν ἄλλων ὑπερέχειν — σεμννόμενοι, ut mox καὶ οἱ πρώτοι etc. Animadvertit defectum Rhodomannus. WESS.

559. 35. Καὶ οἱ πρώτοι βωμῶν ἔλεον καθιδροσάμενοι] Haec solida Atheniensium gloria:

Urbe fuit media nulli concessa potentum
Ara deum, mitis posuit Clementia sedem,
Et miseri fecere sacram. Sine supplice nunquam
Illa novo: nulla damnavit vota repulsa.
Auditi quicumque rogant, noctesque diesque
Ire datum, et solis numen placare querelis.

inquit Pap. Statius Theb. XII. 481. Prave in Philone editur de Exsecrat. p. 935. οἱ δ' ὄλον τοῦτον παρακαλυψάμενοι τὸν νόμον, τοὺς ἄλλας, τὰς σπονδὰς, τὸν ΕΛΛΑΙΟΥ ΖΩΜΟΝ, τὴν κοινήν ἐστίαν, ἐξ ὧν φίλα καὶ ὁμόνοια ἠρμόζετο. Melius interpretes misericordiae aram: nam ἔλεον βωμῶν scriptorem Iudaeum reliquisse res ipsa codexque August. adfirmant. Plura III. H. Grotius L. II. de Iur. Bel. et Pac. c. 21. 5. WESS.

559. 51. Τὴν πρὸς τοὺς ἐναντίους ἔχθραν θνητῆν] Prudenter Euripides in Philoctete apud Stob. Serm. XX. p. 172.

Ὅσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν ἔφην,
Ὅττω προσήκει, μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν
Ἀθάνατον. —

respiciens haud dubie vetus dictum, de quo Q. Caecilius Metellus in Livii L. XL. 46. Vulgatum illud, quia verum erat, in proverbium venit: AMICITIAS IMMORTALES, INIMICITIAS MORTALES ESSE DEBERE. Cui etsi nemo iure obloqui ausit, rari tamen, qui de se sine fraude profiteri velint, quod Cicero pro Rab. Post. c. 12. Neque me vero poenitet mortales inimicitias, sempiternas amicitias habere. WESS.

559. 57. Οἱ δοκοῦντες ὑπερέχειν, ἐν ῥοπῇ καιροῦ etc.] Philo Iud. de Ioseph. p. 545. B. ἀρχαὶ βασιλέων αἱ μέγισται καθηρέθησαν βραχεία καιροῦ ῥοπῇ. Et ante eum Euripides apud Stob. Floril. Tit. ciii:

Ὅρῳς τυράννοισι, διὰ μακρῶν ἡσχημένους,
Ὅς μικρὰ τὰ σφάλλοντα, καὶ μὴ ἡμέρα
Τὸν μὲν καθεῖλεν ἐνὸς ἡμέρας. —

Cuius generis alia, quae inter manus sunt, omittam prudens, hoc Nicolai ubi ex cap. 24. interposuero, εἰς γὰρ καιρὸς καὶ βραχεία ῥοπῇ τύχης ταπεινοῖ πολλὰκις τοὺς ὑπερηφάνους. WESS.

560. 70. Οὐ γὰρ δυνατὸν, τοὺς ἄλλοις ἂν χρησαμένους] Sic bene Coisl. Mox scripsisse Diodorus videtur, ἄλλους τε πρώξαντας δευὰ, παθεῖν etc. WESS.

560. 73. Ἀλλὰ πράξαντας δεινὰ] Locus hic videtur posse restitui, si post φιλανθρωπίας legamus, μηδὲ τοὺς ἄλλους πράξαντας δεινὰ etc. Sensus saltem loco aptus ex hac lectione elicetur. STEPH. Lege οὐδὲ πράξαντας. RHOD.

560. 74. Παρὰ τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐθισμοὺς] Vid. L. XIX. 63. WESS.

560. 82. Πάντες δὲ ἀνατείνονται etc.] Dicam infra L. XIV. 3. Refer huc Ovidianum:

Quo quis enim maior, magis est placabilis irae;
Et faciles motus mens generosa capit.

Corpora magnanimo satis est prostrasse leoni;
Pugna suum finem, cum iacet hostis, habet.

Trist. L. III. 5. 31. WESS.

560. 92. Πολλοὺς τῶν Λακεδαιμονίων κατακλείσαντες] Vide L. XII. 63. atque artes oratoris animadvertite. WESS.

560. 6. Ἴδε τὴν τέχνην ἀπάντων οὖσαν κυρίαν] Sed profecto Fortunā in omni re dominatur. ea res cunctas ex libidine magis, quam ex vero celebrat obscuratque, ait Sallust. Catil. c. 8. Libanius T. II. p. 644. D. καὶ ἐπινοοῦσι δὴ τὸν εἰπόντα, Τέχνην τὰ θνητῶν πρόγματα, qui quidem nobilem senarium in animo atque oculis habuit,

Τέχνη τὰ θνητῶν πρόγματ', οὐκ εὐβουλίαι.
nobilem, inquam. Vexabatur enim Theophrastus et libris et scholis omnium philosophorum, quod in Callisthene suo laudavit illam sententiam,

Vitam regit Fortuna, non sapientia.

Cicero Tuscul. Disput. V. 9. Vid. Plut. T. II. p. 97. Eustath. de Ismen. Amor. L. VIII. p. 317. et Demosth. Olynth. II. p. 16. WESS.

560. 9. Αὐτὸ δὲ τῶν τυχόντων ξύλων ἰσάνει τὰ τρόπαια] Veteribus Graeciae moribus id quidem valuit. Statuebantur enim in finibus, victoriae modo in praesentia declarandae caussa, non ut in perpetuum belli memoria maneret: tamen tropaea et ex aere et lapide erecta memorat Pausan. II. 21. p. 159. V. 27. p. 450. VIII. 10. p. 619. et Plut. Alcib. p. 207. D. Quamquam primi ea ex materia qui posuerunt, male tota Graecia audiverunt. οὐδὲ γὰρ παρ' Ἑλλήσιν οἱ πρῶτοι λίθινον καὶ χαλκοῦν στήσαντες τρόπαιον εὐδοκίμοισιν Plutarch. Quaest. Rom. p. 273. D. Quin cum Thebani, Lacedaemoniis bello superatis, aeneum statuissent tropaeum, accusati apud Amphictyonas sunt, Cicerone de Invent. L. II. 23. auctore. Adde Casaubon., cui haec non latuerunt, ad Strabon. L. IV. p. 283. WESS.

561. 26. Τριμυροῦς τριήρεις ἀνάνδρους ἀπολέσας] Numerus triremium iusto auctior est: ducentas miserant in Aegyptum. Vid. L. XI. 71. Neque id vero consentit, naves eas ἀνάνδρους ipsis cum hominibus periisse. Redierunt Athenas ex clas-

siariis aliqui, sed exiguo numero. Thucyd. I. 110. καὶ ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης ἐς Κροίτην διεσώθησαν, οἱ δὲ πλείστοι ἀπώλοντο. Et Noster L. XI. 77. Itaque aut oratorie Nicolaus cladem eam auget, aut delenda cum Reg. I. ἀνάνδρων vox est. WESS.

561. 28. Καὶ πάλιν ὑπὸ Ξέρξου etc.] Putes Interp. πάλιν voluisse, quo quidem hic nihil opus erit. Πάλιν enim saepe coniungit res, quae ad eandem sententiam confirmandam pertinent. Auctor Epist. ad Hebr. II. 12. λέγων ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου — καὶ πάλιν ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς — καὶ πάλιν, ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία etc. Polybius IX. 28. πάλιν Ἀλεξάνδρου διότι μὲν ἀδικεῖσθαι etc. iam Alexandro illud quidem cum amarulentia obieci. Plura diligentissimus Georg. Raphelius ex Polybio ad Matth. XIII. 44. WESS.

561. 39. Ναί] Rhodomannus, βεβαιοτικὸν, qua vi nonnunquam non carere Apollonius Syntax. L. III. 21. et Eustath. in Homer. p. 92. docuerunt, arbitratus, a sequenti distraxit. Dubito an male. Infra quidem certe affirmantis non est, sed argumentum, quod obmoveri poterat, occupantis. Sic enim Gylippus c. 31. καί· ἀλλ' οὐκ αἴτιον τὸ πλεῖθος τῶν Ἀθηναίων etc. Pro quo cap. seq. νῆ Δία, ἀλλὰ Νικίας ὑπὲρ Στρακωνοσίων ἐπολιτεύσατο. Et νῆ Δία, ἀλλὰ καλὸν μὴ ποιεῖν τὴν ἐχθρὰν ἀλώριον. Quo ordine cum et hoc loco ponatur, consultius fuerit, at enim nonnulli etc. vertere. WESS.

561. 54. Οὗτοι γὰρ εἰσιν οἱ πρῶτοι τροφῆς ἡμέρου etc.] Haecine ab homine Siculo expectasses? cuius insulae indigenae reperti frumenti gloriam suis maioribus asserebant. Vid. L. V. 4. et cap. 69. Verum multa Nicolaus occasione et tempori dat, ut saepe oratores, fabulis in commodum abusos. Apposite Cicero pro Flacco c. 26. Adsunt Athenienses, unde humanitas, doctrina, religio, fruges, iura, leges ortae, atque in omnes terras distributae putantur. WESS.

562. 67. Τοῖς τὴν πατ. κοινὸν παιδαγωγίον παρεχομένοις] Cultissime hoc quidem, nec minus eleganter illae omnium doctrinarum inventrices Athenae in Cicero I. de Orat. c. 4. Ipsae illae bonarum artium magistratae et inventrices Athenae apud Mamertinum Paneg. Iuliani c. 9. Ἑλλάδος Μουσεῖον, ἔστι καὶ προτυπεῖον τῶν Ἑλλήνων, quaeque alia doctarum Athenarum elogia Eustath. in Homer. p. 284. collegit. Libro opus foret, omnia in unum conducenda si essent. Vide Is. Casaub. in Athen. L. V. 3. et Io. Meurs. Fort. Athenar. c. 8. WESS.

562. 70. Οἱ μὲν ἤδη μετεσχηχότες τῶν φιλανθρωπιῶν] Quid haec sibi velint, Cicero commonstrabit, Nihil melius, inquam, illis mysteriis, quibus ex agresti inmanique vita exculti ad humanitatem et mitigati sumus: initiaque, ut adpellantur, ita revera principia vitae cognovimus: neque solum cum laeti-

tia vivendi rationem accepimus, sed etiam cum spe meliore moriendi L. II. de LL. c. 14. WESS.

562. 82. *Ἐἰ τοῖς ἐξ ἐπιβουλῆς ἀδικήσαντας* etc.] Correxī ex vetustis schedis. Vitium peperit librariorum inconsiderantia, has voces confundentium, ut in Thucydid. VII. 65. Aelian. V. H. XI. 4. saepissimeque in his Diodori libris. *Ἐξ ἐπιβουλῆς* insidias, deliberato consilio structas, exponit, veluti apud Thucydid. VIII. 92. Iam levius peccare invitos et maiore venia dignos videri, quam qui consulto et parati delinquant, recte Nicolaus admonet. *Etiam leges veniam concedunt ex involuntate et necessitate delinquenti*, ait Tertullianus Apologet. c. 45., sive, ut Cleon apud Thucydid. III. 40., *ξόγγνομον δ' ἔστι τὸ ἀκούσιον*. WESS.

562. 88. *Καὶ πρόξενος ὧν διατετέλεκεν*] Forsan *ἔθελο- πρόξενος τῶν Συρακουσίων* fuit, sponteque sua, nullo civitatis iussu, Syracusanos, Athenas delatos, hospitio excepit atque adiuvit, ut Pithias Corcyraeus Athenienses apud Thucydidem L. III. 70. Si tamen *πρόξενος*, ut Nicolaus velle videtur, atque *ὑπὸ τῆς πόλεως χειροτονοῦμενος ἐπὶ τῶν τοῦς πρεσβέοντας Συρακουσίουσιν ὑποδέχεσθαι*, sic enim *πρόξενον* munus Ulpianus ad Demosthen. Midian. p. 374. explicat, utique misericordiam tribuere veteri civitatis amico, et in id bellum praeter animi sui voluntatem coniecto, aequissimum pariter atque humanissimum erat. WESS.

562. 3. *Καὶ περίβλεπτος κατὰ πᾶσαν πόλιν*] Ita Dionysius *περίβλεπτος ἦν παρὰ τοῖς Συρακουσίοις* inf. c. 92., quorum omnium oculos, quoties publico se dabat, in se convertebat. Verum, quod in Euripidis Phoeniss. v. 555. Eteocles,

Περίβλεπεσθαι τίμον; κενὸν μὲν οὖν.

id malo suo edoctus Nicias est. Aelianum, Euripideum illud citantem, L. II. 12. Var. Hist., quaeque viri docti inibi notarunt, vide. WESS. *Πᾶσαν πόλιν* hic non magis tangendum erat quam *πᾶσα πόλις* Exc. Vatic. p. 56.

Ibid. *Νεὺ δ' ἐξηγωνισμένος ἐν ἀσχήμονι* etc.] Frequens in miseris est, quorum cubiti, manibus post terga revinctis, distorquentur. Noster Ecl. 2. L. XXXIV. p. 527. 65. *αὐτὸν τε καὶ τὴν γυναῖκα δεδεμένους ἐξαγωνίσαντες*. Io. Chrysostomus de S. Babyla T. II. p. 565. *ἐξαγωνίσαντες αὐτὸν, καὶ πολλὰς ἐπιθέοντες πληγὰς*. Plenius distinctiusque Philo Ind. Leg. ad Cai. p. 1025. C. *τὰς χεῖρας ἀμφοτέρωσιν εἰς τοῦπίσω περιεγκυλῶντες τρόπον ἐξηγωνισμένων προσέσαν*. Minus obvium *περιεγκυλῶσθαι*, quo simili in re Dio Chrysostom. Orat. XXXII. p. 390. B. usus est, et *ἐξηγωνισμένος τὸν λογισμὸν*, cuius animus meretricum illecebris quasi constrictus distrahitur, in Philon. Ind. L. I. de Vit. Mos. p. 648. C. Porro labem, quae auctoris verba occupavit, optime Rhodomannus eluit. WESS.

562. 4. *Καὶ τινι προσόψει τῆς τῶν* etc.] Aut aliquid hic deest, aut *καὶ* delendum erit. Et statim *τῶν* praepositionatur articulo foeminino *τῆς*. RHOD.

563. 21. *Τὴν γὰρ οὖν ἡμᾶς διατείνεσθαι*] Rationem non video, cur suspectum hoc fuerit viro erudito, cui excerpta Reg. Codd. debeo. Iosepho teste defungar, qui L. I. Bel. Iud. c. 27. 3. *καταστὰς δὲ ὁ βασιλεὺς, ὡς πρὸς παρόντας διατείνετο*. Et L. IV. 10. 4. *πολλὰ δὲ πρὸς αὐτοὺς διατεινόμενος*. Utrobique vehementem quandam contentionem in orando designat. WESS.

563. 37. *Καὶ πολλῶν πλείους ἐπεσημήναντο*] Indignationem signis et murmure testabantur, sicuti apud Appian. L. V. Bel. Civil. p. 1084., cum miles in quatuordecim ordines spectandi caussa transiisset, *ὁ μὲν δῆμος ἐπεσημήναντο*. Alioqui in meliorem partem ad plausum indicandum adhibetur, ut L. IV. 8. notare memini. Adde Th. Gataker. in Imp. Antonini L. VI. 20. p. 182. WESS.

563. 41. *Καὶ τοσοῦτο μισεῖν — ὅσον* etc.] Supra L. I. 1. *ἦς τοσοῦτον ὑπερέχειν — ὅσον*. Aelian. V. H. L. III. 9. *καὶ τοσοῦτον ἀνδρείος, ὅσον* etc. Verum hoc leve est et paene arbitrarium. Conf. tamen Jos. Barnes. in Euripid. Troad. v. 972. WESS.

563. 48. *Τοὺς ἰδίους περὶ πλείους ἀναλώσ.*] Turbant sententiam bina illa *περὶ πλείους*, quae merito eliminanda censuit Rhodom. quippe ex sequentibus huc ingesta. Ego uncinis circumdedi. WESS.

564. 54. *Καταλιπεῖν ἔμψυχα τρόπαια τῶν μετῆλλαχόντων*] Satis hoc quidem sophisticum, et paene simile Gorgiano *γόπις, ἔμψυχοι τῆροι*, quod risum ob frigidissimum colorem prudentioribus movisse Dion. Longinus de Subl. Dict. c. 3. p. 18. et Hermogenes de Form. Orat. L. I. 6. p. 285. monuerunt. WESS.

564. 65. *Τῆς ἡμετέρας πόλεως*] Pro *ἡμετέρας* scribe *ἡμετέρας*. Spartanus enim verba facit, non Syracusanus. RHOD.

564. 69. *Παρατεῖσθαι τὴν τιμωρίαν*] Novi inperandi potestatem adsciscere posse infinitivos, sed alia huius loci ratio. Scriptum fuisse arbitror *παρατεῖσθαι* Atticorum more, quem quidem hac oratione amplectitur, *ὑπομενόντων, ἐχόντων, ἀναγκαστόντων* usurpans, rarius alibi. Est sane hoc ab illis diversum, receptum tamen. Namque et *χορήσθαι* Aristoph. Nub. v. 438. *ἐφορῶσθαι* Aristidis T. II. p. 196. *ἀπεληλάσθαι* Synesius Orat. de Regn. p. 23. B. et quae alia hoc de genere collegit Mich. Maittaire de Dialect. p. 167. Potuisse vero ex *παρατεῖσθαι* nasci vulgatum, cuius in aperto est. WESS.

564. 73. *Τοῦτο γὰρ παρ' ἀνθρώποις φυλάττεται* etc.] Auferendum ex hoc loco videri *παρὰ*, tanquam ex illo *γὰρ*, quod praecedat, inconmode repetitum, animadvertit P. Faber Semestr. L. II. p. 342. Non enim apud homines, sed ipsis hominibus, qui vitam inculpatam cum degerent, calamitatum fluctibus inmersi fuerint, nomen portumque supplicationis ostendi ac patere signifi-

catur. Addit vir eruditissimus: *Sane si quis παρ' ἀνθρώποις ideo retinere malit, quoniam et in oratione Nicolai apud ipsum Diolorum paullo ante (cap. 26.) hoc legitur, τοὺς περὶ τῶν ἱκετῶν νόμους παρὰ πῦσιν ἀνθρώποις ἰσχύσει παρεσκευασάν, haud multum ei refragabor, si modo τοῖς articulum, qui sequitur, ab illo ἀνθρώποις omnino secreverit: quod vix fieri, nisi eruditus ac teretibus auribus perinvitis, potest. Quae cur improbem nihil est.* WESS.

564. 76. Τῶν ἀτυχημάτων] Pro ἀτυχημάτων restitue ἀδικημάτων. RHOD. Egregie Rhodomannus, cuius coniecturam occupavit Pet. Faber Semestrium II. p. 341. Ἀτυχήματα a Gylippi oratione, hoc praesertim loco, alienissima sunt: negat parcendum esse Atheniensibus, quod non coacti, non provocati, sed ultro iniustum Syracusanis bellum inferentes in has ipsi se angustias coniecissent, quodque plurimis sceleribus maculata vita nullum sibi ad misericordiam perfrugium reliquissent. Iam ἀτυχήματα eorum dicuntur, qui casu deliquerunt, ἀμαρτήματα eorum, qui in petra, ἀδικήματα eorum denique, qui proposito: quae eodem loco ponenda eademve poena vindicanda merito inficitur Philosophus Rhetor. L. I. 13. p. 51. Recte proin Gylippus, etsi paullo criminiosus, ἀπάντων ἀδικημάτων πλήρη τὸν βίον ἔχει Athenienses adfirmaverit, non item ἀτυχημάτων. WESS. Defendi tamen potest ἀτυχημάτων. V. Schweighaeuser. ad Polyb. vol. VI. p. 235.

564. 84. Τὴν εὐτυχίαν, ὥσπερ τὴ βαρὴ φορτίον, οὐ φέροντες] Amat gravem hanc sententiam. Nam et L. XVII. 38. τοὺς πλείστους, αἰτ, ὅρῃν ἐστὶ τὴν εὐτυχίαν, ὥσπερ τὴ βαρὴ φορτίον, φέρειν ἀδυνατοῦντας. Et L. XV. 5. inque Excerpt. Valles. p. 267. ipsam repetit. Neque ea displicere ob elegantiam Synesio potuit Orat. de Regn. p. 15. D. εἶσε γὰρ εὐτυχία φορτίον εἶναι μολίβδου περιβριθέστερον. Nedom Themistio Orat. I. p. 17. οἱ γὰρ τοὶ πολλοὶ τὴν εὐτυχίαν οὐ δύνανται φέρειν δι' ἀσθένειαν, ὥσπερ φορτίον. Nimirum, quae verissima Aristotelis sententia Polit. L. V. 8., καὶ φέρειν οὐ παντὸς ἀνδρὸς εὐτυχίαν. Alia Muretus Lect. Var. L. V. 15., Th. Gataker. ad Antonin. Imp. L. X. 19. et Christ. Aug. Heuman. in Curtii L. III. 12. 20. WESS. Encliticam, quam hic unus addit Reg. 1., neque XV. 5. neque in Exc. Val. loco habes: atque eandem XVII. 38. omittit florilegium Vaticanum, unde verba αἰ τῶν πόλειων — ἀδυνατοῦντας inter inedita quae putabat fragmenta protulit Maius post Diodori Excerpta Vaticana p. 569.

564. 91. Ὑπερήφανον] Ὑπερηφάνων ora Steph. non male. Vid. cap. 52. WESS.

564. 94. Συρακοσίου μὲν καὶ Σελινοντίου etc.] Vid. supra c. 2. WESS.

565. 3. Ὡμὸν τε καὶ βιάσβαρον τὸ πεπραγμένον] Id nemo diffitetur. Sed invidiose Gylippus silentio involvit alterum plebi-

scitum, quò inhumanum illud cupide antiquarunt Athenienses. De eo L. XII. 55. WESS.

565. 7. Δικαιότερον γὰρ ἐστὶν, ὃν καθ' ἑτέρων etc.] Pro δικαιότερον. quod enim quis in alium statuerit, aequissimum est, ut patiatu ipse. Sic σπονδαίωτερον in S. Paulli altera ad Timoth. I. 17., ubi tamen σπονδαίως scripti quidam Codd. et Origenes περὶ Ἀρχ. L. III. p. 133., forsā ea enallage offensi. Vid. Th. Bezam in I. ad Timoth. III. 14. deque Meliis et Scionacis supra L. XII. 76. et 80. WESS. Δικαιον positum ubi repetitur haec sententia Excerpt. Vatic. p. 66., δίκαιον γὰρ ἐστὶν ὃν καθ' ἑτέρων τις νόμον ἔθηκε τούτω κεχοῆσθαι. Unde apparet etiam recte habere χρωμένον, quod χρωμένων scribebat Reiskius.

565. 13. Ἐπταικότας οὐδὲν οὐδὲ τοὺς κηδεύσαντας ἔχει] Remove οὐδὲν. RHOD.

565. 24. Ποῦ γὰρ ἄξιον τούτοις καταργεῖν; πρὸς θεούς:] Prave interrogandi notae his et sequentibus deerant, quas, Rhodomanni consilium secutus, addidi. WESS.

565. 27. Ἀήμητραν] Ἀήμητρα Vat. Coisl. Vid. not. in L. I. 13. WESS.

565. 28. Τὴν ἱερὰν αὐτῶν νῆσον πεπορθηκότας] Vid. L. V. 2. WESS.

565. 35. Ἄλλ' ὁ δῆμος ἐθῆει τὸν ὄητορα etc.] Saepissime Atheniensibus id usu venit, notatis propterea ab Isoerate princip. Orat. de Pace his verbis: καὶ γὰρ αὐτοὶ πεποιήκατε τοὺς ὄητορας μελετῆν καὶ φιλοσοφεῖν, οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνόσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ἑμῖν λόγους ἐροῦσιν. quo quidem ingenio cum Atticum esset vulgus, non potuit aliter, quin sua mobilitate praiceps rueret. Οὐ γὰρ ψεύδος ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ κταν ἀληθές, τὸ τοὺς ἡγεμόνας αἰτίους ἀπάντων γίνεσθαι καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐναντίων τοῖς πολίταις optime Dinarchus in Demosthen. p. 99. ait. WESS.

566. 55. Ἄξιοι τιμωρίας] Deest εἰσὶ, quod haud raro omittitur. Vid. Eustath. in Homer. p. 714., Schol. in Aeschyl. Choëphor. v. 643. et Hier. Wolfium ad Argum. Olynth. I. Demosth. WESS.

566. 58. Τὴν Ἀθηναίων ἄγνοιαν Συρακ. φέρειν ἀπώλειαν] Mallet fortasse alius ἄνοιαν ut cap. 21.; neque enim Atheniensium ignorantia, sed temeritas et dementia, hoc excidii periculum Syracusanis conflaverat. At solet auctor quodvis delictum eo vocabulo subinde describere. Ita L. XIII. 103. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπὶ χεῖρα τῆς ἀγνοίας ἔλαβον. Et L. XIV. 1. περιστοπος ἄν — ἀδυνατεῖ κρύπτειν τὴν ἰδίαν ἄγνοιαν. Tum L. XX. 14. διορθώσασθαι δὲ τὰς ἀγνοίας σπεύδοντες. quibus locis, hic si adfectus sit, eadem utique adhibenda medicina erit. Admove tamen, si lubet: pronā enim et facilis ad harum vocum confusionem via est, cuius in Appiani Mithridat. p. 397. clarissimum durat exemplum:

καὶ ὁ βασιλεὺς μὲν οὐκ ἐπέθρετο, inquit, εἰθ' ὑπὸ δέουσι, εἰθ' ὑπὸ ἀνομίαις, ἢ πᾶσιν ἐγγίνεται πλησιάζοντων τῶν κακῶν. Nam tum demum vera erit sententia, ubi εἰθ' ὑπὸ ἀνομίαις refinxeris. Quippe ita se res habet, ut plerumque fortunam mutaturus Deus consilia corrumpat, quemadmodum Velleius L. II. 118. scribit. WESS.

566. 68. Ὑμῶν τὴν πόλιν] Sic Diodorus et mox πρὸς ἡμᾶς reliquisse, series orationis dubitare prohibet. WESS.

566. 73. Τὴν δ' ἀπαγγελίαν τῆς πείρας] Praestabit ἐπαγγελίαν. quae vocabula librariorum socordia permutari diximus L. I. 1. et IV. 83. WESS.

566. 83. Ἐν γὰρ, ὅτι τοῦτο προῖξαντες etc.] Quod ad sententiam desiderabatur, Interp. addidit *unum hoc insuper addo*: quae quidem ellipsis, si cui durior, sicuti est, videbitur, is levi opera *ἔω γὰρ, mitto enim*, legere poterit. Mox τὸν πόλεμον ἐπαρηρημένους receperί, quomodo L. XII. 84. Alcibiades ἐπέισε τὸν δῆμον ἐπανέλθει τὸν πόλεμον. Et L. XIV. 21. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι φανερόν οὐπω τὸν πόλεμον ἐπαρηροῦντο, atque alias dixit. WESS.

567. 4. Ταῦτα διαλεχθέντος τοῦ Λάκωνος etc.] Innuunt haec, Gylippo impulsore Niciam et Demosthenem interfectos esse: qua in re Diodorus abit a Thucydide L. VII. 86., quem Plutarchus sequitur in Nic. p. 541. F. Uterque enim, Lacone invito, Atheniensium duces a Syracusanis contrucidatos fuisse asseverat. WESS.

567. 9. Ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐξαπαγόντες] Tenebantur hi elegantia eruditionis Atticae et carminum Euripidis, quae Atheniensium multis saluti fuisse, Plutarchus docet in Nic. p. 542. Quia vero e captivis plures victum sibi et alia docendis literis parabant, vulgo Athenis de civibus, ex Siciliensi clade nondum reversis, dicebatur,

Ἡ τοι τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα.
quem senarium proverbii inseruit Apostolius Cent. X. 4. WESS.

567. 26. Ἀλλὰ κυρίου ποιήσω] Vide L. XII. 19. Mallem autem Dioclis et legum Syracusis latorum historiam continua serie explicuisset, nec bis eandem rem, ut facit c. 34. et seq., adgressus fuisset auctor. WESS.

567. 31. Πόπλιον Κορηλίον] Sequentes ex Livio et Fastis ita restitue: Γάϊον Ουαλέριον Ποπίον, Κορηλίον Κικιννῶτον, Φάβιον Ουίβροντανόν. RHOD.

Ibid. Γάϊον Φάβιον] In tabulis Capitolinis N. Fabius: quare et Numerii praenomen Fabio reddunt in Livii L. IV. 49., cuius ante Moguntinam editiones Gn. vel Cn. praeferebant, Diodoro consentientes. Ceterum, qui hic decrant tribuni, recte restituti a Rhodomentano sunt. WESS.

567. 36. Χίιοι καὶ Σάμιοι καὶ Βυζάντιοι] Chii et Samii, cognita Atheniensium clade, statim deficere ad Spartanos insti-

tuerunt. Serius Byzantii, nec nisi hoc elapso anno. Res erit aperta, si Thucydides L. VIII. 5. et 80. conferatur. WESS.

567. 37. Ἀπέστειλαν] Verte in ἀπέστρωσαν. RHOD.

567. 39. Ἐλόμενος δὲ ἄνδρας τετρακοσίων] Ad Quadringentos hoc anno, cui Callias in Fastis Atticis nomen dedit, rem publicam Athenis recidisse, verum ex Plutarcho T. II. p. 835. E. atque ex Thucydide est. Sed auctor multa negligit, neque occasionem commutatae rei publicae formae, uti oportuerat, exsequitur. Diligentius omnia Thucydides exponit, et quae ante cccc constitutos contingere, et qua illi de causa creati sunt L. VIII. 8. — 50., cui iunge Clariss. Io. Taylor in Lysiae vita p. 37. Quod autem Harpocration et Photius auctores sunt, Quadringentos eos πρὸ ἐπτά ἐτῶν, septem annis, ante xxx tyrannos civitati impositos esse, id vero consentire, Archontum Atticorum subsequens ordo declarabit. WESS.

568. 42. Ἀπέστειλαν τεσσαράκοντα καὶ στρατηγούς] Adde δύο. Tot enim classi praepositos ait cap. 36., ubi eandem rem commemorat, quamquam non ea cura, qua Thucydides L. VIII. 95. WESS.

568. 52. Τριάκοντα καὶ πέντε τριήρεις] Iterum a Thucydide L. VIII. 26. dissentit, sibi tamen constans. Vid. cap. 63. WESS.

568. 65. Τοσοῦτω — διήνεγκε, ὥστε etc.] Si τοσοῦτον cum Reg. 1. malueris, succurret Diodorus ipse L. I. 24. ubi τοσοῦτον ἀπέχουσι τοῦ λέγειν, ὥστε etc. et infra cap. 57. Et Aelianus Var. Hist. L. III. 13. φιλονόητον ἔθνος τοσοῦτον, ὥστε ζῆν et reliqua. Sed haud magni momenti est, et arbitrium ferme. WESS.

568. 71. Κατὰ τὴν τεχοποιίαν] De ea L. XIV. 18. WESS.

568. 75. Τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ἡξιώθησαν] Inpetrauerant a Iulio Caesare Latii ius Siculi, quo coniuratorum manibus confosso, M. Antonius tanquam eius ex testamento toti insulae civitatem Romanam condonavit. Hinc Ciceronis ad Atticum suum querelae L. XIV. 12. Scis quam diligam Siculos, et quam illam clientelam honestam iudicem. Multa illis Caesar, neque me invito: etsi LATINITAS erat non ferenda: verum tamen. Ecce autem Antonius, accepta grandi pecunia, fixit legem, a dictatore comitiis latam, qua SICULI CIVES ROMANI: cuius rei, vivo illo, nulla mentio. Nec perennasse tamen omnibus id civitatis ius videtur. Augustus certe Syracusas et paucas alias insulae civitates coloniarum iuribus et commodis instruxit apud Dionem Cassium L. LIV. p. 601., et Plinius auctor est L. III. 8. Messanam, civium fuisse Romanorum, colonias, Syracusas, Tauromenium, Thermas, Tyndaridem, ceteras plerasque Latinae conditionis. WESS.

568. 78. Κεφάλον] De eodem L. XVI. 83. Lex Hieronica

est in Cic. L. II. in Verr. c. 13., qua inter aratores et decumanos iudicia fiebant. WESS.

568. 79. *Οὐδέτερον αὐτῶν ἀνόμισαν νομοθέτην, ἀλλ' ἢ ἔξηγητὴν τοῦ νομοθέτου*] *Ἄλλ' ἔξηγ.* Venet. Conf. Suidam in *Ἄλλ' ἢ*. WESS. Demosth. p. 45. 13. *μή μοι — ξένους μηδὲ τὰς ἐπιστολιμύλους τῆς δυνάμεις, ἀλλ' ἢ τῆς πόλεως ἴσται.* Agathias p. 23. D. *οὐ τὰ ἀληθῆ διασκοποῦντες, ἀλλ' ἢ τὰ φαινόμενα.*

568. 80. *Ἐξηγητὴν τοῦ νομοθέτου*] Opportune admodum. Saepe enim *ἔξηγηται* sunt iuris consulti, qui leges exponunt et de iure respondent. Etymologus, *Ἐξηγηται, οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσι διδάσκοντες, καὶ ὑποδεικνύοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὗ ἕκαστος γράφεται.* Vide T. Hemsterhusium in Polluc. VIII. 124. WESS.

568. 82. *Μεγάλης δὲ οὔσης etc.*] Exscripsit haec Suidas in *Ἀναθεώρησις*, sed *φαίνεται* ὁ ἀνὴρ legens, quod tamen de suo addidisse videtur. Grammatici interpretes, quod fontem, unde ea hausta erant, non nosset, leviter aberravit. WESS. in Add.

569. 83. *Ἀπὸ τῶ πάντων τῶν νομοθετῶν μικρότατα etc.*] Ergone et Dracone? cuius legibus *μία ὀλίγον δεῖν ἄριστον ὄριστό τοῖς ἀμαρτάνουσι ζημια, θάνατος* in Plut. Solon. p. 87. E. Non credo. WESS.

569. 95. *Ὀλίγω πρότερον*] Scribendum esse *ὀλίγα*, apertum est, neque Rhodomanno latuit. WESS.

569. 2. *Καὶ χορήματα ἐπορξορτο*] Iterum Rhodomannus. Vide not. in L. XI. 50. WESS.

569. 14. *Καὶ τέλος ἐκπλεύσαντες εἰς Ὠρωπὸν*] *Series contigit, remque aliter memorat ac gesta fuit.* Tu vide Thucyd. VIII. 95. WESS.

569. 24. *Φαρνάβαζος ὁ τῶν ἐπὶ Θαλάττης τόπων ἔχων etc.*] Id quidem verum erat. Confunduntur tamen hic Tissaphernes et Pharnabazus: ad priorem enim referenda sunt, quae de classe Phoenicum, deque stipendio, Spartanis praebito, sequuntur. Diserte Thucyd. VIII. 45. et seq. Diceres praeterea in navium numero aliquid labis inesse, quem belli Peloponnesiaci scriptor CXLVII non excessisse eodem L. cap. 87. prodit: Plutarchus quidem paucis additis auget, XC duntaxat ex Phoenice Aspendum adpulisse asseverans, Isocrates de Big. p. 516. Qua scriptorum in discordia cum auctor sibi constet, ut mox videbis, fieri potest, ut alios sibi duces adsciverit, sicuti saepius alias. WESS.

569. 41. *Ἐν δ' ἐγγενείᾳ καὶ πλούτῳ πρώτος*] *Cylon τῆ οὐσίας καὶ δόξης πρώτος τῶν πολιτῶν* sine addita praepositione in Exc. Vales. p. 246. De nobili vero Alcibiadis genere, de versatili ingenio, et quare Agidi regi ceterisque Spartanorum fuerit suspectus dicere nihil attinet. Nota omnia sunt ex Plut. in eius Vit. p. 204. atque aliis scriptoribus. WESS.

570. 48. *Ἐδίδασκε γὰρ ὡς οὐ συμφέροι etc.*] Similia Thucydides habet L. VIII. 46., sed Tissapherni ab Alcibiade suggesta, non Pharnabazo, quem iterum cum priore errans permiscet Diosdorus. WESS.

570. 67. *Καὶ Κένσωνα*] *Pro Κένσωνα, Καίσωνα.* At Livius *Πόπλιον Ποστούμιον, Γνώριον Κορηλίον, Κόιντον Φάβιον* et *Λεύκιον Οὐαλέριον* edit. RHOD. *Καὶ Καίσωνα*] Hoc recte. In ceteris Rhodomannus solens Sigonium sequitur. Nam apud Livium L. IV. 49. Postumius *Marci* praenomen habet, male fortasse. Vide Pighium ann. CCCXXXIX., ubi hanc praenominum diversitatem recte Fastorum veterum discordiae tribuit. WESS.

570. 68. *Τὴν ἐκ τῶν τετρακοσίων ὀλιγαρχίαν κατέλυσαν*] Egrege Plut. T. II. p. 833. D. *καὶ εἶλεν αὐτῶν — ἐπὶ ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ ἄρχοντος, ἐφ' οὗ οἱ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΟΙ κατέλυθησαν.* Nimirum urbi per quatuor menses, sic planissime Harpocration in *Τετρακόσιοι*, postquam summa cum auctoritate praefuisent, Theramene impulsore gradu deiecti sunt, libertasque rediit ad populum. Ipse Theramenes, qui dux et signifer quadringentorum constituendorum et praecipua inter eos auctoritate fuerat, ob versatile ingenium atque inconstantiam et mobilitatem COTHURNUS deinceps dictus est. Audi Critiam apud Xenophontem Rer. Graec. L. II. p. 363. Theramenes *προπεπέστωτος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταστῆσαι ἐς τοὺς ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΟΥΣ, καὶ ἐπρώτερον ἐν ἐκείνοις. ἐπεὶ δ' ἤσθετο ἀντίπαλόν τι τῆ ὀλιγαρχίᾳ ἐκκιστάμενον, πρῶτος αὐ ἠγεμὼν τῷ δήμῳ ἐπ' ἐκείνους ἐγένετο. Ὅθεν δήπον γὰρ καὶ ΚΟΘΟΡΝΟΣ ἐπικαλεῖται.* Paria invenies in Lysiae Orat. in Eratosthen. c. 16. WESS.

570. 72. *Οὗτος μόνος συνέβουλευσεν κατὰγειν*] Eadem repetit c. 42. docetque Athenis populum suasu Theramenis Alcibiadem ex exilio revocasse. Alioqui Thrasybulus militibus, qui apud Samum haerebant, ut Alcibiades in gratiam patriamque reciperetur, auctor fuit, Thucydide teste L. VIII. 81. WESS.

570. 82. *Παρὰ Φαρναβάζον βοήθειαν*] Constat sibi in errore. Tissaphernem dicere debuerat. Vide Thucyd. L. VIII. 85. et 87. WESS.

570. 90. *Δωρεῖα μὲν μετὰ τριῶν καὶ δέκα etc.*] Domo Rhodius erat Dorieus, navibus, quas Thurini Spartanis auxilio miserant, praepositus, Thucyd. VIII. 35. et Noster c. 45. Rhodus ipsa superiore anno ad Lacedaemonios desciverat, nec ita tamen eas in partes transierat, quin superessent, qui Atheniensibus studerent. Vid. Thucyd. VIII. 44. WESS.

571. 96. *Ὀύσας ὀγδοήκοντα καὶ τρεῖς*] Decem huic numero detrahuntur in Thucyd. VIII. 99. WESS.

571. 8. *Εἰς Σίγειον*] *Σίγειον* verum hic et post pauca esse monuit Rhodomannus. Sic infr. c. 45. et XX. 108. WESS.

571. 14. *Εἰς Ἐλεοῦντα*] Eodem plane modo cap. 49., Demosthen. in Aristocrat. p. 428., Xenophon Hellen. II. p. 355., Pausan. I. 34., Galenus L. I. de Antidot. p. 426., Philostrate. Heroic. Proem. p. 666. Alii *Ἐλαιούντα*, ut Thucydid. VIII. 103. et qui ad testimonium illic excitati sunt a Cl. Wasse. WESS.

571. 19. *Ὅντα νεῶν δυῶν ἐλάττω*] Reddidi Diodoro veriorum scripturam. In navium catalogo multum dissidet Thucydid. Atheniensibus LXXXVI., Peloponnesiis LXVIII. tribuens L. VIII. 104., quo tamen loco numerorum commutationem fuisse factam, iustissima est Cl. Hudsoni suspicio. Namque ex re gesta et Nostro apertissime constat, Athenienses navium multitudine pares hostibus non fuisse. WESS.

571. 27. *Ἐπὶ τὸ μὲν δεξιὸν ἐτάχθη Θρασύλλος*] Thucydid. L. VIII. 104. Thrasybulo dextram aciem, sinistram Thrasylo curandam dat. Quare aut hic, aut in belli Peloponnesiaci scriptore confusa Thrasybuli et Thrasylli, quod et alias accidisse videbimus, sunt nomina. Praeterea de Hermocrate quod ait, Syracusanorum eum navibus in dextro cornu imperasse, id Thucydid. raturum non habet, diserte affirmans, illum a classis praefectura remotum ante hanc pugnam Lacedaemonem abuisse L. VIII. 85. Vide tamen et Xenophont. Rer. Graec. L. I. p. 336. WESS.

571. 41. *Ὅποτε γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι etc.*] Navalis huius praelii ordinem si apud Thucyd. VIII. 105. relegas, facile differentiam animadvertes. Hoc autem esse videtur, de quo Mela L. II. 2. 62. *Est et portus Coelos, Atheniensibus et Lacedaemoniis navali acie decertantibus, Laconicae classis signatam excidio.* Vix enim aliud reperias, Spartanorum hoc in tractu excidio nobile. Portus *Coelos* Sesto, ad quam haec pugna, non longe aberat, proximus quoque promontorio, quod *Cynossema* vocabant, ubi tropaeum victores statuerunt: ut adeo haud male cuncta congruant. WESS.

572. 50. *Πλαγίως ἐπέσειον*] Clarius L. XIV. 72. *αἱ πολέμια ναῦς ταῖς εἰρεσίαις ἐλαυνόμεναι πλαγίως ἐπέσειον.* Inpetum indicat, quo in hostium naves atque aciem incurrimus. Plut. Alex. p. 668. F. *καὶ λέγεται πρῶτος ἐπέσειναι τῷ ἱερῷ λόγῳ τῶν Θεβαίων.* Paullo diversum est Luciani de Merc. Cond. c. 30. *εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμυκτὸν ἐπέσεικα.* et Plut. de Cupid. Divit. p. 524. A. *ἐπέσεικασιν εἰς βάραθρα συμβολαίων καὶ τόκων.* Aliud quoque, sed ex eodem fonte manans, in eiusdem Plut. de Socrat. Gen. p. 588. B. *καὶ τὸν Ἀρχίαν εὐθύς ἐπέσειον εἰς τὸν πότον.* Et in Phocion. p. 751. F. *ὡς δὲ φέρων ἐπέσειον ὁ Λεωσθένης τὴν πόλιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον.* Sed desino: haec verbi, paene a Lexicorum conditoribus neglecti, usum abunde illustrant. WESS.

572. 64. *Συριζονοσίων δὲ καὶ Παλληναίων*] Omittit duas Boeotorum et Spartanorum unam, itidem ab Atheniensibus captas

apud Thucyd. VIII. 106., ubi *Πελληναίων*, verius fortasse. Nam Pellenenses, ut eiusdem libri c. 3. perscripserat, iuxta cum Sicyoniis hoc bello naves armarunt. Novi Stephano ab hac urbe non nisi *Πελληνεὺς* et *Πελλήμιος* gentilia inflecti, sed eius decretum ab omnibus, ne quidem ab eius auctore, haud observari notavit L. Holstenius. Porro, si non fallit belli Peloponnesiaci scriptor, Athenienses hoc certamine naves xv amiserunt. WESS.

572. 67. *Ὅδ' τὸ τῆς Ἐκάβης ἐστὶ μνημεῖον*] *Cynossema* vocant. *Est Cynossema, tumulus Hecubae, sive ex figura canis, in quam conversa traditur, sive ex fortuna, in quam deciderat, humili nomine accepto*, ait Mela II. 2. Adde Euripid. Hecub. v. 1273. WESS.

572. 72. *Τὸν Δουρεῖον στρατηγὸν*] *Σατοράπην* ex Reg. I. firmat auctor c. 37. De eo et Clearcho Thucydid. VIII. 80., deque Cyzico recipienda Atheniensium armis c. 107. WESS.

572. 86. *Ἐν τῷ περὶ Κορωνέϊαν νεῶ*] Forte in Minervae Itoniae fano, quod prope Coroneam positum Pausan. describit L. IX. 34., etsi nihil ille de hoc donario. WESS.

573. 93. *Ἀλκιβιάδης ἔχων τρισκαίδεκα τριήρεις etc.*] Hoc bene: sed quae subiiciuntur ex Alcibiadis oratione ad milites de miseratione fortunae suae, deque decreto eius reditu, ea praelio navali inter Sestum et Abydum priora sunt. Vid. Thucydid. L. VIII. 81. et 97. WESS.

573. 11. *Ἀρηγούμενος τότε Θεραμένης*] Mediam harum vocem, quae exulabat, postliminio in integrum restitui. Vide supr. c. 38. WESS.

573. 17. *Ἐἰσπεράζατο*] *Ἐπεράζατο* R. 2. Cl. ut cap. 40.; sed inter se commutantur. Vid. Thucyd. VIII. 107. 108. WESS.

573. 18. *Τὴν Μεροπίδα πορθήσας*] *Μεροπίδα* scripsit auctor. RHOD. Lege *Μεροπίδα*, id est, Co insulam. PALM. *Τὴν Μεροπίδα*] Vitium, quod insulae titulum foedarat, correxit quoque Is. Casaubon. in Strabon. L. XV. p. 1006. et Scaliger ad sui libri marginem. Itaque id propagari non patior. Quis enim ignorat, insulam Co *Meropidem*, priscosque eius incolas *Meropas* adpellatos fuisse? unde *Μερόπων πόλις* non Homero tantum Hym. Apollin. v. 42., sed et Meleagro in Epigrammate, necdum, quod sciam, vulgato:

Ὀλβίστη Μερόπων ἱερὰ πόλις, ἢ Θεόπαιδα

Κυανὸν Ἐρωτα νέων θρόνον ὑγαγέμονα.

Alia viri doctissimi L. Holstenius ad Stephan. v. *Κῶς*, Ezech. Spanhem. in Callimachi Hym. Del. v. 160. et Ioseph. Wasse ad Thucydid. VIII. 41. WESS.

573. 27. *Ἐγκαλοῦντες τῷ Φαργαβάζῳ*] Tisaphernem si scripsisset, ab errore immunis fuisset. Vid. Thucydid. VIII. 108. WESS.

573. 30. *Περὶ λαβῶν χρόνον ἐτῶν εἴκοσι καὶ δύο*] Sic supra L. XII. 37. et Dionysius T. II. p. 129. Ipse tamen Thucyd. L. VIII. 109. ne quidem XXI se absolvisse monuit. Quod Noster nescire cum non posset, cumque Xenophontem annis XLVIII Thucydidis historiam auxisse addat: nempe ab hoc Olymp. XCII. anno secundo ad annum Olymp. CIV. itidem secundum; suspicio nata est eruditissimo H. Dodwello princip. Annal. Xenophont. de vitiat. hoc loco et L. XII. 37. numeris: non enim plures XXI belli Peloponnesiaci annos Thucydidi Diodorum accensuisse. Quae, etsi speciosa, assensum non impetrant. Namque et meliores Codd. pro XXII annis stant, et Dionysius non uno loco: praeterea Thucydides cum Pythodoro Archonte belli principium orditur, a quo XXII. cum sit Theopompus, in quo desinit, ἐν πλάτει verum est, annos XXII scriptioe sua fuisse complexum. WESS.

573. 37. *Ἐν βιβλοῖς δεοκαίδεκα*] Repetuntur haec L. XIV. 84. Tamen Suidas XI tantum Graecae Historiae libros numerat, non sive errore addens, *ἔονται δὲ ταῖς Θεουκιδίδου καὶ Ξενοφώντος*. de Xenophonte enim falsum est, cuius Hellenica ultra navale praelium ad Cnidum procedunt. Photius XII. Rer. Graec. Theopompi librum legit, quem Menophanes intercidisse dixerat. Ego vero haud scio an Photius libri titulo sit deceptus. Theopompus XII. Graec. Historiae librum absolvit navali pugna ad Cnidum, quae ex Nostri calculis anno secundo Olymp. xcvi. commissa est. Quae vero illo L. XII. quem Patriarcha excerpit Cod. CLXXVI., continebantur, omnia Olympiadem eam exceperunt, veluti res Acoridis in Aegypto gestae, Evagorae illatum ab Artaxerxe bellum, pax Antalcidae, et motus pacis eius causa per Graeciam orti, et reliqua. Haec Callisthenes libris Rer. Graecarum, ut auctor extremo L. XIV. significat, complexus erat, non Theopompus. Ut ut est, ea, quae hic Diodorus, inserta cuncta sunt Anagraphae Olympiadum Illust. Scaligeri. Wess. V. Clinton. Fast. p. 374. s. ed. sec.

574. 41. *Πόλι Βόλασον*] Forte Βόλας est. Rhod. *Πόλι Βόλας*] Correxerit ex corrupta Cod. Coisl. scriptura. Rhodomannus a vero urbis nomine haud longe aberat, quod Βόλας auctor L. XIV. 117. et Βόλαν, uti Stephanus, Lib. XX. 91. effert. Conf. Ph. Cluverium L. II. Ital. Antiq. p. 782. WESS.

574. 48. *Καταλυθέντος τοῦ πολέμου*] Edebatur σύμμαχοι — κατὰ Συρακοσίων. καταλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, per-versa sententia. Ego scriptos libros secutus, sublata inopportuna voce δὲ, quam et Rhodom. inducendam censuerat, mutavi. WESS.

574. 49. *Ἠλιζον γὰρ etc. τιμωρίαν δώσειν*] Frequens est in re atroci, quamque metuimus. Herodot. VIII. 12. *ἐπιβρόντες πάγχυ ἀπολέσθαι*. Euripid. Ion. v. 348. *Θῆρας σε τὸν δόστηνον ἔλιξει κτανεῖν*. Heliodorus L. V. Aethiop. p. 206. *ὡμίην θάνατον ἔπισθεντα διαδεδρακένα*. Placuit et Latinis, quorum Claudianus de Nilo V. 2.

Nubila non sperat tenebris condentia coelum.
Juvenalis Sat. IV. 57.

— *Tam quartanam sperantibus aegris.*

Alia viri doctissimi Jos. Barnes. ad Eurip. Supplic. v. 790. Ioseph. Wasse in Thucyd. VII. 61. et Duker. ad Flor. III. 1. WESS.

574. 52. *Περὶ τῆς ἀμφισβητήσιμον χώρας*] Vid. L. XII. 72. Mox causam non esse, cur αὐτοῖς mutetur, antea ostendi ad L. IV. 61. WESS.

574. 66. *Τοῦ παρ' αὐτοῖς πρωτ. παραλαβεῖν τὴν πόλιν*] Deest εἰσηγησαμένον, aut συμβουλεύοντος, aut eiusdem significationis aliud vocabulum. Defectum in Addend. notarum animadvertit doctissimus Rhodomannus. WESS.

574. 70. *Κατὰ νόμους τότε βασίλειοντα*] Poenis Suffetes summus erat magistratus, habebantque velut consulare imperium apud eos Livio auctore L. XXVIII. 37. et XXX. 7. Hos inter princeps, ὁ πρωτεύων, ut paullo ante Noster, videri posset βασιλεὺς κατὰ νόμους, quod legitimum haberet imperium, Graecis adpellatus, nisi si summum belli ducem plerumque hoc titulo describerent, ut *Imilconem*, in Siciliam rei gerendae causa amandatum L. XIV. 54. et *Magonem* L. XV. 15. et *Amilcarem* L. XX. 33. Praeterea *Bomilcarem* in Polyb. L. III. 42. et Iustin. XXII. 7. cum not. Bongarsii. Habebunt tamen, si qui prius mauerint, suae opinionis patronum Zonaram, disertis affirmantem verbis, magistratum singulis sibi annis Poenos praeposuisse regio nomine insignem: τὸν γὰρ βασίλειον αὐτοῖς κληθῆναι ἐτηστον ἀρχῆς, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ χρόνῳ δυναστεῖα, προεβάλλοντο Annal. L. VIII. p. 381. edit. Paris. WESS.

574. 72. *Καὶ πρὸς Ἰμέρα τελευτήσαντος*] Supra L. XI. 21. WESS.

574. 80. *Ἐπιτρέπων αὐτοῖς τὴν κρίσιν τούτων etc.*] Sequor Clar. et Reg. 2., quorum scriptura et distinctio concinnior videtur. In edd. *ἐπιτρέπων — κρίσιν τούτων τῷ μὲν etc.* Iosephus Ant. Iud. L. XIX. 1. 15. *ἂ ἐπράσσειτο, λόγῳ μὲν ἐπὶ θεραπείᾳ τῆς πλήθους, τὸ δὲ ἀληθές etc.* Noster L. XIII. 4. *τοὺς γὰρ Ἀθηναίους, τῷ μὲν λόγῳ πρὸς Συρακοσίων ἐπίστασθαι τὸν πόλεμον, τῇ δὲ ἀληθείᾳ*, et reliqua. Eodem modo optimus quisque. Vid. Duker. in Thucyd. VIII. 92. WESS.

575. 92. *Καὶ τῶν Καρχηδονίων ὀταχοσίων*] Mercenaria horum opera pro Siculis et contra eos. per insulam frequentissima fuit. Vid. c. 62. et 80. XIV. 15. XVI. 83. etc. WESS.

575. 12. *Ὁ μὲν Καρχηδονιακὸς πόλεμος*] Legendum videri *Καρχηδονιακὸς* in not. auctario Rhodomannus monuit: nec tamen necessarium erit, ut id probes. *Πόλεμον Καρχηδονιακὸν* dabunt argumenta L. XIV., quae si Grammatici, ut sunt, esse dixeris, succurrent *Καρχηδονιακῶν* libri, a Claudio Imp. scripti apud Sueton. in Claud. c. 42. et *Καρχηδονιακῆ* Appiani, quae

quamquam in Praefatione ita sit nuncupata, tamen in ipsa libri fronte *Καρχηδονική*. WESS.

575. 25. *Ἐπειδὴ κατέστησε τὴν ἐν Ῥόδῳ ταραχὴν*] Vide ad c. 38. Attigit haec Diodori L. I. Rhod. c. 22. Io. Meursius, harum turbarum occasione in exilium, de quo Pausan. L. VI. 7., Dorieum ire compulsus arbitratus: qua in re error est. Iam olim solum vertere coactus Thurius concesserat; unde eius civitatis navibus cum maxime praeerat. Rediisse in patriam, Lacedaemoniis addictam, hoc tempore videtur: turbas certe, quae inter eives diversarum partium intercedebant, composuit; quod efficere haud sane potuerat, nisi civitatis suae gratiam reciperasset. Sed Meursium mitto, plura illic stipantem, quae consistere vix possunt. WESS.

575. 32. *Ὀύσαις ἑβδομήκοντα καὶ τέσσαρα*] Xenoph. princ. L. I. Hellenic. Athenienses xx navibus in Dorieum primo invectos esse ait, praelii huius descriptione leviter defungens. WESS.

576. 45. *Πρὸς τὸ Δαρδάνειον*] Noli de mendo suspicari, quia praecessit *κατέφυγεν εἰς Δάρδανον*. *Dardanium*, *Δαρδάνειον*, promontorium erat prope urbem Dardanum. *Δαρδάνειον*, ἄκρον πλησίον *Δαρδάνων* apud Strabon. L. XIII. p. 879., et *Δαρδανίς ἄκρον* p. 889. WESS.

576. 56. *Ἀντῶν ἑξοτιμῆων*] Optimi hoc coloris esse ostendit not. in L. III. 36. WESS.

576. 57. *Ἀφ' ἐνὸς παραγγέλματος*] Simile ἀφ' ἐνὸς παρακελεύματος L. XV. 32., et Iuliani Misopog. p. 361. *τοὺς τάφους δὲ τῶν ἀθῆων ἀνέτρεψαν πάντας ὑπὸ τοῦ συνθήματος*. Aliter Aelianus de Animal. Histor. L. V. 11. *αἱ μέλιται δὲ ὑπὸ συνθήματι εἰς ὕπνον τρέπονται*. Et Pallad. Vit. Io. Chrysost. p. 40. D. *ὡς τοὺς πολλοὺς νομίσαι ἀπὸ συνθήματος αὐτοὺς παραγενέσθαι*. ad quem modum forte Iuliani verba conformanda sunt. WESS.

576. 79. *Κατὰ τὰς προαγωγὰς*] *Lege προσαγωγὰς*. Rhod. Probo doctissimi viri coniecturam. *Προαγωγαὶ* aliud indicant, de- que possessione, amanuensium tamen culpa, cum altero saepe certant. Vide ad L. XVIII. 48. WESS.

576. 87. *Μετὰ νεῶν εἰκοσὶ*] Imo XVIII, si Xenophon princ. L. I. Rer. Graecar. et Plut. Alcib. p. 206. C. non fallunt. WESS.

577. 94. *Ἐπίσημον φοινικῶν*] Tunicam fortasse aut vexillum, eo colore fulgens. Polyaeus *φοινικίδα* adpellat, cum de Conone, cum Callicratida pugnaturus, *ἐπῆρε τὴν φοινικίδα ἣν δὲ ἄρα μάχης σύνθημα τοῖς κυβερνήταις* de Stratag. I. 48. 2. qui quidem locus Lipsii diligentiam non fugit, uti hic Nostri, de Milit. Rom. IV. 12. ubi plura. WESS.

577. 98. *Καὶ δέκα μὲν νεῶν εὐθὺς ἐκώρυξεν*] Triginta, sed vacuas, hostium naves interceptisse Athenienses, auctor Xenophon est L. I. Hellen. princip. et Plut. Alcib. p. 206. D. WESS.

577. 11. *Ἐπὲρ ὧν ἐνεκάλουν*] Suffice hic ἀπολογεῖσθαι. Rhod. *Ἐπὲρ ὧν ἐνεκάλουν ἀπολογεῖσθαι*] Divinum fuisse Rhodomannum Cod. Venetus ostendit. Noster in sequentibus antiquum obtinet, cum naves in Phoenicem a Pharnabazo remissas ait. Factum id Tissaphernis imperio, ut supra diximus. WESS.

577. 20. *Καὶ πρὸς τῷ προτέρῳ τροπαίῳ*] Vide c. 40. Mox, si qui liber *ἐπισκευάζε* ederet, id praeferrem. Sic cap. 41. *τὰς τε πεπονηκίας ναῦς ἐπισκευάσει*, et XIV. 42. XX. 88. WESS. Sic supra p. 543. 29. *ἐπισκευάσαν* cum *κατεσκευάσαν* permutatum est. Nulla tamen expellendi *κατασκευάζειν* necessitas aut hic aut XX. 97. p. 476. 4. *κατεσκευάσει τὰ πεπονηκότα τῶν ἔργων*, quum omnis *ἐπισκευή* sit etiam *κατασκευή*.

577. 28. *Ἀφροσπηχότες ἦσαν Ἀθηναίων*] Transierant in Spartanorum partes mox a Siciliensi Atheniensium clade, Thucyd. VIII. 4. WESS.

577. 42. *Ὁ μεταξὺ τόπος ἦν στενότερος*] Non damno vulgatum, quo tamen nihil deterius ὁ μεταξὺ πόρος ἦν, quod auctor habet L. XIV. 49., atque ego in Coisl. et Vatic. fuisse suspicor: utriusque enim *προσῆν* hinc suos natales accepit. De reciproco Euripi aestu abunde dictum ab Is. Casaubono ad Strabon. L. I. p. 95., Tanaq. Fabro L. I. Ep. 14. et Georg. Whelero Itiner. L. III. p. 565. WESS.

578. 49. *Καὶ ξυλλύας τοῖς διάδροις ἐπέστησαν γερύρας*] Pons erat *διπλοθροσ*, Ephoro in Strabon. L. IX. p. 615. teste, nec continuus tamen, sed canali, ut navibus transitus esset, interstinctus. Id verba Diodori superiora et Strabon. p. 618. indicant, docetque luculentius Is. Vossius in Melae L. II. 7. Adde salebrosus Strabon. locum L. X. p. 686., de quo fortasse alias. WESS.

578. 55. *Τοὺς τε πολ. καὶ συμμαχῶν ἀναπ. τῶν εἰσφορῶν*] Meminit obiter huius expeditionis Xenophon Rer. Graec. L. I. 334. WESS.

578. 67. *Ἐν οὐδεμιᾷ γὰρ τότε πόλει*] Malim *ποτέ*. In nulla profecto Graeci nominis urbe ante ea tempora tanta civium caedes fuit patrata, quam in Coreyra insula. Thucydides priorem discordiam copiose descripsit L. III. 70. et seq. WESS.

578. 79. *Ἀναφερούσας τὰς σπονδὰς εἶχον*] Vulgatum *σπονδὰς* ad hunc modum Rhodom. optime refinxerat. Simile vitium ex Polybio L. V. 76. eluit Cl. Iac. Gronov., quo et infra *παρασπονδεῖσθαι* in *παρασπονδεῖσθαι* conversum videbimus L. XVI. 49. WESS.

578. 81. *Λακεδαιμόνιοι γὰρ τοὺς πρωτεύοντας*] Semper Spartani optimatum partibus studuerunt, passim eos rebus agendis admoventes, repudiato populari statu. Hinc et nata *Λεκαδαρχία*, de qua Harpocration, et superior inter Coreyraeos seditio. Contra Athenienses multitudini atque eius imperio favebant, de-

procratiam ubique introducentes. Vide modo, quae de Paro brevi ante dicta sunt. WESS.

578. 91. Πρὸς τῷ τῆς Ἡρας τεμένει] Prope mare Ἡραϊόν, sive Iunonis illud fanum fuisse, Thucydides L. III. 75. et 81. indicat. WESS.

578. 93. Ἐξαιρῆς ἀγορᾶς πληθούσης] Doctissimus Interp. occupato repente foro verterat, rectius infra c. 104. Tempus indicatur, quod meridiem antecedit, non ipsum medium diem: namque ἀμφὶ ἀγορὰν πληθούσαν et μέσον ἡμέρας clarissime distinguit Xenoph. Exp. Cyr. L. I. p. 207., et περὶ πληθούσαν ἀγορὰν et μεσημέριος Dio Chrysostom. Orat. LXVI. p. 614., sicuti Is. Casaub. ad Suet. Calig. c. 15. et Desid. Herald. L. I. Advers. c. 10. docuerunt. Male ergo πληθούσης sive πληθούσης ἀγορᾶς in Liban. T. II. p. 131. medio die aliorumque in locis interpretantur, de quibus Duker. in Thucyd. VIII. 92. Vid. et infra L. XVII. 50. WESS.

579. 7. Ἀρχέλαος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς] Vide ad L. XIV. 37. WESS.

579. 14. Μετίσκειν αὐτὴν — ὡς εἰκοσι σταδίων] Videtur urbs labentibus annis mari iterum admota. Strabo quidem certe ἐν τῇ παραλίᾳ locat L. VII. p. 509. et clarissime Noster L. XIX. 49., cui Livium adiunge L. XLIV. 6. WESS.

579. 41. Εἰς Προζόννησον] Rhodomannus in not. Ad dend. Προζόννησον, quam scripturam Graecorum Latinorumque plures ratam habent, et inprimis Schol. Apollon. Rhod. II. 279., προζῶν νῆσον a cervarum multitudine dictam tradens. Tamen Nostro in scribendo insulae nomine adsentiuntur Xenophon L. I. Hellen. p. 334. Ptolemaeus Geograph. III. 11. Zosimus L. II. 30. et Etymologus, qui Προζόννησος, ἐκ τοῦ προῖς προζῶν καὶ τοῦ νῆσος, et προῖς ἐστὶ ζῶν ὁμοίον ἐλάφῳ, ὁ λεγόμενος νεβρός. Cetera, quae ibidem adstruuntur, ex scholiis Apollonii Rhodii d. I. sunt decerpta, atque indidem corrigenda. Vid. ad Hieroc. p. 662. WESS.

579. 44. Χαίρεα] Χάρητα adpellat eundem cap. 50. et 51. quod eiusdem quidem originis, sed diversum nomen est. WESS.

580. 56. Καὶ τωσὶν ὀδοσκόπου etc.] Xenophon Rer. Graec. L. I. p. 335. sexaginta naves Mindari e portu exercendi causa progressas et alia, multum a Diodori narratione discrepantia, refert. Cum Nostro facit Polyaeus Stratag. I. 40. 9. WESS.

580. 66. Καὶ τὸν ἐπίπλου τῶν Αἰκεδ. ἐπιτέμοντο] Scriptum olim fuit τὸν ἀπόπλου. Ne dubites, auctor ipse explicat τὴν εἰς τὴν πόλιν ἔφοδον. Geminum huic et paene germanum est L. XX. 61. ὑποτεταμένον γὰρ τῶν Καρχηδονίων τὴν εἰς τὴν στρατοπεδείαν ἀποχώρησιν τῶν πολεμίων. WESS.

580. 73. Πρὸς τοὺς καλουμένους Κλήρους] Polyaeus Strat. I. 40. 9. ὁ δὲ, Mindarus, ἐπὶ τοὺς Κλήρους καλουμένους

τῆς Κυζικηνῶν γῆς ἀποχωρεῖν ἐπειράτο, quae Nostri verbis ita respondent, sicuti et cetera, modo paucos illius errores excipias, ut eodem ex fonte hausta opineris. Loci itaque nomen Κλήροι, non *populi*, quo modo in Ortelii Thesaurο, nisi si tamen *scopuli* scripserit ille. WESS.

580. 83. Πολὸ τοῖς πλήθεισι ὑπερχόντων] Nihil in his absurdi. Facit tamen spectata Coislin. libri fides, ut postremum pro glossa putem. Ipsi Diodoro ὑπερχόντων ἀριθμὸς numerus ingens L. XIII. 90. οἱ ταῖς ἀνδραγαθίαις ὑπερχόντες, qui fortitudine excellunt L. XVII. 26., ubi eadem in schedis vetustioribus discordia. Ioseph. Antiq. Iud. XV. 3. 3. καὶ μεγέθει πλὸν ἢ πρὸς τὴν ἡλικίαν ὑπερχόντων. Tua iam optio est, utrum malis. WESS.

580. 95. Ὑπὲρ τῶν ἀφελχομένων] Explet orationem in not. auctario Rhodomannus addita νεῶν voce, cui non admodum obnitor. Potest tamen ob ea, quae praecesserunt, non incommode subintelligi. WESS.

581. 4. Καὶ τῷ πλήθει πανταχόθεν περιεχομένων] Legebatur περιεχομένων, quod tueri auctor videbatur his ex L. XVI. 81. καὶ τῶν Φοινίκων τῷ πλήθει ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ τοὺς Ἕλληνας. Et L. XVIII. 30. τῶν πολεμίων ἐπαρθέτων, καὶ τῷ πλήθει πανταχόθεν ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ. Tum eiusdem libri c. 45. καὶ τῶν ἰππίων διὰ τὸ πλῆθος πανταχῇ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ. Sunt enim omnia eiusdem generis. Contra ea tamen venit sermonis indoles, qua περιέχοντες et περιεχόμενοι eatenus differunt, ut cireni alios incingentes ab illis diversi sunt, qui circumdantur, quo modo Hierocles apud Io. Stobaeum Sermon. LXXXII, p. 481. Bene ergo librariis sit, qui veriora hic nos docuerunt. Si tacuissent, περιεχομένων levi unius literae transpositione scripsissem. Id de hostibus corona alios complexis et circumfusus tritum. Appian. Parth. p. 274. ὡς ἐώρα τοὺς Πάρθους κέκλω περιεχομένους. Solet etiam in tanta utriusque vocabuli vicinia eum altero permisceri. Vide haec Aeliani Histor. Animal. L. XVI. 18. τὴν γὰρ τοὶ θάλατταν τὴν περιεχομένην τὸν τῆς νῆσου κέκλω nec dubites, dedisse eum θάλατταν τὴν περιεχομένην. Verum hoc obiter, alia suo loco. WESS.

581. 20. Τοῖς μὲν ἡμίσεσι ἀπήντα τοῖς ἐπιούσι etc.] Salebrosa in speciem oratio, ἀπήντα, αὐτὸς ἔχων et ἀντιτάχθησαν. Posteriori mederi voluit Venetus Cod. ἀντέταξεν edens, non male quidem, etsi citra necessitatem. Solet Diodorus saepenumero a singulari ad pluralem transire, ut optimus quisque. Defungar cum maxime Sophoclis ex Aiac. v. 738.

— Κοῦτις ἐσθ' ὅς οὐ

Τὸν τοῦ μανέντος κήμβουλετοῦ στρατοῦ

Ξίναμον ἀποκαλοῦντες. —

Nihil ergo aliud vult, ac Mindarum, posteaquam Spartanos suos obtestatus erat, iuxta cum illis sese Alcibiadi obiecissee. Prius eo

colore tutum est, quo facere aliquid illi perhibentur, quorum id imperio administratur. WESS.

581. 33. Κατὰ σπουδὴν ἐπιγινόμενον] A mendii hoc suspicione liberabit Thucydides L. III. 30. ἢ ἐκείνοι τε ἀνέλιπτοι ἐπιγενέσθαι ἂν τινα σφίσι πολέμιον, quia quidem ex parte nullum sibi hostem superventurum sperabant. WESS.

581. 36. Ἐν τῇ νῆσῳ τῇ Πολυδάου καλουμένῃ] Stephan. Byzant. Πολυδάου, νῆσος πρὸς τῇ Κεζῆνι. et ante eum Plinius L. V. 32. WESS.

581. 40. Ἐργον ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου στρατόπεδον] Rhodomannus ἐπὶ τὸ τοῦ Φαρναβ. in not. suarum Addend. ob frequentem harum vocum in vetustis schedis confusionem, de qua Sylburgius ad Pausan. L. I. 13. et L. VI. 13. Ego non muto: sive enim sub castra sive ad ea fugisse velis, ratio sermonis constabit. Notum est Homericum

Νηρέος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. WESS.

582. 52. Τριάκοντα τριήρεις] Xenophon Thrasylo quin-quaginta triremes decretas ait Rer. Graec. L. I. p. 337., in ceteris Nostro consentiens, Hellespontum versus atque ad Alcibiadem de-ducendas. WESS.

582. 57. Ὃν ἦν ἀρχιπροσβεντήης Ἐνδίου] Idem esse vide-tur, atque is, de quo Thucydides V. 44. et VIII. 6. Sed tempus, quo legationem obiit, controversum est. Audi Schol. in Euripidis Orest. v. 371. πρὸ γὰρ Διοκλέους, ἐφ' οὗ τὸν Ὀρέστην ἐδίδαξε, Λακεδαιμονίων προσβενταμένων περὶ εἰρήνης, ἀπιστήσαντες Ἀθηναῖοι, οὐ προσήκοντο, ἐπὶ ἕρχοντος Θεοπόμπου, ὃς ἦν πρὸ Διοκλέους, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος: quae repetit ad v. 770., eum de Cleophonte, πρὸ ἐπιῶν γὰρ δύο τῆς διδασκαλίας τοῦ Ὀρέ-στον, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κωλύσας σπονδὰς γενέσθαι Ἀθηναίους πρὸς Λακεδαιμονίους, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ. Itaque dubium non est, modo Critici illi Philochorum probe excerpterint, Annalium hunc Atticorum scriptorem legationis tempus eum in annum coniecisse, quo Theopompus Fastis Atticis nomen dedit. Nimirum hoc Archonte Spartani gravi clade ad Sestum a Thrasylo et Thrasybulo, Atheniensium ducibus, erant adfecti. Philochorus propterea cen-suisse videtur, fractos tum Lacedaemonios pacem petiisse: nam-que eandem indicari, Cleophontis, qui impedit, ne ea coalesce-ret, mentio confirmat. Verior tamen Diodori mihi opinio est: tum quoniam ad Sestum res Spartanae, etsi Atheniensium victoria fo-ret insignis, nondum ita conciderant, ut pace opus esset. Id ea docent, quae Noster ex Ephoro cap. 41. exseripsit. Tum etiam, quia hoc ad Cyzicum praelio tanta eo in tractu rerum facta fuerat conversio, ut nisi pace sociata instaurari haud conmode posse vi-derentur. Docent literae Λακωνικῶς scriptae atque ex Hellesponto Spartam missae: Ἐθρεῖ τὰ καλά. Μίνδαρος ἀπέσονται πενήντι τῶνδρες. ἀπορίομες τί γρη δρῆν; apud Xenophont. Rer. Graec.

L. I. p. 335. et Plut. Alcibiad. p. 207. C. et Eustath. in Hom. p. 63., ubi rectius Μίνδαρος ἀπέσονται. WESS.

582. 67. Παραπέμψαντες δὲ τὸν ἐμὸν λόγον] Sic L. IV. 34. παραπέμψας τὴν οἰκειότητα. Et huius Lib. c. 1. et XVII. 79. WESS.

582. 80. Σκάφει πολιτικοῖς μᾶλλον κινδυνεύομεν] In-terpres, navigiorum magis, quam civium discrimen subimus: quasi legisset σκάφει μᾶλλον ἢ πολιτικοῖς, quod et ego praeferem: quae enim mox de Atheniensibus subiungit, id requirere videntur; ne dicam de Spartanorum consuetudine, qua suorum paucissimos, sociorum plures mari committebant. Πολιτικοὶ de civibus saepe in his libris, veluti πολιτικά δυνάμεις, πολιτικοὶ στρατιῶται, et πολιτικοὶ ἱππεῖς apud Polyb. I. 73. WESS.

582. 86. Ὑμεῖς δὲ τῆς θαλάττης, οὐχ ὑπὲρ etc.] Nisi his succurrat ellipsis praepositionis ἐκ aut διὰ, sublata distinctione inductaque περὶ voce, scribere forte satius erit. Revera enim Athenienses cum maxime, non de maris imperio, sed ne in pe-riculum evertendae urbis suae venirent, pugnabant. Sed hoc quo-niam violentum, prius amplector. WESS.

583. 8. Κλεοφῶν] Cleophontem haec pacis sanciendae sa-luberrima consilia disiecisse ex Philochoro docent, uti diximus, Critici ad Eurip. Orest. v. 770. et 900., quem si per figuras Poeta designarit postremo eo loco, ut volunt,

— — — Κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται,

Ἀνὴρ τις ἀνδρογλωσσος, ἰσχύων θράσει

Ἀργεῖος, οὐκ Ἀργεῖος, ἠραγασμένος,

Θορῶβῳ τε πίνουρος, κῆμαδεὶ παθήσει,

Πιδανὸς ἔτ' αὐτοῦς περιβαλεῖν κακῷ τινι.

oportet hominem ingeniose nequam fuisse, quod et fatetur, eun-dem ex virtutibus ornans, Aristophan. Ran. v. 1580. Nam haud alium esse, Critici agnoscunt: ceteroqui eo nomine plures Athenis fuere, de quibus ad illum Aristoph. versum Palmerius. WESS.

583. 13. Βραβεῖν τὰ κατὰ πόλεμον προτερήματα] In re non dissimili, sed magis ex vero, Ioseph. Antiq. Iud. L. XIV. 9. 5. λογίζεσθαι δὲ, ὡς, εἰ καὶ πολέμον ὅσπας βραβεῖν τὸ θεῖον, πλέον ἐστὶ τῆς στρατείας τὸ ἄδηλον. Considerandum esse, quod si belli momenta Deus moderetur, eo magis expeditionis eventum in dubio fore. Conf. ad L. XIV. 65. WESS.

583. 28. Τοῦς τ' ἐξ Ἰβηρίας ξενολογιθέντας etc.] Vide cap. 44. WESS.

583. 46. Μετὰ δὲ ταῦτα πολλοῖς ἔτεσι πρὸς αὐτῷ πτωθεί-σης etc.] Condita a Carthaginiensibus urbs est, postquam Motyam Dionysius evertet, Nostro teste Eclog. XIV. lib. XXII.; quam cum tyrannus oppresserit anno quarto Olymp. xciv., uti docetur L. XIV. 50., non longe ab eo tempore oppidi origo abesse potest. Et tamen Lilybaetanos Diodorus cum Segestanibus in certamen con-

misit Olymp. LXXXI. 3. L. XI. 86., magna inconstantia dicam an imprudentia. Novi patrociniū Nostri professum fuisse praeclarae eruditionis virum S. Bochartum de Phoen. Colon. L. I. 27. atque haec contraria sibi videri negasse: namque urbem saepe condi perhiberi, cum augetur et reparatur: exstitisse igitur Lilybaeum etiam ante captam Motyen; sed tum demum evasisse celebrem novis colonis additis. Quae non sine veri quadam specie scripta haud dubie vir praestantissimus induxisset omnia, huius si loci recordatus fuisset. WESS.

584. 51. Ὁ δὲ Τίμαιος φησιν] Rectius ὡς δὲ Τίμαιος, ut praecessit ὡς μὲν Ἐφορος. Sic p. 363. (c. 60.) STEPH. Non deerunt, credo, quibus se vulgatum adprobet. Ego Stephano adstipulor. Auctor iterum cap. 80. ὡς μὲν Τίμαιος — ὡς δ' Ἐφορος. Timaeo autem de exercitus numero controversiam non movet Xenophon Hellen. L. I. p. 337. WESS.

584. 52. Περὶ Μοτόρη] Situm urbis designat L. V. 25., sed longe longeque aberrans, Pausanias. Accuratius Noster L. XIV. 48. WESS.

584. 60. Τὸ μὲν παρ' αὐτὸν ἐμπόριον etc.] Eodem, quo flumen, nomine, aut leviter certe mutato, fuisse credibile est. Stephanus Byzantinus, Μαζάρι, φρούριον Σελιουρτίων. Auctor L. XXIII. Eclog. IX., τὸ φρούριον Μάζαρον, forte pro Μάζαρον, quo modo fluvium heic scriptus Vatic., et L. XI. 86. plerique omnes nuncupant. Vide quae adscripta sunt Anton. Itiner. p. 89. WESS.

584. 66. Τοῦς ἰδίους δὲ χοίτους] Haud dubie ἴσους, RHOD. Accedo sententiae viri doctissimi. Arietum in oppugnationibus usus Poenis fuit frequentissimus, qui, si machinae primi anctores non fuerint, ea enim res controvertitur, rudem illam magis ac magis perfecerunt, et muris quassandis habiliorum reddiderunt, teste Athenaeo de Machin. p. 3. WESS.

584. 70. Ἐκ πολλῶν] Fortasse legendum ἐκ πολλοῦ, ut subaudiatur χρόνον. STEPH. Ἐκ πολλῶν] Hoc si mutes, salvum esse non potest οἷς ἐξ ἀρχαίων ἐπιβουλεύουσι L. XIV. 45. Quid desit, auctor declarat L. XVIII. 22. ὡς ἂν πόλεως γεγενημένης εὐδαίμωνος ἐκ πολλῶν χρόνων. WESS.

584. 72. Μόνοι τῶν Σικελιωτῶν] Vide L. XI. 21. WESS.

584. 89. Τοσαύτη κατάληξις εἰσθήκει] Fuit cum εἰσῆκει hoc scriptum loco fuisse opinarer, quemadmodum αἰδιῶς εἰσῆκει τοὺς ὑπάτους apud Dionysium Ant. Roman. L. XI. p. 729., quod nunc quidem repudio. Significantius enim aliquid vulgatum praefert; valuisse videlicet apud omnes eam formidinem et quasi intra eorum praecordia stetisse: atque hac ferme ratione, nisi Nonius fallat, Varro dixit: Atque si addam quantam misericordiam mea heredibus meis stet, quod miseris sublevaverim, i. e., eo interprete, valeat, constet ac fixa sit. WESS.

585. 2. Ῥαδίως καταπονοῦντο] Opprimebantur. Sic cap. 51. τοῦτων δὲ καταπονημένων. Et L. XV. 85. καταπονούμενοι δ' ἐπὶ τῶν ἀνθεστηκότων ἄπαντες ἐτρόλησαν. Strabo L. VIII. p. 584. καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν καταπονούμενον τῷ τῆς Διωνείας γιγῶνι, i. e. exercituum et raene confectum. S. Lucas A. A. VII. 27. καὶ ἐποίησεν ἐξόλιθισιν τῷ καταπονούμενῳ, ei qui iniuriam sustinebat Latinus, nimis generaliter. WESS.

585. 21. Πρὸς μὲν Χαλκιδεῖς πόλεμον ἔχοντες] Intelligit Chalcidicae originis per Siciliam et Italiam civitates, de quibus supra diximus ad L. XII. 11. WESS.

585. 24. Ἄλλ' οὐκ ἀναρπασθήσεσθαι] Sedibus evulsum iri. Quomodo violentiam et celeritatem in urbe evertenda adhibitam describunt. Elegantissime Dinarchus in Demosthen. p. 93. de Thebis: πόλις ἀστυγείτων καὶ συμμάχων ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται, ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ, τῶν κοινονησάντων ἡμῖν τὸ πρὸς Φίλιππον πόλεμον. Forte exemplo Aeschinis, qui Orat. in Ctesiphont. p. 72. Θῆβαι δὲ πόλις ἀστυγείτων μεθ' ἡμέραν μίαν ΕΚ ΜΕΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΗΡΠΑΣΤΑΙ. Forte, inquam: namque Agatharchides de Rubr. Mar. p. 20. ex Aeschine, tanquam cultae dictionis specimen, laudat, πόλις ἀστυγείτων ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἠράνισται, addens celeritatem excedi, τῆς μὲν ἀπολείας τὸ τάχος, ea metaphora oratorem explicuisse. Quae cum utroque verbo adaeque declaretur, dubium esse potest, utrum Aeschines adhibuerit, quamquam prius multo mihi grandius videtur. Ut ut illud est, celare non possum suspicionem, quae haec meditati in mentem venit. Citat Agatharchides ex Stratoele, Ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ, τῶν συναγωνισαμένων ἡμῖν τὸν πρὸς Φίλιππον πόλεμον. Ea vero ita respondent Dinarchi verbis, ut eodem ex fonte hausta putes. Ergone et haec ex Stratoele depromsit Dinarchus, an vero ea Dinarchi oratio Stratoelis est? Nam fuisse, qui illam in Demosthenem orationem Dinarcho auferrent atque abiudicarent, ex Dionysio T. II. p. 112. constat omnibus. Facit tamen leve in verbis discrimen, ne quid certi pronuntiem. Redeo proinde ad institutum. Polybius de Cretensium urbe Lycto, sive Lytto, L. IV. 54. οὕτως ἀροῦν καὶ παραλόγως ἀνηρπάσθη. Synesius L. II. de Provid. p. 120. A. ἀναρπασθῆναι γὰρ ἄλην ὥσπερ νεοττίαν τὴν πόλιν. Amat et Io. Chrysostomus figuratum hoc dicendi genus. Sic Homil. II. ad Antioch. p. 23. A. T. II. πόλις οὕτω μεγάλη — ἐκ μέσης ἀναρπασθῆναι κινδυνεύει τῆς οἰκουμένης. Et Homil. de S. Babylla p. 532. C. Melius itaque legetur Homil. III. ad Antioch. p. 46. D. πόλιν τοσαύτην ἀναρπάζεσθαι, ut in membranis, quam ἀραρπάζεσθαι, quod nuperrime probatum animadverto. WESS.

585. 28. Κατέλυβε ταῖς μηχαναῖς] Diceret κατέβαλε ταῖς μηχαναῖς legitimium esse, quod haec confundere verba amanuen-

sibus sollemne sit, ut L. XV. 85. Sed obstat orationis series, quae vulgatum defendit, nec ullum alteri locum relinquit. WESS.

586. 38. Κακοπαθεῖν] Mallem disiunctim κακὰ παθεῖν, ut alibi. ΣΤΕΡΗ. Non intercederem, si scriptae schedae addiceret; nam παθαίνειν, sic enim voluisse Reg. 2. et Clar. arbitror, aliud est, nec quidquam iuvat. Supra quidem c. 51. καὶ πολλὰ δρῶσάντες καὶ παθόντες ἐξεώσθησαν dixerat, sed id paullo diversum. Similius est Appiani L. II. Bellor. Civil. p. 759. τοιαῦτα δὲ ἐκατέρωθεν κακοπαθοῦντων. Adde eiusdem p. 768. et Nostri L. XV. 69. WESS.

586. 43. Τὰς μὲν ὁδοὺς διοικοδομεῖν ἐνεχείρησαν] Adscripsit Melae suo Is. Vossius L. II. 7. 55. διοικοδομεῖν proprie esse aedificationem separare et dividere, locumque intermedium vacuum relinquere: quod verum fortasse alibi est, non hoc loco, quo vicus obstructos fuisse innuit, sicuti et L. XVI. 77. διοικοδομεῖν τοὺς στενωπούς. Neque obest, quod L. XIV. 7. de Dionysio dicit, ταύτην διοικοδομήσειν ἀπὸ τῆς ἄλλης πόλεως τελεῖ πολυτελεῖ. Namque id significatur, Insulam, pars erat Syracusarum, muro firmissimo ab urbe reliqua fuisse seiunctam, aditumque adeo in eam fuisse obseptum. WESS.

586. 45. Τὰ πλῆθη τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν ἐφευγον etc.] Saepe in repentino periculo inbelle hoc genus illis armis pugnavit. Sallustius Inгурth. c. 67. Ad hoc mulieres puerique pro tectis aedificiorum saxa et alia, quae locus praebebat, certatim mittere, cum not. Cortii. WESS.

586. 48. Οἱ Καρχηδόνιοι κακῶς ἀπήλλαττον] Dixi ad L. III. 21. WESS.

586. 76. Καὶ τινὲς μὲν χεῖρας ἀθρόας περιέφερον etc.] Similem Gallorum morem descripsit L. V. 29. Conf. Gebhardum ad Nepot. Alcib. c. 10. WESS.

586. 77. Ἐπὶ τῶν γαισῶν καὶ τῶν σαυρίων] De sauniis, telo barbarico, vide not. in L. I. 86. Gaesum, alii telum Gallicum, alii Hispanicum esse volunt, quibus etsi in praecipuo usu fuerit, nihil impedit, si et Poenis tribuatur. Pollux certe Afrorum fuisse indicat L. VII. 157. Δορύζονος δόρον ὀλοσίδηρον. καλεῖται δὲ γαισός, καὶ ἔστι Λιβυκόν, quamquam paullo generalius. Revera enim Gallis atque Hispanis magis convenit, quam Afris: possunt etiam haec nostri auctoris ad Hispanos, qui plures Hannibalis imperio suberant, haud incommode referri. Vide tamen Cl. Drakenborchium in Silii L. II. 444. Forma teli et figura non admodum Grammaticis fuit explorata. Scholiastes ad Iosuae c. VIII. 18., vulgatus a Clar. Montfauconio in Hexapl. ὁ δὲ λέξογράφος Λιογενναῖος, ἐμβόλιον εἶναι ὀλοσίδηρον, ἄλλοι δὲ ἀπόντιον, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἕσσόν. Nec multum ab eo dissentit Hesychius et Etymologus. Melius tamen Suidas, ἔστι δὲ ὄπλον μακρόθεν κεντοῦν, ῥ

κοντός. Id enim firmant veterum loca a Lipsio Poliorcet. IV. 4. atque aliis producta. WESS.

587. 87. Ἐνεκα τοῦ μηδὲν ἄσεβειν] Graeciae moribus id valuisse nemo ignorat. Quin et lex Athenis erat, τὸν ἐν τῷ ἱερῷ καταφρονῶντα μὴ ἀποθνήσκειν, modo ne fallat Anonymus Problem. Rhetor. c. 15. Persarum, quorum atrocitatem heic Poeni aemulantur, alia consuetudo, sed ab Alexandro, cum vicem reddere illis posset, ultro repudiata. Vide Polybium L. V. 10. WESS.

587. 94. Καὶ χωρὶς ἀλχημάλωτα συνήχθη πλείω τῶν etc.] Sequor Coisl. Vulgatum enim ambiguum erat. Ἀλχημάλωτα, sive ἀλχημάλωτα σώματα, ut saepe, captivi sunt, et καὶ χωρὶς insuper, praeterea, quemadmodum L. XI. 20. notatum. WESS.

587. 8. Τούτους δ' ὀρώσαι ἀσύνετον μὲν τὴν φωνὴν etc.] Sic c. 57. παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν ἦν ὀδνημοὺς καὶ δάκρυα θεωρεῖν. Aeschylus Prometh. v. 21.

Ἦν οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφήν βροτῶν
Ἦν οὔτε — —

Atque ita verba, visum indicantia, ad alios sensus frequentissime transeunt. Exempla Barthius ad Statii Theb. II. 101. et Fr. Oudendorp in Lucani L. I. 254. dederunt. WESS.

587. 11. Οἰονεὶ νυγμοὺς εἰς τὴν ψυχὴν λαμβάνουσαι] Simile est, sed maiore verborum granditate, in S. Lucae Evang. c. II. 35. καὶ σοῦ δὲ ἀντὶς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία. Animi enim utrobique dolores indicantur, sed posteriore loco atrociores. Quod subiicitur, τοὺς δὲ πατέρας — ἐμακάριζον, natum est ex ea plerorumque opinione, qua suam calamitatem, defunctorum miseriis graviolem, miserari solent. Ulysses Odyss. E, 306.

Τοῖς μάκαρες Λαυνοὶ, καὶ τετράκις, οἱ τὸτ' ὄλοντο
Τροίην ἐν εὐρείῃ. — —

Pro quibus Virgilius Aen. I. 94.

— — O terque quaterque beati

Quis ante ora patrum Troiae sub moenibus altis

Contigit oppetere! — —

Adde virum egregium L. Bos Exercit. Philolog. in Apocalyps. c. XIV. 13. WESS.

587. 31. Τοὺς δὲ θεοὺς ἐκτὸς Σελινοῦντος οἴχεσθαι] Vide Muret. Var. Lect. L. V. 18. et Turnebum Adversar. L. XIV. 15. Putabant Deos ex urbibus, quibus praesens excidium imminabat, ultro excedere, templis desertis. Aeschylus VII. C. Theb. v. 223.

— — — Ἀλλ' οἶν θεοὺς

Τοὺς τῆς ἀλώσεως πόλεος ἐκλείπειν λόγος.

Ubi Stanleius. Quare Tyrii, veriti ne Apollo aufugeret, cum urbem Alexander obsideret, aureis eum catenis constrinxerunt infra L. XVII. 41. WESS.

588. 34. Τούτων μὲν ὁ Ἀντίβας etc.] Fuit τούτω olim.

sicuti omnia, quae succedunt, adstruunt. Vitium animadvertit et correxit Rhodomannus. WESS.

588. 42. Χρόνον ἐτῶν διακοσίων τεσσαράκοντα δύο] Conditā ergo fuit anno secundo Olymp. xxxi. At Thucydides L. VI. 4. Selinuntis initia centum annis posteriora prodit origine Megarorum, quibus antea Hyblae nomen: quae quidem exstructa cum sint circa Olymp. xi., coniecit Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. I. p. 227. scripsisse Diodorum διακοσ. τεσσαράκοντα δύο, Selinuntemque adeo anno primo Olymp. xxxv. hand fuisse priorem: cuius opinioni obloqui non audeam, si annus, in quem Megarorum primordia sunt conferenda, citra dubium certus esset, quod necdum mihi adparuit. Adde Pausan. L. VI. 19. p. 499. WESS.

588. 49. Καὶ μετ' αὐτοῦ πεντεκαίδεκα μυριάδες] Vide ad L. XI. 22. WESS.

588. 57. Διαγωνιζόμενος ἐκ διαδοχῆς] Frequens loquendi genus cum intacti et integri fessos excipiunt praeliumque continent. Superius cap. 56. καὶ τοῖς κρατίστοις ἐκ διαδοχῆς ἀγωνιζόμενος. Et L. XIV. 26. XVI. 75. XX. 46. Freinshemium, qui ad id offenderat, in viam reduxit Balth. Stolbergius Exercit. de Angaris c. III. 8. p. 172. WESS.

588. 60. Ὑπώρνυτε δὲ καὶ τὰ τεῖχη] De murorum in urbium in obsidionibus suffossione multa Barthius ad Statii Theb. II. 418. Dicam fortasse ad L. XVIII. 70., quae huc pertinebunt. WESS.

588. 66. Τῆς περιμαχίτου πᾶσι πατρίδος] Confer not. in L. III. 10. et L. XII. 68. Ἀγῶνα θεῶναι dictum ad Poetae exemplum, qui μάχην δομεῖαν εἶναι, de acri commisso certamine. Plutarchus de Athen. Glor. p. 346. E. ἐπὶ τὰς πύλας αὐτὰς καὶ τὸ τεῖχος εἶδεντο κρατερῶν ἱππομαχίαν. Tritius est εἶναι τὸν ἀγῶνα de certamine in honorem alicuius edito, et ab Andrea Dounaeo ad Demosthen. Orat. de Pace p. 168. illustratum. WESS.

588. 81. Ἦκειν τοὺς συμμάχους] Rectius, meo quidem iudicio, ἦκειν αὐτοὺς συμμάχους. STEPH.

588. 83. Καὶ ταῖς ἐχειρῆαις] Multi sunt loci ex quibus hic legendum esse non ἐχειρῆαις, sed ἐχειρίαις, probari facile potest. STEPH. Καὶ ταῖς ἐχειρῆαις] Quod Stephanus coniecit, id adeo verum est, ut ex Cod. Coislin. vestigiis corrigendum censuerim. Auctorem do Diodorum, qui L. XIV. 24. μετ' ὀλίγον δὲ ταῖς τόλμαις καὶ ταῖς ἐχειρῆαις νικώμενοι πρὸς φρυγὴν ὄρησαν. Et L. XV. 70. διόπερ δόξαντες ἐχειρῆαι καὶ ἀνδρεία διαφέρειν. ubi Coislin. iterum ἐχειρῆαι. Recurret idem vitium L. XIV. 23. WESS.

589. 2. Ὡς δ' Ἐφορός φησι, διωμορίων] Nimium hoc quidem. A decem millibus viginti hostium millia fuisse caesa, hodie non credo. Sed Ephorus, non religiosissimae fidei, saepe decipitur, saepe decipit, ut Seneca ait. WESS.

589. 7. Πρὸς φρυγὴν ὄρησαν] Si plures membranae ὄρησαν probarent, recipi posset. Vid. ad L. V. 4. WESS.

589. 11. Πέντε πρὸς ταῖς εἴκοσι] Scripserat πρὸς ταῖς τριάκοντα. Nam xxxv triremes a Syracusanis auxilio Spartanis contra Athenienses fuisse missas diserte tradidit c. 34., repetitque c. 63. Habet quidem Xenophon L. I. Hellen. p. 338., quae xxv his triremibus patrocinari videntur, sed is cum Thucydide L. VIII. 26. a Nostro apertissime dissentit. WESS.

589. 16. Προέονται τοῖς Ἱμεραίοις βοηθήσειν] Sic malo ex Reg. 2. etsi non ignorem praesens futuri potestatem hand raro adseiscere. Exempla dabit Cel. Duker. in Thucyd. II. 44. WESS.

589. 27. Τοῖς δ' ἡμίσει τρητῶν] Nisi quid deest inter ἡμίσει et τρητῶν, legendum videtur τοὺς δ' ἡμίσει. STEPH. Verborum ordo τοὺς δ' ἡμίσει expostulat, quem intempestive immutasse videntur ob συμφέρον, quod praecessit: nam aliquid deesse, non dixerim. WESS.

589. 33. Ἐπὶ τοῦτον ἀποπλέοντων] Valere hic diceres, quod de permutata praesentis in futurum significatione tantum quod adscripsi, nisi ad rei gestae celeritatem hoc videretur opportunius: cui si καὶ pondus addere posse putes, id ex Clarom. adstrue. WESS.

590. 35. Τοὺς πεσόντας ἐν τῇ μάχῃ καταλιπόν] Vide inferius cap. 75. WESS.

590. 55. Ἐδάμονία διεφορεῖτο] Sic L. XVI. 19. καὶ πολλὰ μὲν χρήματα διεφορεῖτο i. e. diripiiebantur. Et XVII. 70. πολλὰ μὲν ἄγυρος διεφορεῖτο. Diversum hoc Pausaniae, sed vim verbi declarans, L. II. 34. p. 192. ἀλλὰ περιοφθῆναι τὸν νεκρὸν φασὶ διαφορηθέντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Et L. IX. 2. p. 714. de canibus Actaeonis διαφορησῆναι ἐμείλλον πάντα τινὰ ὅτω περιτρίχοιεν. Vide vero hoc eiusdem Pausaniae L. VII. 17. ἐς ἄπαν δὲ ἀσθενεὺς τότε μάλιστα κατήλθεν ἢ Ἑλλὰς λυμανθεῖσα κατὰ μέρη καὶ ΔΙΑΦΟΡΗΘΕΙΣΑ — ὑπὸ τοῦ δαίμονος, et iustumne id sit perpende. Mihi, ne dicam dolo, ΔΙΑΦΟΡΗΘΕΙΣΑ fuisse ibi videtur, quemadmodum in Dione Chrysost. Orat. XXXVI. p. 446. D. πόλις ὑπὸ τυράννων τε καὶ δῆμων καὶ δεκαρχῶν δὴ καὶ ὀλιγαρχῶν, καὶ τινῶν ἄλλων ἀφροστημάτων διαφορομένη. Nihil certius. WESS.

590. 59. Ἐτη διακόσια τεσσαράκοντα] Itaque Himerae initia in annum Olymp. xxxii. quartum incidunt, quo eodem ferme tempore Selinuntem conditam fuisse supra dixit. Oppidi excidium attigit Cicero L. II. Verr. c. 35. WESS.

590. 64. Καὶ πάντας αἰκισόμενος κατέσφαξε] Avi manibus horum sanguine fortasse parentaturus, ut Spartacus interfecto Crixo apud Appian. L. I. Bel. Civil. p. 703. Nota alioqui inopia Poenorum religio est et caede hominum infamis, qua de infra c. 86. WESS.

590. 67. *Μεθ' ὧν καὶ Καμπανοὶ σινηκολούθησαν*] Damnatum a Phrynicho Eclog. p. 64. ἀκολουθεῖν μετὰ τινός, egregie tuiti sunt Nunnesius et Lamb. Bos ad S. Lucae Evang. c. IX. 49. WESS.

590. 85. *Ἐν Πέλοποννήσῳ*] Imo ad Hellespontum, si Xenophon est audiendus L. I. Rer. Graec. p. 336. WESS.

591. 95. *Καὶ τῆς πόλεως μέρος ἐτείχισε*] Haec urbis instauratae initia, quae magis atque magis aucta, ut paucis post annis recidivum floreret oppidum, fecerunt. Conf. L. XV. 73. WESS.

591. 9. *Τῶν Συρακουσίων οἱ πλείστοι etc.*] Redierant eum maxime Syracusas triremium praefecti, quorum opera Hermoderates contra Athenienses usus fuerat: hi vero abeunti receperant, iuris iurandi interposita religione, eum sese in patriam restitutos apud Xenophontem Hellen. L. I. p. 336. Quare mirum haud est, Syracusanorum plerosque, mutata sententia, de Hermoderate in civitatem restituendo agitasse. WESS.

591. 16. *Τὴν αὐτοῦ* bene correxerat Ursinus. WESS. in Add.

591. 19. *Θρασύβουλος πεμφθεὶς παρ' Ἀθηναίων*] Si fides Xenophonti, et cur non ei fides? Hellen. I. p. 337. Thrasyllus fuit, non Thrasybulus, et pluries eum nominat et totam historiam persequitur. Igitur in hac eadem pag. pluries ea correctione utere. PALM. Verissima est viri eruditi observatio, quam praeter Xenophontem firmant Plato Theag. p. 129. D., et Plut. Alcib. p. 207. E. res ad Ephesum gestas Thrasylo tributentes. Mendam peperit confusio utriusque nominis, in schedis obvia c. 98. huius libri. WESS.

591. 31. *Δεκάτην πρᾶττεσθαι τοὺς ἐκ τοῦ Πόντου πλείοντας*] Xenophon Rer. Graec. I. p. 335. ἐντεῦθεν δ' ἀφικόμενοι τῆς Χαλκηδονίας ἐς Χρυσόπολιν, ἐτείχισαν αὐτήν, καὶ δεκατητήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξέλεγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων. Meminit et decimarum, quas Athenienses hic exigebant, Demosthen. in Leptin. p. 290. et Polybius L. IV. 44. Quin erant, qui ab auro ex urbibus mercibusque Ponticis exacto, oppido nomen venisse arbitrabantur, teste Stephano Byzantino. WESS.

591. 37. *Μετὰ τῶν τριάκοντα νεῶν ἀπολύσας*] Quid est ἀπολύσας? quasi Thrasyllum a se dimisisset Alcibiades: imo eum secum recepit. Igitur ut fides historiae constet, lege ἀπολήψας, cum receperisset Thrasyllum cum xxx navibus. PALM. Diceret Alcibiadem Thrasyllum a se dimisisse, quod sui milites ob rem ad Ephesum male administratam eum, et qui sub eo militabant, prae se contemnerent, recusarentque adeo τοῖς μετὰ Θρασύλλον σινητάττεσθαι, ut Xenophon ait L. I. Hellen. p. 338. Itaque secreto imperio utrumque in Pharnabazi ditionem irrupisse, eumque

in modum communi excursionem vastasse, sicuti Plut. Alcib. p. 207. E. indicat. Id si improbes, admittendum erit auxilium, quod vir eruditissimus Diodoro tulit. WESS.

592. 47. *Ἐκ τῶν πολιτῶν πεπληρωμένοι*] Arbitror scriptum a Diodoro fuisse ἕξ δὲ ἐκ τῶν etc. Ut navium quinque fuerint Siculae, sex reliquae Spartano milite instructae. Series orationis suspicioni favet. WESS.

592. 53. *Οὐ δυνήθεις τὸν Μαλέαν κάμψαι*] Molesta haec olim fuerunt praeclarissimae eruditionis viro Io. Fr. Gronovio, qui Epist. XLVIII. ad N. Heinsium, amicum suum, Syllog. Burman. T. III. p. 55. *Nisi forte in acceptum referas locum Diodori Siculi, in quem nuper plane aliud agens incidi et correxisse visus sum, quamvis non erat res magni negotii. Nimirum L. XIII. p. 188. in editione Rhodomanni, οὗτος μὲν οὖν ἐκπέσας etc. Haec verba stigmatē insigniverunt, sed uterque in notis praeterivit, Stephanus et Rhodomannus. Atqui notum est, Graecis cursum illum non vocari Μαλέαν, sed ὑπὲρ Μαλέας, ut apud Plutarchum: ἀνήχθη μὲν οὖν ἀπὸ Μεθώνης ὑπὲρ Μαλέας, ὡς τῷ διὰ τοῦ πόρου δρόμῳ χρησόμενος etc. De tota re accurate P. Victorius ad L. IV. Epist. Ciceron. Famil. p. 40., si eandem editionem habes, quam ego muneris tui possideo. Quem si legeris, non dubitabis reliquisse Diodorum, οὐ δυνήθεις τὸν ὑπὲρ Μαλέας κάμψαι, scilicet πόρον, vel δρόμον. Ego vero legi diligenter egregiam illam Victorii ad Epist. 14. L. IV. animadversionem, nec adduci possum, ut aut viro egregio concedam, aut τὸν Μαλαῖον, quae mera librariorum παραδιόρθωσις est, eum Camusatō, ex Coisl. ita corrigente, recipiam. Nam Plutarchi in Arato p. 1032. B., ibi enim ea leguntur, verba huic loco nec prosunt, nec obsunt. Prosunt autem haec Strabonis L. V. p. 373. κάμψαντι δὲ τὸ Μισηγόν, λίμνη ἐσθλὴ ὑπὸ τῆς ἄκρῃ. Et Polybii L. I. 54. κάμψας τὸν Πάχνον, ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν ὡς ἐπὶ τὸ Αἰλίβιον. pro quo post pauca καὶ κάμψαι τὴν ἄκρον τοῦ Παχόνου. Succurrit praeterea Cicero ad Attic. L. V. 9. Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissime navigassemus: et Leucatan FLECTERE molestum videbatur, et, quod litem omnem dirimit, vetus proverbium:*

Μαλέαν δὲ κάμψας ἐπιλάθον τῶν οἴκαδε.
apud Strabon. L. VIII. p. 580. Namque ut addam *Μαλέαν* utroque genere dixisse veteres, in re nota necessarium non videtur. WESS.

592. 58. *Καὶ πρῶτος Ἀθηναίων etc. δωροδοκῆσαι*] Eadem de Anyto, Anthemionis F., Plut. Coriol. p. 200. B., et Aristoteles apud Harpocrat. voc. *Δεκάτων*. Aliter Etymologus, cuius imprudentiam castigavit Cl. Duker. in Miscell. Observat. Vol. V. p. 187. WESS.

592. 62. *Τῶν δὲ ἰδίων οἱ μὲν etc.*] Non deerunt fortasse,
VOL. I. 43

quibus τῶν δὲ ἔνδον οἱ μὲν ἐκ τῶν etc. qui intra Pylum erant, melius videbitur ob τοὺς δὲ ἔνδον cap. 66. Mihi vulgatum placet, ipsa orationis serie satis superque tutum. WESS.

592. 65. Πεντεκαίδεκα ἔτη — κατεσχηκότων] Rectius scripsisset XVI, ἑξακαίδεκα. Munita enim a Demosthene Pylus est anno Olymp. LXXXVIII. quarto, uti ipse memoriae prodidit L. XII. 63. WESS.

592. 68. Νισαίων ἐν Ἀθηναίους οὖσαν εἶλον] Vide L. XII. 67. WESS.

592. 73. Πρὸς τοῖς λόφοις τοῖς Κέρασι καλουμένοις] Duo scopuli erant in Atticae et Megaridis finibus contra Salaminem. Situm Strabo signat L. IX. p. 604. ἐν δὲ τῇ παραλλήλῃ κατὰ Σαλαμῖνα, κείσθαι συμβαίνει τὰ ὄρια τῆς Μεγαρικῆς καὶ τῆς Ἀθηναίας ὄρη δύο, ἃ καλοῦσι Κέρατα. Faria ex Aecestodoro in Themist. p. 118. E. Plutarchus. WESS.

592. 78. Βαρέως φέροντες ἐπὶ τῷ etc.] Vid. not. in L. III. 59. WESS.

593. 89. Καὶ τῆς ἐκπτώσεως εἰς ἑξακοσίους] Post ἐκπτώσεως deesse puto duo haec verba, aut similia, αἰτίων γενομένων. STEPH. Dele καὶ et post ἐκπτώσεως supple αἰτίων. RHOD. Hiāt manifeste oratio, cui, si ex Vaticano αἰτίους ὄντας addideris, medebris quidem pro parte aliqua, nec sanam praestabis, nisi si in priore membro τι γὰς reticere, uti L. XI. 53., arbitreris. Sequere ergo id, si lubet. Ego viris doctissimis accedo, mendam in Vaticano agnoscens. WESS. Ursinus τῆς ἐκπτ. αἰτίους ὄντας forsan ex Vaticano libro. IDEM in Add. Qui addidit αἰτίων ὄντων.

593. 91. Χωρίον Ἀταρνέα] De eo ad L. XVI. 53. WESS.

593. 94. Τοῖς τὸ Ἰσχίον ἔχουσι] Pro Ἰσχίον lege Ἰσχίον. At in Addend. forte τοῖς τὴν Χίον ἔχουσι. RHOD. H. Stephanus in margine correxit et iubet legi Ἰσχίον. Nescio unde habuerit eam vocem, quae numquam mihi pro nomine loci lecta est. Ego simplicius lego τὴν Χίον, urbem Chium: quod consonat praecedentibus. PALM. Τοῖς τὸ Ἰσχίον etc.] Sic malui, quod propius hoc absit a vero. Nam scopum tetigisse viros doctissimos mihi persuadeo, quanquam Palmerius solens errat, dum corruptas veterum Codd. lectiones, quas margini suae editionis Stephanus adscripserat, ipsi viro erudito imputat. WESS.

593. 96. Ἀρβυάκων τειχίσαντες] Iterum hoc loco lege Θράσυλλος, et pro Ἀρβυάκων, quod est Syracusanorum castellum in Sicilia, de qua non agitur, lege Ἀμυρακων. et sic legendum esse patet ex Diodoro infra p. 388. eodem libro (cap. 104.) ubi ait Lysandrum recepisse Lampsacum et Atheniensium praesidium ex conditione foederis dimississe liberum. PALM. Et Θράσυλλος et Ἀμυρακων auctoritate Xenophontis Hellen. I. p. 338. manuntur. Bene proin coniectoris officio vir praestantissimus defungitur. WESS.

593. 4. Ὃν οἱ Λάκωνες ἀροιστήν ἐκάλουν] Vide L. XIV. 3. et cap. 10. Mittebant Spartani in provincias urbesque suae ditionis magistratum, quem a rebus ordinandis et componendis ἀροιστήν nuncupabant. Appianus Bell. Civil. L. IV. p. 957. de triumviratu, ἢ ἂν τις Ἑλλήνων ἀροιστὰς ὀνομάσειεν, ὃ καὶ Λακεδαιμόνιοι τοῖς καθισταμένοις τὰ ὑπήκοα ἐτίθεντο ὄνομα. Nimirum triumviri reipublicae constituendae dicebantur, atque ita quadamtenus Spartanorum ἀροισταῖς conveniebant, alioqui ampliore potestate instructi. Eleganter Aristides T. I. p. 368. mutatum totius Graeciae habitum post Cononis in patriam reditum describens, ἐπιηπλάτο δὲ ἢ θάλαττα, inquit, τῶν ἀροιστῶν ἐκπιπτόντων, ἅτε ἀναροιστῶν, καὶ οὐ κατὰ τὸ ὄνομα ἐγκατασταθέντων καὶ ἐχόντων τὰς πόλεις. Atque hi quidem in provincias abibant, a Plutarcho etiam in Lycurgo p. 58. E., ubi in nupera editione sine causa quaedam mutantur, memorati. Alius generis est, de quo Dionysius Rom. Antiq. L. V. p. 337., paene infinito imperio ad rem publicam, si qua labasset, instaurandam praeditus, ut bene Nic. Cragius de Rep. Lacedaem. L. II. 13. Neque huc pertinet ex Demonstrato apud Aelian. Hist. Animal. L. XIII. 21. τῶν δὲ τις τῶν ἐκ βουλῆς ἀροιστῶν κλήρω τὴν Ἑλλάδα. Graeciae enim, sive Aethiopiae proconsul est, sicuti apud Lucian. Toxar. c. 17. ἀροιστῆς, ὃς ἤρμοσε τὴν Ἀσίαν τότε, qui proconsulari imperio provinciae Asiae praecerat. Nam, qui de Persarum satrapa ea Luciani accipiunt, seriem rerum perscriptarum non observant: et solent saepe Graeci, prorsus uti Latini, nomina magistratum suae gentis ad alius populi praefectos describendos transferre. WESS.

593. 7. Ἐθρομένως ἀγωνισαμένων] Obsequor scriptis membranarum, etsi vulgatum λαμπρῶς Diodoro frequentius placuerit. De re ipsa Xenophon Hellen. L. I. p. 339. WESS.

594. 20. Πρῶτον μὲν Σηλυβρίαν etc.] A Selye et voce βρίας, urbem Thracibus notante, eum vocabulum sit conflatum, teste Strabone, Σηλυβρίαν itidem scribente, L. VII. p. 491. C., sic praestat, neque aliter aut Xenophon Hellen. I. p. 335. et p. 339. aut Plut. Alcib. p. 208. A. In Demosthene Orat. de Corona p. 148. nunc Σηλυβριανοί, in vetustis vero schedis Σηλυβριανοί. Pessime apud Themistium Orat. XXIII. p. 290. Σηλυβριανός. WESS.

594. 26. Πόλιν βύρος ἔχουσαν] Vide ad L. IV. 61. WESS.

594. 35. Προῦδωκαν τὴν πόλιν] Nominat proditionis auctores Xenophon Rer. Graec. L. I. p. 340., quorum principem Polyaeus non praeterierat olim, librariorum negligentia nunc adeo obscuratum, ut agnoscere vix potuerit. Restituamus ergo hominem suum in locum. Verba L. I. 47. 2. haec sunt: Θράσυλλος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν στρατηγοὶ Βυζαντίους ἐπέκειντο περὶ γαζίαν. οἱ στρατηγοὶ Βυζαντίων δέισαντες μὴ κατὰ κράτος ἢ πόλις ἂν ᾖ, συνέθεντο χρόνον, ἐν ᾧ παραδώσουσι τὸ Βυζάντιον etc. Quisque videt, τὰ περὶ γαζίαν nihili esse, neglecta quoque ab interprete, ea

non intelligente. Notant e Mss. Βυζαντιοῖς ἐπέκειντο. οἱ περὶ ἀναξίαν οἱ στρατ., quae quidem prava sunt, seil, parum si adiuvantur, pristinum florem Polyaeo restituent. Scripserat, Θράσυλλος — Βυζαντιοῖς ἐπέκειντο. οἱ περὶ Ἀναξίαν στρατηγῶν Βυζαντιῶν etc. Namque inter tradendae Thrasyllō atque Alcibiadi urbis auctores praecipuo loco *Anaxilas* sive *Anaxilaus* fuit, uti praeter Xenophontem docebit Plutarchus Alcib. p. 208. D. Hoc itaque rectum. WESS.

594. 48. Τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς] Plane aliena ab hoc loco est vox ἀποστολαῖς, ei autem conveniret fortasse ἐμβολαῖς. Sed videtur subesse et alia depravatio. et alibi dicit τοῖς ἐμβόλοις συντριβάντες, non ταῖς ἐμβολαῖς. STEPH. Ταῖς ἀποστολαῖς] Male pro ἐπιβολαῖς. RHOD. Ἀποστολαῖ nihil ad hunc locum; si addubites, adi Thucydidem L. VIII. 8., et quae ibi Dukerus. At gravius subest vulnus, luxaque oratio est et forte defecta. Cogitaveram quidem τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριβόντων τοῖς ἐμβόλοις, τὰ δ' ἀποσπώντων ταῖς σιδηραῖς χειρῶν et, quoniam id nimium, etsi a scriptoris consuetudine non alienum videri potest, τῶν μὲν συντριβομένων τοῖς ἐμβόλοις, τῶν δ' ἀπὸ τῶν etc. Sed neutrum ita animo blanditur, ut pro vero putare velim. Aliunde ergo exspectandum est auxilium. WESS.

594. 61. Πολὺν χρόνον ἀντιστάντες] Veneto libro debetur loci huius salus, quam Πελοποννήσιοι, et quae sequuntur, sibi dudum expetiverant. WESS.

595. 69. Εἰς πεντακοσίους] Καὶ τῶν πολεμίων τοὺς περιγενομένους ὅσον τριακοσίους ζῶντας ἔλαβε Plut. Alcib. p. 208. F., ut aut hic aut illic in captivorum numero vitium sit. WESS.

595. 73. Ὁμολογίας ἔθεντο] Rectius ὁμολογίαν numero unitatis. STEPH. Obversatum, credo, memoriae Stephani fuit ὁμολογίαν ἐποίησαντο ex cap. 66. At reminisci debuerat εἰ δὲ συνθροῖντο ὁμολογίας L. II. 33. Et ὁμολογίας θέμενος τοιαύτας L. IV. 58. eiusdemque generis alia. WESS.

595. 79. Σπόριον Ναύτιον] Γάϊον Ναύτιον Ρούτιλον edunt Fasti. RHOD. Vid. Livium L. IV. 52., et quae ibi viri docti. WESS.

595. 81. Εὐβάτος Κυρηναῖος] In Pausaniae L. VI. 8. Εὐβάτας Κυρηναῖος. Apud Xenophontem Hellen. I. p. 337. Εὐβότας, et in margine Εὐβάτας καὶ Εὐβότας. In qua discrepante scriptura et Εὐβάτος et Εὐβότας patronos habere poterit. Elige ergo. Id vero mihi praetereundum nequiquam est, omnia ea, quae de Chalcedone, Selymbria et Byzantio, Thrasyllique ad Ephesum clade memorata ante sunt, serius contigisse, si temporis apud Xenophontem notatio dubio careat. WESS.

595. 93. Οἷα ἐλάττους διακοσίων] Tacet Xenophon. Verum Cornelius Nepos Alcib. c. 5. ducentas naves triremes superioribus praeliis Spartanos amisisse, quae captae in hostium venerint

potestatem; Plutarchus vero ducentas naves qua hostibus creptas qua Atticas cum Alcibiade in Piraeum fuisse invectas, plerasque ornatas clypeis spoliisque hostilibus in Alcib. p. 209. B. refert. Sed vide quae Athenaeus habet L. XII. p. 535. C. Durim, Nostro consentientem, secutus. WESS.

595. 5. Οἱ δ' ἵποροι ἐπελήφεισαν] Videndus Plutarchus in Alcib. p. 210. B. et Isocrates de Big. p. 521. Quod vero statim consequitur de summa Alcibiadis in dicendo vi, id Comici poetae aegrius ferrent. Eupolis certe praeter loquentiam illi nihil reliquit noto versu:

Αὐλεῖν ἄριστος, ἀδυνατότατος λέγειν.

Sed is et inimicus erat, et τραυλισμὸν Alcibiadis potissimum respicit, ab ingenii non dissimilis poeta lepidissime notatum,

Ὀλῆς Θεῶλος τὴν κερφυλὴν κόλακος ἔχει,

in Vesp. v. 45. WESS.

595. 10. Καθ' ἐπερβολὴν εὐπροπέης] Formae pulehritudinem, cui mirifice studebat ipse, Alcibiadi plures tribuunt, καλὸν appellantes, ut Satyrus apud Athen. XII. p. 534., ubi plura. WESS.

595. 11. Καὶ μεγαλέπυβλος] Interp. versione sua μεγαλέπυβλον expressit, quo ingenio Alcibiadem fuisse constat: qui quidem cum saepe exstiterit μεγάλων ἐπιτυχῆς ac prosperos in maximis rebus successus habuerit, a vulgato non recedo. Confer not. in L. I. 19. WESS.

596. 21. Τὸν ἄνδρα πάντες ἐδεξιοῦντο] Adi Xenophontem Hellen. L. I. p. 342. et Plut. Alcib. p. 209. D. WESS.

596. 27. Διόπερ αὐτῷ τὴν τε οὐσίαν ἀπέδωκαν] Restituta ergo huic sunt publice bona: iidemque illi Eumolpidae sacerdotēs rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant: pilaeque illae, in quibus devotio fuerat scripta, in mare praecipitatae. Sic Corn. Nepos in Alcib. c. 6., in eo cum Nostro dissentiens, ut iam olim Lambinus monuit, quod ipse pilas, quibus devotio fuerat inscripta, Diodorus δίκας sententias, quibus erat condemnatus, in mare demersas tradiderit: quamquam, si rem recte putes, τίλλα τὰ κατ' ἐκείνον κρωθέντα et pilas, quarum et Isocrates de Big. p. 513. commemorat, complecti possunt. Iunge Plutarchum Alcib. p. 210. A. et P. Leopard. Emend. L. VI. 4. In integrum autem restitutus amplissimaque cum potestate dux creatus Alcibiades legem rogasse fertur, μηδένα στρατηγὸν ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἀνακαλεῖσθαι, ne qui dux ab exercitu revocaretur. Memor enim eorum, quae sibi Siciliensi expeditione evenerant, similem calamitatem a se amoliri hac lege constituit, modo revera perlata sit. Meminit eius Scholiastes Aphthonii, atque ex eo Io. Meursius Themid. Att. L. I. 11. Sed solent saepe Rhetores leges ipsi ferre, ut declamandi utramque in partem uberius sit occasio. Fac tamen latam esse; neque enim a vero dissidet, Alcibia-

dem sibi ita cavere voluisse: primus ipse expertus est, quam debile contra iratam multitudinem tali in lege patrociniū fuerit. WESS.

596. 36. *Ἀδείμαντον καὶ Θρασύβουλον*] Pro Thrasybulo Aristocratem Xenophon Hellen. I. p. 343. illi adiungit, non item Nepos Cornelius Aleib. c. 7. WESS.

596. 38. *Κάριον φρούριον*] Xenoph. Hellen. I. p. 343. *Γαύριον* appellat. RHOD. Xenophon. L. I. non *Κάριον*, sed *Γαύριον* habet; quod praefero et hoc loco scribi debere puto. Nam T. Livius L. XXXI. 45. *Gaureleon* vocat. Linea sequente pro *ἀνδρῶν* lege *Ἀνδρίων*. PALM. Idem a Xenophonte castellum indicari atque adeo aut eius in verbis aut Nostri vitium esse, dubio caret. *Γαυρίω* tamen cum patrocinetur, ut pulere admonuit Palmerius, Andriorum portus, quem *Gaureleon* adpellabant, id quoque hoc loco malim. Quin ipso in Livio ob veterum Codd. discordiam idem fortasse praestiterit. Mox *Ἀνδρίων* Rhodomannus sua versione expressit, me non invito. WESS.

596. 45. *Ἐν μὲν τῷ περὶ τείχευ*] Vide not. in Hieroclis Synecdem. p. 681. Saepo *τείχος* *arcem*, munimentumque notat. Demosthenes in Midian. p. 358. *τείχος* ἐστὶ πρὸς τὸ μηδὲν ἂν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν. Ioseph. Antiq. Iud. XVII. 1. 1. ἀλλ' οὐδὲν — ἢ ἢ ἐπιγυμνά τείχος. Et L. XVIII. 6. 9. ἄλλως τε γινώσκων ὡς τείχος σοὶ καὶ τῆς ἀρχῆς ὁμοῦ καὶ τῆς σωτηρίας περιῶν γένοιτο ἂν Τιβέριος. Tum cap. seq. sect. 2. *τείχος* αὐτῆ τὸν ἀδελφὸν ἔλεγεν. Quibus locis tutamen praesidiumque, ob quod reges *Ὀλύμπια* *τείχευ γαίης* Oppiano Halieut. L. V. 45. cum nota Rittershusii, explanate designat. WESS.

596. 51. *τὴν τε ναυτικὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀρχὴν* etc.] Diceret in his peregrini aliquid esse: omittunt καὶ τὴν praestantis fidei libri, videnturque adeo ἀρχὴν addidisse, ut prius clarius exponerent. Posses alioqui, quod in mentem venit doctissimo De la Barre, ex ἀρχὴν levi opera ἀρδην excudere, ut innuat, *funditus* eversum maritimum Spartanorum imperium. Sed haec suspiciones sunt, sine quibus vulgata scriptura salva esse potest. WESS.

596. 60. *Ἐκείθεν ναῦς ὅσας εἶχον*] Adde καὶ ὅσας εἶχον. RHOD. Ego vero nihil addo, auferens potius importunum vocabulum *παράλαβόν*, quod vicinum sibi non patitur praecedens *προσλαβόμενος*. Sermo est de insula Rhodo, cuius tres civitates nondum in unam Rhodum coaluerant, cum Lysander ad insulam adpelleret. Testis ipse Diodorus c. 75. et Aristides in Rhodiaca p. 365. WESS.

597. 63. *Ἐξήστειν ἐξ Ἐφέσων*] Verius et rectius erit ἐν Ἐφέσῳ, ut mox cap. 71. *πυθόμενος ἐν Ἐφέσῳ τὸν Ἀλέξανδρον* etc. In navium numero dissentit Xenophon Hellen. I. p. 344. WESS.

597. 68. *Μυρίους μὲν Λακεδαιμόνας*] Conf. Plut. Lysand. p. 435. WESS.

597. 72. *Ὅπως ὅσα ἂν — χορηγήσαι αὐτοῖς*] Fuit cum *χορηγήσαι* praeferram, quod auctor infinitam nonnunquam orationem post *ὅπως* admittat, ut L. XX. 4. Nunc nihil innovo. Geminum est c. 75. *ὅπως ὁ μὲν Διοκλῆς προσκόψαι τοῖς πλῆθεισιν*. WESS.

597. 85. *Περὶ τὸ Νότιον*] Harpocration *χωρίον* fuisse ait *προκαίμενον τῆς Κολοσιωνίων πόλεως*. At Herodotus L. I. 149. inter Aeolicas civitates diserte numerat. Vid. L. Holsten. ad *Νότιον* Stephani. WESS.

597. 93. *Δέκα δὲ ναῦς ἀρίστευ* etc.] *Diabus* Antiochus *triremibus* in Ephesiorum portum inveetus Lysandro insultavit, si fides Plut. Lysand. p. 435. C. et Aleib. p. 211. C., et, cui is sua debet, Xenoph. Rer. Graec. L. I. p. 344. A. sed Noster sibi constat. WESS.

597. 98. *τὴν ἄφοδον*] Sensus postulat τὴν ἄφοδον. RHOD.

597. 8. *Ἄνο πρὸς ταῖς εἴκοσι*] *Ἀπολέσαντες πεντεκαίδεκα τοῖς* Xenophon Hellen. I. p. 344., et Plutarchus Lysand. p. 435. WESS.

598. 13. *Ὁν τολμῶντος δ' ἀναχθῆναι*] Scripti Codd. si addicerent, *ἀναναχθῆναι* praecoptarem: opportunius enim. Xenophon Hellen. I. p. 344. ἐπὶ δὲ Ἀλέξανδρος οὐκ ἀνανήγαγε. Auctor ipse in superioribus, *πύσαις ταῖς ναυσὶν ἀναναχθεῖς*. At hi tacent; quare coniectura esto. WESS.

598. 19. *Ἠνάγκασε τοὺς φρυγῆδας, τοὺς τὰ τῶν Ἀθηναίων* etc.] Ad illustrationem huius loci et pleniorē historiae cognitionem addendum ex Demosthene: *Ἐκφάντου ξυμμαχικότητος, καὶ τὴν Λακεδαιμονίων φρουρὰν μεθ' ὀπλων ἐκβάλλοντος, Ephantō adiuvante et Lacedaemoniorum praesidium armis expellente*. PALM. Vide Demosthen. in Leptin. p. 341., qui Thasum ante hunc annum a Thrasybulo Atheniensium ditioni additam significat. WESS.

598. 22. *Πλέσας εἰς Ἀβδηρα*] Sic veterum plerique. Marmor inter Donian. Clas. I. 98. *ΠΟΛΙΝ ΤΕ ΑΒΔΗΡΑ ΕΠΙ ΘΡΑΚΗΣ ΗΡΑΚΛΗΣ ΩΙΚΙΣΕ ΤΟΥ ΘΡΟΝΙΚΟΥ ΥΙΟΥ ΕΠΙΘΥΜΟΝ ΑΒΔΗΡΟΥ*. ubi id quidem singulare, *Abderum*, Herculis delicias, *Thronici* F. adpellari, qui ceteris *Erino* patre dicitur natus. Sed in huiusmodi fabulis veri constantia desideratur ubique. Urbis originem, opes et fata exsecuti sunt Cl. Salmasius in Solin. p. 114. et Ioseph. Wasse ad Thucyd. in not. Addend. p. 669. Agri vero, quem occupabat, fertilem ubertatem auctor indicat L. XV. 36. et Is. Vossius ad Melae L. II. 2. 82. WESS.

598. 35. *Ὡς δ' ἐγγὺς ἐγενήθη τῆς πόλεως*] Haec alibi vix reperies. Xenophon quidem certe tacet, hanc Athenarum oppugnationem dignam non arbitratus, cui locum daret. Habet aliam L. I. Rer. Gr. p. 336., sed hac priorem. WESS.

598. 46. Τὸ μὲν βῆθος εἰς τέσσαρας ἄνδρας] Confer Aeliani Tact. c. 6. et quae viri docti adscripserunt Thucyd. VII. 78. et Lucian. Zeux. c. 8. WESS.

598. 49. Ὑπὸ τῶν πολεμίων περιελημμένα] Interp. ad hoste teneri verterat, Spartanis hac versione nimium studens. Phalanx ad quinque stadiorum intervallum ab urbe aberat, uti continuo sequitur; quo ergo modo duas muri partes tenere potuit? WESS.

598. 56. Καθ' αὐτοὺς προνεμηχότες ἐπὶ Ἀθλήῳ] Soli, seorsum nec aliis coniuncti. Aelian. Hist. Animal. L. XV. 3. καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῆς εἰσι μονίαι καὶ καθ' ἑαυτοὺς νήχονται. Demosthen. in Leochar. p. 614. ὅκει καθ' αὐτὸν ἐν τῇ Σαλαμίῳ. Et Noster L. XIV. 110. καθ' αὐτοὺς δὲ οὐκ ὄντες ἀξιόμαχοι. Alia viri Cl. Iac. Gronov. ad Arrian. de Alex. Exped. L. III. 21. et Lamb. Bos Animadv. p. 19. De pugna ad Delium superiore libro c. 70. actum fuit. WESS.

599. 66. Ἐν Ἀκαδημίᾳ κατεστρατοπέδεναι] De Pausania Xenophon L. II. Rer. Graec. p. 357. πρὸς τὴν πόλιν ἐστρατοπέδεναι ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῷ καλουμένῳ γυμνασίῳ. Atqui Plut. Thes. p. 15. D. Spartanos auctor est, quoties in agrum Atticum excurrerent, Academia studiosissime abstinuisse. Sed ea non pugnant neque sibi contraria sunt. Pepercerunt luco sacrisque oleis, cum cetera, urbi vicina, urerent et vastarent pleraque: id docet Plutarchus et Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. v. 689. WESS.

599. 78. Ψευδὲς αἰτίας ἐπέθηκε τοῖς Κυμαίοις] Tangit hanc foederatae Cymaeorum civitatis susceptam ab Alcibiade oppugnationem Corn. Nepos Alcib. c. 7., sed qui cum Nostro consentire non poterit, nisi arcano Atheniensium iussu urbem tentatam censueris, quae Cl. Bosii opinio parum probabilis. In Diodoro certe nihil est, quod illi patrocinetur. WESS.

599. 93. Κυμαίων δὲ πεμνάντων εἰς Ἀθήνας etc.] Nisi distinctione mutata inductoque δὲ scripseris post pauca πόλιν — ἐπόρθησεν, ἐγίνοντο καὶ ἄλλαι etc., ordo verborum erit salebrosior, longeque posterior illo, quem schedae Venetae praeferunt. Vide ergo utrum malis: ego veteri libro paene adstipulor. WESS.

599. 2. Καταδυναστεύσει τῶν πολιτῶν] S. Iacobus Epist. c. II. 6. οὐχ οἱ πλοῦστοι καταδυναστεύουσι ὑμῶν, i. e. per vim opprimunt vos. Eadem enim sunt τὸ καταδυναστεύειν ἢ καταβιάζομενον, artissime etiam iuncta a Plut. in Osirid. p. 367. D. Unde καταδυναστεύομενοι, qui potentiorum vi opprimuntur, in Excerpt. Vales. p. 397. et Act. A. S. Lucae c. X. 38. Eleganter Philo Iud. de Ling. Conf. p. 335. E. ὀγκλοκρατία, ἢ φανμάζει τὸ ἄνισον, ἐν ἧ ἄδικτι καὶ ἀνομία καταδυναστεύουσι. WESS.

599. 8. Ἀσσανίαν — Θρασύβουλον] In primo nomine variat Xenophon, qui uno loco Λέοντα, altero Ἀσσανίαν vocat. Sed verum nomen est Ἀσσίας. Nam et ipse Diodorus infra p. 386.

sic eum appellat. Pro Θρασύβουλον vero iterum repono Θρασύβουλον, ut est infra dictus p. 386. et apud Aristophanis Scholiast. ad Ranas. PALM. Probo doctissimi viri coniecturas. Vide Xenophontem Hellen. I. p. 344. et 349. WESS.

600. 10. Ἀριστογένην Clar. et Xenoph. L. I. Hellen. p. 244. Vulgo Ἀριστογένην. Vide Demetrium de Elocut. cap. 177. WESS.

600. 15. Εἰς Παικτύην τῆς Θράκης] Id ut ille (Alcibiades) audivit, domum reverti noluit, et se Paetien contulit: sic enim post Abrah. Ortelium verba haec Nepotis Cornelii in Alcib. c. 7. optime constituit Bosius, quem vide. WESS.

600. 18. Θεωροῦντες αὐτὸν κακῶς φερόμενον] Non damno Latina Rhodomanni: namque et εἰ φερόμενοι ἐν τοῖς πρῶτοις, quibus res bene cedunt apud Plut. T. II. p. 68. D. Poteris tamen, si libeat, famam intelligere, qua pessime audiebat Alcibiades, ut in his Iosephi de Iud. Antig. L. XVI. 7. 6. Σαλώμη δὲ καὶ χεῖρον ἢ πάλαι φερομένη παρὰ τὰδελφῶ. Alioqui omnia, quae pessime administrantur, κακῶς φέρονται. Strabo L. XIV. p. 991. C. κατέλυσε τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, κακῶς φερομένην ὑπὸ τε ἄλλων καὶ Βοήθου. Xenophon Vit. Ages. p. 24. ed. Oxon. Tisaphernem αἰτίον εἶναι τοῦ κακῶς φέρεσθαι τὰ ἑαυτοῦ. WESS.

600. 20. Ἴππων τετιμημένων τάλαντων ὀκτώ] In dubio animus fait, utrum πενήτηντα ex scriptis libris adscisceret, an in vulgato acquiesceret. Magna quidem apud me membranarum est auctoritas, nec leve Rhodomanni, illis adsensi, iudicium, sed summa pecuniae, etsi non ignota sit veterum in ἵπποτροφίαις insaniam, fidem excedit. Adde Diomedem, cuius hi equi, in re mediocri fuisse: κεκτημένος, inquit Andocides Orat. in Alcib. p. 32. οὐσίαν μετρίαν. Maneat ergo sua in sede vulgatum, a Vat. et Venet. haud improbatum, et mediocris fortunae homini convenientius. Crimen ipsum non praeteriit Plut. Alcib. p. 196. D. in multis tamen a Diodoro discrepans: nam currum Argivorum fuisse et Diomedis pecunia redemptum, dein ab Alcibiade interversum significat. Propius abest Andocides, etsi nec is usquequaque consentiat. Ceterum non videtur Plutarchus loci eius in Andocidis Oratione recordatus, alioqui huc non traxisset Isoeratis orationem περὶ Ζεύγονος, qua Alcibiadis F. Tisiam repellit, criminantem, sibi ab Alcibiade bigas fuisse ereptas, quas patrem ab Argivorum civitate redemisse filius ait. Diversum enim crimen. WESS. Non ita librorum aliquot scriptura πενήτηντα commoveri se passus esset Wesselingius, si per frequentem librariis animadvertisset utriusque numeri (ἦ et ἴ) permutationem: de qua v. annot. crit. ad 523. 11. Quinquaginta talentorum pretium pro illis temporibus nimis insanum esse non opus est demonstrari.

600. 23. Κατὰ τὴν ὑπογραφήν etc.] Mos erat, ut prius pugnaturi profiterentur ac subscriberent, suos esse equos, quam in certamen committerentur. Plut. Alcib. p. 196. D. πριάμενος δὲ

ὁ Ἀλιβιάδης, ἴδιον ἀπεργάσατο, τὸν δὲ Διομήδη χαίρειν εἶπας. Quam consuetudinem ex Nostri verbis observare haud neglexit P. Faber Agonist. L. I. 3. WESS.

600. 25. Ὑπεργάσατο καὶ νικήσαντας τὸ τέθριππον etc.] Non video quo referri possit accusativus νικήσαντας. Melius procederet oratio cum νικήσας. Sed nec τὸ τέθριππον suspicione prorsus vacat. STEPH. Germana lectio est νικήσαντος, intellige τοῦ Διομήδους. Paulo ante recepi in contextum πενήκοντα, in margine assignatum. RHOD. Τὸν νικήσαντας τὸ τέθριππον, ἴδιον ὑπεργάσατο.] Molesta viris doctissimis verba ex Veneti Cod. fide suam in sedem revocavi, commodam profecto. Nam τὸ τέθριππον quod suspicione gravet H. Stephanus, nihil est. Sexcenties νικῶν σταδίων auctor dixit hunc ad modum. Ipse Stephanus citavit Thes. T. II. p. 1057. ex Florilegii cap. 1. L. I. Διοφῶν ὁ Φιλωνος ἐνίκη Ἄλμια, ποδοκίτην, δίσκιον, ἄκοντα, πάλην. Quin ἄρμα νικῶν Pindarum scripsisse admonet Ill. Spanhemius Dissert. VIII. de Praest. et Num. Usu p. 549. WESS.

600. 29. Αὐτὸς αὐτοῦ κατέργω φεγγήν.] Videtur legendum διὸ καὶ αὐτὸς αὐτοῦ, vel αὐτὸς οὖν αὐτοῦ. STEPH.

600. 31. Προσετέθη καὶ συνωρίς κατὰ τὴν etc.] Olympiade XCIII. Pausanias confirmat atque explicat E. V. 8. δρόμος δὲ δύο ἵππων τέλειον, συνωρίς κληθείσα, τρίτη μὲν Ὀλυμπιάδι ἐτέθη πρὸς ταῖς ἐνεήκοντα. Ἐταυρώσας δὲ ἐνέκτισεν Ἡλείος. WESS.

600. 33. Ἄρξας ἔτη πενήκοντα.] In haec interpretemque Rhodomannum ita insurrexit H. Dodwellus: Plistoanactem illa anno defunctum annis 1 regnasse dicit interpres. Nescio qua fretus Mss. Codicum fide. In Graecis illa verba tantummodo legimus, ἄρξας ἔτη ὀκτώ. Certum est, deesse numerum maiorem. In margine legimus, γράφεται πενήκοντα. Inde fortassis interpres loco octo legit quinquaginta. Nempe, ut videtur, quia paullo antea in margine repererat γράφεται πενήκοντα ad vocem in textu ὀκτώ. Sed plane nulla ratio est, cur numeri illi invicem confunderentur. Si itaque hunc numerum marginalem in Codicum Mss. margine repererint, de quo tamen nihil monent editores, e margine supplendum textum potius quam emendandum fuisse crediderim. Sic numerus annorum integer erit LVIII, quibus regnarit ille Plistoanax. Hi deducti ex Olymp. XCIII. 1. reliquam facient Olymp. LXXXVIII. 3., quo Plistarcho mortuo successerit Plistoanax. Sed vero hoc anno desinente Olymp. LXXXVII. 3. occisus est Pausanias. Ita quadriennium reliquum erit a caede Pausaniae, quo adoleverit, regnumque adultus ipse administraverit, Plistarchus. Annal. Thueydid. p. 73. Quae quidem ego maximam partem non scripta malle. Nullo enim iure Rhodomannus notatur, qui e margine πενήκοντα, quam Codd. veterum esse lectionem post haec nemo ambiget, adsciscendum censuit. Falsa est vulgata citra controversiam scriptura. Plistoa-

nax quippe, etsi admodum puer, iam rex erat anno Olymp. LXXX. tertio. Quod cum ex L. XI. 79. Interpreti haud lateret, cur non admitteret verisimiliores annorum numeros? Sed annos regnavit LVIII Plistoanax. Id vero quibus argumentis, quo teste probatur? Fatetur vir sagacissimus, difficillimum esse ad statuum, quamdiu Plistarchus Pausaniae fuerit superstes: neque expedit sese nisi coniecturis ex coniectura aptis et connexis. Et tamen quo brevissimum Plistarcho sit regnandi spatium, regnum Plistoanactis iubetur esse productius annis quinquaginta. Mihi 1. Plistoanactis anni tamdiu placebunt, donec validioribus tormentis de sede deficientur. WESS.

600. 35. Καὶ Ἡλυσὸν.] Ἡλυσὸν, seu Ἡλυσσὸν, legatur, ut Homerus nominat Il. B, 656. RHOD. Καὶ Ἡλυσὸν.] Vide Ioseph. Wasse in Thueydid. E. VIII. 44. et supra not. in L. V. 57. Tres autem insulae civitates, Ialysum, Camirum et Lindum, in unam urbem Rhodum coaluisse constat omnibus. Strabo L. XIV. p. 966. Rhodum conditam refert κατὰ Πελοποννησιακὰ, admodum generali temporis notatione defunctus. Distinctius Aristides Rhodiace. p. 365. ἐπὶ τῶν πρὸ Λυσάνδρου χρόνων τοῦ Λακεδαιμονίων ναυάρχου Rhodum nondum exstructam fuisse, in confesso esse ait. Lysander hoc ipso tempore Lacedaemoniorum navibus cum sit praepositus, adpuleritque ad insulam necdum coalitis in unam civitatibus, sicuti dictum antea fuit, bene utique Aristidi cum Diodoro convenit. Adde et Io. Meursium Rhod. L. I. 10. WESS. Ἡλυσὸν Rhodomannus in Add.

600. 46. Ἐπὶ τῶν ὄρων κατέμεινε.] Ita correxi, quodammodo adiutus a Reg. 1. Mallem praeterea εἰσιέναι legeretur. Lege enim exsulibus apud Syraeusanos interdictum erat regionis fines ingredi, prorsus ut Athenis, Demosthene teste Orat. in Polychem p. 673. WESS.

601. 51. Αἴτιος εἶναι τοῦ περιτωμακέυαι etc.] Vide superior c. 61. Quam vero studiose Graeci caesorum in praeliis corpora sepeliverint, notum satis est, docuitque conductis in unum exemplis Io. Kirchmannus Append. de Funer. c. 3. WESS.

601. 70. Μετ' ὀλίγων.] Vitium, quod invaserat harum vocum ultimam, non latuit Rhodomanno. Ego ope membranarum reſinxi. WESS.

601. 80. Ὡς τετελει. ἐπὶ τῶν συγγενῶν παρεδόθησαν.] Venit doctissimo Rhodomanno in opinionem scriptum olim hic fuisse παρεδόθησαν quod equidem, si opem veteres schedae ferrent, pro reſiculo non haberem. At haec auxilium recusant, potestque παρεδόθησαν innuere, pro mortuis traditos sandapilariis in rogam inferendos, reapse occultandos: cuiusmodi artibus proſcriptionis tempore servatos complures memorat Appianus de Civil. Bel. L. IV. p. 985. etc. Itaque in vulgato tantisper acquiescam, donec scripti Codd. aliud edixerint. WESS.

601. 86. *Γάϊον Μάνιον Αμιλίον*] Tolle *Γάϊον*, ut adulterium. Rhod. Alterutrum praenomen citra dubium auferendum est, natum ex *C. Valerii*, quae sequuntur, nominibus. In Livio Lib. IV. 53. *M. Aemilius* aut *Martius Aemilius* olim edebatur, quod vitiosum esse viderunt Sigonius, Pighius, et praeter ceteros Drakenborchius, huius loci non oblitus. Id vero praetermittere non debeo, Xenophontem Hellen. I. p. 345. Cononis et Callieratidae res gestas in annum sequentem, cui Callias Atticis in Fastis nomen fecit, conferre: nec eam tamen temporis notationem Diodoro nocere posse, cum plura isti anno contribuantur, quae hoc vertente contigerunt, fatente H. Dodwello. Contra instituit Scholiastes Comici Ran. v. 33., pugnam ad Arginusas ἐπὶ Ἀντίνοῦ, seu Ἀντιγόνης, sic enim scribere debuit, pugnam memorans. Ea Callia, qui post Antigenem fuit, Archonte comissa fuit. Sed hoc occupavit S. Petitus Miscell. L. I. 14. WESS.

602. 95. *Ἀνακός δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἀπλοῦς*] De M. Antonio Appianus L. V. Bell. Civil. p. 1183. ὦν καὶ τὰ ἄλλα αἰεὶ τὸ φρόνημα ἀπλοῦς καὶ μέγας καὶ ἄνακος. Sed illi non is animi habitus perpetuus fuit; de Callieratida nostro adsentitur Plut. in Ly-sandro p. 435. F. etc. WESS.

602. 3. *Παρέλαβε τὰς ναῦς etc.*] Non est verisimile Diodorum παρέλαβεν bis scripsisse, ut hic legitur, nullis interpositis verbis. STERN. Neque mihi verisimile fit. Credo fuisse καταπλεύσας εἰς Ἐφεσον, καὶ τὰς ναῦς μεταπεμφόμενος, τὰς πύσας etc. quod et rei gestae bene convenire Xenophon Rer. Graec. L. I. p. 345. declarat. WESS.

602. 5. *Δελφίνιον κατεχόντων*] Loci natura et situs describuntur a Thucydide, munitum ab Atheniensibus Olymp. xcii. anno primo docente L. VIII. 38.; reciperantur Lacedaemonii priusquam ad classem Callieratidas accessit, si ordinem rerum administratarum Xenophon Rer. Graec. L. I. p. 344. accurate observavit. WESS.

602. 9. *Ἐξέλιπον τὸ χωρίον ὑπόσπονδοι*] Non improbarem, si qui liber addiceret, ὑπόσπονδοι. Sic Thucyd. VI. 59. ἐχώρει ὑπόσπονδος εἰς τε Σίγειον. Et Noster c. 64. ὑπόσπονδοι τὸν τόπον ἐξέλιπον. Vide ad L. III. 70. superius. WESS.

602. 18. *Τῶν δ' ἀνδρῶν φεισόμενος*] Methymnaeis pepercit: nam servos et qui ex Atheniensibus in praesidio fuerant, eos omnes sub corona vendidit, Xenophon Hellen. I. p. 346. WESS.

602. 28. *Ἐπὶ τὴν βοήθειαν τῆς Μηθύμνης*] Iusserat Cononi Callieratidas renuntiari ὅτι παύσει αὐτὸν μοιχῶντα τὴν θάλατταν, i. e. se eum maris imperium clam atque adulteri more sibi vindicantem in ordinem redacturum, apud Xenoph. Hellen. I. p. 346. Plutarchus enim, qui dictum id Callieratidae citat, Tom. II. p. 1100. B. ἀσχερῶς καὶ κρύφα πειρῶν καὶ παραβιάζεσθαι simile esse indicat, neque hinc abludit Synesii Epist. V. p. 167.

πενθάνομαι Κορτιανὸν ὄνομα — — μοιχᾶσθαι πάλιν τὴν ἐκκλησίαν καὶ ψευδοδιδασκάλους τινὰς ἐπιστάναι. Namque et ille ex Eunomii sectatoribus Christianorum coetus clandestinis artibus adgredebatur atque invadebat. Ut ut fuit, satis liquet, Callieratidam Cononis fraudes perspectas habuisse, idque omni studio egisse, ut eum conspiceret: quanquam successum consilia non ubique prosperum nacta fuerunt. WESS.

602. 29. *Πρὸς τινὲς νήσῳ τῶν Ἐκατὸν καλουμένων*] Insulae prope Samum erant xx, sive, ut Timosthenes, xi, dictae ab Apolline Ἐκάτω. Sic Strabo L. XIII. p. 919., et, qui eum exscripsit, Stephanus. Deberet ergo, haec si omnibus sententia sederet, τῶν Ἐκατὸν καλουμένων hoc loco legi. Necessarium tamen non est: namque et Herodotus, cuius ad Strabonem verba magnus Casaubonus haud neglexit, L. I. 151. ἐν Τενέδῳ δὲ μία οἰκέται πόλις, καὶ ἐν τῆσι Ἐκατὸν νήσοισι καλουμένῃσι ἄλλη μία. WESS.

602. 31. *Τότε μὲν αὐτοὺς διανυμαχεῖν ἔκριεν ἐπισφάλλες εἶναι*] Paene expunxeram αὐτοὺς, quod ante διανυμαχεῖν locum occupavit, auctoribus schedis Venetis: est enim inutile, et, ut opinor, pravum. Scripserat τότε μὲν αὐτοῦ διανυμαχεῖν etc. tum quidem ibi certamine navali depugnare periculosum censuit. WESS.

603. 38. *Ἐκβιβύσας οἶν τοὺς στρατιώτας*] Legendum esse ἐμβιβύσας pulere monuit Rhodomannus. Vid. superius cap. 14. WESS.

603. 47. *Ἦρον ἀπὸ τῆς ἰδίας νεὸς φοινικίδα*] Conf. huius libri c. 46. et Polyæn. Strat. I. 48. 2. ubi eadem. WESS.

603. 54. *Ἀντιπράττειν τὰς ναῦς*] Ἀντιπράττειν corrigit Rhodomannus, non ille quidem male. Vide tamen utrum ex ἀντιπαραπράττειν vulgatum suos natales habuerit. Nota ceteroqui sollemnis est confusio verborum πρᾶττειν et πρᾶττειν, de qua ad L. I. 2. III. 53. atque alias. WESS.

603. 62. *Ἀλλὰ πρῆμναν ἀνακροόμεναι*] Vide not. in L. XI. 18. WESS.

603. 78. *Τριῶντα νεῶν κροιάσας*] Paria Xenophon Hellen. L. I. p. 346., in ceteris parum discrepans. WESS.

604. 85. *Ὀγκάδας καθώρμιζεν οἴσας λιθοφόρους*] Sic praestat. Ὀγκάδας λιθοφόρους obscurius Interp. expressit. Onerariae naves erant, ex quarum malis sive arboribus trabes longae, ad similitudinem antennae pendebant, quarum ope enormes in adversarios eorumque naves lapides devolvebantur. Mox auctor ἐπέχρησαν ταῖς τῶν πολεμίων ναυσὶ τοὺς ἀπὸ τῶν κροιαῶν λίθους. Et πλείστοι δ' ἐπὶ τῶν λιθοφόρων κροιαῶν ἐπιπτον. Itaque onerariae hae λιθοφόροι sunt dictae, quoniam κροιαῖς λιθοφόροις erant armatae, ut δελφινόφοροι, in quibus κροιαῖσι δελφινόφοροι apud Thucydidem VII. 41. eiusque scholiasten.

A re navali *κραιῖται* traductae ad urbium defensiones fuerunt, ut earum auxilio libramenta plumbi aut saxorum in arietes incuterentur. Polybius in fragmento inter *Mathemat. Veter.* p. 325. τοῖς μὲν κραιῖταις διὰ κραιῖτων ἐπιέντες σηκώματα μολύβδινα καὶ λίθους καὶ στήνη δρύινα. i. e. Livio interprete L. XXXVIII. 5. in arietes tollentibus libramenta plumbi aut saxorum stipitesve robustos incutiebant. Adde eundem Polyb. L. VIII. 6. et, quae Is. Casaubonus in Aeneam Tacticum p. 1796. notavit: sunt enim illis multis partibus pleniora, quae Io. Schefferus de Milit. Nav. L. II. 7. conduxit. WESS.

604. 98. Ἐπὶ τὰ μεγάλα πλοῖα] Onerarias sive ὀγκύδας intelligit, quas μεγάλα πλοῖα videtur adpellare, quod πλοῖα plerumque minores naves, maxime si ναῦς adiciantur, exprimere adsuerunt. Vide Iac. Gronov. ad Herodot. VII. 1. et C. A. Duker. in Thueyd. IV. 116. Opportune Ulpianus ad Demosthen. Timocrat. p. 443. διαφέρει δὲ ἡ τριήρης τοῦ πλοίου, τῇ τὴν μὲν πολεμικὴν εἶναι, τὸ δὲ φορτικὸν καὶ ἐμπορικόν. WESS.

604. 99. Ἐπὶ τὰς χηλὺς τοῦ λιμένος] Moles sunt lapidum in mare demersae, ut portum a ventis et fluctibus tutum praestent, testibus Criticis ad Thueyd. L. I. 63. Vide not. ad L. III. 44. WESS.

604. 12. Βιαζόμενοι μὲν γὰρ ἡμεῖς] Postremam vocem, si hinc ea exularet, ego revocandam non censerem. Videtur quidem certe ex praecedentibus hunc in locum ingesta. WESS.

604. 19. Πολὺς ἐγένετο πόλεμος] Vide Is. Casaub. in Polybii L. I. 12. haec citantem usumque vocis explanantem. WESS.

605. 36. Εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει λιμένα] Exciderat ex Rhodomanni editione praepositio ἐν, quam revocavi. Eius absentia fraudi fuit Cl. Iac. Gronov. ad Steph. voce Ἄβαι et Herodot. I. 96. WESS.

605. 38. Ὑπὲρ οὗ διεγωνίζοντο] Sic malo ex Reg. I. Pugna enim utrisque erat, hoc irrumpere, illo prohibere conante. De urbe et portibus Mitylenaeorum Strabo L. XIII. p. 917. ἔχει δ' ἡ Μιτυλήνη λιμένας δύο. ὧν ὁ νότιος κλειστὸς τριήρεσι, καὶ ἐν ναυσὶ πενήκοντα. ὁ δὲ βόρειος μέγας καὶ βαθὺς, χόματι σκεπάζομενος. πρόκειται δ' ἀρφοῖν νησίον, μέρος τῆς πόλεως ἔχον αὐτόθι συνοικούμενον: satis quidem opportune ad hunc Nostri locum. Sed quid est καὶ ἐν ναυσὶ πενήκοντα; Interpres, quorum austrinus conclusus est triremibus et navibus xc, quasi ἐν πενήκοντα in suo Ms. reperisset: quod etsi probum fuisse largiaris, necdum constabit oratio. Auferenda insuper praepositio est, aut certe mutanda. Hoc si placeat, Strabo ipse viam monstrabit, cum de Cnido L. XIV. p. 969. δύο λιμένας ἔχουσα, ὧν τὸν ἑτερον κλειστὸν τριηρικόν, καὶ ναύσταθμον ναυσὶν εἴκοσι. Et de Chio p. 955. πόλιν δ' ἔχει ἐδλίμενον καὶ ναύσταθμον ναυσὶν ἑγδοήκοντα. Legeris enim καὶ ναύσταθμον ναυσὶ πενήκοντα.

sententia erit, praeter triremes tutam quinquaginta navibus stationem praebere. De angusto freto, sive Euripo, quo vetus urbs ab insula dissepta erat, Xenophon Hellen. I. p. 347. WESS.

605. 56. Πρὸς αὐτοῖς τοῖς θερμοῖς ὕδασι πόλιν, ὀνομαζομένην Θέρμα] Θερμὰ Ἰμεράται, de quibus ad L. IV. 23. Nam his calidis aquis Thermarum oppidum fuit adstructum, connigrantibus in illud praeter Poenos atque Afros, quorum auctor meminit, Himerensibus. Cicero L. II. Verrin. c. 35. Himerā deleta, quos civēs belli calamitas reliquos fecerat, ii se Thermis collocarant, in eiusdem agri finibus, neque longe ab oppido antiquo. WESS.

605. 61. Γναῖος Πομπήϊος] In Fastis est Κορινθίος. Ideo in contextum interpretationis recepi. Facile autem hic errare potuit librarius. Rhod. Errorem vidit Pighius ad ann. cccxlii, estque manifestus: necdum enim plebeii, quales Pompeios fuisse constat, ad consulatum admittebantur. Vide Livium L. IV. 54. WESS.

605. 70. Ἰμύλων τὸν Ἄνωτος] Inferius modo Ἰμύλων, modo Ἰμύλων, et scriptis in Codd. Ἀμύλων, amanuensium, credo, peccato. Mallem Ἀμύλων elegissent ubique, quod quoties Ἰμύλων occurret, libris praeceuntibus, refingam. Vide not. in L. XI. 20. WESS.

605. 74. Εἰς τὰς Βαλλιαρίδας νήσους] Sic voluit Coislin. amanuensium: quam scripturam cur praestare censuerim videbis ex L. V. 17. WESS.

606. 84. Αὐτὸ τὸ προσκεκόσθαι τοὺς Καρχηδονίους] Habebis ipsam Diodori manum, si προσκεκόσθαι τοῖς Καρχηδονίοις reflexeris. Prius optimae fidei membranae offerunt, alterum perpetua paene scriptoris consuetudo. Namque et L. XIV. 10. ταῖς γὰρ δημοκρατίας προσκόπτοντες οἱ Λακεδαιμόνιοι. Et L. XV. 6. ὁ μὲν τύραννος προσκόσθαι τοῖς ἠθηεῖσι. Tum L. XVII. 30. ἐποίησεν ἐπὶ πλεον προσκόσθαι τὸν βασιλέα τοῖς λόγοις. Porro L. XIX. 70. εἶρον Ἀρότατον — προσκεκόσθαι πολλοῖς τῶν νέων. Et cap. 71. de eodem προσέκοσθαι τοῖς πλεῖστοις. Firmat et Polyb. L. V. 7. καὶ προσκόπτων ἤδη τοῖς περὶ τὸν Λέοντιον quem vide eiusdem L. cap. 50. et L. VI. 4. adscriptaque superius L. I. 71. Offensus autem Campanos fuisse Carthaginensibus et propterea in Siculorum partes inclinasse dixit antea cap. 62. WESS.

606. 89. Τῶν δώδεκα μυριάδων] Timaeo adsentitur Xenophon. Hellen. L. I. p. 345., sed expeditionem urbisque Agrigentis expugnationem in superiorem annum conferens: forte quod huic se bello tum Poeni paraverant. WESS.

606. 5. Διαβοηθείσης δὲ τῆς Ἀννήτα βοηθείας] Interpres obscurus. Copias auxiliares auctor innuit, quibus Hannibal, Poenis ut succurreret, Carthaginē properaverat. Dicam inferius L. XIV. 48. WESS.

606. 12. Ἐπέστελλον δὲ καὶ πρὸς τὰς etc.] Pro ἐπέστελλον repone ἀπέστελλον. Et post πόλεις reice πρὸς. Rhod. Ver

similis est viri doctissimi suspicio: namque et oratio sic optime constat, et saepe haec verba confunduntur, uti in Aeliani L. II. 5. et L. XII. 1. Histor. Var. Forte tamen non deerunt, qui addita copula maluerint καὶ πρὸς τοὺς παρορμησόντας. quod Interpreti non omnino displicuisse conieceres. Sic Aelian. L. XIV. 1. de Aristotele, per literas Antipatrum adeunte, ἐπιστέλλων πρὸς Ἀντίπατρον. Mihi prius placet. WESS.

606. 27. Οὐπω γὰρ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους τῆς Αἰβ. περὶ τελευτήσης] Pugnans his, quae ex veterum fabulis de Hercule supra prodidit L. IV. 17. Adde Herodot. L. IV. 198. WESS.

606. 29. Τὸν ἐκ τῆς Αἰβῆς ἀντιφορτισόμενοι πλοῦτον] Explicet vim verbi Demosthenes Except. adv. Laerit. p. 549. ἐπειδὴν ἀπόδονται ἐν τῷ Πόντῳ, ἃ ἤγον, ἀνταγορεύειν πάλιν χρήματα καὶ ἀντιφορτισέσθαι, καὶ ἀπώγειν Ἀθήνας τὰ ἀντιφορτισθέντα. Tum post pauca: οὐτε γὰρ ἠγόρασαν οὐδὲν ἐν τῷ Πόντῳ, οὐτε ἀντιφορτίσαντο. Eorum ergo est, qui naves vicissim illis rebus onerant, quas suis divenditis aut permutatis receperant. Strabo L. II. p. 156. Α. πλεύσαντα δὲ μετὰ δώρων ἐπανελθεῖν ἀντιφορτισόμενον ἀρώματα καὶ λίθους πολυτελεῖς de Eudoxo. WESS.

607. 37. Τὸ δ' οὖν Ὀλύμπιον μέλλον etc.] Vide L. XXIII. Ecl. 12. De Iovis hoc templo Polybius L. IX. 21. καὶ ὁ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου νεὸς ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΝ μὲν οὐκ εἶληφε. κατὰ δὲ τὴν ἐπιβολὴν καὶ τὸ μέγεθος οὐδ' ὅποιον οὖν τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα δοκεῖ λείπεσθαι, satis Nostro scriptori consentiens, modo πολυτελείαν removeas. Negarine poterit magnificentia templo, quod universa sua structura tantum splendorem ostentabat? quo, si qua alia re, Agrigentinorum priscae opes praecipue spectabantur? Scribe συντέλειαν μὲν οὐκ εἶληφε, absolutum quidem non est, et bene procedent omnia. Vidit et correxit mendam Ph. Cluverius Sicil. Ant. L. I. p. 203., cui lubens adstipulor. WESS.

607. 49. Ἡ κύνκλωσις τοὺς οἴκους περιλαμβάνόντων] Pro ἡ κύνκλωσις τοὺς οἴκους περιλαμβάνόντων, quibus verbis manifesta subest depravatio, legendum suspicor, ἡ κίωσι τοὺς τοίχους περιλαμβάνόντων. STEPH. Lege cum Stephano ἡ κίωσι τοὺς οἴκους. RHOD. Ἡ κύνκλωσις τοὺς οἴκους περιλαμβάνόντων] Sani nihil in vulgata erat scriptura: quae eius in locum successit, melior quidem, nec citra labem tamen. Credo κίωσι vocem desse, scriptumque fuisse aut κύνκλω κίωσι, aut κύνκλωσι κίωσι τοὺς οἴκους περιλαμβάνόντων. Alterutrum sententiae satisfacit. Ph. Cluverius Sicil. Ant. L. I. p. 205. H. Stephani coniecturam pro certissima putavit. WESS.

607. 54. Καθ' ἣν εἰς τὰ διαζύσματα δύνανται etc.] Vertit Interp. tanta strigum amplitudine, secutus eorum opinionem, qui columnarum canaliculos a Vitruvio voce strigum descriptos

putarunt. Sed eo in scriptore manu exarati libri, interque eos Francuevanus, semper strigiles praeferunt, quod verum esse Budaeus, Baldus atque alii dudum argumentis vicerunt. WESS.

607. 61. Ἐν ἣ τῶν ἡρώων ἕκαστον ἰδεῖν ἔστιν etc.] Putares hinc sumpsisse divinum poetam, cum de Aenea:

Namque, sub ingenti lustrat dum singula templo
Reginam opperiens, dum quae fortuna sit urbi,
Artificumque manus inter se operumque laborem
Miratur, videt Iliacas ex ordine pugnas,
Bellaque iam fama totum vulgata per orbem,
Atridas, Priamumque et saevum ambobus Achillem.

Aeneid. I. 457. etc., nisi et aliis in templis ea exhiberi et poeta ingenii sui viribus fingere potuisset. WESS.

607. 64. Ἐχοῦσα τὴν περιμετρον σταδίων ἑπτὰ] Vide supra L. XI. 25. WESS.

607. 71. Ἀτινα μὲν] Lego ἄν τινα μὲν. STEPH.

607. 73. Ἐν οἴκῳ τροφόμενοις] Mallet in cavea, quam Attici quidem οἰκίσκον, teste Harpocrate et Aeliano de Animal. L. VIII. 24. vocabant: sed πλεκτὸν οἶκον in Epigrammate quodam Agathias Antholog. L. III. 24. p. 380. WESS.

607. 75. Κατὰ τὴν προτέραν δὲ ταύτης Ὀλυμπιάδα] Vicit Olymp. xci. et xcii. Confer L. XII. 82. et L. XIII. 34. WESS.

608. 84. Ἐτι δὲ στεγίσι] Legatur στεγίσι vel στεγγίσι, strigilibus. RHOD.

608. 90. Καλεῖν ἐπὶ ξένια] Nemo est, quin hoc intelligat. Scriptura tamen controversa. Ἐπὶ ξένια videlicet τροπέζῃ, probant viri praestanti eruditione Iac. Perizon. ad Aeliani Var. Histor. L. III. 37. et Lamb. Bos Myster. Ellips. p. 171. At ἐπὶ ξένια mirum δῶρον, praepotant, non minore doctrina conspicui H. Stephanus Thes. T. II. p. 1126. et Iac. Gronovius in Herodot. Lib. IV. 154. Editi scriptique libri variant: ἐπὶ ξένια ἐκάλουν habes in Luciani Hist. Ver. L. I. 29. ἐπὶ τε ξένια ἐκάλουν apud Herodot. IX. 88. Quae a librariis mutari levi opera potuerunt, et commutata persaepe sunt: minus conmode hoc Aeschinis περὶ τῆς Παραπο. p. 49. ἐκλήθη μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ξένια μετὰ τῶν συμπροσβέων. Itaque illas in partes pronus vergo, quibus posterius genus prae altero placuit. Est tamen, cum τροπέζα subintelligi debet, cuius exemplum defectus dant Iosephi verba Antiq. Iud. L. V. 2. 8. καὶ μηδεὶς ἐπὶ ξένια τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν αὐτὸν παρακαλοῦντος. Diodori Eclog. I. Ursini, τοῖς μὲν φίλοις παρήγγειλε — παρακαλεῖν ἐπὶ ξένια. Sed ea rariora paullo sunt. De φίλοξενία Gelliae Des. Herald. in Martial. I. 71. WESS.

608. 95. Καὶ δὴ ποτε περὶ τῶν ἰσχυρῶν παραγενομένων] Gelliae, quem tamen Gilliam vocat, liberalitatem et singulare in hospites studium merito praedicat Valer. Maximus L. IV. 8., non praeteritis Gelensium quingentis his equitibus. Me-

morat quoque Athenaeus L. I. 3. et eius verbis Suidas in Ἀθηναίως, quibus Τελλίας est. amanuensium peccato. Tu vide rarae eruditionis virum P. Leopardum Emendat. Lib. XII. 15., ubi Valerii et Athenaei loca cum Diodoro contenduntur. WESS.

608. 99. Καὶ Πολύκλητος] Polyclethus Larissaeus Historicus, quarum L. VIII. citat Athenaeus L. XII. p. 539., a se conditas reliquit: incertae aetatis, si G. Io. Vossium L. III. de Hist. Graec. p. 405. audis, scriptor, si Th. Reinesium, Alexandri in expeditione Indica comes. Ego vero a Vossio contra Reinesium sto: nam quae adferuntur Epist. XXVII. p. 316. ad Rupert., tantum probare apta sunt, Polyclethum de rebus Alexandri et Indicis quaedam esse commentatum. Quod autem ibidem adstruitur: Polyclethum, quem allegat Diodorus Siculus Lib. XIII. in rebus Gelliae Agrigentini, longe ante fuisse: militasse enim in Sicilia circa Olymp. XCII, et vidisse cellam vinariam istius Gelliae doliisque in ea amphorarum centum, id mihi conclusione quadam ex cella vinaria et Agrigentinae urbis excidio, etsi non admodum persuasibili, confecisse vir doctissimus videtur. Potuit enim Polyclethus multis post Agrigentum a Poenis eversum annis in Sicilia militare et cellam eam videre. Namque urbs ita desolata non fuit, quin multa veteris magnificentiae argumenta durarent: ad hoc cella illa ex saxo erat excisa, neque adeo, nisi magno opere, corrumpi potuit; praeterea ex ruinis Agrigentum paulatim recidivum succrevit, nomenque aliquod inter Siculas civitates nactum fuit. Quae quidem a me inpetrant, ut et hac in parte ab eruditissimo Reinesio dissentiam, Polyclethumque Larissaeum eum esse opiner, de quo Diodorus. WESS.

608. 13. Ἐν ἔθει γὰρ εἶναι τοῖς Ἀκραγαντινοῖς etc.] Hoc quidem peracute Gellias: qui cum alio tempore hominem durum, et depareum, et vix tantum temporis servis, ut noctu interquiescerent, condonantem, hospitio excepisset, convocatis post prandium famulorum suorum pueris nuces et ficus distribuere coepit; illo vero rogante, πόθιν παιδί τσαῦτα; ταῦτα, ἔφη, οἱ ἐμοὶ οἰκίται ἐν νυκτὶ ποιοῦσι, non minus festive ex Serini Memorabil. in Io. Stobensis Floril. Tit. LX. p. 385. WESS.

609. 30. Καὶ τοῖς ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων ἔδοκε] Ex Veneto defectum explevi. Οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων sunt officinarum praepositi, quibus assulas et sarmenta dedit, ut, ubi flammam ex arce promicantem viderent, ignem per omnes aras accenderent. Interpretes aliud spectavit. WESS.

609. 40. Πλείους τῶν δισμυρίων] His ingentem mendam inesse monuit Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. I. p. 205., medicina neglecta. S. Bochartus Phal. L. IV. 20. p. 253. et de Phoenic. Col. L. I. 29. p. 553. et mendam animadvertit et corrigit, δεκαμισμυρίων, i. e. decem myriadibus, scribens: cui quidem favere res videtur ipsa: nam verosimile paucis erit, servos et peregrinos

tot partibus civium numerum excessisse, quot vulgata requirit. Favere etiam quodam modo ὀδοήχοντα μυριάδες videbuntur, quas Potamilla Agrigento, dum fata Deusque sinebant, florenti contribuit apud Diogen. Laert. L. VIII. 63.; praesertim si notae numerales π et κ, ut Bochartus coniecit, sint confusae eo loci. Id tamen perinconmodum accidit, quod scripti Codd. nihil prorsus inveniunt, proferrique in medium talia possint, quae receptae lectioni haud parum patrocinantur. Athenis duntaxat utar, quas Agrigento ampliores fuisse nemo prudens dubitabit. Et tamen cum Demetrii Phalerei tempore incolarum omnium census iniretur, reperti Atheniensium sunt δισμύριοι πρὸς τοῖς χίλοις, μέτοικοι μύριοι, οἰκιστῶν μυριάδες τεσσαράκοντα, auctore Ctesicle apud Athen. L. VI. 20. Qua quidem in civitate cum uno eodemque tempore XXI civium millia, peregrinorum x millia, servorumque cccc millia numerarentur, absurdum utique haberi non potest, si Agrigentinos cives advenae et servi numero longe longeque superarint. WESS.

609. 45. Μέγροι μὲν τιος ἐπέπληγτε] Non satis cohaerent φασὶ δὲ τὸν Ἀντισθένην — ἐπέπληγτε — φῆσαι. Medium si ἐπιπλήξαι scripsisset, sine salebris oratio decurreret. WESS.

609. 52. Τσαύτην συνέβαινε τροφήν εἶναι etc.] Huc pertinet acutum Empedoclis dictum, Ἀκραγαντινοὶ τροφῶσι μὲν ὡς αἴθριον ἀποθανόντες, οἰκίας δὲ κατασκευάζονται ὡς πάντα τὸν χρόνον βιωσόμενοι, Agrigentini ita se luxui tradunt, quasi postridie morituri: domos vero aedificant, ac si perpetuo essent victuri, apud Diogen. Laert. L. VIII. 63. WESS.

609. 65. Ἐπὶ τινὸν λόφων, ἐφ' ὧν τοὺς τε Ἰβήρας] Hiantem sententiam libri Veneti ope explevi. WESS.

610. 68. Τάφρω βαθεῖα καὶ χάρακι περιέβαλον] Scripserat περιέβαλον, ut solet. Vide not. in L. XI. 30. WESS.

610. 84. Ἀμα δὲ τοῦτοις ἐμισθώσαν] Non dubito quin scribendum sit ἐμισθώθησαν. STEPH. et RHOD. Gratia debetur Cod. Veneto, certissimam Stephani emendationem stabilienti. Sed aliud est, quod hunc locum inquinavit. Falsum enim est, quod continuo subiicitur οἱ πρότερον Αὐλικῆ συμμάχησαντες. Secuti erant superiore expeditione Hannibalis signa Campani illi, ut ex e. 44. et 62. constat. Itaque Ἀντίβα oportuerat, quem Hamilcar, librariorum fortasse negligentia, sede evertit. WESS.

610. 87. Λόφον, τὸν Ἀθηναίων μὲν ὀνομαζόμενον] Polybius urbi arcem imminere ait, in cuius summo vertice Ἀθηναίως ἱερὸν καὶ Διὸς Ἀταβυρίον sit conditum, L. IX. 21. Ab eo templo, quippe potiore, collem hunc Ἀθηναίων adpellari Ph. Cluverius censet Sicil. Antiq. L. I. p. 208. Non credo. Arx enim, qua agrum spectabat, profunda atque inaccessa voragine erat circumdata, Polybio teste: praeterea templum Minervae intra urbem erat. Hic vero collis extra eius muros: ut adeo ab arce diversus sit. De templo loquemur deinceps. WESS.

610. 3. Τὸν γὰρ τοῦ Θήρωνος τάφον etc.] Vide L. XI. 53. WESS.

610. 5. Τῶν τε μάντιών τινες] Hic quoque puto esse τε pro τότε, et legendum τῶν τότε μάντιών τινες. STEPH.

610. 15. Τῷ μὲν Κρόνῳ παῖδα σφαιμάσας] Conf. L. XX. 14. Neptuno Poenos quoque sacra fecisse, significavit superior L. XI. 21. Vide vero Interpretem, qui hic turbam sacerdotum in mare demergit vertens, suo exemplo patefacit, quam prona sit in errorem via, ubi animus in diversa distractus debitam notissimis etiam rebus curam negat. WESS.

610. 17. Τὸν παρὰ τὴν πόλιν ποταμὸν] Urbem in austrum versam alluebat fluvius, unde et illi nomen, *Aeragas*; alteram partem, quae occidentem solem spectabat, *Hypsus* radebat, Polybio L. IX. 21. auctore. Alteruter intelligitur hoc loco, et posterior fortasse. WESS.

611. 27. Καμαρίνονος] Praestat Καμαρίνονος, ut optime H. Stephanus observavit. Sic enim perpetuo Diodorus eius urbis incolae adpellare consuevit. Vid. cap. seq. et L. XIV. 47. XVI. 83. WESS.

611. 38. Ἐνίκησαν οἱ Συρακοῦσιοι] Daphnaeus strenui imperatoris et militis munia hoc praelio obiit, egregiaque arte suos incendit, ut hostem urgerent. Strategema exponit Polyaeus. L. V. 7. WESS.

611. 44. Ἀναλάβη τὴν ἤτταν] Sic L. XVI. 19. ἀναμαχέσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν ἤτταν. pro quo Appianus simili in re Bell. Hisp. p. 491. καὶ τὸ πταίσμα ἀναλαβεῖν ἐπιγόμενος. Neque tantum de clade, quam sarcire altera pugna belli duces conantur, sollemne est, sed et de quovis delicto, quod meliore exemplo corrigitur. Euripid. Ion. v. 425. Λοξίας δ' ἂν θέλῃ Νῆν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας. Plut. Dion. p. 975. D. οἱ δ' ἄρχοντες τῶν Συρακοῦσιων — τὴν αἰσχύνην ἀναλαβεῖν ζητοῦντες. Quorum quidem si recordatus esset vir doctissimus, profecto non sollicitasset haec Appiani de Bell. Hispan. p. 508. μεθ' ὧν ὁ Πομπήσιος — ἐπιγόμενος τὴν αἰσχύνην ἀναλαβεῖν neque adscripsisset, si Appianus hoc loquendi genere usus est, illi excidisse est verisimile: non enim aliquis vult recuperare τὴν αἰσχύνην, sed contra τὴν δόξαν sive τὴν εὐκλειαν — An potius dicemus, ἀναλαβεῖν novum quendam usum habere? et reliqua, quae ibi legi malim; sunt enim mira. WESS.

611. 73. Τέσσαρας αἰτῶν καταλέεσαι] Noster in Excerpt. Ursini p. 327. τοὺς δὲ πρεσβευτὰς ἐπεβύλλοντο τοῖς λίθοις καταλέεειν. Genus supplicii in tumultu, ubi furor arma ministrat, etiam apud Graecos frequens. Exempla, quae, si necesse foret, facile cumulari possent, dederunt viri doctissimi Io. Meursius in Lycophron. v. 331. et Iac. Perizon. ad Aelian. Hist. Var. L. V. 19. WESS.

612. 82. Πολυτελῶς δ' αὐτὴν ὀρῶντες ἀχρησμένην] Quidquid opere ac sumptu egregie elaboratum, id πολυτελές huic scriptori. De regis, quas ambas Semiramis munierat, ἀμφοτέρω δὲ πολυτελῶς κατασκευάστο supra L. II. 8. Inde τεύχος πολυτελές L. XIV. 7. et τευχίον πολυτελῶς ὀκοδομημένον ibid. c. 51. Quin et λόγος πολυτελῶς γεγραμμένος L. XIV. 13. WESS.

612. 86. Καὶ τῶν σιτοπομπῶν ἀποκλείοντες] In Eclog. 12. L. XXI. εἴργειν τῶν σιτοπομπῶν. At τῆς σιτοπομπείας ἐπιλιπούσης Lib. XIV. 35. Ergone et hic τῶν σιτοπομπῶν rectus erit? Equidem non reicerem, modo Codd. praeirent. Σιτοπομπῶν habet Demetrius, disputans utrum grandius hoc an σίτον κομιδῆ aut σίτον πομπῆ de Elocut. c. 92. WESS.

612. 87. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι παρατάττεσθαι μὲν οὐ τολμῶντες] Oportet tamen haud segniter ab Hamilcare rem fuisse administratam ad Agrigentum, si verum sit stratagema, quo eius urbis cives in fraudem illexit, apud Polyaeus. L. V. 10. 4. WESS.

612. 5. Ὡς οὐκέτι τολμησόντων] Auxi orationem priore vocabulo, Venetum secutus Cod., quo defectam eam dudum animadverterat H. Stephanus. WESS.

612. 19. Αἰ προσδοκῶντες ταχέως λυθῆσεσθαι etc.] Quod ante edebatur προσδοκῶντων, tametsi schedae veteres tacebant, mutare sustinui. Flagitat enim orationis nexus, qui mihi potior ineptis amanuensium, ob praecedens Καρχηδονίων vocabulum turpiter aberrantium. WESS.

612. 20. Αἱ τῶν βασιβ. ἐλλίδες ἀνέστησαν] Alibi L. XIV. 9. ὥστε αὐτὸν ἀνακύψαι ταῖς ἐλλίσιν. Satis utrumque venuste. Ἀνακύπτειν est emergere et caput, metu depressum, erigere. Ioseph. Belli Iud. L. VI. 8. 5. αὐτὸς δ' ὀλίγον ἀνακύψαντες ἐκ τοῦ δέους. Rarius hoc eiusdem L. I. Belli I. 31. 1. ταύτους, ἐπανακύπτοντας αὐτοῦ ταῖς ἐλλίσιν, ἀποσκηνάσασθαι σπεύδων Ἀντίπατρος. Fratres sunt Archelaus et Philippus, contra conceptam Antipatri de regno spem caput erigentes. WESS.

613. 31. Συνελθόντες οἱ στρατηγοὶ μετὰ τῶν etc.] Syracusanarum copiarum praepositi. Vide mox cap. 91. WESS.

613. 62. Εἰς Λεοντίνονος κατοίκησαν] De hac enallage dictum est supra c. 12. WESS.

613. 65. Ὁ δ' Ἀμίλκας ἅμα τῷ φόβῳ δύναμιν etc.] Dant haec sententiam non prorsus damnablem. Antistaret tamen ἅμα τῷ ὄρθῳ, cum diluculo, quod Tan. Fabro in opinionem venit ad Anaercontem p. 143., modo membranarum auctoritate stabiliretur. Plerique enim Agrigentinarum superiore nocte excesserant urbe: summo dein mane Hamilcar copias in eam paene vacuum immittit. Haec cohaerent egregie: constat etiam sermonis ratio. Ipse auctor ἅμ' ἡλίῳ ἀνίσταται L. XV. 18. et ἅμ' ἡμέρῃ L. XIV. 72. ἅμα ἡλίῳ Liban. Antioch. p. 339. ἅμα τῷ ἡλίῳ ἀνίστασθαι Pausan. L. X. 23. p. 854. ἅμ' ἡμέρῃ διαφωσκούσῃ Herodot.

III. 86. et VIII. 23. *ἄμ' ἡλλω σιδναμένω*. Cum primo luci, pariter cum ortu solis in simili re Latini, Plautus Cistell. II. 1. 49. et Stich. II. 2. 40. Sequatur ergo Fabrum, cui volupe fuerit. WESS. *Ἀμα τῷ φωτὶ*, statim ut illuxit, est dictio Polybio frequens. v. p. 15. 30. 44. 18. item Nostri II. 199. 62. REISK. *Ὡς* ita cum *φόβος* permutatum Xenoph. Anab. III. 1. 12.

613. 72. *Εἰς τὸ τῆς Ἀθηναίων ἱερῶν*] Critici ad Pindari Olymp. Od. II. 16. *ἱερῶν δ' εἶπεν οἴκημα τῆν Ἀχράγαντα διὰ τὸ τῆς Ἀθηναίων αὐτόθι νεῶν εἶναι περιττωῶς ἀγιοτενόμενον*, aberrantes quidem a poetae, aliud spectantis, sententia, sed templi apud Agrigentinos Minervae religionem declarantes. Fuit in arce, ut ex Polybio IX. 21. supra diximus. WESS.

613. 76. *Διέκλυθεν ἀγέλεισθαι θεῶν ἀσεβείαν πολυμίαν*] Planior fuisset verborum ordo, si *τῆν εἰς θεοὺς ἀσεβείαν* dedisset: hoc enim vult. *Ἐδσεβεία* tamen *θεῶν* est pietatis cultus, quem Deo debemus, in Clementis Alex. Strom. I. p. 417. Itaque *ἐδσεβήσθε θεῶν*, qui hoc studio pro virili defungitur. Contra in Pausan. L. IV. 8. *καὶ θεῶν ἀσεβεῖς ὅσοι Λοκικοὶ πατριῶται, τῶν τε ἄλλων καὶ μάλιστα Ἡρακλέους, et aliorum, qui Doribus patrii erant dii, tum praecipue Herculis numina impie laedentes*. WESS.

614. 78. *Μέγιστον, ἐντοῦ τῆν etc.*] Scripsisse puto Diodorum *καὶ τὸ μέγιστον*, ut alibi. STEPH.

614. 90. *Ἐν οἷς καὶ τὸν Φαλάριδος συνέβη κομισθῆναι ταῦρον*] Haec Diodori et eiusdem alia de Phalaridis tauro respicit Tzetzes Chil. I. 667. ubi si *Λοκικανὸς δ' Ἰσῆος* scripseris, et versus lacuna liber erit, et oratio constabit. Taurum autem eum Timaeus nullum fuisse asseverabat, propterea etiam reprehensus a Polybio in Excerpt. Legat. p. 1400. Quamquam, si fides veteribus Pindari interpretibus, non omnia Timaeus, quae de tauro prodebantur, in fabulis deputabat: taurum enim Phalaridis Agrigentinos in mare demersisse; illum vero, quem in urbe olim ostentabant, non Phalaridis fuisse, sed simulacrum fluvii *Gelonis* sive *Gelae* potius. Verba ad extremam Od. I. Pythonic. sunt: *τὸν δὲ τοῦ Φαλάριδος ταῦρον οἱ Ἀχράγαντινοὶ κατεπόντωσαν, ὡς ἴησι Τιμαίος. τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει δεικνύμενον μὴ εἶναι τοῦ Φαλάριδος, καθάπερ ἢ πολλὴ κατέχει δόξα, ἀλλ' εἰκὼν ἐστὶ Γέλωνος τοῦ ποταμοῦ*. Hinc discimus, quid contra illos Timaeus obmoverit, qui Agrigentinum sibi taurum opponebant: et cur Polybius ex ipsa tauri, quem Agrigentinis Scipio restituit, structura argumenta in Timaeum expromat, ut eum errasse, et taurum illi supplicio, cui destinatus ferebatur, habilem fuisse vinceret. WESS.

614. 95. *Σαπίων γὰρ ὑστερον — σχεδὸν ἐξήκοντα καὶ διακοσίους etc.*] Conveniunt numeri. Eversa Carthago est Olymp. CLVIII. anno tertio, quo tempore P. Scipio illa, quae quondam Agrigento a Carthaginiensibus fuerant sublata, Agrigentinis reddidit: in quibus etiam ille nobilis taurus, quem crudelissimus

omnium tyrannorum Phalaris habuisse dicitur, quo vivos supplicii causa demittere homines, et subicere flammam solebat. Quem taurum Scipio cum redderet Agrigentinis, dixisse dicitur: *aequum esse illos cogitare, utrum esset Siculis utilius, suisne servire, an populo Romano obtemperare, cum idem monumentum et domesticae crudelitatis, et nostrae mansuetudinis haberent*, inquit Cicero L. IV. Verr. c. 33., cui Noster consentit in Excerpt. Vales. p. 345., ubi et *Σαπίων*, quod ex veteri libro restitui. WESS.

614. 2. *Ὁ τῶν πρό γε αὐτοῦ συγγο. πικρ. κατηγορήσας*] Vid. L. V. 1. WESS.

614. 5. *Ἰεὶ γὰρ, οἶμαι, τοὺς συγγραφεῖς ἐν μὲν τοῖς ἀγροῦμασι etc.*] Vere Polybius, cum de Timaei dicto quodam disse-risset, subiicit L. XII. 5. *δύο μὲν τρόπους φασὲν εἶναι ψευδούς: ἓνα μὲν τὸν κατ' ἀγροίαν, ἕτερον δὲ τὸν κατὰ προαίρεσιν. καὶ τούτων δὲν τοῖς μὲν κατ' ἀγροίαν παραπαινοῦσι τῆς ἀληθείας διδόντι συγγνώμην τοῖς δὲ κατὰ προαίρεσιν ἀκατάλακτως ἔχειν*. quibus non dissimilia reperiuntur in Excerpt. p. 1408. et 1415. Noster, qui Polybii fuit studiosissimus, quin haec aemulatus sit, mihi quidem dubium non est. WESS.

614. 14. *Ὅτι μῆνας πολιορκήσας*] Xenophon Hellen. I. I. p. 345. septem menses urbem a Carthaginiensibus obsessam ait, non magno discrimine. WESS.

615. 21. *Καὶ τῆν ἄλλην κτῆσιν ἀποσκευάζεσθαι*] Satis bene vir doctus expressit *transportarent*. Frequens est de sarcinis ceterisque rebus, quae aut in urbem conportantur, aut alium in locum, ubi tutae sint, amandantur. Iosephus Ant. Iud. I. XIV. 16. 2. *τὰ τε ἐκτὸς τῆς πόλεως ἀποσκευάζοντο, quae extra urbem erant, in eam collecta intulerant*. Et Polybius L. IV. 81. *Lacedaemoniὶ δέισαντες τὴν Φίλιππον παρουσίαν, τὰ ἀπὸ τῆς χώρας ἀποσκευάζοντο*. qui quidem verbi usus paullo rarior est. Non item alter, quo Dionysius Rom. Ant. L. IX. p. 582. *οὐδὲ γὰρ ἀποσκευάζουσαι δόναμιν ἔσχον οἱ φεύγοντες*. Hinc variae venustarum locutionum traducee, *ἀποσκευάζουσαι τυραννίδα* in Dionis Chrysostomi Or. XXXVII. p. 456. B. *μίσος ἀποσκευάζουσαι* et *ἐγκλήματα* Ioseph. Bel. I. L. I. 29. 1. et cap. 31. 5., pluresque aliae, quas nunc quidem nihil moror. WESS.

615. 24. *Διὰ τῆν ἐκείνων παρουσίαν*] Emenda per *προδοσίαν*. RHOD. Plausibilis est viri docti coniectura. Pro vulgata pugnat gestae rei eventus: nam Syracusanorum praesentia, dum Agrigenti desident, atque annonam inertes absumunt, urbs ita afflictata fuit, ut hosti in praedam cederet, ut modo c. 88. vidimus. Nec intercedam tamen, si cui ea potior videbitur. WESS.

615. 29. *Ὅδ' μὲν συναθροίσεως ἐκκλησίας*] Scribendum diceret *οὐ μὲν ἀλλὰ*, ut millies in hoc scriptore, aut certe *καὶ μὲν*, sicuti in Veneto legitur, nisi *οὐ μὲν* simili modo posuisset in Exc.

Vales. p. 306. Poterit etiam, hoc quidem loco, arte connecti cum sequenti οὐδέ τις ἐτόλμα. WESS.

615. 36. *Μὴ περιμείναι τὸν κατὰ τοὺς νόμους κλήρον*] Interp. καιρὸν verius censuisse videtur: ego nihil mutō. Ὁ κατὰ τοὺς νόμους κλήρος sortitionem iudicium, quae ex legibus instituebatur, indicare potest. Hanc Dionysius expectandam negat, utpote dubiam, et cupiditati imperii, qua ardebat, contrariam. Praeter ceteros autem Daphnaeum cum maxime reum egit, docente Philosopho Polit. V. 5. WESS.

615. 39. *Ὁ τὰς ἰστροίας ὕστερον συγγράμματος*] Vide infr. c. 103. Hinc vero satis adparet, Philistum domo Syracusanum fuisse, non Naucratis ex Aegypto, quod ex aliis Suidas prodidit. Qui enim peregrinus in tantis opibus tantaque gratia vulgi esse potuisset Syracusis, et praecipue adolescens? nam adolescentulum, cum haec administrarentur, fuisse, mors, quae hominem Olymp. cvi. anno primo oppressit, argumento est. Patem Aegyptiam hanc originem illi inpositam fuisse propter *Αἰγυπτιακῶν* et *περὶ Ναυκρατίας* libros, de quibus Suidas, modo tamen eiusdem Philisti sint foetus, de quo non iniuria dubitare posse videor. WESS.

615. 42. *Ὅτι — ἐκτίσειν τὰ γόργιον*] Sic L. V. 55. ὅτι — ζωογονῆσαι. et L. XII. 39. ὅτι — δειξέιν. Sed conf. not. in L. IV. 26. WESS.

615. 44. *Ἀνέσειε τὰ πλήθη*] Verum hoc est, cuius ἀνέπεισε Coisl. scholion et interpretamentum, S. Marcus Evang. c. XV. 11. οἱ δὲ ἄρχιερεῖς ἀνέσεισαν τὸν ὄχλον. et S. Lucas Ev. c. XXIII. 5. λέγοντες, ὅτι ἀνασειε τὸν λαόν. quorum priore loco ex Mss. similis glossa ostentatur. Noster L. XIV. 10. de Aristo, τοὺς τε Συρακουσίους ἀνασειών. Et L. XVII. 62. *Μέμων — ἀνέσειε μὲν τοὺς βαρβάρους*. Et in Excerpt. Ursini p. 333. οἱ περὶ τὸν Λυσθένην — ἀνέσειον τὰ πλήθη. quae Suidas exscripsit in v. *Ἀνέσειον*, ut pulere H. Valesius perspexit. WESS.

615. 49. *Οἰκίους ὄντας ὀλιγοσχίας*] Hoc praefero, etsi vulgatum patrociniō non careat. De Damophilo Athenaeus ex Pösidonio L. XII. 11. p. 530. B. ὅτι τρυφῆς ἦν οἰκίος. S. Paullus Epist. ad Galat. c. V. 10. ἐργαζόμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκίους τῆς πίστεως. ubi qui *domesticos fidei* interpretantur, vereor ut vim locutionis plane perceperint. Fidei, puriorisque religionis studiosi describuntur, ut *οἰκίου τυραννίδος*, qui tyrannidi student, L. XIX. 70. WESS.

615. 60. *Λιὰ τὸ δακρῖν προόστιασθαι τοῦ πολέμου*] Haec una voce defecta sunt. Addideris *κακῶς προόστιασθαι*, sine praecipitio decurret oratio. Mecum sentit Rhodomannus. WESS.

616. 70. *Ὡς διαπεμπομένων αὐτῶν*] Et haec hiulca esse, additōque ἀγγέλους, aut βιβλιοφόρους, explenda idem vir doctissimus in not. Addend. arbitratur. Nec persuadet tamen. Saepe in utroque sermone ea vocabula reticentur. Herodot. I. 75. Croesus

ὧς τε τὰ χρηστήρια ἔπειπε, εἰ στρατεύεται ἐπὶ Πέρσας. ubi et alia ellipsis, de qua Cl. Iac. Gronov. Et Cicero XI. Fam. 16. *Mitte ad Lupum nostrum, ut is nobis eas centurias conficiat*. Conf. doctissimum Cortium in Sallustii Catil. c. 32. WESS.

616. 76. *Ἀγροῶν τὴν ἐπιβολὴν*] Scripsit τὴν ἐπιβολὴν. Praecessit, fateor, πάντα δὲ πρὸς τὴν ἰδίαν ἐπιβολὴν δημηγορήσας. Id iustum quidem, non hoc, errantis librarii manu, ut sexcenties in his libris, progenitum. WESS.

616. 93. *Οἰκία τοῖς πράγμασι*] Conf. L. XVIII. 46. et XX. 10. WESS.

616. 13. *Κατασταθεῖς ὑπὸ Συρακουσίων*] De eo supra c. 85. ex Timaeo. WESS.

617. 27. *Δεσποτείαν ἑαυτῶν ἀπεκάλουν*] Est, qui ex Reg. I. αὐτῶν mavult, quod *δεσποτεία Ρωμαίων* sit imperium, quod Romani in aliis inhihent, et *δεσποτεία τοῦ μεγάλου βασιλέως*, quo Persarum rex sibi subiectis imperat. Sed nihil opus eo est. Ordo verborum vulgatum tuetur; neque insolitum utroque in sermone est, ut eadem vox et agente et patiente vi instructa sit. Alias id exemplis firmabitur. Interea loci adi Celeb. Iac. Perizon. ad Aelian. II. 35. Var. Hist. et Pet. Burman, in Phaedri L. II. 8. 2. WESS.

617. 42. *Τὴν ὥραν — παρῆν*] Praeponit his Rhodoman. in not. auctario κατὰ, quam vocem si subaudiendam dixisset, me adstipulatore usus fuisset. Cornelius in Act. A. c. X. 30. καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν προσερχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ μου. Mox ἀγοεῖν αὐτοὺς ἔφη διότι τῶν ἔξωθεν et reliqua rectius Latine verteris, *ignorare eos respondit, hostibus, qui extra moenia sint, longe ipsos infestiores experiri rerum in urbe curatores ac praefectos*. WESS.

617. 48. *Διαφοροῦντες τὰ δημόσια*] Non mutō. Proprium paene Nostro est in opibus, quae dilaniantur atque intervertuntur. Vid. L. XIV. 46. XIX. 9. quaeque adscripta sunt huius libri c. 62. *Διαδοφοῦντες* debetur errantibus librariis, quos contra peccasse diceres in veteri Epigrammate Anthol. L. II. p. 196.

*Τετράκις ἀμφοτέως περὶ χεῖλεσι χεῖλεα θεῖσα
Σεληνῆς πύσας ἐξεφόρησε τρύγας.*

nisi in vulgato quaedam gratia et Venus inesset: nam quod Obsopoeus ἀμφοτέως distichi principio refingit, id illi totum remitti debet. WESS.

617. 57. *Πλείω τῶν συναρχόντων*] Novo quodam usurpatum modo videbitur nomen *πλείω* hoc loco. Sed alibi passim similis est eius usus apud hunc scriptorem, etiam tanquam adverbialiter positi, ut supra pagina 58. *δικαστῶν πλείω τῶν τετραρχόντων*. STEPH. Interpres Stephanum deseruit, verba haec ad Dionysium referenda arbitratus. Mihi commentum haud placet. Neque enim videtur Dionysius prae se tulisse, etsi vera res erat, plus ceteris praefectis se valere, plusque auctoritatis sibi parasse. Id ab

hominis consilio alienum erat. Hoc vero significat, Hamilcarem in literis innuisse, plures praefectos sese partibus suis conciliasse, neque adeo debere curiosius, si particeps esse nolit, in ea quae gerantur inquirere. Usus hunc vocis *πλείω* abunde declaravimus ad L. I. 92., quare et πολλοὺς Veneti nunc quidem repudiavimus. WESS. Περιποιησόμενον ad sententiam, quam indicavi, videtur commodius. IDEM in Add. Nihil opus nec Veneto correctore nec soloeco isto *πλείω* hic si usquam pessime adhibito. Nam apertum est *πλείω* dici *χορήματα* *πλείω*, quibus acceptis quiesceret Dionysius.

617. 61. Οὐ γὰρ ἀνεκτέον εἶναι] Rectius ἀνεκτὸν εἶναι. STEPH.

618. 72. Ἄχρῃς ἂν οἱ πολέμοι τοῖς τέχασιν ἐπισείωσι] Κριούς aut πόλεμον. Ioseph. L. II. B. I. 17. 2. καὶ τηλικούτων ἐπισείειν τῇ πατρίδι πόλεμον. WESS.

618. 77. Τὰς τριάκοντα μυριάδας] Vid. L. XI. 22. WESS.

618. 89. Ὅσπερ οὐκ αὐτοὶ ταῦτα κεκρωκότες] Hoc praetuli vulgato, ut paullo cultius, propter meliorum auctoritatem membranarum. Quod statim consequitur, τοῖς λογισμοῖς εἰς ἑαυτοὺς ἐρχόμενοι, lucem adfundit verbis S. Lucae Evang. c. XV. 17. εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε, saepe consideratis a Th. Gataker Miscell. c. 29. p. 737. et in Antonini L. V. p. 174. Opportune Arrian. Diss. Epict. L. III. 1. σὺ δ' αὐτὸ ἐρεῖς τόθ', ὅταν εἰς σαυτὸν ἴδῃς. WESS.

618. 98. Ἔως ἐτῶν τεσσαράκοντα] Convenit id moribus Atticis, quos omnes μέχρι τεσσαράκοντα ἐτῶν stipendia facere oportebat, si non fallit Demosthenis Scholiastes in Olynth. III. p. 21, quod opinor. Nam sexagenariis alii militiae demum vacationem, et rectius, largiuntur. At id nunc non agimus. Vide tamen quae in Scholiastem eum erudite disputavit elegantissimi vir ingenii Io. Taylor ad Lysiae Orat. in Andocid. p. 127. WESS.

618. 4. Οὐδ' ἦξεν εἰς Λεοντίνους] Leontium verterat Rhodomannus, ea propter reprehensus a Ph. Cluverio Sic. Antiq. L. I. p. 127. Leontinos enim urbem simul atque incolas perpetuo Latinos appellare: quod verum. WESS.

618. 9. Πυρὰ καίων] Sic infra c. 111. πυρὰ καίων δι' ὅλης τῆς νυκτός. Et XV. 84. XIX. 37. Appianus L. V. Belli Civ. p. 1100. πυρὰ πολλὰ ἤγειραν σύμβολα τῷ Λευκίῳ. WESS.

618. 15. Ὑπομιμούμενον Πεισίστρατον τὸν Ἀθηναῖον] Narrat Herodot. L. I. 59. Plut. Solon. p. 95. E. Polyaen. Strat. I. 21. 3. WESS.

619. 37. Κατεσκήνωσεν ἐν τῷ ναυστάθμῳ] Apud Plinium L. III. 8. Syracusae — Portus Naustathmus, flumen Elorum. qui quidem Naustathmus si ad flumen Elorum fuerit, uti Ph. Cluverius et Harduinus opinantur, longe alius atque hic est, quippe qui intra urbem Syracusanam aut propter illam sedem habuerit. Forte navale est, de quo L. XIV. 6. WESS.

619. 43. Ἐγγίμε τὴν Ἐρμοκράτους θυγατέρα τοῦ καταπολ. 249ην.] Sic omnes magno consensu nemorant; ut excusari non possit doctissimi Maasvici lapsus, qua Dionysium Hermocratis, cuius egregia contra Athenienses enituit virtus, filium censuit ad Polyaen. V. 2. 2. Cogitasset Hermocratis eum filiam sibi matrimonio iunxisse, quod deinceps ex Nostri verbis recte admonet, et duos eiusdem nominis viros, nobilissimum alterum, alterum infimae sortis, non confudisset. Polyxeni uxor, Dionysii soror, *Thestes* nomine utebatur, Plut. in Dion. p. 966. F. teste. WESS.

619. 50. Ἐκ γραμματέως καὶ τοῦ τυχόντος ἰδιώτου] Eadem Demosthenes de Dionysio Or. in Leptin. p. 313., ubi enim de Syracusanorum potentia partis de Carthaginensibus et Atheniensibus victoriis dixisset, subdit: ὅφ' ἐνός γραμματέως, ὅς ὑπερέτης ἦν, ὡς φασί, τυραννηθήσεσθαι. Quae cum exscripsisset Ill. Ez. Spanhemius Diss. IX. de Praest. Num. p. 705., compositis Nostri verbis, conclusione haud iniusta conficit, scribarum apud Syracusanos munus satis vile fuisse. Addi potuisset ex oratione Theodori Syracusani, quam L. XIV. 66. habebimus, καὶ ταῦτ' ἐπραξεν, ὃ Ζεὺ καὶ θεοὶ πάντες, ὑπερέτης ἀρχαίων, ἀπεγνωσμένος ἀνθρώπος. Firmant enim ea, de Dionysio ibidem dicta, tali in munere Syracusis nihil fuisse amplum aut magnificentum. Dissentit equidem Ulpianus in eam Demosthenis orationem, sed ita ut in dubio haereat: neque illius, etsi constantissima foret, asseveratio equiparare Diodori auctoritatem et monumenta, quae secutus Sicula Siculus ipse est, poterit unquam. At ἰδιώτης non notat infimae sortis hominem, sed privatum, eoque nomine insigniuntur viri summi. Esto. Dionysius non ἰδιώτης, sed ὁ τυχόντος ἰδιώτης heic audit, quo titulo equis summorum virorum conspicuus usquam legitur? Sed quid multa de nobili Dionysii genere et loco? Pater fuit ex eorum numero, qui asinos et mulos fricare solebant. Ὀνηλάτου μὲν υἱὸς Διονύσιος ἦν, ὁ τῆς Σικελίας ἄρχας εἶη τεσσαράκοντα, δυοῖν ἀποδέοντα Helladius ait in Photii Biblioth. p. 1580. Qua quidem origine qui superbit, is non ἰδιώτης tantum, sed ὁ τυχόντος ἰδιώτης i. e. vilissimae conditionis homo erit atque habitur semper. Adde Polyaen. Strat. V. 2. 2. ubi Διονύσιος Ἐρμοκράτους Συρακουσίοις ὑπερετῶν καὶ γραμματέων τοῖς στρατηγοῖς ex scriptis libris optime Maasvici instauravit. WESS.

620. 67. Ἐποιήσαντο πολίτας τοὺς μετόικους] Μετοίκοι qui Athenis dicebantur, et terra et mari stipendia facere poterant, ut praeter Xenophontem de Rep. Athen. p. 548. Ammonius voc. Ἰσοτελής testatur. Quare civitate illos donasse videntur, ut hoc vinculo reipublicae artius obstringerentur. Accessere fortasse beneficia, quibus difficillimis his temporibus de communi Atheniensium optime erant meriti. Namque eam in donanda civitate legitimam causam iuris Attici consulti requirunt, sicuti ex Demosthene

Or. in Neaer. p. 739. observavit S. Petitus L. L. Attic. p. 131. WESS.

620. 74. Ὀγδοήκοντα τριήρεις] Πλείους ἢ τριάκοντα Xenophon Rer. Graec. L. I. p. 347. Praeterea Athenis classem ex triremium Samum versus missam, quae x additis Samiis et xxx e ceteris sociis numerum cl aut aequarit deinceps, aut parum excesserit, prodens. Ad haec Callieratidae centum duntaxat et viginti triremes committit, vero similia, ut arbitrator, sectatus. Nam navium multitudine hoc praelio longe superiores fuisse Athenienses etiam testis Plut. est in Apophtheg. Lacon. p. 222. WESS.

620. 85. Κείμενοι μεταξὺ Μιτυλήνης etc.] Rhodoman. in not. Addend. corrigebat, κείμενοι δὲ — ἀπέχονσι. Non male quidem ille, citra necessitatem tamen. Neque enim insolitum plane, ut plura participia sine connectente copula stipentur. Exempla dabit doctissimus I. Fr. Reitzius ad Luciani Toxar. c. 2. Ego vero maluissem copulam quoque inductam videre ante τῶν Ἀργινοσῶν, ubi sedes eius inconmoda admodum est. WESS.

620. 87. Καὶ τῆς ἄκρας τῆς Κατάουδος] Quenam fuit ea *Catanis acra*, de qua alii silent, tam historici, quam geographi? Nulla credo fuit: est enim ea vox mendosa, ut puto, sed in ea emendanda nihil iuvat Xenophon, qui in eo loco, ubi de hac pugna mentionem facit, in nomine loci corruptus est, male ibi repetita *Maleae* mentione, ut supra (Exercit. p. 62.) ad eum auctorem notavimus. Id promontorium apud Ptolemaeum dicitur *Κανὴ ἄκρα*, ubi credo legendum *Κάνη*, quod et Bertius interpretatur *Cane* oppidum. Pomponius Mela L. I. 18. id oppidum *Canna* vocat. Sed credo legendum *Cana* aut *Canae*. Stephanus in voce *Κάναι* hoc habet: *Κάναι πολίγειον Εὐβοϊκὸν ἢ Λοζρόν, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου. ἔστι καὶ ὄρος Κάνη καὶ πόλις καὶ κλην.* quae etiam emendanda sunt et legendum: *Κάναι πολίγειον Εὐβοϊκὸν ἢ Λοζρόν. κατὰ δὲ ἄκρα τῆς Λέσβου ἔστι καὶ ὄρος Κάνη καὶ πόλις καὶ κλην.* Et in voce *Αἶγα* idem Stephanus habet: *Αἶγα τῆς Αἰολίδος ἄκρα, ὡς Στράβων, ἢ νῦν Κάνη καὶ Κάναι λέγεται.* Ex omnibus his locis simul collatis mihi persuadeo legendum esse in hoc Diodori loco, καὶ τῆς ἄκρας τῆς Κατάουδος, nisi quis malit *Κάνης*. Potest tamen Diodorus a nomine urbis *Canae* allabasse nomen promontorii *Κανίς* analogia Graecis solita. Sic ab urbe *Ἄβαρος* factum *Ἄβαρις ἄκρα*, a *Γήωνος Γήωνις*, a *Δέθρα Δέθρις*, a *Δαρόδανος Δαρόδανις*, a *Τελμισσός Τελμισσις*, a *Φάσηλος Φάσηλις* et alia. PALM. Amplector haec Palmerii, cui Is. Casaubonus praecipit in Strabon. L. XIII. p. 917. *Κανίδος* itidem hic scriptum a Diodoro fuisse suspicatus. Stephani Byzantini verba in *Κάναι*, quibus medicinam facere vir doctissimus allaboravit, ope Strabonis et scriptorum librorum melius constituta ab Holstenio et Berkelio sunt. WESS.

620. 92. Τὰ πρὸς τὴν περσονmode Reg. I. vid. supr. c. 45.

WESS.

620. 93. Καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἀπαγορευόντων τῶν μάντεων] Fallor, aut scriptum fuit καίπερ ἀμφ. ἀπαγορευόντων τῶν μάντεων, quantumvis utriusque vates dissuaderent. Scio haud multum dissimilia reperiri L. XV. 85. ubi οἱ μὲν μάντιες σφραγισμένοι παρ' ἀμφοτέροις ἀπεφάνοντο τὴν νίκην ὑπὸ τῶν θεῶν προφανομένην. Sed alio ordine ponuntur, nec ea tueri, quae sub manu sunt, possunt valide. Id, quod fuisse heic autumo, multo quidem commodissimum videtur, mihi in memoriam redigit Io. Chrysostomi locum, in quo diversiore modo peccatum fuit. Editae nuperrime sunt T. XII. Oper. viri disertissimi Homiliae xi, nunquam ante publicatae: quarum prima trigesimo circiter die post Eutropium defectum et auctoritate exutum ab Oratore dicta Constantinopoli est. Censet, fateor, egregius earum editor, citius habitam, et post terrae quidem tremorem anni cccxcviii. Cui opinioni obest oratio universa, in qua Eutropius ἄοικος, ἄπολις, πρὸς τὴν ὑπεροχίαν φηγὰς γέγονεν καὶ τῆς ἀναγκαίας ἀπορεῖ τροφῆς. atque ubi bona, quae malis ille artibus ante corraserat, veluti naufragii tabulas, huc atque illuc dispersa ac disiecta traduntur, tota civitate ad id spectaculum commota: namque is est σεισμὸς, cuius meminit, non terrae motus. Sed hoc obiter. Ea vero in Homil. p. 324. A. legitur: καὶ ὅπου πέσαν ἀπέλθης, ὡς περ πλοίου μεγάλου καταποντισθέντος, ὃ μὲν τὴν σάνδα, ὃ δὲ τὴν κίσην etc. ἔχουσιν καὶ περιφέρουσιν. Vertunt: et quocumque etiam procul abieris et reliq., non animadvertentes, scripsisse Chrysostomum καὶ ὅπου περ ἂν ἀπέλθης, i. e. et quocumque abieris, quod res ipsa profecto expostulat. WESS.

620. 99. Ὅτι τελευτήσας κατὰ τὴν μάχην etc.] Plutarchus Pelop. p. 278. Callieratidam vati respondisse scribit μὴ παρ' ἓνα εἶναι τὴν Σπάρταν, non verti in unius vita Spartaе salutem. Pro quo in Apophtheg. Lacon. p. 222. F. οὐ παρ' ἓνα τῆ Σπάρτα, haud paullo peius. Aliter Xenophon Rer. Graec. I. p. 348. WESS.

620. 1. οὐδὲν ἀδοξότερον ποιήσει τὴν Σπάρτην] Hoc etsi habet quo defendatur, minime tamen credibile ab Diodoro scriptum esse. Quod Reiskius reponit ἀδοξότεραν confirmat ipse supra 531. 89. τὴν Σπάρτην ἀδοξότεραν πεποιηκότες. Conf. annot. ad Exc. Vat. p. 38. 2.

Ibid. Τῶν δ' Ἀθηναίων ὁ στρατηγὸς Θρασύβουλος] Praestare arbitrator Θρασύλλος, tum quod somnium, de quo sequitur, in Thrasybulum non conveniat; absolutus enim est, ceteris collegarum damnatis: tum quod Therameni ac Thrasybulo a ceteris inposita fuerit cura colligendorum mortuorum, ut cap. 101. videbitur; quod mihi argumento videtur, non fuisse apud Thrasybulum eius diei imperium. WESS.

621. 7. *Καθμελαν νεκρῶν*] Confer not. in L. XI. 12. WESS.

621. 12. *Ἐκέλευον ἐτέροις ἀπαγγέλλειν*] Scribi ἐταίροις oportuisse Rhodomannus monuit: quo peccato nihil esse frequentius nemo ignorat. Vide Clariss. Io. Alberti Observ. Philol. in Iacobi c. 5. 12. et Gloss. Graec. in N. T. p. 113. Hic tamen moveri non placet, sed ἐκόλλων eum Cl. Wetstenio refingere. Id enim peropportunum. WESS.

621. 16. *Καὶ παραθροασύνας τοῖς οὐκείοις λόγοις*] Verum erit *παραθροασύνας*, quod Rhodomanno non latuit, ut L. XIV. 115. *παραθροασύνοντες τὰ πλήθη*. Appian. Parth. p. 277. *ἔξελελεν αὐτὸς αἰσχρόνῃ καὶ κατηγορίᾳ τὸ παραθροασύνειν τὸ πλήθος*. Quod idem vero vir doctissimus post pauca orationem explet in not. Addend. ὅτι vel ὡς εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς etc., id haud scio an supervacaneum futurum sit, modo legeris ὄντως εἰμὶ πρόθυμος. Ita enim sermo Callieratidae recte decurret. WESS.

621. 21. *Μετὰ τὸν τῶν ἡγ. θάνατον καὶ ἐν θροσύβῳ etc.*] Inter θάνατον et καὶ desiderari aliquot verba constat. Fieri potest ut scripserit Diodorus ἐν ταραχῇ καὶ ἐν θροσύβῳ, aut ἐν στίσει καὶ ἐν θροσύβῳ. STEPH. Non mihi defecta, sed iusto redundantior visa oratio est. Delevi proin molestam copulam, praeeunte Veneto. Ἄν ἐγὼ τι πάθω, quod sequitur, ut inauspicatam mortis mentionem vitarent, frequens erat. Isacus mire eo delectatur, ut vel Oratio de Apollodori Hered. p. 63. et seq. testabitur. Porro Clearchum sibi Callieratidam, si quid humanitas contingeret, substituisse ex Plut. Apophtheg. Lacon. p. 222., quamquam ibi Κλέανδρος nuncupatur, exploratum satis est. WESS.

621. 31. *Τοῦ μὲν οὖν δ. κ. Θροσύλλος ἡγεῖτο*] *Thrasylum* recepi partim ob ea, quae tantum quod disputavi: tum quod scripti Codd. eum prae Thrasybulo probarent. Hoc amplius, liquet ex Xenophonte, tametsi aciem paullo is aliter instruat, in parte dextra curasse Thrasylum L. I. Hellen. p. 348., in cornu vero sinistro Periclem, unde καὶ τοῦ ἐώνιμου Περικλῆς et hic praestaret, modo ambo scriptores in omnibus congruerent et consentirent. Neque id male, quod Interp. Periclis huius patrem ob singularem dicendi vim *Olympii* titulum inpetrasse versione significavit. Sic enim auctor L. XII. 40., ubi notata vide, et Plutarchum Consolat. ad Apollon. p. 118. D. WESS.

622. 50. *Ὅν πολλὰς ἐλάττω τῶν τριακοσίων*] De hoc ἐλάττω pro ἐλαττόνων, sicut πλείω pro πλειόνων, dixi antea in quadam in p. 58. annotatione. STEPH. Destituit virum doctissimum memoria: nihil inibi notavit de vocabuli hoc usu. Nec a vero tamen abludit, quod animadvertit. Πλείω adverbii potestate his in libris saepe instrui, dictum est ad L. I. 92., rarius ἐλάττω. Dant scriptae membranae L. XX. 58. *πεῖων μὲν οὐ πολὺ ἐλάττω διαμωρίων*. At L. XVI. 86. *ἰππεῖς οὐκ ἐλάττων τῶν διαμωρίων*, quod crebrius usurpari alias videbimus. WESS.

622. 61. *Διὰ τοὺς κρατίστους τῶν ὑπὲρ τῶν etc.*] Fortasse scribendum διὰ τὸ τοὺς κρατίστους εἰς τὸν etc. STEPH. *Διὰ τοὺς κρατίστους εἰς τὸν ὑπὲρ etc.*] Non mihi quidem dubium est, quin verus hic vates Stephanus fuerit. Favent coniecturae et sermonis genius et Venetus liber, e quo praepositionem restitui suam in sedem. WESS.

622. 68. *Ἐπὶ τὴν Ναυσίον τοῦ στρατηγοῦ ναῦν*] Lego *Λυσίον τοῦ στρατηγοῦ*. Nam *Nausias* inter illos decem duces classis nec a Xenophonte nec a Diodoro ipso nominatur. PALM. Vid. supra c. 74. *Lysias* hic, etsi navis, qua vehebatur, rimis factiscens fundum peteret, mortis tum quidem periculum evasit, docente nos Euryptolemo in oratione apud Xenophont. Hellen. I. p. 352. WESS.

622. 83. *Καταποντισθῆναι*] Melius ex Xenophonte legitur *καταποντισθῆναι*. Nam sic de Callieratida ait, ἀποπεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν ἠφανίσθη, quod est proprie *καταποντισθῆναι*. PALM. Haud scio an deserenda haec viri doctissimi sit coniectura. *Καταπονείσθαι* certe quidem Diodoro frequentissimum de illis est, qui infractis viribus succumbunt et efficiuntur. Exempla obvia sunt, et alias a me conducta. Mitto dicere, *καταποντισθῆναι* eorum esse potissimum, qui in mare deiiciuntur, quod in Callieratida verum non fuit. WESS.

623. 97. *Διόξαντες ἐφ' ἱκανὸν*] Sic L. XI. 40. οἱ μὲν Ἀθηναῖοι τὸ τεῖχος ἐφθασαν ἐφ' ἱκανὸν κατεσκευασμένους. Alias ἐφ' ἱκανὸν τόπον aut ἱκανὸν διάστημα scribere solet, ut L. XII. 70. et L. XIV. 114. Adde P. Leopardum Emendat. L. V. 13. WESS.

623. 2. *Χαλεπὸς διατίθεσθαι — ἐπὶ τοῖς ἀτάφοις etc.*] Lex erat Athenis, ut, si in non sepultum incidissent, ei terram iniicerent, apud Aelian. Var. Hist. V. 14. Erat et alia, quae in praelio mortuis publicae sepulturae honorem decernebat, de qua L. XI. 33. Utraque faciebat, ut illis molestia crearetur, qui bello pereuntes, ne sepeliri possent, negligerent. Hoc amplius, ex neglecta mortuorum cura superstitibus nasci poterat militiae taedium, veritis, ne sibi cadentibus idem contingeret; quod ducem suum, ne unquam posthabeat, diligenter admonet Onosander Strateg. c. 35. Quid autem parta victoria classis Atticae praepositi moliti sint, ut in mare deiecti tolli ad sepulturam possent, docet Xenophon Hellen. I. p. 348. WESS.

623. 17. *Καὶ Φωκαέων*] Instauravi vocem ex Reg. I. indicio. Peccatum frequens. In Aristide Sacr. Sermon. II. p. 516. leges: ὡς δ' ἐγενόμεθα ἐν Κλαζομέναις, ἐδόκει χρῆναι περαιώσασθαι ἐνθὺ Φωκαέας. Imo vero ἐνθὺ Φωκαίας. Recurrit error p. 519. ἐστὶ δὲ χωρίον Γενναίς, ἀπέχον τῆς Φωκαίας οὐ πολὺ. Atque haec quidem expedita. Vellem succurri ita posset Appiano Syr. p. 162. ἐς τε Φωκίδα, ὑπέχον μὲν Ἀντιόχου, ὑπὸ δ' ἐκκλησίαις

αὐτοὺς δεχομένην, κατήγοντο. Sed is Phocidem et Phocaeam confundit, ut Livium L. XXXVI. 43. contendenti perspicuum erit. Conf. supra ad L. V. 13. WESS.

623. 21. *Εἰς τὴν Τυρρῶν πόλιν*] Reponendum sine dubio *Πυρρῶν*. Nam *Πυρρῶν* urbs celebris in Lesbo insula: at nulla in ea insula *Τυρρῶν* aut *Τυρρῶν*. PALM. Locī vitium animadvertit Abr. Ortelius, *Ερυνδαίων* corrigens Thesauri voc. *Tyrhaeorum*. Sequor Palmerium. Hausta quidem *Pyrrha* fuit mari, sed suburbio vetus nomen, ut ex Plinio L. V. 31. notum, mansit. Paulo aliter Xenophon, opinionem tamen Ortelii iugulans, Hellen. L. I. 349. WESS.

623. 30. *Καὶ τὰς νήσους τὰς συμμ. Λακεδαιμόνιοι*] Suspicio *Λακεδαιμόνιοις*. Nam qui in Aeolide, Ioniaeque et insulis Lacedaemoniorum foederatis, agebant Graeci, legatis Spartani missis, dūcem sibi Lysandrum optarunt Diserte Xenophon Hellen. II. p. 354. et Plutarchus Lys. p. 436. E. WESS.

623. 36. *Δις τὸν αὐτὸν μὴ πέμπειν*] Aut addi debet ex Veneto *ἐπὶ ναυαρχία*, aut profecto subintelligi. Lex enim vetabat *δις τὸν αὐτὸν ναυαρχεῖν*, ut Plut. in Lysand. p. 436. E. scribit. Porro in *Arati* nomine admissum aliquid a librariis est. Dicebatur *Ἀρακος* apud Xenoph. L. II. Rer. Gr. p. 354. et Plutarchum eo loco, quem modo signavi. WESS.

624. 50. *Πρὸς τὰ πλήθη τῶν τελευτησάντων*] Ita si scripsit, *ἀκυρολογίας* difficulter absolvetur. Mallem equidem *πρὸς τοὺς συγγενεῖς τῶν τελευτησάντων*, quemadmodum post pauca, aut certe *πρὸς τὰ πλήθη*, omissis *τῶν τελευτησάντων*, reliquisset: neque enim ea, etsi fortasse de praepositionis defectu suspicio nascetur, salva esse poterunt. Palmerio aliud in mentem venit, scribenti: *imperfecta oratio, ubi procul dubio deest aliquid. Tentatum supplere τοὺς διαβαλόντας αὐτοὺς πρὸς τὰ πλήθη, ὡς ἀμέλειαν τῶν τελευτησάντων*, calumnia eos onerantes ad populum, ut qui nullam mortuorum curam habuissent. Quod si cui potius erit, praepoet. WESS.

624. 58. *Ἔσχον ἀντιδικούς*] Adi Xenophontem Hellen. I. p. 350. WESS.

624. 68. *Καὶ Καλλιᾶδης*] Suspicio aliquid labis huic nomini ingenuum esse. Nusquam *Calliades*, neque c. 74., neque apud Xenophontem his ducibus annumeratur. Uterque *Erasinidem* memorat, qui una cum ceteris ducibus de iratae multitudinis sententia quum fuerit damnatus, *Calliadae* locum occupare poterit. Desit praeterea *Diomedon*, eiusdem criminis, si tamen crimen dicendum, et damnationis socius. WESS.

624. 83. *Καταδικασθῆναι τοὺς στρατηγούς*] Damnati viii sunt, et vi, qui aderant, capitali poena adfecti. Tamen quoniam x duces praelium administrarant, *τοὺς δέκα στρατηγούς, τοὺς αὐτὸν ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας* condemnatos alii,

Platonis Apolog. p. 32. exemplum secuti, perhibuerunt, de quibus dicere recorder Observat. L. I. 1. WESS.

624. 85. *ὑπὸ τῶν δημοσίων ἐπὶ τὸν θάνατον ἄγεσθαι*] *Δημίων* Veneti si malis, non admodum pugnabo. *Δήμιος* enim ὁ ἀπώγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ Herodianus inquit, quem in modum infra L. XIV. 107. Neque deest omne tamen patrocinium τοῖς δημοσίοις, quippe quaestionibus et suppliciis adesse consuetis. Id Comicus Lysistr. v. 436. et Dio Chrysost. Rhod. p. 348. testantur: praecipue posterior, qui Rhodi legibus nefas fuisse ait τὸν δημοσίον τὴν πόλιν εἰσελθεῖν, prorsus ut Romae intra urbem carnifici domicilium negabatur apud Ciceron. Or. pro Rabir. c. 5., quod de *δημοκόλῳ* etiam Pollux L. IX. 10. prodidit. Adde *δημίων* et *δημοσίους* permisceri. Nam qui *δήμιος* in Aeschin. *περὶ Παραφρ.* p. 44. nunc dicitur, is Thomae Magistri aetate *δημόσιος* erat, ut ex eius *Δημόκοινος* constat. WESS.

624. 86. *Ἐπὶ τὸν θάνατον*] Alii articulum omisissent. Vid. L. XVIII. 67. WESS.

625. 93. *Καλῶς ἔχον ἑμῶς φρονῆσαι*] Absolute, uti passim *ἔξον, παρὸν, δόξαν*. Sic *δοκῆσαν* Eurip. Heracl. v. 187.; *ἀρέσαν* Pausan. II. p. 185. et *μεταδόξαν* L. V. 9., *ἐπέξαν* Aristid. T. III. p. 558. Alia Sylburg. ad Dionys. I. Ant. Rom. p. 47. WESS. Cl. Ti. Hemsterh. malebat *καλῶς ἔχοι ἑμῶς φροντῆσαι*. quod quin vero proximum sit, postremum certe, dubitandum non opinor. Vide eum ad Aristoph. Plut. p. 461. IDEM in Add.

625. 94. *Καὶ ταῖς σεμναῖς θεαῖς*] *Erinnyas* ἐπ' *εὐφημοσῶν* Athenis hoc titulo describi ex Hesychio et Harpocrate nemo ignorat. Vide Io. Meurs. Lect. Attic. L. IV. 1. WESS.

625. 6. *Ἐνδεκα ἄρχοντες*] Saepius οἱ *Ἐνδεκα* Demosthen. adv. Laeriti Except. p. 553. Dinarch. in Aristogit. p. 106. Antiphont. p. 137. Praeclare Etymologus, *Ἐνδεκα, κληρωτοὶ ἄρχοντες ἦσαν οὗτοι, προεστηκότες τοῦ δεσμοτηρίου, καὶ τοὺς ἀπαγομένους κακούργους ἐπὶ θάνατον παραλαμβάνοντες ἐξημίον* et reliq. Adde Schol. in Luciani Iov. Confut. c. 16. WESS.

625. 12. *ὑπὸ τῶν δημογωγῶν*] Lego ὑπὸ τῶν *δημαγωγῶν*. STEPH. ὑπὸ τῶν correxerat quoque Ill. Scaliger. WESS. in Add.

625. 17. *Ἐπιχειρο τῆς ἀνοίας ἔλαβον*] Philo Iud. Leg. Cai. p. 1021. E. *ἀλλ' οἱ μὲν καλῶν πράξεων καλοὶ σύμβουλοι μικρὸν ὕστερον τὰ ἐπιχειρο εἶρον τῆς ἀσεβείας*. Et ibid. p. 1029. A. *μέλλον τὰ ἐπιχειρο καρποῦσθαι, γνωσκέτω πρώτως ἐξ ὧν ἂν πάθῃ*. Sic saepe de poena, quae ex merito venit. Haud paulo aliter Aratus, quem amicem Philippus veneno petierat, *ταῦτα τὰ ἐπιχειρο τῆς φιλίας, ὃ Κερῶλον, κεκοιμημεθα τῆς πρὸς Φίλιππον*, in Polybii L. VIII. 9. Sed vide Cel. T. Hemsterhusium in Luciani Timon. c. 4., hoc etiam loco *ἀνοίας* probabili coniectura rescribentem, et quae dicta sunt ad huius Lib. c. 31. WESS.

625. 27. *Δακτυλοδεικτομένην ἔχη τὴν πονηρίαν*] *Digito*
VOL. I. 45

monstrari et dicier hic est, *δακτύλω δείκνυσθαι* plerumque *ἐδοξίας τεκμήριον*, docente Des. Heraldo in Martial. L. IX. 119. Nec aliud origine *δακτυλοδεικτείν*. Παιδία *δακτυλοδεικτοῦντα τὴν ἐν τοῖς ἱματίοις γραφήν*, pueri, qui aequalibus pictas in ditionum vestibus imagines digito monstrant, Asterio Homil. I. p. 4. Valuit usa, ut in flagitiosis et ob delicta notabilibus propriam quasi sedem haberet. Demosthen. in Aristogit. I. p. 491. ἀλλ' ὅτι *δακτυλοδεικτεῖτε ἐπὶ τῷ πονηρότατον τῶν ὄντων ἐπάντων δεικνύναι*; Quare et illi, qui Iuliano Imp. sacra lucri studio mutaverant, *σιγμηαταὶ περιουστοῦσι κατὰ τὰς πόλεις, μισοῦμενοι, δακτυλοδεικτούμενοι* in Asterii Homil. III. p. 43. et Flaccus per Italiae urbes raptatus, ut in exilium pergeret, ὁ δὲ *δακτυλοδεικτοῦμενος τῆς ἀθροῦς μεταβολῆς πέλεται βυρστέρας ἀνίας* apud Philon. in Flacc. p. 987. B. Mitto Io. Chrysostom. T. III. p. 319., Palladium Vit. Chrysost. p. 24. F., alios; longum enim facerem, WESS.

625. 32. *Ἐν βιβλοῖς ἐπὶ*] Suidas Philistum res Siculas L. XI. et Dionysii Historiam libris VI. esse complexum ait, a Nostro dissentiens. Congruit Dionysius T. II. p. 131., numerum tamen librorum non finiens. Utrumque opus respicit Cicero L. II. ad Q. Fratr. Epist. 13. *Siculus ille, Philistus, capitalis, creber, acutus, brevis, paene pusillus Thucydides, sed utros eius habueris libros, duo enim sunt corpora, an utrosque, nescio. Membris de Dionysio delectat: ipse est enim veterator magnus, et perfamiliaris Philisto.* Nam de Dionysio alterum corpus, in quo de gestis Dionysii egerat, ut bene P. Victorius, indicant. Vossium de Hist. Graec. L. I. 6., Ciceronem pulchre explicantem, consule. WESS.

625. 36. *Σοφοκλῆς Θεόφιλον*] Lege ὁ *Σοφίλον*, ut ab aliis deducitur. PALM. *Σοφίλον* correxerat diu ante Palmerium in Vita Sophoclis Io. Meursius. Vulgati patrocinium quoddam professus est Io. Albert. Fabricius Bibl. Graec. L. II. 17., *Theophilum, Diphilum*, eo enim nomine patrem quoque adpellari, et *Sophilum* idem sonare asseverans. De *Diphilo* dubito. Laërtius L. II. 120., quorsum vir multo doctissimus nos ablegat eiusdem Bibl. L. I. 29. 8., non Sophoclis patrem, sed alium ex Comicorum numero excitat, de quo Menagius. Accesserim etiam, si in partes sit eundem, Palmerio Meursioque: nam *Σόφιλον* et *Θεόφιλον* idem esse nomen haud videtur, et qui *Theophilum* Sophoclis patrem, si Diodorum seponas, adpellaverit, nemo alius est. De poetae aetate, partis victoriis, dissensuque in utraque re scriptorum veterum, nihil addo. Dixerunt abunde viri docti. WESS. *Σοφοκλῆς Σοφίλον* Scaliger. IDEM in Add.

626. 39. *Τὴν ἐσχάτην* etc. *χαρῆ περιπεσεῖν* — καὶ *τέλετησαι*] *Sophocles ultimae iam senectutis, cum in certamine tragediam docuisset, ancipiti sententiarum eventu diu sollicitus, aliquando tamen una sententia victor, caussam mortis gaudium habuit*, sic Valer. Maxim. L. IX. 12., prorsus ex Diodori sententia

Lucianus tamen aliud mortis genus in Macrob. c. 23. optimo poetae adseribit, cumque Luciano iunior Simonides Florileg. Epigramm. L. III. p. 396. Ceterum drama, quod auctori fatale fuisse perhibent, non aliud atque *Antigone* erat, si scriptor Vitae Sophoclis a vero non aberravit; nam Argumentum eius Fabulae qui composuit, longe alia. WESS.

626. 43. *Κατὰ τὸν αὐτὸν ἐναντὸν τελευτῆσαι*] Parium Marmor Euripidis mortem Archonte Antigene, i. e. anno superiore, Sophoclis vero, sub Calliae magistratu contigisse significat: ita vertentis anni decursu rebus humanis eripi potuerunt. Utrumque certe Callia Archonte, quum *Ranae* docerentur Aristophanis, inter vivos non egisse, indicat Fabulae eius v. 76., adfirmatque Apollodorus opinionem egregie. Eusebium, utriusque poetae mortem *προχοροισμῶ* anticipantem, castigavit Ill. Scaliger ad Chron. ann. MDCIX. Contra peccant nec temere excusari possunt, qui Lysandro Athenas obsidente, fato concessisse Sophoclem tradunt, e quibus Plinius L. VII. 29. nam obsidio illa serior. Prudentius Pausanias L. I. 21. excursionis Spartanorum in Atticum agrum meminit, sed nihil de ducis nomine. At Plutarcho quid faciemus? Memoraverat Euripidem eo natum fuisse die, quo Graeci ad Salaminem cum Persa conflixerunt. Addit continuo, *ἀποθανόντος δὲ καθ' ἣν ἐγενήθη Διονύσιος ὁ προεσβύτερος τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων, αἶμα τῆς τύχης (ὡς Τιμαίος ἐφη) τὸν μιμητὴν ἐξωγούσης τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐπισαγοῦσης* L. VIII. Sympos. p. 717. C. Hic cine *ἡμέρα, καθ' ἣν ἐγενήθη* dies erit, quo quondam prima vitae usura Dionysius frui occoepat? Dici id potest. Quorsum vero tum Timaei illud epiphonema? Id, ut nunc verba iacent, requirere videtur, eo die ad plures abiisse Euripidem, quo primum Dionysius lucem adspexit. Dices, illud esse falsissimum: fateor. Neque scribere potuisse, certe non debuisse Timaeum, fateor id quoque. Sed fac reliquisse eum, Euripidem *ἡμέρα, καθ' ἣν ἐγένετο*, sive *ἐγενήθη, Διονύσιος ὁ προεσβύτερος τῆς Σικελίας τύραννος, quo senior Dionysius Siciliae tyrannus est factus*, diem obiisse supremum, et bene profecto sequetur: *fortunam simul subduxisse egregium tragicarum calamitatum imitatore, et earum auctorem atque actorem in scenam introduxisse.* Quo enim die Dionysius tyrannidem occupavit, occupavit autem citra controversiam hoc anno, quo Euripides fato functus est, utique statim *ἀγωνιστὴς* fuit *τραγικῶν παθῶν*. Atque hoc mihi si dederis, expedita res erit: culpa recidet in Plutarchum, quem tu si quo alio modo absolvi posse putes, una ego illi litura satisfaciam. WESS.

626. 45. *Κυρὶ περιπεσεῖν καὶ διασπασθῆναι*] Quae huc pertinent, conduxit in unum Ios. Barnesius Vit. Euripidis p. XXXI. Poetae sepulcrum, et diversae de eo sententiae, ut constitui possint, vide in not. ad Itiner. Hierosol. p. 605. WESS.

626. 53. Ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔταξαν Φιλοκλέα] *Adimantum* illi collegam addit Xenophon. Hellen. I. p. 349. WESS.

626. 64. Μεταπεινώμενος δὲ καὶ τὸν ἐκ Χίου στόλον ἐξήρτηεν] Hoc placuit ex Clarom.; poterit, si cui libitum fuerit, et καὶ ἐξήρτηεν recipi, quo modo Venetus: alterutrum quidem certe necessarium est. WESS.

626. 69. Τῶν ὑφ' αὐτὸν πόλειων τὴν ἐπίστασιν παρέδωκε] Sic fere L. XIV. 41. Caussam itineris, quod Cyrus ingressus fuit, exponit Xenophon Rer. Graec. II. p. 354., sed in superiorem id annum conferens. WESS.

626. 73. Ἐν τῇ Μιλήτῳ τινὲς ὀλιγαρχίας ὀρεγόμενοι] Pessimas Lysandri artes, quibus Milesios, popularis status studiosiores, circumvenit et oppressit, distinctius exsequuntur Plut. Lysand. p. 437. B. et Polyæn. Strat. I. 45. WESS.

627. 78. Μετὰ δὲ, τῆς ἀγορᾶς etc.] Post τὸ μὲν πρῶτον solet subiici μετὰ δὲ ταῦτα, vel ἔπειτα δέ. STEPH. Quod Stephanus adseripsit, verum plerumque est: non usus perpetui. Pausanias L. IV. 7. p. 296. Euphaes servis imperavit, πρῶτον μὲν τὰ κατὰ νότον τοῦ στρατοπέδου φράσσασθαι τοῖς σταυροῖς, μετὰ δὲ, τὰ πλεονὰ ἀμφότερα. Et c. 9., quem locum indicavit diligentissimus Syllburgius, μετὰ δὲ, ἀνέτεμε. Idem et Herodoto probatum, si schedis Mediceis certissima fides fuerit, L. VI. 38. μετὰ δὲ, τελευτᾷ ἄπαις. Nam alibi spernere hoc genus haud consuevit. WESS.

627. 84. Κατόπισεν εἰς Κλαῦδα etc.] Neque de hoc castello alius auctor, quod sciam, mentionem fecit, nec de illa *Claudia* regione: ideo ex sola coniectura licet emendare hunc locum sine dubio mendosum: et in proclivi quidem foret reponere *Αυδίας*. Sed non fuit Lydia sub Pharnabazi praefectura: nam Tissapherni, et post eum Tithrausti, parebant Caria, Ionia, Lydia. Pharnabazo vero Aeolis, Hellespontus, Bithynia. Ergo censeo reponendum pro *Κλαυδίας Αἰολίδος*: nam ex vestigiis unius et litteris fugientibus potuit ab imperito exscriptore altera supponi, sic *αιολίδος* (*evanidas* litteras *typographum imitari iussit Palmerius*), qui dubius quomodo scriberet, putavit, ut ex *Σικωνία* sit *Σικωνία*, sic ex *Κλαῦδα* debere fieri *Κλαυδία*. PALM. Credo fuisse εἰς *Βλαῦδα*, sive *Βλαῦδον*, φρονούν τι τῆς *Αυδίας*. Nec obstat, quod Pharnabazo Lydia haud paruerit. Erat enim *Βλαῦδος* seu *Βλαῦδα* in ipsis Lydiae et Phrygiae finibus; quare Phrygiae a Stephano, Lydiae a Strabone contribuitur L. XII. p. 851. Phrygiam autem Pharnabazi ditioni subiectam fuisse, satis constat. Erat et his in oris, modo tamen diversum sit, oppidum *Βλαῦδον*, unde *ΒΛΑΥΝΑΕΩΝ* numi in Thes. Britann. T. II. p. 100. De eo ad Hierocelis Synecdem. p. 662. WESS.

627. 86. Ἐπὶ Θάσον τῆς Καρίας] Nulla *Thasus* fuit in Caria. Lege meo periculo *Ἰασσον*, ut infra Diodorus L. XIX. p.

712. De ea; *Ἰάσω* mentionem fecerunt Thucydides, Polybius, Arrianus, Heraclides, Diogenes Laërtius, Appianus, multi alii. PALM. Plausibilis Palmerii coniectura est, quamquam Xenophon eandem rem referens Hist. Graec. L. II. p. 355. *Cedreas*, Cariae urbem, Atheniensium sociam, a Lysandro direptam prodidit. Forte exscriptoris animo obversata fuit Lysandri in Thasios expeditio apud Polyæn. I. 45. 4., vitioque originem dedit. De Cariae *Iaso* vid. ad L. XIX. 75. WESS.

627. 90. Μετὰ ταῦτ' ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν etc.] Neglexit, quod nihil memorabile tum fuerit administratum, Atticae hanc incursionem Xenophon. Non item Plut. Lysand. p. 437. E. WESS.

627. 4. Ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς] Ita perpetuo Graeci, Latini plerumque *Aegos flumen*. Vide Clarissim. Fr. Oudendorpium in Frontin. II. 1. 18. Mox, si liceret, praeferrem αὐ δυνάμεις τὸν πλείον χρόνον ἐκεί διατρέφειν τὰς δυνάμεις. Conmeatas enim revera illic fuit angustior, ut mox docebit ipse, et habet vulgatum quid insolentius. WESS.

627. 9. Ὅτι Μήδοχος καὶ Σεύθης] Tota haec narratio de Alcibiadis colloquiis cum ducibus classis et de pugna ipsa multum differt ab iis, quae habemus apud Xenophontem. Forte haec habet ex Theopompo Diodorus: nam de eo bello scripserat, et Thucydidem continuaverat. Sed mihi potior est fides Xenophontis, cuius scripta exstant. PALM. Medocus Odrysarum rex erat, cum Seuthes Thraciae oram maritimam imperio teneret. Iunguntur iterum L. XIV. 94. et a Xenophonte Hist. Gr. L. IV. p. 422., ubi prior *Ἀμάδοχος*, quem *Μήδοχον* tamen L. VII. Exped. Cyr. p. 315. atque alibi adpellat. Similis discrepantia in Isocrate Or. ad Philipp. p. 121. et Harpocrate voc. *Ἀμάδοχος* animadversa a Maussaco, et, qui eius in not. erisin exercuit, H. Valesio fuit p. 87. Videntur Thracas *Μήδοχον* et *Ἀμάδοχον* dixisse. Certe *Ἀμάδοχον*, antiquissimum Thracem, memorat Pausan. L. I. p. 11. Sed eruditissimum Valesium adi. Porro quod Palmerius ex Theopompo haec Diodorum excerpisse opinatur, id a vero non abluat. Nec erat tamen, cur eius fidem sperneret: nam et quae Xenophon et quae Diodorus afferunt, ab Alcibiade quidni dicta censeamus? Non enim pugnant. Cornel. Nepos in Alcib. c. 8. similia ex eodem Theopompo memoravit. WESS.

628. 21. Τὰ δ' ἐπιτεύγματα προσάψεν ἅπαντα Ἀλκιβιάδῃ] Scripsisse ἅπαντας videtur. Cornelius Nep. de uno Philocle, si quid secundi evenisset, nullam in ea re suam partem fore: contra ea, si quid adversi accidisset, se unum eius delicti futurum reum. An quoniam summum apud eum per illum diem classis esset imperium? Xenophon et Plutarchus Alcibiadis non sine verborum contumelia repulsi culpam in Tydem et Menandrum praecipue conferunt. Utrumque, si animum intenderis, cum veritate facile congruet. WESS.

628. 32. Καὶ τὸν Φιλοκλέα τρεψάμενος] Haec et quae consequuntur multum distant a Xenophonte Hellen. II. p. 356. et Plut. Lysand. p. 438. Id demiror; nullam hic prodictionis mentionem iniici, qua Tydeus et Adimantus classem Lysandri in potestatem tradidisse perhibentur. Vide Pausaniam L. X. 9. p. 820. WESS.

628. 45. Μῆτε πέζῃ διαγωνίζεσθαι δυνάμενοι] Sic solet: paulo ante μετὰ τῶν εὐδοκῶν πέζῃ μάχεσθαι. Et L. XI. 19. φοβούμενων τῶν Ἑλλήνων πέζῃ διαγωνίζεσθαι. tum eiusdem libri c. 76. καὶ ΝΑΥΜΑΧΙΑΙ μὲν ἐνίκησαν τοὺς ἀποστάντας, ΠΕΖΗ δ' οὐκ ἴσχυον ἐκβαλεῖν τῆς πόλεως. WESS.

628. 49. Τῶν μὲν οὖν τριήρων δέκα μόνον διεξέπεσον] Octo triremes praeter publicam, cui Παράλω nomen, victorum manus, ne caperentur, evitasse Xenophon Rer. Graec. II. p. 356. et Plutarchus Lysand. p. 439. testificantur. Cum Diodoro, ne de labe cogites, paria faciunt Lysias Ἀπολογ. Ἀρωδοκ. c. 4. et Pausan. L. III. 11. p. 232. WESS.

628. 56. Καὶ Φιλοκλέα ζωογόσας — ἀπέσφαξε] Non eum tantum, sed et Atheniensium captivorum ad tria sive quatuor milia: dissident enim in numero Pausan. L. IX. 32. et Plut. Lysand. p. 440. WESS.

629. 69. Ὅριον δὲ τῶν χρημάτων ἐν σακκίοις] Sequor Venetum, ab auctoris assuetudine non recedentem: nec damno tamen districte vulgatum. Nam et Athenaeus Gylippum describit νοσησιόμενον ἐκ τοῦ Ἀνσυνδρίου χρημάτων. ubi Casaubonus usum hunc insolentioris vocis χρημάτων miratur quidem, nec mutat, quod in eo tuendo constantissime scripti omnes consentirent. Et S. Lucas A. A. c. IV. 37. de Barnaba, ὑπόρχοντος αὐτῷ ἄγροῦ, πωλήσας ἤνεγκε τὸ χρῆμα. Quibus locis τὸ χρῆμα clarissime pecuniam notat, quae ceteris plerumque semper τὰ χρήματα, exceptis tamen Ionibus: namque hi χρήματα pro divitiis et pecunia non adspernabantur, uti Pollux L. IX. 87. atque ad eum Iungermannus docuerunt. WESS. Dixerat ipse Diodorus, si ipsius verbis utitur auctor Excerptorum Vatic. p. ed. Mai. 69. οἱ μὲν γὰρ ὄλιγον χρημάτων ἀθροίζουσι τοὺς ἐπὶ αὐτῶν κινδυνεύοντας. Itaque hic etiam Veneti codicis scriptura correctori, quem is liber non modestissimum passus est, relinquenda videtur.

629. 72. Τὰ μὲν σακκία παρέλυσεν] Plutarchus de Educ. Liber. p. 10. B. Γύλιππος ὁ Λακεδαιμόνιος τὰ σακκία τῶν χρημάτων ΠΑΡΑΛΥΣΑΣ φεγὰς ἀπῆλάθη τῆς Σπάρτης. Fraus verbo inest, qua sacci furtim aperiuntur. Τὰς θύρας τῶν ἀργείων κάτωθεν ἀναλύσας explicat ipse in Lysand. p. 442. B., ubi plura. Furto autem Gylippus ex sacculis subduxit non ccc, sed xxx talenta, nisi error sit apud eundem in Nic. p. 542. A. Mihi quidem ccc talenta paene nimia videntur: sublata enim furtum statim, sacculis diminutis, manifestatura erant. Nihil tamen decerno. WESS.

629. 75. Καὶ κατεδικάσθη θανάτῳ] Ab Ephoris damnatum ἀποθανεῖν ἀποκατεργήσαντα sive inedia vitam finisse Athen. loco modo citato, L. VI. 5., Plutarchus Laedaemone quoque pulsum significat, quorum utrumque verum esse potuit. WESS.

629. 76. Πατέρα τοῦ Γύλιππον Κλέαρχον] Pater Gylippi Thucydidi dicitur Κλεανδρίδας, quod magis placet, ut supra (Exercit. p. 55.) notavi ad Thucydidem. PALM. Recte Palmerius, Thucydides Κλεανδρίδαν Gylippi patrem vocat L. VI. 93., vocat et Timaeus apud Plut. Nic. p. 542., πατρῶον ἀδρόστημα sive sordes has, quas a patre Cleandrida hereditarias habuit, attingens. Adde not. Celeb. Dukeri in Thucyd. d. I. Thuriot autem in Italiam exsulatum abiisse Cleandridam, significat, etsi obscurius, Thucyd. L. VI. 104. WESS.

629. 86. Καὶ τοὺς λιμένας ἐπεχώννον etc.] Paucis in re memorabili auctor defungitur. Multo uberius de urbe obsessa, legationibusque ad pacem impetrandam ad regem Agim Spartamque missis Xenoph. Rer. Graec. II. p. 357. et Lysias Or. in Eratosth. c. 16. et Agoratum c. 2. seq., quos adisse operae fuerit pretium. WESS.

629. 5. Τὰ μακρὰ σκέλη καὶ τὰ τεύχη τοῦ Πειραιῶς] Vid. Io. Meursii Lect. Attic. L. III. 4. et Piraeum c. 2. et de Πειραιῶς Thomam Magistrum, qui id Atticum esse decernit, non Πειραιῶς, quo tamen usi sunt Thucydides, Lysias, Demosthenes, Isocrates, atque alii. Ad longa vero haec brachia sepultus fuit Euphorion, de quo Theodoridae Epigramma:

Εὐφορίων ὁ περισσὸν ἐπιστάμενός τι ποιῆσαι
Πειραιῶσις κέται τοῖσδε παρὰ σκέλεσιν.

Vir enim eruditus, qui Bibl. Uffenbachian. Part. II. p. 582. id publicavit, σκελετοῖς corrigens et Piraeica cadavera intelligens, nimis est. Mox malleμὴ πλεῖον ἔχειν δάδεκα. Nam in conditionibus nominatim fuit, ut XII naves longae Atheniensibus relinquerebantur; sic certe magna concordia Xenophon Hellen. II. p. 359. Andocides Or. de Pac. p. 25. et Plutarch. Lysand. p. 441. WESS.

630. 15. Καὶ ἦρξεν ἔτη τρία πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα] Eodem temporis spatio regnum eius circumscibitur L. XV. 93. At magna hic apud alios discordia. Eusebius annos illi XI., Canon Astronomicus XLVI., Plutarchus Artax. p. 1027. LXII imputat. Hinc in partes distrahuntur, qui regni Persici annos digerunt, modo hunc, modo illum, aut etiam tertium secuti: quam litem meam nunc non facio. Vide Petavium Doct. Temp. L. X. 31. et Hier. van Alphen in Daniel. c. IX. P. III. c. 9. p. 217. WESS.

630. 16. Ἀντίμαχον τὸν ποιητὴν — ἠνθημέναι] Apollodorus de Antimachi aetate vera tradidisse, firmat Plut. Lysand. p. 443. D. et Proclus in Timaeum Plat. p. 28. Plato Antimachum Choerilo longe praefendum censebat; quo spectat impurissimum Cratetis Epigramma, quod alio sum deflexit Cl. Salmasius ad Spar-

tiani Hadrian. c. 16. Vide eum et Casaubonum et Is. Vossium in Catull. p. 323. de Colophonio hoc poeta veterumque de illo iudicium disserentes. WESS.

630. 21. *Μὴ καλῶς*] Corrige *μὴ παντελῶς*. RHOD.

630. 25. *Καὶ τὴν Καμαρίναν*] Fuit opinor, *καὶ τὴν Καμαρίναν*, ut L. XVI. 83. *εἰς δὲ τὴν Καμαρίναν οὐκ ἴκτορος προσθεῖς* etc. WESS.

630. 30. *Συλήσαντες αὐτὸν ἀπέστειλαν εἰς τὴν Τύρον*] Non addo ex Veneto quidquam. Quisque Carthaginienses intelligi per se animadvertit. Nec moveor singulari numero, qui praecessit: sollemnis enim is auctori nostro ab eo numero ad multitudinem transitus. Curtius cum Tyrios aurea catena devinxisset Apollinis simulacrum memorasset, subiicit L. IV. 3. 12. *Syracusicis id simulacrum devexerant Poeni, et in maiore locaverant patria: multisque aliis urbium, a semet captarum, non Carthaginem magis, quam Tyrum ornaverant*: non sine errore; neque enim Syracusas Carthaginienses diripuerunt, quod doctissimum Freinshemium haud praeteriit. Vid. infra L. XVII. 41. WESS.

630. 36. *Κατὰ τὴν ὁμώνυμον ἡμέραν*] Adscriperat Camusatus, Ergo hebdomadae dies propriis nominibus distinguebantur? quod, puto, re in accuratius examen missa, repudiasset. Serioris enim aetatis inventum esse ex Dione Cassio L. XXXVII. p. 42. constat. Melius Is. Casaubonus ad Strabon. I. p. 111. *ὁμώνυμον μὴνὸς diem ὁμώνυμον* intelligit, ut *καιρὸν ὁμώνυμον* Strabonis. Quem quidem diem vestigando sic forte eruemus. Capta Tyrus est mense Hecatombaeone, teste Arriano Exp. Alex. L. II. 24., dieque mensis Macedonici trigesima apud Plut. Alexand. p. 679. Annus erat primus, cum urbs caperetur, Olymp. cxii. Notat autem Usse-rius de Anno Solari Macedon. c. 5. annum illum fuisse sextum Cycli Metonici, quo Neomenia Hecatombaeonis in diem xx Iulii anni Iuliani proleptici incidebat, qui dies erat trigesimus Loi Macedonici. Sic *ὁμώνυμος ἡμέρα* erit Neomenia Hecatombaeonis, qua et Carthaginienses sacrilegio se polluerunt ad urbem Gelam, et multis post annis Alexander Tyrios ultus est, capta urbe, ob Apollinis simulacrum iniuriosius habitum, et in libertate defendenda pertinaciam. WESS.

631. 66. *Καὶ πόλιν ἀνόχρην ἔχοντες*] Vide Ph. Cluverium Sicil. Antiq. L. I. p. 199. WESS.

631. 80. *Τοῖς τόποις ὡς ἤγγιστε τῆς πόλεως*] Paene mihi schedae Reg. I. persuadent, ut duo priora inducam, ex Grammatici interpretamento in hunc locum inculcata. Solet quidem certe auctor frequenter alterum amplecti, ut cap. 77. *ὡς ἤδη τῆς Μιτυλήνης ἤγγιστον*, atque alias. WESS.

631. 85. *Καὶ τὴν χώραν οὐκ εἶα προνομεύσθαι*] Sic L. XIX. 12. *ἠγαγιάζετο δὲ τὸν ποταμὸν διαβαίνειν, διὰ τὸ τὴν μὲν κατοπινὴν χώραν προνομεύσθαι*. Iosephus L. III. Bell. Iud. 9. 4.

ἵνα οὗτοι μὲν κατὰ χώραν μένοντες — οἱ δὲ ἱππεῖς προνομεύωσι τὴν πέριξ. ubi Ezech. Spanhemius. WESS.

631. 94. *Δεξιῶ τὴν πόλιν ἔχοντας ἐπιλεσθαι*] Alii praepositionem addunt. Lucian. L. II. Ver. Hist. c. 33. *εἰσιόντων δ' εἰς τὴν πόλιν ἐν δεξιῶ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶον — ἐν ἀριστερῶ δέ, τὰ τοῦ ἄννου βασιλεία*. Sed hoc in genere mire variatur. Vide Epistol. T. Hemsterhusii, insertam Praefat. Thucyd. a Cl. Dukero. WESS.

631. 1. *Καὶ τὸ πῆλον καθιπάξασθαι*] *Τὸς ὁδοὺς ἱπαζόμενοι* ex c. 88. ostendunt additamento Veneti carere nos posse. Aeschylus Eumen. v. 150. *Νέος δὲ γράλας δαίμονας καθιπάσσω* et v. 734. *Ἐπεὶ καθιπάξῃ με πρεσβύτιν νέος*: quibus poetae locis insultandi quadam potestate instrui apertum est. WESS.

632. 21. *Εἰς τὸ τοῦ χάρακος ἀπωξυμμένων ἐπέπιπτον*] Haud scio, an intelligatur ea castrorum pars, ubi valli acuti erant depacti, quorum φιλοπόνως ἀπωξυμμένων κεραιῶν meminit Polybius in valli Graeci Romanique differentia signanda L. XVII. 15. WESS.

632. 43. *Λιονύσιος δὲ μόγις διελθὼν τὴν πόλιν*] Sustuli inutilem vocem, loci sententiam conturbantem. Transierat enim, etsi lento agmine, urbem Dionysius. Rhodomanno eadem sederat opinio, ut not. Addend. docemur. WESS.

632. 54. *Περὶ καίειν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς καὶ θορυβοποιεῖν*] Nihil hoc strategemate tritius. Vid. Frontin. I. 1. 7. et 5. 24. etc. WESS.

632. 57. *Τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης*] Adi ad c. 18. huius libri. WESS.

633. 65. *Οὐδέμιαν ἐπιστροφὴν χρημάτων ποιούμενοι*] *Ἐπιμέλειαν* bene explicat Venetus. *Ἐπιστροφὴν πρὸς τὰ πράγματα ποιῆσθαι* eorum est, qui ad res agendas sese convertunt, uti in Synesii Encom. Calvit. p. 46. Id cura excipit. Sext. Empir. Hypotyp. I. p. 39. *ὁ δὲ Ἐπίκουρος λέγει μὴ ἐπιστρέφασθαι ἡμῶν τὸ θεῖον*, i. e. *nullam nostri curam gerere*. Iosephus de Iud. Antiq. L. XIII. 3. 4. *τοῦ δ' ἐν Γαριζὶν (ιεροῦ) ὡς οὐδὲ ὄντος, οὐδεὶς λόγον οὐδ' ἐπιστροφὴν ἐποιήσατο*. Aliud *ἐπιστροφῆς τεύξασθαι* et *ἐπιστροφὴν τῶν γεγενημένων ἀδικημάτων ποιήσασθαι* in Polyb. L. IV. 4. de animadversione et castigatione, sed eodem ex fonte emanans. WESS.

633. 74. *Οὓς μὲν ἀνεσταύρουν*] Genus hoc poenae apud Carthaginienses, qui et illustres viros cruci suffigebant, perfrequens. Vide Polyb. I. 24. Val. Maxim. II. 7. Iustin. XVIII. 7. et XXII. 7. WESS.

633. 76. *Ἐκ δευτῆν πόλεων ἐξοριζομένων* etc.] Quo planior orationis esset tenor, addita eum ex Veneto voce auctiorem esse iussi; scio, praesentiam illius prorsus necessariam non esse: ut huic tamen loco adsit, praestat. WESS.

633. 2. Ὀμοθυμάδην ἀφιπνεύσαν] In not. suarum Ad-
dend. corrigit Rhodomannus ἀφιπνεύουσαν, nescio quid secutus:
verbo enim nihil inest, cur displicere debeat. Habebis τέλος δὲ
Σκῦλαι — ἀφιπνεύσαν πρὸς τοὺς περὶ τὸν Μαζαίων L. XVII.
59. WESS.

633. 7. Οὕτω διέθεσαν κακῶς] Adeo barbare et crudeliter
mulieri insultarunt, ut voluntaria dein morte perierit. Λεινὸς καὶ
παρηνόμος ὕβρεις εἰς τὸ σῶμα καθύβρισαν, ἐφ' αἷς προήκατο
τὸν βίον ἐκουσίως Plutarchus inquit in Dion. p. 959. A. Mox
dubites utrum νομίζοντα an νομίζοντες praeoptandum sit: si
posterius, ut scripti libri videntur iubere, sententia erit, cen-
suisse equites, uxoris tyranni divexationem et supplicium fideli
artissimum inter se futurum ad cōsilia perpetranda vinculum.
WESS.

634. 16. Εἰ μὴ πειθοῖ] Legendum arbitror κεύθοι, nisi
alieni σπέροχοι placeat. RHOD. Κεύθοι Rhodomannus versione sua
expressit. Ego σπέροχοι fuisse opinor, quod et a pravo vocabulo
propius abest, et rei gestae respondet: in eius enim gerendae ce-
leritate spes omnis erat tyranno. WESS.

634. 29. Ὡς γρησθαι νομίζουσιν] In usu illis et more est.
Euripides Hellen. v. 1071. Ἄλλ' οὐ νομίζειν φήσομεν κατ'
Ἑλλάδα Χέρσω καλύπτειν τοὺς θανάτους ἐναλλοῦς, i. e. nega-
bimus eam esse in Graecia consuetudinem etc. Atque ita alii sae-
pius. Mox zōrtias σύνθεσιν Rhodomannus in not. Auctario legit,
nulla iusta causa. Non videtur vir doctus eorum recordatus, quae
Vitruvius L. VII. 3. commentatus est de Graecia et palustri arun-
dine, eiusque in tectoriis ducendis et colligandis usu sollemni.
Verte ergo, quibus ad tectorii operis alligationes Syracusani uti
consueverant. WESS.

634. 40. Καὶ τῶν ἀλλοτρίως τῇ πόλει διακειμένων] Inter
ἄλλοτρίως et τῇ πόλει infarci praepositionem ἐν. RHOD. Rhodo-
manno assentior, tametsi non ignorem, quae Iac. Gronov. ad Ste-
phanum in voce Ἄβαι atque in Herodot. L. I. 96. de absentia
huius voculae observavit: exempla huic loco minime sunt oppor-
tuna: ut enim nunc habet, eos innuet, qui male in civitatem ani-
mati erant: quae sententia a mente scriptoris recedit. WESS.

634. 44. Τὴν νῦν καλουμένην Ἀρχαδιήν] Deliquerunt
in ultima voce graviter amanuenses. Scripserat auctor Αἴτην.
Testis ipse seq. libri c. 7. μετεπέμποντο, inquit, τοὺς ἐκ τῆς
ΑἴΤΙΝΗΣ ἱππεῖς. οὗτοι γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς τυραννίδος ἐκπεπω-
κότες ἦκουσιν τοῦτο τὸ φρούριον. Adde c. 58., e quo vero verius
esse id, quod censui, videbis. WESS.

634. 48. Εἰς Λεοντίους ἀπηλλάγησαν] Ipsi Leontini
brevi post, secessione a Syracusanis facta, iisdem sese iunxere,
foederis credo occasione, quod Dionysium inter et Carthaginienses

coaluerat. Haec Xenophon, sed anno insecuto adscribens, L. II.
Hellen. p. 360. significat. WESS.

635. 70. Πρὸς Διονύσιον πρῶτον συστάντος] Res ipsa et
scriptae membranae sic iubent refingi: finis enim hic primi, quod
Dionysio Poeni fecerant, belli. Mox τὰς ἐξῆς πράξεις εἰς τὴν
ἐχομένην κ. τ. λ. dicere potuisset, ni variare orationem potius
censuisset. Aetolorum Decretum in Antiq. Asiat. Edm. Chishull.
p. 106. ὅπως δὲ καὶ εἰς τοὺς νόμους καταχωρισθῆ ἂ ἀνιέρωσις
καὶ ἂ ἀσυλία, τοὺς κατασταθέντας νομογράφους καταχωρίζαι,
ἐπεὶ καὶ αἱ νομογραφίαι γίνονται, εἰς τοὺς νόμους. Vide ad-
scripta L. I. 31. WESS.

ANNOTATIONES

IN

LIBRUM DECIMUM QUARTUM.

636. 17. Κτίσις Ἀλαίσης] Sic et Strabo adpellat. Vid. L. XIV. 16. WESS.

637. 38. Στρατεία ἐπὶ τὸν πόλεμον] Nihili hoc quidem est. Lege ἐπὶ τὸν πορθμόν. Intelligitur expeditio, qua fretum Siculum suae potestatis facere Carthaginenses adnisi sunt L. XIV. 36. WESS.

637. 57. Στόλος τῶν Καρχηδονίων νηκτὸς] Dubites utrum στόλος an δόλος Grammaticus dederit: στόλος si malis, iter erit et fuga Carthaginensium, sin δόλος, fraudem indicabit. Vid. L. XIV. 75. WESS.

637. 67. Ἀγροίον τε τὸν Ἀγροηραίων καὶ Νικόδημον] Diodorus Ἀγροίον τὸν Ἀγροηραίων τίραννον, et Δάμιωνα (non Νικόδημον) τὸν δυναστεύοντα Κεντροεινίων appellat p. 438. STEPH. Ἀγροηραίων aut Ἀγροηραίων et Δάμιωνα praestat. Confer L. XIV. 78. WESS.

637. 83. Περὶ πόλιν Βάκαιναν] Adde literam ut plenum sit vocabulum Ἀβάκαιναν, et vide L. XIV. 90. WESS.

637. 87. Ὡς Θίβρος] Posses levi opera ex Reg. I. Θίμβρος cum Rhodomanno, nisi voluisse Θίβρων videretur, de quo L. XIV. 99. WESS.

638. 95. Καὶ μετοίκησις] Imo vero μετοίκησις ex L. XIV. 107. WESS.

639. 1. Προσάντως ἀκούειν] Sic L. XVII. 15. ὁ δὲ δῆμος — προσάντως ἀκούων τοὺς λόγους, i. e. aegre atque animo infesto. Et L. XIV. 21. προσάντως δὲ δεξαμένων τὸν λόγον τῶν στρατιωτῶν. Iosephus Ant. Iud. L. XIX. 7. 1. διὸ προσάντως ὁ βασιλεὺς ἐδέχετο τὴν ἀταμίετον παθήσειαν τὰνδρός. Paulo lenius hoc Isocratis Or. de Pac. p. 238. ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὅτι πρόσαντες ἐστὶν ἐναντιοῦσθαι ταῖς ὑμετέροις διανοίαις. Vide Io. G. Graevium in Luciani Histor. Conscrib. c. 10. WESS.

639. 11. Περίοπτος ὢν διὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἐν πᾶσιν] Dele praepositionem, si ita placet: ego non moveo. Praeclare Caesar, qui magno imperio praediti in excelso aetatem agunt, eorum facta cuncti mortales novere apud Sallustium Catil. c. 51. et Seneca ad Neronem, tibi non magis, quam soli, latere contingit: nulla contra te lux est, omnium in istam conversi oculi sunt L. I. de Clement. c. 8. Habet enim in summo honoris fastigio collocatus σήμερινας ἀνθρώπους θεατὰς καὶ μίσητας τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ὥστε μήτε πράξαντι οἷόν τε λαθεῖν, οὐ μᾶλλον ἢ τῷ ἡλίῳ πορεύεσθαι διὰ σκοτόυς Dio Chrysostom. Or. III. de Regn. p. 38. B. WESS.

639. 16. Ὑστερον ἤξειν ἐπ' αὐτὸν προσδέχεσθαι τὴν ἀλήθειαν] Haec et superiora exscripsit Antonius Serm. de Reg. bono p. 518., sed προσδέχεσθαι legens. Prudenter autem et vere Noster: namque nullis magis curandum est, qualem famam habeant, quam qui qualemcunque meruerint, magnam habituri sunt, ut cum Seneca dicam. WESS.

639. 22. Καθάπερ ἔνιοι τῶν φιλοσόφων θρολλοῦσιν] In luctu atque miseris mortem aerumnarum requiem, non cruciatum, esse; eam cuncta mortalium mala dissolvere: ultra neque curae, neque gaudio locum esse, ex horum sententia Caesar apud Sallust. Catil. c. 51., quam quidem merito improbabant alii, sed probabilia tantum coniectura secuti, cum ultra, quo progredenterentur, quam ut verosimilia dicerent, non haberent. Vide Th. Gataker. in Antonini Imp. L. IV. p. 108. WESS.

640. 34. Ὅτε πράξεις ἀδίκους — ἐπιτελεῖν ἐπεχείρησαν] Eadem Demosthenes Philipp. III. p. 68., cuius verba, sunt enim conpluscita exscribere non vacat. Verissimum autem id semper fuit et manebit, donec homines erunt, neque unis Spartanis atque Atheniensibus usu venit, sed in plerisque omnibus regnorum conversionibus. Errat longe, mea quidem sententia, qui imperium credat gravius esse, aut stabilius, Vi quod fit, quam illud, quod amicitia adiungitur in Adolph. I. 1. 41. Terentius. WESS.

640. 41. Διὰ τὸν φόβον ἠναγκάζετο φέρειν etc.] Forte ἐπὶ τὸν χιτῶνα. Vide L. XX. 64. WESS. Ὑπὸ τὸν libro suo Scaliger, Is. Vossio adplaudente, adscripserat, conmode profecto. IDEM in Add.

640. 59. Ἔτος μὲν ἦν ὀρθογώνιον πρὸς τοῖς ἐπιτακτοῖσι] Numeri accurate respondent calculis Eratosthenis apud Clement. Alexand. Strom. L. I. p. 402., congruuntque auctoris sententiae de qua L. XIII. 1. non Eusebii, quem errantem castigavit Illust. Scaliger ad ann. Chron. MDCXI. Annus Archontem hic vidit Pythodorum, quem Fasti Attici praetereunt, quod republica paucorum dominatione oppressa constitutus esset, ἀναρχίαν substituentis. Ὅν Ἀθηναῖοι, ὅτι ἐν ὀλιγαρχίᾳ ἤρθε, οὐκ ὀνομάζουσιν

ἀλλ' *ANAPXIAN* τὸν ἐναντὸν καλοῦσιν Xenophon Hellen. II. p. 359. Haec est ἀναρχία πρὸς Εὐκλείδου, quam Suidas ἐπὶ τῆς ἐννεηκοστῆς τρίτης Ὀλυμπιάδος fuisse cum scribit in voce Θεόπομπος, peccat προχρονισμό. WESS.

640. 62. Γάιος Φλούιος] Auctoris scriptura est Φούριος, et pro *Νουμένιος*, *Νουμέριος*. RHOD. Iustam Rhodomanni esse observationem, Livius L. IV. 57. manifestat, Furio praeterea Lucii praenomen inponens. *Νουμέριος* membranarum fide atque auctoritate sedem suam recepit. WESS.

640. 65. Καθ' ἣν ἐνίκου στάδιον Κορκίνας] Addidi ex Reg. 1. σταδίου vocem. Victoris nomen leviter deturpatum esse, monuit Io. Meursius Lect. Attic. L. IV. 29. Adpellabatur Κορκίνας. WESS. Κορκίνας adscripsit Scaliger. IDEM in Add.

640. 72. Τὴν πικραὴν κατάστασιν ἔφασαν διανεήμασθαι] Demosthenis διανεήμασθαι τὰ πατρίω et Herodiani νείμασθαι τὴν ἀρχὴν non longe hinc recedunt. Volebant, reipublicae administrationem ex antiquissima forma inter paucos esse describendam, revocandamque Aristocratiam, quae Athenis ante Solonem viguerat: hic enim Oligarchiam sustulit, populari statu constituto. Quare Solonem Aristoteles Polit. II. 10. *ὀλιγαρχίαν καταλύσαι* ait, *λίαν ἔκρατον οὖσαν, καὶ δουλείοντα τὸν δῆμον πᾶσαι, καὶ δημοκρατίαν καταστήσαι τὴν πάτριον, μίξαντι καλῶς τὴν πολιτείαν*. Contra ea alii τὴν πικρῶν πολιτείαν, i. e. eam, quae ad Solonis leges erat conformata et prorsus Democratica, praepitabant. Pertinet huc egregia Iac. Perizonii disputatio ad Aelian. Var. Hist. L. V. 13. WESS.

641. 81. Καὶ ὀλιγαρχίαι ἐν ταῖς πλείσταις καθίσταντο] Acquiesco in tanto scriptorum Codd. consensu. Decem illi intelliguntur, in unaquaque civitate delecti, quibus summum imperium potestatemque omnium rerum Lysander committeret. *Δεκαδοχίας* sive *δεκαοχίας* τὰς κατασταθείσας ὑπὸ τοῦ Ἀνσιάνδρου ἐν ταῖς πόλεσιν Xenophon adpellat Hellen. III. p. 387. Mox supervacaneam esse negandi vocem, bene Rhodomannus admonet. WESS.

641. 82. Οὐχ, ὅπερ ἦν εἰκός] Dele *οὐχ*. RHOD. *Οὐχ* deletur a Scaligero. WESS. in Add.

641. 90. Συνεβούλευσε τοῖς Ἀθηναίοις ἐλέσθαι etc.] Vid. Casaubonum ad Strabon. L. IX. p. 609. De Lysandro eiusque oratione, qua xxx viros Atheniensibus obtulit, consentit Lysias Or. in Eratosthen. c. 18., de Theramene in diversa abit, eumque praecipuum auctorem fuisse illorum xxx constituendorum profiteretur palam: qui quidem si odii causas procul habuerit, quid fiet Diodoro? cuius narrationi et obita mors, quam factionis eius crudelitate oppetit, et Plutarchi in Nic. p. 524. testimonium, quo optimis civium, τοῖς βελτίστοις τῶν πολιτῶν, accensetur, haud leve pondus adiiciunt. WESS.

641. 98. Ἀντείναιο — — τὰς μεγίστας ἀπειλὰς] Suc-

censentium est, cum manus et baculum intentant, ἀνατείνασθαι, unde in conminationibus eius et ἐπανατείνασθαι opportuna sedes. Ioseph. Belli L. I. 10. 9. παρακαλοῦντες αὐτὸν ἀπειλῆ καὶ ἀνατάσει μόνῃ μεταῆσαι τὴν ἀμύνην. Philo Iud. de Ioseph. p. 558. E. μηδενὸς ἡμῶν τολμώντος ἐπὶ σιτιῶν ἤκειν δίχα τοῦ νεωτάτου διὰ τὰς σὰς ἐπανατάσεις i. e. propter minus tuas. Et eo libro, quo Deum mutari non posse docet, p. 302. E. de servis asperi heri imperia metuentibus, τὰς γὰρ ἐπανατάσεις καὶ ἀπειλὰς αὐτοῦ δεδιότες. ubi prave nunc editur ἐπανατάσεις, sicuti et L. I. de Vit. Mos. p. 617. A. Quo modo et alibi in Philone peccatum fuisse ad Athen. L. IV. 14. magnus Animadversor ostendit, verborum usum egregie illustrans. WESS.

641. 3. Τριάκοντα ἄνδρες] Omnium eorum nomina si desideres, accipere ex Xenophonte poteris Rer. Graec. L. II. p. 359. WESS.

641. 16. Παραδιδόντες κοίσει τοὺς πον. τῶν ἐν τῇ πόλει] Fictam tyrannorum moderationem in civium perditissimis opprimendis non praeterierunt Lysias adv. Eratosth. c. 2., et, quem aemulari his in rebus Diodorus videtur, Xenophon Hellen. II. p. 360. Inter primos autem quem carnifici ingulandum tradiderunt, Plut. T. II. p. 998. B. docet. WESS.

642. 28. Τῶν δὲ πλουσίων ἐπιλέγοντες τοὺς ἐπιτηδεύοντες] Lysiam, cuius mihi verba Ier. Cl. Marklandus optime constituisse videtur, Or. in Eratosth. c. 2. et quae Theramenes apud Xenophontem perorat Hellen. II. p. 364. consule. WESS.

642. 43. Πρὸς τὴν Βουλαίαν Ἑστίαν] Vestae imaginem et aram in curia collocatam, τὴν ἐν τῇ βουλῇ ἰδουμένην, ut Harporation explicat, per quam senatoriam Vestam sollempne in iudiciis iusiurandum fuisse, monuerunt viri clarissimi Maussacus et Ezech. Spanhemius Diatrib. de Vest. et Prytan. cap. 6. De Theramene Plutarchus in Isoerat. p. 836. E. ὃν συλλαμβανομένον ὑπὸ τῶν τριάκοντα καὶ φηρόντος ἐπὶ τὴν βουλαίαν Ἑστίαν. Adde Suidam in Δεξιός. WESS.

642. 53. Καὶ δύο τῶν οἰκείων] Hos inter Isoocrates, Theramenis discipulus, vel praecipuus fuit. Μόνος ἀνέστη βοηθήσων, Plutarchus dicto loco ait, quasi quae Noster de Socrate in unum Isoeratam congruerent. Vid. Hier. Wolfium ad Isoerat. p. 750. WESS.

642. 59. Τῶν ὑπερχόντων ἀνάστασιν ὀρῶντες] Ἐπανάστασιν dixisset alius, aut certe ἀνάστασιν, quo de paullo ante. Fortasse simplex vicem hoc loco compositi obtinet. De Theramenis autem elato animo et in obeunda morte admirabili constantia praeclare Cicero Tuscul. Quaest. L. I. 40. et Xenoph. de Reb. Graec. II. p. 367. WESS.

642. 68. Οὐδενὶ λόγῳ παραναλωθήσεσθαι διεκλήρασι] Iosephus Bell. Iud. L. IV. 2. 5. ἀδιόρθωτον δὲ τὴν ἐπὶ τοῖς πα-

ραναλωθεῖσι τιμωρίαν εἶναι. Hinc venuste παρανάλωμα de eo, qui caesis aliis tanquam res vilis in cumulum, atque obiter quidem, additur. Demades Orat., quae nomen eius praefert, principio: ἐγὼ δ' ἀποθανῶν μὲν, ἢ ζῶν, οὐδὲν εἶμι τί γὰρ Ἀθηναίους ἢ ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ Δημάδης; Philo Iud. in Flacc. p. 967. A. de Tiberio imp. nepoti suo, ne a Caio occideretur, metuente, ἐδέδει γὰρ μὴ ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ γένηται τελευτήσαντος αὐτοῦ. Et semet ipso ac sociis legationis in ea ad Cai. p. 1043. B. ἀλλ' εἰδότες ἐπ' οὐδενὶ λυοίτελεϊ ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ γενησόμενοι μετὰ πολλῆς δυσκλείας. Placuit etiam hoc genus Eustathio, nisi Eumathius fuerit, L. VIII. de Ism. et Ismen. Amorib. p. 282., turgido alioqui scriptori, qui cum senes inbelles a barbaris temere, et tanquam nulli amplius rei, occisos tradidisset, ἐλφους γεγονάσι, inquit, παρανάλωμα. Quae quidem exempla conducere placuit, ut vocis usus, neglectus saepe, eluceret manifestior et in his Iosephi Belli L. IV. 5. 2. καὶ τὸ μὲν ἄλλο πλῆθος αὐτοῖς ἐδόκει ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ, τοὺς δ' ἀρχιερεῖς ἀνέζητουν. et Aeliani de Animal. L. IV. 13. perdicēs pugnaces sunt, arbitranturque, ὅτι μὴ εἰσὶν ἄξιοι ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ γενέσθαι τεθηραμένοι. Aliud enim ibi spectari solet. WESS.

642. 73. Ἀνεῖλον δὲ καὶ Νικήρατον τὸν Νικίλον] Sed ante Theramenem, quod huius oratio apud Xenophontem Hellen. II. p. 364. testatur. Fuisse Niceratum et opibus et humanitate Athenis principem, vide in Lysiae Or. XVIII. c. 3. WESS.

643. 80. Λαμβανούσης τῆς ἀπονοίας] Deest accusativus aliquis, qui cum λαμβανούσης iungatur, cuiusmodi fuerit ἀξῆσιν vel ἐπίδοσιν. STERN. Ἐν ἅπασιν λαμβ.] Horum loco restituendum puto ἐπίδοσιν vel ἀξῆσιν λαμβανούσης. RHOD.

643. 83. Οἱ τοῖς βίοις εὐποροῦμενοι σχεδὸν ἅπαντες etc.] Erat Athenis ea tempestate criminosus in re lauta quam flagitio versari. Δεινότερον ἦν πλουτεῖν ἢ ἀδικεῖν Isocrates inquit Orat. in Euthyn. p. 593. Itaque dites indicta caussa capitis damnabantur: quod periculum ut vitarent, solum alii verterunt, atque aut in Piraeum, aut alio concesserunt. Perierunt plures MD, et ad quinque Atheniensium millia in Piraeum se receperunt. Sic Isocrates Areopag. p. 224. et Aeschines de Legat. perp. gesta p. 87. WESS.

643. 84. Καὶ Ἀντόλυκον] Athleta erat, sed faceti ingenii, notissimus ex Xenophontis Symposio. Vide Plutarchum Lys. p. 442. A. WESS.

643. 89. Τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων ὁρῶντες] Hiat oratio, participio quodam defecta. Interpres sententiam non male explesse videtur *quanquam civitatem ita exhaustam et afflictam viderent.* WESS.

643. 93. Ἀγωγίμους τοῖς τριάκοντα εἶναι] Conf. Des. Heraldum L. IV. Animadv. ad ius Attic. et Rom. c. 5. Deceverant Spartani, exsules Athenienses undique duci posse, proque ini-

micis fore, qui ducentibus obsisterent. Τοὺς φεύγοντας ἐξ Ἀθηναίων ἀγωγίμους εἶναι πανταχόθεν, ἐκσπόνδους δὲ τοὺς ἐπισταμένους τοῖς ἄγοσι Plut. Lys. p. 448. F. Cui decreto Graecorum plerique paruerunt: quare de Atheniensibus καὶ εἰς πολλὰς πόλεις πλανηθέντες, καὶ πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι, ἐνδεεῖς ὄντες τῶν ἐπιτηδείων Lysias Or. in Eratosth. c. 23. WESS.

643. 97. Ἀργεῖοι δὲ πρῶτοι, μισοῦντες μὲν τὴν Λακωνιότητα etc.] Fuit Argivis summum cum Atheniensibus amicitiae pignus, quo spectant Aeschylus versus in Eumenid. 769. et seq. Cuius quidem coniunctionis adflicto hoc Atticae reipublicae tempore testatissimam dederunt fidem, profugos non tantum recipientes, sed et Spartanorum legatos, qui Athenienses clarigatum advenerant, ni ante solis occasum abirent, hostium in numero habendos, decernentes. Ἐὰν μὴ πρὸ ἡλίου δόνοντος ἀπαλλάττωνται, πολεμῶντος κρίνειν, Demosthenes Orat. Rhod. p. 116. WESS.

643. 1. Καὶ Θεβαῖοι δὲ ἐψηφίσαντο ὑπάρχειν πρόστιμον etc.] Distinctius de hoc Thebanorum, hostium alioqui, decreto Plut. Lysand. p. 448. F. οἰκίαν μὲν ἀνεῶχθαι πᾶσαν καὶ πόλιν ἐν Βοιωτίᾳ τοῖς δεομένοις Ἀθηναίων, τὸν δὲ τῷ ἀγομένῳ φρυγᾷ μὴ βοηθήσαντα, ζημίαν ὀφείλειν τάλαντον. ἂν δὲ τις Ἀθηναῖε διὰ τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοὺς τυράννους ὄπλα κομίσῃ, μήτε ὄραν τινα Θεβαίων, μήτε ἀκούειν. Qua humanitatis plenissima constitutione luculentissime maculam Thebani oblitterarunt, quam sibi adperserant ipsimet, cum urbem evertendam Atticam ac μηλόβοτον relinquendam in sociorum concilio pro sententia dixerant. Conf. inferius L. XV. 63. WESS.

643. 4. Διονύσιος ὁ τῶν Σικελῶν τύραννος] Σικελιωτῶν scribere debuerat, ut c. 18., etsi et ibi Σικελῶν τύραννος in Clar. et Reg. 1. Sed Grammaticorum legem, qua Σικελῶν et Σικελιωτῶν distinguunt, alioqui a Nostro probatam L. V. 7., saepe optimi scriptores negligunt. Vide T. Hemsterhusium in Luciani D. Mort. XII. 7. WESS.

643. 13. Καὶ πρὸ αὐτῆς χρηματιστήρια] Tabernae Interpres. Forte conclavia fuerunt, ἐν οἷς ἐχρημάτισε, sive ubi legatis responsa reddebat. Vid. L. I. 1. WESS.

644. 17. Πρὸς τῷ μικρῷ λιμένι, τῷ Λακκίῳ καλουμένῳ] Ph. Cluverium Sic. Ant. L. I. p. 168. adi. S. Bochartus de Phoenic. Colon. L. I. 28. p. 541. Λακκίον dici auctor est a figura τοῦ λάκκου sive cisternae. Mihi non liquet. WESS.

644. 25. Οὓς ἐκάλεε νεοπολίτας] Plato eodem vocabulo nuper in civitatis ius adscitos descripsit, teste Polluce III. 56. IX. 26. ubi νεοπολίται. Sed vide lungermannum. WESS.

644. 33. Ἐπὶ τὴν τῶν Ἑρβησινῶν πόλιν στρατεύσας] Ita praestat. Praestiterat quoque Ἑρβησινῶν, quo titulo urbis Herbessi cives, Ἑρβησσηνοὶ L. XIV. 78. sed prave, indicari, ex Stephano notum. Vide Ph. Cluverium Sicil. Antiq. L. II. p. 361. WESS.

644. 43. Τὸς δὲ πολίτας βοῶντες ἐπὶ τὴν ἑλευθερίαν] Conf. Io. Fr. Reitzium ad Luciani Toxar. c. 40. Urbem Aetnam Syracusanos equites occupasse sub tyrannidis principium dictum L. XIII. 113. fuit. WESS.

644. 48. Τὴν δ' εἰς τὰς Σαρ. ἠπείγετο] Paulo insolentior hoc loco ea ellipsis. Addidissent alii πορείαν aut ὁδοποιρίαν. WESS.

644. 61. Ἐπεκίρῳσαν δὲ καὶ χορημίτων πλήθος etc.] Dixi ad L. XIII. 6., quibus adde Hen. Valesii not. in Harpocrat. p. 59. et L. Casp. Valkenaer Animadv. in Ammon. L. I. 20. WESS.

645. 75. Ὁ ποιητὴς πατήρ] Pater poeta Interpret: qui titulus quam vim hic habeat, iuxta cum ignarissimis intelligo. Lege ὁ ποιητὴς πατήρ, pater adoptivus, et proba erunt omnia. Notum est contra se poni τοὺς φύσει γέννησαντας et τοὺς ποιητοὺς τῶν πατέρων, quemadmodum in Lyeurgi Or. adv. Leocrat. p. 153. Lysias in Agorat. c. 23. τὸν τε ποιητὸν πατέρα ἠφείλετο ἢ ἦν ὑπάρχοντα ἐκείνω. Et tamen ad hoc genus offenditur. In veteri Inscriptione, quam Edm. Chishull Antiq. Asiat. p. 91. debemus, perscriptum est, προφητεύοντος δὲ Ἀντιπάτρου τοῦ Μενιστράτου, ΚΑΤΑ ΠΟΙΗΣΙΝ δὲ Μενάνδρου τοῦ Μαιῶνος, vertiturque, Propheta vero Antipatro F. Menistrati, Poeta Manandro F. Maeonis. Haud quidem recte. Propheta unus describitur Antipater Menistrati F., sed qui adoptione filius erat Menandri. Υἱὸν ποιῆσαι offeret hoc usu Herodotus Vit. Hom. c. 4. Sed haec mitto. Heloridis, quem Ellopiden Aelianus adpellat Var. Hist. L. IV. 8., illud dictum illustre est, saepeque memoratum ab Isocrate in Archidamo p. 183. Plutarcho T. II. p. 783. C. atque aliis. Vide viros Clariss. Iac. Tollium in Longin. p. 64. et Olearium ad Philostrat. L. I. Vit. Sophist. 16. 3. quaeque adscripsi L. XI. 11. WESS.

645. 77. Πολύξενος δὲ ὁ κηδεστὴς] Soverum verterat Rhodomannus hoc loco et saepe alias, sed contra verum. Fuit enim Polyxenus Dionysii affinis, uti proditum L. XIII. 96., non socer. Patiebatur alioqui vocis usus, late patens, quippe socerum, generem et affinem suis locis indicans. Pro affine exemplum dabit Lysias Contr. Agorat. c. 1. et c. 9. WESS.

645. 83. Προσῆκει ἔρη σοι δεῖν] Nemo non videt mendosum esse hunc locum προσῆκει ἔρη σοι δεῖν. At minima cum mutatione poterit, ut opinor, ita emendatus reddi, προσῆκει ἔρησε δεῖν. STEPH. Pro σοι redde καὶ, et pro θελοτος, θεοντος. RHOD. Alterutra, aut Stephani, aut Rhodomanni, emendatio recipienda videtur, nisi forte cum Scaligero deletas malas voces, quae ἔρη excipiunt. Θεοντος quidem certe genuinum est: nam μὴ δεῖν ἐκ τυραννίδος φεύγειν ἵππο ταχεῖ χρώμενον, ἀλλὰ τοῦ σκέλους ἐλκόμενον dixerat Philistus auctore Timaeo in Plut. Dion. p. 974. B. Ceterum L. XX. 79. eadem res narratur, proditurque Mega-

cles, Dionysii κηδεστὴς dixisse, ὅτι δεῖ τὸν ἐκ τῆς τυραννίδος ἐκπίπτοντα τοῦ σκέλους ἐλκόμενον ἀπιέναι, καὶ μὴ κατὰ προαίρεσιν ἀπαλλάττεσθαι. Quid dices, oblitumne sui auctorem, an alios ibi scriptores secutum? Quod mihi non videtur a vero alienum ob ea, quae Plut. ex Philisto prodit loco dicto. Ut ut constitueris, elegans est ἔλκειν et κατασπῆν τοῦ σκέλους, vel τοῦ ποδός, illustratumque ab Hemsterhusio, viro clarissimo, ad Luciani D. Mort. XXI. 1. WESS. Comparati ab me Demosth. p. 1399. ἄξιμ τούτων ὄντο δεῖν προσῆκειν ποιῶντες ὁρθητῆρι quae interpretatio ab Schaefero adhibita est mihi non probatur.

645. 92. Εἰς τὴν πολιορκίαν] Commode Interpret deficientem supplevit sententiam quantum flagitent pecuniae ad obsidionem hanc solvendam. Mox si ὁρθητότερον plerisque cum Codd. malueris, succurret ipsemet auctor L. XVIII. 9. WESS.

645. 6. Εἰσεβιάσαντο πρὸς τὸν Διονύσιον] Pro εἰσεβιάσαντο lego εἰσεβιάσαντο. Sic autem saepe usurpatur εἰσεβιάσθαι. Praeterea Ἀγῶραι paullo ante legendum puto. STEPH. Placeat utrumque, quippe ingenio sermonis munitum. Infra c. 86. πολιορκήσαντες τὸ χωρίον, τὸ ἐντὸς τοῦ διατειχίσματος, εἰσεβιάζοντο. Aliter Ill. Scaliger, cui πρὸς τὸν inducenda videbantur. WESS. Deletur πρὸς a Scaligero: at id probum videtur, non item uti dictum est εἰσεβιάσαντο. IDEM in Add.

646. 15. Περὶ τὴν Νέαν πόλιν καλουμένην] Syracusanae urbis pars, quae quia postrema aedificata erat, NEAPOLIS nominabatur in Cicronis L. IV. Verr. c. 53. et Nostri L. XVI. 70. WESS.

646. 28. Ἄξιον εἶναι ταχεῖν τῆς ὁμοίας χάριτος] Acute profecto ac fortiter, atque ut pro libertate ac patria deceat! Simile Iudaeorum illud, quo regi Alexandro Iannaeco, roganti, quid facto opus esset, ut cum ipsis in gratiam rediret, succlamarunt, nihil aliud, nisi ut moreretur. Πενθηνομένον δ' αὐτοῦ τὸ ὁφείλον γενέσθαι, πάντες ἐβόησαν ἀποθανεῖν αὐτόν Ioseph. Iud. Antiq. L. XIII. 13. 5. WESS.

646. 38. Οἱ πορευθέντες εἰς Ἐντελλαν] De Campanorum hoc scelere Ephorum L. XVI. uberius commemorasse, liquet ex Stephano in Ἐντελλα. Iunge Ph. Cluverium Sicil. Antiq. L. II. p. 379. WESS.

646. 45. Καὶ τὴν κατὰ γῆν καὶ τὴν κατὰ θάλατταν] Egreigia atque admirabili eruditionis adparatu distincta de Spartanorum hoc Graeciae imperio commentatur Is. Casaubon. in Polyb. I. 2. WESS.

646. 52. Οὐ χρώμενοι νομίματι] Vide viros doctos ad Aelian. Var. Hist. L. XIV. 29. Spartani ante hoc tempus numos aureos et argenteos non admittebant, ferreis usi, sed βαρυστάθμοις καὶ δυσπαρακομίστοις apud Plut. Lysand. p. 442. D. WESS.

647. 80. Χαρίσασθαι βουλόμενος Λακεδαιμονίοις] Rem Plut. Alcib. p. 213. et Corn. Nepos Alcib. c. 10. referunt: hic

quoque, ut ad regem mitteretur, a Pharnabazo petiisse, addit. Utraque ergo caedis causa vera esse poterit. WESS.

647. 91. Βούλεσθαι γὰρ ἐμφανίσαι πρῶτον etc.] Hoc malo. Vitium est amanuensium, βούλεσθαι et βουλευέσθαι permiscere adsuuetudinē quadam instituentium. Conf. c. 82. inferius. WESS.

647. 2. Ἐν τινι κώμῃ τῆς Φρυγίας] Vici nomen Athen. servavit L. XIII. p. 574. E. καὶ ἀποθανὼν ἐκδεύθη (Alcibiades) ἐν Μελίσῃ κώμῃ τῆς Φρυγίας, ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ Φαρναβάζου. qui quidem *Melissa* vicus inter Synnada et Metropolin, Phrygiae urbes, interpositus erat, uti ibidem indicatur. WESS.

647. 7. Βιώσας ἔτη ἐννεήκοντα] Aevum Democriti longius extendunt scriptorum alii, annis illud aut CIX. aut CIV. circumseribentes. Dissensum indicarunt Io. Meursius de Archont. L. III. 13. et Aegid. Menag. ad Laert. IX. 43., in vitii suspicionem hos quoque XC annos vocantes. Dubito an iniuria: nam cum de anno Democriti natali et de vitae spatio tanta inter veteres intercedat discordia, cur uni prae ceteris praerogativam dandam iudicabimus? Id mihi tamen satis adparet, natum esse non posse Democritum aut Olymp. LXXX., quae Apollodori sententia, aut, uti opinabatur Thrasyllus, anno tertio Olymp. LXXVII. Ipse enim professus erat, se μικρόν suum Διάκοσμον composuisse anno ab eversa Troia DCCXXX. apud Diogenem IX. 43., sive circa Olymp. LXXX. exeuntem. Rectius propterea Noster, cuius ex sententia primam lucem Democritus Olymp. LXXI. ad finem vergente aspexit. Vide et Scaligerum ad Euseb. Chron. n. MDCXI. WESS.

647. 8. Αασθένην τε τὸν Θεβαίων etc.] Ex sequentibus patet eum cursorem fuisse. Sed quando supra dicit Crocinam Thessalum Larissaeum vicisse stadium in hac Olympiade, restat, ut dicamus δόλιχον vel δίαυλον vicisse hunc Lasthenem. Sed dolichum magis convenit ei, cui tantum spiritus suppetebat, ut a Corona Thebas usque indesinenter currens equum exercitatum athleticum vinceret. Fuit autem dolichus viginti stadiorum, ut docet Sophoclis Scholiastes ad Electram (v. 687.) PALM.

647. 12. Ἐρρόονταν πάλιν Οὐόλοσκων] Bene interpres, Livium secutus, cui semper VERRUGO. Vid. L. IV. 58. et Ph. Cluverium Ital. Antiq. L. III. p. 1031. WESS.

648. 17. Ἀρχὼν Εὐκλείδης] Nobilissimus huius Euclidae magistratus est, quod tum exsules in urbem redierint, dominatione XXX virorum extincta. Itaque huc pertinent omnia, quae Thrasybulum oppressosque tyrannos illustrant, sed a Nostro non sine gravi errore in serius tempus relata, uti commodiore loco dicetur. Vide nunc Lucian. Hermot. c. 76. et quae ibi veteres Critici. WESS.

648. 20. Καὶ Τερέντιος Μάξιμος] Tribunal hunc militarem unde acceperit, nescire me fateor. Livius Numerio Fabio et L. Valerio Potito collegas adiungit P. et Cn. Cornelios Cossos

L. IV. 58. Itaque non de nihilo videtur, quod nulla *Terentii Maximi* in schedis Coislin. sit mentio: quem quidem si hinc amandaveris, addiderisque *Γναῖος καὶ Πόπλιος Κορνήλιος*, cum Livii Fastis congruent egregie. Atque hoc cupide sequeretur, si mihi liqueret, unde *Terentius Maximus* in hanc sedem immigravit: nam librariorum in crimen vocare, proclive quidem, at minime tutum. Ampliandum ergo. WESS.

648. 27. Πιστευθεὶς περὶ τῶν ὄλων] Huic generi explicando commodior post dein locus erit. Clearchi fraudem, qua Byzantinos oppressit, refert Polyacnus Strateg. L. II. 2. 7. WESS.

648. 32. Τοὺς ὀνομαζομένους Βυζαντίους] Correctione locum indigere, verhorumque ordinem esse τριάκοντα μὲν Βυζαντίους, τοὺς ὀνομαζομένους, in not. Addend. monuit Rhodomannus. Mihi corruptum videtur *Βυζαντίων* vocabulum, cuius in locum quid suffiei debeat frustra quaesivi. Dant meliores Mss. *Βοιωτοὺς*, quos si qui probet, dicendum erit, Byzantii collegium XXX virorum fuisse, qui *Boeoti* adpellarentur, idque tituli retinuisse, quod inter urbis conditores et *Boeoti* fuerint, si fides Imp. Constantino Them. 1. L. II. Advocabuntur fortasse et numi veteres, cuiusmodi Plotinae Augustae apud Vaillantium inscriptus *EIII TPAIANOY B. BYZANTINΩΝ*, ut Traianus eorum ex numero fuisse censeatur. Quae quidem in medium adferri possunt, nullo modo firmari, assensum ut iupetrent. Numus enim Vaillantii vetustate detritus fuit: integriores *EIII TPAIANOY TO B.* praeferunt, indicantes altera vice Traianum istum Archontis munere Byzantii esse perfunctum. De *Boeotorum* autem XXX virorum concilio apud Byzantinos nemo, quod rescire potui, quidquam. Atque haec contra *Boeotos*. Cogitaveram, ut fit in ambiguis obscurisque rebus, an *Βοιωτῶν* id vocabulum converti posset in *Βοιωτῆας*, ut, servata Byzantinorum dialecto, XXX *Senatores* innuantur. Quod etsi non plane spernam, tale tamen non est, ut in eo tuto acquiescam. WESS.

648. 39. Τῆς κατὰ τὸν τύραννον ἀμότητος] Auctoris est idiotismus, pro τῆς τοῦ τυράννου. Sic ἡ κατὰ σώμα ἡμίμη, et ἡ κατὰ ψυχὴν ἀρχινοία, ἡ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἀπόθεσις, eiusque generis alia. Vid. L. I. 65. et IV. 13. WESS.

648. 45. Εἰς Σηλυβρίαν] Conf. L. XIII. 66. Prave Σηλυβρία in Chionis Epist. IV. p. 26. WESS.

648. 52. Περὶ τὸν καλούμενον Πόρον] De hoc nomine Πόρος eo loci silent alii. Fuit certe locus ita dictus in Thraciae littore inter mare et lacum non longe a Maronea, de quo Cantacusenus p. 287. et Belonius, qui in eo loco urbiculum sitam ait nomine *Bouron*, a Πόρος (ut credo) deducto, quae laevi dedit nomen, quem volunt quidam Bistonium fuisse. Sed de eo loco nunc non est sermo: nam ex tota narratione patet eum *Poron* debere intelligi inter Selybriam et Byzantium. Ex natura loci id nomen acce-

pit ille πόρος, id est, *meatus*; est enim inter Selybriam et Constantinopolin lacus, qui exiguum spatium terrae relinquit in maris litore, de quo prolixè satis Procopius L. IV. 41., eum vide: prolixior enim est ille locus, quam ut debeat hic ascribi. Is locus ob angustias πορθμός et μύρηξ dicitur a Procopio. PALM. Procopii πορθμός, cui nomen Μύρηξ; Rhegium inter et Anthyram erat, uti docetur L. IV. de Aedif. Justin. c. 8., paulloque remotior a Selybrianorum oppido. Propius aberat flumen *Athyas*, de quo ad Itiner. Hierosol. p. 570., quod tamen indicari in his veteris Geographiae, inprimis per Thraciam, tenebris asseverare nolim. WESS.

648. 59. Ἐκεί δ' εἰς συνθήθειαν ἐλθὼν Κύρου] Vide Xenophontem L. II. Exped. Cyr. p. 228., sed tyrannica Clearchi consilia dissimulantem. WESS.

649. 61. Ἀρχῶν ἀποδεδ. τῶν ἐπὶ θαλάττης σατραπειῶν] Repono σατραπειῶν. Sic p. 493. τὰς ἰνω σατραπείας, et alibi. STEPH. A Stephano nihil dissentio. Auctor ipse praecit c. 19. Κύρος, ὁ τῶν ἐπὶ θαλάττης σατραπειῶν ἡγούμενος. Et c. 26. ὧν Κύρος ἐπὶ θαλάττης ἤρχε σατραπειῶν. WESS.

649. 70. Ἐν αἷς μὲν δεκαδοξίας] Decemviralem hanc Lysandri potestatem scripti Codd. Δεκαδοξίαν, sicuti et Xenophon Hell. III. p. 387., vocant: ad quem modum τετραδοξία Harporationi, quam a Philippo III. p. 68. τετραδοξίαν nominat. Suidas opportune in Δεκαδοξία. τὰς ἐπὶ Δακεδαμονίων καταστάσεις ἐν ταῖς πόλεσι δεκαδοξίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. WESS.

649. 76. Καὶ κοινὴν ἐκ πάντων Σπυρ. ποιῆσαι etc.] Ad didi praepositionem ex schedis vetustis, quam necessariam ostendunt postrema huius cap. πείθων ἐξ πάντων τῶν πολιτῶν αἰρετοὺς γίνεσθαι βασιλεῖς. Molitus est hanc Spartanæ reipublicæ mutationem Lysander aliquot abhinc annis, quum Agesilao variis ex caussis esset offensus, ut ex Plut. Lysand. p. 447. notum omnibus. De Heraclidarum vero Lacedaemone regibus familiaque Proclidarum et Eurysthenidarum, sive Eurypontidarum atque Agidarum, nominibus tantum enim discrepant, abunde Cragius de Lacedaem. Rep. L. II. 2. WESS.

649. 80. Μάλιστα τοῖς μαντείοις προσέχοντας] Cicero L. I. Divin. c. 43. de Lacedaemoniis, iidemque de rebus maioribus semper aut Delphis oraculum, aut ab Hamone, aut a Dodona petebant. Cuius Spartanæ religionis plena sunt vetustiorum scriptorum monumenta. Corn. Nepot. Lys. c. 3. compone. WESS.

649. 81. Τὴν ἐν Δελφοῖς προφήτην] Vid. L. XVI. 26. WESS.

649. 87. Ταῖς ἐν Δ. περὶ τὸ μαντ. οὔσας ἱερεῖας] Tres Δωδωναίων προμάντιες intelliguntur, de quibus ex Herodot. II. 55. praeclare Iac. Triglandius Coniectan. de Dodon. c. 4. Admi-

nister, cuius opera ad corrupendas antistites uti Lysander voluit, Plutarcho Φερεκλῆς audit in Lys. p. 447. F. Mihi uter rectius hominem adpellet, in obscuro est. WESS.

649. 95. Τοὺς περὶ τὸ ἱερόν διατρέβοντας] Τοὺς πολίτας ex Ephoro apud Plutarchum: nimirum Hammonios cives, qui interius nemus prope oraculi sedem incolebant, et praeter ceteros τὸν Ἀμμωνίων προφήτην, de quo plenius L. XVII. 51. WESS.

649. 98. Λιβέν] Libys, Lysandri frater, hoc anno, quo Euclides Archon, classis Spartanæ praefectus, seu navarchus erat, Xenophon Rer. Graec. L. II. p. 371. WESS.

650. 9. Καὶ τινῶν χρηματισμῶν ζητουμένων] Instrumenta actaetae publica, quo fere modo χρηματισμοὶ L. I. 78., quibus ad finiendas sociorum controversias opus erat, docente Ephoro in Plut. Lys. p. 450. E. Mox λόγος γεγραμμένος πολυτελῶς insolens quiddam praeferre videtur, nec placere aut Lambino potuit ad Corn. Nepot. Lys. c. 3., legenti πολιτικῶς, quia Plutarchus orationem eam περὶ πολιτείας scriptam ait, aut T. Hemsterhusio, praecoptanti πολυτέχνως. Solet quidem Noster πολυτελῶς et πολυτέλης de re egregia et magna cura in pensisque perfecta usurpare, uti docere memini ad L. XIII. 83., blanditur tamen Ci. Hemsterhusii coniectura mirum in modum, quandoquidem ea Lysandri oratio πιθανῶς καὶ πανούργως, quod Plutarcho credimus, fuit composita. Hoc ergo, si quid mutandum, amplectar. WESS. Πολυτελῶς bene habet, significatque operose, studiose, multa cum arte aut animi contentione. Sic passim Noster, et insigni loco Themistius in Sophista p. 295. 2. οὐδὲ γὰρ οὕτω πολυτελῶς καὶ ἀνδροείως ζυντεθέντα αὐτὰ ἡμιστάμην, loquitur de suis Commentariis in Aristotelem. Vertit Petavius: neque enim adeo exquisite atque viriliter ea conscripta esse noram. malle ex exquisite atque egregie. Idem p. 300. penult. πολυτελεῖς ἐπεδείκνυντο καὶ γέμοντες ἡδονῆς λόγους. cf. p. 301. A. 2. idem p. 323. c. II. φωνὴ πολυτελεστέρα, vox exquisitior recte vertit Petavius, vel articulator, distinctior, artificiosior. REISK.

650. 17. Αὐταὶ δ' ἦσαν, Νάξος, Κατάνη, Λεοντῖνοι] Vide not. in L. XII. 11. Quod sequitur συναρθεῖν αὐτὰς τῇ Συρακούσῃ, id quidem paullo est rarius, nec invisitatum tamen. Nam singulari numero τὴν Συράκουσαν dixit L. XIII. 75. et Eclog. 4. L. XXI. tum Eclog. 11. et 14. L. XXII. Praeterea κίσει τὴν Συράκουσαν Stephanus in voc. Συρακούσας, ubi mutare solent, et pauci alii, de quibus Ph. Cluver. Sicil. Antiq. L. I. 12. WESS.

650. 21. Ἐπὶ τὴν Αἴτην στρατεύσας] Praepositionem, cuius defectum animadvertent H. Steph. et L. Rhodom., tacentibus Codd., ne luxa esset oratio, addidi. WESS.

650. 25. Παρὰ τὸν Τηρίαν ποταμὸν] Sic flumen, Leontinos paene alluens, Thueydides, Scylax, Plinius, et Hesychius

adpellant. Vid. Phil. Cluverium Sicil. Ant. L. I. p. 125., amanuensium peccatum bene corrigentem. WESS.

650. 28. *Νομῶν τῶν φόβῳ καταπλήξαι*] Usitatioe loquendi forma diceretur *καταπλήξαι*. Sed hic scriptor *νομῶν*, *ἐπιπλώ*, et alia huiusmodi, saepe cum aoristo iungit, ut hic. STEPH. Prudenter hoc quidem loco H. Stephanus, alias ad haec mutanda proclivior, proptereaue haud iniuria notatus a viro celeberrimo ad Xenophonem Ephes. in Miscellan. Observ. Vol. IV. p. 286. WESS.

650. 46. *Διὰ τινος ἐρήμιον τόπον ἐλθῶν, περιεσέπεισεν* etc.] Sine damno abesse hinc poterit, damnatum a Clar. et Reg. I., *ἐλθῶν*. Dele proinde si libuerit. Ego scriptoris morem secutus non movero. WESS.

651. 63. *Παρέδωκε τὴν πατρίδα*] Fraudes, quibus Naxios Dionysius circumscripsit, exponit Polyaeus Strat. V. 2. 5. WESS.

651. 76. *Οὐδέμιν ἐξείν προσδοκῶντες*] *Ἢξείν* fortasse quis maluerit; neque repudiarem, si scriptorum Codd. consensu munitum foret; quo destituti, cur mutaremus? WESS.

651. 82. *Ἀρχωνίδης δὲ ὁ τῆς Ἐρβίτης ἐπιστάτης*] Alius hic Archonides atque ille, de quo L. XII. 8. Aetas, quod ibi monebam, obstat. Quin ex Thucydide L. VII. 1. adparet, eum Archonidem circa Olymp. xci. fatis concessisse. Fuerit ergo, quandoquidem uterque Herbitensium princeps, prioris filius, aut eadem saltem ex familia. WESS.

651. 90. *Ἐν ᾧ πόλιν ἐκτίσεν Ἀλεσαν*] *Ἀλαισα*, quomodo Strabo L. VI. p. 408. et Ptolem. L. III. 4., vero nomine fuit, dicta a flumine *Ἀλαίω*, saepe memorato in Lapide Gruteriano Thes. P. cxxii. Firmat scripturam vetus ara, cui inscriptum vidit *TON ΔΑΜΟΝ ΤΩΝ ΑΛΑΙΣΙΝΩΝ* Georg. Gualtherus Tab. Sicil. p. 123. Alesam et Halesinos ab aliis vocari, copiose Ph. Cluver. Sic. Antiq. L. II. p. 289. declaravit. WESS.

651. 94. *Διὰ τε τὰς ἀπὸ τῆς θαλ. ἐργασίας*] *Τὰς κατὰ θαλάτταν ἐργασίας* studium rei nauticae L. V. 69. adpellavit, sicuti *τὰς ἐκ θαλάττης ἐργασίας* quaestum, quem ex mari Byzantini percipiebant, Polybius L. IV. 50. Hinc *θαλάτταν ἐργάζεσθαι* et *θαλαττοῦργός* de piscatore in Exc. Vales. p. 350. Non ergo solam, quae mari exercetur, mercaturam complectitur. Vid. Observat. mearum L. I. 15. WESS.

651. 96. *Τὸν τῶν Ἐρβιτῶν*] Imo *Ἐρβιταίων*, ut saepe antea. Porro *τὸ Ἀπολλωνεῖον* non aliud est, ac vetusti Marmoris apud Gruter. Thes. p. cxxiii. *ΤΟ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΙΕΡΟΝ*. WESS.

651. 3. *Καθ' ὃν καιρὸν Ἀμύκτας*] *Ἰμύκτων* dicitur infra admonente Rhodomanno. Quod quidem verum: sed ea discordia non auctori, at eius librariis accepta est ferenda. Vero nomine *Ἀμύκτας* erat. WESS.

651. 5. *Πρὸς Βοιωτὸς πόλεμος συνέστη*] Si malis *ἐνέστη* ex Coisl., non intercedam. Veientes *Βοιωτὸς* plerumque vocitat, eum

Βητῶς deberet, monitore Phil. Cluverio Ital. Ant. L. II. p. 534. Quae sequuntur defecta sunt caussis belli Veientini, quas Livius dabit L. IV. 58. WESS.

652. 5. *Διὰ τοιαύτας αἰτίας*] Hic aliquid desideratur. Explicatio videlicet causarum belli. Pro *Τούσκιον* vero *Ουόλοκων* ex Livio. RHOD.

652. 5. *Τότε πρώτοις — καθ' ἕναστον ἐνιαυτὸν* etc.] Puto fuisse *πρώτων*. Id vero egregie, quod *καθ' ἕναστον ἐνιαυτὸν* stipendia militi decreta prodit. Fuit enim stipendium, quod initio militibus apud Romanos est constitutum, non diurnum nec menstruum, sed annuum, quemadmodum hinc et aliorum exemplis conmonstrat diligentissime Nob. Radbod. Schelius Dissert. de Stip. Milit. p. 202. WESS.

652. 9. *Νῦν δ' ὄνομ. Ταρακίνη*] Ut comode subintelligi *ὀνομάζεται* potest, ita sine flagitio adesse. Maneat ergo. In urbis nomine plerique caninum geminant. Adposite Livius IV. 59. *Anxur fuit, quae nunc Tarracinae sunt*; ubi Cel. Drakenborchius plura. WESS.

652. 11. *Μικίων*] *Μικίων* vocatur in argumento Soph. Oedip. Col. Laurentiano, quam veram esse scripturam ex marmore Arundeliano constat.

652. 12. *Τίτος Κοῦντιος* etc.] Nomina Trib. Milit. sic emenda et supple: *T. Κοῦντιος* etc. *A. Μάνλιος, καὶ Κοῦντιος Κοῦντιος Κικινῆτος, καὶ Λεύκιος Φούριος Μεδονλλῆνος, καὶ Μάνιος Αἰμίλιος Μάμερκος*. Ita enim Livius eos recenset. RHOD. Desunt e sex Tribunis militum amanuensium errore tres, quod Pighio in Fastis ad ann. cccxlviii. non latuit. Tito Quinctio suum nomen reddidi, quod et *A. Mantio* fecissem, si schedae veteres propius abissent. Vide Livium IV. 61. WESS.

652. 13. *Καὶ Ἀύλος*] Desunt reliquorum trium nomina. Sic vero et alibi ex sex numeratis tres tantum nominati reperiuntur in nostris exemplaribus, ut p. 420. STEPH.

652. 21. *Μετόμισον ἀπὸ τῆς θαλάττης* etc.] Situm eius ad mare Thucyd. L. VIII. 95. signat. Pausan. Attic. c. 34. sua aetate *ἐπὶ θαλάσσης* fuisse dicit, quod stricte non esse accipiendum, hinc liquet, atque ex Sponio, qui urbis rudera, II M. P. a mari disiuncta, lustravit Itin. T. II. p. 243. Usi autem occasione adhaerentis urbis Atticae Thebani videntur in occupanda et Boeotorum communi adscribenda Oropo, controversa alioqui. Vid. infr. L. XV. 76. WESS.

652. 26. *Ὅτι Πανσανίαν τὸν βασιλεῖα αὐτῶν διεκόλυσαν*] Abit hic longe Diodorus a Xenophonte, qui Agim, ne sacris operaretur, ab Eleis prohibitum, eundemque in Eleorum agrum vindicandae iniuriae inmissum publice refert Rer. Gr. L. III. p. 383. Eadem Pausanias L. III. 8. Itaque alium sibi ducem, forte Theopompum, in his recensendis legit. Caussae tamen belli apud utros-

que fere eadem. Notavit eandem discordiam Iac. Palmer. Exercit. p. 68. WESS.

652. 33. Καὶ κατὰ τὸ ἐπιβάλλον αὐτοῖς μέρος] Copula redundat, ex sequenti praepositione nata, ut saepe. Eius praesentia offendit etiam doctissimum Rhodomannum. WESS.

652. 40. Καὶ παρὰ τῶν συμμάχων σχεδὸν ἀπάντων] Eleorum ager longa pace, et quod ex praecipua parte sacer censebatur, omni rerum ubertate florebat. Spes praedae, ne de foedere dicam, Spartanorum socios in hanc expeditionem accendit, futuram ὡσπερ ἐπισιτισμὸν τῇ Πελοποννήσῳ, ut pulere Xenophon. Adde Polyb. IV. 73. WESS.

652. 45. Λασιώνα μὲν φρουρίον] Auctori L. XV. 77. τῆς ὀνομαζομένης Τριφυλίας χωρίον ὄχυρόν, ὃ προσήγορεύεται Λασιών, duplici sibilō; sed prave. Λασιώνα τὸν ἐπὶ Ἀργάδιον λεγόμενον Xenoph. Hellen. III. p. 384. Λασιῶνα τὸν Ἠλείων Polyb. L. IV. 73., qui de oppido Eleis et Arcadibus contentionem fuisse addit. Mox διὰ τῆς ἀκρωρείας doctus Interpres per montium iuga vertit. Praestabit per Acrorium agrum. Nam Ἀκρωρείοι πόλις Τριφυλίας apud Stephan., quam urbem Lasioni adiungit Xenoph. L. d., insuper τὰς τῶν Ἀκρωρείων πόλεις memorans L. VII. p. 497. WESS.

652. 47. Θραυστὸν, Ἄλιον, Ἐνπάριον, Ὀποῦντα] Prius, Acroriorum oppidum, Θραυστὸν Xenophon Lib. VII. Rer. Gr. p. 497. vocat. Ἄλιον nusquam invenio. Abr. Ortelius cum eo composuit Ἄλλον, sive Ἄλον potius, Herodoti L. VII. 173., sed errans: namque id Achaiae extra Peloponnesum. In Strabone L. VIII. p. 525. reperitur Ἀλείσιον, Stephano Ἀλήσιον, quod quidem in hac vicinia, haud tamen scio an idem. De Euragio nihil dixero, nisi si Ἐπιτάλιον sit, Triphylliae urbibus insertum et a Xenophonte L. III. p. 384. et a Polybio L. IV. 80. et Strabone L. VIII. p. 537. unde Ἐπιταλεῖς, qui Πεταλιεῖς in quibusdam Xenophontis editis perverse admodum. Sed id quoddam quasi eius regionis fatum fuit, ut urbium nomina mendo sint foedata. Exempli caussa Herodoto L. IV. 148. Θριζαί, quae Polybio et Xenophonti Φοῖζα constantissime. Eidem Ἐπιον, pro quo Xenophon Ἐπειον, Polyb. IV. 77. Ἀπυόν, et c. 80. Ἐπειόν, Stephanus Ἐπειον, quorum Ἐπειον, unde gentile Ἐπειεῖς, solum verum videtur Holstenio, neque inmerito. Ὀποῦντα, ut ad eam veniam, inter Elidis urbes agnoscit Stephanus et ante eum Strabo L. IX. p. 651. WESS.

653. 50. Σταδίους ὡς ἑβδομήκοντα] Pylus media paene inter Elidem et mare erat, ab eo dissepta spatio circiter xxx stadiorum. Atque haec Πύλος est Τριφυλιακῆς, de qua, utrum Nestoris fuerit patria, magnum olim inter Grammaticos et Geographos certamen. Strabonem, controversiam examinantem, vide L. VIII. p. 538. et seq. WESS.

653. 55. Ἐδεδοκίεσαν] Δεδώκ. Co. Clar. non omnino prave. Negligitur haud raro enim augmentum. Vid. ad L. II. 8. WESS.

653. 63. Ὅρων ἐργάδῃ τὴν ἄλωσιν οὔσαν] Iterum a Xenophonte discrepat: qui cum Agim suburbia et gymnasia oppidi vastasse dixisset, τὴν δὲ πόλιν, inquit, ἀτείχιστος γὰρ ἦν, ἐνόμισαν αὐτὸν μὴ βούλεσθαι μᾶλλον ἢ μὴ δύνασθαι εἶλεν, urbem, male enim munita erat, censebant eum magis non voluisse, quam non potuisse capere. Sic vertenda ea putem. Ἀτείχιστος male muris cinctam indicat: nam muris destitutam haud fuisse, quae subnectuntur ibidem ostendunt, et in Pausaniae L. III. 8. Neque hoc verum, si Xenophontem audis, regem concessisse Dymen in hiberna: Epitalii enim prope Alpheum flumen praesidiarios, qui Eleis infesti forent, reliquit, domum ipse reversus. Id bene, quod Eleorum agrum χάραν ἱερὰν nuncupat. Olim enim consensu quodam totius paene Graeciae convenerat, τὴν Ἠλείαν ἱερὰν εἶναι τοῦ Διὸς, τὸν δ' ἐπιόντα ἐπὶ τὴν χώραν ταύτην μεθ' ὀπλῶν, ἐναγῆ εἶναι. ὡς δ' αὐτῶς ἐναγῆ τὸν μὴ ἐκαμένοντα κατὰ δόναμον, Strabo L. VIII. p. 548. Quam consecrationem cum Spartani ratam habuissent, tanto haec irruptio videri debebat atrocior, nisi si Elei bello occasionem praebuissent. Conf. Excerpt. Vales. p. 225. WESS.

653. 77. Ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν ἀποτεταχισμένην] Vide L. XIII. 7. WESS.

653. 83. Πρὸς τοῖς Ἐξαπόλοις etc.] Ἐξάπολα, Hexapolum, maior et munitior urbis erat porta, quae in Tycham aditum dabat. De ea Ph. Cluver. Sicil. Antiq. L. I. p. 149. WESS.

653. 89. Ἐθέρους ἄνδρας ἐλευθέρους] Defectus copulae, et quod postremam vocem omittant Clar. Reg. 2., eandem suspectam faciunt. Numerus ad opus selectorum, etsi paene nimius, non male conveniet. Si enim plethrum sexta sit stadii pars, ut volunt, et in plethrum ducenti sint adhibiti, omnes aequabunt xxxvi milia. Adde eos, qui lapides, calcem, ceteraque, struentibus ministrabant, ut opus esset expeditius, et augebitur haud parum. Id miror, in tanta multitudine sibi invicem non incommodasse: cui tamen rei remedium Dionysii et praefectorum videtur fuisse praesentia. WESS.

654. 4. Προσῆδρευσε] Rectius προσῆδρευε leges, ut paullo post habes ἀπεδείκνυε. STEPH.

654. 6. Καὶ τοῖς κακοπαθοῦσιν ἀεὶ προσλαμβάνων] Adjuvans. Ita Strabo L. XI. p. 758. C. προσλαμβάνουσι δ' ἐσθ' ὅτε καὶ οἱ τὸν Βόσπορον ἔχοντες, ἐφόρους χορηγοῦντες. Et p. 766. A. ταῖς μὲν τῆς γῆς ἀρεταῖς προσλαμβάνουσι (οἱ ποταμοί,) τὴν δὲ θάλατταν ἀλλοτριοῦσιν. WESS.

654. 15. Ὡστε τῷ τοίχῳ τῆς etc.] Fuisse cum Rhodomanno opinor τῷ τοίχῳ, quod a vulgato sede sua eversum. Ἔως τῶν τοιχῶν editur in Polybio II. 64. pro τοιχῶν. In Strabone

L. XII. p. 686. B. τὸς τείχους πιστοὺς leges, cum τοίχους oporteret. Sed hoc occupavit doctissimus Vanni Critic. auctor p. 619., quem vide. WESS.

654. 21. Ἐξαίνετος] Ξεναίνετος Lysiae Or. XVI. 1. et Diog. Laert. II. 55., qui peropportune hoc Archonte Xenophontem una cum Cyro in Persidem contra Artaxerxem properasse prodit. Forte verum id homini nomen. Vide Io. Meursium Lect. Attic. L. V. 27. WESS.

654. 24. Καὶ Ἰούνιος Λούκουλλος] Pro Ἰούνιος Λούκουλλος revocetur ex Fastis Γνώιος Κορνήλιος. RHOD. Suspicio antiquissimis in schedis haec vitiosa aut detrita fuisse, indeque ansam Coisl. et Reg. I. praebitam ea transiliendi. Haud proinde iniusta eorum opinio, qui mendo obsita atque ex Livio L. IV. 61. emendanda arbitrantur. Consule Pighium in Fastis ad ann. CCCXLIX. WESS.

655. 40. Σάμιον ὀνομαζόμενον] Mallem Σάμιον, quemadmodum apud Xenophontem principio L. II. Rer. Graec. Quae tamen hic atque illic Samio tribuuntur, ea Pythagorae navarcho adiudicantur in Xenophontis, si tamen is libri auctor, de Exp. Cyr. L. I. p. 199. WESS. „Male dubitat Wesseling.“ VALCKENAR. Ms. ad Xenoph. Anab.

655. 48. Πολυτελῶς ἐξηρισμένως] Fallor aut ἐξηρισμένως scripsit, quorsum nos ducit Cod. Reg. I. scriptura et perpetua scriptoris nostri consuetudo. Vitium peperit vocabulorum similitudo, quae quoque effecit, ut ἐξηρισμένως et ἐξηρισμένως permiscerentur in altera S. Paulli ad Timoth. c. III. 17. WESS.

655. 55. Ταμῶ] Vid. infra c. 35. Idem est, ac classis praefectus, quo de modo: nam et is domo Aegyptius, et apud Cyrum gratosus, teste Xenophonte Ἐναβ. L. I. p. 199. De tono nominis Cl. Duker. in Thucyd. L. VIII. 87. WESS.

655. 67. Τὰς μὲν κατὰ λεπτὸν ἡγεμονίας] Notari iubet, haud scio an de menda quidpiam opinatus, in Addend. notar. Rhodomannus rarum dicendi genus. Puto τὰς κατὰ λεπτὸν ἡγεμονίας easdem esse ac praefecturas catervarum, sive partium exercitus exiguarum. Nam λεπτοσμός, cuius in acie contrahenda apud Aelianum Tactic. c. 49. usus est, huc non pertinet. Graecorum autem duces memorat et Xenoph. Exp. Cyr. L. I. p. 192. seq. WESS.

655. 78. Πρὸς ταῖς Κιλικίας πόλεις] Describuntur a Xenophonte Exp. Cyr. L. I. p. 195. Herodiano L. III. 3. aliis. WESS.

655. 85. Εἰς τενέβιον] Quidam videntur hic legisse εἰς τι πεδίον, nostris diversa nacti exemplaria, aut certe coniectura usi. STEPH. Pro τενέβιον non dubito quin legendum sit πεδίον. RHOD. Notatur asterisco haec ultima vox τενέβιον iure profecto. Lege, si nobis credis, erudite lector, εἰς τὸ πεδίον. Post montium scilicet

angustias superatas, tandem in plana et campestria descendit: quae praecedunt et quae sequuntur, inducunt nos, ut ita legamus. PALM. Vix cohibeor, quin εἰς τι πεδίον rescribam: certa enim res. Audi Xenophontem Ἐναβ. L. I. p. 195. ἐντεῦθεν δέ, superatis Pylis, κατέρβαινον εἰς πεδίον μέγα καὶ ἐπιθότον καὶ δένδρων παντοδαπῶν ἐμπλεῶν καὶ ἀμπέλων etc. Relinquo tamen vitiosum illud, in quod tanto consensu conspirarunt scriptae membranae. WESS.

655. 88. Σύννεσις δὲ ὁ τῆς Κιλικίας δυναστεύων] Non iniusta suspicio est Stanleii, nomen illud paene proprium fuisse Ciliciae regulis. Habet certe Herodotus Syennesim, Ciliciae regem, Cyaxari aequalem, L. I. 74., alium Darii Persarum regis aetate L. V. 118. et Xerxes tempore L. VII. 98. Aeschylus Pers. v. 326. ubi vir doctissimus. WESS.

656. 97. Ἀρτισόμενος] Malim ἀρτισόμενος, ab ἀρτίομαι. STEPH. Corrigenti Stephano non obloquerer, si veterum ea librorum scriptura foret. Ἀρτίσασθαι Hesychio interprete est παρασκευάσασθαι, quae eadem vis huic est loco: paratus enim atque instructus in incertos fortunae casus Syennesis erat. Quid? Suidas in voc. Ἀρτισόμενοι haec Diodori citat, usumque verhi adfirmat, quod L. Kusterum fugisse animadvertes. WESS.

656. 2. Συστρατεύσασθαι] Rectius legetur συστρατεύσασθαι. STEPH. Συστρατεύσασθαι] Ita profecto oportuit, nisi si μετέχειν in praecedentibus fuerit. Nam διότι et ὅτι infinitam orationem possemittere, saepe monitum antea est. Habet aliud verborum series, auribus parum gratum: quis enim temere τῆ δ' εὐνοίᾳ πρὸς ἐκείνον — καταλιπὼν ἐκείνον, τῷ βασιλεῖ etc. artissime iunxisset? Sed haec optimis etiam excidunt. WESS.

656. 11. Πλείω τῶν τετραράκοντα μυριάδων] Vid. not. in L. I. 92. WESS.

656. 13. Ἐνεχείρησαν ἀναίρειν] Haec copiosius Xenoph. Ἐναβ. I. p. 196. WESS.

656. 26. Πέζους ὀκτακοσίους] Ἐπτακοσίους ἔχον ὀπίστας de Chrisopho Xenophon L. I. Exp. Cyr. p. 199. Verum auctor eo in numero sibi constat, sicuti c. 19. indicio est. WESS.

656. 35. Ἐπὶ τὰς πόλεις καλουμένας] Συρίας πόλεις sive Ἀμανίδας intelligi ordo itineris innuit. De illis Cellar. Geogr. Vet. L. III. 6. p. 246. diligentissime. Itaque actum non agam. WESS.

657. 41. Τὸ μὲν τραχὺ καὶ κρημονὸς ἔχον etc.] Videntur et haec aspera, nec satis expedita. Puto ἔτερον ὄρος, (μία δ' ἐστὶ τῶν περὶ τοὺς τόπους ἐκείνους,) καὶ καλεῖται μὲν Λίβανος et reliq. fuisse primitus. Sic certe melius cohaereseent omnia. Peccatur tamen haud leviter, cum Libano tribuitur, quod Amano convenit monti. Is παρὰ τὴν Φοινίκην παρεκτείνεται, ortus ab ipsis Pylis. Nam Libani initium haud longe Tripoli est, ab auctore satis accurate signatum L. XIX. 58., et Strabone L. XVI. p. 1095.

Errorem notaverat his verbis doctissimus Iac. Palmerius: *Mire se prodit ἀγεωγραφητὸν Diodorus, nec video quomodo possim eum tueri.* WESS. Quanto magis considero hanc montis descriptionem, eamque contendo cum illis, quae Diodorus L. XIX. 58. de Libano in literas retulit, in eam opinionem compellor, ut in vocem ΑΙΒΑΝΟΣ vitium penitius sese insinuasse suspicer. Potuit quidem certe ex ΑΜΑΝΟΣ, prave scripto vocabulo, a somnolento librario ΑΙΒΑΝΟΣ procudi. IDEM in Add.

657. 45. Ὑπόρχων] Aut ἐπάρχει legendum est, aut aliquid addendum. STEPH.

658. 51. Ἡάρως εἴκοσι] Imo castris XIII, sive σταδμοῖς, Thapsacum Cyrus, a Pylis progressus, devenit. Sic Xenophon Ἀναβ. I. p. 199. et seq. Ipsam Thapsacum, πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, praeter celebrem Euphratis traiectionem nobilitabat antiquissima origo. Eadem enim ac תּיפּסַח Thipsach I. Reg. V. 24., ut pulere adverterunt viri praestantissimi Fr. Iunius et H. Grotius. A Macedonibus Amphipolim, mutato nomine, dictam fuisse ex Plinio L. V. 24. et Stephano cognitissimum. WESS.

658. 60. Κατ' ἄνδρα ἕκαστον δώσω etc.] Vid. Xenoph. Ἀναβ. I. p. 200. WESS.

658. 71. Ἐπεὶ δὲ ἔτι παρ' Ἰνδῶν etc.] Scriptum fuisse puto ab auctore ἐπεὶ δὲ αἱ τε etc. STEPH. Malim cum Rhodomanno οἱ τε παρ' Ἰνδῶν. Forte et mox scripserat ἀρεστέονα τοῖς τόποις, quemadmodum L. XIII. 22., ut ad Indos ceterosque parentes pertineat, longo terrarum spatia a Media dissitos. WESS.

658. 71. Μηδίας] Μηδείας Coisl. Clar. satis bene. Vid. Hutchins. in Xenoph. Ἀναβ. I. p. 71. WESS.

658. 76. Ὄνκ ἐλάτους τετραράκοντα μυριάδων] Eundem regii exercitus numerum edidit Ctesias in Plut. Artoxerx. p. 1017. D., longe vero ampliorem Dinon et Xenophon, quem vide Exp. Cyr. L. I. p. 206. WESS.

658. 82. Τὸ μὲν πλάτος ποδῶν ἐξήκοντα etc.] In fossae latitudine et altitudine haud levis est discordia. Xenophon I. c. τὸ μὲν εὖρος ὀργυιῶν πέντε, τὸ δὲ βάθος ὀργυιῶν τρεῖς. hoc erit, si cum Herone ὀργυιῶν aequaveris sex pedibus, latitudine xxx, altitudine xviii pedum. Plutarchus aliter Artoxerx. p. 1014. καὶ γὰρ τάρρον εὖρος ὀργυιῶν δέκα, καὶ βάθος ἴσον, ἐπὶ σταδίου — τετρακοσίους ἐνέβαλε, in latitudine quidem a Nostro nihil discrepans, in profunditate plurimum, fortasse etiam a vero: vix enim sibi quis persuaserit, tam alte eam fuisse depressam. Iam longitudinem considera, quam Xenophon in Parasangas XII extendit, sive stadia ccclx, Plutarchus stad. cccc, non magno, et ex contraversa parasangarum amplitudine nato, discrimine. Quorsum vero haec? ut teneam non omnia heic loci esse sana. Omissa mihi videtur fossae longitudo, eiusque indicium durare in μῆκος. Fuerit ergo τὸ δὲ βάθος ποδῶν δέκα καὶ τὸ μῆκος σταδίων τετρα-

κοσίων, aut simile quiddam. Palmerius, quod paene fueram oblitus, stat a me, haec animadvertens: *Si sana est haec lectio, notanda est: alibi enim non invenias talem vocis μῆκος significationem, nempe pro βάθος.* Hunc Diodori locum mallem notare, quam imitari. Sed credo deesse aliquid, et suspicor post vocem μῆκος scriptum fuisse numerum longitudinis eius fossae, et deinde τὸ δὲ βάθος τοδῶν δέκα, profunditas autem pedum decem. WESS.

658. 93. Ὡν ἀπάντων Κλέαρχος — ἀφηγέτο] In hac aeici descriptione egregie suorum securitati, non saluti Cyri, Clearchus consuluit. Vide Plut. Artoxerx. p. 1015. B. WESS.

658. 98. Ἀριδαῖος] In Xenophonte semper Ἀρριάος, quod et Plat. Artox. p. 1016. B. agnoscit. WESS.

658. 5. Τὸν ἀριθμὸν οὐκ ὀλίγα] Centum erant et quinquaginta, teste Xenophonte L. I. p. 206. WESS.

658. 18. Ὑπερπετεῖς ἐδόκει προσήσειν] Suidas in Ὑπερπετεῖς haec exscripsit, sed ita, ut verba et sententiam Diodori mutilaverit, quod L. Kusteri diligentiam haud fugit. Ὑπερπετεῖς interpretatur ἐπὶ ἕραν σωζομένους, inepte, si tamen ita scripserit. Sunt ὑπερπετεῖς, qui supra nos transvolant. De laeu Averno Strabo L. V. p. 374. B. προσειμύθενον δ' οἱ ἐπιχώριοι καὶ τοὺς ὄρνεις, τοὺς ὙΠΕΡΠΕΤΕΙΣ γενομένους, καταπίπτειν εἰς τὸ ἕδωρ. Polybius de telis, quae catapultis emissa, supra Romanos avolabant, ὅτε δὲ ταῦθ' ὙΠΕΡΠΕΤΗ γένοιτο L. VIII. 6. Paulo aliter montis vertex, ultra aërem nostrum in altum erectus, ὑπερπετῆς ἕκτα τῆς τῶν ἀνέμων πνοῆς, inf. L. XVII. 7., et ὑπερπετεῖς ἀνεμοί, qui sublimibus e montibus spirant in Strabon. L. XV. p. 1063. C. Quae quidem loca copiosissimum alioqui Graeci sermonis Thesaurum, cui vocabulum id defuit, locupletare poterunt. WESS.

658. 27. Καὶ ταῖς εὐχειρίας] Lego εὐχειρίας, ut pagina seq. ταῖς τόλμαις καὶ ταῖς εὐχειρίας νικῶμενοι, et itidem alibi non semel. STEPH.

658. 29. Καὶ τὰ π. τῶν ταγμ. ἔχοντες ψιλικά] Sic scripsit. Τὰ ψιλικά τῶν ταγμάτων recurring L. XV. 32. XVII. 88. Intelliguntur ἀκοντισταί, τοξόται et σφενδοῖνται, quemadmodum ipse docet L. XIX. 92. Modo ὄπλα μικρὰ ea sunt, quibus corpus tegebant, scuta inprimis. Infra L. XVII. 18. Alexander τὸ μὲν ἴδιον ὄπλον ἀνέθηκε τῇ θεῷ, τῶν δ' ἐν τῷ νεῷ κειμένων ὀπλων τὸ κράτιστον ἀναλαβὼν etc. ubi scutum esse, ex c. 21. adparebit clarissime. Euripides Hecub. v. 14. — οὔτε γὰρ φέρειν ὄπλα Οὐτ' ἔγχος οἶός τ' ἦν. In quae haec Critici: ὄπλα, τὰ φυλακτήρια, οἷον θώραξ, κράνος, neglecto clypeo, quem recte addidissent. *Arma* Latinorum consuetudine loco simili poni, monuerunt viri eruditi Cl. Salmasius ad Vopisci Aurel. c. 7. Duker. in Thueyd. VII. 45. WESS.

659. 43. Τῆς περὶ τὸν Ἐτεοκλέα] Vid. L. IV. 67. WESS.
659. 45. Ἐσφηλεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν γῆν] Non dissimile hoc Longi Pastor. L. IV. p. 155. ὁ δὲ μεθρόντα ἀνθρώπων καὶ ἐστῶ-
τα μάλιστα παρωσόμενος ἐσφηλεν εἰς τὴν γῆν. Pugnā fratrum de-
scribunt Xenophon Exp. Cyr. L. I. p. 209. et ex Dinone et Ctesia
in Artox. p. 1016. Plutarchus. WESS.
659. 50. Ἀναμαχόμενος τὸ — ἐλάττωμα] Obvium est de
iterato praelio, quo cladem acceptam resarciebant. Polyb. L. I. 55.
σπονδάζων ἀναμαχέσασθαι τὴν γεγενημένην περιπέτειαν. Nicol.
Damascenus Excerpt. Vales. p. 482. Pompeius διανοεῖτο — τὴν
ἐκείνου ἤτταν ἀναμαχέσασθαι. Libanius Basil. p. 133. D. ἀνα-
μαχεῖσθαι δὲ τὴν πληγὴν, οὐδὲ ὄναρ ἐλπίζουσιν. Quibus gemina
e Nostro si iungere velis, copia L. XVI. 19. XVIII. 72. XIX. 93.
dabitur. WESS.
659. 58. Ὑπὸ τινος τῶν τυχόντων Περσῶν πληγῆς] Se-
qui Ctesiae opinionem videtur: nam alii auctorem necis aut Ar-
taxerxem ipsum, aut Carem quendam edebant, de quibus Plut.
Artox. p. 1016. WESS.
659. 68. Πρὸς τινα τῶν ἰδίων σταθμῶν] Castra sunt, in
quibus non multo ante praelium tetenderat. Vid. Xenoph. Ἀναβ.
I. p. 212. WESS.
659. 87. Πλείους τῶν μυρῶν πεντασιχιλίων] Ctesias
caesos ad IX millia regi victori relatos, sibi vero non minus XX
millia visos refert in Plut. Artox. p. 1017.; quo numero si utrin-
que interemtos fuerit complexus, a Nostri opinione non longe
declinaverit. WESS.
660. 97. Ἀγρημένον Κύρον] Interpone γάρ. RHOD.
660. 5. Ὄνομα μὲν Φαλίνοσ] Hoc praefero ob Xenophon-
tem, eodem modo, etsi et eius Codd. in scriptura variant, vocit-
antem, L. II. Exp. Cyr. p. 215. Flagitiosius in Plut. Artox.
p. 1017. Φάλλος Ζακύνθιος editur: melius scriptae schedae
μετὰ Φαλλήνον τοῦ Ζακυνθίου, e quo Φαλήνον, sive potius
Φαλίνοσ, ut ego quidem malim, instaurarunt viri clarissimi Bry-
anus et M. Solanus. WESS.
660. 9. Καὶ πρὸς τὰς θύρας αὐτοῦ βαδίσαντες] Egregie
Is. Casaubonus in Diogen. Laert. II. 69. Frequens est de illis,
quibus regis gratia atque ope opus erat. Callieratidas apud Xeno-
phont. Rer. Graec. L. I. p. 346. ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὰς ἐκεῖνον θύρας
φοιτῶν οὐκ ἠδυνάμην ἐμειντὸν πείσαι. Et Apollonius ad Domi-
tianum οὔτε ἐπὶ θύρας βασιλέως ἐφοίτησα apud Philostrate. L.
VIII. 7. p. 344. Vit. Apollon. WESS.
660. 16. Καὶ γὰρ τότε Λεωνίδης εἶπεν] Superius L. XI. 5.
narravit. WESS.
660. 21. Παραπλησίως δὲ καὶ τοῦ Κλιόρχου] Alios re-
spondentes suppeditat Xenophon Cyr. Exp. L. II. 215., in plerisque
a Nostro dissentiens. WESS.

660. 26. Χρησίμην ἡμῖν εἶσθαι καὶ ἀρετὴν] Τὴν ἀρε-
τὴν, reiecto καὶ, et mox εἰς ἀνὰ περὶ ἡμῶν etc. in not. Auctario
corrigit Rhodomannus; cui equidem de copula assentio, sed εἰς
ἀνὰ non muto. Habet enim nonnunquam eandem vim, ac *quamdiu*,
docentibus Devario et H. Stephano Thes. T. IV. p. 817. WESS.
660. 31. Σόφιλον τὸν ἐφ' ἡγεμονίας τεταγμένον] Hunc
inter praefectos, qui cum Cyro expeditionem sint ingressi, nus-
quam invenio. Sophacetus Stymphalius a Xenophonte saepe me-
moratur, nec eundem tamen esse dixero. WESS.
661. 52. Περὶ τῆς ἐπὶ θάλατταν καταβάσεως] Regiones,
quae in mare vergunt, *inferiores*, τὰς κάτω, quae longissime a
mari in mediterranea porrigitur, *superiores*, τὰς ἄνω inde
ἀνάβασιν de itinere, quod in interiora provinciae, *κατάβασιν*
eum versus mare properatur, adhiberi tralaticium est. Vid. c. 22.,
Arrian. Exp. Alex. L. I. 12. et quae viri doctissimi Is. Vossius ad
Melam I. 3. C. A. Dukerus in Thucyd. L. I. 120. et Hutchin-
son ad L. I. Exp. Cyr. princ. Xenophontis observaverunt. WESS.
661. 55. Ἦνπερ ἦλθον] Nihil hinc demuto. Xenoph. Ἀναβ.
II. p. 218. πότερον ἔπιμεν, ἢνπερ ἦλθομεν, ἢ ἄλλην τινα ἐν-
νενοημένοι δοκεῖς ὁδὸν κρεῖττω; posset alioqui levi opera ex vi-
tiosiore Codd. scriptura ἢπερ ἦλθον formari. WESS.
661. 70. Ἐν δὲ ταύταις συνεφώνησεν etc.] Conf. Xeno-
phont. L. II. p. 221. WESS.
661. 76. Ἐπὶ τὰς ὁδοπορίας ἐγένοντο] Lego περὶ τὰς
ὁδοπορίας. Sic saepe dicit γίνεσθαι περὶ τι. ut p. 385. περὶ δὲ
τὴν τῶν τειχῶν κατασκευὴν ἐγένοντο. et p. 423. περὶ τὸν τῶν
δυνάμεων ἀθροισμὸν καὶ τὴν ἄλλην ἐγένετο παρασκευὴν. STEPH.
Accedo viro doctissimo. Scriptori enim nostro nihil hoc genere
familiarius. Vid. ad L. XI. 75. WESS.
661. 81. Ἐδωκε τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα] Id alibi vix repe-
rias. Scio a viro consultissimo huc referri ex Xenophonte Ἀναβ.
L. II. p. 222. ἐν δὲ ταύτῃ Τισσαφέρηνς ἦκε, ἔχων τὴν ἑαυτοῦ
δύναμιν, ὡς εἰς οἶκον ἀπιῶν, καὶ Ὀρόντας τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν.
ἦγε δὲ καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως ἐπὶ γάμῳ. verba enim
ἦγε δὲ καὶ etc. ad Tissaphernem pertinere, non Orontam: hunc
eum videri, quem Xenophon semel iterumque *coniugis regiae*
fratrem adpellavit. Mihi secus, pace eius dictum sit, videtur.
Verba Xenophontis Orontam, cui artissime cohaerent, spectant.
Tum quod Noster L. XV. 2. hominem hunc *κρηδεστήν* τοῦ βωσι-
λέως nuncupat: tum quia Xenophon id clarissime docet L. III. p.
243. Τισσαφέρηνς ἐπεφάνη, inquit, οὓς τε αὐτὸς ἦλθεν ἰπ-
πέας ἔχων, καὶ τὴν Ὀρόντων δύναμιν, τοῦ τὴν βασιλέως θυγα-
τέρα ἔχοντος. Bene ergo Rhodomannus *κρηδεστήν* τοῦ βασιλέως
generum regis vertit. Vide tamen Celeb. Barbeyrac. Histor. Foed.
P. I. p. 267. WESS.

661. 92. Ἄλλοις γε ἡγεμόσιν ἐλάθειν] Ingentis hiatus indicium heic est in Clarom.; cuius quidem defectum versione sua utcumque explevit Rhodomannus, sed plura deesse videntur: nempe reconciliata Ariaei sive Aridaei et Tissaphernis gratia, Graecorum progressus positaeque illis insidiae, Tissaphernis et Clearchi congressus, et alia, quae ex Xenophonte L. II. Exp. Cyr. p. 222. — 226. peti debent. WESS.

662. 95. Ὡς εἰκός] Quam vim ὡς εἰκός habeat, non temere quisquam adfirmarit. Cur enim par erat, ut una cum Clearcho et ceteris fere ducibus omnibus duces ordinum ad Tissaphernem irent? Scribe ὡς εἰκοσι et bene omnia se habebunt. Ad viginti enim cohortium praefecti pariter cum ducibus et Clearcho ad Tissaphernem sese contulerunt. Πέντε μὲν στρατηγούς, εἰκοσι δὲ λοχαγούς Xenophon ait L. II. Exp. Cyr. p. 227., omne de hac correctione dubium eximens, uti et Polyacn. VII. 18. WESS.

662. 4. Ἐξ ὧν εἰς φρυγῶν etc.] Nicarchus Arcas, gravi vulnera adfectus, τετραμένος εἰς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ ἔντερα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων apud Xenophontem dicto loco. WESS.

662. 11. Χειριστόφω τῷ Λακεδαιμονίῳ] Principatum totius Graeciae hac tempestate Spartani obtinebant: Chirisophus domo Lacedaemonius erat; hinc ceteris, ut exercitum duceret, ex Xenophontis sententia praelatus est. Χειριστοφος μὲν ἦγοιτο, ἐπειδὴ καὶ Λακεδαιμόνιος ἐστὶ L. III. Exp. Cyr. p. 239. WESS.

662. 16. Μένωνα δὲ μόνον ἀφῆκε] Sed in breve tempus. Luit enim dein homo impurus gravissimas poenas, diu atrocissime excarnificatus, si Xenoph. extremo L. II. Ἀναβ. non fallit. WESS.

662. 28. Τὰ τῶν Καρδούχων ὄρη] Καρδούχια ὄρη Xenophonti, qui quidem montes a Gordyaeis, in quibus arca Noachica conquevit, non discrepant. Nam quibus olim Καρδούχων nomen, illi deinceps Γορδυαῖοι. Plinius L. VI. 15. Adiabensis connectuntur Carduchi quondam dicti, non Cordueni, praefluente Tigri. Aliter Strabo, si tamen ea scripserit, quae L. XVI. p. 1083. ita leguntur: πρὸς δὲ τῷ Τίγρει τὰ τῶν Παρθυαίων χωρία, οὓς οἱ πάλαι Καρδούχοις ἔλεγον qua de re vehementer dubito. Nam quis Parthos et Καρδούχους eosdem dixit? a quo alio Parthi Tigri fluvio sunt ita admoti, ut hoc Strabonis loco? Auctor ipse Tigrim Gordyaeam radere, sive ut Plinius, lustrare montes Gordyaeorum, paullo ante prodiderat. Refinge ergo τὰ τῶν Γορδυαίων χωρία, ut secum et aliis cum Geographis consentiat. Menda nata videtur, quod proximo versu τοῦ τῶν Παρθυαίων στρατηγῶν facta mentio esset. WESS.

662. 33. Καὶ τοξέμασιν ὑπερμεγέθει χοῆσθαι] Xenophon, quem Diodorus aemulatur, L. IV. p. 253. de Carduchis: ἄριστοι δὲ τοξόται ἦσαν. εἶχον δὲ τόξα ἐγγὺς τριπήχη, τὰ δὲ τοξέματα πλέον ἢ διπήχη. εἰλλον δὲ τὰς νευράς, ὅποτε τοξέουσι, πρὸς τὸ κάτω τοῦ τόξου τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προσβαίνοντες. τα

δὲ τοξέματα ἔχουσι διὰ τῶν ἀσπίδων καὶ διὰ τῶν θωράκων. quae, quia Nostrum illustrare possunt, exscribere placuit. WESS.

663. 41. Τοῦτοις σαννίοις χροῦμ.] Videtur deesse ὡς ante σαννίοις. ΣΤΕΡΗ. et RHOD. Ego subintelligi posse puto, ut in his Xenophontis, ἐχρώντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐναγκλιόντες. ubi Hutchinsonius, non oblitus horum Diodori, de ἐναγκλιῶν, ἐναγκλιῶν, pro quo ἐναγκλοῦν rariore forma Aelian. Hist. Animal. L. V. 3. Vide etiam H. Valesium ad Evagrii Eccl. Hist. L. III. 25. WESS. Ὡς σαννίοις. Ursinus legebat. IDEM in Add.

663. 43. Ἐπιπόνως, παρεγενήθησαν etc.] Non multum refert, sive ante ἐπιπόνως seu post illud, distinguas. Sententia fere eadem manet. Centrites fluvius Armeniam a Carduchorum agro separabat, Xenophonte auctore. WESS.

663. 60. Τοῦ δὲ χειμῶνος ἐπίτασιν λαμβάνοντος] Armeniae aer frigidissimus est: regio perpetuis paene nivibus obruta nec ver, neque autumnum novit, planeque δυσχειμέρος apud Gregor. Nysseum Or. in XI Martyr. p. 107. Cuius quidem hiemis inconmoda nivisque, quae ea in regione perpessi fuerunt Graeci, eleganti verborum ambitu Xenophon et Noster exsequuntur; similem vero calamitatem, quacum in Armeniam properans conflictata perhibetur Ogia, Abgari soror, Moses Chorenensis Histor. Armen. L. II. 33. Refer et huc egregiam νεφοβύλων horum locorum descriptionem ex Strabonis L. XI. p. 800. B. WESS.

663. 71. Διὰ τὸν ἀπὸ τῆς αἰθρίας πάγον] Ex Reg. 2. leviter mutavi, ut congrueret his de Gallia, κατὰ δὲ τὰς αἰθρίας κορυτάλλω καὶ πάγοις ἐξαισίοις πληθύνει Lib. V. 25. Sed exiguum discrimen, quodque ἐν τῇ αἰθρῇ Pausaniae L. VIII. p. 883, id apud Herodotum ἐν τῇ αἰθρῇ est. WESS.

663. 82. Ἐνοι δὲ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐτυφλώθησαν] Vide sis Xenophontem Exp. Cyr. L. IV. p. 259. WESS.

663. 88. Ταῖς οἰκίας ἐγκαταβαίνουσι] Non omnia hic sana. Rhodomannus inducto postremo vocabulo in not. Addend. legebat ἐν δὲ ταῖς οἰκίαις εἶχον τὰ τε βοσκή. bene quidem ad sententiam loci, nimie tamen. Mihi participium ἐγκαταβαίνουσι, etsi superioribus arte neeti posse videatur, quia optimis Codd. displicet, haud placet: quo sublato si legeris ἐν δὲ ταῖς οἰκίαις τὰ τε βοσκήματα etc., poterunt ea comode pendere ex εἶχον, quod proxime praecessit. Xenophon: αἱ δὲ εἰσοδοὶ τοῖς μὲν ἐποζυγίοις ὀρυκταῖς, οἱ δὲ ἄνθρωποι κατὰ κλιμάκων κατέβαινον. ἐν δὲ ταῖς οἰκίαις ἦσαν αἶγες, οἷες et reliq., quae L. IV. p. 260. legi possunt. WESS.

664. 93. Εἰς τὸν Φάσιν ποταμὸν] Rhodomannus ὡς τὸν citra gravem caussam: si quid innovandum, πρὸς τὸν ex Reg. 1. adscisci poterit. Verum ea res levis et arbitraria. Maioris est momenti Phasin hunc nosse, quem Xenoph. ἔδρος ὡς πλεθριαῖον fuisse refert, quemque alium viri doctissimi Deslile et Hutchinson opinantur ac nobilem Colehidis fluvium, in Euxinum sese Pon-

tum demergentem. Quorum opinio veri quadam specie non caret. Nam et longius Colchorum finibus aberant Graeci, cum ad id flumen pervenirent: et tametsi ex Armenia sive *Armenio* monte, ut Dionysius Perieg. v. 694., Colchidis Phasis descenderet, necdum tamen prope ipsos fontes ea amplitudine ruebat. Substituunt *Araxem*, qui Ἐραξ ποταμὸς, ἦτοι ὁ Φάσις Imp. Constantino Porphyrogenito de Administr. Imp. c. 45., sicuti illi adseverant. Ego vero addubito. *Φασιανή* enim, qua de Imperator, a Phaside Colchidis videtur appellata: et ratio dari potest opportuna, cur Phasis sit Ἐραξ dictus, nulla vero, cur Araxes Phasidis nomen abstulerit. *Erras* sive *Aras* Persarum sermone *fluvium* indicat: quo titulo cum quodvis maius flumen designarent, hinc tot diversis Asiae in locis amnes Araxae, ut belle docuit Clarissimus H. Reilandus Dissert. de Paradiso c. 17. Quaerendum itaque huic Phasidi aliud patrociniatum, quod donec reperiatur, ampliato. WESS.

664. 94. Τὴν Χάων καὶ Φασιανῶν] Prioris populi nomen vitiosum est. Xenophonti *Τάοχοι* sunt et dicuntur. Alii *Τάοχοι* vocabant, Sophaneto apud Stephan. in voc. *Τάοχοι* teste. Scribendum ergo τὴν Ταόχων, aut certe, quod a vulgato recedit propius, τὴν Τάων cum clarissimo Hutchinsonio ad *Ἀναβ.* L. IV. p. 321. ed. Oxon. Videor etiam posse suspicari, Diodorum in illis, ubi a Xenophonte dissentit, Sophanetum istum ducem sibi legisse. Scripserat *Κόρον Ἀνάβασις*, diserte a Stephano in voc. *Καροδοῦχοι* citatam, fueratque expeditionis pars non postrema. Neque enim diversus est a Sophaneto Stymphalio, de quo saepe Xenophon: quod quidem Thomae de Pinedo diligentiam fugisse mirarer, nisi plura alia eum praeteriissent. Porro τὴν Φασιανῶν χώραν Nostri in animo Eustathius habuit, cum commentaretur in Dionysii v. 689. WESS.

664. 96. Τοῦτους μὲν ἐν τῇ μάχῃ νικήσαντες] Eradit praepositionem Rhodomannus, quae ut frequentissime abest, ita reperire poterit, cuius auxilio defendatur, praesertim cum in ea retinenda Codd. conspirent. Abundat enim haud infrequenter utroque in sermone. Exempla collegerunt Burdelotius in *Heliod.* p. 26. et N. Heinsius ad *Valer. Flacc.* L. V. 349. WESS.

664. 1. Τὴν Χαλκιδίων καὶ χώραν] Apud Xenoph. *Χαλύβων*, quod aut recipiendum, aut *Χαλδαίων*. Distinguit, fautor, Xenophon extremo L. VII. *Ἀναβ.* *Χάλυβας* et *Χαλδαίους*, vicinos tamen ait. Strabo vero L. XII. p. 826. οἱ δὲ νῦν Χαλδαῖοι, *Χάλυβες* τὸ παλαιὸν ὠνομάζοντο. Adde Steph. in *Χαλδαῖοι* et *Ἀλύβη*, ubi Berkelius, etsi illi quodammodo faveat, quod tamen non animadvertat, Eustath. in *Dionys.* v. 767., modum excedit. WESS.

664. 2. Πρὸς τὸν Ἀρπαγον ὄνομ. ποταμὸν] Ἀρπασος in Xenophonte *Exp.* *Cyr.* L. IV. p. 265. Alterutrum vitiosum est: imo utrumque, si verum pervidit Theoph. Sig. Bayerus. Censet

enim in *Memor. Scyth.* T. III. *Comment. Acad. Petropolit.* p. 373. idem hoc esse flumen, quod Plinius *Absarum*, Ptolemaeus *Apsorum*, Arrianus *Apsarum* vocitarunt. Ad id a Plinio Macrones ad moveri accolas, et plus fidei mereri Arrianum, Cappadociae praesidem, Alanorumque victorem, quam Xenophontis libros. Sed, me quidem iudice, satis confidenter. Sint enim Macrones *Apsarovi* vicini, quid id ad Xenophontis et Diodori flumen? Necdum enim Graeci, cum *Harpasum* traicerent, ad Macrones erant delati, a quibus plurimum dierum itinere aberant, sicuti quae statim in Xenophonte atque hic succedunt, declarant. Malim proinde de flumine, eiusque vera scriptura nihil decernere, tantoque minus, quod intima illius tractus, quem Graeci pererrarunt, densioribus tenebris sint obscurata. WESS.

664. 3. Αὐτὰ τὰ Σποντινῶν πορευόμενοι] Sic bene *Reg. 2.*, modo *χωρία* subintelligas. Alioqui διὰ τὴν *Σποντ.* refingendum erat, quod Th. de Pinedo in opinionem venit ad *Steph.* voc. *Σπονθηροί*, sic enim is gentem hanc nuncupat, Xenophon *Σπονθινός*. WESS.

664. 7. Πόλιν μεγάλην Γυμνασίαν] Xenophon πρὸς πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα οἰκουμένην. ἐκαλεῖτο δὲ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ. WESS.

664. 11. Ἐπὶ τὸ Χήνιον ὄρος] Ὀνομα δ' ἦν τῷ ὄρει Θήχης, sic nunc in Xenoph., aliis Ἰχης legentibus, quorum quid praestet veriusque sit, non temere adfirmavero. Quanta vero cum laetitia hinc mare prospectaverint, arbitrato facile est. Libanius eam ob oculos habuit *Or. X.* p. 280. Α. τοῖς μὲν δὴ μυρίαῖς στρατιώταις θάλασσα φανέσα τὸ πρῶτον, μετὰ τὸ πλεῖθος τῶν ὁρῶν τε καὶ πόνων, χρονίην τε ἐκίνησε καὶ δάκρυα σὺν χαρᾷ καὶ περιεβαλλὼν ἀλλήλους οἱ κοινῶν τῶν κινδύνων ἐκείνων. Sic lege. Nam *καίπερ ἔβαλλον* absurdum est, et errantem Morellium in fraudem induit, a qua prudenter sibi cavuit in recentata orationis eius editione doctissimus Olearius. Vellem quoque *Κυρῆους στρατιώτας* posthabuisset τοῖς μυρίαῖς, et persanatus fuisset locus. *Κυρῆοι* enim milites sunt, quos Cyrus e barbaris sibi legerat, certe apud Xenophontem. *Μέριοι* rotundiore numero Graeci, qui post tot casus et rerum discrimina mare tandem adspiciunt. Ceterum quinto, postquam Gymnasia sive Gymnade discesserant, die ad montem eum perveniunt in Xenophonte. WESS.

664. 25. Εἰς τὴν τῶν Μακρόνων] Idem qui Sanni deinceps. Σάννοι, οὗς πρότερον ἐκάλεον Μάκρωνας Strabo L. XII. p. 825. Postea Τζάννοι sive Τζάνοι, ut ex *Agathia* princ. L. V. colligas, atque imprimis ex *Procopio* L. I. *Bel. Pers.* c. 15., ubi τὸ Τζανικὸν ἔθνος, οὐδενὸς κατήκοοι, ὤκητο, Σάννοι ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις καλούμενοι. Adde L. IV. *Bel. Goth.* c. 1., et lege Σάνους, non Σουανούς. Quod vero Critici veteres ad *Apollon.* *Rhod.* I. 1023. et II. 396. Macrones hos ex *Euboea*

insula derivant, quae olim *Μάκρις* dicebatur, id lepidum Grammaticorum commentum esse opinor. Mihi Scylacis et Melae *Macrocephali* eiusdem videntur originis. WESS.

665. 38. *Παριλόγω περιέπιτον συμπτόματι*] Conf. Xenophon. extremo L. IV. Intelligitur genus illud mellis, quod in Ponto, gente *Sannorum*, ab *insania*, quam gignit, *maenomeon* vocant, sicuti Plinius N. H. Lib. XXI. 13. scribit. Cuius *μαυρομένου μελιτος* praeter Dioscoridem L. II. 103. meminerunt Strabo L. XII. p. 826. A. et Aelian. de Animal. L. V. 42. et Procop. Bell. Goth. L. IV. 2. Vide quae Iungermannus adscripsit Longi Pastor. L. I. p. 201. WESS.

665. 52. *Κειμένην δὲ ἐν τῇ Κόλχων χώρῳ*] His utitur Eustathius in Dionys. Perieg. v. 772., sed *πρὸς τῇ τῶν Κόλχων* legens, motus fortasse eadem ratione, qua Procopius L. IV. Bell. Goth. c. 2. Trapezuntem Colchis vicinam negabat, sed cui satis est factum ad Itiner. Antonini p. 216. Cum Diodoro sentit Xenophon. WESS.

665. 55. *Ἡρακλεῖ καὶ Αἰὶ Σοτηρίῳ*] *Τῷ Αἰὶ τῷ σοτήρι καὶ Ἡρακλεῖ ἠγεμόσυνα*, inquit Xenophon, sive victimam ob praestitum in itinere, quo et duces exstiterant, auxilium. *Herculem ἠγεμόνα* dabit idem L. VI. p. 294. WESS.

665. 60. *Ἀναξίβιῳ τῷ Βυζαντίων ναύαρχῳ*] Classis Spartanæ praefectus erat, tum temporis Byzantii agens, quod Xenophon distincte significat L. VII. p. 311. *Μοξ τῶν ἐπιπέπων δύο πλοῖα* duae erant naves, quarum una quinquaginta, altera triginta remis impellebatur, uti ex eodem constat. WESS.

665. 67. *Εἰς Κερασσοῦντα*] Vide Epist. Clarissimi Tournefort, ex itinere Asiatico scriptam, XVII. p. 98. WESS.

666. 73. *Ἐπιτορῶρους ἔχοντες ξυλίνοὺς πύργους*] *Ἐπιτορῶρους* correxit, *turres, quae a septenis promoveri poterant*, vertens. Factum nollem. *Πύργοι ἐπιτορῶροι* sive *ἐπιτορῶροι* turres sunt ad septimam usque contignationem eductae, ut *οἰκίαι τετρώροφοι καὶ πεντώροφοι* L. I. 45. et *πύργοι ἐξώροφοι* infra hoc libro c. 51. Nimirum in turribus ligneis habitabant Mosynoeci, indidem et nomen sortiti. *Αὐτὸ καὶ Μοσυνόικους ἐκάλλον οἱ παλαιοὶ, τῶν πύργων ΜΟΣΥΝΩΝ λεγομένων*, Strabo L. XII. p. 825. B. et ante eum Apollon. II. 381.

*Δουρατίοις πύργοισιν ἐν οἰκίᾳ τεκτῆραντες
Κάλλινα, καὶ πύργους ἐπηγέας, οὗς καλέονσι
ΜΟΣΥΝΑΣ.* —

Adde v. 1018. WESS.

666. 78. *Κακῆθεν διαδοῦναι τοῖς ὄχλοις τὰ προστάγματα*] De Mossynis turres ligneas subeuntibus Mela I. 19. *Reges suffragio deligunt, vinculisque et artissima custodia tenent: atque ubi culpam prave quid imperando meruere, inedia totius diei*

afficiunt. Qua in re ab Apollonio II. 1028., inedia regem statim ob ius male datum enecari tradente:

*Αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσωνι θαύσων
Ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει
Σχέλιος ἦν γὰρ ποντὶ θεμιστεῶν ἀλτήται,
Λιμῶ μιν κενὸν ἤμαρ ἐνκλείσαντες ἔχουσι.*

Scio Is. Vossium studiose Melae suo contra Pintianum adfuisse, sed Nicolaus Damascenus verba Apollonii in aliam sententiam interpretatur. *Ἐὰν δὲ τις δόξῃ κακῶς ποτε βεβουλεύσθαι, τῷ λιμῶ αὐτὸν ἀποκτείνουσι* in Excerpt. Valesii p. 517. WESS.

666. 79. *Βαρβαρώτατον δ' ἔφασαν οἱ στρατιῶται* etc.] Xenophon eadem omnia L. V. p. 277., cui adde Apollon. Rhod. II. 1020. WESS.

666. 86. *Ἦν ἐκάλον Τιβαρητῆν*] Sic regionis nomen ex scriptorum librorum vestigiis refinxī. Xenophon *Τιβαρητῶν χώραν*, Apollonius Rh. II. 1012. *Τιβαρητιδα γαίαν* adpellat. WESS.

666. 88. *Πεντήκονθ' ἡμέρας διέτριψαν*] Xenophon *τετρακίζοντα καὶ πέντε*, qui et urbem *Κοτύωρα* vocat *Ἀναβ.* L. V. p. 278. Ceteri plerumque τὸ *Κύτωρον* aut τὸν *Κύτωρον*, ut Strabo L. XII. p. 820. Apollon. Rhod. II. 944. atque alii. Distinguit, fateor, *Κοτύωρα* et *Κύτωρον* Stephanus, sed iniuria, ut viri docti dudum monuerunt. WESS.

666. 95. *Μέγιστον εἶχεν ἀξίωμα τῶν περὶ τοὺς τόπους*] Eustathius his usus est ad Dionysii v. 772. Fuisse Sinopen Mithridatis regiam et propterea a L. Lucullo expugnatam notum ex Strabone L. XII. p. 821. et Plut. in Lucullo p. 506. satis est. WESS.

666. 1. *Μεγαρέων ἄποικον*] Megarensium coloniam fuisse consentiunt veteres plerique. Strabo tamen L. XII. p. 816. *Μελασιῶν κτίσμα* perhibet, notatus et a Casaubono et Palmerio. Non longe ab urbe erat *Ἀχερουσιᾶς Χαρόδονησος*, sicuti Xenophonti dicitur L. VI. p. 292. et Schol. Apollon. II. 730., ubi Herculem ab inferis Cerberum extraxisse etiam Dionysius canit Perieg. v. 790., et numi *ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ ΕΝ ΠΟΝΤῳ* apud Vaillantium et Spanhemium ostendunt. Porro et haec Diodori exscripsit Eustathius ad Dionysii v. 791. WESS.

666. 6. *Μόλις*] *Μόλις* Reg. I., quae passim permutari docet Hemsterhus. ad Luciani Ind. Vocal. c. 4. WESS.

666. 8. *Τρισχίλιοι ὀκτακόσιοι*] In his numeris menda est. Rhodomannus adscripserat, in Xenophonte V. *Ἀναβ.* p. 273. *ὀκτακισχιλίους καὶ ἑξακοσίους* numerari, sive octo millia et sexcentos; quod verum, tametsi numerus is initus ibi dicatur *Cerasunte*; eundem enim facile consummabis ex illis, quae L. VI. p. 294. prodita leguntur. Quid? auctor ipse c. 37. *πεντακισχιλίους* eorum refert ducem sibi Xenophontem legisse. Constat ergo de mendo. Qui vero numeri substitui debeant, an Xenophontis, an

alli, meliores docebunt libri. Nam *ἑπτακισχίλιοι*, quos in not. Auctario subicit Rhodomannus, incertae coniecturae debentur. WESS.

666. 11. *Θρακῶν πόλιν*] Mallet *χώραν* scripsisset: nam editum nimis quidem vagum est. Quod autem uno anno absolvitur Graecorum haec expeditio, id pro more auctoris factum, ne quae inter sese apta sunt, dispercerentur. Alioqui unius ea anni et trium fuit mensium, docente extremo L. VII. Xenophonte. WESS.

667. 18. *Θρασύβουλος ὁ Τυριεὺς*] Meursius emendat *Στειριεὺς*, optime. Sed fuit et alter Thrasybulus *Κολυτιεὺς*, quem etiam fuisse ex numero eorum, qui Phylam occupaverunt, ait Demosthenes Orat. contra Timocratem. Forte ille Alcibiadis inimicus, Thrasonis filius, de quo Plut. in Alcibiade. PALM. Certissimam Meursii de Pop. Attic. in *ΣΤΕΙΡΙΑ* correctionem occupavit ad Nepotis Alcibiad. c. 7. Schottus. In Xenophonte *Rer. Graec. L. IV. p. 422.* reperies *Θρασύβουλον τὸν Στυρέα* male; nulla enim in Attica *Στύρα*, docente ad Strabon. L. X. p. 685. viro magno. Rectius Aeschin. in Ctesiphont. p. 82. *Θρασύβουλον τὸν Στειρία* vocat. Phylam autem Thrasybulus parva manu occupavit: in qua tamen finienda insignis inter veteres discordia est. Xenophon illi socios circiter LXX adiungit, et eum secutus Plut. de Glor. Athen. p. 345. D., ut Pausanias L. I. 29. tantum LX, Aristoteles Rhet. ad Alexandr. c. 9. p. 180. *μετὰ πενήκοντα ἀνδρῶν* Phylam occupasse, Corn. Nepos Thrasyb. c. 2. *non plus habuit secum, quam triginta de suis.* Hoccine discrimen inde repetendum, quod exsulum numerus paullatim magis atque magis sit adauctus? WESS. *Στειριεὺς* post Meursium merito potius censuit Ti. Hemsterhusius, insuper opinatus orationis structuram haud paullo planiorem futuram fuisse, si Diodorus dedisset *Θρασύβουλος ὁ Ἀθηναῖος ἀπὸ τοῦ δήμου Στειριεὺς ὀνομαζόμενος*: quod citra dubium cum vero congruit. Vide eum ad Aristophan. Plut. p. 166. IDEM in Add.

667. 35. *Τῆς τῶν τρισχιλίων πολιτείας*] Tria illa civium millia intelliguntur, quos tyranni sibi legerant, ut administrandae reipublicae participes forent. *Καταλέγουσι ΤΡΙΣΧΙΛΙΟΥΣ τοὺς μεθέξοντας δὴ τῶν πραγμάτων*, de tyrannis Xenophon Hellen. II. p. 361. *Μοχ μετόπισαν αὐτοὺς ex Reg. I. recepi*, re ita postulante. Non enim ipsi tyranni in Piraeum migrarunt, sed in eum cives, quibus rerum status videbatur displicere, compulerunt. Docet his verbis Isocrates Areopag. p. 224. *εἰς δὲ τὸν Πειραιᾶ φεύγειν πλείονας ἢ πεντακισχιλίους ἠνάγκασαν* et Iustinus L. V. 9. *Deinde cum omnes Athenienses proditionis suspectos haberent, demigrare eos ex urbe iubent, et in brachiis muri, quae diruta fuerant, habitare, extraneis militibus imperium tuentes.* De Eleusiniarum inmani caede Xenophon Hellen. II. p. 268. et Lysias Or. in Eratosth. c. 14. WESS.

667. 41. *Πρὸς τοὺς περὶ Θρασύβουλον, φανερώς μὲν προειπόμενον etc.*] Hic tale quippiam desideratur, *πρὸς ὃν καὶ παρὰ τῶν τριάκοντά τινες ἀπεστάλησαν.* Et paulo post pro *συμβουλευέειν, συμβουλεύσοντες.* RHOD. Defectus vocum quarundam manifestus est. Franc. Fabricius deesse putabat ad Orosium L. II. 17. *ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῶν τριάκοντά τινες*, aut his similia. At Palmerius ita: *Inter Θρασύβουλον et φανερώς desunt procul dubio multae verborum, quae desunt, sententia fuit, quosdam et e XXX tyrannis etiam adisse Thrasybulum.* Statim autem *συμβουλεύσοντες* orationem requirere, non fugit H. Stephanum. WESS.

668. 59. *Χίλιους καὶ διακοσίους*] Ducentos omittit Xenophon, quem ad Hellen. II. p. 368. et Corn. Nepotem Thrasyb. c. 2. WESS.

668. 70. *Κριτίον πεσόντος*] Cecidit una cum Hippomacho, tyrannidis collega, teste Xenophonte. In Critia fuerat philosophiae studium et dicendi haud medioeris facultas, sed quae bona ambitione nimia et animi atrocitate corrumpit. De morte eius haec Philostratus L. I. Vit. Sophistar. c. 16. 3. *ἀπέθανε μὲν ὃν ὑπὸ τῶν ἀμφὶ Θρασύβουλον, οἱ κατήγον ἀπὸ φυχῆς τὸν δῆμον. δοκεῖ δ' ἐπίοις ἀνὴρ ἀγαθὸς γενέσθαι παρὰ τὴν τελευτήν, ἐπειδὴ ἐνταρτίῳ τῇ τυραννίδι ἐχρήσατο. ἐμοὶ δὲ ἀποπειράνθω, μηδένα ἀνθρώπων καλῶς ἀποθανεῖν ὑπὲρ ὧν οὐκ ὀρθῶς εἴλετο.* Satis quidem ille venuste. Nisi tamen fallor, leve mendum haec eius verba occupavit, cum antea scriptum fuisset ἀπὸ Φυλῆς. Ita enim solent ea in re. Aeschines in Ctesiphont. p. 81. *ἐπίγραμμα, ὃ ἐπιγέγραπται τοῖς ἀπὸ Φυλῆς τὸν δῆμον καταγαγοῦσι.* Clemens Alexandr. Stromat. L. I. p. 418. *ἀλλὰ καὶ Θρασυβούλω τοὺς ἐκπεσόντας ἀπὸ Φυλῆς καταγαγόντι etc.* et passim alii. WESS.

668. 85. *Ἐξ τῆς πόλεως ἐξέπεμψαν, δέκα δ' ἀνδρας κατέστησαν*] *XXX tyrannos emigrare Eleusina iubent, substitutis decem, qui rempublicam regerent; qui nihil exemplo prioris dominationis territi eandem viam crudelitatis adgressi sunt:* sic fere Iustinus L. V. 10. In quibus quidem x viris lecti sunt ex collegio xxx virali Phido et Eratosthenes, praeterea Hippocles et Epichares, quod eos exulibus inpense studere putarent, ea tamen opinione falsi, ut Lysias Or. adv. Eratosthen. c. 14. ostendit. Fuit ex iisdem etiam Rhinon, de quo Isocrates Except. adv. Callimachum. Vide Maussac. ad Harpocrat. in *Ῥίνων* et H. Vales. Emendat. L. I. 33. WESS.

668. 89. *Ἀπὸ Λακεδαιμονος τετταράκοντα ταλῆς etc.*] Phidon ipse Lacedaemonem profectus est, mutuaque sumpsit centum talenta ad militem ea pecunia colligendum apud Lysiam Orat. in Eratosth. c. 15. Atque illa sunt centum talenta, quae concordia sociata Athenienses aere collato, rarissimo moderationis exemplo, Spartanis restituerunt, auctoribus Demosthene in Leptin. p. 276. et Isocrate Areop. p. 225. Fallor etiam, aut *Φίλων ὁ ἐκ*

Κοίλης, quem Isocratis Except. adv. Callim. p. 553. legationis pessime gestae, instaurata civitatis concordia, delatum refert, idem atque hic *Φεΐδων* est, ex Lysia proin et Xenophonte corrigendus. WESS.

668. 94. *Παραγενηθεὶς εἰς Ἀθήνας*] Copiosius rem gestam exsequuntur Xenophon Rer. Gr. L. II. p. 373. Corn. Nepos Thrasyh. c. 3. et Justin. L. V. 10. WESS.

668. 96. *Διόπερ Ἀθηναῖοι μὲν ἐχομίσαντο τὴν πατρίδα*] Ita quidem perfunctae hae civili discordia et calamitate fuerunt Athenae; quam auctor in quartum usque annum cum prorogat, se et plures alios in errorem induit. Namque hoc fonte hauserunt Eusebius, Syncellus, et Chronographorum plerique, finem tyrannidi quarto anno Olymp. xciv. inponentes. Prave profecto. Solus Euclides, qui summum magistratum anno secundo Olymp. xciv. administravit, ab ea opinione Diodorum ceterosque abstrahere debuerat. Ante eum fuerat *ἀναρχία*, quod, oppressa a tyrannis republica, Pythodorus in Archontum *ἐπινομίων* numerum non aggregaretur, sicuti dictum in superioribus. Eo vero constituto, et libertas civitati rediit, et decretum est *τοῖς νόμοις χοῆσθαι ἀπὸ Ἐυκλείδου ἄρχοντος* apud Andocid. Or. de Myster. p. 12. Cum enim Thrasybulus una cum exulibus redisset, legem rogaverat, ut utrimque iniuriae illatae oblivioni mandarentur. Quam ubi populus scivisset, lecti sunt viginti viri, qui reipublicae praesent, donec leges perscriberentur. Ut vero examinatae sunt scriptaeque leges, Andocidem in his sequor, decretum id est, quod dixi. Dubium ergo nullum est, quin Archonte Euclide pristinum libertatis ius Athenae reciperarint, tyrannidique ante eum finis sit facta. Quod ipsum et aliunde colligas. Occupatae enim sunt Athenae murique urbis deieci a Lysandro Olymp. xciii. anno ultimo, mense Munychione, teste Plut. in Lysandro p. 441. brevique post xxx viri urbi inpositi. Insequente hieme Thrasybulus Phylen occupat, accurrentibusque tyrannis multa nix cadit, *ἐπεγενήθη πολὺς νεφελὸς*, Noster ait c. 32. et Xenophon Hellen. II. p. 367. Quam hiemem proxime excepsisse confirmatam tyrannorum dominationem, Cleocritus apud eundem Xenophont. p. 370. indicat, octo a lectis xxx viris menses, cum praelio Critias et Hippomachus eaderent, numerans. Quare hieme anni primi Olymp. xciv. Thrasybulus ad Phylen et Munychiam rem gessit. Post mortem Critiae tyrannis cecidit animus, communique civium arbitrio illis imperium auferitur, substitutis decemviris. Quibus potestate turpiter abutentibus, advenerunt Spartani Lysandri et Pausaniae ductu, tractaeque discordiae in paucos adhuc menses sunt, donec ad extremum Pausaniae prudentia et in exsules benevolentia civitati libertas et concordia postliminio restituerentur. Haec Xenophon accurate. Rediit Thrasybulus in urbem mense Boëdromione eius anni, qui Archontem habuit Euclidem, quod Plutarcho de Athen. Glor. p. 349. E.

facile ac credimus. Atque haec paullo uberius, ne cui deinceps errandi occasionem Diodorus praeberet. Viam eandem ingressi sunt viri clarissimi H. Dodwellus Annal. Xenophont. p. 241. et Io. Taylor ad Lysiae sui Vit. p. 50., finem principiumque tyrannidis egregie circumscribentes. WESS.

669. 2. *Κατέλυσαν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον*] Videndus est Xenophon, qui in his diligentior, et bellum in tertium annum, non dissentiente Pausania Lacon. c. 8., extendit Rer. Graec. III. p. 384. WESS.

669. 8. *Ἀόντων Ἀθηναίων*] Conf. L. XI. 83. WESS.

669. 16. *Εἰς Κρήνην ἐπέλευσαν*] Non neglexit de his sic uti et in Siciliam profectis admonere Pausan. L. IV. 26. Prudenter autem Noster addit, hac Cyrenaica expeditione prope omnes cecidisse: superstites enim aliqui fuere, qui, Epaminonda undique Messenius colligente, in patriam rediere, Pausania eodem docente. WESS.

669. 30. *Εἰς τὰς ὀνομαζομένας Οὐέντρας*] Fortasse *Οὐέλτρας*. RHOD. *Οὐέντρας* vox est nihili. Puto legendum *Οὐέλτρας*. PALM. *Οὐέλτρας* etiam Ill. Scaliger et Is. Vossius margini libri sui adscripserant, recte, me quidem iudice. Livius de colonis Velitras hoc anno deductis tacet, quod non mirandum: alios Noster annales, ut saepe, adhibuit, qui et Veliternos desciscentes c. 102. memorat. Vid. Ph. Claver. Ital. Antiq. L. III. 8. WESS.

669. 34. *Μάνιος Κλάδιος* etc.] Hi Tribuni militum ex Livio sic emendantur: *Μάνιος Αἰμιλῖος, Ἄππιος Κλάδιος, Μάρκος Κοῦγκίλιος, Μάρκος Ποστούμιος, Λεύκιος Ἰούλιος* etc. excluso *M. Furio*, quem censorem fuisse hoc anno colligit Sigonius. RHOD. *Μάνιος Κλάδιος* etc.] De *Manio Aemilio* et *Appio Claudio* nihil dissentio. Videtur librarius prioris nomen et alterius praenomen negligentissime praeteriisse; quae et Clarissimi Drakenborchii coniectura. Recipiendus praeterea *Κοῦγκίλιος* sive *Κοῦντίλιος* est: minime vero *Μάρκος Ποστούμιος*, quem Livius L. V. 1. tribunum militum hoc fuisse anno prodidit, sed contra Fastos eorum numerum augens. *M.* enim *Furium Fusum* Marmoris Capitolini fragmenta servant, sex trib. milit. quot et Diodorus praefertentia. Vide Pighium in Fast. ad ann. ccccl. WESS. V. Borghes. II. p. 34.

669. 38. *Μίνως*] *Μένων* recte appellatur ab Eusebio, ubi *Minon* interpretatio Armenia p. 150.

670. 40. *Παραληφόμενον πάσας τὰς ἐπὶ θαλ. σατραπείας*] Xenophontem adi principio L. III. Rer. Graec., et de Tissapherne id scribi oportuisse videbis. Quae statim subnectit auctor, eundem requirunt: postulant etiam, quae supra c. 27. tradiderat. Hoc amplius, Pharnabazo Bithynia, Aeolis et Phrygiae pars parebant, Tissapherni ceterae, ad mare accubantes praefecturae, quae Cyri antea fuerant. Itaque haud longe ab ea suspicione recedo, qua aut scriptor ipsemet, aut eius amanuenses erroris adfines fiunt. WESS.

670. 47. Ταμὸς] Ταμὸν Clar. sed vide Duker. in Thucyd. VIII. 87. WESS.

670. 50. Τοῦ καλουμένου Γάου] Γλοῦς ὁ Ταμὸς dicitur in Xenophont. Αναβ. L. II. circa initium: de qua scripturae differentia quaeremus ad L. XV. 3. diligentius. WESS.

670. 54. Πρὸς Ψαμμίτιχον] Nihil variant scripti libri, quorum tamen potiores Ψαμμίτιχον eum Aegypti regem, unde hic genus suum derivabat, L. I. 67. adpellabant. Hunc atrocem atque ingratum regem, qui praeter Diodorum memoraverit, recorder neminem. WESS.

670. 78. Θίμβρονα καταστήσαντες ἡγεμόνα] Non deerunt fortasse, qui Coisl. Θίμβρονα errantis librarii calamo tribuent, a quorum iudicio dissentio. Θίμβρος prisco sermone τὸν ἔμπροον, τραφερόν, ἀπαλὸν notabat, Hesychio interprete, qui testem dat Nicandrum, respiciens Θίμβροῦν κῆρα eius poetae Theriac. v. 35., sed quae Θίμβροῦ tum erat, sicuti manserunt ὡς Θίμβρο χελώνης Alexipharm. v. 555., veteri scriptura salva. Addita dein litera Θίμβροῦ nata est, quo modo Callimachus, ut ad priorem Nicandri locum Critici veteres docuerunt, Θίμβροῦς Κυπρίδος Ἀρμονίην, et Euphorion Θίμβροῦν τε Σεμίραμιν dixerunt. Hinc Θίμβρον et Θίμβρον natales acceperunt, quorum prius durat in Polyaeo Strat. II. 19., ubi de hoc ipso Thimbrone. Θίμβρον ὁ Ταυτάλου est in fragmento quodam Sopatri apud Athen. L. VI. p. 230. E. Θίμβρονα, qui de republica quiddam sit commentatus, memorat Philosophus Polit. L. VII. 14., Lacedaemonium Θίμβρονα, cuius fraudibus Harpalus perierit, Arrianus apud Photium Biblioth. Cod. xcii. p. 218., et Noster L. XVII. 108. Ceterum in copiarum, quas in Asiam Thimbro duxerit, numero nulla fere Diodorum inter et Xenophontem discordia L. III. Rer. Graec. p. 374.; iunge tamen Isocratem Paneg. p. 101. WESS.

671. 89. Ἐπὶ Τράλλεις τῆς Ἰωνίας] Lydiae a plerisque aliis contribuitur, sed erat fere Ioniae in finibus. Τράλλεις τῆς Φρυγίας Xenoph. Hell. III. p. 382. Vide adscripta Hieroclis Synecdemo p. 659. WESS.

671. 95. Ὁ καλοῦσι Θώρακα] Κεῖται δ' ἐν πεδίῳ πρὸς ὄρει καλουμένῳ Θώρακι de Magnesia haec Strabo L. XIV. p. 958., ubi de primis eius auctoribus paullo aliter atque in Scholiis ad Apollon. Rhod. I. 584. WESS.

671. 6. Οἶτος δ' ἐστὶ μὲν ἐπ' ἀριστοῦ τοῦ Πόντου] Consentiant Geographi. At Aeschylus in Ponti dextro latere, ubi Amazones, Salmidessum locat, egregie expingens in Prometh. v. 725.

Τραχέα Πόντου Σαλμυδησσία γνάθος
Ἐχθρόζενος ναύτησι, μητροῖά νεῶν.
Nec minus Xenophon Exp. Cyr. L. VII. p. 321. τέναγος γὰρ

ἐστὶν ἐπὶ πολλὴ τῆς θαλάττης. καὶ οἱ Θραῖες, οἱ κατὰ ταῦτα οἰκοῦντες, στήλας ὀρυσάμενοι, τὰ καθ' αὐτοὺς ἕκαστοι ἐπιπτοντα λήθονται. Et Strabo L. VII. p. 492. cum viri magni nota. WESS.

671. 18. Ἀπό τιος ἐπιφανοῦς ἱεροῦ] Fanum erat Dei Adrani, quem tota Sicilia miro cultu prosequabantur, Adranitae imprimis. Urbem enim Plut. Timol. p. 241. esse ait μικρὰν μὲν, ἱερὰν δ' Ἀδρανοῦ, θεοῦ τιος τιμωμένον διαφερόντως ἐν ἄλλῃ Σικελίᾳ. Templum urbi erat inpositum. Ἐν Σικελίᾳ Ἀδρανοῦ ἐστὶ πόλις, ὡς λέγει Νυμφόδορος, καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀδρανοῦ νεὸς ἐπιχωρίον δαίμωνος, Aelian. de Animal. L. XI. 20. Quod quidem cur Adranitis praecipuo in honore fuerit, nulla disquisitione, in tanta veterum superstitione, indiget. Ceteri per Siciliam venerati videntur, quoniam Adrano patre Dii Palici, quos omnes studiose colebant Siculi, progeniti essent. Hesychius Παλικοί. Ἀδρανοῦ δύο γεννῶνται υἱοὶ Παλικοί. Novi, Grammatici verba multimodis tentari, quod de Palicorum origine Macrobius Sat. L. V. 19. et Stephan. in Παλικῇ in alia omnia eunt. Verum non ea est novandi iusta caussa, pulchre admonente Cl. Sig. Havercampo ad Paratae Numism. p. 206. Ubi enim maior discordia apud veteres, quam in Deorum Dearumque parentibus? Ceterum Ἀδρανοῦ et Ἀδρανίτας perpetuo Diodorus, aliis vocabulum adspiratione asperantibus, de quibus Ph. Cluver. Sicil. Antiq. L. II. p. 332. WESS.

671. 21. Ἐπὶ Κρατεροῦ] Hunc Craterum Plutarchus in Erotico Crateam vel Crateam vocat. Sed de septennio regni Archelai manifesto calculus errat. Nam supra Glaucippo Archonte regnantem Archelaum facit: at a Glaucippo ad Lachetem intersunt anni decem. Forte scripserat ἐπὶ καὶ δέκα. Sed Dexippus, ut ait Petavius, XIV tantum annos regnasse Archelaum dixit. Ex litteris numeralibus error manavit, ut amat fieri. PALM. Κραταῖον Aristoteles Polit. L. V. 10., Κρατέων Plutarchus Erot. p. 768. F., Aelianus Var. Hist. L. VIII. 9. Κρατέων adpellat: posterius viri Clarissimi T. Faber et Iac. Perizonius verum delicati pueri nomen, et Diodoro restituendum censent. Mihi doctissimi Ioach. Kulmii sententia perplacet, idem esse nomen Κρατέας et Κρατερός, nisi quod Κρατερός Ἑλληνικώτερον sit, Κρατέας autem magis sapiat Macedonismum. Suidas quoque in voc. Εἰρηίδης Diodoro suppetias venit, Κρατερόν τὸν ἐρῶμενον Ἀρχελάου nominans. Hoc primum. Dicit auctor, Craterum invitum sauciasse regem Archelaum; at Aristoteles, coniurasse in amatoris caput una cum Hellenocrate et Decamnicho, causas adscribens, quae haec consilia adfirmant. Taceo Platonem, quem Aelianus excerpit, paria in literas retulisse Alcib. II. p. 141. Porro ἐπὶ καὶ ἐπὶ, quae Archelaus regnasse perhibetur, retineri posse, Is. Casaubonus censuisse videtur ad Athen. L. V. 18., sed qui recordatus non fuit, ante hos decem annos eum Macedonibus iam

imperasse. Vid. supra L. XIII. 49. Rectius ergo mutantur: quia tamen in re inmodicus est Th. Lydiatus, *ἔκκοσι viginti* relingens ad Marm. Oxon. p. 8., deceptus haud dubie a Pario Marmore, quod Archelai regis initia illi anno illigat, quo Astyphilus Athenis Archon fuit, verum errante. Nam Perdiccae adhuc regnantis et superstitis meminit Thucydides quinto ab Astyphilo anno, sive Olymp. xci. principio, L. VI. 7. Propius itaque a vero recedunt Humfr. Prideaux ad Oxon. Marm. p. 222. et H. Dodwellus Annal. Thucyd. p. 32. *τέσσαρες καὶ δέκα* sive XIV annos Archelao contribuentes. Tot enim Syncellus Chronograph. p. 262. eum regno praefuisse ait, totque patiuntur omnia, quae de Perdicca et Archelao consignata literis reperimus. Denique fuit Archelaus in viros eruditionis et ingenii cultu nobiles comis et benignus, quos et magnis praemiis invitatos Athenis in Macedoniam pelliciebat, ut horum praedicatione, puto, scelera obtegeret, quibus atrocissime in patrum et fratrem grassatus fuerat apud Platonem in Gorg. p. 471. Adde viros doctos in Aeliani Var. Hist. II. 21. VIII. 9. XIV. 17. WESS.

671. 23. *Ὁρέστης παῖς ὧν* etc.] Sublato Archelao paucos in dies regnavit Craterus sive Crateuas, ipse mox ab aliis interfectus, Platone in Alcib. II. p. 141. auctore. Tum successit Orestes, cui Syncellus ex Diodoro Chronograph. p. 262. annos dat quatuor; ut adeo quarto tutelae anno Aeropus eum contrucidarit, regno in duos annos, nam et sex annos eidem auctor tribuit c. 84., adhuc retento. Atque huc refert doctissimus Lydiatus verba Aristidis, sed leviter mutata, ex T. III. p. 93. *τί οὖν εἶ Ἀρχελαὸν τὸν αὐτοῦ δεσπότην καὶ θεῖον ἀποκτείνων κατέσχε τὴν ἀρχὴν, ἢ τὸν ἐπιτακτὴν ἐκείνων παῖδα εἰς τὸ φρέαρ ἐμβάλων.* Ut Aeropus subintelligatur, qui Archelai filium Orestem, septem annorum puerum, in puteum demerserit, ipsumque Archelaum interfecerit. Sed imprudens, neque inspecto, quod ad manus haud adesset Aristides, libro. Vidisset alioqui, non agi de Aeropo, sed Archelao, ex Platonis Gorg. p. 471., qui patrum patruisque filium interfecerat, et fratrem in puteum depresserat, nec mutari posse *τί οὖν εἶ Ἀρχελαὸς* etc. Fecit tamen patratum in septennem fratrem Archelai id scelus, ut et Orestes et eius tutor Aeropus ex Macedoniae regum catalogo excluderentur ab H. Dodwello Ann. Thucyd. p. 94. Non alium esse Aeropum quam Archelaum ait, Orestem vero illum ipsum, quem in puteum detruserat. Satis utique pro imperio Quis enim ei rei auctor idoneus? Puerum septennem nomine *Ἀλκίταν ἢ Μέρποπον*, sive *Ἀέρποπον* potius fuisse, Scholiastes Aristidis significat; Orestem, quod sciam, nemo. Quid? eo si nomine appellatus occurreret, tolline propterea Orestes et Aeropus e regum numero deberent? Equidem non arbitrōr. Habent regum Macedoniae successiones difficultates et salebras: sed eiusmodi violentior medicina adurit sana et patrocinio Theopompi, Orestem

et Aeropum agnoscentis, munita apud Syncellum p. 262. Chronographiae. WESS.

672. 27. *Καὶ πῶν κόνειον ἐτελεύτησεν*] De cicuta Aeg. Menagius ad Diogenem II. 42. et Comici Ran. v. 125. Spanhemius. Actionis formulam, qua impietatis et corruptae iuventutis Socratem postularunt, dabit Diog. Laert. in Socrate segm. 40. WESS.

672. 31. *Καὶ τέλος ἀχρίτους ἀπέκτεινε*] Melitum mortis damnarunt: alios urbe eiecerunt, quorum Anytum Heracleotae lapidibus cooperuerunt, Diogene et Themistio testibus. Plutarchus de his calumniatoribus T. II. p. 538. A. *τοὺς γοῦν Σωκράτη συνοφανήσαντας, ὡς εἰς ἔσχατον κακίας ἑλληζότας, οὕτως ἐμισήσαν οἱ πολῖται καὶ ἀπεστράφησαν, ὡς μήτε πῦρ αἰεὶν, μήτε ἀποκορνεῖσθαι πνιθανομένοις, μὴ λορομένοις ζοιτωνεῖν ὕδατος, ἀλλ' ἀναγκάζειν ἐκείνους τοὺς παραχύτας ὡς μεμιασμένους. ἕως ἀπήγγξαντο μὴ φέροντες τὸ μῖσος, eos quidem, quorum calumnia Socrates fuit oppressus, ut extreme malos, ita oderunt atque ita aversati sunt cives, ut neque ignem eis accenderent, neque interrogantibus responderent, neque in balneo aqua uterentur eadem, sed qua illi lavissent, eam tanquam pollutam iuberent a ministris effundi: donec illi, odium id non ferentes, se ipsi suspenderent.* Sic ille, odii argumenta egregie declarans. Solebant Athenis eos, quos suo merito pessime odissent, ita excipere ut nec tecti, nec ignis, neque colloqui aut aquae communionem concederent. Quod genus ignominiae tangunt Dinarchus in Aristogit. p. 106., Aeschines Leg. Fals. p. 43. et Demosthen. in Aristogit. I. p. 490. De Socratis vero, quem Lachete Archonte cicutam bibisse Diodoro assentiuntur Diogen. II. 44. et Aristides T. III. p. 474., delatoribus praeter Aeg. Menagium plura Spencerus ad Origen. L. I. Cels. p. 322. ed. novissimae. Ceterum paene praeterieram, Eunapium in Aedesii Vit. p. 37. perhibere, Socratis morte violenta civitatis Atticae vires et gloriam, resque Graeciae universas in peius ruere coepisse. *Σωκράτους ἀπελθόντος βίαιως οὐδὲν ἔτι λαμποῦν Ἀθηναίους ἐπράχθη. ἀλλ' ἢ τε πόλις ἐπέδωκε, καὶ διὰ τὴν πόλιν, τὰ τῆς Ἑλλάδος ἅπαντα συνεφθάρη.* Nimis utique pro Socrate gloriose, neque satis ex vero. Fractae enim iam antea Athenarum erant opes, et, ubi sese collegerant, haud pauca patrarunt, quae merito praedicantur. WESS.

672. 36. *Ἄλλος Ματθίος*] Pro *Ματθίος* scribe *Μάντιος*, et pro reliquis supposititiis *Κόιντος Σερούλλιος καὶ Μάνιος Σέργιος*. RHOD. Haec nomina sic ex T. Livio corrigenda, *Ἄλλος Μάντιος, Κόιντος Σερούλλιος, καὶ Μάρκος Σέργιος*. Graeculi exscriptores qui linguae latinae nullam aut paucam notitiam habebant, saepissime in nominibus propriis Romanis exprimendis peccabant. PALM. Occupavit correctionem horum nominum Pighius in Fast. ad ann. ccccl., cuius opinioni Capitolini marmoris fragmenta et Li-

vius L. V. 8. auctoritatem conciliant. In Palmerii verbis male legitur *Μάρκος Σέργιος* et *Μάλλιος*. WESS.

672. 42. *Ἀνάξιτον*] Palam est legi debere *Ἀμύξιτον*. PALM. *Ἀμύξιτον*] Reddidi, probante Rhodomanno, suum urbi nomen, invitis etiam libris vetastis. Apparet errantis librarii calamus ex Xenoph. B. III. Hellen. p. 376. Plinio V. 30. et aliis. Quam vero *Κεβρηίαν* Noster vocat, ea *Κέβρη* Xenophonti, τὰ *Κεβρήνια* Herodoto Vit. Hom. c. 20. Videndus est Stephanus, quaeque illi adstruxerunt viri eruditi. WESS.

672. 54. *Καὶ περιστήσας ἐν τοῖς ὅπλοις*] Explicat Polyaeus *περιστήσας τοὺς ὅπλους* Strat. L. II. 21., ubi distinctius enarrat artem, qua Trachinios suam in potestatem Erippidas, sive Herippidas, sic enim Xenophon hominem vocare solet Rer. Graec. L. IV. p. 401., redegerit. WESS.

672. 60. *κατήχθησαν εἰς Βοιωτίαν*] Scribendum esse ὑπὸ *Βοιωτῶν* iam olim me docuit comparatio eorum quae sunt p. 706. 33. — 37. Deprehenderat rem apertam etiam Schneiderus ad Xen. Hist. Gr. III. 5. 25.

673. 68. *Ἀπὸ Φιλύτης ἀρξάμενος μέχρι Φιλ. διετείχεσε*] Confer Xenophont. Rer. Gr. L. III. p. 380. Atque hoc *Μακρον Τίχος* dictum, qua a Propontide ad Melanem sinum inter duo maria porrectus murus procurrentem exclusit Chersonesum, apud Plinium L. IV. 11. WESS.

673. 77. *Καὶ μάλιστα τῶν πολεμίων*] An voluit Cononem praecipue ex omnibus regis hostibus, tales enim Athenienses, peritum certaminum bellicorum esse? Id fortasse in opinionem legentium venire posset: sed officit verborum ordo ex *ἀγώνων* voce suspensus. Mallem *τῶν ναυτικῶν*, aut *τῶν κατὰ πέλαγος*, scriptum legeretur. Namque id vult, Cononem egregium usum praeliorum habuisse et navalium imprimis. De eo Isocrates plura Or. ad Philipp. p. 137. et Plut. in Artox. p. 1021. F. WESS.

673. 85. *Μεγάλως ὑποφαίνων — ἐλπίδας*] Sic Zosimus L. IV. 52. *καὶ τὸν βασιλέα πέρας ὑποφῆναι καὶ αὐτῷ καὶ τῷ παιδὶ μεγίστας ἐλπίδας*. Tacitus Histor. L. V. 24. *Batavis pacem, Civili veniam ostentans*. Et Curtius L. VII. 6. *Qui clementiam ipsius in deditos, simulque inexorabilem animum in devictos ostenderent*. WESS.

673. 2. *Σπονδὰς ἐποίησαντο*] De induciis his diligentius Xenophon Rer. Gr. L. III. p. 382. WESS.

673. 8. *Ναζίονος μὲν καὶ Καταναίου — ἐξηνδραποδίστατο*] Dixit superius c. 15. WESS.

674. 14. *Κατὰ τάχος, παρὰ τῶν Ῥηγίνων*] Hic unius et alterius verbi accessione sensus, alioquin hians, expleri potest hoc sane modo: *Προσέθεντο δ' αὐτοῖς, παρὰ τῶν Ῥηγίνων λαβόντες πρὸς τὸν πόλεμον οὐκ ἐλάχιστα καὶ οἱ φρυαδευθέντες, οὐκ*

ἰνυοντο se vero cum ipsis, cum a Rheginis non minimis instructi fuissent adiumentis, etiam exsules. RHOD.

674. 16. *Οὐκ ἐλάχιστα καὶ οἱ φρυαδευθέντες* etc.] Quae desint verba inter *ἐλάχιστα* et *καὶ* suspicari facile non est. Sed sensum eorum quae desiderantur verborum non puto difficile esse coniectura assequi. Videlicet eos qui in exilium pulsati a Dionysio erant Syracusanos, Rheginis se adiunxisse arma in Dionysium ferentibus. STEPH. Hoc de loco, paece virorum doctissimorum, sic censeo, et eum luxatum et corruptum videri. Scriptum fuerat: *στρατεύειν — κατὰ τάχος. καὶ οἱ φρυαδευθέντες τῶν Συρακουσίων ὑπὸ Διονυσίου παρὰ τῶν Ῥηγίνων λαβόντες — οὐκ ἐλάχιστα (τότε γὰρ — διετέλλον) καὶ περὶ τοῦτων διαλεγόμενοι ἐδίδασκον, ὅτι συνεπιθήσονται τῷ καιρῷ πάντες οἱ Συρακούσιοι, εἰεῖτι etiam a Dionysio in exilium Syracusani, acceptis in bellum id a Rheginis non exiguis adiumentis, (tum enim plurimi eorum Rhegii conmorabantur) his de rebus collocti docebant, omnes Syracusanos occasione ad invadendum tyrannum usuros*. Sic constat oratio et rei series, quam Interpres, nihil mali de verbo *συνεπιθήσαν* suspicatus, alioquin deslexit. WESS.

674. 36. *Τὸν πόλεμον οὐκ ἐπικεκροκότος τοῦ δήμου*] Novi *ἀκρόνηκτον πόλεμον* ex Platone L. I. LL. p. 626. A., *ἄσπονδον καὶ ἀκρόνηκτον πόλεμον* apud Aeschinem in Ctesiph. p. 38. et Philon. Iud. de Somn. p. 581. B., nec placere tamen potest vulgatum, quippe alia in re adhiberi adsuetum. Opinor fuisse οὐκ *ἐπικεκροκότος τοῦ δήμου*, quod *populus hoc bellum scito suo haud probasset*. Susceperant enim id bellum ἄνευ τῆς τοῦ δήμου γνώμης Messeniorum duces. Atque hoc usu habebis L. XVII. 9. τοῦ δὲ ἀλήθους ἐπικεκροκότος τὴν γνώμην. WESS.

674. 47. *Κοίνων περὶ εἰρήνης συμφέρον εἶναι*] Locus hic multum mihi exhibuit negotii *κοίνων περὶ εἰρήνης* etc. quumque ex eo sensum elicere non possem, tandem animadverti planam fore eius sententiam, mutata duntaxat sede participii *κοίνων*, ut videlicet ita legatur, *διαπρεσβευσμένων δὲ τῶν Ῥηγίνων καὶ τῶν Μεσσηνίων περὶ εἰρήνης, κοίνων* etc. STEPH. *Κοίνων*] Huic participio pristinum assigna locum post *συμφέρον εἶναι*. RHOD.

675. 62. *Τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην* etc.] Comoda interpretatione haec vir doctissimus adiuvit qui quidem in *Europa ditionis aliquid haberent*: alioquin ad Europam nihil Carthaginien-ses. Praeferrem etiam post pauca *ἐκ μὲν τῶν ὑφ' αὐτὸν ταυτομένων*, quod modo ex scriptis schedis revocavi. WESS.

675. 69. *Ναῦς τε τριήρεις καὶ πεντήρεις*] Omnino verum est *ναῦς τετρήρεις*. Ratio quae seq. cap. additur, constituisse Dionysium *κατὰ τὴν ἀποικισθεῖσαν ὑπὸ τῶν Κορινθίων πόλιν ἀνέστησαι τὸ μέγεθος τῆς τῶν νεῶν κατασκευῆς*, id requirit. *Triremem Corinthii invenerant*. Ipse Syracusis, quae Corinthiorum colonia, amplitudinem navium, exstructis *quadriremibus* et *quinque-*

remibus, augere instituit. Similem mendam sustulimus L. II. 5. Dubites tamen, an vero pugnet, quod *περὶ τοῦ πεντηρηκοῦ σκάφους* subiungit. Herodotus certe quidem Atticam *πεντήρη* memorat L. VI. 87. WESS.

675. 73. *Προσθεῖς δωρεάς μεγάλας*] *Lego προσθεῖς*. Est enim *προτιθέναι δωρεάς* munera proponere seu praemia. *STEPH. Προθεῖς δωρεάς*] Pulchre Coislin. atque ad H. Stephani mentem. Supra L. IV. 64. *προτιθεμένου δὲ ἐπάθλον φιλανδρώπου τῷ λύσαντι*. WESS.

675. 74. *Καὶ τῶν ὀπλων τὸ γένος ἐκάστον τύπον*] Voluit credo *τοῦ γένους ἐκάστον τύπον*. Ceterum in his omnibus aemulari Diodorus videtur Philistum, qui L. VIII. de Reb. Dionysii venuste et diligenter exsecutus erat τὰ *περὶ τὴν παρασκευὴν, τὴν ἐπὶ Καρχηδονίους Διονυσίου τοῦ τυράννου, καὶ τῶν ὀπλων καὶ τῶν νεῶν, καὶ τῶν δογμάτων τὴν ποιήσιν*, Theone Progymnasm. c. 2. p. 19. indice. WESS.

675. 78. *Διελμβάνετο*] Rectius *διελάμβανε*. Solet enim *διελμβάνειν* pro *ὑπολαμβάνειν*, id est *νομίζειν*, semper activa voce usurpare, aliorum scriptorum more. *STEPH.*

675. 84. *Ὁδὸν μόνον ἐν τοῖς προνάοις etc.*] *Interpres in vestibulis templorum*, non probante Cl. Jac. Gronovio, et ex Glossis *antetemplo* praeferebat ad Herodoti L. I. 51. Sane quidem *vestibulum*, etsi iisdem id sit in Glossis, non satis exprimit *πρόναον*. Pars est templi antica, ut apud Pausan. L. VIII. 32. *Antetemplam* tamen cum usus in sermonem Latinum necdum inportaverat, *προναῖον* retinere Vitruvius L. III. 1. potius censuit. WESS.

675. 90. *Καὶ γὰρ τὸ καταπελικὸν ἐρέσθη etc.*] Alibi *καταπελικὸν βέλος* vocat. Unde hic quoque aut deesse aut relictum esse subaudiendum dico nomen illud *βέλος*. Potius tamen *καταπέλτην* dicit quam *βέλος* omittit, ut in fine huius paginae *κατεσκευάσθησαν δὲ καὶ καταπέλται παντοῖοι etc.* *STEPH.* Iustam esse Stephani animadversionem, ex L. XVII. 43. 45. 88. exploratissimum evadit. Catapultam vero, qua machina tela graviora et iacula emittabant, in Sicilia inventam fuisse, agnoscit Aelian. Var. Hist. VI. 12. et Plut. in Apophthegm. Lacon. p. 219. *Syris* tamen primam eius originem adscribere Plinius videtur L. VII. 56., quod qui defendi possit, bellissime docet ad Aelianum suum Cel. Jac. Perizonius. Adde praeter Lipsium Poliorcet. L. III. 2. not. Casauboni in Aeneam p. 1799. ed. Gron., atque inprimis Athenaeum de Machin. p. 4., qui hoc genus machinarum Dionysii tempore magis atque magis excultum et in Sicilia fabrefactum tradit. WESS.

675. 2. *Ἠορξίετο δὲ ναυπηγ. τε τριήρεις καὶ πεντηρηκὰ σκάφη*] Sic ex membranarum fide rescripsi: instaurasam etiam *τετρήρεις*, si quid praesidii in manu exaratis fuisset Codd.: neque addubito tamen, quin auctor id reliquerit. *Πεντηρηκὸν σκάφος* cap.

superioris admissam scripturam stabilit firmissime, ne nunc addam *πεντήρεις καὶ σκάφη* hoc quidem loco, ob ea, quae succedunt continuo, ineptum esse prorsus. Porro Corinthios primam olim triremem construxisse, ex Thucydide L. I. 13. nemo est, qui nesciat. WESS.

676. 11. *Παρεσκευάσατο*] Praestat *παρεσκεύασε*, ut Rhodomannus edicebat, aut, quod propius a vulgato distat, *παρεσκευάσατο*. WESS.

676. 19. *Τοῦ νῦν καλουμένου λιμένος*] Haud scio, an desit *μεγάλου*. Habebant Syracusae duos portus apud Thucydid. VII. 22., *parvum*, cui Laccio nomen, et *magnum*, a Livio L. XXV. 26. non praeteritum. *Magnum* innui, τὸν *μελίονα* in Strabone L. VI. p. 417., propterea suspicor, quod *minor* navalia haberet, sexaginta duntaxat triremium intra suum ambitum admittentia, ut superius c. 7. proditum fuit. Hinc vero adparet, omni ex parte vero non consentire, quod Laz. Bayfius pertendebat, *νεωσοίκους* capaces singulos triremis unius, uniusque biremis et fabrorum navaliū, qui eas aut exstruerent aut reficerent, fuisse in Thes. Gronovii T. XI. p. 624. Melius Suidas: *Νεώσοικοι, οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσῃ οἰκοδομούμενα εἰς ἐποδοχὴν νεῶν, ὅτε μὴ θαλαττεύουσιν*. Diodori verba non neglexit Scheffer. Milit. Nav. L. III. 3.

676. 32. *Κατεσκευάσθησαν ἀσπίδων etc.*] Lucem hinc accipiunt, quae de Dionysii iunioris armamentario Aelian. Var. Hist. VI. 12. WESS.

676. 43. *Κυβερνήτας καὶ προρεῖς*] Utriusque imperio parebant nautae, sed huius in prora, illius in puppi. Eleganter Xenophon *Ἀναβ.* L. V. prope finem: *ὅταν δὲ χειμῶν ᾗ — οὐχ ὄρατε ὅτι καὶ νέμιστος μόνον ἔνεκα χαλεπαίνει μὲν ΠΡΩΡΕΥΣ τοῖς ἐν πρόρᾳ, χαλεπαίνει δὲ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ τοῖς ἐν πρύμνῃ*. Idem facile colligas ex Philone Iud. de Princ. Creat. p. 728. A. et Plutarcho in Praecept. Reip. Administr. p. 807. B. Sed vide Scheffer. Mil. Nav. L. IV. 6., horum tamen loca praetereunt. WESS.

676. 49. *Ἀστυδάμης*] Morsimi Tragici filius est, Isocratis auditor, de quo Suidas in voce et *Σαντὸν ἐπαινεῖς*. Marmor Parium Astydamanta habet Archonte Athenis Asteo, qui hiccine an filius sit, non constat. Aetas patris, ut idem censeatur, non inpedi. WESS.

676. 52. *Πολιορκούντες τοὺς Βοιῶνς*] Iterum pro *Βηίωνς*. De clade Livius L. V. 8. WESS.

677. 58. *Αἰμίλιος Μάρκος*] Ex *Αἰμίλιος Μάρκος* facito *Μάνιος Αἰμίλιος Μάμερκος*, et ex *Παῦλος Σέξτος, Λεύκιος Ουαλέριος*. Nam hunc Livius una cum superioribus nominat. Rhod. A vero non ablutit ex *Μάμερκος* aut *Μαμερκίνος* natum esse, quod libri praefereunt, *Μάρκος*. Tum rectius esse *Γναῖος*

Κορήμιος. At *Παῦλος Σέξτος* unde sedem hanc occupavit, non dixerit. Livius L. Valerium Potitum ceteris collegam addit L. V. 10. probantibus Factorum collectoribus. Vide Pighium ad ann. ccclii. WESS.

677. 65. Ὑπ' αὐτὸν] Mallem ὑπ' αὐτὸν. WESS.

677. 67. Οὗτοι γὰρ αὐτῷ συναύξοντες τὴν ἀρχήν] Consule superius c. 10. dicta. WESS.

677. 83. Πρὸς δὲ Πηγίονος ἀπέστειλε πρεσβευτὰς etc.] De hac legatione, quidque illi publice responsum fuerit, L. XIV. 107. WESS.

677. 89. Θυγατρὸς δ' Ἐμομοράτους κατὰ τὴν ἀνάστασιν etc.] Miserabilem feminae casum et natam inde mortem significavit L. XIII. 112. WESS.

677. 98. Διορίδα τε τὴν Ξένετον] Aperte vacat particula τε. Sic vero et alibi. Videtur tamen alicubi eius pleonasmus ferri utenque posse, in hoc autem loco et illi similibus, nullo modo. STEPH. Ego itidem inportunam particulam delendam arbitror. Ξένετον habet Suidas, nescio utrum hoc ex loco. Ex hac vero adfinitate Locrensi civitati exitii originem fuisse subnatam Philosophus Polit. L. V. 7. indicat. WESS.

677. 5. Τὴν ἐπισημοτάτην Ἀρίσταμύχην] Hipparini F., Dionis sororem, loco summo progenitam, infr. L. XVI. 6. Duxit utramque eodem die domum, teste etiam Aeliano Var. H. L. XIII. 10., sed Ἀρίσταμύχην non sine errore adpellante. Quanta vero cum sollicitudine ad eas noctu ventitavit, utque omnia ante speculari et perscrutari fuerit solitus, Cicero docebit Disp. Tuscul. L. V. 20., et eum aemulatus Val. Maximus L. IX. 13. extr. WESS.

678. 20. Ὅν τοὺς πλείστους — διεφθαρμένοι] Inspice L. XIII. 114. WESS.

678. 22. Ἐξ ἀρχαίων] Χρόνων subintelligendum relinqui non est, ut repetam. Ἐξ ἀρχαίων χρόνων reperies L. I. 3. WESS.

678. 25. Ἀμα δὲ συνέστα] Sic L. XIII. 91. συγκαιρηθῆσθε δὲ καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐπισημοτάτων πολιτῶν, συνστάς οἰκείους ὄντας ἀγαυοῦς. Vide And. Dounaeum Praelect. in Demosthen. Orat. Pac. p. 14. WESS.

678. 46. Ὅν ἅπαντα διεφθόρησαν οἱ Συρακούσιοι] Satis id quidem odiose et inique. Non quidem assolent principes, cum bellum subito exarsit, hostium suorum civibus denuntiari, ut res suas avehant. At bellum nondum flagrabat, neque foederi obnuntiaret Dionysius, missurus, direptis Poenorum bonis, eum in finem legatos. Confer disputata ab Amplissimo Corn. van Bykershoek Quaest. Iur. Publ. L. I. 2. WESS.

679. 58. Μημονεόντες ὡν αὐτοὶ — ἔπαθον] Carthaginiensium in Siculos captivos inmanem crudelitatem perstrinxit L. XIII. 111. WESS.

679. 60. Προέβησαν] Προέβ. Co. Cl. uterque Reg. male. vid. supr. L. IV. 71. WESS.

679. 62. Εἰς τοὺς ἐπιπέσοντας] Supplices intelligit. Vide not. in L. XIII. 21. WESS.

679. 74. Εἰς τοῦτον τὸν ἐναντιὸν κατέστρεφεν] Idem confici potest et ex iis, quae Plut. in Artox. p. 1021. F., et quae Photius commentatur Biblioth. Cod. LXXII. p. 133. WESS.

679. 76. Φιλόξενος Κυθήριος] Sic melius. Κόθηρα dat gentile Κυθήριον, non Κυθήριον. Hinc Φιλόξενος Κυθήριος apud Athenaeum L. VIII. p. 341. De quo scurra et ligurritore plura L. XV. 6. WESS.

679. 77. Τιμόθεος Μιλήσιος] Scribi ita oportere monuerunt viri clarissimi Io. Meursius de Archont. L. III. 16., Gerard. Io. Vossius de Poët. Graec. p. 46. et Iac. Uptonus ad Dionysium de Struct. Orat. p. 157. aliique. Res certissima est ex Stephano voc. Μιλήτος, et nobili in hunc citharoedum Spartanorum decreto. Eecur ergo paterer turpissimam mendam propagari? WESS.

Ibid. Τελέτης Σελινόεντιος] Selinuntium hunc Telesten Marmor Oxoniense Archonte Athenis Micione floruisse significat, a Diodori rationibus nihil admodum discrepans. Suidas Comicum poetam facit, quod ab Athen. L. XIV. 2. fabulae eius Argo et Aesculapius memorentur: quae mihi, ut alius censeatur, gravis non videtur causa; versus enim, qui adferuntur, nihil comicum praefereunt, turgili plane et dithyrambos spirantes: nec distinguit Athenaeus, eundem post pauca iterum iterumque ad partes vocans. Confer tamen Io. Alb. Fabricium Biblioth. Gr. L. II. 15. 59. et Prideaux ad Marm. Oxon. p. 226. WESS.

679. 78. Πολύειδος] Neglectus est in accuratissimo artificum et pictorum indice a Franc. Junio. Habet Polyidum, Machinationum scriptorem, ex Vitruvio Prooem. L. VII., quem eundem esse opinatur ac Polydum illum Thessalum, qui Philippo, Amyntae F., Byzantium oppugnanti, arietis machinationem pluribus et facilioribus generibus explicavit apud eundem Vitruvium L. X. 19. Quod verum esse, vetustiores editi, Polyidum repraesentantes, et Athenaeus de Machin. p. 4., unde Romanus Architectus ea excerpserit, adfirmant. Serior ergo ille Polyidus est, atque aliud vitae genus amplexus. Diodori Polyidus diversus fortasse non est a Polyide Πολυίδη, quem tragicis poetis aggregat Aristoteles de Poët. c. 16. et 17. WESS.

679. 81. Συναίδης] Sic et ceteri vocant. Solus Lysias Or. ἐπὶ τοῦ Σηρ. c. 3. Συναίδην, sed quem hinc corrigendum Io. Meursius de Archont. L. III. 16. et Iac. Palmerius condooecfecerunt. WESS. Vitiosam Diodori scripturam esse constat ex marmore apud Boeckhium Inscr. I. p. 232., ubi est Συναίδης, a Chandlero Συναίδης lectum.

679. 82. Πόπλιος Μάλλιος etc.] Tribunalium nomina sic

corrige: Πόπλιος Μαίλιος, Σπόριος Μαίλιος, Λεύκιος Φούριος. Maenio tamen non Sp. sed P. praenomen tribuit Livius, qui et caeteros tres edit, P. Licinium, P. Titinium, L. Publilium Volscum. RHOD. Sigonius ad Livium L. V. 12. citat ex Diodoro Πόπλιος Μαίλιος, Σπόριος Μαίλιος, Φούριος Λεύκιος, forsitan coniectura duce refingenda ea nomina arbitratus: nostri certe quidem libri nihil mutant. Advocat praeterea ex c. 90. Πόπλιον Μαίλιον et Κόιντον Μαίλιον, qui multo ibi aliter scribuntur. Et tamen Diodori auctoritate Livii Tribunis militum nomina praenominaque reddit confidenter: quod equidem non laudarem, nisi fragmenta Capitolini Marmoris emendanti quodam modo faverent, tametsi Sigonium sequantur Pighius, Onuphr. Panvinius, aliique plures. Opinor etiam, reliquorum nomina ab auctore fuisse ceteris adiecta; sed cum flagitio amanuensium foedata essent turpiter, tribus deletis substitutos deinceps esse καὶ ἑτέρους τρεῖς. Schedae Coislin., unde voces exulant, a me id inpetrant. WESS. Vid. Borghe. II p. 98. Spurium praenomen Furio, Lucium autem Publilio, qui excidit, vindicantem.

679. 92. Τὴν ἐπιστολὴν ἐπέδωκε] Vir doctus ἀπέδωκε ex Reg. I. potius fore iudicabat. Non audio. S. Lucas A. A. XV. 30. καὶ συνγαγόντες τὸ πλῆθος ἐπέδωκαν τὴν ἐπιστολὴν. Herodianus L. VII. 6. ἐπιδόντες δὲ τὰ γράμματα etc. WESS.

679. 99. Ἀπέστειλαν etc. [τοὺς ξενολογήσοντας ἀπὸ τῆς Εὐρώπης] Ξενολόγους, sive conquisitores, qui mercenarios conquirent et conducerent. Πρὸς τὴν ξενολογίαν Noster L. XIX. 61., ut conquisitionem militum haberent apud Livium L. XXIII. 32. Supra L. XIII. 44. Hannibal πολλοὺς μὲν ἐξ Ἰβηρίας ἐξενολόγησεν. Conf. Des. Heraldum Advers. L. I. 5. et H. Valesium in Maussaci ad Harpocrat. notas p. 128. Nam ut iterem, Carthaginienses mercenario milite frequentissimo fuisse usos, necesse non arbitror. WESS.

680. 5. Ἡ μάλιστα ἐχωῶντο κατὰ τῆς Σικελίας ὀρητήριον] Vide eruditissimum Is. Casaubonum in Polyb. I. 17. Vocant Graeci ὀρητήριον, quod Latini arcem, aut sedem belli, unde in hostes commodissima sit irruendi facultas. Polybius L. II. 51. καὶ λαβεῖν ΟΡΜΗΤΗΡΙΟΝ πρὸς τὸν ἐνεστῶτα πόλεμον, τὴν τῶν Κορινθίων πόλιν. Appian. de Bell. Hispan. p. 443. ὡς ΟΡΜΗΤΗΡΙΟΝ ἀσφαλές ἐκ γῆς καὶ θαλάττης ἔξω ἐπὶ ὅλην τὴν Ἰβηρίαν de Carthagine, quam Scipio sedem bello quaerebat. Paullo aliter Demosthenes περὶ Παραπορ. p. 247. καὶ τὰ ἐν Εὐβοίᾳ κατασκευασθῆσάμενα ΟΡΜΗΤΗΡΙΑ ἐφ' ἡμᾶς. Et Pausanias L. VII. 13. p. 555. ἐσήγγαγε δὲ ἐς αὐτὰ καὶ φρουρὰς ΟΡΜΗΤΗΡΙΑ ἐπὶ τὴν Σπάρτην Ἀχαιοῖς εἶναι. Quae quidem loca abunde Plutarchum, illustrant, cum adulatorem ὀρητήριον ἐφ' ἡμᾶς εὐφνές ἔχειν τὴν φιλαντίαν scribit T. II. p. 48. F. et μέγα ἢ περιαντολογία τὴν φιλαντίαν ὀρητήριον ἔχουσα de Laude sui p. 546. B. WESS.

680. 15. Σελιουντίους τε παρόδω προσαγόμενος] Lego ἐν παρόδω. ut p. 426. αὐτὸς δ' ἐν παρόδω διὰ προδοσίας ἐλὼν Ἔρονκα. STEPH.

680. 27. Τὴν ἐκ Καρχηδονίων δύναμιν, οὐ κατεπ. etc.] Hic δύναμιν in eum locum traiecit curiositas vel incuria librarii, qui βοήθειαν a se removeri non patitur. Βοήθειαν igitur quantumlibet, utut potens δύναμις, hoc quidem loco subsequatur. RHOD. Saepe quidem βοήθεια de exercitu et copiis usurpat, docente ad Thucydid. L. IV. 8. Clarissimo Dukero. Polybius distincte L. V. 95. τὴν τε χώραν κατέσυρε, καὶ τὴν βοήθειαν αὐτῶν συνέτριψε δίσ. Et Xenophon Agesil. p. 20. ed. Oxon. οἱ δ' αὖ Πέρσαι ὡς εἶδον τὴν βοήθειαν etc. In quibus tamen aliisque veterum locis cum copiae auxiliares designentur, non dissentio a Rhodomanno, vocum ordinem commutatum arbitrato. Favet auctor c. 51. de Motyensisibus οὐ κατεπλάγησαν, inquit, τὴν τοῦ Διονυσίου δύναμιν. WESS.

680. 31. Πρῶτον] Πρῶτοι Reg. I. Co. Praestaret πρώτην, ut Rhodom. voluit. WESS.

680. 38. Ἦν οἱ Μοτ. τότε διέσκαψαν] Sic malo, secutus optimarum membranarum fidem. Supra L. II. 13. διέσκαψε τὸ προειρημένον ὕψος κατὰ τὴν ὄψαν. Mox ὡς μὴ προσόδους ἔχοιεν erunt fortasse, qui praeoptabunt. Ego nihil demuto. Utrumque enim haud mali commatis, sicuti Cl. Ti. Hemsterhusius ad Luciani Prometh. c. 6. docebit. WESS.

680. 45. Λεπτίνην τὸν ναύαρχον] Tyranni frater Leptines erat, ut diserte c. 102. et in Plat. Dion. p. 961. E. proditur, cuius fidei ac curae et classem et Syracusas saepe permisisse memorat Dio Chrysostom. Orat. LXXIII. p. 632. E. WESS.

681. 47. Σικανοὶ μὲν πάντες] Aut Σικανοὶ μὲν ὄν πάντες, aut καὶ Σικανοὶ μὲν πάντες dicerem legendum esse, nisi aliis in locis huius scriptoris eodem modo μὲν positum reperirem. STEPH.

681. 51. Ἀγκύραι, Σολοῦς] Hoc verum urbis posterioris nomen, ex Σολόβις contractum, uti Σολεντίνοι, vel potius Σολουντίνοι cives indicant. Auctor ipse Σολοῦντα adpellat c. 78. et L. XX. 70. De priore, cui heic nomen Ἀγκύραι, cuius incolae Ἀγκυραῖοι post pauca memorantur, summum apud alios silentium est. Ph. quidem Cluverius Sicil. Antiq. L. II. p. 373. Siciliae urbibus, Nostri auctoritate motus, Ancyras transcripsit: sed contra venit Iac. Gronovius, ad Stephanum voc. Ἀλικύαι, heic Ἀλικύαι, et statim Ἀλικυαίων scriptum primitus fuisse, discernens. Causam vir praestanti eruditione, qua expugnatus in hanc opinionem descenderit, addere noluit; hanc tamen suspicor. Auctor quinque duntaxat Sicanorum urbes in Carthaginiensium fide perseverasse, ceteris ad Dionysium sese adiungentibus, adfirmat. Et tamen c. 54. Ἀλικυαίους Carthaginiensium socios, cum eorum agrum vastaret tyrannus, ad illum transiisse demum subdit. Necdum

ergo Ἀλικύαι hoc tempore Dionysio parebant. Adde iam, Ἀγκύρας Siciliæ nusquam præterea recenseri, inque propriis nominibus frequentia librariorum esse delicta, et plausibilis videbitur viri Clarissimi coniectura. WESS.

681. 54. Ἐλεηλίτῃσι καὶ ἔδενδροτόμησέ] Marginalem hic animadversionem λεηλατίσας ἔδενδρ. propter concinnitatem facile admiseris. Quæ proxime sequuntur in τὴν δὲ reformatur. RHOD.

681. 55. Καὶ Ἐντελλάνων] Ab urbe Ἐντέλλη formatur Ἐντελλίνος Entellinus, utroque sermone, nunquam Entellanus. Ipsemet auctor τῶν Ἐντελλίνων πόλιν dixit L. XVI. 68. Cetera dubium ergo καὶ Ἐντελλίνων et hic olim fuit, Ph. Cluverio admittente Sicil. Antiq. L. II. p. 376. WESS.

681. 59. Ἰμίλων] Non muto ducis id nomen, quantumvis Reg. 2. et Clar. Ἀμίλων expostulent. Idem esse videtur ac Ἰμίλων c. 57., quem Polyæn. Strat. L. V. 10. 2. Frontinus Strat. L. I. 1. 2. et Iustinus L. XIX. 2. Ἰμίλωνα et Himilconem vocitant. WESS.

681. 65. Νομίζων ἀντιπερισπασμὸν τινα ποιήσῃ] Ἀντιπερισπασμὸν inimicum est a suscepto consilio ad sua defendenda retrahere. Auctor L. XVIII. 38. de Aetolis, in Thessaliam incurrentibus, ut Antipatrum ex Asia retraherent, ἀντιπερισπασσοῦν βουλόμενοι τὸν Ἀντίπατρον. Paulo aliter Polyb. II. 45. πραγματικῶς ἀντιπερισπασσαντος ἐκείνου (Ἀράτων) καὶ λυμνημένον τὰς ἐπιβολὰς αὐτῶν. Notat enim, ut bene Casaubonus, consilia eorum in contrarium vertente et inpediente. Hinc ἀντιπερισπασμα ποιεῖν, sive ἀντιπερισπασμὸν, uti hic: alterum dabit Polybius III. 106., ubi Romani L. Postumium in Galliam valida cum manu mittunt, ut Gallos, Hannibali militantes, in patriam avocarent: βουλόμενοι, inquit, ποιεῖν ἀντιπερισπασμα τοῖς Κελτοῖς, τοῖς μετ' Ἀντίβου στρατειομένοις. Idem et ἀντίσπασμα, quo de alias. WESS.

681. 72. Καὶ σχεδὸν ἅπαντα καταλύσας] Natum est ex καταλύσας, quod de navibus, cum quassæ et hiscentes merguntur, tritissimum. Infra L. XX. 53. καὶ τῶν νεῶν ἅς μὲν κατέδυσεν ubi in scriptis quibusdam et Basileensi edito κατέλυσεν. Similem mendam et alias eluimus. WESS.

681. 89. Ἐπὶ τὸν τῶν Συρακοσίων πόλεμον] Scripserat ἐπὶ τὴν τῶν Συρακ. πόλιν, quod scribendi compendium mutasse videtur, sicuti apud Plutarchum Alcib. p. 196. ἢ τῶν πολεμίων φιλοτιμία progenita est ex τῶν πόλεων φιλοτιμία. WESS.

682. 5. Ραδίως διεκλύσας τὰ σκάφη] Commeminit huius rei Polyænus Strat. L. V. 2. 6., sed paullo distinctius: ἐπὶ τῆς περιμεχούσης ἄκρας τὸν λιμένα τόπος ἦν ὁμιλὸς καὶ πελώρης, ἐξ ὧς εἴκοσι στάδια. τοῦτον οἱ στρατιώται ξύλοις παραγγύσαντες ἐπεσφίγγον ὀδοίκατα τοῖς ἡμέρα μῆ. Quo loco παραγγύσαντες scriptum fuisse opinor, et in fine cap., de accessu, qui

palangis ligneis, quas navibus subiiciebant, ut ex uno in alium pertraherentur locum. Φάλαγγες et φαλάγγια αἱ ὑποτιθέμεναι δοκοὶ τοῖς νεωλοκόμενοις σκάφει apud Eustathium in Hom. p. 285. Nasci hinc potuit φαλαγγῶσαι, palangis naves transferre: quod et in Graecorum literis fuisse φαλάγγωμα et φαλάγγωσις, etsi significatione discrepent, testantur evidentissime. Nec pugnabo tamen, si magni viri coniecturam huic praeposueris. Id certe Polyæno debetur, quod eius diligentia et loci ingenium, et triremium numerus, et suscepti operis magnitudo clarius elucescant. WESS.

682. 13. Διὰ τὸ πρότως εὐρεθῆναι] Vide sis c. 43. WESS.

682. 22. Τοὺς ἐπὶ τῶν τροχῶν πύργους] Putes ἐπὶ τῶν τροχῶν scribi debuisse: sed bene habet. Intelliguntur πύργοι ἐπὶ τροχοῖ, i. e. turres, quæ subiectis rotis ad muros admovebantur. Ὑπότροχον σχεδίαν, ὑπότροχον σκέπασμα et ὑπότροχον κοῖρον non tibi Athenæus de Machin. p. 4., si desideres, negabit. Ipse auctor Demetrii Helepolin ὑπότροχον βάρους L. XX. 92. adpellans suum illustrat. Optime vero Rhodomannus eam coniecturam proscrispsit, quæ ἐξαφόρους ὄντας quæ a senis promoverentur correxerat olim: colore enim omni defecta erat. Adi Lipsium Poliore. L. II. 4. WESS.

682. 30. Ἐβάσταζον ἄνδρας ἐν θωρακίοις] Vertitur milites loricated. Credo tabulati fuisse genus, quod ex antennis suspensum milites, qui hostium machinas succenderent, contineret. Pluteum vocat Vitruvius L. X. 21. Quæ enim apud Athenæum de Machin. p. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπικεφάλου καὶ τῆς κορυφῆς πηγνύται ΘΩΡΑΚΙΟΝ, ὥστε ἐν αὐτῷ ἀσφαλέστατα δύνασθαι ἐστάναι τοὺς ἐποπτεύοντας, ea Latine expressit: supra caput eorum, quæ continebant arietem, collocatum erat PLUTEUM, turriculae similitudine ornatum, uti sine periculo duo milites tuto stantes prospicere possent. Simile quiddam spectavit auctor L. XVII. 44. de Tyriis, qui corvis ferreisque manibus ἀνήσπαζον τοὺς τοῖς ΘΩΡΑΚΙΟΙΣ ἐφεστῶτας, i. e. in pluteis aut propugnaculis stantes. Aliud Aelianus de Animal. L. XIII. 9., elephantem ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου tres bellatores ferre posse prodens. Intelligit turriculae id genus, e quo, belluae tergo inposito, dextra sinistraque milites tela spargebant. WESS.

682. 42. Πρὸ ὀφθαλμῶν λαμβάνοντες] Confer L. XV. 10. WESS.

683. 55. Ἐπιβάθρας κατεσθένευσαν] Mox σανίδας adpellat. Ponticuli erant, γέφυραι propterea Appiano Illyr. p. 10. ed. Hoeschel., quos e turribus in muros obsessæ urbis demittebant, ut pugnaturis transituri accessum darent. Noster L. XVII. 43. τῶν γὰρ Μακεδόνων προσαναγόντων πύργους ὑψηλοῦς — καὶ διὰ τούτων τὰς ἐπιβάθρας ἐπιβαλλόντων. Vitruvius L. X. 19. adscendentem machinam vertit, et in fine cap., de accessu, qui

ἐπίβαθρά *Graece dicitur*. utrumque dubio et laxo admodum sermone. Vide Iust. Lipsium Poliore. L. II. 4. WESS.

683. 56. Ἐκ χειρὸς συνέβαινε εἶναι τὴν μάχην] Frequenter ad eum modum Diodorus supr. c. 24. XVII. 45. 84. Non minus venuste ὡς ἐν χειρὶν ἢ μάχη ἐγένετο, et brevi post καὶ ἐν χειρὶ τὴν μάχην ποιήσας Arrianus Exp. Alex. L. II. 10. καὶ ποιήσασθαι τὴν μάχην ἐν χειρὶν Libanius Basil. p. 133. C., pro quo Sallustius Iugurth. c. 57. cupere praelium manibus facere. Ἐπεὶ πόλεμος ἦδη ποὺ ἐν χειρὶ γέγονεν Procopius Bell. Goth. L. III. 34., καὶ ἐν χειρὶ τῆς μάχης αὐτοῖς ὠδομένης Heliodor. Aeth. L. V. p. 258. WESS.

683. 65. Ἐπηγείροντο ταῖς ψυχαῖς] Id ἐγείρεσθαι τοῖς θυμοῖς c. 69. De leone, caudae verberare iram accendente, Aelianus de Animal. L. VI. 1. τῇ ἀλκαίᾳ ἐαυτὸν ἐπεγείρει μαστίζων. Libanius Proshphonet. ad Iulian. p. 182. A. φόβος δὲ καὶ τιμῆς ἐλπίς, ἢ μὲν ἐπεγείρει πρὸς ἀρετὴν etc. haec quidem ad virtutem erigit, ex Sallustio Iug. c. 23. Diversum hoc Iosephi est de Bello Iud. L. I. 28. 1. Ἀντιπάρῳ δὲ — μῖσος ἀφόρητον ἐκ τοῦ ἔθνους ἐπεγείρεται. WESS.

683. 72. Τὸ ὠμῶς κερρημένους τοῖς τῶν Ἑλλήνων etc.] Salebrosam orationem planiorem reddidisset, aut ὅτι ὠμῶς κερρημένοι — ἠλωκόσι, ταῦτὸ προσεδόκων πείσεσθαι, aut τὸ ὠμῶς — ἠλωκόσι, ταῦτὸ προσδοκᾶν etc. scribendo. WESS.

683. 78. Κακῶς ἀπήλλατον] Consule not. in L. III. 21. WESS.

684. 4. Ὁμότητα σπεύδοντες ἀμύνεσθαι] Hic ante ὁμότητα pone τὴν, aut scribe ὡς ὁμότητα quam crudelissime. RHOD. De articulo non intercedo. Praestiterit tamen, si quid mutandum, ex Clarom. ὁμότητι adsciscere: id enim haud incongruens in victoribus crudelitatis vicem, ut hic Siculi, superatis reddere studentibus. WESS.

684. 22. Ἐκατὸν μυαῖς ἐστεφάνωσε] Harpocration e Lycurgi quadam oratione servavit καὶ Καλλισθένην ἑκατὸν μυαῖς ἐστεφάνωσατε, idque non aliud esse ac ἐτιμήσατε recte subiungit. Plut. Timol. p. 244. B. τὸν μὲν οὖν ἄνθρωπον ἐστεφάνωσαν οἱ Κορίνθιοι δέκα μυαῖς. Athenaeus L. XII. p. 538. B. Γοργὸς ὁ ὀπλοφύλαξ Ἀλέξανδρον Ἀμμωνος νῖδον στεφανοῦ χρυσοῖς τρισηλίους. Neque Noster hinc abit L. XI. 26. et in Excerpt. Vales. p. 334. Minus obvium στεφανωθῆναι τεμένεισιν ἐν Δωδώνῃ, de quo Is. Casaubon. ad Athen. V. 8., et δόξη καὶ τιμῇ στεφανωθῆναι in Epist. ad Hebr. II. 9. etsi proxime absit Manethonis L. V. 258.

Ἀρχῇ καὶ πίστει καὶ τιμαῖς ἐστεφάνωσεν. WESS.

684. 36. Σοφοκλῆς ὁ Σοφοκλέους] Huic Suidas inter Sophoclis filios locum negat, nepotem eius ex Aristone filio, et septem duntaxat victoriis illustrem prodens. Diodoro quodam

modo favet poetae aetas, filio, quam nepoti, paullo convenientior. Senior enim Sophocles exeunte Olymp. xciii. fato concessit, iunior, ὁ νεώτερος Clementi Alex. Protrept. p. 26., Olymp. xciv. ad finem vergente illustrari coeptus est: distabit ergo a parentis morte annis perpaucis. Pro Suida tamen obmoveri potest provecta Sophoclis aetas, qua nepotes adultos et in similem laudis gloriam exsurgentes comode potuit videre. Nihil itaque decerno. WESS. Suidae consentit argumentum Soph. Oed. Col. ex cod. Laurentiano editum, τὸν ἐπὶ Κολωνῶν Οἰδίποδα ἐπὶ τετελευτηκῶτι τῷ πάππῳ Σοφοκλῆς ὁ νεώτερος ἐδίδαξεν νῖδον τῶν Ἀριστωνος. Vnde Σοφοκλέους νῖδον vel νῖδοῦς Diodoro restituunt Thierschius Act. phil. Mon. I. 3. p. 323. et Clintonus Fastis Ol. 96. 1., errorem librariis imputantes qui in scriptorem conferendus erat: id quod Clintonum ipsum animadvertisse video ad simile Diodori XX. 29. peccatum p. 215.

684. 42. Γάιος Δίνμος] Pro Δίνμος recte Δουλλιος. Deinde Μάρκος Οὐτετύριος καὶ Οὐδολέων Ποβλίλιος scribe. RHOD. Occupavit Rhodomanni correctionem C. Sigonius ad Livii L. V. 13., nec longe inde deflectit Pighius Fast. ad ann. cccliv. WESS. Conf. Borghes. II. p. 105. s.

685. 44. Ἐπόλις Ἡλείος] Ἐπόλιος vero nomine fuit, ni fallit Pausanias L. VIII. 45., qui praeterea L. VI. 3. Leonem Ambraciotam victoriae id decus impetrasse, sed interversum ab Eupolemo, corruptis duobus Hellanodicis, fuisse addit. In Eupolemi nomine Pausaniae adsentitur Africanus. WESS.

685. 48. Ἀλικυαῖοι] In Thucydide L. VII. 32. Ἀλικυαῖοι, quod hinc atque ex Ligorii numo ΑΛΙΚΥΑΙΩΝ viri docti emendant. Sita eorum urbs Entellam inter et Lilybaeum erat, teste Stephano in voc. Ἀλικυαῖοι. WESS.

685. 51. Καὶ πῦρ ἐνέντες] Pausanias, si cui dubium hoc videbitur, defendet L. IX. 10. πῦρ ἐτόλμησεν ἐς τὸ τέμενος ἐνεῖναι τοῦ Ἀπόλλωνος. Et L. X. 1. p. 800. καὶ ἐνέντας πῦρ, οὕτως ἦδη διαφθαρῆναι. Adde inferius c. 73. huius libri. WESS.

685. 63. Βασιλέα κατὰ νόμον] Dixi de hoc Carthaginensium magistratu L. XIII. 43. WESS.

685. 67. Ὑπὲρ τὰς τριάκοντα μυριάδας] Copiarum numerus, quantumvis Polyaeo L. V. 2. 9. et auctori c. 76. non improbat, fidem paene excedit. Sed Ephoro perpetua fere in hoc genere cum Timaeo discordia est. WESS.

685. 79. Τοῦτο δ' ἐμχανήσατο πρὸς τὸ μηδένα etc.] Non obliti strategematis sunt Frontinus Strat. L. I. 1. 2. et Polyaeus L. V. 10. 2., in quo si scripseris et interpunxeris καὶ σημηνάμενος εἰς γραμματεῖα τοῖς κυβερνήταις ἔδωκε, συνθέμενος, εἰάν ἀποσπασθῶσιν ἐν τῷ πελάγει, ποιήσῃ συνάπτειν, ἵνα μὴ ὑπὸ τῶν ἀτομόλων ἐξαγγελθῇ λαμπτήρα τε τὸ πρόσθεν μέρος πεφραγμένον, ὅπως μὴ etc. constabit oratio, nec alia medicina opus erit: suspendit enim ἔδωκε vocem λαμπτήρα ex sese. WESS.

685. 86. Φοροῦ δὲ πνεύματος ὄντος] Sic L. XX. 97. φοροῦ δὲ πνεύματος αὐτοῖς ἐπιγινόμενον etc. Idem recipi apud Strabonem L. VI. p. 431. ex margine debuerat. *Ἐφορον πνεῦμα* in Xenophontis *Rer. Gr. L. VI. p. 459.* Venuste et ex vero Plutarchus *T. H. p. 821. D.* καὶ ὅλως ὅταν ἀλήθειαι καὶ ἀρετὴ προσ- γένηται ΦΟΡΟΝ ἔστι πνεῦμα καὶ βέβαιον ἐπὶ τὴν πολιτείαν. WESS.

685. 94. Αἱ δὲ λοιπαὶ, πλήρεις οὔσαι] Mendi sibi suspectam hanc dictionem profitetur Rhodomannus, neque iniuria. Quam enim orationi vim addit hoc *πλήρεις* vocabulum? Dicemusne propterea naves eas periculum haud difficulter evitasse, quod timidis velis pergerent cursum et plenae? Id vero usus redarguit: citius avolant, si vento propellantur secundo, minus plenae. Ad hoc, celerius aufugerunt, quod longius alto in mari ab illis abesent, quas Leptines depressit. Ergone οὐ πλήρεις, an οὐ πλησίον οὔσαι, an *κωπήρεις οὔσαι*, aut his quiddam simile dederat? Mihi sine Codd. auxilio certum quid constituere non placet. WESS.

686. 5. Μακρὰν τῶν συμμαχίδων πόλειον ἀπεωσμένον] Infra L. XVIII. 66. τὸ γὰρ πλῆθος τῶν δημοτικῶν ἀπωσμένον τῆς πολιτείας. Sed ibi violentiam complectitur, quae necessaria hic quidem non est. WESS.

686. 17. Ἀπέστησαν δὲ παραπλησίως etc.] Interpres de suo quaedam est admensus; neque absurde ille, namque τῶ παραπλησίως indicatur, plures ex Sicanis, desertis Dionysii partibus, ad Carthaginienses transiisse, idque exemplum Halicyenses sectatos esse. WESS.

686. 27. Οὔσας πλείω etc.] Ita solere auctorem voce *πλείω* abuti, saepe monitum est. De Messana eiusque opportuno situ Ph. Cluverius S. A. L. I. p. 81. WESS.

686. 32. Κεφαλοῖδιον] Vera ea urbis scriptura, cuius antiquissima haec mentio. *Κεφαλοῖδιον* Coisl. debetur recentiori oppidi titulo, quo *nova moenia Cephaludi* apud Hug. Falcandum. Vid. ad Antonini Itin. p. 92. WESS.

686. 38. Ἐπὶ τῆς Πελοριδος] *Πελοριδος*, discordibus tamen scriptis membranarum, in L. IV. 85. Discrimen pusillum est, his *Πελοριδα*, illis *Πελοριάδα* probantibus. Conf. Ph. Cluverium Sic. Ant. L. I. p. 80. WESS.

687. 53. Ἐξεδέχοντο κατὰ τὴν φήμην] Ut haec sint omnia ipsius Diodori, valde metuo: mallet quidem certe inducta praepositione *ἐξεδέχοντο τὴν φήμην* legi. Saepè *φήμη* Dei responsum, aut etiam *omen* est. Dio Chrysostomus Or. XXXII. p. 364. D. ἵατε δὲ πὺν τὰς τοῦ Ἀπιδος φήμας ἐνθάδε ἐν Μέρμει, πλησίον ἑμῶν. Vertunt: scitis haud dubie Apidis famam hic in Memphi prope vos. Satis quidem absurde. Apidis oracula intelligit, de quibus Aelian. de Animal. L. XI. 10. p. 649. Idem Dio Or. I. p. 12. B. καὶ τὰ πάντα σοφίσματα οὐδενὸς ἄξια πρὸς τὴν παρὰ θεῶν

ἐπίπνοιαν καὶ φήμην, ubi eadem chorda aberrat Interpres. Melius Serranus in his Platonis Phaedon. p. 111. B. ἐν οἷς τῶ ὄντι οἰκη- τὰς θεοῦ εἶναι, καὶ φήμας καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις θεῶν, quorum *libi revera sint incolae, et responsa ac vaticinationes et sensus deorum* etc. Nec latuit Xylandrum in his Plutarchi Sympos. L. II. p. 631. A. ὁ δὲ εὐσεβῆς καὶ φιλοθύτης διηρημα- τικός ὄνειρων καὶ ὅσα χρησάμενος, ἢ φήμας, ἢ ἱεροῖς, ἢ θεῶν εὐμενεία κατάρθωσεν. Quae quidem exempla ad vocis usum abunde erunt. Itaque *ἐξεδέχοντο τὴν φήμην* non aliud erit, atque omen sine illud responsum e re sua interpretabantur: quod opportunum hic prorsus esse adparet satis. WESS.

687. 56. Πολλοὺς τῶν ἄλλων προεθνημοποιῶντο] Quod substituitur in Coisl. aliisque scriptis Codd. *προεθνημοῶντο*, placere non potest: aliam enim vim habere adsuevit. Credo insolentia verbi *προεθνημοποιῶσθαι*, quod alibi lectum non recordor, offensus illud alterum maluisse, etsi improvide. Namque haud pauca hoc in scriptore offendes, quae alibi vix reperias. WESS.

687. 81. Ἐπιπλόντες διανήξασθαι τὸν μεταξὺ πόρον] Siculum fretum, quod XIII circiter stadiorum latitudine Hercules olim nando tramiserat, sed adprehensio tauri cornu, supr. L. IV. 22. WESS.

687. 86. Τὰ κατὰ τὴν πόλιν φρούρια] Interpres *castella*, quae per urbem erant. Non ex vero. Himilco ex urbe ad castella oppugnanda excessit, reque infecta in eam, ut subditur, rediit. Sunt τὰ κατὰ χώραν φρούρια, in quae paullo ante diversos abiisse Messenios tradiderat. Itaque aut κατὰ τὴν πόλιν notare debebit *ad urbem*, aut, si id incommodius, scribendum τὰ περὶ τὴν πόλιν φρούρια. WESS.

687. 94. Πλὴν Ἀσσωρίων] Sic ipse auctor e. 78. omnesque alii. Ab Ἀσσωρὸς est Ἀσσωρίος apud Steph. et *Assorinus ager* in Cicer. L. III. Verr. c. 18. Vitium non fugit Ph. Cluverium S. A. L. III. p. 325. WESS.

688. 2. Τοὺς τὴν Κατάνην οἰκοῦντας Καμπανοὺς] Videntur hi Campani ex praesidiariis illis fuisse, quos Cataniae, a se occupatae, Dionysius inposuisse dicitur L. XIV. 16. Adde infr. c. 68., et testatam eam rem videbis. WESS.

688. 7. Περὶ τὸν Ταῦρον καλούμενον] Taurus hic ad stadia CLX Syracusis fuit disseptus, alius ergo ac collis *Taurus*, in quo *Tauromenium* post pauca dicitur exstructum. Aberat enim *Tauromenium* Syracusis spatio LXXVI M. P., si non fallit, non multum certe aberrat, Antonini Itinerarium p. 90. Erit proin *Ταῦρος ἄκρον* sive *promontorium Taurus*, de quo Ptolemaeus L. III. 4. et Ph. Cluver. S. A. L. I. p. 136. WESS.

688. 10. Τοῦτων δ' ὄλγαι μὲν ἦσαν τριήρεις] Aut μὲν hic expungendum, aut aliquot verba decesse dicendum est: veluti

si ita legas, τοῦτων δ' ἄλλοι μὲν ἦσαν τριήρεις, αἱ δὲ πλείους etc. vel αἱ δὲ πλείοται. STEPH.

688. 17. Ὅτε πον πρότερον etc. συνέβηεν] Fuit, cum ὅτε πον satis inconmodum hoc mihi loco videbatur. Noveram Hesiodi Theogon. v. 416. καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιθρονίων ἀνθρώπων ἔρδων etc. ἰλάσκηται. Sed et id paullo hinc esse diversum et ibi satis tempestivum. Accedebat eodem, exulare ex optima notae schedis molestam vocem πού, adeoque suspectam quodammodo posse videri. A qua quidem opinione necdum recedam, modo pro ὅτε refingere ὅτι licitum fuerit. Tum sententia erit, cognosci vix potuisse, urbem incolis olim frequentatam fuisse. WESS.

688. 29. Ἡγεμόνα δὲ οὐκ ἔχοντες] Nihil in his quod offendet: in scriptura librorum Coisl. et Reg. 1. multum, nisi forte barbarum Siculi ducis nomen dare voluerint, de quo nihil decerno. Dionysium Naxiorum urbem Siculis contribuisse supra prodidit c. 16. WESS.

688. 36. Ταυρομένιον ἀνόμασαν] Tauromenium hoc tempore conditam fuisse, indicatur c. 87. et 96. A qua tamen opinione recedere videtur L. XVI. 7., ubi de Andromacho, Timaei patre, οἰκήσας δὲ τὸν ὑπὲρ τῆς Νάξου λόφον, τὸν ὀνομαζόμενον Ταύρον, καὶ μέγας κατ' αὐτὸν πλείω χρόνον, ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Ταύρου μονῆς ἀνόμασε Ταυρομένιον. Si enim Timoleontis aetate Andromachus in Taurum collem conduxerit Naxios, et a mora in eo Tauro Tauromenium appellarit, nondum utique eo nomine urbs Dionysii senioris tempore insignita fuit. Ph. certe Cluverio S. Antiq. L. I. p. 95. ita sibi pugnare illa sunt visa, ut Diodorum sui oblitum fuisse perscripserit. Equidem auctori, quod omnibus aliis, usu potuisse venire non negavero, excusavero tamen hac in re. Agit posteriore loco de Naxiis, quos patriis sedibus a Dionysio deturbatos collegerit Andromachus, et Tauro in monte collocarit: Andromachum ipsum vocat Ταυρομενίτην, clare innuens, Tauromenium iam fuisse, antequam Naxii id oppidum occuparent. Quod vero subdit de nomine, ea re confirmatum urbi titulum ab Andromacho et Naxiis declarat. Quare hoc loco Tauromenii, a Siculis Dionysii aetate conditi, meminit: illo altero eiusdem Tauromenii, a Naxiis exsulibus, Andromachi opera, in-sessi, quoque modo ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Ταύρου μονῆς vetus urbi nomen perseveraverit. Stat a me pro Diodoro Clarissim. Sig. Havercampus Comment. ad Parutae Numism. p. 907. WESS.

688. 44. Ὑπὸ τοῦ καλουμένου ῥύακος] Vid. not. in L. V. 6. Ῥύακος vocant fluentia liquefactorum saxorum atque ignis, ex Aetnae crateribus magno inpetu prorumpentia et vicina quaevis adurentia. Plato Phaedon. p. 111. E. ὥσπερ ἐν Σικελίᾳ οἱ πρὸ τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοὶ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ. cuius verba illustrat Strabo L. VI. p. 412. B. περὶ τῶν ῥύακων et col-

liquatis lapidibus plura commentatus. Adde Tollium ad Longinum, verbis Platonis contra Fabrum dextre usum, sect. XXXV. p. 196. Post vero pauca forte melius erit ὅπερ καὶ συνετέλεσαν. WESS.

689. 69. Τῶν νεῶν πλήρη] Ex antecedentibus et consequentibus sensus exigit, ut legamus τῶν πεζῶν πλήρη, peditum repleta. PALM. Nisi νεῶν dederit, eaque voce milites indicarit, quod tamen mihi nondum plene persuadeo, transeundum erit in viri doctissimi sententiam. Habent praeterea minus commodam sedem voces παραρρήμα μὲν, quae si alio commigrarent, legereturque παραρρήμα μὲν οὐ μετρίως ἠγωνίασαν, orationem non conturbarent. Porro ἐπιφερομένους Reg. 1. libri, etsi huic loco convenientius videatur, quia sola eius auctoritate stabilitur, in contextum, quem vocant, non admisi. WESS.

689. 78. Ταῖς πρώταις τῶν Καρχηδονίων, τὸ μὲν πρῶτον etc.] Claudicat oratio, quae tum demum recto talo perget, ubi ταῖς πρ. τῶν Καρ. προσμίζας adiunxeris. Sic c. 55. καὶ ταῖς πρώταις προσμίζας, εὐθέως τινὰς ἀνάνδρους κατέδυσεν. WESS.

689. 81. Ταῖς μὲν ἀρεταῖς ὑπερείχον etc.] Interpres vocabulis transpositis legisse videtur ὑπερείχον οἱ περὶ τὸν Λεπτίτην, τοῖς δὲ πλ. οἱ Καρχηδόνιοι. Atque ea sine dubio auctori sententia sedit, quae tamen minore molimine eadem erit, modo ταῖς μὲν ἀρεταῖς ὑπερείχοντο Καρχηδόνιοι, virtute quidem Carthaginienses superabantur etc. refinxeris cum Iac. Palmerio. WESS.

689. 84. Ἐκ παραβολῆς τὸν ἀγῶνα συνισταμένων] Dices ἐκ παραβολῆς idem esse, ac παροβόλως, audacter et maximo cum periculo, nisi sequentia commissas arte inter se naves expostularent. Polybius ad eundem modum L. XV. 2. p. 963. ἐκ παραβολῆς δὲ καὶ περίξ προσμαχόμενοι, κατετίρωσκον τοὺς ἐπιβάτας etc. WESS.

690. 95. Καὶ γὰρ τὸ παρὰ τὸν ναύαρχον ἐλάττωμα etc.] Lege περὶ τὸν ναύαρχον. Vitium peperit fatalis quaedam vocum harum confusio. Vid. Is. Casaub. ad Athen. L. I. 7. et Mos. Solanum ac T. Hemsterhus. in Lucian. Haleyon. c. 2. WESS.

690. 17. Συγκλεισθήσεσθαι] Pro συγκλεισθήσεσθαι restituendum arbitror συνελεσθήσεσθαι, atque sic verti. RHOD. Huic verbo vitium inolevisse non opinor: ipsemet auctor suum agnoscat; nam et L. XII. 55. οἱ μὲν Μιτυληναῖοι λειψθέντες συνεκλείσθησαν εἰς πολιορκίαν. Succurrendum ergo hianti sermoni alia via, qui plenus erit, si οἱ δὲ Σικελιώται κατὰ τὴν πορείαν etc. probaveris. Rati enim Siculi, dum Syracusas properant, sese ea in urbe difficili obsidione pressum iri, ut cum Poenis in certamen descenderet, Dionysio auctores erant. WESS.

690. 18. Διὰ τὴν γεγενημένην νίκην] Praeterit Interpres. Credo vocabulo quodam defecta esse. Addideris ἑαθνημοτέροις aut μετεωρισθείσι, sententia erit, Himilconem parta victoria so-

cordiorem sive elatiorem esse factum, et propterea oppugnationi opportunum. WESS.

690. 34. *Εἰς τὰ ἐγγὺς τῶν φρουρίων*] Stephanus ita correxerat. Ego vero suam in sedem revocavi, iubenti sermonis ingenio obsecutus. WESS.

690. 42. *Τοὺς τὴν Ἐντέλλαν κατοικοῦντας etc.*] De illis superius c. 9. WESS.

691. 45. *Τὸ τῶν Ἑλλήνων ἀπεδ. πολέμιον etc.*] Puto deesse nomen ἔθνος vel γένος post Ἑλλήνων. STERH.

691. 55. *Πολύξενον τὸν κηδεστὴν*] *Socerum* suo sibi more Rhodomannus verterat. Affinem fuisse Dionysii docuit L. XIII. 96. auctor. WESS.

691. 68. *Εἰσθεόμεναι μὲν ὑπὲρ τρισχιλίας*] Exprunge *τρὶς*, et post *φέρονσαι* dē interpone *στρατιώτας*. RHOD. Vereor, ut persanatus ea medicina locus sit. Quid enim *εἰσθεόμεναι* et quam tandem vim obtinet? A *θείω* si venit, quis ea forma usurpavit? Cur porro, si supra mille fuerint naves onerariae, continuo additur, in universum prope duo millia fuisse? Mihi haec intricatissima. Diceres scriptorem Reg. I. Cod. suo *εἰσθεόμεναι* aliud spectasse, idque nobis innuisse, naves onerarias, dum in portum plenis pergerent velis, Syracusanis esse visas numerum trium millium excedere: quae quidem sententia ab hoc loco aliena non foret, si sermonis indoles pateretur. At quis *εἰσθεῖσθαι* adhibuit alius et ea significatione? Nemo profecto, quantum quidem rescire potui. Itaque nihil iuvat, haeretque altissime menda: quae ut elueretur meditantī multa se sponte subiecerunt, veluti *εἰς θείαν μὲν ὑπὲρ τρισχιλίας*, quae *speciem trium et amplius millium prae se ferebant*: aut *εἰσδεχόμεναι ὑπὲρ τρισχιλίωνς*, *φέρονσαι etc.* quae quidem *capaces erant trium et ultra millium*, *ferebant autem*, et reliq. Sed placere non potuerunt. Desino ergo, et palmam aliis relinquo. WESS.

691. 76. *Νεῶν δὲ μαζῶν διαζοσίον*] Quid haec ad pedestrem exercitum? Ni dicas, longas has naves litora legisse, dum exercitus Syracusas pergeret, ut festinanti praesidio esset, nihil omnino. Imo id si pertenderis, necdum opportuna eorum mentio erit. Concesserat Dionysius in urbem, portus a victoribus erat obstructus, classis, quae incommodaret, nulla. Ne dicam dolo, videntur ex superioribus huc conmiscuisse. WESS.

691. 80. *Ἀπέχον τῆς πόλεως σταδίων δώδεκα*] Prope Olympium, Iovis id templum erat, mille et quingentis passibus ab urbe, uti Livius L. XXIV. 33. docet, distans: quod intervalum belle satis XII his stadiis congruit. WESS.

691. 95. *Καὶ τοὺς νεὸς τῆς τε Δήμητρος καὶ Κόρης ἐσώλησεν*] Erant in ea Syracusanae urbis parte, cui Neapolis cognomen, duo templa egregia, Cereris unum, alterum Liberae, Ciccone L. IV. Verr. c. 53. auctore. Haec intelligi videntur, ut adeo

Achradinae quoddam quasi suburbium Neapolis sit censita. Sic certe Ph. Cluverius S. A. L. I. p. 153. WESS.

692. 4. *Περὶ ἧς μικρὸν ὕστερον etc.*] Conf. c. 71. WESS.

692. 8. *Ἀημαρέτης*] Sic dedisse auctorem, probe vidit Rhodomannus. Non enim aliter adsolet. Vide L. XI. 26. et c. 38. WESS.

692. 10. *Ἐπὶ τοῦ Πλημμυρίου*] *Plemmuriū undosum* summi poëtae promuntorium erat contra Syracusas, in magnum portum procurrens, et eius fauces coartans, opportunum castello exstruendo. Nicias id optime perspexerat, ut ex Thucydide L. VII. 4. et Cluverio Antiq. Sic. L. I. p. 180. cognosces. WESS.

692. 21. *Διονύσιος μὲν καὶ Λεπτίνης*] Mendosus esse hic locus videtur, aut in eo positus esse nominativus absolutus pro genitivo absoluto, ut et alibi. STERH. Nihil mutandum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi sedem occupat, Graecis oppido familiaris est. Exempla collegerunt viri clarissimi Is. Casaubonus ad Polyæn. I. 18. et T. Hemsterhusius in Lucian. Contemplat. c. 2., pluresque alii, a nobis alio loco excitati. De Pharaacida, qui Lacedaemone Dionysio suppetias advenit, Polyænus Strat. II. 11. WESS.

692. 33. *Τὰς αἰχμαλώτους ναῦς ἀναράμενοι*] Solet *ἀναράμενοι* hoc usu terere. Supra L. XIII. 19. *οἱ δὲ Συρακούσιοι — τὰς ναῦς ἀναράμενοι κατήγαγον*. et hoc libro c. 60. *ἀνήψαντο τὰς αἰχμαλώτους ναῦς*. Atque ita de navibus, quae captae et funibus ex aliis aptae trahuntur. Alia potestas est in his Philonis Iud. de Leg. ad Cai. p. 1012. C. Tiberius *τρία πρὸς τοῖς ἑκοσι ἔτη γῆς καὶ θαλάττης ἀναράμενος τὸ κράτος*. et de Rer. Div. Hered. p. 482. C. *εἰ τοῦ παντὸς ἀνθρώπων γένους ἐβασίλευσε, τὸ τῆς γῆς ὁμοῦ καὶ θαλάττης ἀναράμενος ἀκοντὶ κράτος*. Imperium indicatur, quo rerum summa ex aliquo pendet. Unde *ἀνημέρος τὴν ἀρχὴν* et *ἀνημέρος τὴν ἡγεμονίαν*, cui summa imperii mandata est, apud eundem saepissime. Vide Librum de Ioseph. p. 530. E. Leg. Cai. p. 1019. D. et in Euseb. Praep. Evang. L. VIII. 14. p. 386. C. WESS.

692. 41. *Ἦσαν ἀσρωπλισμένοι*] Conf. superius c. 10. WESS.

693. 58. *Ἀηφθέντας γὰρ etc.*] Omnino necesse est scribere *λειφθέντας* per *ει*, id est *νικηθέντας*, *victos*. Sic autem saepe usurpat *λείπεσθαι* et eius participium *λειφθεῖς*, ut p. 64. *παραταξάμενος ἀξιολόγῳ δυνάμει καὶ λειφθεῖς, τῶν τε στρατιωτῶν τοὺς πλείστον ἀπέβαλε, καὶ αὐτὸς μετὰ τέκνων ἐπίτῃ καὶ γυναικὸς αἰχμαλώτος ληφθεῖς ἀνεσταυρώθη*. Non semel autem *ληφθεῖς* pro *λειφθεῖς* mendose in exemplaribus nostris scriptum fuit. STERH. et RHOD. *Λειφθέντας γὰρ Καρχηδονίων etc.*] Rescripsi ad hunc modum: posterius ex Codd. priscis, prius ex certa virorum praestantium coniectura. Quid enim frequentius scriptis in schedis horum vocabulorum permutatione? Vid. not. L. XI. 68.

Diogenes Laert. I. 115. καὶ δὴ καὶ ἐλήφθησαν πρὸς Ὀρχομενῶν. Imo ἐλείφθησαν victi sunt. WESS.

693. 71. Τοῦ Φοινικοῦ πολέμου] Lege Φοινικιστοῦ, qui error saepe obvius. De Herculis Gaditani templo Appian. Bell. Hispan. p. 425. καὶ θρησκαέεται τῶν ἔτι Φοινικῶν, ubi Φοινικῶν oportuisse recte animadvertit S. Bochartus de Phoen. Colon. L. I. 34. p. 610., sicuti τὰ Φοινικὰ συγγεγραμμένοις conmode in τὰ Φοινικὰ convertit Is. Casaub. ad Athen. III. 36. WESS.

693. 76. Οὐκ ἐπίσης βραβεύων τὸ δίκαιον] Superiora si ad mercenarios milites, ut videntur, pertinent omnia, haec locum, quem insident, tuebuntur difficulter. Aptius certe sequerentur aut post δεσποτῶν δουλείας, aut mox post ἰδωρήσατο. Cultum vero admodum est τὸ δίκαιον βραβεύειν in principe et iudice, cum ex aequo et bono ius dicit. Philo Iud. de Creat. Princip. p. 726. A. ὅτε μόνος αὐτὸς ἐβράβευε τὰ περὶ δίκας Μωϋσῆς, et de Iudic. p. 718. D. ἀτοπον γὰρ ἀμαρτήμασιν ἐνόχους εἶναι, τοὺς τοῖς ἄλλοις τὰ δίκαια βραβεύειν ἀξιοῦντας. Hinc Corinthus, ubi proconsulis Achaiae sedes, βραβεύει τὰ δίκαια τοῖς Ἑλλήσι in Aristid. T. I. p. 43. et iudex, a quo, pecunia corrupto, male verum examinatur, ὃ ἐπὶ δώροις βραβεύτης τοῦ δικαίου apud Philon. de Iudic. p. 720. A., qui quidem Iudaeus cum L. I. Allegor. p. 56. D. scribit, ὡσπερ οὐκ ὁ δικαστὴς οὐτε νικῆσαι τινας προήρηται — γνώμην δ' ἀποφηνάμενος βαρύνει τὸ δίκαιον, mendo inquinatus est. Dederat ipsemet βραβεύει, quod et verborum ordo instaurari sibi postulat et liber Augustanus, quem Canterus inspexit, clare praefert. WESS.

693. 86. Οὐδὲ λόγῳ παρόρησιαν ἐπάγειν τολμῶμεν] Simplex ἄγειν hoc in genere magis amplectuntur. Mox auctor c. 66. φρονεῖων μὲν τοὺς παρόρησιαν ἄγοντας ἐπὲρ τῶν νόμων, eos occidens, qui pro legibus loquuntur libere. Et L. XII. 63. διόπερ οἱ πρόσβεις παρόρησιαν ἤγαγον ἐν ταῖς Ἀθήναις. Dio Chrysostomus Orat. XXXVII. p. 464. A. παρόρησιαν δὲ ἄγω διπλῆν. Philo Iud. de Rer. Div. Hered. p. 482. B. πότε οὐκ ἄγει παρόρησιαν οἰκίτης πρὸς δεσπότην; Iosephus Ant. Iud. L. XIX. 7. 1. παρόρησιαν δὲ διὰ πάσης ὀμιλίας ἤγε. WESS.

694. 6. Ἀλλὰ καὶ τῶν Σικελιωτῶν ἐκονσίως παρελαβε etc.] Vera et testata res. Vide modo L. XI. 26. In ipsa tamen verborum serie offendit ἐκονσίως, quod ex ἐκονσίωσι natum opinor. WESS.

694. 18. Ἐπικαίρους πόλεις] Aut redundat hic vocabulum πόλεις, quae Rhodomanni opinio, aut καὶ επικαίρους πόλεις scribendum erit. WESS.

694. 25. Οἰκέταις καὶ μεγάσιν ἀνθρώποις] Πλῆθος ἀνθρώπων πανταχόθεν μεγάλων L. XVI. 15., πόλις συγγλυδῶν καὶ μεγάλων ἀνθρώπων Plut. T. II. p. 661. et Phil. Iud. de Temul. p. 245. C., qui hoc genus saepe coniungit, uti L. II. Allegor. p. 95. E. et L. I. Vit. Mos. p. 625. E. Sintne vero σύγλυδες

tota Graecia exterminandi atque in συνήλυδες, uti apud Strabonem certe videntur L. IV. p. 290., commutandi, quaeram opportuniore loco. WESS.

694. 28. Ὑπερέτης ἀρχείων] Conf. adscripta superioris libri c. 96. WESS.

694. 31. Ὡν ταῦτ' ἐφ' ἡμέρα τριάκοντα etc.] Vera lectio est ὧν τὰς ἐφ' ἡμέρα — Καρχηδονίων παρήμι, καὶ τὴν τῶν etc. RHOD. Ὡν ταῦτ' ἐφ' ἡμέρα etc.] Citra omne dubium ἐφ' ἡμέρα iustum est. Vid. L. XI. 22. At ὧν τὰς, sequente Καρχηδονίων, obscurus et impeditus. Praeferrem ἔω τὰς ἐφ' ἡμέρα etc. mitto trecenta Carthaginiensium ad Himeram caesa millia. tum recte subsequetur, παρήμι τὴν et reliq. Porro κατὰ Γέλωνα, pro quibus a Gelone Interpres haud bene, non laudo. Fuisse videtur μετὰ Γέλωνα. Syracusani enim Gelonis successoribus aut inviti paruerunt, aut obedientiam negarunt, Thrasymbulo possessione tyrannidis deiecto. Verte proinde: praetermitto deletos post Gelonem tyrannos, et contende L. XI. 67. WESS.

694. 36. Οἱ πατέρες ὑμῶν] Lege ἱμῶν. Ita enim Theodorus perpetuo hac oratione. Interpres certe quidem causam non habebat, cur ab hoc genere discederet. Οὐδὲ τὸν ἀπαγγελοῦντα ἀπέλιπον, quod succedit, Historicis perfrequens esse, dictum alias. Philo Iud. paullo aliter L. I. V. Mos. p. 630. C. ὡς μηδὲ προφύρον ἀπολειφθῆναι τὸν ἀπαγγελοῦντα τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ τὰς αἰφνιδίους συμφοράς. Sed eadem sententia. Utuntur et Herodotus L. VIII. 6. Gregor. Nazianzenus Or. IV. p. 118. A. simili dictione, cuius originem pete ex Schol. in Euripidis Phoeniss. v. 1386. WESS.

694. 45. Παροπλισμένοι συμμάχων ὄντες] Mallet fortasse alius καὶ ἀνέν συμμάχων ὄντες, tum ob ea, quae subiiciuntur, tum quod παροπλισθῆναι in illis opportunum sit, quibus arma detracta, ut apud Polyb. II. 7. et supr. L. IV. 10. Cui quidem sine Codd. praesidio non adstipulor. Si tamen liceret, scriberem mox πλήθει τηρούμενοι multitudine asservati id enim haud paullo concinnius videri poterit. WESS.

695. 70. Ἐν ταῖς συνθήκαις ἐκδότους — συνέτιτο] Vid. extremo L. XIII. De Lacedaemoniis, qui plerasque Graeci nominis in Asia civitates Persarum regi foederis conditionibus reliquerant, L. XV. 9. ἐν τῇ πρὸς τὸν βασιλέα συνθήσει τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλλήνας ἐκδότους πεποιηκέναι. Aeschin. in Ctesiphont. p. 73. Ἐκδοτον μὲν τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν ἐποίησε Θηβαίοις. WESS.

695. 82. Ἐπηγουρητικῶς τῇ τούτων ἀπωλείῃ] Sic Excerpt. Vales. p. 409. ἐπαγουρητῶν τοῖς τῆς στρατηγίας ἐντεύγμασιν. WESS.

695. 92. Παρεῖς πρὸς τῇ πόλει etc.] Vir doctus Latine verterat: iuxta urbem pugnant conseri permittens, haud animad-

vertens, vitio hanc rem verti Dionysio. Debuerat, negligens ad hanc urbem pugnare, ubi victis in notos sibi portus refugium erat. Modo vero ἐν τῇ Κατ. αἰγιαλῷ est ad Catinensium litus: navalem enim pugnam innuit Theodorus, qua de supr. c. 60. Ad eum modum ἢ ἐν Ἰσοῦ μάχη L. XVII. 36., στρατοπεδεύσας ἐν Τύρῳ L. XIX. 59., ἐν Θήβαισι Pindar. Olymp. Od. VI. 25. Φίλιππος ἐν Χαιρωνείᾳ παρατασσόμενος Ἀθηναίοις Polyæn. L. IV. 2. 2. Vid. Celeb. Iac. Perizon. in Aeliani H. V. L. II. 25. et Iac. Gronov. ad Herodot. L. V. 116. WESS.

695. 1. Τὰς ναῦς ἐξέβραυτε] Conf. Clariss. Io. Alberti in Miscell. Critic. ad Glos. Nom. p. 264., conductisque ab eo veterum locis adde e Nostro L. XIV. 100. XX. 77. 113. et Dion. Chrysost. Orat. LXXIX. p. 664. D. Plut. T. II. p. 456. C. Defungar Libanio, ut eum mendo liberem, T. II. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἐσρακάτες ναυάγια τῶν παραπλεόντων, τῶν εἰς τὰς ἡϊόνας ἐκβεβρασμαίων. Sic scripsit. Legebatur εἰς τὰς μονάς, nulla sententia. WESS.

696. 16. Ὅπως μὴ — θεομαχῶμεν] S. Lucas A. A. c. V. 39. μήποτε καὶ θεομάχοι εὐρεθῆτε. Et c. XXIII. 9. μὴ θεομαχῶμεν. Plutarchus de Superstitione p. 168. C. μὴ δόξῃ θεομαχεῖν. WESS.

696. 32. Ἡ τοῖς κατὰ τὴν μητρόπολιν etc.] Conf. H. Valesium ad Excerpt. seq. Polyb. p. 1394. ed. Gronov. Solebant coloniae, si usus ita ferret, ducem ex maiore patria arcessere, illique summam imperii tradere: cuius moris exemplum dederunt ipsimet Syracusani, Timoleonte ex metropoli Corintho ad civitatem suam constituendam evocato, L. XVI. 66. WESS.

696. 33. Τοῖς ἀρηγομένοις τῆς Ἑλλάδος] Vid. ad c. 27. WESS.

696. 39. Ἀρχηγὸν ἔσεσθαι τῆς ἑλευθερίας] Suasorem fore Interpres: quod dilutius. Optabant Syracusani, ut Pharcidas sese ducem et libertatis auctorem profleret; ἀρχηγὸν καὶ αὐτίον, ut Polyb. L. II. 38. Dinarchus Or. in Philocl. p. 109. οὐκ ἀποκτενεῖτε — τὸν ἀρχηγὸν γενόμενον τοῦ διαδεχομένου χοροῖο; Polybius L. II. 22. de Flamini lege Agraria, ἔν γε Ῥωμαίοις φατέον ἀρχηγὸν μὲν γενέσθαι τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον τοῦ δήμου διαστροφῆς. quo de genere alias copiosius dicere memini. WESS.

696. 48. Ἀρέτης ὁ Λακεδαιμόνιος] Idem esse videtur, atque Aristus ille Spartanus, qui publice missus, ut Syracusanos in libertatem assereret, eodem tyranno prodidit, ut supr. c. 10. traditum legitur. Vitium ergo aut Ἀρεστον aut Ἀρέτων nomini sese penitissime insinuavit, quod elui qua possit ratione, non admodum proclive est. Rectum tamen prius erit, si Ἀρέτας nomen Laonicum non fuerit, ex Ill. Scaligeri decreto L. III. Canon. Isagog. p. 332. Sed vide infr. L. XX. 29. WESS.

697. 56. Μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ προαστείου] De Cerebris et Proserpinae fanis expilatis agitur c. 63., ubi nihil de suburbio everso: occupasse vero id Carthaginienses traditur. Scribe ergo μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ προαστείου. quod verissimum. WESS.

697. 63. Καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι πρότερον etc.] Conf. L. XIII. c. 10. WESS.

697. 79. Πρῶτον μὲν ἤρατο τῆς νόσου etc.] Ex eiusmodi loci ingenio, cuiusmodi castris ad Syracusas Carthaginienses occupaverant, morborum id genus plerumque nasci, docet Hippocrates de Aër. Aq. et Loc. p. 283. WESS.

697. 82. Καὶ τῶν σκελῶν βαρύντητες] Crurumque gravedines vir doctus, gravem fortasse dolorem intelligens, ut gravedinem vulnerati pulmonis dixit C. Aurelianus Chronic. L. II. 14. Ego vero crurum gravitates aut tumores malle, secutus eruditos interpretes, qui σκληρὸς βαρεῖα in Hippocrat. de Vict. Rat. in morb. Acut. p. 396. de lienis tumore accipiunt. WESS.

697. 88. Συνέβη — βοήθειαν ἀπρακτον εἶναι] Sic seq. cap. ἐαντῶν σποδῆν εἶχον ἀπρακτον. Onosander Strateg. c. 17. ἀπρακτον ἔξουσι τὴν ἰδίαν ἐμπειρίαν. Vid. infr. L. XV. 27. WESS.

697. 1. Τὴν περὶ Κασχ. συμφορὰν ἤκουσεν] Ne mutae Scriptoris idiotismus est. Ἡ περὶ τὸ ἀστρον εἰρησις L. III. 63. pro τοῦ ἀστρον. atque ita frequenter. WESS.

697. 6. Ἐπὶ τὸ τῆς Κυνῆς ἱερὸν] Fuisse videtur id fanum ad fontem eoznominem, de quo L. V. 4. WESS.

698. 16. Οἱ μὲν ἀπαντες κατεκόπησαν] Non dissimile mercenariorum militum, a Dionysio circumventorum, exemplum offert Polyæn. Strateg. L. V. 2. 1. WESS.

698. 21. Τὴν καλομένην Πολύγαν] Vid. Ph. Cluver. Sic. Ant. L. I. p. 180. ubi etiam de Dascone, et quae nos ad L. XIII. 7. 13. WESS.

698. 31. Καταταχόμενοι δ' ὑπὸ τῆς ὀξύτητος τοῦ καιροῦ] Καταταχῆσαι et καταταχεῖσθαι ex Polybiana imitatione saepe Diondorus, ubi celeritate alius antevertitur. Αἱ ὄν καταταχῆσας τὸν Ἐραμινώνδαν, quorum Cretensium, de illis enim sermo fuerat institutus, cursu antevertit Eraminondam Agis L. XV. 82. Καταταχόμενοι δ' ὑπὸ τῆς πολυχειρίας — συνηγαγῆσθαι etc. L. XVII. 41. Et L. XVIII. 73. καταταχόμενος ὑπὸ τῶν καιρῶν. Polybii loca, additis e Nostro aliis, dabit Budaeus Comment. Gr. Ling. p. 1080. Paulo ante ἐπαλαλάζοντος Rhodomannus in Notarum Addendis, sine gravi caussa. WESS.

698. 36. Ἐνέσιον μῶγος] Adverbium hoc loco ociosum est, nec divinare possum, quodnam aliud loco extruserit: nisi forte τοὺς ἐμβόλους aut τὰς ἐμβολὰς reponas. RHOD. Etymologus μῶγος idem esse ait ac μετὰ πόνον, Thom. Mag. μετὰ βίας. utriusque explicatio huic loco satis apta foret, si usus Grammaticorum decreto responderet perpetuo, de quo dubito: nec melius tamen quid-

quam cum maxime succurrit. Nam Rhodomanni medicina modum excedit. WESS.

698. 41. Ἀναδρόμῳ τῶν λακίδες] De vestibus laceris λακίδες in usu sunt frequentiore apud Aeschyl. Choeph. v. 26. Supplic. v. 126. 910., sicuti et λακίσματα in Eurip. Troad. v. 497. Apud Hesychium quidem Λακίδες, τὰ λεπτὰ τῶν ἀορέων σχίσματα. Sed is lacerati veli partes intelligit ex nobili Alcaei fragmento apud Heraclidem p. 413.

Λαίφος δὲ πᾶν ἄθλον ἤδη

Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό.

Vid. D. Heinsium in Sil. Ital. L. V. 325. WESS.

698. 48. Ὁδὸ μὴν οὐδ' οἱ πέζῃ — προσβάλλοντες] Sequor Coisl. et Reg. I., quorum scriptura hic accommodatior. Supra c. 68. τότε συνεπιθεμένων ἡμῶν πέζῃ πάντων. Saepereque alias cum de navali ad terrestrem expeditionem transitus est. WESS.

699. 58. Ἐπιγενομένον] Aperte poneretur particula δὲ post ἐπιγενομένον. Sed aliis in locis plane similibus eam particulam omissam ab hoc authore comperio. STEPHER.

699. 61. Διὰ τὸν ἀπὸ τῆς πληγῆς φόβον] Mallem γλοῦς, eius enim metu in mare se praecipites dabant, ut nando evaderent. Si tamen πληγῆς reliquerit, iotum intellexit ex ruina armamentorum et navium mutuo in sese incursu. Id rarius, quod ἀγκύρια de rudentibus usurpavit. Ancorae sunt in Plutarchi T. II. p. 604. D. et Luciani Catapl. c. 1. Facit tamen cum Diodoro inter Mathematicos haud ignobilis Philo, qui ne ancorarum retinacula praecidantur, eatenis utendum admonens, πρὸς δὲ τὰς ἀποτιμήσεις τῶν ἀγκυρίων, inquit, εἰν βρουχὸς ὁ τόπος, ἀλύσεις de Telor. Construct. p. 100. Porro non placet in sequentibus πλεῖστον δ' ἐπὶ τοῦ πυρός. Sive enim ἐπὶ seu κατὰ subintelligas, paullo durius manebit. Plana fuisset oratio, si πλεῖστοι δ' ἐπὶ τοῦ etc. legeretur. WESS.

699. 78. Ἐκλέγοντες τῶν χρησίμων τὰς δυναμένας etc.] Verum est τὰ δυνάμενα. Diripiebant corruptas ab igne naves, inde seligentes res eas, quae usui esse poterant et resarciri. De navibus sequetur deinceps. WESS.

699. 82. Ἡ φιλοτιμία — κατῆρχε τὴν ἡλικίαν] Constat sententia, non male ab Interprete expressa contentio aetatem superaret. Ut tamen sanum sit κατῆρχε, dubito vehementer. Solent certe et incipiendi et dominandi usu aliter construere. WESS.

699. 91. Ἐφαίνετο — θεομαχία παραπλήσιος ἢ θεά] Sic L. XVII. 100. οἰονεῖ τις θεομαχία μέλλονσα γίνεσθαι προσεδόκηθη. Adde Platonem L. II. de Repub. p. 378. D. WESS.

699. 3. Ἡξίον δὲ αὐτὸν ἀριεῖναι τοὺς περιλειπομένους etc.] Imilco in flebili oratione ad cives, deferre se, inquit, civibus suis non modica solatia, quod malis eorum hostes gaudere, non gloriari possent. Quippe cum neque eos, qui mortui sunt, a se

occisos; neque eos, qui reversi sunt, a se fugatos possint dicere. Praedam, quam relictis a se castris abstulerint, non esse talem, quam velut spoliū victi hostis ostentent; sed quam possessione vacua, fortuitis dominorum mortibus, sicuti caduca occuparint. Quod ad hostes pertinet, victores se recessisse; quod ad pestem, victos; apud Iustinum L. XIX. 2. Satis utique gloriose, neque ex vero. WESS.

700. 22. Ἐπλήρωσε — τριήρεις τῶν πολιτικῶν] Scriptorum Codd. concordia hoc requirebat. Τὸν Καρχηδονίους πολιτικῶς dixit modo, alibi πολιτικῶς δυνάμεις, πολιτικῶς στρατιώτας, πολιτικῶς κυβερνήτας etc. Mox si τὸ λοιπὸν ἔπαιν στρατ. malueris, non intercedam. WESS.

700. 42. Ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς — ἐμπύκτοντες] Supervacanea est copula, atque ab inperito librario adiecta. Tollenda ergo. WESS.

700. 46. Ἐπικηρουκέοντο περὶ συμμαχίας] Monent Grammatici ἐπικηρουκέσθαι civitates perhiberi, cum publice κήρυκας et legatos mittunt ad societatem aut amicitiam sociandam. Id communi Iberorum, qui sub Carthaginiensibus stipendia fecerant, congruit bene. Imo si privatos eos censueris, recte dicentur ἐπικηρουκέσθαι. Vid. Cl. Duker. in Thucyd. L. VII. 48. et haec Demosthenis Excerpt. adv. Zenothem. p. 532. ὡς γὰρ — οὐδὲν ἐάσων δίκαιον αὐτοῖς ἐνόν, ἐπικηρουκέονται τῷ Πρωτῶν καὶ πείθουσι τὸν ἀνθρώπον. Internuntios enim, quorum opera Proto persuadere litigantes volebant, clarissime designat. Corruptum est in Aristide T. III. p. 355., melius scripti libri Μαρδόνιος μὲν ὑπὲρ βασιλέως ἐπικηρουκέετο τοῖς Ἀθηναίοις. WESS.

700. 53. Ταχέως ἐξελέγχουσι τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν] Hoc sane venustum. De dictione videbimus ad L. XX. 80. WESS.

701. 72. Περιβόητον ἔχη τὸν βίον] Si Thomae Magistri decretum valeret, male περιβόητον posuisset Diodorus: περιβόητος ὁ ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος, διαβόητος ὁ ἐπὶ κακίᾳ. Sic ille, quem tamen usus redarguit. Περιβόητος de famoso semel iterumque Lysias Or. II. 9. et Plut. in Caton. Uticens. p. 761. C., ut alios omittam. WESS.

701. 78. Ἀπεχαρτέρησε] Paullus Orosius L. IV. 6. ac deinde (Imilco) obseratis ianuis, exclusisque etiam filiis, gladio dolorem vitamque finivit. Haec Darii temporibus gesta sunt. Male utrumque. Gesta sunt rege apud Persas Artaxerxe: mortem vero inedia sibi maturavit. Iustinum suum dum deserit Orosius, in errorem praeeeps abiit. Vide istum L. XIX. 2. WESS.

701. 87. Ὑπὸ τῆς ὀργῆς προσαχθέντας] Postremum vocabulum una litera auctius est: fuit olim προαχθέντας, uti θυμοῖς προαχθέντες L. XVII. 10. et εἰς ὀργὴν ὑπερβάλλονσαν προαχθεῖς L. XX. 33., eiusdemque generis alia. WESS.

701. 90. Ἐν ἐπιπέδῳ κατεστρατοπέδωσαν] Haec con-

nectenda sunt, quemadmodum o. 32. Phrasim egregie illustravit vir longe eruditissimus ad Polyb. L. I. 12. WESS.

701. 94. *Ὁδὸν μακρὰν τῆς Καρχηδόνης κειμένην*] Aberat Carthagine ad CXX stadia, sive millibus passuum ferme XV., testibus Polybio L. XIV. 10. et Livio L. XXX. 9. WESS.

701. 3. *Τοὺς ἀσεβήσαντας θεοῦς*] Paulo hoc videri posset insolentius, nisi ἀσεβεῖν θεοῦς de violato deorum cultu dixisset auctor ipsemet et ante eum Aeschylus. Vid. not. in L. I. 77. WESS.

701. 7. *Τὰς θεὰς ἰδρυσόμενοι*] Cereris et Proserpinae signa θεὰς vocat eorum more, qui τὰ χαλκῶ καὶ τὰ γρατὰ, καὶ τὰ λίθινα, non ἀγάλματα, ἀλλὰ θεοῦς adpellare adsueverant apud Plutarch. de Isid. et Osir. p. 379. C., quorumque stultitiam ridet Lucianus de Sacrif. o. 11. Id vero notabile, Poenos inter numina non censuisse Cererem et Proserpinam ante hoc tempus. Colebant τὴν Οὐρανίαν, quam suo sermone Astarten nuncupabant, coelestium reginam, *עשתרת*, a luna non multum diversam, apud Herodianum L. V. 6. Luna quidem in Graecorum et Latinorum Theologia eadem habita fuit ac Proserpina; sed serius id commentum, a philosophis, Deorum Dearumque multitudini offensum, excogitatum est. Porro adoptant Cereris et Proserpinae, quas in Sicilia violaverant, cultum eadem superstitione, qua paullatim Roma

Facta est terrigenae domus unica maiestatis,

Et tot templa Deum Romae, quot in orbe sepulera

Heroum numerare licet. —

Gentium enim deos adsciscere, et quorum urbes solo aequaverat, eosdem placare instituit. Vid. Elmenhorst. ad Minutii Fel. Octav. e. 25. WESS.

701. 73. *Εἰς τοσοῦτο*] *Εἰς τοσοῦτον* Reg. ambo, Coisl. Vid. I. Fr. Reitz. in Luciani Rhetor. Praecept. c. 7. WESS.

702. 27. *Τοῦ πλήθους ἀντιτρέχοντος — καὶ — ἀπειτούντων*] Conf. ad L. II. 19. et L. V. 4. WESS.

702. 39. *Καὶ τὰς ἰδίας κομιζόμενοι πατρίδας*] Defectam orationem Rhodomannus arbitratus in not. Addend. καὶ εἰς τὰς ἰδίας κομιζόμενοι πατρίδας, in suam quisque patriam profecti, legebat. Satis ille quidem opportune, nec contra sermonis ingenium, quo Aeschylus Suppl. v. 956. *κομιζον δ' ὡς τάριστ' ἐξ ἑμμάτων*. et Euripid. Phoeniss. 596. *καὶ σὺ τῶνδ' ἐξω κομιζον νεύειον*. Obstat tamen mos scriptoris, qui *κομίσασθαι* hoc usu, quantum recordor, nunquam, per vero frequenter *κομίσασθαι μισθόν*, et *κομίσασθαι πατρίδα καὶ ἐλευθερίαν* cum utraque recipitur. Vid. L. XX. 46. et huius libri c. 33. ubi *διόπερ Ἀθηναῖοι μὲν ἐκομίσαντο τὴν πατρίδα*. WESS.

702. 42. *Τετρακισχιλίους δὲ Μεδιμαίους*] Qui fuerint illi Medimnaei, non succurrit, et facile foret reponere *Μηδωνμαίους*. Sed numerus 4000 nimis pro tali urbe videtur. At pro *Μιλησίων*, qui nulli fuerunt in Peloponnesa, reponere *Μεσσηνίων*.

PALM. Habet auctor inter Siculos L. XVI. 9. *Μαδιμαίους*, qui recipi hic possent, nisi et illi vitii forent suspecti. Propius absunt ex Italia Medmae, sive Medamae, ut apud Strabon. L. VI. p. 394., cives. Dat enim *Μέδμη*, Stephano auctore, *Μεδμαίους*, qui Lorenensibus, unde originem acceperant, iunguntur aptissime. Dubito tamen de IV millium numero, utique maiore pro urbe non admodum ampla: nec muto propterea. Secus est in *Μιλησίων* voce, quam etsi Codd. vetent, corrigere sustinui. Cui enim bono vitium manifestum et praestantium virorum telis confixum propagari pateret? Vid. supra c. 34. De Medmaeis mecum facit Ph. Cluverius Sic. A. L. II. p. 338. WESS.

702. 43. *Μιλησίων*] Ineptissime pro *Μεσσηνίων*. RHOD.

702. 48. *Τῆς Ἀβακηνῆς χώρας ἀπέτεμετο*] Scripserat *Ἀβακηνῆς χώρας*, Ph. Cluverio S. A. L. II. p. 386. indice. Urbs Siciliae *Ἀβακαῖνον* erat, hinc *Ἀβακηνῖνοι*, apud Stephanum. Sed quid ego Stephanum adpello? Auctor ipsemet *Ἀβακαῖνον* c. 90. et *Ἀβακηνῖνος* L. XIX. 110. et Elog. xv. L. XXII. dabit. Visum praeterea opportunius *προσώρισεν*, quippe in finium regundorum iudicio probatum. De Tyndaride Itin. Antonini, quod vocant, p. 90. WESS.

702. 52. *Μετὰ δὲ ταῦτα εἰς τὴν τῶν Σικελῶν χώραν* etc.] In his citra omne dubium commissa sunt plura. Ecquis enim crediderit, Tyndaritanos mox ab oppido condito tantas sibi vires parasse, ut Siciliam longe lateque percurrere, urbes occupare, tyrannosque sibi foedere adiungere potuerint? praesertim superstiti Dionysio, qui selus Siciliae et earum urbium imperio inhiabat. Nemo profecto, nisi horum temporum et Siciliae plane rudis. Pertinent omnia ad Dionysium, quod Ph. Cluverium S. A. L. II. p. 299. non latuit. Fuit ergo olim *πλεονάκις στρατεύσας — εἶλεν — συνδήκας ἐποίησατο. παρέλαβε — εἰρήνην ἐποίησατο*. Amanuenses, de Tyndaritanis agi arbitrati, mutarunt: quod necdum factum erat, eum argumenta capitum, huic libro praescripta, conponerentur, quorum auctor Dionysio in solidum omnia haec transcripsit. WESS.

702. 54. *Σμενὸν μὲν καὶ Μοργαντίον*] Notata in margine potiora iudicavi. RHOD. Admitti *Μοργάντιον* ex Strabone potuerat, nisi *Μοργαντίαν* Diodorus, uti dictum alias, probasset. De altera urbe haud levis difficultas, utpote nusquam reperta. Cluverius verum germanumque nomen fuisse coniecit *Σεργέντιον*, *Sergentium*, L. II. S. A. p. 338., quod pateret, si *Μέντιον* a vulgato distaret longius. Id auctor L. XI. 78. Morgantio connectit, et hic olim fuisse innuit. Porro *Ἀγγριναίων* ex Reg. I. restitui, ut infra c. 95. WESS.

703. 59. *Πρὸς Ἐοβησσίωνους*] Sic oportet. *Ἐοβησσοῦ τὸ ἐθνικὸν Ἐοβησσῖνος* apud Stephanum, nec multo aliter Diodorus in superioribus. Conf. Sic. Ant. L. II. p. 361. Cluverii. WESS.

703. 65. *Ὅστος δ' ἑξακισχιλίους στρατιώτας ἐπιλέξας*]

Brevi haec sermone Diodorus, uberiore Xenophon Rer. Graec. L. III. p. 387. et Vit. Agesil. p. 515., e quo praeterea adparet, plura in hunc annum fuisse conducta, quae in plures fuerant dispescenda. WESS.

703. 73. *Τὸ Καῦστριον πεδίον*] Post pauca *τὸ Καῦστριον πεδίον*. Strabonis *Καῦστριανὸν πεδίον*, id describentis L. XIII. p. 929., Eustathii *Καῦστριον πεδίον* et *Καῦστρηγὸν* in Dionysii Perieg. v. 857. WESS.

703. 79. *Πρὸς Νεφερέα*] Hoc praetuli. *Νεφερίτης* dicitur in Eusebii Chronico p. 45. Iustinus ita L. VI. 3. *His cognitiss, Laedaemonii et ipsi a rege Aegypti HERCYNIONE auxilia navalis belli per legatos petunt: a quo centum triremes et sexcenta millia modiorum frumenti missa: corruptus in regis nomine, sicuti discordantes veterum Codd. scripturae declarant, inque ceteris a Diodoro discedens. Legisse videtur in scriptore, quem expressit, ἐξήκοντα σίτον μυριάδας, pro quibus ipse sexcenta modiorum millia. Solent tamen Graeci ea in formula frequentius μεδίωνος intelligere, ut Demosthen. Or. in Leptin. p. 283. WESS.*

703. 83. *Φάραξ δὲ — ναύαρχος*] Est apud Xenophont. Hellen. III. p. 381. et Athen. XII. p. 536. C., hominis luxum et voluptates ex Theopompo notantem. De *Sasandis* Cariae nihil novi. WESS.

703. 94. *Ρόδιοι δὲ ἐκβαλόντες τὸν τῶν Πελοποννησίων etc.*] Conon Rhodiis persuasit, ut ad magni regis et Atheniensium se societatem aggregarent. Docet Pausanias L. VI. 7. p. 470. WESS.

703. 99. *Τεθαυρήκότες προσέπλειον*] Alias *τεθαυρήκότες* praeproptare solet, veluti cum L. XVII. 19. *τεθαυρήκότες ἐδέχοντο τὴν ἐπιφορὰν τῶν καθ' αὐτοὺς τεταγμένων.* et c. 76. *τεθαυρήκότες τὴν — ἐφοδὸν ἐπέμενον.* Verum hoc in genera sibi indulgent, atque, ut lubet, orationem variant Graeci. Vid. ad L. V. 21. WESS.

704. 13. *Τῆς παρὰ τὸν Σίτυλον παρωσίας*] Praestat *παρωσίας*. In re gesta forte Theopompum secutus est: nam Xenophon paullo aliter Rer. Graec. L. III. p. 390. WESS.

704. 16. *Ἐφθερε τοὺς τε κήπους*] Conmisso praelio, de quo mox, partaque victoria Agesilaus *εὐθὺς ἤγεν ἐπὶ Σάρδεις. καὶ αἱ μὲν ἔκαιε καὶ ἐπόρθη τὰ περὶ τὸ ἄστυ, αἱ δὲ καὶ κήρυμά τι ἐδήλον etc.* apud Xenoph. Agesil. p. 519. WESS.

704. 20. *Καὶ Οὐβαρῶν*] Vox corrupta. Lege *Θυμβρόρων* ex Stephano et Xenophonte L. VII. Cyropaed. (L. VI. p. 126.) PALM. Citat Stephanus *Θυμβρορα* ex Xenophonte, quae apud eum nusquam. Habet *τὰ Θύβαρρα* non longe a Pactolo amne, variante tamen scriptura. Oppidum non aliud videtur atque hoc ipsum, idque dudum in Thesaurō suo Ortelius commonefecit. Qua-

re cum Nostri lectio proxime absit a Xenophonteo urbis titulo, impelli non possum, ut districte damnari patiar. Meminit et oppidi *Θυμβρόρον* Xenoph. *Ἀναβασ.* I., quod longius hinc seiunctum in Pisidia sedem habuit, uti ad Hierocel. Synecdem. p. 673. disputavi. WESS.

704. 26. *Τοῖς ἐπὶ τῆς οὐραγίας ἐξήπτοντο*] Hoc placuit. *Οὐραγόν, οὐραγῆν, οὐραγίαν* de extremo agmine saepe Noster, alterum, quod quidem recordor, nunquam. Mallem praeterea *τῶν ἐπὶ τῆς — ἐξήπτοντο.* uti c. 72. *ἦν παρηγγελκῶς* (Dionysius) *ὅταν ἐξήπτονται τῶν πολέμιων,* saepeque aliis in libris. WESS.

704. 39. *Εἰς τὰς ἀνω στραπέας*] Deest infinitivus post *στραπέας*, si *ἐπεχείρησε* mendo caret, quod puto. Is autem infinitivus fuerit vel *στρατεύειν*, vel alius eiusdem significationis. STEPH. Simile huic *ἐὰν τις ἐγχειρῆ ποι* de expeditione suscipienda restitutum a me Xenophonti *Anab. V. I. 8.* ex melioribus libris, ubi deteriores *ἐγχειρῆ τι ποιῆν.*

704. 44. *Τούτων γὰρ αἴτιον τοῦ πολέμου γεγονέναι etc.*] Inter *γεγονέναι* et *ὑπὸ* verba desiderari aliquot animadverto, sed quae ea sint divinare non possum. Certe si haec tria duntaxat inserueris, aut his tribus synonyma, *ἐνόμισεν. ἔτι δὲ,* locum hunc integrum habebis: ut videlicet ita legatur, *τούτων γὰρ αἴτιον τοῦ πολέμου γεγονέναι ἐνόμισεν. ἔτι δὲ ὑπὸ τῆς μητρὸς etc.* STEPH. Adstipulor viro doctissimo. Hiat aperte oratio, nisi eiusmodi verba adstruantur. Consentit Xenoph. Hellen. L. III. p. 391. WESS.

705. 53. *Εἰς Κολοσσὰς τῆς Φοργίας*] Dixi de urbe ad Hierocelis Synecd. p. 666. Mox vehementer blanditur coniectura Palmerii ob Polyenum, qui repetitis vicibus *Ἀρναίων* nuncupat. Sed quid si Ariaeus hic praefuerit urbi Larissae, quam Thimbron frustra tentat apud Xenoph. Hellen. L. III. p. 375., et ex ea causa *Λυρισσαῖος σαυράπης* dicatur? WESS.

705. 55. *Λυρισσαῖον σαυράπον*] Polyenus nos docet, quomodo hic locus emendari debet, L. VII. 16. Lege igitur, ut ille habet *Ἀρναῖον σαυράπον.* PALM.

705. 69. *Τότε μὲν καθ' αὐτοὺς ὄρμησαν etc.*] Gloriam Lysandri interfecti sibi vindicant Athenienses apud Aristidem T. II. p. 105., Nostro et Plutarcho in Lysand. p. 449. dissentientibus. Sed salva res. Non quidem aderant omnes Atheniensium copiae auxiliares, haud pauci tamen ex ea civitate intra Haliartum sese penetraverant, eruptioneque una cum Thebanis facta Lysandrum peremerant. Hanc concordiae viam ingressus est Palmerius Exercit. p. 200., quam ratam haberi a Pausania L. III. 5. et L. IX. 32. addere potuisset. WESS.

705. 74. *Ὡς διακόσιοι*] Xenophon extr. L. III. Rer. Gr. *πλείους ἢ διακόσιοι.* Plutarchus *ἀπέθανον δὲ τῶν Θεβαίων τριακόσιοι,* forte librorum peccato. WESS.

705. 76. Ὁ μὲν οὖν πόλεμος — Βοιωτικὸς] Nihil hinc demuto: est quoque in argumento huius capituli, libri principio praescripto. De Pausania rege et induciis Xenoph. Plutarch. et Pausan. dictis locis. Mox ἀπήγαγεν εἰς Πελοπόννησον Rhodomannus in not. Auctario corrigit, quod certe in frequentiore usu: nec absolum tamen plane vulgatum esse, Homeri ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον Odys. O, 43. conmonstrare potest. WESS.

705. 81. Κατέστησεν Ἰερώνυμον καὶ Νικόδημον] Neuter in scriptorum celebritate versatur: prior tamen, ni fallit Palmerii suspicio, ab eo diversus non est, quem Aristophanes Ecclesiaz. v. 201. tangit. Ceterum auctor ordinem rei gestae negligit. Namque iter illud Cononis ad regem prius est Tissaphernis nece, motibusque in Graecia excitatis et morte Lysandri. Quae ex Nepote Corn. Conon. c. 3. et Pausan. L. III. 9. p. 227. omnibus aperta atque explorata sunt. WESS. Hieronymum illum fuisse puto, quem ex Lysia et Ephoro στρατηγὸν fuisse, annotavit Harpocratio. Nicodemum Diodori eundem esse cum Nicophemo, Cononis familiarissimo et fidelissimo bellorum socio, puto, de quo multa Lysias super Aristophanis bonis p. 621. 636. SCHNEIDER. ad Xenoph. Hist. Gr. IV. 8. 8.

705. 85. Ἐκεί δ' ἐντυχὼν τῷ βασιλεῖ] Per literas atque internuntios. Vid. Nepot. Conon. c. 3., viri prudentiam egregie signantem, et Iustin. L. VI. 3. WESS.

705. 93. Κόνων μὲν οὖν Φαρνάβαζον ἐλόμενος etc.] Rex permiserat Cononi, quem vellet eligere ad dispensandam pecuniam: id ille arbitrium negavit sui esse consilii, sed ipsius, qui optime suos nosse deberet: sed se suadere, Pharnabazo id negotii daret. Sic Corn. Nepos Con. c. 4. WESS.

705. 98. Διόφαντος] Diophantum τῷ ἑστέρω ἔτι τῆς ἔκτης καὶ ἐννεχοστῆς Ὀλυμπιάδος Athenis praetura perfunctum scribit Pausanias L. VIII. 45. p. 693.; quem quidem Diophantum eum eundem viri doctissimi arbitrantur, sub cuius magistratu τὸ Φεωριζὸν Hesychius, Zenobius et Suidas drachma absolutum memorant, non mihi attendisse videntur ad civitatis afflictissimam conditionem. Urbs erat in re tenui, ἀσθενὴς καὶ οὐδεμίαν ναῦν κεκτημένη, ut Demosthenes Or. in Leptin. p. 291. ait. Et credemus tantum pecuniae in ludos insumere voluisse? Arbitror istum Diophantum alium, atque hoc multis annis priorem fuisse. Sed id nunc non agimus. WESS.

706. 1. Μάρκος Φούριος — Κλαύδιος Οὔγων καὶ Μάρκος Ἀπίιος] Ex Livio lege Μάρκος Φούριος — Μ. Ουαλέριος Μάζιμος καὶ Α. Φούριος Μεδουλλίνος. In nominibus propriis Romanis praefero T. Livium Romanum. PALM.

706. 2. Κλαύδιος Οὔγων etc.] Pro his duobus, vitio adscriptis, revocentur ex Livio Μάρκος Ουαλέριος καὶ Λεύκιος Φούριος, quos etiam Fasti Consulares edunt. RHOD. Non alia

est Pighii sententia in Fast. ad ann. ccclv. Adde Livium L. V. 14. WESS. Λούκιος Φούριος καὶ Μ. Ουαλέριος Borghes. II. p. 121.

706. 10. Τοὺς βουλευμένους ἐπέμπον] Verum est βουλευμένους, aut βουλευσομένους. Vitium, quod Rhodomanni diligentiam non fugit, perfrequens esse, in superioribus ostendimus. WESS. Τοὺς βουλευομένους correxit et Ursinus. IDEM in Add.

706. 19. Κατὰ τὰ πλευρὰ κειμένη] Latera praecingens Interpres. Ego praeferebam, in vicinia atque ad latus adposita. Appianus in hoc genere exprimendo ἐν πλευραῖς adhibere consuevit L. III. Belli Civil. p. 859. 894. et p. 943. Sallustius eleganter, hostes ab latere, vos amici procul Iugurth. c. 14. WESS.

706. 22. Τὸν Φερῶν τύραννον] Lego Φερῶν, ut alibi, Ἀλέξανδρος Φερῶν τύραννος. Sed duplicatione literae q mirum in modum gaudebant antiqui librarii, unde et Σύρρακοῦσιοι vel Σὺρρακοῦσιοι passim apud illos, pro Συρρακοῦσιοι. Itidem et Ἀρῶβια pro Ἀραβία. STEPH. Πρὸς Ἀνκόρονα τὸν Φερῶν τύραννον] Thessaliae universae imperium adfectabat, saepe propterea bello Larissaeos lacessens. Vid. Xenophontem Rer. Graec. L. II. p. 360. WESS.

706. 33. Τοὺς Τραχινίους — μεταπεμπόμενοι] Conf. superius c. 38. WESS.

706. 40. Ἀθαμανεῖς] Ἀθαμῆνας oportuerat. vid. L. XVI. 29. WESS.

706. 44. Εἰς Ἄρωνα τῆς Λοκρίδος] Nemo est, qui praeter Nostrum urbis meminerit, solumque adeo eum Ortelius et Palmerius Graec. Ant. L. V. 6. testem prodixerunt. Atque id quidem ferri posset, nisi alia omnia doceret Stephanus, Νάρων, inquit, πόλις Λοκρίδος, θηλυκῶς λεγομένη — ἐξ ἧς Αἴας. — λέγεται καὶ Ναρύκη. ac ea ab urbe Narycius Heros adpellaretur Ajax in Ovidii Metamorph. XIV. 468. et Ναρύκειον ἄστυ inter eas Locridis urbes Lycophron v. 1148. numeraret, quae ob admissum ab Aiante in Cassandram probrum poenas luerent. Quare eum Naryce ortus fuerit Ajax, verius hoc erit loco εἰς Νάρωνα τῆς Λοκρίδος, uti corrigendum docuit eruditissimus Cl. Salmasius ad Solin. p. 48., aut certe εἰς Νάρωναν, quomodo conmodissime scribetur infra L. XVI. 38. WESS.

707. 52. Διαλύσαντες τὸ συνέδριον] Ridicule pro στρατόπεδον. RHOD.

707. 54. Οἱ δ' εἰς Κόρινθον τὸ συνέδριον ἀγαγόντες etc.] Interpungendum est post Κόρινθον, tum scribendum καὶ τὸ συνέδριον ἀγαγόντες vel συναγαγόντες, ut oratio constet. Defectum sermonis vidit et correxit Rhodomannus. WESS.

707. 62. Ἄντοι δὲ ἐν τοσοῦτῳ] Sic L. IV. 55. ἐν τοσοῦτῳ δὲ τὸν μὲν Ἰάσονα στερηθέντα τέκνων etc. Numerum copiarum, quas Spartani in unum conduxerunt, diligentius exsequitur

Xenophon L. IV. p. 402., in paucis etiam cum Nostro dissentiens. WESS.

707. 66. Παρὰ τὸν Νεμέαν ποταμὸν] *Amnis est Corinthium et Sicyonium interfluens agrum*, ait Livius L. XXXIII. 15., non discordante Strabone L. VIII. p. 587. B. Ceterum victoria, qua Spartani sunt potiti, insignis fuit; suorum enim paucos amiserunt, hostium magno numero caeso. Vid. Xenoph. L. IV. p. 403. Atque haec ἡ μεγάλη μάχη πρὸς Λακεδαιμονίους ἐν Κορίνθῳ, cuius obiter meminit Demosthenes Or. in Leptin. p. 288. quamque copiosius descripsisse Hyperidem, Ephorum et Androtionem scholiastes admonuit. Pugnata ea est ante Archontem Eubuliden. Τῆς δ' ἐν Κορίνθῳ μάχης καὶ τῆς ἐν Λεγαίῳ μέσας ἄρχων Εὐβουλίδης Aristides ait T. III. p. 474. Nimirum Ebulide Praetore ad Lechaem certatum est proelio. Inter illud ergo certamen, et hoc in agro Corinthio, id enim apud Oratorem ἐν Κορίνθῳ, medius intercessit. Adde Andocidem Or. de Pace p. 25. WESS.

707. 72. Θρακῶν τιῶν ἀπαντησάντων] *Tralles erant, qui prave Τρωαδαῖς in Plut. Apophthegm. Lacon. p. 211., melius in eiusdem Agesil. p. 604. De illis L. XVII. 65. WESS.*

707. 82. Περὶ Λώρῳμα τῆς Χερσονήσου] *Scripserat Λώρῳμα, qui portus Rhodiorum in opposita Chersoneso. Stephanus Λώρῳμα πόλις Καρίας — ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου, ὃς Λώρῳμα λέγεται. Sed is, quod Holstenius vidit, portum Loryma perperam ab urbe distinguit. Conf. infra L. XX. 83. Amanuensium error non latuit Abr. Ortelio Thes. voc. Loryma. WESS. Λώρῳμα Scalliger quoque et Is. Vossius. IDEM in Add.*

707. 85. Περίλαρχος δ' ὁ τῶν Λακεδαιμονίων] *Menda ducis nomen foedavit. Πείσανδρος aliis omnibus dicitur, quomodo et hic scribendum dudum viri docti admonuerunt, Dion. Lambinus ad Corn. Nepot. Con. c. 4. Fabricius in Oros. L. III. 1. Bongarsius ad Iustin. L. VI. 3. pluresque alii. WESS.*

707. 88. Πρὸς Φύσικον τῆς Χερσονήσου] *Straboni Φύσικος πόλις, λιμένα ἔχουσα, nec longe Lorymis dissita L. XIV. p. 964. A., qui et τῆς Ῥοδίων περὶας esse ait p. 978. Stephanus iterum duas facit, portumque ab urbe distinguit. WESS.*

707. 91. Τῶν δὲ Περσικῶν etc.] *Aut deest substantivum nomen, quod cum adiectivo Περσικῶν iungatur, aut legendum Περσῶν, quod malim. STEPH.*

708. 97. Ἀνηρέθη μαχόμενος] *Vide Xenophont. L. IV. Hellen. p. 404. Perit autem Pisandrus sequente anno, cum Athenis summo magistratu fungeretur Ebulides, sicuti scriptor aequalis Lysias Orat. de Aristoph. Bon. c. 8. testatur: quae quidem clades, quod sub initium eius praeturae acciderit, propterea in hunc annum ab auctore, ne eiusdem generis res discernerentur, videtur relata. WESS.*

708. 10. Διὸ καὶ τῇ μάχῃ Λακεδαιμόνιοι διαλυθόντες] *Defit verbum, quod vel νικῆσαι fuit, ut coniecit Rhodomannus, aut νενικημένοι, quo modo margo Cod. Reg. I. Aciei ordinem totiusque pugnae describit egregie Xenophon Agesil. p. 521. WESS.*

708. 20. Ἐἴτα Νισυρίου καὶ Τήλου] *Lege confidenter Νισυρίου καὶ Τήλου. Nisyros fuit insula vicina Co insulae Teius vero peninsula in itinere a Co insula Chium versus. PALM. Ἐἴτα Νισυρίου καὶ Τήλου] Utrumque, ut vir doctus edixerat, restitui. Prius postulabant membranae, quae Νισυρίου edunt, posterius res ipsa et itineris progressus. De insula Nisyro dixit L. V. 54. WESS. Praestat Νισυρίου scribi, quam formam agnoscent Herod. VII. 99., Stephanus, Eustathius ad Hom. II. B v. 676., Dionys. v. 525.*

708. 27. Καὶ Λακεδαιμόνιοι μὲν ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου etc.] *De Conone Demosthenes Or. in Leptin. p. 291. κατενανμάχησε Λακεδαιμονίους, καὶ τοὺς πρότερον τοῖς ἄλλοις ἐπιτάττοντας εἰδίσειν ἀκούειν ὑμῶν, καὶ τοὺς ἄριστους ἐξήλασεν ἐκ τῶν νήσων. Satis ex vero: Harmostis enim ex insulis deiectis, et classe deleta Spartani maris et Graeciae imperio exciderunt. Clarius Isocrates in Evagora p. 293. de consilio, quod Conon Persis ad opprimendum Lacedaemonios dedit, loquens, πεισθέντων γὰρ ταῦτα τῶν στρατηγῶν καὶ ναυτικοῦ συλλεγέντος, Λακεδαιμόνιοι μὲν κατενανμαχήθησαν, καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπεστέρηθησαν, οἱ δὲ Ἕλληνας ἐλευθερώθησαν. Sed vide Is. Casaubonum ad Polyb. L. I. 2. WESS.*

708. 32. Κατέπλευσαν ἐπὶ Κύθηρα] *Gesta sequenti anno sunt, et sub exitum quidem magistratus Ebulidae: nam post hiemem eius anni, quo Pisandrum profligaverat, Conon una cum Pharnabazo maritima Spartanorum loca diripere, ac dein Cythera occupare coepit. Distincte Xenophon Rer. Graec. L. IV. p. 419. WESS.*

709. 40. Αἰρόπος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς] *Non retractabo, quae pro Aérope Macedonum hoc rege disputavi ad c. 37. Addam duntaxat, Macedonibus eum imperasse, cum Agesilaus ex Asia per Macedoniam in Graeciam properaret, etiam ex Polytaeno liquere Strat. L. II. 1. 17. et L. IV. 4. 4., neque adeo ex regum catalogo, unde H. Dodwellus eum expulerat, nisi vi et iniuria eradi: praesertim, cum Amyntas, qui, Pausania Aérope F. obtruncato, regnum invasit, Aérope fuerit ὑπηρέτης καὶ δοῦλος, teste Aeliano H. Var. L. XII. 43. Pausanias autem iste ob brevissimum regni tempus a plerisque negligitur: fortasse non alius ac is Pausanias, quem Syncellus Chronograph. p. 262. unius anni regem facit, sed post Amyntam deiectum. Facile enim in tot nominibus ordo potuit commutari. WESS.*

708. 44. Εἰς τοῦτον τὸν ἐναντιὸν καὶ εἰς τὴν — ναυμαχίαν] *De navali ad Cnidum proelio res dubio caret: at id pugnatum sequenti demum anno est; eodem ergo Theopompus τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν desiit. Vide ad L. XIII. 42. WESS.*

708. 51. *Ἐββουλίδης*] Ita quoque Aristidi dicitur T. III. p. 474., septimum esse a Lachete, sub cuius magistratu Socrates vitae usura privatus est, perhibenti, praeterea eo Archonte pugnam ad Lechaem esse pugnatam. Vere utrumque. Lysiae tamen Or. de Aristophan. Bon. c. 8. *Ἐββουλος*, sed invito Io. Meursio. Cogitasset primitivum et patronymicum nomen eodem in homine saepe locum obtinere, et ea opera abstinuisset. Exempla obvia sunt, et in superioribus a me conducta. Vid. Clarissim. T. Hemsterhusium ad Luciani Timon. c. 44. WESS.

708. 54. *Σέξτος Κένσιος* etc.] Relegantor *Σέξτος Κένσιος* et *Ἀντίος Κάμυλλος*, in quibus foedissime erratum est. Reducuntur autem quasi ab exilio *Λεύκιος Τούλιος*, *Λεύκιος Φούριος* καὶ *Ἀύλος Μάνλιος*. RHOD. Vitiosissima haec sunt nomina et cognomina. Rhodomannus uti refinxit, ita Livius L. V. 16. Auctor tamen ipse idemne reliquerit, asseverare nolim. WESS.

709. 59. *Τὰ τεῖχη καὶ τὰ μακρὰ σκέλη* etc.] Conf. L. XIII. 107. *Μυρος διρutos a Lysandro, utrosque et Piraeeci et Athenarum, reficiendos curavit*, de Conone Nepos ait Cornelius c. 4. WESS.

709. 71. *Προαγόμενος δ' αὐτὸν* etc.] Vide Xenophont. L. IV. R. Gr. p. 420. et Nepot. Corn. Con. c. 5. hac in re non admodum consentaneos. Necem Cononis, quae hoc tamen anno posterior, indicat L. XV. 43. auctor ipse. WESS.

709. 74. *Τῶν ἐπιθυμία κρατούντων*] Hic mendam esse suspicor: at quo emendetur, in mentem iam nihil venit. RHOD. Opinor plura hic deesse. Liqueat certe quidem ex Xenophonte Rer. Graec. L. IV. p. 406. optimum quemque Corinthiorum belli, in Spartanos suscepti, fuisse pertaesum, quod civitatis ager vastaretur et ab amicis et ab hostibus, foederatiquae interea pace fruerentur, atque agros suos sine ullo incommodo ararent: desiderasse propterea pacem. *Οἱ πλείστοι καὶ βέλτιστοι αὐτῶν εἰρήνης ἐπιθύμησαν* Xenophon ait. Ceteris, in quos imber aureus ex Perside depluerat, quique belli auctores fuerant, visum e re fuisse, omnes eos aut tollere e medio, aut urbe eicere. Hinc posses, paucis mutatis et additis, levi opera scribere *ἐν δὲ τῇ Κορίνθῳ τινὲς ἐπὶ τοὺς ἐπιθυμία εἰρήνης κρατούμενους συστραφέντες — φόνον ἐποίησαν*. Sed plura deesse autumo. WESS.

710. 91. *Τὸ χωρίον τὸ ἐντὸς τοῦ διατ. εἰσεβιάζοντο*] Recte animadvertit Rhodomannus, fuisse heic olim *εἰς τὸ ἐντὸς — εἰσεβιάζοντο*. Xenophon id declarat aperte L. IV. Hellen. p. 408., rem gestam uberiore sermone exsecutus. Meminit eiusdem Andocides Or. de Pac. p. 25. WESS.

710. 99. *Ἐποίησαν θεῖναι τὸν ἀγῶνα*] Ad eum modum *θεῖναι τὰ Πύθια* Demosthenes Or. de Pac. p. 42., ubi vide And. Dounacum Praelect. p. 168. Isthmiorum ludicri praesides erant Corinthii, quod ex Strabone L. VIII. p. 580., Pausania L. II. 2.

p. 114. et Imp. Iuliano Ep. xxxv. cognitissimum. Exsules, cum civitas Argivorum iuris paucorum culpa videretur facta, ne Corinthius ludicri eius possessione excideret, a Spartanis adiuti certamini praesederunt. *Τὸν ἀγῶνα ἔθρηκαν τῶν Ἰσθμίων οἱ ἐπὶ Λακωνικῶν φεύγοντες*, inquit ea de re Pausanias L. III. 10. Ceterum Isthmia ea fuerunt secunda sive hiberna, hoc si anno, quod Xenophon videtur negare, sint celebrata: nam prima, eaque aestiva, in Olympiadis eiusque principium incurrebant. H. Dodwellum consule Dissert. VI. Cycl. sect. 2. WESS.

710. 2. *Ὁ πόλεμος οὗτος ἐκλήθη Κορινθιακός*] Non aliter Corn. Nepos Ages. c. 5. *Post hoc praelium (ad Coroneam) collatum est omne bellum circa Corinthum, ideoque Corinthium est appellatum*. Meminerunt eiusdem Pausan. L. III. 5. Polytaen. Strateg. L. I. 48. 3. et Aristides T. II. p. 188., qui pace Antalcidae tandem terminatum fuisse significat. WESS.

710. 4. *Ὅτι Μεσσήνην τευχίζων* etc.] Vide superius c. 79. WESS.

710. 9. *Καὶ στρατηγὸν Ἐλωριν*] Domo erat Syracusanus, sed exsul et Dionysio propterea inimicissimus. Vid. infr. c. 103. WESS.

710. 19. *Ἄλλοι κατ' ἄλλους τόπους κατώκησαν*] Collegit Naxiorum exsules labentibus annis Andromachus, nobilissimi scriptoris Timaei pater, et Tauromenii collocavit, quod ab auctore proditum invenies L. XVI. 7. WESS.

710. 27. *Διὰ τὸ μὴ πάλαι κατοικημένοι*] Ante hos duos annos Tauromenium condi a Siculis coeptum fuerat. Confer ea, quae huius libri c. 59. adscripta sunt. WESS.

711. 32. *Ἐπιστάν μὲν Νάξον*] Non errabant ea in re Siculi. Chalcidenses enim duce Theucle in hanc insulae oram delati, deiectis possessione Siculis, prima Naxi fundamenta posuerunt. *Φησὶ δὲ ταύτης (Νάξον καὶ Μέγαρον) Ἐφωρος πρῶτος κτισθῆναι πόλεις Ἑλληνίδας ἐν Σικελίᾳ* Strabo scribit L. VI. p. 410., et hoc atque Ephoro prior Thucydides L. VI. 3. Tempus conditae Naxi signat Eusebius et ad illius Chron. III. Scaliger ann. MCCLXXXI. WESS.

711. 38. *Ἐτυχον μὲν οὔσαι τροπαὶ χειμεριναί*] His, et sequentibus *ὡρησε νυκτὸς ἀσελήνου*, utitur H. Dodwellum Diss. I. Cycl. Segm. 17. ut teneat, ipsi mensis, et quidem lunaris, initio assignatum fuisse solstitium brumale; quin ipsum hic indicari novilunium: hand equidem scio an nimis confidenter. WESS.

711. 42. *Ῥαθυμοῦντας περὶ τὴν — φυλακὴν ἐσθῶν*] Alibi *ῥαθυμοῦντας τὰ περὶ τὴν φυλακὴν* L. II. 18. et III. 55. WESS.

711. 62. *Πανσανίος δὲ ὁ τῶν Λακεδαιμονίων* etc. *ἔφυγε*] Citius Pausanias Tegeam exsulatum abiit: ut enim domum rediit post cladem ad Haliartum acceptam, accusatus fuit, quod Lysandro opem, uti convenerat, non tulisset, quodque nulla con-

missa pugna, sed factis induciis, interfectorum corpora sustulisset. Sic Xenophon extremo L. III. Rer. Graec. et Pausanias L. III. 5. Successit patri Agesipolis, quo necdum pubere Aristodemus, genere proximus, rerum curam in breve tempus administravit. WESS.

711. 68. Ἡρξεν ἔτη εἰκοσινέσσαρα] Conveniunt numeri. Vid. L. XV. 60. Continentur tamen ambitu horum annorum et illi, quibus principatu defectus alibi egit Amyntas. Multo contractius regni spatium, nisi in numeris error, eidem datur apud Syncellum Chronograph. p. 262. WESS.

711. 71. Παρέλαβε τὴν ἀρχὴν Δημόστρατος] A Dion. Petavio D. T. L. XIII. p. 323. huius anni Archon ex Diodoro constituitur *Arches*, quem si penitius cognoscere velis atque unde natales acceperit, Rhodomanni Latina inspice. Similem errorem si aut Scaliger aut Salmasius errassent, vae capiti illorum! Nos inconsiderantiam hanc viro doctissimo, ex inspecta obiter Rhodomanni versione invisitatum Archontem exstruenti, condonamus. Non multo diversum hinc est peccatum, quod veterem corruptit Inscriptionem in repetita Thes. Gruteriani editione p. cccxlvi. 6. Id ego, ne et aliis molestiam creet, nam me quidem diu sollicitum habuit, eluam cum maxime. Verba sunt:

IMP. CAESARI DIVI NERVAE. F. NERVAE
TRAIANO. OPTIMO. AVG. GERMANIC. DACICO
ET. CYRIACO. PONT. MAX. TR. POT. XVIII.
IMP. VIII.

CONS. VI. P. P. PROVIDENTISSIMO etc.

Quaerobam anxie, unde tandem Traiano novus *CYRIACI* titulus venisset, de quo nusquam quidquam scriptum lectumve recordabar. Ex Schotti eum Itinerario vir doctissimus se reposuisse adscripsit. Id multo magis quam demirabar, commodum mecum excerpta ex Isaaci Vossii Adversariis communicabat doctissimus iuvenis L. C. Valkenaer, complexa ipsum hoc descriptum ex Cyriaci scholiis in Strabonem epigramma, sed verbis *ET CYRIACO* defectum. Deprehendi statim erroris cubilia. Adnotatum fuerat, sumtum esse marmor, ut plura alia, *EX CYRIACO* Anconitano, intimo Gemisti Plethonis amico; e margine in ipsam inscriptionem immigrarunt verba, leviter tamen corrupta, nobisque obtruserunt Traianum non *GERMANICUM* tantum et *DACICUM*, verum et *CYRIACUM*. Atque haec a Diodoro alieniora Archon *Arches* excusabit. Redeamus ad institutum. WESS.

711. 73. Πόπλιος Μελαῖος] Pro *Μελαῖος* repone *Μαίλιος*, et pro *Μάλλιος*, *Μαίλιος*. Sic enim Livius habet RHOD. Facem Rhodomanno praeluxit C. Sigonius in Livii L. V. 12. et 18. Adde Pighium in Fast. ad ann. cccclvii. p. 217. WESS.

712. 85. Πρὸς Ἀβακάλῳ] Ptolemaeo Ἀβάκαινα h. ec. urbs L. III. 4., unde Ἀβακάλῃ ex Clar. et Reg. 2. praestare pi-

tares. Sed res secus habet. Auctor ipse Ἀβάκαινον probat L. XIX. 65., adsentientibus Stephano et Suida. De oppidi situ Ph. Cluverius Sic. Ant. L. II. p. 386. WESS.

712. 10. Συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους ἐποίησαντο] Vide mox c. 101. WESS.

712. 11. Ἠλιζον — ἀμνεῖσθαι — καὶ — ἀντιτάξασθαι] Verbum *Ἠλιζον*, sicut et *νομίζω*, et alia eiusdem farinae iungit saepe hic auctor aoristo infinitivi, ut antea docui: quia tamen praecessit *ἀμνεῖσθαι*, reposuerim lubenter *ἀντιτάξασθαι*. STEPH. Non repugnarem, si qui scriptus liber viam monstraret. Vid. supr. c. 14. WESS.

712. 14. Οἱ δὲ τὸ Λέχαιον τῆς Κορίνθου κατέχοντες] Retineri hoc potest, etsi non absurdum *Λέχαιον τῆς Κορινθίας*. Lechaicum vocabant τὸν λιμένα τὸν Κορινθιακόν, uti infra L. XXII. Eclog. 12. Coniunctum erat urbi muris, ab utroque viae latere in altum eductis et quandam quasi partem Corinthi constitutebat. Vid. Strabon. L. VIII. p. 583. WESS.

712. 21. Τοὺς πλείστους ἀνείλον] Conf. Xenophon. L. IV. Hellen. p. 413. Hoc factum gloriae Iphicratis accessionem haud exiguam fecit. Passim ab oratoribus celebratur διὰ τὸ κατακεόφθαι ὑπ' αὐτοῦ τὴν μόραν Demosth. in Aristocrat. p. 435., Aeschin. adv. Ctesiphont. p. 88. et Dinarcho contr. Demosth. p. 99., praeterea Harpocrat. in *Ξενικόν ἐν Κορίνθῳ* ex Androtione et Philochoro. Caussam vide a Plut. expositam in Agesil. p. 607. F. WESS.

713. 23. Ἐπὶ Φλιάς στρατεύσας] *Phlianta* intelligit, ut ex Xenophonte, sed expeditionem in anterieus tempus conferente, Rer. Gr. L. IV. p. 409. videbis: quam quidem urbem *Φλιάς* qui dixerit alius, non recordor. Cogitaveram ἐπὶ *Φλιασίονος*, aut ἐπὶ *Φλιασίαν*, quomodo Strabo L. VIII. p. 586. et Eustath. in II. B. p. 291., probaveramque, ni intercessissent membranae veteres. WESS.

713. 30. Τὴν τε Κόρινθον, τὴν τ' ἀκρόα. κατέλαβοντο] Haec placere non possunt. Opinor amanuensium inprudenciam tres priores voces nobis procudisse, ex praecedentibus negligenter repetitas. Alioqui cum Rhodomanno scribendum fuerit τὴν τε *Κορινθίων ἀκρόπολιν κατέλαβοντο*. WESS.

713. 32. Χώραν Ἀργείαν ἐποίησαν] Xenophon οἱ Ἀργεῖοι τὴν Κόρινθον Ἀργος ἐπεποίησαν extr. L. IV. Rer. Graec. Nempe utriusque civitatis limites revulserant, edixerantque, ut una eademque censeretur, Corinthiique in ius Argivae reipublice concederent, eodem p. 407. indice. Mox *καταλυθῆσθαι τὴν χώραν* non damno. Videtur Iphicrates agrum Corinthium, ipsamque in eo urbem, Athenis suis voluisse asserere, opportunum prorsus ad Graeciae occupandum imperium: quae fortasse etiam causa, ob quam Argivi illum et mercenarios domum dimiserint, οὐ-

δὲν αὐτῶν δῖσθαι praetextentes, sicuti Xenophon memoriae prodidit. WESS.

713. 34. Καταλαβέσθαι τὴν χώραν] Quid est hoc loca καταλαβέσθαι τὴν χώραν; non affulget lux ex historicis huius loco. Forte non male quis leget τὴν ἄκραν, id est, Corinthiorum Ἀκρόπολιν, quae Acrocorinthus dicebatur. Forte quis meliora docebit. PALM.

713. 40. Ἐξέπαιεν ἐκ τῆς πόλεως] Qua ex urbe? Fuisse enim plures per Macedoniam. Mallet ἐκ τῆς βασιλείας scripsisset. Amyntam altero regni anno dominatione excidisse, docetur et in Syncelli Chronograph. p. 262. Μεθ' οὗ (Aeropum) Ἀμύντατος ἔτος ἐν βασιλείᾳ ὑπὸ Μακεδόνων ἐξεβλήθη. Cuius exsilio culpa confertur ibi in Macedonas, nec additur, quis illi suffectus fuerit. Eusebius in Chron. et Hieronymus Amyntae post exatos VI regni annos successorem dant Argeum, illique post biennium remoto substituunt Amyntam hunc ipsum, non usquequaque Diodori consentanei. Liquet tamen satis, de Argeo illos in Africano suo aliquid reperisse. Habet Noster L. XVI. 3. Ἀργαῖον, ab Atheniensibus in Macedoniam restitutum, qui quidem non multo diversus ab hoc fuisse videtur. Verius tamen Ἀργαῖος aut Ἀργαῖος adpellabitur, si boni commatis sit numus Goltzii, titulis ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΡΓΕΙΟΥ inscriptus, quo de Scaliger ad Eusebii Chron. num. MDCXXIV. Ceterum mox post Ἀμύντιον aut deest genitivus, qui iungatur voci τῆς, aut scribendum est τοῦ, quod verius censeo: nec alia H. Stephani opinio. WESS.

713. 49. Σάτυρος ὁ Σπαρτάκων μὲν υἱός] Vid. L. XII. 36. Meminit huius Satyri Lysias Or. pro Mantith. cap. 2. Habet et Σάτυρον μῆμα ἀνδρός τῶν ἐπιφανῶς δυναστευόντων ἐν Βοσπόρῳ Strabo L. XI. p. 756., quod an huius sit, an Satyri illius, de quo L. XX. 22., non temere affirmavero. Alius certe videtur Satyrus ὁ Βοσπόρον ἔθαρνος, cuius res gestas et mortem signat Polyæn. Strat. L. VIII. 55., illi enim successit filius Gorgippus. Gorgippum autem Demostheni aequalem perhibet Dinarchus Orat. in Demosth. p. 95., viderique adeo posset Satyri eius filius, qui Berisadi successit, nisi ea obstarent, quae auctor de Satyro eo memoriae tradidit. Opinor in parte aliqua Ponti regnasse et Berisadi aequaeuum fuisse. Conf. Isocrat. Trapezit. p. 529. Praeteriit Gorgippum in Historia Reg. Ponti doctissimus P. E. Souciét. Conmode praeterea articulus ante Σπαρτάκων vocem, ut Rhodom. monuit, abesse poterit. WESS.

713. 52. Υἱὸς Λεύκων] Celebratur huius nomen vetustis Graecorum monumentis. Vid. Aeneam Tact. cap. 5. Athen. L. VI. p. 257. D. Polyæn. L. V. 44. et L. VI. 9. Athenienses eum liberosque civitate donarunt, Demosthene teste in Leptin. p. 282. Sed haec occupasse video Cel. Iac. Perizon. ad Aelian. V. Hist. L. VI. 13., quem adi. WESS.

713. 53. Πολιορκούντες ἐδέχοντο ἔως Βοιωτῶν] Non desciscit a more suo. Βῆτους adpellant alii: de qua urbe, decem aestates hiemesque continuas circumsessa, ut Camilli dictatoris auspiciis et ductu sit occupata, copiose Livius L. V. 19 seq. WESS.

713. 54. Μάρκον Φοῦριον] Hoc nomen ubicunque sic exaratum inveneris, muta in Φούριον, quod verum et Latinum est: et haud dubie a librariis depravatam, non a Diodoro, ut I. Bodinus in maligna huius auctoris vituperatione calumniatur. RHOD.

714. 69. Εἰς τὸν τῶν Μασσαλιητῶν θησαυρὸν] Appianus in Excerpt. Vales. p. 465., κρατῆς τε ἀπὸ τῶνδε τῶν χρημάτων ἐν Δελφοῖς ἐκείτο χρύσεος ἐπὶ χαλκῆς βύσσου ἐν τῷ Ρωμαίων καὶ Μασσαλιητῶν θησαυρῷ, μέχρι τὸν μὲν χρυσὸν Ὀνόμαχος ἐν τῷ Φωκικῷ πολέμῳ κατεχώνευσεν, καί τινι δὲ ἡ βύσσις, paullo plenius crateris historiam exsecutus. Habebant rebus Graeciae florentibus, quod commodum ibi notavit Valesius, pleraeque civitates ad Apollinis Delphici templum suum sibi thesaurum, sive sacrarium, in quo sua et amicorum donaria dedicarent. Inter Massilienses autem et Romanos dudum coaluerat amicitia, ut mirum non sit, eorum in thesauro craterem collocatum fuisse. WESS.

714. 72. Δημόσιον δοῦς κατάλυμα] Hospitium cum eo senatusconsulto est factum, donaque publice sunt data, inquit Livius L. V. 28. Vult, credo, locum, laetitia Timasitheo esse praebita, uti moris erat, si qui in sociorum formularum referrentur. Vide eum L. XLIV. 16. Iam quod subicitur de posteris Timasitheo post annorum CXXXVII decursum immunitate donatis, id contigisse videtur, modo sani sint numeri, sub principium belli Punici primi, cum consul Atilius Liparam in ditionem Romanorum redegit, referente Orosio L. IV. 8. WESS.

714. 73. Μετὰ ταῦτ' ἔτεσιν ἑκατὸν] Μετ' ἑτη ἑκατὸν III. Scaliger emendabat, cui non adstipulor. WESS. in Add.

714. 79. Πόπλιος Σέξτος etc.] Duos priores sic corrige ex Fastis et Livio, Πόπλιος Κορνήλιος Σκιπίων, Πόπλιος Κορνήλιος Κόσσοσ. RHOD. Vid. Livium L. V. 24. et Pigh. Fast. ad ann. CCCLVIII. Porro Terires, qui hac Olympiade in stadii curriculo victor renunciatus est, Eusebio Τερνιάτος Ἡλείος audit, unde Io. Meursius de Archont. L. III. 18. hoc loco Τερβης corrigi, non dissentiente Simson. Chron. ann. 3613. WESS.

714. 88. Μήδοκον καὶ Σείθην] Xenophon Ἀμάδοκον τε τὸν Ὀδρωσῶν βασιλέα καὶ Σείθην τὸν ἐπὶ Θαλάττη ἄρχοντα etc. φίλος ἐποίησε. Sed confer not. in L. XIII. 105. WESS.

714. 97. Ἐπισηνῆσε μάχην τοῖς ἐκ τῆς πόλεως] Brevi haec Diodorus, uberiore sermone Xenophon Hellen. L. IV. p. 423. WESS.

714. 3. Τὴν δ' Ἐρεσσον etc.] Scribi urbis nomen modo una, modo duplici sibilante, haud quidem mihi latet: malui ta-

men posterius, ut auctor sibi constaret. Confer Berkelium ad Stephanum. WESS.

714. 4. Ἐπλευσεν ἐπὶ Ῥόδον] Atque hoc postremum operum eius mortalium fuit: cum enim ad Aspendum appulisset, neque satis diligenter in castris eius agerentur vigiliae, a barbaris, ex oppido noctu eruptione facta, in tabernaculo interfectus est. Sic Nepos Cornelius in Thrasyb. c. ult. et Xenophon Rer. Graec. L. IV. p. 423. Vide infra c. 99. WESS.

714. 11. Πάντας δ' ἐπιμελῶς καθοπλίσαντες] Explevi ad hunc modum orationem, pravo alioquin talo suffultam. WESS.

715. 18. Παρὰ τὸν Χρύσαν ποταμὸν] Chrysas fluebat per Agrinacorum et Assorinorum agros, apud quos et Deus habebatur et maxima religione colebatur. Fanum eius propter ipsam viam, qua Assoro ibatur Hennam, et simulacrum praeclare factum memoravit Cicero quarta Verrina c. 44. Numi Assorinorum, in quibus CHRYSAS, Oratoris dicta confirmant, uti Fulv. Ursinus et Paruta commonefecerunt. Plura de amne Philipp. Claverius Sic. Ant. L. II. p. 325. et N. Heinsius ad Sil. Italic. L. XIV. 229. WESS.

715. 30. Τῶν τότε γὰρ περιχειμένων ζωνυμάτων etc.] Praevideo non defuturos, qui voci τότε molestiam creandam negent: indicari enim castella ea auctoris aetate non superasse. Ego secus arbitror, eamque ex superioribus in hanc sedem inmigrasse suspicor. Tolle ergo, si placet. WESS.

715. 35. Συνηθροισμένων] Scribe συνηθροισμένον, et post pauca μετ' ὀλίγων. RHOD.

715. 45. Καὶ κοινῇ τοῖς Καρχηδονίοις διεπολέμει] In ambiguo sum utrum eligam, vulgatam an praestantiorum Codd. lectionem? Infra L. XX. 19. Antigonus Φλιππον ἐξέπεμψε — διαπολεμήσοντα Φοίνικα καὶ τοῖς ἀφιστηκόσι. At hoc libro c. 99. μετὰ τούτων διεπολέμουσιν πρὸς τοὺς κατὰ τὴν πόλιν. Probum ergo utrumque et profecto arbitrarium. Paulo ante ὅσα ἦν χρεῖα Rhodom. in not. Addend. ὅσων ἦν χρεῖα corrigit, alterum tamen locum habere posse adiungens: quod verum; sed tritius posterius tamen. WESS.

715. 62. Παρουλήσωι ταῖς πρότερον] Vid. L. XIII. c. ult. Id additum huic foederi, ut Siculi Dionysio parentem, qui superiore ἀτόνομοι et sui iuris fuerant relictī. WESS.

716. 70. Ἐκ τοῦ Φαλαικῶν ἔθνος] Interpres Φάλισκον et Φαλίσκων legit, quod et Ph. Claverius amplectitur Ital. Ant. L. II. p. 537. In alia abit Cl. Salmasius in Solin. p. 44., ἐκ τοῦ Αἰκῶν ἔθνος substituens. Ego prioribus adstipulor, tum quod minore molimine gentis vocabulum instauretur, tum quoniam Φάλισκον auctor eos vocitare atque ab Aequis distinguere adsuevit. Vide mox c. 98. et L. XVI. 31. et de re ipsa Livium L. V. 26. WESS.

716. 74. Καὶ Κάτλος Βῆρος] Mendose. In huius ergo locum unus ex reliquis surrogetur, ut Λεύκιος Οὐαλέριος. His alios tres adiungit Livius cum Fastis, qui sunt Λεύκιος Φοῖριος Μεδουλλῆνος, Σπύριος Ποστούμιος, Πόπλιος Κορνήλιος. Non tantum enim hic defectus est, sed etiam mendum in numerali τρεῖς: quod sciolus forte aliquis, defectui mederi volens, pro ἑξ substituit. RHOD. Citra dubium foede haec sunt corrupta, viditque dudum Pighius in Fast. ad ann. ccclix. Quid suffici debeat, quis certo dixerit? De numero tribunorum militum quae vir doctissimus disputat, absona non sunt, nec tuta tamen. Quid si enim auctor alios hic Fastos sit secutus et tres duntaxat tribunos repererit? Notavit Φρονόριον nomen et emendavit Ph. Cluver. L. A. L. III. p. 1030. WESS.

716. 86. Ἐδόκιμον, Φιλόδικον καὶ Διφρίδαν] Xenophon octo naves Rhodiis submissas, ducesque Ἐδικον et Διφρίδαν a Spartanis memorat Hellen. L. IV. p. 419., unde Διφρίδαν corrigendum suspicor. Scripsi etiam ex Clar. Φιλόδικον, quippe homini magis congruum. WESS. Diphridam Spartanum sub illa tempora commemorat etiam Plutarchus Agesil. c. 17., quae reputantur in Apophth. p. 212. A.

716. 96. Ἀγησίλαος δ' ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς etc.] Agesilai in Argivum agrum excursionem, sed citius susceptam, non praeteriit Xenophon Rer. Graec. L. IV. p. 410. Hoc tempore Agesipolis, Agesilai in regno collega, eundem in agrum copias duxit. Idem L. IV. p. 416. Fortasse ergo Ἀγησίλαος hic suffectus est in locum τοῦ Ἀγησίπολις, uti supra c. 89. in libro Claromontano. WESS.

716. 99. Πλὴν μῖς μοῖρας] Vid. ad L. XV. 32. WESS.

716. 4. Τῶν γὰρ κτισάντων τὴν πόλιν ἦν ἀπόγονος] A Teucro, Salaminis conditore, genus Evagoras ducebat. Pausanias L. II. 29. p. 178. οἱ δὲ Τευκρίδαι βασιλεῖς διέμειναν Κερκίρων ἄρχοντες ἐς Ἐυαγόραν. Consentit Isocrates in Evagor. p. 281. Evagoram privata in fortuna natum eo tempore perhibens, cum, remoto ultimo ex Teucridis rege, tyrannidem Salamine occupasset ex Phoenice exsul quidam. WESS.

716. 7. Μετ' ὀλίγων] Scribe ὀλίγων. τὸν Τύριον. fortasse Τύριον. RHOD.

716. 8. Τὸν Τύριον] Palam est legi debere τὸν Τύριον. PALM. Μετ' ὀλίγων τὸν μὲν δυναστεύοντα — τὸν Τύριον] Adsentior viris doctissimis. Iustum est μετ' ὀλίγων. Evagoras enim περὶ πενήκοντα, ad quinquaginta, sic Isocrates, socios sibi legit, quorum auxilio tyrannum oppressit. Iustissimum τὸν Τύριον. Quod et Ill. Scaliger margini libri sui alleverat. Nam Orator ex Phoenice, in qua Tyrus, hominem fuisse clare indicat. In eo ab Isocrate Noster abit, quod unius duntaxat tyranni meminere, quem Evagoras pessum dederit. Ille vero, venisse ἐκ Φοινίκης ἄνδρα τυ-

γὰρ ἄρα, receptumque in regis amicitiam, eundem regno evertisse: vicissim tyrannum ab administrorum uno sublatum poenas morte dedisse, imperium occupante necis auctore: eius Evagoram insidias fuga vitasse, ultimumque deinceps iniurias intercepta Salamini et obruncato hoste. Sic Isocrates Evag. p. 283., non declarans uter horum fuerit Abdemon. Series tamen rerum posteriorem eum designat, quem ab Evagora superatum et oppressum Orator, Diodorus, et ex Theopompo Biblioth. Cod. CLXXVI Photius agnoscunt. Scio Ἀβδήμονα, sive Ἀβδήμονα potius, τὸν Κιτιέα in Photii Biblioth. vocari: quod fieri potuit, quoniam in Cypri oppido Citio, alioqui ex Phoenice ortus, sedem antea habuerat. Isocrates certe non priorem tantum tyrannum, sed et alterum Phoenicem facit, cum Salaminiem ἐκβεβαρωμένην καὶ διὰ τὴν Φοινίκων ἄρχην ὄντε τοὺς Ἕλληνας προσδεχομένην, ὄντε τέχνης ἐπισταμένην proclit. Atque hoc si mecum probes, discordia, quae Isocratem inter et Diodorum videbatur intercedere, sublata erit. Confer Celeb. Barbeyracium Histor. Foed. P. I. p. 171. WESS.

717. 12. Χρημάτων πλήθος — εὐπορήσας] Ἀν πλήθους; Vid. not. in L. II. 31. WESS.

717. 17. Καὶ Σόλιοι καὶ Κιτιεῖς] Stephanus in Ὠτιεῖς ex Ephori L. XIX. citat, Ἀμυθούσοι δὲ καὶ Σόλιοι καὶ Ὠτιεῖς ἀντέχοντες ἐν τῷ πολέμῳ: quae quoniam scriptoris nostri verbis simillima videntur, placuit Io. Meursio L. I. Cypri c. 10. pro Κιτιεῖς refingere Ὠτιεῖς hoc quoque loco. Nollem factum. Unde enim edocebor de eadem re Ephorum egisse illis verbis? WESS.

717. 26. Ἡ δυνήσεται προπολεμῆν etc.] Non deerunt, quibus ἢ opportunius videbitur, quod neque mihi pro reliculo foret, si e libris depromeretur. Sed potest et vulgatum suum sibi locum tueri. De studio regis Persarum in id bellum plura Isocrates Evag. p. 293. WESS.

717. 32. Ἐκατόμνω δὲ τῷ Καρίας δυνάστη προσέταξεν] Vide Photium Bibl. Cod. CLXXVI. ex Theopompo. Hecatomnum illum Isocrates τῆς Καρίας ἐπιστάτημον vocat Panegy. p. 107., id est, regis Persarum nomine Cariae praepositum: quomodo ἐπιστάτημονες ἐν ταῖς πόλεσι ab eodem rege constitui paullo superius dixerat, et ἐπιστάτημοι symposii reges in Plut. L. I. Symp. c. 1. Quam vero fidam is Persae operam navarit, docetur L. XV. 2. WESS.

717. 37. Πρὸς δὲ Αἰτωλοὺς etc.] Lege Αἰκούς. RHOD. Aut Αἰκούς cum Rhodom., aut Αἰκίλους ex Ph. Cluverii sententia refingendum. Nam quod Ill. Scaliger ad libri sui oram adscripserat Ὀυόλσκους, longius abit. Atque hoc quidem certum satis. Aliud est, quod molestiam creat. Primo τὸ τέταρτον constat enim plus quater vicibus bellum in Aequos fuisse decretum a Romanis. Dein καὶ Σούτριον μὲν ὤρησαν nec bene superioribus cohaeret, nec commodam dat sententiam. Emendabat, fateor,

Rhodomannus Σούτριον μὲν ἐπόρησαν, quod et versione expressit: sed nimium id videtur. Et quid Sutrium, media in Etruria positum, ad bellum cum gente Aequicolana administratum? Ph. Cluverius Ital. Ant. L. II. p. 774. εἰς Τοῦσκλον corrigebat. Favet refingenti quadam ex parte Livius L. V. 28. sed clamor Veruginem, inquit, perlatum, cum castra Romana crederent atque obsecrante Aemilio, τοσούτων palati fugerent. At id si sequaris, ne quid dicam de differentia scriptionis Τοῦσκλον inter et Σούτριον, ordo rei gestae prorsus hic erit commutatus. Quid? ipse Cluverius coniecturae non fidit, a sibi substituens εἰς Σάτριον. Vid. L. III. It. Ant. p. 1030. Ferri id posset, si de Satrio aliunde nobis liqueret, quamquam ad Σάτριον non sit offensum infr. c. 102. Ut dicam, quod sentio, videntur huic loco quaedam deesse, quae sine meliorum librorum ope tentantur frustra. Scribendum tamen Οὐεθρόνητος, quo modo Livius solet, etsi antea Ἐθρόνητον Volscorum eam urbem auctor vocarit. WESS.

717. 43. Καὶ Σερονίλιος Κόσσων] Ita corrige Σερονίλιος Σουλπίκιος. Dele autem Κόσσων. Rufi enim agnomen habet et Praetextati. RHOD. Pati possum, ut Κόσσων, damnatum a Coisl. et Reg. 1. cognomen, in exsilium abeat. Forte fuerat Σερονίλιος Καμερίνος, quo cognomine Sulpicius hic utitur, apud Livium. WESS.

717. 45. Καταπέμψας, ἐπέμψε] Offensus hac ταυτολογία Rhodomannus priori vocabulo dicam inpegit: ego iugulare non ausim districte. Si enim Luciano licuit ἰδὼν εἶδον impune usurpare D. Mar. IV. 3., ἐχόμενος ἤξαστο Polybio, si σκοπούμενοι σκοποῦμεν Platoni, et aliis eiusdem generis alia, a Raphaelio et Ch. Sigismundo Georgii collecta, cur Diodoro hanc veniam negabimus? Ceterum Struthas paullo citius missus in Asiae inferiorem oram a rege videtur. Conf. Xenoph. Hist. Graec. L. IV. p. 421. WESS.

717. 48. Θίμβρανα] Θίβρανα Coisl. Reg. 2. et Clar. semper. Vide supr. c. 37. WESS.

718. 49. Ἰόνδα καὶ Κόρησσαν] Ἰόνδα hac in vicinia reperiri non memini. Πριώνα habet Strabo L. XIV. p. 940. et Κορισσόν, cui robur ac praesidium ex Athenaeo suo vir magnus conciliat. Sed verius esse Κόρησον aut Κόρησσαν ad Stephanum viri eruditi docuerunt. Prave extrema Orat. II. Sacrarum Aristides, καὶ ἐλουσάμην ἐν τῷ γυμνασίῳ, τῷ πρὸς Κορεσσῶ. WESS.

718. 58. Καὶ πολλὴν περιβαλομένην λείαν] Xenoph. Κερσοπ. L. III. p. 64. περιεβάλοντο πολλὴν καὶ παντοίαν λείαν. Polybius L. IV. 82. φθείρας δὲ ταύτην καὶ πολλὴν περιβαλλόμενος λείαν. Mox ἐπελθὼν et μαχόμενον iure probavit Rhodomannus: postorius, quia scriptae membranac viam praebant, suam in sedem revocavi. Vide Xenoph. Rer. Graec. L. IV. p. 421. WESS.

718. 61. *Εἰς τὸ Κνιδίνιον φρούριον*] Haud longe Epheso afuisse videtur, cetera ignotum, mihi quidem certe. WESS.

718. 69. *Καὶ τὸν τε Θρασύβουλον etc.*] Conf. Xenoph. Hellen. IV. p. 423. WESS.

718. 76. *Ἀγύριον στρατηγὸν ἐξέπειραν*] Frequentius Ἀγύριος dicitur, apud Xenoph. tamen Ἀγύριος, sed prave, Vid. Io. Meursium Lect. Att. L. VI. 4. H. Valesium ad Harpocrat. in Ἀγύριος et L. Kuster. in Aristoph. Plut. v. 176. WESS.

718. 80. *Σπείδων τὴν κατὰ τὴν νῆσον δυναστείαν etc. προσλαβέσθαι*] Opineris deesse his praepositionem, delisseque auctorem σπείδων πρὸς τὴν κατὰ τὴν νῆσον δυναστείαν et reliq. Voluisse videlicet Dionysium dominationi, qua insulae paene toti imperabat, Graecos, Italiae incolas, adiciere: quae quidem sententia uti prava non est, ita neminem necessitas adigit, ut alteram damnet. WESS.

718. 82. *Τὴν μὲν καὶ ἐκείνους etc.*] Aut ἐπὶ ἐκείνους, aut κατ' ἐκείνων legendum censeo. STEPH.

718. 84. *Διὰ τὸ προπολεμητήριον αὐτὴν εἶναι τῆς Ἰταλίας*] Bene monuit Casaubonus, non praeterito hoc loco, προτειχίσματα et προπολεμητήρια loca ea dici, quae tutam regionem a repentinis hostium incursionibus praestant ad Polyb. I. 17. Rhegium tali situ erat, ut invasuris Italiam ex Sicilia maxime adversum esset, poterantque adeo Rhagini προπολεμεῖν τῆς Ἰταλίας: ut Cypria classis, ἣ δυνήσεται προπολεμεῖν τῆς Ἀσίας supr. c. 98., et Athenienses προπολεμοῦντες τῶν συμμάχων καὶ τοὺς βαρβάρους ἀνείχοντες in Plut. Pericle p. 158. F. WESS.

719. 4. *Διονύσιος δ' ἰσχυρῶς μαχεσθεῖς*] Quae praecedunt, postulant χειμασθεῖς, tempestate enim vehementi iactatus naves eas amisit, non praelio. Porro non videntur suam sedem occupare voces ἐπὶ τὴν Ῥηγίην, collocandae hoc ordine: τούτων δ' ἅμα ταῖς ναυσὶν ἐξβρασθέντων ἐπὶ τὴν Ῥηγίην, οἱ Ῥηγίνοι etc. Decurret certe leniore tramite oratio. Χειμασθεῖς esse corrigendum, animadvertit quoque praestantissimus Kuhnus ad Ael. V. H. XII. 61. WESS.

719. 10. *Καὶ πολλάκις παρ' ὀλίγον ἔλθων ὑποβρέχιος*] Solent hoc in genere plerumque verbum addere. Pausanias L. I. 10. *παρ' ὀλίγον μὲν ἦλθεν ἐκπεσεῖν Θορύκης*. Et c. 13. *ὀλίγον μὲν ἦλθεν εἰεῖν αὐτοβοεῖ τὴν πόλιν*. Philo Ind. Leg. Cai. p. 998. A. *εἰδὸς οὖν ὅτι παρὰ μικρὸν ἔλθόντα μεριάσις αὐτὸν ἀπολέσθαι δέσσωσεν*. Euripides Heraclid. v. 296. *καὶ παρὰ μικρὸν ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι*. Polyb. I. 45. *οἱ δὲ Ῥωμαῖοι παρ' οὐδὲν ἔλθόντες τοῦ πάσης ἀποβαλεῖν τὰς παρασκευάς*. Ad quem modum saepe alii. Noster εἶναι aut ἀπολέσθαι subintelligendum videtur reliquisse. WESS.

719. 16. *Λευκανῶν τὴν Θουρίων καταδραμόντων*] Lucani perpetui fuerunt Thuriorum hostes, quos et tandem subactos

etos suam in ditionem redegerunt. Vid. Strabon. L. VI. p. 404. et Polyaeu. Strateg. L. II. 10. WESS.

719. 25. *Πρὸς τὴν τῶν πολεμίων παρουσίαν*] Id est περι, ut apud Plutarch. Sympos. L. IV. 5. *πῶς δοκεῖ ὑμῖν κελύχθαι τὸ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους*: et Auctorem Ep. ad Hebr. I. 7. *καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους λέγει*, ubi Illustr. Grotius. WESS.

719. 40. *Ἀόφοις ἐψηλοῖς etc.*] Nihil muto. Posse λόφοις ψιλοῖς dici, qui nullis sint arboribus vestiti, certissimum est: sed nihil illi ad hunc locum. Mox διέκλεισαν αὐτοὺς τῆς ἐπὶ τὰς παρῴδως ἑλπίδος dictum eleganter est loco τῆς ἐπανόδου, quo alias delectatur. WESS.

720. 63. *Ὡς ἐπὶ τὴν γῆν ἀπεβίβασε καὶ ἔπεισε*] Copula auctiorem orationem esse iussi: hiabat enim. Ὡς ἐπὶ τὴν γῆν positum est, uti ποιούμενος τὴν ὄσιν ὡς ἐπὶ μεσημβρίαν apud Polyb. II. 16., cui id perfrequens, monente Iac. Gronov. ad L. I. 36. WESS.

720. 74. *Δυσχερῶς ἂν παραγέσθαι*] Corrige περιγέσθαι, cum doctissimo Rhodomanno. Id enim hac in re probatur. Supra L. I. 52. *ὥστε — δυσχερῶς περιγέσθαι τῶν ζῴων*. Mox c. 104. *ὁμόθως τῶν πολεμίων περιεγίνοντο*. WESS. Περιγέσθαι placuit et Ursino, pulcre. IREM in Add.

720. 75. *Αἰόπερ τούτων μὲν ἀπῆλλαξε τῆς ναυαρχίας*] Artes, quibus hominem minime malum tyrannus circumscriptis, exponit Aeneas Poliorcet. c. 10. Abiit dein in exilium Thurios, cuius urbis incolas sibi conciliarat. Id volunt συμπερόντως αὐτῶν, quae modo auctor, ubi de pace Lucanos ubi et Italos, adhibuit. Vid. L. XV. 7. et de Thearida, Dionysii altero fratre, Plut. Dion. p. 960. C. WESS.

720. 77. *Τὴν τῶν Οὐξίων γῶραν*] Forte Οὐειεντίων. RHOD. Adsuevit auctor *Veientes* Βοιῶνς adpellare, alii Βηῖους aut Οὐξίους. An ergo Οὐξίων voluit? Vid. Ph. Cluverium Ital. Ant. L. II. p. 534. De agri descriptione inter cives senatusconsultum fuisse factum Livius L. V. 30. tradit, *ut agri Veientani septena iugera plebi dividerentur: nec patribus familiae tantum, sed ut omnium in domo liberorum capitum haberetur ratio: multum a Nostro discrepans*. WESS.

720. 79. *Καὶ πρὸς μὲν Αἰκούσους etc.*] Non dubito quin pro Αἰκούσους scribi debeat Αἰκούς. Urbem autem Αἰγλὸν dicit, ut opinor, quam p. 451. Αἰφολκοναν, vel Αἰφολκίαν, ut in aliis legitur exemplaribus. STEPH. Αἰκούς esse scribendum, pulcre cum Stephano vidit Rhodomannus, non dissentiente Ph. Cluverio I. A. L. II. p. 782. Quodnam vero oppidum sit *Liflum*, sive *Lifoeca*, uti c. 106. nuncupari videtur, dici non potest. In gente Aequicolana, quantum quidem rescire potui, nullum eo nomine memoratur. WESS.

720. 81. *Ὀβελιρίων δ' ὑποστάντων*] Latine *Veliternos*

vocari, adscripserat Rhodomannus: quod semper verum non est, namque et *Velitinos* habet in August. c. 94. Suetonius, dissentientibus tamen scriptis membranarum. Conf. Cluver. L. III. I. A. p. 1015. WESS.

720. 83. Καὶ εἰς Κερκίους ἀποικίαν ἀπέστειλαν] Quem Italiae populum, si vera est scriptura, intelligat, nondum assequor. RHOD. Commodissimum *Κερκίους*, *Circeios*, foret, si hoc demum anno colonis Romanorum frequentatam urbem fuisse, liqueret aliunde. Tarquinius *Circeios* colonos deduxerat apud Dionysium Halicarnass. L. IV. p. 260. et Livium L. I. 56.: fueruntque adeo *Circeienses* diu ante hoc tempus Romanorum coloni. Tamen cum nihil melius occurrat, neque aliud extunderi potuerit Ph. Cluverius, indicari *Circeios* opinabor. Potuit enim usu venire, ut colonia supplemento indigeret, vicinorum incursione aliisque calamitatibus ad paucos redacta. WESS.

720. 87. Καὶ Ἄβλος Μάλλιος] Ex Livii L. V. VI. Πάριον Μάριον legit Rhodom., cui de praenomine, etsi Dionysius L. I. p. 61. Titum vocet, non refragabor. Μάλλιος non muto: solent Graeci saepissime *Manlios* *Mallios* nuncupare, atque auctor ipse c. 16. WESS.

720. 90. Ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν στρατευόμενος] Fortasse scripsit Diodorus στρατευόμενον atque ita legendo expungenda esset post ἀναδείξας interpunctio. STEPH.

720. 91. Ὁμήσειν ἐπὶ Σαρακουσῶν] Lege ἀπό vel ἐκ. RHOD. Lege ἀπὸ PALM. Ἀπὸ Σαρακουσῶν rescripsi, secutus virorum doctorum Rhodomanni et Jac. Palmerii, ita corrigentium, iudicium, locique sententiam. Vitium progenit amannensium sordida, qua et Eclog. I. L. XXXII. p. 521. 92. ex ἀπὸ τῆς φύσεως natum esse ἐπὶ τῆς φύσεως videbimus. WESS. Ἀπο placuit et Ursino, pulere. IDEM in Add.

720. 95. Περπταῖος δὲ καταλύσας εἰς τὴν Μεσσηνίαν] Puto pro καταλύσας reponendum κατανόσας. pro quo tamen saepius usurpat διανύσας. STEPH. Περπταῖος δὲ κατανόσας εἰς etc.] Firmant Stephani suspicionem scripti libri. Supr. c. 62. Ἰμῆλιον δὲ δύοσιν ἡμέραις κατανόσας εἰς τὸν τῶν Καταναίων ἀγρῶν. Habebimus καταλύειν εἰς πάνδοχτειον et καταλύειν πρὸς Λεύκιον Ταρχίνιον suis locis, sed diversiore sententia. WESS.

721. 1. Καὶ καταλαβῶν — δεκαναῖαν] Auctoritatem rarius vocabulum desiderare videtur. Addamus ergo. Polybius Excerpt. Leg. p. 1180. καὶ δεκαναῖαν μακρῶν πλοίων ἐπαγγελλόμενος δώσειν. et p. 1214. ἐπαγγελλόμενος δεκαναῖαν δώσειν ἐντέλῃ πεντηκοντηρικῶν πλοίων. Paulo aliter Strabo, eum de Caesare Augusto ἐν οἷς ἀνέθηκε τὴν δεκαναῖαν ἀροθίμιον L. VII. p. 500., ubi Casaubonus Nostri oblitus non est. In Polyaeo Strat. III. 4. 2. Phormio τὴν ἑαυτοῦ πεντεναῖαν ἐπέβαλε ταῖς γενομέναις πλοίων αὐτοῦ τριήρεσι. Sic lege, prave editur πενταναῖαν,

vertiturque *pentanaeam*. Intelligit quinque eas naves, quas Phormio sibi sumpserat, eum classem ἀνὰ πέντε in hostem dirigeret. Πεντεκαίδεκαναῖαν si velis, Demosthenes περὶ Συμμορ. p. 106. dabit: nam in Lexicis ipsoque sermonis Graeci Thesauro omnia haec frustra quaeres. WESS.

721. 6. Εἰς Καλλονίαν] Non longe ab amne Sagra Caulonia, sive, ut prius appellabatur, Aulonia erat: condita ab Achacis, si Straboni credis L. VI. p. 401. et Pausaniae L. VI. 3. p. 459. Nam Servius in Aeneid. III. 553. Locris eius originem adscribit, Crotoniatis vero Etymologus, Ἀύλωνία, πόλις ὑπὸ Κροτωνιατῶν κτισθεῖσα καὶ ἀπὸ τῶν προκειμένων αὐλώνων ἔχουσα τὸ ὄνομα ἕσπερον δὲ τῆ γῆς Καλλονία ἐκλήθη. Adde Stephan. in Καλλονία, et quae apud Polyaeum L. VI. 11. WESS.

721. 23. Ἄμα δὲ καταπεπολεμημένος — διαγωνισθεῖσθαι] Levi mendo haec esse obsita, non fugit Rhodomannum. Scriptum fuit καταπεπονημένος i. e. fractos, debilitatos, ut καταπεπονημένη ἡγεμονία L. XI. 6. et καὶ τῶν Ἀθηναίων καταπονημένων καὶ πρὸς φυγὴν ὀρηγισάντων L. XV. 85., et passim in his libris. WESS.

721. 29. Πρὸς τὸν Ἐλωριν ποταμὸν] Dux Graecorum Helioris librariis ansam praebuit, ut fluvii nomen corrumpere. Verum erat Ἐλωρον sive Ἐλωρον, quo titulo notissimus in Sicilia amnis erat, unde et huic cognomen venisse videtur. Polybius tamen Ἐλλέπορον L. I. 6., Polyaeus V. 3. 2. Ἐλέπορον vocitant, eumpe indicantes. Vid. Casaubon. ad Polybii eum locum, et Io. H. Boecleri Lect. Polyb. p. 7. WESS.

721. 33. Ἐστρατοπεδενκῶς τῶν ἐναντίων] Constat sententia. Verba defectu praepositionis laborant, quam ex praecedentibus si arcessiveris, oratio bene habebit. WESS. P. 301. 97. et vol. II. p. 118. 8. contulit Reiskius.

722. 53. Ὑπέμενον τὸν κίνδυνον] Praelium intelligi, manifestum est: quo vocabuli usu nihil tritius apud Polybium Nostrumque, et ceteros Historicos. Ὑπομένειν ἀγῶνα, sed in re forensi, dixit et Andocides princip. Orat. de Myster. WESS.

722. 60. Ἐπὶ τινὰ λόφον ἐρημνόν, ὄντα πρὸς τῇ πολιορκίᾳ] Sic edebatur. Ego scribendum censui, ἐπὶ τινὰ λόφον, ἐρημνόν ὄντα πρὸς τὴν πολιορκίαν. Cuius consilii rationem et in re ipsa et scripto Clarom. inveni. WESS.

722. 69. Ὁδὲ μετρίως ἐν τοῖς ἐνημερήμοισι γενόμενος.] Fortassis ὁδε vel τότε μετρίως. Sic Rhodom. in notis, in earum vero Auctario, τότε μετρίως, quod et vertendo expressit. Placet μετρίως, ab Is. quoque Vossio libri margini allitum: cetera proba sunt. Dionysius enim fortunae non temperabat, eum tot millibus ediceret, ut, positis armis, suae se potestati et arbitrio permitterent. Porro σκληροῦ δὲ τοῦ πράγματος ὄντος, quod subsequitur, etsi damnare nolim, videri originem accepisse poterit ex

σκληροῦ δὲ προστάγματος ὄντος. cuiusmodi profecto tyranni id mandatum erat. Nam πράγματα et προστάγματα scribendi quodam compendio a librariis permisceri, nimis notum est, ut repetatur. Conf. tamen L. XVI. 41. WESS.

722. 84. Καὶ σχεδὸν τοῦτ' ἔδοξε πράττειν ἐν τῷ Ἰγν καλλιστον]. Probat et Agathocles illustre Dionysii hoc factum, sed in speciem, ut Leontinos in fraudem indueret, docente Polyacno V. 3. 2. WESS.

723. 93. Καὶ παρακαλέσαι μηδὲν — ἐπεὶ ἄνθρωπον βουλευσασθαι] Vid. not. in L. XIII. 21. WESS.

723. 99. Ἐν Συρακούσαις μετόπισεν] Seq. cap. μετόπισεν εἰς τὰς Συρακούσας, quod multo frequentius. WESS.

723. 2. Κανλωνιατῶν] Κανλωνίων Vat. male. Vulgatum iustum esse Steph. in Κανλωνία docet. WESS.

723. 3. Λιφοίκουαν πόλιν] Λίφλον superius c. 102., ubi vide. Livius Consules L. Valerium Potitum et M. Manlium, cui Capitolino postea cognomen fuit, magnos ludos fecisse, quos M. Furius Dictator bello Veienti voverat, refert L. V. 31. nihil eorum, quae Diodorus. WESS.

723. 7. Πυθίων] In Dionysio Πυθίων Rom. Ant. I. p. 60. Victor vero in stadii curriculo Sosippus apud Eusebium domo Delphi perhibetur fuisse, nescio quo auctore. WESS.

723. 10. Γάιος Ροῦφος] Muta in Φούριος. Livius duos addit. RHOD. Sex tribunos militum consulari potestate Livius L. V. 32. edit, L. Lucretium, Servium Sulpicium, C. Aemilium, L. Furium, Agrippam Furium, M. Aemilium: Rufum nullum, forsitan aliis ex annalibus. WESS.

723. 16. Τὴν δὲ πόλιν κατασκήψας (τοῖς Λοκροῖς) προσεμίρισε etc.] Addidi bina ea vocabula, a socordibus librariis praeterita. Res est ex sequentibus apertissima, et quoque a Rhodmano animadversa. WESS.

723. 24. Ὡς μόνην αὐτῷ συγχωρῆσαι — τοῦ δημίον θυγατέρα] Vid. Paullum Leopard. Emend. L. XIII. 4. Rhegium a Dionysio solo aequatum Strabo ait, ὅτι αἰτησαμένω κόρην πρὸς γάμον, τὴν τοῦ ΔΗΜΙΟΥ θυγατέρα προὔτειναν L. VI. p. 397. Qua quidem in re consultius Rhegini fecissent, si citra verborum contumeliam Dionysio sponsam negassent, nam de affinitate culpam non possunt. Insidiosa erat, sicuti Locrensens experti sunt, docente Philosopho Politic. L. V. 7. Ceterum in verborum ordine ὡς συγχωρῆσαι vicem τοῦ ὥστε occupat, inque πολιτικῶν παραθέτων γαμῆσαι desideratur τινὰ, ut in S. Lucae Ev. XXI. 16. καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, et saepe alias. WESS.

723. 38. Ἐπαγγελλόμενος — ἀποστέλλειν] Expectasses ἀποστέλλειν, quod tamen plane necessarium non est. Simile fere L. XIV. 78. τὸν μὲν Ἀριστοτέλην ἔφησεν ἀποστέλλειν εἰς Λακε-

δαίμονα. et Virg. Aen. II. 637. Abnegat excisa, vitam producere Troia Exsiliumque pati. tum XII. 149. Nunc iuvenem imparibus video concurrere fati. Fraudem autem, qua Dionysius Rheginus pessum dedit, Frontinus Strat. III. 4. 3. tangit. WESS.

723. 41. Λόντων δὲ, νομιζέιν etc.] Lego νομιζέων pro νομιζέιν. Potest etiam legi ἐνόμιζέιν. STEPH.

724. 48. Ὑπονοήσαντες αὐτοῦ τὴν ἐπιβολὴν] Non spernerem τὴν ἐπιβολὴν, si e scriptis repetita esset membranarum: quae cum nihil demunt, in vulgato, propositum et institutum tyranni indicante, acquiescam. WESS.

724. 54. Ἀπίστον τοῖς μεγέθει] Poteris et ἀπίστον τοῖς μεγέθει, si aptius id putaveris, amplecti: κήτεσι πολλοῖς καὶ ἀπίστοις τὸ μέγεθος συγκεκρωμέναι habebis L. XVII. 106. WESS.

724. 56. Φύτωνα] Eadem scripturae varietas apud Philostratum L. I. Vit. Apoll. c. 35. et L. VII. 2., membranarum modo Φούτωνα, quod et apud Suidam in Αλοχίνης, modo Φύτωνα appellantis, sicuti Clariss. Olearius ostendit. Utrumque Graecum est, manetque in dubio, utrum verum sit. Φύτιον Rheginum, Pythagorae sectatorem, memorat Iamblichus Vit. Pyth. sect. 267., quem eundem non dixero. WESS.

724. 76. Ἐπεμψε δὲ καὶ ῥαψωδοὺς τοὺς κρατίστους] Haeserat olim ῥαψωδοῶν titulus illis inprimis, qui versibus Homericis cantandis quaestum faciebant, transit inde ad aliorum poetarum carminum recitatores. Nota ea res est ex Athenaeo L. XIV. 3. et Schmidio ad Pindari Nemeon. Od. 2. Auctor ipse εὐφρωνοτάτους τῶν ὑποχοριῶν nuncupat L. XV. 7. WESS.

724. 86. Ἀναθεωροῦντες τὴν κακίαν τῶν ποιημάτων] Vid. L. XV. 6. WESS.

724. 89. Καὶ γὰρ Ἀνσίας ὁ ῥήτωρ etc.] Opportune Dionysius T. II. p. 92. Ἔστι δὲ τις αὐτῷ (Ἀνσία) πανηγυρικὸς λόγος, ἐν ᾧ πείθει τοὺς Ἕλληνας, ἀγομένης Ὀλυμπιάσι τῆς πανηγύρεως, ἐκβάλλειν Διονύσιον τὸν τύραννον τῆς ἀρχῆς, καὶ Σικελίαν ἐλευθερῶσαι, ἄρξασθαι τε τῆς ἐχθρας ἀντίκα μάλα, διαρπάσσοντας τὴν τοῦ τυράννου σκηνὴν, χουσιῶ τε καὶ πορφύρα καὶ ἄλλω πλοῦτῳ πολλῷ κεκοσμημένην. ἐπεμψε γὰρ θεωροὺς εἰς τὴν πανήγυριν ὁ Διονύσιος, ἀγοντας θυσίαν τῷ θεῷ etc., quae ibi legi possunt: sunt enim ad hunc locum accommodatissima. Meminit et Plut., sed obiter, T. II. p. 836. D. WESS.

725. 2. Ἀλλὰ σὺν τούτοις τέθριππα καὶ ἡ ναὺς ἐξέπεσον] Mala profecto carmina, quae una cum quadrigis navem in breviam impellunt! Sed haec ioco Syracusani. Ἐξέπεσον non muto: pendet ex prioribus. WESS.

725. 3. Πυθόμενος τὸν τῶν ποιημάτων διασυρτήμον] Hoc retineo. Ἐκσυρτήτεν, κατασυρτήτεν, διασυρτήτεν et κλωσμο-

οὐρίτων extrema Leg. ad Cai. Philon. Iud. de sibilis, quibus malos poetas in theatris excipiant, frequentantur, eodemque pertinet διασυρμός. Neque pravum tamen alterum. In Glossis διασυρμός, cavillatio, detractio, obtrectatio: atque ita διασύρειν L. XX. 33. et Lucian. de Calumn. etc. c. 14. Quam vero aegerrime hunc carminum suorum contemptum Dionysius tulerit, docetur L. XV. 7. WESS.

725. 8. Οὐλοσυνίτας] Forte Οὐλοσινιάτας. RHOD. Οὐλοσυνίτας] Huic locum dedi, propius remoto a veriore nomine Οὐλοσινιάτας, quod et Ph. Cluverio Ital. Ant. L. II. p. 557. se probavit. Γουράσιον sive urbem seu castellum agri Volsiniensis nemo novit. Τροσίλλον refingit Cluverius, coniectura dubia. Praelium ibi pugnatum describit Livius L. V. 32. WESS.

725. 12. Χίλιαχοι ἔξ etc.] Horum nomina foede mutilata et corrupta ex Fastis ita ad integritatem suam reducito, Κόντιος, Καίσιον, Γάιος, Φάβιοι. Κόϊγκτος Σουλπίκιος, Κόϊγκτος Σερούλιος, Σερούτιος Κορνήλιος. RHOD. Probabile est, Fabiorum praenomina hic fuisse olim posita: huc ducit Coisl. liber. Livius M. Fabii Ambusti tres filios facit: at auctor Fabiorum patrem Tribunis milit. manifesto aggregat c. 113. Reliquorum nominibus error sine dubio inest. Sigonius in Livii L. V. 36. hinc citat Q. Sulpicium Longum et Σερούτιον Κορνήλιον Μαλούγωνα. Unde integriore eum codice usum fuisse, haud iniusta suspicio est. WESS.

725. 16. Κακοπαθοῦντες τῷ πολέμῳ etc.] Vide Xenophon. L. V. p. 429. Ignominiosam autem toti Graeciae et Spartanis inprimis Antalcidae pacem Archonte Theodoto fuisse sociatam testis etiam Aristides T. III. p. 474. et Polyb. I. 6. WESS.

725. 20. Περὶ ᾧν ἦν ἀπεσταλμένος ἐνδεχομένως] Interpunctionem, qua ἀπεσταλμένος et ἐνδεχομένως dispescabantur, mutavi: erat enim absurda, monueratque Rhodomannus. Mox potius erit ποιήσεσθαι τὴν εἰρήνην. WESS.

725. 23. Τοὺς δ' ἄλλους Ἕλληνας — αὐτονόμους εἶναι] Praeter insulas tamen Lemnum, Imbrum et Seyrum, quae Atheniensibus, quorum sub imperio fuerant, relictas sunt. Docet Xenophon L. V. p. 430., ipsas foederis et pacis leges repraesentans. WESS.

725. 34. Ἐκκεκλημένος] Lege ἐκκεκτημένος. PALM. Voluit, credo, doctissimus Palmerius ἐκτημένος, ut apud Herodot. IX. 93., aut κεκτημένος. Quorum alterutrum et ego praeoptavero. Evagoras, rege alibi occupato, eo rem redegerat, ut omnem praene Cyprum sibi subditam videret: ὥστε μικροῦ μὲν ἐδέησε Κύπρον ὑπισταν κατασχέειν Isocrates ait in Evag. p. 294. WESS.

726. 45. Δέρματα καθενῶντες ἐπιτοῦντο] Idem usu venit Atheniensibus, a Cornelio Sulla obsessis: absumptis enim animalibus, δέρματά τε καὶ βύρσας ἐφέροντας καὶ λιχωμένους τὸ

γινόμενον ἔξ αὐτῶν vitam eos produxisse Appian. Mithrid. p. 331. refert. Nec melior Numantiumorum, a Scipione operibus circumdatorum, cibus. πρότι μὲν, ὥσπερ τινὲς ἐν πόλεμον ἀνάγκαις, δέρματα ἐφέροντες ἐλιχμῶντο, idem inquit de Bell. Hisp. p. 530. De his vero, qui Casilini in praesidio fuerant, Livius L. XXIII. 19. Postremo ad id ventum inopiae est, ut lora, detractasque scutis pelles, ubi ferrida aqua mollissent, mandere conarentur. Nota et alia dirae famis exempla sunt, quae prudens praetereo. WESS.

726. 51. Τοὺς ὑπὲρ ἀνδρωπον πάσχειν] Fortasse scripserat Diodorus τοὺς τὰ ὑπὲρ ἀνδρωπον πάσχειν etc. ut p. 451. dixit μηδὲν περὶ αὐτῶν ὑπὲρ ἀνδρωπον βουλευσασθαι. STERN.

726. 56. Τὴν πᾶσαν καὶ αὐτῶν ἐπιτροπήν ἐξουσίαν] Arbitror interpretamentum esse grammatici, quod ex Reg. 1. adscriptum est. Non multum abit δοῦναι τὴν ἐπιτροπήν περὶ αὐτῶν, quod a Polybio explicitum vide Excerpt. Legat. p. 1349. WESS.

726. 62. Ἐκέλευσε τοὺς δόντας ἀργυρίον μᾶν ἀπολυτροῦσθαι] Aristoteles Oeconom. L. II. p. 689. occupato Rhegio Dionysium refert, oppressis dixisse, ὅτι δικαίως μὲν ἂν ἔξανδραποδισθῆεν ὑπ' αὐτοῦ. νῦν μὲντοι τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἀνηλωμένα χρησιμαὶ κομισάμενος, καὶ ὑπὲρ ἐκάστου σώματος τρεῖς μᾶς, ἀρήσειν αὐτούς. Rheginos quidquid pecuniae occultarant, dedisse, aliam insuper mutuam sumpsisse, ut sese redimerent: tyrannum vero omni ea interversa, fidem fregisse, et omnes sub corona vendidisse: multum a Nostro discrepans. WESS.

726. 66. Αὐτὸν δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἔδησε πρὸς τὰς ὑψηλοτάτας etc.] Eadem fere Philostratus, nisi quod Rhegio nondum occupato factum velit. Verba sunt L. VII. Vit. Apollon. c. 2. καὶ ὁ μὲν τῦραντος, ἐνδὸς τῶν μηχανημάτων ἀνάγκαις αὐτὸν ζώντα, προσήγαγε τοῖς τεύχεσιν, ὡς μὴ βάλοιεν οἱ Ῥηγίνοι τὸ μηχανήμα, φειδοὶ τοῦ Φύτωνος. ὁ δὲ ἐβόα βάλλειν, σκοπὸς γὰρ αὐτοῖς εἶναι τῆς ἐλευθερίας. Sed illi in miserabili Phytionis hoc casu cum Diodoro non bene convenit. Adfirmat hominem, Rhegio expulsum, ad Dionysium confugisse: floruisse tyranni gratia, expiscatumque eius de Rhegio opprimendo consilia, civibus per epistolam prodidisse: deprehensum vero machinarum uni adstrictum, atque ita moenibus, dum urbs circumvallaretur, fuisse admotum. Conf. eiusdem L. I. 35. et P. Leopardum Emendat. L. XI. 22. WESS.

726. 74. Ἄμα κήρυκος συνακολυθῶντος, ὅτι τὸν ἄνδρα etc.] Interpres proclamante interim praecone, loci sententia, non verborum, expressa. Delectantur utroque in sermone tali ellipsi. Noster in Excerpt. Vales. p. 381. ἐξαπέστειλε προσβεντὰς εἰς Ρόμην, μὴ περιδεῖν βασιλέα γῆλον — ἢ δὲ σέγγλητος ἐπεμψε πρέσβεις, λέσειν τὴν πολιορκίαν. utrobique deficit λέγον-

τας aut eiusdem generis aliud vocabulum. Longus Pastor. I. p. 5. τῆς δὲ ἐπιλαγέσης, εἰ παιδία τιζιοῦσιν ἀγέες. Scriptor de Bell. Hispan. c. 19. legati Caesarem adierunt, si sibi vitam concederet, sese insequenti die oppidum esse dedituros. Mitto plura: genus enim hoc a viris egregiis A. Schotto Obser. Hum. L. III. 13. Iac. Gronov. in Herodoti L. I. 75. P. Burman. ad Petron. c. 33. Drakenborch. in Livii L. IV. 20. et Cortio ad Salust. Jug. c. 109. atque aliis illustratum saepissime fuit. WESS.

727. 88. Κατεπόντωσε τὸν ἀτυχή] Scripti id libri postulabant, estque aptum satis. Antiphon Or. de Caed. Herod. p. 134. ἄτι ἤδη τεθνεώτα αὐτὸν ἐπ' ἐμοῦ ἐνθάεις εἰς τὸ πλοῖον καταποντώσει. Rarius hoc Nic. Damasceni Excerpt. Vales. p. 445. τοὺς δὲ ἀνθρώπους — οἷα ἀθέους ἐπόντωσεν. WESS.

727. 92. Τὸς θρηήσαντας] Rectius θρηήσαντας, ut ἀλλήσαντας. STEPH.

727. 94. Καθ' ὃν δὲ καιρὸν μάλιστα Ἐγγιον etc.] Auctor Polybium L. I. 6. sequitur, Antalcidae pacem, obsessum Rhegium et Romam a Gallis occupatam in eundem annum coniciientem, Diodorum et Polyb. amplectitur Iustinus L. VI. 6. Hic annus, inquit, καὶ ἐοικὸς ἰσχυρῶς ἦν, quod repente pax tota Graecia facta est: sed etiam eo, quod eodem tempore urbs Roma a Gallis capta est. At Dionysius in superiore annu, quo Athenis Pyrrhon sive Pyrgion Arehon fuit, his verbis, ἡ Κελτῶν ἐφοδος, καθ' ἣν ἡ Ῥωμαίων πόλις ἐάλω, συμφωνεῖται σχεδὸν ἐπὶ πάντων ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυργίονος γενέσθαι, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ὀγδόης καὶ ἐνενηχοστής Ὀλυμπιάδος Ant. Rom. L. I. p. 60. Citius vero Romanorum annales, quos non sine gravi caussa D. Petavius atque alii duces eligunt. Vid. illum Doct. Temp. L. X. 31. et H. Dodwell. Ann. Xenoph. p. 263. WESS.

727. 99. Ἀπὸ τῶν ἐν Τυθόνηϊα δώδεκα πόλεων] Livius explicabit L. V. 30. Ii (Tusci) in utrumque mare vergentes incolere urbibus XII terras, prius cis Apenninum, ad inferum mare; postea trans Apenninum, totidem, quot capita originis erant, coloniis missis. Urbes ipsas recenset Ph. Cluverius Ital. Antiq. L. II. p. 434. et Iust. Fontanus de Antiquit. Hortae L. I. 1. Porro quod de Pelasgis sequitur, qui ante Troiani belli tempora ex Thessalia huc con migrarint, cognitum exploratumque est ex Dionysio R. A. L. I. p. 14., atque expositum diligenter a Th. Rykio Diss. de Prim. Ital. Colon. c. 3., haec Nostri scriptoris non praetererunt. WESS.

727. 4. Οἱ καλούμενοι Σέναρες] Sic praestat. Mox τὸν ποδηλάτω κείμενον λόφον τῶν ὄρων Ph. Cluver. Ital. saae L. II. p. 311. inprobat: neque enim unum collem totam Senonum gentem capere potuisse: scripsisse auctorem τὸν ποδῶ. κείμενον τόπον τῶν ὄρων i. e. locum in montibus ad mare longissime situm.

Cui si Codd. addicerent, non refragarer. Vulgatum, quod scheldae tuentur omnes, indicare potest, Senones collem e montano tractu insedisse, et gentis quandam metropolim constituisse, atque ita retineri. WESS.

727. 10. Τὴν τῶν Κανλιονίων χώραν ἐπόρθον] Scripserat Κλονσίον, cuius vocabuli vestigia in Clar. et Reg. 2. durant. Interpres, id non animadvertens, Cauloniorum verterat. Ex Livio L. V. 35. res est aperta, neque a Ph. Cluverio I. A. L. II. p. 566. sine nota transmissa. Mox Κλονσίον et Κλονσίους multo rectiora fuerint. WESS.

727. 27. Προκαλέσατο τὴν δίαιην ἐπὶ τὸν δῆμον] Ad populum provocavit: quo in genere προκαλεῖσθαι tritum. Dionysius R. A. L. VII. p. 448. ἐξείναι τοῖς καταστρομένους — προκαλεῖσθαι τὰς κρήεις ἐπὶ τὸν δῆμον. Polyb. Excerpt. Legat. p. 1218. διότι προκαλοῦντο πρὸς τὸν ἀμεισιβητομένον ἐπὶ Ῥωμαίων. Atque ita cum de rebus Romanis sermo est: Athenis aliud indicabat, ut ex Lycurgo in Leocrat. p. 151. Demosthene Or. I. adv. Stephan. p. 623. et Harpocrat. in Πρόβλησις notissimum. Ceterum Livius paullo aliter L. V. 36. WESS.

728. 31. Τότε πρῶτον ἤρξατο διαλέειν τὸ κριθὲν etc.] Errat. Iudicium populi rescindi ab senatu non poterat. Id nullo nec exemplo nec iure fieri legatis, qui ab Ardea venerant, senatus respondit apud Livium L. IV. 7. Regum, Senatusque decreta saepe antea populus antiquavit. Vide eundem L. I. 26. et Senecam Epist. 108. WESS.

728. 41. Διαρῶντες τὸν Τίβερην] Neque haec vero consentanea. Non enim Etrusco in solo trans Tiberim pugna commissa. Cis flumen id praelium pugnatum esse, consentiant omnes. Porro στάδιοι ὀγδοήχοντα aequant millia ferme passuum X., si unis millibus octo stadia et paullo amplius tribuas: sin septem, ut saepe, millia fere passuum XI. Atque ita Livio accedet propius, ad undecimum lapidem hosti occursum fuisse L. V. 37. memoranti. Plutarchus in Camill. p. 137. E. προσελθόντες ἀπὸ τῆς πόλεως σταδίους ἐνεγέχοντα, sed Livium secutus. Conf. Ph. Cluverium Ital. Ant. L. II. p. 709. WESS.

728. 46. Τὸς ἀσθενεστάτους ἐστήσαν] Vide tamen Livium L. V. 38. WESS.

728. 58. Οὐχ ὑπερέτουν οἱ Κελτοὶ] Cogitaveram οὐχ ἐπεχώρον, ut Hector Homericus ἀσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει Iliad. X, 96. Rhodomannus forte inquit οὐχ ὑπερέτσαν. Neutrum serio omnia perpendiculari placet. Admitterem καρῶ ὑπερέτουν ex Cl. Wetstenii coniectura, si libri addicerent. WESS.

728. 62. Τὴν πανοπλίαν ἐν ἴσῳ καὶ τὴν ψυχὴν προτιμώντες] Vid. Lipsium Milit. Rom. L. V. 18. Romae, uti olim apud Germanos et Graecos, scutum reliquisse praecipuum flagitium, quod nonnunquam ipso capite luebant. Προτιμῶν idem

fere ac τιμῶν, aut ἐντρέπεσθαι ut προτιμῶν τὸ δικαιοπραγεῖν apud Nostrum, et οὐδὲν προτιμῶν in Aristophane, quo de H. Steph. Thes. T. III. p. 1564. WESS.

728. 82. Προσφάτως ὑφ' ἐαυτῶν κατεσκευασμένην] Rhodomannum si sequeris, scribendum erit κατεσκευασμένην. Ita enim correxit in not. Addendis et vertit. At contra verum id est. Veii non erant eversi. Quare Gallis urbe Roma deiectis, plebem tribuni assiduis concionibus agitabant, ut, relicta ruinis, in urbem paratam Veios transmigrarent, teste Livio L. V. 50. sive, ut Camillus ait c. 53. ad integra omnia Veios migrarent, et Plutarchus Camill. p. 144. E. πρὸς τοὺς Βηῖους — πόλιν ἄπιστον κατεσκευασμένην καὶ διαμένουσαν, urbem amnibus rebus instructam et permanentem. Neque hoc tamen ad viri doctissimi coniecturam convellendam satis validum est telum: abit enim auctor in his recensendis a Livio saepissime; quid si et hac in re? Quod eo firmari posse videtur, quoniam locum a Romanis pro virili communium fuisse, statim subnectit. Vide tamen, an πόλις κατεσκευασμένη diei et ea possit, quae in potestatem redacta est. Demosthenes Or. περὶ τῶν ἐν Χερῶν. p. 60. id suadere videtur. Sic enim de Philippo, Ἀρογγίλον καὶ Καβύλῃν, καὶ Μάστειραν, καὶ ἃ νῦν ἐξαιρεῖ καὶ κατασκευάζεται. Ubi κατασκευάζεται, modo sanum fuerit, simili profecto potestate instruendum erit. Mox scriptis e libris malui τὸν τε τόπον. WESS.

729. 92. Πολλοὶ μὲν οὖν τῶν ἰδιωτῶν πανοικίοι — ἔφυγον] Non damno πανοικί, quo S. Lucas A. A. XVI. 34. Ioseph. Ant. Iud. L. IV. 4. atque alii sunt usi. Sed id, quod amplexus sum, mavult Diodorus, Vid. L. XVII. 11. XVIII. 25. Excerpt. Valles. p. 370. et not. in L. V. 20. WESS.

729. 5. Κατὰ τι πάτριον ἔθος] Solebant τὰς κεφαλὰς τῶν πολεμίων ἐξάπτειν ἐκ τῶν ἀγέμων τῶν ἰππων, κομίσαντες δὲ προσπατιλεῖν τὴν θείαν τοῖς προσπυλαίοις apud Strabon. L. IV. p. 302. Conf. Nostri L. V. 29. WESS.

729. 11. Τὰς τε πύλας ἐξέκωσαν] Vero hoc similis. Livius L. V. 39. et Plut. Camill. p. 139. Romanos in summa ea consternatione ne portas quidem hosti oclusisse memorant. WESS.

729. 24. Οἱ δ' εἰς τοὺς Βοιοὺς τῶν Ῥωμαίων πεφευγότες] Videndus est Livius L. V. 45. Solere vero Diodorum τοὺς Βοιοὺς loco Βηῖους ponere, dictum antea est. WESS.

730. 34. Κομίνιος τις Πόντιος] Scribe Πόντιος τις Κομίνιος. RHOD. Commutatione eorum nominum vix opus est. Mutant saepe Latini, nominiq; praenomen subiciunt. Exemplis abstineo, copiose congestis a N. Heinsio ad Vell. Patere. L. I. 14. et ad eiusdem L. II. 27. a Schekio; Adde Drakenborch. in Livii L. III. 1., et de Pontio Cominio Duker. ad Livii L. V. 46. WESS.

730. 36. Ἐλαθε προσελθῶν τινα πέτραν] Nisi verbo in-

nexa praepositio omnia haec dirigat, legendum erit προσελ. ἐπὶ τινα πέτραν, quae H. Stephani opinio. WESS.

730. 53. Ἐκβοήσας ἐπὶ τὸν τόπον] Vereor ne ἐκβοήσας perperam positum sit pro ἐκβοηθήσας. STEPH. Legi etiam posse ἐκβηήσας, Rhodomannus in not. Auctario professus est: quod minime puto. Verum est ἐκβοηθήσας, optime H. Stephano animadvertente. Sic supra L. XIII. 67. καὶ πάντες οἱ τὴν ἀπάτην ἀγνοοῦντες ἐξεβοήθουν ἐπὶ τοὺς λιμένας. Vitium natum esse ex scribendi conpendio, alias monuimus, estque illi geminum germanum in Thucydide L. I. 107., ubi vide Steph. et Duker. WESS.

730. 61. Χίλιας λαβόντες κίτρας χρυσίου] Eadem pecuniae summam invenies in Plut. Camill. p. 143. C. et Livio L. V. 48. cum nota clariss. Drakenborchii. WESS.

730. 66. Καὶ δημοσίας κεραιίδας ἐχορήγουν] Promiscua urbs aedificari coepta. Tegula publice praebita. Sic Livius extr. Lib. V. Angustiae flexuraeque vicorum, quibus urbs quodam modo deformabatur, ex Sueton. Ner. c. 38. et Tacito Ann. XV. 43. omnibus sunt cognitissimae. WESS.

730. 74. Ὅστι ἐξουσίαν ἔχειν ἐφ' ἀρμάτων ὀχεῖσθαι] Citius is honor matronis delatus, si Livio L. V. 25. fides. Hoc tempore matronis gratiae actae, honosque additus, ut earum, sicut virorum, post mortem sollemnis laudatio esset: Idem c. 50., ubi Gebhardus a Diodoro corripiendo rectius abstinisset: non enim carpenta matronis tum demum concessa ipsemet asseverat, sed esse, qui id prodiderint memoriae. WESS.

731. 80. Ἐν τῷ καλουμένῳ Μαρκίῳ] Interpres in Marcio, ut appellatur, campo. At in not. Addend. ἐν πεδίῳ, τῷ καλ. Ἀδμητίῳ refingit ex Livio: insuper addens, de campo Martio non posse intelligi, quippe Romae pomoeriis incluso. Considerasset haec Ph. Cluverius, nullam profecto erroris notam viro doctissimo inposuisset. In Livio L. VI. 2. edebatur: nec procul ab Lanuvio, admetium is locus dicitur, castra oppugnare est adortus. Mutavit Sigonius, substituens ad Maecium: et quia Plutarch. Camill. p. 145. περὶ τὸ Μάρκιον ὄρος castra metatos ait, eundem in partes trahit, περὶ τὸ Μάρκιον et hoc loco ἐν τῷ καλ. Μαικίῳ corrigens. Mihi quidem inmodicum hoc semper visum est. Livii membranae, ut fit, in proprio nomine dissentiant: concordēs sunt in Μαρκίῳ probando Diodori et Plutarchi scripti Codd. Et primas tamen ille auferet? Melius Cluverius, quem vide Ital. Ant. L. II. p. 1026. Porro maluissem, scriptum hic a Diodoro fuisset, ὄτος — καθοπλίσας — ἐξῆλθε — καταλαβὼν — ἐπιφανείς — ἐτόνρατο. Omnia enim ad Dictatorem Camillum pertinent, quem Livius atque Eutropius L. II. 1. eo anno, qui captam a Gallis urbem proxime excepit, haec et quae sequuntur, felicissime administrasse tradiderunt. WESS. De campi Martii situ Pompon. Laet. de antiquitatibus Romae citaverat Rhodom.

731. 85. *Μάρονον Φούριον*] Adleverat libri sui margini Ursinus *λείπει τι*. Quod verissimum erit, nisi si remedio utaris, de quo ad h. locum memoravi. WESS. in Add.

731. 95. *ὑπὸ Αἰχλῶν*] Rectum est *Αἰχῶν*. Conf. Livium L. VI. 2. et Ph. Cluver. Ital. Ant. II. p. 774. WESS.

731. 97. *Εἰς Σουτριάνην*] Infra L. XX. 35. *πόλιν Σούτριοιον*, ἄποικον *Ῥωμαίων* vocat: quod et hic praestare, sicuti mox *Σουτρίνοις*, Ph. Cluver. Ital. Antiq. L. II. p. 555. bene monuit. WESS.

731. 2. *Οὐδέσκιον τὴν πόλιν*] Quaenam ea sit urbs, ad affirmandum difficile est. Cogitaveram de *Veis*, quod nunc plane displicet. Cluverius I. A. L. III. p. 958. *Γαβλους* corrigit, quoniam Galli postero die, quam urbe expulsi erant, ad *Γαδίος* a Camillo sint caesi, auctore Livio L. V. 49. et L. VI. 28. Atque hoc ferri utcumque posset. Quod vero orationem mutat, *τῶν δὲ Γαλατῶν ἀπεληλυθόντων ἀπὸ Ῥώμης καὶ Γαβλους τὴν πόλιν* etc. scribens, id sine iusta causa fieri, apertum est. Dubites etiam de coniecturae veritate, tum quia longissime a vulgato distet, tum etiam, quod ante ea omnia contigerit id praelium, quae a Camillo Dictatore hic gesta memorantur. Ego certe ampliaho. WESS.

731. 4. *Ὁ εἰλήφεισαν εἰς Ῥώμην*] Tritius quidem *ἐν Ῥώμῃ*, quod Rhodomannus in notar. Addend. hic iterum inculcat: at frequens harum praepositionum enallage. Vid. ad L. XIII. 12. Liqueat autem hinc manifeste, in annalibus, quibus usus est Diodorus, nihil admodum fuisse de altercatione Romanos inter et Gallos, cuius occasione Dictator Camillus auferri aurum de medio et Gallos submoveri iusserit apud Livium L. V. 48., nimis ea quidem in re Romanorum gloriae studiosum. Confer fac. Palmerium Exercitat. p. 188. et seqq. WESS.

731. 7. *Ἐκωλύθη θρίαμβον ἀγαγεῖν*] Omnia alia Livius L. VI. 4., a quo et illi plurimum dissident, qui de Tuscis Camillum albis quadrigis triumphasse, et propterea a populo ingenti pecunia multatum fuisse referebant. Vide eum L. V. 23. et c. 33. WESS.

731. 10. *Περὶ οὗ κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους ἐπιμνησθησόμεθα*] Non est cur hoc concedere scripturae lib. Clar. et Reg. 2. debeat. Rem ipsam altero abhinc anno frustra quaeres. WESS.

731. 13. *ὑπὸ Κερῶν*] *Καιρίων*, ut *Caerites* sint, Ortelius et Simson Chron. ad An. M. 3615. probasse videntur. Favet Strabo L. V. p. 337. cum de Caeretanis, *καὶ γὰρ τοὺς ἐλόντας τὴν Ῥώμην Γαλάτας κατεπολέμησαν, ἐπιούσι ἐπιθήμενοι κατὰ Σαβίνους*, qui si de eadem re loquatur, campus etiam *Trausis* in Sabinis erit quaerendus. Mihi nondum ad liquidum haec deducta videntur. WESS.

731. 15. *τὴν κἄν Ἑλλήνων σύνταξιν*] Fortasse *Ἑλληνικῶν σύνταξιν* scripsit Diodorus. Mox suspicor deesse quidpiam inter *βασιλέα* et *τὴν ἰστορίαν*. Nam alioqui ex his duobus accusativis *σύνταξιν* et *ἰστορίαν* vacaret alter. STEPH. Scripserat *Ἑλληνικῶν σύνταξιν*, ut bene H. Stephanus. Reliquit enim Callisthenes *Ἑλληνικά*, a Stephano in *Τέγγρα* et pluribus aliis citata. Auctor ipse *Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἰστορίαν* id opus adpellat L. XVI. 15. Simili errore Xenophonti *τὴν Ἑλλήνων σύνταξιν* obtulerunt amanuenses L. XV. 89. Statim restitui sacrilego huiusmodi nomen, quod et Ill. Scaliger et Rhodomannus fieri oportere, dudum admonuerant. Citra dubium res erit, si contenderis L. XVI. 15. WESS. Vid. Stephani annot. ad vol. II. p. 78. 91.

Addenda et Corrigenda.

P. 23. 9. loco V. 43. substitue illum qui est Exc. Vat. p. 81. 28.
 26. add. 19. 13. ἀρθρωμάτων Cl. 2. Fl. ex glossa. Vid. infra V. 67. Wess., cuius minutas annotationes quasdam inter varietatem scripturae delitescentes quia suis locis non posuimus, hic ponimus 27. 2. sursum I. paullo
 29. 8. I. *impingat* 34. add. 24. 94. ἀνεργῆν Co. al. uti inf. III. 6. Wess.
 35. add. 25. 18. καθίετο. M. Vat. quomodo inf. c. 90. ubi eadem, Wess. 39. add. 28. 10. ἰγγενέσθαι Euseb. uti V. 72. Wess.
 45. add. 32. 57. εὐλαστον Vat. sollemni librariorum peccato, de quo Casaub. in Athen. XII. 11. Wess. 60. 6. add. 41. 8. ἐπιδελαιμίας, quod, qui defendi possit, docet Casaub. in Athen. II. 15. Wess. 90.
 add. 64. 18. μικρὰ Co. allique vitiose, et contra Herodot. II. 102. Wess.
 112. 9. I. 135. pro 130. 139. 39. de loco p. 372. 6. nunc aliter mihi visum est 152. 11. I. 40. Ἰλακίων λέγειν 154. add. 110. 11. Melius oratio decurreret, si γίνεσθαι post πανηγύρεσι legeretur Wess.
 156. 1. I. I. p. 162. 10. surs. I. ἐντυχῶντι 183. 9. surs. I. habuerunt Eusebius et 187. 16. 198. 8. surs. 213. 22. surs. add. in Add.
 194. add. 143. 85. vulgo νομιζόμενον librariorum peccato, quo de supra I. 23. Wess. 201. 30. add. 149. 3. γέμει R. M. V. haud sane absurde, V. XIII. 3. XVII. 10. Wess. 202. add. 149. 17. ἡμερέ-
 ροις Cl. 2. quae eadem varietas in Arriani Indic. c. 7. Wess. 206.
 add. 154. 30. εἰς τὸ πολεμίου R. V. εἰς τοὺς πολεμίου C. M. quibus nihil indigemus. Vid. I. 18. III. 31. Wess. 207. add. 154. 46. σπρ. ὄντα γεωργῆν. Vide Arriani Indic. c. 12. Wess. 208. add. 155. 94. τὴν δύναιεν C. M. male, vid. supr. I. 4. Wess. 211. 21. κατασφραγῆν] volebam μεταλλάττειν p. 375. 51. 237. add. 179. 22. διὰ ταυτὸς R. nulla gravi causa. Vid. Eustath. Hom. p. 1256. Wess. 179. 47. τετραγῶντι Co. τετραγῶντι M. Vide supra I. 13. Wess. 245. add. 186. 51. ὄνομα] Vid. Agatharch. p. 30. Wess. 247. add. 188. 42. ἀπλοτος M. Vid. supr. II. 48. Wess. 252. add. 193. 82. ἀνάπαιτιν Cl. forte ἀναπύ-
 λην voluit, Wess. 253. add. 194. 7. τέτυχε] Vid. ad L. I. 13. Wess. 255. add. 195. 65. ἀέληρ.] Vid. supr. c. 12. Wess. 16. surs. I. pertendit
 256. 18. I. 333. pro 383. 270. 19. dele 289. add. 224. 93. τελευτήν Co. Mut. de quo peccato ad L. I. 23. Wess. 292. 19. I. mater 318.
 21. surs. I. Ἰλεκτρούονα pro Ἰλεκτρούονα, et mox c. 58. 335. 1. adde: Egestam Stephanus quidem et Plinius scribunt. At Strabo Aegestam vocat. Rhod. in Add. 338. 12. I. XXVII. 340. 1. surs. I. a 345. add.
 279. 32. Ἀρακάδιος Co. M. Pogg. sed male. Vid. Pausan. II. 38. Wess. 366. 13. I. ὄον 374. 21. I. signatas 378. 11. I. 66. pro 68.
 432. 1. surs. I. Κυρίας 439. 7. surs. add. 362. 1. λογομένην mallem abesset. Wess. 442. 14. surs. I. 182. pro 18. 452. 27. scholia-
 sten] transcriptorem seu librarium Rhod. in Add. 453. 2. I. χα-
 λάσορ. 464. add. 383. 70. παριέλθης non legitur in V. Cl. sine gravi caussa. Vid. supr. c. 31. 34. Wess. 47. De Στρούατος v. Borghes. libri ad p. 479. 57. indicati II. p. 48. 468. 4. surs. add. Wess. 489.
 13. post Σουρτον add. Rhod. 522. 19. I. Pausaniae offensos
 558. annot. ad 473. 83. dele 586. 2. surs. I. illum 587. 13. Av-
 σολυχος confirmat lapis ab Oderico editus 589. 12. post hic add. et
 451. 81., tum post 554. 5. add. 570. 84. 611. 87. 605. 4. Et Χαροιάδης et Χαροιάδης nomimum in inscriptionibus exempla sunt. Atheniensem hunc Chariadem vocant libri Iustini IV. 4. 6., nec pauci Orosii II. 14. p. 125. ed. Haverc. 674. 5. I. ἐκκαδέα 699. summa I. 94. pro 74. 739.
 9. I. σαντίος omissio puncto 755. 22. adde Wess. 762. 24. I. ἀπὸλλαντον 768. 17. I. III mille 780. 17. I. ἐννενηχοστής
 783. 12. Nisyri incolas Nisyrios se, non Nisyraeos, dixisse praeter Strabonem etiam numus docere potuit apud Eckhel. vol. II. p. 601.